

အမိ

BURMESE CLASSIC .COM



The Glass Palace by Amitav Ghosh

ရေကန်သာ ကြာတိုင်းအေး
နေဝင်းမြင့်

ဒုတိယအကြိမ်

ဒိုတာဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး - ဒို.အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး - ဒို.အရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး - ဒို.အရေး

စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်

- ပြည်ထောင်စု၏ မည်သည့်နေရာဒေသတွင် နေထိုင်သည်ဖြစ်စေ နိုင်မြဲသည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ထားရှိမွေးမြူသွားကြရန် အလွန်အရေးကြီးသည်။
- ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ်သည်သာလျှင် တိုင်းရင်းသားအားလုံး ထာဝစဉ် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်သွားရမည့် စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည်။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဟုတ်ပဒေ စိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု ခိုင်မာရေး။
- စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်စိုက်ပျက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးနှင့် ပို့ချရေးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံ ထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိုပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ခုလုံးကို စနစ်တိုက်စီမံခန့်ခွဲအားသည့် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး။
- အမျိုးဂုဏ် ဓာတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။



ရေကန်သာ ကြာတိုင်းအေး

နေဝင်းမြင့် (မြန်မာပြန်)

၂၀၁၀ ခုနှစ် ဘာသာပြန် (ရသ) အမျိုးသားစာပေဆုရ

The Glass Palace
Amitav Ghosh

စာ မှု ခွင့် ပြု ချက် အ မှတ်

- ၃၁၀၀၄၁၀၂၁၂

မျက်နှာ ဝံး ခွင့် ပြု ချက် အ မှတ်

- ၃၁၀၀၄၃၀၂၁၂

ထုတ် ဝေ ခြင်း

- ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၂၀၁၂
ရတီယအကြိမ်၊ အုပ်စု ၁၀၀၀

မျက်နှာ ဝံး ပ န်း ချီ

- ဝသုန်

မျက်နှာ ဝံး ဒီ ဝိုင်း နှင့် အ တွင်း စာ ခွဲ. စည်း ခူ

- မိုးသူဇာ

စာ အုပ် ချုပ်

- ထိပ်တန်း (မန္တလေး)

တန် ဝိုး

- ၆၀၀၀ ကျပ်

ဖြန့် ချိ ခရး

- ဝှံစာအုပ်တိုက်၊ အမှတ် ၂၁၊ ၃၁ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ် ဝေ သူ

ဦးဝင်းချို (ဝှံစာအုပ်တိုက်) အမှတ် ၂၁၊ ၃၁ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့က ထုတ်ဝေ၍
ဖေါ်ချိုချိုအေး၊ ဝှံပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် ၃၃၀ - ၃၃၂၊ အောက်ပုဂွန်တောင်လမ်း၊
ပုဂွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၌ မျက်နှာဝံးနှင့် အတွင်းစာသားများကို ပုံနှိပ်ပါသည်။



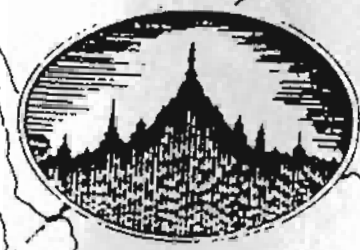
၇၂

၀၉၅.၀၃

နေဝင်းမြင့်
ရေကန်သာ ကြာတိုင်းအေး / နေဝင်းမြင့် - မန္တလေး။

ဝှံစာပေ၊ ၂၀၁၁။
စာမျက်နှာ ၆၆၁၊ ၁၅.၅ \ ၂၃.၅ စင်တီ
မူရင်းအမည် - The Glass Palace by Amitav Ghost
(၁) တာသာပြန်သူ - နေဝင်းမြင့်
(၂) ရေကန်သာ ကြာတိုင်းအေး

series ca



BURMESE CLASSIC .COM

600
600

series ca. 1945

Indian Ocean

To My Mum & Dad

THE GLASS PALACE

A NOVEL

Amitav Ghosh



*With many thanks
for introducing this book to
a Burmese reader!*

*When up and
Amitav Ghosh
2009*

မာတိကာ

- စာရေးသူ၏ အမှာ ၇
- မန္တလေး အခန်း တစ် ၁၅
- ရတနာဂီရိ အခန်း နှစ် ၉၃
- ပိုက်ဆံပင် အခန်း သုံး ၂၃၉
- ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ အခန်း လေး ၃၂၇
- နံနက်ခင်းရာဘာခြံ အခန်း ငါး ၃၈၉
- ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာ အခန်း ခြောက် ၄၇၉
- ဖန်ရောင် မှန်ရောင် ရွှေနန်းဆောင် အခန်း ခုနစ် ၅၈၈



နေဝင်းမြင့်၏ အမှာ

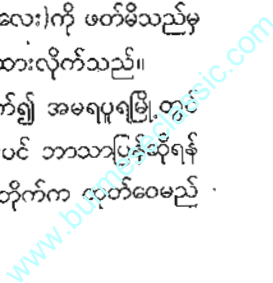
၁။

The Glass Palace ဝတ္ထုကြီးကို သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ပညာရှင် ဆရာဂါ(ဦးဦးဂါ)က တစ်ရက် ကျွန်တော် နေထိုင်သည့် မန္တလေးမြို့ ကမ်းနားတိုက်ခန်းသို့ လာရောက်လည်ပတ်ရင်း ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ဆရာကိုယ်တိုင် အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ ပြန်ရောက်စဖြစ်၍ ဆရာကို လည်း အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ အိန္ဒိယလူမျိုးမိတ်ဆွေတစ်ယောက်က လက်ဆောင်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ၃၀၊ မေ ၂၀၀၃ ရက်စွဲထိုးထားသော မစ္စတာယိုဂီး (ယောဂီ) ဆိုသူက ပေးထားကြောင်း ဆရာ စာအုပ်တစ်နေရာတွင် တွေ့ရသည်။ ဆရာက ကျွန်တော့်ကို ၂၁၊ ဇွန် ၂၀၀၄ တွင် ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ စာအုပ်ကိုမဖတ်သေးဘဲ မျက်နှာဖုံးပေါ်က အညွှန်းကို ကျွန်တော် ဖတ်ကြည့်သည်။

‘မန္တလေးတွင် အစပြုခဲ့သည့် မျိုးဆက်သုံးဆက်၏ အံ့ချီးဖွယ်၊ ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်၊ စွဲမက်ဖွယ်ဝတ္ထု’

ဤသို့ဖြင့် ပထမအခန်းကို ကျွန်တော် ဖတ်ဖြစ်ပါသည်။ အခန်းကြီး ၇ ခန်း ပါဝင်၍ အခန်းငယ် ၄၈ ခန်း ပါဝင်သော သည်စာအုပ်ကြီးထဲက ပထမအခန်း(မန္တလေး)ကို ဖတ်မိသည်မှ စ၍ ကျွန်တော် ဘာသာပြန်ချင်စိတ် ရှိခဲ့သည်။ တစ်ခန်းပြီးအောင် ပြန်ထားလိုက်သည်။

ကျွန်တော် ပြန်ပြီးသလောက် အကြောင်းအရာများနှင့်ပတ်သက်၍ အမရပူရမြို့တွင် ကိုထွန်းဦး (ထွန်းဦးစာပေ)နှင့် ပြောဖြစ်ကြသည်။ ကိုထွန်းဦးက ချက်ချင်းပင် ဘာသာပြန်ဆိုရန် အပ်သည်။ စာမူခကိုပါ ပေးခဲ့သေးသည်။ ပြီးလျှင် ယနေ့ မန္တလေးစာအုပ်တိုက်က ထုတ်ဝေမည်



ဟု ဆိုသည်။ နောက်တော့ ကျွန်တော် ဆက်မပြန်ဖြစ်သလို ယနေ့မန္တလေးစာအုပ်တိုက်သည် လည်း ဖျက်သိမ်းလိုက်သည်။ ပို၍ပင် ဝေးသွားခဲ့သည်။ သည်လောက်ထုထဲသည် စာအုပ်အတွက် မဂ္ဂဇင်းများက နေရာပေးရန် ခက်သည်။ အားလုံးပြီးစီးအောင် ပြန်ဆိုထားရန်ကလည်း စွန့်စားရာ ကျလွန်းရောမည်။ ဤသို့ဖြင့်ပင် ပြန်လက်စ အခန်းတစ်ခန်းသည် ကျွန်တော့် စာရေးခန်းတွင် အိပ်မောကျသွားခဲ့သည်။

၂။

တစ်ရက်တွင်... ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်း(ရွှေအမြူတေမဂ္ဂဇင်း) ထံမှ ဖုန်းလာပါသည်။ 'The Glass Palace' စာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ရန် စိတ်ဝင်စားသလားဟု မေးသည်။ ထိုစဉ်က ဆရာကိုယ်တိုင် သူ့မဂ္ဂဇင်းတွင် ဘာသာပြန်ဆို ထည့်သွင်းရန် ရှိသော်လည်း ဆရာ ဘာသာပြန် လက်စ စာမူက မပြတ်သေးသဖြင့် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က အကျိုးအကြောင်းပြောပြလိုက်သည်။ ဆရာက ဒါဆိုရင် ပြန်ပြီးသားတစ်ခန်း ပိုလိုက်တော့ဟု ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် ဝမ်းသာသွားသည်။ ကျေးဇူးလည်း တင်ရပါ၏။ သည်လောက် ထုထဲလှသည့် စာအုပ်ကြီးကို ကျွန်တော် လမခြား ခါးမကျိုးအောင် ပြန်ရမည်။ ဆရာက ကျွန်တော် ရေးပို့သမျှ ထည့်သွင်းဖော်ပြမည်။ ဆရာက ဘယ်လောက်တောင် ကြာကြာ ထည့်နိုင်မှာလဲ။ ကျွန်တော်ကကော ဘယ်လောက် ဇွဲကောင်းနိုင်မှာလဲ။

ထိုညက ကျွန်တော် အိပ်မပျော်ပါ။ စာအုပ်ကြီးကို ရှေ့ချ၍ ကျွန်တော် တွေးနေခဲ့ သည်။ ဆရာဝင်းငြိမ်းက ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ ဆရာမျိုးမြင့်ညိမ်းက Layout ချပြီးပြီ။ Format ချပြီးပြီ။ ဆရာဝသုန်ကို ပုံအုပ်ရန် စီစဉ်နေပြီ။ ဝတ္ထုနာမည်က 'The Glass Palace'...။ ဖန်နန်းတော်၊ မှန်နန်းတော်။ ရှင်းသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ပြန်ပြီးသားစာမူတွင် စာအုပ်အမည် ပေးရတော့မည်ဆိုသောအခါ ကျွန်တော် သည်လို လုံးကောက်အဓိပ္ပာယ်ကို ဘဝင်မကျနိုင်ဘဲ ရှိနေခဲ့သည်။ နှစ်ရက်လောက် စဉ်းစားသည့်တိုင် ကျွန်တော့်တွင် ဝိထိမကျနိုင်ဘဲ ရှိနေရသည်။ နောက်တော့ ပခန်းမင်းသားကြီး၏ အောင်မြေသာစံ ပတ်ပျိုးကို ကျွန်တော် သတိရလိုက်သည်။ မဟာဂီတဝင်သီချင်းဖြစ်သည့် ပတ်ပျိုးကို ကျွန်တော် စွဲလမ်းသည်။ ပခန်းမင်းသားကြီး၏ မြစ်ညာသစ်တောရောက် ခံစားမှု၊ တစ်နည်းအားဖြင့် တိုင်းတော် ပြည်တော်နှင့် ဝေးနေရသည့် ဘုရင့်သားတော်တစ်ပါး၏ ရွှေပြည်တော်လွမ်း စိတ္တဇ။

အောင်မြေသာစံပတ်ပျိုးထဲက စာသားကို ဆရာမြသန်းတင့် သုံးဖူးသည်။ M.M.Kae ၏ Far Pavilionကို 'ရွှေပြည်တော် မျှော်တိုင်းဝေး' ဟု အမည်ပေးခဲ့တာကို ကျွန်တော် အံ့ဩ ခဲ့ဖူးသည်။ ဝတ္ထုနှင့်လည်း မလွတ်။ မူရင်းခေါင်းစဉ်နှင့်လည်း မဝေး။ လှလိုက်သည့်စိတ်ကူး။ ကျွန်တော့်ဘာသာပြန်တွင်လည်း သည်လို ညွှတ်နူး ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ကောင်းသောခေါင်းစဉ် ပေးချင် ခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် 'ရေကန်သာ ကြာတိုင်းအေး' ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ 'The Glass Palace' နှင့်

ရေကန်သာ ကြာတိုင်းအေးကတော့ လုံးကောက်အားဖြင့် ဝေးကြောင်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်ခံစားမှုက ထိုစာသားများက မခွာနိုင်ဘဲ ရှိနေခဲ့သည်။ အောင်မြေသာစံ ပတ်ပျိုးတွင် ပခန်းမင်းသားကြီးက သူ့ခံစားမှုကို ဖွဲ့သည့်အခါ 'ရွှေပြည်တော် မျှော်တိုင်းဝေး' ရေကန်သာ ကြာတိုင်းအေး' ဟု ဖွဲ့ခဲ့သည်။

တောကြီးတောင်ကြီး ဂနိုင်းကြီးထဲက ပိတ်ပိတ်ဆီးဆီး သစ်တော။ ထိုသစ်တောကြီး ထဲက အလွန်ဆိတ်ညံ့လှသော တောတွင်း စမ်းပေါက်ရေအိုင်။ နေပြောက်ပင် မထိုးနိုင်သော တောစိုးသစ်ပင်ကြီးများ ဝန်းရံထားသည့် နက်ရှိုင်းသော မျက်မည်းတောရိုင်းကြီးထဲက ရေကန်အို။ ရေက စိမ်းလုံနေလိမ့်မည်။ ရေက ပကတိ ငြိမ်သက်နေလိမ့်မည်။ ရေက နက်ရှိုင်းနေလိမ့်မည်။ ရွက်ခြောက်များ၊ မိုးစက်များ၊ နှင်းများဖြင့်ပြီးသော ဥဒက ကန္တာရကို ကျွန်တော် မြင်နေရသည်။ နှစ်ပရိစ္ဆာဒ ကြာမြင့်လွန်းလှသော တောကြီးဟောဝန်ထဲက ရေကန်အို၏ အေးစက်သော သဘောကို ပခန်းမင်းသားကြီးက အရအမီ ဆုပ်ဖမ်းခဲ့သည်။ မျှော်တိုင်းဝေးရသော အမရပူ ရွှေမြို့တော်။ ကြာတိုင်း အေးလှသော သူ့ဘဝ ရေကန်အို။

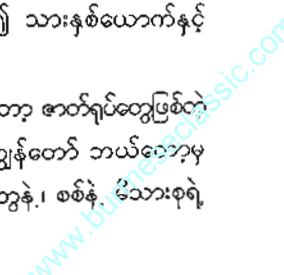
မြစ်ညာသစ်တောနှင့် အမရပူရ။ မန္တလေးနှင့် ရတနာဂီရိ။ တိုင်းတစ်ပါးတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်ခဲ့ရသော မြန်မာနန်းကျဘုရင်၏ စိတ်ခံစား မှုသည်လည်း သည့်ထက် မလျော့သော။ ကြေကွဲစရာကောင်းလှသော အကျဉ်းစံ နေ့ရက်များကို အေးစက်နာကျင်စွာ ကုန်လွန်ခဲ့သည့် မြန်မာ့နောက်ဆုံးဘုရင်၏ စိတ်ခံစားမှုကို ထင်ဟပ်သော ပခန်းမင်းသား၏ စာသားကိုပင် ကျွန်တော် ရွေးလိုက်သည်။

'ရေကန်သာ ကြာတိုင်းအေး'

၃။

အမိတဘစ်ဂိုရှ် (Amitav Ghosh) သည် အိန္ဒိယနိုင်ငံသားဖြစ်၍ ကာလကတ္တားမြို့တွင် မွေးသည်။ ငယ်စဉ်က ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်၊ သီရိလင်္ကာနှင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံမြောက်ပိုင်းတွင် နေထိုင်ခဲ့သည်။ အောက်စဖို့့တက္ကသိုလ်၊ ဒေလီတက္ကသိုလ်နှင့် အီဂျစ်တက္ကသိုလ်များတွင် ပညာဆည်းပူးခဲ့ကာ အိန္ဒိယနိုင်ငံနှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတက္ကသိုလ် များစွာတို့တွင် ဆရာအဖြစ် ထမ်းဆောင်ခဲ့ သည်။ ဝတ္ထုကြီးသုံးအုပ် ရေးသားခဲ့ကာ Grant၊ The New Yorker၊ The New York Times နှင့် The Observer သတင်းစာကြီးများတွင်လည်း ဆောင်းပါးများ ရေးသားခဲ့သည်။ ဇနီးဖြစ်သူ ဒက်ဘီ (Debbie) သည်လည်း စာရေးဆရာမတစ်ဦးဖြစ်၍ သားနှစ်ယောက်နှင့် အတူ နယူးယောက်မြို့တွင် နေထိုင်လျက်ရှိသည်။

"ရွှေနန်းတော် (The Glass Palace) ဝတ္ထုကြီးနဲ့ပတ်သက်လို့တော့ ဇာတ်ရုပ်တွေဖြစ်တဲ့ ရာဂျုံကူမားရ်၊ ဒေါ်လီနဲ့ သီပေါဘုရင်ရဲ့သမီးတော်တွေကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မမှနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ မြန်မာ့ကျွန်းတောကြီးတွေထဲက ဘဝတွေနဲ့၊ စစ်နဲ့ ငိုသားစုရဲ့



ဘဝတွေကိုလည်း ကျွန်တော် စွဲနေတယ်။ အဲဒါတွေကောင်းတဲ့ ဝတ္ထုကြီးပါပဲ။ မယုံနိုင်လောက်အောင်ပါပဲ”

ဂရေ့စ်ပါလေ (Grace Paley) ၏ မှတ်ချက်ဖြစ်သည်။ လန်ဒန် အင်ဒီပင်းဒင့် သတင်းစာကြီးကတော့ အရှေ့ဖျားက ဒေါက်တာဇီဗားဂိုးပါပဲဟု ဆိုသည်။ လန်ဒန်မြို့ထုတ် သည်တိုင်းမိစ် သတင်းစာကြီးကလည်း ခုထိတော့ သည်လောက် စိတ်ကို လှန်နိုင်တဲ့ ခေတ်ပြိုင် ဝတ္ထုရေးဆရာ မတွေ့သေးပါဘူးဟု ချီးကျူးသည်။ သည်တိုင်းမိစ် လစ်ထရေရီဆပ်ပလီမင့် သတင်းစာကတော့ တကယ်ကို လမ်းခွဲထွက်တဲ့ အသံ၊ ပြောင်မြောက်မှုနဲ့ လေးနက်မှုပါဟု ဆိုသည်။ သည်စာအုပ်ကို ပြန်ဆိုခဲ့သော ကျွန်တော်အဖို့ သည်မှတ်ချက်တွေကို သံသယမဖြစ်မိပါ။ ဝတ္ထုကြီးကို နောက်ခံကားကောင်းကောင်း၊ အခင်းအကျင်းကောင်းကောင်း၊ အရက်အဖောက်ကောင်းကောင်း၊ အချိတ်အဆက်ကောင်းကောင်း ညွတ်နူးဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ဖြစ်အောင် ရေးနိုင်စွမ်းပါပေသည်ဟု ခံစားမိခဲ့သည်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာများနှင့် စစ်၏ ခါးသီးမှုကို တွဲဖက်ခံစားမိရသည်။ နိုင်ငံရေး ဒီရေလှိုင်းများနှင့် လူမှု ကသောင်းကနင်းများကို ခံစားမိရသည်ဟု ရေးခဲ့သည်။

Amitav Ghosh ၏ 'The Calcutta Chromosome: A novel of fever, delirium and discovery', 'Shadow Lines', 'In an Antique Land', 'The Circle of Reason' ဝတ္ထုများသည်လည်း ထင်ရှားပါသည်။

“ကျွန်တော် ရွှေနန်းတော်ဝတ္ထုကြီးကို ရည်ညွှန်းတဲ့အခါ ‘အဖေမှတ်ဉာဏ်သို့’ လို့ စာအုပ်မှာ ထည့်ရည်ညွှန်းလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်အဖေက ‘British-Indian Army’ က လက်ဖက်ရည်ကန်ကန် ရေလဲန်ဒရာချန်ဒရာဂို.ရ်ပါ။ ယူနစ်တစ်ခုဖြစ်တဲ့ အမှတ် ၁၂ နယ်ခြား ဒေသတပ်ရင်းကြီး (12th Frontier Force Regiment) မှာ အရာရှိပါ။ ၁၉၄၅ ခုနှစ် မြန်မာပြည် စစ်မြေပြင်မှာရှိနေတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆလင်းမိ (General Slim) ရဲ့ အမှတ် ၁၄ ဒီစီတပ်မကို နှစ်ခါ စေလွှတ်ခြင်းခံခဲ့ရသူပေါ့။ ၁၉၉၈ ခုနှစ်မှာ ကျွန်တော့်အဖေ ကွယ်လွန်တော့ ကျွန်တော်က သည်စာအုပ်အတွက် အချက်အလက်တွေ စုနေတုန်းပါ။ စာအုပ်တွေ ရာနဲ့ချီပြီး ဖတ်ခဲ့ရတယ်။ အမှတ်ရချက်တွေ (memoirs)၊ ဂေဇက်တီးယားတွေ၊ ခရီးသွားမှတ်တမ်းတွေ၊ ဆောင်းပါးတွေ (ပုံနှိပ်ဆောင်းပါးတွေ၊ လက်ရေးဆောင်းပါး)၊ မှတ်စုတွေ အများကြီး ဖတ်ခဲ့ရပါတယ်။ ၁၉၉၅၊ ၁၉၉၆၊ ၁၉၉၇ နဲ့ ၁၉၉၉ မှာ ကျွန်တော် မြန်မာ၊ ထိုင်း၊ မလေးရှား၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံတွေက လူပေါင်း များစွာတွေ့ပြီး မေးမြန်းခဲ့တယ်။ အဓိကအတွေ့အကြုံတွေကတော့ ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ စစ်မြေပြင်အတွေ့အကြုံတွေပါပဲ။ ကျွန်တော့်ဦးလေး ဂျက်ချန်ဒရာဒတ္တာကလည်း အထောက်အကူ အများကြီးပေးတယ်။ ဦးလေးက ရန်ကုန်နဲ့ မော်လမြိုင်မှာ ထင်ရှားသူတစ်ယောက်ပါ။ သူ့ကို မင်းသား (the prince) အဖြစ် လူသိများတယ်။

စာအုပ်အနေနဲ့တော့ အများကြီးဖတ်ခဲ့တဲ့အထဲက ဒေဆိုင် (Desai) ရဲ့ ‘အိန္ဒိယပြည်ရောက် မြန်မာနန်းကျဘုရင် သီပေါ (၁၈၈၅-၁၉၁၆)’ စာအုပ်ဟာ ကျေးဇူးကြီးပါတယ်။ မြန်မာပြည်ကိုရောက်စဉ်က ကျွန်တော့်ကိုကူညီလိုက်တဲ့ ဆရာမြသန်းတင့်ရဲ့ ကျေးဇူးကြီးကိုလည်း ကျွန်တော် မဆပ်လိုက်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ဆရာမြသန်းတင့်ဟာ လူ့စိတ်ဓာတ်အရာမှာ မငြိမ်းသတ်နိုင်တဲ့ ခွဲလဲ့လ ခံနိုင်ရည်အရှိဆုံး ရှင်သန်ခြင်း နိမိတ်ပုံပါ။ ကျွန်တော် ဆရာနဲ့ ခဏတစ်ဖြုတ်လောက် တွေ့ခဲ့ရပေမယ့် စာပေပေါ် သူမြင်တဲ့အမြင်တွေဟာ ကျွန်တော့်ကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းလေး လမ်းပြသဘောဆောင်ခဲ့တဲ့အပြင် ကျွန်တော့်ကိုပါ ပြောင်းလဲပစ်လိုက်တယ်လို့တောင် ပြောရပါလိမ့်မယ်။ ဆရာဟာ အရွယ်မတိုင်ခင် ကွယ်လွန်ရှာလို့ နှမြောတသ မိပါတယ်”

Amitav Ghosh က ကျွန်တော့်ကို ပြောပြခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

၄။

ကျွန်တော်တို့နှင့် The Glass Palace ဝတ္ထုကြီးကို ရေးသားသူ Mr. Amitav Ghosh တို့ တွေ့ဆုံဆုံဆုံ စကားပြောခွင့် ရခဲ့ပါသည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ ရိုဒ်အိုင်လင်းပြည်နယ် (Rhode Island State) ရှိ ဘရောင်းတက္ကသိုလ် (Brown University) တွင် ကျင်းပသော အရှေ့တောင်အာရှ စာပေနှင့် အနုပညာပွဲတော် (South-East Asia Literature and Art Festival) သို့ တက်ရောက်ရန် မြန်မာနိုင်ငံမှ ကျွန်တော်နှင့် ဆရာမျိုးမြင့်ညိုတို့ကို ဖိတ်ကြားခဲ့ပါသည်။ ထိုတက္ကသိုလ်တွင် ပညာဆည်းပူးနေသော ဆရာမ မသီတာ (စမ်းချောင်း) လည်း တက်ရောက်ခွင့်ရသည့်အတွက် ပိုအဆင်ပြေသွားပါသည်။ ညီလာခံကို ရက်သတ္တပတ် တစ်ပတ် ကျင်းပရာ ထင်ရှားကျော်ကြားသော ကမ္ဘာ့စာရေးဆရာကြီးအချို့နှင့် တွေ့ဆုံခွင့် ရခဲ့ကြသည်။ အထူးသဖြင့် မြန်မာများကို စိတ်ဝင်စားသော Amitav Ghosh နှင့် သူ့ဇနီး Debbie တို့နှင့် အထိအတွေ့ များခဲ့ရပါသည်။ တစ်ရက်တွင် ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းအတွက် အင်တာဗျူး တောင်းခံရာ ခွင့်ပြုသဖြင့် ခန်းမတစ်နေရာတွင် စကားပြောဖြစ်ကြပါသည်။ သူသိချင်တာတွေကို များများမေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း များများမေးဖြစ်ကြသည်။

ဘရောင်းတက္ကသိုလ်သည် မြို့ပြတက္ကသိုလ်ကြီးဖြစ်ရာ မြို့၏ ထင်ရှားသောနေရာများတွင် ဆရာသုန်၏ ‘ရေကန်သာ ကြာတိုင်းအေး’ ဝတ္ထုသရုပ်ဖော်ပန်းချီကားကြီးများကို ချိတ်ဆွဲထားသည်ဖြစ်၍ အများ၏ အာရုံကျခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ Amitav Ghosh ကိုယ်တိုင်လည်း ဝမ်းသာနေပုံရသည်။ ကျွန်တော်က ခွင့်မတောင်းဘဲ ဘာသာပြန်ခြင်းကို ခွင့်လွှတ်ပါရန် တောင်းပန်သည့်အခါ နားလည်ပါကြောင်း၊ ပြန်ဆိုသည့်အတွက်ပင် ဂုဏ်ယူပါကြောင်း ပြောပြသည်။

“ကျွန်တော် မြန်မာနိုင်ငံကို လာပါဦးမယ်။ အထူးသဖြင့် မန္တလေးကို ရောက်အောင် လာပါဦးမယ်။ သည်ဝတ္ထုကြီးက မြန်မာပြည် စစ်မြေပြင်ကို ရောက်ခဲ့ကြတဲ့ ကျွန်တော်

ဘိုးဘွား မိဘများနဲ့ပါ နီးနွယ်နေတဲ့အတွက် ကျွန်တော် ရေးကတည်းက စိတ်နှလုံး နှစ်ပြီး ရေးခဲ့တယ်။ သည်ဝတ္ထုကြီးဟာ သိပ်ကိုအောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်”

၅။

သည်ဝတ္ထုကို ဘာသာပြန်ဖြစ်ရန် အားပေးတိုက်တွန်းခဲ့ရုံမက ပရိသတ်ကြိုက်သော ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းတွင် လစဉ် ရေးသားရန် ခွင့်ပြုခဲ့သည့် ဆရာဝင်းငြိမ်းနှင့် ဆရာမျိုးမြင့်ညိုမိန်း တို့၏ ကျေးဇူးကို ဖော်ပြပါမှ မင်္ဂလာရှိပါလိမ့်မည်။ မူရင်းစာအုပ်က ထူထဲသဖြင့် လပေါင်းများစွာ ထည့်သွင်းရမှာကို သိပါလျက် နေရာပေးခဲ့သည့်အတွက်လည်း ဝမ်းသာရပါသည်။ အထူးသဖြင့် ဆရာမျိုးမြင့်ညိုမိန်းက ဆရာဝသုန်နှင့် ပုံအပ်ကာ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးခဲ့သည့်အတွက် ပရိသတ်များကြားတွင် အမှတ်ထင်ထင်ရှိခဲ့သော စာမူဖြစ်ခဲ့သည်။ ဆရာဝသုန်၏လက်ရာများကို တစ်လချင်း စောင့်ကြည့်ကြသည့် ပန်းချီပညာရှင်များပင် ရှိခဲ့သည်။ ပုဂံမြို့ကို ရောက်စဉ်က ဆရာဝသုန်၏သရုပ်ဖော်ပုံများကို လစဉ် ဖြတ်သိမ်းထားကြသည်ဆိုသော ပန်းချီဆရာမိတ်ဆွေများ နှင့် တွေ့ခဲ့သည်။ မူရင်းဝတ္ထုရေးသူ Amitav Ghosh ကပင် ဆရာဝသုန်၏လက်ရာများကို အံ့ဩချီးကျူးခဲ့သည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ဆရာဝသုန် ကွယ်လွန်သွားသည့်အတွက် နှမြောတသမိခဲ့ ရသည်။ တစ်ဆက်တည်း ရေးဆွဲသရုပ်ဖော်ခဲ့သော ဆရာဇော်မောင်၏လက်ရာများသည်လည်း ဆန်းသစ်လှပါသည်။ သည်အတွက် ဆရာဝသုန်နှင့် ဆရာဇော်မောင်တို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

မူရင်းစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ရန် အိမ်တိုင်ရာရောက် ပေးခဲ့သော ဆရာဂါ (ဦးဦးဂါ)၊ သည်စာအုပ်ကိုရေးရန် ကနဦး တိုက်တွန်းခဲ့သော ကိုထွန်းဦး (ထွန်းဦးစာပေ)၊ နန်းခလေးများနှင့် ပတ်သက်၍ ဖတ်ရှု တည်းဖြတ်ပေးခဲ့သော ဆရာမောင်သန်းဆွေ (ထားဝယ်)၊ ဘာသာပြန်ဆိုခြင်း နှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်ခွန်အားပေးခဲ့သော ဆရာမြင့်သန်း (သြစတြေးလျ)၊ စာမူများကို ဖတ်ရှု သန့်စင်ပေးသော ချစ်ဇနီး ခင်ခင်ထူးနှင့် စာအုပ်အဖြစ် ထုပ်ထုပ်ပိုက်ပိုက် ထုတ်ဝေပေးသော နှမငယ် ဒေါ်ခိုင်ခိုင်ဦး (ပုဂံစာအုပ်တိုက်) တို့ကိုပါ ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း ပြောလိုပါသည်။

လစဉ် စောင့်ဖတ်နေကြပါသည်ဆိုသူများ၊ စာအုပ်ထွက်မှ တစုတစည်းတည်း ဖတ်မည် ဆိုသူများ၏ သြဗိသမာလာမေတ္တာစာများကြောင့်လည်း အားသစ်ရပါကြောင်း ပြောချင်ပါသည်။

နေဝင်းမြင့်

၂၀၊ စက်တင်ဘာ ၂၀၀၉၊ မန္တလေး

မန္တလေး



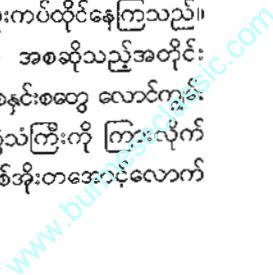
အခန်း တစ်

၁

မြည်သံကြီးက လွင်ပြင်ကို လူးလူးလို့မို့လို့မို့ကျော်လာခဲ့ကာ ဧရာဝတီ ငွေရောင် ကောက်ကောက်စင်းစင်းအတိုင်း ဒယဉ်တိုက်လာခဲ့ရာမှ မန္တလေးခံမြို့ အနောက်ဘက်မြို့ရိုးနံရံဆီ ဦးတည်နေမှန်း အပ်ကျမပ်ကျသိသူဆို၍ သည်စားမြိန်ဆိုင်ကလေးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိလေသည်။ ကိုးစားလောက်စရာ လောက်လောက်လားလားထဲကတော့မဟုတ်။ အလွန်ဆုံးရှိလျှင် ဆယ့်တစ်နှစ်အရွယ်လောက်သာရှိဦးမည့် ကုလားကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အမည်က ကုမားရ် ဖြစ်သည်။

အသံက ကြားဖူးနေကျမဟုတ်သော အသံစိမ်းဖြစ်သည်။ ဝေးလံသောအရပ်ဆီက ပေါက်ကွဲသံကြီးဖြစ်၍ တစ်ဆက်တည်းမှာ ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း မာန်ဖီသံတိမ်တိမ်ကလေးပင် ပါလာတတ်သေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ ဖျိုးဖျိုးဖျစ်ဖျစ် သစ်ခြောက်ကျိုးသံ၊ သစ်ကြိတ်သံမျိုး ဖြစ်၍ အဆက်မပြတ်ထွက်နေတာမျိုးတော့လည်း မဟုတ်။ မထင်မှတ်သည့်အချိန်မှာ ရုတ်တရက် ပေါ်လာတတ်ခြင်းဖြစ်၏။ အသံစိမ်းကြီးက ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ပြင်းထန်သော ကျိုးကျိုးသံကိုပြု လျက် ထွက်ပေါ်လာသည့်အခါမှာတော့ စားမြိန်ဆိုင်ကလေးသည်ပင် တသိမ့်သိမ့် ခါသွားတတ် သကဲ့သို့ တည်ထားသော ဟင်းချိုကျိုအိုးသည်လည်း ချိုးချိုးချောက်ချောက်အသံကို ပြုလေ၏။

စားမြိန်ဆိုင်ကလေးထဲမှာ ရသေ့ကျောင်းခေါ်ကြသည့် ခုံရှည်ကလေးနှစ်လုံး ချထား သည်။ နှစ်ခုစလုံးမှာ စားနေကျ ဖောက်သည်တွေ ကျပ်ကျပ်သပ်သပ် ပူးကပ်ထိုင်နေကြသည်။ မြန်မာနိုင်ငံအလယ်ပိုင်းဒေသ၏ တိုတောင်းသော ဆောင်းကြမ်းကာလ အစဆိုသည့်အတိုင်း ရာသီဥတုက အေးစက်စက်။ မြစ်မနက်ခင်းထဲမှာ ခုလည်နေတတ်သော မြူစုနှင့်စတွေ လောင်ကျွန်း သွားလောက်အောင် နေလုံးက မြင့်တက်မလာသေး။ ကနဦး ပေါက်ကွဲသံကြီးကို ကြားလိုက် ပြီးသည့်နောက် စားမြိန်ဆိုင်ကလေးသည်ပင် တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့၏။ တစ်အိုးတအောင့်လောက်



ရှိမှ ဝေါခနဲ သွန်ကျလာသော အမေးစကားများနှင့် တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်အဖြေများ ကျွန်တို့ကျွန်တို့ ထလာလေသည်။ လူတွေအားလုံးလိုလို စနောင့်စနင်းစိတ်ဖြင့် ဘေးဘီကို အကဲခတ်ကြသည်။ သဟာ ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်။ ဘာတွေများ ဖြစ်လာဦးမှာလဲ။ သည်အချိန်မှာပင် ကုမားရ်၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကလေးခွက်သော အသံစူးစူးကလေးသည် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ပြောနေကြသည့်အသံတွေကို ဖောက်ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“အင်္ဂလိပ်အမြောက်ဗျ”

ကုမားရ်က ရေလည်သော်လည်း တော်တော်ကိုပဲသော မြန်မာစကားဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“မြစ်အထက်ပိုင်း တစ်နေရာက ပစ်နေတာဗျ...ပစ်တာတော့ သည်ဘက်ကို ပစ်နေ တာရယ်”

သည်စကားကို ပြောလိုက်သူက ဆိုင်အခိုင်းအစေကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ ရေခြားမြေခြားက ကုလားကလေး။ သွားတွေက သူ့မျက်လုံးတွေလို ဖွေးနေကာ အသား အရေကလည်း အရောင်တင်ဆီ သုတ်ထားသည့် သစ်မာတစ်ချောင်းနှင့်ပင်တူသည်။ သည်လို ညိုညစ်ညစ်ကုလားလေးတစ်ယောက်က သည်စကားကို ပြောလိုက်တော့ ဖောက်သည်တချို့၏ မျက်နှာများပေါ်မှာ မလိုလားသည့်အရိပ်တွေ ပေါ်လာကြသည်။ ကုလားကလေးက ဆိုင်ကလေး ၏အလယ်ကျကျလောက်မှာ ရပ်နေရင်းက ကြွေပန်းကန်ပဲ့ တစ်ထပ်ကြီးကို ကိုင်ထားသည်။ အရွယ်နှင့်မမျှသော သိမ့်ဖြင့် ပြစားချင်စိတ်ကလေးရှိနေသော်ငြား ရှက်ကိုးရှက်ကန်း မလုံမလဲဟန် ဖြင့် သွားပေါ်ပြီး ပြီးထားသည်။ သူ့အမည်က မင်းညီမင်းသားတစ်ပါးဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ သို့သော် ဖိနက်မဲ့ အသားမာထ ထူအမ်းအမ်း ခြေထောက်များ၊ ဖရိုဖရဲ ခါးပုံစထိုးထားသည့် ပွချောင်ချောင် လုံကွင်းနှင့် ဆီစွန်းစွပ်ကျယ်များက ထီးရိုးနန်းရိုး လကွေက တစ်စုံတစ်ခုမရှိကြောင်း ပြနေသည်။ လူတွေက အသက်မေးကြတိုင်း ဆယ့်ငါးနှစ်လို့ ဖြေတတ်သည်။ တစ်ခါတလေတော့ ဆယ့်ရှစ်နှစ်၊ ဆယ့်ကိုးနှစ်လောက် ပြောချင်ပြောသည်။ သည်လိုဖြေတာကလည်း အကြောင်းတော့ ရှိသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ဖွဲ့စည်းပုံအရရော ဆင်ခြင်မှုအရပါ သူ့ကိုယ်သူ ပိုပိုသာသာကလေး ပြောလိုက် တိုင်း ခွန်အားတစ်မျိုးမျိုးရသလိုလို ခံစားရတာလည်း ပါသည်။ ကြီးထွားသန်စွမ်းသူလိုလို ဂိုက်မမ်း ချင်တာလည်း ပါသည်။ တကယ်တော့ ကလေးတစ်ယောက် ဆိုသည်ထက် သိပ်ကြီးတော့လည်း ပိုသေးသူမဟုတ်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ့ကိုယ်တိုင်က အသက်နှစ်ဆယ်ပါ ပြောလျှင်ပင် လူတွေက ယုံကြည်မည်သာဖြစ်၏။ လူကောင် ထွားသည်။ အရပ်အမောင်း ကောင်းသည်။ တချို့လူတွေထက် ကျယ်ပြန့်သော ပခုံးတွေရှိသည်။ အသားမည်းသူဆိုတော့ နုရေဖပ်ရေ ရှိမရှိဆိုတာကလည်း ပြောဖို့ခက်သား။ မွေးညင်းနုနုကလေးတွေကလွဲလျှင် ငယ်ရုပ်ကလေးတော့ ရှိသည်။

ထိုထိုသော နီဝင်ဘာမနက်ခင်းက မန္တလေးရွှေမြို့တော်မှာ ကုမားရ် ရှိနေခြင်းသည် ပင်လျှင် သူ၏ အကြောင်းကံ ဖြစ်ခဲ့သည်။ တကယ်ဆိုလျှင် ဘင်္ဂလားပင်လယ်မှ ဧရာဝတီကို ဆန်တက်လာသည့် ကုန်တင်လှေကြီး တစ်စီးပေါ်မှာ လက်တိုလက်တောင်း လုပ်ပေးရသည့် 'ခိုင်းဖတ်'ကလေးတစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။ သူ အလုပ်လုပ်သည့်လှေကြီး ဧရာဝတီကို ဆန်တက်



လာခိုက်မှာပင် လွန်းတင်ရမည့်အခြေအနေ ရှိလာခဲ့သည်။ လှေရှင်က လှေကြီးကို လွန်းတင်ရန် တစ်လက်ကိုင်သီတင်းကြာနိုင်ကြောင်း၊ အခန့်မသင့်လျှင် သည်ထက်ပင် ကြာနိုင်ကြောင်း ပြောလာ သည့်အခါမှာတော့ ကုမားရ် ထိတ်လန့်သွားခဲ့သည်။ လွန်းတင်ထားသည့် ရက်များတွင် လှေသား တွေကို ရေရှည်ကျွေးထားဖို့ ခက်သည်။

သည်တော့ လှေရှင်ခမျာ ဆုံးဖြတ်ရပြီ။ လှေပေါ်က လှေသားတချို့ လှေပေါ်က ဆင်း၊ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်ရှာ၊ ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်ကျောင်းကြရန်ဖြစ်သည်။ ကုမားရ်ကတော့ အတွင်း ဘက် နှစ်မိုင်လောက်ဝေးသည့် ရွှေမြို့တော်ဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့၏။ မြို့ရိုး၏အနောက်ဘက် အုတ်ရိုး မျက်နှာချင်းဆိုင်က ဈေးတစ်ဈေးမှာ မချို ဆိုသည့် အမျိုးသမီးကြီးကို သူ ရှာရမည်။ မချိုက ကုလားသွေးပါသော ကပြားမဖြစ်၍ စားမြိန်ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်ဖွင့်ကာ ရပ်တည်နေသူ ဖြစ်သည်။ မချိုက သူ့အတွက် အလုပ်ကလေးဘာလေး ပေးတန်ကောင်းပါရဲ့။

ဤသို့အားဖြင့် အကြောင်းအားလျော်စွာ မန္တလေးဆိုသည့် မင်းနေပြည်တော်သို့ လျှောက်လာခဲ့သော အသက်ဆယ်တစ်နှစ်အရွယ် ကုမားရ်သည် ဖြူးဖြောင့်နေသည့် တာလမ်းမကြီး တစ်လမ်းကို စမြင်ခဲ့ရပြီ။ တာလမ်းမကြီး တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာတော့ ဝါးထရံကာ တဲများ၊ ထန်းလက်မိုးအိမ်များ၊ ပုပ်ပွန်စော်နေသည့် တိရစ္ဆာန်အညစ်အကြေး မစင်ဘင်ပုပ်များ၊ ဟည်းဟည်း တိုက်နေသည့် အမှိုက်ပုံကြီးများ ရှိနေလေသည်။ သို့သော် တာလမ်းဖြူးဖြူးကြီး တစ်လျှောက်မှာ တော့ လမ်းဘေးတစ်ချက် စုပုံနေသည့် ပြုတ်စဗျင်းတောင်းများကြောင့် ပေပေပွပွမရှိ။ လှိုင်းလေ ကြမ်းကြမ်း ပင်လယ်ကို ဖြတ်ထိုးထားသည့် တာရီးနှင့်ပင်တူတော့သည်။ လမ်းကြီးတွေက တန်းတန်းဖြောင့်ဖြောင့်ဆိုတော့ ရွှေမြို့တော်ကို ထိုထိုပေါက် မြင်နေရသည်။ မြို့ရိုးကြီး၏ တောက်ပသော ဟယ်ပဒါးရောင် အုတ်ရိုးကြီးများဆီမှသည် တောင်ရိုးတန်းပေါ်က ပြီးပြီးပြက်ပြက် ဆည်းလည်းဖြူကလေးတွေ တစ်သီကြီး ချိတ်ဆွဲထားသည့်နယ် အဝေးက မန္တလေးတောင်တော် စေတီများအထိ မြင်နေရခြင်းဖြစ်၏။

ကုမားရ်ကတော့ အရွယ်နှင့်မမျှအောင် ခရီးတွေ ရောက်ဖူးလှပြီ။ သူ အလုပ်လုပ်နေသည့် ကုန်လှေကြီးမှာ ကမ်းရိုးတန်းသွားလှေကြီးဖြစ်၍ ယေဘုယျအားဖြင့် ပင်လယ်ခရီးကိုသာ သွားလေ့ ရှိသည်။ မြန်မာပြည်နှင့် ဘင်္ဂလားကို ရှည်လျားလှသော ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက် ခေါက်တုံ့ လူးလာသွားခဲ့ရပေါင်း များပြီ။ ကုမားရ်သည်ပင် စစ်တကောင်းလို ပုသိမ်လိုဆိပ်ကမ်းကြီးများကို ရောက်ဖူးသကဲ့သို့ ကြားဆိပ်များဖြစ်သည့် မြို့ဆိပ်ရွာဆိပ်တွေမှာလည်း ကျင်လည်ခဲ့ဖူးပြီ။ သို့သော် သူ ရောက်ဖူးပေါက်ဖူးသမျှ ခရီးတွေထဲမှာ မန္တလေးလို လမ်းတွေမရှိ။ ရောက်ဖူးသမျှ မြို့တွေ ရွာတွေက လမ်းသွယ်လမ်းမြောင်းတွေဆိုလျှင် မဆုံးနိုင်သော လမ်း ကောက်တိကောက်ကွေးတွေသာ များလေရာ တစ်ကွေ့လွန်သော်မှ နောက်တစ်ကွေ့ကို မြင်ရဖို့ ခက်သည်။ မန္တလေး ရွှေမြို့တော် လမ်းမကြီးတွေကတော့ တစ်ဘာသာဖြစ်၏။ အချိုးအကွေ့ မရှိ၊ အပြောင်းအလဲမရှိ။ လူနေအိမ်ခြေ တွေထဲကို မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း ဆောင်ကြဉ်းထားသည့်နှင့်ပင် တူသည်။

မြို့ရိုး၏ကြီးမားစွဲထည်မှုကြီး ဘွားခနဲ လာတိုက်တော့မှ ကုမားရ် လမ်းလယ်ခေါင်မှာ ရပ်လိုက်ရတော့သည်။ မိုင်ချီရှည်လျားသည့် အုတ်မြို့ရိုး တစ်မျှက်တစ်ခေါင်နှင့် ကျယ်လွင့်သော

ကျုံးရေပြင်ကြောင့် ခံမြို့ကြီးသည် မြင်ရုံဖြင့် အုတ်အာသရဲ ရှိလှသည်။ အုတ်စိန်တောင် (သူရဲနီ) တွေ ပေါက်ထားသည့် မြို့ရိုးတံတိုင်းသည်ပင် အထပ် သုံးထပ်စာလောက် မြင့်သည်။ သို့သော် ဟာသံပဒါးရောင်စွေးစွေးဖြင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လွင့်တက်နေပုံမျိုးဖြစ်၏။

မိတ်တံခါး၊ ဓာတ်တံခါးကြီးတွေမှာတော့ ဘုံခုနစ်ဆင့်ပါ ပြာသာဒ်ကြီးတွေ ပေါက်ထား သည်။ သည်အုတ်ရိုးကြီးဆီက ရှည်လျားဖြောင့်ဖြောင့် လမ်းမကြီးများ ဖြာထွက်လာခြင်းဖြစ်၍ လမ်းများသည်လည်း တိကျသော ဂျီဩမေတြီကျင့်တွယ်ကိုက် ဖြစ်၏။ ကူမားရ်လို ရောက်ရာထံပါး စူးစမ်းစွန့်စွန့် သွားနေရသူအဖို့ သည်လို ပုံစံကျ လမ်းများသည်ပင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဖြစ်နေသည်။ သူ သတိရလိုက်တော့ မိုးကြီးပင် ချုပ်တော့မည်။ မြို့ရိုးကြီး၏ အနောက်ဘက် အုတ်ရိုးဘက်ကို ပြန်လှည့်ကာ မချိုကို မေးရသည်။

“ဘယ်သူရယ်ကွ... မချို... ဟုတ်ကဲ့လား”

“ဟုတ်တယ် မချို၊ ဗယာကြော်တို့ဘာတို့ ရောင်းတဲ့ ဆိုင်ကလေးနဲ့ဗျာ... မချိုက ကပြားမ၊ ကုလား ကပြားမ”

“ဪ... မချို”

သည်လို ကစုတ်ကညစ်နိုင်လှသော ကုလားကလေးတစ်ယောက် မချိုကို ရှာခြင်းသည်ပင် ယုတ္တိဆန်ရာသည်။ မချိုဆိုင်မှာက သည်လို ပေပေတေတေ ကုလားကလေးတွေ အလုပ်လာလုပ် နေကျမဟုတ်လား။

“ဟောဟိုက ခပ်ပိန်ပိန် မိန်းမဟာကွာ”

မချိုက သေးသေးဖျောက်ဖျောက်ထဲကဖြစ်၍ မအီမသာမျက်နှာပေါက်နှင့်ဖြစ်သည်။ နဖူးပေါ်မှာ ဆံမြိတ်ကလေးတွေ ချထားတော့ အမြိတ်ခွဲချထားသည့် ပြတင်းတံခါးနှင့် တူလေ သည်။ အသက်သုံးဆယ်ကျော် သုံးဆယ်ငါးနှစ်လောက်သာ ရှိဦးမည်။ ကပြားဆိုသော်လည်း မြန်မာဘက်ကို ပိုနီးသည်။ မချိုက မီးခိုးတွေ အူနေသည့် ဆီပူ ဒယ်အိုးကြီးဘေးမှာ မြေစုံပစ်ထိုင်ရင်း အသီးအရွက်တွေကို ဒလက်လည်အောင် ကြော်နေရာက ကူမားရ်ကို မယုံသင်္ကာကြည့်သည်။

“ဘာလိုချင်လို့တုံး...”

မချိုအမေးမှာ ကူမားရ်က သူလိုက်နေသည့် ကုန်တင်လှေကြီးအကြောင်း၊ သည်လှေကြီး ကလည်း လွန်းတင်ရတော့မှာဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့စားဝတ်နေရေးအတွက် သည်ရပ်ကွက်တွေထဲမှာ အလုပ်ကလေးဘာလေး ရှာနေကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

“မချိုက မျက်လုံးတွေ စုံမှိတ်ရင်း ခုနစ်သံချီ အော်လေသည်။

“အလိုတော်... ငါ့ကို ဘာများမှတ်နေလို့တုံး။ ငါ့ချိုင်းကြားထဲ အလုပ်တွေ ညှပ်ထားလို့ ရော့အင့်... ရော့အင့်... ကမ်းနေရဦးမှာလားဟဲ့။ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်ကလည်း သေနာကျကလေး တစ်ယောက် ဆိုင်က အိုးနှစ်လုံး မ၊ ပြေးပြီးပြီ။ နင်လည်း ဒါမျိုးမဟုတ်ပါဘူးလို့ ဘယ်သူက အာမဘန္တေခံမှာတုံး”

သည်လို ဒေါသတကြီးအော်ဟစ်နေခြင်းသည်ပင် သူ့ကို တိုက်ရိုက်ရည်ရွယ်ခြင်း မဟုတ် ကြောင်း ကူမားရ် နားလည်ထားသည်။ သူပြောလိုက်သည့်စကားထက် ဆီပူတွေစဉ်လို ထွက်နေ

သည့်ဒေါသက ပိုကြီးနေမှန်း သဘောပေါက်သည်။ ကူမားရ်က မျက်လွှာကလေးချ၊ သည်လောက် တော့ မမူလေဆိုသည့်ဟန်ဖြင့် ရပ်နေလိုက်သည်။ ဒေါသတွေ ပြေလောက်သည်အထိ တောင့်ခံနေ ခဲ့သည်။

မချိုလည်း အအော်အငေါက် ရပ်သွားပြီ။ မောလည်းမောပြီ။ သည်တော့မှ ကူမားရ် ကို ကြည့်လေ၏။

“နင့်မိဘတွေက ဘယ်သူတွေတုံး...”

မချိုက ချွေးစို့နေသည့် အင်္ကျီလက်ဖြင့် နဖူးကရွေးတွေကို သုတ်ရင်း မေး၏။

“မရှိကြတော့ဘူးဗျာ... သေကုန်ကြပြီ”

သည်စကားတွေကိုတော့ မချို စဉ်းစားသည်။ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်သည်။

“အေးဟယ်... လုပ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နင်သိထားဖို့ တစ်ခါတည်း ပြောထားမယ်၊ တစ်နေ့ ထမင်းသုံးနပ် ကျွေးမယ်။ အိပ်စရာနေရာ ပေးမယ်။ သည့်ထက်တော့ ဘာမှရမယ်မထင်နဲ့”

ကူမားရ်က ရယ်ကျဲကျဲလုပ်နေလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကလည်း အဲသလောက် လိုတာပါ”

မချို၏ စားမြန်ဆိုင်မှာ ဝါးထန်ကာ ခြေတံရှည်တိမ်ကုပ်ကလေး။ အောက်ထပ်မှာ ခုံတန်း ရှည် နှစ်လုံး မဆံ့ရင်ကန် ခင်းထားသည်။ မချိုက မီးဖိုပက်လက်ဘေးမှာ ခွေးခြေကလေးတစ်လုံးပေါ် ထိုင်ရင်း ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ခြင်း ပြုသည်။ ဗယာကြော် ကြော်သည်။ ခေါက်ဆွဲကလေး၊ ဟင်းချိုရည်ကလေးလည်း တွဲဖက်ရောင်းသည်။ ကူမားရ် လုပ်ရသည့် အလုပ်ဆိုသည်ကလည်း ခေါက်ဆွဲပန်းကန် ချပေးတာလောက်၊ ဟင်းချိုပန်းကန် ချပေးတာလောက်သာ ဖြစ်သည်။ အချိန်အားတွေမှာတော့ အိုးခွက်ပန်းကန်တွေ တိုက်ချွတ်ဆေးကြောပေးရသည်။ မီးမွှေးပေးရသည်။ ဟင်းချိုအိုးအတွက် အသီးအရွက်တွေ ခုတ်စဉ်း သင်ဖျင်ပေးရသည်။ သားလိုငါးလို ဟင်းချက် စရာတွေကိုတော့ ကူမားရ်ကို စိတ်မချရဲတော့။ ရိုးတိုဓားမတစ်ချောင်းနှင့် ကိုယ်တိုင် 'ကိုင်' လှေရှိသည်။ ညနေဘက်တွေမှာတော့ ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေကို ကူမားရ် ဆေးနေကျ။ ဆေးစရာကြောစရာတွေကို ဘာလီသံပုံးတွေထဲထည့်ကာ ကျုံးရေစပ်ကို သယ်သွားရသည်။

မချို၏ စားမြန်ဆိုင်ကလေးနှင့် မြို့ရိုးကြားမှာ မြို့ရိုးပတ်လမ်းတွေဆီကို ရောက်နိုင် သည့် ဖုန်တသောသော လမ်းကျယ်တစ်လမ်းရှိသည်။ ကူမားရ်က ကျုံးရေစပ်ကိုသွားမည်ဆိုလျှင် သည်ကွက်လပ်ကျယ်ကို ဖြတ်ရသည်။ မြို့ရိုးကြီး၏ မိတ်တံခါး၊ ဓာတ်တံခါးတွေထဲက တံခါးငယ် တစ်ပေါက်ဖြစ်သည့် အာဠပီတံခါးကို ဦးတည်သော တံတားတစ်စင်းက မချို၏စားမြန်ဆိုင်ကလေး နှင့် တစ်ဆက်တည်းဖြစ်သည်။ ကူမားရ်က ကြာပင်ကြာရွက်တွေ ဖုံးနေသည့် တံတားအောက်က ရေပြင်ကို သန့်သွားအောင် ယက်ကာ ဖယ်ကာ ရှင်းလင်းထားသည်။ သည်တံတားအောက်ပိုင်း နေရာက သူ ပန်းကန်ခွက်ယောက်ဆေးကြောရာ၊ ရေချိုးရာနေရာဖြစ်၍ အပေါ်တံတားလျှောက်လမ်း ပျဉ်ချပ်တွေ ခင်းထားခြင်းသည်ပင် သူ့အတွက် ဗိမာန်မျက်နှာကြက်ဖြစ်နေသည်။ အရိပ်အာဝါသ ဖြစ်နေသည်။



တံတား၏ တစ်ဖက်အစွန်းသည် မြို့ရိုးခြေကို ရောက်သည်။ ထိုနေရာက ကြည့်လျှင်တော့ ရွှေပုစွန်ခွံ ဖွမ်းထားသည့် ထီးတော်၏ အဆုံးအထိ ဘုံကိုးဆင့်ပြာသာဒ်ကြီးကို မြင်နိုင်သည်။ ရွှေထီးတော်သည်ပင် မြန်မာတို့၏ ဦးစွန်းမဟုတ်လော။ ထို ဘုံဆောင်ကြီးအောက်မှာတော့ မြန်မာဘုရင် သီပေါမင်းတရားကြီးနှင့် သူ၏ အဂ္ဂမဟေသီ အရှင်နန်းမတော် မိဖုရားခေါင် ဖုဖုရားလတ်တို့ နှစ်ပါးထွက်စံရာ မြေနန်းပြာသာဒ်တော်ကြီး၏ ပလ္လင်ဆောင် ညီလာခံခန်းမကြီး ရှိသည်။

ကုမားရ်က နန်းမြို့ရိုးကြီးကို စူးစမ်းချင်စိတ် ရှိသော်ငြား သူလို စပ်စုချင်သူတွေကို ကန့်သတ်ထားသည့် တားမြစ်နေရာဆိုတာကိုတော့ သိထားသည်။ တစ်ရက်မှာတော့ မချိုကို မေးကြည့်ဖြစ်သည်။

“မချို... အတွင်းထဲကို ရောက်ဖူးသလား”

“ရောက်ဖူးပါ”

မချိုက ခပ်ဝံ့ဝံ့ပြောသည်။

“အနည်းဆုံး သုံးခေါက်လောက် ရောက်ဖူးတယ်”

“ဘာနဲ့ တူတုံး”

“အကြီးကြီးပါဟယ်... မြင်ရတာထက် ပိုကြီးမှတ်တာပဲ။ အတွင်းမှာက လမ်းတွေ၊ မြောင်းတွေ၊ ဥယျာဉ်တွေနဲ့ ဆိုတော့ မြို့တစ်မြို့လုံးဖြစ်နေတယ် ပြောရမယ်။ ဝန်စုမှူးစုတွေရဲ့ အိမ်တွေ၊ မင်းညီမင်းသားတွေရဲ့ အိမ်တော်တွေကို စတွေ့ရမယ်။ နောက်တော့ ကျွန်းတိုင်ကြီးတွေ ထူထားတဲ့ သစ်တပ်ကို ရောက်မယ်။ သစ်တပ်ကိုလွန်တော့ မင်းမိဖုရား ဆွေတော်မျိုးတော်တွေနဲ့ သူတို့ရဲ့ အစေအပါးတွေနေကြတဲ့ အဆောင်တော်တွေကို ရောက်တယ်။ သည်အဆောင်တော်ကြီးတွေကလည်း အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းနဲ့ပါဟယ်။ ရွှေပိန်းချတိုက်ကြီးတွေ၊ ပြောင်လက်နေတဲ့ နင်းကြမ်းတွေ ဆိုတာများ ဖိတ်ဖိတ်တောက်လို့။ အလယ်လောက်မှာ ဥဿဖရားရောင် တဖျပ်ဖျပ်နဲ့ နံရံတွေ၊ မှန်စီမျက်နှာကြက်တွေ တပ်ထားတဲ့ အဆောင်ရှိတယ်။ လူတွေက မှန်နန်းတော် ခေါ်ကြတဲ့ အဆောင်ပေါ့”

“ရှင်ဘုရင်ကကော နန်းမြို့ရိုးအပြင်ထွက်တာမျိုး ရှိသလား”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ခုနစ်နှစ်အတွင်း ထွက်တော်မူတာ မရှိခဲ့ဖူးဘူး။ ဒါပေမယ့် အရှင်နန်းမတော်ကြီး ဖုရားနဲ့ အပျိုတော်တွေကတော့ တစ်ခါတလေ မြို့ရိုးတစ်လျှောက် ထွက်ကြတော်မူကြတာရှိတယ်။ တွေ့ဖူးတဲ့လူတွေ ပြောတာတော့ နန်းတွင်းအပျိုတော်တွေဆိုရင် အင်မတန်လှကြသတဲ့”

“အပျိုတော်တွေဆိုတာ ဘယ်သူတွေတုံး”

“အပျိုပေါက်ကလေးတွေပေါ့။ မိဘမဲ့ ကလေးတွေလည်း ရှိတယ်။ များသောအားဖြင့် ကတော့ ကလေးတွေပါ။ ပြောကြတာတော့ ဝေးလံတဲ့ တောင်တန်းနယ်တွေက ခေါ်ထားကြတယ် ပြောတာပဲ။ အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးဖုရားက သည်မိန်းကလေးတွေကို မွေးစားတော်မူတယ်။ ကျေးမွေး သုတ်သင်တော်မူတယ်။ သူတို့ကလေးတွေကလည်း အရှင်နန်းမတော်မိဖုရားခေါင်ကြီးဖုရားအတွက် အိမ်စေ ကျွန်မ လုပ်ပေးကြရတယ်။ ပြောကြသလောက်ဆိုရင် အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးဖုရားက သူနဲ့ သမီးတော်တွေကို အစေအပါး အထိန်းအယ ပြုစေတာကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံဘူးတဲ့”

“နေပါဦး အဲသည့်အပျိုတော်တွေက မြို့ရိုးတံခါးတွေဘက်ကို ဘယ်အချိန် ထွက်ကြတာလဲ။ ဘယ်အချိန် စောင့်ကြည့်ရင် တွေ့နိုင်မလဲ”

ကုမားရ်၏မျက်လုံးတွေက အရောင်တွေ လက်နေသည်။ မျက်နှာပေါ်မှာလည်း ပြင်းပြသော အာသီသတွေ အပြည့်။ မချိုက သူ့ကိုကြည့်ရင်း ရယ်သည်။

“ဘယ်နှယ်ကြောင့်များ သည်လိုစိတ်ကူးရတာလဲ... ရာရာစစ။ နင့်လိုကောင်လား... ဟိုက မြင်တာနဲ့ ခေါင်းဖြတ်ပစ်လိမ့်မယ်။ ဘာများမှတ်နေလို့တုံး”

ထိုညက ကုမားရ် သူ့ဖျာပေါ် လှဲအိပ်သည်။ သူ့ခြေရင်းဘက် အဟကြားက လှမ်းမြင်နေရသော ရွှေနန်းတော် ဦးစွန်း ရွှေပြည်ထည် ထီးတော်ကိုမြင်ရသည်။ ရွှေပိန်းချ ထီးတော်က လရောင်ထဲမှာ အချက်ပြမီးပွင့်လို လက်လက်ထနေသည်။ မချိုက မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ သူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီ။ ကျုံးကို ဖြတ်မည်။ မန္တလေးက မခွာခင် ရွှေနန်းတော်ဘက်ကို လမ်းရှာထွက်မည်။

* * *

မချိုက မြေတံရှည်တိုင်တွေ ထောက်မထားသည့် အပေါ်ထပ် ဝါးထရံကာ အခန်းကလေး ထဲမှာ နေသည်။ အစိတ်စိတ်ကွဲနေသည့် ဝါးလှေကား ခရီးခရိုင်ကို အောက်ထပ်နှင့် ဆက်သွယ်ထားသည်။ ကုမားရ်၏ညတွေကတော့ နေ့ခင်းဘက် ဖောက်သည်တွေ စားကြသောက်ကြသည့် အိမ်အောက်ထပ် မြေတံရှည် အိမ်တိုင်တွေကြားမှာ ကုန်ဆုံးရသည်ချည်း။ အပေါ်ထပ် မချို၏ အခန်းကလည်း ကရော်ကမည် စပ်ဟပ်ထားခြင်းဖြစ်၍ ပျဉ်တစ်ချပ်နှင့်တစ်ချပ် စရွေးထပ်မဟုတ်။

မချိုက တစ်နေ့ခင်းလုံးလိုလို ပြေးပြေးလွှားလွှား ကသုတ်ကရက်နိုင်လှသူဖြစ်သည်။ အလုပ်တစ်ခုက အလုပ်တစ်ခုကို ဒရောသောပါး ကူးသည်။ အော်စရာရှိလျှင်လည်း ခုနစ်စဉ်တိုက်အောင် အော်တတ်သူဖြစ်၏။ နေ့ခင်း အလုပ်တွေ စခန်းသိမ်းလို့ ညဘက်တိုင်ပြီဆိုသည်နှင့် မြေကုန်လက်ပန်းကြီး ကျနေလေပြီ။ ထိုအခါမျိုးတွင် ယပ်တောင် တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း အအေးခံတတ်သည်။ တစ်ညမှာတော့ အပေါ်ထပ် မချို၏အခန်း ပျဉ်ချပ်တွေဆီက အသံတွေ ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကုမားရ် လန့်နိုးခဲ့သည်။ အပေါ်ထပ်ကို ဘယ်သူများ ရောက်နေတာပါလိမ့်။ မချိုအခန်းကို ဘယ်သူဝင်သွားတာမှလဲ မတွေ့လိုက်ရပါကလား။ နောက်တစ်နေ့မနက်မှာတော့ အောက်ထပ်ကို ဆက်သွယ်ထားသည့် ဝါးလှေကားပေါ်က လူတစ်ယောက် ဆင်းလာတာကို ကုမားရ် မြင်လိုက်ရသည်။ လူက လူလုံးလူဖန် သေးသေး၊ မီးကွက်မျက်နှာပေါက်မျိုးနှင့်ဖြစ်၍ မျက်မှန်တပ်ထားသည်။ လူစိမ်းက အနောက်တိုင်းသားများ ဝတ်လေ့ရှိသည့် ရုပ်အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီ ရှည်နှင့်ဖြစ်၍ ဖော့ဦးထုပ် ဆောင်းထားသည်။ ကုမားရ်ကို မြင်လိုက်သည့်အခါမှာတော့ လက်အောက်ငယ်သားတစ်ယောက်ကို ကြည့်သလို စိမ်မြေပုပြေကြည့်သည်။ အချိန်ယူကာ အကဲခတ်သည်။ ပြီးမှ ဟိုတ်ကြီးဟန်ကြီးဖြင့် ဆောင်းထားသည့် ဖော့ဦးထုပ်ကို ပင့်လိုက်ရင်း “နေကောင်းရဲ့လား” လို့ နှုတ်ဆက်သည်။

“ကိုင်ဆားဟံ ဆာ့ဖ်ကု(ချီ)သိ(ခံ)သာ(ခံ)”

သည်စကားလုံးတွေက အတော့ကို ရည်မွန်သည့်အသုံးအနှုန်းမှန်း ကုမားရ် နားလည်သည်။ ကုမားရ်သည်ပင် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ မန္တလေးနေပြည်တော်ကို

ရောက်ရပြီဆိုကတည်းက လူအမျိုးမျိုး စိတ်အထွေထွေနှင့် ဆက်ဆံဖူးခဲ့ပြီ။ သို့သော် သည်လူစိမ်းကတော့ သူတကာနှင့်မတူဘဲဖြစ်နေသည်။ ဝတ်စားထားပုံက ဥရောပဆန်သည်။ ဟိန္ဒူစတန်နီဘာသာစကားကိုလည်း သိပုံရ၏။ မျက်နှာပေါက်က လူဖြူမဖြစ်နိုင်သလို ကုလားပါလို့လည်း မပြောသာ။ ဖြစ်ချင်းဖြစ်လျှင် တရုတ်ဖြစ်ဖို့များသည်။

သည်လူက ကုမားရ်၏ တွေ့ဆုံနေမှုကို ပြုံးပြသည်။ ဈေးထဲဝင်သွားရာက မပျောက်ခင်ကလေးမှာ ဦးထုပ်ကို တစ်ခါချွတ်ပြခဲ့သေးသည်။

“သူက ဘယ်သူလဲဗျ”

ဝါးလှေကားပေါ်က ဆင်းလာသည့် မချိုကို ကုမားရ်က ဆီးမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သည်မေးခွန်းက သူမကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေရုံမက ဖြေချင်စိတ်မရှိကြောင်း ပြသည့်အနေဖြင့် မချိုက ကုမားရ်ကို စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် ကုမားရ်၏ သိချင်စိတ်က ပိုလို့ပင် လူးလွန်လာခဲ့သည်။

“အဲဒါ ဘယ်သူတုံး မချိုရဲ့... ကျုပ်ကို ပြောပြစမ်းပါ”

“သူကလား... သူက...”

သူမရင်ထဲက စကားလုံးတွေက ပြောင်းပြန်အားဖြင့် ရှိနေသော်ငြား အနည်းငယ်ခက်ထန်သည့်အသံဖြင့် စကားစလိုက်သည်။

“သူက... ငါ့ဆရာ... ငါ့ဆရာကြီးဆိုပါတော့ဟယ်”

“ဘယ်လိုဗျ... ခင်ဗျားဆရာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ငါ့ကို သင်ပေးတဲ့ဆရာ။ သူက အကြောင်းအရာ တော်တော်များများကို သိတယ်”

“ဘာအကြောင်းအရာလဲ”

“ထားပါတော့ဟာ”

“သူက ဟိန္ဒူစတန်နီစကားကို ဘယ်မှာသင်ခဲ့တာတဲ့လဲ”

“နိုင်ငံခြားမှာ။ ဒါပေမဲ့ အိန္ဒိယမှာတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူက မလေးယားတစ်နေရာကဟာ။

မလက္ကာကလို့တော့ ငါ ထင်တာပဲ။ နင် သူ့ကို မေးပါလား”

“သူ့နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“အဲဒါက အရေးမကြီးပါဘူး။ ငါခေါ်သလို ဆရာလို့ ခေါ်ပေါ့ဟဲ့”

“ဆရာပဲလား”

“ဆရာဂျွန်”

မချိုက စိတ်ကုန်သည့်ဘက်ကို တစ်လှည့်ရောက်သွားပြန်၏။

“အဲဒါ ငါတို့အားလုံးက ခေါ်တာပဲ။ နင်ထပ်သိချင်ရင် နင့်ဟာနင် သူ့ကို သွားမေးချေ”

မချိုက အေးစက်စက် မီးဖိုကျင်းထဲက ပြာတစ်ဆုပ်ကို နှိုက်ယူပြီး ကုမားရ်ကို ပက်လိုက်

သည်။

“မနက်တိုင်း ဟောသည်နားထိုင်ပြီး ပေါက်ကရလေးဆယ်ပြောဖို့ နင့်ကို ဘယ်သူက အမိန့်တော် ချထားပါလိမ့်။ နင်က ဘာကောင်လဲ။ အလုပ်တွေ တစ်ပုံကြီး။ အခုသွားလုပ်”

သည်နောက်မှာတော့ ထိုညကရော နောက်ညတွေမှာပါ ဆရာဂျွန်ကို အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရတော့။

“မချို... ခင်ဗျားဆရာ ဘာဖြစ်သွားတာတဲ့လဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မလာတော့တာလဲ”

မချိုက မီးဖိုကျင်းနားမှာထိုင်ကာ ဆီပူအိုးထဲ ဗယာကြော်ကွင်းတွေ ထည့်ကြော်ရင်း ခပ်တိုတိုဖြေသည်။

“သူက အဝေးမှာ”

“ဘယ်မှာတဲ့လဲ”

“တောထဲမှာ”

“တောထဲ ဘယ်လိုကြောင့်”

“သူက ကန်ထရိုက်တာလေ။ ကျွန်းသစ်စခန်းတွေကို ပစ္စည်းသွင်းတယ်ပြောတာပဲ။ သူက တစ်ချိန်လုံး အဝေးမှာချည်းပါပဲဟာ”

မချိုလက်ထဲက အကြော်ယောက်မသည်ပင် ကိုင်ထားရာက ပြုတ်ကျသွားသည်။ မျက်နှာကို လက်ဖဝါးထဲအပ်ရင်း ငိုသည်။ ကုမားရ်သည်ပင် မချိုအနား ရောက်သွားခဲ့၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ငိုရတာလဲဗျာ”

ကုမားရ်က မချိုခေါင်းကို ပွတ်သပ်ရင်း အချိုးမပြေစွာ ဖြေသိမ့်သည်။

“ခင်ဗျား... သူ့ကို လက်ထပ်ချင်လို့လား”

မချိုက ဖွာလန်ကြံနေသည့် ကုမားရ်၏ပုဆိုးစကို လှမ်းဆွဲကာ မျက်ရည်တွေကို တို့သည်။

“သူ့မယားသေတာ တစ်နှစ်လား နှစ်နှစ်လားရှိပြီ။ သူက စင်ကာပူက တရုတ်လူမျိုး။ သားတစ်ယောက်ရှိတယ်။ တော်တော်ငယ်ပါသေးတယ်။ သူပြောတာတော့ နောက်ထပ် အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူးတဲ့”

“စိတ်ပြောင်းချင်လည်း ပြောင်းမှာပေါ့ဗျာ”

မချိုက ဆတ်ခနဲပေါ်လာသည့် စိတ်မကြည်မသာဟန်ဖြင့် ကုမားရ်ကို တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

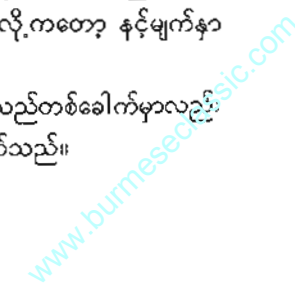
“နင်နားမလည်ဘူးဟဲ့ နထူပထူကုလားရဲ့။ သူက ခရစ်ယာန်။ ငါ့ဆီလာတဲ့အခါတိုင်း နောက်နေ့ဆို မိုးလင်းတာနဲ့ ဘုရားကျောင်းကို ထပြေးတော့တာပဲ။ သူတို့ဘုရားမှာ ဝတ်ပြုဆုတောင်းသတဲ့။ ခွင့်လွှတ်တော်မူဖို့ တောင်းလျှောက်သတဲ့။ အဲသလိုလူကို ငါက လက်ထပ်ချင်လိမ့်မယ်လို့ နင်ထင်သလား”

မချိုက ကျနေသောယောက်မကို ကောက်ပြီး ကုမားရ်ကို လှမ်းပေါက်သည်။

“နင်... အခု အလုပ်ထုတ်ပေးလား ဆိုတာပဲပြော။ မဟုတ်လို့ကတော့ နင့်မျက်နှာ ငချိတ်ပေါင်းကို ဆီပူထဲ ထည့်ကြော်ပစ်လိုက်မယ်”

နောက်ရက်များမှာတော့ ဆရာဂျွန် ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ သည်တစ်ခေါက်မှာလည်း နင်းကျိုးနင်းကျ ဟိန္ဒူစတန်နီဘာသာစကားနှင့် ကုမားရ်ကို နှုတ်ဆက်သည်။

“ကိုင်ဆားဟဲ ဆာ(စ်)ကု(ချ်)သိ(ခဲ)သု(ခဲ)”



ကုမားရ်က ခေါက်ဆွဲပြုတ်တစ်ပွဲ ချပေးရင်း စားနေခိုက်မှာပဲ မတ်တတ်ရပ်ကြည့်နေ လိုက်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ သူကပဲ မြန်မာဘာသာဖြင့် သူသိချင်တာကို မေးရတော့သည်။

“ကုလားစကားပြောတတ်အောင် ဆရာ ဘယ်လိုသင်ခဲ့တာလဲ”

ဆရာဂျွန်က ကုမားရ်ကို စားနေရာက မော့ကြည့်ရင်း ပြုံးသည်။

“ကလေးတစ်ယောက် စကားစသင်သလို သင်ခဲ့တာပဲပေါ့ကွ။ ငါလည်း မင်းနဲ့မထူးပါ ဘူးကွာ။ မိဘမဲ့ ငကောက်ရပါပဲ။ ငါ့ကို ကက်သလစ်ဘုန်းကြီးတွေက မလက္ကာမြို့ကို ခေါ်ခဲ့ကြ တယ်။ သည်ပုဂ္ဂိုလ်တွေက နေရာအနှံ့က လာကြတာ။ ပေါ်တူဂီကလည်းပါတယ်၊ မကာအို ကလည်းပါတယ်၊ ဂိုအာကလည်းပါတယ်။ သူတို့က ငါ့နာမည်ကို ဂျွန်မာတင်လို့ ပေးခဲ့ကြတယ်။ တကယ်တွင်မလာတဲ့ နာမည်ပေါ့လေ။ သူတို့ ငါ့ကိုခေါ်တဲ့အခါတော့ ဂျီအာအိုလို့ခေါ်ကြ တယ်။ နောက်ပိုင်းတော့ ငါက ဂျွန်လို့ ပြောင်းလိုက်တယ်။ သည်ဘုန်းကြီးတွေက ဘာသာစကား ပေါင်းစုံတတ်ကြတော့ သူတို့ဆီကရော ဂိုအန်တွေဆီကပါ ကုလားစကားနည်းနည်းတော့ တတ် လိုက်တယ်။ သည်လိုနဲ့ ငါ အလုပ်အလေးဘာလေး လုပ်နိုင်လာတဲ့အခါကျတော့ ဆေးရုံအကူ လုပ်သားဘဝနဲ့ စင်ကာပူ စစ်ဆေးရုံတစ်ရုံကို ရောက်သွားပြန်တယ်။ အဲသည့်ဆေးရုံမှာ ကုလား စစ်သားတွေ များတယ်။ သူတို့က အခု မင်း ငါ့ကိုမေးတဲ့ မေးခွန်းမျိုး သိပ်မေးတာပဲ။ ကိုင်း... ဘယ်နှယ်တုံးကွ လူက တရုတ်၊ နာမည်က ခရစ်ယာန်နာမည်၊ ငါတို့ ကုလားစကားကျတော့ လည်း ပြောပြန်သားဟာလို့။ မင်းတွေးတာတွေ ရှင်းလောက်ရောပေါ့။ သူတို့ကို သည်အကြောင်း တွေပြောပြရင် သူတို့က ရယ်ကြတယ်။ ဘာပြောကြသလဲဆိုတော့ ‘ဒိုဘီကားကွတ်တာ’ တဲ့။ ခဝါသည်ရဲ့ခွေးပေါ့ကွာ။ ‘နာဂါးကား နာဂတ်ကား’ တဲ့။ ရေလည်း မပိုင်ဘူး။ ကုန်းလည်း မဆိုင်ဘူးပေါ့လေ။ သည်တော့ ငါက ပြောလိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်... အဲဒါ ငါအစစ်ပဲလို့”

ဆရာဂျွန်က သူ့ဆီကအပျော်တွေ ကူးသွားအောင် ရယ်တော့ ကုမားရ်လည်း ဝင်ရော ရတော့သည်။

တစ်ရက်မှာတော့ ဆရာဂျွန်က သူ့သားငယ်ကို မချီတို့ဆိုင်ကလေးဆီ ခေါ်လာခဲ့ သည်။ ကလေးက ၇ နှစ် အရွယ်လောက်သာ ရှိဦးမည်။ ရုပ်ရည်သန်သန် မျက်လုံးတောက် တောက်ကလေးနှင့်ဖြစ်၏။ နာမည်က မက်သယူး။ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် သွက်လက်ချက်ချာ လှသည်။ မက်သယူးက မိခင်ဘက်မှ ဆွေမျိုးများရှိရာ စင်ကာပူမှာ နေသည်ဟုဆိုသည်။ အထင် ကရ သာသနာပြုကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ ပညာသင်ကြားနေရာက ဖခင်ထံ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာဂျွန်ကလည်း သားဖြစ်သူကို တစ်နှစ် နှစ်ခေါက်လောက်တော့ ကျောင်းအားရက် နှင့်ချိန်ကာ မြန်မာပြည်ကို လာနိုင်ဖို့ စီစဉ်ပေးသည်။

မွန်းလုံ ညနေခင်းတွေတိုင်း မချီဆိုင်မှာ အလုပ်တွေ လှိုင်နေကျဆိုတော့လည်း ထိုနေ့ က ဂုဏ်ထူးဆောင် ဧည့်သည်တော်နှစ်ဦးကို အကြောင်းပြု၍ ဆိုင်ကို တစ်နေ့လုံး ပိတ်ထားခဲ့ သည်။ မချီက ကုမားရ်ကိုခေါ်ကာ မက်သယူးနှင့်အတူ တစ်နာရီ နှစ်နာရီစာလောက် လမ်း လျှောက်ထွက်ကြဖို့ ကျိတ်မှာသည်။ မြို့ရိုးတစ်ဖက်အစွန်းမှာ ပွဲရုံလေတော့ မက်သယူးကလည်း ပွဲခင်း လူစည်စည်ကို သွားချင်ရောမည်။

“နင် မမေ့ဖို့က...”

မချီ၏ ခြေရိပ်လက်ရိပ်တွေက ပြင်းပြသော ဗလုံးဗထွေးစကားတွေ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

“တစ်ခွန်းမှ မဟနဲ့နော်”

“စိတ်ချစမ်းပါဗျာ...ခင်ဗျားသင်ခန်းစာတွေဆို ပိုတောင်မပြောသေး”

ကုမားရ်က အရိုးခံဖြင့် ပြုံးပြလိုက်သည်။

“အောင်မာ...ကုလားက”

မချီက ကုမားရ်၏ကျောကို ထုသည်။

“ကဲပါ...ကြွတော်မူကြပါတော့”

ကုမားရ်က တစ်ထည်တည်းသော ပုဆိုးကောင်းလေးကို ထုတ်ဝတ်သည်။ မချီ ပေးထားသည့် ပင်နီဖျင် ကျားပါးစပ်အင်္ကျီကို ကောက်စွပ်သည်။ ဆရာဂျွန်က သူ့လက်ထဲကို ဒဂါးစေ့တွေ ထည့်ပေးရင်း “နှစ်ယောက်စလုံး ကြိုက်တာကို စားကြပေါ့ကွာ” လို့မှာသည်။

ပွဲခင်းကို သွားရာလမ်းတစ်လျှောက်မှာတော့ မြေပဲသည်က သူတို့ကို အာရုံကျစေခဲ့ သည်။ မက်သယူးက ဆာလောင်နေပုံရသည်။ ကုမားရ်ကို မြေပဲ လက်တစ်ခုပဲစာလောက် ဝယ်ဖို့ ပူဆာပါသည်။ ကုမားရ်နှင့် မက်သယူးတို့ နှစ်ဦးသားက ကျိုးရေစပ်အထိ လျှောက်လာ ကြကာ ခြေထောက်တွေ ကျိုးရေထဲ တွဲလောင်းချထိုင်ရင်း မြေပဲတွေ ခွာစားကြသည်။ သူတို့သား မှာ မြေပဲခွံတွေ ပွစာကြလို့။ လက်ထဲမှာလည်း သစ်ရွက်ခပ်နှမ်းနှမ်းဖြင့် ထုပ်ထားသည့် မြေပဲ တွေ ရှိသည်။

မက်သယူးက အိတ်ထောင်ထဲက စာရွက်တစ်ရွက် ထုတ်ယူလိုက်သည်။ စာရွက် ထဲမှာ ပုံကလေးတစ်ပုံ ပါသည်။ စပုတ်တံ သုံးချောင်းတပ်ဘီးတွေပါသည့် လှည်းလိုလို ယာဉ် တစ်စီးဖြစ်၍ နောက်ဘီးနှစ်လုံးက ခပ်ကြီးကြီး၊ ရှေ့ဘီးက ခပ်သေးသေး။ ကုမားရ်သည် ပုံကို ခပ်စူးစူးကလေး ကြည့်သည်။ မျက်မှောင်များပင် ရှိထားလိုက်သေးသည်။ ပုံထဲမှာ မြင်ရ သလောက်တော့ လှည်းဖြစ်လောက်သည်။ ခက်တာက မြင်း ဒါမှမဟုတ် နွားတစ်ကောင်ကောင် ဆွဲဖို့ လက်တံတွေတော့ မပါပြန်။

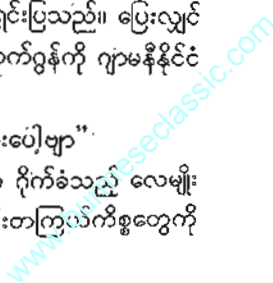
“အဲဒါ ဘာကြီးလဲ”

“မိုတာဝက်ဂွန်လို့ ခေါ်တယ်”

မက်သယူးက ပုံကို အသေးစိတ် ထောက်ပြသည်။ ဒါက အတွင်းပိုင်းလောင်ကျွမ်းမှု အင်ဂျင်ကလေး။ ဒါက ဒေါင်လိုက် ခရိုင်းရှပ်၊ ဒါက ကန်လန်ဖြတ် ဖလိုင်ဦး။ အင်ဂျင်ဆိုတာ မြင်းတစ်ကောင်လောက် အလုပ်လုပ်နိုင်သည့် စက်တစ်မျိုးဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။ မြေလျှင် တစ်နာရီ ခရီး ၈ မိုင်လောက်ရောက်ကြောင်း ပြောပြသည်။ သည်မိုတာဝက်ဂွန်ကို ဂျာမနီနိုင်ငံ ကားလ်ဘင်ဂ်ကုမ္ပဏီက ၁၈၈၅ ခုနှစ်မှာ ပွဲထုတ်ခဲ့သည် ဆိုလေ၏။

“တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော်လည်း ဒါမျိုးတစ်စီးတော့ ပိုင်ရသေးပေါ့ဗျာ”

မက်သယူးက ခပ်အေးအေးပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အသံက ဂိုက်ခံသည့် လေမျိုး မဟုတ်။ ဒါကိုတော့ ကုမားရ် သံသယကင်းသည်။ သည်လို အဆန်းတကြယ်ကိစ္စတွေကို



အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ချက်ချက်ချာချာ သိနေခြင်းကိုပင် ကူမားရ် အထင်ကြီးသည်။ မက်သယူးက ကူမားရ်ကို မေးသည်။

“နေပါဦး... အစ်ကို ဘယ်လိုကဘယ်လို သည်ကိုရောက်နေတာလဲ။ မန္တလေးကိုလေ”

“ငါက လှေကြီးပေါ်မှာ အလုပ်လုပ်နေတာကွ... မြစ်ထဲမှာ မင်းတွေ့ဖူးတဲ့ လှေကြီးတွေလို ဟာလေ”

“အစ်ကို့မိဘတွေကကော... မိသားစုကို မေးတာ”

“မရှိကြတော့ဘူးကွ... အားလုံး ငါ့ကိုထားခဲ့ကြပြီ”

မက်သယူးက မြေပဲတစ်တောင်ကို သွားကြားထဲထည့်ကာ ကိုက်ခွာသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲဗျာ”

“ဖျားကြ နာကြတာပါပဲကွာ... အဲသည့်တုန်းက စစ်တွေဆိုတဲ့ ငါတို့မြို့ကလေးမှာ လူတွေ တော်တော်သေကြတာကော”

“အစ်ကိုတော့ လွတ်သားပဲ”

“ငါလည်း ဖျားတာတော့ တော်တော်ဖျားလိုက်သေးတယ်။ သေကံတော့ မရောက်ဘူးပေါ့ကွာ။ ငါတို့ မိသားစုထဲမှာ ငါတစ်ယောက် ကျန်တယ်ပြောပါတော့။ ငါ့အဖေရယ်၊ နှမတစ်ယောက်ရယ်၊ ညီတွေရယ်”

“အမေကကော”

“အမေရော ဆိုပါတော့ကွာ”

ကူမားရ်၏ မိခင်က မြစ်ဝ လမုတောတွင်း လှေကြီးဆိုက်ထားစဉ်မှာ ဆုံးပါးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဥမင်ပုံလှေ ထမင်းချက်ခန်းနှင့် ထိုအခန်းကလေးမှာမိုးထားသည့် ကြိမ်ခွေနှင့် သက်ဝယ်ပျစ်တွေကို သူ သတိရနေမိသည်။ လှေကြီး၏ ခင်းပျဉ်တစ်ချပ်ပေါ်မှာ ထွန်းထားသည့် ဆီမီးအိမ်ကလေးတစ်လုံး အမေခေါင်းရင်းမှာ ရှိနေတာကိုလည်း မှတ်မိသည်။ ညဘက်မှာ တောက်စားကြသည့် ပလူပရွက် ပိုးကောင်များကြောင့် မီးအိမ်မှ မီးတောက်ဝါဝါသည်ပင် ညည်းလှပြီ။

ညသည်ပင် လေမဲ့။ စိမ့်တော လမုတောများနှင့် သစ်ပါးပျဉ်းထူ ဒီရေရောက် တောပိန်းပိန်းကြီးတွေက တိုက်ခတ်နေသည့် လေပြည့်ကို ဆီးခိုထားသည့်ဖြစ်ရာ လေသည်ပင် ငြိမ်လျက်ရှိလေသည်။ လှေကြီးသည်ပင် ရွှံ့ကမ်းပါးစောက်ကြီးထဲမှာ အသာအယာ လှဲလျက်။ လှေကြီး၏ ပတ်ဝန်းကျင်က ခပ်ထန်ထန် ညအမှောင်ထဲမှာ ဂနာမငြိမ်ခြင်းတစ်မျိုးနယ် ရှိလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ရေစပ်ကမ်းစပ်စီက သစ်စေ့ခြောက်ကွဲသံ တဖြောက်ဖြောက်နှင့် ငါးလူးသံတွေကြားရတတ်သည်။ တွင်းခေါင်းလိုဖြစ်နေသည့် လှေဝမ်းထဲမှာ အပူငွေ့တွေ လောင်မြိုက်နေသည့်တိုင် ကူမားရ်၏ မိခင်မှာတော့ အဖျားဒဏ်ကြောင့် ခိုက်ခိုက်တုန်နေရှာသည်။ ကူမားရ်က ရနိုင်သမျှ အထည်စတွေကို ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာသည်။

ထိုကာလက အဖျားရောဂါတွေအကြောင်း ကူမားရ် ကောင်းကောင်းသိထားသည်။ သည်အဖျားရောဂါသည် ဆိပ်ကမ်းနှင့် မနီးမဝေးက ဂိုဒေါင်တစ်လုံးမှာ အလုပ်လုပ်နေသည့် အဖေဆီက ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အမေက လူအေးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အလုပ်အကိုင်က

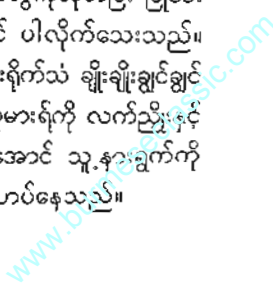
ဒုဘာရှိ(ဘာသာပြန်ပေးသူ)နှင့် မွန်ရိုး(စာရေး) ဖြစ်သည်။ ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော် အရှေ့ပိုင်းကမ်းခြေတစ်လျှောက်က ကုန်သည်ကြီးတွေထဲမှာ အစဉ်အဆက် အလုပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့သူလည်းဖြစ်သည်။ မိသားစုအိမ်ကလေးကတော့ စစ်တကောင်းဆိပ်ကမ်းမှာရှိခဲ့ဖူးသော်လည်း အဖေနှင့်သူ့ဆွေမျိုးတွေအချင်းချင်း စကားများကြပြီးသည့်နောက်မှာတော့ မိသားစုလိုက် အဝေးကို ထွက်ခွာခဲ့ကြရသည်။ သည်လိုနှင့် အောက်ဘက်ကို ဆင်းလာခဲ့ကြရာ ရနိုင်ဒေသ၏ အချက်အချာကျသည့် စစ်တွေမြို့မှာ အခြေချခဲ့ကြရသည်။

သည်မြို့က မြန်မာနှင့် ဘင်္ဂလားဒေသ၏ ဒီရေရောက် ကမ်းရိုးတန်းဆိုတော့ ကြောက်မက်ဖွယ် ပင်လယ်လှိုင်းကြီးတွေ၊ ဝဲကတော့ကြီးတွေ အလုံးအရင်းနှင့် ဝင်ဆောင်ခြင်း ခံရတတ်သည်။ အဖေခမျာ သားသမီးသုံးယောက်၏ ဖခင်ဘဝဖြင့် သည်ဒေသမှာပဲ နှစ်ပေါင်းများစွာနေထိုင်ခဲ့သည်။ သည်သားသမီးတွေထဲမှာ ကူမားရ်က သားကြီး ဩရသ။ သူတို့နေကြသည့် အိမ်ကလေးက မြစ်ဝချောင်းရင်းဆိုတော့ ငါးခြောက်နဲ့တွေ့ အိတ်တက်နေတတ်သည်။ သူတို့မိသားစုအမည်က 'ရဟား' ဖြစ်သည်။ အိမ်နီးချင်းတွေက သူတို့မိသားစုကို ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဘယ်က ရောက်လာကြတာလဲလို့မေးတိုင်း စစ်တကောင်းက လာသည့် ဟိန္ဒူတွေလို ပြောမြဲဖြစ်၏။ ဒါက သူတို့မိသားစု၏ အတိတ်ကာလ ဖြတ်သန်းမှုနှင့်ပတ်သက်၍ ကူမားရ် သိထားသမျှသာဖြစ်သည်။

သူ့ဖခင်၏အဖျားရောဂါကြီး ဝင်ခဲ့ပြီးသည့်နောက် တစ်ဆက်တည်း နာမကျန်းဖြစ်ရသူမှာ ကူမားရ်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်သည်။ သူ သတိကောင်းကောင်းပြန်လည်လာချိန်မှာတော့ မိခင်နှင့်အတူ ပင်လယ်ထဲမှာပဲ အားမွေးရင်း နာလန်ထဲခဲ့ရသည်။ မွေးရပ်မြေ စစ်တကောင်းကိုပြန်သည့်ခရီးမှာတော့ အမေက စကားတစ်ခွန်း ပြောခဲ့သည်။ တို့မိသားစုတွေအားလုံး တိမ်းပါးကုန်ကြပြီ။ အမေနဲ့သားပဲ ကျန်တော့တယ်တဲ့။

ရေစီးကြောင်းတွေက သူတို့ကို ကြွကြွခံထားတော့လည်း ခရီးက နှောင့်လှသည်။ လှိုင်းကြီးလေထန် ပင်လယ်ခရီးကြမ်းမှာ လှေကြီးရော ခလားစီနှင့် လှေသားတွေပါ ကမ်းခြေကိုခေါင်းဆွေနိုင်ဖို့ ပင်ပန်းတကြီး ခါးစည်းခံနေကြရသည်။ ကူမားရ်က ခပ်မြန်မြန် တူထူထောင်ထောင် ရှိလာခဲ့သော်လည်း စစ်တကောင်းကမ်းခြေရောက်ရန် သိပ်မလိုတော့သည့်ရက်တွေမှာ မိခင်ကြီး၏အလှည့်ရောက်လာခဲ့သည်။ စစ်တကောင်းကို ဆိုက်ရန် နှစ်ရက်အလိုမှာတော့ မိခင်ခမျာ အဖျားဒဏ်ကြောင့် မေးချင်းရိုက်နေပြီ။ သည်ကမ်းရိုးတန်းမှာ လမုတောကြီးတွေ ထူထပ်သည်ကို အကြောင်းပြု၍ လှေရှင်က ဒီရေစောင့်ချင်ကြောင်း ပြောလာခဲ့သည်။ တစ်ညနေမှာတော့ လှေရှင်က ချောင်းလက်တက်တစ်ခုထဲ ထိုးဝင်ကာ ရေစောင့်ရင်း ကျောက်ချနားလေသည်။

ကူမားရ်က သူ့မိခင်ပါလာသည့် အဝတ်ထုပ်တွေထဲက ဆာရီတွေကိုထုတ်ပြီး ခြုံပေးရှာသည်။ လှေသမား ကြီးတွေဆီက ပုဆိုးများအပြင် လှေရွက်ထည်ပင် ပါလိုက်သေးသည်။ တုန်ခိုက်နေသည့်မိခင်ကို ရှာဖွေရသမျှ ခြုံပေးသည့်တိုင် မိခင်၏ သွားချင်းရိုက်သံ ချိုးချိုးချင်ချင်အသံက အန်စာတုံးကို ခလောက်သည့်နယ် ရှိပြန်လေသည်။ မိခင်က ကူမားရ်ကို လက်ညှိုးနှင့် အရိပ်အက်ပြကာ အနားကို ခေါ်ယူသည်။ မိခင်၏နှုတ်ခမ်းများနှင့်နီးအောင် သူ့နားချက်ကို ကပ်လိုက်ချိန်မှာတော့ အပူငွေ့တွေက ပါးတစ်ပြင်လုံး မီးကျိုးပူလို လာဟပ်နေသည်။



မိခင်က ဝတ်ထားသည့် ဆာရီအနားစတွင် ထုံးထားသည့် အထုံးအလေးကို ပြသည်။ သည်အထုံးထဲမှာ ရွှေလက်ကောက်တစ်ကွင်းရှိ၏။ မိခင်က ရွှေလက်ကောက်ကို ဖြေယူကာ ကုမားရ်၏ သင်တိုင်းခါးစမှာ ဝှက်ထားဖို့ လှမ်းပေးသည်။ လေးစားလောက်သော နားခိုဒါ (လှေရှင်) အဘိုးကြီးကိုလည်း မှာသည်။ စစ်တကောင်းကမ်းခြေကို လှေဆိုက်သည်နှင့် သားဖြစ်သူ ကုမားရ်က လှေစီးအဖြစ် ရွှေလက်ကောက်တစ်ကွင်း ပေးမှာဖြစ်ကြောင်း၊ ခရီးဆုံးရောက်မှ ပေးမှာဖြစ်၍ မရောက်သေးသမျှ ပေးလိမ့်မည်မဟုတ်ကြောင်း ပြောပြခြင်းဖြစ်သည်။ လက်ကောက်ကို ကိုင်ထားသည့် ကုမားရ်၏လက်ကလေးတွေကို မိခင်က သူ့လက်များဖြင့် ဆုပ်ကိုင်စေသည့်အခါ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းမှ တရှိန်ရှိန် စိမ့်ထွက်နေသည့် အပူငွေ့ကြောင့် သတ္တုကွင်းက လက်ဖဝါးထဲမှာ အကွင်းလိုက် မီးဟပ်သလို ပူပြင်းလှသည်။

“ငါ့သား မသေရဘူး” မိခင်က တိုးတိုးသဲ့သဲ့မှာသည်။

“ဘီချီး သာကို ရာ(ဂျီ)ကုမားရ်”

“အမေမင်းသားလေးရေ အသက်ရှင်စေကွယ်”

“ကိုယ့်အသက် ဖက်တွယ်ထားကွယ်”

မိခင်၏အသံကလေး တိမ်ဝင်သွားချိန်မှာတော့ ရွှံ့စပ်စပ်ထဲက ငါးခုလူးသံ မျှင်မျှင်ကလေး ကို ကုမားရ် ကြားလိုက်ရသည်။ လှေဦးမှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ ပါးမြိုင်းမွေးဖြူပါးပါးကို ပွတ်သပ်ရင်း အုန်းဆံတမာကူ ရှူနေသည့် လှေရှင်ကို ကုမားရ် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ လှေသားတွေကတော့ လှေရှင်ကို ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်ကြရင်း ကုမားရ်ကို အကဲခတ်နေကြသည်။ သင်တိုင်းဖုံး ဒူးခေါင်းရိုးတွေကို ပိုက်ပွေ့ရင်း ထိုင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကုမားရ်ကို သနားနေကြတာလား။ ဒါမှမဟုတ် စိတ်မရှည်နိုင်ကြတာလား။ လှေသမားများ၏ မျက်လုံးများနောက်ဆီက အရှိပကတိ စိတ်ခံစားမှုတွေကို ကုမားရ် ဝေခွဲရခက်နေသည်။

လောလောဆယ် သူ့မှာ လက်ကောက်တစ်ကွင်းရှိနေပြီ။ မိခင်ကတော့ သည်လက်ကောက်ကို စစ်တကောင်း အပြန်ခရီးအတွက် လှေခပေးရန် ဆန္ဒရှိခဲ့သည်။ သို့သော် မိခင်ကွယ်လွန်မှတော့ သူကကော ဘာကိစ္စ စစ်တကောင်းကို သွားစရာလိုတော့လို့လဲ။ သူ့မခင်ကိုယ်တိုင် စွန့်ခွာလာခဲ့သည့်နေရာကို သူကကော ဘာသွားလုပ်နေဦးမှာလဲ။ အကောင်းဆုံးက နားခိုဒါနှင့် အပေးအယူလုပ်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ကုမားရ်က နားခိုဒါ(လှေရှင်)ဆီသွားကာ သူ့ကိုပါ လှေသမားစာရင်းထဲသွင်းဖို့ ပြောလိုက်သည်။ ပညာသင်အဖိုးအခအဖြစ် လက်ကောက်ကို ချပေးလိုက်သည်။

လှေရှင်က ကုမားရ်ကို အကဲခတ်သည်။ သည်သူငယ်က သန်စွမ်းသည်။ လုပ်ချင်ကိုင်ချင်စိတ်ရှိသည်။ သည်ထက်အဆင်ပြေတာက ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက် မြို့တွေရွာတွေမှာ အခွံချည်းကျန်အောင် ကပ်ကြီးသေးကြီး ဆိုက်နေသည့် မရဏရောဂါက မသေလွန်မြောက်ခဲ့သူ ဖြစ်နေခြင်းပင်။ သည်အချက်သည်ပင် သည်သူငယ်၏ ကိုယ် အရည်အသွေး၊ စိတ်အရည်အသွေးကို အသုံးတည့်ကြောင်း ပြခြင်းမဟုတ်လော။ နားခိုဒါက ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်သည်။ လက်ကောက်ကို ယူလိုက်သည်။

“နေပေါ့ကွ...၊ ဖြစ်ပါတယ်”

နေ့ခင်းနေ့လယ် နားချိန် လှေကြီးကို စည်းသောင်တစ်ခုမှာ ဆိုက်လိုက်ကြသည်။ ကုမားရ်က မိခင်အလောင်းကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ရန် အလောင်းစင်ဆောက်သည့်အခါ လှေသမားကြီးတွေက ဝိုင်းကျကြသည်။ မိခင်အလောင်းက ပါးစပ်ကို မီးတိုက်လိုက်ချိန်မှာတော့ ကုမားရ်၏ လက်တွေ တုန်ခိုက်လာခဲ့၏။ မိသားစုဘဝမှာတုန်းက သိပ်ကို ဝေဝေစည်စည်ရှိခဲ့ဖူးသည့် သူ့အဖို့ ခုတော့ တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်နေပြီကော။ ခလားစိတ်တစ်ယောက်၏ ပညာသင်အမွေခံအဖြစ် အထီးကျန်နေပြီ။ သို့သော် သူ မကြောက်ပါ။ တစိုးတစိသော်မှ လန့်ကြည်းစိတ်မရှိ။ နောင်တနှင့် ကြေကွဲမှုသာရှိသည်။ တစ်နေ့ ဖြစ်လာရမည်ဟု သေချာစွာသိထားသည့် အကျိုးဖလများ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို မမြည်းမစမ်းလိုက်ရဘဲ စောစီးစွာ၊ လျင်မြန်စွာ ထားရစ်ခဲ့ကြခြင်းကိုသာ သူ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ရသည်။

* * *

ကုမားရ်က သူ့မိသားစုတွေအကြောင်း ပြောပြသည်ကပင် အချိန်တော်တော်ကုန်သွားခဲ့သည်။ သူနှင့် လုပ်ဖော်လုပ်ဖက် လှေသမားတွေကြားမှာတော့ သည်အကြောင်းအရာက မပြောဖြစ်သလောက်ပင်။ သူတို့ခမျာလည်း သူနှင့် သိပ်ခြားနားတာတော့ မဟုတ်။

တစ်ခါတစ်ခါ သည်ကမ်းရိုးတန်းကို ရောက်လာတာတတ်သည့် ဘေးကြီးကပ်ကြီးခံ မိသားစုတွေထဲက ရုန်းထလာသူတွေက အများစုဖြစ်သည်။ သူတို့သည်လည်း သည်အကြောင်းအရာတွေကိုပြောဖို့ အာသီသ မရှိကြ။ မက်သယူး၏ ပညာရည်ဝနေသည့် စကားလုံးများ၊ ပုံစံကျနေသည့် ကိုယ်ဟန်အမူအကျင့်များက သူ့ကို သည်အကြောင်းတွေ ဖွင့်ဟဖို့ ဖြစ်လာတာကလည်း ထူးဆန်းသား။ စိတ်ထိခိုက်သွားရတာကိုတော့ သူလည်း မတတ်နိုင်။ မချီဆိုကို အပြန်မှာတော့ မက်သယူး၏ပခုံးတွေကို သိုင်းဖက်လာခဲ့သည်။

“နေဦး...မင်းကကော သည်မှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာနေမှာလဲ”

“မနက်ဖြန် ပြန်တော့မှာ”

“မနက်ဖြန်...၊ မင်းဟာကွာ...ခရီးရောက်မဆိုက်”

“ကျွန်တော်လည်း နှစ်ပတ်လောက်တော့ နေဖို့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက ဒုက္ခ သုက္ခတွေတော့ ရောက်ကုန်ကြတော့မယ်ထင်တယ်ကွာလို့ ပြောတာပဲ”

“ဘယ်လို...၊ ဒုက္ခသုက္ခတွေ ဟုတ်လား”

ကုမားရ်က မက်သယူးဘက် လှည့်ကာ တွေ့တွေကြီး ကြည့်သည်။

“ဘာဒုက္ခလဲကွ”

“အင်္ဂလိပ်တွေက ဧရာဝတီကို ဆန်တက်လာဖို့ စစ်သင်္ဘောစုဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်နေကြပြီ။ စစ်ဖြစ်တော့မယ့်သင်္ဘော ရှိနေပြီတဲ့။ ဖေဖေပြောပြတာတော့ အင်္ဂလိပ်တွေက မြန်မာ့ကျွန်းသစ်တွေကို အားလုံးလိုလို လိုချင်နေကြတာတဲ့ဗျ။ ဒါကို ရှင်ဘုရင်က လက်မခံရင် သူတို့က ဖယ်ရှားပစ်ကြလိမ့်လို့ပြောတာပဲ”

ကုမားရ်က အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရယ်လိုက်သည်။

“သစ်စစ်ပွဲလားကွာ...၊ ဒါမျိုး ဘယ်သူကြားဖူးလို့တုံးကွ”



ကူမားရဲက မဟုတ်ကဟုတ်ကပြောရောမယ်ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် မက်သယူး၏ခေါင်းကို ပုတ်လိုက်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူကလေး၏ ရင့်သန်သော တွေးနည်းတွေးဟန်များနှင့် ယုတ္တိကျသော အကြောင်းအရာများပေါ်မှာ အသိသတိရှိသော်ငြား သူသည် ပီတိကလေး တစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။ သည်ကလေး မနေ့ညက အိပ်မက်ရာမက်တွေ ကောင်းခဲ့ပုံမရ။

သို့သော်လည်း မက်သယူးက ကူမားရဲထက် ရှေ့ဖြစ်ကို ကြိုသိသူဖြစ်ကြောင်း ပြလာသည် အချက်တွေထဲမှာ ကနဦးအချက်တစ်ချက်ကတော့ ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ နှစ်ရက်လောက်အကြာမှာ ပဲ ရွှေမြို့တော်ကြီးတစ်ခွင်လုံး စစ်နှင့်ပတ်သက်သည့် ကောလာဟလများအားဖြင့် ဆုပ်ညစ်ခြင်း ခံနေကြရသည်။ အင်အားခိုင်ခံ့လှသော မြန်မာတပ်တော်တို့ နန်းမြို့တွင်းက ထွက်ခွာသွားကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ အောက်မြစ်စဉ်ကြောင်း၊ ချီတက်ကြကြောင်းနှင့် မြင်းခြံခံမြို့ဘက် စုန်ဆင်းသွား ကြပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်းတွေ ထွက်နေသည်။ ဈေးထဲမှာလည်း သည်အကြောင်းတွေသာ အုတ် အုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်နေသည်။ သားငါးသည်များဆိုလျှင် ပါလာသမျှရောင်းကုန်တွေကို နီးရာ အမှိုက်ပုံကို သွားသွန်ကာ အိမ်အရောက်ပြန်ပြေးကြသည်။ ဆရာဂျွန်သည်ပင် ဖိုသီဖတ်သီဖြင့် မချီ၏ဆိုင်ကလေးဆီ အပြေးရောက်လာခဲ့၏။ သူ့လက်ထဲမှာ စက္ကူစာတစ်ရွက် ပါလာခဲ့သည်။

“ဒါ ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ရေးထိုး ထုတ်ပြန်တဲ့ အမိန့်တော်ပဲ” ဟု ကြေညာသည်။

ဆရာဂျွန်က အမိန့်တော်ကို ဖတ်ပြသည်နှင့် စားမြန်ဆိုင်ကလေးထဲက လူတွေအားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

“နိုင်ငံတော်အတွင်း အရပ်ရပ်မြို့ရွာသူကြီး၊ မြင်းခေါင်း၊ မြင်းစီး၊ ဒိုင်းခေါင်း၊ အဂုန်း၊ ရွှေခွန်မှူး၊ ငွေခွန်မှူး၊ မြေတိုင်းတောက်တို့နှင့် မြို့ရွာနေ ပြည်သူ ကျွန်တော်မျိုး အပေါင်းတို့။”

မိစ္ဆာအယူရှိသော အင်္ဂလိပ် ကုလားလူမျိုးတို့သည် သာသနာတော်မြတ် အစီးအပွား ပျက်ပြားဆုတ်ယုတ်ရန်အကြောင်း၊ နိုင်ငံတော်အစဉ်အလာ ဓလေ့ထုံးစံများကို ကျူး ကျော်ရန်အကြောင်း၊ မြန်မာအမျိုးသားတို့ ဂုဏ်သရေ ယုတ်ညံ့ရန်အကြောင်းများ နှင့်စပ်သည့် စကားများကို တင်းမာစွာ ပြောဆို၍ နိုင်ငံတော်ကို ရန်စစ်ပြုမည်ကဲ့သို့ ဟိတ်ဟန်ပြသ အကြံအစည် ပြုလုပ်ရှိသည်ကို တိုင်းကြီးပြည်ကြီး ဓလေ့ထုံးစံနှင့်အညီ တရားသဖြင့် လမ်းဖြောင့်လမ်းမှန်ကျသည့် စကားရပ်များနှင့် ပြန်ကြားပြောဆိုရှိသည်။ သို့ တရားနှင့်အညီ ပြန်ကြားပြောဆိုသည်ဖြစ်လျက် ကုလားမိစ္ဆာတို့ နိုင်ငံတော်ကို တစ်စုံတစ်ရာ စတင်ထိပါးလှုပ်ခြောက်လာလျှင် သာသနာတော်အကျိုး၊ တိုင်းကျိုး ပြည်ကျိုး မဆုတ်မယုတ်စေရန် စောင့်ရှောက်တော်မူသည့်အတိုင်း ဗိုလ်မှူး၊ ဗိုလ်ချုပ်၊ စစ်ကဲ၊ စစ်ကြပ်တို့နှင့်တကွ များစွာသော ခြေသည်တပ်၊ အမြောက်တပ်၊ ဆင်တပ်၊ မြင်းတပ်၊ ကြည်းဘက်၊ ရဲမက်စစ်သည်တော် အပေါင်းတို့ဖြင့် စစ်အင် ကျင်းတော် မူလျက် ကိုယ်တော်တိုင် ရွှေစက်တော် ဖြန့်ချိတော်မူ၍ မိစ္ဆာအင်္ဂလိပ် ကုလားလူမျိုး တို့ကို သုတ်သင်ရှင်းလင်း နှိမ်နင်း သိမ်းယူတော်မူမည်ဖြစ်သည်။

သာသနာတော်မြတ်ကို စောင့်ရှောက်ခြင်း၊ အမျိုးသားတို့၏ ဂုဏ်သရေကို စောင့် ရှောက်ခြင်း၊ ပြည်သူတို့အလုပ်အဆောင်၊ အစီးအပွားကို စောင့်ရှောက်ခြင်းများသည် သာသနာတော်အကျိုး၊ အသျှင်အကျိုး ကိုယ်ကျိုးသုံးပါး စုံပြီးစီး၍ နတ်ရွာနိဗ္ဗာန် လမ်းကြောင်း ကောင်းမြတ်သော အကျိုးထူးကို ရရာသည်နှင့်အညီ”

ဆရာဂျွန်က ဖတ်ပြနေရာမှ မျက်နှာခွာလိုက်သည်။ “ရဲတင်းလိုက်တဲ့ စကားလုံးတွေနယ်... ဘာတွေဆက်ဖြစ်လာမလဲဆိုတာတော့

ကြည့်ရဦးမှာပေါ့လေ”

ကနဦး စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေ ရှိခဲ့ပြီးနောက်မှာတော့ ရွှေမြို့တော်လမ်းများသည်ပင် ငြိမ်ကျ သွားခဲ့သည်။ ဈေးလည်း ပြန်ဖွင့်ပြီ။ ငါးစိမ်းသည်မတို့လည်း အမှိုက်ပုံကြီးတွေဆီ ပြန်ရောက် လာကြကာ သူတို့ပစ်ထားခဲ့ကြသည့် ပစ္စည်းပျောက်ကို ပြန်ရှာကြလေ၏။ နောက် လေးငါးရက် အကြာမှာတော့ နဂိုရင်းစွဲ အလုပ်အကိုင် အစုအဝေးတွေဘက်ကို ပြန်လှည့်ကြပြန်သည်။ မြင်သာ သော အပြောင်းအလဲတစ်ခုကတော့ မြို့တော်ပြ လမ်းတွေပေါ်မှာ နိုင်ငံရပ်ခြား တိုင်းတစ်ပါးသား တို့၏ မျက်နှာတွေ များများစားစား မတွေ့ရတော့ခြင်းဖြစ်၏။ ရွှေမြို့တော်တွင် နေထိုင်ကြသည့် နိုင်ငံခြားသားများမှာ မရေမရာတွေတော့ မဟုတ်။ မစူးမရည်းတွေ မဟုတ်။

ဥရောပသံတမန်များ၊ သာသနာပြုများ၊ ဂရိကုန်သည် ပွဲစားများ၊ အာမေရိယန်းလူမျိုး၊ တရုတ်လူမျိုး၊ ကုလားလူမျိုး စသည့် နေရင်းလူမျိုးများ၊ ဘင်္ဂလား၊ မလေးယား စသည့် ကမ်းရိုး တန်းစုံမှ ပါလာကြသည့် လှေထိုးရွက်တိုက်များ၊ ကံကြေးများ၊ မဏိပူရကသည်း ပုဏ္ဏားများ၊ ဂျာဗာရတ်ဘက်မှ စီးပွားရေးသမားများ၊ ရှေးက မတွေ့ဖူးခဲ့ကြသော်လည်း နောက်ပိုင်းမှာ ရောက် လာကြသော ကူမားရဲလို ရေမျောက်ကမ်းတင် တုံးမိုတိုင်ကပ်များ စသည်ဖြင့် ရွှေမြို့တော်တွင်းမှာ နိုင်ငံခြားသားတို့ ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ အခုတော့ နိုင်ငံခြားသားတွေ ပျောက်ခြင်းမလှပျောက်ကုန် ကြပြီ။

ကောလာဟလများအရဆိုလျှင် ဥရောပတိုက်သားတွေက ဧရာဝတီကို စုန်ဆင်းသွား ကြသကဲ့သို့ ကျန်ကောင်းကျန်ရာတို့သည်လည်း အိမ်တွင်းအောင်းနေကြသည်ဆို၏။

နောက်ထပ် ရက်အနည်းငယ်အကြာမှာတော့ ရွှေနန်းတော်က အမိန့်တော်တစ်ရပ် ထုတ်ပြန် ပြန်လေသည်။ သည်တစ်ကြိမ် ထုတ်ပြန်ချက်ကတော့ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။ မြန်မာတပ်တော်များက မင်းလှခံမြို့အနီး အင်္ဂလိပ်ကျူးကျော်သူများနှင့် နှစ်ဖက်ရင်ဆိုင် ဖက်ပြိုင်ကြ သည့်အခါ မြန်မာတပ်တော်တို့ ထူးထူးခြားခြား အောင်ပွဲတွေ ရနေသည်ဆိုသည့် ကြေညာချက် ဖြစ်၏။ အင်္ဂလိပ်တပ်တွေကို ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြရုံမက စစ်သင်္ဘောထုကို မြန်မာ နယ်ခြားမှတ်တိုင် ကျော်လွန်အောင်ပင် မောင်းထုတ်နိုင်ခဲ့ကြသည်ဟုဆိုသည်။ မြန်မာဘက်မှ ရဲမက်များ၊ အရာရှိများအတွက် အစီးအနင်း အဆောင်အယောင်များ ပေးပို့ရန် မင်းစီးဖောင်တော် သည်ပင် အောက်မြစ်စဉ်အတိုင်း စုန်သွားခဲ့ပြီ။ ရွှေနန်းတော်မှာ ဂုဏ်ပြုသဘင်ကြီး ကျင်းပ တော့မည်။

ရွှေမြို့တော်လမ်းများပေါ်မှာတော့ အောင်ပွဲအတွက် မြူးထူးအော်ဟစ်သံတွေ ညံ့နေခဲ့ သည်။ ပြီးခဲ့သည့် ရက်တွေတုန်းက စိုးရိမ်သောကတွေ မြို့တော်ပေါ်မှာ ဆိုင်းနေခဲ့သော်ငြား

အခုတော့ အပျော်အပါးတွေ ချက်ချင်းကြီး ရောက်လာခဲ့ပြန်လေသည်။ လူတို့၏အရာဌာန ပစ္စည်းပစ္စယတို့ နဂိုပုံမှန်အခြေအနေသို့ ချက်ချင်းကြီး ဆိုက်လေသည်ဖြစ်ရာ၊ ဈေးရောင်းဈေးဝယ် တို့သည်လည်း အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် ရှိလာပြန်လေ၏။ မချို၏ဆိုင်ကလေးသည်ပင် ခါတိုင်း ထက် ပိုအလုပ်များနေခဲ့သည်။

တစ်ညနေမှာတော့ ဆိုင်မှာ ငါးလက်ကျန် နည်းနေသဖြင့် ကုမားရ် ဈေးဘက်သို့ ပြေးရသည်။ ဈေးမှာ မုတ်ဆိတ်ဖြူ နားခိုဒါ(လှေရှင်)ကို ဖျတ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကျုပ်တို့လှေကြီး သိပ်မကြာခင် ထွက်ရတော့မယ်ထင်ပါရဲ့...ဒါထက် စစ်က ပြီးသွား ပတဲ့လား”

နားခိုဒါက တင်းတင်းစေ့စေ့ နှုတ်ခမ်းဖြင့် သိုသိုသိပ်သိပ် ပြုံးလေသည်။

“စစ်က မပြီးသေးဘူးကွ”

“ကျုပ်တို့ ကြားရသလောက်တော့”

“ငါတို့ မြစ်နားကမ်းနားမှာ ကြားရတာတွေက မြို့ထဲမှာကြားရတာတွေနဲ့ အပုံကြီး ကွာတယ်”

“ဘယ်လိုကြားလို့တုံး”

သူတို့ချင်းပြောနေကျ ဒေသီယဘာသာစကားကို သုံးကြသော်လည်း နားခိုဒါက ပြောနေသည့် လေသံကို နှိမ့်လိုက်သည်။

“အင်္ဂလိပ်တွေ သည်ကို တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်အတွင်း ရောက်လာကြတော့မယ်။ လှေသမား၊ သင်္ဘောသမားတွေကိုယ်တိုင် တွေ့ခဲ့ကြပြီ။ မြစ်ထဲမှာ သွားလာနေကျ သင်္ဘောတွေ ကိုစုပြီး သင်္ဘောစုသင်္ဘော ဆန်တက်လာကြပြီ ပြောတာပဲ။ သူတို့ အမြောက်ကြီးတွေဆိုရင် နန်းမြို့ရိုး အုတ်ထရံကြီးတွေအထိရောက်အောင် ပစ်နိုင်သတဲ့။ လက်လှော်လှေကလေးတွေ ကတောင် မြန်လိုက်သမှ ပင်လယ်ဒီလုံးကြီးတွေထက် သာသေးသတဲ့။ မီးပေါက်သေနတ်တွေ ကတော့ ပြောမနေနဲ့တော့။ အင်္ဂလိပ်တွေက ဒီရေလို လိုမ့်တက်လာကြတာကွ။ သင်းတို့ချီလာ တဲ့လမ်းမှာ ဘယ်လိုဟာမျိုးမှ မခံနိုင်ဘူး။ ကနေ့ ကြားခဲ့တာတော့ အင်္ဂလိပ်သင်္ဘောတွေ မြင်းခြံ တစ်စိုက် နေရာယူထားကြပြီတဲ့။ မနက်ဖြန်လောက်ဆိုရင် မီးကျည်ကွဲသံတောင် ကြားရဖို့ပဲ”

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ သည်စကား မှန်ခဲ့ပြီ။ အဝေးဆီက ပေါက်ကွဲသံကြီးတစ်သံ လွှင့်ပြင်ကို ဖြတ်ကျော်လာကာ မြို့ရိုး၏အနောက်ဘက် မြို့ရိုးနံရံအနီးက မချိုတို့ဆိုင်ကလေး အထိ ရောက်လာခဲ့သည်။ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ပြင်းထန်စွာတိုက်ခိုက်လိုက်သော ဂျိန်းခနဲ မြည် ဟည်းသံကြီးက ဈေးတစ်ဈေးလုံးကို ဝရုန်းသုန်းကားဖြစ်သွားစေခဲ့သည်။ မြို့စွန် စိုက်ခင်းတွေ ဆီက တောင်သူမိန်းမသားတို့ဆိုလျှင် သည်ဈေးကို ဝေလီဝေလင်းကတည်းက ရောက်လာကြ သူများဖြစ်သည်။ ဈေးမှာ အပြင်အပြန် ဈေးခင်းကာ သစ်သီးသစ်နှံကလေးတွေ ရောင်းကြရသည်။ တံငါသည်တို့သည်လည်း တစ်ညတာလုံး မြစ်မထဲက ဖမ်းဆီးလာကြသည့် မြစ်ငါး လတ်လတ် လောလောတွေကို သည်ဈေးမှာပဲ ရောင်းကြရသည်။ တစ်နာရီစာအတွင်းမှာ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တို့ ညှိုးတတ်မြဲ။ ငါးတို့သည်လည်း မျက်လုံးတွေ သိစပြုကြပြီ။ ခဏပန်းတော့ အရာအားလုံး လတ်လတ်လန်းလန်း ရှိကြသည်သာ။

လက်နက်ကြီး ပေါက်ကွဲသံတွေကြောင့် မနက်ခင်း ဈေးကလေးထဲမှာ တစ်အောင် တစ်ဖြုတ် လှုပ်သွားခဲ့သော်လည်း ထူးထူးခြားခြား ဘာမှမဖြစ်လိုက်ဘဲရှိခဲ့သည်။ လူတွေက ကောင်းကင်ပြာပြာကို နားမလည်နိုင်သည့် ခံစားမှုဖြင့် မော့ကြည့်ကြသည်။ ဈေးသည်တွေကလည်း တစ်ဆိုင့်တစ်ဆိုင့် မေးကြမြန်းကြ။ မချိုနှင့် ကုမားရ်ကတော့ မနက်စောစောကတည်းက အလုပ် တွေ ပိနေခဲ့ကြသည်ဖြစ်ရာ အေးစက်သော မနက်ခင်းတိုင်းမှာ ရှိနေကျအတိုင်းပင်။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် မပြန်ကြသေးခင် သည်ဆိုင်ကလေးမှာ တစ်အိုးတစ်အောင်ဝင်ကြရင် အာသာပြေ စားကြသူ တွေ အမြဲရှိသည်။ အခုတော့ မနက်ခင်း မွတ်သိပ်ချိန် အငြိမ်ကလေးသည်ပင် ရုတ်တရက် ပေါက်ကွဲ လိုက်သည့် အသံကြီးကြောင့် တုံ့ဆိုင်းသွားခဲ့ရပြီ။ လူတွေက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချောက်ချောက်ချားချား ကြည့်နေကြသည်။

“ဒါဘာသံကြီးလဲ”

သည်အခိုက်အတန့်အလေးမှာပဲ ကုမားရ်က “အင်္ဂလိပ်အမြောက်ဗျ” ဆိုသည့်စကား ကို ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“သည်ဘက်ကို လှည့်ပစ်နေတာဗျ”

မချိုက မခံမရပ်နိုင်သလို ဗြိစနဲ ထအော်တော့သည်။

“အဲဒါ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ နင်က ဘယ်နှယ်လုပ်သိတာတုံး အရှေးကလေးရဲ့”

“လှေသမား၊ သင်္ဘောသမားတွေက သူတို့ကို မြင်ခဲ့ကြတာဗျ။ အင်္ဂလိပ်စစ်သင်္ဘောတွေ သည်ဘက်ကို လာနေကြပြီတဲ့”

စားကြသောက်ကြမည့် ဖောက်သည်တွေက ဆိုင်အပြည့်။ အရေးထဲ အဝေးဆီက အသံတွေကို အကြောင်း ပြု၍ အာရုံနောက်အောင်ပြောနေသည့် ဆိုင်ခိုင်းဖတ်က တစ်မှောင့်။ သည်ထက်ခွင့်ပြုဖို့ မကောင်းတော့။

“ကိုင်း...တော်လောက်ပြီဟေ့...၊ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ချေ”

အဝေးဆီက ပေါက်ကွဲသံကြီးတွေ အရှိန်ပြင်းလေ၊ ခုံပေါ်က ကြွေပန်းကန်တွေ ချိုးချိုး ချောက်ချောက် မြည်လေ။ သည်တော့လည်း စားကြသောက်ကြသူများခမျာ စလှုပ်လာကြသည်။ ကပ်လျက်ဈေးခင်းဆီက အထမ်းသမားတစ်ယောက်သည်လည်း ဆန်အိတ် ပေါက်ကျသွား ခဲ့လေရာ ဗြိစနဲ ကျလာသည့် ဆန်စေ့တွေက ဖုန်ထူထူလမ်းပေါ်မှာ ဖွေးခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ သည်မှာတင် လူတွေက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တိုးကြည့်ကြရင် အလှအယက် ထွက်လမ်း ရှာကြတော့သည်။ ဈေးဆိုင်ရှင်တွေက ခင်းထားကျင်းထားသမျှ ပြန်သိမ်းကြကာ ပစ္စည်းတွေကို အိတ်တွေထဲ ထည့်ကြလေ၏။ ကုန်စိမ်းသည်တို့သည်လည်း ဈေးတောင်းတွေကို စွပ်ကာ ထပ်ကာ အမှိုက်ပုံတွင် ပစ်ကြကုန်သည်။

* * *

J

မချီ၏ စားမြန်ဆိုင်ထဲက ဖောက်သည်တို့သည်လည်း ခြေလှမ်းပြင်ကြပြီ။ စားနေသည့် ပန်းကန်ကို ခေါက်ကြသည်။ ခုံတန်းရှည်တွေကို တွန်းဖယ်လိုက်ကြသည်။ မချီက ကုမားရ်ကို ထိတ်လန့်တကြား ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် ပါးစပ်မဖွာနဲ့လို့ ငါမပြောဘူးလား... နင် တော်တော်အသုံးမကျတဲ့ အကောင်ပါလား။ အခုဟော့ ကြည့်စမ်း... နင်လှန့်လိုက်တာနဲ့ စားမယ့်သောက်မယ့်သူတွေ ထပြန်ကုန်ကြပြီ”

“ကျုပ်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူးဗျာ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူနဲ့ ဆိုင်သတုံးဟဲ့၊ ငါ ကြော်လှော်ချက်ပြုတ်ထားတာတွေ ဘယ်နှယ့် လုပ်မှာတုံး။ မနေ့က ဝယ်ထားတဲ့ ငါးတွေ ဘာသွားလုပ်ရတော့မှာတုံး”

မချီက အော်ရင်းဟစ်ရင်း ခွေးခြေကလေးပေါ်က ပုံကျသွားလေသည်။

သူတို့နောက်ဆီမှာတော့ လောလောလတ်လတ် တစပြင်ဖြစ်သွားသော ဈေးခင်းကြီးသည် ရှိ၏။ ဈေးခွေး တွေက စွန်ပစ်ထားသော သားကြွင်းငါးကြွင်းများကို လှည့်လှည့်မာန်ဖိကြရင်း ခြောင်းဆန်အောင် ကိုက်ကြခဲကြကုန်၏။ အုပ်ကြီးသင်းကြီးဖွဲ့ကြကာ ဈေးအမှိုက်ပုံကို ဝဲလှည့် ကြကုန်၏။ မချီ၏ စားမြန်ဆိုင်ကလေးနှင့် တစ်မိုင်မရှိတော့ရှိလောက်ဝေးမည့် မြေနန်းစံကျော် ရွှေ နန်းတော်ကြီးမှာတော့ ဘဝရှင် သီပေါမင်းတရားကြီး၏ မိဖုရားခေါင်ကြီးဖြစ်သော အရှင်နန်းမတော် စုဖုရားလတ်ကိုယ်တိုင် ပေါ်ထွက်နေသည့် လက်နက်ပေါက်ကွဲသံများကို နီးကပ်စွာ ရွှေနား ပန်ဆင်တော်မူနိုင်ရန်အလို့ငှာ မတ်စောက်သော လှေကားတစ်စင်းကို ရှုစားလျက်ရှိလေသည်။

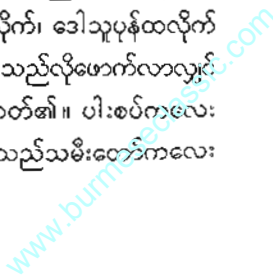
ရွှေနန်းတော်ကြီးသည် ရတနာပုံရွှေမြို့တော်ကြီး၏ ဗဟိုချက်မ၌ တည်ရှိ၍ မြို့ရိုးလေးတန် ဝန်းရံသော နန်းမြို့တော်၏အတွင်းကျကျမှာ တည်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ မြန်မာမင်းတို့၏ အချုပ်အခြာအာဏာ အမှတ်အသားဖြစ်သော သီဟာသနပလ္လင်တော်ထားရှိရာ ဘုံကိုးဆင့်ထီး အထွတ်တင်ရာ မြေနန်းပြာသာဒ်ဆောင်ကို ရံထားသည့် ဇေတဝန်ဆောင်၊ ညီလာခံစနုဆောင်၊

ဟောင်းတော်ဆောင်၊ ဗြဲတိုက်ဆောင်၊ လေသာဆောင်၊ မှန်နန်းဆောင်၊ မြောက် စမှတ်ဆောင်၊ တောင်စမှတ်ဆောင်၊ အရှေ့ပွဲတက်ဆောင်၊ အနောက်ပွဲတက် ဇေတဝန်ဆောင်၊ ရွှေနန်းတော်ဆောင် စသော အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းအပါအဝင် ဥယျာဉ်တော်များ၊ စင်္ကြံလမ်းများပါ စုဖွဲ့တည်ရာ နေရာလည်းဖြစ်သည်။ သည်အဆောင်တော်တွေက ရှည်သွယ်ချွန်ချွန် ကျွန်းတိုင်မကြီးများနှင့် ခပ်စိပ်စိပ်နိုက်ထူထားသည့် သစ်တပ်ဘေးပတ်လည်လမ်းများနှင့် လှမ်းသည်။ သစ်တပ်၏ ထောင့် လေးထောင့်မှာ ဘုရင်မင်းမြတ်၏အတွင်း ကိုယ်ရံတော်များကိုယ်တိုင် အမှုတော်ထမ်းရွက်ရသည့် ကင်းတပ်များရှိသည်။ သည်ကင်းတပ်များ၏ ကင်းစင်တွေထဲက တစ်စင်ပေါ်ကို အရှင် နန်းမတော် မိဖုရားခေါင်ကြီးဖုရားကိုယ်တိုင် တက်ရောက်ရှုစားရန် ဆုံးဖြတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

အရှင်နန်းမတော်ဖုရားက အဆက်အကွင်းကျကျ ကျစ်ကျစ်သေးသေးကလေးဖြစ်၏။ အသားတော်က ကြောသားရောင် ဖြူဖြူစင်စင်ဖြစ်၍ လက်တွေ ခြေတွေကလည်း လှိုလှိုကလေး တွေဖြစ်၏။ မျက်နှာကျ မပွင့်သည့်အပြင် ပြေပြေပြစ်ပြစ်မရှိ။ အထူးသဖြင့် ညာဘက်မျက်လုံး နှင့်တန်းတန်းမှာ မဆိုစလောက် အပြစ်အနာအဆာကလေး ရှိနေခြင်းကြောင့် ပုံမှန် မျက်နှာဟန် က ကျက်သရေတော် လျော့သည့်နယ်ရှိလေသည်။ ပါးလျားသွယ်လျသော ခါးတော်ကျဉ်းကျဉ်း မှာတော့ တတိယမြောက် ပတ္တမြားနှုတ်ငုံတော် ဆောင်လွယ်ထားရသဖြင့် စုံ့စုံ့ဖောင်းဖောင်း ရှိလေ၏။ ဝမ်းကြာတိုက်မှ ရင်သွေးတော်သည်ပင် ရှစ်လရှိပြီ။

အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးတစ်ပါးတည်း ကြွချီလာခြင်းတော့ မဟုတ်။ သမီးတော်နှစ်ပါး ဖြစ်သော အရှင်ထိပ်စု မြတ်ဖုရားကြီးနှင့် အရှင်ထိပ်စုမြတ်ဖုရားလတ်တို့ကို ထိန်းရင်း နောက်တော် ပါးက စစားကြသည့် အပျိုတော်၊ အထိန်းတော်များလည်း ပါသည်။ ကိုယ်လေးလက်ဝန်ကြောင့် ခံစားရသော သောကတွေထဲမှာ သည်သမီးတော်နှစ်ပါးကို ဘယ်ဆီဘယ်နား ထားရပါ့မလဲဆိုသည့် အချက်လည်း ပါသည်။ ပြီးခဲ့သည့် ရက်တွေတုန်းကများဆိုလျှင် သည်သမီးတော်နှစ်ပါးကို တစ်အောင်တစ်ဖြုတ်သော်မှ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံဘဲ ရှိခဲ့သည်။

သုံးနှစ်အရွယ်တော် ပထမသမီးတော် မီးရှူးသန့်စင်တော်မူပြီဆိုကတည်းက ခမည်းတော် သီပေါမင်းတရားကြီးဘုရားနှင့် ရင်သပ်ရှုမောလောက်အောင် ရုပ်အဆင်း တူခဲ့သည်။ ပထမ သမီးတော်ကလေးက မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း ပင်ကိုအပြုံးကလေးနှင့်ဖြစ်သည်။ သဘောမနောကောင်း သည်။ ကျိုးနွံနာခံရှိသည်။ ဒုတိယသမီးတော်ကတော့ ပထမသမီးတော်ထက် နှစ်နှစ်ငယ်သည်။ အခါလည်ပင် မပြည့်သေး။ သို့သော်လည်း သမီးတော်က တစ်ဘာသာဖြစ်၍ မယ်တော်ဖုရားနှင့် ခပ်များများတူသည်။ ဖွားမြင်သည်ဆိုကတည်းက ဝမ်းတွင်းပါ လေနာရောဂါ စွဲကပ်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ နာရီနှင့်ချီအောင် ငိုကြောရှည်သူကလေးဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တည်းမှာပဲ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဖောက်လာတတ်သည်။ ရယ်လိုက်၊ ငိုလိုက်၊ ချောင်းဆိုးလိုက်၊ မြူးထူးလိုက်၊ ဒေါသပုန်ထလိုက် စသဖြင့် တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ဆူပွက်နေတတ်သည်။ သည်လိုဖောက်လာလျှင် တစ်ကိုယ်လုံး တင်းတောင့်လာကာ လက်သီးကလေးတွေ ဆုပ်ထားတတ်၏။ ပါးစပ်ကလေး ပွင့်နေသည့်တိုင် လည်ချောင်းထဲက အသံမထွက်ဘဲ ရှိနေတတ်၏။ သည်သမီးတော်ကလေး



ရွှေစိတ်တော်ညိုပြီဆိုသည်နှင့် အတွေ့အကြုံ ကြီးလှသည်ဆိုသော အထိန်းတော်များသည်ပင် တုန်လှုပ်နေကြရသည်။

သမီးတော်လေး၏ စရိုက်သဘာဝ၊ ရောဂါသဘာဝကို ထိန်းယူနိုင်ရန်အလို့ငှာ အထူး ယုံမှတ်တော်မူရသော အခြေအရံပူသမျှကို လက်တစ်ကမ်းမှာ စောစောစောစော သည်အပျိုတော် တွေထဲမှာ အက်ဗလင်၊ ဟောမာ၊ ဩဂတ်စတာ၊ နန်းပေါ် ဆိုသူကလေးတွေလည်း ပါသည်။ သည်မိန်းကလေးတွေက ငယ်ရွယ်လွန်းလှသည်။ များသောအားဖြင့် ဆယ်ကျော်စွန်းစအရွယ် များဖြစ်၍ မိဘခွဲသူကလေးတွေဖြစ်သည်။ သည်မိန်းကလေးတွေကို နိုင်ငံတော်မြောက်ဖျား ကျားစွန် ရွာငယ်ကလေးတွေက ခေါ်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် အရှင်နန်းမတော်မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ အထောက်အကူများက ရှာဖွေပေးကြခြင်းဖြစ်၍ ခရစ်ယာန်မိသားစု၊ ဗုဒ္ဓဘာသာမိသားစုများက ဆင်းသက်ကြသူ ကလေးတွေဖြစ်သည်။ ရွှေမြို့တော်ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မရောက်ဖူးခြင်းသည် လည်း အရေးမကြီးပါ။ အရှင်နန်းမတော် မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ ကြီးကြပ်မှုအောက်တွင် နန်းဓလေ့ နန်းမူနန်းရာ ကျွမ်းကျင်သူများ၏ အသင်အပြအားဖြင့် ကြီးပြင်းရသူကလေးတွေဖြစ်သည်။

သည်အပျိုတော်ကလေးတွေထဲမှာ ဒုတိယသမီးတော်၏ စရိုက်သဘာဝကို ကောင်း ကောင်းကြီး နားလည်သူ ကလေးတစ်ယောက်ရှိသည်။ သူကလေး၏အမည်မှာ ဒေါ်လီဖြစ်သည်။ ဒေါ်လီက မျက်လုံးမျက်ဖန်ကောင်းကောင်း၊ အကမင်းသမီးလေးလို ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း ကိုယ်ခန္ဓာ၊ သွယ်သွယ်နွဲ့နွဲ့ ခြေဆံလက်ဆံနှင့် အရှက်အကြောက် ကြီးသူကလေးဖြစ်၏။ အသက် က ဆယ်နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ ဝေးလံသော တောင်တန်းနယ်မြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည့် လားရှိုးမြို့ မှသည် မန္တလေးနေပြည်တော်ကို ခေါ်လာစဉ်က အရွယ်ပင်မရောက်သေးသူကလေး ဖြစ်သည်။ မိဘတွေမျိုးများကိုပင် မမှတ်မိတော့။ ရှမ်းနွယ်မျိုးရိုးက ဆင်းသက်လာသူကလေးဟု ဆိုကြသော် လည်း တကယ်တော့ ထင်ကြေးသာဖြစ်သည်။ သူကလေး၏ သွယ်လျသော ခန္ဓာကိုယ်ကလေးနှင့် နူးညံ့၍ ပိုးသားလို ဝင်းစက်သော အသားအရေကို အကြောင်းခံကာ ပြောကြခြင်းသာဖြစ်သည်။

ထိုမနက်ခင်းကတော့ ဒုတိယသမီးတော်ကလေးကို ထိန်းရခြင်းသည်ပင် သိပ်အဆင် မပြေ ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ လက်နက်ကြီးများ၏ပေါက်ကွဲသံက အိပ်နေသည့် သမီးတော်ကလေး ကို ဆောင့်လှုပ်လိုက်သလိုဖြစ်ကာ နိုးသွားခဲ့ရာက အတောမသတ်အောင် ငိုလေတော့သည်။ သမီးတော်လေး ငိုစက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးသာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ကြီးစွာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားခဲ့ကြသည်။ ပေါက်ကွဲသံကြီးတွေကြားပြီး ဆိုကတည်းက ဒေါ်လီခမျာ နားကိုပိတ်၊ သွားကို တင်းတင်းစေ့၊ ခေါင်းကို တွင်တွင်ယမ်း၊ ချောင်တစ်ချောင် မှာ ကုပ်နေခဲ့ရသည်။ ဒေါ်လီကို အရှင်နန်းမတော်ကြီးဖုရား ခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။ သည့်နောက် မှာတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပင် ကြောက်လန့်ချိန်မရနိုင်ဘဲ သမီးတော်ကလေးကို အာရုံပြောင်းဖို့ ကြိုးစားရင်းဗျာများ နေရတော့သည်။

သစ်တပ်ထိပ်တွင် ဆောက်ထားသည့် မတ်စောက်စောက် ကင်းလှေကားပေါ်အထိ အချီတော် ဆက်နိုင်လောက်သည့် ခွန်အားမျိုး ဒေါ်လီမှာမရှိ။ သည်တာဝန်ကို ဆယ်ခြောက်နှစ် အရွယ် အပျိုတော် အက်ဗလင်က လှူပူကာ အချီတော်ဆက်ရသည်။ ဒေါ်လီကတော့ အပျိုတော်

တွေနောက်က ကပ်လိုက်လာခဲ့သည်။ လေးလံသော သစ်လုံးလက်ရန်းကြီးများ ကာထားပြီး သစ်ပျဉ်တွေ ခင်းထားသော ကင်းစင်ပေါ်တက်ကြတော့ ဒေါ်လီက ဘိတ်ဆုံး။

ဝတ်စုံတူ ဝတ်ဆင်ထားကြသည့် ရဲမက်တော် လေးဦးစလုံး ကင်းစင်ထောင့်မှာ စုရပ် လျက် စောနေကြသည်။ အရှင်နန်းမတော် မိဖုရားခေါင်ကြီးဖုရားက ရဲမက်တော်တွေကို ဒေါသ တကြီးမေးခွန်းတွေ ထုတ်နေသည့်တိုင် မည်သူကမျှ မဖြေကြားခြင်းမရှိ။ မျက်လုံးများကိုပင် မဆုံဝံ့ ရှိနေကြသည်။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထားကြရင်း ကိုင်ထားသည့် ကျောက်မီးသေနတ် ပြောင်းရှည် ကြီးတွေကို တရွရွစမ်းနေကြလေသည်။

“တိုက်ပွဲက ဘယ်လောက်ဝေးဝေးမှာ ဖြစ်နေကြတာတဲ့လဲ...၊ သင်းတို့က ဘယ်လို အမြောက်တွေ သုံးနေကြတာတဲ့လဲ”

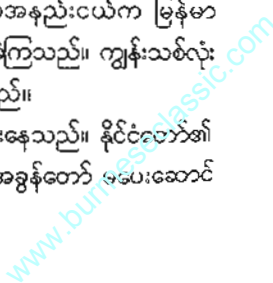
ရဲမက်တော်တွေက ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ခါကြလေသည်။ တကယ်တော့ သူတို့သည် လည်း အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးထက် ပိုသိကြသူတွေမဟုတ်။ အသံကြီးတွေ ကြားခါစက သူတို့သည် လည်း ဖြစ်ပုံပျက်ပုံကို စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြင့် ထင်မြင်ချက် ပေးနိုင်ရုံသာ ရှိခဲ့သူတွေဖြစ်သည်။ ကြားခါစကဆိုလျှင် သည်အသံကြီးတွေကို လူက ဖန်တီးသည်ဟုပင် မထင်ကြ။ မိမိတိုင်းပြည်မှာ သည်လောက်ပြင်းထန်သည့် ပစ်ခတ်သံမျိုး ရှေးကလည်း မကြားဖူးခဲ့။ သည်လောက်လျင်လျင်ကြီး စနစ်တကျ ပစ်ခတ်နေသည့် မခွဲခြားနိုင်လောက်သော အသံကို ခပ်လွယ်လွယ် စိတ်ကူးကြံဆ နိုင်ဖို့ဆိုတာကလည်း ခက်သား။

နားပင်းကိုးကန်း နိုင်လှသည့် ရဲမက်တော်များဆီက ရေရေရာရာ သိစရာအကြောင်း မမြင်နိုင်ကြောင်းကို အရှင်နန်းမတော်ကြီးဖုရား သဘောပေါက်လိုက်ပြီ။ ကင်းစင်၏သစ်လုံး အကာအတန်းများကို မှီရင်း နားလိုက်သည်။ လေးလေးပင်ပင်ကြီး မဟုတ်သလိုလို၊ မောမော ပန်းပန်း နှေးနှေးကွေးကွေး မရှိသလိုလို။

ထူးဆန်းသည့်အချက်က လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်ရက်၊ အင်္ဂလိပ်စစ်သင်္ဘောတွေ နယ်စပ်ကို ကျော်လာခဲ့ပြီဆိုကတည်းက သတင်းကောင်းတွေကလွဲလျှင် အခြား ဘာမှမကြားခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ပြီးခဲ့သည့် တစ်ပတ်လောက်ကပဲ မိစ္ဆာကျူးကျော်သူတို့ကို ရွှေမြို့တော်အောက်ဘက် မိုင်နှစ်ရာ ဝေးသည့် မင်းလှခံမြို့မှ ဆီးဆိုးနိုင်ခဲ့ကြောင်း လက်ရွေးကြီး လှေသင်းဗိုလ် (မင်းထင်မင်းလှခံခေါင် သူရိန်)က ကြေးနန်းရိုက်ကြားခဲ့သေးသည်။ သည်သတင်းအတွက် ရွှေနန်းတော်မှာ အောင်ပွဲခံ ခဲ့ကြသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည်ပင် ဗိုလ်ချုပ်အဆောင်အယောင်တွေ ပေးပို့ခဲ့သည်။ ဘယ်နှယ် ကြောင့် ကျူးကျော်လာသူ မိစ္ဆာတို့ ရွှေမြို့တော်က ကြားနိုင်လောက်သည့်နေရာက လက်နက် ကြီးတွေ ပစ်ခတ်နေကြတာပါလိမ့်။

အဖြစ်အပျက်တွေက မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။ ပြီးခဲ့သည့် လအနည်းငယ်က မြန်မာ ဘုရင်နှင့် ဗြိတိသျှ သစ်ကုမ္ပဏီတို့ အငြင်းပွားဖွယ် စကားအချေအတင် ရှိခဲ့ကြသည်။ ကျွန်းသစ်လုံး အချို့နှင့်ပတ်သက်၍ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းဆိုင်ရာ ပြဿနာရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဗြိတိသျှကုမ္ပဏီဘက်က အမှားကျူးလွန်ခဲ့ခြင်းသည်လည်း ရှင်းနေသည်။ နိုင်ငံတော်၏ ဓလေ့ထုံးတမ်းစည်းမျဉ်းကို ဖိဆန်ကာ ခုတ်ယူပြီး သစ်လုံးများအတွက် အခွန်တော် မပေးဆောင်



ခြင်းအားဖြင့် မထိတရီပြုခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါ မြန်မာအကောက်ဝန်တို့က ကုမ္ပဏီကို ဒဏ်ငွေ တပ်ရိုက်သည်။ ခုတ်ယူထားသည့် သစ်လုံးရေ ငါးသောင်းကျော်အတွက် ကျသင့်ငွေ ပေးဆောင် ရန် တောင်းဆိုခဲ့ကြသည်။

ဗြိတိသျှသစ်ကုမ္ပဏီက သည်တောင်းခံမှုကို ကန့်ကွက်ကြသည့်အပြင် ပေးချေရန် ငြင်းဆန်ခဲ့ကြသည်။ ရန်ကုန်မြို့ရှိ အင်္ဂလိပ်ဘုရင်ခံမင်းကြီးထံ သည်ကိစ္စ ကျေနပ်ဖွယ်မရှိကြောင်း တိုင်တန်းခဲ့သည်။ ထိုအခါ အရှက်တကွ အကျိုးနည်းလောက်သည့် ရာဇသံများ လိုက်ပါလာတော့ သည်။ မြန်မာဘုရင်မင်းမြတ်၏ ထိပ်တန်းဝန်ကြီးများထဲမှ တစ်ပါးဖြစ်သည့် ကင်းဝန်မင်းကြီးက အင်္ဂလိပ်တို့၏ စကားရပ်များအတိုင်း လိုက်လျောလက်ခံခြင်းအားဖြင့်သာ အကောင်းဆုံးဖြစ် ကြောင်း လိမ္မာပါးနပ်စွာ လျှောက်တင်ခဲ့သည်။ အင်္ဂလိပ်တို့၏ အရေးအခွင့်ကို လိုက်လျောခြင်း ဖြင့် ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်တကွ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့၊ ရွှေနန်းတော်ကြီးတွင် အစဉ်သဖြင့် စိုးစံနိုင် ကြောင်း အိန္ဒိယ မင်းညီမင်းသားများနှင့် ဥပမာပြုကာ လျှောက်တင်ခဲ့သည်။

မြန်မာရှင်ဘုရင်များသည် မင်းညီမင်းသားများမဟုတ်။ မြန်မာမင်းဟူသမျှ ထီးဆောင်းမင်း များဖြစ်၍ ဥသျှောင်ကပ်ဦးသမ္မတ၊ ဥက္ကာမုခ၊ သကျသာကိယ၊ ရာဇဝံသ မြင့်မြတ်သော နေနတ် နွယ်ညွန့်များ ဖြစ်ကြသည့်အားလျော်စွာ တရုတ်စစ်ဘုရင်တို့ကို အောင်နိုင်ခဲ့သည်။ ယိုးဒယား၊ အာသံမဏိပုရကို သိမ်းမြန်းနိုင်ခဲ့ကြသည်။ သူမအနေအားဖြင့် ဘုရင်မင်းမြတ်အပေါ် ကျရောက် လာမည့် အန္တရာယ်ဟူသမျှ ချွန်ချွန်ရက်ရက် ရှိနေမည်သာဖြစ်ကြောင်း ကင်းဝန်မင်းကြီးကို တုံ့ပြန်ခဲ့သည်။ အခုတော့လည်း သူမကိုယ်တိုင်က အရာအားလုံးကို လိုက်လျောရတော့မည့် သဘောပေးလား။ သူမ၏ဝမ်းကြာတိုက်၌ ဆောင်လွယ်ထားသည့် ရင်သွေးတော်သည် သားတော် တစ်ပါး ဖြစ်နေပြီဆိုပါစို့။ သစ်ကြောင့်ဖြစ်ရသော စစ်ပွဲတစ်ပွဲကြောင့် သားတော်ကလေး၏ နန်းရိုးစဉ်ဆက် ထီးမွန်နန်းမွေကို မိစ္ဆာတို့ထံ လက်နက်ချ လက်ရောက်အပ်နှင်းလိုက်ရကြောင်း သူမ မည်ကဲ့သို့ ရှင်းပြရပါမည်နည်း။ နောက်ဆုံးတော့ အင်္ဂလိပ်နှင့် စစ်ပြုရေး၊ မပြုရေးတွင် အရှင်နန်းမတော်မိဖုရားခေါင်ကြီးဖုရားကသာ လွှမ်းမိုးနိုင်ခဲ့သည်။ မြန်မာလွှတ်တော်ကလည်း မိစ္ဆာ အင်္ဂလိပ်ကုလားလူမျိုးတို့ ပေးအပ်လာသည့် ရာဇသံကို အလျှော့ပေးရန် ငြင်းဆန်ခဲ့ပြီ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ လက်ဝင်းအားဖြင့် ကင်းတပ်မျှော်စင် အကာတန်းကို ကျစ်ကျစ်ပါ အောင် ဆုပ်ကိုင်ရင်း အဝေးဆီက အမြောက်သံတွေကို သတိကြီးစွာပြု၍ ရွှေနားပန်ဆင်နေရပြီ ကော။ အစပထမတော့ လက်နက်တွေ တရစပ် ပစ်ခတ်နေတာကို စစ်ရေးလေ့ကျင့်မှုအဖြစ်သာ မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ ယုံကြည်ကိုးစားလောက်သော မြန်မာရေကြောင်းဗိုလ်မှူး အတွင်းဝန် လှေသင်း ဝန် စလေမြို့စားမင်းကြီး သီရိမဟာဇေယျကျော်ထင်ကိုယ်တိုင် မြင်းခြံမြို့မှ မိုင်သုံးဆယ်ကွာ အရပ်တွင် ရဲမက်တော် ရှစ်ထောင်ကျော်နှင့်တကွ တပ်တော်တည်လုပ် ရပ်ခံနေခဲ့သည်။

မနေ့ကပဲ ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ရှေ့တန်းစစ်စခန်းများတွင် အခြေအနေတွေ မည်သို့မည်ပုံ ရှိနေသလဲဆိုတာမျိုး စကားအကြောင်းဆိုက် မေးတော်မူခဲ့သည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်က သည်စစ်ပွဲကို ဝေးလံသောအရပ်က ကိစ္စ၊ ခရီးတောင်တာ လှမ်းသောအရပ်က

စစ်ဆင်ရေးအဖြစ်လောက်သာ သဘောထားတော်မူသည်။ လက်ထက်တော်တစ်လျှောက် ရှမ်းနယ် တောင်တန်းများတွင် ထကြွ ပုန်စားပုန်ကန်ပြုကြသော သူပုန်သူကန် ဓားပြ လူသွမ်းတို့၏ ရန်ကို နှိမ်နင်းရန် တပ်တော်တွေ စေလွှတ်ရသည်လောက်သာ သဘောပိုက်ထားကြောင်းကိုလည်း သူမ အတပ်ပြောနိုင်ပါ၏။ အရာအားလုံးသည် ဖြစ်သင့်သည့်အတိုင်းသာဖြစ်ရကြောင်း၊ ပူပန် သောက ရောက်နေစရာအကြောင်းမရှိကြောင်း ဘုရင်မင်းမြတ်ကို လျှောက်တင်ခဲ့သည်။ သူမ သိထားသလောက်တော့ သည်အခြေအနေက အရှိပကတိထက်တော့ လျော့စရာမရှိ ဆိုသည့် အချက်ဖြစ်သည်။ မြန်မာလွှတ်တော် ထိပ်တန်းလွှတ်တော်အရာရှိများနှင့် သူမကိုယ်တိုင် နေ့စဉ် တွေ့သည်။ ကင်းဝန်မင်းကြီးလို တိုင်တားမင်းကြီးလို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများကအစ ဝန်ထောက် မြို့ဝန် လို ပုဂ္ဂိုလ်တွေအထိ တွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သည်လိုတွေ့သည့်အခါတိုင်းမှာလည်း အခြင်းအရာ အားလုံး တိမ်းပါးချွတ်ချော်နေကြောင်း အရိပ်အမြှက်သော်မှ တင်လျှောက်ချက် မရှိ။ သို့သော် မီးပေါက်လက်နက်ကြီးတွေ တဂျိန်းဂျိန်း ပေါက်ကွဲနေခြင်းကတော့ မှားယွင်းမှု မဟုတ်နိုင်ပြန်။ အခုတော့ကော မင်းတရားကြီးဘုရားကို သူမ ဘာတွေလျှောက်တင်ရမှာလဲ။

* * *

သစ်တပ်အောက်ခြေ မြေပြင်ဆီက ရုတ်တရက်ဆိုသလို အသံတွေ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒေါ်လီက ကင်းစင်လှေကားအောက်ခြေကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ရွှေနန်းတော်အတွင်း ကိုယ်ရံတော်အဝတ် အစားများ ဆင်ယင်ထားသည့် ရဲမက်တော် တစ်ကျိပ်ကျော်ကျော်လောက် က ကင်းစင်အောက်မှာ အုံခဲနေကြသည်။ သည်အစုထဲက တစ်ယောက်က ဒေါ်လီကို မြင်လိုက် သဖြင့် လှမ်းမေးသည်။

“အရှင်နန်းမတော်ဖုရား အဲသည့်အပေါ်မှာ စံတော်မူနေသလား”

ဒေါ်လီက သူ့ကို မြင်လောက်သည့်နေရာက ဖျတ်ခနဲ နောက်ကိုဆုတ်ရင်း ကွယ်လိုက် သည်။ သည်ရဲမက်တော် တွေက ဘယ်သူတွေလဲ။ ဘာများလိုချင်ကြလို့ပါလိမ့်။ ရဲမက်တော်တွေ တက်လာသည့် ခြေသံတွေကို ကြားနေရပြီ။ ရဲမက်တော်တွေ အနားရောက်လာချိန်ကလေးမှာပင် သမီးတော်ကလေးက ကျည်ခနဲ ငိုလေတော့သည်။ အသက်ရှူမှားလောက်အောင် တက်မတတ် ချက်မတတ်ဖြစ်နေပြီ။ အပျိုတော် ဩဂတ်စတာက သမီးတော်ကလေးကို ဒေါ်လီကို ထိုးပေးသည်။

“ရှေ့ဟဲ့... အင့်ဟဲ့... ထိပ်စုဖုရားကလေးကို ခေါ်ဦးဟဲ့... အငိုရပ်မယ့်ပုံ မခေါ်ဘူး”

သမီးတော်ကလေးက လက်သီးကလေးတွေ ဆုပ်ထားကာ ကော့ထိုးကော့လန် ခြစ်ခြစ် လန်အောင် အော်လေသည်။ ဒေါ်လီသည်ပင် သမီးတော်၏ အကုတ်အဖွဲကလွတ်အောင် မျက်နှာ လေး လွှဲထားရသည်။

အကြပ်ဗိုလ်တစ်ဦး ကင်းစင်ပေါ်ရောက်လာခဲ့၏။ ထက်ရှုနေသည့် ဓားရှည်ကို လက် နှစ်ဖက်ဖြင့် တောင်စုးကိုင် ကိုင်ရင်း ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ အရှင်နန်းမတော်မိဖုရားကြီးကို တစ်စုံတစ်ရာလျှောက်တင်သည်။ ရွှေနန်းတော်သို့ လှမ်းကြွတော်မူပါရန် လက်ရိပ်လက်ဟန် ပြသည်။

“ငါတို့က အကျဉ်းသားတွေဖြစ်ကုန်ပြီလား... သည်ကို ဘယ်သူက ဝှက်လိုက်တာလဲ”
အရှင်နန်းမတော်ဖုရားက မျက်နှာတော်ကို ဒေါသဖြင့် ရှုံ့မဲ့ထားရင်း မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“တိုင်တာမင်းကြီးရဲ့အမိန့်ပါဘုရား၊ အရှင်နန်းမတော်ကြီးရဲ့ လုံခြုံမှုအတွက်ပါဘုရား”
“ဘယ်နှယ်... ငါတို့အတွက် လုံခြုံမှု”

ကင်းစင်တစ်ခုလုံး ရဲမက်တော်များဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ အပျိုတော်များကို လှေကား ဆီ ရောက်အောင် တွန်းထိုးနေကြသည်။ ဒေါ်လီပင် မျက်လုံးတွေ မှိတ်လိုက်ရသည်။ လှေကား က မတ်စောက်လွန်းသည်ကော။ ခေါင်းသည်ပင် ချာချာလည်စပြုပြီ။

“မဆင်းဝံ့ဘူး”
ဒေါ်လီက ဆင်းလိုက်လျှင် လိမ့်ကျတော့မှာကို သိနေသည်။ သမီးတော်ကလေးကို ပိုက်ပွေ့ထားရခြင်းသည်လည်း သူ့အတွက် လေးလံလွန်းနေသည်။ လှေကားက မြင့်လွန်းသည်။ လှေကားကို အားပြုဆင်းနိုင်ဖို့ သူ့လက်တွေ လွတ်လပ်နေမှဖြစ်မည်။ ဒါမှ သူမကိုယ်သူမ ဟန်ချက်ထိန်းနိုင်မည်။

“ဆင်းလေ”
“မဆင်းနိုင်ဘူး”
ဒေါ်လီက သမီးတော်ကလေး၏ငိုသံကိုပင် မကြားနိုင်ဖြစ်နေရသည်။ နေရာမှာ ပေရပ် နေလိုက်သည်။ လှုပ်သည်ဆိုရုံကလေး လှုပ်ဖို့ပင် ငြင်းဆန်နေခဲ့သည်။

“မြန်မြန်လုပ်စမ်း... မြန်မြန်”
သူမနောက်မှာရှိနေသည့် ရဲမက်တစ်ယောက်က အေးစက်စက် ဓားရိုးဖြင့် တိုက်ကာ လောနေသည်။ ဒေါ်လီက မျက်ရည်တွေ ပြည့်လာသလို ခံစားနေမိရာက ပါးပြင်ပေါ်ကို မျက်ရည် တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် စီးကျလာခဲ့သည်။ လိမ့်ကျမှာကို မမြင်ကြရောလား။ ဒါဆိုရင် ထိပ်စု ဖုရားကလေး သူ့လက်ထဲက ဦးစောက်ကျွမ်းပြန် ကျမှာကိုကော ထည့်မစဉ်းစားကြတော့ဘူး လား။ ဘာဖြစ်လို့များ ဖေးမမယ့်လူ မရှိရတာပါလိမ့်။

“သွက်သွက်ဟော့နော်”
ဒေါ်လီက ရဲမက်တော်၏ အပြုံးမပါသောမျက်နှာကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
“မဆင်းနိုင်ဘူး... ကျွန်မလက်ထဲမှာ ထိပ်စုဖုရားကလေးနဲ့ဆိုတာ မတွေ့ဘူးလား။ ကျွန်မ မနိုင်ဘူးဆိုတာ မမြင်ဘူးလား”
လှည့်သာပြောလိုက်ရသော်လည်း သမီးတော်ကလေး၏ ငိုကြွေးချက်မ အသံကြောင့် ဘယ်သူမှ ကြားနိုင်အံ့မထင်။

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲဟေ့... ဘာကိစ္စရပ်နေတာလဲ... ဆင်းစမ်း”
ဒေါ်လီက မျက်လုံးတွေ စုံမှိတ်ကာ လှေကားတစ်ထစ် စဆင်းသည်။ သူမ၏ခြေထောက် ကလေးတွေ လဲပြိုလုလုမှာပင် အရှင်နန်းမတော် မိဖုရားခေါင်ကြီးဖုရား၏ အသံတော်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဒေါ်လီ... ခုရပ်လိုက်စမ်း”
“ကျွန်တော်မျိုးမကြောင့် မဟုတ်ရပါဘူးဘုရား”

ဒေါ်လီက ရှိုက်လိုက်သည်။ မျက်လုံးတွေကိုတော့ တင်းတင်းကြီး ပိတ်ထားလေ ၏။ သည်မှာတင် တစ်ယောက်က သမီးတော်ကလေးကို ဒေါ်လီလက်ထဲက လှမ်းယူလိုက် သည်။

“ဘုရားကျွန်မ အပြစ်မဟုတ်ရပါဘုရား။ ဘုရားကျွန်မ အတန်တန် ပြောပါသေးတယ် ဘုရား။ သူတို့က နားမထောင်ကြပါဘူးဘုရား”

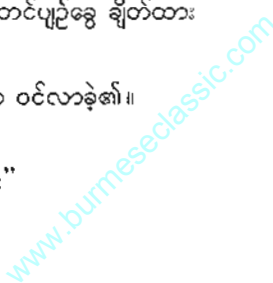
“ရှိစေ၊ ကိုင်း... ဆင်း၊ သတိထားဆင်း”
မိဖုရားခေါင်ကြီးအသံက တင်းတင်းပြတ်ပြတ်ဆိုသော်လည်း ခက်ထန်ခြင်းတော့ မရှိ။ ဒေါ်လီက စိတ်ကို ဖြေလျှော့လိုက်ဟန်ဖြင့် ညွတ်ကျသွားခဲ့ရာက လှေကားဆန်ကို ခလုတ်တိုက် ကာ အောက်ခြေမြေပြင်အထိ ပြုတ်ကျသွားခဲ့သည်။ သူမနောက်ကျောပြင်ကို မိန်းကလေး တစ်ယောက်က လာဖက်ရင်း စကြိုတစ်ခုဘက် တွဲခေါ်သွားခဲ့သည်။

ရွှေနန်းတော်အဆောင်တော်များအားလုံးလိုလိုက စကြိုရှည်ကြီးများနှင့်ဆက်ထားသည့် ခပ်နိမ့်နိမ့် သစ်သားထည်များဖြစ်သည်။ ရွှေနန်းတော်ကြီးသည်ပင်လျှင် တည်ဆောက်ထားတာ မကြာသေးပါ။ နှစ်ပေါင်း ၃၀ လောက်သာ ရှိသေးသည်။ ရှေးမြန်မာ မင်းနေပြည်တော်များဖြစ်ခဲ့ သည့် အင်းဝနှင့် အမရပူရမြို့တော်တို့မှ ရွှေနန်းတော်ပုံစံများကို အနီးကပ်ဆုံး ကူးယူဆောက်လုပ် ထားခြင်းဖြစ်သည်။ အချို့ နန်းတော်အဆောင် အစိတ်အပိုင်းများကို ရတနာပုံ ရွှေမြို့တော် တည်ဦးကပင် ရွှေပြောင်းယူခဲ့ခြင်းရှိသော်လည်း အဆောင်ငယ်အတော်များများ မပြီးပြတ်သေး တာလည်း ရှိသည်။ တချို့အဆောင်များဆိုလျှင် နန်းမြို့တွင်းနေသူများပင် သိကြမည်မဟုတ်။ ဒေါ်လီရောက်လာသည့် ခန်းဆောင်တစ်ခုဆိုလျှင် အရှင်က ရှိမှန်းပင်မသိ။ အင်္ဂတေ သရွက်ကိုင် ထားသည့်အပြင် ကြီးမားလေးလံသော တံခါးကြီးများ တပ်ဆင်ထားသည်။ အခန်းထဲမှာတော့ မှောင်မည်းမည်း စိုထိုင်းထိုင်း။

“တိုင်တာမင်းကြီးကို ခေါ်လိုက်စမ်း”
အရှင်နန်းမတော်ကြီးက အစောင့်ရဲမက်တွေကို ခြစ်အော်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ငါ အကျဉ်းသားလို မနေနိုင်ဘူး။ ငါ့ဆီ အခုခေါ်ခဲ”
သည်လိုနှင့် နှစ်နာရီလောက် အချိန်လင့်သွားခဲ့သည်။ အပျိုတော်တွေကတော့ တံခါး အောက်မှာ ကျနေသည့် အရိပ်ကိုကြည့်ကာ မနက်ခင်းမှ နေ့လယ်ခင်းကို ရောက်လာပြီဆိုတာ သိနေကြသည်။ သမီးတော်လေးခမျာ တစာစာ ငိုကြွေးနေရာက ဒေါ်လီ တင်ပျဉ်ခွေ ချိတ်ထား သည့် ခြေထောက်ပေါ်မှာ အိပ်ပျော်သွားလေပြီ။

တံခါးများ ပွင့်သွားခဲ့သည်။ တိုင်တာမင်းကြီး အမောတကော ဝင်လာခဲ့၏။
“ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားကော ဘယ်မှာလဲ”
“ဘေးမခ ရန်မခ စံနေတော်မူကြောင်းပါ အရှင်နန်းမတော်ကြီး”



တိုင်တားမင်းကြီးမှာ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်ကြီးဖြစ်၍ အဆီပြောင်ပြောင် ကိုယ်သားကိုယ်ရေ ရှိသူဖြစ်သည်။ ဟိုတုန်းကတော့ တိုင်တားမင်းကြီးဆီက အကြံဉာဏ်တွေ အမြဲတမ်း အသင့် ရှိနေခဲ့သော်ငြား အခုတော့ ပြတ်ပြတ်သားသား ရှင်းရှင်းလင်းလင်းရှိသော လျှောက်တင်ချက်မျိုး မရနိုင်တော့ပြီ။

“မင်းတရားကြီးဘုရား ဘေးကင်းလုံခြုံစွာ စံလျက်ပါဘုရား၊ ကြောင့်ကြတော် မမူ သင့်ပါဘုရား”

တိုင်တားမင်းကြီး၏မျက်နှာပေါ်မှာ မဲ့တွေရှိသည်။ ပြုံးလိုက်သည့်အခါတိုင်း မဲ့မွေး တွေက တနွဲ့နွဲ့ ရှိနေတတ်သည်။ တိုင်တားမင်းကြီးက ကြေးနန်းစာရွက်တစ်ရွက် ထုတ်ယူလိုက် သည်။

“လှေအသင်းအတွင်းဝန်မင်းရဲ့ တပ်တော်များ မြင်းခြံ ခံမြို့မှာ စစ်ခေါင်းမာလျက်ရှိကြ ကြောင်းအပြင် စစ်ရေးများလည်း လှလျက်ရှိကြောင်းပါ အရှင်နန်းမတော်ကြီး”

“နို့ပေမယ့်... မနက်ခင်းက ကြားရတာများကတော့ စုဖုရားတို့ အမြောက်တွေက မဟုတ်လောက်ပါဘူး”

“တိုင်းတစ်ပါးသား မိစ္ဆာကုလားတို့ကို ဆီးဆို့နိုင်တဲ့အပြင် မင်းတရားကြီးကိုယ်တော် တိုင် ရဲမက်တော်များအတွက် ဘွဲ့မည်ရည် အဆောင်အယောင်များ အစေလွှတ်ရှိပြီးကြောင်းပါ”

တိုင်တားမင်းကြီးက ကြေးနန်းစာရွက်ကို အရှင်နန်းမတော်ကြီးလက်ရောက် ဆက်သ လိုက်သည်။

အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးကတော့ ကြေးနန်းစာအတွက် ကရိကထ မခံတော့။ ပြီးခဲ့သည့် ဆယ်ရက်လောက်ကတည်းက ကြေးနန်းစာရွက်တွေ ဖတ်ခဲ့ရလှပြီ။ ကြေးနန်းစာတိုင်းမှာ စစ်ရေး လှနေကြောင်းတွေချည်း ပလူပျံအောင် ပါခဲ့သည်။ သည်မနက်ခင်းက ကိုယ်တိုင် ရွှေနားဆင်ရ သည့် အမြောက်သံတွေကတော့ မြန်မာအမြောက်တွေဆီက မဟုတ်တာ သံသယမရှိ။

“စုဖုရားကြားခဲ့ရတာ အင်္ဂလိပ်အမြောက်တွေပဲ။ ဘာမှ ညာမနေနဲ့တော့။ သင်းတို့ ဘယ်လောက်အထိ နီးလာကြပြီလဲ။ ရွှေမြို့တော်ကို ဘယ်တော့လောက် ရောက်မယ်မှန်းသလဲ”

တိုင်တားမင်းကြီးက မိဖုရားကို မကြည့်။

“အခြေအနေတွေက သိမ်မွေ့လွန်းလှပါတယ်။ အရှင်နန်းမတော်ကြီးသာ ခေတ္တ အနားယူတော်မူပါ။ ကျွန်တော်မျိုး အစစား တစ်ခေါက်ဝင်ခဲ့ပါဦးမယ်”

အရှင်နန်းမတော်ကြီးက ကြမ်းပေါ်တွင် ပုဆစ်တုပ်နေကြသည့် အပျိုတော်ကလေး တွေကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“နားရမယ် ဟုတ်စ... သည်မိန်းကလေးတွေဆိုရင် ပင်ပန်းလှပြီ။ ကြည့်စမ်းပါဦး” ဒေါ်လိ၏ ရဲရဲတွတ်နေသည့် မျက်လုံးများနှင့် မျက်ရည်စွန်းမျက်နှာကလေးကိုပါ ပြသည်။

“တခြားအပျိုတော်တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ကြလဲ။ စုဖုရားဆီ လွှတ်စမ်းပါဦး။ စုဖုရား အလိုရှိတယ်”

တိုင်တားမင်းကြီးခမျာ တစ်ချက် တုံ့ဆသွားပြီးမှ ဦးခေါင်းကို ညွတ်သည်။

“ရောက်ရပါစေမယ် အရှင်နန်းမတော်ကြီး”

နောက်ထပ် တစ်နာရီလောက်ကြာမှ အပျိုတော်တွေ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ မျက်နှာ တွေတော့ မကောင်းကြ။ အစောင့်တွေက တံခါးတွေ ပိတ်သွားကြသည်အထိ မိဖုရားခေါင်ကြီး သည်ပင် တစ်ခွန်းတစ်ပါဒသော်မှ မဟာတော့။ သည့်နောက်မှာတော့ အသစ်ရောက်ရှိလာကြသူ ကလေးများနှင့် ရှိရင်းအပျိုတော်တို့ တစ်အုပ်တစ်မ ပူးပူးကပ်ကပ် ရှိကြပြီး ဒေါ်လိကတော့ အပျိုတော်တွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေကြသည်ကို အလွတ်မခံဘဲ လည်တဆန့်ဆန့် ရှိလေသည်။

ပြောကြသည့် စကားတွေက စုံလှသည်။ ဗြိတိသျှစစ်သားတွေဘက်က အကျအဆုံးမရှိ ဘဲ အမြောက်လက်နက်ကြီးများသုံးကာ မြင်းခြံ ခံမြို့ကို အလွန်သပ်ရပ်သော တိကျမှုမျိုးဖြင့် ချေမှုန်းပစ်လိုက်ကြောင်း၊ လှေသင်းအတွင်းဝန်မင်းသည်ပင် အညံ့ခံလိုက်ရပြီဖြစ်ကြောင်း၊ မြန်မာတပ်တော်တို့လည်း အုပ်စည်းပြေလျက် ရရာလက်နက် စွဲကိုင်ကာ တောတောင်ထူထပ် ရာ ခိုလှုံကြပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ကင်းဝန်မင်းကြီးနှင့် တိုင်တားမင်းကြီးတို့လည်း ဗြိတိသျှတို့ထံ ကိုယ်စားလှယ်တော်များ စေလွှတ်ခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ဝန်ရှင်တော်မင်းကြီးနှစ်ပါးလည်း အရှင်နှစ်ပါး နှင့်တကွ မိသားစု ဆွေတော်မျိုးတော်များကို အစောင့်အရှောက်များ လက်အောက်ထားရေး၊ မထားရေး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အားပြိုင်နေကြကြောင်း၊ အရှင်နှစ်ပါးကို လက်ရောက်အပ်နှံသူ မည်သူ့ကိုမဆို အင်္ဂလိပ်တို့က ကျေးဇူးဥပကာရ တင်လိမ့်မည်ဖြစ်၍ ဆုကောင်းလာဘ်ကောင်း လည်း ရကြလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ တိုင်းတစ်ပါးသား ကုလားမိစ္ဆာတို့သည်လည်း အရှင်နှစ်ပါးကို ဆောင်ယူ အကျဉ်းထားနိုင်ရန်အလို့ငှာ ရွှေမြို့တော်သို့ မကြာမီတင် ဆိုက်ရောက်ရန် မျှော်မှန်း နေကြကြောင်းများ ပါဝင်သည့် သတင်းစကားများ ဖြစ်လေသည်။

* * *

ကျူးကျော် သိမ်းပိုက်ရေး စီမံချက်ရေးဆွဲကြသူများပင်လျှင် အံ့ဩယူရလောက်အောင် ချောချောမွေ့မွေ့ သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့လေပြီ။ ၁၈၈၅ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၁၄ ရက်နေ့တွင် ဗြိတိသျှ စစ်သင်္ဘောစုသည် အောက်မြန်မာနိုင်ငံနှင့် အထက်မြန်မာနိုင်ငံ နယ်ခြားကျောက်တိုင်ကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ နှစ်ရက်အကြာမှာတော့ နာရီအနည်းငယ်လောက် လက်နက်ကြီးများဖြင့် ပစ်ခတ်ပြီးနောက် ညောင်ပင်မော်နှင့် ဆင်ပေါင်ဝဲနယ် (စစ်အောင်ခန်းခံတပ်)ကို ရရှိခဲ့ကြသည်။ နောက်တစ်ရက် မင်းလှခံတပ်ကို ဆိုက်ရောက်လာချိန်မှာတော့ မြန်မာတပ်တော်က အမြောက် သေနတ် လက်နက်များနှင့် မီးပေါက်မိုးရွာ၏သို့ ခုခံပစ်ခတ် တိုက်ခိုက်သဖြင့် အင်္ဂလိပ်တပ်များ မတက်နိုင်ဘဲ တန့်၍နေလေသည်။ မင်းလှခံတပ်သည် သေးငယ်သည်ဆိုသော်လည်း မမျှော်လင့် သော တိုက်ခိုက်မှုများဖြင့် မြန်မာ့ဇွဲကို ပြခဲ့ကြသည်။

အင်္ဂလိပ်တပ်များမှာ နောက်ဆုံးပေါ် ခေတ်မီ ကျည်ထိုးရိုင်းဖယ်များ တပ်ဆင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အကူပစ် အမြောက်တပ်များတွင်လည်း နှစ်ဆယ့်ခုနစ် အမြန်ပစ် စက်သေနတ်များ တပ်ဆင်ထားသည်ဖြစ်ရာ ယခင်က အာရှတိုက်တွင် တပ်ဆင်အသုံးပြုခဲ့ကြသော လက်နက်များ

ထက် သာလွန်သည်လက်နက်များဖြစ်သည်။ မြန်မာတပ်တော်များ ပစ်ခတ်မှုများ မမျှနိုင်ပြီ။ သည်နောက်မှာတော့ ဗြိတိသျှခြေလျင်တပ်များကို ကမ်းခြေသို့ တက်စေနိုင်ခဲ့သည်။

အင်္ဂလိပ် ကျူးကျော်သူတို့တွင် စစ်သားတစ်သောင်း ပါလာခဲ့သည်။ သည်အထဲမှာ အိန္ဒိယပြည်ပေါက် ကုလားစစ်သားကချည်း သုံးပုံနှစ်ပုံလောက် ပါလာခဲ့သည်။ မင်းလှခံတပ်တွင် တပ်ဖြန့်ထားသည့် တပ်ဖွဲ့စည်းမှုအတွင်းမှာ ကုလားစစ်သားတပ်ရင်း သုံးရင်းစာရှိသည်။ ကုလားစစ်သားများမှာ ဟာဇရာတပ်ရင်းနှင့် ပထမ မဒရပ်စ် ပိုင်အိုးနီးယားတပ်ရင်းများမှ ပါလာကြသူများ ဖြစ်သည်။ ကုလားစစ်သားများမှာ ရာသီဥတုဒဏ် ခံနိုင်ကြသူများဖြစ်၍ တိုက်ပွဲကြမ်းအတွေ့အကြုံကြီးသူတွေလည်းဖြစ်သည်။ အာဖဂန်နန်နယ်ခြားက စုဆောင်းလာခဲ့သည့် 'ဟာဇရာ' များမှာ အိန္ဒိယနိုင်ငံနှင့် နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များတွင် ဆယ်စုနှစ်နှင့်ချီကာ အင်္ဂလိပ်များဘက်မှ ရေကုန် ရေခန်း တိုက်ခိုက်ပေးကြသူများဖြစ်သည်။ ပထမ မဒရပ်စ် ပိုင်အိုးနီးယားတပ်ရင်းသည် ဗြိတိသျှ ဆန်ကျင်ရေး ပုန်ကန်မှုကြီး ဖြစ်ပွားခဲ့စဉ်က အင်္ဂလိပ်သခင်များဘက်မှ ရပ်တည်ခဲ့ကြသည်။ မင်းလှခံတပ်ရှိ မြန်မာစုခံသူများအဖို့ လတ်လတ်လောလော ထုတ်လုပ်ထားသည့် အင်္ဂလိပ်စစ်လက်နက်ကိရိယာများနှင့် သာလွန်ကြီးမားလှသော စစ်သားအရေအတွက်ကြောင့် ခုခံရန် အခွင့်အလမ်း နည်းခဲ့ရသည်။ ခံတပ်ငယ်ကလေးကို တရစပ် ထိုးဖောက်တိုက်ခိုက်လာကြသည့် အခါ အင်အားငယ်သော မြန်မာစုခံရေးတပ်သည်လည်း အရေးနိမ့်ခဲ့ရသည်။

မင်းလှ ခံမြို့ ကျခဲ့ခြင်းသည်ပင် အညာမြစ်စဉ်တစ်လျှောက် သွေးတိုးစမ်းသလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ပခုက္ကူခံမြို့သည်လည်းကောင်း၊ ပျောက်ပျက်ခဲ့ရသော ဘုရားပုထိုးများ ကိန်းဝပ်တော်မူရာ ပုဂံလွင်ပြင်အနီးမှ ညောင်ဦးသည်လည်းကောင်း မစို့မပို့ခံပစ်မှုလောက်နှင့် ပြီးခဲ့ရသည်။ လှေသင်းအတွင်းဝန်မင်း၏ကွပ်ကဲမှုအောက်မှာ ရှိခဲ့သည့် မြင်းခြံ ခံမြို့သည် နာရီပေါင်းများစွာ ကြာအောင် သဲသဲမဲမဲ ခုခံကြသော်ငြား နောက်ဆုံးတွင် မြန်မာတပ်တော်များသာ ဆုတ်ခွာခဲ့ကြရလေသည်။ နောက်ထပ် ရက်အနည်းငယ်အတွင်း မြန်မာရဲမက်များသည် သီပေါဘုရင်မင်းမြတ်ကိုပင် အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ အသိပေးခြင်းမရှိဘဲ လက်နက်ချအပ် အညံ့ခံခဲ့ကြတော့သည်။

* * *

မြင်းခြံ ခံမြို့တိုက်ပွဲအပြီး နှစ်ရက်အကြာမှာတော့ မန္တလေးနေပြည်တော်တစ်ပြင်လုံး ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ထူးထူးခြားခြား ငြိမ်သက်သွားခဲ့သည်။ သည်နောက်မှာတော့ ကောလာဟလတွေ ပြန့်လာခဲ့တော့သည်။ တစ်မနက်ခင်းမှာ မချို၏ ဆိုင်ကလေးရှေ့က ဖြတ်ပြေးသည့် လူတစ်ယောက်က ငယ်သံပါအောင် အော်သွားခဲ့သည်။

“မြစ်ဆိပ်မှာ ကုလားသင်္ဘောတွေ ဆိုက်လာပြီဗျို့... အင်္ဂလိပ်စစ်သားတွေ မြို့ထဲကို လာနေကြပြီ”

ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်မှုက တစ်ချေးလုံးကို လှုပ်ခါပစ်လိုက်သည်။ တိုးကြဝေ့ကြ၊ ပြေးကြလွှားကြ၊ လဲကြပြီကြ။ ကုမားရ်က ကပ်လျက် တာလမ်းပေါ်ရှိ လူအုပ်ကြီးထဲ ရောက်လာခဲ့၏။ သိပ်ဝေးဝေးတော့ မမြင်ရ။ ပြေးလွှားနေကြသော ခြေထောက် ရာပေါင်းများစွာက ထိုးဖတ်လိုက်သည့် ဖုန်တွေက တစ်လမ်းလုံး အူနေလေပြီ။ လူတွေအားလုံး ရောက်ရာပေါက်ရာ ပြေးလွှားနေကြသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တိုးမိခိုက်မိကြသည်။ မိမိရှေ့မှာရှိသမျှ မမြင်မကန်း တိုးကြတိုက်ကြရင်း ဒရောသောပါး ရှိနေကြသည်။ ကုမားရ်ကတော့ မြစ်ဆိပ်ဘက်ကို ပြေးလာခဲ့သည်။ ပြေးနေရင်းကပင် သူ့ခြေထောက်များအောက်က မြေပြင်၏တုန်ခါမှုကို သတိထားမိနေသည်။ မြေကြီးထဲက စည်တိုရှိက်သံလို စည်းချက်ကျကျ တုန်ခါမှုက သူ့ခြေဖဝါးကို ဖောက်ဝင်လာပြီး ကျောရိုးထဲအထိ တရိပ်ရိပ်တက်လာပုံမျိုး။

သူ့ရှေ့က လူအုပ်ကြီး တစ်အုံတစ်မလုံး စုချည် ကျဲချည်ဖြင့် လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်စီ ပြိုခင်းနေကြသည်။ အုန်းခွဲရောင် မြင်းကြီးတွေကို အသားကျစီးလာကြသော စစ်သားနှစ်ယောက်ကို ထင်းထင်းကွင်းကွင်း မြင်နိုင်လောက်သည့် လူအုပ်ကြီးရှေ့ကို ကုမားရ် ဖြုတ်ချည်းရောက်သွားခဲ့သည်။ မြင်းစီးစစ်သားတွေက ဓားလွတ်ကို ဝှေ့ယမ်းပြရင်း လမ်းရှင်းနေကြသည်။ ပြောင်းအောင် တိုက်ထားသည့် စစ်ဖိနပ်တွေပေါ်မှာတော့ ဖုန်တွေ အကွက်လည်နေကြပြီ။ သည်စစ်သား

နှစ်ယောက်၏ နောက်ဆီမှာတော့ ဘွားခနဲပေါ်လာကြသည့် စစ်ဝတ်စုံ အလုံးအရင်းကြီးသည် ဒီလိုင်းများလို လိမ်ကာလိမ်ကာ တက်လာကြသည်။

ကုမားရ် လမ်းဘေးကို လှစ်ခနဲပြေးကပ်ရင်း အုတ်ထရံနှင့် ကပ်နေလိုက်သည်။ ရိုင်ဖယ် သေနတ်ထမ်း တပ်ဦးချီ စစ်သားများ လွန်သွားသည့်အခါမှာတော့ ကြီးမားလှသော လူစုလူဝေး ကြီး၏ နဂိုရိုရင်း ထိတ်လန့်စိတ်ကလေးတွေ လွင့်ပြယ်သွားကြလေပြီ။ စစ်သားများ၏ မျက်နှာ ပေါ်မှာ ခါးသီးသော အာဟာတ မျက်နှာရိပ်မရှိ။ အခြားခံစားမှုလည်း ရှိကြပုံမပေါ်။ လမ်းဘေး တစ်လျှောက်က လူအုပ်ကြီးကိုသော်မှ တစ်ချက်ကလေး မငဲ့။

“အင်္ဂလိပ်တွေ”

တစ်ယောက်က စလိုက်သော သည်စကားလုံးက ပါးစပ်တစ်ပေါက်မှ တစ်ပေါက်သို့ လျှင်မြန်စွာ ကူးစက်သွားရာ တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လောင်သည်ထက် ကျယ်လောင်လာကာ ဟည်းထဲသွားသော မြည်တမ်းရေရွတ်သံကြီးအဖြစ်သို့ ရိုက်ခတ်သွားလေသည်။ သို့သော်လည်း ရှေးပြေးချီတပ်ဦး ကျော်လွန်သွားပြီးသည့်နောက်တွင် အခြားတပ်စုတစ်စု မြင်ကွင်းထဲ ရောက်လာ ချိန်မှာတော့ အံ့ဩစရာကောင်းလှသော တိတ်ဆိတ်မှုသည် လူစုလူဝေးကြီးအပေါ် ကျဆင်းခဲ့ လေပြီ။ သည်စစ်သားတွေကတော့ အင်္ဂလိပ်တွေမဟုတ်ဘဲ ကုလားတွေပါကော။ ကုမားရ် ဘေး ပတ်ပတ်လည် လူအုပ်ကြီးကတော့ သူတို့ကြားထဲရောက်နေသည့် ကုလားကလေးလို လူမျိုးတွေ ပါလားဆိုသည့် စူးစမ်းစိတ်ဖြင့် လှုပ်ခါသွားလေသည်။ တစ်ယောက်က မေးသည်။

“သည်စစ်သားတွေက ဘယ်သူတွေတုံးကွ”

“ကျုပ် ဘယ်သိပါ့မလဲ”

ကုမားရ်သည်ပင် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဈေးထဲမှာ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးနေကျ ဘယ်သူနှင့်မှမတူ သော သည်ကုလားစစ်သားတွေကိုကြည့်ရင်း ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရသည်။ ဈေးကို နိစ္စဇူ ရောက်လာတတ်ကြသော ကုလီတွေ၊ ဖိနပ်ချုပ်သမားတွေ၊ ဆိုင်ပိုင်ရှင်တွေနှင့် လားလားမှ မတူသည့် ကုလားတွေပါလား။ သည်စိတ်ကလေးက တစ်အောင်ကလေး ရိုက်ခတ်သွားခဲ့သော် ငြား နောက်တော့လည်း ချီတက်နေကြသည့် စစ်သားတွေဆီကို အာရုံရောက်သွားပြန်လေသည်။

လူတွေက ကုမားရ်ကို မေးခွန်းတွေ စမေးလာကြသည်။

“သည်စစ်သားတွေက သည်ကို ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ”

ကုမားရ်က ပခုံးကို တွန့်လိုက်သည်။ သူကကော ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ။ သူကကော ဘယ်သူထက်ပိုပြီး တော့များ သည်စစ်သားတွေနဲ့ ပတ်သက်နေလို့လဲ။ လူ လေးငါးယောက် အုပ်စုတစ်စုက ကုမားရ်ကို ဝိုင်းလိုက်ကြသည်။ လူအုပ်ကြီးထဲမှာဆိုတော့ ကုမားရ် နောက်ကို ခြေလှမ်းပြန်ယိုလာခဲ့သည်။

“သည်စစ်သားတွေ ဘယ်ကလာကြတာတုံး၊ ဘာကိစ္စ သည်ကိုရောက်လာကြတာတုံး”

“ဘယ်ကလာတယ်ဆိုတာ မသိဘူး၊ ဘယ်သူတွေဆိုတာလဲ မသိဘူး”

ကုမားရ် သမင်လည်ပြန် အကဲခတ်လိုက်သည်။ ဆုတ်လာရင်းက သူ့ကိုယ်တိုင် တစ်ဖက် ပိတ်လမ်းကြားကလေးထဲ ဝင်ခဲ့မိပြီဆိုတာကို သဘောပေါက်လိုက်ရသည်။ ရာပေါင်းများစွာ

သော စစ်သားတွေပင် ခပ်လှမ်းလှမ်းကို ရောက်နေကြလေပြီ။ သည်စစ်သားတွေ ရွှေမြို့တော်ကို ဘယ်လိုအကြောင်းရည်ရွယ်ချက်နှင့် ရောက်လာကြတာလဲ ဆိုသည့်အဖြေကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိချင်နေကြသည့်လူတွေ ဝိုင်းထားခြင်းခံရသော သည်လို လူသူလေးပါး မကြားနိုင်လောက်သည့် လမ်းကြားထဲမှာ ကုလားဆိုလို့ သူတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိနေသည်။

လက်ရိပ်တစ်ရိပ် ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရပြီးသည့်နောက်မှာတော့ သူ့ဆံပင်တွေ အံ့လိုက် အဆွဲခံလိုက်ရသည်။ လူတစ်ယောက်က ဆံပင်ကိုဆွဲကာ လှဲလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ကုမားရ် ဆတ်ခနဲ ထလိုက်ရင်း ရန်ပြုလာသူ၏ ပေါင်ခြံကို သူ့ဖခေနှင့်ဖြင့် ကန်လိုက်သည်။ သည်ကန်ချက်ကို မြင်လိုက်တော့ ရန်ပြုသူက လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကာသည်။ တစ်ဆက်တည်းဆိုသလို ကုမားရ်၏ ခေါင်းကို ဆွဲလှည့်လိုက်ပြီး မျက်နှာကို နောက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်သည်။ ကုမားရ်၏ နှာခေါင်းထဲက သွေးတွေ ငေါက်ငေါက်ပန်းအောင် ထွက်လာခဲ့သည်။

လုံးဝငြိမ်သက်သွားတော့မှ လက်သီးချက်တွေ နှေးသွားတော့သည်။ သွေးမျှင်ကွေးက အာကာသဝေဟင် လမ်းကြောင်းထဲမှာ ရပ်သွားသည့်နယ်ရှိလေသည်။ အရည်လဲလဲ ဂေါ်မှတ်နီ လည်ဆွဲတစ်ကုံးလို လေထဲမှာ တန်းလန်းကြီး ဆိုင်းနေပုံမျိုး။ တံတောင်တွက် တွက်လိုက်သည့် တစ်ချက်ဆိုလျှင် ဝမ်းဗိုက်ထဲက လေတွေ ရှူးခနဲ ထွက်သွားလောက်အောင် တည့်တည့်ကြီး ထိသွားခဲ့ကာ အုတ်ထရံဘက်ကိုပင် လွင့်စဉ်သွားခဲ့သည်။ သူ့ဝမ်းတွင်းက ကလီစာတွေကို သူ့ ဝမ်းဗိုက်တွင်း ပြန်ထိုးသွင်းသည့်နယ် သူ့ဝမ်းဗိုက်ကိုသူ ဆုပ်ကိုင်ရင်း လျှောကျသွားလေသည်။

သည်အခိုက်အတန့်မှာပင် ကယ်တင်ရှင် ရောက်လာခဲ့သည်။ ရပ်လိုက်စမ်း ဆိုသည့် အသံတစ်သံ လမ်းကြားကလေးထဲ ရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။ ရန်မူနေကြသူတွေ လှည့်ကြည့် ကြရင်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်ကုန်ကြသည်။

“လွတ်လိုက်”

ဆရာဂျွန်နီ ကုတ်အင်္ကျီဝတ်၊ ဦးထုပ်ဆောင်းထားသည့် ထူးထူးခြားခြား အာကာစက် ရှိသူတစ်ဦးပုံ ပေါက်နေသည့် ဆရာဂျွန်နီက လက်တစ်ဖက်ကိုမြှောက်ရင်း ပြေးဝင်လာခြင်းဖြစ် သည်။ မြောက်ထားသည့် လက်ထဲမှာ အံ့ကျကိုင်ထားသည့် အရာဝတ္ထုက ပြောင်းတိုပစ္စတို တစ်လက် ဖြစ်သည်။ ရန်မူကြသူတို့ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်သွားကြရာက လူလုံးပျောက်ကြပြီ ဆိုတော့မှ ဆရာဂျွန်နီက သူ့ပစ္စတိုကို ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထောင်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

“ငါတွေ့လိုက်တာ မင်းကောင်းတယ်...၊ ကနေ့လိုနေ့မျိုးမှာ လမ်းမထွက်တာ ကောင်းတယ်ဆိုတာလောက်တောင် မင်းမသိဘူးလား။ တခြားကုလားတွေတော့ မန္တလေး တောင်ခြေက ဟာဂျီအစ္စမေးလ်ရဲ့ခြံထဲ သွားနေကြပြီ”

ဆရာဂျွန်နီက သူ့ခြေထောက်အောက်မှာ လဲကျနေသည့်ကုမားရ်ကို ဆွဲထူသည်။ ကုမားရ်က ကျွေးထလိုက်ပြီး ဖူးရောင်နေသည့် မျက်နှာပေါ်က သွေးတွေကို သုတ်သည်။ လမ်းကြား ထဲက နှစ်ဦးသား လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ လမ်းမကြီးပေါ်မှာတော့ စစ်သားတွေ ဖြောင်းဖြောင်း ထအောင် ချီတက်နေကြဆဲဖြစ်၏။ ဆရာဂျွန်နီနှင့် ကုမားရ် ဘေးချင်းယှဉ်ရပ်ရင်း အောင်ပွဲခံ စစ်ချီစစ်ကြောင်းကို ကြည့်နေကြသည်။

“သည်လိုစစ်သားတွေအကြောင်းတော့ နောကျေနေပြီကွ”
“ဆရာလား”

“စင်ကာပူဆေးရုံမှာ ဆေးရုံအကူလုပ်သားဘဝနဲ့ ငါ အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ လူနာတွေက အခုလို ကုလားစစ်သားတွေ များတယ်။ အင်္ဂလိပ်သခင်တွေအတွက် တိုက်ခိုက်ပေးရတဲ့ စစ်မြေပြင်က ရောက်လာကြတဲ့ကောင်တွေပေါ့။ ခုတင်တွေပေါ်မှာ တောင့်တောင့်ကြီးထိုင်ကြရင်း တစ်ညလုံး ကျုံးကျုံးအော်နေကြတဲ့ အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင် စစ်သားကလေးတွေများဆိုရင် ခြေတွေလက်တွေ ဖြတ်တောက်ကုသတာ ခံရလို့ ထွက်လာတဲ့ သွေးပုပ်နဲ့၊ ပြည်ပုပ်နဲ့၊ ပတ်တီးပုပ်နဲ့တွေကို ငါ သတိရတုန်းပဲ။ သည်ကောင်တွေက ရွာသိမ်ရွာများတွေက လယ်သမားတွေများတယ်။ သည်ကောင်တွေပေါင်းတဲ့ ပေါင်းထုပ်တွေဆိုရင် ထင်းမီးခိုးနဲ့၊ နွားချေးခြောက်မီးတိုက်နဲ့တွေ နံ့စော်နေတုန်းပဲ။ ငါ မေးဖူးတယ်၊ ‘နေစမ်းပါဦး...ခင်ဗျားတို့က ဘာအတွက် စစ်တိုက်ကြတာလဲ။ ကိုယ့်မြေကိုယ့်ယာမှာ ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးနေရမယ့်အချိန်မှာ ဘယ်လိုပယောဂတွေကများ ခင်ဗျားတို့ကို တိုက်ခိုင်း ခိုက်ခိုင်းနေတာလဲ’ပေါ့ကွာ။ သည်တော့ ဘာဖြေတယ်မှတ်တုံး။ ပိုက်ဆံကြောင့်ပေါ့ကွာတဲ့။ လယ်ထဲကိုင်ထဲ တစ်နေကုန် ကျုံးလုပ်တာတောင် ဝင်ငွေက နှစ်ပြား သုံးပြားရတာဆိုတော့ သင်္ဘောကျင်း ကူလီကမှ သည်ကောင်တွေထက် ပိုရသေးကိုး။ သည်တော့ မဝရေစာ စားရတာချင်းအတူတူ ကျွန်တော်မျိုးတို့ကို အလှိုက်ရာ ခိုင်းတော်မူပါသခင်ဆိုတာမျိုးနဲ့ အင်္ဂလိပ်သခင်တွေဆီ ဝကွက်အပ်ကြရတော့တာပေါ့။ အင်္ဂလိပ်အရှင်သခင်တွေရဲ့ အခွင့်အာဏာကို ထိပါးလာမယ့် ရန်မာန်ဟူသမျှ ချိုးဖဲ့ဖျက်ဆီးရန်အလို့ငှာ ပိုက်ဆံလေး တစ်ပဲခြောက်ပြားနဲ့ ကျေးဇူးသစ္စာခံနေတာမျိုးပဲ။ အဲဒါတော့ ငါအံ့ဩတယ်ကွ။ တရုတ်လယ်သမားတွေကတော့ ဒါမျိုး ဘယ်တော့မှ လုပ်ကြမယ်မဟုတ်ဘူး။ သူတို့အတွက် အကျိုးမဖြစ်စလောက်ရဖို့ သူများတိုက်ခိုက်နေတဲ့အထိ ပါဖို့များတော့ စိတ်ကို မကူးကြတာ။ သည်ကုလားစစ်သားတွေရဲ့ မျက်နှာတွေကိုကြည့်ပြီး ငါ့ကိုယ်ငါ မေးကြည့်မိတယ်။ တစ်ခုခုအတွက် ငါ ခုခံရတော့မယ်ဆိုပါတော့။ ဘာအတွက် တိုက်ရခိုက်ရမှာလဲ။ အိမ်တစ်အိမ်အတွက်လား၊ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်အတွက်လား၊ မိသားစုတစ်စုအတွက်လား။ သည်တစ္ဆေကောင်တွေ၊ သည်သစ္စာခံကောင်တွေက တိုက်လာတာကိုကော မင်း တွက်ကြည့်လေ။ အမုန်းအာဃာတလည်း မရှိ၊ အမျက်ဒေါသလည်း မပါဘဲနဲ့ တိုက်နေသူကို ရန်သူအဖြစ် မင်း ဘယ်လိုလုပ် တိုက်ခိုက်မှာတုံး။ ကောင်းကျိုး ဆိုးပြစ်လည်း မရှိ၊ ဖိဆန် အာခံတာလည်း မရှိပါဘဲနဲ့ အင်္ဂလိပ်သခင်တွေက ပေးလာတဲ့အမိန့်ကို အောက်ကျိုး နာခံပြီး တိုက်ရတယ်ဆိုတာကကော အဓိပ္ပာယ်ရှိလို့လား။

အင်္ဂလိပ်တွေက ကျမ်းစာကလာတဲ့ စကားလုံးတစ်လုံးကို သုံးလေ့ရှိတယ်။ အီးဗီးလ်တဲ့။ မကောင်းမှု အကုသိုလ်ပေါ့ကွာ။ ငါဖြင့် သည်ကုလားစစ်သားတွေကိုတွေ့တိုင်း သည်စကားလုံးကို စိတ်ရောက်မိတာချည်းပဲ။ သည်ကောင်တွေက သူတို့ အင်္ဂလိပ်သခင်တွေရဲ့ အမိန့်အတိုင်း သတ်မယ် ဖြတ်မယ်ဆိုတဲ့စိတ်ပဲ ရှိကြတယ်ဆိုရင် ဒင်းတို့စိတ်ကို ဖော်ပြနိုင်တဲ့စကားလုံးဟာ အကုသိုလ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကလွဲရင် တခြားဘာမှမရှိဘူး။ စင်ကာပူတုန်းက သည်ကုလားစစ်သားတွေက ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်လို့တဲ့ ထွင်းပုလွေလေးအစ၊ လိမ္မော်သီးကလေးအစ လက်ဆောင်

သဘော ပေးတတ်ကြတယ်။ အဲသည်အခါမျိုးမှာ သူတို့မျက်လုံးတွေကိုကြည့်ရင် အပြစ်ကင်းစင်မှု ရိုးသားမှု အရိပ်အယောင်တွေ တွေ့ရတတ်တယ်။ ခက်တာက အဲသလို အရိုးခံစိတ် ရှိပါလျက်နဲ့ အင်္ဂလိပ်သခင်တွေက ရွာတွေကို မီးတိုက်ကွာဆိုတာနဲ့ ဘာမှထည့်မစဉ်းစားတော့ဘူး။ ပြာကျပြီသာ မှတ်တော့။ ဒါဟာ မလည်မဝယ်နဲ့ ကျုံးလွန်တဲ့ အကုသိုလ်ပဲ။ သည်ထက်သာတဲ့ အန္တရာယ်တော့ ငါဖြင့် စဉ်းစားလို့တောင် မရဘူး”

“ဆရာရယ်...သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်တွေးခေါ်မှုမပါဘဲ သူတစ်ပါးလက်ခုပ်ထဲက ရေလိုနေရတဲ့ကောင်တွေကိုးဗျ။ ဘာများထည့်တွက်ကြလိမ့်မလဲ”

ကုမားရ်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဟန်ဖြင့် ပန်းတွန့်ရင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဆရာဥျန်က ကုမားရ်ကို ခပ်စိန်စိန်ကြည့်သည်။ ဖြိုလည်း ဖြိုသွားခဲ့သည်။ သည်ကလေးသည် သာမန်တော့မဟုတ်။ စိစစ်ဝေဖန်သော ပိုင်းဖြတ်မှု ရှိသူကလေးပါလား။ သည်နေရာမှာတော့ နှလုံးသား ဦးစောက်ကျွမ်းပြန်ဖြစ်မှုနှင့်အတူ သာသာထိုးထိုး ကျေးဇူးတရားသည် မရှိ။ ဂုဏ်ပြုလောက်သော အကြောင်းစကားသည် မရှိ။ မျက်နှာပေါ်မှာလည်း ရိုးသားခြင်း မရှိ။ အပြစ်ကင်းစင်ခြင်း မရှိ။ မျက်လုံးတွေမှာတော့ အတွေ့အကြုံအားဖြင့် ကြွယ်ဝသော ရင့်ကျက်မှုသည် ရှိ၏။ သိချင် ပြင်းပြစိတ်နှင့် မွတ်သိပ်ခြင်းသည် ရှိ၏။ သည်အတိုင်းသာ ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။

“မင်း...အလုပ်ကလေးဘာလေး လုပ်ချင်ရင် ငါ့ဆီ လာပြောလှည့်”

* * *

နေ့စုပ်စုပ်မချုပ်မိကလေးမှာပင် ပြည်သိမ်းတပ်ဖွဲ့များ နန်းမြို့တွင်းက ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းသွားခဲ့ပြီ။ ရွှေနန်းတော်ကြီးအတွင်းက စစ်မက်ကာလအတွင်း အဓမ္မသိမ်းယူ လုယက်ထားသည့် ပစ္စည်းများကို လှည်းအစီးရေပေါင်းများစွာဖြင့် တိုက်ယူ သယ်ဆောင်သွားခဲ့ကြပြီ။ မြို့သူမြို့သားများအဖို့တော့ နန်းမြို့တစ်လျှောက် တားမြစ်ပိတ်ပင်ကြသည်ဟူ၍ မရှိတော့ဘဲ ထွက်ခွာသွားခြင်းကိုသာ အံ့ဩနေကြတော့သည်။ ရွှေနန်းတော်ကြီးနှင့်တကွ မြို့ရိုးလေးဖက်ရှိ မိတ်တံခါးများ၊ ဓာတ်တံခါးများအားလုံး ဟင်းလင်းပွင့်နေကြသည့်အပြင် အစောင့်အကြပ်တို့ကင်းခဲ့ခြင်းကို ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးကြသူများဖြစ်၏။

မြို့သိမ်းတပ်ဖွဲ့အားလုံးသည်လည်း ချီတက်လာခဲ့သော လမ်းအတိုင်း ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြပြီ။ သည်အချိန်မှာတော့ လမ်းတွေပေါ်မှာ လူသူလေးပါး ကင်းမဲ့နေပြီဖြစ်၏။ မြောင်းမြောင်းထအောင် အပြင်းချီတက်ခဲ့ကြသည့် စစ်ဖိနပ်သံများ တဖြည်းဖြည်း မေးမှိန်သွားသည့်အခါမှာတော့ ရွှေမြို့တော်ကြီးသည်လည်း မအိမသာ ငြိမ်သက်မှုဖြင့် ဆိတ်ညသွားခဲ့သည်။ သည်နေ့ကမှာတော့ မွန်းကျပ်ပိတ်လျှောင့်နေသည့်အခြေအနေထဲမှာပင် အကာလည်ကို အကာအကွယ်ပြု၍ ရုတ်ခြည်း ထပွက်လိုက်သည့်အသံတွေ ရှိလာခဲ့လေသည်။ နန်းမြို့တွင်းဆီမှ စိစစ်လောင်လေးင် အော်ကြဟစ်ကြရင်း ထွက်လာကြသည့် မိန်းမအုပ်တစ်အုပ်သည် အာဠာပိတ်တားပေါ်မှ ဒရောသောပါး ဖြတ်ကြသည်ဖြစ်ရာ တံတားကြမ်းခင်းသည်ပင် စည်တိုနှက်သံနှင့်မခြား ရှိလေ၏။

သည်မိန်းမသားတွေထဲက အချို့ကို မချို မှတ်မိနေသည်။ နန်းတွင်းမှာနေ နန်းရေကြည် သောက်ခဲ့ကြသူ နန်းတွင်းအစေအပါးများပီပီ သည်နန်းမြို့တွင်းမှ နှစ်ပေါင်းများစွာ ထွက်ချည် ဝင်ချည် ရှိခဲ့ကြသူများ မဟုတ်လော။ တစ်ခါက ပုံတော် ကွင်းထိုးဖိနပ်ကို ရွှေစီး၊ ပြန်ထုတ်ကို သလုံးသားပေါ်အောင် မကြာရင် ကိုးနဝရတ်စိန်စိထားသည့် မိုးနတ်ဘရင်များနယ် ရင်တော်ချိုချို ရှိခဲ့ကြသူတို့ အခုတော့ ထဘီစွန်တောင်ဆွဲကြရင်း သုတ်သုတ်ပါအောင် ပြေးထွက်လာကြရပြီ။ အဆင်အယင် အထုံးအဖွဲ့ကိုသော်မှ မငဲ့နိုင်ကြတော့ဘဲ ဖုန်ထူထူလမ်းမများပေါ်မှာ ဟပ်ထိုး လဲအောင် ပြေးနေကြခြင်းဖြစ်၏။ အဝတ်ထုပ်ကြီးများ၊ ဘယားအိတ်ကြီးများ၊ သယ်မနိုင်သမျှ ပရိဘောဂ အသုံးအဆောင်များမကျန် သယ်ကြ ရွက်ကြသည်ဖြစ်၍ အချို့က ခဝါသည် မိန်းမ များကဲ့သို့ ခါးထစ်ခွင်ပွေ့ကြရင်း မြစ်ဆိပ်ဘက်ကို ဆင်းကြလေသည်။ သည်မိန်းမသားတွေထဲက တစ်ယောက်ကို မချို ထွက်တားလိုက်သည်။

“ဘာတွေလုပ်နေကြတာတဲ့၊ ဘာတွေဖြစ်ကုန်လို့တဲ့”

“ကုလားစစ်သားတွေ ရွှေနန်းတော်ကြီးကို မွေနှောက်နေပြီ။ ကျွန်မတို့တောင် ကိုယ့် ပစ္စည်းကလေးကိုယ် ပါအောင်သယ်နေတာသာ ကြည့်တော့။ ခုတ်ခွာတွေ ဝင်ကုန်ကြပါပကော လား”

သည်မိန်းမအုပ်ကြီး ပျောက်သွားသည့်အခါ အသံဗလံတို့လည်း ပြန်လည်တိတ်ဆိတ် သွားပြန်လေသည်။ သည်အခါမှာတော့ နန်းမြို့ရိုးတစ်ဝိုက်တွင် ခိုနေကြသည့် အရိပ်များ လှုပ်လာ ကြလေပြီ။ ထိုသူတို့ကား အမှောင်တွင်းမှာ သိပ်သိပ်သည်းသည်း လှုပ်ရှားနေကြသူများဖြစ်၍ သိုးအောက်အောက် ကြောင်အိမ်တွင်းက အတောင်ခတ်နေကြသည့် ဖိုးဖလံများနယ်ရှိကြလေ သည်။ ရွှေနန်းတော်ကြီးနှင့်နီးသော လူနေအိမ်ခြေတွေဆီက လူတို့သည်လည်း တရွရွ တွား တက်လာကြကုန်၏။ အစောင့်အကြပ်တို့ မှနေသည့် နန်းမြို့ရိုးဆီ တိုးကပ်လာကြရင်း မယုံနိုင် သလို မျက်လုံးများဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ကြလေသည်။ မြင်နိုင်သမျှ မည်သည့်နေရာတွင်မှ အစောင့်အကြပ်တို့ မရှိ။ ရွှေနန်းတော်စောင့် လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့သည်ပင် မရှိ။ သည်တံခါးတွေ၊ ထွက်ပေါက် ဝင်ပေါက်တွေမှာ အစောင့်အနေတို့ မရှိဘဲ ဟင်းလင်းပွင့်နေသည်ဆိုတာကတော့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ လူအချို့ကတော့ တံတားတွေအပေါ် တက်လာကြရင်း တိတ်ဆိတ်မှုကို သွေးတိုးစမ်းကြသည်။ ဤသို့အားဖြင့် အရိပ်သုံးပါး အကဲခတ်ရင်း တဖြည်းဖြည်း တိုးလာခဲ့ကြ ရက ပေရှစ်ဆယ်အကျယ် ရေကျိုးစပ်ကို ရှေးရှုလာခဲ့ကြလေသည်။ ကျုံးတစ်ဖက်ကို ရောက်ကြ ပြီဆိုသည်နှင့် အခြေမလှလျှင် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ရန် အသင့်အနေအထားဖြင့် တံခါးတော် များဆီသို့ ချွတ်နင်းကြလေ၏။

အဟုတ်ပါပဲကလား။ အစောင့်အနေ ဗိုလ်ခြေကင်းမဲ့နေပါပကောလား။ ရွှေနန်းတော် ကြီးမှာ အစောင့်အကြပ်တို့ မရှိကြတော့ပြီ။ ချင်းနင်းဝင်ရောက်သူတို့လည်း တံခါးတော်များမှ တစ်ဆင့် နန်းမြို့တွင်းသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားကြလေသည်။

မချိုက မေးစေ့ကို ကုတ်ရင်း အခြေအနေကို မဆုံးဖြတ်နိုင်သေးဘဲ ရှိနေသည်။ အသွား ထက်ထက် ဓားတစ်ချောင်းကို ကောက်သည်။ ဓားရိုးကို ခါးကြားထိုးသည်။ ပြီးမှ တံတားဘက်ကို

ထွက်လာခဲ့သည်။ သူမရှေ့က အမှောင်ထုထဲမှာ မြို့ရိုးနံရံများသည် သွေးနီရောင် စွန်းသည့်နယ် ရှိလေသည်။

ကူမားရ်သည်လည်း မချိုနောက်ကို ပြေးလိုက်လာခဲ့၏။ တံတားပေါ်က လူအုပ်ကြီးနှင့် ရင်ပေါင်တန်းမိသွားသည်။ သည်တံတားက တံတားတွေထဲမှာ ခရီးခရိုင် အနိုင်ဆုံးဖြစ်နေသည့် အပြင် တက်လာသည့် လူအုပ်ကြီးနှင့်စာလျှင် ကျဉ်းမြောင်းလွန်းနေသည်ဖြစ်ရာ လူအုပ်ကြီးမှာ ကတော့ထဲဝင်ရသလို ရှိလေသည်။ ထိုအခါ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်သူဖြစ်၊ ဝရန်းသုန်းကား လဲပြီ သူကပြီဖြင့် ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်နေတော့သည်။ ကူမားရ်ဘေးကတစ်ယောက်ဆိုလျှင် ခြေလွတ် သွားကာ ဘေးတစ်ဖက်ကို လည်ထွက်သွားသည်။ တံတားပျဉ်တစ်ချပ်သည်ပင် ကျွမ်းသန္တာ လန်သွားခဲ့၏။ ထိုအခါ မိန်းမကြီးနှစ်ယောက်လည်း ကျူးရေထဲ ငယ်သံပါအောင် အော်ရင်း ကျသွားခဲ့သည်။ ကူမားရ်ကတော့ တံတားပေါ်က လူတွေထက် ငယ်ရွယ်ပေါ့ပါးနေလို့ တော်သေး သည်။ လူတွေ ဖိကြကြိတ်ကြသည့် ကြားကပဲ မြို့ရိုးခြေကို အပြေးရောက်လာခဲ့သည်။

နန်းမြို့ရိုးကြီးအတွင်းမှာ ဥယျာဉ်တော်များ၊ အပြောက်အမွမ်းခြယ်ကာ ဝင်းရှိန်အောင် ရွှေပိန်းချထားသည့် နန်းတော်များ ရှိခဲ့လိမ့်မည်ဟု ကူမားရ် ထင်ထားခဲ့သည်။ တကယ်တမ်း သူ့ရောက်လာသည့်လမ်းက ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း ပေစုတ်စုတ်ဖြစ်နေခြင်းကို သူ နားမလည်နိုင်။ သစ်သား အဆောင်တော်များ အတန်းလိုက်ရှိနေသည့် သည်လမ်းက ရွှေနန်းတော်ကြီးဆီ တိုက်ရိုက်ပေါက် သည့်လမ်းဖြစ်၍ ညအမှောင်တွင်းမှာပင် ဘုံကိုးဆင့် ပြာသာဒ်အထွတ်ပေါ်က ရွှေထီးတော်အရောင် တဖျပ်ဖျပ်ကို သူ လှမ်းမြင်နေရသည်။ လမ်းပေါ်မှာ လူတွေ ရေအိုးသွန် ရေအိုးမှောက် အံ့ခဲနေကြ လေပြီ။ တချို့က တညီးညီးတောက်လောင်နေသည့် မီးတုတ်ကြီးတွေ ကိုင်ထားကြသည်။ မချိုကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရိပ်ခဲနဲ့ မြင်လိုက်ရတော့ ပုဆိုးတင်းတင်းစည်းကား ပြေးလိုက်သွားခဲ့သည်။ ရွှေနန်းတော်သစ်တပ်မှာ ဈေးသည်များ၊ အကူးအသန်းရှိသူများ၊ ရံရွှေတော်များနှင့် အပျိုတော်များ သီးသန့်ဝင်ထွက်ကြသည့် တံခါးများအပါအဝင် ဝင်ပေါက် အတော်များများရှိနေသည်။ သည် ဝင်ပေါက်များမှာ သစ်တပ်နံရံတစ်လျှောက် ခပ်နိမ့်နိမ့် ဖောက်ထားသဖြင့် ကြွက်ကယ်ပေါက် များနှင့်တူကာ မည်သူမျှ ဦးမညွတ်ဘဲ ဝင်နိုင်စရာမရှိ။ သည်လို တံခါးနိမ့်ကလေးတွေထဲက တစ်ပေါက်မှာ မချိုကို တစ်ကြိမ် ထပ်တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။ တံခါးတော်ဆီမှာတော့ လူတွေ များလွန်းလှပြီ။ ပြွန်နှုတ်သီးဝက ရေတွေ မဆံ့ရင်ကန်ကျသလို လှိုမိုဝင်နေကြခြင်းဖြစ်၏။

ကူမားရ်က ဝင်ပေါက်ဆီကို တံတောင်နှင့် တွန်းကာဖယ်ကာ တိုးနေသည့် မချိုနောက်နား မှာ ကပ်နေလိုက်သည်။ မချိုမျှ ကူမားရ်ကိုလည်း ကုတ်ရကော်ရ၊ သူမကိုယ်တိုင်လည်း ဖိရ တိုးရ လုပ်နေရသည်။ ကူမားရ်မှာတော့ ရနံ့သင်းသင်း ခင်းလွှာတစ်လွှာပေါ် လဲကျသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူ့လိုမိုထွက်လိုက်တော့ မြက်ခင်းတစ်ခင်းပေါ် လဲနေမှန်း သိလိုက်ပြီ။ ရေရိပ် ရေရောင် တဖျပ်ဖျပ်လက်နေသည့် တူးမြောင်းငယ်ကလေးနှင့် မလှမ်းမကမ်းက ဥယျာဉ်တော်ထဲ ရောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သည်နေရာမှာတော့ လေက ဖုန်မှုန်ကင်းကာ အေးမြသန့်စင်နေလေ သည်။ ရွှေနန်းတော်တံခါးတွေက အရှေ့အရပ်ကို ရှေးရှုနေကြသည်။ သည်နေရာက သဘင် အခမ်းအနား ဆင်ယင်တော်မူရာနှင့် အဖူးအမြော်ဝင်ကြသည့် ရှေ့တော်ဝင် ဧည့်သည်တော်များ

ဝင်ရာလမ်းဘက်မှာရှိနေသဖြင့် ဘုရင်မင်းမြတ် ညီလာခံသည် မှန်စီရွှေနန်းဆောင်ဘက်ကို သွားရာလမ်းဆီသို့ တန်းတန်းကြီး ရောက်နိုင်သည်။ သစ်တပ်၏ အနောက်ဘက်ပိုင်းမှာတော့ (မသာတော်ချဆောင်ရာ တံခါးနှင့် အနီးဆုံးဘက်) မိန်းမဆောင်များရှိသည်။ သည်အဆောင် များမှာ ခန်းမကျယ်ကြီးများနှင့် အဆောင်ခန်းများဖြစ်၍ လက်ငင်းအားဖြင့် မချိုနှင့် ကူမားရ်ရှေမှာ ရှိနေသည်။ မချိုက ချက်ချင်းလိုလို ဖုတ်ဖက်ခါ ထလိုက်ရင်း ကျောက်သားမှခေါက်ခုံးကြီးရှိရာ စင်္ကြံဘက်ကို အမောတကော သွားပြန်လေသည်။ မိန်းမဆောင်များအလွန်က ပင်မခန်းဆောင်ကြီး ၏တံခါးတွေကတော့ ငြီးငွေ့ဖွယ် ပွင့်ဟလျက်ရှိ၏။ လူတွေက ကျောက်စိမ်းမြှုပ်ထားသည့် တံခါးရွက်တွေမှာ အလုပ်ရှုပ်နေကြပြီ။ လူတစ်ယောက်ကဆိုလျှင် ခူးထောက်ထိုင်ရင်း သစ်သား ဇလီတန်းတွေထဲမှာ မြှုပ်ထားသည့် ကျောက်မျက်ရတနာတွေကို ခုတ်ခွာရန်အလိုမှာ ကျောက်ခဲ တစ်လုံးဖြင့် ရိုက်ဖဲ့နေလေ၏။ ကူမားရ်က မချို၏နောက်ပါးက ကပ်လိုက်ရင်း အဆောက်အအုံ ကြီးထဲ ပြေးဝင်လာခဲ့သည်။ အခန်းကြီးက ကျယ်လွင့်သလောက် နံရံများနှင့် တိုင်များမှာတော့ ပြုံးပြက်သောမုန်များ စီခြယ်ထားလေသည်။ နံရံကပ်မီးတိုင်များမှာ ဆီမီးမှန်အိမ်များ ညှိုးညှိုးလင်း လျက်ရှိရာ ခန်းမကြီးတစ်ဆောင်လုံး ရဲရဲဖိတ်ဖိတ် တောက်လက်နေတော့သည်။ မှန်စီမျက်နှာပြင် တွေဆီက ရွှေဆောင်တွေ ပြုံးပြက်လျက်။ ခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်းမှာတော့ ခုတ်သံထစ်သံ၊ ချိုးသံဖဲ့သံ၊ ပုံသံရွဲ့သံ၊ ကွဲသံရှည် သံသဲရုတ်ရုတ်ရှိလေ၏။ နေရာတိုင်းမှာ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ပုဂ္ဂိုလ်သူငါတို့ လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်စွဲလျက် ကိုယ်စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ် သဲကြီးမဲကြီးရှိနေကြသည်။ ကျောက်မျက်ရတနာများ စီခြယ်ထားသည့် 'အုပ်'များ၊ 'အစ်'များကို ဖဲ့သူက ဖဲ့နေကြ၏။ အကွက်ဖော်ထားသည့် ကျောက်မျက်တွေကို ကြမ်းခင်းကြေပြားတွေထဲက တူးထုတ်နေကြသူ တွေလည်း ရှိ၏။ ယွန်းဇဒိုက်(စာတိုက်)ကြီးတွေမှာ မြှုပ်စီထားသည့် ဆင်စွယ်တွေကို ငါးများ ချိတ်များသုံးကာ ကော်ထုတ်နေကြသူတွေလည်းရှိ၏။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုလျှင် မိကျောင်း သဏ္ဍာန် ဒဲ့ခင်းတူရိယာမှ ရတနာစီ လက်ကွက်တန်းကို ကျောက်ခဲတစ်လုံးဖြင့် ခေါက်ထုတ်နေ သည်။ လူတစ်ယောက်က သားစဉ်းစားတစ်လက်ဖြင့် ရတနာစီ ရွှေစောင်းကောက် လက်ရုံးကို ခြစ်ချနေသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်ကတော့ ကြေးခြင်္သေ့ရုပ်တုမှ ပတ္တမြားမျက်လုံးတွေကို ဒေါသ တကြီး ရွှေထုတ်နေ၏။ မချိုနှင့် ကူမားရ်တို့နှစ်ယောက်ကတော့ ဖယောင်းအလင်းတိုင်တွေ လင်းကျင်းနေသည့် အခန်းကြီးတစ်ခန်းဆီ ဦးတည်ရာ၊ တံခါးဆီ ရောက်လာခဲ့၏။ အတွင်းမှာ မိန်းမသားတစ်ဦးရှိသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းထောင့်တစ်နေရာက မှန်ကူကွက်ပုံဖော်ထားသည့် ပြတင်း ပေါက်နားမှာ မတ်တတ်ရပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ မချိုပင် အသက်ရှူများသွားလေသည်။

“အရှင်နန်းမတော်မိဖုရားခေါင်ကြီးဖုရား”

“သည်နေရာက ခုထွက်သွားစမ်း... ခုထွက်”

အရှင်နန်းမတော်ကြီးဖုရား၏ အာခေါင်ခြစ်အော်လိုက်သံက မချိုကိုပင် တုန်ခါသွား စေသည်။

အရှင်နန်းမတော်မိဖုရားခေါင်ကြီးဖုရား၏မျက်နှာတော်က ဒေါသဖြင့် ရဲမည့်နေသည်။ ရွှေနန်းတော်ကြီးထဲမှာ လူပေါင်းများစွာ အုပ်စီးနေသည့်အတွက် ကိုယ်တိုင် မစွမ်းသာလေခြင်း

ဆိုသည် စိတ်အလိုမကျမှုက ပို၍ဒေါသထွက်စေခဲ့ပုံရသည်။ သည်ရက်မတိုင်ခင်ကဆိုလျှင် သူ့မျက်နှာတော်ကို အခွင့်မရှိဘဲ မော်ဖူးလျှင်ပင် ထောင်သွင်း အကျဉ်းချထားနိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ သည်ကနေတော့ ရွှေမြို့တော်နေ လူဆိုးလူသွမ်းတို့ ရွှေနန်းတော်ကြီးအတွင်း ဝင်ရောက်ကြကာ သောင်းကျန်းနေကြခြင်းနှင့် သည်လူတွေကို အရေးယူနိုင်သည့် အခွင့်အာဏာ မဲ့ရချေပြီဆိုသည့် စိတ်က ခံပြင်းနေပုံလည်းရသည်။ သို့သော် အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးဖုရားကိုယ်တိုင် ယိုယိုကျွဲကျွဲ မရှိရုံမက ကြောက်ရွံ့ခြင်း ကင်းနေပုံသည် အလျှင်းမရှိ။ မချိုက ကြမ်းပြင်ပေါ် လှဲချကာ လက် နှစ်ဖက်ကို ခေါင်းထက် မြောက်၍ ဦးတင်သည်။ ကူမားရ်သည်လည်း ငေးမောခြင်းငှာ မစွမ်း သာသည့်နယ် ခူးထောက်ရလေသည်။ အရှင်နန်းမတော် မိဖုရားခေါင်ကြီးဖုရား၏ ချောင်ပွပွ ကြက်သွေးရောင် ပိုးသားအင်္ကျီက စူဖောင်းဖောင်းဝမ်းပိုက်ပေါ်မှာ ဖားဖားလျားလျား ရှိနေလေ သည်။ ယွန်းရောင်မည်းမည်း ဆံပင်တစ်အုံတစ်မဲကြီးက ဦးခေါင်းသေးသေးကလေးပေါ်မှာ ပဲ့ပဲ့ ရဲ့ရဲ့။ ဆင်စွယ်မျက်နှာဖုံး စွပ်ထားသည့်နယ် ဝင်းပပမျက်နှာတော်ပေါ်မှာ ညှိရိပ်ရိပ်အစင်းကလေး ရှိနေ၏။ ခြေကျင်းဝတ်ပေါ်အောင် မ.တင်ထားသည့် ဝတ်လဲတော်ကို လက်တစ်ဖက်က ကိုင်ထား သည်။ ပန်းနုရောင် ပိုးခြေအိတ်ရှည်များအောက်မှာ မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ခြေထောက်ကလေးတွေ လုံလုံခြုံခြုံရှိနေတာကို ကူမားရ် သတိထားလိုက်မိသည်။ သည်လိုခြေအိတ်ကလေးတွေကို ကူမားရ် အရင်က မမြင်ဖူးခဲ့။ အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးဖုရားက သူမရှေ့မှောက် ကြမ်းပေါ်မှာ ပျပ်ခစား နေသည့် မချိုကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ မချိုလက်ထဲမှာ ဂန္ဓမာပွင့်သဏ္ဍာန် အောက်ခံနံနှင့် တွဲထား သည့် အလင်းတိုင်ထွန်း ကြေးဝါးကလပ်ကလေးတစ်ခု ရှိနေသည်။

“ပေးစမ်း ငါ့ကို... ခါကို ညည်း ဘယ်ကရတာလဲ။ ခု ပြန်ထားချေ”

အရှင်နန်းမတော်ကြီးဖုရားက ဝမ်းလျားမှောက်နေသည့် အရပ်သူ မိန်းမကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ ဝမ်းကြာတိုက်စူစူကို ခပ်တင်းတင်းအားပြုရင်း အလင်းတိုင်ကလပ်ကို ဆွဲယူဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။ မချိုက လှမ်းဆွဲလိုက်သည့်လက်ကို ရှောင်လိုက်ရာက နောက်ကို ကကန်းရွှေ ရွှေရင်း ဆုတ်သည်။ မိဖုရားခေါင်ကြီးသည်ပင် ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်သွားခဲ့၏။

“ငါ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ညည်းသိရဲ့လား”

မချိုက ရိုသေလေးစားသည့် အမူအရာပြသော်လည်း အလင်းတိုင်ထွန်းသည့် ကလပ် ကိုတော့ အထိမခံ။ လက်ထဲရောက်နေသည့် ခိုးရာပါပစ္စည်းကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အပါမခံရန် ပိုင်းဖြတ်ထားသည်ဖြစ်သော်ငြား လေးစားခြင်း၊ ရိုကျိုးခြင်း၊ ဂါရဝရှိခြင်း အပြုအမူကိုတော့ ပြုမြဲပြုရမည်ဆိုသည့် စိတ်အခံကလေးရှိသည်။

ရွှေနန်းတော်ကြီးအတွင်းတော်သို့ မအပ်မရာ ဝင်ရောက်ခြင်းသည်ပင် ကြီးလေးသော ရာဇဒဏ်သင့်နိုင်သည့်ဖြစ်ရာ တစ်ရက်လောက်သာ စောသည်ဆိုလျှင်ပင် ကွပ်မျက်ခံရနိုင်ဖွယ် ရှိသည်။ သို့သော် ထို 'မနေ့က'သည် လွန်မြောက်ခဲ့ပြီ။ အခုတော့ အရှင်နန်းမတော်ကြီးဖုရား သည် ထိပါးခြင်း၊ ရှုံးနိမ့်ခြင်းနှင့် အကြောင်းဆိုက်ခဲ့ပြီ။ အရှင်နန်းမတော်ကြီးဖုရား လက်လှုပ် ဆုံးရှုံးရသမျှ အရာတို့ကို ပြန်လည်ပေးအပ် ဆက်သခြင်းအားဖြင့် ဘာများအကြောင်းယူရန် ရှိပါသလဲ။ သူမထံ နောက်ထပ်ရောက်ရှိရန် မည်သည့်အရာမှမရှိတော့။ သည်ပစ္စည်းတွေ ထားခဲ့

ခြင်းအားဖြင့် တိုင်းတစ်ပါးသားတို့ ဆောင်ယူသွားကြလိမ့်မည်။ အရှင်နန်းမတော်မိဖုရားခေါင်ကြီး စိုးစံတော်မူခဲ့သည့် နှစ်ကာလများအတွင်း ရက်စက်လှသော ကြမ်းကြုတ်မှုများကြောင့် ပြည်သူ ဆင်းရဲသားတို့ မုန်းတီးခဲ့ကြသည်။ အကြင်နာမဲ့ခြင်း၊ ခက်ထန်ခြင်းတို့ကြောင့် တိုင်းနေပြည်သူတို့ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် ရှိခဲ့ကြသည်။ သည်အချိန်မှာတော့ ရှုံးနိမ့်ခြင်းဆိုသည့် ဆန်းကြယ်သော အပြောင်းအလဲကြောင့် သူတကာတို့၏မျက်စိ၌ မိဖုရားသည်ပင် အသွင်ပြောင်းခဲ့ပြီ။ ရှေးက မဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဘဝအနေအထားသို့ မျက်လှည့်ပမာ ရောက်ရှိသွားသည့်နယ်ပါတကား။ မိဖုရား ခေါင်ကြီး၏ ရွှေနန်းဥကင်ကာလများတွင် ပြည်သူ ဆင်းရဲသားတို့၏ကိုယ်ပွားတော် နိုင်ငံ ဥသျှောင် ကေရီတစ်ပါး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ရွှေနန်းတော်တံခါးများကို ကျော်ဖြတ်လာကြသူ မည်သူ မဆို အလိုအလျောက် အရိုအသေ အလေးအမြတ်ပြု၍ နိမ့်သောအရပ်မှ စေားဦးတင်ကြရသည်။ ယခုကဲ့သို့ ပြည်သူ ဆင်းရဲသားတို့အား ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်း ဆုံးမရန် အခွင့်အာဏာမရှိနိုင်ခဲ့ သည်လို ဂါရဝပြုကြရခြင်းကိုပင် ဝမ်းသာဝမ်းမြောက်ရှိကြရသည်။ အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်း ပြုလာ ခြင်းကိုပင်လျှင် ကြားချင်နေကြသည်။ ပြည်သူ ဆင်းရဲသားတို့က ရှိခိုးဦးတင် ရှိကြသကဲ့သို့ အရှင်နန်းမတော်မိဖုရားက ပြစ်တင်မောင်းမဲရှိခြင်းသည်ပင် ကိစ္စကောင်းဟု သဘောပိုက်ခဲ့ ကြသည်။ အေအတ်ကျိုခြင်း၊ ရှုံးနိမ့်ခြင်းကို အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးကိုယ်တိုင် လက်ခံလိုက်ရပြီ ဆိုသည့်တိုင် ပြည်သူတို့၏ ရုတ်ရွံ့မှုလောက် နက်ရှိုင်းသည့် အရှက်တရားသည် အခြား၌ မရှိနိုင်။ ဤသည်ပင်လျှင် ပြည်သူ ဆင်းရဲသားတို့၏စိတ်ထဲရှိသမျှ မဖော်ပြသော ဖိဆန်မှု ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးနှင့်အတူ သူတို့၏အရှင်သခင်ကို လက်ရောက်အပ်နှံလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

* * *

ကုမားရ်၏မျက်လုံးများက အရှင်နန်းမတော်မိဖုရား၏ အပါးတော်မှာ စေားနေကြ သည့် အပျိုတော်တွေထဲမှ တစ်ယောက်သော အပျိုတော်ကလေးအပေါ် ညွတ်နေလေသည်။ သည်မိန်းကလေး လူဟန် နွဲ့နွဲ့နောင်းနောင်း၊ ခြေဆန်လက်ဆန် သွယ်သွယ်ပျောင်းပျောင်း ကလေးဖြစ်သည်။ ကိုယ်သားကိုယ်ရေသည်လည်း သူကလေး၏ မျက်နှာဖန်ဖန်ကလေးမှာ လိမ်းကျံထားသည့် ကသည်မူန့်နယ် ညက်ညက်မူန့်မူန့်ရှိလေသည်။ ကုမားရ် တွေ့ခဲ့ဖူးသမျှ မိန်းကလေးတကာနှင့် မယှဉ်သာအောင် လှလွန်းသူကလေး။ စိတ်ကူးများအလွန်က ဆွဲဆောင် နိုင်သူကလေး။

ကုမားရ်က ရုတ်တရက် အာခေါင်များပင် ခြောက်လာသဖြင့် တံတွေးမျိုချနေရ၏။ သည်မိန်းကလေးက ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာရှိ အခြားမိန်းကလေးအုပ်ထဲမှာ စုဖွဲ့ထိုင်နေသူကလေး ဖြစ်သည်။ ကုမားရ်က သူမရှိရာ နံရံဘက်ကို လျှောက်လာကာ သူ့အလုပ်ကို စလုပ်သည်။ ရိုလှမှ အသက် ကိုးနှစ်၊ ဆယ်နှစ်လောက်သာ ရှိဦးမည့် အပျိုတော်ကလေးလို့ သူ မုန်းသည်။ သည်မိန်းကလေးဘေးမှာ ထိုင်နေသည့် ရတနာတွေ စီခြယ်ထားသူကလေးကတော့ မင်းသမီး တစ်ပါးပါးဖြစ်လိမ့်မည်။ သည်မိန်းကလေးများထိုင်ရာ နောက်နားဆီမှာတော့ ဖောဖောသီသီကြီး ပုံထားသည့် အရောင်အသွေးစုံ ပိတ်အုပ်များ၊ ကြေးဝါထည်၊ ဆင်စွယ်ထည်ပစ္စည်းများရှိနေ၏။

သည်အပျိုတော်ကလေးတွေက အရှင်နန်းမတော်မိဖုရားပိုင် အဝတ်အထည် ရတနာပစ္စည်းများကို ထိပါးလာမည့် လူအုပ်ကြီးရန်ကို ကာကွယ်ရင်း အလုပ်များနေကြပုံပေါ်သည်။ ကုမားရ်က ကြမ်းပြင်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ထောင့်တစ်ထောင့်မှာ တစ်ဦးတစ်ယောက် မေကျန်ခဲ့ သည့် ရတနာစီ ဆင်စွယ်အစ်တစ်အစ်ကို တွေ့လိုက်သည်။ သည်ဆင်စွယ်အစ်မှာ ရွှေချိတ်ကလေး တစ်ချိတ် တပ်ထားကာ ဘေးနှစ်ဖက်မှာတော့ လွှားခနဲ ထရုန်လိုက်သည့် လင်းပိုင်ရုပ်ထွင်း လက်ကိုင်ကွင်းကလေး နှစ်ကွင်းရှိသည်။ ကုမားရ်က သူလုပ်ရမည့်အလုပ်ကို ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်လိုက်ပြီ။ အစ်ကလေးကို ကောက်ယူကာ အခန်းကို ဖြတ်ပြေးလာခဲ့ပြီး မိန်းကလေး လက်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။

“ရှေ့”

မိန်းကလေး သူ့ကို မကြည့်။ မျက်နှာကိုပင် အခြားတစ်ဖက် လှည့်ထားလိုက်သေးသည်။ နှုတ်ခမ်းကလေးတွေက ဂါထာမန္တန်ရွတ်နေသလို အသံမဲ့ လှုပ်ရွှနေသည်။

“ဟဲ့...ပေးနေတာ ယူလိုက်လေ။ ညည်းကို ပေးနေတာ”

မိန်းကလေးတွေထဲက တစ်ယောက်က ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ရှေ့လေ...မကြောက်ပါနဲ့ဟ”

ကုမားရ်က အစ်ကလေးကို ထိုးပေးသည်။ မိန်းကလေး လက်ကလေးကို ကိုင်လိုက်ပြီး အစ်ကလေးပေါ်ကို အသာအယာ တင်ပေးလိုက်သည်။

“မင်းကျန်ခဲ့လို့ လာပြန်ပေးတာ”

မိန်းကလေးက လက်ကလေးကို အစ်အဖုံးပေါ် တင်ထားဆဲဖြစ်၏။ သစ်ရွက်ကလေး တစ်ရွက်နယ် ပေါ့ပါး ပါးလွှာလှချည့်။ ငုံ့ထားသော သူကလေး၏မျက်လုံးများက ပထမတော့ ရတနာစီခြယ်ထားသည့် အစ်အဖုံးကလေးပေါ်ကို ရောက်နေခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ကုမားရ်၏ ညိုညစ်ညစ် လက်ဆစ်များ၊ ပြီးမှ စုတ်ပြနေသည့် ဆီစွန်းစွပ်ကျယ်။ ထိုမှ သူ့မျက်နှာကို ကြည့် သည်။ သည်နောက်မှာတော့ သူကလေး၏မျက်လုံးတွေထဲမှာ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်း မြူရိပ်ကလေး သမီးလာခဲ့၏။

သည်တော့မှ သူမ၏အငေးကို ရုပ်သိမ်းလေသည်။ သူကလေး၏ လောကသည်ပင် အကြောက်တရားအားဖြင့် ဝိုင်းထားခြင်းခံနေရသည်။ သည်အတွက် သူကလေး လှမ်းလိုက်သည့် ခြေလှမ်းတိုင်းသည်လည်း အမှောင်ထုဆီသို့ စွန့်ထွက်ရပုံ ပေါက်နေသည်။

“မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ”

သူကလေးက ကောင်းကောင်းမကြားလောက်သော ဝဏ္ဏနှစ်လုံးပါသည့်အမည်ကို တိုးတိုးကလေး ရွတ်သည်။

“ဘယ်သူရယ်... ဒိုး...လီး”

“ဒေါ်လီ”

“ဒေါ်လီ”

ကုမားရ် တစ်ကျော့ပြန် ခေါ်ကြည့်သည်။

“ဒေါ်လီ”

ကုမားရ် ဆက်ပြောစရာစကား မရှိတာပဲလား၊ ဒါမှမဟုတ် ပြောစရာစကားတွေ များနေတာလားတော့ မသိ။ သည်နာမည်ကို ထပ်ကာထပ်ကာ ရွတ်သည်။ ကျယ်သည်ထက် ကျယ်အောင် ရွတ်သည်။ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရွတ်သည်။

“ဒေါ်လီ...ဒေါ်လီ”

သူကလေး၏မျက်နှာပေါ်မှာ ပါးလျားလွန်းလှသော အပြုံးငွေ့ငွေ့ သမ်းလာတာကို မြင်ရစဉ်မှာပင် မချို၏အသံက စူးစနဲ ထွက်လာခဲ့သည်။

“စစ်သားတွေ...ပြေး”

တံခါးဝရောက်ခါမှ ကုမားရ် တစ်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါ်လီက မလှုပ်မယှက် ရပ်နေဆဲ။ လက်ထဲမှာ ဆင်စွယ်အစ်ကလေး ကိုင်ထားဆဲ။ သူ့ကို ငေးနေဆဲ။

မချိုက ကုမားရ်လက်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စများ ကောင်မလေးကို ငေးနေတာပါလိမ့်နော်။ ရထားတာလေး ယူပြီး ပြေးတော့။ စစ်သားတွေ ပြန်လာကြတော့မယ်...ပြေး...ပြေး”

မှန်စီရွှေချ ခန်းဆောင်ကြီးအတွင်းမှာတော့ အော်သံဟစ်သံများဖြင့် လှိုင်းရိုက်နေ တော့သည်။ တံခါးနား ရောက်သည့်အခါ ကုမားရ်က ဒေါ်လီကို လက်ပြရန် လှည့်ကြည့်လိုက် သည်။ ဖောဖောသီသီကြီး နှုတ်ဆက်ခဲ့၏။

“နောက်တစ်ခါ ဆုံကြဦးစို့...”

* * *

ရွှေနန်းတော်ဝင်းအတွင်း အတန်ငယ်လှမ်းသော ဆောင်သီးတစ်ဆောင်ဖြစ်သည့် တောင် ဥယျာဉ်စံနန်းတော်မှာ မင်းမိဖုရားနှင့်တကွ မိသားစုများ ညအိပ် စံတော်မူခဲ့ကြသည်။ တောင်ဥယျာဉ် စံနန်းတော်မှာ ရေကန်တော်များ၊ ဥယျာဉ်တော်များနှင့် သာမန်ဥယျာဉ်များ ပတ်ရံထားသည့် စံနန်းဖြစ်သည်။ နောက်တစ်နေ့ ဗွန်းမတည်တတည်လောက်မှာမှ သီပေါဘုရင်မင်းမြတ် လေသာ ဆောင်သို့ ထွက်ကြွတော်မူလာခဲ့၏။ ဗြိတိသျှ ပြည်သိမ်းတပ်မှ ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိသူ အင်္ဂလိပ် ကိုယ်စားလှယ် ကိုဦးနီလ်စလေဒင် (ကာနယ်စလေဒင်) အစားဝင်ရောက်မည့်အချိန်ကို စောင့်စား တော်မူခြင်းဖြစ်သည်။ သီပေါဘုရင်မင်းမြတ်သည် နန်းစဉ်ဝတ်လဲတော်ကို ဆင်မြန်းထားပြီး ပူဆွေးဝမ်းနည်းခြင်းအထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဗောင်းဖြူကို ဆင်ယင်ထားသည်။ သီပေါဘုရင်မင်းမြတ် သည် မပုလွန်း မရှည်လွန်း တင့်တယ်သော အရပ်အမောင်းတော်ရှိ၍ ဖြိုးဖြိုးဖွံ့ဖွံ့ မျက်နှာပေါ် မှာ ပါးလျားသော နှုတ်ခမ်းမွှေးသဲ့သဲ့လေး ပါသူဖြစ်သည်။ မျက်လုံးများကတော့ မဟာဆန်သော ညံ့သက်မှုနှင့်ဖြစ်၏။ မင်းပျိုမင်းလွင်အရွယ်တော်ဖြင့် ကျက်သရေရှိသော ရူပကာကြောင့် တိုင်းပြည် တွင်းမှာ အချောမောဆုံး မြန်မာတစ်ဦးအဖြစ် ဆိုကြသည်လည်းရှိ၏။ (အကယ်ဆိုမူ သီပေါ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ရှမ်းသွေးပါသူဖြစ်၍ မယ်တော်ဖြစ်သူမှာ မြန်မာမင်းများ လက်အောက်ခံ အဝေးနယ်ဖြစ်သည့် အရှေ့ဘက် တောင်တန်းနယ်ခြားဘက်မှ ရွှေမြို့တော်ကို ရောက်ရှိလာသူဟု ဆိုသည်။ မူရင်း စာရေးသူ။) သီပေါမင်းသား အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်၊ ခမည်းတော် ပထမ ရတနာပုံမြို့တည်နန်းတည် မင်းတရားကြီးဘုရား နတ်ရွာစံချိန် ၁၂၄၀ ခုနှစ်တွင် မြန်မာထီးနန်း ကို မြတ်သော သိမ်းပိုက်ခြင်းဖြင့် သိမ်းမြန်းတော်မူ၍ သက်တော် နှစ်ဆယ်တစ်နှစ် အရွယ် တွင် သီရိပဝေသနာ ဘိသိက်သွန်းခံတော်မူပြီးလျှင် ထီးဆောင်းမင်္ဂလာ ဥကင်သ ဖွင့်တော်မူကာ သီရိပဝရာ ဒီတျတီ လောကဓိပတိပဏ္ဍိတ မဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇာ ဘွဲ့တံဆိပ်နာမံတော်ကို ခံယူခဲ့ သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သီပေါမင်းတရားကြီးဘုရားသည် နန်းစံ ခုနှစ်နှစ်အတွင်း နန်းရိပ် ထီးဖြူမှ ဝေးလှမ်းသောအရပ်သို့ ထွက်ကြွတော်မူခြင်း အလျှင်မရှိခဲ့။ ဤသို့ ထီးရိပ်နန်းရိပ်တွင်

သာ ကြာတောင့်ကြာမြင့် စံနေတော်မူခြင်းကြောင့်ပင်လျှင် မင်းတရားကြီး၏ မျက်နှာတော် သွင်ပြင်၌ ညှိုးချိုးမှုသည် ထင်ဟပ်လျက် ရှိ၏။ သက်တော် နှစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်သာ ရှိသေးသော် လည်း အရွယ်နှင့်မမျှအောင် ရင့်မှည့်နေခဲ့ပြီ။

ရွှေနန်းဥကင် ရာဇပလ္လင်တော်ထက်ဝယ် ဇမ္ဗူကျွန်းလုံး၊ သိမ်းကျုံးပေါင်းရုံး၊ ဘူမိပတ်ကုံး၊ ရေမြေတောင်တော ဆုံးစစ၊ လက်ရသိမ်းပိုက်၊ မြေစိုက်မင်္ဂလာ၊ ကောင်းမြတ်စွာလျက်၊ အောင်ချာ ပဝရ၊ ရွှေနန်းကြီး ရကောင်းအံ့သည်ဟု သီပေါမင်းသားကိုယ်တော်တိုင် စိတ်ကူးရည်မှန်းခဲ့တာမျိုး မည်သည့်အခါကမှ ရှိခဲ့သူမဟုတ်။ ကိုယ်တော်တိုင်သော်မှမဟုတ်၊ ပြည်သူဆင်းရဲသားတို့သည် လည်း ဘဝရှင်မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး၏ သားတော်၊ သမီးတော်များစွာထဲက သီပေါမင်းသား သည် နောင်အခါ ရွှေထီးရွှေနန်း သိမ်းပိုက်စိုးစံတော်မူမည့် မင်းဧကရာဇ် ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟူ၍ စိတ်ကူးမျှပင် မရှိခဲ့ကြ။ သီပေါမင်းသားငယ်စဉ်က မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာ ယောက်ျားကလေးများ ပြုမြဲထုံးစံနှင့်အညီ ရှင်သာမဏေပြုခဲ့သည်။ ရွှေနန်းတော်ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ နှစ် ကာလကြာကြာ စာပေသင်အံ့ခဲ့ရသည်။ ခမည်းတော် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးက သီပေါမင်းသား နှင့်တကွ ဖတူမိကွဲ ညီတော် နောင်တော်အချို့ကို ရွှေမြို့တော် အင်္ဂလိပ်ကျောင်းတွင်^၁ အပ်နှံခဲ့ သည်။ သီပေါမင်းသားသည် အင်္ဂလိပ်ကျောင်းတွင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာ သင်ကြား ခဲ့သည့်အပြင် ခရစ်ကက်ကစားနည်းတွင် ထူးချွန်သူဖြစ်ခဲ့သည်။

သည့်နောက်မှာတော့ ခမည်းတော် မင်းတရားကြီးကိုယ်တော်တိုင်က စိတ်တော်ပြောင်း သွားခဲ့၏။ သားတော်မင်းသားများကို သာသနာပြုကျောင်းမှ ထွက်စေကာ မစ်ရှင်အဖွဲ့ကိုပါ ရွှေမြို့တော်မှ ထွက်ခွာစေခဲ့သည်။ သည်အခါမှာတော့ သီပေါမင်းသားခမျာ ဗဟိုရ်စည်စင်နှင့် စွယ်တော်စင်ကို မျှော်ရှုနိုင်သည့် နန်းတွင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် နေပြန်သည်။ ခမည်းတော် မင်းတရားကြီးသည် သီပေါမင်းသား၏ ဘာသာသာသနာတော်နှင့်စပ်သော ပါရမီအစွမ်းအစကို လွန်စွာ သဒ္ဓါတော်မူသည့်အားလျော်စွာ သီပေါမင်းသားသည်လည်း ကြီးကုတ်လုံ့လ ရှိသည်ဖြစ်၍ သက်တော် ဆယ့်ကိုးနှစ်အရွယ်မှာပင် လွန်စွာခက်ခဲလှသော ပထမပြန်စာမေးပွဲ^၂ ကို အထူး အောင်မြင်ခဲ့လေသည်။

မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးကိုယ်တော်တိုင် မြန်မာ့ထီးနန်းကို စိုက်ဆောက်သိမ်းမြန်းစဉ် က ဉာဏ်ပညာကြီးခြင်း၊ နှိုင်းချင့် မြော်ခေါ်နိုင်ခြင်း စသော မင်းတို့ကျင့်ရာသော သင်္ဂဟတရား၊ ရာဇဂုဏ်ရှိစွာပါး။ အပရိဟာနိယ တရားတို့ဖြင့် ကုလုံစွာ အုပ်ချုပ်နိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ သားတော်

၁။ သားတော်များကို မာလာလင်္ကာရမဟာမေဇရာဇာဂုရုဘွဲ့ခံ တောင်တော်ဆရာတော် ဦးမာလာထံတွင် အပ်နှံခဲ့သည်။ တောင်တော်ဆရာတော်ကို ရွှေနန်းတော်တွင်း လွှတ်တော်ရှေ့တွင် ကျောင်းဆောက်လှူဒါန်းခဲ့သည်။
၂။ Dr. J.E Marks. ဆရာဖုတ်ကြီးကျောင်း၊ သံတဲကျောင်းစသည်ဖြင့် ခေါ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုကျောင်းတွင်နေစဉ်က သီပေါမင်းသား၏ ကျောင်းဝင်အမှတ်မှာ ၂၇ ဖြစ်သည်။
၃။ ၁၂၃၆ ခုနှစ်တွင် ခမည်းတော်မင်းတရားကြီးက သားတော် သမီးတော်များ ပထမပြန်စာမေးပွဲ ဝင်ရောက် မြေဆိုရမည့် မိန့်တော်မူရာ သီပေါမင်းသားသည် ၁၂၃၇ ခုနှစ်တွင် လူဝတ်လဲ၍ ပထမငယ် ပြန်ဆိုသည်။ ယင်းနောက် သာမဏေ ပြန်ဝတ်သည်။ ၁၂၃၈ ခုနှစ်တွင် လူဝတ်လဲပြန်၍ ပထမလတ်စာမေးပွဲဝင်သည်။ ၁၂၃၉ ခုနှစ်တွင် ပထမကြီး ပြန်ဆိုအောင်မြင်သည်။ ခမည်းတော် မင်းတရားကြီးလည်း အားရတော်မူလှ၍ တံခါးနှိအပြင် လွှတ်တော်မြောက်ဘက်တွင် မင်္ဂလာအိမ်တော် ဆောက်လုပ်စံစေတော်မူသည်။

သီပေါမင်းသား၏ ပထမပြန်သုံးဆင့် ပြန်ဆိုအောင်မြင်ခြင်းကို လွန်စွာမြတ်နိုးတော်မူသကဲ့သို့ အားနည်းချက်များအပေါ်တွင်လည်း ကျောသားရင်သား မရှိ၊ ပကတိ စင်ကြယ်သော သတိသမ္ဗ ဧည တရားနှင့်အညီ ညီမျှစွာ အရေးပေးတော်မူခဲ့သည်။ တစ်ခါကဆိုလျှင် "သီပေါမင်းသား သာ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်လာရင် တိုင်းပြည်ကို တိုင်းတစ်ပါးတို့လက်ထဲ ဝကွက်အပ်ရုံ ရှိတော့မယ်" ဟုပင် မိန့်တော်မူဖူးခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် သီပေါမင်းသား ရှင်ဘုရင်ဖြစ်လာရေးသည် လွန်စွာ သေးနပ်သော ဖြစ်နိုင်ခြေအားဖြင့် ဝေဝါးလှသည်။ သီပေါမင်းသားကဲ့သို့ ဘုရင်ဖြစ်ထိုက်သော အရည်အချင်းကောင်းရှိသူ မင်းညီမင်းသားကချည်း လေးဆယ့်ခြောက်ပါး ရှိသေးသည် မဟုတ် လော။ သည်မင်းသားများထဲက အများစုမှာ သီပေါမင်းသားထက်ပင် ရည်မှန်းချက်ရော နိုင်ငံရေး မှာပါ သာလွန်ကြသူများ ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ကံကြမ္မာသည် သီပေါမင်းသား၏ နောင်အခါ ယောက္ခမ မိန်းမသူ တော်စပ် လာမည့် လွန်စွာ ပါးနပ်ချက်ချာလှသော အလယ်နန်းတော်မိဖုရား (နောင်အခါ ဆင်ဖြူမရှင်)^၃ ၏ နန်းတွင်းခြေပုန်းခုတ်မှုများအတွင်း ကြားဝင်လာခဲ့လေသည်။ အလယ်နန်းတော်မိဖုရားကြီး သည် သီပေါမင်းသား၏ မိကြီးတော်ဖြစ်သည်။ ခမည်းတော် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး၏ နန်းရ မိဖုရားလေးပါးအနက် တစ်ပါးအဝင်အပါဖြစ်၍ နန်းတွင်းရေးရာများတွင် ကျွမ်းကျင်သည့်အပြင် နန်းတွင်း ခြေပုန်းခုတ်မှုများတွင် အကြင်နာကင်းသူ၊ စဉ်းလဲသူအဖြစ် ရှုမြင်ကြသည်။ အလယ် နန်းတော် မိဖုရားကြီးကိုယ်တိုင် သီပေါမင်းသားကို သမီးတော်သုံးပါး^၄ နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း လက်ဆက်ရန် ကြံစည်ခဲ့သည်။ သည့်နောက်မှာတော့ မင်းညီမင်းသား လေးဆယ့်ကျော်ကို ဖျောက်ဖျက်ရန် တာဝန်ယူခဲ့ကာ သီပေါမင်းသားကိုလည်း ခမည်းတော်ဘုရား၏ အရိုက်အရာ တော်ဖြစ်သော ရွှေထီးရွှေနန်း တိုင်းခရိုင်အလုံးစုံကို သိမ်းအုပ်စိုးစံတော်မူနိုင်စေခြင်းငှာ ရာဇပလ္လင် ထက်သို့ ထိုးတင်ခဲ့သည်။ သီပေါမင်းသားခမျာ အခြားလမ်း ရွေးစရာမရှိသည့်အခါ မျှော်လင့် မထားသော ရွှေနန်းစည်းစိမ်ကို သဘောတူ လက်ခံခဲ့ရတော့သည်။ ငြင်းဆန်ခြင်းထက်စာလျှင် လွယ်ကူသော အခြားနည်းလမ်းကို ရွေးချယ်ခဲ့ရသည့်နည်းတူ တင်းမာသော မရှူသာမရှိက်သာ အခြေအနေကို လျော့ပါးစေရန်သာ သဘောပိုက်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် မယုံကြည်နိုင်လောက်သော ဖြစ်ထွန်းမှုသစ်များ ရှိခဲ့သည်။ အများသူငါတို့ တွက်ဆထားခဲ့သည့် အခြေအနေ တိမ်းဖယ်မှုကို လွတ်အောင် ရှောင်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ သီပေါဘုရင်မင်းမြတ် မြတ်နိုးတော်မူသော မိဖုရားများအနက် တစ်ပါးမှာ စုဖုရားလတ်ဖြစ်သည်။

ရွှေနန်းတော်ကြီးအတွင်း ရှိရှိသမျှသော မင်းသမီးများထဲတွင် အရှင်နန်းမတော် မိဖုရားခေါင်ကြီးဖုရား (စုဖုရားလတ်)သည် ဇွတ်တရွတ်နိုင်သူ၊ ခက်ထန်သူဖြစ်သည်။ ပရိယာယ်

၄။ ဇုကာရတိုင်း(ထားဝယ်)က ဆက်သည် သီရိမဟာသုဘတ္တာရတနာဆင်ဖြူတော်မြတ်ခံယူရချိန်မှစ၍ ဆင်ဖြူမရှင် တွင်သည် (၁၂၃၉ ခု တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် ၆ ရက်)။
၅။ သီရိပရဝတီလောက မဟာရာဇိဒ္ဓာနိပတိ ပဒုမာရတနာဒေဝီ အလယ်နန်းတော် အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးတွင် မြင်တော်မူသည့် သမီးတော် သီရိသုရတနာ မင်္ဂလာဒေဝီ မိုင်းနောင်မြို့စား၊ ညီမတော် သီရိသုဘတ္တာရတနာဒေဝီ မြတောင်မြို့စား အရှင်နန်းမတော်မိဖုရားကြီး (စုဖုရားလတ်)နှင့် ညီမတော် သီရိသုသိဂါရတနာဒေဝီ ရည်း သင်းမြို့စားတို့ကိုဆိုလိုသည်။ မိုင်းနောင်မြို့စား စုဖုရားကြီးမှာ ပါတော်မူပြီးနောက်ပိုင်း မယ်တော် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးနှင့်အတူ ထားဝယ်မြို့သို့ လိုက်ပါ စံနေတော်မူသည်။ ပါတော်မူခါနီးမှ လက်လက်ခဲ့သည့် ရမည်းသင်း စုဖုရားကလေးမှာ အရှင်နန်းပါးနှင့်အတူ ရတနာဂီရိသို့ လိုက်ပါခဲ့သည်။

နှင့် စိတ်ဓာတ်ပြတ်သားမှုတွင် မယ်တော် ဆင်ဖြူမရှင်မိဖုရားကြီးနှင့် တစ်ဦးတည်းသော ယှဉ်နိုင်သူလည်းဖြစ်သည်။ နန်းမူနန်းရာ၊ နန်းခေလေး၊ နန်းထုံးစံများကို မထိမဲ့မြင် ပြုတတ်သူဖြစ်သည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သော ဘုရင်မင်းမြတ်ကို အရူးအမူး မြတ်နိုးစုံမက်သူသာဖြစ်သည်။ နူးညံ့သော ဘုရင်မင်းမြတ်၏ သဘောမနော ကောင်းမွန်ခြင်းသည်ပင်လျှင် စုဖုရားလတ်အဖို့ မိခင်ဘက်မှ ပါလာသည့် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုကို နှိုးဆွလေသလား ထင်မှတ်ဖွယ်ပင်။ သီပေါဘုရင်မင်းမြတ်အား အန္တယ်တော်မိသားစုများနှင့် စည်းခြားစေခြင်းငှာ မယ်တော်စွဲကိုင်ထားသည့် တန်ခိုးအာဏာကို ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းကာ မယ်တော်အပါအဝင် အစ်မတော်၊ ညီမတော်များနှင့် ကိုယ်လုပ်တော်များကိုပါ ချောင်ထိုးထားခဲ့သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာ မောင်တော် ဘုရင်မင်းမြတ်အား ထိပါးလာနိုင်အံ့သော ရန်ဟူသမျှကို ရှင်းလင်းဖယ်ရှားရေးအစီအစဉ်များ ချမှတ်လေတော့သည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်အား ခြိမ်းခြောက်လာဖွယ်ရှိသည်ဟု ယူမှတ်ရန်ရှိသူ မည်သူ့ကိုမဆို သတ်ဖြတ်သုတ်သင်ရန် အမိန့်တော်များလည်း ထုတ်ဆင့်ခဲ့သည်။

သည်စစ်ပွဲသည်လည်း အဓိကအားဖြင့် အရှင်နန်းမတော်ကြီးကသာ ဖန်တီးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အောက်ပိုင်း မြန်မာနိုင်ငံကို ကျူးကျော် သိမ်းပိုက်ထားကြသည့် ဗြိတိသျှတို့က ရန်ကုန်မြို့မှ ရတနာပုံ နေပြည်တော်သို့ အာရတီမေတ်^၆ ခေါ် ရာဇဝံ ပေးပို့သည့်အခါ မြန်မာနန်းတွင်းလွှတ်တော်ကို အရှင်နန်းမတော်ကြီးဘုရားပင်လျှင် လှုံ့ဆွပေးခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ သီပေါမင်းတရားကြီးကိုယ်တော်တိုင်ကတော့ စစ်ကို ပြီးပြေငြိမ်းအေးစေချင်သည့် အလိုတော်ရှိသူဖြစ်သည်။ ဆိုင်ပြိုင် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ကြလျှင် ပြည်သူတကာ သတ္တဝါအပေါင်းတို့၏ အသက်စည်းစိမ်ဥစ္စာနှင့်တကွ ဘေးအန္တရာယ်ကို မချွတ် ကြိုရဖွယ်သာရှိသည်။ ပြည်သူဆင်းရဲသားရှင်လူရဟနန်းတို့ မချမ်းမသာဖြစ်မည့်အရာကို အလိုတော်မရှိ။ ချမ်းသာငြိမ်ဝပ်၍ အရေးတော်သာယာချောင်စွာ ပြီးလွယ်မည့်အကြောင်းကို စီရင်ရန်သာ ဆန္ဒတော်ရှိသည်။ အပိရောဓနတရားနှင့်အညီ အင်္ဂလိပ်တို့ တောင်းဆိုသော အခွင့်အရေးများကို ပေးချင်သည်စိတ်သာလျှင်ရှိသည်။

သီပေါမင်းတရားကြီး၏ အထူးယုံမှတ်တော်မူခြင်းခံရသူ ဝန်ရှင်တော် လယ်ကိုင်းမြို့စား သေနတ်ဝန် ကင်းဝန်မင်းကြီးသည်လည်း နှစ်ဖက် ပြီးပြေချောင် ရှိစေချင်သူဖြစ်၏။ အလျှော့ပေးချင်သူသာ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ဗောင်းဆောင်း လွှတ်တော်ဝန်ကြီးများကြားက လူလုံးလူဖန် သေးသေးဖျောက်ဖျောက် တစ်ကိုယ်တော် ပုံရိပ်တစ်ရိပ်သည် နေရာက စုတ်ခနဲထကာ လွှတ်တော် ခန်းမကြီး၏အလယ်သို့ နှေးကွေးစွာ ကြွလှမ်းလာခဲ့၏။ ဆောင်လွယ်ထားသည့် ပတ္တမြားရွှေကြုတ်သည်ပင် ငါးလခန့်ရှိပြီဖြစ်ရာ ကြီးစွာသော တည်ငြိမ်မှုဖြင့် ခြေလှမ်းတော်မကြွတကြွဟန်ဖြင့် လျှောက်ကြွလာခြင်းဖြစ်သည်။ သေးငယ်လှပသော ခြေထောက်တွေက ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ ကျယ်ကျယ်လှမ်းနိုင်ကြသည် မဟုတ်။

လွှတ်တော်ဆောင်ကြီးမှာ မှန်တွေ စီခြယ်ထားသည်။ မိဖုရားခေါင်ကြီး ရောက်ရှိလာသည့်အခါ မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ ကိုယ်ပွားပေါင်းများစွာ ပါဝင်သည့် တပ်တော်ကြီးတစ်တပ်ပိုင်းထားသည်နှင့်ပင် တူတော့သည်။ သည်ပုံရိပ်တွေက နေရာတိုင်းမှာ ထင်ဟပ်နေသည်။

၆။ Ultimatum (ရာဇဝံ) ကို မြန်မာတို့က ခေါ်သည့်အခေါ်ဖြစ်သည်။

မှန်စီအချုပ်ငယ်တိုင်းမှာ ထင်ဟပ်နေသည်။ ထောင်နှင့်ချီကာရှိနေသည့် မှန်ချုပ်ငယ်များပေါ်မှာ စူဖောင်းဖောင်း ခါးကို လက်ဖြင့် ထောက်ကိုင်ထားသည့် သေးသေးသွယ်သွယ် မိန်းမသားတစ်ယောက်၏ပုံရိပ်တွေ ပေါ်နေသည်။ အရှင်နန်းမတော်ကြီးက ခုံငယ်ကလေးပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်နေသည့် ကင်းဝန်ဘိုးဘိုးထံ တန်းတန်းကြီး လှမ်းကြွလာခြင်းဖြစ်သည်။ စူဖောင်းဖောင်းဝမ်းပိုက်ကို ကင်းဝန်မင်းကြီး၏ မျက်နှာဆီ ထိုးကပ်လိုက်ရင်းက မိန့်တော်မူလေသည်။

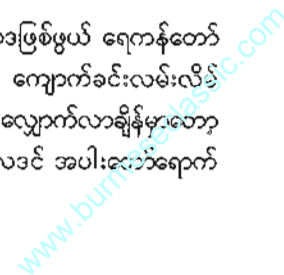
“ဘယ့်နှယ်တုံး ကင်းဝန်ဘိုးဘိုးရဲ့ ...သည်လောက်တောင်ဖြစ်နေကြရင်လည်း ထာဘီသာဝတ်ထားကြပါတော့။ သနပ်ခါးကျောက်ပျဉ်သာ ဆောင်ထားကြတော့”

အရှင်နန်းမတော်ကြီး၏အသံက တိုးလျှသော်ငြား ခန်းဆောင်ကြီးထဲမှာ ပြည့်လျှသွားခဲ့သည်။

သည်အချိန်မှာတော့ စစ်မက်သည်လည်း ပြီးဆုံးခဲ့ပြီ။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည်လည်း ဥယျာဉ်တော်စံနန်း လေသာဆောင်မှာထိုင်တော်မူရင်း စစ်အောင်နိုင်သူ ဗြိတိသျှကိုယ်စားလှယ် ကာနယ်စလေဒင် အစစားဝင်မည့်အချိန်ကို စောင့်နေရပြီ။ မွန်းတိမ်စတုန်းကတော့ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာသော စကားလုံးများကိုသုံးကာ တောင်းပန်ရင်း အသိပေးခဲ့တာ ရှိသည်။ နောက်တစ်နေ့မှာ မင်းမိဖုရားနှင့်တကွ ဘုရင်မိသားစုများအား မန္တလေးမှ ဆောင်ယူရန်ရှိပါကြောင်း၊ ဘုရင်မင်းမြတ်အနေဖြင့် ရသမျှအချိန်အတောအတွင်း ဆောင်ရွက်ဖွယ်ရှိသမျှ ပြင်ဆင်ထားရန်ဖြစ်ပါကြောင်း လျှောက်တင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သီပေါမင်းတရားကြီး ရွှေနန်းတော်ပြင်ပသို့ ရွှေစကြာဖြန့်တော်မူခြင်း မရှိခဲ့သည်ပင် ခုနစ်နှစ်ရှိပြီ။ ရတနာပုံရွှေမြို့တော်အနီးဝန်းကျင်ကိုပင် သူ့ဘဝတစ်လျှောက် ရောက်ခဲ့ဖူးသည်မဟုတ်။ သူ့အတွက် ပြင်ဆင်စရာရှိတာ ပြင်ထားရအောင် ဘာတွေများ လုပ်ထားရမှာပါလိမ့်။ လဲကမ္ဘာကို ရွှေစကြာဖြန့်ရမည့်ခရီးမို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရတယ်ဆိုရင်လည်း ပြင်ရပါရဲ့။ သီပေါမင်းတရားကြီးက ကာနယ်စလေဒင်ကို ကောင်းစွာ သိကျွမ်းသည်။ ကာနယ်စလေဒင်သည် ဗြိတိသျှကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် နှစ်အတန်ကြာ တာဝန်ထမ်းရွက်ခဲ့သူဖြစ်၍ မြန်မာနန်းတွင်းသို့ မကြာခဏဆိုသလို ဝင်ရောက်ခစားလေ့ရှိသူဖြစ်သည်။ မြန်မာစကားကို နယ်ရေဖတ်ရေ ပြောနိုင်သူဖြစ်သည်။ ဒူးနေရာဒူး၊ တော်နေရာတော် လျှောက်ပတ်သော ကိုယ်နှုတ်အမူအရာ ရှိသူလည်း ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ရင်းနှီးဖော်ရွေစွာ ခင်ခင်မင်မင်ဆက်ဆံခြင်းများပင် ရှိသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်က သူ့အနေဖြင့် တစ်ပတ်တန်သည်၊ လေးငါးရက်တန်သည် အချိန်ယူချင်သေးကြောင်း မိန့်ခဲ့သေးသည်။ အခုတော့ကော ဘာအကြောင်းများ ထူးနိုင်တော့လို့လဲ။ ဗြိတိသျှတို့က စစ်နိုင်ပြီးသူက စစ်ရှုံးရပြီဆိုမှတော့ တစ်ရက် နှစ်ရက်ဆိုတော့ကော ဘာများကွာခြားသွားလို့လဲ။

* * *

တောင်ဥယျာဉ်စံနန်းတော်တည်ရာကို ဦးတည်နေသော ပသာဒဖြစ်ဖွယ် ရေကန်တော်များနှင့် ရွှေငါးကလေးများ လွှတ်ထားသည့် ရေစီးမြောင်းတွေကြားက ကျောက်ခင်းလမ်းလီ၌ လမ်းကောက်ကလေးအတိုင်း ဗြိတိသျှကိုယ်စားလှယ် ကာနယ်စလေဒင် လျှောက်လာချိန်မှာတော့ ညနေခင်းသည်ပင် ရင်လျှပြီ။ သီပေါဘုရင်မင်းမြတ်ကတော့ ကာနယ်စလေဒင် အပါးငါးဆယ်ရောက်ခစားချိန်အထိ ထိုင်လျက် စံနေတော်မူဆဲဖြစ်၏။



“အချိန် ဘယ်လောက်လောက်ရမလဲ”

ကာနယ်စလေဒင်က ခါးတွင် စစ်သုံးစားရှည်ကို ချိတ်လျက် စစ်ဝတ်စုံပြည့် ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ညှိုးငယ်စွာ ဦးညွှတ် အရိုအသေပြုသည်။ သူ့အထက်အရာရှိနှင့် အချိန်ယူကာ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းခဲ့ပါကြောင်း လျှောက်တင်သည်။ သူ့အထက် ဗိုလ်ချုပ်အနေဖြင့် ဘုရင်မင်းမြတ်အပေါ် ကရုဏာသက်မိကြောင်း ဖော်ပြခဲ့သည့်အကြောင်း၊ တစ်ဖက်တွင်လည်း သူ၏အနေအထားအရ တာဝန်နှင့်ဝတ္တရားများလည်း ရှိနေပါကြောင်း၊ သည်အခြေအနေကို ဘုရင်မင်းမြတ်အနေဖြင့် ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးပါရန်နှင့် သူ့ကိုယ်တိုင်အနေဖြင့်မူ နေရာထိုင်ခင်းကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ခွင့်ရသည့်အတွက် လွန်စွာဝမ်းမြောက်မိပါကြောင်း၊ သို့သော်လည်း အခြေအနေအရပ်ရပ်သည် သူ့လက်တွင်း၌မရှိပေကဲ့သို့ မည်သူ့ထံတွင်မှလည်း မတည်ပါကြောင်း ရှင်းပြသည်။

“အချိန်ဘယ်လောက်ရဦးမလဲသာ ပြောပါလေ”

ကာနယ်စလေဒင်က သူ့အိတ်ထဲက ရွှေနာရီကို ထုတ်ကြည့်သည်။

“တစ်နာရီလောက်တော့ ရနိုင်ပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်”

“တစ်နာရီသာဟာဖြင့်”

ရွှေနန်းတော်တွင်း တံခါးနီတော်၊ အတွင်းတံခါးများ၊ ရွှေနန်းဆောင်တံခါးများ၊ တစ်ဆယ့်နှစ်ရပ်သော တံခါးများတွင် ဂုဏ်ပြုတပ်ဖွဲ့များ အသင့်စုစည်းနှင့်ကြပြီ။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည်ပင် အစောင့်စားခံနေရပြီ။

သတင်းစကားက ဘုရင်မင်းမြတ်ကို တုန်လှုပ်သွားစေသည်။

“ဘယ်တံခါးကလဲ”

ဘုရင်မင်းမြတ်က စိတ်မသိုးမသန်စွာဖြင့် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ရွှေနန်းတော်ကြီး၏ အကြားအလပ်မရှိသော နေရာတိုင်းမှာ အတိတ်နိမိတ်ဆောင်ယူခြင်းများဖြင့် ပြည့်လျှံနေသည်။ ကိန်းခန်းအရ အတိတ်ကောင်း နိမိတ်ကောင်းများ စီရင်ထားသည့် တံခါးတော်များအားလုံး အရှေ့အရပ်ကို မျက်နှာမူထားမြဲဖြစ်၏။ မင်္ဂလာရှိသော တံခါးတော်များမှာသာ ဂုဏ်သရေရှိသော ဝင်ရောက်ခစားလိုသူတို့ ဝင်ထွက်ခစားနိုင်သည်။ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်များဆီက ဗြိတိသျှ သံကိုယ်စားလှယ်များ မန္တလေးနေပြည်တော်ကို ဆိုက်ရောက်ကြရာ ရွှေမျက်နှာတော် အဖူးမြေခံရန် အတွင်းတော်သို့ ဝင်ရောက်ကြသည့်အခါ၌ နာမိန်မိသည့်သဘောဖြင့် အနောက်တံခါးတော်များက ဝင်ထွက်ခစားစေခဲ့ဖူးသည်။ မြန်မာဘုရင်၏ သည်အပြုအမူသည် ကာလထောင်တာ ကြာသည့် တိုင်အောင် နာကြည်းဖွယ်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဗြိတိသျှကိုယ်စားလှယ်တော်ဖြစ်သည့် ကာနယ်စလေဒင်သည်ပင်လျှင် သံမျိုးသံခင်းဆိုင်ရာ ကျင့်ဝတ်များနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အကြိမ်များစွာ စကားပြောခဲ့ဖူးသည်။ အခုလည်း ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ဆောင်ယူသည့်အခါ အနောက်တံခါးက ထွက်ရန် အတင်းအဓမ္မစီစဉ်ခြင်းသည် တူညီသော တန်ပြန် ကလဲ့စားချေခြင်းပေလော။ ဘုရင်မင်းမြတ်က ကာနယ်စလေဒင်ကို ပုန်ကြောင့်ကြသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ကာနယ်စလေဒင်က မဖြစ်စေရပါကြောင်း အလျင်စလို အာမခံလိုက်သည်။ အရှေ့တံခါးတော်မှ ထွက်တော်မူခွင့် ပြုရလိမ့်မည်။ စစ်နိုင်သူ ဗြိတိသျှတို့ဘက်က သဘောထားကြီးကြောင်း ပြသရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

စလေဒင်က ရွှေလက်ပတ်နာရီကို တစ်ကြိမ်ထုတ်ကြည့်ပြန်၏။ အချိန်သည်ပင် နည်းလျှံပြီ ဖြစ်၍ အရေးတကြီး ဆောင်ရွက်ရမည့်ကိစ္စများ ပြီးပြေရန် ကျန်နေသေးသည်။ မင်းနှင့် မိဖုရားကို ဆောင်ယူသည့်အခါ အရှင်နှစ်ပါးနှင့်အတူ လိုက်ပါကြမည့် နောက်လိုက်နောက်ပါစာရင်း ရယူရန် မေးမြန်းရဦးမည် မဟုတ်ပါလော။

အင်္ဂလိပ်ကိုယ်စားလှယ် ကာနယ်စလေဒင်နှင့် ဘုရင်မင်းမြတ်တို့ နှစ်ဖက်ညှိနှိုင်းနေကြသည့်အခိုက်မှာပင် အခြားတစ်ဖက်၌ ဗြိတိသျှအရာရှိများသည်လည်း ဥယျာဉ်တော်နှင့်နီးသော တစ်နေရာတွင် မြန်မာနန်းတွင်း အစုအမှုထမ်းတို့ကို စုစည်းနေကြရသည်။ မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ အပျိုတော်များအပါအဝင် ရွှေနန်းတော်ကြီးမှ အစုအမှုထမ်းပေါင်းများစွာကို ဆင့်ခေါ်ထားသည်။ အခြားအိမ်တော်ကျွန်များသည်လည်း မြေပေါ်မှာ ထိုင်လျက်ရှိကြ၏။ ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုးတို့ကို ကာနယ်စလေဒင်ကိုယ်တိုင် ပြောဆိုမေးမြန်းနေသည်ဖြစ်ရာ ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် အရှင် နန်းမတော်ကြီးတို့က ခပ်မဆိတ်ရှုစားလျက်ရှိ၏။ ရွှေနန်းတော်တွင်း ဆင့်ဆိုစုရုံးထားသည့် အရာရှိများနှင့် အစုအမှုထမ်းသူတို့ကို ကာနယ်စလေဒင်က ရှင်းလင်းပြောဆိုရာတွင် အရှင်နှစ်ပါးနှင့်တကွ မိသားစု ဆွေတော်မျိုးတော်တို့ကို အဝေးနိုင်ငံသို့ ဆောင်ယူရတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ ဆောင်ယူမည်ဖြစ်၍ နေရာဌာနအားဖြင့်မူကား ဆုံးဖြတ်ရဦးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဗြိတိသျှအစိုးရအနေဖြင့် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ကိုယ်ရံတော် အစောင့်အရှောက်များ၊ အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်များကိုပါ အထောက်အပံ့ပေးရန် ဆန္ဒရှိကြောင်း ထည့်သွင်းပြောဆိုသည်။ အရှင်နှစ်ပါးကို လိုက်ပါစောင့်ရှောက်ကြမည့် စေတနာဝန်ထမ်း လူတို့ကို ဆန္ဒယူ မေးမြန်းခြင်း အားဖြင့်သာ ပြီးပြတ်ရန်ရှိတော့သည်။

ကာနယ်စလေဒင်၏စကားအဆုံးမှာတော့ အရာအားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။ ပြီးမှ စိတ်မသက်မသာသံ ပါသည့် ချောင်းဟပ်သံများ၊ ဒလဟော ပြိုကျလာသော မကိုးမကန်း သလိပ်ဟပ်သံများသာ ပွင့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ခြေကို ပြင်ထိုင်ကြ၏။ ခေါင်းကို စိုက်စိုက်ကြီးငုံ့ကြ၏။ လက်သည်တွေကို အကြောင်းရှာကာ စူးစိုက်ကြ၏။ တန်ခိုးအရှိန်အစော် ကြီးခဲ့ကြသော လွှတ်တော်ဝန်ကြီးများက ခပ်ဝံ့ဝံ့ရှိခဲ့ကြသော ဝန်ထောက်တွေကို စောင်းငဲ့ကြကုန်၏။ မောက်မောက်မာမာရှိခဲ့ကြသော မြို့ဝန်စစ်ကဲတွေက ရှက်ရွံ့အားနာဟန်ဖြင့် မြက်ခင်းကို ငေးကြလေ၏။ စုစုဝေးဝေး ရောက်လာကြကုန်သော ရွှေနန်းတော် အစုအမှုထမ်းအများစုတို့မှာ အိုးအိမ်အတည်တကျ ရှိကြသူများ မဟုတ်ဘဲ ရွှေနန်းတော်ရိပ်မှာ ခိုလှုံကြရသူတွေဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ဘဝကို ခပ်ရိုးရိုး ဖြတ်သန်းခဲ့ကြသူများသာ ဖြစ်၏။ သူတို့၏ ဘဝများအားလုံးလိုလို နီးရာနှယ်ရာ နန်းတွင်းအရာရှိများထံ အမှုတော်ထမ်းကြရင်း နန်းစလေနန်းငွေ နန်းမူနန်းရာများ သင်ယူဆည်းပူးခဲ့ကြသူများသာ ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် အရှင်သခင်ဖြစ်သော သက်ဦးဆံပိုင် ဘုရင်တစ်ပါးအတွက် သူတို့၏ လေ့ကျင့်သင်ကြားခဲ့ခြင်းသည်ပင်လျှင် နိုင်ငံအတွက် ပုံဖော်သမျှသာ ပါဝင်ကြရသူများ ဖြစ်၏။ လူမျိုး၏ အချုပ်အခြာအာဏာ ဖွဲ့စည်းပါဝင်သမျှသာ ဆောင်ရွက်ကြရသူများဖြစ်၏။ မင်းမှုထမ်းတို့မည်သည်ကား ဘုရင်ငယ်ပေါင်းရောင်းရင်းများ မဟုတ်သကဲ့သို့ ဘုရင်က ယုံမှတ်တော်မူသည့် ကျွန်ယုံတော်များလည်း မဟုတ်လေရကား ဘုရင်

မကိုဋ်သရဖူ၏ အလေးချိန်ဝန်ကို လျော့ပါးစေရန်လည်း တာဝန်ရှိကြသူများမဟုတ်။ ဘုရင် အရိုက်အရာအတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးသည် သီပေါမင်းမြတ်၏ ကိစ္စသက်သက်သာဖြစ်၍ မင်းမူ ထမ်းများကြားတွင် တာဝန်ဟူ၍ မှန်မှန်သော်မှမရှိ။

စလေဒင်၏နားသွင်းမှုတွင် အဖြေ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းမရှိ။ စေတနာဝန်ထမ်း အလုပ် အကျွေးပြုချင်သူ မရှိ။ တစ်ခါက သူတို့ကိုယ်တိုင် လိုလိုလားလား ရှာဖွေခဲ့ရသော အခွင့်ထူး ပစားပေးခြင်း လက္ခဏာဖြစ်သည့် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ စူးစိုက်သောအကြည့်သည် သည်အခါမှာ တော့ ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုးတို့၏ ဦးခေါင်းများပေါ်က အတားအဆီးမဲ့ ကျော်ဖြတ်သွား လေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တော်တိုင် လွန်စွာ နှစ်ထောင်းအားရ ကိုးစားခဲ့ရသော လွန်စွာ ယုံမှတ် သဒ္ဓါတော်မူခဲ့ရသော သူ၏ကျေးကျွန်များကိုယ်တိုင်က မျက်နှာလွှဲဖယ်ထားကြသည်ကို လည်းကောင်း၊ ရာထူးဌာနန္တရ အဆောင်အယောင်ဖြစ်သော ရွှေစလွယ်များကို အချိုးအချိတ်မကျ လက်ဖြင့် တရွရွ စမ်းနေကြသည်ကိုလည်းကောင်း လှမ်းကြည့်ရင်း မထုံတက်သေး ရှိနေရပြီ။

ဤသည်ပင်လျှင် အုပ်ချုပ်ရေး စိတ်ကူးအိပ်မက်၏ ယုတ်လျော့မှူးမှိန်ခြင်းနှင့် ယင်း၏ အခြားတစ်ခုအားဖြင့် အစားထိုး လဲလှယ်ခြင်းတို့ကြား ထင်းထင်းကွင်းကွင်းရှိသော မိဋ္ဌဓမ္မတဒဂ် အတွင်း တန်ခိုးဩဇာအာဏာတို့ မည်သို့မည်ပုံ မှူးမှိန်ခဲ့ရသည် ဆိုသည့်အချက်ဖြစ်သည်။

“ကိုင်းပါလေ၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါ လိုက်ခြင်း မလိုက်ခြင်းဟာ အကြောင်းမဟုတ်ပေဘူး” ဘုရင်မင်းမြတ်က ကာနယ်စလေဒင်ဘက်ကို လှည့်၍ ဆက်မိန့်သည်။

“သို့ပေသိ မောင်မင်းကတော့ ကျွန်ုပ်တို့နဲ့အတူ လိုက်ရလိမ့်မယ် စလေဒင်...၊ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ပလေ”

“သည်ကိစ္စ မဖြစ်နိုင်တဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ် အရှင်မင်းမြတ်။ သည်မှာ ဆောင်ရွက် စရာ တာဝန်တွေ ကျန်နေပါသေးတယ်”

ကာနယ်စလေဒင်က ပြန်ဖြေခြင်းဖြစ်သည်။

သီပေါမင်းတရားကြီး ထိုင်လျက် စံနေတော်မူသည့် သဗ္ဗာလီနောက်ဆီတွင် မတ်တတ် ရပ်ရင်း အခြေအနေကို အကဲခတ်နေသည့် အရှင်နန်းမတော်ကြီးက သူမ၏ ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ် လှသော မျက်စောင်းများထဲမှ တစ်ချောင်းသော မျက်စောင်းဖြင့် မောင်မောင်သီပေါမင်းတရားကြီး ကို တည့်တည့်ထိုးလိုက်လေသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားအဖို့ တော့ သည်မိန့်တော်မူချက်သည် နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော စိတ်သဘောထား၊ ခံယူချက်များဖြစ်၍ ကိစ္စကောင်းဖြစ်သော်လည်း ပတ္တမြားနှုတ်ငုံတော် အရှင်အမာကို ဆောင်လွယ်ထားရသူ သူမအဖို့ မီးရှူးမြင်သည့်အခါ ခံစားရ မည့် ကာယိကဒုက္ခနှင့် ဖွားမြင်လာမည့် ရင်သွေးတော်အတွက် ကြုံရမည့်ဗာဟိုရကိစ္စတွေ ရှိသေး သည်မဟုတ်လော။ အပျိုတော်၊ အထိန်းတော်၊ အချီတော်၊ အယတော်များမပါဘဲ မည်ကဲ့သို့ နိုင်နိုင်နင်းနင်းရှိနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒုတိယသမီးတော်ကလေး၏ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ဆူပူညီးညီပြုမှုတွေ ထဲက တစ်ခုခုများဖြစ်လာလျှင် မည်သူက ပြောပြကြောင်း ချောမြို့ထိန်းရပါမလဲ။ အရှင် မိဖုရားခေါင်ကြီး၏မျက်လုံးများက လူစုလူအုပ်ကြီးထဲကို စေ့စေ့စပ်စပ်လိုက်ကြည့်သည်။ သည်အခါ ဖနောင့်တွေပေါ်ထိုင်ရင်း မြက်ရွက်ကလေးတွေကို ဖွတ်ဖြိုးထိုးနေသည့် ဒေါ်လှိုကို မျက်စိရောက်

သွားခဲ့၏။ ဒေါ်လှိုက စံနန်းတော် လေသာဆောင်ပေါ်မှ သူမကို စိန်းစိန်းကြီး စိုက်ကြည့်နေသည့် အရှင်နန်းမတော်ကြီးကို မြင်နိုင်ရန် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ငိုသံကလေး တစ်ချက်ပြုကာ မြက်ရွက် တွေကို လွှတ်ချလိုက်သည်။ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ပြီထင်ပါရဲ့။ ဒုတိယသမီးတော်ကလေးများ ငိုနေ ရှော့လား။ ဒေါ်လှိုက ချက်ချင်းထရန်ကား စံနန်းတော်ရှိရာကို ကသုတ်ကရက် ထသွားလိုက်သည်။ နောက်ဆီက အက်ဗလင်၊ ဩဂတ်စတာနှင့် အပျိုတော် အတော်များများ လိုက်ပါသွားခဲ့ကြသည်။

စလေဒင်က စံနန်းတော်ပေါ်သို့ အပျိုတော်တစ်သိုက် တက်သွားကြသည်ကို ကြည့်ရင်း စိတ်သက်သာရာ ရသွားဟန်ဖြင့် ပင့်သက်ရှိက်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံးတော့လည်း အပါးတော်မှာ ခစားကြမည့်သူတချို့ ရခဲ့ပြီ။

“လိုက်ကြတော့မယ်ပေါ့”

မိန်းကလေးတစ်သိုက် သူ့ရှေ့က ကသောကမျော ဖြတ်သွားပြီးနောက် စလေဒင်က သေချာအောင် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးတွေက ရပ်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ အက်ဗလင် က ပြုံးပြ၍ ဩဂတ်စတာက ရယ်လိုက်သည်။ သူကလေးတို့ လိုက်ပါကြတော့မည်။ သည် မိန်းကလေးတွေက မိဘမဲ့ကလေးများဖြစ်၍ ရွှေနန်းတော်မှာ ငယ်ကျွန်ကလေးများအဖြစ် ခိုလှုံ နေကြရသူများဖြစ်သည်။ အခြားတစ်ပါး သွားစရာလည်းမရှိ။ မိသားစုမရှိ။ အခြားထောက်ပံ့ရန် နည်းလမ်းမရှိ။ အရှင်နှစ်ပါးနောက်တော်ကို ကောက်ကောက်ပါအောင် မလိုက်ကြလျှင် အခြား လုပ်စရာ ဘာများရှိလို့လဲ။

စလေဒင်က မင်းမူထမ်းအစုအဝေးကြီးကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်အတူတကွ လိုက်ပါခစားကြမည့်သူ တစ်ဦးတလေသော်မှ မရှိတော့ပြီလော။ အရှင်နှစ်ပါးနှင့်အတူ လိုက်ပါခစား ထမ်းရွက်ပါမည့်အကြောင်း ကတုန်ကယင်ပြောလိုက်သည့် အသံတစ်သံ ထွက်လာခဲ့သည်။ သက်တော်ကြီးလှပြီဖြစ်သည့် ပန်းတဦးဝန်ဖြစ်သည်။ ပန်းတဦးဝန် က သူ၏သားဖြစ်သူကိုပါ ခေါ်ဆောင်ခွင့်ရလျှင် လိုက်ပါထမ်းရွက်နိုင်ပါကြောင်း လျှောက်တင်သည်။

“အချိန်ဘယ်လောက်ကျန်သေးသလဲ”

စလေဒင်က လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်သည်။

“ဆယ်မိနစ်”

နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ်သာ ရှိတော့သည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်က စလေဒင်ကို စံနန်းတော်တွင်းခေါ်လာခဲ့ကာ တံခါးကို သော့မခတ်ဘဲ ထားခဲ့သည်။ မှောင်နှင့်မည်းမည်းဖြစ်နေသည့် အခန်းတွင်းမှာ ကျပ်ကျပ်သပ်သပ် လျှိုဝင်နေသည့် အလင်းတွေ ပြာကျနေလေသည်။ တောက်လောင်နေသည့် ပိုးစုန်းကြူးရောင်က ရွှေရောင်တွေ ခင်းကျင်းထားသည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြွယ်ဝဆုံးဆိုသော ကျောက်မျက်ရတနာတွင်းများ မြန်မာနိုင်ငံတွင် များစွာရှိသည်။ အဖိုးထိုက်တန်လှသည့် ကျောက်တော်များကို နန်းစဉ်ရတနာများ အဖြစ် မင်းမိဖုရားနှင့်တကွ မိသားစုများက ပိုင်ဆိုင်ကြသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်က အဖိုး အလွန် ထိုက်သော သူပိုင် နန်းစဉ်ရတနာစီသေတ္တာထဲက မြန်မာတော်တွင်းများတွင် ထွက်ရှိပြီးသမျှ ပတ္တမြား

တွေထဲတွင် တန်ဖိုးအကြီးဆုံးဆိုသည့် ငမောက်ပတ္တမြား^၇ လက်ဝတ်တော်ကို နှိုက်ယူကာ လက်ဝယ် ကိုင်ထားသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ဘိုးဘေးစဉ်ဆက်တစ်လျှောက်လုံး အဖိုးတန်ရတနာများနှင့် ကျောက်မျက်များကို နောက်ပိုင်းရလာသည့် စိတ်ကူးများအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ မြတ်နိုးမှုအားဖြင့်လည်းကောင်း စုဆောင်းထားခဲ့ကြသည်။ သည်ကျောက်နှင့်အတူ တန်ဖိုး သိပ်မကြီးလှသည့် ရတနာများကိုတော့ အခြားတိုင်းပြည်တွင် စံနေရစဉ် သူနှင့် သူ့မိသားစုများ အတွက် အထောက်အပံ့ဖြစ်ရန် တစ်ပါတည်း ဆောင်ယူချင်သည်။

“ကာနယ်စလေဒင်... ဒါတွေအားလုံး သယ်သွားရင် ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ”

ကာနယ်စလေဒင်က သူ့ရောင်ရင်းအရာရှိများနှင့် ချက်ချင်းဆွေးနွေးသည်။ တာဝန်ယူ စောင့်ရှောက်ပေးမည့်အကြောင်း ဘုရင်မင်းမြတ်ကို အာမခံသည်။ အရှင်မင်းမြတ်ကို ဆောင်ယူ တော်မူမည့် သင်္ဘောတော်ပေါ်သို့ အရောက် အစောင့်အရှောက်နှင့်တကွ ထည့်အပ်ပို့ဆောင်ပေး မည် ဖြစ်ကြောင်းလည်း လျှောက်တင်သည်။ သို့သော် သည်အချိန်မှာတော့ ထွက်ခွာရန် အချိန် သင့်ပြီ။ ဂုဏ်ပြုခံ အစောင့်တပ်ဖွဲ့များလည်း စောင့်ဆိုင်းနေကြပြီ။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် အရှင်နန်းမတော် မိဖုရားခေါင်ကြီးနှင့် သူမ၏မယ်တော်တို့ ခြံရံ လျက် စံနန်းတော်မှ ထွက်တော်မူသည်။ ကွေ့ကောက်သော လမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လှမ်း လာကြရာက လမ်းခုလတ်မှာ နောက်ကို လှည့်ကာ ရှုစားတော်မူသည်။ သမီးတော်များသည် အပျိုတော်များနှင့်အတူ နောက်တော်ပါးက ကပ်လျက် ပါလာခဲ့ကြ၏။ အပျိုတော်မိန်းကလေး များမှာ ပိုင်ဆိုင်သမျှ အထုပ်ကြီး အထုပ်ငယ်များကို ပိုက်ပွေ့ သယ်ဆောင်လာခဲ့ကြသည်။ အပျိုတော်တချို့က ပန်းများပင် ပန်ထားလိုက်ကြသေးသည်။ အချို့ကတော့ အတောက်ပဆုံး အဝတ်အစား များကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ ဒေါ်လီက ဒုတိယသမီးတော်ကလေးကို ခါးထစ်ခွင် ချိပိုးရင်း လိုက်ပါလာသည့် အက်ဗလင်ဘေးက လျှောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သည်မိန်းကလေး နှစ်ယောက်ကတော့ ပွဲတော်ကွင်းကို သွားနေကြသည့်နယ် ဘာကိုမှ ဂရုမထားဘဲ ခိုးခိုးခစ်ခစ် ဟီလာတိုက်ရင်း ပါလာကြသည်။

ရွှေနန်းတော်ကြီး၏ ရှည်လျားလှသော စင်္ကြံများတစ်လျှောက်မှာတော့ လျှောက်လှမ်း လာကြသော လူတန်းကြီးသည် နှေးကွေးစွာ ဖြတ်နေကြရသည်။ သည်နောက် ညီလာခံဆောင်၏

၇။ ငမောက်ပတ္တမြားကျောက်တော်မှာ အဝမြို့ ညောင်ရမ်းဆယ်ဆက်တွင် ငါးထပ်ဒါယကာမင်းတရား ညီတော် ငါးဆက်မြောက် မင်းပြုသော ပြည်မင်းတရားလက်ထက် သက္ကရာဇ် ၁၀၂၃ ခုနှစ်တွင် ချင်းတွင်းရွာနေ ငမောက် က ဆက်သည့် ပတ္တမြားဖြစ်သည်။ ကျောက်တော် ရတီချိန် ၉၀ ရှိသည်။ အမရပူရ ပထမမြို့တည်နန်းတည် မင်းတရားလက်ထက် လှော်ကားနှင့် တင်ယူဆက်သသဖြင့် လှော်ကားတင်ကလေး ကျောက်တော်လည်း ပါခဲ့ သည်။ ရတီချိန် ၂၀ ဖြစ်သည်။ အမရပူရ ဒုတိယမြို့တည်နန်းတည် မင်းတရားကြီးလက်ထက်တော် သက္ကရာဇ် ၁၁၇၉ ဒုတိယ ဝါဆိုလဆန်း ၄ ရက်နေ့ မိုးကုတ် ကျပ်ပြင် ကသည်းစိုသူကြီး သိရှိဇေယရာဇာ ထိန်းအုပ်စု သဖန်းပင် ကျောက်တွင်းတော် ကရသည် ကျောက်တော်မှာ ရွှေလှော်ကားနှင့် တင်ယူဆက်သခြင်းကြောင့် လှော်ကားတင်ကြီး တွင်သည်။ ရတီချိန် ၄၀ ရှိသည်။ ဆင်မတော်ကျောက်တော်၊ စံကျောက်တော်၊ နဂါးဗိုလ်ကျောက်တော်များအပါအဝင် အဖိုးများစွာတန်သော အခြားကျောက်တော်များစွာ ပါသွားခဲ့သည်။

မှန်စိန်ရံများကို ကျော်ခဲ့သည်။ သေနတ် ပခုံးထမ်း ဂုဏ်ပြုတပ်ဖွဲ့နှင့် ဖြောင်းခဲခြေမြည်အောင် အလေးပြုကြသော အင်္ဂလိပ်အရာရှိများကို လွန်ခဲ့သည်။

အရှေ့တံခါးတော်တွင် လှည်းနှစ်စီး စောင့်ဆိုင်းနေကြပြီ။ မန္တလေးရွှေမြို့တော်လမ်းများ နှင့် အဆင်အပြေဆုံး ယာဉ်ဖြစ်သည့် နွားလှည်းများဖြစ်သည်။ ပထမလှည်းမှာ အမြိတ်ရွှေ တပ်ထားသည်။ သီပေါမင်းတရားကြီးက လှည်းပေါ်သို့ ရွှေစက်တင်တော်မူသည်နှင့် အမြိတ်ရွှေ ခုနစ်ဆင့်သာရှိကြောင်း သတိထားမိလိုက်သည်။ သည်အရေအတွက်သည် ဝန်များ၊ များမတ်များ အတွက် သတ်မှတ်ထားခြင်းဖြစ်၍ သက်ဦးဆံပိုင် ဧကရာဇ်မင်းတစ်ပါးအတွက် ရည်ညွှန်းသော ကိုးဆင့် မဟုတ်သည်ကို သတိထားလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

ပင့်သက်ရှိလိုက်သည်။ စကားအရာ၌ ပြေပြစ်ချေငံရှိသည်ဆိုသော အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ် တို့ လက်စားလှလှ ချေကြပြီကော။ နောက်ဆုံးဆိုသည့် အချိန်ကလေးမှာပင် မရေရာလှသည့် လှည့်စားခြင်းဖြင့် လှည့်စားခဲ့ကြပြီ။ တစ်ခါက ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော အကြောင်းဟောင်းသည် သူ၏ နောက်ဆုံးကြိုကြိုခိုက်မှာပင် တာဝန်မဲ့သော ကျောင်းသားသူငယ်တစ်ယောက်ပမာ လူသိ ရှင်ကြား အရာကျသည့်နယ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ စလေဒင်၏ တွက်ဆမှန်းထင်မှုသည် မှန်ခဲ့၏။ သရော်မော်ကာပြုသမျှ အရာအားလုံးအတွက် သီပေါဘုရင်မင်းမြတ်သည် ပြင်းစွာ နာကြည်း ခံခက်ခြင်း၊ ကမ်းကုန်အောင် စူးနစ်ခြင်း စသော စိတ်ခံစားမှုများ မလွဲမသွေ တွေးမိလိမ့်မည် ဆိုသော အချက်သည် ထင်ကြေးနှင့် တစ်ထပ်တည်းကျခဲ့ပြီမဟုတ်လော။

* * *

နွားလှည်းများမှာ ငယ်လွန်းသည့်အတွက် လှည်းကက်အိမ်ထဲမှာ အပျိုတော်တွေအားလုံး လိုက်ပါဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ တောက်ပစွာ ဝတ်ဆင်ထားကြသည့် တစ်ဆယ့်ရှစ်ယောက်သော မိဘမဲ့ မိန်းကလေးတို့သည် အထုပ်များ၊ သေတ္တာများ ချီရွက် ပိုက်ပွေ့ကြလျက် လှည်းများနောက်က ရွဲ့ရွဲ့စောင်းစောင်း စီတန်းရင်း ခြေကျင်လိုက်ပါလာကြသည်။ မြောက်မြားလှစွာသော စစ်ဗာရီ တို့က လှည်းများနှင့် အပျိုတော်ကလေးများကို တစ်ဖက်တစ်ချက် ရံလျက် ချီတက်နေကြသည်။ ကျရောက်လာနိုင်သည့် ဘေးအန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ရန်အလိုငှာ လက်နက်အပြည့် တပ်ဆင်ထား ကြသည်။ မြို့တော်နေ ပြည်သူတို့အနေဖြင့် အရှင်နှစ်ပါးကို တိုင်းတစ်ပါးသို့ အုပ်လိုက်ဖမ်းဆီး ခေါ်သွားခြင်းအတွက် အကြောင်းမဲ့ ထိုင်နေကြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထား၍ မရနိုင်။ အရှင် နှစ်ပါးနှင့်တကွ ဆွေတော်ချိုးတော်တို့ လွတ်မြောက်စေခြင်းငှာ အကြမ်းဖက် တိုက်ခိုက် လှယက် ရန် စီစဉ်ထားကြကြောင်း အစီရင်ခံစာများအရ ကြားနှင့်ကြပြီးဖြစ်သည်။

မြိတ်သူ့စစ်ဌာနချုပ်အနေဖြင့် သီပေါဘုရင်မင်းမြတ်အား ဆောင်ယူချိန်သည် စစ်ဆင်ရေး တစ်ရပ်လုံး၏ အန္တရာယ်အကြီးဆုံးအချိန်အခါအဖြစ် ယုံကြည်ထားခဲ့ကြသည်။ စစ်အရာရှိအချို့ မှာ အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် စစ်မှုထမ်းခဲ့ဖူးကြသူများဖြစ်ရာ၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် မကြာမတင်နှစ်များဆီက ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုသည် သူတို့ခေါင်းထဲမှာ အစွဲကြီး စွဲလျက်ရှိကြ၏။ ၁၈၅၇ ခုနှစ်က အိန္ဒိယနိုင်ငံ တပ်တွင်းပုန်ကန်မှုကြီး၏ နောက်ဆုံးရက်များတွင် ဖြစ်လေသည်။ မလိုတို့၏ နောက်ဆုံးဧကရာဇ် ဗဟာဒူးရှားဇေးရ်ကို ဒေလီမြို့ ဆင်ခြေဖုံးတွင် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်မှူး မေဂျာ

ဟာဒ်ဆန်ကိုယ်တိုင် ဖမ်းဆီးမိခဲ့သည်။ အမြင်အာရုံ ရှိတဲ့သည့်အပြင် အားခွန်ဗလ ချညှန် နေပြီ ဖြစ်သည့် ဘုရင်အိုကြီးခမျာ သားတော်နှစ်ပါးနှင့်အတူ ဘိုးဘွားများ၏ အုတ်ဂူတွင် ပုန်းအောင်း ခိုလှုံနေခိုက် အဖမ်းဆီးခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် သားတော်နှစ်ပါးကို မကျောဟာဒ်ဆန် ၏ တပ်ဖွဲ့များက မြို့တွင်းသို့ စောင့်ကြပ်ခေါ်ဆောင်လာချိန်မှာတော့ လမ်းဘေးဝဲယာတစ်လျှောက် အင်အားကြီးမားလှသော လူစုလူဝေးကြီး ရောက်နှင့်နေခဲ့ကြပြီ။ လူစုလူဝေးကြီးမှာ များသည်ထက် များလာရာက အုပ်မနိုင် စီးမရ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ အန္တရာယ်ပြုရန် ခြိမ်းခြောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်နေကြသည့် လူအုပ်ကြီးကို ထိန်းချုပ်နိုင်ရန်အတွက် သားတော်နှစ်ပါးအား ကွပ်မျက်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်ရတော့သည်။ သားတော်နှစ်ပါး၏အလောင်းများကို လူအုပ်ကြီး ရှေ့မှောက်သို့ ဆွဲယူပြသခဲ့ရာ ဦးနှောက်များ ပွင့်ထွက် ပြန်ကျနေသည်ကို မြင်ကြရသည်။

သည်အဖြစ်အပျက်များသည်ပင် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ထက် မပိုသေးသည့် အားလျော်စွာ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်များ၏ခေါင်းထဲတွင် လတ်လတ်လောလော ရှိနေကြဆဲဖြစ်၏။ သည်အကြောင်းအရာက တပ်တွင်း စားမြန်ရိပ်သာများ၊ တပ်တွင်းကလပ်များတွင် စကားရောက် တိုင်း အသစ်ဖြစ်ရသောအကြောင်း ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ယခုလည်း သီပေါဘုရင်မင်းမြတ်ကို ဆောင်ယူ ရာ၌ ယင်းကဲ့သို့သော အခြေအနေမျိုး ဖြစ်ဖွယ်အကြောင်းမရှိဟု မျှော်လင့်စရာတော့ ရှိပါ၏။ အကယ်၍ ဖြစ်လာသည်ဆိုပါက သီပေါဘုရင်မင်းမြတ်၏ အစောင့်အရှောက်တို့ အသင့်မဖြစ် သေးသည့်အဖြစ်မျိုး ကြုံဖွယ်ရာမရှိ။

ရာဇာနည်ရွှေမြို့တော်၌ ဤမျှ အရွယ်ပမာဏ အတိုင်းအဆကြီးမားသော စီတန်းလှည့် လည်မှုကြီး ခင်းကျင်းနိုင်လောက်ဖွယ် လမ်းဟူ၍ များများစားစား ရှိလှသည်မဟုတ်။ နွားလှည်း များဆိုလျှင် ချဲ့ထားသောလမ်းများ၊ မတ်စောက်သော လက်ယာချိုး တာရိုးစောင်းအကွေ့များ တစ်လျှောက် တစ်လှိုမ့်ချင်း သွားနေရသည်။ မြို့တော် လမ်းမကြီးများမှာလည်း ဖြောင့်စင်းသည် ဆိုသော်ငြား ကျဉ်းမြောင်းသည့်အပြင် ပြုပြင်ပြင်ပြင် ခင်းထားခြင်းမရှိ။ ဖုန်စုတ်စုတ် တာလမ်း မျက်နှာပြင်များမှာလည်း မုတ်သုံရာသီက နှစ်စဉ် ထွန်ယက်ထားသဖြင့် ချိုင့်ကြီး ကျင်းကြီး ထနေသော ထယ်ရေးကြောင်းများဖြင့် လှည်းဘီးဖောင့်ရာ များရှိနေတတ်သည်။ နွားလှည်းဘီး များဆိုလျှင် သစ်တုံးများကို ရွှေထားသည့် ကင်းပိတ်ဘီးများ ဖြစ်သည်။ လှည်းများအဖို့ ဖောင့်ရာ ကျင်းချိုင့်များကို ယက်ကာဖယ်ကာ တွန်းထိုး ညှစ်ရုန်းရသည့်အခါ မာကျောခက်တရော်လှသော ဝင်ရိုးအိမ်တစ်ခုလုံးမှာ ခူမောင်းနှယ် တက်ချည် သက်ချည်ပြု၍ ကြမ်းတမ်းစွာ ယိမ်းထိုးနေလေ တော့သည်။ အရှင်နန်းမတော်မိဖုရားခေါင်ကြီးခမျာမှာတော့ စိစိညက်ညက်ကြွေအောင် အတော မသတ် ဆောင့်ခါနေသည့် လှည်း၏အထုအထောင်းက လွတ်အောင် ဆောင်လွယ်ထားရသည့် ပတ္တမြားနှုတ်ငံတော်စုစုနှင့် ထိလှခမန်း ကုပ်ကုပ်ကွေးကွေး လိုက်ပါတော်မူနေရလေသည်။

အရှင်နန်းပါးကို လိုက်ပါစောင့်ကြပ်နေကြသည့် စစ်ဗာရီများသည်လည်းကောင်း၊ အဆောင်ကြဉ်းခံ အရှင်နန်းပါးသည်လည်းကောင်း မြစ်ဆိပ်သို့သွားရာလမ်းကို သိကြသည်မဟုတ်။ စီတန်းချီတက်လာကြသော အစုအဝေးကြီးသည် မကြာမတင်မှာပင် မန္တလေးရွှေမြို့တော်၏ ဂျီဩမေတြီဆန်သော ဝက်ပါလမ်းတွေထဲမှာ လမ်းပျောက်ခဲ့ကြသည်။ စီတန်းလှည့်လည်လာကြသူ

တို့အားလုံး မြောက်ဘက်တောင်ကုန်းများဆီသို့ သွေ့ဖည်သွားကြရာမှ လမ်းစ ပြန်တွေ့ကြသည့် အခါမှာတော့ မိုးကြီးစုပ်စုပ်ချုပ်ခဲ့ပြီ။ ဆီစိမ်းမီးတုတ်ကြီးများ၏ အလင်းရောင်ကြောင့် လမ်းမှန်ပေါ် ပြန်ရောက်ကြသည့်အခါမှာတော့ နွားများပင် ပင်ပန်းနေကြပြီ။

နေ့ခင်းအလင်းရောင်တွေ ရှိနေစဉ်တုန်းကတော့ ရွှေမြို့နေ ပြည်သူဆင်းရဲသားများ ကိုယ်တိုင်က လမ်းတွေကို ဝေးဝေးက ရှောင်နေခဲ့ကြ၏။ လှည်းတွေ ဖြတ်သွားကြစဉ်က စစ်သား များ၏ လှံစွပ်များရန်က ကင်းလောက်သော ပြတင်းပေါက်များနှင့် အိမ်ခေါင်များပေါ်က စောင့် ကြည့်နေခဲ့ကြသည်။ မှောင်စပျိုးလာချိန်မှာတော့ အိမ်များဆီက ပြုံးပြုံးဖြောက်ဖြောက် ထွက်လာ ကြလေပြီ။ မှောင်ကျသွားပြီဆိုတော့မှ ဟိုစုစု သည်စုစု အစုကလေးတွေဖွဲ့ကာ စီတန်းချီတက်နေ ကြသည့် အတန်းရှည်ကြီးနောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်လာကြသည်။

ကူမားရ်က ဒေါ်လီကို တွေ့လိုက်ချိန်မှာတော့ သူမသည်ပင် သေးသေးနုနုကလေး ဖြစ်နေသည်။ အဝတ်ထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်ကို ခေါင်းပေါ်ထိန်းရွက်ရင်း အရပ်ရှည်ရှည်စစ်သား တစ်ယောက်ဘေးနားက လျှောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ မျက်နှာကလေးတစ်ခုလုံး ပေပွနေရုံမက ဝတ်ထားသည့် ထဘီသည်လည်း ဖုန်အလိမ်းလိမ်းဖြစ်နေလေ၏။

မနေ့ညက ရွှေနန်းတော်ကြီးက ရှာတွေ့လာသည့် ပစ္စည်းကလေးအချို့ ကူမားရ်လက်ထဲ မှာ ရှိနေဆဲဖြစ်၏။ ကူမားရ်က ဈေးဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်ဆီ သုတ်ခနဲပြေးကာ သူ ရထားသည့် ပစ္စည်းကလေးတွေကို ထန်းလျက်ခဲ လက်နှစ်ဆုပ်စာလောက်နှင့် လဲလာခဲ့သည်။ ထန်းလျက်ခဲ တွေကို ငှက်ပျောဖက်ထဲထည့်ထုပ်ပြီး ကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့် စည်းလိုက်သည်။ မြို့နှင့် အတော် ကလေး လှမ်းသွားပြီဖြစ်သည့် လူတန်းကြီးနောက်ကို မီအောင်ပြေးလိုက်ရပြန်သည်။

ဗြိတိသျှစစ်သင်္ဘောများရှိသည့်နေရာက တစ်မိုင် သို့မဟုတ် တစ်မိုင်ပျော့ပျော့လောက် သာ ဝေးသည်မှန်သော်လည်း မှောင်ကလည်း မှောင်နေပြီဖြစ်သည့်အပြင် အဝှမ်းအကော မညီ သည့် လမ်းကြမ်းတစ်လျှောက် တရွေ့ရွေ့သွားနေကြရသဖြင့် ခရီးမတွင်လှဘဲရှိနေ၏။ ညအမှောင် ထကြီး စီးမိသွားချိန်မှာတော့ ထောင်နှင့်ချီသော ရွှေမြို့တော်နေအိမ်များဆီက လူတွေ သွန်ကျ လာခဲ့ပြီ။ အရှင်နန်းပါးနှင့်တကွ ဆွေတော်မျိုးတော် နောက်တော်ပါးများကို ဆောင်ကြဉ်းရာ လမ်းတစ်လျှောက် လျှောက်လာခဲ့ကြကာ စစ်သားများနှင့် သူတို့ကိုင်ဆောင်ထားကြသည့် မီးတုတ် အလင်းရောင် ပြောက်တိပြောက်ထိုးများဘေးက လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ကူမားရ်က ရှေ့ကိုရောက်အောင် သွန်ပြေးပြီး မန်ကျည်းပင်တစ်ပင်ပေါ် တက်လိုက်သည်။ ပထမဆုံး ဗီရိုလှည်း သူ့မြင်ကွင်းထဲရောက်လာသည့်အခါမှာတော့ ဗီရိုလှည်း၏ပြတင်းပေါက် ငယ်ကတစ်ဆင့် ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်က ဗီရိုလှည်းထဲမှာ နောက်ကို တောင့်တောင့်ကြီးမိုရင်း ထိုင်နေခြင်းဖြစ်၏။ မျက်လုံးတွေက ရှေ့ကို စူးစိုက်လျက်။ ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ ဗီရိုလှည်း ယိမ်းသလို လိုက်ယိမ်းနေလေသည်။

ကူမားရ်က ဒေါ်လီနှင့် လက်တစ်ကမ်းအကွာလောက်အထိ လူအုပ်ကြီးကို တိုးကာ လျှောက်လာခဲ့သည်။ မြေလှမ်းကို သုတ်သုတ်ပါအောင်လျှောက်ရင်းက ဒေါ်လီဘေး ကပ်လျက်မှာ ချီတက်နေသည့် စစ်သားကို အကဲခတ်နေရသည်။ စစ်သားက သူ့နောက်က စစ်သားကို တစ်စုံ

တစ်ရာပြောဖို့ မျက်လုံးရွှေ့လိုက်သည့် ခဏငယ်ကလေးသည်ပင် ကူမားရ်၏ အခွင့်အရေး ဖြစ်သည်။ ကူမားရ်က ဒေါ်လီအနီး ဖျတ်ခနဲ ကပ်လိုက်ပြီး ကိုင်ထားသည့် ငှက်ပျောဖက် ထုပ်ကလေးကို လက်ထဲထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ယူလေ...ဒါ စားစရာပါ”

ဒေါ်လီက သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် သူ့ကို တွေ့ကြည့်နေသည်။

“ယူလိုက်လေ၊ မနေ့က ကုလားလေးဟဲ့”

အက်ဗလင်က ဒေါ်လီကို တံတောင်နှင့်တွက်ပြီး ယူခိုင်းသည်။

ကူမားရ်က လူရိပ်တွေကြားကို ပြန်ဆုတ်လိုက်သည်။ အမှောင်ထု၏ အကွယ်အကာဖြင့် ဒေါ်လီဘေး ကပ်လျက်က လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ဒေါ်လီက ငှက်ပျောဖက်ထုပ်ကလေးကို ဖြေကာ ထန်းလျက်ခဲတွေကို ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ငှက်ပျောဖက်ကို ပြန်ထုပ်လိုက်ကာ သူမဘေးမှာ ချီတက် နေသည့် စစ်သားကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ စစ်သားက ပြုံးပြရင်း ရင်းရင်းနီးနီး ငြင်းဆန်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါပြသည်။ တစ်ယောက်က အင်္ဂလိပ်လိုပြောလိုက်တော့ စစ်သားက ရယ်သည်။ ဒေါ်လီ အပါအဝင် မိန်းကလေးတွေအားလုံး လိုက်ရယ်ကြလေသည်။

ကူမားရ် အံ့ဩသွားသည်။ ဒေါ်သပင်လျှင် ဖျဉ်းခနဲ ထွက်မိရသည်။ ဒေါ်လီ ဘာလုပ် လိုက်တာလဲ။ မိမိကိုသော်မှ အဝေးတိုင်းတစ်ပါးသို့ ဆောင်ကြဉ်းခေါ်ဆောင်လာသူအား ခဲခဲ ယဉ်းယဉ်း ရယူထားသည့် စားဖွယ်ကို ဘာကိစ္စများ စေတနာ ရေစီးကမ်းပြိုလိုက်နေရပါလိမ့်။ နောက်တော့လည်း တဖြည်းဖြည်းချင်းဆိုသလို ကနဦး တင်းမာနေသည့်စိတ်ကလေး ပြေလျော့ သွားခဲ့ရုံမက ကျေးဇူးပင် တင်လိုက်မိသည်။ မှန်သည်။ ဒါက လုပ်ရမည့်ကိစ္စဖြစ်သည်။ ဒေါ်လီ က လုပ်ရမည့်အလုပ်ကို လုပ်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ သည်လို အပျိုတော်မိန်းကလေးတွေက စစ်သားတွေကို မကျေနပ် မချမ်းနိုင် အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ဆက်ဆံပြစရာလိုလိုလား။ ဘုရင့်ရဲမက်တော် များသည်ပင် မလွန်ဆန်နိုင်မှတော့ သူတို့ကကော ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖိဆန်ဝံ့ကြပါမလဲ။ မဖြစ်နိုင် ပါ။ အောင့်အည်းနေခြင်းသာ အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ ဒေါ်လီ သည်နည်းကို သုံးရလိမ့်မည်။ သည်လိုသာ နေရလိမ့်မည်။

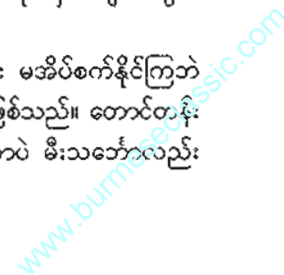
မြစ်ဆိပ်နှင့် မိုင်ဝက်စာလောက်အလိုမှာတော့ စစ်သားတွေက တာလမ်းကို ဖြတ်ပိတ် လိုက်ကြသည်။ လိုက်ပါလာကြသည့် လူအုပ်ကြီးကို နောက်ပြန်လှည့်ကြစေရန် ပိတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ လူတွေက သစ်ပင်တွေပေါ် အတင်းထိုးတက်ကြသည်။ အိမ်ခေါင်တွေပေါ် အုံခဲနေ အောင် တက်ကြသည်။ မြင်ကွင်းကို အပေါ်စီးက မြင်နိုင်ရန်ဖြစ်သည်။ ကူမားရ်က သစ်ငှက် တစ်ငှက်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသည့် မချိုအနီးသို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာခဲ့၏။ မချိုက အရှင် မိဖုရားခေါင်ကြီးနှင့် တွေ့ခဲ့သည့် မနေ့ညက ဇာတ်လမ်းကို မျက်ရည်တွေတွေကျနေကြသည့် လူတွေကြားမှာ ရှိကြီးငင်ကြီး ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကူမားရ်က မချိုခေါင်းကို ဖွဖွ ကလေးသပ်ရင်းက ဖြေသိမ့်ပေးသည်။ ကူမားရ်အဖို့ သည်လိုအရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်သည့် လူကြီး တစ်ယောက် ငိုနေတာကို အရှင်က မမြင်ဖူးခဲ့။ ဘာအတွက်များ ငိုနေရပါလိမ့်။ သူ့ဘေးက မျက်နှာတွေပေါ်မှာ အဖြေတစ်ခုခု ရှိလိုရှိငြား လိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ သည်အချိန်အထိ မြောက် မြားလှစွာသော လူတွေ ကျူကျူပါအောင် ငိုနေကြတာကို သူ သတိမထားမိ။ ဒေါ်လီနောက်

ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ဖို့လောက်သာ အာရုံရှိနေတော့ ဘေးဘီက လူတွေကို သတိ မထားမိတာလည်း ပါသည်။ အခုတော့ မျက်နှာတိုင်းမှာ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျနေတာကို မြင်ရပြီ။

မနေ့ညက ရွှေနန်းတော်ကြီးထဲမှာ လူပေါင်းများစွာ ဝင်ရောက်မွေ့နှောက်ခဲ့ကြတာကို သူ သတိရနေသည်။ ရွှေနန်းတော်ကြီးထဲက ရွှေနန်းအသုံးအဆောင် ပရိဘောဂတွေကို ခုတ်ကြ ဖွဲကြတာ၊ ကြမ်းခင်းတွေကို လှန်ကြွတ်ကြတာတွေအားလုံးကို သတိရနေခြင်းဖြစ်၏။ အခုတော့ သည်လူတွေကပဲ မဖြေဆည်နိုင်ကြသည့်နယ် ချုံးပွဲချ ငိုယိုနေကြပြန်ပါပကော။ အရှင်နှစ်ပါး ပါတော်မူလေပြီဆိုသည့် စိတ်နှလုံးကြော့မှုဖြင့် သိမ့်သိမ့်သည်းသည်း ပူဆွေးနေကြပြန်ပါပကော။ ကူမားရ်မှာတော့ သည်ဖြေဆည်နိုင်ခြင်းကိုပင် အသိမ့်နေခဲ့သည်။ တောစိတ်ဝင်နေသည့် သတ္တဝါ တစ်ကောင်နယ် ရှိခဲ့သည်။ မင်းနှင့် ပြည်သူတို့၏ မမြင်စွမ်းသာသော နောင်ဖွဲ့မှုဖြင့် တစ်ဦးမှ တစ်ဦးသို့ တွယ်ယှက်နေသည့် သံယောဇဉ်ကို သူ မမြင်သာဘဲရှိနေခဲ့သည်။ သူ့ဇာတိ ဘင်္ဂလား မှာပင် ရာစုတစ်စုစာ ကာလတာ အောင်နိုင်မှုအားဖြင့် သည်လို ဖွဲ့နောင်ခြင်း သံယောဇဉ်တို့ ဖြန့်ခွဲခံရပြီ မဟုတ်လော။ အောက်မေ့ သတိရခြင်း အဖြစ်သည်ပင် မရပ်တည်နိုင်ပြီ မဟုတ်လော။ သွေး၏နောင်ဖွဲ့ခြင်း၊ သဟာယဖွဲ့ခြင်းနှင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အပြန်အလှန်ပြုခြင်းများ၏အလွန်က မိမိကိုယ်မိမိ ပြဋ္ဌာန်းထားရသော နယ်ပယ် အဝန်းအဝိုင်းအတွင်းမှာ သစ္စာစောင့်သိခြင်းသည် မရှိ။ တာဝန်ဝတ္တရားဆိုသည် မရှိ။ ကန်သတ်မှုများသည် မရှိ။ ကူမားရ် သည်လိုပဲ လက်ခံ ထားသည်။ စံနမူနာကောင်းများ၊ စိတ်ကောင်းစေတနာများအားဖြင့် ဝင်ငွေရှာကြသူများကိုသာ သူ၏ယုံကြည်မှုနှင့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို သီးသန့်ထားရှိခဲ့သည်။ တစ်ခါကဆိုလျှင် သစ္စာမဲ့ခြင်းကို ဆန့်ကျင်သော ပြဋ္ဌာန်းချက်မရှိသူတွေကို လိုက်လိုက်လှဲလှဲ သစ္စာရှိခဲ့ဖူးသည်။ သည်အချက်က လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်က တောစိတ်ဝင် သတ္တဝါတစ်ကောင်နှင့် မခြားသူ မဟုတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့ကိုယ်တိုင်နှင့် မဆက်စပ်သော၊ သူ၏ ကိုယ်ပိုင်လက်ငင်း အလိုဆန္ဒများနှင့်ဆန့်ကျင် သော သစ္စာဓမ္မ အစုအဝေးကတော့ ရှိသင့်သည်သာ။ သိပ်တော့ နားမလည်လောက်စရာပင်။

ပြည်သူ့ဆင်းရဲသား လူစုလူစားကြီးဆီက မချီတင်ကဲ ငိုညည်းသံတွေကို ရိုက်ခတ်လာခဲ့ သည်။ တိုင်းတစ်ပါးသို့ ဆောင်ကြဉ်းခြင်း ခံရရှာသူများကတော့ ရွေ့လျားနေကြဆဲဖြစ်၏။ လှည်းတွေပေါ်က ဆင်းကြရပြီ။ သင်္ဘောတစ်စီးပေါ် တက်ကြရပြီ။ ကူမားရ်ကတော့ ခပ်နီးနီး သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်က သစ်ကိုင်းတွေပေါ်ကို ခုန်တက်လိုက်သည်။ မြစ်က ဝေးနေသည်။ သူမြင်ရ သလောက်က မီးသင်္ဘောတစ်စီးနှင့် ကုန်းပေါ်ပေါ်တွင် အပြည့်ရှိနေကြသည့် လူရိပ် သေးသေး ကလေးတွေသာဖြစ်၏။ လူရိပ်လူယောင်ဆိုသည်ကလွဲလျှင် မည်သူမည်ဝါဆိုတာတော့ ပြောဖို့ ခက်သည်။ သည်နောက်မှာတော့ မီးသင်္ဘောက မီးတွေငြိမ်းသွားကာ အမှောင်ထုထဲမှာ ပျောက်ကွယ် သွားလေသည်။

ထောင်ပေါင်းများစွာသော ပြည်သူတို့ကား တစ်ညပတ်လုံး မအိပ်စက်နိုင်ကြဘဲ ရှိနေကြသည်။ မီးသင်္ဘောအမည်က နေမင်းဟု အဓိပ္ပာယ်ရသော သူရိယဖြစ်သည်။ တောင်တန်း များပေါ်ကို ကောင်းကင်အလင်းတွေ ဖိုလာသည့် နံနက်ခင်း အရုဏ်မှာပဲ မီးသင်္ဘောလည်း ရွှေမြို့တော်ဆိပ်ကမ်းက ခွာခဲ့လေသည်။



ထဲတွင် ဝင်းပလျက်ရှိ၏။ တိရုံ ဆံတော်ရှင်စေတီတော်မြတ်ကြီးကို ကပ်လှူတော်မူရန် ထီးတော် တစ်ဆူ တည်လုပ်စဉ်ကပင် သူပါခဲ့သည်မဟုတ်လော။ ထီးတော်မြတ်၏ ဘုံအဆင့်ဆင့်ကို ရွှေပုစွန်ခွံ မွန်းစဉ်အခါက သူ့လက်တော်များဖြင့် ကုသိုလ်ယူခဲ့ရဖူးသည်။ ထီးတော် တစ်ဆူချင်းမှာ ရွှေမျက်ပါးတော် တစ်လွှာချင်း ဆပ်ကပ်ခဲ့ရဖူးသည်။ ထီးတော်ဒါယကာမှာ ခမည်းတော် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးဖြစ်၍ ရွှေမြို့တော်မှာ သွန်းခတ်စေခဲ့ပြီး အလုပ်အဆောင် ပြီးပြေသည်နှင့် အောက်မြန်မာနိုင်ငံ ရန်ကုန်မြို့သို့ ရေနန်းစကြာသင်္ဘောတော်နှင့် ပို့ဆောင်တော်မူခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က သူသည်ပင် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သာမဏေဝတ်နေချိန်ဖြစ်သည်။ ထီးတော်ကြီးလုပ်ဆောင် စဉ်က တံဆိပ်တော် ရ၊ မရ သံဃာတော် မထေရ်မြတ်များသည်ပင် အားတက်သရော ပါဝင်တော် မူခဲ့ကြသည်။

သီပေါဘုရင်မင်းမြတ်က စုံမှန်ပြောင်းကို အောက်နားဆီအထိ နှိမ်လိုက်ရင်း မြစ်ကမ်းနား တစ်လျှောက် တစ်စပ်ချင်း ရှားတော်မူပြန်သည်။ အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်း၏ အနားဝန်းတွေက ပျားပန်းခပ်မျှ သဲသဲရုတ်ရုတ် လှုပ်ရှားပြေးလွှားနေကြသော အရာများပေါ်သို့ ကျရောက်သွားသည်။ အုတ်ထရံကြီးများ၊ တိုင်လုံး ထိုးထိုးထောင်ထောင်များ၊ လက်တွန်းလှည်းများ၊ သောသောရုတ်ရုတ် သုတ်သီးသုတ်ပျာ ဇောကပ်နေကြသူများ၊ ရန်ကုန်မြို့နှင့်စပ်လျဉ်း၍ နောင်တော်ကြီးတစ်ပါးဖြစ်သော မင်းသားကြီးကိုယ်တိုင် ပြောပြဖူးသဖြင့် ကြားဖူးနားဝတော့ ရှိသည်။ ရန်ကုန်မြို့ကို ဘေးတော် ရတနာသိမ်မြို့တည် အလောင်းမင်းတရားကြီး တည်လုပ်တော်မူခဲ့သည်^၉ မှန်သော်လည်း နောင်တော်မင်းတရားများ လက်ထက်တော်တစ်လျှောက် အကြံအချီ အရောက်အလှမ်း လွန်စွာ နည်းပါးခဲ့ကြသည်။ သီပေါမင်းသား မဖွားမြင်မီကပင် မြန်မာ့ကမ်းရိုးတန်းဒေသများနှင့်တကွ အောက်မြန်မာနိုင်ငံရှိ ရန်ကုန်မြို့ကို ဗြိတိသျှတို့ သိမ်းယူထားပြီးဖြစ်သည်။ သည်ကတည်းက မြန်မာမင်းတို့ ဖြန့်ကျက်သိမ်းအုပ်တော်မူနိုင်သည့် အချုပ်အခြာအာဏာစက်ရိပ်သည် ရောဝတီ မြစ်ထက်ဝက်စာလောက် ဆုတ်ပေးလိုက်ရသည့်နယ် ရှိခဲ့သည်။ ထိုစဉ်ကတည်းက ရန်ကုန်မြို့ကို ရွှေမြို့တော်တွင် အရာကျကြသူ မင်းညီမင်းသားများ၊ ပုန်စားပုန်ကန် ပြုသူများနှင့် နယ်နှင့်ဒဏ်ခံရ သူများလောက်သာ ရောက်ခွင့်ရှိကြသကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့သည်။

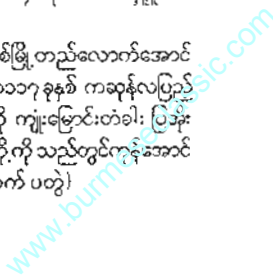
၅

ရောဝတီကို စုန်ခဲ့သည်ပင် ငါးရက်ရှိပြီ။ ညနေစောင်းစောင်း မိုးချုပ်လှချုပ်ခင်မှာပဲ သူ့ရိယသင်္ဘော ရန်ကုန်မြစ်တွင်းသို့ ဆိုက်လေသည်။ ကျူသံ ဆူသံတွေ ပွက်ပွက်ညံနေသည့် ရန်ကုန်နှင့် မလှမ်းမကမ်း ရန်ကုန်မြစ်လယ်လောက်မှာ ကျောက်ချလိုက်သည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်ခင်း အလင်းရောက်သည်နှင့် သီပေါမင်းတရားကြီးသည် စုံမှန်ပြောင်းတစ်လက်ကို ကိုင်ရင်း သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ် တက်လာခဲ့သည်။ သည်မှန်ပြောင်းက ပြင်သစ်လုပ် စုံမှန်ပြောင်းဖြစ်သည်။ တစ်ခါက ခမည်းတော် ဘဝရှင်မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးကိုယ်တော်တိုင် လက်ကိုင်ပြုခဲ့သည့် အဖိုးထိုက် ဘိုးဘွားအမွေလည်းဖြစ်သည်။ ခမည်းတော်ဘုရားကြီးဆိုလျှင် သည်စုံမှန်ပြောင်းကို လွန်စွာ မြတ်နိုးတော်မူသည့်အတွက် ရွှေစက်တင်လေရာတိုင်း အမြဲဆောင်ယူတော်မူလေ့ရှိသည်။ ညီလာခံ မြေနှုန်းပြာသာဒ်ဆောင်တော်တွင်းအထိ ဆောင်ယူတာမျိုးပင် ရှိခဲ့သည်။

ချမ်းစိမ့်စိမ့် မနက်ခင်း။ မြစ်ပေါ်မှာ နှင်းတွေ ပိန်းပိန်းကြီး လည်လျက်ရှိ၏။ ဘုရင် မင်းမြတ်က မြူတွေ ကင်းရှင်းသွားစေမည့် နေရောင်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ငုံ့လင့်တော်မူသည်။ နှင်းတွေ ပါးပြီဆိုတော့မှ စုံမှန်ပြောင်းကို ညင်သာစွာ ကောက်ယူလိုက်သည်။ အလို...။ ဖြုတ် တစ်ချက် မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းက သူ့တစ်ဘဝစာလုံး လွမ်းမောခဲ့ရသည့် မြင့်မြင့်သွန်းသွန်း သိဂုံတ္တရကုန်းမြတ်မဟီပေါ်မှ လွန်စွာသပွယ်လှသော ဥက္ကလာပတိရုံ ဆံတော်ရှင်စေတီတော်ကြီး ဖြစ်သည်။ စိတ်ကူးအားဖြင့် ရည်မှတ်မှန်းရော်ခဲ့သည်ထက်ပင် ပိုမိုကြီးမားသော လုံးတော်ဉာဏ်တော် ဖြင့် ပြည့်စုံသော စေတီတော်ကြီးပါကလား။ မြူနှင်းတွေပေါ်မှ စုန်ထွက်နေသည့် စေတီတော်မြတ် ကြီး၏ ထီးတော်က ကောင်းကင်ထဲ စိုက်စိုက်ဖူးစူး တိုးဝင်လျက်ရှိကာ မနက်ခင်း အလင်းရောင်

၈။ သက္ကရာဇ် ၁၂၃၂ ခုနှစ် ကဆုန်လဆန်း ၈ ရက်နေ့က အစပြု၍ ထီးတော်လုပ်ဆောင်သည်။ သီပေါမင်းသား သည်ပင် သက်တော် ၁၂ နှစ်ရှိသေးသည်။ ထီးတော်ကို ပထမဘုံမှ သက္ကမဘုံအထိ ထီးတော်အရပ် ၁၄ တောင် ၇ သစ်၊ ကလပ်၊ ဆပ်သွားဖူး၊ ငှက်မြတ်နား၊ စိန်ထွတ်အထိ ၈ တောင် ၁ သစ်၊ ၂ စုအခြင် ၂၂ တောင် ၁ မိုက်ရှိသော ထီးတော်ကို ရွှေသားချိန် ၂၀၂၂၉ ကျပ် ၄ မူး၊ ကျောက်နီကြီး၊ ကျောက်နီလတ်၊ ကျောက်နီသေး၊ မြကြီး၊ မြလတ်၊ မြသေး၊ စိန်ကြီး၊ စိန်လတ်၊ စိန်သေး၊ ကြောင်၊ နီလာ၊ ပုလဲ၊ ဥဿဖရာ၊ ဂေါ်မိတ်၊ သန္တာလုံးရေ ၃၆၄၁၁ မွမ်းမံ၍ ထီးတော် ချားသီးမှ ဒီနပ်တော်ထိ ရွှေခိုင်ရေ ၂၇၆၄၁ ဆိုင်း ကပ်လှူပူဇော် ခဲ့သည်။

၉။ ဘဝရှင်အလောင်းမင်းတရားကြီးဘုရားလည်း ဒဂုန်မြို့ဟောင်းယာတောဖြစ်၍ သစ်မြို့တည်လောက်အောင် တောချိုင့်အင်း ကုန်းကျင်းရှိသည်များကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်း တူးဖော်စေ၍ သက္ကရာဇ် ၁၁၁၇ ခုနှစ် ကဆုန်လပြည့် ကျော် ၇ ရက် ကြာသပတေးနေ့ (၂ မေ ၁၇၅၅) တာဝန်း ၁၁၁၉ တာရှိသော သစ်မြို့ကို ကျုံးမြောင်းတံခါး ပြင်ဆင် စေသော မြို့၏အင်္ဂါပြည့်စုံစွာ ၇ ရက်နှင့် ပြီးပြည့်စုံစွာ တည်လုပ်တော်မူ၍ ရန်သူတော်တို့ကို သည်တွင်ကုန်အောင် လုပ်ကြံတော်မူမည် အမိန့်တော်ရှိ၍ ရန်ကုန်မြို့ သမုတ်တော်မူ၏။ (ကုန်းဘောင်ဆက် ပတွ်)



သုံးဆယ်မင်းသားကြီးသည်လည်း သည်အဖြစ်မျိုးရှိခဲ့သူတွေထဲက မင်းသားတစ်ပါး ဖြစ်သည်။ သုံးဆယ်မင်းသားကြီးနှင့် ဘဝရှင်ခမည်းတော်ဘုရားတို့ ရွှေစိတ်တော် အခန့်မသင့်ကြ ခိုက် ဧရာဝတီအောက်မြစ်စဉ်အတိုင်း စုန်သွားခဲ့ပြီး ဗြိတိသျှပိုင် အောက်မြန်မာနိုင်ငံ ရန်ကုန်မြို့၌ ခိုလှုံခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်း ခမည်းတော်၊ သားတော်တို့ စိတ်တော်အခန့်မသင့်ကြသည့်အခါ သုံးဆယ် မင်းသားကြီးလည်း အထက်မြန်မာနိုင်ငံ ရတနာပုံရွှေမြို့တော်ကို ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ အောက် မြန်မာနိုင်ငံ ရန်ကုန်မြို့နှင့်စပ်လျဉ်း၍ သုံးဆယ်မင်းသားကြီးခမျာ သိလိုကြသမျှ မေးခွန်းတွေ ဖြေနေရသည်။ ညီတော်၊ နောင်တော်များ အားလုံးလိုလိုက ရန်ကုန်မြို့အကြောင်း သိချင်ကြသူ တွေချည်း ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က သီပေါမင်းသားမှာ သက်တော် ဆယ်ကျော်စွန်းစ အရွယ်ရောက်နေပြီ ဖြစ်ရာ သုံးဆယ်မင်းသားကြီး ပြောပြတတ်သည့် ရန်ကုန်မြစ်တွင်းသွား လှေသမ္ဗန် သင်္ဘောများ အကြောင်းသည်ပင် ရွှေနားဆင်၍ မပြီးနိုင်အောင်ရှိခဲ့သည်။ တရုတ် ကတ္တူလှေကြီးများ၊ အာရပ် တို့၏ တစ်ပင်တိုင် ရွက်လှေကြီးများ၊ စစ်တကောင်း သမ္ဗန်ကြီးများ၊ အမေရိကန် ရွက်သင်္ဘောများ၊ အင်္ဂလိပ် ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးများ၊ ရန်ကုန်ကမ်းနားနှင့် ကမ်းနားတစ်လျှောက်ရှိ ဧရာမ တိုင်လုံးကြီးများနှင့် ဆောက်ထားသည့် ဂေဟာကြီးများ၊ အဆောက်အအုံများ၊ ဘဏ်တိုက်များ၊ ဟိုတယ်များ၊ ဂေါ်ဒွင်ဆိပ်ခံတံတားနှင့် ကုန်လှောင်ရုံများ၊ ပုဇွန်တောင်ချောင်းတစ်လျှောက် အတန်း လိုက်ရှိနေသည့် သစ်စက်များ၊ လမ်းကျယ်ကြီးများ၊ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေသည့် လမ်းသလားကြသူ များ။ လူအများသွားလာနေကျနေရာတွေမှာတော့ နိုင်ငံခြားသားများဖြစ်ကြသော အင်္ဂလိပ်၊ ကော်ရင်ဂျီ၊ တမီလ်၊ အမေရိကန်၊ မလေး၊ ဘင်္ဂါလီ၊ တရုတ်စသည့် လူမျိုးများကို တွေ့ရသည် ဆို၏။ ရန်ကုန်မြို့နှင့်ပတ်သက်၍ အကြောင်းတွေ စုံလှသည်။

သုံးဆယ်မင်းသားကြီး ပြောပြလေ့ရှိသည့် ဇာတ်လမ်းတွေထဲက တစ်ပုဒ်မှာ မဂိုမင်း ဆက်၏ နောက်ဆုံးဇကရာဇ် ဗဟာဒူးရှားဇမားရ်၏ ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယ နိုင်ငံတွင် ၁၈၅၇ ခုနှစ် တပ်တွင်းပုန်ကန်မှုကြီးကို နှိမ်နင်းအောင်မြင်ပြီးသည့်နောက် ဗြိတိသျှတို့ က မြန်မာနိုင်ငံ ရန်ကုန်မြို့သို့ ပို့ဆောင်ခဲ့ကြရာ နန်းကျဘုရင်အိုကြီးခမျာ ရွှေတိဂုံစေတီတော် မြတ်ကြီးနှင့် မဝေးလှသော စံအိမ်တော်ငယ်တစ်လုံးတွင် စံနေတော်မူခဲ့ရသည်။ တစ်ညမှာတော့ သုံးဆယ်မင်းသားကြီး ကိုယ်တိုင် မိတ်ဆွေအချို့နှင့်အတူ နန်းကျဘုရင်၏ စံအိမ်တော်ကို ကြည့် ရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ထွက်ခဲ့ကြရာ စံအိမ်တော်ဝန်တာမှာထိုင်ရင်း ပုတီးစိပ်နေသည့် ဘုရင် အိုကြီးကို မြင်ခဲ့ရသည်ဆို၏။ အမြင်အာရုံ ချို့တဲ့နေသည့် ဘုရင်ကြီးမှာ သက်တော်ရင့်လှပြီ။ မင်းသားကြီးနှင့် မိတ်ဆွေများလည်း နန်းကျဘုရင်အို၏အပါးတော်ရောက်အောင် ချဉ်းကပ်ကြရန် ကြံစည်ခဲ့ကြပြီးမှ စိတ်ပြောင်းသွားခဲ့ကြသည်။ သည်လိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ဘာတွေများ ပြောနိုင်ကြမှာလဲ။

သည်ဘုရင်အိုကြီး နတ်ရွာစံသည့်နောက်ပိုင်း ရန်ကုန်မြို့ရှိ လမ်းတစ်လမ်းကို 'မဂိုလမ်း' ဟု အမည်ပေးခဲ့ကြောင်း သုံးဆယ်မင်းသားကြီးကိုယ်တိုင် ပြောပြဖူးသည်။ ရန်ကုန်မြို့တွင် ကုလားလူမျိုးများ အနေအထိုင်များကြသည့်အလျောက် မြန်မာများထက်ပင် များသေးသည်ဟု ဆိုသည်။ ကုလားလူမျိုးအများစုကို ဗြိတိသျှတို့က အစီအစဉ်ရှိရှိ ခေါ်ယူခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၍ သင်္ဘော ကျင်းများ၊ သစ်စက်နှင့် ဆန်စပါးကြိတ်စက်များတွင် အလုပ်အကိုင် နေရာချပေးခဲ့ကြသည်။

အချို့ကိုတော့ လံချားဆွဲရန်နှင့် မိလ္လာသန်ရှင်းရေးအလုပ်များ လုပ်စေခဲ့သည်။ မြန်မာများအဖို့ သည်လိုအလုပ်မျိုးကို လုပ်ကိုင်လိုကြသည် မဟုတ်။ လုပ်စရာလည်း အကြောင်းမမြင်။ မြန်မာနိုင်ငံ တွင် ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးခြင်း ကင်းသည်။ မြန်မာအားလုံးလောက်နီးပါး အခြေခံ အရေးအဖတ် လောက်တော့ တတ်ကျွမ်းကြသူတွေချည်း ဖြစ်သည်။ သည်လို နိမ့်ပါးသည့်အလုပ်တွေကို လုပ်ရန် ဆန္ဒ ရှိ၊ မရှိ မေးလျှင်ပင် နာတတ်ကြသူများ ဖြစ်သည်။ သည်တော့လည်း မြန်မာများအဖို့ လံချားဆွဲစရာ အကြောင်းမရှိ။ အညစ်အကြေးသိမ်းစရာ အကြောင်းမမြင်။

* * *

သီပေါဘုရင်မင်းမြတ်က စုံပုန်ပြောင်းကို မျက်လုံးများဆီပြန်ကပ်ကာ မြစ်ကမ်းနား တစ်လျှောက် ဥဒဟိုသွားလာနေကြသည့် ကုလားလူမျိုးများ၏ မျက်နှာတွေကို လိုက်ချိန်သည်။ လူတွေက တစ်နေရာက တစ်နေရာကို အုပ်ကြီးသင်းကြီးထအောင် သွားလာနေကြတာကို မြင်နေ ရသည်။ သည်လောက်များသည့်လူတွေကို ရွှေလျားလောက်အောင် ဘယ်လိုခွန်အား၊ ဘယ်လို တန်ခိုးသတ္တိတွေကများ စေဆော်နေတာများပါလိမ့်။ ဧကရာဇ်တွေ၊ ဘုရင်တွေ၊ တောင်သူ၊ မိလ္လာ တွေ၊ သင်္ဘောကျင်းစတီဗီဒီ အလုပ်သမားတွေ၊ ကူလီတွေ၊ ပုလိပ်သားတွေ၊ ဘယ်လိုကြောင့်လဲ။ ဘယ်လိုကြောင့် သည်လို ဇောကြီးမာန်ကြီး ရွှေလျားနေကြတာပါလိမ့်။ လံချားတွေကို ဆွဲကြဖို့၊ အဝေးတိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှာ နန်းကျဘုရင်တစ်ပါးအဖြစ် မကိုးမကန်း သွားရောက်စံမြန်းဖို့ ဘာကိစ္စများ သည်လောက်တောင် လူတွေ ရွှေပြောင်းနေကြတာပါလိမ့်။

သူ့ကျွန်ရင်း ပြည်သူဆင်းရဲသားတွေကကော ဘယ်တွေသွားနေကြပြီလဲ။ အခုအထိ ကော သူတို့ဟာ ဧကရာဇ်နိုင်ငံတော်တစ်ခုရဲ့ အစိတ်အပိုင်းအဖြစ် ရှိနေကြတုန်းပဲလား။ သူ တိုင်းပြည်သားတွေက သည်မှာ သွားလာနေကြသူတွေနဲ့တော့ တူသည် မဆိုသာပါ။ မြန်မာ တွေက ခရီးခတင်း များကြသူတွေမဟုတ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း သည်စိတ်မျိုး ရှိလေတော့ သူ့လူမျိုးအကြောင်းတော့ သူ ကောင်းကောင်းသိပါ၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ဘယ်လို ခရီး ယာယီမျိုးကိုသော်မှ ရွှေစက် တင်ချင်သူမဟုတ်။ သို့ပါလျက် အိန္ဒိယသို့ လိုက်ပါတော်မူရမည့် ခရီးမှာ သည်မှာတစ်ထောက် ရောက်နေရသေးသည်။

သင်္ဘောအောက်ထပ်ကို ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ သင်္ဘောခန်းကလေးထဲက သိပ်ကြာကြာ ထွက်ကြွရတာကို သဘောတော် မတွေ့။ အဖိုးထိုက်လှသော နန်းစဉ် ကျောက်တော်တွေလည်း ပျောက်ပျက်ကုန်ကြပြီ။ သည် နန်းစဉ်ရတနာတွေထဲက အချို့မှာ ရွှေနန်းတော်ကြီးမှ သူရိယ သင်္ဘောကို အင်္ဂလိပ်အရာရှိများကိုယ်တိုင် ရွှေပြောင်းကြသည့် ကနဦးရက်ကတည်းက ပျောက်ဆုံး ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပျောက်ဆုံးသွားသည့် ရတနာများနှင့်ပတ်သက်၍ ကိုယ်တော်တိုင် မေးမြန်း သည့်အခါမှာလည်း မျက်နှာထားတွေ တင်းကုန်ကြကာ သူတို့ဂုဏ်သိက္ခာပင် ထိပါးသလိုလို လုပ်နေကြသေးသည်။ ပျောက်ဆုံးမှုများနှင့်ပတ်သက်၍ စုံစမ်းရေးကော်မတီတစ်ရပ်ဖွဲ့ကာ စုံစမ်း ပေးမည်ဆိုတာလောက်သာ ပြောခဲ့ကြသည်။ သည်အရာရှိ ဆိုသူများသည် မောက်မောက်မာမာ ဟန်ဓာတ်ခတ်ကြသူများ၊ ခမ်းနားသပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ကြသူများဆိုသည်တိုင် သာမန်အိန္ဒိယ ကိုပင် မလုံကြသူများပါကလားလို့လည်း သဘောပေါက်ခဲ့သည်။

ဆန်းနေသည့်အချက်မှာ သည်အရာရှိများကိုယ်တိုင်က သူပိုင် နန်းစဉ်ကျောက်မျက် ရတနာတွေထဲက အဖိုးများစွာ မထိုက်တန်သည့် ကျောက်တော်အချို့ကို တောင်းခံလာကြသည် ဆိုလျှင်ပင် လိုလိုလားလား သနားတော်မူမည်သာ ဖြစ်သည်။ သင်းတို့ ယူငင်ထားသည့် ကျောက် တော်များထက် အဖိုးထိုက်သည့် လက်ဝတ်ရတနာများပင် ရနိုင်သေးသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျောက်မျက် အရိုင်းတုံးများနှင့်ပတ်သက်လိုကော သင်တို့ ဘာတွေသိထားကြသလဲ။ အခုတော့ ပတ္တမြား လက်ဝတ်တော်ပင် ပျောက်ပျက်ခဲ့ပြီ။ အခြားသော နန်းစဉ်လက်ဝတ်ရတနာများကို များများစားစား အာရုံမရှိ။ အခြားရတနာတွေက အဖိုးထိုက်လှသည်မဟုတ်။ ငမောက်ပတ္တမြား တင် လက်ဝတ်တော်ကြောင့်တော့ စိတ်နှလုံး ညှိုးချိုးရသည်။ ငမောက်ပတ္တမြားတင် လက်စွပ် ကိုတော့ သင်းတို့ ပြန်လည်ဆက်သဖို့ ကောင်းသည်။

* * *

သီပေါမင်းတရားကြီးနှင့်တကွ မိဖုရား၊ နောက်လိုက်နောက်ပါ အခြွေအရံ အစေအပါး များအားလုံး မဒရပ်စ်သို့ ဆိုက်ရောက်သည့်အခါ သည်မြို့၌ စံတော်မူစဉ်အတွင်း သူတို့အတွက် လွှဲပြောင်းပေးထားသည့် စံအိမ်တော်ကြီးဆီ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြသည်။ စံအိမ်တော်က ကြီးမား ခွံထည်သလောက် နွေးထွေးသက်သာရှိသည် မှန်၏။ သို့သော် စိတ်တော်တွင် စနေနှင့်စနင်း ဖြစ်နေရသည်။ သည်ခံစားမှုက ကြီးမားလှသည့် ခြံတံခါးအဝမှာ ရပ်နေကြသည့် မျက်နှာထား တင်းတင်း ဗြိတိသျှစစ်သားတွေကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ စံအိမ်တော်နံရံများတစ်လျှောက် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ လာရောက်စူးစမ်းကြသော လူပရိသတ်တွေကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ အရှင်နှစ်ပါးနှင့်အတူ လိုက်ပါလာကြသည့် အပျိုတော်မိန်းကလေးများကတော့ သည်စံအိမ် တော်ကြီးကို ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာသဖွယ် သဘောမထားနိုင်ကြသူတွေချည်း ဖြစ်နေသည်။

မစ္စတာကောက်ကတော့ စံအိမ်တော်တွင် နေထိုင်ကြသူအားလုံး အပြင်ကလေးဘာ လေး ထွက်ကြဖို့၊ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးအတွင်း ကောင်းမွန်စွာ ပြန်ပြင်ထားသည့် ဥယျာဉ်တွေထဲမှာ လမ်းလျှောက်နားနေပြုကြဖို့ မကြာခဏဆိုသလို တိုက်တွန်းတတ်သည်။ (မစ္စတာကောက်မှာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ပုလိပ်အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ရန်ကုန်မြို့မှ မဒရပ်စ်သို့ ခရီးတစ်လျှောက်လုံး လိုက်ပါ ခဲ့သူဖြစ်သည်။ မြန်မာစကားကို ချက်ချက်ချာချာပြောနိုင်သည်။) အပျိုတော်ကလေးများဖြစ်သည့် ဒေါ်လီ၊ အင်္ဂလန်နှင့် ဩဂတ်စတာတို့သည်ပင်လျှင် စံအိမ်တော်တစ်ဝိုက် ဝတ္တရားအရ လှည့် လှည့် ကြည့်ရှုကြတာမျိုးရှိသော်လည်း ပင်ကိုအားဖြင့် စံအိမ်တော်တွင်း 'အောင်း'နေရတာကို ဝမ်းသာကြသူများ ဖြစ်သည်။

ဆန်းကြယ်သော အရာကိစ္စများ စတင်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သတင်းက မန္တလေးမှ မဒရပ်စ် စံအိမ်တော်သို့ ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်၏။ ဆင်မင်း ဇေယဝဏ္ဏပစ္စယနာဂရာဇာ 'လွန်'ပြီဆိုသည့် သတင်းဖြစ်၏။ သည်ဆင်မင်းက ဆင်ဖြူတော်ဖြစ်၍ သီပေါမင်းတရားကြီး လွန်စွာမြတ်နိုးတော် မူသည့် ဆင်ဖြစ်သည်။ လူမိန်းမတို့၏သားမြတ်မှ ယိုသော နို့ရည်ကို သောက်စို့သည့်ဆင် ဖြစ်သည်။ နို့ထိန်းမိန်းမတို့က ဆင်ဖြူတော်ရှေ့ရပ်ကာ ရင်ခံကို လှစ်ပေးကြရသည်။ အရှင်နှစ်ပါး

ပါတော်မူသည့်အခါ မင်းဆက် ဆိတ်သုဉ်းပြီဖြစ်၍ ဆင်မင်း၏အာယုတော်လည်း ရှည်နိုင်ရန် အကြောင်းမရှိတော့ကြောင်း လူတိုင်း သဘောပိုက်ကြပြီဖြစ်သော်လည်း သည်လောက်မြန်မြန်ကြီး ဖြစ်လာလိမ့်မည် မထင်ကြ။ ဆင်မင်း 'လွန်'ခြင်းသည်ပင်လျှင် အတိတ်နိမိတ်သဖွယ် ထင်မှတ် ခဲ့ကြ၏။ စံအိမ်တော်ကြီးတစ်ခုလုံး ကြေကွဲခြင်း၌ ကျွန်ုပ်တို့နေတော့သည်။

အကြောင်းမည်မည်ရရမရှိပါဘဲလျက် ထူးထူးခြားခြားရှိလာသည့် အကြောင်းတစ်ခုမှာ သီပေါမင်းတရားကြီးဘုရားသည် ဝက်သားကို ပြင်းစွာ အာသိသိရှိလာခြင်းဖြစ်၏။ ဝက်ဆားနယ် ခြောက်နှင့် ဝက်ပေါင်ခြောက် အတော်များများကို လွန်မင်းစွာ ပွဲတော်တည်ရာက တစ်ရက်မှာ ကျန်းခံမသာဘဲ ရှိလာခဲ့သည်။ သားရေအိတ် ကိုင်လာသည့် အင်္ဂလိပ်ဆရာဝန်သည်လည်း အိမ်တော် အဝင်ကတည်းက အတွင်းတော်ထဲအထိ ဖိနပ်မချွတ်ဘဲ ခပ်ပြင်းပြင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ အပျိုတော်ကလေးများက အင်္ဂလိပ်ဆရာဝန် လျှောက်လေရာ တကောက်ကောက်လိုက်ရင်း ကြမ်းတိုက်နေကြတော့သည်။ ထိုညက မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မအိပ်ရ။

တစ်မနက်မှာတော့ အရှင်နန်းမတော်မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ အပျိုတော်ကလေးများကို ကွပ်ကဲရသူ အပျိုတော် မထားသည် အိမ်တော်အပြင်ကို ထပြေးကာ သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ် တက်လေ တော့သည်။ နန်းမတော်ကြီးက အခြားအပျိုတော်များကို စေလွှတ်၍ မထားကို သစ်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းလာရန် ဖျောင်းဖျစ်စေသည်။ အမိန့်တော်အတိုင်း မထားကို ဆင်းခဲ့ဖို့ တစ်နာရီစာလောက် နားချသော်လည်း မထားက မထီ။ အရှင်နန်းမတော်ကြီးလည်း အပျိုတော်များကို ပြန်ခေါ်လိုက် သည်။ ဒေါ်လီနှင့် အခြားမိန်းကလေးအချို့ကို စေလွှတ်တော်မူပြန်၏။ မထား တက်နေသည့် အပင်က တမာပင်ဖြစ်၍ အရွက်တွေ ထူလှသည်။ အပျိုတော်ကလေးတွေက တမာပင် ပင်စည်ကို ဝိုင်းကြရင်း မော့ကြည့်ကြရသည်။ အပျိုတော် မထားက တမာပင်ခွဆုံမှာ သပ်လျှိုထားသလို ညှပ်ထိုင်ထားသည်။

"မထား... ဆင်းခဲ့တော့... မှောင်တော့မယ်"

"မဆင်းဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့ မဆင်းတာလဲ မထားရဲ့"

"ဟိုဘဝတုန်းက ငါ ရှဉ့်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ သည်အပင်ကို ငါမှတ်မိတယ်။ သည်အပင်မှာ ငါနေချင်တယ်"

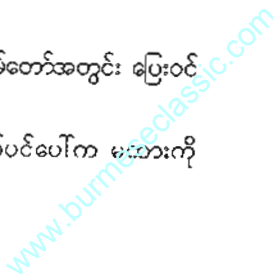
အပျိုတော် မထားက ဝမ်းပိုက်စူစူကြီးနှင့်ဖြစ်၍ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ပြုပ်ကြမ်းထနေသူ ဖြစ်သည်။

"ရှဉ့်ထက်စာရင် ဖားပြုပ်နဲ့တောင် ပိုတူသေးတယ်"

အင်္ဂလန်က ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

မိန်းကလေးတွေအားလုံး အော်ဟစ်ညှိုးညှဲ ရယ်မောကြရင်း စံအိမ်တော်အတွင်း ပြေးဝင် ခဲ့ကြသည်။

ထိုအခါ အိမ်တော်စကားပြန် ဦးမောင်ကြီး ထွက်လာပြီး သစ်ပင်ပေါ်က မထားကို လက်သီးရွယ်ပြသည်။



“မင်းတရားကြီးဘုရား စံတော်မူရာ အဆောင်တော်က ကြံချီလာတော့မှာနော် မထား။ နင့်ကိုရိုက်ဖို့ တုတ်ယူလာပြီနော်” လို့လည်း ပြောလေသည်။

သည်တော့မှ အပျိုတော် မထားလည်း တမာပင်ပေါ်က သုတ်သုတ်ပါအောင် ဆင်းလာ တော့သည်။ မထားက ရွှေနန်းတော်ကြီးတွင် အမှုထမ်းသက် ရလှပြီဖြစ်၍ ဘဝရှင်မင်းတရားကြီး ဘုရားကို ကြောက်ရွံ့သူဖြစ်သည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည်ပင် ဥယျာဉ်တော်တွင်းသို့ မြေးထွက် လာကာ သူမကို တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် ဆုံးမတော်မူတော့မည်ဆိုသည့် စကားမျိုးကို စကားအဖြစ် မည်သူမဆို ပြောကောင်းပြောနိုင်သော်ငြား ဘုရင်မင်းတရားကြီးခမ္မာတော့ မဒရပ်ကို ရောက်ပြီ ဆိုကတည်းက စံအိမ်တော်ထဲက တစ်ဖဝါးစာသော်မှ အပြင်ထွက်ချီတော်မူခဲ့သည်မဟုတ်။ သည်စံအိမ်တော်မှာ စံတော်မူစရက်များဆီက မဒရပ်ပြတိုက်သို့ ကြံချီတော်မူရန် လျှောက်တင် ခဲ့ကြဖူးသည်။ သည်လျှောက်တင်ချက်သည် ဘုရင်မင်းမြတ် စိတ်လိုလက်ရ ထွက်ကြတော်မူ သည့်သဘော သက်ရောက်အောင် မစွတာကောက်က အငိုက်ဖမ်း လျှောက်တင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကလည်း မကြံချီချင်ကြောင်း ခပ်တင်းတင်း ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။ သည့်နောက်မှာ တော့ (ဆောင်ကြဉ်းလာခြင်းကို) ကန်ကွက်သည့်အနေဖြင့် စံအိမ်တော်ပြင်ပသို့ ထွက်တော်မူရန် တွင်တွင်ငြင်းဆန်ခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်၏။

လုပ်စရာ မည်မည်ရရမရှိဘဲ အခန်းထဲမှာချည်း ထိုင်နေရတော့လည်း စူးစမ်းချင်သည့် စိတ်ကူးဆန်းကလေးတွေ ခေါင်းထဲ ဝင်စပြုလာခဲ့သည်။ ရောက်လာအံ့သော ရင်သွေးတော် ကလေး မီးရှူးမြင်သည့်အခါ အသုံးပြုရန် ပြင်ဆင်သည့်အနေဖြင့် ရွှေလင်ပန်းကြီးကြီးတစ်ချပ် ပြုလုပ်ရန် ပိုင်းဖြတ်ထားခဲ့သည်။ သည် ရွှေလင်ပန်းကြီးသည် အလေးချိန် အတော်များများ စီးရမည့်အပြင် သူပိုင် ရတနာကျောက်တော်တွေထဲက အဖိုးတန်လှပေ ဆိုသည့် ရတနာလုံးရေ တစ်ရာငါးဆယ်ကိုပါ ထည့်သွင်း စီခြယ်ချင်သည်။ ရွှေလင်ပန်းကြီးအတွက် ကုန်ကျငွေကို ပေးချေရန် သူပိုင်ပစ္စည်းထဲက အချို့ကို စရောင်းလေတော့သည်။ သည်ကိစ္စအတွက် စံအိမ်တော် တွင် ခစားနေကြသည့် တမိလ်လူမျိုးများက ကြားခံကိုယ်စားလှယ်များအဖြစ် ထုခွဲပေးခဲ့ကြသည်။

အိမ်တော်ကျွန်အချို့မှာ သူလျှိုများဖြစ်လေရာ သည်အရောင်းအဝယ်ကိစ္စသည်လည်း မကြာမတင်မှာပင် မစွတာကောက်ထံ နားပေါက်သွားခဲ့သည်။ မစွတာကောက်သည်ပင် ဒေါသ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် စည်းစိမ်ဥစ္စာကို ဖြန့်တီးနေသူဖြစ်သည့်အပြင် သာ၍ဆိုးရွား သည့်အဖြစ်မှာ အစေအပါးတို့၏ လိမ်လည်လှည့်ဖြား ခံရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောခဲ့သည်။ အိမ်တော် ကျွန်များက ဘုရင်မင်းမြတ်ပိုင်ပစ္စည်းများကို ရောင်းချကြသည့်အခါ ထိုက်သင့်တန်ဖိုးထက် များစွာနည်းပါးသော တန်ဖိုးကိုသာ စာရင်းပြခဲ့ကြ၍ဖြစ်သည်။ သည်ဖြစ်ရပ်က ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အရောင်းအဝယ်ဆက်ဆံရေးတွင် လွန်စွာသို့သိပ်သွားစေခဲ့၏။ အပျိုတော်ကလေးနှစ်ယောက် ဖြစ်သည့် ဒေါ်လီနှင့် အက်ဗလင်တို့ကို အတွင်းပစ္စည်းတချို့ လက်ရောက်အပ်ရင်း ထုခွဲရောင်းချရေး ကိစ္စများ စီစဉ်ကြရန် တာဝန်ပေးခဲ့သည်။ သည်ကိစ္စမှာလည်း ဈေးနှိမ်ခံလိုက်ရခြင်းသာ အဖတ်တင် ခဲ့သည်။ အင်္ဂလိပ်အလိုတော်ရိများကတစ်ဆင့် အင်္ဂလိပ်များ သိသွားခဲ့ကြသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်

သည် ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စရပ်များတွင် ယုံကြည်လောက်ဖွယ် မရှိကြောင်းနှင့် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ဖိသားစုပိုင် အဖိုးတန်ပစ္စည်းဥစ္စာများနှင့်ပတ်သက်၍ ဆီလျော်သည့် ဥပဒေတစ်ရပ် ပြဋ္ဌာန်းရန် အတိအလင်းပြောလာကြသည်။

အာဇံစီဆန်ခြင်းသည်လည်း စံအိမ်တော်ကြီးပေါ်သို့ တိတ်ဆိတ်စွာ ဆင်းသက်လာပြန် လေသည်။ အက်ဗလင်၊ ဩဂတ်စတာနှင့် အခြားအပျိုတော်တချို့၏ ထူးခြားသော အပြောင်း အလဲကလေးများကို ဒေါ်လီက စတင် သတိထားမိခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

အရှင်နှစ်ပါးကို စစားကြသည့်အခါ ဝတ်ကျောတန်းကျောသဘောလောက်သာ လက်အုပ်ချီ ကြခြင်းအားဖြင့် မရှိမသေ ရှိလာခဲ့ကြသည်။ ခူးထောက်စစားရာ၌လည်း ခူးပွန်းကြောင်း၊ အရှင် နန်းမတော်ကြီးကို ခြေဆုပ်လက်နယ် ပြုကြရသည့်အခါ လေးဖက်ထောက် စစားရခြင်းကိုလည်း မလုပ်ချင်ကြတော့ကြောင်း စောဒကတက်လာခဲ့ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မိဖုရားခေါင်ကြီးက သူတို့ကို ငေါင်ငေါင်ကမ်းဝမ်း အော်ဟစ်သည်ဆိုလျှင်ပင် မျက်နှာ ရှစ်ခေါက်ချိုးဖြင့် သုန်သုန်မှုန်မှုန် ပြန်ကြည့်ကြသည်လည်း ရှိ၏။

တစ်ညမှာတော့ အရှင်နန်းမတော်ကြီး ရေဆာတော်မူသဖြင့် လန်နီးသွားခဲ့သည်။ အပျိုတော်တွေအားလုံး ခုတင်ဘေးပတ်လည်တွင် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေကြသည်ကို မြင်လိုက် သည့်အခါမှာတော့ အမျက်ဒေါသသည် အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ။ မီးအိမ်ကို နံရံဆီ ပစ်ပေါက်လိုက်ပြီး အက်ဗလင်နှင့် မေရီတို့ကို ရိုက်နှက် ဆုံးမတော်မူသည်။ အက်ဗလင်က စိတ်အပျက်ကြီးပျက်သွားပုံဖြင့် ဒေါ်လီကို ရင်ဖွင့်သည်။

“သူတို့ နောက်ထပ် ရိုက်တာနှက်တာတွေ မလုပ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ငါတို့ မလုပ်ချင်ရင် သည်မှာ မနေကြရဲ့ပဲ”

“အက်ဗလင် ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

“မစွတာကောက်က ငါ့ကို ပြောပြတာ။ ငါတို့က မန္တလေးမှာတုန်းက ကျွန်တွေ ဟုတ်တယ်တဲ့။ အခု ငါတို့ လွတ်လပ်ကြပြီတဲ့”

“သို့ပေမယ့် ကျွန်မတို့လည်း အကျဉ်းကျနေကြတာမဟုတ်ဘူးလား”

“ဘယ်ကလာ ငါတို့က အကျဉ်းကျတွေမဟုတ်ဘူး။ မင်းနဲ့ မိဖုရားနှစ်ပါးသာ အကျဉ်းကျနေတာ”

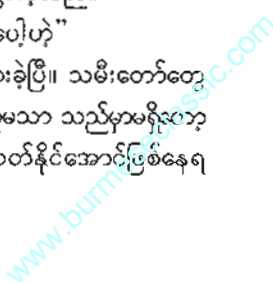
ဒေါ်လီက တစ်အောင့်ကလေး တွေးလိုက်ပြီးမှ မေးသည်။

“ဒါဖြင့် သမီးတော်ကလေးတွေကျတော့ကော”

သည်တစ်ခါတော့ အက်ဗလင် စဉ်းစားရသည့်အလှည့် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“အေးပေါ့ သမီးတော်ကလေးတွေလည်း အကျဉ်းသားတွေပဲပေါ့ဟဲ့”

ဒေါ်လီ ပူပန်သောက ရောက်နေရသည့်ကိစ္စတွေ ပြီးပြတ်သွားခဲ့ပြီ။ သမီးတော်တွေ ဘယ်မှာ စံတော်မူနေကြသလဲ။ ထိုနေရာမှာ ဒေါ်လီလည်း ရှိရတော့မည်။ သူမသာ သည်မှာမရှိတော့ ဘူးဆိုလျှင် ထိပ်ခေါင်တင်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဆိုတာကို မတွေးတတ်နိုင်အောင်ဖြစ်နေရ သည်။



တစ်မနက်ခင်းမှာတော့ စံအိမ်တော်ဝင်းဝသို့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က မြန်မာနိုင်ငံမှ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မဒရပ်တွင်ရောက်နေသည့် သူ့ဇနီးကို ပြန်ခေါ်ရန် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြနေခဲ့သည်။ သူ့ဇနီး ဆိုသူမှာ အရှင်နန်းမတော်ကြီး၏ အထူးမြတ်နိုးတော် မူခြင်းခံရသူ အထိန်းတော်တွေထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် တောင်ဆင်းမြို့စားမင်းသမီးဖြစ်သည်။ တောင်ဆင်းမြို့စားမင်းသမီးက အရှင်နန်းမနှင့်လိုက်ပါခဲ့စဉ်က ရွှေမြို့တော်မှာ သားသမီးတွေ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ သည်တော့ တောင်ဆင်းမြို့စားမင်းသမီးသည်လည်း အိမ်ကို လွမ်းဆွတ်လှပြီ။ ခင်ပွန်းသည် ရောက်လာခိုက် ပြန်လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

တောင်ဆင်းမြို့စားမင်းသမီး ပြည်တော်ပြန်ရေးသည် သည်လောက်နှင့် ပြီးရပြီမဆိုသာ။ တိုင်းတစ်ပါးသို့ မလွှဲသာမရှောင်သာ ရောက်နေကြရသူများသည်လည်း ကိုယ့်ရွာ ကိုယ့်ပြည်ကို လွမ်းဆွတ်ကြပါလျက် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်နေထိုင်ရန် ကြိုးစားနေကြသူများချည်းဖြစ်လေရာ တောင်ဆင်းမြို့စားမင်းသမီး ပြည်တော်ပြန်မည် ဆိုလာသည့်အခါ အားလုံးကို လှန့်လိုက်သလို ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ စံအိမ်တော်တွင် နေချင်သူ မရှိ။ အားလုံး ပြန်ချင်ကြသူတွေချည်း။ ထိုအခါ အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးသည်ပင် အပျိုတော်များအားလုံးက ပြန်ကြပါမည် ရှိလာသောအခါ ကြောင့်ကြတော်မူသွားခဲ့သည်။ သည်အခါ သဘောတော်တွေ့ထားသည့် အပျိုတော်ကလေး အချို့ကို လက်ဆောင် သနားတော်မူလေတော့သည်။

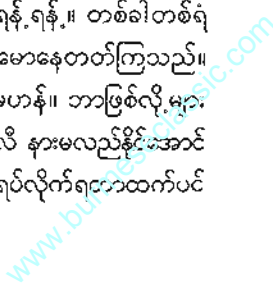
ဒေါ်လီကတော့ ကံကောင်းကြသူ အပျိုတော်တွေထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်၍ အက်ဗလင် နှင့် ဩဂတ်စတာတို့မှာတော့ အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ လက်ဆောင်တော် သနားတော်မြတ် မခံကြရဘဲ ရှိခဲ့သည်။

အပျိုတော်ကလေးနှစ်ယောက်လည်း မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ မျက်မှန်တော်ရှုခြင်းခံကြရ သည်နှင့် အမျက်အအိတ်ကလေး ဝင်လာကြသည်ဖြစ်ရာ ရွှေနားတော် ကြားနိုင်လောက်သည့် အကွာအဝေးအတွင်းမှာပင် သရော်မော်ကား မခန့်မရှည်း ရှိလာခဲ့ကြသည်။ နန်းမတော်ကြီး၏ အမိန့်တော်ကို ပန်ဆင်ကာ ပန်းတည်းဝန်ကိုယ်တိုင် အပျိုတော်ကလေး နှစ်ယောက်ကို အခန်းတွင်း အကျဉ်းလှောင်ထားခဲ့သည်။ ဆံဆွဲ ရိုက်ပုတ် ဆုံးမခဲ့သည်။ သည်အပြုအမူများကြောင့် အခြေ အနေက ပိုမိုဆိုးရွားသွားခဲ့သည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်ပိုင်းမှာတော့ မိဖုရားခေါင်ကြီးအပါးတော်၌ ပြုမြဲ ဝေယျာဝစ္စများကိုပင် မထမ်းရွက်ကြတော့ဘဲ မရှိမသေပြုခဲ့ကြသည်။ တစ်ခါတွင် မိဖုရားခေါင် ကြီးကိုယ်တိုင် စိတ်သဘောတော်ပြောင်းလဲရန် အကြောင်းမရှိတော့သည့်နယ် ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မစ္စတာကောက်ကို ဆင်ခေါ်ကာ အိမ်တော်မှာ ထမ်းရွက်နေကြသည့် အပျိုတော် ခုနစ်ယောက်ကို ပြည်တော်ပြန်ပို့ရန်နှင့် ဒေသခံ အစေအပါးတို့ကိုသာ ငှားရမ်းစေခိုင်းတော်မူချင် ကြောင်း မိန့်တော်မူသည်။ နောက်တစ်ပတ်မှာတော့ အပျိုတော်ကလေးများဖြစ်သည့် အက်ဗလင် (သောရီ)၊ ဩဂတ်စတာ (တိမ်ပြာ)၊ မေရီ (မိလ္လာ)၊ ဝဿန်၊ နန်းပေါ၊ မင်းလွင်နှင့် ဟောမာတို့အားလုံး မဒရပ်မှ ထွက်ခွာကြရသည်။ ဟောမာဆိုလျှင် ဒေါ်လီနှင့် သက်တူရွယ်တူ ချစ်ခင်ရသူကလေး ဖြစ်သည်။

ဒေါ်လီက သည်မိန်းကလေးတွေအားလုံးကို တစ်အူထုံဆင်း ညီအစ်မများသဖွယ် ချစ်ခင်ရှာသည်။ မိသားစု တစ်စုနယ် သဘောထားရှာသည်။ သည်မိန်းကလေးတွေ ပြည်တော်ပြန် ကြရမည်ဆိုသောအခါ တစ်သက် တွေ့စရာအကြောင်း မမြင်တော့သည်ကိုလည်း သိပါ၏။ အပျိုတော်တို့ စံအိမ်တော်က ထွက်ခွာမည့်နေ့မှာတော့ ဒေါ်လီ အပြင်မထွက်ဘဲ အခန်းတွင်းမှာပဲ အောင်းနေခဲ့သည်။ စံအိမ်တော် ဝင်းတံခါးများဆီက ရထားဘီးလိုမိုသွားသည်ကိုပင် တစ်ချက် လှည့်မကြည့်။ အိမ်တော်စကားပြန် ဦးမောင်ကြီးက မိန်းကလေးများကို ဆိပ်ကမ်းအရောက် ပို့ဆောင်ပြီး ပြန်ရောက်လာသည့်အခါ သူကလေးတို့ သင်္ဘောပေါ်တွင် သည်းထန်စွာ ငိုကြွေး ကြကြောင်း ပြောပြသည်။

စံအိမ်တော် အစေအပါးသစ်များအဖြစ် ဒေသခံ ယောက်ျားသား၊ မိန်းမသား အတော် များများ ငှားရမ်းလိုက်ရပြီ။ ဒေါ်လီကတော့ မန္တလေးပါ အပျိုတော်တွေထဲက နောက်ဆုံးလက်ကျန် ဖြစ်၏။ သည်အခြေအနေကြောင့်ပင် စံအိမ်တော်ကြီးတစ်ခုလုံးရှိ လုပ်ခင်းဆောင်တာများအားလုံးကို ဒေါ်လီကပဲ သင်ကြားပြသပေးရသည်။ အိမ်တော် ကျွန်ယောက်များ၊ ကျွန်မိန်းမများမှာ အစေအပါး သစ်များ ဖြစ်ကြသည့်အလျောက် မန္တလေး ရွှေနန်းတော်ကြီးမှာ ကျင့်သုံးရမည့် နန်းမူနန်းရာ၊ နန်းဓလေ့ နန်းထုံးစံများနှင့်စပ်လျဉ်း၍ သိလိုကြသည့်အခါတိုင်း ဒေါ်လီထံ ရောက်ကြရသည်။ မိဖုရားခေါင်ကြီး စက်တော်ဆောင်ဝင်ခိုက် မည်သို့ရှိခိုးရသည်၊ မည်သို့ရွှေရသည်ကအစ လက်နေ ခူးထားအဆုံး ဒေါ်လီက သင်ကြားပေးရသည်။ သို့သော် ဒေါ်လီမမျှာ သူမကိုယ်တိုင် ကျွမ်းကျင်စွာ သဘောပေါက်ထားသလို သင်ပြပေးနိုင်သည့်အတွက် အစပိုင်းမှာ အခက်အခဲရှိခဲ့သည်။ ဒေါ်လီ က တတ်နိုင်သမျှ နားကျသာအောင် အယဉ်ကျေးဆုံး သင်ပြပေးသော်လည်း ခံယူသူတို့က သဘောမပေါက်နိုင်ကြဘဲ ရှိလေရာ တစ်စတစ်စ ဆူဆူငေါက်ငေါက် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သည်လိုဆိုတော့လည်း အိမ်တော်ကျွန်ကျပ်ချွတ်တို့မှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်ကြ ရသည်။ အသုံးအဆောင် ပရိဘောဂများကို တိုက်မိလဲပြီ၊ ရှိကြသည်။ စားပွဲများ၊ ကုလားထိုင် များလည်း ကျိုးကြေမှောက်ခံရပြီ။

တမိလ်နှင့် ဟိန္ဒူစတန်နီဘာသာစကားလုံးအချို့ကို ဒေါ်လီ တဖြည်းဖြည်းချင်း သင်ယူ နိုင်ခဲ့သည်။ သည်လိုဆိုတော့လည်း အိမ်တော်အစေအပါးသစ်များနှင့် လုပ်ရကိုင်ရတာ နည်းနည်း တော့ ချောမွေ့လာသည်။ သို့သော် အိမ်တော်အစေအပါးတို့မှာ ဘက်သကတ် ဘက်သချာ နိုင်ကြဆဲ။ အချိုးအချိတ် မပြေနိုင်အောင် ရှိကြဆဲ။ လက်အုပ်ချီ စားရသည့်အခါများမှာပင် ခဲကြီးယဉ်းကြီးဖြစ်နေကြတာကို ကြည့်ရင်း ဒေါ်လီပင် ရောယောင်ရယ်မောရှိရသည်။ တံတောင်ဆစ် တွေက အလိုက်တသင့်မရှိ။ ဝတ်ထားကြသည့် ဆာရီတွေက ပြန်ပြန်ရန်ရန်။ တစ်ခါတစ်ရံ ခူးခေါင်းတွေပေါ်မှာ ညွတ်ပဲ့ညွတ်ပဲ့ရှိနေကြတာ ဟောဟဲလိုက်အောင် မောနေတတ်ကြသည်။ ဝတ်ထားကြသည့် အဝတ်အစားတွေက ဖိုသီဖတ်သီ၊ မျက်နှာမူတွေက မဟန်။ ဘာဖြစ်လို့များ ခူးတွေ၊ လက်တွေ အရွှေအလျား အရွှေအပြု ခက်နေကြတာပါလိမ့်။ ဒေါ်လီ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ သူမအဖို့တော့ တစ်စုံတစ်ရာ ဆောင်ရွက်ရန် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ရဘာထက်ပင်



လွယ်ကူသည့် ကိစ္စမဟုတ်လား။ သည်လို ခစားရတာမျိုးလောက်တော့ ကိုယ့်ဖုန်းပေါ်ကိုယ် အေးအေးလူလူထိုင်နေရတာလောက်ပင် ခက်သည့်ကိစ္စမဟုတ်။

သို့သော် ယောက်ျားသား အိမ်တော်အစေအပါးများကို ကြည့်လျှင်လည်း အဖြစ်မရှိ လောက်အောင် ခဲယဉ်းနေကြရပုံမျိုး၊ အကျဉ်းအကျပ် ကျနေပုံမျိုး။ အရှင်နန်းမတော်ကြီးထံ လင်ပန်းတစ်ချပ်ရောက်နိုင်ဖို့ပင် စိတ်ချလက်ချ ကိုးစားနိုင်သည်မဟုတ်။ အဆောင်တော်ကိုဖြတ်ရန် ကြိုးပမ်းကြတိုင်း မဖိတ်မစဉ်ဘဲ ရောက်ရသည်မရှိ။ တံခါးဝဆီမှ စက်တော်ဆောင်အထိ တစ်စုံ တစ်ရာ ဆက်သရန် တရွရွ တွားနေကြခြင်းသည်ပင် နာရီဂက်စာလောက် ကြာချင်ကြာတတ်သည်။ အရှင်နန်းမတော်ကြီးခမျာ အဆောင်တော်ကို ကျော်လွန်ရောက်ရှိလာမည့် ရေကြည်တော်တစ်ဖလား အတွက် ညောင်စောင်းပေါ် လဲလျောင်းရင်း စောင့်စားနေခြင်းသည်ပင် ခရုတစ်ကောင်ကို စောင့်နေ ရသည့်နယ် ရှိလေသည်။ သည်တော့လည်း ရွှေစိတ်တော် မကြည့်သာချင်။ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်တော် အခန့်မသင့်သည့်အခါ ပွက်ပွက်ရိုက်အောင် အော်ဟစ်တတ်သည်ဖြစ်ရာ အခြေအနေတွေ ပို၍ပင် ဆိုးသွားတတ်သည်။ အိမ်တော်အစေအပါးတို့ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိဖြစ်ကြရကာ အလဲလဲ အပြိုပြို ဖြစ်ရတော့သည်။ ထိုအခါ နန်းမူနန်းရာအတိုင်း အစပြန်ကောက်ကြပြန်လေသည်။

အကယ်စင်စစ် လက်ယုတ်ဦးတင် လက်အုပ်ချီခြင်း၊ ခူးထောက်ခစားခြင်း စသော မန္တလေးနန်းတွင်း အစဉ်အလာဟောင်းကို အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးကသာ ပြီးပြေ ဖယ်ရှားစေသည် ဆိုလျှင် အခြေအနေအားလုံး လွယ်ကူချောမွေ့ ရန်သာရှိသည်။ သို့သော် အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီး ကိုယ်တိုင်က မည်သည့်ပြောင်းလဲမှုကိုမှ ရွှေနားပန်ဆင်ချင်သည် မဟုတ်ချေ။ တစ်ခါက မိန့်တော် မူရာ၌ သူမသည် မြန်မာနိုင်ငံ၏အရှင်နန်းမတော်မိဖုရားခေါင်ကြီးဖြစ်ကြောင်း၊ အဂ္ဂမဟေသီတစ်ပါး နှင့် လျော်ညီသော နန်းမူနန်းရာ ထီးသုံးနန်းသုံး အဆောင်အရွက်သာ မရှိခဲ့လျှင် မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်ဆီကမှ ရိုသေလေးမြတ်ခြင်းကို မျှော်လင့်နိုင်စရာမရှိကြောင်း ဖွင့်ဟခဲ့သည်။

တစ်ရက်မှာတော့ အိမ်တော်စကားပြန် ဦးမောင်ကြီးကိုယ်တိုင် ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း ကိစ္စကြီးတစ်ခုကို ဖြစ်စေခဲ့သည်။ အရှင်နန်းမတော်ကြီး၏ အပျိုတော်များထဲမှ မိန်းမသားတစ်ဦးက ရင်သွေးတော်ကလေး ကစားခန်းတွင်း ဝင်ရောက်သည့်အခါ ဦးမောင်ကြီးနှင့် အတူ အခြားအထိန်းတော် မိန်းမတစ်ယောက် ကြမ်းပေါ်မှာ လဲလျောင်းနေကြသည်ကို တွေ့ရသည် ဆို၏။ ဦးမောင်ကြီး၏ပုဆိုးက သူ့ခါးပေါ်တွင် ပုံလျက်။ ဦးမောင်ကြီးသည် ရှက်ရွံ့တကြီး သိုသိုသိပ်သိပ် ရှိရမည့်အစား မြင်တွေ့သွားသော အထိန်းတော်မိန်းမကို ရိုက်ပုတ်လွှတ်လိုက်သည်။ အထိန်းတော်မိန်းမ ဆင်းခြင်းသည်အခါ စကြိုလမ်းအထိ လိုက်ရိုက်ရုံနှင့်မပြီးဘဲ မင်းတရားကြီး၏ စက်တော်ဆောင်အတွင်းအထိ ရောက်သွားခဲ့၏။

မင်းတရားကြီးဘုရားက စားပွဲတစ်လုံးဘေးတွင် စံတော်မူရင်း ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကို လှိမ့်နေခိုက်ဖြစ်သည်။ သည်အခိုက်အတန့်ကလေးမှာပင် အထိန်းတော် မိန်းမခမျာ စက်တော်ဆောင် အတွင်း သည်းကြီးအူပြတ် ပြေးဝင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ ဦးမောင်ကြီးကလည်း တစ်ပါတည်း ပြေးလိုက် ရာက ပစ်ထိုး ထိုးလိုက်သည်။ အထိန်းတော် မိန်းမလည်း လက်သီးချက်ကြောင့် နေရာမှာပင် လဲကျသွားရှာသည်။ လက်တစ်ဖက်က စားပွဲခင်းပိတ်စကို ဆွဲမိဆွဲရာ ဆွဲရင်းက လဲကျသွားခြင်း

ဖြစ်၍ စားပွဲပေါ်တွင် ရှိရှိသမျှသော ပစ္စည်းပစ္စယအားလုံး နေရာအနှံ့ ဆန်ကွဲကြဲသလို ကြဲလိုက် သည့်နယ် ရှိလေသည်။ သည်အထဲမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ဆေးလိပ်တော်များသည်လည်း တစ်စစီ တစ်နေရာစီ လွင့်စဉ်သွားခဲ့သည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်လည်း ထိတ်ကြီးလန့်ကြီး ချေဆတ်လိုက်ရာက နာရီနှင့်ချီကာ မရပ်မနား ချေဆတ်ရှာတော်မူလေသည်။ ဝေဒနာငြိမ်သွားသည်အခါမှာတော့ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ပြင်းထန်သော အမျက်ဒေါသသည် ဟူးဟူးရှားရှား တောက်လောင်ခဲ့လေပြီ။ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ခြောင်းခြောင်းထသော အမျက်ဒေါသကို ယခင်က မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ကြံဖူးလောက်ဖွယ် မရှိ။ ဤသည်ပင် ပုံမှန်သဘောမှ သွေဖည်သွားခြင်းဟု ဆိုရမည်။

* * *

အပျိုတော်ခေါင်း မထားက သူမကိုယ်သူမ ရှဉ့်တစ်ကောင်အဖြစ် တွေးနေချိန်မှာပင် အခြားသော အပျိုတော်ကလေးတို့က ဌာနေပြန်ကြပြီ။ နန်းမတော်ဖုရားအဖို့ လောက်လောက် လားလား အားထားစရာ အပျိုတော်ဆို၍ အနည်းအကျဉ်း လောက်သာ ကျန်တော့သည်။ အရှင်နန်းမတော်ကြီးကိုယ်တိုင်က မီးရှူးမြင်တော်မူရန် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဝမ်းဆွဲဆရာမတစ်ဦး ခေါ်ယူထားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားရပြီ။ မစ္စတာကောက်ကပ် ဝမ်းဆွဲဆရာမ မစ္စမရိုက် ဆိုသူကို ရှာပေး ခဲ့၏။ သူမမှာ ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသူဟု ထင်မှတ်ဖွယ်ရှိသော်လည်း သူမနှင့်အတူ အခြား ပြဿနာများပါ ပါလာခဲ့သည်။

မစ္စမရိုက်ကိုယ်တိုင် မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ ကာယိကဝေဒနာကို ပြုစုစောင့်ရှောက်နေစဉ် အတွင်း ရှိခိုးဦးတင် ပြုရခြင်း၊ ခူးထောက် လက်ထောက် ခစားရခြင်းများ မပြုနိုင်ကြောင်း အရေးဆိုလာခဲ့သည်။ မိဖုရားခေါင်ကြီးက မစ္စတာကောက်ကို အကြောင်းပြ မေတ္တာရပ်ခံခဲ့သည့် တိုင် သည်အင်္ဂလိပ်ကိုယ်တိုင်က ဝမ်းဆွဲဆရာမဘက်က ခပ်ပါပါဖြစ်ခဲ့သည်။ ဝမ်းဆွဲဆရာမသည် အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည့်အတွက် ခါးချိုး ဦးညွတ်ခြင်းအားဖြင့် အရှိအသေ ပြုနိုင်သော်လည်း ရှိခိုးဦးတင်ခြင်း၊ ခူးထောက်တွားသွား ခစားရခြင်းများကိုတော့ ပြုလိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း ပြန်ကြားခဲ့သည်။

အရှင်နန်းမတော်ကြီးခမျာ သည်စည်းမျဉ်းကို လက်ခံလိုက်ရသည့်တိုင် မစ္စမရိုက်နှင့် အစေးမကပ်နိုင်ဘဲ ရှိခဲ့ရသည်။ မြန်မာလူမျိုး အနှိပ်တော်ဆက်ကိုသာ ပို၍အားကိုးခဲ့သည်။ သည်အနှိပ်တော်မှာ အိမ်တော်နောက်လိုက်များမှတစ်ဆင့် ဆက်နွယ်ရောက်ရှိလာသူဖြစ်ပြီး သည်အနှိပ်တော်ဆက်မှာ လက်သာသူဖြစ်ပြီး အရှင်နန်းမတော်ကြီး ခံစားနေရသော ကာယိက ဝေဒနာကို ကင်းပအောင် အနှိပ်တော်ဆက်နိုင်သူဖြစ်သည်။ သို့သော် သည်ကိစ္စကို အင်္ဂလိပ် ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင် တွေ့ရှိရာက ရေးကြီးခွင့်ကျယ် လုပ်လာတော့သည်။ မြန်မာအနှိပ်တော်ဆက်၏ မတော်မလျော် ကုသနေခြင်းသည် အင်္ဂလိပ်ဆေးသိပ္ပံပညာကို မခန့်မရှားပြုရာကျသည်ဟု ပြောလာခဲ့သည်။ အရှင်နန်းမတော်ကြီး၏ ကိုယ်ခန္ဓာတွင် ကျန်းမာရေးအရ ထိခိုက်နိုင်ဖွယ်ရှိသော နေရာများကို မြန်မာအနှိပ်တော်ဆက်က ထိခိုက်နေခြင်းကိုလည်း အင်္ဂလိပ်ဆရာဝန်က ထောက်ပြ ကန့်ကွက်သည်။ အရှင်နန်းမတော်ကြီးက အင်္ဂလိပ်ဆရာဝန်ဆိုသူမှာ ရူးသွပ်နေသူသာဖြစ်၍ မြန်မာ

အနိပ်တော်ဆက်ကိုလည်း ပစ်ပယ်လိမ့်မည်မဟုတ်ကြောင်း ပြောဆိုခဲ့သည်။ ထိုအခါ အင်္ဂလိပ်ဆေးဆရာဝန်ကလည်း မိဖုရားခေါင်ကြီးကို နောက်ထပ် ကုသမှုပြုတော့မည်မဟုတ်ကြောင်း လက်တုံ့ပြန်လေသည်။

ကံကောင်းထောက်မဖွာပင် အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ မီးရှူးမြင်ခြင်းသည် သိပ်မကြာလိုက်ဘဲ ရိုးရိုးစင်းစင်း ပြီးပြေသွားခဲ့သည်။ ရင်သွေးတော်ကလေးမှာ သမီးတော်ကလေးပင်ဖြစ်၍ 'အရှင်ထိပ်စုမြတ်ဖုရား' ဟူသော အမည်ဖြင့် နာမကရဏ မင်္ဂလာသဘင် ကျင်းပခဲ့သည်။^{၁၀}

အရှင်နန်းမတော်မိဖုရားခေါင်ကြီးကိုယ်တိုင်က သားတော်လေးတစ်ပါး မီးရှူးမြင်တော်မူလိုသည့် အလိုအာသိသ ပြင်းပြရာသည်ကို သိထားကြသူများအနေဖြင့် သမီးတော်ကလေး ဖွားမြင်သည့်အပေါ် စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ကြသည်။ သို့သော် အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးက ပူပန်နေကြသူများကိုပင် အံ့သြသွားစေခဲ့သည်။ သမီးတော်ကလေး ဖွားသန့်စင်သည့်အတွက် ရွှင်လန်းအားရ ရှိတော်မူရုံမက "သမီးတော်ကလေးဆိုမှ တိုင်းတစ်ပါးကို စည်းစိမ်တော် ရွှေလျှောရလေခြင်းဆိုတဲ့ နာကျင်မှုဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိတော့မပေါ့" ဟုပင် မိန့်တော်မူခဲ့သေးသည်။

သည်ကာလများအတော်အတွင်း မန္တလေးနေပြည်တော်သည်လည်း ကျွတ်ကုန်းကြီးပမာ မြို့ဆိုးကြီး ဖြစ်နေခဲ့သည်။ မန္တလေးကို ဗြိတိသျှတို့ ကျူးကျော်သိမ်းပိုက်ပြီးသည့်အခါ ဘုရင့်ရဲမက်တော် အတော်များများသည်လည်း ရရာလက်နက်ကို ကိုင်ခွဲလျက် တောစွန်ကျေးဖျားသို့ တိမ်းရှောင်ခဲ့ကြသည်။ ကျူးကျော်သိမ်းပိုက်ကြသူ မိစ္ဆာတို့ကို တစ်ချိတစ်ကြော့ တစ်ဗိုလ်တစ်စခန်း ထကြခြင်းဖြင့် ထောင်ထားခဲ့ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ညခင်းညတာများမှာပင် မြို့ရွာတွင်း ချင်းနင်းဝင်ရောက်ကြရင်း လူရေးပြကြသည်လည်းရှိ၏။ ကျူးကျော်သူတို့ကလည်း တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ချုပ်ကိုင်ကြကာ ပြန်လည်တုံ့ပြန်ကြသည်။ ပိတ်ဆို့ဖမ်းဆီးခြင်း၊ သေဒဏ်ပေးခြင်း၊ ကြီးပေးခြင်း စသည့် ပြစ်ဒဏ်များ ချမှတ်ကာ နှိပ်ကွပ်ခဲ့ကြသည်။ မြို့တော် တာလမ်းများဆီက ရိုင်ဖယ်သေနတ်သံတို့ ပဲ့တင်ဟည်းဟည်း ထနေသည့်အခါမျိုးတွင် မြို့တော်နေ လူထုခမ္ဘာ အိမ်တွင်းအောင်းနေကြရသည်။ ဈေးခင်းများကို ရှောင်ရှားနေကြရသည်။ နေ့ရက်တွေ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့သည့်တိုင် မချို၏၊ မီးလင်းဖိုဆီက မီးတောက်စရာအကြောင်း မမြင်။

တစ်ညမှာတော့ မချို၏အိမ်ဆိုင်ကလေး ဖောက်ထွင်းခံခဲ့ရသည်။ မချိုနှင့် ကူမားရ်နှစ်ယောက်စလုံးက ဖောက်ထွင်းသူတို့ကို မောင်းထုတ်နိုင်ခဲ့၏။ သို့သော် အပျက်အစီး ကြီးကြီး မားမားတော့ ရှိခဲ့သည်။ မချိုက မီးတိုင်ခွက်ကို ထွန်းလိုက်သည့်အခါမှာတော့ အိုးခွက်ပန်းကန်၊ ဒယ်အိုး၊ ဒယ်ပြားများထဲက အတော်များများ ခိုးယူ ရိုက်ခွဲခဲလိုက်ရသည်ကို တွေ့လိုက်ရပြီ။ မချိုက ချုံးပွဲကြီးချကာ ငိုလေတော့သည်။

"ငါ ဘာလုပ်လို့ရတော့မှာတုံး။ ဘယ်ကိုကော သွားလို့ရတော့မှာတုံး"

၁၀။ ၁၈၅၆ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁၅ ရက်၊ အင်္ဂလိပ်စာတမ်း၊ အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးက သမီးတော်မြတ် ရတနာကို မီးရှူးမြင်တော်မူသည်။ ၊ ကုန်းဘောင်ဆက် ၁၁/၁၅။

ကူမားရ်က မချိုဘေးမှာဘဲ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်သည်။ စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း အကြံပေးသည်။

"ဆရာဂျွန်ကို မပြောလို့ဖြစ်မလားဗျ... သူ ကူညီချင်လည်း ကူညီမှာပေါ့"

မချိုက မျက်ရည်တွေတွေကျရင်းက ငေါ့သံပြုကာ ပြန်ပက်သည်။

"ဆရာဂျွန်အကြောင်း ငါ့ကို တစ်ခွန်းမှ မပြောနဲ့။ အရေးရယ်အကြောင်းရယ်ရှိလို့များ ဘယ်တုံးကမှ အနားမှာမရှိတဲ့လူကို ဘာသွားသုံးရမှာလဲဟဲ့"

မချိုက မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်အုပ်ရင်းက တကျည်ကျည် ငိုသည်။ သည်လိုဆိုတော့လည်း ကူမားရ်မှာ သနားရိပ်ကလေး တွယ်လာရပြန်လေသည်။

"ငိုမနေစမ်းပါနဲ့ မချိုရာ...၊ ခင်ဗျားကလည်း..."

ကူမားရ်က မချိုခေါင်းကို သူ့လက်များဖြင့် တောရောက်တောင်ရောက် ပွတ်သပ်ပေးနေမိသည်။ မချို၏ ဆံပင်ကောက် ကလိမ်ကောက်ကလစ်တွေကို သူ့လက်သည်းများဖြင့် ဖြီးသင်ပေးနေမိသည်။

"တိတ်... တိတ်... မချို တိတ်"

မချိုက နှပ်ရည်တွေ ညစ်ချလိုက်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကို မတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ပြတ်တောင်းတောင်း ပြန်ပြောသည်။

"အေးပါဟယ်... ဘာမှမဟုတ်တော့ပါဘူး"

ခပ်မှောင်မှောင် ဝိုးတဝါးအလင်းထဲမှာတွင် မချိုက မျက်ရည်သုတ်ရန်အလိုငှာ ကူမားရ်၏ ခါးပုံစာဆီသို့ ခေါင်းထိုးဝင်လိုက်သည်။

ခါတိုင်းလည်း မျက်ရည် ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျရသည့်အခါတိုင်း သည်လိုပဲ အနားသတ်နေကျ မျက်ရည်သိမ်းနေကျ မဟုတ်လား။ သည်တစ်ခါမှာတော့ မချိုက စက်ဆုပ်သည့်အသံဖြင့် ကျည်ခနဲ အော်လိုက်ရင်း ကူမားရ်ကို ထွန်းဖယ်လိုက်သည်။

"ဘုရား... ဘုရား... သည်ကောင်လေးနဲ့ ငါ ဘာများလုပ်မိပါလိမ့်။ သည်ကောင်လေးဟာ ကလေးရှိသေးတာပဲ။ ပျော်ပျော်ပျက်ပျက် ကုလားလေးတစ်ယောက်ပဲ"

မချိုက ကူမားရ်ကို တံတောင်နှင့် တွက်ပစ်ခဲ့ကာ ဝါးလှေကားပေါ် ကုတ်ကတ်တက်ရင်း အပေါ်ထပ်က သူ့အခန်းထဲ ဝင်ရောက်သွားသည်။ သည်တဒင်္ဂကလေးမှာတော့ ကူမားရ်ကိုယ်တိုင် မချိုကို တစ်စုံတစ်ရာပြောဖို့ သတ္တိတွေ ရှိလာခဲ့သည်။ ပါးလျားတုန်ခါသည့်အသံဖြင့် "မချို ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးသွားသလား" ဟု ခေါ်မေး မေးလိုက်သည်။

"မဆိုးပါဘူး။ ငါ စိတ်မဆိုးပါဘူး။ မချိုကို မေ့လိုက်စေချင်တာပဲရှိတယ်။ အိပ်တော့၊ နင်မှာ နင်စဉ်းစားရမယ့် ကိုယ်ရှေ့ရေးရှိသေးတယ်"

ထိုညက သူတို့ချင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့်အကြောင်းကို မပြောဖြစ်ကြတော့။ နောက်ထပ် ရက်အနည်းငယ် အကြာမှာတော့ မချိုကို အတွေ့ရနည်းသွားခဲ့သည်။ မနက်စောစော ဝေလီဝေလင်းမှာ ပျောက်သွားခဲ့ပြီး ညကြီး ခိုးချုပ်တော့မှ ပြန်ရောက်လာခဲ့ခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။



တစ်မနက်မှာတော့ ကူမားရ် အိပ်ရာက နိုးသည်နှင့် မချိုသည် အိမ်ဆိုင်ကလေးက အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားပြီဆိုတာ သိလိုက်ပြီ။ သည်အိမ်ကို ရောက်ရပြီဆိုကတည်းက တစ်ကြိမ် တစ်ခါသော်မှ စွတ်စွတ်ရွတ်ရွတ် မတက်ခဲ့ဖူးသော အပေါ်ထပ် မချိုအခန်းကို ဝါးလှေကား အားပြုကာ တက်လာခဲ့သည်။ သူ့မြင်လိုက်ရသည့် တစ်မည်တည်းသောအရာမှာ အခန်းအလယ် ခေါင်တွင် ခေါက်လျက်ချထားသည့် အပြာရောင် ပုဆိုးသစ်တစ်ထည်သာဖြစ်သည်။ မချို သူ့ အတွက် ထားခဲ့သည့် ပုဆိုးမှန်း သူ့သိလိုက်ပြီ။

သူကကော အခု ဘာလုပ်မှာလဲ။ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ။ နောက်ဆုံးတော့လည်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဘဝတူ လှေသမားကြီးတွေကို ပြန်ချိတ်ရမည်။ သူ့လှေကြီးဆီကို ပြန်ကပ်ရမည်။ တစ်လျှောက်လုံး သည်လိုသာ သူ စိတ်ကူးထားခဲ့သည်။ အခုတော့လည်း လှေပေါ်မှာ ကျင်လည် ခဲ့ရသည့်ဘဝကို စိတ်ရောက်သည့်အခါ လှေဆီကို ပြန်သွားဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ကြောင်း သိလာခဲ့ပြီ။ မန္တလေးမှာ အတွေ့အကြုံတွေ တော်တော်ရခဲ့ပြီ။ အသစ် အသစ်သော တိုးတက်ကြီးပွားချင် စိတ်တွေသာ သို့မိုးနိုင်ခဲ့ပြီ။

ပြီးခဲ့သည့် ရက်သတ္တပတ်တွေတုန်းက ဆရာဂျွန်သားငယ်ကို မကြာခဏ စိတ်ရောက်မိ သေးသည်။ ဗြိတိသျှတို့၏ ရန်စကျူးကျော်လာခြင်းသည် ကျွန်းသစ်ကို ယိုးမယ်ဖွဲ့သော အသား လွတ် ရန်စမှုသာဖြစ်ကြောင်း မက်သယူး ပြောခဲ့သည်။ စပ်စပ်စုစုနိုင်သလောက် ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် ရှိသည့် ကူမားရ်၏စိတ်ထဲ ဘဝင်ကျအောင် တိတိကျကျ တွက်ချက်ထားသော အသေးစိတ်ကလေး တွေတော့ ပြောမသွားခဲ့။ အကယ်တန္တူ ဗြိတိသျှတို့ကိုယ်တိုင် သစ်ပင်တွေကို အကြောင်းရှာကာ စစ်ဆေးနေကြသည်ဆိုဦးတော့ သည်သစ်တောတွေထဲမှာ သိုသိပ်စွာ ပုန်းလျှိုးနေကြသည့် ဥစ္စာ နေတွေအကြောင်း သိထားကြတာကလည်း တစ်ကြောင်းပါလိမ့်မည်။ ဘယ်လိုကြွယ်ဝချမ်းသာမှု စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေလဲ ဆိုတာတော့ သူ မသိ။ သူ့ကိုယ်တိုင် ပြေးကြည့်ရုံမှတစ်ပါး ဘယ်တော့မှလဲ တွေ့စရာအကြောင်း မရှိတာကတော့ ရှင်းသည်။

သည်အကြောင်းတွေ တန့်နဲ့တွေ့ရင်းက ဈေးဆီမှ တစ်တန်းတည်း ဖြောင့်နေသည့် လမ်းဘက်ကို ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဒရောသောပါး လျှောက်လျက်က ဘေးဘီကို အကဲခတ်ရသေးသည်။

သူ့လာခဲ့သည်။ အထွတ်ချွန်ချွန် ထုံးဖွေးဖွေး ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို တွေ့ပြီ။ သည်နား မှာပဲ ဝေလည် ဝေလည်လုပ်ရင်း အချိန်ဖြုန်းဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို ကျော်လျှောက်သည်။ တစ်ခါပြန်လျှောက်လာခဲ့ပြန်သည်။ တစ်ပတ်လှည့်ပြန်သည်။ စောင့်သည်။

သေချာပြီ။ တစ်နာရီစာလောက်အတွင်းမှာပဲ ဆရာဂျွန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဘက် လျှောက်လာတာကို မြင်လိုက်ရပြီ။ သားအဖနှစ်ယောက် တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ဆွဲကြလို့။

“ဆရာ”

“ကူမားရ်”

အခုလို ဆရာဂျွန်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ရတော့လည်း သူ့ခေါင်းတစ်ခေါင်းလုံး ရှုပ်ထွေး နောက်ကျသွားသလို ခံစားနေရသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်က အိမ်လည်လွန်ခဲ့မိသူဆိုတော့ မချိုအကြောင်း ဆရာဂျွန်ကို ဘယ်လိုပြောရပါ့မလဲ။ ဆရာဂျွန်ကပဲ စပြောသည်။

“မချို တစ်ခုခုဖြစ်နေလို့လား”

ကူမားရ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ လစ်သွားတာလား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ”

ဆရာဂျွန် သက်ပြင်းချသည်။ ကောင်းကင်ကို မျက်နှာလန်အောင် မော့ကြည့်သည်။

“ဒါလည်း ကောင်းတော့ ကောင်းတောင်းတောင်းပါကွာ။ ငါထင်တယ်၊ သူ့လို အပြစ် သားအတွက် ဗြဟ္မစရိယအကျင့်ကို ပြောင်းကျင့်ဖို့ အချိန်ကျပြီဆိုတဲ့ နိမိတ်ပဲ။ ဗြဟ္မစာရိပေါကွာ”

“ဆရာရယ်”

“ထားပါတော့လေ၊ မင်းကကော ဘာလုပ်မယ်စိတ်ကူးသလဲ ကူမားရ်။ လှေကြီးနဲ့ ကုလားပြည်ပြန်မှာလား”

“မပြန်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော် သည်မှာပဲ နေချင်တယ်။ သည်တိုင်းပြည်မှာ နေချင်တာ”

“ဒါဆိုရင် နေရေးထိုင်ရေး၊ စားရေးသောက်ရေးကျတော့ကော”

“ဆရာပြောခဲ့တာပဲ၊ အလုပ်ကလေးဘာလေးလို့ချင်တော့လည်း လာခဲ့ခို။ အခု လာတာ ပဲ၊ ဆရာ ဘယ်နှယ့်လဲ”

* * *

တစ်နံနက်ခင်း။ မဒရပ်မြို့သို့ ဘုရင်ခံ ကြွရောက်လာမည့်အကြောင်း ဖော်ပြထားသည့် သတင်းစာတွေကို သိပေါ့ဘုရင်မင်းမြတ် ဖတ်မိသွားခဲ့သည်။ ပြင်းစွာသော စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြင့် မစွတာကောက်ကို ဆင့်ခေါ်လိုက်သည်။

“ဘုရင်ခံမင်းက ကိုယ်တော်တို့ဆီ လှည့်လာမယ့်သဘောလား”

မစွတာကောက်က ခေါင်းခါသည်။

“သည်အစီအမံတွေနဲ့ပတ်သက်လို့တော့ ဘယ်လိုသတင်းမှ ရမထားကြောင်းပါ ဘုရင်မင်းမြတ်”

“ဟုတ်ပါပြီလေ၊ ဒါက သံခင်းတမန်ခင်း တောင်းဆိုမှုပဲ။ မြန်မာဘုရင်မင်းမြတ်များဟာ လည်း ယိုးဒယားလို ကမ်းပူးချားလို နိုင်ငံတွေက ဘုရင်မင်းမြတ်များလို၊ တရုတ်လို ဂျပန်လိုနိုင်ငံ တွေက ဧကရာဇ်များလို အချုပ်အခြာအာဏာနဲ့တကွ သိမ်းမြန်း စိုးအုပ်ရာမှာ အဆင့်အတန်းတူ ရှိကြတာပဲမဟုတ်လား”

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်။ အခုကိစ္စက ဘုရင်ခံရဲ့ခရီးစဉ်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောင်းလဲဖို့ဆိုရင် သိပ်ကို နောက်ကျကောင်း နောက်ကျနိုင်ပါတယ်”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ကိုယ်တော်တို့ကတော့ တွေ့ရမှကိုဖြစ်မယ် မစွတာကောက်”

“ဘုရင်ခံရဲ့ အချိန်အတိုင်းအတာက ပြောပြီးဆိုပြီး သူ့အစီအစဉ်နှင့်သူ ရှိနှင့်ပါပြီ။ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ကိုယ်တော်တို့ကတော့ အင်္ဂလိပ်အစိုးရအနေနဲ့ ဘာတွေတော့ဖြင့် လုပ်ထားကိုပိထား တယ်ဆိုတာကို မေးမြန်းစုံစမ်းချင်တဲ့ဆန္ဒရှိတယ်။ ကိုယ်တော်တို့ သည်ကိုရောက်လာကြစဉ်က

သည်အိမ်တော်ဟာဖြင့် အမြဲနေထိုင်စံမြန်းရမယ့်နေရာ မဖြစ်အပ်ဘူးဆိုတာ ပြောခဲ့သားပဲ။ ကိုယ်တော်တို့ ဘယ်မှာ အတည်တကျစံမြန်းရမယ်၊ စံမြန်းရမယ့်နေရာကို ဘယ်တော့ဘယ်ခါဖြင့် သွားရမယ်ဆိုတာ အင်မတန်သိချင်နေတယ်”

မစ္စတာကောက် ရှေ့တော်က ထွက်သွားပြီး နောက်ထပ်ရက်အနည်းငယ်ကြာတော့မှ ရှေ့တော်ဝင်ခဲ့သည်။

“အရှင်မင်းမြတ်၊ ကျွန်ုပ်ကတော့ သတင်းကောင်း ပေးနိုင်တော့မယ်ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ အလွန် ဝမ်းသာမိပါတယ်။ အရှင်မင်းမြတ်နှင့်တကွ မိသားစု နောက်လိုက်နောက်ပါများအားလုံး အတည် တာကျ စံမြန်းတော်မူရမယ့် စံအိမ်တော်ကိုစွန့်ပတ်သက်လို့ အပြီးသတ်ဆုံးဖြတ်ချက် ကျပါပြီ”

“အလို...ဟုတ်ကဲ့လား၊ ဘယ်မှာတုံး”

“ရတ္တနာဂီရိလို့ နာမည်ရတဲ့နေရာမှာပါ”

“ဘာတဲ့၊ အဲသည့်နေရာက ဘယ်မှာလဲ”

“ဘုံဘောမြို့တောင်ဘက် မိုင်တစ်ရာနှစ်ဆယ်လောက်မှာပါ။ ပင်လယ်ရူခင်း ငါးမျိုးနဲ့ အလွန်သာယာတဲ့ နေရာဖြစ်ပါတယ်”

“ရှုခင်း...ငါးမျိုး...”

သီပေါဘုရင်မင်းမြတ်က မြေပုံတစ်ချပ်ယူခိုင်းလိုက်ကာ ရတ္တနာဂီရိ(ရတနာဂီရိ) ဆိုသည့် နေရာကို မစ္စတာကောက်အား ထောက်ပြခိုင်းသည်။ မစ္စတာကောက်က ဘုံဘောနှင့် ဂိုအာမြို့ကြား က အမှတ်စင်ကို ပြသည်။ နေရာက မြေပုံပေါ်တွင် အမှတ်အသားအဖြစ် ဖော်ပြရလောက်အောင် အရေးမပါသည်သဘော တွေ့ရသည့်အတွက် ဘုရင်မင်းမြတ်သည်ပင် စိုးရိမ်သွားလေသည်။

“ကိုယ်တော်တို့ စံမြန်းရဖို့ ကိစ္စမှာ မြို့ကြီးတစ်မြို့မြို့တော့ဖြစ်ရမှာပေါ့ မစ္စတာကောက် ရဲ့။ ဆိုကြပါစို့...။ ဟောသည် မဒရပ်စ်မှာလည်း ဖြစ်တာပဲ။ ဒါမှမဟုတ် ဘုံဘော ဒါမှမဟုတ် ကာလကတ္တားဆိုရင်လည်း ဖြစ်ပါရဲ့။ အခုဟာက ဇနပုဒ်မှာ ကိုယ်တော်တို့က ဘာသွားလုပ်ရ မှာတဲ့တုံး”

“ရတ္တနာဂီရိဟာ ခရိုင်ရုံးစိုက်ရာမြို့ပါ ဘုရင်မင်းမြတ်။ ဘယ်လိုမှ ဇနပုဒ်ရယ်လို့ မပြောနိုင်ပါဘူး”

“နို့ဖြင့် ကိုယ်တော်တို့က အဲသည်မှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာနေရမှာလဲ။ မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်ဖို့ ဘယ်တော့လောက် ခွင့်ပြုကြမတဲ့လဲ”

သည်တစ်ခါ တွေဝေသွားရသူက မစ္စတာကောက်ဖြစ်သည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ခမျာ ပြည်တော်ပြန်နိုင်ရေး တေးမှတ်ထားသည့် မျှော်လင့်ချက်မျိုး ရှိနေခြင်းကို သူ့ဘက်က ထည့်တွက် ထားသည်မဟုတ်။ မစ္စတာကောက်သည် ပြတ်ပြတ်တောင်းတောင်း သုန်သုန်မှုန်မှုန်ရှိသော်လည်း ညာညာတာတာရှိသူဖြစ်၏။ တိုးညှင်း နူးညံ့သံဖြင့် လျှောက်တင်လိုက်ရတော့သည်။

“အရှင်မင်းမြတ်အနေနဲ့ ရတ္တနာဂီရိမှာ အချိန်ကာလတစ်ခုအထိ စံမြန်းဖို့တော့ ပြင်ဆင် ထားရမှာပါ။ အချိန်ကာလအားဖြင့် သိပ်ကြာမှာကိုပဲ ကျွန်ုပ် စိုးရိမ်တယ်။ ဖြစ်ဖွယ်ရှိတာက...”

“ဖြစ်ဖွယ်ရှိတာက တစ်သက်လုံးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“အဲသလိုတော့ ကျွန်ုပ် မပြောအပ်ပါ”
မစ္စတာကောက်က ချောင်းခြောက်ဆိုးရင်းက ဆက်ပြောသည်။

“ကိစ္စမရှိပါ။ အဲသလိုတော့ ကျွန်ုပ် မပြောပါ။ မဟုတ်ပါဘူးလေ ကျွန်ုပ် ခိုင်ခိုင်မာမာ ပြောရမှာပေါ့။ သူတို့ဘက်က မဟုတ်”

သီပေါဘုရင်မင်းမြတ် ချက်ချင်းထရပ်ကာ အတွင်းဆောင်သို့ ဝင်တော်မူသည်။ နောက်ထပ် ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာသည့်တိုင်အောင် အပြင်သို့ ကြွချီခြင်း မရှိတော့။

စံအိမ်တော်မှာ နောက်ထပ် တစ်လခန့် စံနေတော်မူပြီးသည့်နောက်မှာမှ ကလိုက်စ် အမည်ရ သင်္ဘောဖြင့် မဒရပ်စ်ကမ်းက ခွာခဲ့ရတော့သည်။ သည်ခရီးမှာတော့ ထူးခြားသော အမြင်ဆန်းကလေးတွေ မြင်ရသည်။ သင်္ဘောက ကမ်းနှင့်နီးနီး ကမ်းရိုးတန်းအတိုင်း ခုတ်မောင်း လာခြင်းဖြစ်၏။ ပါးရေလက်ကြားကိုဖြတ်၍ ခုတ်မောင်းလာစဉ်အတွင်း သီဟိုကျွန်း မြောက်ဖျား စွန်းကို လက်ဝဲဘက်တွင်လည်းကောင်း၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံ တောင်ဘက်အဖျားစွန်းဖြစ်သော ကိုမိုရင် အငူကို လက်ယာဘက်တွင်လည်းကောင်း လှမ်း၍မြင်ရလေသည်။

မဒရပ်စ်ကမ်းခြေမှ ခွာခဲ့၍ လေးရက်မြောက်သောနေ့မှာတော့ ကလိုက်စ်သင်္ဘောသည် နေရောင်ဖွေးဖွေး သာနေသည့် ပင်လယ်အော်ကြီးထဲကို ဦးထိုးဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ပင်လယ်အော်၏အခြားတစ်ဖက်တွင် ကျယ်လွင်ရှင်းသန့်နေသည့် ကမ်းခြေနှင့် ကောက်ကောက် ကွေ့ကွေ့ စီးဆင်းနေသည့် မြစ်တစ်မြစ် ရှိနေသည်။ မြို့ကလေးက ပင်လယ်အော်၏အထက် တောင်တန်းပေါ်တွင် ရှိသည်။ အုန်းပင်အုပ်အုပ်များဖြင့် ထူထပ်စွာ အုပ်ဆိုင်နေသည့်ကိုလည်း ရိပ်ရိပ်ကလေး မြင်နေရ၏။

သူတို့အားလုံး သင်္ဘောပေါ်တွင် တစ်ညလုံးနေကြရပြီး နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းတော့မှ ကမ်းကို တက်ကြရသည်။ ရှည်လျားသော ရေတိမ်ပင်လယ်အော်တစ်လျှောက် ရှိနေသည့် ဆိပ်ခံ ဘေးမှာ ကလိုက်စ်သင်္ဘော ဝင်ဆိုက်ကပ်သည်။ တံငါရွာကလေးတစ်ရွာ၏ အနီးက အစွန်အဖျား တွင် သူတို့အတွက် ရထားတွေ စောင့်နေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ဂုဏ်ပြုတပ်ဖွဲ့က သေနတ်ထမ်း အလေးပြုပြီးသည့်နောက်မှာတော့ သစ်ရိပ်များ လက်ယှက်ထိုးနေသည့် လမ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း ရှေ့နောက်တန်းကာ ရထားတန်းကြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အုတ်ကြွပ်နီနီမိုးထားကြသည့် အိမ်ကလေးတွေ စိစိရိရိ ရှိနေကြကာ သရက်ဥယျာဉ်များ၊ ကွမ်းသီးပင်များဖြင့် ဝေဝေဆာဆာရှိလှသည်။ မြန်မာနန်းကျ ဘုရင်ကို ကြည့်ရှုရန် ရောက်နေကြသည့် လူအုပ်ကြီးကို နေရာအနံ့ချထားသည့် ပုလိပ်သားတွေက တွန်းထုတ်နေကြရသည်။ ရထားတွေက ဈေးတစ်ဈေး၊ မီးခိုးမဲ့ရောင်အုတ်ထရဲကာ အကျဉ်း ထောင်နှင့် ပုလိပ်တန်းလျားကြီးကို ကျော်လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းကလေးက အတွင်း၌ ခြံဝင်းခတ် ပန်းခြံရှိသည့် နှစ်ထပ် ဘန်ကလိုကြီးတစ်လုံးရှေ့မှာ ဆုံးသွားလေသည်။ ပင်လယ်ကမ်းပါးပြတ် ပေါ်တွင်ရှိသည့် မြို့ကလေးဖြစ်၍ ပင်လယ်အော်ကို ဆီးမြိုင်ရသည့် နေရာဖြစ်သည်။ သည်စံအိမ် တော်ကို အော်ထရမ်းဟောက်စ် ခေါ်ကြသည်။



ဘုရင်မင်းမြတ်က ရှေ့ဦး ကြွချီလာကာ လှေကားထစ်များအတိုင်း ဖြည်းဖြည်းစွာ တက်လာခဲ့သည်။ ကျယ်ဝန်းလှသော စက်တော်ဆောင်ကို ရောက်လာသည့်အခါ အတွင်းကို ဝင်လိုက်သည်။ အခန်းတွင်းမှာတော့ ခုံစောင်းတစ်ခု၊ ညောင်စောင်းတစ်ခုနှင့် လက်တင်ပါ ကုလားထိုင်ကြီးသုံးလုံး ခင်းကျင်းထားသည်။ သည်အခန်းက ပင်လယ်ကို မြင်နေရသည့် အနောက် မျက်နှာပြု လေသာဆောင်ကလေးဘက်ကို ပွင့်နေသည့် အခန်းဖြစ်၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်က ရွှေရွှေကလေး လှမ်းကြွကာ အခန်းကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုသည်။ ဇေလီသတ်ထားသည့် သစ်သားတရုတ်ကပ်ဘောင်တွေကို ဖွင့်ချည် ပိတ်ချည် လုပ်ကြည့်သည်။ ပန်းပွင့်ပုံ ပုံ့ကျနေသည့် ဖယောင်းရည်ခဲတွေကို လက်ချောင်းများဖြင့် ကုတ်ခြစ်ကြည့်သည်။ တစ်ဝက်တစ်ပျက် အရောင်လွင့်နေပြီဖြစ်သော နံရံပေါ်က အမှတ်အရာဟောင်းတွေကို ပွတ်ကြည့် သည်။ အလွှားလွှား ကွာကျနေကြသည့် အင်္ဂတေသရွတ်မှုန့်တွေကို လက်ညှိုးနှင့် လက်မကြား ညှပ်ကာ ပွတ်ချေကြည့်သည်။ အခန်းတွင်းမှာ ညှိအောက်အောက် အနံ့ပါးပါးရှိနေသည့်အပြင် နံရံတွေမှာတော့ ယင်ချေးဥပြောက်တွေ ပုရွက်ကြောင်းလိုက်နေလေသည်။ သည်အရာတွေအားလုံး အချိန်နှင့်အမျှ မှိန်ပျောက်သွားကြတော့မည် ဆိုသည့်အသိကြောင့် အရာအားလုံးကို သူ့မှတ်ဉာဏ် ထဲမှာ စွဲနေအောင် မှတ်နေခဲ့သည်။ ပက်ပင်းကြိုလိုက်ရသော အကျဉ်းစံရာနေရာ၏ ကွက်ကွက် ကွင်းကွင်းရှိမှု၊ ယင်း၏ ချဉ်သိုးသိုးအနံ့၊ သူ့အရေပြားပေါ်မှာ ကြမ်းရှုစွဲစားရသည့် ယင်း၏ဖယ သဘော။ ဤအရာတွေအားလုံးကို ပြန်လည်အောက်မေ့ချင်ဖွယ် ရက်တစ်ရက်ကတော့ ရှိလာ လိမ့်မည်။

အောက်ထပ်မှာတော့ ဒေါ်လီက ပထမသမီးတော်ကလေးနှင့်အတူ ဥယျာဉ်ထဲမှာ မြေပြား လွှားရင်း နီကြင်ကြင် ကင်းလိပ်ချောတစ်ကောင်ကို လိုက်ဖမ်းနေကြသည်။ ပျူငှာခြင်းရှိသော် လည်း တော်တော်လေး သေးငယ်ကျဉ်းမြောင်းသည့် မဒရပ်စံစံအိမ်တော်နှင့်တော့ ကွာသည်။ သည်စံအိမ်တော်ကြီးမှာတော့ ခပ်ကိုင်းကိုင်းနဲ့ နေသည့် အုန်းပင် ပင်စည်တွေကြားမှာ လိုက်တမ်း မြေတမ်း ကစားနိုင်ကြသည်။ တူတူပုန်းတမ်း ကစားနိုင်ကြသည်။ စံအိမ်တော် အပေါ်ဆုံးထပ် ပြတင်းများအထိရောက်အောင် သစ်ကိုင်းဖျားတွေ ထိုးနေသည့် သရက်ပင်ကြီးရှိရာကို ဒေါ်လီ ရောက်လာခဲ့၏။ ပြတင်းမှန်တွေကို သစ်ခက်တွေ ကုတ်ခြစ်နေတတ်သည့် ထိုအထပ်သည်ပင် သူမနေရမည့် အခန်း၊ သူမ၏ပြတင်းများ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။

အနိမ့်ပိုင်းကျသော မြို့တစ်နေရာမှာရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတစ်ကျောင်းဆီက ခေါင်းလောင်းလည်း စတင် ထိုးလေပြီ။ ခေါင်းလောင်းသံကို နားထောင်ဖို့ ဒေါ်လီ ရပ်လိုက်သည်။ ပြုံးပြက်သော အရောင်များ လက်လက်ထနေသည့် ပင်လယ်အော် တစ်ပြန့်တစ်လျားဆီသို့ အုန်းလက် ဗိတာန်များကိုကျော်ကာ ဥယျာဉ်ဆင်ခြေလျှောက် ငုံ့ကြည့်နေမိသည်။ ငါးခြောက်နံ့ မွန်မွန်၊ အမွှေးတိုင်နံ့ မွှေးမွှေးကို ရနေသည်။ တောက်ပနေလိုက်ပုံများ။ ဆေးချမ်းနေလိုက်ပုံများ။ မြင့်မားလှသော သည်ကျောက်ထရံကြီးများ၏နောက်က သည်နေရာတွင် အရာရာသည် လုံခြုံ လှသည်။

ခေါင်းလောင်းထိုးသံကို သီပေါမင်းတရားကြီးသည်လည်း ကြားနေရသည်။ အပေါ်ထပ် စက်တော်ဆောင်၏ လေသာဆောင်ဘက်ကို ထွက်ကြွလာခဲ့သည်။ ပင်လယ်အော်ကျယ်ကြီးနှင့် မတ်စောက်သော အငူကြီးနှစ်ငူ ဆောင်ခတ်ထားသော မြို့ကလေးသည်ပင် အောက်ဘက် ခပ်ဝေးဝေး မှာ ပြန်ကျနေလေသည်။ မဒရပ်စံ စံအိမ်တော်တွင် စံတော်မူစဉ်က မစွတာကောက် လျှောက်တင် ခဲ့ဖူးသလို ပင်လယ်ရူခင်းကား ခမ်းနားလှပါပေသည်။ စက်တော်ဆောင်အတွင်းသို့ ပြန်ကြွလာခဲ့ သည်။ လက်တင်ကုလားထိုင်များထဲက တစ်လုံးတွင် ထိုင်တော်မူရင်း အခန်း၏ အင်္ဂတေဖြူ နံရံတွေပေါ်မှ ယိမ်းလှုပ်နေကြသည့် အုန်းလက်တစ္ဆေရိပ်တွေကို ရှုစားတော်မူသည်။ သည်ခန်းဆောင် အတွင်းမှာတော့ အချိန်နာရီများသည် သဲပွင့်သဲမှုန်များပမာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး စုန်းစုန်းမြုပ် သွားသည်အထိ စုပုံလာခဲ့ကြပြီ။



ရတနာဂီရိ

အခန်းနှစ်

၆

ကုမားရ်နှင့် ဆရာဂျွန်တို့၊ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်အဖို့ နှစ်ကာလ တစ်နှစ်အတွင်း အလုပ်အများဆုံးအချိန်မှာ မြစ်ရေတိုးချိန်ဖြစ်သည်။ ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်တိုင်းမှာ နှစ်ယောက် သား သင်္ဘောကုန်တွေ တင်ကြရသည်။ အိတ်ကြီးများ၊ အကန်တွေပါသည့် ပစ္စည်းဆေးတွာငယ်များ၊ ပုံးများ၊ ဘူးများကို ရော့ဝတီဖလိုတီလာကုမ္ပဏီပိုင် ရေကြောင်းသွားသင်္ဘောတွေထဲက တစ်စီးစီးမှာ တင်ပေးကြရခြင်းဖြစ်သည်။ သင်္ဘောတွေက ယက်ဘီးကြီးတွေ တပ်ထားသော သင်္ဘောကြီးများဖြစ်၍ စကော့လူမျိုးတွေက ဦးစီးဦးဆောင်ပြု မောင်းနှင်ကြသည်။ သင်္ဘောသား အလုပ်ကြမ်းသမား အများစုမှာ တစ်ခါက ကုမားရ်ကိုယ်တိုင် လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးသည့် လှေကြီးက လှေသမားများလို စစ်တကောင်း ခလာစီတွေဖြစ်သည်။ ကုန်တင်ပြီးသည်နှင့် မန္တလေးမှ စုန်ဆင်းကြတော့သည်။

နေဝင်ဖျိုးဖျူ ကမ်းတစ်ခုခုမှာ ဆိုက်ရမည့်အချိန်တိုင်ပြီဆိုလျှင်တော့ ပုလိပ်ဂါတ်တဲ စစ်ရေးပြကွင်း ပတ်လည်တွင် ပြုတိုးနေကြသည့် သက်ကယ်မိုး တဲကလေးတွေကလွဲ၍ အခြား ဘာမှမရှိသော မြစ်ကမ်းပါး ရွာသိမ်ရွာငယ်များ၏ ရွာဆိပ်ရပ်ဆိပ်တွေမှာ မကြာခဏဆိုသလို ကျောက်ချ ရပ်နားရန် နေရာရှာကြရသည်။

ရွာကလေးက မည်မျှပင် ငယ်သည်ဆိုဦးတော့ ကျောက်ချထားသည့် သင်္ဘောတစ်စိုက် တွင် လမ်းဈေးသည်များ၊ ခေါင်းရွက်ဖျပ်ထိုးဈေးသည်များ၊ လှေနှင့် တက်နှင့် သယ်ယူရောင်းချ သူများ၊ အကြော်သည်များ၊ တောနယ်ထွက် ချက်အရက်သည်များ စသည်ဖြင့် ဈေးသည်အမျိုးမျိုး တို့ ရောက်လာကြရုံမက တော်ရာလျှော်ရာ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ အသုံးပြုကာ ချက်ချင်း လိုလိုပင် ပွဲဈေးနယ် ဗလုံကြီးထိုးလေတော့သည်။ ခရီးသွားဖောက်သည်တို့က မျှော်လင့်မထားကြဘဲ အံ့ကြီးခဲကြီး အားပေးကြသည်ဖြစ်ရာ ဈေးသည်တကာတို့ ဝမ်းသာအားရ မျှော်ကြသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံ ရော့ဝတီသင်္ဘော ဆိုက်လာလိမ့်မည် ဆိုသည့်သတင်းက ရပ်တကာ ရွာတကာ လှည့်လည်

အသုံးတော်ခံကြသော သဘင်သည်တို့ထဲမှတစ်ဆင့် ပျံ့နှံ့ရောက်ရှိလွှားတတ်၏။ အမှောင်ကလေး ပျိုးသည်နှင့် မိုးဖားတို့၏ သံစုံတီးဝိုင်းမှ တဂွပ်ဂွပ် ဖားအော်သံတွေကို မိတ်ဖက်ပြုလျက် မြစ်ကမ်းပါး ပေါ်မှာ လက်ထိုး ရုပ်သေးဆရာတို့၏ ကန့်လန့်ကာ ခူးပိတ်တို့ အသက်ဝင်လာကြလေပြီ။ ဘိုးတော်ရုပ်၊ ဘုရင်ရုပ်၊ မင်းသမီးရုပ်၊ မင်းသားကြီးရုပ်၊ နတ်ကတော်ရုပ်၊ နန်းဘီလူးရုပ် စသော ကျုံးလိုလို အကြောဆွဲဆွဲ ပုံရိပ်မည်းမည်းတို့သည်လည်း လပေါ်က အရိပ်တွေလို ဘွားခနဲ ပေါ်လာကြလေသည်။

ဆရာဂျွန်က သင်္ဘောခန်းလို ပထမတန်းက ခရီးသွားရခြင်းကို နှစ်သက်သူဖြစ်သည်။ သူ၏ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းများ ကြီးပွားတိုးတက်လာသည်နှင့်အမျှ ငွေပိုငွေလျှံ သုံးလောက်အောင် အဆင်ပြေတာလည်း ပါသည်။ မန္တလေးမြို့ ၃၃ လမ်းတွင် အိမ်ကြီးတစ်လုံး ပိုင်ဆိုင်ထားသည် ဖြစ်ရာ ကုမ္ပဏီအပါအဝင် သူ့လုပ်ငန်းများနှင့် ဆက်နွှယ်သမျှ မည်သူမဆို သည်အိမ်ကြီးမှာ နေခွင့်ရကြသည်။

ဗြိတိသျှတို့၏ သိမ်းပိုက်မှုသည် အရာအားလုံးကို ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ပေသည်။ မြန်မာ နိုင်ငံကို ဗြိတိသျှ အင်ပါယာတွင်း အလျင်အမြန်သွတ်သွင်းပြီးသည့်နောက် ဗြိတိသျှအိန္ဒိယ ပြည်နယ်အဖြစ် အတင်းအကျပ် ပြောင်းလဲလိုက်သည်။ သည်အချိန်အထိ အိပ်မက်ပင် မမက်ခဲ့ ဖူးသော၊ မဟာဆန်ဆန် ခွဲညားလှသော မန္တလေးမြို့သည် အုတ်အာသရဲစည်ကားလှသော စီးပွားရေးအချက်အချာ ကျလာခဲ့သည်။ စွမ်းအင်နှင့် အချိန်ကာလတိုအတွင်း အကျိုးများခြင်း နှင့်အတူ ရင်းမြစ်များသည်လည်း ကိုယ်ကျိုးရှာခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ အောင်နိုင်သူတို့၏ ဂန္ဓိရဆန်သော အပျော်အပါးကိစ္စများတွင် အသုံးတော်ခံနိုင်ရန်အလို့ငှာ မန္တလေးနန်းတော်ကြီးကိုပင် ပြင်ဆင် မွမ်းမံခဲ့ကြသည်။ အနောက်ရွှေရေးဆောင်က ဗြိတိသျှကလပ်ဖြစ်သွားသည်။ အရှင်မိဖုရားခေါင် ကြီး၏ ညီလာခံဆောင်က ဘိလိယက်ခန်းအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ မှန်စိရွှေချခန်းဆောင်တွင် လကျော် အင်္ဂလိပ်သတင်းစာတို့ အတန်းလိုက် ချိတ်ထားသည်။ ဥယျာဉ်တော်ကို တူးဆွမွမ်းမံပြီး တင်းနစ်ကစားကွင်းနှင့် ပိုလိုကွင်း ဖောက်လိုက်ကြသည်။ သီပေါမင်းသားဘဝက မြင့်မြတ်သော သာသနာတောင်၌ ဓမ္မလျှော်ခဲ့ရာ အနုပညာလက်ရာမြောက်လှသော နန်းဦးကျောင်းသည်လည်း အင်္ဂလိပ်ကန် သင်းအုပ်ဆရာများအုပ်ချုပ်သည့် အင်္ဂလိပ်စစ်သားများ တက်ရောက်ဝတ်ပြုဆုတောင်း ရာ ခရစ်ယာန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ယုံကြည်စိတ်ချလောက်သော ကြိုတင် ဟောကိန်းများအရဆိုလျှင် မန္တလေးသည် မကြာမတင်ကာလတွင် အာရှ၏ ချိကာဂို ဖြစ်လာရန် ရှိသည်ဆို၏။ ကြီးပွားချမ်းသာခြင်းအရာတွင်လည်း ကမ္ဘာတွင် ထင်ရှားသော အကြီးဆုံး ရေလမ်း များဖြစ်သည့် ဧရာဝတီနှင့် ချင်းတွင်းမြစ်တို့ဆုံရာ မြစ်ဆုံအရပ်ကို စောင့်ကြပ်ထားသော မြို့ တစ်မြို့၏ သဘာဝကံကြမ္မာအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။ သင်္ဘောကုန်တင်လုပ်ငန်းနှင့် သစ်စခန်းများ အတွက် ကုန်ပစ္စည်း ထောက်ပံ့ရေးလုပ်ငန်းများကြောင့် ဆရာဂျွန်၏ စီးပွားရေးအခြေအနေ ကောင်းလာခဲ့သည်။ အမြတ်အစွန်း ကြီးလာခဲ့သည်။ ဆရာဂျွန်ကိုယ်တိုင်က စည်းစိမ်ခံခြင်းကို အာသိသ ကြီးလှသည် မဟုတ်သော်ငြား လုပ်ငန်းကိစ္စဖြင့် ခရီးထွက်ရသည့်အခါတိုင်း ဖိမ်ကျကျ

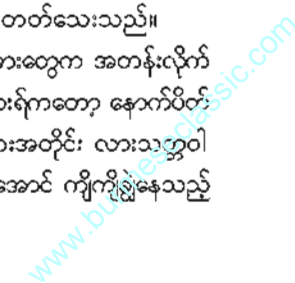
သွားချင်တာတော့ ရှိသည်။ ဧရာဝတီသင်္ဘော၏ ပထမတန်း ကုန်းပတ်ပေါ်က သင်္ဘောခန်းသည် လည်း တကယ်တော့ အငယ်စား စည်းစိမ်ယူခြင်းသာဖြစ်၏။

ကုမ္ပဏီအဖို့တော့ သူ၏ သင်္ဘောခရီးညများကို အောက်ဆုံးထပ် ကုန်းပတ်ပေါ်မှာ ကုန်ခံရသည်ချည်း ဖြစ်၏။ သင်္ဘောသားအချို့ဆိုလျှင် သူနှင့် မတိမ်းမယိမ်း ယောက်ျားကလေး များ ဖြစ်သည်။ သင်္ဘောဦးမှာ ခြေတွဲလောင်းချ ထိုင်ကြရသည်။ သူတစ်ခါက လုပ်ခဲ့ဖူးသော ရေတိုင်း ကြီးချကာ ရေလဲမှတ်ကြရသူတွေလည်း ရှိသည်။ ပြောင်းလဲနေသည့် စည်းတိမ် သောင်တိမ်တွေကို ပြူးနေအောင် ကြည့်ကြရသည်။ တစ်လံ၊ နှစ်လံ၊ သုံးလံ စသည်ဖြင့် ရေတိမ်ရေကန်အခြေအနေကို အော်ကြရသည်။ ကုမ္ပဏီက သည်သင်္ဘောသားကလေးများနှင့် အတူ စစ်တကောင်း ဘာသာစကားဖြင့် ဝင်အော်ပေးတတ်သည်လည်း ရှိ၏။ သင်္ဘောနားချိန်တွေ မှာတော့ ကုန်းပတ်ဘေးက ဖျာပေါ်မှာ အိပ်နေတတ်သည့်သူ့ကို လာနှိုးကြကာ သူတို့နှင့်အတူ ညဘက် ကျက်စားတတ်ကြသော နေရာတွေကို ပြရန် ခေါ်သွားတတ်ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ ကမ်းတက်ချိန်မှာတော့ ကုမ္ပဏီ၏မျက်လုံးတွေ ရဲမှည့် ဖန်တွတ်နေ တတ်သော်လည်း ဆရာဂျွန်ကတော့ လန်းလန်းဆန်းဆန်းရှိလေသည်။ နံနက်အဆာပြေကို မြိန်မြိန်ရှက်ရှက် စားသည်။ သူ့သွားရမည့် သစ်စခန်းဆီကို သွားရန်အတွက် သင်္ဘောပေါ်က ကုန်တွေ ချရန်သာ စိတ်စောနေတတ်သည်။ သွားရမည့်ခရီး၏ ပထမပိုင်းက ပုံမှန်အားဖြင့် နွားလှည်းဖြင့် သွားကြရသည်။ ဝေးလံသော တောင်တန်းများဆီ တအိအိမောင်းနှင့် သွားရ သည့်အခါ ရွှံ့ချောင်း တွေကို ဖြတ်ကျော်ကြရသည်။

စိမ့်ထားသည့်အတိုင်း အစစအရာရာ အဆင်ပြေသည်ဆိုလျှင်တော့ သည်ခရီးစဉ် အားလုံး ကုန်းတွင်းကျကျ ရွာငယ်တချို့မှာ ဆုံးလေ့ရှိ၏။ သည်ရွာတွေမှာ သင်္ဘောကုန် ဝန်စည် စလယ်အားလုံးကို သယ်ယူကြမည့် ဆင်အုပ်တစ်အုပ် စောင့်ဆိုင်းနေလေ့ရှိသည်။ အပြန်မှာတော့ အလွတ်ပြန်ကြရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ လမ်းခုလတ်ရောက်မှ ရှေ့စခန်းမှာ ဆင်မရှိသည့် အဖြစ်နှင့် ကြုံရသည်လည်းရှိသည်။ သည်အခါမျိုးမှာတော့ တောင်တန်းများဆီ ကုန်ပစ္စည်းတွေ ရောက်နိုင်ဖို့ လူရင်း ကုန်ထမ်းသမားတွေရှာပြီး ထမ်းခိုင်းကြရသည်။ ကုမ္ပဏီသည်လည်း နဖူး သိုင်းကြိုးပါသည့် ကြိမ်ကျောပိုးခြင်းကို ထမ်းရတော့သည်။ ကုမ္ပဏီ အထူးထမ်းရွက်ရသည့် အမှုတော်မှာ သစ်စခန်းများတွင် တာဝန်ကျနေကြသည့် သစ်တောအရာရှိများ အထူးမှာယူထား ကြသည့် စားနပ်ရိက္ခာပစ္စည်းများကို တာဝန်ယူရခြင်းဖြစ်သည်။ သည်ပစ္စည်းတွေထဲမှာ ဆေးလိပ် တွေ ပါသည်။ ဝိစက် အရက်ပုလင်းတွေ ပါသည်။ စည်သူတ် အသားဘူးတွေ ပါသည်။ ငါး သေတ္တာဘူးတွေ ပါသည်။ ရန်ကုန်မြို့ ရိုးအင်ကုမ္ပဏီ ကုန်ပဒေသာတိုက်မှပေးပို့သော အကောင်း စား ဖန်သားနှင့်ပြုလုပ်သည့် ဖန်ထည် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များပင် ပါတတ်သေးသည်။

မနက်စောစော ဝေလီဝေလင်းမှာ ခရီးထွက်ကြပြီ။ အထမ်းသမားတွေက အတန်းလိုက် သွားကြပြီ။ အတန်းရှည်၏ရှေ့ဆုံးမှာ ဆရာဂျွန်က ဦးဆောင်သည်။ ကုမ္ပဏီကတော့ နောက်ပိတ် ဆုံး။ မိုးရေတွေ နူးနေသည့် ချော်ချော်ချွတ်ချွတ် ရွှံ့ဗွတ် လမ်းမြောင်ကလေးအတိုင်း လားသတ္တဝါ တွေလို သားတိုက်ဖယ်ယမ်း သွားကြရသည်။ ကုတ်မရ တွယ်မရလောက်အောင် ကျိကျိရွဲနေသည့်



ရွံ့စေးတွေထဲမှာ ခြေဖဝါးစောင်း နစ်အောင် ရုန်းကြရသည်။ ဘာမဆို အစွဲကြီးတတ်သော ဆရာဂျွန်၏ ဝယ်တစ်ခုမှာ ခရီးတစ်ခုခုစထွက်သည်နှင့် ဥရောပတိုက်သားများလို ဝတ်ဆင် တတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ နေကာဖော့ဦးထုပ်ကို ဆောင်းသည်။ သားရေ တောစီးဖိနပ်ကို စီးသည်။ ခါကီရောင် ဆောင်းဘီရှည်ကို ဝတ်သည်။ ကုမားရုံကတော့ အထမ်းသမားတွေလိုပါပဲ။ ဖိနပ်ပါရှာသူ မဟုတ်။ လယ်သမားဆောင်း ခမောက်ဝိုင်းကြီးတစ်လုံး ခေါင်းစွပ်ကာ ပုဆိုး၊ စွပ်ကျယ်နှင့် ပြီးတာများသည်။

ခရီးစထွက်သည်နှင့် ဥရောပတိုက် ဖမ်းတတ်သောအကျင့် ဝယ်ရိုသော်ငြား ဆရာဂျွန် ကိုယ်တိုင်က ဝတ်ထားသည့် အဝတ်အစားကို တမေတမောကြီး မချွတ်စတမ်းဝတ်ထားတာမျိုးတော့ မဟုတ်။ တောမြိုင်ခြေတစ်လျှောက် ပင်ခြေပိတ်ပေါင်းတို့ လွန်လွန်လန်းလန်း သန်စွမ်းချင်တိုင်း သန်စွမ်းနေကြလေပြီ။ လူတန်းကြီးဖြတ်တိုးရာ ခရီးတစ်လျှောက် တစ်မော်ငုံလျှိုး တစ်ချို့တိုးရ သည်ဖြစ်ရာ ကျွတ်သတ္တဝါတို့သည်လည်း လူနဲ့တွေ တလောင်းလောင်းရသည်နှင့် နွယ်ပင် နှာမောင်းများသဖွယ် စန့်စန့်ရန်ရန် နိုးထလာကြလေတော့သည်။ သည်လူတန်းကြီးမှာ အများစု က ထူထူထဲထဲ ဝတ်ကြသည်ဖြစ်ရာ သွေးစုပ်သတ္တဝါငယ်များ၏ ဒုက္ခကို ဆရာဂျွန်သာလျှင် အစဉ်သဖြင့် ဝိပါက်ကြီးရလေသည်။ တစ်နာရီစာ သို့မဟုတ် နှစ်နာရီလောက်သွားပြီးတိုင်း “ရပ်ကြတော့” ဟု အော်သည်။ တောလမ်းတစ်လျှောက် သစ်ခတ်သမားများ၏ အကွာအခြားညီညီ ဆောက်ထားကြသည့် သက်ကယ်မိုး ဝါးတဲများအောက်မှာ ပူးပူးကပ်ကပ်ထိုင်ကြရသည်။ ဆရာဂျွန် က အိတ်တွေထဲကို နှိုက်ရင်း မိုးရေကယဉ်နှင့်ရစ်ပတ်ထားသည့် အကုပ်တစ်ထုပ်ကို ဆွဲထုတ်သည်။ ဆေးလိပ်နှင့် မီးခြစ်ကို ရေမစိုအောင် ကုမားရုံက လုပ်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာဂျွန်က ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိကာ ရဲနေအောင် ခပ်ပြင်းပြင်း ဖွာသည်။ မီးရဲပြီဆိုတော့မှ သူ့ကိုယ်ပေါ် က ကျွတ်တွေကို တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် လိုက်တို့လေတော့သည်။ လူ့အရေပြားမှာ အဝတ် အစားကြောင့် ပွန်းရှည်အခါ ပေါ်လာတတ်သော သွေးစိုရာ အစင်းရာတွေမှာ ကျွတ်တွေ အပြုတ်လိုက် တွယ်တတ်ကြသည်။ သည်လို အရေပြားပေါ်မှ အစင်းရာ တွန့်ရာကြောင့်တွေကပဲ ကျွတ်တွေ အကြိုက်တွေကြသည့်နေရာများဖြစ်သော ချိုင်းကြား၊ ပေါင်ခြံကြား၊ တင်ပါးနှင့် ခြေထောက်များအကြား အရေးအကြောင်းများဆီ လမ်းပြခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆရာဂျွန်၏ ဖိနပ်တွေထဲမှာ ကျွတ်တွေ အထွေးလိုက် ရှိနေတတ်သည်။ ကျွတ်အများစုမှာ ခြေချောင်းကလေး အချင်းချင်း ဆက်ထားသည့် အရေပြားမှာ တွယ်တတ်ကြသည်ဖြစ်ရာ ကျွတ်တစ်ကောင်အဖို လွန်စွာ တပ်မက်ဖွယ် လူ့ခန္ဓာကိုယ်၏ လှူဖွယ်ပစ္စည်းများနယ်ဖြစ်ရသည်။ အချို့အကောင်တွေက တောစီးဖိနပ်ဖြင့် နင်းခြေ ခြစ်ချသည့်တိုင် စုပ်ခွက်တွေက အသားထဲမှာ မြုပ်ကျန်ရစ်ခဲ့တတ် သည်။ သည်လို ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်နေရာတွေမှာ ထိုးနှက်မှုအသစ်ရှိရာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ပစ်ထားလျှင် ပြည်တည်တတ်သည့်အပြင် အနံ့ဆိုးဆိုး ပက်ခွက်နာကြီးတွေ တွယ်လေတော့သည်။ သည်လို စုပ်ခွက်ရာကလေးတွေကို ဆရာဂျွန်က စက္ကူ သို့မဟုတ် ပိတ်စများတွင် သုတ်လာသည့် ကွမ်းစား ဆေးရွက်ကြီး ဆေးချေးဖြင့် တို့သည်။ သည်အနာအုံဆေးက အသားမှာ စွဲသည်။ ရေထဲမှာပင် ကွာမကျဘဲ အနေမြဲသည်။ ရောဂါဘယ ဝင်ရောက်ခြင်းမှ ကာကွယ်ပြီးသားလည်း ဖြစ်ရသည်။

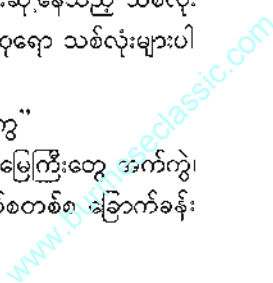
ဆရာဂျွန်က လမ်းခရီး ‘ရပ်’စခန်းတွေမှာ အစုံစုံသော အဝတ်အစားတွေထဲက ဝတ်လက်စ အဝတ်အစားကို ချွတ်လဲတတ်သည်။ နောက်ထပ် နာရီအနည်းငယ်အတွင်းမှာတော့ ကုမားရုံ ဝတ်ထားသည့် အဝတ်အစားမျိုးနှင့် တစ်သားတည်းဖြစ်သွားလေပြီ။ ပုဆိုးနှင့် စွပ်ကျယ်ကလွဲ၍ အခြား ဘာမှမပါတော့။

အစဉ်သဖြင့် သူတို့တစ်တွေအားလုံး ရေတွေ ဝါးလုံးထိုး စီးဆင်းနေသည့် တောင်ကျ ချောင်းများနှင့် ထိတွေ့ကြရသည်။ မိနစ်အနည်းငယ်တိုင်းမှာ ချောင်းအောက်ပိုင်း လွင်ပြင်ဆီသို့ စီးဆင်းသွားသော ချောင်းကြီးကြမ်းထဲမှာ သစ်လုံးတစ်လုံးချင်း ပြင်းထန်သော ရေစီးအားနှင့် အတူ ပြေးဆင်းလာလေ့ရှိ၏။ ချောင်းတွင်းရေစီးနှင့်အတူ တစ်ဟုန်ထိုး မျောပါလာသည့် နှစ်တန် အလေးချိန်စီးသော သစ်လုံးကျည်ပွားတွေထဲက တစ်လုံးလုံးနှင့် တိုက်မိပြီဆိုလျှင်တော့ ကျိုးချင်ကျိုး၊ သေချင်သေ အခြားမရှိ။ တစ်ဖက်ကမ်းမှ အခြားတစ်ဖက်ကမ်းသို့အကူး ကနဦး ကျလာမည့် သစ်လုံးနှင့် နောက်ထပ်ကျလာမည့် သစ်လုံးတစ်လုံး၏ကြား ခြားချိန်ကို အော်ဟစ်သတိပေးရ သည်။ သည်တော့မှ ကူးဖြတ်ကြမည့် အထမ်းသမားတို့ ဘေးကင်းရန်ကင်း ကူးနိုင်ကြသည်။

တစ်ခါတလေတော့ သစ်တွေက တစ်လုံးချင်း ကျဆင်းလာတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ သစ်လုံး တွေ အုပ်လိုက် အထွေးလိုက် ပြိုဆင်းလာတတ်ကြသည်လည်းရှိသည်။ ချိန်ဝန် ကြီးမားလှသော သစ်မာများစွာတို့ အုပ်ကြီးသင်းကြီးဖွဲ့ကာ ဝါးလုံးထိုး ထိုးဆင်းလာကြခြင်းဖြစ်၏။ သည်လို ပြိုကျလာသည့်အခါ သစ်လုံးအချင်းချင်း တိုးမိတိုက်မိ ရိုက်မိခိုက်မိ ရှိကြသည်ဖြစ်ရာ ထို သက်ရောက်မှုက ရေစီးရာ ချောင်းကမ်းပါးတစ်လျှောက်လုံး ခံရဖို့သာ ရှိလေတော့သည်။ တစ်ခါ တစ်ရံမှာတော့ ရေစီးအားနှင့် ဆင်းလာသော သစ်လုံးတစ်လုံးသည် ကမ်းပါးပေါ်မှာဖြစ်စေ သို့မဟုတ် ရေမှော်ထဲမှာဖြစ်စေ အစွန်းအငုတ် အထစ်အခံသဖွယ် ကန့်လန့်ကြီး တည်နေကြ သည်လည်း ရှိပါ၏။ ထိုအခါ ချောင်းရေကို မြင့်လာစေရာက ရေစီးကို ဆီးဆို့သလို ဖြစ်ရသည်။ ထိုအခါ နောက်ထပ်ကျဆင်းလာကြသည့် သစ်လုံးများမှာ တစ်လုံးအပေါ်တစ်လုံး ပုံကာ ပိကာ လွင့်ကာ စဉ်ကာ ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်ရလေတော့သည်။

ဤသို့အားဖြင့် လေးလံလှသော သစ်မာကြီးများ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီး ထပ်မိရာက တစ်နေရာတည်းမှာ အလေးချိန်တွေ စုစည်းမိပြီး ဝန်အား မတန်မဆဖြစ်လာသည်။ သည် အလေးချိန်များ အားကောင်းမောင်းကောင်း ရှိလာသည့်အခါ ဘယ်လိုမှထိန်းမထားနိုင်တော့ဘဲ အင်အားအသွင်ဆောင်လာရာက နောက်ဆုံးတွင် ရုန်းပြန်မှု ဖြစ်လာလေတော့သည်။ ထိုအခါ လုံးပတ် သုံးပေရှိသော သစ်မာသစ်လုံးကြီးသည်ပင် ညွတ်ကွေးသွားရာက မီးခြစ်ဆံချောင်းကလေး တစ်ချောင်းနယ် ဖြောင်းဖြောင်းကြီး ကျိုးသွားတတ်သည်။ သည်တွင် ဆီးဆို့နေသည့် သစ်လုံး အစုအပေါင်းကြီးသည်လည်း ကြီးစွာသော ပြိုကွဲမှုကို ဖြစ်စေလျက် ရေထုရော သစ်လုံးများပါ တောင်ခြေ ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း ဝေါခနဲ ပွင့်အန်ထိုးကျသွားလေသည်။

“ချောင်းတွေဆိုတာ ကျွန်းသစ်အတွက်တော့ ကုန်သည်လေပဲကွ”
ဆရာဂျွန်ပြောနေကျ စကားဖြစ်သည်။ ခြောက်သွေ့ရာသီတွင် မြေကြီးတွေ အက်ကွဲ၊ သစ်တောတွေ အားပျော့လာသည်နှင့် ရေစီးချောင်းများသည်လည်း တစ်စတစ်စ ခြောက်ခန်း



လာရာက ဆင်ခြေလျှောပေါ်မှာ ရေကလေး မနီ့မပို့လောက်သာ စီးတော့သည်။ သစ်ရွက် လက်တစ်ဆုပ်စာ ဝန်ကိုပင် မထမ်းပိုးနိုင်ကြတော့ပြီ။ ချောင်းကြမ်းခင်း ရေနေောက်နေောက် အိုင်ကွက် ကလေးတွေထဲမှာ ရွှံ့မမြစ်စလောက်သာ ရှိတော့သည်။ သည်ရာသီက သစ်လုပ်ငန်းဝင်ကြသူတို့ အတွက်တော့ ကျွန်းပင်တွေ ပိုက်စိပ်တိုက်ရန် တောဝင်ချိန်ဖြစ်သည်။ တစ်ခါက ရွှေးထားခဲ့သည့် ကျွန်းပင်တွေကို သင်းသတ်ရမည်။ အခြောက်ခံရမည်။ ကျွန်းသစ်၏ သိပ်သည်းမှုကြောင့် သစ်ပင်တွင် ရေဓာတ်ရှိသရွေ့ ရေပေါ် ပေါလောမပေါ်နိုင်။ ကျွန်း သင်းသတ်ခြင်းမှာ ကျွန်းပင်၏မြေမှ အထက်အမြင့် ခြောက်ပေ လေးလက်မ နေရာတွင် လွှာသွားဖြင့် အတွင်းသားထဲအထိ ရောက်အောင် ပင်စည်တစ်ပတ်လည် ရစ်ထွင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ (အသေးစိတ်ဖော်ပြထားသည့် ဗြိတိသျှ ချိန်ဝန် ချင့်ဝန် စနစ်ကန်သတ်ချက်များအားဖြင့် ကျွန်းပင်သည် မြေအသွင်အပြင်အရ အလေ့ကျ ပေါက်သည်ဆိုဦးတော့ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းထားသည့် အပင်ဖြစ်သည်။)

သင်းသတ်ပြီးသား ကျွန်းပင်ကို အပင်သွေ့သွေ့ကြီး သေသည်အထိ နေရာမှာပဲ ထားခဲ့ ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သုံးနှစ်မှ သုံးနှစ်ကျော်အောင် ထားရသည်ပင်ရှိသည်။ ရေမျှောရန် သို့မဟုတ် ရေပေါ် ပေါ်ရန် လုံလောက်သော ခြောက်သွေ့မှု ရှိမရှိ စစ်ဆေးပြီးသည့်အခါမှာတော့ ထိုအပင်ကို ခုတ်လှဲရန် ပင်ထောင်မှတ်ကြရပြီ။ သည်အခါမှာတော့ ကျွန်းပင်ကို လုံကြမည့် သစ်ခုတ်သစ်လှဲ ကိရိယာများကို ထမ်းလာကြသူ သစ်ခုတ်သမားတို့ တောဝင်ကြရပြီ။ လွှဲတိုက်ရမည့် အကောင်းဆုံး အနေအထားကို ကြည့်ရှုကာ ခုတ်လှဲကြရသည်။

ကျွန်းပင်တွေက သေဆုံးနေကြပြီဆိုသော်လည်း အပင်လုံလိုက်၍ လဲကျသွားသည့်အခါ မှာတော့ သဘောမတူကြောင်း ပြသည့်အနေဖြင့် ကြီးစွာသော တောပြိုသံကို ပြုလေသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ဖြေလျှတ်ပေးလိုက်သော အခါမဲ့ မိုးကြိုးချွန်းသံပမာ ကျယ်လောင်လွန်းလှသော တောကြီးအော်သံကို မိုင်ချီအဝေးမှပင် ကြားရတတ်သည်။ ကျွန်းပင်ကြီးတစ်ပင် လဲကျပြီဆိုသည် နှင့် ပင်မျိုးတောများ၊ ဝါးရုံကြိမ်ပိုက်တောများ စသည်ဖြင့် ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် ရှိသမျှသော အရာ အားလုံးကို ထောင်းလဲမောင်းထဲအောင် ချေမှုန်းပစ်လေတော့သည်။ ထူထပ်စွာပေါက်ရောက်နေ ကြကုန်သော ဝါးတောညိုညိုသည်လည်း ထိုတဒဂ်အတွင်း ပြားပြားကြီးဝပ်လေ၏။ ထောင်နှင့် ချီသော အချင်းချင်းယှက်နေသည့် အပေါင်အလက် အကိုင်းအခက်တို့သည်လည်း ချောက်ချားဖွယ် ကောင်းလှသည့် အပိုင်းပိုင်းအပြတ်ပြတ် ခြံခြံကဲ့ခြင်းဖြင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်းသော သိမ်သိမ် ဆူခြင်းကို ပြုလေသည်။ ထိုအခါ ဖွာရရာကြဲကြဲကုန်သော အကျိုးအပဲ့ အပျက်အစီး အကျမြူ မှီပွင့်ကြီးတို့လည်း ပွင့်ထွက်ကြလေသည်။

သည်နောက်မှာတော့ ဦးစီး၊ ပဲ့စီး၊ ကုန်းလယ်စီး စသော ဆင်ဦးစီးတို့ ဦးဆောင်လျက် သစ်ဆွဲတောဆင်တို့ လုပ်ငန်းဝင်ကြရသည်ဖြစ်ရာ နှုတ်မောင်းများဖြင့်အောင်းခြင်း၊ ထိုးခြင်း၊ ကော်ခြင်း အမှုကို ဆောင်လေသည်။ သစ်သား ဒလိမ့်တုံးများ၏ ခါးပတ်ကြီးများသည်လည်း မြေပေါ်မှာ ဆင်ပြီးသားဖြစ်ရလိမ့်မည်။ သံကွင်းဆက်ကြီး အချည်အပြု ကျွမ်းကျင်သူတွေက ဆင်ခြေထောက် တွေကြားမှာ လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ ရှိကြလေ၏။ သံ 'က'ကြီးတွေ ဆင်ကြလေ၏။ သစ်လုံးတွေ စရွေ့ကြပြီဆိုလျှင်တော့ သစ်ဆွဲလမ်းတစ်လျှောက် ပွတ်အားပြေစေခြင်းငှာ ရေဖြန်း ရေသယ် ပြုကြသူတို့လည်း ဘေးတစ်ဖက်စီက အလုပ်များကြလေသည်။

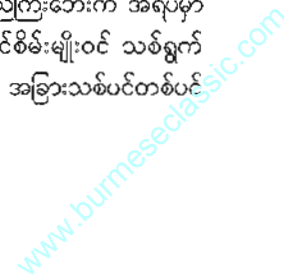
ချောင်းကမ်းပါးကို သစ်လုံးတွေ ဆွဲချထားသည့်အခါမှာတော့ သစ်ပုံကြီး ဟည်းဟည်း ထလေပြီ။ နွေရာသီတစ်တွင်းလုံး အောင်းနေရာက နီးထလာမည့် ချောင်း၏ ရေထရက်ကို စောင့်ရခြင်းဖြစ်သည်။ မိုးဦးကျပြီဆိုသည်နှင့် ချောင်းအောက် ခြေကြမ်းပြင်မှာ တင်နေသည့် ဗွက်ကျင်း အိုင်ကျင်းတို့လည်း လူးလွန် အညောင်းဆန် ရှိကြပြီ။ မိုးရေနှင့် သဟာယ ဖွဲ့မိကြပြီ။ တစ်နေ့လုံးလုံး လန့်ငိုချီကာ အခြောက်လှန်းခံထားရသော အစုအဝေး အတိုအစ ရှိရှိသမျှ ဖြုတ်စုချင်းတောင်းမှန်သမျှ ဖယ်ရှင်းသန့်စင်ရန်တည်းဟူသော တာဝန်ဖြင့် ချောင်းရေသည်လည်း တဖြည်းဖြည်းချင်း မြင့်တက်လာလေသည်။ မိုးငှာ ဖြိုင်ဖြိုင်ရွာသည့် ရက်တွေမှာတော့ ပြီးခဲ့သည့် နွေရက်တွေအတွင်း သစ်ကိုင်းသစ်ခက်တို့၏ အလေးဝန် ပိနေကြသဖြင့် အားပျော့နေခဲ့ကြသော အရာမှန်သမျှ အဆတစ်ရာ မြင့်လာသော ရေကြောင့် ပတတ်ထရပ်ကြလေပြီ။ ဤသို့သော အကြောင်းများအားဖြင့် နှစ်တန်စီ အလေးချိန်စီးကြသော သစ်လုံးတို့သည် ငှက်မွေးပန်းဖွားတပ် အဲမောင်းလုံများနယ် ရေစုန်မှာ လျင်လျင်ကြီး ဆင်းကြလေသည်။

ကုန်းစောင်း ကမ်းပါးအမြင့်မှ ဂယက်တဖွေးဖွေးထနေသည့် အောက်ချိုင့် ချောင်းတွင်းသို့ ဆင်တို့ အောင်းချခဲ့သည်မှ ရန်ကုန်သစ်ကွင်းသို့ ရောက်သည်အထိ သစ်လုံးတို့၏ခရီး စခဲ့ရလေ သည်။ မြေပေါ်မှာ လျှောင်းခဲ့ရသည်၏နောက်၌ ချောင်းငယ်မှ ချောင်းလက်တက်၊ ချောင်း လက်တက်မှ နောက်ဆုံး မြေပြန့် မြစ်မကြီးအရောက် စီးဝင်ကြရင်း သစ်လမ်းပေါက်ရလေသည်။

မိုးမကောင်း ချောင်းမစီးသည့်နှစ်တွေမှာ များလှစွာသော သစ်လုံးတို့၏ ကြီးမားလှသော ဝန်အားကို ဆောင်ကြဦးနိုင်ရန် ချောင်းသည်ပင် အားမတန်နိုင်ရှာလေရကား သစ်ကုမ္ပဏီများအဖို့ အမြတ်အစွန်း အကျိုးအမြတ်တို့ ဇောက်ထိုးကျတော့သည်။ မိုးကောင်းသည့်နှစ် ဆိုပြန်တော့ ကော။ သည်လို တောင်ကျချောင်းတွေမှာ လုပ်ကိုင်ကြရသူတို့ခမျာ မျက်နှာသာရကြသည်မဟုတ်။ ပင်ပန်းတကြီးရှိအောင် ရက်ရက်စက်စက် စေခိုင်းကြသူတွေသာဖြစ်သည်။ ရာသီ၏ခေါင်ရက်တွေမှာ တစ်လုံးချင်းစီသော သစ်လုံးတို့ကို သစ်သင်းကောက်ကြည့်လျှင် အရေအတွက်အားဖြင့် လုံးရေ ငါးထောင်လောက်ရှိတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ငါးထောင်ကျော်လောက်အထိ အပုံအထပ်ရှိတတ် သည်။ ချောင်းကြမ်းရေမှော်တွင် လုပ်ကြံကိုင်ကြရသူတို့ခမျာ အတွေ့အကြုံနှင့် အထပ်ထပ် ရင်းခဲ့ရသည့် အတတ်ပညာဖြင့် လှိုင်းထဲရေထဲမှာ ကျားစီးဖားစီးရှိကြရသည်။ သည်အထဲမှာ ကျွမ်းကျင်သော ကိုယ်ပိုင် အမာခံ အလုပ်ကြမ်းသမားများ၊ အထူးဖွဲ့စည်းထားသော ဦးစီးများ၊ မုတ်သုံရာသီတွင် တစ်တောလုံး တစ်တောင်လုံး နေရာအန့် လွှတ်ချင်သလို လွှတ်ထားသည့် ဆင်များ စသည်ဖြင့် ပါကြရသည်။ ဘေးအန္တရာယ်ကြီးလှသည့် ချောင်းရင်းလင်းရေအလုပ်တွင် တစ်ဖက်ကမ်းခတ်ကြသည့် နာမည်ကျော် အောင်းကျင်းဆင်အုပ်လည်း ပါသည်။

တစ်ခါတော့ သင်းသတ်ထားသော သေအံ့မှူးမှူး ကျွန်းပင် ပင်စည်ကြီးဘေးက အရိပ်မှာ ခိုကြရင်း ဆရာဂျွန်က ကူမားရ်ကို သစ်ရွက်နှစ်ရွက် လှမ်းပေးသည်။ ပင်စိမ်းမျိုးဝင် သစ်ရွက် တစ်ရွက်ကို လက်တစ်ဖက်မှာထည့်ပေးသည်။ ကျွန်လက်တစ်ဖက်မှာတော့ အခြားသစ်ပင်တစ်ပင် က ကြွေကျသည့် သစ်ရွက်တစ်ရွက် ကိုင်စေသည်။

“စမ်းကြည့်စမ်း... လက်ထဲထည့်ပြီး ပွတ်ကြည့်စမ်း”



ရုက္ခသိပ္ပံအမည်အားဖြင့် တက်တိုနာဂရန်းဒစ် ခေါ်ကြသည့် ကျွန်းသည် ပင်စိမ်းကြီးပင် နှင့် ဆွေရင်းမျိုးရင်း ဖြစ်သည်။ ရုတ်တလှို အကိုင်းများထွက်တတ်သည့် အပွင့်ပွင့် သစ်ပင်မျိုးမှ ဆင်းသက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဗာဗီနေး မျိုးရင်းဖြစ်သော ရောဂါဘယ ပျောက်ကင်းစေသည့် ဆေးဖက်ဝင်အပင်များ၏ ထိပ်တန်းမှာရှိနေသည့် အပင်လည်း ဖြစ်၏။ သင်းပျံ့၍ လူသိများသော ဆေးဖက်ဝင်အပင်များထဲက အနီးဆုံး ဆွေရင်းမျိုးရင်းအပင်တွေထဲမှာ ပင်စိမ်းကြီး၊ ဒဟတ်၊ ရေမနေ၊ ကြက်ရိုး၊ ဖက်လည်စင်း၊ ထောက်ရှာ၊ ကျွန်းနက်၊ ကျွန်းဖိုး၊ သမဲ့၊ တောင်တန်ကြီး စသည့် အပင်တွေလည်း ပါသည်။ အထူးသဖြင့် မွန်မြတ်သော ပင်စိမ်း (Holy Basil) သည် အထင်ကရဖြစ်၍ ယင်းမှ ဆင်းသက်လာသော အစိမ်းနှင့် ခရမ်း၊ ရွက်ချောနှင့် ရွက်ကြမ်း၊ ရနံ့စူးနှင့် ရနံ့ပြေ၊ အခါးနှင့် အချို စသည်ဖြင့် ရှိသည်။

တစ်ခါက ပဲခူးမြို့တွင် ကျွန်းပင်တစ်ပင် ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ထိုကျွန်းပင်သည် လေထဲသို့ ပေတစ်ရာကျော် မြင့်အောင် ပေါက်၏။ သွယ်ရှူးခြင်း၊ သွေဖည်ခြင်း ကင်းသည့်ပြင် မြေပြင် ပေါ်မှ ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီးတက်၏။ ထိုအပင်၏ ပင်စည်သည်လည်း ရေလဲကြီးလို တစ်တန်းမတ်မတ် ရှိ၏။ ရေငုပ်သမား၏ လက်တံများလို ပူးကပ် ပြုတိုးနေကာ ပြန့်ကားကား ဖြာထွက်တတ်သော အရွက်များသည် များသောအားဖြင့် သစ်ပင်အဖျားပိုင်းမှာ မြင်ရတတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို ပင်စိမ်းကြီးနွယ် အပင်ကြီး၏ အရွက်များသည် မည်သည့်အရွက်နှင့် တူလေမလဲ စိတ်ကူးကြည့်စေချင် သည်။

ပင်စိမ်းကြီးရွက်က ကုမားရ်၏ လက်မအရွယ်သာရှိ၍ တစ်ဖက်မှာ ကိုင်ထားသော အခြားသစ်ရွက်တစ်ရွက်ကတော့ ဆင်ခြေရာခွက်ကိုပင် ဖုံးထားနိုင်လောက်သော အရွက်ဖားဖားကြီး ဖြစ်၏။ တစ်ရွက်က ဟင်းချိုခတ် အရွက်ပျော့မျိုးဖြစ်၍ ကျန်တစ်ရွက်ကတော့ မင်းဆက်များကို ဖြိုလှဲပစ်ခဲ့သော၊ ကျူးကျော်စစ်ကို ပြုစေခဲ့သော ကံကြမ္မာကို ဖန်တီးခဲ့သော သစ်ရွက်ဖြစ်သည့်အပြင် ဘဝနေနည်းသစ်ကို ဆောင်ကြဉ်းလာသည့် အပင်က အရွက်ဖြစ်နေခြင်းပင်။ မွေးညင်းနုကလေးများ အပွေးတက်နေသည့် အရွက်ကလေးတစ်ရွက်နှင့် အမွှေးအမှင် ပြုတ်ကြမ်းကြမ်း သစ်ရွက်ကြီး တစ်ရွက်တို့ကြားမှာ အတွေးခေါ်ငါခြင်း သို့မဟုတ် စိတ်ကူးယဉ်ခြင်း စသော စိတ်အလိုလိုက်ခြင်း ကလွဲ၍ အခြားလမ်းမရှိသော ကုမားရ်သည်ပင်လျှင် ဤအရွက်နှစ်ရွက်ကား ဆွေရင်းမျိုးရင်း ဖြစ်သည်အပြင် ထင်သာမြင်သာရှိသော တစ်အူထုံဆင်း မျိုးရင်းတွယ်ဆက်မှုရှိသည် ဆိုသည့် အချက်ကို လက်ခံလိုက်ရလေသည်။

* * *

ညိုးညိုးညည်ညည် ဆင်ခလောက်သံများကြောင့်ပင်လျှင် သစ်စခန်းများဆိုသည့် သဘောသည် သဘာဝအားဖြင့် ဆောင်လျက်ရှိ၏။ မိုးသံလေသံများကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဆင်တွေ ဝေးဝေး ရောက်နေလျှင်သော်လည်းကောင်း ဆင်ခလောက်သံတို့ ခပ်အုပ်အုပ်လောက်သာ ကြားနိုင်သည် ဆိုဦးတော့၊ ထိုကြားရလောက်သော အသံသဲ့သဲ့ကလေးသည်ပင် အထမ်းသမားတွေကို အားဖြစ်စေ သည်။ ဆင်စခန်းကို နီးပြီဆိုသည့်စိတ်ကြောင့် လှမ်းနေသည့် ခြေလှမ်းတွေ အလျားကျယ်ရသည်။

ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ အမောပြေရသည်။ ဆင်ခလောက်သံတို့သည်လည်း တိမ်းမှူးဖွယ် ရသတစ်မျိုးကို ပေးသော အာနိသင်တစ်မျိုးနွယ် ရှိလေသည်။

ခရီးမည်မျှ ဝေးဝေးလံလံလျှောက်ခဲ့ရသည်ဖြစ်စေ၊ မည်မျှပင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည် ဖြစ်စေ ကုလားမ ခြေထောက်ကဲ့သို့သော ခြေတံရှည်တိုင်ကြီးတွေပေါ်မှာ ဆောက်ထားသည့် သစ်သားအိမ်ရှည်ကြီး ပတ်ပတ်လည်မှာ ဝန်းရံကာ ရှိနေကြသည့် သက်ကယ်မိုး တဲကလေး တချို့နှင့် တောတွင်းလဟာကို မျက်မြင်ပက်ပင်း ဘွားခနဲ တွေ့ရပြီဆိုလျှင် ကူမားရ်စိတ်ထဲမှာ ဟူးဟူးရှိန်းရှိန်း နွေးမြသွားမြဲ ဖြစ်၏။

တစ်ရာသီက နောက်တစ်ရာသီ တစ်နေရာတည်းမှာ သစ်စခန်းနှစ်ခု မရှိတတ်သော်လည်း သဘောသဘာဝအားဖြင့်တော့ သစ်စခန်းချင်း တူကြသည်။ ကနဦး သစ်တောလှဲဖြူမှုကိုတော့ ဆင်များဖြင့် လုပ်ကြရသည်ဖြစ်ရာ အကျိုးဆက်အားဖြင့် တောတွင်းလဟာများမှာ အမြဲတမ်းလိုလို ထက်အောက်ကျွမ်းပြန် မှောက်ထိုးမှောက်ခုံ သစ်ပင်များ၊ တွင်းဟောင်း ကျင်းဟောင်းများဖြင့် ဝရန်းသုန်းကား ရှိနေတတ်သည်။

သစ်စခန်းတွေမှာ 'တိုင်' အဆောက်အအုံကို စခန်း၏ ဗဟိုကျကျမှာ ဆောက်လေ့ရှိကာ အမြဲတမ်းလိုလို ကုမ္ပဏီက စေလွှတ်ထားသော စခန်းတာဝန်ခံ သစ်တောလက်ထောက်တစ်ဦး နေကြတာများသည်။ ကူမားရ်၏ အမြင်မှာတော့ 'တိုင်' အဆောက်အအုံသည် မနိုင်းယှဉ်သာသော ဖွဲ့စည်းမှုများဖြင့် တပ်မက်ဖွယ်ကောင်းသည်ဟု မြင်သည်။ သည်အဆောက်အအုံတွေကို မြေပေါ်မှ ခြောက်ပေခန့်မြင့်အောင် ကျွန်းတိုင်တွေထူသည်။ သူ့အပေါ်ကမှ သစ်သားစင် ဆောက်ယူသည်။ သူ့အပေါ်ကမှ 'တိုင်' အဆောက်အအုံကို ဆောက်ခြင်းဖြစ်၏။ ပရိဘောဂ ပစ္စည်းပစ္စယတွေကို များလှစွာသော အခန်းကျယ်ကြီးတိုင်းမှာ ဖြည့်ဆည်းထားသည့်အပြင် တစ်ခန်းက တစ်ခန်းကို ကူးနိုင်သည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ အကောင်းဆုံး ဖြစ်နိုင်ဖွယ် တိမ်းညွတ်မှုကို ပေးနိုင်စွမ်းသော မြင်ကွင်းများကို ရှုစားနိုင်သည့် လေသာဆောင်ကျယ်ကြီးတွင် အဆုံးသတ်လေသည်။ သည် သစ်တောအရာရှိကို အမြဲတမ်း ထကြွလှုံ့လစိုက်ရသူ 'လူကလေး' ဆိုသူက ပြုစုစောင့်ရှောက် ရသည်။ တိုင်အဆောက်အအုံ၏ လေသာဆောင်ကို ကွက်ကျဲရိုက်ထားသည့် ဝါးကပ်ကြမ်း တစ်ချပ်တင်ကာ မီးကျိုးခဲရောင်တောက်တောက် ပန်းများပွင့်သည့် ပန်းရံ မျက်နှာကြက်ဖြင့် အရိပ်ရစေသည်။

သစ်တောအရာရှိက ညနေခင်းတိုင်းသည် ပန်းရံအောက်မှာတိုင်လေ့ရှိကာ လက်တစ်ဖက် က စီစကီအရက်ခွက်၊ လက်တစ်ဖက်က ဆေးတံကို ကိုင်ရင်း တောင်ကြားတွင်း ဝင်လှဆဲဆဲ ဆည်းဆာကို စောင့်ကြည့်တတ်သည်။ ဝေးလံသော သူ့မွှေးရပ်မြေဆီ တမ်းရော်ရင်း အိမ်လွမ်း စိတ္တဇ ဖြစ်နေတတ်သည်။

သစ်တောလက်ထောက်ဆိုသူ မျက်နှာဖြူအရာရှိတွေက ခပ်တန်းတန်းနေတတ်ကြသည့် အပြင် ထိုင်းထိုင်းမိုင်းမိုင်းရှိတတ်သူတွေဖြစ်သည်။ သူတို့နှင့် သွားတွေ့ရတော့မည်ဆိုလျှင် ဆရာချွန်က ရုပ်အင်္ကျီဖြူ၊ ဖျင်ဘောင်းဘီရှည် စသော ဥရောပဝတ်စုံကို အမြဲတမ်း လှဲလှယ်ရသည်။ ကူမားရ်က သူ့ဆရာ တိုင်အဆောက်အအုံအနီး ကပ်သွားပုံ၊ အော်ခေါ်နှုတ်ဆက်ရုံ၊ လှေကား၏

အောက်ပိုင်းလှေကားဆန်ပေါ် ကျိုးနွံသောအားဖြင့် လက်ထောက်ထားပုံတွေကို ခပ်ဝေးဝေးက စောင့်ကြည့်နေတတ်သည်။ အကယ်၍ သစ်တောအရာရှိက အပေါ်တက်ခွင့်ပြုပြီဆိုလျှင်တော့ လှေကားထစ်တွေကို တစ်ထစ်ပြီးမှတစ်ထစ် ခပ်ဖြည်းဖြည်း သတိနှင့်တက်ရပြီ။ သည်နောက်မှာ တော့ အပြုံးများ၊ နှုတ်ခွန်းဆက်စကားများ၊ ဦးညွတ်ခြင်းများကို ဖောဖောသီသီကြီး ပြုရတော့ သည်။ တစ်ခါတလေ မိနစ်အနည်းငယ်လောက်နှင့် ပြန်ဆင်းလာခြင်းမျိုး ရှိသကဲ့သို့၊ တစ်ခါ တလေတော့လည်း ဝီစကီသောက်ရန် ဖိတ်ကြားခြင်း၊ ညစာ အတူသုံးဆောင်ရန် ကမ်းလှမ်း ခံရခြင်းများလည်း ကြုံရတတ်သည်။

စည်းကမ်းအရ သစ်တောလက်ထောက်ဆိုသူ အရာရှိများသည် ကိုယ်ဟန်အမူအရာ အားဖြင့် အမြဲတမ်း အနေမှန်ကြံရသူတွေဖြစ်သည်။ တစ်ခါတော့ သစ်တောလက်ထောက်အရာရှိက သူ့မှာထားသည့် ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာ မေ့ကျန်ရကောင်းလားဟု ဆရာဂျွန်ကို ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းသည်။ ပြစ်တင်မောင်းမဲသည်။

“ဘာမှ ပြုံးဖြူလှလှပပမနေနဲ့၊ မင်းနဲ့တော့ အဝီစိကျမှ တွေ့ရဦးပေါ့ ကျော်နီတရုတ်ရာ”

ထိုအချိန်မှာ ကူမားရ်သည်ပင် အင်္ဂလိပ်စကား အနည်းအကျဉ်းလောက်တော့ နားလည် နေပြီ။ သို့သော် သစ်တောလက်ထောက်အရာရှိ၏ အော်သံထဲမှာ အမျက်ဒေါသနှင့် ပမာမခန့် သည့် လေသံတွေ ပါတာကတော့ မှားနိုင်စရာ မရှိ။ သစ်တောလက်ထောက်အရာရှိ၏ မျက်လုံး များကတစ်ဆင့် ဆရာဂျွန်ကို ကူမားရ် မြင်နေရသည်။ လူလုံးလူဖန် ဖျောက်ဖျောက်၊ ကြောင်စိစိ နိုင်သလောက် အပြောင်းအလဲမြန်သော အဝတ်အစား၊ ဖိုသီဖတ်သီ ဥရောပဝတ်စုံ။ သည်ကြားထဲ အဖာတစ်ရာ ဖျင်ဘောင်းဘီရှည်က ခြေကျင်းဝတ်မှာ ခပ်တူထူ ပုံကျနေတာရှိသေးသည်။ ပွန်းရာ ခြစ်ရာတွေ များလှသော ဖောဦးထုပ်သည်လည်း ခေါင်းပေါ်မှာ ကိုးသိုးကတ်သတ် တည်နေရုံဖြင့် ပြုတ်လှပြုတ်ခင် ရှိလေသည်။

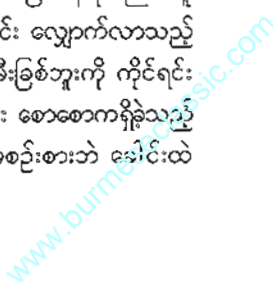
ကူမားရ်က ဆရာဂျွန်ဆီမှာ အလုပ်လုပ်နေခဲ့သည်ပင် သုံးနှစ်ရှိပြီဆိုတော့ သူ့ကို အရာအားလုံးမှာ ဆုံးမ ပဲ့ပြင်ရှိသည့် ဆရာကို မော့ကြည့်နေခဲ့သည်။ ဆရာနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့မှာ မခဲချင်စိတ်နှင့်အတူ ဒေါသတွေ ဖြစ်နေရသည်။ တိုင်အဆောက်အအုံပေါ်တက်ပြီး လေသာ ဆောင်မှာရှိနေသည့် သစ်တောအရာရှိနှင့် ထိပ်တိုက် တွေ့လိုက်ချင်သည့်စိတ်ပင် ဝင်လာခဲ့သည်။ သို့သော် ဆရာဂျွန်က မျက်နှာမကောင်းစွာဖြင့် ကရောသောပါး ဆင်းလာခဲ့ပြီး မျက်နှာကတော့ သုန်သုန်မှုန်မှုန်။

“ဆရာကြီးရယ်... ကျုပ်ဖြင့် တက်သာသွားလိုက်ချင်တော့တာပဲဗျာ”
“ဘယ်ကို တက်မလို့တုံး”
“တိုင်ပေါ်ကိုလေ... သည်အယုတ်တမာကောင်ကို အကြောင်းပြ”
“မရူးစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ သွား... သွား... တစ်ခုခု အကျိုးရှိတာ ရှာလုပ်စမ်း”

ဆရာဂျွန်က စိတ်အနှောင့်အရှက်ဖြစ်ဟန်ဖြင့် ကူမားရ်ကို ရှောင်လာခဲ့သည်။ ထိုညက ဆင်စခန်းမှာ ရှိကြသည့် ဆင်ဦးစီးများ၏ခေါင်းဆောင် ဆင်အုပ်နှင့်အတူ နေလိုက်ကြသည်။ သစ်သမားတွေနေကြသည့် တဲတွေက တိုင်အဆောက်အအုံ၏နောက်ဘက်မှာ ရှိကြသည့်အတွက်

သစ်တောအရာရှိနှင့်တော့ မျက်ကွယ်ကျသည်။ တဲတွေကို ခြေတံရှည်ရှည် မြှင့်ဆောက်ထားကြပြီး နေ့ဖြစ်ရုံ ခပ်သေးသေးကလေးတွေသာဖြစ်သည်။ တဲမျက်နှာစာတွင် ကပြင်ကလေးတွေ ထုတ်ထား တတ်ကြပြီး အခန်းတစ်ခန်း သို့မဟုတ် နှစ်ခန်း ဖွဲ့လေ့ရှိသည်။ စခန်းမှာ ဆင်ဦးစီးတွေ နေကြ ပြီဆိုကတည်းက ဘာသာဆောက်ကြရခြင်းဖြစ်သည်။ စခန်းနေရာကို သတိဝီရိယထားပြီး စောင့်ရှောက်ကြသည့်အပြင် နေ့စဉ်လိုလို ဝါးထရံအပေါက်အပြင်တွေကို ဖာကြသည်။ အမိုး သက်ကယ်ပေါက်တွေကို ဖာကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ မြေပြန့်က ပေးပို့သည့် ရိက္ခာ ခြောက်ကို ကာမိ စုမိစေရန် တဲဘေးပတ်ချာလည်မှာ သီးပင် စားပင်ကလေးတွေ သတ်သတ် ခတ်ခတ် စိုက်ကြသည်လည်းရှိ၏။ တချို့က တဲအောက်ခြေ တိုင်တွေကြားမှာ ကြက်ကလေး၊ ဝက်ကလေး မွေးကြသလို အနားက ချောင်းတိမ်ကို တမံတုတ်ကာ ငါးကလေး ဖားကလေး ထည့်ထားကြသူတွေလည်း ရှိသည်။ သည်လို စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးကလေး ဖက်လာကြသည့်အတွက် ရွာသူကြီးအိမ်နောက်က မြေကွက်ကလေးထဲမှာ ပြုတိုးနေတတ်ကြသည့် မိသားစုတဲကလေး များနှင့်အတူ သစ်စခန်းများသည်လည်း တောင်ပေါ်ရွာကလေးများနယ် ပေါ်လာတတ်သည်။ သို့သော် သစ်စခန်းတဲကလေးတွေက ယာယီအခြေချကြခြင်းသာဖြစ်ရာ ပုံသေမရှိဘဲ မျက်စိ လှည့်စားသလိုတော့ ဖြစ်တတ်သည်။ သစ်စခန်းဆိုတာက လောလောလတ်လတ် ခုတ်ယူသည့် ဝါးများ၊ ဒိုးပင် ဒိုးနွယ်ပင်များ၊ ကျစ်ထားသည့် ကြိမ်များကလွဲ၍ အခြားတာပစ္စည်းကိုမှ မသုံးကြသည့်အတွက် ဆင်ဦးစီးများကိုယ်တိုင် တစ်ရက်နှစ်ရက်နှင့် ပြီးအောင်ဆောက်နိုင်ကြသည့် ယာယီအခြေချမှုမျိုးသာဖြစ်သည်။ ရာသီကုန်ပြီဆိုလျှင်တော့ သည်သစ်စခန်းကို စွန့်ပစ်ထားခဲ့ကြ သည်။ နောက်တစ်ရာသီ နောက်တစ်နေရာတွင် မထင်မှတ်ဘဲ မျက်လှည့်ပြလိုက်သည့်ပမာ စခန်းတစ်နေရာ ရှိလာပြန်လေသည်။ စခန်းတိုင်းမှာ ဆင်အုပ်နေသည့်တဲကို အကြီးဆုံးဆောက်ရန် သတ်မှတ်ထားသည့်အတွက် ဆရာဂျွန်နှင့် ကူမားရ်တို့က သည်တဲတွေမှာ တည်းနေကျဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် သစ်စခန်းတွေကို ရောက်ကြပြီဆိုလျှင် တဲကပြင်တွေမှာ ထိုင်ကြရင်း ညဉ့်နက်သန်းခေါင်တိုင်အောင် စကားတွေ ပြောကြမြဲဖြစ်၏။ ဆရာဂျွန်က ဆေးပေါ့ လိပ်ကို ဖွာရင်း သူ့ဘဝအကြောင်း၊ မလေးယားနှင့် စင်ကာပူအကြောင်း၊ ကွယ်လွန်ပြီဖြစ်သော သူ့ဇနီးအကြောင်း စသည်ဖြင့် စားမြူပြန်တတ်သည်။

သစ်တောအရာရှိက ဆရာဂျွန်ကို ဒေါသတကြီး ဝေဖန်သည့်ညက ခပ်မိန့်မိန့်လင်းနေ သည့် တိုင်အဆောက်အအုံကို ငေးရင်း ကူမားရ် အချိန်တော်တော်ကြာကြာ မအိပ်နိုင်ဘဲ ရှိနေ ခဲ့သည်။ ဆရာဂျွန်ကိုယ်တိုင် သူ့ကို သတိပေး ဆုံးမနေသည့်ကြားက သစ်တောအရာရှိ၏ အပြုအမူနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့ရင်ထဲက ခံပြင်းမှုကို ဖြေဖျောက်၍မရ နိုင်အောင်ဖြစ်နေရသည်။ သူ အိပ်ပျော်လှလှကလေးမှာပင် တဲကပြင်ဘက်ကို တစ်စုံတစ်ယောက် ချွတ်နင်း လျှောက်လာသည့် အသံကို ကူမားရ် ကြားလိုက်ရသည်။ ဆရာဂျွန်က ဆေးလိပ်တစ်လိပ်နှင့် မီးခြစ်ဘူးကို ကိုင်ရင်း ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ကူမားရ်ပင် ရုတ်တရက် နိုးလာခဲ့ရာက ညနေပိုင်း စောစောကရှိခဲ့သည့် ဒေါသများပင် ပြန်လည်ဆူပွက်လာခဲ့လေသည်။ ကူမားရ်က ရှေ့နောက် မစဉ်းစားဘဲ ခေါင်းထဲ ရှိတာ ပြောလိုက်သည်။



“ဆရာကြီးရာ ..သစ်တောအရာရှိက အဲသလောက်အော်နေတာတောင် ဘာဖြစ်လို့ တစ်ချက်ကလေး ပြန်မပြောရတာတုံး။ ကျုပ်ဖြင့် ဒေါသဖြစ်ချက်တော့များ။ တိုင်ပေါ်တက်ပြီး သင်းကို သင်ခန်းစာပေးလိုက်ချင်ပုံများတော့လား။”

ဆရာရွှန်က မီးရောင်တွေ လင်းနေသေးသည့် သစ်တောအရာရှိ၏ တိုင်အဆောက်အအုံ ဘက်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ကြိမ်နံရံပါးပါးပေါ်မှာ အရိပ်ထင်နေသည့် သစ်တောအရာရှိ ၏ အရိပ်မည်းမည်းကို ကောင်းကောင်းမြင်နေရသည်။ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်ထိုင်ရင်း စာဖတ် နေသည့် ပုံရိပ်။

“မင်းက စိတ်ဆိုးစရာအကြောင်းမရှိပါဘူး ကူမားရ်ရာ၊ သူ့နေရာမှာ မင်းဆိုရင်လည်း သည်လိုနေမှာပဲ။ ပိုတောင်ဆိုးဦးမယ်။ ငါအံ့ဩတာက အတော်များများက သည်လူနဲ့ မတူတာပဲ”

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ ဆရာကြီး”

“ဟ... ဥရောပတိုက်သားလူငယ်တွေ သည်လိုနေရာကို ရောက်လာရတဲ့ ဘဝကို မင်း စဉ်းစားကြည့်လေကွာ။ ဆရာဝန်တွေနဲ့ ဝေး၊ ဆေးရုံတွေနဲ့ ဝေး၊ ဘယ်လိုမှကို လက်ခံနိုင်စွမ်းမရှိတဲ့ သည်လိုတောကြီးတောင်ကြီးထဲမှာ ငှက်ဖျားရောဂါ ဒါမှမဟုတ် တောကြီးတုပ်ကွေးရောဂါ ဒုက္ခတွေ မဖိစီးခင် သည်ကောင်တွေ အဖျော်လင့်နိုင်ဆုံးက နှစ်နှစ် သုံးနှစ်ပဲ။ ဒါကို ကုမ္မဏီကလည်း ကောင်းကောင်းသိနေတာပဲ။ သည်ကောင်တွေက အသက်မှ နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ် ရှိသေးတယ်။ နှစ်နည်းနည်းလောက်အတွင်းမှာ အရွယ်နဲ့ မမျှအောင် အိုစနာကျကျကြပြီ။ သူတို့ရောက်လာကြ တုန်းက လန်းလန်းဆန်းဆန်း ငယ်ဂုဏ်ကလေးနဲ့ ရောက်လာကြတာကွ။ ရှိလှမှ ဆယ့်ခုနှစ်နှစ် ဆယ်ရှစ်နှစ်ပေါ့။ အဲသည်ကာလတွေအတွင်းမှာ ကုမ္မဏီက သည်ကောင်တွေ လုပ်ပေးနိုင်သလောက် အကျိုးရှိနေတာပဲ။ သည်ကောင်တွေကို သစ်စခန်းတစ်ခုကနေ နောက်တစ်ခုကို လန့်ချီပြီး ပို့ထားလိုက်တာများ ကြားထဲ နားရရင် ခဏတစ်ဖြုတ်ပဲ။ အခု သည်ကောင်ကိုပဲကြည့်လေ။ တောကြီးတုပ်ကွေးရောဂါ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ရနေပြီ။ သည်ကောင်က မင်းထက် ဘယ်လောက်မှ အသက်ပိုကြီးတာမဟုတ်ဘူးရယ်။ မသကာ ဆယ့်ရှစ်နှစ်လား ဆယ့်ကိုးနှစ်လားပဲ ရှိဦးမယ်။ သည်မှာ နေရတဲ့ဘဝကို ကြည့်ပါလား။ မကျန်းမာဘူးကွာ၊ အထီးကျန်တယ်ကွာ။ ကိုယ့်ဇာတိ အိုးအိမ်နဲ့ မိုင်ထောင်ချီဝေးတဲ့ဒေသမှာ နေရတယ်ကွာ။ တောကြီးဖျက်မည်းထဲမှာ သူ ဘယ်တုံးကမှ မသိခဲ့ မကျွမ်းခဲ့သူတွေ ဝိုင်းနေတဲ့နေရာမှာ နေရတယ်ကွာ။ မင်း လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၊ စာဖတ် နေလိုက်တာများ ဖျက်နှာပေါ်မှာ ဘယ်လိုအကြောက်တရား တစိုးတစီမှ မရှိတဲ့ပုံနဲ့။”

“ဆရာလည်း ရပ်စေးအိမ်ဝေးပဲမဟုတ်လား ဆရာကြီးရဲ့။ ကျုပ်ကကော ဘာထူးလို့လဲ။”

“တို့ ဝေးတယ်ဆိုတာက သူ့လောက်မဝေးဘူးကွ။ ပြီးတော့ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးတဲ့ နေရာကို တို့ကိုယ်တိုင် လာကြတယ်ဆိုတာက သစ်တောရဲ့ ဆုကြီးလားဘဲကြီးကို ရိတ်သိမ်းနေ ကြတာ။ သည်စခန်းက ဆင်ဦးစီးတွေကိုပဲ ကြည့်လေ။ ဆင်အုပ်ကိုပဲ ကြည့်လေ။ ဖျာပေါ်အိပ် မယ်ကွာ။ ဘိန်းမှိုနဲ့မယ်ကွာ။ ဆင်တွေကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း ကိုင်တွယ်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုပေါ် မှာ တလွဲမာနတွေ တက်နေကြသေးသကွာ။ သည်ဆင်သမားတွေ စဉ်းစားတာက သူတို့အဖေတွေ အဆက်ဆက် သူတို့ဆွေမျိုးအဆက်ဆက် ဆင်တွေနဲ့ချည်း အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြတယ်ပေါ့ကွာ။”

သည်တော့ သည်တိရစ္ဆာန်တွေကို သူတို့သိသလို ဘယ်သူမှမသိကြဘူးလို့ ထင်နေကြတယ်။ တကယ်တမ်းကျတော့ ဥရောပတိုက်သားတွေ သည်ကိုရောက်လာကြတဲ့အထိ သစ်လုပ်ငန်းတွေမှာ ဆင်တွေကို သုံးရင်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ တို့ဆီက လူတွေ မသိကြသေးဘူးကွ။ တို့က ဆင်တွေကို ကျောင်းကန်ဘုရားတွေမှာ သုံးတယ်။ နန်းတော်တွေမှာ သုံးတယ်။ စစ်တိုက်ဖို့ သုံးတယ်။ အခမ်းအနားတွေမှာ သုံးတယ်။ သည်လောက်ပဲ။ လူ့အကျိုးအတွက် အလုပ်လုပ်ဖို့ ဆင်တွေကို သုံးရင် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဥရောပတိုက်သားတွေက မြင်တာကွ။ ဟောသည်သစ်စခန်းမှာ မြင်သမျှ အရာအားလုံးဟာ သင်းတို့ တီထွင်ထားကြတာချည်းပဲ။ သစ်စခန်းတစ်ခုရဲ့ ဘဝလမ်းစဉ်တစ်ခုလုံး ဟာ သူတို့ရဲ့ ဖန်တီးမှုတွေချည်းပဲ။ ကျွန်းပင်ကို သင်းသတ်တဲ့နည်း၊ ဆင်တွေနဲ့ သစ်တွေ ရွှေ့တဲ့နည်း၊ ရေပေါ်စနစ်နဲ့ မြစ်ထဲမျှောတဲ့နည်း၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ သည်ကောင်တွေရဲ့ တွေးခေါ် ကြံဆမှုက လာတာချည်းပဲ။ ဟောသည်တဲတွေ ဖွဲ့စည်းပုံ၊ တဲတွေ နေရာချပုံ၊ တိုင်အဆောက်အအုံ စီမံပုံ၊ ဝါးကပ်တွေ ကြိမ်တွေ သုံးတာကအစ အသေးစိတ် စဉ်းစားထားကြပြီးသား။ သည်ဟာ တွေးအားလုံးကို ငါတို့ဆင်ဦးစီးတွေနဲ့ သူတို့ရဲ့ မဲပြာပုဆိုး ဉာဏ်ရည်ထဲက လာတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါတွေ မင်းထက်ကြီးရင်တောင် နည်းနည်းပဲဆိုတဲ့ ဟောဟို တိုင်အဆောက်အအုံပေါ်မှာ ထိုင်နေ တဲ့ကောင်လို လူတွေရဲ့ ခေါင်းထဲကလာတာ”

သစ်ကုန်သည်က တိုင်အဆောက်အအုံပေါ်က ပုံရိပ်မည်းမည်းကို ထိုးပြရင်း ပြောပြန် သည်။

“သည်ကောင်ကိုပဲ ကြည့်လေ ကူမားရ်ရဲ့...။ သည်ကောင်လေးကလည်း မင်း သင်ယူ နိုင်သူတစ်ယောက်ပဲ။ ဘဝရဲ့လုပ်ဆောင်ပုံတွေကို မင်းရဲ့အလိုဆန္ဒတွေဘက်ကို ကိုင်းညွှတ်ဖို့၊ ကမ္ဘာမြေပေါ်က သစ်ပင်တွေကို လူသားအားလုံးအတွက် အသုံးတည့်ဖို့ဆိုရင် ဘယ်ဟာကများ ပိုပြီးမြတ်နိုးစရာကောင်းလို့လဲ။ ဘယ်ဟာကများ ပိုပြီး စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းလို့လဲ။ သူ့ဘဝ ဟာ သူ့မျက်မှောက်မှာပဲရှိတယ်ဆိုတဲ့ ဘယ်ကလေးကိုမဆို ငါပြောချင်တာ ဒါပဲ”

ဆရာရွှန်က သူ့အတွက် စဉ်းစားတာမဟုတ်ဘဲ အနားမှာ ရှိမနေသော သူ့သားငယ် မက်သယူးအတွက် စဉ်းစားခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ကူမားရ် ပြောနိုင်သည်။ အသိတရားတစ်ပွင့် သူ့ခေါင်းထဲမှာ လက်သွားခဲ့သည်။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ် စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲမှုကို သူ ခံစားနေရသည်။ သို့သော်လည်း နာကျင်မှုဝေဒနာက သိပ်ကြီးတော့လည်း မကြာလိုက်ပါ။ သည်ဝေဒနာပြယ်ချိန်မှာတော့ ကူမားရ်ကိုယ်တိုင်သည်ပင်လျှင် ပိုမိုသန်စွမ်းလာသလို ခံစားရ သည်။ အကောင်းဆုံးကို ကြိုတင်ပြင်ဆင်နိုင်ခဲ့သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မက်သယူးက ဝေးလံ သော စင်ကာပူမှာ ရှိနေကာ သူကတော့ သည်စခန်းမှာ ရှိနေရပြီမဟုတ်လော။

* * *



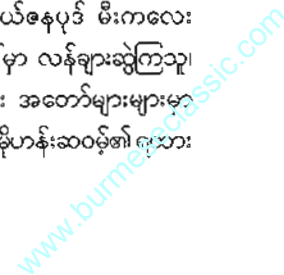
၇

ပင်လယ်ပြင်တွင် သေကြေပျက်စီးလောက်ဖွယ်အခြေအနေ ရှိလေတိုင်း အမြဲလိုလို ဦးဆုံးကြိုသိနေသူမှာ သီပေါဘုရင်မင်းမြတ် ဖြစ်သည်ဆိုသည့်အချက်ကို ယုံကြည်ကြသူတွေ ရတနာဂီရိမှာ အပုံကြီး များလာခဲ့ပြီ။ သီပေါဘုရင်မင်းမြတ်သည် နိစ္စဉူ အချိန်ရှိသရွေ့ လသာ ဆောင်တွင် စံတော်မူရင်း သူ၏ရွှေနားကွပ် စုံမှန်ပြောင်းဖြင့် ပင်လယ်ပြင်ကို စောင့်ကြည့်ငေးငေး ရှိနေတတ်သည်။ စုံမှန်ပြောင်းမှ ဖြိုးခနဲ ဖျတ်ခနဲ လက်သွားတတ်သည့်အရောင်ကို အောက်ဘက် ကမ်းခြေမှ တံငါသည်တွေက စတင် သတိပြုမိကြခြင်းဖြစ်၏။ ညနေခင်း ပင်လယ်အော်ဘက်ကို တံငါလှေကလေးတွေ ပြန်လှည့်လာကြသည့်အခါတိုင်း သေချာသည်ထက်သေချာအောင် ကုန်းမြင့်စံအိမ်တော် လသာဆောင် ရှိရာအရပ်ကို မျှော်ကြည့်ကြမြဲ။ ရတနာဂီရိမှာ ဘာမှတော့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ခြင်း မရှိ။ သို့ရာတွင် ဘုရင်မင်းမြတ်သည်သာ ပင်လယ်ပြင်အခြေအနေကို ပထမဆုံး သိသူဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ လူတွေ ပြောလာကြ၏။ ရတနာဂီရိစံအိမ်တော်ကို ထီးရိုးနန်းနွယ် မိသားစုများ၊ နောက်လိုက်နောက်ပါ အခြေအရံများနှင့်အတူ ရတနာဂီရိစံအိမ်ကမ်းမှ ပထမဆုံး တက်လာခဲ့သည့်နေ့ရက်နောက်ပိုင်း မြန်မာဘုရင်မင်းမြတ်ကို မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကသော်မှ မြင်ဖူးကြသည် မဟုတ်။ နှုတ်ခမ်းမွှေး ထူလပျစ် ရထားမောင်းသမားနှင့် ရောင်စုံအကွက်လည် နေသော မြင်းများ က ထားသည့် တော်ဝင်မင်းစီး ရထားတော်တွေကိုတော့ မြို့သူမြို့သားတို့ မြင်ဖူးကြလှလေပြီ။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တော်တိုင်ကတော့ သည်တော်ဝင်ရထားတော်တွေကို ရွှေစက်တင်တော်မူခြင်းမရှိ။ ရှိသည်ဆိုဦးတော့၊ ကိန်းသေကံမ ပြောဖို့တော့ ခက်လှပါသည်။ ထီးရိုးနန်းရိုး တော်ဝင်မိသားစုများအတွက် ဘာဂီခေါ်သည့် ရထားတော်နှစ်စီးရှိသည်။ တစ်စီးမှာ အမိုးဖွင့် နှစ်ဘီးတပ် ရထားတော်ဖြစ်၍ နောက်တစ်စီးကတော့ ရထားပြတင်းပေါက်တွေမှာ ထူပိန်းပိန်း ကတ္တီပါ ကန်လန်ကာတွေ ချထားသည့် မြင်းတစ်စီးက ရထားလုံးဖြစ်သည်။ သည်ရထားလုံးထဲမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်သည်ပင် တစ်ခါတစ်ရံ ပုန်းလှည့်ကွယ်လှည့် လိုက်ပါတော် မူတတ်သည်ဆိုသည့် ကောလာဟလ စကားတွေတော့ ရှိ၏။ သို့သော် သည်ကန်လန်ကာများ နောက်က အခြေအနေကို မည်သူမှ သေသေချာချာပြောနိုင်သည် မဟုတ်ပါ။

တစ်နှစ်ကို သုံးလေးကြိမ်လောက် တောင်ခြေမြို့ကလေးကို ရထားတော် စီးကာ ရောက်လာတတ်ကြသော သမီးတော်များကိုတော့ မြို့သူမြို့သားတို့ မစိမ်းကြတော့ပြီ။ သမီးတော် တွေက မန်ဒီဆိပ်ကမ်း သို့မဟုတ် ဘာဂါဝတီ ဘုရားကျောင်း သို့မဟုတ် ဗြိတိသျှတို့က လည်ပတ်ခွင့်ပြုထားသော အင်္ဂလိပ်အရာရှိများ၏အိမ်တွေကို ရောက်လာတတ်ကြသည်။ မြို့သူ မြို့သားတွေက ပထမသမီးတော်၊ ဒုတိယသမီးတော်၊ တတိယသမီးတော်နှင့် အရှင်နှစ်ပါး စည်းစိမ်တော် ရွှေလျှော့ပြီး ဒုတိယမြောက်နှစ်မှာ ရတနာဂီရိတွင် မီးရှူးမြင်တော်မူသည့် စတုတ္ထ သမီးတော် စသော သမီးတော် လေးပါးစလုံးကို မြင်ဖူးကြသည်ဖြစ်ရာ မည်သူမည်ဝါ သိနေ ကြပြီဖြစ်၏။ အိန္ဒိယနိုင်ငံ ရောက်စနစ်တွေတုန်းကတော့ သမီးတော်အားလုံး မြန်မာအဝတ်အစား ဖြစ်သော ထဘီ၊ အင်္ကျီ ရိုးရာထည်တွေ ဝတ်ဆင်ကြပါ၏။ သို့သော် နှစ်ကာလကလေး ရလာ သည့်အခါမှာတော့ အဝတ်အစား ဝတ်ပုံစားပုံတွေ ပြောင်းသွားခဲ့သည်။ တစ်ရက်မှာတော့ သမီးတော် လေးပါးစလုံး ဆာရီဝတ်ဆင်လာကြသည့်အတွက် မည်သူမျှ မမှတ်မိအောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဆာရီ တွေက ဈေးမတန်တာရော၊ ဈေးတန်တာပါ သောကောရောကောဆိုသော်ငြား ဒေသထွက် ချည်ထည်စိမ်း၊ ချည်ထည်နီ ရိုးရိုးတွေသာဖြစ်၏။ ရတနာဂီရိမြို့ခံ ကျောင်းသူကလေးတွေလို ဆံပင်ကို ဆံကျစ်ကျစ်ကြသည်။ ဆံကလေး ရွှံ့လိမ်းကြသည်။ မာရသီနှင့် ဟိန္ဒူစတန်နီ ဘာသာ စကားများကို မြို့ခံဇာတိသား ပဝတ္တိသားတို့နှင့်မခြား ပြောပြောချောချော ပြောနိုင်ကြသည်။ မြန်မာဘာသာစကားကိုတော့ ခမည်းတော်ဘုရားနှင့် မယ်တော်ဖုရား နှစ်ပါးနှင့်ဆုံမှ ပြောကြ တော့သည်။

သမီးတော် လေးပါးစလုံး နှစ်လိုဖွယ် မျက်နှာရည်မျက်နှာသွေး ရှိကြသူတွေဖြစ်သည်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရှိကြသည်။ ဟန်ဆောင်မှု ကင်းကြသည်။ ရထားတော်တစ်စီးစီးနှင့် လိုက်ပါလာ ကြရင်း မြို့လမ်းတွေကို ဖြတ်သန်းကြသည့်အခါ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်တတ်ကြသော အကြည့်တွေကို ယှဉ်ခြင်းရှောင်ခြင်း အလျှင်းမရှိ။ အဝေးကို ငေးတာမျိုးမရှိ။ ဂျင်ဂျင်နာကာ ဈေးထဲကို လျှောက်သွား လျှောက်လာ လှည့်ကြသည်အခါ၊ ဈေးဆိုင်မှာ အချိန်ပေးရင်း ဈေးဝယ်ကြသည့်အခါ၊ ဆာရီ စတွေ ဈေးဆစ်ဝယ်ကြသည့်အခါတွေမှာတော့ သူကလေးတို့ မျက်လုံးတွေထဲမှာ အလွမ်းရိပ်တွေ မှတ်သိပ်နေလေ့ရှိကြသည်။ မိုးမိုးမတ်မတ် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်တော့ ရှိကြပါ၏။ အရာရာကို မှတ်မှတ်သားသား စူးစမ်းတတ်ကြသည်လည်း ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ရထားမောင်းသမားကို မေးခွန်းတွေ မေးလေ့ရှိသည်။ “အဲဒါ ဘယ်သူ ဆာရီဆိုလဲ”၊ “ဟိုသစ်ပင်ပေါ်က သရက်သီး တွေက ဘာမျိုးခေါ်သလဲ”၊ “ဟောဟိုက ဆိုင်ကလေးမှာ တွဲလောင်းချိတ်ထားတဲ့ ငါးတွေကို ဘာငါးခေါ်သလဲ”။

ရထားမောင်း မိုဟန်းဆဝမိမှာ တောင်ခြေမြစ်ကမ်းဘေး ရွာငယ်ဇနပုဒ် မီးကလေး မှိတ်တုတ်မှာ နေထိုင်သည့် နယ်ခံကောင်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ မြို့ပေါ်မှာ လန်ချားဆွဲကြသူ၊ ကူလီထမ်းကြသူ၊ ဘောက်လုပ်ကိုင်ကြသူ စသော အောက်ခြေလူတန်းစား အတော်များများမှာ မိုဟန်းဆဝမိ၏ ဆွေမျိုးများဖြစ်လေရာ သူ့ကို လူတိုင်းက သိနေကြသည်။ မိုဟန်းဆဝမိ၏ ငှား ဈေးကိုဆင်းလာပြီဆိုသည်နှင့် သူ့ကိုရှာကြတော့သည်။



“ဒုတိယသမီးတော်လေးကို သည်သရက်သီးတွေ ဆက်လိုက်စမ်းပါကွာ။ ခြံထွက် တွေ့မို့ပါ။”

“သမီးတော် အထွေးလေးကို ကိုကမ်းသီးခြောက် လက်တစ်ခုလောက် ယူသွားစမ်း ပါဟေ့...မင်းကို မေးနေတာ တွေ့လို့ပါ။”

သမီးတော်များ၏ မျက်လုံးတွေက ဘယ်အရာကိုမဆို ထိတွေ့ကြသည်သာဖြစ်၏။ တကယ်တော့ သူကလေးတို့ကား ကလေးတွေသာဖြစ်သည်။ သည်ကလေးတွေကို သည်လိုနေ သည်လိုထိုင်ရယ်လို့ ကန့်သတ်ထားရအောင် သူကလေးတို့ ဘာတွေများ ကျူးလွန်ခဲ့ကြလို့ပါလိမ့်။ နယ်ခံ မိသားစုအသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ မဆက်ဆံရ၊ မာရသီလူမျိုးကလေးတွေနဲ့ မပေါင်းရ မဖော်ရ ဆိုရအောင် ဘယ်လိုကြောင့်များ အပိတ်အပင်ခံထားကြရတာပါလိမ့်။ သည်ကလေးတွေစေ့စရာ သူတို့စံအိမ်တော် အစေအပါးတွေကလွဲလို့ တခြားလူသူလေးပါးနဲ့ အရောတဝင်မရှိရတဲ့ မိန်းမသား ဘဝနဲ့ ဘယ်လိုများ ဆက်ပြီး ကြီးပြင်းကြရမှာတဲ့လဲ။

အရှင်နန်းမတော်ကြီးဖုရား ကိုယ်တိုင်ကတော့ သမီးတော်များနှင့်အတူ တစ်နှစ်ကို တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်လောက် ရထားတော်စီးရင်း မြို့ကလေးကို ကြွချီလာတတ်သည်။ မျက်နှာတော် က ဟန်တော်ချီချီ။ ခံစားမှုမဲ့။ နှုတ်ခမ်းတွေကတော့ ဆေးပေါ့လိပ် ဆေးကြေးရိုက်ထားသဖြင့် ခရမ်းသွေးရောင် ပေါက်နေလေသည်။ အရှင်နန်းမတော်ကြီး ကြွချီလာပြီဆိုလျှင် လမ်းတွေပေါ်ကို လူတွေ ပြိုဆင်းလာကြတော့သည်။ အရှင်နန်းမတော်ကြီးကတော့ မည်သူမည်ဝါ မည်သည့်အရာ ဆိုသည့် အာရုံခံစားမှု မရှိသည့်နယ် ရှိလေ၏။ သစ်မာချောင်း တစ်ချောင်းလို တောင့်တောင့်ကြီး ထိုင်နေလျက်က မျက်နှာကို တင်းတင်းကြီး ပင့်ထားတတ်သည်။ ပြီးတော့ မတုန်မလှုပ်။ ဒေါ်လီကတော့ နက်မှောင်သန်စွမ်းလှသော ဆံပင်ရှည်၊ ယဉ်စစ် မျက်နှာဖန်ဖန်ကလေးကြောင့်ပင် နတ်သမီးပုံပြင်ထဲက မင်းသမီးလေးလို လှလွန်းလှသည်။ နှစ်ကာလတွေ ရင့်ညောင်းလာသည်နှင့် အမျှ ထီးရိုးနန်းနွယ် မင်းမိဖုရား မိသားစုများနှင့်အတူတကွ ခစားမပျက် ရှိခဲ့ကြသူ အပျိုတော်များ၊ ဆွေတော်မျိုးတော်များ၊ အိမ်တော်စိုးများအားလုံး ရတနာဂီရိအရပ်မှ တစ်စတစ်စ လွင့်ပါးခဲ့ကြ လေပြီ။ ဒေါ်လီတစ်ယောက်သာ ခဝပ်မပျက် ရှိလေသည်။

* * *

ရတနာဂီရိမှာ သူနှင့်ပတ်သက်၍ ပြောဆိုနေကြသည်ကို ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တိုင်က လည်း သိထားတော်မူပါ၏။ သူ့ကို စိတ်တန်ခိုးရှိသူ ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် မှတ်ယူကြကာ ထိတ်ကြီးလန့် ကြီး ရှိနေကြသည်ဆိုတော့ သည်ထင်မြင်ချက်တွေပေါ်မှာ သာယာခြင်း အလျှင်းမရှိဘဲ အပျင်း တော်ပင် ပြေရပေသည်ဟုပင် သဘောပိုက်ခဲ့သည်။ သူ့အပေါ် ကျရောက်လာသည့် အကြောင်း ခြင်းရာများအတွက် သူ့ဆောင်ရွက်နိုင်သမျှ နုတ်နုတ်မွှားမွှား နည်းနာအားဖြင့် ဆောင်ရွက်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မိန်းမသားတွေကိုယ်တိုင် သူတို့အိမ်ခေါင်တွေပေါ်မှာရပ်ကြရင်း ဘုရင် မင်းမြတ် မျှော်ရှုသော အမြင်ဓာတ်မှတစ်ဆင့် ကောင်းချီးမင်္ဂလာ တစ်စုံတစ်ရာ သက်ရောက် စေခြင်း မျှော်လင့်မှုဖြင့် မွေးကင်းစ ကလေးတွေကို မြောက်ချီပြတတ်ကြသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ဘုရင်မင်းမြတ်ကလည်း ကိုးစားရှာကြသူ မိခင်များရှိရာသို့ စုံမှန်ပြောင်းကို ချိန်ရွယ်ကာ တစ်ကြိမ်

လျှင် မိနစ်ပေါင်းများစွာ စူးစိုက်စူးစူးလေ့ရှိသည်။ သည်အပြုအမူက တစ်စုံတစ်ရာပြုပေးပါရန် တောင်းခံသည့် အသေးအဖွဲ့ကလေးဟု ထင်မှတ်ဖွယ်ရှိသော်ငြား သူ့အနေဖြင့် စိတ်ခွန်အား ပေးရသော သည်အလုပ်ကို မလုပ်ပေးနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိဟု သဘောထားသည်။ တကယ်တော့ သူနှင့်ပတ်သက်၍ ပြောကြဆိုကြသမျှ အရာအားလုံး မဟုတ်နိုင်ပါ ဆိုတာကလည်း မမှန်ပါ။ လှေသမားများကိုစွဲကို ဥပမာ ပြနိုင်ပါသည်။ နေ့စဉ်လိုလိုပင် မနက်ခင်း မိုးစင်စင်လင်းလာသည် နှင့် လသာဆောင်ကို ကြွချီဖြစ်၏။ တံဆိပ်တော်ခေါင်းကလေးတွေလို အတွဲလိုက်ရှိနေကြသော ပင်လယ်ထွက် ငါးဖမ်းလှေစုတွေဆီက လေးထောင့်စပ်စပ် ရွက်ဖျင်ဖြူဖြူကလေးတွေကို မျှော်ရှု နေကျဖြစ်သည်။ သည်တံငါလှေကလေးတွေက မြစ်ခံတွင်းဝ တံငါရွာ 'ကာလာ'က ထွက်လာ ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၍ လှေစုရာနှင့်အပြိုင် ငေါထွက်နေသည့် တံကင်းတစ်ခုပါသည့် ဝမ်းစောက်နက်နက် နှစ်စင်းတွဲ ရွက်လှေများဖြစ်သည်။

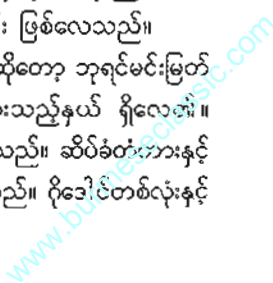
နေလုံးဝါဝါကြီး မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းခြေ စိုက်စိုက်ကြီးဆင်းခါနီး ညနေခင်းတွေမှာ လှေ ကလေးတွေကို ဘုရင်မင်းမြတ် စောင့်စား ရှုမျှော်တတ်သည်။ အထူးသဖြင့် ပင်လယ်အော်ဘက်ကို လေတွေ စွတ်ကြောင်းထိုး တိုက်ခတ်မလာခင် ကမ်းခြေအရောက် ရွက်လှေလာကြသော လှေတွေကို ဘုရင်မင်းမြတ် ရှုစားတော်မူလေ့ရှိသည်။ ငါးဖမ်းလှေတွေ ရေခရီး စကြသည့် မနက်ခင်းတွေမှာ လှေဘယ်နှစင်း ထွက်ခွာသွားကြပြီဆိုတာကို မည်သည့်အခါကမှ ဂရုတစိုက် ရေတွက်ထားခြင်း မရှိသော်လည်း ပင်လယ်ပြင်ကို ထွက်ကြသည့် လှေစင်းရေကို ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ အတိအကျ သိနေတတ်သည်။ တစ်ရက်မှာတော့ နှစ်စင်းတွဲ ဒွါလောင်းလှေကြီးတွေ ပင်လယ်ကမ်းခြေမှ ဝေးရာကို ရောက်သွားချိန်မှာ ရုတ်တရက်ကျရောက်လာသည့် မိုးသက်မှန်တိုင်းက လှေစုတစ်စုလုံး ကို မွေ့နေတပ်ပစ်လိုက်တာကို ဘုရင်မင်းမြတ် မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုနေ့ညနေပိုင်းက ကမ်းခြေပြန် လှေတွေ တကွဲတပြားစီ ရွက်လှေလာကြတာကို မျှော်ရှုရင်း လှေစင်းရေ မကိုက်တာကို ဖျတ်ခနဲ သိလိုက်ပြီ။ လှေတစ်စင်း ပျောက်နေပါပကော။

တံငါရွာကလေးသည် မိုဟန်းဆဝမ်တို့ မိသားစုများနေထိုင်ရာ ရွာနှင့်သိပ်မလှမ်းတာ ကို သိထားသဖြင့် ဆဝမ်ကို ဆင့်ခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ထိုစဉ်က ဆဝမ်မှာ ရထားမောင်းသမား မဟုတ်သေး။ ဆယ့်လေးနှစ်သား ဆိုက်ကုလား(မြင်းထိန်း)ကလေးသာ ဖြစ်သည်။

“ဆဝမ်...ပင်လယ်ပြင်မှာ မှန်တိုင်းကျနေတယ်ကွယ်”

ဘုရင်မင်းမြတ်က ဖြစ်ပျက်သမျှ ရှင်းပြတော်မူသည်။ သည်သတင်းကြောင့် ဆဝမ်လည်း တောင်းခြေကို ဒရောသောပါး ပြေးရတော့သည်။ လှေတွေ ကမ်းမဆိုက်ခင်မှာပင် သည်သတင်းက တံငါရွာကလေးဆီ ရောက်ရှိသွားလေ၏။ ဤသို့အားဖြင့် ရတနာဂီရိရောက် နိုးကြားသော ကင်းစောင့်ဘုရင်နှင့်ပတ်သက်၍ ယုံတမ်းစကားတို့ အစထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

စံအိမ်တော် လသာဆောင် အပေါ်စီးမြင်ထောင့်က ရှုမြင်ရသူဆိုတော့ ဘုရင်မင်းမြတ် အဖို့ သည်နယ်တစ်ဝိုက် အကောင်းဆုံး ပင်လယ်မြင်ကွင်းကို ရထားသည့်နယ် ရှိလေ၏။ သည်တော့လည်း အရှိပကတိသဘောကို သူတကာထက် စောစွာမြင်နိုင်သည်။ ဆိပ်ခံတံတားနှင့် မဝေးလှသော ပင်လယ်အော်အောက်ဘက်တွင် လှေရုံကလေး တစ်ရုံရှိသည်။ ဂိုဒေါင်တစ်လုံးနှင့်



ကပ်လျက် သက်ကယ်မိုးရဲကလေးဖြစ်၏။ သည်လှေရုံကလေးနှင့်ဆက်စပ်နေသော ဇာတ်လမ်းကလေးတစ်ပုဒ်ရှိသည်။ တစ်ခါက ဗြိတိသျှစစ်ဗိုလ်ချုပ် လော့ဒ်လိတ် ဆိုသူသည် ဘုရင့်တပ်ရင်းဟု လူသိများသော အထူးတပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့နှင့်အတူ ရတနာဂီရီကို ဝင်ရောက်စီးနင်းခဲ့သည်။ ရှည်ကြာလှသော စစ်ဆင်ရေးကြီး ပြီးမြောက်သွားသည့်နောက်မှာတော့ ဒေသရင်း အုပ်ချုပ်သူများ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ချေမှုန်းခြင်း ခံကြရလေ၏။ အောင်ပွဲအထိမ်းအမှတ်ဖြစ် တစ်ညနေခင်းလုံး ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲကြီး ကျင်းပပြီးသည့်နောက် ညပိုင်းမှာ အူမြူးနေသော လော့ဒ်ဘွဲ့ရ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက တပ်အရာရှိများကို လှေပြိုင်ပွဲ ကျင်းပရန် စည်းရုံးလေတော့သည်။ အနီးအနား တံငါရွာတွေက လှေကလေးများကို ချောဆွဲကာ ဘုရင့်တပ်ရင်းအရာရှိတို့ ကနူးလှေနှင့် လုံးထွင်းလှေများဖြင့် ပက်လယ်အော်ဖြတ်လှေပွဲကြီး နှံ့ကြလေသည်။ စစ်သားတွေက အော်ဟစ်အားပေးကြလေ ဒေါသတကြီး လျော်ကြလေ။ အစဉ်အဆက် ပြောစကားတွေအရတော့ လော့ဒ်ဘွဲ့ခံ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက တစ်လျားအသာဖြင့် နိုင်သည်ဆို၏။

သည့်နောက်ပိုင်းမှာတော့ ရတနာဂီရီရောက် အရာရှိ အရာခံတို့ကြားတွင် ပင်လယ်အော်တွင်း ခတ်လှေပြိုင်ပွဲ ကျင်းပသည့်အစဉ်အလာ ရှိလာခဲ့သည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံရှိ အခြားသော တပ်စခန်းများတွင်လည်း စိတ်အပြောင်းအလဲ ဖြစ်စေသည့် ပျော်မြေမှုအဖြစ် လှနှင့် တောဝက်လိုက်ခြင်းနှင့် ပိုလိုကစားခြင်းကဲ့သို့သော အပန်းဖြေနည်းတွေကို ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ ဤသို့အားဖြင့် ပင်လယ်အော်သည်ပင် ရတနာဂီရီ၏ တစ်ခုတည်းသောလက်ဆောင်နှယ် ရှိခဲ့လေသည်။ နှစ်ကာလတွေ ကြာမြင့်လာသည်နှင့်အမျှ လှေရုံကလေးသည်လည်း လှေလှော်သူရဲကောင်းများနှင့် ရွက်လွှင့်အကျော်အမော်တို့ သိုမှီးရာ ကွန်းရိပ်သာကလေး ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ သည်ကိစ္စများနှင့် နီးနွယ်သူတွေထဲက ထင်ရှားလှသူတစ်ဦးမှာ ကိန်းဗရစ်တက္ကသိုလ် လှေလှော်အားကစား ဂုဏ်ထူးရှင်လည်းဖြစ်၊ နာမည်ရ ခရိုင်အရာရှိတစ်ဦးလည်းဖြစ်သူ မစ္စတာဂစ်စ် ဖြစ်သည်။ သူ၏ ရှည်လျားပါးလျှသော ပြိုင်လှေဖြင့် ပင်လယ်အော် ရေလက်ကြားနှင့် လှိုင်းကြီးလေထန် ပင်လယ်စီးကြောင်းမှသည် ဟင်းလင်းပင်လယ်အထိ တစ်လျှောက်လုံး ပဲ့ကိုင်နိုင်စွမ်းသည့် ကျွမ်းကျင်သော တက်ခတ်သမားအဖြစ် လူသိများသူလည်း ဖြစ်သည်။ ဤသို့သော အံ့လောက်ဖွယ် စွမ်းဆောင်မှုကို လေ့လာနိုင်ခဲ့သူ ဘုရင်မင်းမြတ်အဖို့ ရတနာဂီရီသည်လည်း ဆည်းပူးလေ့ကျက်ရမှာတွေ ရှိပါသကောဆိုသည့် အသိကလေး စူးနစ်ခဲ့ရသည်။

ရတနာဂီရီ ပဝတ္တိသားဖြစ်လာသည့် ဘုရင်မင်းမြတ်သည်လည်း ရောက်လာတော့မည့် မုတ်သုံရာသီနှင့်ပတ်သက်၍ ကိုးစားလောက်သော သတင်းအချက်အလက်တွေ ရှာထားခဲ့သည်။ သူပြတင်းတံခါး ထက်ဝက်စာလောက်ကို ပိုင်းထားတတ်သော မျဉ်းကြောင်း၏အရောင်တွေထဲမှာ မှေးမှိန်ဖျော့တော့သော်လည်း ကောင်းကောင်းမြင်သာသည့် အရောင်ရင့်ရင့်ကို နှစ်စဉ် တစ်မနက်ခင်းမှာ နိုးထ ရှုစားတော်မူလေ့ရှိ၏။ မျက်ခွံပေါ်က ခနောက်စိမ်းရောင် မျဉ်းကလေးနယ်နူးညံ့သော မိုးကုပ်စက်ပိုင်းအပေါ် အရောင်ဆိုးထားသည့် ထိုအရာသည် မိုး၏ ရွေ့လျားတံတိုင်းအသွင်သို့ လျင်လျင်ကြီး ရောက်ရှိသွားလေသည်။ ထိုအစဉ်အခဲသည် တောင်ကုန်း၏ အထက်ကောင်းကင်၌ ဖွဲ့ဖွဲ့ဆိုင်းဆိုင်း တည်လာသည့်အခါ ဩထရမ်ဟောက်စ်(စံအိမ်တော်)သည်

လည်း မုတ်သုံရာသီအဖို့ ပင်လယ်ခရီးရှည်ကြီး နှင်လာရာမှ ပထမဆုံး တွေ့ရသည့် ကုန်းမြေနှယ်ထင်းထင်းကြီးရှိလေသည်။ ထိုအခါ မိုးသီးမိုးပေါက်တို့ လသာဆောင်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ပက်စဉ်ကြလိမ့်မည်။ တံခါးအောက်ခြေမှလည်းကောင်း၊ တရုတ်ကတ် တပ်ထားသော ပြတင်းပေါက်အဟများကြားမှလည်းကောင်း မိုးရေ စိမ့်ဝင်ကြရာက ဘုရင်မင်းမြတ် စက်တော်ခေါ်ရာ သလွန်တော် အောက်တွင် အိုင်ကျင်းဖွဲ့ကြလိမ့်မည်။

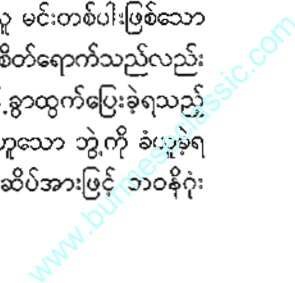
“ဆဝမ်...မိုးတွေလာပြီ၊ ခပ်သွက်သွက်လုပ်စမ်း။ တရုတ်ကတ်တွေ လုံအောင်ပိတ်၊ မိုးရေတွေ ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ်။ နင်းကြမ်းပေါ်က ပစ္စည်းတွေ ဖယ်ထား။”

မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် သည်သတင်းက တောင်ခြေကို စီးဆင်းသွားလေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် မိုးကို မြင်တော်မူသည်ဟူ၏။ ထိုအခါ တောင်ခြေရွာကလေးက အမယ်အိုတို့ နေပြထားသော ဆားစိမ်သနပ်တွေကို ကသောကမျော ရုပ်ကြသိမ်းကြတော့မည်။ ကလေးတွေက ဟေးဟေးဝါးဝါးအော်ဟစ်ကြရင်း အိမ်တွေထဲက ပြေးထွက်လာကြလိမ့်မည်။ တောင်ခြေမှာ ရုတ်ရုတ်သံသံ ရှိကြတော့မည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ပင်လယ်အော်တွင်း ဦးတည်ဝင်လာကြသော မီးသင်္ဘောတွေကို ပထဆုံး ရှာတွေ့သူလည်း ဖြစ်ပြန်၏။ အခြားသော ခရိုင်မြို့များတွင် အမြောက်သံပေးခြင်း၊ နာရီစင်များ ထားရှိခြင်းအားဖြင့် သတိပေးကြသကဲ့သို့ ရတနာဂီရီ သင်္ဘောအဝင်အထွက် ကုန်လွန်ချိန်က သိသာမြင်သာသည်။ မနက်ခင်းတွေမှာတော့ မန်ဒီဗီဗီဂမ်းမှာ သင်္ဘောစောင့်သူတွေ သည်းသည်းလှုပ်အောင် များပြားလှသည်။ ငါးဖမ်းစက်လှေများသည်လည်း သင်္ဘောတင်ငါးခြောက်အိတ်ကြီးများတင်ကာ ပင်လယ်အော်ထဲသို့ မနက် ဝေလီဝေလင်းမှာ ဝင်ရောက်လာတတ်ကြသည်။ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်သမားတွေကတော့ ငရုတ်ကောင်းနှင့် ဆန်များ တင်လာသည့် နွားလှည်းများ စီးကာ ရောက်လာကြသူများဖြစ်သည်။

မီးသင်္ဘောများ ဆိုက်ရောက်လာခြင်းကို သိပေါ့ဘုရင်မင်းမြတ်ထက်ပို၍ စိတ်လက်မရှည်နိုင်သူဆို၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ရှိလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ ဆရာဝန်က အထပ်ထပ်သတိပေးထားသည့်ကြားက ဝက်သားကို အာသာပြင်းလှသော ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ပိတ်ပင်ထားမှုကို မလွန်ဆန်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရသည်။ ရတနာဂီရီတွင် မရနိုင်သည့်အခါမျိုးမှာပင် သူ့အတွက် ဝက်ဆားနယ်ခြောက်နှင့် ဝက်ပေါင်ခြောက်ကို ဘုံဘေးမြို့မှ အပတ်စဉ် သင်္ဘောဖြင့် တင်ပို့ပေးရသည်။ အမွှေးအကြိုင်နံ့ ကဲထားသော ဝက်အူချောင်းများနှင့် အပြည့်အသိပ်ပါသော ငရုတ်သီးများကတော့ ဂိုအာမှ ရောက်လာတတ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤသို့သော မစူးမရည်း တောင့်တမှုကို ချိုးနှိမ်နိုင်ရန် ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တော်တိုင် တတ်စွမ်းသမျှ ဖြေဖျောက်ရှာပါ၏။ ဝက်သားအစားကျူးသူ မင်းတစ်ပါးဖြစ်သော သူ၏ ရှေးရှေးဘေးလောင်းတော် နရသီဟပတေ့ဘုရင်ကို တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်ရောက်သည်လည်း ရှိ၏။ ကူပလေခန်၏ တရုတ်တပ်ကြီးကြောင့် မင်းနေပြည်တော်ကို စွန့်ခွာထွက်ပြေးခဲ့ရသည့် နရသီဟပတေ့မင်းသည် သမိုင်းတွင် အရေးမလှခဲ့သော 'တရုတ်ပြေးမင်း'ဟူသော ဘွဲ့ကို ခံယူခဲ့ရသည်။ ထိုမင်းခံမျာ မိဖုရားနှင့် သားတော်တို့ ကိုယ်တိုင်ဆက်သော အဆိပ်အားဖြင့် သာဝန်ပုံ



ချုပ်ခဲ့ရသည်။ ဝက်သားကို အာသာငမ်းငမ်း စွဲလမ်းလွန်းခြင်းသည် ရှင်ဘုရင်တစ်ပါးအဖို့ မကောင်းသောအတိတ်၊ မကောင်းသောနိမိတ်ဖြစ်သည်။

ရတနာဂီရိကမ်းသို့ ဦးထိုးဝင်လာသည့် မီးသင်္ဘောသည် ဆိပ်ကမ်းနှင့် ခုတ်မောင်းချိန် တစ်နာရီစာလောက် ဝေးသည့်အရပ်ကို ရောက်ပြီဆိုသည်နှင့် ဘုရင်မင်းမြတ်က တင်ကူးတွေ့နုပြီ။

“ဆဝမ်...သင်္ဘော”

မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ ရထားမောင်းသမားလည်း ရထားလုံးကို နှင်ကာ လမ်းပေါ်ရောက်ရပြီ။

ရထားလုံးသည် မီးသင်္ဘောရောက်ရှိလာခြင်း၏ ပုဗ္ဗနိမိတ် ဖြစ်သည်။ သင်္ဘောဆိပ်ခံ တံတားပေါ်မှာ နေကုန်နေခန်း စောင့်ဖို့မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဘုရင်ရထားလုံး တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ခြင်းသည်သာ သင်္ဘောဝင်လာပြီဖြစ်ကြောင်း လုံလောက်သော သတိပေးချက်ဖြစ်သည်။ ဤနည်းအားဖြင့် တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် မှတ်သားနေရသော ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး နေ့ရက်တို့သည် မီးသင်္ဘောများဆီမှသည် ဒေါင်းတံဆိပ်တော် ခတ်နိပ်ထားသည့် ရထားလုံးမည်းမည်းဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း ကျော်ဖြတ်သွားကြသည်ဖြစ်ရာ အချိန်နာရီများကိုယ်တိုင်က သိပေါ်ဘုရင်မင်းမြတ်၏ လက်ဝယ် အရောက် ကမ်းလှမ်းသည့်နယ် ရှိလေသည်။ စံအိမ်တော် လသာဆောင် မမြင်ကွယ်ရာမှ သိပေါ်ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ဤသို့ဤပုံအားဖြင့် မြို့ကလေးကို ကူညီညှာပိုင်း၍ မှိုင်းမတော်မူသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါး တစ်ဖန် ဖြစ်ရပြန်လေသည်။

* * *

ဒေါ်လီ ဆယ့်ငါးနှစ်သမီး တင်းတင်းပြည့်ည့်နှစ်က ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက် ပလိပ်ရောဂါကြီး ဖြစ်ပွားခဲ့လေသည်။ ရတနာဂီရိမြို့ကလေးမှာတော့ အထူးသဖြင့် အထိန်းခံရသည်။ မီးသင်္ဘောစက်သည်ပင် နေ့နေ့ညည မီးတောက်မစဘဲ ရှိခဲ့ရသည်။ မြို့လမ်းတွေမှာ လူသူလေးပါး ကင်းမဲ့နေလေပြီ။ လူအတော်များများ မြို့ကို စွန့်ခွာခဲ့ကြပြီ။ ကျန်ကောင်းကျန်ရာလောက်ကသာ အိမ်တွင်းအောင်းနေခဲ့ကြသည်။

စံအိမ်တော်က ရောဂါဖြစ်ပွားရာနေရာများနှင့် လှမ်းသော တောင်ကုန်းပေါ်တွင် တည်ရှိသည့်အပြင် ရောဂါကူးစက်မခံရအောင် သီးခြားခွဲထုတ်ထားသော လူအများထားရှိရာ အဓိကစခန်းဌာနများနှင့်လည်း လုံလောက်သော အကွာအဝေးတွင် ရှိနေသည်။ သို့သော် ခရိုင်နယ်တစ်လျှောက်လုံး ပလိပ်ရောဂါကြီး ပျံ့နှံ့လာသည့်အခါမှာတော့ ဤကဲ့သို့ ထီးထီးကြီး အလှမ်းဝေးနေခြင်းအားဖြင့် ရောဂါရန်ဘေး ကင်းစဉ်ဝေး ဆိုသည့်သဘော မဆောင်နိုင်တော့ကြောင်း ထင်ရှားလာခဲ့သည်။ စံအိမ်တော်တွင်လည်း ဥပေက္ခာတည်းဟူသော ပစ်ပယ်ခြင်းများဖြင့် ဝန်းရံနေခဲ့၏။ မိလ္လာသိမ်းစနစ် ရေးပေးရေးစနစ်တွေ မရှိကြတော့ပြီ။ ရေအိမ်တော်များအတွက် ညဘက် မိလ္လာသိမ်းသူများ မရောက်နိုင်ကြတော့။ သောက်သုံးရေအတွက် စံအိမ်တော်အနီးက ချောင်းမှ ရေကို ဆွဲပေးခြင်း ခပ်ကြာရသည်။ ပလိပ်ရောဂါကြီး ဖြစ်ပွားခြင်းကြောင့် တံမြက်လှည်းသမားတို့ အသွားအလာ မရှိကြတော့သည့်အပြင် ကူလီတို့ ရေခပ်နေကျ လက်ဆွဲပုံးများသည်လည်း မီးဖိုဆောင်ဘေးမှာ ပိုးလိုးပက်လက် ရှိကြလေ၏။

ဒေါ်လီက ထီးရိုးနန်းဆက် မိသားစုများနှင့် စံအိမ်တော်ဝင်း အမှုထမ်းများအကြား ဆက်သွယ်ပေးရသည့် ကြားလူအဖြစ် တောင်ရွက်နေရသည်။ နှစ်အတန်ကြာကပင် စံအိမ်တော်ဝေယျာဝစ္စ ဗာဟိုရတို့ ပျက်ကွက်ချင်တိုင်း ပျက်ကွက်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ နိဗ္ဗူဝ အရာကိစ္စမှန်သမျှ ဒေါ်လီအပေါ် ပုံကျလာခဲ့သည်။

စံအိမ်တော်တွင် အမှုထမ်းကြသည့် အထမ်းသမားများ၊ မြင်းထိန်းများ၊ ဥယျာဉ်မျိုးများ၊ ကူလီခေါင်းများ၊ ထမင်းချက်များ စသော လူ နှစ်ကျိပ်ကျော် သုံးကျိပ်နှင့် ထိတွေ့ဆက်ဆံရသော အလုပ်ကလည်း လွယ်သည်တော့ မဟုတ်။ အကောင်းဆုံးဆိုသော အခြေအနေမှာပင် အိမ်တော်အစေအပါးများ ရှာဖွေရသည်။ ရှိရင်းအမှုထမ်းတို့ အိမ်တော်မှာမြဲအောင် အေးတရားဟောရသည်။ သည်ဒုက္ခကလည်း သေးသည်မဆိုသာ။ အိမ်တော်အမှုထမ်းများကို လစဉ်ပေးရသည့် လစာတော်ငွေ ဆိုတာကလည်း ဘယ်တုံးကမှ လုံလောက်ပြည့်စုံခဲ့သည်မရှိ။ အရှင်နှစ်ပါး စည်းစိမ်တော်ရွှေလျှောစဉ်က ပါလာခဲ့သည့် နန်းစဉ်ကျောက်တော်များ မရှိတော့သည့်နောက်ပိုင်း အမှတ်ရလက်ဆောင်များ၊ ကန်တော့ခံပစ္စည်းများကို ထုခွဲရောင်းချကာ လစာတော်ကိစ္စ ဖြေရှင်းခဲ့ရသည်။

ကြောက်မက်ဖွယ် ရောဂါဘယကြီးကို ထိတ်လန့်တကြား ရှိနေကြသည့်အတွက် ရတနာဂီရိမြို့ကလေးသည်ပင် ရက်စက်သော တိတ်ဆိတ်ခြင်းဖြင့် ရှိလေသည်။ ဒေါ်လီကတော့ မည်သည့်အကူအညီမှမပါဘဲ အိမ်တော်ကို စီမံခန့်ခွဲနိုင်သည့် အတွေ့အကြုံရှိသူဟု ဆိုရမည်။ စံအိမ်တော်မှာ အခက်အခဲရှိလာသည့်နေ့ကဆိုလျှင် ရေအိမ်တော်များတွင် အညစ်အကြေးတွေ မဆင်းနိုင်ဘဲ ပျံ့သည်။ မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ဆိုးရွားသော ပုပ်စော်ဟောင်စော်တွေ တလှောင်းလှောင်း ထနေခဲ့သည်။ ရေတိုင်ကီတွေဆီက ရေမဆင်းတော့သဖြင့် ချိုးတော်ရေ သုံးတော်ရေတို့ ပြတ်လပ်ကုန်သည်။ စံအိမ်တော်မှာ အမှုထမ်းနေကြသော ဆဝမ်အပါအဝင် ကျန်ကောင်းကျန်ရာ အစေအပါး လေးငါးခြောက်ယောက်တို့မှာ တောမြေတောအိမ်တွေမှာ နေကြသူများဖြစ်သည်။ ဆဝမ်မှာ မြင်းထိန်းအဆင့်မှ အိမ်တော် ရထားမောင်းသမားဘဝသို့ ဒရောသောပါး အဆင့်တက်လာသူဖြစ်သည်။ အသက်အရွယ်အားဖြင့် ငယ်ရွယ်သေးသူ ဆိုသော်လည်း သူ၏ တုန်လှုပ်ခဲ့သော စိတ်ဓာတ်နှင့် ရွှင်လန်းတက်ကြွသော ပင်ကိုစရိုက်ကြောင့်ပင် သည်လို အကာလ မရဏအချိန်ကြီးမှာ ရာထူးသနားတော်မြတ် ခံရခြင်းဖြစ်သည်။

ပထမနှစ်ရက်လောက်မှာပင် ဆဝမ်၏အံ့ကူအညီဖြင့် အရှင်နန်းမတော်ကြီး၏ စက်တော်ဆောင်တွင်း ရေစည်တွေမှာ ရေဖြည့်နိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားအတွက်တော့ သုံးတော်ရေ သန့်တော်ရေ ပြတ်လပ်နေသည့်အပြင် ရေအိမ်တော်များမှာလည်း သုံးမဖြစ်တော့သည့် အခြေ ဆိုက်ခဲ့ရသည်။ ဒေါ်လီက ဆဝမ်ကို လေပြေထိုးသည်။

“မိုးဟန်းဘိုင် တစ်ခုခုတော့ လုပ်စမ်းပါဦး... ကူးချသိုကာရိုး”

“နေပါဦးလေ”

ဆဝမ်က စံအိမ်တော်မှာ ကြုံတွေ့နေရသည့် အခက်အခဲကို ဖြေရှင်းရမည့် နည်းလမ်းကို တွေ့ပြီ။ စံအိမ်တော် အုတ်ထရပ်တည်လည်တစ်လျှောက် အိမ်တော်အစေအပါးများအတွက် နေရာထိုင်ခင်း ဆောက်လုပ်ချထားနိုင်ရန် အရှင်နန်းမတော်ကြီးကသာ ခွင့်ပြုမည်ဆိုလျှင် မြို့တွင်းမှာ

ကျရောက်နေသည့် ကပ်ရောဂါဘေးက ကင်းလွတ်ဖို့သာရှိသည်။ အစေအပါးများအားလုံး ခံအိမ်တော်ကို ပြန်ရောက်လာကြမည့်အပြင် ခံအိမ်တော်နှင့် အိုးမကွာအိမ်မကွာ နေနိုင်ကြသည့် အတွက် အမှုတော်မှန်သမျှ အချိန်အခါမရွေး ထမ်းရွက်နိုင်ကြလိမ့်မည်။ ခံအိမ်တော်နှင့် မြို့ကလေးကို အရေးရှိတိုင်း ပြေးရမည့် ဆက်သားတွေလည်း ရှိစရာမလိုတော့။ ထမင်းချက်များ၊ အာယားမများကို အမှာအဆင့် ပြုရန်မလိုတော့။ ခံအိမ်တော်ဝင်းပတ်လည်မှာ တဲတိုးနေခွင့်ရကြသည့် အတွက် ထွက်စကားဆိုရန် အကြောင်းမရှိနိုင်တော့ပြီ။ ဤသို့အားဖြင့် ခံအိမ်တော် အစေအပါးတို့ ဆိုင်ရာ ဇနပုဒ်များမှာရာ ခံအိမ်တော်မှာပါ တသီးတသန့် နေထိုင်ကြသူတွေ ဖြစ်လာကြလိမ့်မည်။

ဒေါ်လီက ဆဝမ်၏လက်မောင်းကို ကျေးဇူးတင်သည့်အနေဖြင့် ဖျစ်လိုက်သည်။

“မိဟန်းဘိုင်ရယ်...”

သည်ဘက်ရက်တွေမှာ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အသက်ရှူပေါက်ကလေး ရသွားသလို ခံစားရသည်။ ကြည့်စမ်းပါဦး အားကိုးရသူရယ်။ အခက်အခဲတွေကို ဖြေရှင်းဖို့ အမြဲတမ်း အသင့်ရှိနေတာပါပဲကလား။ ဆဝမ်မရှိဘဲ သူတို့ ဘာများလုပ်လို့ ရမှာတဲ့တုံး။

နို့ဖြင့် အရှင်နန်းမတော်ကြီးဖုရား၏ သဘောတော်ကြိုက် ခွင့်ပြုချက်ကို ဘယ်လိုများ ရနိုင်ကြပါ့မလဲ။ အရှင်နန်းမတော်ကြီးဖုရားကိုယ်တိုင်က ခံအိမ်တော်ဝင်း ကျဉ်းလှသည့်အကြောင်း စကားရောက်တိုင်း ညည်းညူတော် မူနေကျမဟုတ်လား။ ဖင်မလှည့်သာ ခေါင်းမလှည့်သာ ခံအိမ်တော်မူနေကြောင်း အပြစ်တော်တင်နေတတ်သူ မဟုတ်လား။ မင်းမိဖုရား ခံအိမ်တော်မူရာ ခံအိမ်တော် ဘုံမြင့်နှင့်မတူ၊ အကျဉ်းထောင်နှင့်တူကြောင်း မိန့်တော်မူတတ်သူမဟုတ်လား။ မြို့မှ ရောက်ရှိ လာကြမည့် အိမ်တော်အစေအပါးများနှင့်ပတ်သက်၍ အရှင်နန်းမတော်ကြီးဖုရား ဘာများ မိန့်တော်မူမှာပါလိမ့်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အချိန်နာရီတို့ကား ကုန်လွယ်သည့်သဘောရှိ၏။ ဒေါ်လီက အရှင်နန်းမတော်ကြီး၏ အဆောင်တော် တံခါးဝကို ရောက်ရတော့သည်သာ။

“အရှင်နန်းမတော်ကြီးဖုရား”

“ပြော”

ဒေါ်လီက မျက်နှာကို ငုံ့ထားရာမှ မော့လိုက်ကာ နန်းမတော်ကြီး၏ ခြေတော်အနီးမှာ ပျပ်ခစားသည်။

“ဖုရောကျွန်မတို့ ခံအိမ်တော်အစေအပါးများဟာ မြို့မှာဖြစ်နေတဲ့ ပလိပ်ရောဂါကြောင့် အသွားအလာ ဟန့်တားခံနေရကြောင်းပါ။ သည်ဘက် တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်အတွင်း သူတို့အားလုံး တောရွာတွေဘက်ကို လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ရှောင်ကြတော့မယ်လို့လည်း သိရကြောင်းပါဘုရား။ သည်လိုသာဆိုရင်ဖြင့် ရတနာဂီရိမှာ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ကျန်နိုင်ဖွယ် မရှိတော့ပါ။ ခံအိမ်တော် မှာလည်း မကြာမတင်ကာလအတွင်း ချိုးရေတော် သုံးရေတော် ပြတ်လပ်ရန်သာ ရှိပါတော့သည် ဘုရား။ ရေအိမ်တော်များမှာလည်း စိတ်တော်ညစ်ညူးဖွယ် အခြေဆိုင်ရတော့မှာဖြစ်လို့ ဖုရော ကျွန်မတို့ကိုယ်တိုင်တောင် အောက်ကို ဆင်းစွန့်ရတော့မယ့်သဘော ရှိနေပါပြီ။ မိဟန်းဘိုင် ပြောသလောက်ဆိုရင်တော့ ခံအိမ်တော်အုတ်ထရံများနောက်မှာ အစေအပါးများ နေထိုင်ဖို့ မစိမဲ လို့ မဖြစ်တော့တဲ့သဘော ဆိုက်နေပါပြီ။ အစေအပါးများအားလုံး ချောက်ချားဖွယ် ကပ်ဘေး

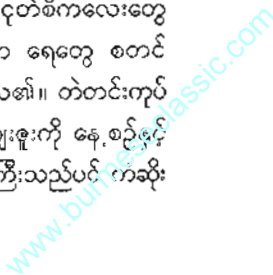
ကြီး လွန်မြောက်တဲ့အခါ ခံအိမ်တော်ကနေ အသီးသီး ပြန်ကြမှာပါဖုရား။ သည်လိုမှလည်း အရာရာကို လွန်မြောက် ပြီးပြေနိုင်မှာပါဖုရား”

အရှင်နန်းမတော်ကြီးက ဒူးတုပ်ခစားနေသည့် ဒေါ်လီဆီမှ ပြတင်းပေါက်ဘက်ကို မျက်နှာလွှဲတော်မူသည်။ သူကလေးသည်လည်း အိမ်တော်အစေအပါးများနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ် ပင်ပန်း လူပင်ပန်း ရှိနေပါပကောလား။ အလကား အယုတ်တမာကောင်တွေ၊ ကျေးဇူးကန်းတဲ့ အလေ့နေတော့တွေ။ သင်းတို့နဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာများပြောချင်သေးလို့လဲ။ သင်းတို့လား များများ ပေးလေ များများလိုချင်လေ ဆိုတဲ့ဟာတွေ။ ကောင်းလှပါတယ်ဆိုတဲ့ ဟောသည် ညည်းလို ဟာတောင် မထူးပါဘူး။ ဘယ်လောက်ကြီးပဲရရ အမြဲလိုချင်နေကြတာချည်းပဲ။ အဝတ်ကလေး သနားတော်မူပါဦး။ နောက်ထပ် ဆွဲကြီးကလေးတစ်ကုံး သနားတော်မူပါဦးနဲ့။ ထမင်းချက်တွေ၊ တံမြက်စည်းလှည်းတွေ၊ အာယားတွေကော ဘာထူးတုံး။ ဒါနဲ့တောင် တစ်နှစ် တစ်နှစ် ဘယ်နှာ ကြောင့် သည်လိုဟာတွေ ရှာရဖွေရ ခက်နေရတာပါလိမ့်။ ဘာလုပ်စရာမှမရှိတဲ့ လမ်းဘေးက လတ်လျားလတ်လျားတွေ၊ ယောင်တောင်ပေါင်တောင်တွေဆိုတာများ မိုးတိုးမတ်တတ် ငေးတိ ငေးလျော့နဲ့ မနည်းလှပေါင်။ အပြင်တစ်ချက်လောက် ထွက်ကြည့်လိုက်စမ်းပါလား။ ဒါနဲ့တောင်မှ ခံအိမ်တော်အတွက် တစ်နှစ် တစ်နှစ် အစေအပါးလိုလို ရှာရပြီဆိုရင် သေချင်စေကို နံကရော မှတ်လား။

အခုပဲကြည့်လေ... ဒီလိုရောဂါရှာကပ်ကြီး တောမီးလိုလောင်နေချိန်မှာ သည်လို လူအထောင်အသောင်းတွေထဲ သင်းတို့ပါ ရောသေကြရုံရှိတော့တာပဲ။ တခြား ဘာရှိလိမ့်မလဲ။ အလုပ်ကလေးဘာလေး လုပ်ချင်ကိုင်ချင်စိတ်ရှိတယ် ဆိုတဲ့လူများကလည်း ဆင်ဖြူတော်များ ရှားပါးသလို ရှားပါဘိသနဲ့။ သည်လို အကာလ မရဏကြီးမှာ သင်းတို့ ပြောင်းရွှေ့လာကြတာပဲ ကောင်းပါတယ်လေ။ သည်ကလေးမ လျှောက်တင်သလို မြို့နဲ့လှမ်းတဲ့ သည်တောင်ပေါ် ခေါ်ထား တာကမှ ဘေးကင်းရန်ကင်း ရှိကြလိမ့်ဦးမယ်။ တစ်ခုရှိတာက သင်းတို့ သည်ဝင်းတော်ထဲ ရောက်ပါဘယတွေ ဆွဲသွင်းလာမှာလည်း စိုးရသေးတယ်။ သို့ပေသိ သည်လို မြင်မကောင်း ရှုမကောင်း ဖြစ်နေတာတွေ ချေနိုင်ပါမှ အကျိုးရှိရမယ့်သဘောဆိုတော့ နေနေညည အလိုတော် ရှိသမျှ ခေါ်နိုင်နိုင်ဖို့ လက်တစ်ကမ်းမှာ သင်းတို့ ရှိနေတာတော့ အကောင်းဆုံးပဲ။ အရှင် နန်းမတော်ကြီးက ဒေါ်လီဘက် ပြန်လှည့်သည်။

“ငါ့စိတ်နလုံး ဒုံးဒုံးချလိုက်ပါပြီအေ။ သင်းတို့ တောင်ပေါ်မှာ တဲတင်းကုပ်တွေ ဆောက်နေချင်ကြသပ ဆိုရင်လည်း ဆောက်ကြပါစီတော့။ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ကြဖို့ ငါခွင့်ပြုတဲ့အကြောင်း ဆဝမ်ကတစ်ဆင့် သင်းတို့ သိကြပစီ”

ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် အိမ်တော်ဝင်းပတ်လည်တွင် တဲငုတ်စိကလေးတွေ မွစာကြလာခဲ့တော့သည်။ သည်ကတည်းက ခံအိမ်တော် ရေချိုးခန်းတွေမှာ ရေတွေ စတင် စီးဆင်းလာခဲ့ကြ၏။ ရေအိမ်တော်များသည်လည်း ပြန်လည်သန့်ရှင်းလာကြလေ၏။ တဲတင်းကုပ် ကလေးတွေမှာ နေခွင့်ရခဲ့ကြသူတို့လည်း အရှင်နန်းမတော်ကြီး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အောက်မေ့လျက်ရှိကြလေပြီ။ နေ့ချင်းညချင်းဆိုသလို အရှင်နန်းမတော်ကြီးသည်ပင် ကဆိုး



မိုးမှောင်ကျရခြင်း ဘေးဒုက္ခမှ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သူ နတ်ဘုရားမနယ် ရှိလာခဲ့သည်။ ရာနှင့်ချီသော လူတို့ကို ပလိပ်ရောဂါတည်းဟူသော အတွင်းရန် အပြင်ရန်များမှ ကယ်နှုတ်တော်မူသူ မယ်တော်တစ်ပါးနယ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

တစ်လကျော်ကျော်လောက်မှာတော့ ရောဂါဖြစ်ပွားမှု လျော့ပါးသွားခဲ့သည်။ သည်အချိန်မှာတော့ စံအိမ်တော်ဝင်းပတ်လည်မှာ နေထိုင်ကြသူ အိမ်ထောင်စု ငါးဆယ်ခန့် ရှိနေခဲ့ပြီ။ တောင်ကုန်းပေါ်မှာ နေထိုင်ရတာ ပိုပြီးအဆင်ပြေကြသည်ဆိုတော့ မူလနေထိုင်ရာ ပိတ်ပိတ်သည်းသည်း မြို့လမ်းတွေထဲက အိမ်ဟောင်းတွေဆီ ပြန်ရွှေ့ပြောင်းကြမည့် အရိပ်အယောင်သော်မှ မပြုကြတော့ပြီ။ ဒေါ်လီက အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို လျှောက်တင်ခဲ့ပါ၏။ သို့သော် သည်တဲစုကလေးတွေမှာ အိမ်တော်ကျွန်တွေ ဆက်လက်ထားရှိဖို့ အဆုံးအဖြတ်ပေးခဲ့သည်။ အရှင်နန်းမတော်ကြီးဖုရားက “ရောဂါက နောက်ထပ် ပြန်ပွားလာတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်ပ။ အခုဖြစ်နေတာကလည်း တကယ်ပြီးပြေလေသလား၊ မပြီးမပြေ ရှိနေသလား။ ငရိုလည်း သိတာမှ မဟုတ်တာ” ဟု မိန့်တော်မူသည်။

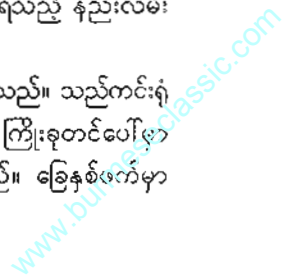
သမီးတော်တွေကတော့ သည်တဲစုကလေးတွေ နေမြဲနေခွင့်ရတာကိုပဲ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိရှာကြသည်။ ယခင်က သူကလေးတို့နှင့် ရွယ်တူတန်းတူ ကစားဖော်ကစားဖက်ဟူ၍ ရှိခဲ့ကြသည်မဟုတ်။ အခုတော့ ကစားဖော်တွေ များလှပြီ။ ပထမသမီးတော်က ရှစ်နှစ်၊ သမီးတော်အထွေးလေးက သုံးနှစ်၊ စံအိမ်တော်ဝင်းအနံ့ ပြေးလွှားကြရင်း အချိန်ကုန်ကြရသည်။ ကစားနည်းအသစ်တွေ ထိတွေ့ကြရပြီ။ ဆာဆာလောင်လောင်ရှိလာကြသည့်အခါ ကစားဖော်တို့၏ တဲပုတ်ကလေးထဲဝင်ကာ စားစရာတစ်ခုခု တောင်းတတ်ကြသည်။ နေ့လယ်နေ့ခင်းတွေမှာတော့ အပြင်မှာ ကစားရတာ ပူပြင်းလှသည်။ ထိုအခါမျိုးမှာ သမီးတော်တို့လည်း အစေအပါးတို့၏ ထန်းလက်မိုး တဲကုပ်များအောက် ဝင်ကြကာ မြေကြီးပေါ်မှာပဲ တုံးလုံးပက်လက် အိပ်နေတတ်ကြသည်။ နောက်လေးနှစ်အကြာမှာတော့ ပလိပ်ရောဂါကြီး တစ်ကြိမ် ဖြစ်ပွားလာပြန်သည်ဖြစ်ရာ လူအတော်များများ တောင်ပေါ်ကို ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဆဝမုံ ကြိုတင်တွက်ဆထားသည့်အတိုင်းပင် အိမ်တော်ဝင်း တစ်ပတ်လည်မှာ တဲစုကလေးတွေ များလာရာက ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် လမ်းများ၊ လမ်းထောင့်ဈေးဆိုင်ကလေးများအားဖြင့် ရွာကလေးတစ်ရွာနယ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ တဲစုတဲကုပ် တစ်မျိုးတည်းသာ မဟုတ်တော့ဘဲ အုပ်ကြွပ်မိုးအိမ်များပင် တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပေါ်လာခဲ့သည်။ သို့သော် သည်လူနေအခြေချမှုတွင် မိလ္လာစနစ်နှင့် အခြားလိုအပ်သော အထောက်အပံ့ပစ္စည်းများ စီမံထားခြင်းမရှိ။ လေကလေးတစ်ချက် ဝေ့သည်နှင့် ကျင်ကြီးနံ့တို့သည်လည်းကောင်း၊ အိမ်တော်ကို ဝိုင်းပတ်နေပြီဖြစ်သည့် အခိုက်ပုံများမှ မကောင်းသော အနံ့အသက်တို့သည်လည်းကောင်း ပင်လယ်ကမ်းပါးပြတ် အဖျားဘက် လျှိုစောက်များဆီမှ လျှက်တက်လာတတ်လေ၏။

သမီးတော်များ၏ ပညာသင်ကြားရေးနှင့်ပတ်သက်၍ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ခရိုင်အရာရှိ ကိုယ်တိုင် ပူပူပင်ပင် ရှိလာသည့်အတွက် အင်္ဂလိပ်ကလေးထိန်းဆရာမတစ်ဦး ငှားရမ်းသင်ကြား

ရန် စီစဉ်ခဲ့သည်။ သမီးတော်တွေထဲမှာ အထွေးဆုံး သမီးတော်ကလေး တစ်ပါးသည်သာ ပညာပါရမီရှိကြောင်း ပြသခဲ့သည်။ ကလေးထိန်းဆရာမ ရှိစဉ်အတွင်း ထိုသမီးတော်ကလေးနှင့် ဒေါ်လီတို့နှစ်ဦးသာ အကျိုးရှိခဲ့ကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားကို ချက်ချက်ချာချာ ပြောဆိုနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဒေါ်လီဆိုလျှင် ရေဆေးပန်ချိကားကလေးတွေပင် စတင်ရေးဆွဲနေခဲ့ပြီ။ သို့သော် ကလေးထိန်းဆရာမချာ စံအိမ်တော်မှာ ကြာကြာနေခွင့် မရရှာခဲ့။ သူမကိုယ်တိုင် ဘုရင့်မိသားစုများ၏ အကျဉ်းကျခံရခြင်း ဘဝအခြေအနေတွေကို သိလာခဲ့သည့် အလျောက် အင်္ဂလိပ်အရာရှိများနှင့် အချင်းများခဲ့ရာက မတရားမှုအပေါ် ပြင်းစွာ နာကြည်းခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတော့ ထိုဆရာမသည်သာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ ပြန်ပို့ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ သမီးတော်များ အရွယ်ရ လူလားမြောက်လာကြသကဲ့သို့ ကစားဖော်တို့သည်လည်း တစ်ပါတည်း အရွယ်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကစားဖော်ကစားဖက် ယောက်ျားကလေးများက ဝင်းတော်တွင်း ပြေးလွှားကစားကြရင်း သမီးတော်ကလေးများ၏ ကျစ်ဆံမြီးတွေကို ဆွဲလိမ်တတ်ကြသည်။ သည်သမီးတော်ကလေးများ၏ အရုံးအနိုင်များတွင် ဆဝမုံက ခေါင်းခံရသည်။ တဲစုကလေးထဲကို ဒေါ်ကြီးမောကြီး ဝင်သွားပြီး ပြန်ထွက်လာချိန်မှာတော့ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပွန်းပဲ့လာခဲ့သည်။ နှုတ်ခမ်းတွေ ပေါက်ပြဲလာခဲ့သည်။ သည်ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေက သူတို့အချင်းချင်း စိန်ခေါ်ကြရာက ရလာခြင်းဖြစ်ကြောင်း နှုတ်က ထုတ်မမေးဘဲ သိနေကြသူ ဒေါ်လီနှင့် သမီးတော်ကလေးများမှာ တိတ်ဆိတ်အုံ့၍ ရှိကြရသည်။

သည်အချိန်မှာ ဆဝမုံသည်ပင် ရင်အုပ်ကားကား၊ နှုတ်ခမ်းမွှေး တိတ်ခိုရို အရပ်ရှည်ရှည်ညိုမောင်းမောင်း လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ ထမ်းရွက်မြဲ ရထားမောင်းသမားပင် မဟုတ်တော့ဘဲ ဝင်းတော်တံခါးမျိုး ဖြစ်နေပြီ။ ခွဲဝေပုံအပ်ထားသော ဝင်းတော်တံခါးမျိုး အရှိန်အစော်အားဖြင့် သူကိုယ်ပိုင် အသုံးပြုရန် ဝင်းတော်တံခါးကြီးဘေးတွင် ကင်းရုံကလေးတစ်ရုံ ထားရှိသည်။ ပြတင်းပေါက် တစ်ပေါက်နှင့် ကြိုးစုတင်ကလေးတစ်လုံးသာ ချထားနိုင်သော အခန်းငယ်ကလေးဖြစ်၏။ ဘုရင့်မင်းမြတ်၏ အရိပ်ဩဇာအောက်တွင် ပြောင်းလဲသွားသည့် ဆဝမုံ၏ ပြောင်းလဲခြင်း အမှတ်လက္ခဏာဖြစ်သော ဗုဒ္ဓရုပ်ပုံတော် တစ်ပုံကိုပါ ပူဇော်ထားသည်။ ပုံမှန်ဆောင်ရွက်ပုံ ထုံးစံအရတော့ ဆဝမုံ၏ ထိုအခန်းကလေးထဲကို မိန်းကလေးများ မဝင်ရန် တားမြစ်ထားပြီးသားဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတို့ ကြောင့်ဖြစ်ရသော ဆဝမုံ၏ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကို ပြုစုရန် အကြောင်းရှိလာသည့်အခါ သမီးတော်ကလေးတို့လည်း ဝေးဝေးမှာ မနေကြတော့ သလောက် အနေနီးခဲ့ကြတော့သည်။ သည်ကင်းရုံကလေးထဲကို အစာရေစာပန်းကန်များ၊ ချိုချိုထုပ်များနှင့်အတူ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မရိပ်မိအောင် လျှောထိုးဝင်ရသည့် နည်းလမ်းတွေကို သူကလေးတို့ တွေ့ထားခဲ့ကြလေပြီ။

ချစ်ချစ်တောက် ပူလောင်နေသည့် ဇူလိုင်လ၏ ရက်တစ်ရက်မှာဖြစ်သည်။ သည်ကင်းရုံကလေးထဲကို အိမ်တော်ဗဟိုရက်စွာတစ်ခုဖြင့် ဝင်ရောက်လာသည့်အခါ ကြိုးစုတင်ပေါ်မှာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေသည့် ဆဝမုံကို ဒေါ်လီ မြင်လိုက်ရသည်။ ခြေနှစ်ဖက်မှာ



ထုံးထားသည် လံကွတ်တီဖြူဖြူ တစ်ထည်ကလွဲလျှင် အခြား ဘာမှမရှိ။ ဒေါ်လီက ကြီးစုတင်
ဘေး ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း အသက်ရှူလိုက်တိုင်း နိမ့်ချည်မြင့်ချည် လှိုင်းထနေသည့် ဆဝမ်၏ ရင်ဘတ်
ကို ကြည့်နေခဲ့သည်။ ဆဝမ်ကို နှိုးချင်စိတ်ဖြင့် သူမလက်ကလေးကို ပန်းပေါ် လှမ်းလိုက်သည်။
သို့သော် ပန်းကို မရောက်။ လည်ပင်းပေါ်သာ ရောက်သွားခဲ့သည်။ ချွေးလွှာပါးပါးကလေး
ဖုံးနေသည့် သူ့အသားအရေက မွတ်မွတ်နူးညံ့ ရှိလေသည်။ သည့်နောက်မှာတော့။

“ဒေါ်လီရယ်...မင်းဟာ ကမ္ဘာလောကမှာ အလှဆုံးမိန်းကလေးပါပဲကွယ်”

နောက်တစ်နေ့မှာလည်း သည်ကင်းရုံကလေးဆီ ဒေါ်လီ ရောက်လာခဲ့ပြန်သည်။
သည်နောက် သည့်နောက် ရက်ပေါင်းများစွာ။ ဒေါ်လီ၏အိပ်ရာက စံအိမ်တော် အပေါ်ထပ်
အဝတ်အစားလဲခန်းတွင် ရှိသည်။ သည်အခန်းက ပထမသမီးတော်၏ စက်တော်ဆောင်နှင့်
ကပ်လျက်ဖြစ်၏။ ဒေါ်လီအခန်းတွင် ပြတင်းပေါက်ရှိသည်ဖြစ်ရာ အပြင်မှာ ပေါက်နေသည့်
သရက်ပင်ကိုင်းတွေကို အလွယ်တကူ အလှမ်းမီသည်။ ဒေါ်လီက ညစဉ်လိုလို သည်သရက်ပင်
ကိုင်းတွေကတစ်ဆင့် ဆင်းလာတတ်ပြီး မိုးမလင်းခင် ပြန်တတ်သည်။

တစ်နေ့လယ်ခင်း။ ဆဝမ်၏ ကင်းရုံကလေးထဲက ခြစ်စူးစူး အော်ဟစ်လိုက်သံကြောင့်
ဒေါ်လီရော ဆဝမ်ပါ ပြူးပြူးပျာပျာ လန်ဖျပ်သွားခဲ့ကြသည်။ ပထမသမီးတော်က သူတို့
နှစ်ယောက်အနီးတွင် မတ်တတ်ရပ်လျက်။ မျက်လုံးတွေက ဒေါသဖြင့် တောက်လောင်နေကြ
သည်။ လက်နှစ်ဖက်က ခါးပေါ်မှာ တင်းတင်းကြီးထောက်ထားသည်။ ပထမသမီးတော်၏
ခြောင်းခြောင်းထနေသည့် ဒေါသအပူငွေ့ကြောင့် သူမ၏ ဆယ့်နှစ်နှစ်ဆိုသော အရွယ်မှသည်
မိန်းမရွယ်တစ်ယောက်ဘဝသို့ ချက်ချင်း အသွင်ပြောင်းသွားခဲ့လေသည်။

“သိမှသိရပါ့မလားလို့၊ အခုတော့ သိပြီဟဲ့”

ပထမသမီးတော်က ဒေါ်လီကို အဝတ်အစား ဝတ်ခိုင်းကာ အခန်းကိုပြန်ဖို့ မိန့်လိုက်
သည်။

“နင်တို့ကို နောက်တစ်ခါ သည်မှာ နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ရလို့ကတော့ ဘုန်းတော်ကြီး
ဘုရားဆီ ငါ သွားပြီသာမှတ်။ နင်တို့က အစေအပါးတွေဟဲ့။ နင်တို့ကို မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်
လိမ့်မယ်”

ဆဝမ်က ဒူးတုပ်လိုက်သည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ယှက်ထားသည်။

“သမီးတော်ဖုရား၊ ဒါဟာ မှားယွင်းမှုပါဖုရား။ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့မိသားစုဟာ ကျွန်တော်
မျိုးကို မှီခိုနေကြရတာပါ။ ထောက်ထားတော်မူပါ။ မှားမိပါပြီဖုရား။ နောင် မဖြစ်စေရပါဖုရား”

ထိုနေ့ကစ၍ ပထမသမီးတော်၏ မျက်လုံးတွေက သူတို့နှစ်ယောက်သွားလေရာ
တကောက်ကောက်လိုက်နေတော့သည်။ ပထမသမီးတော်က အိမ်ဖောက်ထွင်း ခိုးယူသူတစ်ယောက်
သရက်ပင်ပေါ်မှတစ်ဆင့် အပေါ်ထပ်ကို တက်သွားတာ မြင်လိုက်ရကြောင်း အရှင်နန်းမတော်ကြီး
ဖုရားကို လျှောက်တင်သည်။ သည်သရက်ပင်ကို ခုတ်လှဲပစ်လိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်ကိုလည်း
သစ်ချောင်းများဖြင့် ဇလီကွက် ရိုက်လိုက်သည်။

* * *

ဘုရင်မင်းမြတ်အတွက် ဝက်သားပို့နေသည့် သင်္ဘောခရီးစဉ်နှင့်အတူ ဘုံဘောမြို့ထုတ်
သတင်းစာများပါ စံအိမ်တော် အရောက်ပေးပို့ရန် အခြေအနေရှိလာခဲ့သည်။ ပထမဆုံး ရောက်လာ
သည့် ရက်သတ္တပတ် တစ်ပတ်စာ သတင်းစာတွဲမှာပင် ဘုရင်မင်းမြတ်အတွက် စိတ်ဝင်စားဖွယ်
သတင်းတစ်ပုဒ် ပါလာခဲ့သည်။ ယိုးဒယားနိုင်ငံ ဘုရင်မင်းမြတ် ချူလာလောင်ကွန် ဥရောပတိုက်
တစ်ခွင် ရွှေစကြာ ဖြန့်တော်မူသည့် သတင်းဖြစ်သည်။ ဥရောပတိုက်နိုင်ငံများသို့ နိုင်ငံတော်
အဆင့် သလည်အပတ်ခရီး ရောက်ရှိလာသော အာရှတိုက် ဧကရာဇ်ဘုရင်တစ်ပါးအတွက်
ပထမဆုံးအကြိမ် ခရီးစဉ်လည်းဖြစ်သည်။ သီပေါဘုရင်မင်းမြတ်အတွက် အခြားစိတ်ဝင်စားဖွယ်
အကြောင်း မရှိသည့်အချိန်ဖြစ်သော်လည်း ယိုးဒယားဘုရင်၏ ခရီးစဉ်က ရက်သတ္တပတ်နှင့်ချီကာ
ကြာမည့်ခရီးစဉ်ဖြစ်သည်။

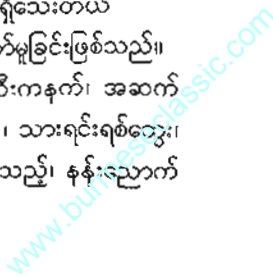
ချူလာလောင်ကွန်ဘုရင် လန်ဒန်ရောက်လာသည့်အခါ ဘာကင်ဟမ် နန်းတော်တွင်
ခေတ္တစံတော်မူသည်။ ဧကရာဇ် ဖရန်ရှိုးဇက်ကလည်း သြစတြီးယားနိုင်ငံသို့ ကြွချီတော်မူရန်
ဖိတ်မန္တကပြုသည်။ ကိုပင်ဟေဂင်မှာ ဒိန်းမတ်ဘုရင်က သဟာယ ဖွဲ့တော်မူသည်။ ပြင်သစ်နိုင်ငံ
သမ္မတကြီးက ပါရီမှာ နိုင်ငံတော်အဆင့် ဂုဏ်ပြုကြိုဆို လက်ခံခဲ့သည်။ ဂျာမနီနိုင်ငံရောက်သည့်
အခါ ကိုင်ဇာဝီလ်ဟမ်က ယိုးဒယားဘုရင်မင်းမြတ် ဆိုက်ရောက်လာမည့် မီးရထားဘူတာရုံတွင်
မင်းစီးရထား ဝင်ရောက်လာချိန်အထိ မတ်တတ်ရပ် ဆီးကြိုဂုဏ်ပြုသည်။ သီပေါဘုရင်မင်းမြတ်
သည် နာမည်တွေအားလုံး အလွတ်ရသည်အထိ သတင်းစာပါ သတင်းကို အကြိမ်အကြိမ်
ဖတ်ရှုတော်မူသည်။

သီပေါဘုရင်မင်းမြတ်၏ ရှေးရှေး ဘေးလောင်းတော်၊ ဘိုးလောင်းတော်များ ဖြစ်တော်
မူကြသော အလောင်းမင်းတရားကြီးဘုရားသည်လည်းကောင်း၊ ဘကြီးတော်မင်းတရားကြီးဘုရား
သည်လည်းကောင်း ယိုးဒယားသို့ချီကာ သိမ်းမြန်းတော်မူနိုင်ခဲ့သည်။ ယိုးဒယားတပ်ကို ခြေမှုန်း
နိုင်ခဲ့သည်။ အုပ်ချုပ်သူ မင်းများကို ဖယ်ရှားသုတ်သင်နိုင်ခဲ့သည်။ ယိုးဒယားနိုင်ငံ၏ ဦးကင်းဖြစ်
သော အယုဒ္ဓယကို ရွပ်ရွပ်ချွံချွံ အောင်တော်မူခဲ့သည်။ သည်ယိုးဒယားစစ်နောက်ပိုင်း ယိုးဒယား
နိုင်ငံ၏ အထက်တန်းဇာတိ များရှိမတ်ရိုး ဆွေကြီးမျိုးကြီးတို့က ရှင်ဘုရင်သစ်ကို ရွေးချယ်ခဲ့ကြ
ကာ ဘန်ကောက်သည်လည်း မြို့တော်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဤသည်ပင် သီပေါဘုရင်မင်းမြတ်၏
ရှေးရှေး ဘေးလောင်းတော်၊ ဘိုးလောင်းတော်များကြောင့် တည်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။ ကုန်းဘောင်
မင်းဆက်၏ ဥဿဟကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားတို့ဘေးတော် ဘဝရှင်အလောင်းမင်းတရားကြီးဘုရားကိုယ်တော်
တိုင် ယိုးဒယားကို ချီတော်မူပြီး သိမ်းမြန်းတော်မူတဲ့အခါ အယုဒ္ဓယဘုရင်ကို စာလွှာပို့တော်
မူခဲ့တယ်။ သည်စာလွှာ လက်ခံစာတောင် ရွှေနန်းတော် ဗြိတိုက်တော်မှာ ရှိသေးတယ်”

တစ်ရက်မှာ သီပေါဘုရင်မင်းမြတ်က သမီးတော်များကို မိန့်တော်မူခြင်းဖြစ်သည်။

“သည်စာလွှာမှာ ဘာရေးထားသလဲဆိုတော့ 'ငါတို့ဟာ ရွှေထီးကနက်၊ အဆက်
ရှိည့်အောင်၊ စိုက်ဆောက် ထောင်သော၊ သိကြားလက်သင်း၊ နေနတ်မင်း၏၊ သားရင်းရစ်သွေး၊
ချစ်မြေးထင်ရှား၊ ပျူမင်းဖျားမှ၊ ဆင့်ပွားစဉ်လျောက်၊ ဘုန်းရောင်တောက်သည်၊ နန်းညောင်



ညွှန်ရှည်၊ ပထဝီဝသုန်၊ ရေယမုန်ကိုပါ စိုးအုပ်သိမ်းမြန်းရသူတွေဖြစ်တယ်။ အကျော်ကသည်း၊ မျက်နှာမည်းက၊ ဖြည်းနှင့်အနန်း၊ ယွန်းယိုးဒယား၊ ပြည်ကြီးများကို၊ ထွားထွားကြေမြည်၊ ဘုန်းစက်လှည့်နိုင်သူတွေဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ငါတို့ရဲ့ ဘုန်းသမ္ဘာတော်နဲ့ ဂုဏ်ကျက်သရေတော်ကို၊ ပိုင်သူ ဆိုင်သူ နိုင်မှုဝေးစွ၊ ငါတို့ထံပါးမှာ သင်းကို နေရာထားသော်မှ မဟာဗိဿနိုးရဲ့ ဂဠုန်မင်းနဲ့ ပျံလွှားငှက်၊ သူရိယနေမင်းနဲ့ ပိုးစုန်းကြူး၊ ကောင်းကင်နတ်နဂါးနဲ့ မြေပိုးတိကောင်၊ ဟံသဘုရင် ဒတ္တရဋ္ဌနဲ့ နွားချေးပိုးနယ် မနှိုင်းမယှဉ်သာ အသရေမြဲရှိသာ ရှိရာမယ် သည်စကားဟာ ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားတို့ရဲ့ ရှေးရှေးဘေးလောင်းတော် မြန်မာမင်းများက ယိုးဒယားဘုရင်ကို ကြီးဝါးခဲ့တဲ့ ရာဇနာဒဖြစ်တယ်။ ခုတော့ကွယ် ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားတို့က နွားချေးပုံ ခေါင်းစိုက်နေရချိန်မှာ ယိုးဒယားဘုရင်တွေက ဘာကင်ဟမ်နန်းတော်မှာ စက်တော်ခေါ်နေရပါပကော။”

ဤအမှန်တရားကား ငြင်းသာသည်မဟုတ်။ နစ်ကာလတွေ ရင့်လာသည်နှင့်အမျှ စံအိမ်တော်ကြီးသည်လည်း ဝင်းတော်ပတ်လည်က တဲအိမ်စုတ်များနှင့်မြဲခြား တစ်ဆင့်တည်း တူလာခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ စံအိမ်တော်မှာ မိုးထားသည့် အုတ်ဂြုပ်တွေ ပဲ့ကြွေ လွင့်စဉ်ကုန်ကြပြီ။ အုတ်နင်းအုတ်စီ အုတ်ခင်းအုတ်ကာ တစ်ပြင်တစ်ပြန့်လုံး အေးချောကိုင်ထားသည့် အင်္ဂတေ သရွတ်များသည်လည်း နံရံများဆီမှ တစ်စတစ်စ အခြေမလှကြတော့ပြီ။ အင်္ဂတေ အဟတွေကြား အမြစ်တွယ်နေကြသည့် ပင်ကပ်ညောင်ပင်များသည်လည်း ပင်ပျိုသန်သွယ်ကြီးတွေဖြစ်နေကြ၏။ စံအိမ်တော် အတွင်းပိုင်းမှာလည်း ယင်ချေးဖားဥပြောက်တို့ အောက်ကြမ်းမင်းဆီမှသည် အထက်သို့ တွားတက်ကြသည့်ဖြစ်ရာ နံရံများသည်ပင် ကတ္တီပါအနက်ထည့်၍ အမြိတ်ရွေ့ တပ်ထားသည့်နယ် ရှိလေ၏။ ယိုယွင်းပျက်စီးခြင်းတို့သည်လည်း အရှင်နန်းမတော်ကြီးဖုရား၏ ဖိဆန်ခြင်း အမှတ်လက္ခဏာသဖွယ် ရှိကြလေပြီ။

“စံအိမ်တော် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်စရိတ်အတွက် ဝန်တာကတော့ ငရိုက်စွမဟုတ်ဘူး။ စံအိမ်တော်ကို အကျဉ်းထောင်ဖြစ်လာအောင် သူတို့ပဲ ရွေးချယ်ကြဟာ။ သင်းတို့သာ စောင့်ရှောက်ကြပစေတော့”

အသစ်ရောက်ရှိလာကြသော ကောလိပ်တော်အရာရှိများက တစ်ခါတစ်ရံ သည်တဲကုပ် တဲစုတ်တွေကို ဖြိုဖျက်ပစ်ရန်၊ အိမ်တော်အစေအပါးတို့ကိုလည်း မူလနေရင်း မြို့ကလေးဆီ ပြန်လည်ပြောင်းရွှေ့ကြရန် ပြောတတ်ကြသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးက ရယ်တော်မူသည်။ မာန်မာန်အခံနှင့် ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေကြပုံများ။ အိန္ဒိယလို မြေပေါ်က တောင်ကုန်းတစ်ကုန်းပေါ်မှာ အထီးတကျန်ဖြစ်အောင် မိသားစုတစ်စုကို အကျဉ်းချထားနိုင်ကြတယ် ဆိုတာကိုပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ ဒါကို ဆန့်ကျင်ဖို့ အဲသလိုမြေက ဘယ်လိုများ ပုန်စားပုန်ကန် ပြုမှာတဲ့လဲ။

အထက်ကောင်းကင် လေထုထဲမှာ ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်း ဆိုင်းနေတတ်သော အူအူထထထထမီးခိုးများ၊ အမှိုက်သရိုက် အညစ်ကြေးများနှင့် မစင်ဘင်ပုပ်များမှ တလှောင်းလှောင်းထနေသော အနံ့အသက်ဆိုးများ၊ တဲစုတ်တဲကုပ်များဖြင့်ပြီးသော ဘက်သကပ်ဘက်သချာမြင်ကွင်းများကြောင့် စံအိမ်တော်ကို အလည်အပတ်ရောက်ရန် အခွင့်ရှိသော ဧည့်သည်တော်များသည်ပင်

တုန်လှုပ်ချောက်ချားကြရခြင်းဖြစ်၏။ မကြာခင်ဆိုသလို မျက်နှာများပေါ်မှာ အသက်ရှူမှားလောက်သော အံ့ဩထိတ်လန့်မှုအရိပ်များ ထင်ဟပ်နေကြသည့် ယာဉ်ရထားများပေါ်က ဆင်းလာကြသူ မှန်သမျှ မြန်မာဘုရင်ဟောင်းစံရာ အိမ်တော်ကား ဝက်စားကျင်း တရုတ်ရုပ်၊ တဲအိမ်စုတ်များ၏ အလယ်ချက်မ၌ ရောက်နေပါပကော ဟူသော ခံစားမှုဖြင့် မယုံနိုင်အောင် ရှိရာကြလေသည်။ ဧည့်သည်တော်များကို အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးဖုရားကိုယ်တိုင် မာန်ဖြင့် တင်းတင်းခံထားသော နှုတ်ခမ်းပါး လျှာပါးအပြုံးဖြင့် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်တတ်သည်။ တစ်ဆိတ် လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ပါလေ။ နန်းမတော်ကြီးတို့ ဘယ်လိုစံတော်မူနေရသလဲဆိုတာ အကဲများ ခတ်ကြပါဦး။ အာရုတ်ကိုမှာ အင်မတန် ချမ်းသာကြွယ်ဝလှပါတယ်ဆိုတဲ့ တိုင်းပြည်ကို စိုးစလာခဲ့တဲ့ နန်းမတော်ကြီးတို့မှာ သည်လိုအခြေ ဆိုက်နေရပြီ။ နန်းမတော်ကြီးတို့အတွက် သင်းတို့လုပ်ပေးခဲ့တယ်ဆိုတာ သဟာပဲ။ မြန်မာတွေအတွက် သင်းတို့ ဆောင်ရွက်ပေးမယ်ဆိုတာ သဟာပဲ။ သင်းတို့က နန်းမတော်ကြီးတို့ နိုင်ငံတော်ကို သိမ်းပိုက်တယ်။ ကုန်းလမ်းတွေ၊ မီးရထားလမ်းတွေ၊ ဆိပ်ကမ်းတွေ ရပါစေမယ်လို့ ကတိပေးကြတယ်။ သို့ပေသိ စကားကို တစ်ဆိတ် သတိထားနော်။ အဲဒါတွေ ဘယ်လိုအဆုံးသတ်မလဲဆိုတာ သဟာပဲ။ ဆယ်စုနှစ် နည်းနည်းလောက်အတွင်း နိုင်ငံနေဥစ္စာတွေ ကုန်ခန်းသွားဖို့ပဲရှိတယ်။ ကျောက်မျက်ရတနာတွေ၊ သစ်တွေ၊ ရေနံတွေ အားလုံးပဲ။ ပြီးရင် သူတို့ ခွာကြမှာပေါ့။ မွတ်သိပ် ဆာလောင်ရလေခြင်းလို့ ဘယ်တုံးကမှ မရှိခဲ့တဲ့ စာရေးစာဖတ်ဖို့တောင် နှမ်းပါးလွန်းလှပါရဲ့လို့ ဘယ်အခါကမှ မရှိခဲ့တဲ့ အရှင်နန်းမတော်ကြီးတို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဘာတွေပဲ ကျန်မလဲဆိုရင် ခိုကိုးရာမဲ့မှုနဲ့ မသိနားမလည်မှုတွေပဲ ကျန်မယ်။ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးမှုနဲ့ စိတ်ပျက်လက်ပျက် မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့ရတာတွေပဲ ကျန်မယ်။ သင်းတို့ရဲ့ ဖြစ်ထွန်းမှု အမည်နာမတွေထဲမှာ နန်းမတော်ကြီးတို့ဟာ ပထမဆုံးသော အကျဉ်းကျသူတွေ ဖြစ်လာပြီဆိုရင် နောက်က လူပေါင်း သန်းချီပြီး လိုက်လာကြတော့မှာပေါ့။ နန်းမတော်ကြီးတို့ အားလုံးကို စောင့်စားနေတာ သဟာတွေပါပဲ။ ပလိပ်ရောဂါက ပေါက်ဖွားပေးလိုက်တဲ့ သည်တဲကုပ်တဲစုတ်မြို့ကလေးထဲမှာ အကျဉ်းသားတွေအဖြစ် နန်းမတော်ကြီးတို့ ဘယ်နည်း ဘယ်ပုံ အဆုံးသတ်ရတော့မလဲဆိုတာလည်း သဟာပါပဲလေ။ အရှင်နန်းမတော်ကြီးတို့ ရဲ့ ပဒေသရာဇ် နိုင်ငံတော်နဲ့ ယိုးဒယားဘုရင်နိုင်ငံအကြားက ကွဲပြားခြားနားမှုထဲမှာ အခုအချိန်ကနေ နောင် အနှစ်တစ်ရာ ကြာမြင့်တဲ့အခါ ဥရောပရဲ့ အလိုလောဘစွဲချက်တွေကို သင်တို့ ဖတ်ရှုရပါလိမ့်မယ်။

* * *



သည်လည်း ကျွန်းသစ်ကြောင့် သည်အနေအထားသို့ ရောက်လာရသော ဘဝစက်ဝန်းသစ် အစိတ်အပိုင်းအဖြစ် လုံးလုံးလျားလျား ဖြစ်တည်ရသော နေရာဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ရွာက ကျယ်ပြန့်သော ကောက်ကောက်စင်းစင်း ဝေအပိုက်များဆီ လွှဲသွားသော ချောင်း၏ ကမ်းဦးရေတိမ် ပိုင်းပေါ်မှာရှိသည်။ သည်နေရာမှာတော့ ချောင်းတိမ်ဖြစ်၍ ရေက ချောင်းကြမ်းပြင်ပေါ်ရှိ ကျောက်ခဲများပေါ်က လျဉ်းလျဉ်းပါးပါး စီးဆင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်နှစ်ပတ်လုံးလိုလို ခူးဆစ်လောက်အမြင့်ထိသာ ရေရှိတတ်သဖြင့် ခူးလေးငယ် တစ်လက်စီဖြင့် နေကုန်နေခန်း ရွာရိုးကိုပေါက် လျှောက်ကြသော ကလေးတွေအတွက်တော့ အဆင်ပြေလှသော ရေထုဖြစ်သည်။ ရေစီးနှုန်း ရုတ်တရက် ပြောင်းသွားသည့်အခါ တွေဝေသွားတတ်ကြသော လူးလာ ဝဲလှည့် ငါးဖြူစလွန်ကလေးတွေဆိုလျှင် အလွယ်တကူရနိုင်သော သားကောင်ကလေးများအဖြစ် ချောင်းထဲမှာ ပြည့်နေတတ်သည်။ ဟွေးစေတီမှာ နေထိုင်ကြသည့် ရွာနေရွာထိုင်တွေကို ကြည့်လျှင် မိန်းမသားတွေသာ များသည်။ အသက် ဆယ်နှစ်နှစ်မှအထက် အားခွန်ဗလရှိကြသူ ယောက်ျား သားများကတော့ တောင်မြင့်တစ်လျှောက်ရှိနေကြသည့် သစ်ထုတ်စခန်း တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုမှာ တစ်နှစ်ပတ်လုံးလိုလို လုပ်ငန်းခွင် ဝင်နေကြသူများဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ရွာနှင့်ဝေးသည့်အရပ်မှာ ရှိနေကြသူများဖြစ်သည်။ သည်သစ်ထုတ်စခန်းကလေးသည် သိပ်သိပ်သည်းသည်း ထူထူထဲထဲ ပင်ချင်းယှက်အောင် ပေါက်နေကြသည့် တောစိုးသစ်ပင်ကြီးများ ဝန်းရံထားသည့် အလွန်ကြီးမား သော ကိုင်းရိုးကိုင်းဆန် ဖြောင့်ဖြောင့်သစ်ပင်ကြီးများ စုဝေးရာ သစ်တောကြီးဖြစ်၍ သစ်ရွက် တံတိုင်းကြီးများနယ်ရိ၏။ ပင်စည်ဖြူဖြူ၊ ရိပ်စက်ကူး၍၊ ငုံဖူးစိစို၊ တချို့ကား ပွင့်၊ ကင်းနှင့် မည်၊ မီးလျှံသဖွယ်၊ ဝင်းဝင်းကယ်မျှ၊ မြိုင်လယ်ရဲရဲ၊ တောမည်းပိန်းပိန်း၊ မြိုင်စိမ်းစိမ်းကြီး ဖြစ်လေသည်။ ထိုထိုသော ကန္တတောခြေ၏ ဖုံးကွယ်ထားသော နောက်စွယ်၌ အုပ်ကြီးသင်းကြီးဖွဲ့ နေကြသည့် ကျေးကျွတ်ကျေးတမာ စသော ငှက်များ၊ မျောက်၊ မျောက်ဝံ၊ မျောက်မျက်ကွင်းဖြူ၊ ကြေးနီသားရောင်ထနေသည့် မျောက်ဝံမျောက်နီ စသော မျောက်များ တောလုံးကြား ရှိနေကြလေ သည်။

အုန်းမှုတ်ခွံယောက်မဖြင့် ဒန်အိုးခြစ်သံ၊ ကလေးတွန်းလှည်းများဆီက တအိအိ ဘီးကြိတ် သံ စသော ရိုးရှင်းသော ကျေးတောရွာကလေးဆီက ထွက်ပေါ်လာသော တောသံတောင်သံ အသံဗလံများသည်လည်း ကွက်ပြောက်ရောင်စုံ တောရိပ်မှောင်မှောင်အတွင်းသို့ ညှိုးညှိုးညည်ညည် တောလှန်ဟန်ရှိလေသည်။ အမျှင်မပြတ် အော်မြည်ဆူညံ ပြေးလွှားနေကြသော မျောက်များ၊ သစ်ပင်ထိပ်များများဆီမှ လေတိုက်ခံရသော စက္ကူလွှာနယ် ရုန်းရုန်းရင်းရင်း မိုမောက်နိမ့်ငှမ်း တစ်စခန်းထကြသော ငှက်များအားဖြင့်လည်း တောမှော်ရုံတစ်ခွင်လုံး ညှန်းညှန်းညောင်းညောင်း ရှိလေ၏။

ဟွေးစေတီရွာကလေးရှိ လူနေအိမ်ရာများမှာ သစ်ထုတ်စခန်းများတွင်ရှိတတ်သော အိမ်ကလေးများနှင့် အမြင့်နှင့် အရွယ်အစားအားဖြင့်သာ ခြားနားသော်လည်း ပုံစံနှင့် အသွင်အပြင် မှာတော့ မနီးယိုးစွဲ ရှိကြတာများသည်။ ဝါးနှင့် ကြိမ်ကို ရက်ကာခြင်း၊ အားလုံးလိုလို ပခုံးလေးဘက် မြင့်သော ကျွန်းတိုင်များဖြင့် မြင့်ဆောက်ခြင်း စသော ရိုးရှင်းသော ရုပ်ဝတ္ထုများဖြင့် နောက်လုပ်

၈

ဆရာဂျွန်က ဧရာဝတီရေကြောင်း တစ်မယ်တည်းကို သုံးနေသူမဟုတ်ပါ။ အလုပ်က စေစားရာ အရှေ့ဘက် စစ်တောင်းမြစ်အတိုင်း စုန်၍ ရှမ်းကုန်းပြင်မြင့်ဆီ ခရီးရောက်ရသည်လည်း ရှိသည်။ မြစ်ကမ်းပါး မြို့တစ်မြို့ဖြစ်သော ပျဉ်းမနားမြို့မှ အတွင်းပိုင်း တစ်ရက်ခရီးအဝေးတွင် ဟွေးစေတီခေါ်ကြသည့် ရွာကလေးရှိသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက သစ်ထုတ်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီများ ကနဦး စူးစမ်းရှာဖွေခြင်း စတင်ခဲ့ရာ သည်သစ်တော တစ်ဆန်တစ်လျားမှာ ဟွေးစေတီ သည်လည်း အခြားအခြားသော သစ်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်းများကဲ့သို့ ယာယီ သစ်ထုတ်စခန်းရွာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ နှစ်ကာလတွေ လွန်မြောက်လာချိန်မှာတော့ တစ်နှစ်ခံ အခါလည် သစ်ထုတ်စခန်း များသည် တဖြည်းဖြည်း မြင့်သည်ထက် မြင့်မြင့်လာသော တောင်စောင်းများအပေါ် ရွှေပြောင် ကြရသည်ဖြစ်ရာ ထိုသစ်ထုတ်စခန်းများအရောက် ထောက်ပံ့ရေးပစ္စည်းများ လိုက်လံဖြန့်ဖြူး ပေးရသော လုပ်ငန်းအဖို့ အခက်အခဲတွေ များသည်ထက် များလာရတော့သည်။

နေရာထိုင်ခင်း အကွက်အကွင်းတစ်ပန်းသာမှုကြောင့်ပင် လွင်ပြန့်နှင့် တောင်တန်းများ ဆက်စပ်ရာ ကုန်းမော့ကလေးမှာ တည်ရှိနေသည့် ဟွေးစေတီသည်လည်း အနွေးနှင့်အမြန်ဆိုလို လမ်းဦးဝ၊ လမ်းဦးတိုက် ရွာကလေးတစ်ရွာ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သစ်ကုမ္ပဏီများနှင့် အဖော်အဖက် ပါလာခဲ့ကြသော သစ်ထုတ်ဝန်ထမ်းများ၊ ဆင်သမားများသည်လည်း ရွာနှင့် ရွာရိပ်ဝန်းကျင်တွင် အခြေချနေထိုင်ရန်အလိုငှာ ယခင်က မှီတင်းနေထိုင်ခဲ့ဖူးခြင်းမရှိသော နေရာဒေသကို ရွေးချယ် ခဲ့ကြ ရတော့သည်။ ဟွေးစေတီမှာ နေထိုင်ကြသော ဆင်ဦးစီး၊ ဆင်ပုံစီး၊ ဆင်ပုံချိတ် စသော လူအနည်းစု မှာ ဇာတိဇာတ်မြစ်အားဖြင့် မြန်မာများဖြစ်ကြ၍ ကရင်၊ ပအိုဝ်၊ ပဒေါင်၊ ကတူးကနန်း စသော လူမျိုးစု အချို့လည်း အတူတကွ နေထိုင်ကြသည်။ ဂတ်အရှေ့ပိုင်း 'ကိုရာပွတ်' မှ ရောက်လာကြသော ကုလား 'မဟောက်စ်' ဆင်ဦးစီးမိသားစုများပင် အနည်းအပါးရှိသည်။ ရွာနေပြည်ထိုင် ရွာသူရွာသားများမှာလည်း ဘာသာဘာဝ နေထိုင်ကြသူများဖြစ်၍ လွင်ပြန့် တွင် နေထိုင်ကြသူများနှင့် သိပ်ကြီးအဆက်စပ်ရှိသူများ မဟုတ်ကြ။ ဤသို့အားဖြင့် ဟွေးစေတီ

www.burmeseclassic.com

ခြင်းတွင်လည်း ကွာကြသည်မဟုတ်။ သစ်သားတံတား၊ ထုံးမွှေးမွှေးစေတီနှင့် ဆေးသုတ်ထားသော ကျွန်းသား လက်ဝါးကပ်တိုင် အထွတ်တင်ထားသည့် ဝါးကပ်မိုး ဘုရားရှိခိုးကျောင်း စသော ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ပုံ အနည်းငယ်လောက်သာ စိမ်းလန်းသော တောရိပ်ဝန်းကျင်နှင့် သိသာထင်ရှားစွာ ထင်းထင်းကွင်းကွင်း ရှိနေကြလေသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကလေးကိုတော့ မွှေးစေတီရွာခံများဖြစ်သော ကရင် တိုင်းရင်းသားအချို့ သွားရောက်ကာ ကျေးဇူးတော်ချီးမွမ်းတတ်ကြသည်။ ယင်းတိုင်းရင်းသားတို့၏ မိသားစုများသည်လည်း အမေရိကန် နှစ်ခြင်း ခရစ်ယာန်အသင်းတော် သင်းအုပ်ဆရာ အဒိုနီရမ်းဂျင်ဆင်၏ နောက်လိုက်များက ဘာသာအယူဝါဒ ကူးပြောင်းသက်ဝင်စေခဲ့သည်ဖြစ်ရာ သည်ဘုရားကျောင်းကလေးသို့ မရောက်မဖြစ် ရောက်ကြရသည်။ မွှေးစေတီကို ဖြတ်ရသည့်အခါတိုင်း ဆရာဂျွန်က သွားလေသူ ဆင်အုပ်ဟောင်းတစ်ဦး၏ဇနီး မုဆိုးမတစ်ယောက် အိမ်တွင် တည်းနေကျဖြစ်သည်။ သည်အမျိုးသမီးကြီးမှာ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်ဖြစ်၍ တည်တည်ခံခံ မိန်းမချောကြီးဖြစ်သည်။ စပျစ်နွယ်တွေ ဖုံးနေသော သူမ၏ တိုက်အဆောက်အအုံ လသာဆောင်မှာ ဈေးဆိုင်ကလေး ဖွင့်ထားသည်။ သားဖြစ်သူ ဒိုဆေးကတော့ ကူမားရ်၏ အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေတွေထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်လာခဲ့၏။ ဒိုဆေးမှာ မျက်နှာကျပြို၊ ဆေးလိပ်တို ဖင်စိန်လို ငုတ်တိုတို နှာခေါင်း၊ အရပ်ကြီး ကလန်ကလားနှင့် ရှက်တအေးအေး ရိုတတ်သူဖြစ်သည်။ ကူမားရ် စတွေ့စက ဒိုဆေး ဆင်ပုံချိတ် (လက်ထောက် သံကြိုးကိုင်) ဘဝသာရှိသေးသည်။ သံကြိုးကိုင်များမှာ သစ်ဆွဲသံကြိုးများကို ဆင်များနှင့် ချိတ်ဆက်ပေးရသူဖြစ်သည်။ ဒိုဆေးက ကူမားရ်ထက် နှစ်နှစ်လောက် ကြီးသူလည်းဖြစ်၏။ ဒိုဆေးမှာ ငယ်ရွယ်သေးသူ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ဆင်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ကြီးချည် ကြီးချလုပ်ရန် အတွေ့အကြုံ နည်းပါးသေးသည်။ ဒိုဆေးလုပ်ပေးရသည့်အလုပ်က သူ့ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ ဆရာအတွက် လေးလံလှသော ဆင်ချည်သစ်လုံးတွဲ သံကြိုးကြီးတွေကို ဝန်းပိုင်းကိုင်တွယ်ပေးရုံ ရိုးရိုးကလေးသာဖြစ်သည်။ သို့သော် ဒိုဆေးသည် ခန္ဓာကိုယ် မာရေကျောရေရှိသည်။ အလုပ်အပေါ်မှာ စိတ်အားထက်သန်သည်။ မွှေးစေတီကို ဆရာဂျွန်ပို့ နောက်တစ်ခေါက် ရောက်လာချိန်မှာ ဒိုဆေးသည်ပင် ဦးစီးခေါင်းဆောင်ဖြစ်နေလေပြီ။ နောက်ထပ် တစ်နှစ်အကြာမှာတော့ နျောင်းကျသစ်လုံးများ ရှင်းလင်းရေးတွင် ကျွမ်းကျင်သော အောင်းကျင်း ဆင်အုပ်ကိုင် ပုံစံ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သည်သစ်သုတ်လုပ်ရေးစခန်းကိုရောက်လျှင် (ကူမားရ်က ဒိုဆေးနှင့် တတွဲတွဲရှိတတ်၏။ မီးဖိုပေးသည်။ ရေနွေးကျကျ ကျွေးပေးသည်။ ဒိုဆေးလိုသမျှ တောက်တိုမယ်ရကလေးတွေ လုပ်ကိုင်ပေးရင်း၊ ဖဝါးဒါ့ထပ် ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်လေတော့သည်။ ဆင်ဦးစီးများအကြိုက် လက်ဖက်ရည်ကျကျနည်းနည်းကိုပင် ဒိုဆေးထံမှ သင်ယူနိုင်ခဲ့သည်။ အစပထမ အိုးထဲကို လက်ဖက်ရွက်အိုး ထက်ဝက်စာလောက် ထည့်နှင့်ရသည်။ နောက်ပိုင်း ရေနွေးကျကျကြိုက်ဆူဖြည့်တိုင်း လက်ဖက်ရွက်တွေ ပိုပိုထည့်သွားရသည်။ ထိုအခါ စူးခါးခါး ချဉ်ဖြူးဖြူး အနှစ်ကျကျ လက်ဖက်ရည် ရှိပြီ။ ညနေဘက်တွေမှာတော့ ဒိုဆေးကိုယ်တိုင် ကြိမ်ထရုံ ရက်တတ်သည်ဖြစ်ရာ ကူမားရ်ကလည်း ဝင်ကူလေ၏။ ညဘက်ရောက်ပြီဆိုလျှင် တဲလှေကားခုံမှာထိုင်ကာ ကွမ်းကလေး တဖြုတ်ဖြုတ်ဝါးရင်း ဆင်ဦးစီးပြောသမျှ နားထောင်ရသည်။

သစ်စခန်းမှာ လူသွားလူလာ ခေါင်လှသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ဒိုဆေးက သူ့ရည်းစား နော်ဒါအကြောင်း မကြာခဏ စကားရောက်လေ့ရှိ၏။ နော်ဒါ ဆိုသူကလေးမှာ ဆယ်ကျော်စွန်းစ၊ သွယ်သွယ်ပါးပါး၊ အလှသွေး အလှရည် ဖွင့်လှသူကလေးဖြစ်သည်။ အမြိတ်ကလေးတွေ တလှုပ်လှုပ်ရှိတတ်သော ရိုးရာအင်္ကျီဖြူ၊ အိမ်ရက် ဂျပ်ခုတ်ထဘီကို ဝတ်ဆင်တတ်သူကလေးဖြစ်၏။ ဒိုဆေး ဆင်ဦးစီးရာထူး ရပြီဆိုသည်နှင့် မကြာမတင်မှာ သူတို့ချင်း မင်္ဂလာဆောင်ကြတော့မည်။

“မင်းကော ဘယ်နယ်တုံး ငါ့ကောင်ရ၊ စဉ်းစားထားတာကလေးများကော ပရိုဘူးလား”

သည်မေးခွန်းကိုတော့ ကူမားရ်က ထုံးစံအတိုင်း ပခုံးကလေး တွန့်ပြန်သည်။ သို့သော် ဒိုဆေး ထပ်မေးပြန်တော့ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဘယ်သူတဲလဲ”

“နာမည်က ဒေါ်လီပါ”

ဒေါ်လီအကြောင်းကို ကူမားရ် ပထမဆုံးအကြိမ် ပြောမိခဲ့ခြင်းဖြစ်သော်လည်း အချိန်ကာလတွေကလည်း ကြာလွန်းလှပြီဆိုတော့ သူမ၏ လက်ရှိရည်ပုံပန်းကို စိတ်နှင့် ပုံဖော်ကြည့်ဖို့ပင် ခပ်ခက်ခက်ဖြစ်နေရသည်။ ဒေါ်လီက ကလေးသက်သက်သာရှိသေးသည်။ သည့်အရင် ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကသော်မှ မထိခဲ့ မရှိခဲ့သည့် သူ့ကို ဒေါ်လီကပဲ ထိခဲ့တွေ့ခဲ့သည်။ ထိတ်လန့်တကြားရှိခြင်းအားဖြင့် အရည်လဲနေသည့် သူမ၏ မျက်ဝန်းပိုင်းပိုင်းကြီးတွေထဲမှာ သူ၏အထီးကျန် ဦးစောက်ကျွမ်းပြန်ဖြစ်မှုကို သူတွေ့ခဲ့ရသည်။

“ကောင်မလေးက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“အိန္ဒိယမှာလို့တော့ ထင်တာပါပဲ။ သေသေချာချာတော့ မပြောတတ်ဘူး”

ဒိုဆေးက သူ့မေးကို ကုတ်လေ၏။

“တစ်ရက်တော့ သည်ကောင်မလေးကိုရှာဖို့ မင်း သွားရဦးမှာပါကွာ”

ကူမားရ်က ရယ်သည်။

“အဝေးကြီးပါကွာ”

“မင်းသွားရမှာပါ။ တခြား ဘာရှိလိမ့်မလဲ”

ဒိုဆေးပြောပြသည့် တောဟောဝန်ဇာတ်လမ်းတွေထဲက ဆင်ဦးစီးများ၏ အသက်ဇီဝိန်ကို ခြေတတ်ကြသော ကြောက်မက်ဖွယ် စိမ့်ဝင်ခြိမ်းခြောက်လာတတ်သည့် တောကြီးမြေပွေးတွေ အကြောင်း၊ ခိုက်တတ်သော သစ်ကြမ်းတွေအကြောင်း၊ တစ်ဟုန်ထိုး ထိုးနှက်တတ်ကြသော တောကျွဲရိုင်းတွေအကြောင်း စသည့် ဇာတ်လမ်းအတော်များများကို ကူမားရ် ကြားရလေပြီ။ ဒိုဆေးအဖို့တော့ သည်လို သေခြင်းတရားကို မျက်မှောက်ပြုရသော တုံးလုံးပွဲတွေထဲမှာမှ အလွန်တရာ အပြီးတကြီးရှိလှသည့် အရာတစ်မျိုးသည် သာ၍ပင် ဆိုးရွားလှသည်ဆို၏။ ထိုအရာကား ဆင်နှင့်ပတ်သက်သော ရောဂါတွေထဲမှာ အလွန်ချောက်ချား ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းလှသည့် ထောင့်သန်းရောဂါ ဖြစ်လေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံအလယ်ပိုင်း သဘာဝ သစ်တောကြီးတွေထဲမှာ ထောင့်သန်းရောဂါသည် ဖြစ်ပွားနေကျရောဂါဖြစ်၍ သည်ရောဂါကူးစက်ပြန့်ပွားမှုကို ဟန့်တားကာကွယ်ရန်လည်း မက်ပါ

သည်။ သည်ရောဂါက သဘာဝ မြက်ခင်းပြင်ကြီးတွေထဲမှာ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်ကြာအောင် မြို့နေတတ်ကြသည်။ တောမြိုင်ခြေလမ်းများ၊ စွတ်ကြောင်းရာများ၊ တောတွင်းလမ်းမြောင်းများ တစ်လျှောက် အေးချမ်းသောအသွင်အပြင်အားဖြင့် ဘေးအန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ရာ ကျရောက်စရာ အကြောင်းမရှိသည့်နယ် နှစ်ပေါင်းမှားစွာ ငြိမ်သက်နေရာမှ မရကလမ်းကြောင်းများသဖွယ် ရုတ်ခြည်းထကာ ကိုယ်ထင်ပြုလာတတ်သည်လည်း ရှိလေ၏။ သေလောက်အောင် ပြင်းထန် လှသော စုဖွဲ့မှု ရှိလာသည့်အခါမှာတော့ ထောင့်သန်းရောဂါသည် ဆင် ဆိုသည့် သတ္တဝါကြီး တစ်ကောင်ကိုပင် နာရီပိုင်းအတွင်း တုံးခနဲ သေစေနိုင်သည်။ ဧရာမစွယ်စုံဆင်ကြီးများသည်ပင် ခြေဆန်လက်ဆန် ဆယ့်ငါးချောင်းပါသော ရောဂါပိုး မြေပေါ်မှ တစ်လျှားခုန်လိုက်သည်နှင့် ညနေဘက်တွင် အေးအေးဆေးဆေး အစာထွက်စားနေရာမှ မနက်မိုးလင်းတော့ သေပွဲဝင်ကြ ရလေပြီ။ လုပ်ငန်းခွင်တွင် အလုပ်လုပ်နေကြသည့် ကောင်ရေတစ်ရာပါ ဆင်အုပ်ကြီးတစ်အုပ်လုံး ရက်အနည်းငယ်အတွင်း ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားစေနိုင်သည်။ အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်လှ သော စွယ်စုံဆင်ကြီးများမှာ တန်ဖိုးအားဖြင့် ရူပီးငွေ ထောင်ပေါင်းများစွာ တန်ကြေးရှိသည်ဖြစ်ရာ သည်ရောဂါကူးစက်ပျံ့နှံ့မှု တန်ဖိုးငွေမှာ စတော့ ရှယ်ယာဒိုင်များကိုပင် တစ်စုံတစ်ရာ ရိုက်ခတ် သည်အထိ ဖြစ်ရလေသည်။ သည်လို 'မရကရောဂါ' ကို အာခံ၍ အလောင်းအစား ပြုပြင်ကြသော အာမခံကုမ္ပဏီသည်ပင် များများမရှိ။

အင်းသရက်စ် (Anthrax) ခေါ်သည့် ထောင့်သန်းရောဂါ၏ ဇာစ်မြစ်မှာ အင်သရာဆိုက် ကျောက်မီးသွေး (Anthracite) ဆိုသည့် စကားက လာခြင်းဖြစ်သည်။ ထောင့်သန်းရောဂါသည် လူသားကို တိုက်ခိုက်ပြီးဆိုသည်နှင့် ပထမဦးစွာ ဝက်ခြံနှင့်ဆင်သော အဖုငယ်ကလေးများ ရောင်ရမ်း လာတော့သည်။ သေးငယ်လှသော ပြည်တည်နာကလေးများ၏အလယ်တွင် ကျောက်မီးသွေးမှုန့် တွေလို အနာစက် မည်းမည်းကလေးတွေ ပေါ်လာတတ်သဖြင့် သည်အမည်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ဆင်တစ်ကောင်၏အရေပြားပေါ်တွင် ထောင့်သန်းနာ ပေါက်လာသဖြင့် အနာကလေးများအားလုံး မီးတောင်တစ်တောင်၏ စွမ်းအင်နှယ် ပေါ်ပေါက်ကြီးထွားလာတော့သည်။ သည်နောက်မှာတော့ တိရစ္ဆာန်၏ နောက်ခြေနှစ်ဖက်နှင့် တင်ပါးဆံပိုင်းတွင် လူ့လက်သီးဆုပ်လောက်ရှိသော နီညိုရောင် ဖူးဖူးကြီးတွေ စပေါ်လာကြသည်။ အနာကြီးတွေက တိရစ္ဆာန်အဖိုများတွင် လျင်မြန်စွာ ရောင်ကိုင် လာတတ်ကြကာ လိင်တံအဖုံးကို ချက်ချင်းလိုလို ဖုံးအုပ်သွားတော့သည်။

တိရစ္ဆာန်၏ နောက်ခြေနှစ်ဖက်နှင့် တင်ပဆံပိုင်းတစ်ဝိုက် အနာပဆုပ်ကြီးတွေ ဆန်ကွဲ ကြိထလာကြရာက ရင့်လာသည်နှင့်အမျှ အစာဟောင်းစွန့်ရာ စအိုဝကို ပိတ်ဆို့ပစ်လိုက်ကြသည်။ ဆင်များ၏ သဘာဝမှာ အစားအစာကို မြောက်မြောက်မြားမြား ပုံတိုက်အောတိုက် တနှင့်တဖိုး စားကြသကဲ့သို့ မစင်ကိုလည်း တရစပ်စွန့်တတ်ကြသည်။ ဆင်တစ်ကောင် ရောဂါကပ်ရောက်နေပြီ ှိသည်တိုင် အစာခြေစနစ် အလုပ်လုပ်ပုံ ပျက်သွားတာမျိုးတော့မရှိ။ အညစ်အကြေး စွန့်ရာလမ်း ကြောင်း ပိတ်ဆို့သွားသည့်နောက်မှာလည်း အူတွေက မစင်ကို စွန့်ထုတ်စေသည်သာဖြစ်၏။ သို့သော် မစင်စွန့်ရန် အားပြုလေတိုင်း ကြီးစွာသောနာကျင်မှုကို ခံစားရလေတော့သည်။ ပိတ်ဆို့ ှုသည် စအိုလမ်းကြောင်း ပွင့်ပါမည့်အကြောင်း ပြင်းထန်သော တွန်းအားကိုပြု၍ ညစ်ထုတ် မျှားသည်။

"သည်နာကျင်မှုဟာ သိပ်ကို အသည်းခိုက်စေတာပေါ့။ သည်လိုဖြစ်လာတဲ့ ဆင်တွေ ဆိုရင် မည်းမည်းမြင်သမျှ ထောင်းလှမောင်းကြေပြီသာမှတ်တော့။ တော်ရုံသစ်ပင်လောက်များ တော့ အမြစ်က လှန်ပစ်လိုက်တာပဲ။ ဘယ်လိုအကာအရံမျိုးမှ မခံနိုင်ဘူး။ သည်ဝေဒနာဆိုက်ပြီ ဆိုတာနဲ့ ယဉ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ဆင်မတွေတောင် ရူးသွပ်သွားတဲ့ သေမင်းရဲအစွယ်တွေ ဖြစ်ကုန်တာပဲ။ အင်မတန်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ဆင်ပေါက်ကလေးတွေများ သည်ဝေဒနာဖြစ်လာရင် မိခင်တွေကို တောင် ချမ်းသာမပေးကြတော့ဘူး"

တစ်ခါက သည်ရောဂါဝင်နေခိုက် သူတို့အားလုံး သစ်စခန်းတစ်ခုမှာ အတူရှိနေခဲ့ကြ သည်။ ဆရာရွာန်နှင့် ကုမားရ်တို့သည်လည်း ခါတိုင်းလိုပင် ဆင်အုပ်တစ်ယောက်၏ တံမှာ တည်းခိုနေကြခိုက် ဖြစ်၏။ ဆင်အုပ်မှာ ဖိနပ်ကြီးလို နှုတ်ခမ်းမွေး မျှင်မျှင်ကလေးထားသူဖြစ်၍ ခါးကုန်းကုန်း လူလုံးလူဖန်သေးသေးကလေးဖြစ်၏။ ညနေခင်း မှောင်ရီမျိုးစမှာ ဒိုဆေးကိုယ်တိုင် ဖြန်းစားကြီးရောက်လာကာ ဆင်ဦးစီးတစ်ယောက် ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်ဆုံးနေကြောင်း၊ တွေးရသလောက်တော့ သူ့ဆင်ကပဲ သူ့ကို သတ်လိုက်ပုံရကြောင်းတွေ ပြောပြသည်။ ဆင်အုပ် ကတော့ ဒိုဆေး၏စကားကို ယုတ္တိမတန်သလို သဘောထားခဲ့သည်။ သည်ဆင်မက ပျောက်ဆုံး နေသည်ဆိုသော ဆင်ဦးစီး၏ ထိန်းကျောင်းမှုအောက်မှာ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက် အတူရှိခဲ့သည့် အပြင် ရှေးကလည်း သခင်ကို ဒုက္ခရောက်ရာရောက်ကြောင်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ပြုခဲ့ဖူးသည် မရှိ။ ဆင်ဦးစီး မပျောက်ဆုံးမီကလေးမှာ သူ့ဆင်မကို ဆင်အုပ်မှ ခွဲထုတ်လာကာ ခပ်ဝေးဝေး အထိ စီးလာပြီးမှ တောခြေသစ်ပင်တစ်ပင်တွင် ထူးခတ်ထားခဲ့သည် ဆို၏။

ခုတော့ သည်ဆင်မသည်ပင် သခင်ဖြစ်သူ၏အလောင်းကို စောင့်ကြပ်လျက်ရှိပြီး မည်သူ့ကိုမှ အနားကပ်မခံဘဲ ရှိနေလေပြီ။ သည်လိုအဖြစ်မျိုး ယခင်ကလည်း မရှိခဲ့။ ဘာတွေများ အမှားအယွင်းရှိလို့ပါလိမ့်။ အချိန်တွေ တော်တော်လွန်ခါမှ ဆင်အုပ်လည်း ဒိုဆေးနှင့် အခြားလူ အနည်းငယ်လောက်ကို အပါခေါ်ကာ တောထဲလိုက်ကြဖို့ ပြင်လေသည်။ ဆရာရွာန်နှင့် ကုမားရ် တို့လည်း သူတို့နှင့်လိုက်ကြရန် သဘောညီလေ၏။

သည်ဖြစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်ချိန်၌ သစ်ထုတ်စခန်းတာဝန်ခံ လက်ထောက်အရာရှိ ခရီး ထွက်နေသည်ပင် နှစ်ရက်ရှိပြီဖြစ်၏။ ပြည်မြို့ရှိ ကုမ္ပဏီရိပ်သာတွင် တည်းခိုနေခိုက်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စခန်းမှာ သေနတ်လက်နက်ဟူ၍ မူးသော်မှ ရှုစရာမရှိ။ ဆင်ဦးစီးတွေမှာတော့ တဟူးဟူးတောက်လောင်နေသည့် မီးတုတ်ကြီးတွေနှင့် ရိုးရာလက်နက်များဖြစ်သော လှံတွေ၊ ဓားတွေသာ ကိုယ်စီပါခဲ့ကြသည်။

ဝေးလံသော တောခြေတစ်နေရာမှ ဆင်အော်သံကို ကုမားရ် ကြားနေရသည်။ နီးကပ် လာလေလေ ကျယ်လောင်လာလေ။ တစ်ကောင်တည်းသော ဆင်က တိုးကျယ်နိမ့်မြင့် သံစဉ်သံရိုး အမျိုးမျိုးအော်ဟစ်နေခြင်းကိုပင် ကုမားရ် အံ့ကြီးကြွကြွ ဖြစ်နေရသည်။ ကျည်ခဲခဲအော်သံ၊ ဝူးခဲခဲ ဟစ်သံ၊ ဝမ်းခေါင်းရုတ်သံ၊ သစ်ပင်ငယ်များနှင့် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ကို တောလုံးဆူအောင် ချိုးခြေသံ စသည်ဖြင့် ပြင်းထန်ဆူလှိုက်ခိုက်ခိုက်ကြီး နာကျင်လှသောကြောင့် တောင်ယံပတ်ကူး၊ တောအလုံးတွင်၊ ပိတ်ချုံးဟည်းဟည်း၊ သံကြီးငေါ့ငေါ့၊ အော်ဟစ်ညည်းညူ ရှိလေသည်။ သည်အသံ

တွေကတော့ ရေစာမိုးစာရာဗွေချိန်များတွင် ကြားရလေ့ရှိသော ရုန်းရုန်းရဲရဲ ခြံခြံကွဲသံမျိုးမဟုတ်။ ဆင်တစ်ကောင်စီ၏ ကြားနေကျအသံတွေထဲက စူးဖောက်ထွက်လာသည့် နာကျင်သံဖြစ်လေသည်။

သူတို့အားလုံး မြင်ကွင်းထဲရောက်သွားကြသည့်အခါမှာတော့ ဆင်က သူနှင့်အလှမ်း မီသမျှ အရာအားလုံးကို ဖြောင်းဖြောင်းကျိုးအောင် မွေ့ယမ်းထားသည်ဖြစ်ရာ ရပ်နေသည့် နေရာတစ်ဝိုက် နေရာကျယ်ကျယ် ရှင်းထားသည့်နှယ် ရှိ၏။ ဆင်ဦးစီး၏ ရုပ်အလောင်းကတော့ မြင်လို့ပင် မကောင်းလှဘဲ သံကြိုးထူးခတ်ထားသော ဆင်၏ခြေထောက်နှင့် တစ်ကိုက်၊ နှစ်ကိုက် လောက်ကွာသော သစ်ပင်အောက်မှာ သွေးသံရဲရဲ ဗွေကြီးကြေလျက်ရှိနေလေသည်။

ဆရာဂျွန်နှင့် ကူမားရ်တို့မှာ အမျက်စောင်မာန်ကြီးနေသည့် ဆင်မကို ခပ်လှမ်းလှမ်းက နေ၍ ကြည့်နေကြသော ဆင်အုပ်နှင့် ဆင်ဦးစီးများနည်းတူ ဖြစ်နိုင်ခြေကို အကဲခတ်လျက်ရှိကြ လေ၏။ ဆင်အုပ်က အိုခဲနဲ အော်လိုက်ရာက ဆင်မ၏တင်ပါးတစ်နေရာကို ညွှန်ပြရန် လက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။

မီးတုတ်များ၏အလင်းရောင် ခိုခိန်ထဲမှာပင် ဆင်၏ခန္ဓာကိုယ် နောက်ဘက်ပိုင်းမှာ နီစုန်းစုန်း ရဲမှည့်နေသည့် ရောင်ကိုင်းနာများရှိနေကြောင်း ကူမားရ် သိလိုက်ပြီ။ သည်မှာပင် နှောင့်နှေးခြင်း အလျှင်းမရှိသော အဟုန်ဖြင့် ဆင်အုပ်နှင့် သူ့လူများအားလုံး ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြရာ လမ်းအတိုင်း ဒရောသောပါး ပြန်လှည့်ပြေးခဲ့ကြလေ၏။

“ဆရာကြီး ဘာဖြစ်လို့တုံး၊ ဘာဖြစ်လို့ ပြေးကြတာတုံး”

ဆရာဂျွန်ခမျာ ရှေ့ကပြေးနေကြသော ဆင်ဦးစီး၏ မီးတုတ်အလင်းရောင်တွေ ပျောက်မသွားအောင် အမိလိုက်ရင်းက ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေကို မောကြီးပန်းကြီး တိုးမြတ်လျက် ရှိလေသည်။

“ထောင့်သန်းရောဂါကြောင့်ပေါ့ကွ ကူမားရ်ရ”

ဟိုက်ဟိုက်ကြီး မောနေသည့်ကြားက ဖြေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာရယ် ဆရာ”

“ထောင့်သန်းရောဂါ”

“ထောင့်သန်း သန်းပါဦးတော့၊ ဘာဖြစ်လို့ အလောင်းမကောက်ကြတာတဲ့လဲ”

“ရောဂါကူးစက်မှာကြောက်တော့ သည်သတ္တဝါကြီးနား ဘယ်သူမှ မကပ်ဝံ့ကြဘူးကွ။ မလိုသော်ရှိ သူတို့မှာလည်း စဉ်းစားရမယ့် အရေးတကြီးကိစ္စတွေ ရှိသေးတာကိုး”

“လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ယောက်ရဲ့ ရုပ်အလောင်းထက်များ ပိုအရေးကြီးရသေးသလား

ဗျာ”

“ဟာ ကြီးတာပေါ့ကွ။ သူတို့ပိုင်တဲ့ဆင်တွေ၊ သူတို့လုပ်နေရတဲ့အလုပ်တွေ၊ သူတို့ရဲ့ အသက်မွေးမှုတွေအားလုံး ဘဝပျက်သွားနိုင်တာကိုး။ သွားလေသူ ဆင်ဦးစီးခမျာ ကျန်တဲ့လူတွေ ရောဂါမကူးရအောင် သူ့ဆင်ကို ဖဲထုတ်သွားတာမျိုးနဲ့ သူ့အသက်ကို စွန့်လွှတ်ရှာတယ်။ သည်တော့ သူ့အတွက် ဆင်အုပ်တစ်အုပ်လုံးကို ဘေးကင်းရာရောက်အောင် ပိုရမယ့်ဝတ္တရား သူတို့မှာ ရှိလာပြန်တာပေါ့”

ကူမားရ်အဖို့တော့ အူရောင်ငန်းဖျားလို၊ ရေကျောက်ရောဂါလို၊ ကာလဝမ်းရောဂါလို ကူးစက်ရောဂါတွေ ပေါ်လာလိုက်၊ ပျောက်သွားလိုက်၊ ဝင်စို့ထွက်စို့ ရှိနေကြတာ မြင်ရလေပြီ။ သူသည်ပင်လျှင် သူ့မိသားစုတစ်စုလုံးကို သေတွင်းထဲ ပို့ခဲ့သည့် ကူးစက်ရောဂါကြီးထဲက မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သူမဟုတ်လား။ သူ့အဖို့တော့ ရောဂါဘယဆိုတာ တစ်ရက်မှတစ်ရက် ဘဝရှင်သန်မှုကို ခြိမ်းခြောက်နေသော ဘေးအန္တရာယ်ဆိုတာထက် သက်စွန့် ဆံဖျားကိစ္စသာဖြစ်သည်။ သူ့မြင်ခဲ့ရသလောက် ဆင်ဦးစီးတွေကိုယ်တိုင်က ဘဝတူ ရဲဘော် တစ်ယောက်၏ရုပ်အလောင်းကို လွယ်လွယ်ပေါ့ပေါ့ စွန့်ထားခဲ့ကြတာများ ယုံလောက်စရာပင်မရှိ။

ကူမားရ်က ရယ်သည်။

“ပြေးလိုက်ကြတာများ သူတို့ရှေ့ ကျားရောက်လာတဲ့အတိုင်းပဲ”

သည်စကား ကြားလိုက်ချိန်မှာ ခါတိုင်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် အေးအေးချမ်းချမ်း စိတ် အခံရှိသော ဆရာဂျွန်သည်ပင် ကူမားရ်ကို အမျက်သည်းသည်း လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ တိုးညှင်းနေ့နေ့ ပြောလေ၏။

“သတိထားပြောစမ်း ကူမားရ်၊ ထောင့်သန်းရောဂါဆိုတာလည်း ရောဂန္တရကပုံပဲကွ။ ဒါဟာ လောကကို ဒဏ်ခတ်ဖို့ ဘုရားသခင် ကောင်းကင်က ပို့လွှတ်လိုက်တဲ့ ခြင်္သေ့အုပ်ပဲ”

သမ္မာကျမ်းစာမှ ကျမ်းချက်ကို ကိုးကားသည့်အခါမှာတော့ ဆရာဂျွန်၏အသံက ခါတိုင်းလိုပင် အေးအေးဆေးဆေး လေးလေးနက်နက် ရှိလာပြန်သည်။

“ထာဝရဘုရားကလည်း မီးဖိုထဲက ပြာကို လက်နှင့်ယူ၍ မောရေသည် ဖာရောဘုရင် ရှေ့၌ မိုးကောင်းကင်သို့ ပစ်လွှင့်စေ။ ထိုပြာသည် အဲဒုတ္တုပြည် တစ်လျှောက်လုံး၌ နံ့ပြားသော အမှုန်ဖြစ်၍ ပြည်တစ်လျှောက်လုံးတွင် လူနှင့် တိရစ္ဆာန်တို့၌ အခဲအကျိတ်ပြည့်သော အနာဆိုး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မောရေနှင့် အာရန်တို့အား မိန့်တော်မူသည်”

ကူမားရ်ကတော့ သည်အထဲက စကားလုံးအနည်းငယ်လောက်ကိုသာ နားလည်သော် လည်း ဆရာဂျွန်၏ လေသံက သူ့ကို တိတ်ဆိတ်နေစေခဲ့သည်။ သူတို့လည်း လူသူလေးပါး ကင်းမဲ့သွားတော့မည့် စခန်းဆီသို့ ပြန်လှည့်လာခဲ့ကြသည်။

ဒို့ဆေးနှင့် အခြားလူများအားလုံး ဘေးကင်းရာပို့မည့် ဆင်များနှင့်အတူ စခန်းက ထွက်ခွာသွားကြလေပြီ။ ခရီးသွားနေသည့် လူမျိုးခြား လက်ထောက်အရာရှိကို စောင့်ရန် ဆင်အုပ် တစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ဆရာဂျွန်ကတော့ ဆင်အုပ် အဖော်ရရန်အလိုငှာ စခန်းမှာ နေခဲ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာတော့ အခင်းဖြစ်ပွားရာ နေရာသို့ တစ်ခေါက်သွားခဲ့ကြသည်။ ရောဂါရသည့် ဆင်မခမျာ ခါတိုင်းထက်စာလျှင် ငြိမ်သက်သွားသည် ဆိုရမည်။ ဝေဒနာနှိပ်စက် မှုကြောင့် တွေ့တွေ့မိုင်မိုင်ရှိနေကာ ရောဂါ၏ဖိစီးမှုကို အကျောက်အကန် ရင်ဆိုင်နေရသည့် အတွက်လည်း အားအင်ချည့်နဲ့ နေလေပြီ။ ရောင်ကိုင်းကိုင်း အနာကြီးတွေက နာနတ်သီးအလွယ် လောက် ကြီးနေကြပြီး ဆင်၏အရေအသားများမှာလည်း အက်ကွဲကြောင်းတွေ ထသည့်နေရာက

ထ၊ စုတ်ပြီသည့်နေရာက စုတ်ပြီ အကဲမလှချင်တော့ပြီ။ နာရီနှင့်ချိကာ ကြာမြင့်လာသည့်အခါ မှာတော့ အနာတွေက ကြီးသည်ထက် ကြီးလာကြကာ အက်ကြောင်းကြီးတွေကလည်း ဟက်တက်ကွဲလာကြတော့၏။ မကြာခင်မှာ အနာကြီးတွေဆီက ခပ်ဖြူဖြူပြည်နစ်တွေ ယိုကျ လာသည်။ တစ်ခါကအတွင်းမှာပင် တိရစ္ဆာန်ကြီး၏ အရေတွေမှာ ပြည်အရိအရွဲများဖြင့် စိုရွှေလာ ခဲ့၏။ သွေးကြောင်းလိုက်နေသော ပြည်တွေက မြေပေါ်တစ်ပေါက်ပေါက် စကျလာခဲ့သည်ဖြစ်ရာ တိရစ္ဆာန်ကြီး၏ မြေချောင်းတစ်ခုကိုက မြေတစ်ပြင်လုံး သွေးပုပ်ပြည်ပုပ် အရိအရွဲများဖြင့် အနစ်ထ နေတော့သည်။ ကူမားရ်ကတော့ သည်မြင်ကွင်းကို ကြာကြာမကြည့်ဝံ့တော့။ ပုဆိုးစကို မ၊ ခါးကလေး ကုန်းကာ အော့အန်လေ၏။

“သည်မြင်ကွင်းကို မင်းကိုယ်တိုင် ထိထိခိုက်ခိုက်မြင်ရပြီဆိုတော့ ဆင်ဦးစီးတွေခမျာ သူတို့ပိုင်တဲ့ဆင်တွေ သည်ပုံသည်နယ် သေကြေပျက်စီးတာကို ကြည့်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုရှိကြမလဲ စဉ်းစားကြည့်လေ။ သည်လူတွေက သည်တိရစ္ဆာန်ကြီးတွေကို ကိုယ့်သား၊ ကိုယ့်သမီး သွေးသား ရင်းချာလို စောင့်ရှောက်ရှာကြတာကွ။ သို့သော်လည်း ထောင့်သန်းရောဂါကြီး သည်အခြေ ဆိုက်လာပြီဆိုမှတော့ ဆင်ဦးစီးခမျာ တောင်လောက်ကြီးတဲ့ တိရစ္ဆာန်ကြီးတွေ အရည်ပျော်ကျ နေတာကို ထိုင်ကြည့်ရုံကလွဲလို့ တခြားလုပ်စရာ ဘာမှမရှိရှာကြတော့ဘူး။”

ရောဂါဝင်နေသည့် ဆင်မကြီးသည်လည်း နေမွန်းမတည့်ခင်ကလေးမှာပဲ သေဆုံးသွား ခဲ့သည်။ သိပ်မကြာခင်မှာပင် ဆင်အုပ်နှင့် သူ့လူအချို့တို့က လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ရဲဘော်၏ ရုပ်အလောင်းကို ကောက်ယူကြသည်။ ဆရာဂျွန်နှင့် ကူမားရ်တို့ကတော့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေသည့် အလောင်းကောင် စခန်းအရောက် သယ်ဆောင်နေကြတာကို ဝေးဝေးက ကြည့်နေ ခဲ့ကြသည်။ ဆရာဂျွန်က သမ္မာကျမ်းစာလာ ကျမ်းချက်ကို ရေရွတ်သည်။

‘သူတို့သည် မီးဖိုထဲက ပြာကိုယူ၍။ ဖာရောဘုရင်ရှေ့မှာရုပ်လျက်။ မောရှေ သည် မိုးယင်ကောင်းကင်ကို ပစ်လွှင့်သဖြင့်၊ ထိုပြာသည် လူနှင့် တိရစ္ဆာန်တို့၌၊ အခဲကျိတ်ပြည့်သော အနာဆိုးဖြစ်လေ၏။ ဝိဇ္ဇာဆရာတို့သည် အနာဆိုး ကြောင့် မောရှေတို့ရှေ့၌ မရပ်မနေနိုင်။ ထိုအနာ ဆိုးသည် ဝိဇ္ဇာဆရာ တို့၌လည်းကောင်း၊ အဂုတ္တ လူအပေါင်းတို့၌လည်းကောင်း၊ စွဲသတည်း’

* * *

ပြီးခဲ့သည့်ရက်တွေထဲမှာ အော့နလုံးနာလောက်ဖွယ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေ ကြုံရပြီး ကတည်းက ကူမားရ်သည် စခန်းက ပြန်ချင်စိတ်တွေ ပြင်းပြလာခဲ့သည်။ သို့သော် သူ၏ တိုးလျှိုးတောင်းပန်မှုကို ဆရာဂျွန် လက်ခံပေးနိုင်စွမ်း မရှိ။ ဆရာဂျွန်က သူတို့တည်းအိမ်ရှင် ဆင်အုပ်သည် မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းကြီး ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ကွယ်လွန်သူ ဆင်ဦးစီး အတွက် အလောင်းမြေကျရေး ကိစ္စဝိစ္စအဖြစ် တန်လှုပ်ဖွယ် ဒုက္ခသူကွတွေ အနားသတ်ပေး နိုင်ချိန်အထိ နေပေးမှ ကောင်းနိုင်မှာဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။

သာမန် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အတိုင်းသာဆိုလျှင် အသုဘကိစ္စသည် ရက်ညောင်းစရာမရှိ။ အလောင်းသယ်လာပြီးပြီးချင်း မြန်မြန်ထက်ထက် သင်္ဂြိုဟ်ရုံသာဖြစ်သည်။ သို့သော် သစ်စခန်း

တွင် တာဝန်ရှိသူ သစ်တောအရာရှိ မရှိသည့်အတွက်ပင် ကြိုတင်မျှော်မှန်းမထားသော အခက် အခဲနှင့် ကြုံရလေသည်။ သေလွန်သူတစ်ဦးအဖို့ လက်မှတ်ရေးထိုး ထုတ်ပြန် အမိန့်စာအားဖြင့်သာ လောကီဆိုင်ရာ အနှောင်အဖွဲ့များ လွတ်ပြေစေနိုင်သည်ဆိုသော ရိုးရာအစဉ်အလာ ရှိသည်။ ထိုသို့လွတ်ပြေမှသာ အနှောင်အဖွဲ့ခံ ဝိညာဉ်သည် နေရာတစ်ခုမှ အခြားနေရာတစ်ခုသို့ သို့တည်း မဟုတ် ဘဝတစ်ခုမှ အခြားဘဝတစ်ခုသို့ လွတ်လပ်စွာ ကူးပြောင်းနိုင်သည်ဆိုသည့် ရိုးရာ ယုံကြည်မှု ဖြစ်သည်။

နေ့စဉ်လိုလို သင်္ချိုင်းကုန်းကို မျက်စောင်းသုံးကြိမ်ထိုးရသည့်နယ် ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသော အန္တရာယ်ဝန်ထုပ်ကို ကျောပိုးထားကြရသူ ဆင်ဦးစီးများကြားမှာ စွဲမြဲစွာရှိနေသည့် သည်လို တင်းကျပ်သော ရိုးရာအလေ့အထမျိုး အခြားဘယ်မှာမှမရှိနိုင်။ သေလွန်သူ၏လိပ်ပြာကို အနှောင် အဖွဲ့တစ်ရပ်မှ ဖြေလွှတ်ပေးလိုက်ခြင်း သဘောဆောင်သည့် အမိန့်ပြန်စာကို သေလွန်သူ၏ အလုပ်ရှင်ဖြစ်သူ သစ်တောလက်ထောက်အရာရှိကသာလျှင် လက်မှတ်ရေးထိုး ထုတ်ပြန်နိုင်သည်။ အခုလည်း သစ်တောလက်ထောက်အရာရှိထံ ဆက်သားလွှတ်ကာ စာပေးပို့ အကြောင်းကြား ထားပြီးဖြစ်၏။ လက်မှတ်ရေးထိုးထားသော အမိန့်ပြန်စာနှင့်အတူ နောက်ရက်တွင် ဆိုက်ဆိုက်ကြီး ရောက်လာလိမ့်မည်လို့သာ မျှော်မှန်းနေရတော့သည်။ တစ်ညတော့ စောင့်ရဦးမည်။

နေဝင်ရိုးရိုး၊ သစ်စခန်းတစ်ခုလုံး လူသူလေးပါး ကင်းမဲ့သလောက်ရှိလေပြီ။ ကျန်ကောင်း ကျန်ရာ လူအနည်းငယ်ထဲမှာ ဆရာဂျွန်နှင့် ကူမားရ်တို့လည်း ပါကြ၏။ ဆင်အုပ်၏ တဲပြန် လသာကပြင်မှာ အိပ်နေခဲ့သည့် ကူမားရ်ပင် နီးနေတာ ကြာပြီ။ စခန်း၏အလယ်ဗဟိုမှာ ဆောက်ထားသည့် သစ်တောအရာရှိ၏ရိပ်သာ တိုင်အဆောက်အအုံမှာတော့ မီးရောင်တွေ လင်းကျင်းလှသည်။ သစ်တောအရာရှိ၏ တပည့်ကျော် လူကလေးက ရှိသမျှသော မီးအိမ်တွေကို ထွန်းညှိထားသည်ဖြစ်ရာ တောကြီးခေါင်ခေါင် မှောင်ကြီးမည်းမည်းထဲမှာရှိနေသည့် လူသူမဲ့ တိုင်အဆောက်အအုံသည်ပင် ထိတ်လန့်ချောက်ချားဖွယ် ထည့်ဝါခမ်းနားမှုဖြင့် ရှိလေသည်။

ညရင်လာချိန်မှာ ဆရာဂျွန်က ဆေးလိပ်သောက်ရန် လသာကပြင်ကို ကူးလာခဲ့သည်။ “ဆရာ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဆင်အုပ်က အသုဘကို ရက်တွေ ဆွဲထားရတာတုံး” ကူမားရ်က မကျေမနပ် ဘဝင်မကျသံဖြင့် မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာအန္တရာယ်တွေများ ကျလာနိုင်လို့လဲ။ လူသေကို ကနေ့ သင်္ဂြိုဟ်မယ်ဗျာ။ နောက်နေ့မှ အမိန့်စာ ပြန်မယ်ဗျာ။ မဖြစ်ဘူးလား”

ဆရာဂျွန်က သူ့ဆေးလိပ်ကို ဖိဖွာသည့်အခါ မျက်မှန်ပေါ်မှာ ဆေးလိပ်မီးရဲရဲကလေး တောက်စားသွားတတ်သည်။ ကူမားရ်မေးတာကို ကောက်ကာဝင်ကာ မဖြေတော့ မေးခွန်းကိုပဲ မကြားလေသလား၊ ကြားလေသလား ကူမားရ် သိချင်လာခဲ့သည်။ တစ်ခါ ထပ်မေးဖို့ ပြင်တော့မှ ဆရာဂျွန် စကားစလေသည်။

“တစ်ခါတုန်းက အင်မတန်အဖြစ်ဆိုလှတဲ့ မတော်မဆမှုတစ်ခုကြောင့် ဆင်ဦးစီး တစ်ယောက် သေဆုံးသွားတဲ့အချိန်နဲ့တိုက်ပြီး ငါလည်း အဲသည့်စခန်းမှာ ရှိနေခဲ့တယ်။ အဲသည့် စခန်းက အခု တို့ရောက်နေတဲ့ သစ်စခန်းနဲ့ ဝေးလှတယ်တော့မဟုတ်ဘူး။ နှစ်ရက်လျှောက်

ခရီးတော့ ရှိမှာပေါ့။ အဲသည့်စခန်းက ဆင်တွေကို တာဝန်ခံရသူက ဘယ်သူရှိရဦးမှာတုံး။ သည်စခန်းက တို့တည်းအိမ်ရှင် ဆင်အုပ်ပဲ။ သည်မတော်တဆမှုကြီး ဖြစ်လိုက်တဲ့အချိန်က မိုးရာသီဘက် နီးလာလို့ အလုပ်တွေ တကယ့်ကို ကျပ်ကျပ်လည်နေတဲ့အချိန်ပေါ့လေ။ ရာသီ အလုပ်တွေ သိမ်းခါနီး ဆည်းခါနီးကြီး ပြောပါတော့။ ဖြစ်ပုံက ချောင်းကမ်းပါးတစ်လျှောက် စရာမသစ်လုံးကြီးတွေ ရွဲတိရွဲထိုး ကြုံရာကျရာ ပုံထပ်ထားတာတွေ ရှိတယ်မူတလား။ အဲသည် အချိန်မှာ သစ်ပုံကြီးတွေကလည်း သိပ်များများ မရှိတော့ဘူး။ တစ်ခါမှာတော့ ချောင်းထဲကို သစ်လုံးတွေ ဆင်နဲ့အောင်းချတဲ့အခါ အဆင်ပြေအောင် လျှောဆင်းတွေကနေ ချရတာကိုး။ လျှောဆင်းမှာ သစ်လုံးတွေ ကန့်လန့်ခံနေရင် နောက်ထပ် တွန်းချဖို့ ခက်တယ်။ သည်မှာတင် လျှောဆင်းမှာ သစ်လုံးတစ်လုံးက ဘာဖြစ်သွားသလဲဆိုတော့ သစ်ဝတ်နှစ်ဝတ်ကြားညပ်ပြီး ခံနေ ရော။ သည်တော့ သည်လျှောဆင်းက ဆင်းရမယ့် တခြားသစ်တွေ ဘာမှလုပ်မရတော့ဘဲ ပိတ်နေတော့တာပေါ့။ အဲသည် ကန့်လန့်ခံနေတဲ့ သစ်လုံးကို မဖယ်သရွေ့ တခြားသစ်တွေလည်း လှိုင့်ချဖို့ ခက်ပြီ။

“အဲသည်သစ်စခန်းမှာက အသက်ဆယ့်ကိုးနှစ်လောက်ပဲရှိဦးမယ့် လူငယ်လက်ထောက် အရာရှိတစ်ယောက် တာဝန်ယူနေတယ်။ ငါမှတ်မိသလောက်တော့ သည်အရာရှိမှာမည်က မက်ကေး တဲ့။ မက်ကေးသခင်လို့ သစ်သမား၊ ဆင်သမားတွေက ခေါ်ကြတယ်။ သူက မြန်မာပြည်ရောက်တာ နှစ်နှစ်လောက်ပဲရှိသေးတယ်။ သည်သစ်စခန်းကို သစ်ရာသီအတွင်း ပထမဆုံးရောက်လာပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသူပြောပါတော့။ သစ်ရာသီဆိုတာကလည်း ရှည်ကလည်း ရှည်သေး၊ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းတာတွေကလည်း ရှိသေး၊ မိုးကလည်း လန့်ချိုပြီး တဝေါဝေါရွာနေတာဆိုတော့ တကယ့်ဒုက္ခတွေကြီးမဟုတ်လား။ ဒါနဲ့တောင် မက်ကေးသခင်က သည်တာဝန်ယူထားရတာ ကိုပဲ ဂုဏ်လုပ်နေတဲ့ကောင်ဆိုတော့ အလုပ်များဆိုရင် ခိုတယ်ကတ်တယ်မရှိဘူး။ သစ်ရာသီ တစ်ခုလုံး စခန်းထဲမှာချည်းနေတော့တာ။ နားတယ် ပြုတယ်လည်း မရှိဘူး။ စခန်းက ခွာပြီး အဝေးသွားစရာရှိတာတောင် တစ်ပတ်ထက် ပိုမနေဘူး။ ချက်ချင်း ပြန်လာတာပဲ။ အင်မတန် ဆိုးပေဆိုတဲ့ ရောဂါကြမ်းတွေ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ခံရတာတောင် ခံနိုင်ရည်ရှိတဲ့ကောင်ပါကွာ။ ဘယ်နှယ်မှကို မနေတာ။ သည်ထိုးနှက်ချက်တွေအားလုံး စုခံလာရတဲ့အခါမှာတော့ တော်တော်ကို အားနည်းသွားတာပါပဲ။ တိုင်အဆောက်အအုံပေါ်က ဆင်းချင်လို့တောင် ခေါ်ဖို့ အားမရှိတော့ သလောက် ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ သည်အချိန်မှာ သစ်ရာသီကလည်း ကုန်ခါနီးပြီ။ မေမြို့(ပြင်ဦးလွင်) တောင်တန်းပေါ်မှာ အေးအေးလူလူ အနားယူဖို့ ခွင့်တစ်လ ခံတာကိုလည်း အထက်က ခွင့်ပြု ထားပြီးပြီ။ ဒါပေမဲ့ သစ်ကုမ္ပဏီက ဘာပြောသလဲဆိုတော့ ခွင့်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် စိတ်ဖြောင့်လက်ဖြောင့် ခံစားနိုင်အောင်ပေါ့ကွာ။ ခွင့်မသွားခင် သူတာဝန်ခံရတဲ့ သစ်တောနယ် အတွင်းက တံဆိပ်ရိုက်ပြီးသား သစ်လုံးတွေအားလုံးကို ရှင်းလင်းခဲ့ဖို့ တာဝန်ယူခိုင်းတယ်။ စခန်းကနေ ခွင့်နဲ့ ထွက်ရမယ့်ရက် နီးလာလေ မက်ကေး ဂနာမငြိမ်လေ။ မက်ကေး ဂနာမငြိမ်လေ သူ့အလုပ်သမားတွေကို ရက်ရက်စက်စက် ခိုင်းလေပဲ။ မတော်မဆမှုကြီးဖြစ်တော့မယ့်အချိန်မှာ မက်ကေး တာဝန်ခံရတဲ့ အလုပ်တွေလည်း ပြီးပြတ်ခါနီးပြီဆိုပါတော့။

“လျှောစောင်းမှာ သစ်လုံးတွေ ညပ်ပိတ်နေတဲ့အချိန်က မနက်ခင်း ကိုးနာရီလောက်ရှိပြီ။ တစ်နေ့တာ အလုပ်စခန်းသိမ်းခါနီးအချိန်ကလေးပေါ့။ ငါတို့လူ ဆင်အုပ်က လက်တစ်ကမ်းမှာ ရှိနေတယ်။ သူ့တပည့် သံကြိုး ကိုင်ကို သစ်လုံးနဖားပေါက်မှာ သံကြိုးဆင်းချိတ်ဖို့ လွှတ်တယ်။ သစ်လုံးနဖားကို သံကြိုးနဲ့ချိတ်ပြီး ဆွဲမှ ခပ်ဝေးဝေး ရောက်မှာကိုး။ ဒါပေမဲ့ သစ်လုံးက နှိုက်ဝင်နေတော့ ချိတ်ရမယ့် နဖားပေါက်က အလိုက်သင့်မရှိဘဲတက်ရောက်နေတော့ သံကြိုးနဲ့တွဲဖို့ အဆင်မပြေဘူးဖြစ်နေတယ်။ ကျကျနန တွဲမဖြစ်ဘူးပေါ့ကွာ။ ဒါနဲ့ ဆင်အုပ်က တော်တော်လေး စိတ်ချရတဲ့ ဆင်မနှစ်ကောင်ကို ဆင်အုပ်ကြီးထဲက ဆွဲထုတ်ပြီး ကြီးစားကြည့်တယ်။ ဒါလည်း မအောင်မြင်ဘူး။ ဒါနဲ့ အားကောင်းမောင်းကောင်း ဆင်ထီးတစ်ကောင်နဲ့ ချိတ်ဆွဲဖို့ လုပ်ပြန်ရော။ ဘယ်ဟာမှ အဆင်မပြေဘူး။ သစ်လုံးက လှုပ်တောင် မလှုပ်ပါဘူးကွာ။ နောက်ဆုံးတော့ မက်ကေးသခင် စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ပေခံနေတဲ့ သစ်လုံးကို အလွတ်ဝင်အောင်းဖို့ လျှောစောင်း အဆင်းကို ဆင်တစ်ကောင် လွှတ်လိုက်ဖို့ ဆင်အုပ်ကို အမိန့်ပေးပါလေရော။

ခက်တာက မက်ကေးကသာ ပြောတာ။ လျှောစောင်းက အဆင်းကြမ်းတယ်။ စောက် လွန်းတယ်ပေါ့ကွာ။ ပြီးတော့ လျှောစောင်းတစ်လျှောက် မြေကြီးက သစ်လုံးတွေ ထောင်သောင်း ချိပြီး လပေါင်းများစွာ ထုထောင်းထား သလိုဖြစ်နေတော့ မြေမျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ မွှေကြေနေလိုက် တာ အမူနဲ့တောင် ထနေကြပြီ။ မက်ကေး အမိန့်ပေး သလိုများလုပ်လိုက်ရင် သိပ်ကို အန္တရာယ် ကြီးတော့မယ်ဆိုတာ ဆင်အုပ်က သိတာပေါ့။ ခြေကုပ်မမြဲနိုင်တဲ့ မြေအနေအထားမှာ ဆင် တစ်ကောင်ထိုးလွှတ်လိုက်ရင် ဆင်ဦးစီးအဖို့ ငါးပါးမှောက်ဖို့ပဲရှိတယ်။ မက်ကေးကလည်း သူပြောသလို မလုပ်ရကောင်းလားရယ်လို့ စိတ်မရှည်ချင်တော့ဘူး။ အရာရှိကလည်း သစ်စခန်းမှာ တာဝန်ခံရတဲ့ အရာရှိတစ်ယောက်အနေနဲ့ သည်လိုကိစ္စမှာ သူ့လက်သူ့ခြေ ဖြစ်ချင်တာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ မက်ကေးဖြစ်စေချင်တာကို ဆင်အုပ်က ခေါင်းထဲ မထည့်ဘူး။ ဘာလုပ်သလဲဆိုတော့ သူ့လူတွေထဲက တစ်ယောက်ကို ခေါ်လိုက်တယ်။ ထွက်လာတဲ့ ဆင်ဦးစီးက တော်တော်ငယ်သေး တယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ သူခေါ်လိုက်တဲ့ ဆင်ဦးစီးကလေးက သူ့အစမကမ္မေးတဲ့ တူတော်မောင် ဖြစ်နေရော။ ဆင်ဦးစီးတွေ ရှေ့လက်တစ်ကမ်းမှာရှိနေတဲ့ အင်မတန်အန္တရာယ်ကြီးတဲ့အလုပ်ဆိုတာ အားလုံးက ထင်းထင်းကြီး မြင်နေရတာဆိုတော့ သည်လျှောစောင်းကို ဆင်းကြမ်းကွာဆိုလို့ လည်း သူ့အမိန့်ကို ဘယ်သူမှ နာခံမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဆင်အုပ်ကလည်း သိတယ်။ အခုဟာက တူဆိုတော့ တစ်မျိုးပေါ့။ ဒါနဲ့ ဆင်အုပ်က သူ့တူ ဆင်ဦးစီးကလေးကို ‘ဆင်းတော့၊ ဂရုတော့ ကြပ်ကြပ်စိုက်ကွ။ ချက်ချင်းပြန်လှည့်ဖို့မမေ့နဲ့’ လို့လည်း အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

ပထမလုပ်ရမယ့်အပိုင်းကတော့ ချောချောမောမော အဆင်ပြေသွားပါရဲ့။ ဖြစ်ချင်တော့ သစ်လုံးကြီးလည်း လွတ်သွားရော ဆင်ဦးစီးကလေးခမျာ ခြေကုပ်မမြဲရာက နှစ်တန်လောက်လေးတဲ့ သစ်လုံးကြီး ပြေးဆင်းလာမယ့် လျှောစောင်းပေါ် ဆိုက်ဆိုက်ကြီး ခြေလွတ်လက်လွတ် လိမ့်သွား ရှာတော့တာပါပဲ။ အပ်ချမပ်ချကြီးပါပဲကွာ။ ကြိတ်ခြေ သွားလိုက်ပုံများ ဘယ်လိုမှ မရှောင်လှဲ နိုင်တဲ့အဖြစ်ပါပဲ။ ဆင်ဦးစီးကလေးရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ဒဏ်ရာဆိုလို့ တစ်ချက်ကလေး မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရှိသမျှ အရိုးတွေ ကျိုးကြေသွားလိုက်တာ တစ်ချောင်း အကောင်းမကျန်ဘူး။ မှုန်မှုန်ကို ညက်ကရော။

သည်လျှင်ဖြစ်ရုံကဲ့သို့ ဆင်ဦးစီးကလေးကို တော်တော်သံယောဇဉ်ရှိကြပါတယ်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေက ချစ်ခင်ကြသလိုပဲ။ သူ့စီးနေကျ သဘောမနောကောင်း ဆင်မကြီး ရွှေဒုတ်ကလည်း ချစ်ရုံတယ်။ ရွှေဒုတ်က ကုမ္ပဏီပိုင် ဆင်တွေထဲက လေ့ကျင့်ပြီးသား ဆင်ကလည်း ဖြစ်ပြန်၊ သည်ဆင်ဦးစီးကလေးလက်ထဲမှာ တော်တော်လေး ကြာပြန်ဆိုတော့ သခင်ကို သိပ်ခင်တွယ် ရှာတာပေါ့။

ဆင်တွေရဲ့ စိတ်ခံစားမှု ထွေထွေရာရာကို နားလည်တဲ့ ဆင်ကျမ်းကြေသူတွေ ပြောသလောက်ဆိုရင် သူတို့မှာလည်း ကြည်သာတာ၊ မကြည်သာတာတွေ ရှိသတဲ့။ ဒေါသတွေ ရှိတယ်။ ပျော်ရွှင်တာရှိတယ်။ ဝန်တိုတာရှိတယ်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲတာရှိတယ်။ ရွှေဒုတ်ဆိုရင် သူ့သခင် ဆုံးပါးသွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း အင်မတန် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်သွားရှာတယ်။ ဆင်အုပ်ခမျာလည်း မထူးပါဘူး။ သူ့ပယောဂကြောင့် ဖြစ်ရတယ်ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ လိပ်ပြာမလုံရှာဘူး။ သူ့ကိုယ်သူလည်း အပြစ်တင်လို့ မဆုံးဘူး။

အလောင်းကို မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ဖို့ ပြင်ဆင်ပြီးတဲ့ ညနေဘက်မှာ သူတို့ထုံးစံရှိတဲ့အတိုင်း သေသူအတွက် အမိန့်ပြန်စာကလေး ယူမယ်။ လက်မှတ်ကလေး ထိုးခိုင်းမယ်ဆိုပြီး ဆင်အုပ်ကိုယ်တိုင် မက်ကေးသခင်ဆီသွားတယ်။ သည်အချိန်မှာ မက်ကေးက တော်တော်လေး စိတ်ဖောက်နေပြီ။ ဝိစကီအရက်ကို တစ်လုံးလုံးကုန်အောင် သောက်ထားတဲ့အပြင် ရောဂါကလည်း ပြန်ထနေတာဆိုတော့ ဆင်အုပ် လာတင်ပြတဲ့ အမိန့်ပြန်စာ လက်မှတ်ထိုးပေးဖို့ အသနားခံတဲ့အပေါ် အာရုံမရှိဘူး။ ဆင်အုပ်က ဘာတွေလာပြောလို့ ပြောမှန်းမသိလောက်အောင် ထွေနေတာကိုး။

ဆင်အုပ်ကလည်း အရာရှိနားလည်အောင် အတန်တန်ရှင်းပြရပါရဲ့။ လူသေအလောင်းကို မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်တဲ့ကိစ္စဆိုတာ ရွှေလို့ပြောင်းလို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့အကြောင်း၊ အလောင်းကောင်ကို သိမ်းထားဖို့ကလည်း ဖြစ်တာမဟုတ်တော့ သွားလေသူအတွက် နောက်ဆုံးပြုရတဲ့ ထုံးစံတွေ မလုပ်ခင် သေသူလိပ်ပြာ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်းအတွက် အမိန့်စာပြန်ဖို့လိုကြောင်း စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး ရှင်းပြပေမယ့် တစ်ဖက်က မူးရူးနေတာဆိုတော့ ဘယ်လိုမှ အရာမထင်ဘူးပေါ့ကွာ။ ဆင်အုပ်လည်း ကြိုရာမရဖြစ်ရှာလွန်းလို့ တိုင်အဆောက်အအုံ လေ့ကားပေါ်တက်လိုက်၊ တိုင်အဆောက်အအုံထဲ ဇွတ်ဝင်လိုက်နဲ့ ခယဝပ်တွ လုပ်ရှာတယ်။ အောက်ကျနောက်ကျခံပြီး အသနားခံရှာတယ်။ အမျိုးမျိုး တောင်းပန်တယ်။ မက်ကေးကလည်း လက်တစ်ဖက်က ဝိစကီဖန်ခွက်ကိုင်လို့၊ လက်တစ်ဖက်က အမဲပစ် ရိုင်ဖယ်ကြီးဆွဲလို့၊ ဆင်အုပ် သူ့ဘိုတ်ပေါ်တက်လာတာ၊ ခြေလှမ်းကျကြီးနဲ့ ပြန်ဆင်းသွားတာတွေကအစ မြင်နေသားပဲ။ တစ်ခါတော့ သေနတ်ပြောင်းကို မိုးပေါ်ထောင်ရင်းက 'ငါ့ကို ညာတာသောအားဖြင့် တစ်ညလောက်တောင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေခွင့် မပေးကြတော့ဘူးလားဟေ့' လို့ ကျုံးအော်တော့တာပဲ။

သည်လျှင်ဖြစ်နေတော့ ဆင်အုပ်ကလည်း နောက်ထပ်ပြောမနေတော့ပါဘူး။ အလောင်း မြေကျဖို့ပဲ ဆက်လုပ်ရတာပေါ့။ သည်လို့နဲ့ တော်တော်ကြီးမိုးချုပ်မှ မြေမြှုပ်နိုင်တော့တယ် ပြောပါတော့ကွာ။

အဲသည်ညပိုင်းက ခါတိုင်းလိုပဲ ဆင်အုပ်နေတဲ့ တဲမှာ ငါ တည်းနေတယ်။ တို့နှစ်ယောက်လည်း ထမင်းကလေး တစ်လုတ်တစ်ဆုပ် စားကြတယ်ဆိုရုံလောက် စားကြတယ်။ စားလို့ပြီး

တော့ ငါလည်း ဆေးလိပ်ကလေး ဖွာချင်တာနဲ့ တဲပြင်ထွက်လာခဲ့တယ်။ ပုံမှန်အတိုင်းဆိုရင် သစ်စခန်းဆိုတာ လူသံသူသံ ဆူသံပူသံတွေနဲ့ ညှိုးညှိုး ညံ့နေတာ သဘာဝမဟုတ်လား။ မီးဖိုတွေဆီက အိုးသံခွက်သံ ပန်းကန်သံ ဇွန်းသံတွေနဲ့ ပွက်ပွက်ရိုက်နေကျဟာကိုးကွ။ ဆင်ဦးစီးတွေ ဆိုရင်လည်း ကိုယ့်တဲစောင်း ကိုယ်ထိုင်ပြီး ညအိပ်ခါနီး ရိက္ခာယူတဲ့အနေနဲ့ ဆေးလိပ်ကလေး ဖွာသူက ဖွာကြလို့၊ ကွမ်းကလေး တစ်ငုံစာ ဝါးသူက ဝါးကြလို့ ကိုယ်စီကိုယ်စီ အရသာခံကြတာ ထုံးစံကိုး။ ဆေးလိပ်တွေ ဖွာကြတာဆိုရင် ညအမှောင်ထဲမှာ ဆေးလိပ်မီးကလေးတွေဆိုတာများ ရဲရဲတောက်နေတာ နေရာအနှံ့ပဲ။ အဲသည့် ညနေကတော့ အဲသလို မဟုတ်ဘူး။ လူရယ်လို့လည်း ရိုးရိုးရိပ်ရိပ်တောင် မမြင်ဘူး။ အသံဆိုရင်လည်း တောထဲ တောင်ထဲ ကြားနေကျ ဖားအော်သံ၊ ဇီးကွက်အော်သံ၊ တောမှက်ကြီးတွေ အတောင်ရုန်းသံတွေကလွဲရင် ဘာသံမှ မကြားရဘူး။ သစ်ထုတ်စခန်းလို့ ပြောနိုင်တဲ့ ဆင်ခလောက်သံ တတ်တတ်တောင် တစ်ချက်ကလေး မကြားရဘူး ပြောပါတော့။ ငါလည်း အံ့သြနေတာပေါ့ကွာ။ ဘယ်နှုန်းပါလိမ့်ပေါ့။ ဖြစ်ပုံက ဆင်ဦးစီးကလေးရဲ့ အလောင်းကို မြေမြှုပ်နေကြတုန်းမှာ ဆင်ဦးစီးတွေက ကိုယ့်ဆင် ကိုယ်ခေါ်ကြပြီး စခန်းက ဝေးရာကို ပြေးကြတာတဲ့လေ။

သည်အချိန်မှာ စခန်းနဲ့အနီးတစ်ဝိုက်မှာ ဆင်ဆိုလို့ သွားလေသူ ဆင်ဦးစီးကလေး စီးခဲ့တဲ့ ဆင်မကြီး ရွှေဒုတ်ပဲ ကျန်ခဲ့တယ်။ သေမှုသေခင်းကိစ္စပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ သူ့တူတော်မောင် စီးခဲ့တဲ့ဆင်ဆိုပြီး ဆင်အုပ်ကပဲ ဆက်ပြီး ထိန်းထားရှာတယ်။ ဆင်အုပ်က ဘာပြောသလဲဆိုတော့ ရွှေဒုတ်က သည်ရက်ထဲမှာ ဂနာမငြိမ် ဘူးတဲ့။ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာလည်း ဖြစ်နေသတဲ့။ မကြခဏ ဆိုသလို နားရွက်တွေ တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ပြီး နှာမောင်းထိပ်နဲ့ လေထဲကို လှမ်းလှမ်းကုတ်နေတတ်သတဲ့။ ဆင်ဆိုတာ သူ့သဘာဝနဲ့သူ ဖြစ်ရုံဖြစ်စဉ် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်တွေ တိတိကျကျလုပ်နေကျကိုး။ ခုဟာက သဘာဝမဟုတ်သလိုဖြစ်နေတယ်။ ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့အပြင် ဒါမျိုးလည်း မရှိဘူး မဟုတ်လား။ ပြောကြသလောက်တော့ ရက်ရှည်လများ ကိုင်နေကျ ဆင်ဦးစီး မရှိတော့လို့ ဆင်တစ်ကောင် ရုန်းရုန်းရင်းရင်း ဖြစ်လာပြီဆိုရင် အင်မတန် ဒေါသကင်းပြီး သိမ်မွေ့လှပါတယ် ဆိုတဲ့ ဆင်တွေတောင် အန္တရာယ်ရှိလာတတ်ကြသတဲ့။

သည်လိုအကြောင်းကလေး ရှိလာတော့ ဆင်အုပ်ခမျာ တခြားဆင်တွေ ညဘက် တောထဲလွှတ်ထားသလို ရွှေဒုတ်ကို လွှတ်ထားလို့မဖြစ်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ရွှေဒုတ်ကို စခန်းနဲ့ မိုင်ဝက်လောက်ဝေးတဲ့ တောတွင်း လဟာတစ်နေရာဆီပို့ထားပြီး ဆင်တွေကြိုက်တဲ့ သစ်ပင်တွေက ကိုင်းညွန့်ကိုင်းဖျားတွေချည်း အောတိုက်ပြီး ပို့ပေးတယ်။ ဆင်ကိုတော့ လွှတ်မထားဘူး။ ကြီးပေတောင်ပေဆိုတဲ့ သစ်ပင်ကြီးနှစ်ပင်ကြားမှာ လဲကြီးနဲ့ လဲထားတယ်။ နှစ်ဆသေချာအောင်ဆိုပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်မသွားနိုင်အောင် လုပ်ထားသေးတာ။ လုပ်ထားတာမှ ညဘက်တွေမှာ ဆင်တွေကို ခတ်လေ့ရှိတဲ့ အပေါ့စား ထူးကွင်းမျိုးတောင် မဟုတ်ဘူး။ သစ်လုပ်ငန်းခွင်မှာ သစ်နဖားချိတ် ဆွဲတဲ့ သံကြိုးကြီးတွေနဲ့ကို ထူးခတ်ထားတာ ဆိုတော့ တယ်လို့မှ လွတ်စရာအကြောင်းမရှိဘူးပေါ့ကွာ။ ဆင်အုပ်ကတော့ ကြိုတင်ကာကွယ်တာပါတဲ့။ ဒါနဲ့ ငါက ဘာကို ကြိုတင်ကာကွယ်တာလဲလို့ မေးလိုက်တယ်။ အဲသည့်အချိန်မှာ

သူ့မျက်လုံးတွေက ဘိန်းငွေတွေနဲ့ မှိုင်းနေလေရဲ့။ ပြီးတော့မှ ငါ့ကို မျက်လုံးကလေး ဈေးကြည့် လိုက်ပြီး စိတ်မချတဲ့ လေသံနဲ့ တိုးတိုးကလေးပြောတယ်။ ကြိုတင်ကာကွယ်တာ သက်သက်ပါ ပဲတဲ့။

သစ်စခန်းတစ်ခုလုံးမှာတော့ ဆင်အုပ်နဲ့ ငါပဲ ကျန်တယ်ပြောပါတော့ကွာ။ တိုင် အဆောက်အအုံခေါ်ကြတဲ့ ဘုံတဲပေါ်မှာတော့ မင်္ဂလာကေးရှိနေတယ်။ ဘုံတဲတစ်ခုလုံး မီးတွေထွန်း ထားလိုက်တာ ရှိန်ရှိန်ထလို့။ ပြတင်းပေါက်တွေဆိုတာ ထွန်းထားတဲ့ မီးရောင်တွေကြောင့် အလင်းရောင်တွေ ဖိတ်ဖိတ်စဉ်နေကြတယ်။ ဘုံတဲက မြေကနေ တော်တော်မြင့်အောင် မြင့်ထားတဲ့ ကျွန်းတိုင်ရှည်ကြီးတွေမှာ တစ်ဆင့်ခံဆောက်ထားတာဆိုတော့ အမြင့်ကြီးကွ။ နှိုင်းယှဉ်ချက် အရပြောရင် ဆင်အုပ်နေတဲ့ တဲက သေးသေးလေး။ သည်ကြားထဲ မြေကြီးနဲ့ ကပ်နေတာ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ဆင်အုပ်ရဲ့ တဲပြန်ပေါ်က ရပ်ကြည့်လိုက်ရင် မီးရောင်တွေ ဝင်နေတဲ့ ဘုံတဲပြတင်းပေါက်တွေကို မော့ကြည့်ရဖို့အရေး ငါ့ခေါင်းကို လည်ပြန်လှည့်ရသေးတာလေ။ ငါ ရပ်ပြီးငေးတဲ့အခါ မီးလင်းလင်းပြတင်းတွေဆီက သေးစူးစူး ရှုတာ အသံမျှင်မျှင်ကလေး တစ်သံ ဝေ့မျောလာတတ်တယ်။ သည်အသံက ကလဲရီနက်လို့ခေါ်တဲ့ အင်္ဂလိပ်နံ့သံ။ မက်ကေး သခင်က တချို့ညနေခင်းတွေမှာ အချိန်ကလေး ဖြန်းချင်တဲ့အခါ သည်တူရိယာကလေးကို စိတ်လိုလက်ရ မှုတ်နေတတ်တာကိုး။ မီးလင်းနေတဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေဆီက ထွက်ပေါ်လာတဲ့ ညည်းညည်းတွဲတွဲ လွမ်းမောစရာ ဂီတသံကို ကြားရတာ မထူးဆန်းဘူးလား။ ဒီဂီတသံစဉ်တွေဟာ ညစဉ်ရှိနေကျ တောဆူသံတွေနဲ့ ခွဲခြားလို့မရအောင်ဖြစ်သွားတဲ့ အထိ လေထဲမှာ ဝေ့ခိုင်းဆိုင်းရှိနေ တတ်တယ်။ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ ရေယက်စီးကြောင်းအတိုင်း ဒယဉ်တိုက် ပါလာတဲ့ ဂီတသံမျိုး။ ညကြီးမင်းကြီး ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်လာတဲ့ ထန်းလုံးထွင်း လက်လှော်လှေကလေးရဲ့ လှေခတ်သမားတွေကို သင်္ဘောကြီးပေါ်က ကြည့်နေရသလိုပါပဲ။

တစ်နေ့ခင်းလုံးတော့ မိုးက သိပ်ကြီးဟုတ်တိပတ်တိ မရွာဘူးကွ။ ညနေကလေး စောင်းလာတဲ့အခါမှာတော့ ကောင်းကင်မှာ မိုးတိမ်တွေ စဖွဲ့ကြပြီ။ ငါ့မီးခွက်ကလေးကို မှုတ်ပြီး ငါအိပ်မယ့် ဖျာကလေးပေါ် ခန္ဓာကိုယ် လိုမိချိန်မှာတော့ ကောင်းကင်မှာ ကြယ်တစ်လုံးမှ မရှိ တော့ဘူး။ ခဏနေတော့ မိုးသက်လေပြင်းကြီး ကျတော့တာပဲ။ မိုးတွေ ကလည်း သံသဲမဲမဲ ကြီးရွာလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။ မိုးကြိုးတွေကလည်း တောင်ကြားတစ်လျှောက် တဂျိန်းဂျိန်း ပစ်နေလိုက်တာ တောင်စောင်းတွေကြားမှာ ပဲ့တင်တွေထပ်လို့။ ငါလည်း တစ်နာရီ ဒါမှမဟုတ် နှစ်နာရီစာလောက် အိပ်ပျော်သွားတယ်။ အိပ်ပျော်နေရာက ဝါးခေါင်မိုးဆီက စီးကျလာတဲ့ မိုးရေ တွေကြောင့် ငါလည်း ဖျတ်ခနဲ နိုးသွားခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့ မိုးရေမရောက်တဲ့ ရေခြောက် မိုးခြောက်နေရာ ကို ငါ့ဖျာကလေး ရွှေ့ဖို့ ထရတော့တာပေါ့။ သည်မှာတင် သစ်စခန်းကို လှမ်းကြည့်ဖို့ဖြစ် လာခဲ့တယ်။ တိုင်အဆောက်အအုံက လှုပ်စီးတစ်ချက် အပြန်လိုက်မှာ ညထဲက ရုတ်တရက် လွှားခနဲ ခုန်ထွက်လိုက်သလိုပဲ။ ညဦးပိုင်းက ညဦးနေအောင် ထွန်းထားတဲ့ မီးရောင်တွေလည်း မရှိကြတော့ဘူး။ ပိန်းပိတ်လို့။

နောက်တစ်ကြိမ် အိပ်ပျော်ခါနီးဆဲဆဲမှာ မိုးသံလေသံ ဖြန်းဖြန်းမြင်းမြင်းကြားက အသံ တစ်သံ ကြားလိုက်ရတယ်။ တော်တော်ကြီးဝေးတဲ့နေရာက လာနေတဲ့ တတုံတုံမြည်သံ တိမ်တိမ် ကလေးရယ်။ ကြားခါစကတော့ ဝေးဝေးကအသံပါပဲ။ တဖြည်းဖြည်း နီးနီးလာတော့ ငါသဘော ပေါက်လိုက်ပြီ။ သည်အသံဟာ ဘယ်လိုမှ မှားစရာမရှိတဲ့ ဆင်ခလောက်မြည်တဲ့ အသံပေါ့လေ။ မကြာပါဘူး။ တဲယက်မတွေမှာ အင်မတန်နူးညံ့တဲ့ ရိုက်ခတ်မှုတစ်မျိုး ရှိလာလို့ ဒါဟာဖြင့် အင်မတန်အချိန်စီးတဲ့ တိရစ္ဆာန်ကြီးတစ်ကောင်ကြောင့်ဖြစ်ရတဲ့ တုန်ခါမှုပဲလို့ သတိထားလိုက်မိ တယ်။ အင်မတန်ကြီးမားလေးလဲတဲ့ တိရစ္ဆာန်ကြီးတစ်ကောင် အမောတကော နင်းဖြတ်လာတဲ့ အခါ ရတတ်တဲ့ တသိမ်သိမ်စားမှုကို ငါ့ရလိုက်ပြီ။ ဆင်အုပ်ကို လေသံကလေးနဲ့ မေးရတာပေါ့။

“ခင်ဗျားကြားသလား။ အဲဒါဘာဖြစ်မလဲ”

“ဆင်မကြီးပါ။ ရွှေ့ဒုတ်လေ”

“ဆင်ဦးစီးတစ်ယောက်ဟာ ခလောက်သံကြားတာနဲ့ ဘယ်ဆင်လဲဆိုတာ သိတယ်။ ဆင်တွေကို အစာရှာစားဖို့ တောထဲတောင်ထဲ တစ်ညလုံး လွှတ်ထားရတာဆိုတော့ ဆင်ဦးစီး တိုင်းက မနက်တိုင်းလိုလို တောကြိုတောင်ကြားလိုက်ပြီး ကိုယ့်ဆင် ကိုယ်ကောက်တဲ့အခါ ဆင်ခလောက်သံနဲ့ ရှာကြရတာကိုး။ ဆင်အုပ်ကလည်း သူ့အလုပ်မှာ အသုံးတွင်ဖို့ သူတာဝန်ယူ ထားရတဲ့ ဆင်အုပ်ကြီးထဲက တစ်ကောင်ချင်းကို သိနေရတယ်။ လိုအပ်မှုရှိလာရင် သည်ဆင် တွေထဲက ဘယ်ဆင်ကိုတော့ဖြင့် ဘယ်ကိစ္စ ဘယ်အခြေအနေမှာ သုံးရမယ်ဆိုတာ ဆင်အုပ် ကိုယ်တိုင်က သိနေမှဖြစ်တာဆိုတော့ ဆင်ခလောက်သံတွေကို မမှတ်မိလို့မရဘူး။ အာရုံထဲမှာ ခလောက်သံတွေ အားလုံး စုစည်းထားတယ်ပေါ့ကွာ။ ငါ့တည်းအိမ်ရှင် ဆင်အုပ်က အင်မတန် ကျွမ်းကျင်မှုရှိသလို အတွေ့အကြုံကလည်း ကြီးပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အခုပြောလိုက်တာကတော့ မဖြစ်လောက်ဘူး။ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာတဲ့ ဆင်ခလောက်သံကို သူ ခွဲခြားရာမှာတော့ ဖြစ်နိုင်ခြေအရ လွဲနေပြီဆိုတာ ငါသိတယ်။ ဒါနဲ့ ငါလည်း အရဲကိုးပြီး ပြောကြည့်လိုက်တယ်။”

“ရွှေ့ဒုတ်က သူ့ကို အထပ်ထပ်ခတ်ထားတဲ့ ထူးကွင်းခြေထိတ်တွေကို ပြုတ်ထွက် သွားအောင် ပြုတ်လာတယ်ပဲ ထားပါဦး။ သည်လို မိုးကြီးလေကြီး ထန်နေတဲ့အချိန်မှာ အထိတ် တလန့်ဖြစ်မနေနိုင်ဘူးလား”

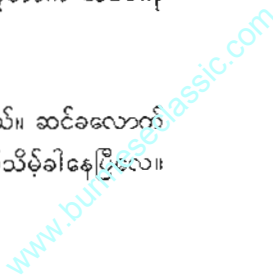
“သူ့ကို ခတ်ထားတဲ့ ထူးကွင်းခြေထိတ်တွေကို ချိုးဖို့ပြီး ထွက်လာတာဆိုရင် သည် ဆင်မခြေထောက်မှာ သစ်ခွဲ သံကြိုးကြီး ဒရွတ်တန်းလန်းပါနေရမှာပေါ့” တဲ့။

သူက တစ်အောင်နားထောင်ပြီး ဆက်ပြောတယ်။

“အခု ကြားရတဲ့အသံမှာ သံကြိုးမပါဘူးဗျ။ မဟုတ်ဘူးဗျ။ အခုဟာက ဆင်မကို တစ်ယောက်ယောက်က လက်နဲ့ဖြုတ်ပေးလိုက်တာပဲ”

“ဟာ...ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလူက ဖြုတ်ပေးနိုင်မှာမို့လို့တုံး”

“ဒါနဲ့ သူက ငါ့ကို အသာနေစမ်းဆိုတဲ့သဘောနဲ့ လက်ကာပြတယ်။ ဆင်ခလောက် သံက ကပ်နေပြီကိုး။ ဆင်မကြီးရဲ့နင်းအားကြောင့် တဲကလေးတောင် သိမ်သိမ်ခါနေပြီလေ။”



ဒါနဲ့ ငါလည်း လှေကားဆီ ထပြေးဖို့ အားယူလိုက်တာမှာ ဆင်အုပ်က လှမ်းဆွဲတယ်။ ‘မသွားနဲ့၊ သည်မှာပဲနေ’ တဲ့။

တစ်အောင်လောက်ကြာတော့ လျှပ်စီးက ဝင်းခနဲ ပြက်လိုက်တယ်။ သည်အလင်း လွှာကြီး ဖွေးခနဲ တောက်သွားချိန်ကလေးအတွင်းမှာပဲ ရွှေဒုတ်ကို ငါ မြင်လိုက်ရပါပြီ။ ရွှေဒုတ်က ခေါင်းကြီးနဲ့၊ နာမောင်းကြီးကို သူ့ပါးစပ်အောက် လိပ်သွင်းထားပြီး တိုင်အဆောက်အအုံ ဘက် တည့်တည့်ကြီး သွားနေတာဟေ့။ ဒါနဲ့ ငါလည်း ချက်ချင်းထခုန်ပြီး သတိပေးတဲ့အနေနဲ့ ကျုံးအော်ရတော့တာပေါ့။

“သခင် မက်ကေးသခင်”

“ငါအော်လိုက်ချိန်မှာ မက်ကေးကလည်း ဆင်ခလောက်သံ ကြားပြီးပါပြီ။ ဆင်မကြီးက မြေပေါ်နင်းလျှောက်လိုက်တိုင်း သိမ့်သိမ့်သွားတဲ့ တုန်ခါမှုကို သူလည်း သတိထားမိထားပြီ။ သည်အချိန်မှာ တိုင်အဆောက်အအုံ ပြတင်းပေါက်တွေထဲက တစ်ပေါက်မှာ မီးရောင်တစ်ချက် ရိပ်ခနဲပေါ်လာခဲ့တယ်။ ဝရန်တာပေါ်မှာတော့ ကိုယ်တုံးလုံးကြီးနဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် ရပ်နေပြီး လက်တစ်ဖက်က မှန်အိမ်ကို မြှောက်ကိုင်ထားတယ်။ လက်တစ်ဖက်မှာတော့ အမဲလိုက် သေနတ်ကြီးနဲ့၊ သည်လိုရှိနေချိန်မှာ ရွှေဒုတ်က တိုင် အဆောက်အအုံနဲ့ ဆယ်ပေအကွာလောက်မှာ ပေပေကြီး ရပ်လို့။ သူထိုးနှက်ရမယ့် ဖွဲ့စည်းမှုကို ကျကျနန စစ်ဆေးစူးစမ်းနေတဲ့ပုံနဲ့ ခေါင်းကြီး ငိုက်ပြီး စိုက်ကြည့်နေတာ မြင်နေရတယ်။ သည်ဆင်မက အသက်ရလှပြီ။ အောင်းကျင်း ဆင်အုပ်ထဲမှာ လေ့ကျင့်ထားပြီးသား ဆင်မ ဆိုတော့ အောင်းကျင်းကျေလိုက်တာလည်း မပြောနဲ့တော့။ အဲသလို တိရစ္ဆာန်တွေက လောဘတကြီး ဖြူဖျက်ထိုးနှက်ရမယ့်ကိစ္စတွေမှာ သိပ်ကိုပါးနပ်ကျွမ်းကျင်ကြတယ်။ အခုလည်း သည်အဆောက်အအုံမှာ ဘယ်နေရာမှာ သစ်နာသစ်ကျိုး ရှိသလဲ၊ ဘယ်နေရာကို တိုက်ကွက်အဖြစ် ချိန်ရွယ်မလဲဆိုတာ တဒင်္ဂအတွင်းမှာ ရွှေဒုတ်က သုံးသပ်ထားပြီးသား။ ရွှေဒုတ်က တစ်ဟုန်ထိုး စအောင်းပြီဆိုတာနဲ့ တစ်ချိန်တည်းလိုလို မက်ကေးသခင်ကလည်း သေနတ်နဲ့ ထိုးပစ်လိုက်တာပါပဲ။ ဆင်မက သိပ်ကို ကပ်နေတာဆိုတော့ ပစ်မှတ်လွဲစရာလည်း မရှိဘူးလေ။ မက်ကေးက ဆင်ရဲ့သေကွင်းဖြစ်တဲ့ နားရွက်နဲ့ မျက်လုံးကြားက မှန်တွင်းနေရာ လောက်ကို ရွယ်ပစ်လိုက်တာ။ တိတိကျကျကြီး ထိတာပဲ။

ဒါပေမဲ့ တစ်ဟုန်ထိုး ဝင်အောင်းလိုက်တဲ့ ရွှေဒုတ်ရဲ့အဟုန်ကလည်း ပြင်းထန်လေတော့ သေနတ်ဒဏ်ရာကြောင့် သေအံ့မှူးမှူး ညွတ်ကျသွားပေမယ့် တန်မသွားဘူး။ ဆင်မကလည်း သူ ရွေးချယ်ထားတဲ့ တိုက်ကွင်းနေရာကို မိမိရကြီး အောင်းလိုက်နိုင်တာပါပဲ။ ယက်မနစ်ချောင်းတွဲ ထားတဲ့ အဆုံကို အောင်းလိုက်တာဆိုတော့ သစ်လုံးတွေ၊ တန်းတွေ၊ ယက်မတွေ၊ ထုပ်လျှောက် ခိုင်းမြားတွေ အကုန်လုံး ရစရာမရှိအောင် လွင့်စဉ်သွားပြီး အဆောင်တစ်ခုလုံးလည်း ပွင့်ထွက် သွားတာပါပဲ။ မက်ကေးသခင်လည်း ရွှေဒုတ်ခေါင်းကိုကျော်ပြီး မြေပေါ်ကို အရှိန်နဲ့ ထိုးကျ သွားတယ်။

ခြေနင်းကွက် အဆုတ်အတက် အကျော်အနင်း ကျွမ်းကျင်တဲ့ အောင်းဆင်တွေဟာ ရေတံခွန် နှုတ်ခမ်း မှာတောင် သူတို့ခန္ဓာကိုယ် ချိန်ဝန်ကြီးကို ဟန်ချက်ညီအောင် ထားနိုင်ကြတယ်။

ချောင်းလယ်က ကျောက်ဆောင် ကလေးပေါ်မှာ ကြိုးကြာတစ်ကောင် နားသလို ရပ်တည်နိုင်ကြ တယ်။ တစ်နေရာတည်းမှာ လားတစ်ကောင်လို လှည့်နိုင်ကြတယ်။ အခုလည်း ရွှေဒုတ်က အသားကျနေတဲ့ သူ့ခြေထောက်ကလေးတွေနဲ့ မှောက်ခုံကြီးလဲနေတဲ့ အရာရှိဘက်ကို မျက်နှာ လှည့်ပြီးသားဖြစ်သွားလေရဲ့။ သည်နောက်တော့ သိပ်ကို နှေးကွေးတဲ့ လှုပ်ရှားမှုနဲ့ သေအံ့မှူးမှူး ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတစ်ခုလုံး အရာရှိအပေါ် တည့်တည့်ကြီးကျအောင် ညွတ်ချလိုက်တော့တာပါပဲ။ ခေါင်းက ပထမ ကျသွားခဲ့တယ်။

ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကတော့ တစ်ပတ်လည်သွားတဲ့ လှုပ်ရှားမှုနဲ့ အရာရှိပေါ်ကို လူးလိုမ့် ကျသွားလိုက်တာ အောင်းဆင်တစ်ကောင်ရဲ့ တကယ်ကို နည်းနာအရ သပ်ရပ်တိကျတဲ့ ကွပ်မျက် မှုမျိုးပါပဲ။ တန်ပေါင်း ထောင်ချီနေတဲ့ သစ်လုံး ဗြဲတစ်စင်းတောင်းတွေကို ကြိုးထုံးကလေး ဖြေပလို ဖြေနိုင်တဲ့ အောင်းဆင်တစ်ကောင်ရဲ့ သေချာတိကျမှုနဲ့ ထိုးနှက်သွားနိုင်ခဲ့တယ် ပြောပါတော့။ မက်ကေးသခင်ရဲ့ လက်ဆွဲမှန်အိမ်ကလေးက သူ့ဘေးမှာ တဟုတ်ဟုတ် တောက် လောင်နေရာက ငြိမ်းသွားတဲ့အခါ တို့လည်း ဘာမှကို မမြင်နိုင်တော့ပါဘူး။

ငါလည်း ငါ့နောက်ကပ်လျက်ပါလာတဲ့ ဆင်အုပ်နဲ့အတူ တဲလှေကားပေါ် ပစ်လဲ လိုက်မိတယ်။ တိုင် အဆောက်အအုံဆီ ပြေးတဲ့အခါ အမှောင်ထဲမှာ ငါလဲသွားတယ်။ လဲတာမှ မျက်နှာက ရွံ့ထဲအရင်ကျသွားတာကွ။ လျှပ်စီးတစ်ချက် အပြက်လိုက်မှာ ဆင်အုပ်က ငါ့ကို ထူတယ်။ ရုတ်တရက် ငါ့လက်ကို လွှတ်ချလိုက်ပြီး ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ အက်ကွဲကွဲအသံနဲ့ အော်လိုက်တယ်။

“ဘာလဲ...ဘာတွေ့လိုက်လို့လဲ”

“ကြည့်ကြည့်စမ်း၊ မြေပေါ်ကို ကြည့်စမ်း”

“လျှပ်စီး ဝင်းခနဲအလက်မှာတော့ ငါလည်း တွေ့လိုက်ပြီ၊ ငါ့ရှေ့တည့်တည့်ကြီးမှာ ပါကွာ။ ရွှေဒုတ်ရဲ့ ကြာယပ်ပုံအမှတ်အသားနဲ့ ခြေရာကြီး။ ဒါပေမဲ့ သည်ခြေရာကြီးဘေးမှာတော့ ထောင်မှန်ပုံ ရှည်မျောမျော လူ့ခြေရာလိုလို ခပ်သေးသေးအရာတစ်ခုရှိနေတယ်။ ထူးထူးဆန်းဆန်း ပုံပန်းမဲ့နေတဲ့ ခြေရာမျိုး။ ဒါနဲ့ ငါက “အဲဒါ ဘာလဲ၊ အဲသည့်အရာက ဘယ်ကဖြစ်လာတာလဲ” လို့ မေးလိုက်တော့ သူက -

“ခြေရာကွ၊ လူ့ခြေရာ။ အကြိတ်အခြေခံထားရလို့ မမှတ်မိလောက်အောင် ပုံပန်း ပျက်နေပေမယ့်...အဲဒါ လူ့ခြေရာအစစ်ပဲ” တဲ့လေ။

“ငါ့တစ်ကိုယ်လုံး ခဲသွားသလား အောက်မေ့မိတယ်။ ငါ့ရပ်နေတဲ့နေရာက မရွေ့ တော့ဘူး။ နောက်ထပ် လျှပ်စီးပြက်လိုက်ဖို့ပဲ ဆုတောင်းနေမိတယ်။ သည်ဆင်အုပ်ပြောတဲ့စကား အမှန်ပဲလားဆိုတာ ငါ့ကိုယ်တိုင် သေချာချင်သေးတာကိုးကွ။ ငါလည်း စောင့်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မိုးကောင်းကင်မှာ နောက်ထပ်အလင်းတွေ ပျိုးမလာခင်မှာပင် အသက်တစ်ချောင်း လွန်မြောက် သွားပြီနဲ့တူပါရဲ့။ အဲသည့်အချိန်အတောအတွင်းမှာပဲ မိုးကြီးသည်သည်ရွာချ လိုက်တဲ့အတွက် မြေပေါ်က အရာတွေလည်း ပျောက်ကွယ်သွားတော့တာပါပဲ”

* * *

မန်ဒီပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြသည့် ကောလိပ်တော်အရာရှိမင်းနှင့် ဇနီးတို့ကို လက်ခံကြိုဆိုရန် ရောက်နေကြသည့် ရတနာဂီရိမြို့ခံအရာရှိအစုကို စံအိမ်တော် လသာဆောင်ပေါ်မှ သီပေါဘုရင်မင်းမြတ် ကိုယ်တိုင် စုံမန်ပြောင်းဖြင့် ရှုစားတော်မူလျက်ရှိလေ သည်။ သည်လူအုပ်ထဲမှာ ဘုရင်မင်းမြတ် ပထမဆုံး သတိပြုမိသည့်အချက်သည် ကောလိပ်တော် အရာရှိသစ်၏ ဇနီးဝတ်ဆင်ထားသော ထူးထူးခြားခြား အဝတ်အစားကို ဖြစ်၏။ ဘုရင်မင်းမြတ် က ဇေဝဇဝါရှိဟန်ဖြင့် စုံမန်ပြောင်းကို နန်းမတော်ကြီးလက်ရောက် ကမ်းတော်မူသည်။

“သည်မိန်းမ ဝတ်ထားတာ ဘာယုံနယုံဟာတဲ့”

အရှင်နန်းမတော်ကြီးကိုယ်တိုင် ခပ်ကြာကြာ ရှုစားတော်မူသည်။

“ဆာရီပါပဲ ဘုရား၊ သို့ပေသိ ဝတ်ပုံစားပုံကဖြင့် ခေတ်ကာလပုံစံဆို ထင်ပါရဲ့”

အရှင်နန်းမတော်ကြီးက ကုလားအရာရှိကတော်သည် ဆာရီဝတ်ဆင်ရာ၌ နည်းသစ်ထွင် ထားကြကြောင်း၊ အတွင်းခံဂါဝန်လို၊ ခါးတိုဘလောက်စံအင်္ကျီလို ပြုတ်စပျင်းတောင်းနိုင်လှသော ဥရောပဝတ်စုံများကို တပကက ရိုးရာဖျောက်နေကြကြောင်း ရှင်းပြတော်မူသည်။ ကြားရသလောက် အိန္ဒိယတစ်နိုင်ငံလုံးမှ အမျိုးသမီးများ အားလုံးလိုလို ပုံစံသစ်ဟန်သစ်ကို မွေးစားထားကြပြီ။ ထို ဆန်းပေညွန့်ပေဆိုသည့် ပေါ်ပင်ထည်များအားလုံး ရတနာဂီရိလို မြို့ကလေးဆီ ချက်ချင်း ရောက်လာတာမျိုးတော့မဟုတ်။ အရှင်နန်းမတော်ကြီးဖုရားသည်ပင်လျှင် ကာလအကြိုက် ခေတ်စားနေသည့် အသစ်အသစ်သော ဖက်ရှင်တွေကို ဦးဦးဖျားဖျား စူးစမ်းရှုစားခွင့်ဆို၍ တစ်ခါ ဖူးမှ ရခဲ့ခြင်းမရှိ။

ရတနာဂီရိသို့ အုပ်ချုပ်ရေးတာဝန်ဖြင့်ရောက်ရှိလာကြသော အင်္ဂလိပ်လူမျိုး၊ ကုလား လူမျိုး စသည့် ကောလိပ်တော်အရာရှိ အတော်များများကို အရှင်နန်းမတော်ကြီးဖုရား တွေ့ဖူး ကြုံဖူးလှပြီ။ ရောက်လာကြသမျှသော ကောလိပ်တော်အရာရှိများအားလုံးကို သူမ၏ရန်သူ တော်များ အကျဉ်းချ ထောင်မှူးများအဖြစ်သာ တစ်လျှောက်လုံး မှတ်ယူတော်မူခဲ့သည်။ သင်းတို့ အားလုံးကို နောက်ပေါက်ရွှေကြာပင်များအဖြစ်သာ တိုရှေ့ရှားရေ သဘောထားခဲ့သည်။ သို့သော် သည်တစ်ခါအဖြစ်ကတော့ အရှင်နန်းမတော်ကြီးဖုရား၏ ရွှေစိတ်တော်ကို ပုတ်နှိုးနေခဲ့ပြီ။

“စံအိမ်တော်ကို ရှေ့တော်ဝင်တဲ့အခါ ကောလိပ်တော်အရာရှိက သူ့မယားကို ခေါ်လာ မယ် မုန်းရတာပဲ။ သည်လိုဆာရီကို ဘယ်လိုမျိုးများဝတ်သလဲဆိုတာ သိချင်စမ်းပါဘိတယ်”

စလျှင်စချင်း အခန့်သင့်သည်ဆိုသော်ငြား၊ တော်ဝင်မိသားစုများနှင့် ဧည့်ဆော်ဦး တွေ့ဆုံ ဂါရဝပြုရန် ကောလိပ်တော်အရာရှိ သမီးခင်ပွန်းတို့ တကယ်တမ်း ရှေ့တော်ဝင်ကြသည့်အချိန်မှာ ရောဂါဘယကပ်ဆိုးကြီး ခြေကုန်လက်ပန်းကျခါနီးကလေးတွင်ဖြစ်၏။ ကောလိပ်တော်အရာရှိ သစ်နှင့် ဥမ္မာတို့ ရောက်ရှိလာသည့်အချိန်က အိန္ဒိယလူထု၏ စိတ်နှလုံးတွင် အင်္ဂလိပ်မုန်းတီးရေး ကို အခြေခံသော ဝံသာနုစိတ်ဓာတ်တွေ တဖျားဖျားကိန်းအောင် နေချိန်ဖြစ်သည်။ နေ့စဉ်လိုလို အစည်းအဝေးထုတ်ပြန်ချက်တွေ ထွက်ပေါ်နေသည်။ ချီတက် လူလုံးပြုကြတာတွေ ရှိနေသည်။ ပန်ကြားချက်တွေ ပလူပျံနေချိန်ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်ပြည်လုပ် ကုန်ပစ္စည်းများ အသုံးမပြုရေး မသုံးစွဲရေး အသံတွေ ကျယ်လောင်နေချိန်ဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယအမျိုးသမီးထုကြီးတစ်ရပ်လုံးက

၉

ခရစ်နှစ် ၁၉၀၅။ အရှင်နစ်ပါး ပါတော်မူပြီး တစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်စေ့ရောက်သောနှစ်တွင် ရတနာဂီရိခရိုင်သို့ ကောလိပ်တော် အရာရှိသစ်တစ်ဦး ရောက်လာခဲ့သည်။ သည်ကောလိပ်တော် အရာရှိမှာ ခရိုင်အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းဆိုင်ရာ အကြီးအမှူးဖြစ်၍ အခြေခံအားဖြင့် မြန်မာနန်းရိုးတော်ဝင် မိသားစုများကို တာဝန်ခံရသူဖြစ်သည်။ သည်လုပ်ငန်းတာဝန်မှာ ကြီးလေးလှသည့်အပြင် ကောလိပ်တော်အရာရှိ ခန့်ထားခြင်းခံရသူများမှာ များသောအားဖြင့် ဗြိတိန်၏ အိန္ဒိယ လက်အောက်ခံ နိုင်ငံများကို စီမံအုပ်ချုပ်ရသော ကေဒါများဖြစ်သည့် အိန္ဒိယပဋိညာဉ်ခံနိုင်ငံ ဝန်ထမ်း (ICS: Indian Civil Service) အမှုဆောင်များဖြစ်သည်။ အိုင်စီအက်စ်ဝန်ထမ်းလောင်း ဖြစ်လာနိုင်ရေးအတွက် အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် ကျင်းပသည့် လွန်စွာခက်ခဲလှသော စာမေးပွဲတွင် အထူးအောင်မြင်ကြရသည်။ ထိုရာထူးအတွက် အရည်ချင်း ပြည့်မီကြသူများတွင် အများစု လွှမ်းမိုးထားနိုင်ကြသူများမှာ ဗြိတိသျှများဖြစ်၍ သည်အထဲမှာ အိန္ဒိယနိုင်ငံသားအနည်းငယ် လည်း ပါတတ်ပါသည်။

၁၉၀၅ ခုနှစ်က ရတနာဂီရိသို့ရောက်ရှိလာသော ကောလိပ်တော်အရာရှိမှာ အိန္ဒိယ အမျိုးသားတစ်ဦးဖြစ်သူ ဘင်နီပရာဆတ်ဒေး ဖြစ်၏။ အသက်လေးဆယ် စွန်းစသာရှိသေးသည့် ထိုအရာရှိမှာ ရတနာဂီရိခရိုင်အတွက်တော့ သူစိမ်းအာဂန္တုဖြစ်သည်။ ကာလကတ္တားဇာတိ ဘင်္ဂါလီ လူမျိုး ကောလိပ်တော်အရာရှိ ဒေးမှာ လူပုံပါးပါး၊ လင်းယုန် နှုတ်သီးကဲ့သို့သော ချွန်ကောက် ကောက် နှာခေါင်းဖြင့် ဂိုက်ကောင်းကောင်း နေတတ်သူဖြစ်သည်။ သပ်ရပ်စွာ ချုပ်လုပ်ထားသော ဆာဗီလ်ရီးဝတ်စုံကို ကော်တောင့်တောင့် ဝတ်ဆင်တတ်ပြီး ရွှေကိုင်းမျက်မှန် တဝင်းဝင်းနှင့် ရှိတတ်သူလည်းဖြစ်၏။ ရတနာဂီရိသို့ အိန္ဒိယလူမျိုး ဇနီးဖြစ်သူ အူမား(ဥမ္မာ)နှင့်အတူ ရောက်ရှိ လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဥမ္မာက ခင်ပွန်းဖြစ်သူထက် ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့် ငယ်သူဖြစ်ကာ ဆံပင်ကောက် ကောက်၊ ဆံအုံထူထူ၊ အရပ်ရှည်ရှည် သွက်သွက်လက်လက်ထဲကဖြစ်သည်။

လန်ကန်ရိုင်းယား အဝတ်အထည်တွေကို မီးပုံရှိနေကြပြီ။ အရှေ့ဖျားဘက်မှာ ရှုရှားနှင့် ဂျပန် တို့ကြား စစ်မက်ဖြစ်ပွားလျက်ရှိရာ ဥရောပဘုန်းတန်ခိုး အာဏာကို အာရှတိုက်နိုင်ငံယ တစ်နိုင်ငံ က ပထမဦးဆုံးအကြိမ် အောင်နိုင်သည့်နယ် ရှိလေ၏။ အိန္ဒိယနိုင်ငံထုတ် နေ့စဉ် သတင်းစာများ မှာလည်း သည်စစ်သတင်းကို အသားပေး ဖော်ပြနေကြ၏။ ကိုလိုနီနိုင်ငံများအဖြစ် ကျူးကျော် သိမ်းပိုက်ခံထားကြရသော နိုင်ငံများကို သတိချပ်ဖွယ် ရည်စူး ရေးသားချက်များဖြစ်လေသည်။ ယေဘုယျအားဖြင့် စံအိမ်တော် ရောက်ရှိလာတတ်ကြသော ဧည့်သည်တော်များကို လက်ခံတွေ့ ဆုံရန် သီပေါဘုရင်မင်းမြတ်အဖို့ အလေ့အထ မရှိ။ သို့သော် ဘုရင်မင်းမြတ်က ရှုရှား ဂျပန် စစ်သတင်းတွေနောက် နီးနီးကပ်ကပ် လိုက်နေသည်ဖြစ်ရာ သည်အကြောင်းအရာနှင့်ပတ်သက်၍ အများ၏စိတ်ကူးထင်မြင်ချက်ကို ပြင်းပြင်းပြပြ သိချင်နေခဲ့သည်။ ကောလိပ်တော် အရာရှိသစ် နှင့် ဇနီးတို့ ရှေ့တော်ဝင်ကြသည့်အခါ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ပထမဆုံး မိန့်မြွက်တော်မူခြင်းသည်ပင် သည်စစ်ပွဲအကြောင်း ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“ဘယ့်နယ်တုံး ကောလိပ်တော်အရာရှိရဲ့၊ သတင်းတွေကော ဖတ်ဖြစ်တဲ့လား။ ဆိုက်ပေးရီးယားမယ် ရှုရှားကို ဂျပန်တွေက စစ်ရေးလှနေတယ်ဆိုပါပကော”

ဘုရင်မင်းမြတ်က ပြတ်တောင်းတောင်း မိန့်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကောလိပ်တော်အရာရှိကလည်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိလှဘဲ ခါးချိုးဦးညွှတ်လေ၏။

“သတင်းအစီရင်ခံစာ အားလုံးလိုလို တကယ်ကို ဖတ်ရှုပြီးပါပြီ အရှင်မင်းမြတ်။ သို့သော်လည်း အရေးတကြီး ရှိလာမယ့် ကိစ္စရပ်တစ်ခုအနေနဲ့တော့ ကျွန်ုပ် မယုံကြည်ကြောင်း ဝန်ခံထားပါရစေ”

“အလို...ဘယ့်နယ် ကောလိပ်တော်စကားကြားရတာ အံ့ဩစရာပါလား”

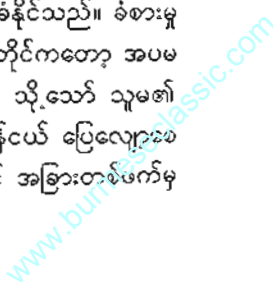
သည်အကြောင်းအရာကို စကားခင်း၍မရနိုင်တော့ကြောင်း ရှင်းရှင်းကြီး သဘောပေါက် ဟန်ဖြင့် မျက်နှာကို မှုန်ထားခဲ့သည်။ ပြီးခဲ့သည့်ညကပဲ ကောလိပ်တော်အရာရှိနှင့် ဇနီးတို့ စံအိမ်တော် အလည်အပတ်ခရီးအဖြစ် ရှေ့တော်ဝင်ရမည့် အရေးကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အသေးစိတ် ရှင်းလင်းချက်များ ပြောထားပြီးဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် သည်လိုပွဲတွေမှာ ဘုရင်မင်းမြတ် တက် ရောက်လေ့ မရှိသည့်အကြောင်း၊ အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးအနေဖြင့်သာ စံအိမ်တော် မြေညီထပ်ရှိ ဧည့်ခံဆောင်တွင် လက်ခံတွေ့ဆုံမှာဖြစ်ကြောင်း အကြောင်းကြားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော် တကယ်တမ်း ရှေ့တော်ဝင်ကြသည့်အခါမှာတော့ ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုပါ ဖူးတွေ့ရသည်။ တွန့်ကြေ ကြေ ဝတ်လဲတော်ပုဆိုးကို ဆင်ယင်လျက် သတင်းစာခေါက်ဖြင့် ပေါင်ကို တဖျပ်ဖျပ်ရိုက်ရင်း နင်းကြမ်းပေါ်မှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်လှမ်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်၏မျက်နှာ တော်က မိုးအမ်းအမ်း ဖျော့တော့တော့။ ကျိုးကျဲကျဲ ဆံဖြူအဖွေးလိုက်က ကုပ်ပေါ်မှာ ဖရိုဖရဲ ကျလျက်။

တစ်ဖက်မှာတော့ အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးဖုရားက ရွှေစိတ်တော်ကျရာနေရာမှာ တိတိ ကျကျကြီး စံတော်မူလျက် ရှိလေ၏။ တံခါးမကြီးကို ကျောပေးကာ ကုလားထိုင် မြင့်မြင့်တစ်လုံး မှာ လွန်စွာတင်းမာလှသည့်ဟန်ဖြင့် မတ်မတ်ကြီး စံနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကောလိပ်တော်အရာရှိ

ကတော် ဥမ္မာကတော့ သည်အပြုအမူကို အရိုးစွဲနေသော အာယာတ အစိတ်အပိုင်းအဖြစ် သိထားသည်။ ဧည့်သည်တော်များသည် ဘာသာလျှောက်ဝင်လာခဲ့ကြကာ နှုတ်ခွန်းဆက်သခြင်း အလျှင်းမရှိစေဘဲ သူမထိုင်နေသည့် ခြေရင်းပတ်လည်မှာ ခင်းထားသည့် ကုလားထိုင်ပုကလေး တွေမှာ ထိုင်ကြရုံသာ။ ဤသည်ပင် နန်းဟန်လေ့ နန်းဟန်ငွေ့ ပိညာဉ်ကို အသက်ထက်ဆုံး စောင့်ရှောက်ထားသော အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ ပုံနည်းပုံဟန်ဖြစ်လေသည်။ အရှင်နှစ်ပါးကို လက်ယှက်ဦးတင် အရိုအဆေ မပြုနိုင်ပါကြောင်း ဗြိတိသျှကိုယ်စားလှယ်တော်တို့ အကျောက် ကန် ငြင်းဆန်ကြသည်ဆိုကတည်းက တစ်ဖန်တစ်လှည့် အတုံ့အပြန်အားဖြင့် ရှေ့တော်မောက် အခစားဝင်ကြသော နိုင်ငံခြားသားဧည့်သည်တော်များကို အသိအမှတ်မပြုသလို နေပြခဲ့သည်။

ဧည့်ခံဆောင်အတွင်း အထူးဂရုပြုရန်မှာ ဆန်ကျွဲကြံနေသည့် ဆန်အိတ်ဖရိုဖရဲများ၊ အနေအထားတကျ မရှိသော ပဲအိတ်များကို သတိထားရန်ဖြစ်ကြောင်း ကောလိပ်တော်အရာရှိ ကတော် ကြားထားပြီးဖြစ်၏။ သည်အခန်းက တစ်ခါတစ်ရံ အရန်စတိုခန်းအဖြစ် အသုံးပြုရာ ဖြစ်၍ နမော်နမဲ့နိုင်သော ဧည့်သည်တော်များဆိုလျှင် မထင်မှတ်ဘဲ ကျရောက်လာနိုင်သည့် မထင်မှတ်သော အန္တရာယ်များကြောင့် ကသိကအောက် ဖြစ်ရသည်လည်း ရှိ၏။ မည်သည့် နေရာတွင်မှ မတွေ့နိုင်သည့်အရာတစ်ခုမှာ ဧည့်ခံဆောင်အတွင်းရှိ ဆိုဖာထိုင်ခုံများအောက် ဖုံးဖုံး ကွယ်ကွယ်ကျင်းထားသော ငရုတ်သီးခြောက်အပုံများဖြစ်သည်။ သရက်သီးသနပ်အိုးတွေကတော့ အခန်းတွင်း စာအုပ်စင်တွေပေါ်မှာ အဆင့်လိုက် ဆင့်စီထားလေ၏။ ရှေ့တော်ဝင် အခမ်းအနား တစ်ခုတွင် အလွန်ပျိုးတုတ်ခိုင်လှသော ရဲမှူးကြီးကိုယ်တိုင် ဆူးတွေထောင်ထနေသော ငါးခြောက် အကြွင်းအကျန် အိတ်ပေါ်မှာ ပိပိကြီး ထိုင်နေခဲ့ရသည်ဆို၏။ တစ်ခါကလည်း အသက်အရွယ်ရာ ဉာဏ်ပညာအရပါ လေးစားလောက်သော ခရိုင်တရားသူကြီးခမျာ ပြင်းထန်လှသော ငရုတ်ကောင်း မှုန်များ၏ ချုံခိုတိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ချေဆတ်ရာက သွားတု အံ့ကပ်တစ်ခွေလုံး ကွာကျသွားခဲ့သည်။ သွားတုအံ့ကပ်သည် အရှင်နန်းမတော်ကြီးဖုရား၏ ခြေတော်ရင်း၌ ချိုးချိုးချောက်ချောက် မြည်ရင်း ပြုတ်ကျသွားခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ထိုထိုသော ဧည့်ခံဆောင်ဇာတ်လမ်းများက ကောလိပ်တော်အရာရှိကတော်ကို များစွာ ခြောက်လှန့်ထားသည်ဖြစ်ရာ ရှေ့တော်ဝင်အခမ်းအနားဝင်မည့် ဆာရီကို ပင်အပ်များ၊ ချိတ်များ၊ ညှပ်ကလစ်များဖြင့် လိုသည်ထက်ပိုအောင် အလွန်အကျွတ်ပင်ဆင်ထားခြင်းဖြင့် တစ်ကိုယ်ရေ လုံခြုံမှုကို မဆိုင်းမတွ ယူထားခဲ့သည်။ သို့သော် တကယ်တမ်း ဧည့်ခံဆောင် ဝင်ရောက်ရာ မှာတော့ မျှော်လင့်ထားသော အခြားအမှောင့်ပယောဂတွေ မရှိကြတော့။ မှန်စူးသော အမယ်တွေ အပြင်ထုတ်ထားသဖြင့် ထူးထူးခြားခြား ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ချမ်းသာရလို တော်သေးသည်။ အနံ့ ယဉ်နေကျ ဆန်နံ့တွေလောက်ကတော့ ကိစ္စမရှိ။ သည်လောက်ကိုတော့ ခံနိုင်သည်။ ခံစားမှု မဲ့သည့် မျက်နှာ၊ ခရမ်းသွေးထ နှုတ်ခမ်းဖြင့် အရှင်နန်းမတော်ကြီးကိုယ်တိုင်ကတော့ အပမ ကောင်းသား၏ ကြောက်မက်ဖွယ် ပုံပန်းသဏ္ဍာန်နယ် ထင်မှတ်ရသည်။ သို့သော် သူမ၏ အိမ်ထောင်စု မိသားစုဘဝ ရနံ့တွေကတော့ သူမ၏ခက်ထန်မှုကို အတန်ငယ် ပြေလျော့စေ သည့်အပြင် ရာဇမာနဖြင့် တင်းတင်းခက်မာသော ဥပဓိရုပ်လက္ခဏာတွင် အခြားတစ်ဖက်မှ



နူးညံ့မှု အနည်းငယ်ပေါင်းစပ်ထားသည့်နယ် ရှိလေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကတော့ လက်ဖဝါးကို သတင်းစာခေါက်ဖြင့် ခပ်ကျယ်ကျယ်ရိုက်လျက်ရှိ၏။

“ဟုတ်ပါပြီလေ... ကောလိပ်တော်အရာရှိရဲ့၊ အရှေ့တိုင်းနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံက ဥရောပတိုက်သားတွေရဲ့ တန်ခိုးအာဏာစက်ကို အောင်နိုင်ပြီဆိုတဲ့ နေ့ရက်ရယ်လို့ ကျုပ်တို့တစ်သက်မြင်ရမယ်လို့ကော အရင်က စဉ်းစားခဲ့ဖူး လို့လား။”

ကောလိပ်တော်အရာရှိကတော် ဥမ္မာကတော့ အသက်ကိုသာ အောင်ထားရတော့သည်။ ပြီးခဲ့သည့် ရက်သတ္တပတ်တွေတုန်းက ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကောလိပ်တော်အရာရှိအနေဖြင့် ရုရှားအပေါ် ဂျပန်တို့ အောင်ပွဲခံခဲ့ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် တင်းမာသော ငြင်းခုံမှုအတော်များများ ရှိခဲ့သည်။ သည်တစ်ခါမှာလည်း ခင်ပွန်းဖြစ်သူက တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ချေပရန် လည်ချောင်းရှင်းနေသည်ကို စိုးရိမ်တကြီး စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ကောလိပ်တော်အရာရှိက ခပ်အေးအေးလျှောက်တင်လေ၏။

“ကျွန်ုပ် သတိမူပါတယ် အရှင်မင်းမြတ်၊ ဂျပန်တွေက သည်လိုအောင်ပွဲခံလိုက်ပြီဆိုတဲ့ အပေါ်မှာ အကျိုးဆက်အားဖြင့် အိန္ဒိယအမျိုးသားဝါဒီတွေအနေနဲ့ သည်နေရာမှာ မြန်မာတွေလည်း ပါကောင်းပါနိုင်ပါတယ်လေ။ ထားပါစို့။ အာရှတိုက်သားတွေရဲ့ အောင်ပွဲခံမှုအပေါ် သိပ်ကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ကြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိနေကြတယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ် သိထားပါတယ်။ သို့သော် ဇာဘုရင်ရဲ့ အရေးနိမ့်မှုက ဘယ်သူ့ကိုမှ အံ့ဩအောင် မလုပ်နိုင်သလိုဖြစ်နေတယ်။ တစ်ခါ ဗြိတိသျှအင်ပါယာကြီးရဲ့ ရန်သူတော်တွေအတွက်လည်း ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာလောက်စရာလို့ သဘောမထားအပ်ပါဘူး။ သည်ကနေ ဗြိတိသျှအင်ပါယာကြီးဟာ အရင်ရှိခဲ့ဖူးသမျှထက် ပိုပြီးအရှိန်အစော် သန်စွမ်းနေပါတယ်။ အရှင်မင်းမြတ်အနေနဲ့ သည်အမှန်တရားကို မြင်နိုင်ဖို့ ကမ္ဘာ့မြေပုံကို တစ်ဆိတ် ရှုစားတော်မူရုံပါ။”

“သို့ပေသော်လည်း အနေနဲ့အမြန်ဆိုသလို အရာခပ်သိမ်း ပြောင်းလဲကြရတာ မေ့တာပဲ မဟုတ်လား။ လောကမယ် ပညတ်သင်္ခါရ အနိစ္စသဘောက လွတ်ခဲ့သားပဲ။”

သည်အခါမှာတော့ ကောလိပ်တော်မင်း၏ အသံက ပိုပြီးပြတ်သားလာခဲ့သည်။

“အရှင်မင်းမြတ် သတိရအောင် လျှောက်တင်ခွင့်ပြုတော်မူပါ။ အလက်ဇန္ဒားသည် ဂရိတ်ဘုရင်ဟာ ဗဟိုအာရှ စတက်မြက်ခင်းလွင်ပြင်ထဲမှာ လအနည်းငယ်လောက်သာ အချိန်ကုန်ခဲ့တဲ့အတောအတွင်း သူ ထူထောင်ခဲ့တဲ့ သက်ဦးဆံပိုင်တွေကကော နောက်ပိုင်းမှာ ရာစုနှစ်နဲ့ချီအောင် တောင့်ခံနိုင်ကြလို့လား။ သည်မှာ မတူတဲ့အချက်က ဘာလဲဆိုတော့ ကျွန်ုပ်တို့ ဗြိတိသျှအင်ပါယာကြီးကတော့ နှစ်ပေါင်းရာကျော် သက်တမ်းရှိနိုင်ပြီဆိုတဲ့ အချက်ပါ။ ဒါကိုတော့ ယုံမှားဖွယ်မရှိစေချင်ပါ။ သည်အရိပ်ဩဇာဟာ လာမယ့်ရာစုနှစ်တွေအထိလည်း ရှိမြဲရှိနေပါလိမ့်မယ်။ အင်ပါယာကြီးရဲ့ တန်ခိုးအာဏာစက်ဟာလည်း အကဲစမ်းလာမှု မှန်သမျှကို အကာအကွယ်ပေးနိုင်စွမ်းရှိတဲ့အပြင် ကြိုတင်သိမြင်နိုင်စွမ်းမရှိတဲ့ အနာဂတ်မှာလည်း သည်အတိုင်းပဲ ဆက်ရှိနေပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့သဘောဆန္ဒ တစ်ခုတည်းနဲ့တောင် ထောက်ပြနိုင်ပါတယ်။ တကယ်လို့

လျှန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကသာ အရှင်မင်းမြတ်ကို သည်လို ထောက်ပြနိုင်ခဲ့ဖူး အရှင်မင်းမြတ်အနေနဲ့လည်း သည်ကနေ သည်ကို ရောက်နေဖွယ်မရှိပေဘူး။”

ဘုရင်မင်းမြတ်၏မျက်နှာတော်က ဟသံပဒါးရောင်ရဲမှည့်သွားပြီး တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမှ ပြန်လည်မချေပနိုင်သလို ကောလိပ်တော်အရာရှိကိုသာ စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်နေမှသည်။ ထိုအခါ ဘုရင်မင်းမြတ်အတွက် တစ်စုံတစ်ရာ တုံ့ပြန်ဖြေကြားရမည့်အရေးသည် အရှင်နန်းမတော်ကြီးအပေါ် ကျရောက်လာတော့သည်။ အရှင်နန်းမတော်ကြီးက ရှေ့ကို ကိုင်းညွှတ်လိုက်ရာက သူမ၏ ချွန်ထက်သော လက်သည်းရှည်ကြီးများဖြင့် ကုလားထိုင်လက်တင်တန်းကို ဆွနေလေ၏။

“တော်လောက်ပြီ...၊ သည်လောက်ဆို တော်လောက်ပါပြီ မစ္စတာ ကောလိပ်တော်ဘာစ်ကရီး။”

ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားသော သည်အချိန်ကလေးအတွင်းမှာ အရောင်တင်ဆီ သုတ်ထားသော ကုလားထိုင် လက်တင်တန်းကို ကုတ်ခြစ်နေသည့် အရှင်နန်းမတော်ကြီး၏ လက်သည်းသံသာလျှင် ရှိ၏။ ဧည့်ခံဆောင် နင်းကြမ်းတစ်ပြင်လုံး ရုတ်ခြည်း ကျရောက်လာသော အပူတံလျှပ်အားဖြင့် ကျွတ်ထွက်လာသည့်နယ် အခန်းတစ်ခန်းလုံး ပြီးပြက်သွားလေသည်။

အရာရှိကတော် ဥမ္မာက ဒေါ်လီနှင့် ဒုတိယသမီးတော်တို့နှစ်ယောက်ကြား ထိုင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ် တိတ်ဆိတ်မှုထဲမှာ တောင့်တောင့်ခဲခဲထိုင်လျက်က ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် အချေအတင်ရှိနေကြသော ခင်ပွန်းသည်၏စကားတွေကို နားထောင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သူမ၏ရှေ့တည့်တည့် နံရံပေါ်မှာ ရေဆေးပန်းချီကားငယ် တစ်ချပ်ရှိနေသည်။ ပန်းချီက နေထွက်ချိန် ရှုခင်းကားဖြစ်၏။ အရက်ဆည်းဆာရောင် အနီပိန်းမှာ မြောက်မြားလှသော မြူအလိမ်းလိမ်း ဘုရားပုထိုးစေတီတော်များအဖြစ် အစက်ကလေးများ တို့ကာ သရုပ်ဖော်ထားသည်။ အရာရှိကတော်က လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးရင်း ရုတ်တရက် ထအော်လိုက်သည်။

“ပုဂံ”

သည်ရှေ့ထုတ်လိုက်သံက မွန်းကျပ်နေသော အခန်းထဲမှာ ဖွင့်ထုတ်လိုက်သလို အကျိုးထင်သွားခဲ့သည်။ အခန်းတွင်းရှိသမျှသော လူအားလုံး လန့်ဖျပ်သွားကြရာက အရာရှိကတော် ညွှန်ပြရာကို လှည့်ကြလေ၏။ အရာရှိ ကတော်က နံရံကို လှမ်းပြရင်း “နံရံပေါ်မှာလေ၊ အဲဒါ ပုဂံပန်းချီကားမဟုတ်လား” ဟု မေးသည်။

ဒုတိယသမီးတော်က အရာရှိကတော်နှင့် ကပ်လျက်ရှိနေခဲ့၏။ တစ်စုံတစ်ရာ တင်းမာနေသည့် အခြေအနေထဲမှာ အရာရှိကတော်၏ ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိ အာရုံပြောင်းလိုက်ခြင်းကို ဒုတိယသမီးတော်က လိုလိုလားလားပင် မလွတ်တမ်း အသုံးချလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဒေါ်လီပြောနိုင်မယ်ထင်တယ်။ သူ့ဆွဲတာလေ။”

သည်အခါမှာတော့ အရာရှိကတော်က သူမဘယ်ဘက်မှာ ထိုင်နေသည့် အမျိုးသမီးဘက်ကို လှည့်သည်။ ကြိုတင်မိတ်ဆက်ပေးထားချက်အရ သည်အမျိုးသမီးအမည်ကို ဒေါ်လီစိန်လို့ သတိရသွားခဲ့သည်။ သည်အမျိုးသမီးနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်မူဘူးခြားသူအဖြစ် သတိထားမိခဲ့

တောတော့ရှိသည်။ သို့သော် သူမသည်ပင် ရှေ့တော်ဝင်ရေးရာတွေမှာ အာရုံစိုက်နေရသည့်အတွက် အလုပ်တွေ များနေခဲ့သည်။

“ဒါ တကယ်ပဲ ရှင်ဆွဲတာပေါ့ ဟုတ်လား။ ဘယ်လိုမျိုးဆွဲခဲ့တာလဲရှင်။ ချီးကျူးပါရဲ့။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

ဒေါ်လီက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ဖြေသည်။

“ပန်းချီစာအုပ်ထဲမှာ တွေ့တာနဲ့ ကူးဆွဲခဲ့တာပါ”

တစ်ဦးကို တစ်ဦး လှမ်းကြည့်လိုက်ကြရာက အပြန်အလှန်ပြုံးကြသည်။

ဒေါ်လီစိန်က မြင်ခဲ့ဖူးသမျှ အမျိုးသမီးတွေထဲမှာ အချောဆုံး မိန်းမသား ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်သည်ဆိုသည့် ရိုက်ခတ်မှုကလေး အရာရှိကတော်တွင် ရှိထားခဲ့သည်။

“မဒမ်ကောလိပ်တော်”

အရှင်နန်းမတော်ကြီးဖုရားက ကုလားထိုင်လက်တန်းကို လက်ဆစ်ဖြင့် ခေါက်ရင်း စကားစတော်မူ၏။

“အဲသဟာကို ပုဂံရှုခင်း ပန်းချီကားရယ်လို့ ညည်း ဘယ်လိုသိတာလဲ။ တို့တိုင်းပြည်ကို သွားဖို့အကြောင်း ရှိခဲ့ဖူးလို့လား”

အရာရှိကတော်က စိတ်မသာမယာဖြင့် ဖြေသည်။

“ရောက်ချင်လှပေမဲ့ မရောက်ရသေးပါဘူး နန်းမတော်ကြီးရယ်။ ဦးလေးတော် တစ်ယောက် ရန်ကုန်မှာ ရှိလေတော့ ကျွန်မဆီကို ပုဂံရှုခင်းပုံတစ်ပုံ ပို့ခဲ့ဖူးပါတယ်”

“ဪ”

အရှင်နန်းမတော်ကြီးဖုရားက ခေါင်းဆတ်တော်မူ၏။ သည်မိန်းမသားသည်ကား ကျဉ်း ကျပ်ပိတ်လှောင်နေသည့် အခြေအနေကို ဖယ်ရှားနိုင်ရန်အလိုငှာ ကြားဝင်ဖျန်ဖြေနိုင်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ လေးစားစရာကောင်းသည်ဟုလည်း မှတ်ယူခဲ့သည်။ မတုန်မလှုပ် ကြုံကြုံခံသော စိတ်ခွန်အားဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်စိတ်ချခြင်းသည်ပင် အရှင်နန်းမတော်ကြီးဖုရား မြတ်နိုးတော်မူသော စရိုက် လက္ခဏာဖြစ်သည်။

ကောလိပ်တော်အရာရှိကတော်ကလေးကတော့ ဆွဲဆောင်မှုရှိရာပါ၏။ သူမ၏ ပြောဟန်ဆိုဟန် ဇနနဉာဏ်သည် နှစ်လိုဖွယ်ရှိသည့်အပြင် သူမ၏ဖက်လဲတကင်းရှိမှုသည်လည်း ဂုဏ်ရှိန်မြင့်လှသော ခင်ပွန်းသည် ကောလိပ်တော်အရာရှိနှင့် ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး စည်းခြားလျက်ရှိ လေသည်။ အမျက်အအိအားဖြင့် တင်းမာနေသော အခြေအနေကို ဖျိုးဖျိုးဖျပ်ဖျပ် ထိန်းကွပ် လိုက်နိုင်သော သူမ၏ သတိသမ္ပဇော်ကလေးသာ မရှိခဲ့လျှင် အရှင်နန်းမတော်ကြီးဖုရားကိုယ်တိုင် ကောလိပ်တော်အရာရှိ ဒေးကို စံအိမ်တော်ပြင်ပအရောက် ဆွဲထုတ်ရန် အမိန့်တော်မှတ်နိုင်သည် ဖြစ်၍ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် အဆုံးသတ်ဖို့သာရှိနေမည်။ သည်လိုအခြေအနေမှာ ကောလိပ်တော် အရာရှိကတော်ကလေးကြောင့် အရာအားလုံး အခြေလှခဲ့ရသည်။

“အရှင်နန်းမတော်ကြီးတို့ မေးချင်တာကလေးတွေ ရှိသေးတယ် မဒမ်ကောလိပ်တော်ရဲ့။ ဒါထက် ညည်း နာမည်က ဘယ်သူတုံး။ တို့လူမျိုးမှာ နာမည်ကင်ပွန်းတပ်ကြတယ်ဆိုတာက

အဖေတွေ၊ လင်တွေနဲ့ ဆက်ပြီး နာမည်ပေးတတ်ကြတဲ့။ ညည်းတို့နာမည် ပေးပုံပေးနည်းနဲ့ မတူကြဘဲကိုး။ ရွှေမြို့တော်မှာ စံတော်မူကြတုန်းကလည်း ငါတို့မှာ ဒါမျိုးမရှိခဲ့ဖူးဘူး။ ညည်း ဘက်က အပန်းမကြီးရင် ညည်းရဲ့ ပထမနာမည်” ကို ပြောနိုင်မလားလို့။

“အူမားဒေဝီ (ဥမ္မာဒေဝီ)ပါ အရှင်နန်းမတော်ကြီး”

“ဥမ္မာဒေဝီ...ဟုတ်ကဲ့လား။ သည်နာမည်ကတော့ တို့နဲ့မစိမ်းလှဘူးအေး။ ညည်းကြည့် ရတာ ဟိန္ဒူစတန်နီ စကားတော့ ရေရေလည်လည်ရှိသားပဲ”

အရှင်နန်းမတော်ကြီး၏အသံထဲမှာ ဟန်ဓာတ်ကင်းသော အသိအမှတ်ပြုရိုက်ကလေး ပါနေ သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားရော အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးဖုရားပါ ဟိန္ဒူစတန်နီစကားကို လက်ခုပ်လက်ဝါး ချောက်ချောက်ချားချား ပြောနိုင်သူများဖြစ်သည်။

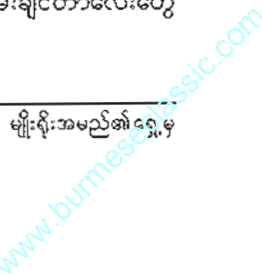
အထူးသဖြင့် မိဖုရားခေါင်ကြီးဖုရားဆိုလျှင် ဗြိတိသျှအရာရှိများနှင့် နှစ်ဖက် အချေ အတင်ပြောဆိုရန် အကြောင်းရှိလာသည့်အခါတိုင်း ဟိန္ဒူစတန်နီဘာသာစကား သုံးရခြင်းကို လွန်စွာနှစ်သက်တော်မူသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အစိုးရကိုယ်စားလှယ်တော်များနှင့် ပြောဆိုရသည့် အခါမှာတော့ ဟိန္ဒူစတန်နီဘာသာစကား သုံးမိခြင်းအတွက်ပင် ကသိကအောက် ဖြစ်ရသည်များ လည်း ရှိပါ၏။ အထူးသဖြင့် အရှင်နန်းမတော်ကြီးကိုယ်တိုင် အိန္ဒိယနိုင်ငံသား ကုလားလူမျိုး အရာရှိများနှင့် ပြောဆိုရသည့်အခါများတွင်ဖြစ်သည်။ ဗြိတိသျှနိုင်ငံဝန်ထမ်းများဆိုလျှင် ဟိန္ဒူ စတန်နီစကားဖြင့် ပြောရသည့်အခါ အဆင်ပြေသလို အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားဖြင့် ဖြေကြားသည့် အခါတွင်လည်း အိုးတိုးအမ်းတမ်းမရှိ မချောမသာမရှိ။ မစ္စတာချက်တာဂျီလို (သို့မဟုတ်) မစ္စတာ ဒိုရာဘာဂျီလို ပုဂ္ဂိုလ်များဆိုလျှင်တော့ လူမျိုးအလိုက် ဘာသာစကားများဖြစ်သည့် ပါရသီဘာသာ၊ ဘင်္ဂါလီဘာသာများတွင် ကျွမ်းကျင်သလောက် ဟိန္ဒူစတန်နီစကားကိုတော့ ရေလည်ခဲလှသည်။

သည် ကုလားအရာရှိများမှာ သူတို့နှင့် ရာထူးဌာနန္တရချင်း တူညီကြသူ ဗြိတိသျှ အရာရှိများလို မဟုတ်ဘဲ၊ ဘာသာစကားပြောင်းရပြီဆိုသည်နှင့် ဒုက္ခရောက်ကြရတော့သည်။ မြန်မာလူမျိုး မိဖုရားတစ်ပါးက ဟိန္ဒူစတန်နီစကားကို သူတို့ထက် ရေလည်ချက်ချာ ပြောနိုင် ခြင်းအတွက် စိတ်မသက်မသာရှိကြပုံလည်း ပေါ်သည်။ မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ထစ်ထစ် ငေါ့ငေါ့ရှိလာကြရာက လျှာလှုပ်တိုက်ချင်ကြပြီ။ ထိုအခါ အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီး နှုတ်မှ တုပ်ထားသည့် တံခံကို ဖွင့်ချလိုက်သည့်နယ် စီးဆင်းလာသည့် ဟိန္ဒူစတန်နီဘာသာစကားများက ထိုကုလားအရာရှိတို့၏ လျှာတွေကို အဖုအထစ်ဖြစ်အောင် ထုံးပစ်လေတော့သည်။

“ကျွန်မ ငယ်စဉ်တောင်ကျေးကတည်းက ဟိန္ဒူစတန်နီစကား တတ်ခဲ့ပါတယ် အရှင် နန်းမတော်ကြီး။ ကျွန်မတို့ ဒေလီမှာ နေခဲ့သေးတာကိုး”

“အာချား ကောင်းပြီ။ ဒါထက် နေပါဦး။ ညည်းကို ငါတို့ မေးချင်တာလေးတွေ ရှိသေးတယ် ဥမ္မာရဲ့။ အနားတိုး ခစားစမ်းပါဦး”

၁၁။ First Name : အများအားဖြင့် အနောက်နိုင်ငံများတွင် သားသမီးမွေးသည်အခါ မျိုးရိုးအမည်၏ရှေ့မှ တပ်ခေါ်ရန် ပေးထားသည့်အမည်။ ပထမအမည်။ ရေစိယာန်အမည်။ fore name, first name, Christian name ခေါ်ကြသည်။



အရှင်နန်းမတော်ကြီးက အနားတိုး စားရန် အမူအရာပြုသည့်အခါ အရာရှိကတော်ကလေးကလည်း အပါးတော်အထိတိုးကာ ဦးညွှတ် အရှိအသေပြုသည်။ ထိုအခါ ဘုရင်နန်းမတော်ကြီးက လွန်စွာတိုးလျှော့လေသံဖြင့် မိန့်လေသည်။

“ဥမ္မာ... ငါတို့က ညည်း အခုဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားကို ခုံမိခုံမင်ရှိတယ်။ ဂယနက ရှုစားချင်ကြပါဘိတော့”

“အရှင်နန်းမတော်ကြီးရယ်...”

“ညည်းလည်း မြင်နေသားပဲ။ ငါ့သမီးတော်တွေများဆိုရင် သူတို့ဝတ်ထားကြတဲ့ ဆာရီတွေကို နယ်ခံတွေ ဝတ်ကြသလို ရိုးရိုးကြီးတွေနဲ့ ပြီးနေကြရတယ်။ ငါက ခေတ်ကာလ အချုပ်အလုပ်ကို အင်မတန် နှစ်သက်တော်မူတယ်။ ခေတ်ဆန်တော့ ပိုပြီးကြော့ကြော့မော့မော့ ရှိတာပေါ့အေ။ အခု ညည်းဝတ်ထားတာပဲကြည့်လေ။ ဆာရီသာ ဆိုတယ်။ ထာဘီလို ကွန်ကွန်၊ လွန်လွန် ရှိလိုက်တာ။ ညည်းချုပ်လုပ်ထားတဲ့ ခေတ်ကာလကြိုက် ချုပ်ပုံချုပ်သား အတွင်း သဘောကို ပြပါဆိုရင် သိပ်များ တင်စီးရာကျနေမလားအေ”

အရှင်နန်းမတော်ကြီး၏ စကားကြောင့် အရာရှိကတော်ကလေးခမျာ လန့်တဖျပ်ဖျပ် ရှိနေရာမှ ရယ်မောရွှင်ရွှင် ရှိလာခဲ့၏။

“အရှင်နန်းမတော်ကြီးရဲ့ စိတ်တော် ကြည်မွေ့တယ်ဆိုရင် ကျွန်မကတောင် ဝမ်းသာ ရမှာပါရှင်”

အရှင်နန်းမတော်ကြီးက ကောလိပ်တော်အရာရှိ ဒေးရှီရာဘက်သို့ ခပ်တင်းတင်း လှည့်လိုက်သည်။

“ကောလိပ်တော်ဆပ်၊ ကပ်ချာရီကို ခရီးဆက်ရဦးမယ့်အရေးက ရှိလေသေးတော့ စိတ်မောနေရောမယ်။ အရေးတကြီး အလုပ်ဝတ္တရားများကလည်း စောင့်စားနေကြလိမ့်မယ် ဆိုတာလည်း သိပါရဲ့။ သို့ပေသိ ကောလိပ်တော်ကသာ ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ကောလိပ်တော်ရဲ့ မယားကို နန်းမတော်ကြီးတို့ဆီမှာ တအောင့်တဖြုတ် ထားခဲ့ဖို့ မိန့်စမ်းပါရစီ”

ကောလိပ်တော်အရာရှိ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီ။ ကောလိပ်တော်အရာရှိကတော်ကလေးသည် လည်း တစ်နေ့ခင်းလုံးလိုလို စံအိမ်တော်တွင် ရှိနေခဲ့ကာ သမီးတော်များနှင့်အတူ စကားတွေ မထစတမ်း ပြောခွင့်ရခဲ့လေသည်။ ဤသို့အားဖြင့် ရန်မာန်ခပ်သိမ်းတို့၏ ရှေးဦးအတိတ်နိမိတ် များဖြစ်သော အမျက်အအိတို့ဖြင့် စခဲ့သော ရှေ့တော်ဝင် အစစား ဝင်ရောက်ရခြင်းသည် လွန်စွာရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုဖြင့် အနားသတ်ခဲ့ရလေသည်။

* * *

ကောလိပ်တော်အရာရှိနေထိုင်ရာ အိမ်ကြီးကို ဂေဟာအဖြစ် လူသိများသည်။ ဓဝယ် ညင်း(အုတ်ကြွပ်)နိနီ၊ ခေါင် စောက်စောက်၊ တိုင်လုံးစဉ်များပါသည့် ဆင်ဝင်တို့ဖြင့် တည်ဆောက် ထားသော ဧရာမဘန်ဂလိုကြီးဖြစ်၏။ သည်အဆောက်အအုံကြီးကို တောင်ကုန်းမြင့်အစွန်းတွင် တည်ထားကာ ပင်လယ်အော်နှင့် ကာကျာလီဖြစ်ရှိရာ တောင်ဘက်ကို မျက်နှာပြုထားလေသည်။

အောက်ဘက် ဆင်ခြေလျှောကုန်းစောင်းတောက်လျှောက် ဆင်းသွားရာက မြစ်လျှိုစောက်ထိပ် ကိုရောက်မှ ရပ်သွားသော အုတ်တံတိုင်းရှည်ကြီးဖြင့် ဝင်းခတ်ထားသည်။

တစ်ရက်မှာတော့ ကောလိပ်တော်အရာရှိကတော်ကလေးက ဥယျာဉ်ကြီး၏အောက်ခြေ ဘက်မှာ ပေါက်နေကြသည့် ဝါးတောအုပ်အုပ်ကြီး၏ နောက်ရွယ်မှာ ကွယ်နေသည့် ဝင်ပေါက် ကျဉ်းကျဉ်း အပေါက်တစ်ပေါက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ခြံတံခါးကြီးမှာ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းထူထူ ပိတ်ဖုံးသော်ငြား အရာရှိကတော်ကလေး ကတော့ ခပ်ကျယ်ကျယ် ပွင့်သွားအောင် နင်းစွပ်တိုးဝင် ဖွင့်ပစ်နိုင်ခဲ့၏။ ပေနှစ်ဆယ်လောက် လွန်လာသည့်အခါမှာတော့ တောထူထူ ပိတ်ဆီးနေသည့် ကျောက်စွန်းကြီးက ကာကျာလီမြစ်ဝှမ်း ခေါ် ငေါငေါကြီးထွက်နေသည်။ မြစ်၏ လျှိုစောင်း နှုတ်ခမ်းစွန်းမှာတော့ ဖထစ်ရွတ်တွနေကြသော ခပ်ခွဲခွဲ ကိုင်းမကြီးများမှ ဖားဖားလျားလျားကျနေကြသော လေရှူမြစ် (ညောင်မြစ်ထောက်) သန်သန်ကြီးများဖြင့် ဖားဖားဝေဝေရှိသည့် ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီး တစ်ပင်ရှိနေသည်။ သည် ညောင်ပင်အောက်မှာ ဆိတ်တွေ လွှတ်ကျောင်းကြပုံပေါ်သည်။ သိပ်သည်းလှသော ညောင်ရိပ် မျက်နှာကြက် အောက်ခင်းတစ်ပြန့်လုံးမှာတော့ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေက တိညှပ်ထားသလို ရှင်းသန့်နေလေ၏။ ကုန်းလျှောစောင်းတစ်လျှောက် ဆိတ်ချေးတုံးမည်းမည်းကလေးတွေ စွတ် ကြောင်း လိုက်နေတာကိုလည်း သူမ မြင်နေရသည်။ ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်စည်ကြီးတွင် ဝိုင်းပတ် နေသည့် မြေသားနှင့် ကျောက်ခဲပုံ ခပ်မြင့်မြင့်မှာ ထိုင်နိုင်ရန် ဆိတ်ကျောင်းသားတို့ ပြုပြင်ထား သည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။

မြင်ကွင်းကြောင့် ဥမ္မာပင်လျှင် အံ့ဩသွားခဲ့ရသည်။ ကွေ့ကောက်စီးဆင်းနေသည့် မြစ်၊ မြစ်ဝ၊ ဝိုက်ကွေးကွေး ပင်လယ်အော်၊ လေကြောင်းကျ ကျောက်ဆောင်များ၊ တောင်ကုန်းထိပ် ဂေဟာကြီးပေါ်က ကြည့်ရသည်ထက်ပင် သည်နေရာက ကြည့်ရတာ တောင်ကြားတစ်ခွင်လုံး ကို ပိုမြင်ရသည်။ ဥမ္မာက နောက်ရက်မှာလည်း သည်နေရာကို ရောက်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ နောက်ရက်။

ဆိတ်ကျောင်းသားတွေက သည်နေရာကို ဆေလီဝေလင်းလောက် ရောက်လာတတ်ကြပြီး ကျန်တစ်နေ့လုံးလုံး လူသူကင်းမဲ့နေလေ့ရှိ၏။ သည်နေရာကို သူမ မနက်ခင်းတိုင်း လျှိုထွက်လာ တတ်သည်။ ထွက်လာတိုင်းလည်း အိမ်အစေအပါးတို့ သူမကို အိမ်ခန်းတွင်းမှာပဲ ရှိနေသည် ထင်မြင်စေရန် အခန်းတံခါးကို ပိတ်ထားခဲ့လေ့ရှိ၏။ ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီးအောက်မှာ စာအုပ် တစ်အုပ်နှင့်အတူ တစ်နာရီ၊ နှစ်နာရီစာလောက် အေးအေးလူလူ ထိုင်နေတတ်သည်။

တစ်မနက်မှာတော့ ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီး၏ ညောင်ထောက်မြစ်တွေကြားက မမျှော် လင့်ဘဲ ထွက်ပေါ်လာသည့် ဒေါ်လီကြောင့် ဥမ္မာဒေးပင် တုန်လှုပ်သွားခဲ့ရ၏။ သမီးတော်များ ၏စက်ချုပ်ဆရာတို့ ပုံတူကူးနိုင်ရန် စံအိမ်တော်သို့ ပို့ထားသည့် ဥမ္မာဒေး၏ အတွင်းခံဂါဝန်နှင့် ဘလောက်စံအင်္ကျီအချို့ကို ပြန်လာပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ဒေါ်လီက ဥမ္မာဒေးကို ဂေဟာညွှန်ခန်းထဲ ထိုင်စောင့်နေခိုက် အစေအပါးများက ဥမ္မာကို လိုက်ရှာပေးခဲ့ကြသည်။ နေရာအနံ့ ရှာသော်လည်း မတွေ့ကြ။ သည်အချိန်မှာ ကောလိပ်တော်အရာရှိမင်းလည်း မရှိ။ သည်တော့ အိမ်မော်တွေက

ဥမ္မာဒေး သခင်မကလေး ဟိုနားသည်နား လမ်းလျှောက်ထွက်ပုံရကြောင်း ဒေါ်လှိုကို ပြောပြကြသည်။

“ကျွန်မ သည်မှာရှိတယ်လို့ ရှင်ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ကျွန်မတို့ ရထားမောင်းသမားက အရာရှိကတော်တို့ ရထားမောင်းသမားနဲ့ အချိတ်အဆက် ရှိတာကိုး”

“ကန်ဟိုဂျိုးက ပြောလိုက်တာလား”

ကန်ဟိုဂျိုးမှာ ဥမ္မာဒေး မြို့ဘက်ဆင်းသည့်အခါ လိုက်ပါမောင်းနှင်ပေးရသော အသက်ကြီးကြီး ရထားမောင်းသမားဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်မလျှို့ဝှက်ထားတဲ့ သည်သစ်ပင်အကြောင်း သူ ဘယ်လိုများသိပါလိမ့်၊ အံ့ဩစရာ”

“သူပြောတာတော့ မနက်စောစော ဆိတ်လာကျောင်းကြတဲ့ ဆိတ်ထိန်းတွေဆီက ကြားထားတာတဲ့။ ဆိတ်ထိန်းတွေက သူ့ရွာကကိုး”

“ဟုတ်လား”

ဥမ္မာဒေးပင် တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့သည်။ ဆိတ်ထိန်းတွေက သူတို့နေရာကို အရာရှိကတော်ကလေး ရောက်လာလေ့ရှိကြောင်း သတိပြုမိကြခြင်းသည်ပင် စဉ်းစားရကျပ်လှသည်။

“ထားပါတော့လေ၊ ရှုခင်းတွေက အံ့လောက်အောင် လှတယ်မထင်ဘူးလား”

ဒေါ်လှိုက တောင်ကြားဘက်ကို ဝတ်ကျောတမ်းကျောတစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“တစ်ခါမှ မတွေးဖြစ်တော့တဲ့ သည်လိုရှုခင်းတွေထဲမှာ ကျွန်မ ကြီးခဲ့ရတာပါ”

“ကျွန်မကတော့ သည်မြင်ကွင်းတွေကို အံ့ဩစရာလိုထင်တယ်။ ကျွန်မ သည်ကို နေ့တိုင်းလိုလို ရောက်တယ်”

“နေ့တိုင်း...ဟုတ်လား”

“ခဏတစ်ဖြုတ်ပေါ့လေ”

ဒေါ်လှိုက ဥမ္မာဒေးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

“ရှင် ဘာကိစ္စ လာနေတာလဲဆိုတာ ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါတယ်။ သည် ရတနာဂီရိမှာ ရှင်အဖို့တော့ အထီးကျန်နေရမှာပဲ မဟုတ်လား”

“အထီးကျန်တယ် ဟုတ်လား”

ဒေါ်လှိုသုံးလိုက်သည့် စကားလုံးက ဥမ္မာဒေးကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် အံ့အားသင့်စေပုံရသည်။ သူမကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် သည်စကားလုံးမျိုးသုံးဖို့ ခေါင်းထဲ ပေါ်ဖူးတာမဟုတ်။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကောလိပ်တော်အရာရှိကိုယ်တိုင်က သူမကို သေချာအောင် စီစဉ်ပေးထားတာတွေ ရှိသည်။ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့်မှ မတွေ့ရတာမျိုးလည်း မရှိ။ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမုန်းမသိအောင် ခြောက်ခန်းနေတာမျိုးလို့လည်း မပြောသာ။ တနင်္လာနေ့ ရောက်ပြီဆိုသည်နှင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကောလိပ်အရာရှိ ရုံးတော်က တစ်ပတ်စာ တွေ့ဆုံရမည့် စာရင်းကို

သူမထံ မှတ်စုထုတ် ပေးပို့ နေကျဖြစ်သည်။ ဆိုကြပါစို့၊ မြူနီစီပယ်လုပ်ငန်း တာဝန်တွေရှိသည်။ ကျောင်းတစ်ကျောင်းကျောင်းမှာ အားကစားပြိုင်ပွဲ တစ်ပွဲပွဲရှိမည်။ အသက်မွေးမှု ပညာသင်ကျောင်းမှာ ကျောင်းဆုပေးပွဲရှိမည်။ ပုံမှန်အားဖြင့် တစ်ရက်မှာ ကြိုတင်ချိန်းဆိုချက်တစ်ခုတော့ ရှိရသည်သာ။ သည်အတွက် စိတ်မအိမ်သာဖြစ်ရလောက်အောင် အလုပ်တွေ များနေရတာမျိုး မရှိသကဲ့သို့ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ကြာမြင့်နေရတာမျိုးလည်းမရှိ။ ရက်သတ္တပတ်၏ အစရက်တွေဆိုလျှင် စာရင်းပါ အစီအစဉ်ကို အထူးဂရုပြု လေ့လာထားရသည်။ ရုံးက ပေးပို့သည့် စာရင်းကို မှန်တင်ခုံပေါ်မှာ လေမလွင့်အောင် ဖိတုံးဖြင့် ဖိထားနေကျ။ အခွင့်အလမ်းနည်းပါးသည့် ချိန်းဆိုချက်ဖြစ်ဦးတော့ အချိန်းအချက် ပျက်ကွက်မိလျှင်ပင် ပုပန်တတ်သူဖြစ်၏။ ကောလိပ်တော်အရာရှိ ရုံးတော်က ကြိုတင်ချိန်းဆိုချက်များနှင့်ပတ်သက်၍ တင်ကူး သတိပေးလေ့ရှိသဖြင့်လည်း အဆင်ပြေရတာ ပါပါသည်။ ကြိုတင်ချိန်းဆိုချက် အသစ်တစ်ခုရှိတိုင်း ရုံးတော်က မင်းစေတစ်ယောက် ဂေဟာကို တစ်နာရီလောက် စောရောက်လာတတ်သည်။ ရထားလုံးမောင်းသမားကန်ဟိုဂျိုးကို လှည်းက ထားရန် လာပြောခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအခါ ဂေဟာဆင်ဝင်ကြီးအောက်ဆီက မြင်းနာဟူတ်သံ၊ ကျောက်စရစ်အခင်းကို ခွာရုပ်သံ၊ ကန်ဟိုဂျိုး၏ မြင်းစုတ်သတ်သံ တကျွတ်ကျွတ်က အစ သူမ ကြားနေရတတ်သည်။

သည်ကြိုတင်ချိန်းဆိုချက်များ၏အကောင်းဆုံးကိစ္စမှာ မြို့တွင်းသို့ ရောက်ရခြင်းနှင့် ပြန်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ရထားလုံးအိမ်နှင့် ရထားမောင်းသမား ထိုင်ခုံကြားမှာ ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက် ရှိ၏။ မိနစ်အနည်းငယ်တိုင်းမှာ ကန်ဟိုဂျိုးက သူ၏ ရှုံ့တွတ္တမျက်နှာသေးသေးကလေးကို ထိုပြတင်းပေါက်ထဲ ထိုးသွင်းရင်း မြို့တစ်ဝိုက်က နေရာတွေ၊ အဆောက်အအုံတွေကို ပြောပြလေ့ရှိသည်။ ဒါက ကပ်ချာရီ၊ ဒါက အကျဉ်းထောင်၊ ဒါက ကောလိပ်ကျောင်း၊ ဒါက ဈေးတွေ စသည်ဖြင့်...။ သွားရင်းလာရင်း ဆင်းချင်စိတ်ကလေး ဝင်လာတော့လည်း ဆင်းလိုက်ရုံသာ။ ဈေးထဲ တောက်လျှောက်ဝင်ကာ ငါးစိမ်းသည်များနှင့် အချေအတင် ဈေးဆစ်ချင်ဆစ်သည်။ သည်ကိစ္စက ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း ဖြစ်လာနိုင်စရာတော့ရှိ၏။ ထိုအခါ ကောလိပ်တော်အရာရှိကိုယ်တိုင် ဂေဟာကိုရောက်လာကာ ပြောသည်။

“မင်းကွယ် ဖြစ်ဖြစ်ချင်း ပြောဖို့ကောင်းတယ်။ ဒါမှ ပုလိပ်သားတချို့ စီစဉ်ပေးနိုင်မှာပေါ့”

သို့သော် ကြည့်နူးစရာအကြောင်းကိစ္စတွေကလည်း ရှိတတ်သေးသည်ဖြစ်ရာ ပုလိပ်သားတွေကြောင့် ကပျက်ယပျက်ဖြစ်လာနိုင်သည်။ ထိုအခါ ကောလိပ်တော်ကြီးကို မျက်နှာလုပ်ချင်ကြသူများ၏ အငမ်းမရဖြစ်မှုနှင့်အတူ မြို့လူထု ထက်ဝက်စာလောက် စုရုံးရောက်ရှိလာကြတော့မည်။ ဈေးဆိုင်ပိုင်ရှင်တွေကလည်း ကောလိပ်တော် အရာရှိကတော်ကလေး မျက်စိရောက်သမျှပစ္စည်းတွေ လာရောက်ပေးကြလိမ့်မည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း အထမ်းသမားတွေ၊ ခံတမာတွေက သူတို့ကို ပြစ်တင်မောင်းမဲထားသည့်နယ် မျက်နှာတွေ သုန်မှုန်နေကြလိမ့်မည်။

“ရှင်တော့ကော ဒေါ်လှို၊ သည်မှာ အထီးကျန်နေတာပဲလား”

“ကျွန်မလား...၊ ကျွန်မ သည်မှာနေတာ အနှစ်နှစ်ဆယ်နီးတော့မယ်။ အခုတော့ ကျွန်မအဖို့ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ရာလို ဖြစ်နေပါပြီ”

“တကယ်ပြောတာလား”

သည်လောက် ချောမောလှပသည့် မိန်းမသားတစ်ယောက်အဖို့ သည်လို ခရိုင်မြို့ကလေး တစ်မြို့မှာ ဘဝ၏အချိန်ကာလ အတော်များများ ပေးထားရခြင်းအတွက် မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ရသည့် ရိုက်ခတ်မှုကလေး ဥမ္မာဒေးမှာ ရှိနေခဲ့သည်။

“မြန်မာပြည်က တစ်ခုခုများ မှတ်မိသေးသလား”

“ကျွန်မ မန္တလေး ရွှေနန်းတော်ကြီးကို သတိရတယ်။ အထူးသဖြင့် နံရံကြီးတွေပေါ့”

“နံရံကြီးတွေ...၊ ဘယ်လိုကြောင့်လဲ”

“အားလုံးလိုလိုမှာ မှန်ချပ်ကလေးတွေ စိထားတာပါ။ သည်ညီလာခံဆောင်ကြီးကို မှန်နန်းဆောင် ခေါ်ကြတယ်။ ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် သလင်းကျောက်နဲ့ ရွှေတွေချည်းပဲ။ မှန်စီရွှေချဆောင်ထဲများ ရှင် လဲလျောင်းမိပြီဆိုပါတော့၊ နေရာတိုင်းမှာ ရှင်ကိုယ်ပွားတွေ တွေ့ရ ပြီသာမှတ်”

“ရန်ကုန်ကော...၊ ရန်ကုန်ကိုကော သတိရလား”

“ကျွန်မတို့ စီးလာတဲ့ မီးသင်္ဘောက ရန်ကုန်မှာ နှစ်ညလား ဆိုက်ထားတာပါ။

ကျွန်မတို့ကို မြို့ထဲသွားခွင့် မပြုခဲ့ကြဘူး”

“ရန်ကုန်မှာ ကျွန်မဦးလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ဘဏ်တိုက်မှာ အလုပ်လုပ်တယ်။

ကျွန်မ သွားလည်ဖြစ်ရင် ရှင်ကို ပြောနိုင်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဒေါ်လီက ဥမ္မာဒေး၏မျက်နှာကို စိုက်ခနဲကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်က ကျွန်မကို မြန်မာပြည်အကြောင်း သိချင်နေတယ် ထင်လို့လား”

“မသိချင်ဘူးလား”

“မသိချင်ဘူး၊ လုံးဝမသိချင်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ရှင် အမြဲတမ်း လွမ်းနေတာပဲမဟုတ်လား”

ဒေါ်လီက ရယ်လိုက်သည်။

“ရှင်က ကျွန်မအတွက် နည်းနည်းတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံရတယ်၊ ဟုတ်တယ် မှတ်လား”

“မဖြစ်ပါဘူး”

ဥမ္မာဒေးက လိမ့်လိမ့်လည်းလည်း ဖြေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်မအဖို့တော့ ဝမ်းနည်းလောက်စရာမရှိဘူး။ ကျွန်မက နံရံမြင့်ကြီးတွေနဲ့ တင့်အပ် လျှောက်ပတ်တဲ့ နေရာတွေမှာ နေနေကျပါ။ မန္တလေးဆိုတာလည်း သိပ်ကြီး ခြားနားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်ဟာကိုမှ ကျွန်မ များများ မျှော်လင့်မထားဘူး”

“ရှင်အနေနဲ့ ပြည်တော်ပြန်ဖို့ကော စဉ်းစားထားတာ ရှိသလား”

ဒေါ်လီအသံက ပြတ်တောင်းလွန်းလှသည်။

“ဘယ်တုံးဘယ်အခါကမှ မစဉ်းစားခဲ့ဖူးဘူး။ ကျွန်မ အခုပြန်ရင် နိုင်ငံခြားသား တစ်ယောက်လိုဖြစ်နေမှာပဲ။ လူတွေက ကျွန်မကို ကုလားမလို့ ခေါ်ကြမှာပဲ။ ကြုံရသမျှ ဒုက္ခ

ဆိုသလိုပါပဲ။ တစ်နေ့ ငါ သည်နေရာက တစ်ခါခွာရဦးမယ်ဆိုတာတော့ ဝေးရော၊ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ စိတ်နဲ့တောင် ဘယ်တုံးကမှ ခွာကြည့်နိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ဖူးဘူး။ အခုလည်း အရင်အတိုင်းပါပဲ။ ကျွန်မတို့ တိုင်းတော်ပြည်တော်က ဘယ်လိုထွက်ခွာလာကြရသလဲဆိုတာ ရှင် သိလာတဲ့တစ်နေ့ ရှင် နားလည်လာမှာပါ”

“တော်တော်ကို ဆိုးရွားခဲ့လို့လား”

“သိပ်များများတော့ မမှတ်မိတော့ပါဘူးရှင်။ ကျွန်မဖြင့် ကရုဏာတရားဆိုတာ ဘယ်လို ဟာပါလိမ့်လို့တောင် တွေးမိတယ်။ တစ်ခါတလေ အကွက်လိုက် အကွက်လိုက် မြင်နေရတယ်။ နံရံပေါ်မှာ လျှောက်ခြစ်ထားတဲ့ ခြစ်ရာ တစ်ရာလိုပါပဲ။ သည်အပေါ်ကို ဆေးတွေ ဘယ်နှုတ်မိ ဘယ်နှုတ်မိပဲ ထပ်သုတ်သုတ် သည်ခြစ်ရာကလေးက ပြန်ပြန်ပေါ်လာသလိုပေါ့။ သို့ပေသိ ရုပ်ပုံ ကားချပ်ကြီးတစ်ချပ်လုံး ပုံပေါ်လာဖို့အထိတော့လည်း မလုံလောက်ဘူးပလေ”

“ရှင် ဘာတွေ ထင်မြင်လာတတ်သလဲ”

“ဖုန်လုံးကြီးတွေ၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးအလင်းရောင်တွေ၊ စစ်သားတွေ၊ အမှောင်ကြီးထဲမှာ မမြင်ရတဲ့ မျက်နှာတွေနဲ့ လူအုပ်ကြီးတွေ”

ဒေါ်လီသည်ပင် ပြောရင်းက တဆတ်ဆတ်တုန်လာခဲ့သည်။

“သည်အကြောင်းတွေ သိပ်များများ မစဉ်းစားချင်တော့ပါဘူးရှင်”

သည့်နောက်မှာတော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်လွန်းသော အချိန်တိုကလေးအတွင်းမှာပင် ဒေါ်လီနှင့် ဥမ္မာဒေးတို့ အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ အနည်းဆုံး တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်တော့ တွေ့ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ခါတလေတော့လည်း နှစ်ကြိမ်။ သည်ထက်ပိုပြီး တွေ့ဖြစ် တာလည်းရှိသည်။ ဥမ္မာဒေးနေထိုင်ရာ ဂေဟာကြီးကို ရောက်ရသည့်အခါများတွင်လည်း တစ်နေ့ကုန် လိုလို အတူတကွရှိတတ်ကြသည်။ စကားပြောကြသည့်အခါ ပြောသည်။ စာဖတ်ကြသည့်အခါ ဖတ်သည်။

ဤသို့အားဖြင့် တစ်ချိန်ထက်တစ်ချိန် အတွေ့စိပ်လာသည့်အခါ ဒေါ်လီသည်ပင် ခရီးခတင်း လှည့်ချင်စိတ်ကလေး ဝင်လာခဲ့သည်။ ရထားမောင်းသမားကြီး ကန်ဟိုဂျီးက သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ပင်လယ်ဘက် မောင်းပို့တတ်သည်။ တောရွာကလေးတွေဆီ မောင်းပို့တတ်သည်။ ကောလိပ်တော်အရာရှိမင်း ခရိုင်အတွင်း ခရီးလှည့်ရင်း အဝေးသို့ရောက်နေသည့်အခါ ဒေါ်လီက ဥမ္မာဒေးနှင့်အတူ အဖော်အဖက်အဖြစ် လာနေပေးသည်လည်း ရှိ၏။ ဂေဟာကြီးထဲမှာ ဧည့်ခန်းတွေ များလှသည်ဖြစ်ရာ သည်အခန်းတွေထဲက တစ်ခန်းမှာ ဒေါ်လီအတွက် သီးသန့် နေရာချပေးထား သည်။ နှစ်ယောက် အတူထိုင်ကြရင်း ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ပေါက်အောင် စကားတွေ ပြောဖြစ် ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ စကားပြောရင်း အချိန်လင့်သွားသည့်အခါ ကြုံရာအိပ်ရာခန်းမှာ အိပ်ဖျော် သွားကြရာက မိုးလင်းတော့ သူ့ခုတင် ကိုယ့်ခုတင် ခွေခွေကလေး နိုးကြရတော့သည်။

တစ်ညတော့ ဥမ္မာဒေးက ရဲဆေးကလေးတင်ကာ မှတ်ချက်ပြုသည်။

“မိဖုရားခေါင်ကြီး စုဖုရားလတ်နဲ့ပတ်သက်လို့ စိတ်မချမ်းသာစရာအကြောင်းတချို့ ကြားရတယ်”



“ဘာတဲ့လဲ”

“မိဖုရားခေါင်ကြီးက မန္တလေးမှာ လူတော်တော်များများကို ကွပ်မျက်ခဲ့တယ်ဆိုတာပါ ဒေါ်လီက ဘာမှမဖြေတော့ ဥမ္မာဒေးက ဇွတ်ပြောနေပြန်၏။

“ရှင်ကို ဒါက ခြောက်လှန့်မနေဘူးလား။ အဲသလို မိန်းမမျိုးနဲ့ တစ်မိုးအောက်မှာ အတူနေရတာကိုလေ”

ဒေါ်လီက တအောင့်ကလေး တိတ်ဆိတ်နေခိုက်မှာပင် ဥမ္မာဒေးက သူမအပေါ် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားလေသလား စိတ်တွေ ပူနေခဲ့သည်။ နောက်တော့ ဒေါ်လီက တိုးဖွည့်သက်သော လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ရှင်လည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ ဥမ္မာ၊ ရှင်အိမ်ကို ကျွန်မ ရောက်ရတဲ့အခါတိုင်း အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ကျွန်မ သတိထားမိတယ်”

“ဘုရင်မကြီး ဗစ်တိုးရီးယားရဲ့ပုံကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

ဥမ္မာဒေးက ဇေဝေါဖြစ်ဟန်ဖြင့် “အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ” မေးသည်။

“ဘုရင်မကြီး ဗစ်တိုးရီးယားရဲ့ အမည်မှာမကိုသုံးပြီး လူတွေ ဘယ်လောက်တောင် သေခဲ့ကြပြီလဲဆိုတာ ရှင် တစ်ခါတလေ မတွေးမိဘူးလား။ သန်းနဲ့ချီပြီး ရှိနိုင်တယ်လို့ကော ရှင် မပြောနိုင်ဘူးလား။ အဲသလို ဓာတ်ပုံတွေထဲက တစ်ပုံပုံနဲ့သာ ကျွန်မနဲ့အတူနေရရင် ကျွန်မလည်း ကြောက်လန့်နေမှာပဲလို့ တွေးမိတယ်”

နောက်ရက် အနည်းငယ်အကြာမှာတော့ ဂေဟာတွင် ချိတ်ထားသည့် ဧကရာဇ်ဘုရင်မကြီး ဗစ်တိုးရီးယား၏ ဓာတ်ပုံကြီးကို ဖြုတ်ချကာ ကောလိပ်တော်အရာရှိ၏ ရုံးတွင် ချိတ်ဆွဲရန် ကပ်ချာရီသို့ ပို့လိုက်လေ၏။

* * *

ဥမ္မာဒေး၏အသက်မှာ အသက် နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ဖြစ်၍ အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်ပင် ငါးနှစ်ရှိပြီ။ ဒေါ်လီက ဥမ္မာဒေးထက် နှစ်အနည်းငယ်လောက် ပိုကြီးသည်။ ဒေါ်လီအနာဂတ်အရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာတွေများဖြစ်လာလေမလဲဆိုသည်ကို ဥမ္မာဒေး ပူပန်စပြုလာခဲ့သည်။ ဒေါ်လီ အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူးလား။ ကလေးသားမြေးကော မယူတော့ဘူးလား။ သမီးတော်တွေကကော ဘာတဲ့လဲ။ ပထမသမီးတော်သည်ပင် နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ရှိပြီ။ စတုတ္ထသမီးတော်က ဆယ့်ရှစ်နှစ်။ တစ်ဘဝပတ်လုံး အကျဉ်းစံကြရသူများဆိုသည့်တိုင် သည်ထိပင်ခေါင်တင်များကိုယ်တိုင်ကကော အနာဂတ်အရေး မမျှော်တွေးကြတော့ပြီလော။ တစ်ခါမှာတော့ ဥမ္မာဒေးက ခင်ပွန်းသည် ကောလိပ်တော်အရာရှိကို သည်အကြောင်းတွေ ပြောဖြစ်သည်။

“သမီးတော် လေးပါးကို အိမ်ထောင်စုံဖက်ရေးနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘယ်လိုကြောင့် တစ်ဦးဦးက တာဝန်ယူပြီး မစီမံရတာတဲ့လဲ”

“ဒါကလည်း သည်လိုရှိသေးတာကိုးကွယ်။ မိဖုရားခေါင်ကြီးကိုယ်တိုင်က သည်အရေးကိုစွဲအပေါ်မှာ သဘောတော်မျှချင်ပုံ မရလေတော့ ဘယ်သူကမှလည်း မလုံးပန်းကြဘူးပေါ့”

ကောလိပ်တော်အရာရှိက ပြန်ဖြေသည်။

ကပ်ချာရီရှိ ကောလိပ်တော်အရာရှိတော်မှာ သမီးတော်များ၏ နောင်ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ကြိုးပမ်းခဲ့ကြသော သူ့ရှေ့က တာဝန်ယူခဲ့ကြသူ ကောလိပ်တော်အရာရှိများ၏ ပေးစာပြန်စာ မှတ်တမ်းမှတ်ရာများကို တွဲထားသည့် ဖိုင်တွဲထူထူကြီးတစ်တွဲ တွေ့ထားခဲ့သည်။ သမီးတော်များအားလုံး မိန်းမသားဘဝ၏ အခေါင်အဖျားမှာ ရှိနေခဲ့ကြပြီ။ အကယ်၍ သမီးတော်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မသင့်နိုးမသင့်ရာ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာဖြစ်လာခဲ့လျှင် သို့တည်းမဟုတ် စံအိမ်တော်တွင် စံကြရင်းက မအပ်မရာအကြောင်းကိုစွဲရှိလာခဲ့လျှင် ထမ်းဆောင်ဆဲ ကောလိပ်တော် အရာရှိတွင် တာဝန်ရှိသည်။ ဘုံတော့အခြေစိုက် အတွင်းဝန်များရုံးတော်ကလည်း ထိုအကြောင်းအရာနှင့်ပတ်သက်၍ အခြေအနေ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းရှိရန် လွှဲအပ်ပေးထားပြီးဖြစ်သည်။ ယခင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြသော ကောလိပ်တော်အရာရှိများသည်လည်း မိမိကိုယ်မိမိ ကာကွယ်ရန် အကြောင်းခံ၍ သမီးတော်များနှင့် စုလျားစုံဖက်နိုင်လောက်သော လူပျိုလူလွတ် သတို့သားလောင်း ရှာဖွေခြင်းအမှုကို ပြုခဲ့ဖူးကြလေပြီ။ ကောလိပ်တော်အရာရှိတစ်ဦးဆိုလျှင် ရန်ကုန်မြို့ရှိ သူ့မိတ်ဆွေများထံ စာရေးသား၍ မြန်မာမင်းဆွေမင်းမျိုးထဲက အရည်အချင်းပြည့်မီသူ လူပျိုလူလွတ်များအကြောင်း စုံစမ်းသည်ပင် ရှိခဲ့သည်။ ထိုစုံစမ်းချက်အရ တစ်နိုင်ငံလုံး စာရင်းကောက်သော်မှ မင်းဆွေမင်းမျိုး လူငယ်ဆယ့်ခြောက်ဦး^၁ သာ ရှိခဲ့သည်။

မင်းဆက်အဆင့်ဆင့် သိမ်းအုပ်စိုးစံတော်မူခဲ့ကြသော မြန်မာမင်းများ၏ ရွှေနန်းထုံးစံအရ သားတော်၊ သမီးတော်များ အိမ်ထောင်စုံဖက်ရေးသည် မင်းရည်မင်းသွေး လှကြသော

- ၁၂။ သမီးတော်များ၏ အိမ်ထောင်စုံဖက်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ၁၉၁၂ ဒီဇင်ဘာလတွင် မြန်မာပြည်နေ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့ထံမှ အသက် ၂၀ အရွယ်ရ မင်းဆွေမင်းမျိုး လူပျိုလူလွတ် သတို့သားလောင်းစာရင်းကို မန္တလေးနယ်ပိုင် ဦးထွန်းသိန်းက ရယူပြုစု၍ ရတနာဂီရီသို့ ပေးပို့ခဲ့သည်။ ဦးထွန်းသိန်း၏ စာရင်းတွင် ၁၄ ဦး တွေ့ရပါသည်။ သို့သော် ဦးထွန်းသိန်း၏စာရင်းမှာ တိမ်းယိမ်းမှုရှိသဖြင့် ဆရာမောင်သန်းဆွေ(ထားဝယ်)က ‘ရတနာဂီရီဒီဒီဒီ’ (သီပေါမင်း၏ သမက်တော်လောင်းစာရင်း) ဆောင်းပါးဖြင့် ညှိနှိုင်းပေးခဲ့ရပါသည်။ ယင်း ၁၄ ဦးစာရင်းမှာ -
- (၁) နဂါးဗိုလ်မင်းသားနှင့် ကိုယ်လုပ်တော် မခင်ဦးတို့၏သားတော် မောင်လတ် (ခေါ်) ထိပ်တင်လတ်၊
- (၂) သုံးဆယ်မင်းသားကြီး၏သားတော် ထိပ်တင်ကြီးနှင့် သုံးဆယ်ခင်လေးဘုရားတို့၏သားတော်ထိပ်တင်မြစ်၊
- (၃) သုံးဆယ်မင်းသားကြီး၏သားတော် ထိပ်တင်ကြီးနှင့် သုံးဆယ်ခင်လေးဘုရားတို့၏သားတော်ထိပ်တင်စစ်၊
- (၄) ထိပ်တင်ကိုယ်တော်ဘိုးနှင့် ထိပ်ခေါင်တင်စောတို့၏သားတော် မောင်ကြီး (ခေါ်) မင်းသားကြီး၊
- (၅) မြိတ်မြို့မှ ပန်းထိမ်ဆရာဦးသာခိုင်နှင့် ထိပ်ခေါင်တင်စောတို့၏သားတော် ထိပ်တင်မောင်၊
- (၆) မောင်မောင်ဆန်းနှင့် ထိပ်ခေါင်တင်စိုးတို့၏သားတော် မောင်ဦး၊
- (၇) ထိပ်တင်ကိုယ်တော်စိုးနှင့် ခင်ခင်ခေတို့၏သားတော် ထိပ်တင်မောင်၊
- (၈) ထိပ်တင်ကိုယ်တော်စိုးနှင့် ခင်ခင်စိုးတို့၏သားတော် မောင်မောင်ကြီး၊
- (၉) ထိပ်တင်ကိုယ်တော်စိုးနှင့် ခင်ခင်ရွှေတို့၏သားတော် မောင်တင်ကလေး၊
- ၁၀။ မောင်မောင်ကြီးနှင့် ထိပ်ခေါင်တင်တုတ်တို့၏သားတော် ထိပ်တင်ညို၊
- ၁၁။ စစ်ကဲကြီး(အမည်မသိရ)နှင့် ထိပ်ခေါင်တင်သန်းတို့၏သားတော် ထိပ်တင်ကြီး၊
- ၁၂။ တက်ခွဲတိုက်စား မင်းသားထိပ်တင်မှတ်နှင့် ထိပ်ခေါင်တင်ကောင်းတို့၏သားတော် မောင်မေကြီး၊
- ၁၃။ ညောင်အုပ်မင်းသားနှင့် ကိုယ်လုပ်တော် ခင်သစ်ကြီးတို့၏သားတော် ညောင်အုပ် ထိပ်တင်ကလေး၊
- ၁၄။ တပယ်မင်းသားမောင်မောင်ဘနှင့် ပခန်းမင်းသမီး သမီးတော်တို့၏သားတော် မင်းသား မောင်မောင်တင်တို့ ဖြစ်သည်။

မျိုးရိုးမြင့်သူများနှင့်သာ လက်ဆက်ပေးရိုး ရှိခဲ့ကြသည်။ ကုန်းဘောင်မင်းရိုးမှ ဆင်းသက်လာသော မြင့်မြတ်သောအနွယ်တော် နှစ်ဖက်မျိုးရိုးမှ ပေါက်ဖွားသူ ဖြစ်ကြရသည်။ သမီးတော်များနှင့် နှစ်ဖက်ရမည့် အာဒိစ္စကုလ၊ အာဒိစ္စဝံသ နေမင်းမျိုး နေမင်းနွယ်မှ ဆင်းသက်လာကြသော အသမ္ဘိန္ဒ ရာဇဝံသမှတ္တိယ အစစ်ဖြစ်ကြသူတို့ ဆွဲရှားရခြင်းအတွက် အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးဖုရားကိုသာ အပြစ်တော်တင်ကြလေသည်။ သီပေါဘုရင်မင်းတရား ရွှေနန်းသိမ်းမြန်းနိုင်စေခြင်းငှာ သွေးတူ ရည်တူ မင်းညီမင်းသားများ အားလုံးကို အစုလိုက်အပြုံလိုက် သွေးမြေခစေခြင်းအားဖြင့် အမျိုးမပြား ထိမ်းမြားစုံဖက်ရန် အကြောင်းမလှ ရှိခဲ့ရသည်။ ကျွန်ကောင်းကျန်ရာ အမျိုးနိမ့်ပါး မင်းမျိုးမင်းသွေး မစစ်ကြသူများကို အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးကိုယ်တိုင်က နှလုံးတော်မရွေးနိုင်ဘဲ ရှိခဲ့သည်။ ဥက္ကာဝံသ မင်းမျိုးမှ အစဉ်အဆက် ဆင်းသက်သော၊ ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်းအပြင်၌ ထူးမြတ်သော ဘုန်းသမ္ဘာအာဏာ တန်ခိုးနှင့်ပြည့်စုံသော၊ နေဘဝတိုဘူမိပါလ ဘူနာထ စသော ပညတ်အပေါင်းဖြင့် ထင်ရှားသော၊ နေနတ်နွယ်လာ မဟာဝင်ဇာတ်ဖြစ်သော၊ ကုန်းဘောင်အာဒိ ဝရာဘိဇနိန် ကွာပိန္နဲရာမိ နတ်စစ်သမ္မတိ သာကီနရိန္ဒာ ရတနာပုဏ္ဏ ရွှေပြည်မ၌ တေဘုန်းမီး ညီညီတောက်လင်း မင်းထက်မင်းမှ ဆင်းသက်လာကြသူ သမီးတော်များဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ မင်းရည်မင်းသွေး ဝေးသူ မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်နှင့်မျှ လိုက်လျောစုံဖက်ပေးရန် အကြောင်းမရှိကြောင်း ကြေညာခဲ့သည်။ မျိုးရိုးဇာတိ နိမ့်ပါးသူများနှင့် စုလျားနှောင်ဖက် လက်ဆက်ပေးခြင်းအားဖြင့် သမီးတော်တို့၏ မြင့်မြတ်သော အသရေတော်ကို မညစ်နှမ်းစေချင်သည့်အတွက် ခွင့်မပြုခြင်းဖြစ်၏။

“ဒါဖြင့် ဒေါ်လိကျတော့ကော၊ ဒေါ်လိကျတော့ မင်းသားတစ်ပါးပါးရှာဖို့တော့ စိတ်သောက ရောက်စရာရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဥမ္မာဒေးက ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

“မှန်တာပေါ့။ သူ့ကျတော့ သူ့စိမ်းတစ်ယောက်ရဲ့ အခြေအနေပေါ့ကွယ်။ သူ့ခမျာ သမီးတော်လေးပါးနဲ့ အဖော်အဖက်အဖြစ် ခစားနေရတာနဲ့ပဲ ဘဝတစ်ခုလုံး အချိန်ပေးထားရတာ မဟုတ်လား။ တကယ်တမ်းတော့ သူလည်း မှီခိုနေရသူပဲ။ ဘယ်လိုမိသားစုက ဆင်းသက်လာလို့ ဘယ်ဇာတိဇာစ်မြစ်မှန်း မသိရတဲ့ အစေအပါးတစ်ယောက်ပဲ။ သည်လိုမိန်းမသားတစ်ယောက် အတွက် အားကိုးအားထားရှာဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်မှာလဲ။ ဘယ်နေရာက စမလဲ။ သည်မှာ လား၊ မြန်မာပြည်မှာလား”

သည်အတွက် ဥမ္မာဒေးမှာ အဖြေမရှိပြန်။ အိမ်ထောင်သားမွေးကိစ္စနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဒေါ်လိ ကိုယ်တိုင်က စတင်ဆွေးနွေးခဲ့တာ မရှိသလို၊ သူမက စကားစနစ်ခြင်းလည်း မရှိ။ ဥမ္မာဒေးအဖို့တော့ အခြားမိတ်ဆွေ အမျိုးသမီးအချို့နှင့် အိမ်ထောင်ရေး၊ သားရေးသမီးရေး အနည်းအပါး ပြောခဲ့ တာတော့ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် အိမ်ထောင်သက် ငါးနှစ်ရှိပြီဖြစ်သည့်တိုင် သားသမီး မပွား စည်းရသေးသော သူမအဖို့ သားဆုပန်ခြင်းလို ကိစ္စကအစ စွမ်းကောင်းစွမ်းရာ ဆေးမြီးတို့တွေ အကြောင်း ပြောဖြစ်ကြသည်လည်း ရှိပါ၏။ သည်လိုကိစ္စမှာတော့ ဒေါ်လိနှင့်မတူပါ။ သူမနှင့် ဒေါ်လိ၏ ဆက်ဆံရေးမှာ ငယ်ပေါင်းရင်းချာ အခြေခံက လာခြင်းမဟုတ်။ လူသိနတ်ကြား ပြောနိုင်တာမျိုးမဟုတ်။ အိမ်ထောင်သည် အချင်းချင်းမဟုတ်။ တကယ်ကို ဆန့်ကျင်ဘက်။

ဘယ်အကြောင်းအရာအတော့ မပြောကောင်း မဆိုအပ်ဆိုတာမျိုး သူမရော ဒေါ်လိပါ အလိုလို သိနေကြတာလည်း ပါပါ၏။ ဥမ္မာဒေးက ကိုယ်ဝန်ရှိရေး လုံးပန်းနေရသူ။ ဒေါ်လိက အပျိုကြီး။ သည်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် တွေ့ဆုံရခြင်းတွေမှာ ဟိုအကြောင်း သည်အကြောင်းနှင့်ပင် ငုတ်တုတ်မိုးလင်းရတာတွေသာ များခဲ့သည်။ ဒေါ်လိနှင့်အတူ ရှိနေရသည့်အခါတိုင်း ကိုယ်တိုင် ဇနီးမယားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်မလာသေးသည့်အတွက် ပူပန်သောကရောက်နေရမည့်အစား အပက်စွဲများနှင့် ပြီးနေရသည့်အတွက်လည်း သူမခေါင်းထဲမှာ ပီစီးနေသော ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး လွှတ်ချလိုက်ရသလို ခံစားရသည်။ ပမာအားဖြင့် တောရွာဘက် ရထားလုံး မောင်းသွားသည့်အခါ လူတွေအားလုံး အိမ်တွေထဲက အလျှိုအလျှို ပြေးထွက်လာကြကာ ဒေါ်လိကို နှုတ်ဆက်ကြတာ၊ တိုလီမုတ်စကလေးတွေ ပေးကြကမ်းကြတာ၊ သစ်သီးသစ်နှံကလေးတွေ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ ပေးကြတာ၊ ပိတ်စ တစ်တောင်တစ်ထွာ ပါးကြတာတွေကိုကြည့်ရင်း သူမကိုယ်တိုင် လက်ဖျားခါခဲ့ ရသည်။ ဒေါ်လိနှင့် ရွာသူရွာသားတို့ ကိုကာနီဘာသာစကားဖြင့် ခဏတစ်ဖြုတ် စကားပြောကြား ပြီးနောက် ကိုယ့်ခရီးကိုယ်ဆက်ကြသည့်အခါ ဒေါ်လိက မျက်နှာကလေး ပြုံးထားရင်း ရှင်းပြ သလိုလိုနှင့် ပြောသည်။

“အဲသည့်မိန်းမရဲ့ ဦးလေးတစ်ယောက်က ကျွန်မတို့စံအိမ်တော်မှာ အလုပ်လုပ်နေကျ လေ”

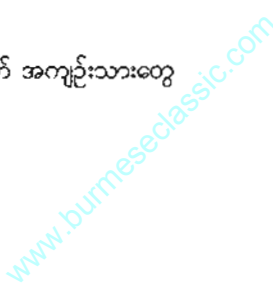
ဒေါ်လိက ရေးကြီးခွင့်ကျယ်မဟုတ်သလိုလို ပခုံးကလေးတွန့်ရင်း ပြောနေသော်လည်း သူတို့ချင်းဆက်ဆံရေးက သာမန်ဆက်ဆံရေးထက် ပိုတာကိုတော့ ဥမ္မာ ပြောနိုင်ပါသည်။ တစ်ခါ တလေတော့ သည်လူတွေ ဘယ်သူလဲဆိုတာ တိတိကျကျသိချင်သလို ဘာတွေများ ပြောကြ ဆိုကြတာပါလိမ့်ဆိုသည့် သိချင်စိတ်ကလေး ကဲနေတတ်သည်။ သို့သော် သည်လိုဆုံစည်းမှု တွေထဲမှာပင် တစ်ခါက ခင်ပွန်းသည် ပြောခဲ့ဖူးသလို သူစိမ်းအာကန္တဖြစ်နေရသည့် ဒေါ်လိခမျာ မိမိဇာတိအရပ်နှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာခြင်း တိတ်ဆိတ်မှုကျင်းချိုင်ထဲ ကျနေသည်လည်းရှိ၏။ ရံဖန်ရံခါဆိုသလို ဥမ္မာဒေးနှင့် ဒေါ်လိတို့နှစ်ယောက်သား ရထားလုံးတစ်စီးနှင့် ရွာတွင်း မောင်းဝင် လာသည့်အခါ လူဝိုင်းလာရာက အုံကြီးကျင်းကြီးထအောင် များလာတတ်သည်။ ရထားမောင်း သမားကြီး ကန်တိုရီးက လှည်းထိုင်ခုံပေါ် ထိုင်လျက်က ရွာသူရွာသား လူစုလူဝေးကြီးကို လမ်းဖယ်ပေးကြရန် အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းသည်။ ပုလိပ်သား ခေါ်ရှင်းခိုင်းရမလားလို့လည်း မြောက်တတ်သည်။ သည်တော့မှ မိန်းမအုပ်များနှင့် ကလေးများက ကောလိပ်တော်အရာရှိကတော် ကလေးကို မှတ်မိသွားကြဟန်ဖြင့် ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်ကြကာ မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် ယိုယိုကြီး ဆုတ်ကြလေ၏။

တစ်ခါတော့ ဒေါ်လိက ရယ်ရင်းမောရင်း ပြောသည်။

“ကြည့်လေ...ရှင်တို့တိုင်းပြည်က လူတွေများ ထောင်မျိုးတွေထက် အကျဉ်းသားတွေ ကို ပိုပြီး လက်ခံနေကြသလိုပါပဲလား”

“ကျွန်မကတော့ ထောင်မျိုးမဟုတ်ရပါဘူးရှင်”

“ဒါဆို ဘာလဲ”



ဒေါ်လီက ပြုံးနေသော်လည်း သူမအသံထဲမှာ အကဲစမ်းသည့်ခံစားမှုကလေး ပါနေသည်။

“သူငယ်ချင်း၊ သေချာလား”

“ပိုပါရှင်၊ ဒါပေမဲ့ မတော်တဆပေါ့လေ”

အူတိုစိတ်ကလေး ခံနေသော်ငြား ဒေါ်လီအသံထဲက အငေါ့ကလေးကို ဝမ်းသာရသေးသည်။ ဥမ္မာဒေးက သူမပေါ် ကောလိပ်တော်အရာရှိကတော် အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ထက်မြက်သော ခရိုင်အရာရှိကတော် အဖြစ်လည်းကောင်း ရောက်လေရာ နေရာတိုင်းမှာ ကြံ့ရသည့် ဣဿမစ္ဆရိယကိုရော ခယဝပ်တွဲရှိမှုကိုပါ အားဖြည့်ဆေးလို့ သဘောထားသည်။

တစ်ရက်မှာတော့ ဒေါ်လီနှင့် ဥမ္မာဒေးတို့ ရထားလုံးစီးရင်း ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ စီးလာကြရင်းက ဒေါ်လီနှင့် ရထားမောင်းသမားအိုကြီး ကန်ဟိုဂျီးတို့ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ခွန်းကြီးခွန်းငယ် အော်လာခဲ့ကြသည်။ နှစ်ဦးသား အချေအတင်အော်ကြသည့် စကားလုံးတွေထဲမှာ အာရုံရောက်သွားကြသည့်အခါ ဒေါ်လီသည်ပင် သူမနှင့်အတူ ဥမ္မာဒေးရှိနေခြင်းကို မေ့လျော့သွားခဲ့သည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အော်ကြဟစ်ကြရာက ခေတ္တနားသည် ကြားချိန်ကလေးတွေမှာ ဒေါ်လီက နဂိုပုံမှန်စိတ်ကလေး ပြန်မွှေးသည်။ မြို့၏ သမိုင်းဝင်နေရာ အဆောက်အအုံတွေကို လှမ်းပြသည်။ ရွာက ပုံတိုပတ်စကလေးတွေ ပြောပြသည်။ သို့သော် တစ်ချိန်လုံး ရင်ထဲမှာခံနေသည့် ဒေါသစိတ်ကလေး ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ တဒင်္ဂအချိန်ကလေးအတွင်းမှာ နဂိုဒေါသတွေ ပြန်ပေါ်လာပြန်လေ၏။ ထိုအခါ ရထားလုံးမောင်းသမားကြီးကို ခြစ်အော်ပြန်သည်။

ဥမ္မာဒေးကတော့ နားဝေတိမ်တောင်ဖြစ်နေလေသည်။ ဒေါ်လီရော သူ့ရထားမောင်းသမားကြီးပါ ကိုကာနီ ဘာသာစကားဖြင့် အော်ဟစ်နေကြသည်ဖြစ်ရာ သူတို့ပြောသမျှစကားကို တစ်လုံးတစ်ပါဒမျှ နားမလည်နိုင်ဘဲ ရှိနေခဲ့သည်။ ဘယ်လို တယ်အကြောင်းကြောင့်များ အိမ်သူအိမ်သားချင်း ရန်ဖြစ်ကြသလို သံကုန်ဟစ်နေကြတာပါလိမ့်။

“ဒေါ်လီ ...ဒေါ်လီ”

ဥမ္မာက ဒေါ်လီဦးတွေကို ကိုင်လှုပ်ရင်း မေးသည်။

“ဒေါ်လီ...ဘာတွေများဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ အားလုံး အဆင်ပြေပါပြီ”

ဒေါ်လီက နှုတ်ခမ်းတွေကိုကိုင်ရင်း မပွင့်တပွင့်ပြေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပင်လယ်အော်ပေါ်က လေတဖြူးဖြူးတိုက်နေသည့် လေကြောင်းကျ ကျောက်ဆောင်များပေါ်တွင် တည်ထားသည့် ရတနာဂီရိမြို့ကလေး၏ အလယ်ခေတ်ခံတပ်မြို့ရိုးကြီးများအားဖြင့် အရိပ်အာဝါသ ပေးထားသော ဘာဂဝတီဘုရားကျောင်းရှိရာဘက် ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ရထားလုံးရပ်လျှင်ရပ်ချင်း ဥမ္မာဒေးက ဒေါ်လီ လက်မောင်းကိုဆွဲကာ ပျက်စီးနေသည့် ခံတပ်မြို့ရိုးတွေဘက် ခေါ်လာခဲ့သည်။ သူ့ရဲခို သူ့ရဲပြေး လျှောက်လမ်းတွေအထိ နှစ်ယောက်သား တက်လာခဲ့ကြပြီး မြင်ကွင်းကို မျှော်ကြည့်ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ အောက်နားဆီမှာတော့ မြို့ရိုးက အောက်ဘက် ပေတစ်ရာလောက်မှာရှိနေသည့် ပင်လယ်ထဲသို့

မတ်စောက်စောက် နိမ့်ဆင်းသွားရာက မျဉ်းဖြောင့်တစ်ကြောင်းနယ် မှိန်ဖျော့ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

“ဒေါ်လီရယ်...ရှင်တို့ ဘာတွေဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာလောက်တော့ ကျွန်မ သိချင်တယ်”

ဒေါ်လီက အသိမဲ့စွာ ခေါင်းခါနေခဲ့သည်။

“ရှင်ကို ပြောလည်း ပြောချင်ပါရဲ့။ ပြောလို့လည်း မဖြစ်နိုင်လို့ပါရှင်”

“ဒေါ်လီရယ်...၊ ရှင် ကျွန်မရဲ့ရထားသမားကို အော်စရာအကြောင်းမှ မရှိနိုင်တာ။

သည်ကြားထဲ ရှင်တို့ ဘာတွေပြောကြတာလဲ မေးပြန်တော့ ငြင်းဆန်တယ်”

ဒေါ်လီ ချီတုံချီတုံဖြစ်နေချိန်မှာ ဥမ္မာဒေးက ထပ်ဆွသည်။

“ရှင် ကျွန်မကို ပြောရမယ် ဒေါ်လီ”

ဒေါ်လီက နှုတ်ခမ်းကလေးကို ကိုက်ထားရင်း ဥမ္မာဒေး၏မျက်လုံးတွေကို မမှိတ်မသုန်ကြည့်နေခဲ့သည်။

“ကျွန်မပြောပြရင် ကောလိပ်တော်အရာရှိကို ပြန်မပြောဖို့ ကတိပေးနိုင်မလား”

“ကောင်းပြီလေ”

“ရှင် ကတိပေးတယ်နော်”

“အလေးအနက် ပေးပါတယ်ရှင်၊ စိတ်ချရဲ့”

“ပထမသမီးတော်အကြောင်း ပြောကြတယ် ပါ”

“ပြောပါဦး”

“ပထမသမီးတော်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ”

ဥမ္မာဒေးသည်ပင် အသက်ရှူမှားသွားခဲ့သည်။ မယုံကြည်နိုင်လွန်းစွာဖြင့် ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့်ပိတ်လိုက်သည်။

“ဖအေကကော”

“မိုဟန်းဆဝမ့်”

“ရှင်တို့ရထားမောင်းသမားလား”

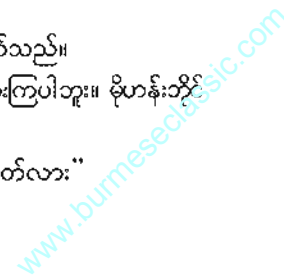
“ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒါပေါ့ ရှင်ရထားမောင်းသမား ကန်ဟိုဂျီး သိပ်ကိုဒေါသဖြစ်နေတာ။ သူက မိုဟန်းဘိုင်ရဲ့ ဦးလေးကိုး။ သူတို့မိသားစုက သူတို့နှစ်ယောက် လက်ဆက်ရေးမှာ အရှင်နန်းမတော်ကြီးဖုရားက သဘောတူစေချင်ကြတယ်။ ဒါမှ မွေးလာမယ့်ကလေးက တစ်လင်းသား မဖြစ်မှာမူတ်လား”

“ဒါပေမဲ့ ဒေါ်လီရယ်...၊ သူ့သမီးတော်ကို ရထားမောင်းသမားနဲ့ လက်ဆက်ဖို့ အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးက ဘယ်လိုလုပ် သဘောတူမှာတဲ့လဲ”

သည်အခါမှာတော့ ဒေါ်လီက ခပ်ငေါက်ငေါက် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့က သူ့ကို ရထားမောင်းသမားရယ်လို့ သဘောမထားကြပါဘူး။ မိုဟန်းဘိုင်လည်း ကျွန်မတို့လိုပါပဲ”

“သို့ပေမယ့် သူ့မိသားစု၊ သူ့မျိုးရိုးကလည်း ရှိသေးတာမဟုတ်လား”



ဒေါ်လီက စက်ဆုပ်သွားဟန်ဖြင့် လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆတ်ခနဲ ရိုက်လိုက်သည်။
“ရှင်တို့ကုလားတွေအားလုံး အတူတူပဲ။ အားလုံး အမျိုးဇာတ်ပေါ်မှာ တွေးကြောက်နေကြသူချည်းပဲ။ အသေးစိတ် စီစဉ်ထားတဲ့ အိမ်ထောင်ပြုတာမျိုးချည်းပဲ။ ကျွန်မတို့တိုင်းပြည်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်က ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို နှစ်သက်တယ်ဆိုရင် သည်မိန်းမသားဖြစ်ချင်သလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖြစ်ခွင့်ရှိတယ်”

သည်အခါ ဥမ္မာဒေးကလည်း ပြန်လှန်ချေပသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဒေါ်လီရယ်... ကျွန်မ ကြားဖူးသလောက်တော့ သည်လိုကိစ္စတွေမှာ အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးက သိပ်ကို စိစာကြောင်တယ်ဆို။ သမီးတော်တွေနဲ့ စုံဖက်ရလောက်အောင် အရည်အချင်းပြည့်မီသူရယ်လို့ မြန်မာပြည်မှာတောင် တစ်ဦးမျှမရှိဘူးလို့ စဉ်းစားသူမဟုတ်လား”
ဒေါ်လီက ရယ်သည်။

“ရှင်က သမက်တော်လောင်းစာရင်းဆိုတာကို ကြားထားပုံရတယ်။ ဒါပေသိ ရှင်သိဖို့က အဲသည်လူတွေဆိုတာ အမည်နာမတွေသက်သက်ပါ။ သည်လူတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ သမီးတော်တွေက ဘာမှတောင် သိကြတာမဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့အထဲက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ စုံဖက်တာကမှ အခြေအနေအရ ရှုပ်ထွေးနိုင်သေးတယ်။ သို့ပေသိ မိုဟန်းဘိုင်နဲ့ သမီးတော်တို့ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကြားမှာတော့ ဘယ်လိုရှုပ်ထွေးမှုမှမရှိဘူး။ ဒါကလည်း သိပ်ကို ရှင်းပါတယ်လေ။ နှစ်ကာလများစွာကို အတူတကွ လွန်မြောက်ခဲ့ကြတယ်။ တစ်မိုးအောက်မှာ အတူတကွ ရှိခဲ့ကြတယ်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားသားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမသားတစ်ယောက်ဟာ သည်လိုပဲရှိရမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့်ရင် မိဖုရားခေါင်ကြီးကကော မျက်မာန်တော် မရှဘူးလား၊ မင်းတရားကြီး ရောပေါ့လေ”

“အဲသလိုမရှိကြပါဘူး။ ရှင်လည်းသိသားပဲ။ မိုဟန်းဘိုင်နဲ့ ကျွန်မတို့အားလုံးနဲ့က အင်နန် သံယောဇဉ်ရှိကြပါတယ်။ အရှင်နှစ်ပါးဆိုရင် ပိုလိုတောင် ရှိကြကြတယ်။ ကျွန်မတို့ချင်းမှာ ကွဲပြားတဲ့စရိုက်တွေ ရှိကြတယ်ဆိုတော့ သူ့အပေါ်မှာ ကျွန်မတို့အားလုံး နည်းနည်းလေးတော့ ချစ်ခင်ကြသူတွေချည်းပဲလို့ ကျွန်မထင်တယ်။ သူက ကိစ္စဝိစ္စအားလုံးလိုလိုမှာ ကျွန်မတို့နဲ့အတူ ရှိရသူပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ဘေးမှာ တစ်ဦးတည်းသော ထာဝရ ရပ်တည်သူဟာလည်း သူပါပဲ။ အတန်အသင့်အားဖြင့် ကျွန်မတို့ကို ရှင်သန်စေတယ်။ ဆင်ခြင်စေတယ်။ အံ့ခုလည်း သည်ဖြစ်ရပ်မှာ တကယ်ကို စိတ်လက်မချမ်းမသာဖြစ်နေရတဲ့ တစ်ယောက်တည်းသောသူဟာ မိုဟန်းဘိုင်ပဲ။ သူ့ခမျာ သည်ကိစ္စများ ရှင်ခင်ပွန်း ကောလိပ်တော်အရာရှိသာ သိလိုက်ရင် အကျဉ်းထောင်ကို ပို့တော့မှာပဲလို့ ထင်နေရတယ်”

“ပထမသမီးတော်ကကော ဘယ်လိုခံစားနေရသလဲ”

“မရဏစံအိမ်ကြီးထဲက ဆွဲနုတ် ကယ်ထုတ်ခဲ့ရသလိုပါပဲ။ ဘဝအသစ်တစ်ဖန် ပြန်စေရပြီ ပြောပါတော့”

“ရှင်ကျတော့ကော ဒေါ်လီ၊ ရှင်အတွက်ရော ရှင်အနာဂတ်အတွက်ပါ ကျွန်မတို့ တစ်ခါမှ မပြောဖြစ်ကြဘူး။ ရှင် အိမ်ထောင်ရက်သားပြုဖို့ အလားအလာတွေကကော ဘယ်လိုလဲ။

ရှင်ကိုယ်တိုင် သားသမီးပွားစည်းဖို့ကိစ္စတွေကကော။ ဒါတွေကို ရှင် ဘယ်တုန်းကမှ မတွေးခဲ့ဖူးဘူးလား”

ဒေါ်လီက မြို့ရိုးနံရံကို မှီလိုက်သည်။ မျက်လုံးတွေကိုတော့ တဝေါဝေါ မြည်ဟည်းနေသည့် ပင်လယ်ပေါ် စူးစိုက်ထားလေသည်။

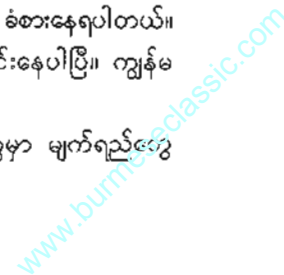
“ရှင်ကို မှန်တဲ့အတိုင်းပြောရရင် ဥမ္မာရယ်၊ ကျွန်မဖြင့် တစ်ချိန်လုံး သားသမီးကိစ္စ စိတ်ရောက်ခဲ့ရတာချည်းပါရှင်။ သို့ပေသိ ထိပ်ခေါင်တင် ထိပ်စုမြတ်ဖုရားကြီးရဲ့ ရင်သွေးတော်ကို တစ်ခါကြုံရတော့မယ်။ မိုဟန်းဘိုင်ရဲ့ကလေးကို ကျွန်မ တစ်ခါကြုံရတော့မယ်။ အဆန်းတကြယ်ကိစ္စ ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ သည်လိုဆိုပြန်တော့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အတွေးတွေ ကျွန်မခေါင်းထဲက ပျောက်သွားခဲ့တယ်။ အခုများ ကျွန်မ အိပ်ရာက နိုးပြီဆိုတာနဲ့ သည်ရင်သွေးတော်ကလေးဟာ ငါ့ကလေးပဲ။ ငါ့ဝမ်းထဲမှာ ဆောင်လွယ်ထားရသူကလေးပဲလို့ ကျွန်မ ခံစားရတယ်။ သည်မနက်ပဲ ကလေးမကလေးတွေက ထိပ်ခေါင်တင် ထိပ်စုမြတ်ဖုရားကြီးကို လျှောက်တင်နေကြတာ ကျွန်မ ကြားတယ်။ ‘ရင်သွေးတော်ကလေး ထွားရဲ့လားဖုရား’တို့၊ ‘ညက ရင်သွေးတော်ကလေး လှုပ်တာ သိတော်မူသလားဖုရား’တို့၊ ‘သည်မနက် ရင်သွေးတော်ကလေးရဲ့ဖုရားဘယ်ဘက်ရောက်နေပါသလဲဖုရား’တို့၊ ‘ရင်သွေးတော်ကလေးရဲ့ဦးခေါင်းကို ဖုရားကျွန်မတို့ လက်နဲ့ စမ်းချင်ကြပါဘိ ဖုရား’တို့။ ထိပ်ခေါင်တင်ကို ဘာတစ်ခုမှ မမေးချင်သူကတော့ ကျွန်မပဲ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် မွေးရမယ့်ကလေးလို့ပဲ သူတို့မေးသမျှ မေးခွန်းတိုင်းကို ကျွန်မ ဖြေနိုင်တယ်လို့ ကျွန်မ စိတ်ထဲ ခံစားနေရတယ်”

ဥမ္မာက နူးညံ့စွာ ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဒေါ်လီရယ်... ဒါက ရှင်ကလေးမှ မဟုတ်တာဘဲ။ ဘယ်လောက်ကြီးပဲ ရှင်ကလေးပါပဲလို့ ပြောပြော ဟုတ်မှမဟုတ်ဘဲနဲ့။ ဘယ်တော့မှလည်း ရှင်ကလေးဖြစ်လာစရာ အကြောင်းမှ မရှိဘဲနဲ့။”

“ဒါကလည်း ရှင်အဖို့တော့ ဆန်းချင်လည်း ဆန်းနေမှာပေါ့လေ။ ရှင်လိုပဲ တခြား တစ်ယောက်ဆိုရင်လည်း ကျွန်မ နားလည်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့နဲ့တော့ မတူဘူး။ စံအိမ်တော်မှာ ကျွန်မတို့ သိပ်ကိုငယ်တဲ့ ဘဝတွေနဲ့ နေကြရတာပါ။ အနစ် နှစ်ဆယ်လုံးလုံး နေ့စဉ်နဲ့အမျှ သည်အသံတွေနဲ့ပဲ အိပ်ရာက ထကြရတယ်။ သည်ပြောသံ ဆိုသံတွေနဲ့ပဲ နိုးကြရတယ်။ သည်မြင်ကွင်းတွေ သည်မျက်နှာတွေနဲ့ပဲ နိုးကြရသူတွေပေါ့လေ။ ကျွန်မတို့မှာ ရိုတာလေးနဲ့ ရောင့်ရဲကြရတယ်။ တွေ့နိုင်သမျှ စိတ်ချမ်းသာစရာကို ရှာကြရတယ်။ သည်ကလေးကို ဘယ်သူကပဲ ဆောင်လွယ်ထားရသည်ဖြစ်စေ ကျွန်မအဖို့တော့ အကြောင်းမဟုတ်တော့ပါဘူး။ သည်သန္ဓေတော် ခြင်းအတွက် ကျွန်မမှာ တာဝန်ရှိလာပြီလို့ ကျွန်မရင်ထဲမှာ ခံစားနေရပါတယ်။ ဒါဟာ ကျွန်မတို့ဘဝတွေအတွက် ဘဝဝေစုဆိုရင်ပဲ ကျေနပ်စရာ ကောင်းနေပါပြီ။ ကျွန်မ ကလေးလို့ သဘောထားနိုင်ပါပြီ”

ဥမ္မာဒေးက ဒေါ်လီကိုသာ ငေးနေခဲ့သည်။ ဒေါ်လီမျက်လုံးတွေမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံနေတာကိုလည်း မြင်နေရသည်။



“ဒေါ်လီရယ်...။ သည်ရင်သွေးတော်ကလေး မီးရှူးမြင်ပြီးပြီ ဆိုတာနဲ့ ဖြစ်နေကျ အတိုင်း ဖြစ်လာစရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူးလို့ကော ရှင် ထည့်မတွက်တော့ဘူးလား။ စံအိမ် တော်ထဲက ရှင် နောကျွန်းလှပါပြီဆိုတဲ့ ဘဝဟာလည်း တစ်ခန်းရပ်ရတော့မယ်။ ဖြစ်နိုင်သမျှတော့ ရှင် ခွာရဖို့ပဲရှိတယ်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး ထွက်သွားဖို့ပဲရှိတယ်။ ရှင် တစ်ယောက်အဖို့တော့ စိတ်ရှိတဲ့အတိုင်း သည်ကခွာဖို့ ရှိတော့တယ်”

ဒေါ်လီက ဥမ္မာဒေးကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဘယ်ကိုများ ကျွန်မ သွားရမှာတဲ့လဲ ရှင်ရယ်။ ကျွန်မသိတာဆိုလို့ သည်တစ်နေရာပဲ ရှိတာပါ။ သည်နေရာဟာ ကျွန်မရဲ့ရှင်သန်ရာပါ”

∴ * ∴

မုတ်သုံရာသီ၏ သစ်လုံးပြည့် သစ်ဆင်းချောင်းများ ရောဝတီမြစ်မထဲသို့ စီးဝင်ကြ သည့်အခါ ကျသစ်တို့ သစ်လုံးချင်းရိုက်ကြကာ ဝရန်းသုန်းကား တိုးကြဆောင့်ကြရင်း ပျစ်တွဲကြီး ထလျက် နင်းကျော်လွှားလွှား မခြားမလပ် ရှိကြလေသည်။ လူ့စိမ့်မှုအားဖြင့် အလျဉ်မပြတ်ရှိနေ သည့် တိုက်ဆိုင်မှုမျိုးမဟုတ်။ ရက်သတ္တပတ်နှင့်ချီကာ နေ့အလင်းလင်း ညအမှောင်မှောင် အစဉ် မပြတ် အလပ်အခြားမရှိ တောက်လျှောက်ကြီး တည်နေသည့် ကျယ်လောင်မြည်ဟည်း လှသော တော်လဲသံ၊ ကမ္ဘာအော်သံတို့နှင့်မခြား သံဟုန်မစဲ၊ သည်းသည်းရုန်းရုန်း၊ ချွန်းချွန်း ပေါက်မျှ၊ မွေနှောက်ထောင်းထောင်း၊ ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်း၊ သစ်လုံးချင်း အောင်းမိကြရာမှ ဖြစ်လာသည့် သစ်ပြိုင်ကြီးဖြစ်၏။ ထိုအခါကာလ၌ မြစ်မသည်လည်း စုန်စုန်ကြီး မောက်မို လျက် အမျက်ဒေါသအားဖြင့် တစ်ဟုန်ထိုး စီးဆင်းသော ရေ၏ အလျဉ်ကြောင့် တောတောင် ကိုင်းကျွန်း၊ ရိုက်မွမ်းသံထင်၊ ပဲ့တင်ထပ်မော၊ သောသောဝုန်းလှိုက်၊ ကျိုက်ကျိုက်ကျိုးကျိုး၊ ရေအတိုးကြီး တိုးနေသည်ဖြစ်ရာ ဝဲကြီးဩဃ ပွက်ပွက်ထခြင်းနှင့်အတူရှိကြသော ရေကတော့ ဂယက်ဝိုင်းကြီးများ၊ ကျယ်လောင်လှသော မြစ်ညည်းသံကြီးဖြင့် စီးဆင်းနေသော ရေစီးသံ များအားဖြင့် မြစ်တစ်ခွင်လုံး ထောင်းလမောင်းကြေလျက်ရှိလေ၏။ ရေတံပိုးကြီးထနေသော လက်တက်ချောင်းတို့ မြစ်မတွင်း ခေါင်းနင်းဆင်းကြသည့်အခါ အလေးချိန်ဝန် စီးကြကုန်သော သစ်လုံးကြီးများသည်ပင် ဦးစောက်ကျွမ်းပြန် မဟန်နိုင်ဘဲ ရှိကြရုံမက ပေငါးဆယ် အလျား ရှိသော သစ်လုံး ပင်စည်ကြီးများမှာ ရေ၌ ရှုပ်ပြေးသော ကျောက်ဒိုးပြားနယ် ရိပ်ရိပ်လျင်လျင် ရှိကြလေသည်။ ညှိုးညှိုးညှိုးညှိုး မြစ်လုံးကွဲသံကြီးသည်ကား ဝေးလံသော ကုန်းတွင်းဘက်ဆီသို့ တရစပ် ပစ်ခတ်နေကြသည့် အမြောက်သံ၊ စိန်သံ၊ မြတပူသံ စသော လက်ထုတ်စဉ်းသွား လေးမြား မီးပေါက်နယ် ထုတ်ချင်းမြေမှို ကောင်းကင် ကျိုးခမန်း ရှိလေ၏။

ဤသို့သောအရာများအားဖြင့် လက်တက်ချောင်းများနှင့် ပိုင်းကန်ထားသော မြစ်မ၌ ကျွန်းသစ်ကုမ္ပဏီတို့၏ အကျိုးစီးပွားတို့သည် ကြီးစွာသော အရဲစွန့်ခြင်းဖြင့် ရင်းရသည့်နယ်

ရှိလေသည်။ သည်လို ရေဆင်းလများတွင် ဧရာဝတီမြစ်မရေသည် ဝါးလုံးထိုးစီးဆင်းတတ်သည့် အားလျော်စွာ ရေရိုးတစ်လျှောက် ဆင်းလာကြသော သစ်လုံးများကို ကမ်းအရောက် လျင်လျင် မြန်မြန် မဆယ်မရွှေနိုင်ကြလျှင် ကောင်းကောင်းကြီး နစ်နာဆုံးရှုံးရဖို့သာ ရှိတော့သည်။ လိုအပ်မှု အရ သစ်လုံးများစွာတို့ ကုမ္ပဏီက တာဝန်ပေးထားသည့် ကုန်းပိုင်းလုပ်ခွင့် ကိုင်တွယ်ရသူများ ထံမှ ရေပိုင်းလုပ်ခွင့် ကိုင်တွယ်ရသူများထံသို့လည်းကောင်း၊ ဆင်ဦးစီးများ ဆင်များဆီမှ မြစ်ဆယ်သမား၊ ဖောင်သမားများထံသို့လည်းကောင်း အဆင့်ဆင့်ဖြတ်သန်း၍ ဤနေရာသို့ ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။ လက်တက်ချောင်းများနှင့် မြစ်မဆုံရာ ချောင်းပေါက်များတစ်လျှောက် ရေမျောသစ်များ ဆယ်ယူရာ၌ အထူးကျွမ်းကျင်ကြသော သစ်ဆယ်သမားများကို ရံထားကြရသည်။ မြစ်ရိုးတစ်လျှောက် သစ်တစ်လုံးလျှင် သုံးပြားနှုန်းဖြင့် ဆယ်ယူကြသော ရေကူး သစ်ဆယ်သမားများ သည်လည်း လူပိုက်တန်းကြီး ချသည့်ပမာ မြစ်ကို ဖြတ်ဆီးထားကြလေ၏။ ပြင်းအားသန်လှသော မြစ်ရေစီးထဲက မျောချသမျှ သစ်လုံးများကို ဆီးဆယ် လှောင်သူများဖြစ်၍ ဆယ်ရသမျှ သစ်လုံးများကို ကမ်းသို့ ပို့ဆောင်ပေးကြရသည်။ သစ်မျောရာသီ စပြီးဆိုသည်နှင့် ရေသာကမ်းသာ မြစ်ကမ်းပါးတစ်လျှောက် ယာယီ သစ်ရွေးသစ်ဆယ်လုပ်နိုင်ရန် ရွာလုံးကျွတ်ရွှေ့လာတတ်ကြသည်။ အသက်အရွယ်ရသူတွေက အလိပ်လိပ်ထနေသော ဝဲကတော့ထိုး ကျွန်းသစ်လုံးများ ပတ်လည်မှာ ကိုယ်ဖော့ထားကြရင်း ရေစီးအားကို ရင်နှင့်ခံကာ သစ်လုံးကြိုသစ်လုံးကြား တလွှားလွှား ဆယ်ယူနေကြချိန်မှာ ကလေးသူငယ်တွေက ကမ်းပါးတစ်လျှောက် လိုက်ကြည့်နေကြရသည်။ သစ်တစ်လုံးရပြီဆိုလျှင်နှင့် သစ်ဆယ်သမားအချို့က သစ်လုံးပေါ် မှောက်ခုံ ဝမ်းလျားထိုးရင်း ကမ်းခြေတက် ယက်လာကြသကဲ့သို့ တချို့ကလည်း သစ်လုံးပေါ် ကားယား ခွလျက် ခြေဖြင့် ခတ်ကာခတ်ကာ ကမ်းရောက်ပို့ကြသည်လည်း ရှိသည်။ အချို့သစ်သမားများ လူနည်းစုကတော့ ရေညိုရွဲရွဲ ရေမျောသစ်လုံးများအပေါ် မတ်တတ်ရပ်ကြကာ လက်သဖွယ် ကျွမ်းကျင်စွာသုံးနိုင်သော ခြေချောင်းကလေးများဖြင့် လှည့်ရင်းချာရင်း ကမ်းတိုက်ကြလေ၏။ သူတို့ကား သစ်ဆယ်ရာတွင် အသိအမှတ်ပြုခံကြရသော ဝိဇ္ဇာများဖြစ်၍ မြစ်၏အရှင်သခင်များလည်း ဖြစ်လေသည်။

ကမ်းပါးများဆီသို့ တစ်ကြိမ်ပိုပြီးသည်နှင့် သစ်လုံးများကို ဆိုင်းတွဲကာ ကွဲသတ်ထားခဲ့ရသည်။ လုံလောက်အောင် စုမိဆောင်းမိပြီးဆိုလျှင် ကျွမ်းကျင်သော သစ်ဖောင်ဖွဲ့သမားများက မြစ်မျောဖောင်ဖြစ်အောင် ဖောင်ပျစ် တွဲကြရသည်။ သစ်ဖောင်များမှာ အားလုံးတူညီကြရသည်။ တွဲရသော သစ်လုံးရေမှာလည်း ကုမ္ပဏီက သတ်မှတ်သည့်အတိုင်း ဖွဲ့ကြရခြင်းဖြစ်သည်။ အတိအကျအားဖြင့် ဖောင်တစ်ပျစ်လျှင် သစ်လုံးရေ သုံးရာခြောက်ဆယ် ပါတတ်သည်ဖြစ်၍ ဒါခင် သုံးဆယ်ဝန်းကျင်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ သစ်တစ်လုံးသည် တစ်တန် သို့မဟုတ် ယင်းနှင့်အထက် ချိန်ဝန်ရှိကြသည့်အတွက် ဖောင်တစ်ပျစ်သည် တန်အားဖြင့် စစ်သင်္ဘောငယ်တစ်စီးစာလောက် လေးလံကာ ဖောင်ပျစ် အကျယ်သည်လည်း အဆများစွာ တွဲမိသည်နှင့် ဈေးခင်းတစ်ခင်းစာ သို့မဟုတ် စစ်ရေးပြကွင်း တစ်ကွင်းစာလောက် ခင်းကျင်းနိုင်လောက်အောင်ကျယ်သည်။ ကြီးမားလှသော ရေပေါ်ခင်းပြန့်ကြီး၏အလယ်တွင် ဖောင်တစ်စုံတစ်ခု ရှိတတ်

၍ သည်ဖောင်တဲသည်လည်း ဖောင်သမားများ နားနေရန် ဖောင်သမားများကိုယ်တိုင် ဆောက်ထားကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဖောင်တဲများမှာ သစ်ထုတ်စခန်းများရှိ တဲကုပ်ကလေးများနှင့် တူကြသည်ဖြစ်ရာ နာရီပိုင်းအတွင်းမှာ အပြီးဆောက်နိုင်ကြသည်။ ဖောင်တဲများမှာ ပန္နက်ပုံအားဖြင့် တိတိကျကျ တူကြသည်ဆိုသော်လည်း ပုံဖော်ရာမှာတော့ ကွာတတ်ကြသည်။ အချို့တဲတွေမှာ တွယ်ကပ်ပေါက်နေကြသော နွယ်လျှောက်ပင် တလန်းလန်းရှိတတ်၍ တချို့တဲတွေမှာတော့ ကြက်လှောင်ခြင်း တစ်ခြင်းနှင့်အတူ ဆိတ်ခြံ၊ ဝက်ခြံကလေးများပင် ပါတတ်ကြသည်။ ဖောင်တစ်ပျစ်တိုင်းမှာ ထီးရိုးဝါးရှည်ကြီးထူကာ ဝါးဖျားတွင် မြစ်နတ်များကို ပသသည့်အနေဖြင့် သပြေညွန့်၊ မြေစာညွန့်တို့ ပူးချည်ထားတတ်ကြသည်။ အလုပ်တာဝန် ခွဲဝေမှုအရ ဖောင်များကို ဖြတ်မလွှတ်ခင် ဝါးတိုင်းဖျားမှာ သစ်ကုမ္ပဏီပိုင် အလံများ လွှင့်တင်ကြရသည်။

သစ်ဖောင်များမှာ မနက်စောစောမှ ညနေစောင်းအတွင်းသာ စုန်တက်ကြကာ ညနေစောင်းပြီးဆိုသည်နှင့် ကမ်းကောင်းရွေးကာ ကွဲသတ်ထားကြရသည်။ ဖောင်များကို လှော်တက်ကြီးများဖြင့် ပဲ့ကြရခြင်းဖြစ်ပြီး မြစ်ရေ စီးအားကိုသာ အဓိကအားပြုကြရသည့်အတွက် တစ်ရက်လျှင် ရေခိုင်ဆယ်မိုင်၊ ဆယ်ငါးမိုင်လောက်သာ ခရီးပေါက်လေ့ရှိ၏။ အထက်မြစ်ညာ သစ်တောများမှ ရန်ကုန်မြို့အရောက် မျောရသည့် ခရီးတစ်ကြောင်းသည် ရက်သတ္တပတ် ငါးပတ် သို့မဟုတ် ငါးပတ်ကျော်ကျော် ကြာတတ်သည်။

သစ်မျောရာသီတိုင်းမှာ ကုမ္ပဏီက ဟိုအကြောင်း သည်အကြောင်း ယိုးမယ်ဖွဲ့ကာ သည်ဖောင်ကြီးတွေပေါ်မှာ ရက်အနည်းငယ်လောက်တော့ အချိန်ဖြုန်းတတ်သည်။ ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော ထောင့်မှန်စတုဂံပုံ ဖောင်တွဲကြီးတွေပေါ်မှာ ပြောင်းလဲတတ်သော ဘဝ၏ နှုတ်စည်းချက်များနှင့်ပတ်သက်၍ ညှိယူဖမ်းစားတတ်သော အပျော်တွေလည်း ရှိပါ၏။ နှိုင်းရအားဖြင့် နေ့ခင်းအချိန်မှာရိုးရာ၏ နှစ်လှိုဏ်းကောင်းသော နွမ်းလျမှုများကြားမှာ ရံဖန်ရံခါဆိုသလို မြစ်ရေထဲ ကြိုးချထားသော ငါးဖျားချိတ်ကို စောင့်ကြည့်နေရခြင်းကလွဲ၍ အခြား ဘာမှလုပ်စရာ မရှိတာမျိုးလည်း ရှိသည်။ ဖောင်နှင့် ကမ်းပါးကြား ပျံနေကြသော ဖောင်သတ်ကြီးတွေ ဖျိုးဖျိုးဖျစ်ဖျစ် ဖြည့်ကြ။ မီးခိုးတွေ တငွေ့ငွေ့ အူထလာတတ်သော သစ်လုံးတွေကို ဖောင်သမားတွေက အပြေးအလွှား ရေပက်ကြ။ ယင်းသို့သော ညနေခင်း ဖောင်သတ်ချိန် (ကွဲသတ်ချိန်) စိတ်လှုပ်ရှားရတာတွေလည်းရှိသည်သာ။ ဖောင်ပျစ်ကြီးတွေက ကြီးမားကြသလောက် တွဲဆက်ထားပုံအရတော့ ဖောင်တွဲသစ်လုံးတွေက ခိုင်ခံ့ကြသည်မဟုတ်။ ဖောင်နှင့်သောင် ငြိကြ တိုက်ကြပြီးဆိုလျှင်တော့ ကြိမ်နှင့်အထပ်ထပ်တုပ်ထားသည်ဆိုသော ဖောင်ကြီးများသည်ပင် ကြိမ်တွေ တထောင်းထောင်း ပြတ်ကာ သစ်တစ်လုံးချင်း ပြုတ်ထွက်ကုန်ကြတော့သည်။ အမြင်အားဖြင့် ပိတ်ပိတ်ခဲခဲကြီးထင်ရသော်ငြား ဖောင်ချက်နှုန်းပြင်တွေက သဲရှင်သဲဗွက်တွေလို လှည့်စားတတ်ကြသည်။ သစ်လုံးတစ်လုံးနှင့် တစ်လုံးအကြား ရေလှုပ်သဖြင့် ဖြေချည်စုချည်ရှိတတ်သော အရာအထောင်သော အဟပေါင်းများစွာ တို့သည်လည်း ခြေချော်မိသည်နှင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော ခြေကျင်းဝတ်ထောင်ချောက်များသဖွယ် ဖြစ်လေသည်။

ဖောင်သမားအတော်များများမှာ စစ်တကောင်းဘက်မှ ဖြစ်သည်။ ကူမားရ်အဖို့တော့ သူငယ်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ပြောခဲ့ရသည့် ဒေသိယ ဘာသာစကားကို တစ်ခါ ပြန်ပြောခွင့်ရသဖြင့် လည်းကောင်း၊ စမုန်စပါးနှင့် မုန်ညှင်းစေ့ ခတ်ထားသော ငါးခေါင်းပဲဟင်းချက်နှင့် ငါးမြီးဟင်းကို တအောက်မေ့မေ့ လျှာအရသာခံရခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း လွန်စွာကျေနပ်လျက်ရှိလေသည်။ မြစ်၏ရေစီးနှုန်း အပြောင်းအလဲကို ကြည့်ရသည်။ ရေဖုံးလွှမ်းနေသော ရေပြင်ကျယ်ကြီးကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဖြတ်ရသည်အခါရှိသည်။ မြစ်စောက်အနီး ချဉ်းကပ်မိသည်အခါ အရှိန်တစ်ကျော့ တင်ရသည်လည်းရှိသည်။ မျှော်လင့်မထားသော မြင်ကွင်းများ၏ သန္ဓေအပြောင်းအလဲတွေကို လည်း အကဲခတ်ရပါ၏။ အခုပဲ သစ်တောစိမ်းစိမ်း မြိုင်စိမ်းစိမ်း။ အခုပဲ အရိုးအပြိုင်ပြိုင် ပင်လုံးခြောက်ခြောက် ထန်းတောကြီးများ ပျံ့နှံ့နေသည့် ပူပူလောလော ကြေးနီရောင် ကန္တာရ။

မြစ်မြင်ကွင်းတွေထဲမှာ အဆန်းတကားအဆန်းဆုံးမြင်ကွင်းကတော့ တောင်ဘက် နည်းနည်းကျသော အရပ်ဆီက မြခနောက်နယ် စုန်ထွက်နေသည့် ပုပ္ဖားမီးတောင်ဖြစ်သည်။ သည်နေရာမှာတော့ ဧရာဝတီသည် အကျယ်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပြန်လျားသော အချိုးအကွေ့ အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဘာသာဖြန့်ကျက် ကျယ်ဝန်းမှုအားဖြင့်လည်းကောင်း ဖော်ပြလျက် ရှိလေသည်။ မြစ်၏အရှေ့ဘက်ကမ်းဆီမှာတော့ ဖွန်စူးစူး အနံ့အသက်တွေ ထွက်နေသော တောင်ပူစာကလေးတွေလို ခပ်ပျစ်ပျစ် ညွှန်ပျောင်းတစ်မျိုး ဖုံးအုပ်နေသည်။ ထိုအရာသည် သဘာဝ နေရောင်ခြည် အပူချိန်မှပင် အလိုအလျောက် မီးစွဲလောင်တတ်သည်ဖြစ်၍ မြစ်ထဲအထိ မီးတန်း အသွင်ဖြင့် ပိုလွှတ်နေသည်လည်း ရှိ၏။ ဆင်ခြေလျှောက်တစ်လျှောက် ခင်းထားသည့်နယ်ရှိသော ခပ်ဝေးဝေးဆီက ယိမ်းလှုပ်နေသည့် မီးတောက်မီးလျှံတွေကိုလည်း တစ်ခါတစ်ရံ ညဘက်များ တွင် မြင်နိုင်သည်။

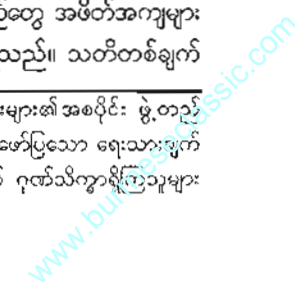
ဒေသခံတွေကတော့ သည်ညွှန်ပျောင်းတွေကို မြေဆီအဖြစ် သိကြပါသည်။ ယင်မမဲရိုင်း အတောင်ပံများကဲ့သို့ စိမ်းစိမ်းပုပ်ပုပ် အရောင်ရှိ၏။ ကျောက်သားတွေထဲက ချွေးလိုစိမ့်ထွက်နေ ကြသည့် သည်အနုစံတွေက ဝင်းစက်သော အစိမ်းရောင် အလွှာပါးပါးအိုင်ကလေးတွေမှာ သွားစု နေလေ့ရှိ၏။ သည်လိုအိုင်ကလေးတွေချင်း ပေါင်းကာ ချောင်းဦးတိုက်ကလေးများအသွင် ပုံဖွဲ့ လာကြရာက ကမ်းခြေတစ်လျှောက်ပြန့်ကားသွားသော ဆီရောင်နေသည့် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့တော့သည်။ သည်ဆီများ၏အနံ့က ဧရာဝတီမြစ်အရောက် စီးဆင်းလာသော ချောင်း တစ်လျှောက်လုံး အနံ့တထောင်းထောင်း ထနေတတ်သည်။ လှေသမားများဆိုလျှင် သည် တောင်စွယ်တောင်စောင်းတွေကို ဖြတ်ရသည်အခါတိုင်း အနံ့နံ့သောချောင်း (ရေနံချောင်း)နှင့် ဝေးရာက ပိုက်ကာ ပန်းကာ လှော်ခတ်ကြမြဲဖြစ်၏။

မြေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ရေနံစိမ်းများ သဘာဝအလျောက် စိမ့်ထွက်နေတတ်ကြသော ကမ္ဘာ့နေရာ အနည်းငယ်ထဲမှာ သည်နေရာသည်လည်း တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ အတွင်းပိုင်း လောင်ကျွမ်းမှု အင်ဂျင်ကို စတင်မတွေ့ရှိမီကတည်းကပင် သည်ရေနံတွေက ဈေးကွက်ကောင်း ရှည်ကြပြီးဖြစ်၏။ ရှေးအခါက သည်ဆီကို အရေပြားရောဂါ ကုသရေးအတွက် ဆီပါသော လိမ်းဆေးအဖြစ် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် အသုံးပြုခဲ့ကြ၍ဖြစ်သည်။ တရုတ်နိုင်ငံလို ခရီးဝေးလှ

သော အရပ်မှ ကုန်သည်များသည်ပင် ရောက်လာခဲ့ကြဖူးသည်။ ထိုဆီများ စုဝေးနေကြသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ထိုမီးလောင်တောင်ကုန်းများဆီသို့ တစုတဝေးရောက်လာကြသော လူအုပ်စုကြီး တစ်စုအတွက် အလုပ်သဘာဝတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သည်လူစုမှာ အချင်းချင်း ညီညွတ်ကြ သည်။ သိုလိုသိပ်သိပ်နေတတ်ကြသော အပယ်ခံများ၊ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်လာသူများ၊ တိုင်းတစ်ပါး ခြားများ၊ ရေကြည်ရာမြက်နုရာ လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြသူများ စုဖွဲ့နေသော သည်အစုကို 'တွင်းစား များ'^{၁၃} ခေါ်ခဲ့ကြသည်။ အဆက်ဆက်သော တွင်းစားမိသားစုများမှာ ကိုယ်ပိုင်ချောင်းများ၊ ကျင်းတိမ်များ ပိုင်ဆိုင်လာခဲ့ကြသည်ဖြစ်၍ အချင်းချင်း အဖော်အဖက်ပြုကာ ပုံးများ၊ ဇလားများဖြင့် စုဆောင်းထားသည့် ရေနံစိမ်းများကို အနီးနား မြို့ရွာများသို့ လှေနှင့်တက်နှင့် ပို့ဆောင် ရောင်းဝယ်ခဲ့ကြသည်။ ရေနံချောင်းမြို့ရှိ ကျင်းတိမ်အတော်များများမှာလည်း နှစ်ကာလများစွာ ခပ်ယူခဲ့ကြသဖြင့် ရေနံစိမ်းများမှာ မျက်နှာပြင်အောက် အတော်နက်သည်အထိ ဆုတ်သွားခဲ့ကြ သည်ဖြစ်၍ တွင်းပိုင်ရှင်များကိုယ်တိုင်က ဇောက်နက်တွင်းများ တူးဖော်ရန် အကြောင်းရှိလာခဲ့ သည်။ ဤသို့အားဖြင့် သဘာဝကျင်းတိမ်များအဖြစ်မှ ပေတစ်ရာ၊ တစ်ရာကျော်နက်သည် တူးတွင်း များအဖြစ်သို့ တစ်စတစ်စ ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ တူးတွင်းပတ်လည်မှာ မြေစာသစ်စာများ ဝန်းရံနေသော ဆီရောင် တွင်းစောင်းများ ဖြစ်၏။ မတ်စောက်၍ ကတော့ပုံ လျှောစောင်းများအားဖြင့် မီးတောင် ငယ်များနှင့်တူသော တွင်းအချို့မှာ ခက်ခက်ခဲခဲရှိလှသည်။ တွင်းကြီး နက်လာကြသည့်အတွက် ခပ်ရိုးခပ်စဉ်ပုံးများဖြင့် နှစ်ခပ်၍ မရနိုင်တော့သည့်အတွက် တွင်းစားများ ကိုယ်တိုင် ပုလဲငုပ်သမား များကဲ့သို့ အသက်အောင့်ရင်း တွင်းထဲသို့ ကြိုးများဖြင့် ဆင်းကြရတော့သည်။

ရေနံချောင်းမြို့နှင့် ခြေလျင်လျှောက်နိုင်သည့် ခရီးအကွာအဝေးအတွင်း သစ်ဖောင်များ ဝှဲသတ် (ကွဲသတ်) ရသည့်အခါတွေမှာတော့ တွင်းစားများ အလုပ်လုပ်နေကြရာ လက်ဆယ်တွင်း များကို ကြည့်ရှုရန် ကူမားရ် စိတ်လိုလက်ရ ရောက်သွားတတ်သည်။ ဆိုင်းကြိုးနှင့်အတူ ချာလည်လည်ရင်း တွင်းခေါင်းထဲ တဖြည်းဖြည်းဆင်းသွားသည့် လူကို တွင်းနုတ်ခမ်းထိပ်မှ ကြည့်ခြင်းဖြစ်၏။ စက်သီးနှင့် ချိတ်ဆက်ထားသော ဆိုင်းကြိုး၏ တစ်ဖက်ကြိုးများကို တွင်းဆင်း သမား၏မယားအပါအဝင် ဆွေမျိုးသားချင်းတွေက ဆွဲတင်ဆွဲချ လုပ်ပေးကြရသည်။ ကြိုးဆွဲ ကြသူတွေက တွင်းဝပတ်လည်မှာ မောက်နေသည့် ကမူစောင်းမြိုင်ပေါ် လျှောက်တက်လာကြခြင်း အားဖြင့် ကြိုးကို လျှောပေးကြသည်ဖြစ်ရာ ရေနံခပ်သူကို တွင်းထဲကျအောင် ချပေးကြသည်။ တွင်းထဲဆင်းသွားသူက ရေနံရည် ခပ်ပြီးသည်နှင့် ပြန်ဆွဲတင်ကြတော့ ဆိုသည့်သဘောဖြင့် ကြိုး ကို ဆောင့်ခါလိုက်သည်အခါ ကြိုးကိုင်သူတွေက ထိုတုံ့ပြန်မှုရသည်နှင့် ကမူကုန်းစောင်းပေါ်မှ အောက်ဘက်ကို ကြိုးစဆွဲရင်း ပြေးကြရသည်။ ထိုအခါ တွင်းထဲက လူသည်လည်း တွင်းအပေါ် ဘက် တဖြည်းဖြည်း တက်လာလေတော့၏။ တွင်းနုတ်ခမ်းတွေမှာ ရေနံရည်တွေ အဖိတ်အကျများ လှသဖြင့် ကျိုကျိုကြီး ချွဲလျက်ရှိရာ ဝက်လူးကျင်းနယ် ဗွက်ကြမ်းနေလေ့ရှိသည်။ သတိတစ်ချက်

၁၃။ သည်ကနေ့ခေတ်ကာလ 'တွင်းစား' များကို ဆိုလိုသည်မဟုတ်ပါ။ ရေနံတွင်းများ၏အစပိုင်း ဖွဲ့တည် လာခဲ့ကြသည့် လုပ်ကိုင်စားသောက်ခဲ့ကြသူ ရှေးကာလအခြေအနေကို ထင်ဟပ်ဖော်ပြသော ရေးသားစွက် ဖြစ်ပါသည်။ နောက်ပိုင်းခေတ် တွင်းရိုး၊ တွင်းစားကြီးများမှာ မျိုးရိုးအလိုက် ဂုဏ်သိက္ခာရှိကြသူများ ဖြစ်လာခဲ့သည်။



အဖြစ် အလုပ်လုပ်နေသည်။ ကူမားရ်ကို ကိုယ်ပိုင်သစ်ချဆိပ်ကလေး ထူထောင်ရန် အကြံပေးခဲ့ဖူးသည်။ ကုန်ပစ္စည်းလောင်းသည် အလုပ်သည်လည်း အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းအတွက် ကိစ္စကောင်းဟု ဆိုသည်။

“ခပ်သေးသေးနဲ့တော့ စရမှာပေါ့ကွာ။ ဆင်တစ်ကောင်လောက်တော့ မင်းလည်း နိုင်လောက်ပါတယ်။ အလုပ်ဝေစုကတော့ အပြန်အလှန်ပေါ့။ ပုံမှန်ရနေကျ လစာထက် ထက်ဝက် လောက်ရရင် ငါ မင်းနဲ့ လာလုပ်ရဲ့ပဲ”

အရာအားလုံးထဲမှာ တစ်ခုတည်းသော လိုအပ်ချက်မှာ လုပ်ငန်းမတည်ရမည့် ငွေရင်းဖြစ်သည်။

ကူမားရ်၏အကျင့်တစ်ခုမှာ သူရနေသည့် လစာထဲက ပိုက်ဆံနည်းနည်းပါးပါးလောက်သာ ဆရာဂျွန် ဘဏ်စာရင်းထဲမှာ ဖဲ့စုနိုင်ခဲ့သည်ကလွဲ၍ သူ့ကိုယ်တိုင်က စုစုဆောင်းဆောင်းရယ်လို့ မည်သည့်အခါကမှ မရှိခဲ့ခြင်းပင်။ သည့်အတွက်ပင် သည့်ဘက်ပိုင်းနှစ်ကာလများတွင် လက်ဆုပ်မြို့မြို့ စုဆောင်းနိုင်ခဲ့သည့် ငွေဆိုလို့ ရှုပီး နှစ်ရာထက် မပိုချင်။ သစ်ချဆိပ်တစ်ဆိပ် ထူထောင်ဖို့ဆိုတာ စရိတ်စက ထောင်နှင့်ချီကာ ကုန်ကျသည့်လုပ်ငန်းဖြစ်ရာ ဆရာဂျွန်ကို ပြောရအောင်ကလည်း ပမာဏ များလွန်းနေသည်။ သည့်လိုမှမဟုတ်လို့ အလုပ်သမားပွဲစား ဘာဘူရောင်းနှင့်အတူ အိန္ဒိယနိုင်ငံကို လိုက်သွားပြန်တော့လည်း လောလောဆယ် သူ စုဆောင်းထားသည့် ငွေပမာဏထက် များများစားစား ပိုရစရာမဖြစ်။ သူလိုအပ်နေသည့် ငွေကြေးပမာဏထဲက အချို့တစ်ဝက် ခဏတစ်ဖြုတ်လှည့်ရန် ဆရာဂျွန်ကို နားသွင်းနိုင်လျှင်တော့ နှစ်အနည်းငယ်လောက်အတွင်း သစ်ချဆိပ်ကလေးအတွက် လောက်ငကောင်း လောက်ငနိုင်သည်။ မန္တလေးကို ဆန်သည်တစ်ခေါက်မှာ ဆရာဂျွန်အပါး ကပ်နိုင်မည့်အချိန်ကောင်းကို ကူမားရ် စောင့်နေခဲ့သည်။ သိပ်များများကြီး ရှင်းမပြုဖြစ်အောင် သတိထားရင်း အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြသည်။

“ကျွန်တော် လိုနေတဲ့ ရှုပီး ရာဂဏန်းလောက် ချေးဖို့ပါ။ ကျွန်တော် အခေါက်ခေါက် သွားပြီးတာနဲ့ ဆရာ့ကို လာဆပ်ပါ့မယ်။ ဖြစ်မလား ဆရာ”

နောက် သုံးလအကြာမှာတော့ ကူမားရ်ကိုယ်တိုင် ဘာဘူရောင်းနှင့်အတူ အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ ထွက်လာဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ရန်ကုန်မှ ကာလကတ္တားသို့ လေးရက်ခရီးသွားခဲ့ရကာ နောက်ထပ် လေးရက်ခရီးကတော့ မဒရပ်စ်ကမ်းရိုးတန်းဘက် သွားရာခရီးတွင် ကုန်ခဲခြင်းဖြစ်၏။ ဘာဘူရောင်းက ဈေးမြို့ကလေးတစ်မြို့မှာ နွားလှည်းနှစ်စီး ငှားလိုက်သည်။ တောနယ်ကလူတွေ အားကျရန် လှည့်ဖျားသည့်အနေဖြင့် တောက်ပသော အဝတ်အစား ပြုံးပြုံးပြောင်ပြောင်တွေ ဆင်သည်။ ဈေးက ထမင်းခြောက်အိတ် အတော်များများ ဝယ်ပြီးသည်နှင့် အစောင့်အရှောက်အဖြစ် တုတ်သိုင်းသမား ခြောက်ယောက်ကိုပါ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ဗိုတီးသမားများနှင့်အတူ တောနယ်ဘက်ကို ထွက်လာခဲ့ကြသည့်အခါမှာတော့ မင်္ဂလာဆောင်အခမ်းအနားကျင်းပရာ မဏ္ဍပ်ဆီသို့ သတို့သမီး ပို့ဆောင်သည့် စီတန်းလှည့်လည်ပွဲနှင့်ပင် တူတော့သည်။ လမ်းခရီးမှာ ဘာဘူရောင်းက ရှေ့ရွာများ၏ အခြေအနေကို လမ်းသွားလမ်းလာများကတစ်ဆင့် စနည်းနာလေ၏။ ရွာသူရွာသားတွေက သောင်သာကြသလား။ ဆင်းရဲကြသလား။ ရွာမှာ သူရင်းတိုင်တွေ များသလား။ သူရင်းငှားတွေ များသလား။ ရွာသားအများစုက ဘယ်ဇာတ် ဘယ်အမျိုးတွေလဲ။

ကြီးမားလှသည့် ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ပတ်ပတ်လည်မှာ ဗြဟ္မာ့ဓဇျင်းတောင်းအခြေချနေကြသည့် စုတ်ချာချာ တဲကုပ်ကလေးများရှိရာ ရွာဆင်းရဲကလေးတစ်ရွာမှာ တစ်ထောက်စတည်းချကြလေ၏။ ဘာဘူရောင်းက ညောင်ပင်ခြေမှာ ကျကျနနကြီး ထိုင်ချပြီးသည်နှင့် ဗုံဆရာတို့ကို မြောင်းမြောင်းဆူအောင် တီးခိုင်းလေသည်။ ဗုံသံတွေ ပွက်ပွက်ဆူအောင် ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် ရွာဝန်းကျင်က ကိစ္စဝိစ္စတွေလည်း ချက်ချင်းကြီး ရပ်ဆိုင်းသွားလေတော့သည်။ ယောက်ျားသားကြီးတွေက ထွန်လက်စ နွားတွေကို ကွင်းထဲမှာ ပစ်ထားခဲ့ကြကာ လယ်ခင်းကိုင်းခင်းတွေဆီက ဒရောသောပါး ပြေးလာကြကုန်၏။ ရွာကလေးသူငယ် အရွယ်အစားစားတို့သည်လည်း စပါးတော၊ ရိုးပြတ်တောတွေထဲက တိုးကာ ရုန်းကာ ရောက်လာကြကုန်၏။ ရွာအိမ်သူတွေကလည်း နီးရာကလေး ခါးထစ်ကောက်ခွင်ကာ တဲအသီးသီးထဲက ဒယဉ်တိုက်ထွက်လာကြကုန်၏။

ဘာဘူရောင်းက ရောက်လာကြသမျှသော လူသူပရိသတ်ကို ညောင်ပင်အောက်မှာ စုကြရန် ဖိတ်မန္တက ပြုလေသည်။ လူတွေ ခဲနေအောင် စုမိကြပြီဆိုမှ စကား စပြောသည်။ သူ့အသံက ရာမာယဏဇာတ်တော်ကြီးကို သံနေသံထားဖြင့် ရွတ်ဖတ်သူ စာဟောဆရာတစ်ယောက်၏ ခံညားသော ကိုယ်နှုတ်အမူအရာအားဖြင့် လေးလေးပင်ပင်ကြီး ဂါထာစုတ်သည့်နယ် ရှိလေသည်။ ဘာဘူရောင်းက အင်္ဂလိပ်သခင်များကိုယ်တိုင်က အိန္ဒိယနိုင်ငံကြီး၏ အစိတ်အပိုင်း ပြည့်နယ်တစ်ခုအဖြစ် ကြေညာချက် ထုတ်ပြန်တော့မည့် သုဝဏ္ဏဘူမိ ရွှေမြေဖြစ်သော မြန်မာနိုင်ငံအကြောင်း ပြောနေခြင်းဖြစ်၏။ သူ့လည်ပင်းမှာ သိုင်းရစ်ထားသည့် အမြိတ်ထိုး ရှေ့ပဝါကြီးကို ထိုးပြရင်း နားထောင် နေကြသူများကိုယ်တိုင် လက်ဖြင့် ကိုယ်တိုင်လာရောက် ထိတွေ့နိုင်ကြောင်း ဖိတ်ခေါ်သည်။ သူ့လက်တွေကို မြှောက်ပြသည့်အခါမှာတော့ ဘာဘူရောင်း၏လက်ချောင်းတွေမှာ ဝတ်ထားသည့် ရွှေလက်စွပ်၊ ပတ္တမြားလက်စွပ်တွေကို လူတိုင်း မြင်ကြရသည်။ ဘာဘူရောင်းက သည်ရွှေငွေရတနာများအားလုံး မြန်မာနိုင်ငံက ရလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သူ အိန္ဒိယနိုင်ငံက ထွက်သွားစဉ်က ဘာမှ ဟုတ်တိပတ်တိ မရှိခဲ့ကြောင်း၊ ယုတ်စွအဆုံး နွားမတစ်ကောင်၊ ဆိတ်တစ်ကောင်ပင် ပိုင်ခဲ့သူမဟုတ်ကြောင်း မစားရ ဝခမန်း ပြောနေလေ၏။

“ဟောသည်ပစ္စည်းတွေအားလုံး ခင်ဗျားတို့ဟာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ နောင် တမလွန် ၁၀မှာမှ မဟုတ်ဘူးနော်။ နောက်လာမယ့်နှစ်မှာမှ မဟုတ်ဘူးနော်။ အခုလောလောလတ်လတ်ကြီးကိုပဲ ခင်ဗျားတို့ပစ္စည်းဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ပြောနေတာ။ မယုံမရှိနဲ့။ အဲ...ဘာတော့ဖြင့် လိုသလဲတဲ့။ ခင်ဗျားတို့မိသားစုတွေထဲက လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင် ကျားစီးဖားစီးရှိသူတစ်ယောက်ယောက်က ဟောသည်စာချုပ်ပေါ်မှာ လက်မပုံစံကလေး လာနှိပ်လိုက်ရဲ့ပဲ”

ဘာဘူရောင်းက ကတ္တီပါအိတ်ထဲက ငွေဒဂါး လက်တစ်ဆုပ်စာ နှိုက်ယူလိုက်ပြီး ချင်းချင်းချမ်းချမ်း မြည်သွားအောင် အသံပြုရင်း ကတ္တီပါအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်လေ၏။

“ကိုင်း...ဟောသည်အထဲမှာ အကြွေးတွေ ခေါင်ခိုက်နေပါပြီဆိုတဲ့လူများ ရှိသလားဗျား။ သူရင်းတိုင်ဆီမှာ၊ လယ်ရှင်ဆီမှာ ကျွန်တော်၊ ကျွန်မတို့ဖြင့် အကြွေးနဲ့တင် ထင်းပုံခေါင်းဖိုက်ဖြစ်နေရပါပြီဆိုတဲ့လူကော သည်အထဲမှာ ပါသလား။ အခု တစ်တိုင်တည်းမှာ ခင်ဗျားဟဲ့အပေါ်

ပိနေတဲ့ အကြွေးတွေ ရှင်းနိုင်ပြီဗျို့။ ကိုင်း...ခင်ဗျားတို့သားတွေ၊ ညီတွေကိုယ်တိုင် ဟောသည့် စာချုပ်တွေပေါ်မှာ လက်ဗွေလာနိုင်ကြပြီဆိုတာနဲ့ သည်ပိုက်ဆံတွေအားလုံး ခင်ဗျားတို့ ပိုက်ဆံတွေ ဖြစ်ပြီသာ အောက်မေ့။ အခုယူလိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံကလေး ကျေရာကျေကြောင်းကတော့ တစ်နှစ် တန်သည်။ နှစ်နှစ်တန်သည် အလုပ်လုပ်ပြီး ဆပ်ကြရုံပေါ့ဗျာ။ ပြီးရင် ပြီးပြီဗျာ။ အကြွေးကင်းပြီဗျာ။ စာချုပ်က လွတ်ပြီဗျာ။ ကိုယ်ရပ် ကိုယ်ပြည် ပြန်ချင်လှချင်ရဲ့ဆိုရင်လည်း ပြန်ရုံပေါ့။ သည်လိုမှ မဟုတ်လို့ မြန်မာပြည်မှာ နေချင်ကြသေးသပ ဆိုတော့လည်း နေကြပေါ့။ ဒါတော့ ခင်ဗျားတို့ ကြိုက်သလို ရွေးကြပေါ့”

ထိုရွာက လူဆယ့်ငါးယောက် စာချုပ်ချုပ်ခဲ့ကြပြီး၊ အခြားရွာတစ်ရွာက လူနှစ်ဆယ့်သုံး ယောက် ရလိုက်သည်။ အချို့က မိမိဆန္ဒအလျောက် လိုလိုလားလား ရှေ့ထွက်လာကြကာ စာချုပ်ပေါ်မှာ လက်မလက်ဗွေ နှိပ်ကြသူတွေ ဖြစ်သည်။ အချို့ကျတော့လည်း ဆွေမျိုးသားချင်း တွေက ဇွတ်အတင်း တွန်းလွှတ်ကြသဖြင့် ယောင်တိယောင်နု ပါကြရသူများဖြစ်သည်။ အချို့ သူများမှာတော့ ဖခင်နှင့် ညီတွေ၊ အစ်ကိုတွေက သူတို့ ထည့်လွှတ်ချင်သူကို အတင်းအဓမ္မ ချုပ်နှောင်ကာ လက်ဗွေပုံမှန် နှိပ်စေခြင်းအားဖြင့် မလိုက်ချင်ဘဲ လိုက်ပါကြရသူတွေဖြစ်၏။ ဤသို့ အားဖြင့် တောနယ်တွေမှာ သိမ်းသွင်းနိုင်ကြသမျှသော စာချုပ်မိကြသူ အလုပ်သမားများအားလုံး သံသေတ္တာများ၊ အဝတ်ထုပ်ကြီးများကို ရွက်ကြ၊ ပိုက်ကြရင်း ဘာဘူရောင်း၏ နွားလှည်းများ နောက်က ကောက်ကောက်ပါအောင် လျှောက်ခဲ့ကြရတော့သည်။ မြို့ကလေးက ခေါ်လာသည့် တုတ်သိုင်းဆရာတို့လည်း ထိုလူအုပ်စုကြီးနောက်က ဖဝါးခြေထပ်လိုက်ရင်း လမ်းခရီးမှာ ထွက် မပြေးနိုင်အောင် ထိန်းရင်း ကျောင်းရင်း လိုက်ကြရသည်။ လမ်းခရီးစာအဖြစ် ထမင်းခြောက်နှင့် ဆားကိုသာ စားကြရသည်ဖြစ်၍ နာရီအနည်းငယ်ကြာတိုင်း တစ်ထောက်နားစေသည်။

ကမ်းခြေကို ရောက်ကြပြီဆိုသည်နှင့် လူအုပ်ကြီးကို ကာလကတ္တာမြို့ကြီးသို့ ကဲ့ရန် ရွာလှေကြီးတစ်စင်း ငှားရသည်။ ရွာစုံက သိမ်းသွင်းခံကြရသူအများစုမှာ ယခင်က ပင်လယ်ခရီး ကို ကြုံခဲ့ဖူးကြသူများမဟုတ်။ ပင်လယ်လှိုင်းကြီးတွေကို ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့နေကြရသည်။ ထိုညက လူတစ်ယောက် လှေကြီးပေါ်က ခုန်ချခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ဘာဘူရောင်းကိုယ်တိုင် ချက်ချင်း ဆင်းဆယ်၍ လှေဝမ်းထဲ ပြန်သွင်းခဲ့ရသည်။ ထွက်ပြေးရန် ကြံစည်သူ အခြားတစ်ယောက်ကတော့ ရေတွေ တစ်ကျိုက်ပြီးတစ်ကျိုက် ဗိုက်ကယ်အောင် သောက်ထားခဲ့သည်။ ထိုသူမှာ ခြေတစ်ဖက် ဆာနေသည့်အပြင် ခန္ဓာကိုယ်ထဲက အရိုးတွေ ငေါထွက်နေအောင် ပိန်လို့လှသူဖြစ်၏။ ဘာဘူရောင်း က ထိုအရိုးပိန်ကို လှေနံဘေး ဘဲတောင်ပေါ် ခေါက်ချိုးချပြီး ဒူးကွေးဖြင့် ညှပ်၊ မလှုပ်နိုင်အောင် ချုပ်ရင်း အစာအိမ်ကို ဖိကာဖိကာ သောက်ထားသမျှရေတွေ အန်ထွက်စေသည်။ ထိုအခါ ရေများသာမက စားထားသမျှ ထမင်းခြောက်နှင့်ဆားမှဖြစ်ရသော အန်ဖတ် ဖိုဖိုခီခီတွေ ထွက်ကျ လာကြကုန်၏။

“ဘယ်ကိုများသွားဖို့ စိတ်ကူးထားတာတုံး ငါ့ကောင်ရဲ”
 ဘာဘူရောင်းက ချစ်သူကို သီချင်းတစ်ပုဒ် ညည်းပြသည့်နယ် နူးညံ့လှသော လေပျော့ ကလေးဖြင့် ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

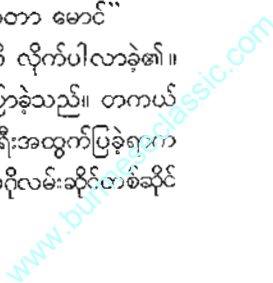
“မင်းလုပ်ပုံက ငါကုန်ခဲ့ရတဲ့ ပိုက်ဆံတွေအတွက် မင်းအဖေက ငါ့အကြွေး ပြန်ဆပ် နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောလားကွ။ မင်းအလောင်းကို ဘာများသွားသုံးရမှာတုံး။ မင်းအဖေလား။ ငါလား”

ကာလကတ္တာမြို့သို့ရောက်သည့်အခါ အင်္ဂလိပ်ကုမ္ပဏီပိုင် အက်စ်အက်စ်ဒပ်ဖရင်သင်္ဘော ကြီးပေါ် တက်ကြရပြန်သည်။ ဘာဘူရောင်းက သင်္ဘောတာဝန်ရှိသူများနှင့် အစီအစဉ်လုပ်ထား သူဖြစ်၍ သင်္ဘောကုမ္ပဏီအတွက် ခရီးသည် ရှာပေးသည့် အဖိုးတန် ဖောက်သည်ဖြစ်သည်။ သည်အတွက်လည်း သင်္ဘောကုမ္ပဏီက ဘာဘူရောင်းကို ဒုတိယတန်း သင်္ဘောခန်းမှာ အခမဲ့ စီးခွင့်ပြုထားကြလေ၏။ ကုမ္ပဏီရုံးအတွက် သင်္ဘောခ ဖာသည့်အနေဖြင့် သူ့သင်္ဘောခန်းကြမ်းပြင်မှာ အိပ်စေသည်။ သူတို့ စုဆောင်းခေါ်ယူလာကြသည့် တောသူတောင်သား သုံးဆယ့်ရှစ်ယောက် ကိုတော့ သင်္ဘောအောက်ဆုံး ကုန်းပတ်များ နောက်ပိုင်းကျကျမှာ နေရာချထားခဲ့ကြသည်။

ရွှေပြောင်းအလုပ်သမား လောင်းလျားများဖြစ်သော အခြားတောသူတောင်သား နှစ်ထောင် လောက်သည်လည်း သင်္ဘောနောက်ပိုင်း ပဲ့စင်အနီးတွင် စုရုံးရှိနေကြပြီ။ အများစုမှာ ယောက်ျားသား များဖြစ်၍ မိန်းမသားက တစ်ရာငါးဆယ်လောက် ပါလာခဲ့၏။ သင်္ဘောကြီး၏နောက်ပိုင်း ရေယက်ဖွေးဖွေးထနေသည့် ရေထယ် ရေကြောင်းအပေါ် ငေါထွက်နေသည့် ခင်းပြားကျဉ်းကျဉ်း မှာ အခင်းကြီး အခင်းငယ် စွန့်နိုင်ရန်အလိုငှာ အပေါက်လေးပေါက် ဖောက်ပေးထားသည်။ လျှောက်လမ်းက ခရော်ခရွတ်နိုင်လှသည့်အပြင် လူနေကြမ်းခင်း တစ်ပြင်လုံးသည်လည်း မကြာ မတင်မှာ အန်ဖတ်နှင့် ဆီးများ ဗွက်ထလေတော့သည်။ စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ် ကောင်းလှသော အနံ့ထောင်းထောင်းထ အကျိအချွဲ အလွှာပြင်ကြီးမှာလည်း သင်္ဘောလူးလေတိုင်း တောင်ဘင်ကြီး ခတ်လျက်ရှိပေရာ သင်္ဘောနံရံကို တစ်ထွာတစ်မိုက်အထိ မြင့်အောင် ထောင်ထကြကုန်သည်။ တောနယ်များမှ လိုက်ပါလာကြရသော အလုပ်သမားများစေရာ သံသေတ္တာများ၊ အဝတ်ထုပ် များအပေါ် ပူးပူးကပ်ကပ် တိုးတိုးခွေ့ခွေ့ ထိုင်ကြရသည်။ ပထမဆုံးမြင်ရသည့် ကုန်းမြေဖြစ်သော ရန်ိုင်ကမ်းရိုးတန်းတွင် သင်္ဘောဆိုက်သည်နှင့် လူအတော်များများ ခုန်ချထွက်ပြေးခဲ့ကြသည်။ ခရီးစဉ်၏ တတိယမြောက်နေ့မှာတော့ လူ သုံးလေးဆယ်ခန့် တတိယနှင့် လျော့ပါးခဲ့လေပြီ။ ကုန်းပတ်ပေါ်မှာ သေကြေကြသမျှ လူသေအလောင်းတွေကိုတော့ သင်္ဘောပဲ့ပိုင်းအထိ သယ်ယူ လာပြီး အလိပ်လိပ်ထနေသည့် ရေယက်ဖွေးဖွေးထဲ ပစ်ချကြလေသည်။ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းရောက်ချိန် မှာတော့ ဘာဘူရောင်း၏စာရင်းပါ လူတွေထဲက နှစ်ယောက် လျော့နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ သည်အတွက်တော့ ဘာဘူရောင်း စိတ်မကြည်မသာ မရှိ။ ကုမ္ပဏီရုံးပိုင် ပြောနေသေးသည်။

“ငါခေါ်လာတဲ့ လူ သုံးဆယ့်ရှစ်ယောက်ထဲက နှစ်ယောက်ပဲ့တာလောက်ကတော့ မဆိုးလှဘူးပေါ့ကွာ။ တစ်ခါကများ ခြောက်ယောက်တောင် ပျောက်ကျန်ခဲ့တာ မောင်”

သည်ခရီးမှာ ကုမ္ပဏီက ဘာဘူရောင်းနှင့်အတူ ရေနံချောင်းအထိ လိုက်ပါလာခဲ့၏။ မရန်ချောင်းရောက်တော့ သူ မန္တလေးအထိ ဆက်တက်ချင်သေးကြောင်း ပြောခဲ့သည်။ တကယ် တော့ သည်စကားက ကုမ္ပဏီရုံး၏လှည့်ကွက်သာဖြစ်၍ မြောက်ဘက်သို့ ခရီးအထွက်ပြဲခဲ့ရာက ရန်ကုန်ဘက်ကို ရုတ်တရက် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ခဲ့လေသည်။ ရန်ကုန် မဂိုလမ်းဆိုင်တစ်ဆိုင်



မှာ ရွှေလက်ပတ်ကြီးတစ်ကြီးနှင့် တောက်ပသော စိမ်းပြာရောင် တန်ဖိုးကြီးကျောက်ကို ရွှေကွပ်ထားသည့် လက်စွပ်တစ်ကွင်း ဝယ်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် သင်္ဘောဆိပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကာ အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ပြန်မည့် အက်စ်အက်စ်ဒပ်ဖရင်သင်္ဘောကြီးအပေါ် တက်လာခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး ပြန်လာစဉ်က သင်္ဘောတာဝန်ရှိသူများနှင့် ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်ရန် အထူးသတိထား၍ တိတ်တဆိတ် စီစဉ်ခဲ့သည်။ သင်္ဘောကုမ္ပဏီက ကုမားရ်ကို မစ်စ်သရီး (အလုပ်သမား ကန်ထရိုက်တာ) တစ်ဦးအနေဖြင့် ဖက်လဲတောင်းရှိခဲ့သည်။

ဘာဘူရောင်းနှင့်အတူ ရောက်ခဲ့သည့်ခရိုင်ကိုပဲ ကုမားရ် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နွားလှည်း ငှားခြင်း၊ တုတ်သိုင်းဆရာများငှားခြင်းကိုလည်း ယခင်ဈေးမြို့ကလေးမှာပဲ စီစဉ်ခဲ့သည်။ သည်ခရီးမှာ မြန်မာပြည်တွင် အလုပ်လုပ်ကိုင်ရန် သင်္ဘောတူစာချုပ် ချုပ်နိုင်သူ ယောက်ျားသား အလုပ်သမား ငါးဆယ့်ငါးယောက်နှင့် မိန်းမသားသုံးယောက် အဆင်ပြေခဲ့သည်။ ကာလကတ္တားကို ပြန်ရာမှာတော့ ယခင်အတွေ့အကြုံများရှိခဲ့သည့်အားလျော်စွာ ငှားလာသည့် လှေကြီးပေါ်မှာ တစ်ညလုံး မတ်တတ်ရပ်ရင်း သူခေါ်လာသည့် အလုပ်သမားများကို အလွတ်မခံဘဲ ကိုယ်တိုင် စောင့်ကြပ်သည်။ တစ်ညမှာတော့ လူတစ်ယောက်က တိတ်တဆိတ်ကလေး ထကာ ရေထဲကို ဗွမ်းခနဲ ခုန်ချလိုက်သည်။ ဘာဘူရောင်းထက် လူလုံးလူဖန်ကြီးသည့်အပြင် ပိုပြီးဖျတ်လတ်သော ကုမားရ်သည် ဘာဘူရောင်းလို ရေထဲ ခုန်မချချင်သဖြင့် ရေထဲက လူကို ဆံပင်ဖုတ်မှ ဆွဲမကာ အများရှေ့မှာပဲ တွဲလောင်းဆွဲလာခဲ့သည်။ ခေါ်လာခဲ့သမျှ အလုပ်သမားတွေကို ရေနံချောင်းအထိ အုပ်စည်းမပျက် ပါအောင် ခေါ်လာနိုင်ခဲ့သည့်အပြင် နယ်ခံသူငွေကို စာချုပ်နှင့်တကွ ပေးအပ်ရောင်းချနိုင်ခဲ့သည်။ သည်တစ်ခေါက် ကုမားရ် ရလှိုက်သည့်ငွေကြေးက ဆရာဂျွန်ထံမှ ချေးယူထားသည့် ငွေကို ပြန်ဆပ်နိုင်လောက်အောင် လုံလောက်ခဲ့သည်။

* * *

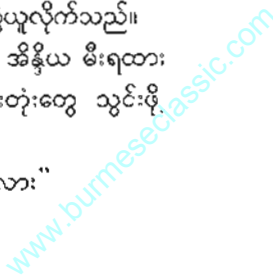
အလားအလာကောင်းသော သစ်ချဆိပ်တစ်ဆိပ် ဒိုဆေးထူထောင်ချိန်အထိ အချိန်ကာလ သုံးနှစ်လောက်ရှိလာခဲ့ပြီ။ ထိုအချိန်မှာတော့ ကုမားရ်သည်ပင် အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ ရှစ်ခေါက် ထက်မနည်း ရောက်ခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ လောလောဆယ် ကုမားရ် စုမိဆောင်းမိထားသည့်ငွေကပင် သစ်ကွင်းတစ်ကွင်းစာ ဆိုဈေး၏ သုံးပုံနှစ်ပုံစာလောက် ရနေပြီဖြစ်ရာ လိုသည့်ငွေကို ဆရာဂျွန်ဆီက ချေးခဲ့သည်။ သစ်ချဆိပ်က ရန်ကုန်မြို့ အောက်ကြည့်မြင်တိုင်လမ်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိသည်။ သည်နယ်အပိုင်းအခြားအတွင်းမှာ သစ်စက်များစွာရှိသည့်အတွက် လွှစာမှုန့်နဲ့တွေ့အမြဲတမ်း မှုန်နေတတ်သည်။ ဟိန္ဒူလူမျိုးများ၏ မီးသင်္ဂြိုဟ်ကွင်းကလည်း စမ်းချောင်းနှင့် မနီးမဝေးမှာရှိနေသည့်အတွက် တစ်ခါတစ်ရံ လေကြောင်းသင့်လျှင် အလောင်းမီးရှို့စင်ဆီက ပြာမှုန်တွေ ဝေနေတတ်သည်လည်း ရှိ၏။ ဝင်းပတ်လည်ကို အုတ်ထရံခတ်ထားပြီး ယင်းအုတ်ထရံ၏ နောက်မှာတော့ ရန်ကုန်မြစ်ထဲသို့ ကြက်လျှာစွန်း ထိုးနေသည့် ဆိပ်ခံကျဉ်းကလေးရှိသည်။ ရေစစ်ချိန်များတွင် မြစ်ကမ်းပါးသည်လည်း ရွံ့ပြင်ကျယ် ကမ်းဦးရေတိမ်ပိုင်းအဖြစ် အပြန်ကျယ်သွားတတ်သည်။ ကွင်းပြန့်ကလေး၏ရှေ့မှာ အိမ်ကလေးနှစ်လုံးရှိ၏။ တစ်လုံးမှာ သစ်တိုသစ်စ အဟောင်းအမြင်းများဖြင့် ဆောက်ထားပြီး တစ်လုံးကတော့ ဝါးထရံကာ အိမ်ကလေးဖြစ်သည်။

သည် အိမ်နှစ်လုံးထဲက အိမ်ခပ်သေးသေးကလေးမှာ ကုမားရ် နေထိုင်သည်။ အခြားတစ်အိမ်မှာ တော့ ဒိုဆေးလင်မယားနှင့် သားသမီးလေးယောက် နေထိုင်ကြသည်။

သည်ကွင်းပြင်ထဲကို ပထမဆုံးအကြိမ် အလည်အပတ်ရောက်လာသည့် ဆရာဂျွန်က ဒိုဆေးတို့ အိမ်ငယ်ကလေးမှာ နေ့လယ်စာစားသည်။ ကုမားရ်၏စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ ဒိုဆေးတို့ မိသားစုက အဖော်အဖက်ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ဆရာဂျွန် သိမထားခဲ့။ သည်လိုတွေ့လိုက်ရတော့လည်း ထူးပြီး အံ့သြမိတာတော့ မရှိ။ ကုမားရ်သည် ဇွန်ပဲသန်သော ရှေ့နောက်ညီညွတ်မှုမျိုး အမြဲတမ်းပိုင်ဆိုင်ထားသူဖြစ်သည်။ ရေရှည်မခံတာကလွဲ၍ ဤသည်ပင် သစ္စာကြီးခြင်းနှင့် ခြားနားသော အရည်အသွေးဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝမှာ လက်ထိုးရပ်တွေ ပိတ်ကားပေါ်မှာ ရိပ်ရိပ်မြေမြေ နေကြသလို တူညီသော အရိပ်မည်းများ ထပ်ကာထပ်ကာ အဖန်တလဲလဲ ပေါ်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ နောက်တစ်နှစ်မှာတော့ ဆရာဂျွန်သည်လည်း တစ်ဝက်တစ်ပျက် အငြိမ်းစားယူခဲ့ကာ မန္တလေးမှ ရန်ကုန်ကို ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့သည်။ သူ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို ရောင်းချလိုက်သည့် ငွေကြေးက သူ့ကို လူချမ်းသာဖြစ်စေခဲ့သည်။ ရန်ကုန်မြို့ ကုန်သည်လမ်းတွင် ရုံးခန်းကလေး တစ်ခန်းဖွင့်ထားပြီး ဘလက်ဘန်းလမ်းသွယ်မှာ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ဝယ်ထားခဲ့သည်။ မကြာခင် ရောက်လာမည့် သားဖြစ်သူ မက်သယူးအတွက် မျှော်လင့်ကာ တိုက်ခန်းအတွက် အိမ်ထောင် ပရိဘောဂများပင် ဝယ်ယူခဲ့သည်။ သို့သော် မက်သယူးကို ဆွေမျိုးတစ်ယောက်က ဆန်ဖရန်စစ္စကိုကို ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ပြီး ကက်သလစ် သာသနာပြုကျောင်းမှာ ပညာဆည်းပူးနေပြီဖြစ်ကြောင်း စာရေး အကြောင်းကြားလာခဲ့သည့်အတွက် ခါတိုင်းထက်ပင် ပိုဝေးသွားခဲ့ရသည်။ စာထဲမှာ ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလမှ ပြန်လာမည်အကြောင်းဆိုလိုလည်း တစ်ကြောင်းတစ်ပါး မပါခဲ့။ အချိန်တွေ အားနေသည့်အတွက် သူ့အချစ်တော် ငှက်ကလေးတွေ လေကောင်းလေသန် ရရန် ခပ်ဝေးဝေး လမ်းစလျှောက်သည်။ ဆရာဂျွန်အိမ်နှင့် ကုမားရ်၏သစ်ကွင်းက နာရီဝက်လောက် အေးအေးလူလူ လမ်းလျှောက်သွားရုံဖြင့် ရောက်နိုင်သည့်ဖြစ်ရာ မနက် လမ်းလျှောက်တိုင်း ငှက်လှောင်အိမ်ကို လက်တစ်ဖက်က ဆွဲ သတင်းစာကို ချိုင်းကြားညှပ်ရင်း ကုမားရ်ထံ တစ်အောင် တစ်ဖြတ် ဝင်နားလေ့ရှိသည်။

တစ်မနက် သူ့ရောက်သွားချိန်မှာတော့ ကုမားရ်က စိတ်မရည်နိုင်သလို တဆွေဆွေခန်းရင်း ငြိတ်ခါးဝက စောင့်နေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

- “ဆရာကလည်း နောက်ကျလိုက်တာဗျာ”
- “နောက်ကျတယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ”
- “ဆရာသတင်းစာ နောက်ကျတာဗျာ”
- ကုမားရ်က ဆရာဂျွန်လက်ထဲက ရန်ကုန်ဂေဇက်သတင်းစာကို ဆွဲယူလိုက်သည်။
- “ဒိုဆေးကိုယ်တိုင် ဆိပ်ကမ်းဘက်မှာ ကြားခဲ့တယ် ပြောတာပဲ။ အိန္ဒိယ မီးရထား ကုမ္ပဏီက ကြေညာချက် ထုတ်တော့မယ်ပြောတယ်။ မီးရထား ဇေလီဖားတုံးတွေ သွင်းဖို့ တင်ဒါတွေ ခေါ်တော့မတဲ့”
- “မီးရထား ဇေလီဖားတုံးတွေ သွင်းဖို့ တင်ဒါခေါ်တော့မယ်ဟုတ်လား”



ဆရာဂျွန်၊ ငှက်လှောင်အိမ်ထဲက သာလိကာက သူ့သခင်၏ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သံကို တုပရင်း ကျည်ကျည်ကျာကျာ အော်နေသည်။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ ကူမားရ်၊ မီးရထားကုမ္ပဏီနဲ့ စာချုပ်ချုပ်ရတယ်ဆိုတဲ့ သဘောက ကျွန်းသစ် တန်ပေါင်းများစွာကို သင်္ဘောတင်နိုင်ရမယ်လို့ ဆိုလိုတာကွ။ အဲသလောက် ပမာဏရှိတဲ့ သစ်တွေအတွက် မင်းမှာ ဆင်ဦးစီးတွေ၊ ပဲ့စီးတွေ၊ ဖောင်သမားတွေ၊ အေးဂျင့်တွေ၊ လက်ထောက် တွေ အဖွဲ့လိုက် လိုမှာပေါ့။ အခု မင်းမှာရှိတာက ဒိုဆေးနဲ့ ဆင်တစ်ကောင်ပဲရှိတဲ့ဟာကွ။ သည်သစ်စာချုပ်ကို မင်း ဘယ်လိုများ ဖြည့်ဆည်းမယ် စိတ်ကူးထားလို့တဲ့။”

“သည်မီးရထားကုမ္ပဏီက အသစ်လည်းဖြစ်ပြန်၊ သိပ်ကြီးကြီးလည်း မဟုတ်လေတော့ ပေါပေါပဲပဲ တင်သွင်းတာမျိုးလောက် လိုချင်နေတာပါ။ ကျွန်တော်က သစ်တွေလှောင်ထားတာ မျိုးနဲ့ စမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကန်ထရိုက်နဲ့ စမှာပါ။ တစ်ခါလောက် လုပ်လိုက်ရင် သစ်တွေ အလို့အလျောက် ပါလာမှာပဲ။ သည်မှာက သစ်တွေ အဆမတန် လှောင်ထားကြတဲ့ သစ်ချဆိပ်တွေ ဒါစင်နဲ့ချီရှိတယ်။ ကျွန်တော်ကသာ ပထမအရစ် စရံပေးနိုင်ရင် သည်သစ်တွေအားလုံး ကျွန်တော် ဆီ ရောက်လာမှာပဲ”

“ထားပါတော့၊ အဲသည့်စရန်ငွေဆိုတာပေးဖို့ ပိုက်ဆံကို မင်း ဘယ်ကရဖို့ရှိလို့တဲ့။” ကူမားရ်က မဆိုစလောက် မလုံမလဲဟန်ကလေး စွက်နေသည့် အပြုံးဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

“ဘယ်လိုရရမှာတဲ့ ဆရာရဲ့၊ ဆရာဆီကပဲ ယူရမှာပေါ့။ သည်လိုအခွင့်အလမ်းမျိုးကို ဘာကိစ္စ သူများကို ကျွန်တော် ပေးရမှာလဲ”

“ဒါပေမဲ့ ဖြစ်လာမယ့် အန္တရာယ်ကိုလည်း စဉ်းစားဖို့လိုတယ် ကူမားရ်။ အင်္ဂလိပ် သစ်ကုမ္ပဏီကြီးတွေက မင်းလို ပါမ္မာကို အမှုန့်ကြိတ်ပစ်မှာပေါ့ကွ။ ရန်ကုန်မှာ မင်းကို ဝိုင်းဟား ကြမှာပေါ့။ မင်းကို လုပ်ငန်းထဲက မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်လိမ့်မယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဆရာရယ်... ကျွန်တော့်မှာ ဘာတွေရှိနေလဲဆိုတာ ဆရာကြည့်လေ”

ကူမားရ်က သူ၏ခနော်နီခနော်နီ အိမ်ကလေးနှင့် တစ်ဝက် ပြောင်ရှင်းနေသည့် မြေကွက် ကလေးကို အမူအရာဖြင့် ပြရင်းက ဆက်ပြောသည်။

“ဆရာ ဒါက လမ်းဘေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထက် ပိုကောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကလည်း မချိုဆိုင်ကလေးမှာ အလုပ်လုပ်ပေးနေရတဲ့ အခြေအနေအတိုင်းပဲ ရှိကောင်း ရှိမယ်။ သည်လုပ်ငန်းကို ကြီးထွားအောင် လုပ်ရတော့မယ်ဆိုရင် အန္တရာယ် နည်းနည်းပါးပါတော့ ရင်ဆိုင်ရမှာပေါ့”

“စဉ်းတော့ စဉ်းစားဦးကွာ၊ စဉ်းစားဦး။ မင်းဆိုရင် အခုပဲ လုပ်ငန်းစတော့မယ်။ သည်ကိစ္စမှာ စီးပွားရေး အပေးအယူသဘောတွေ ရန်ကုန်မှာ ဘယ်လိုရိုက်ခတ်နေကြသလဲဆိုတာ မင်း စိတ်မကူးရသေးဘူး။ သည်မှာက လက်ကြီးသမားတွေအချင်းချင်း သိကြတယ်ကွ။ သွားကြတဲ့ ကလပ်တွေချင်းလည်း တူတယ်။ စားတဲ့သောက်တဲ့ စားသောက်ဆိုင်တွေချင်းလည်း တူကြတယ်။ အမြီးစားဖက် ခေါင်းစားဖက်ချင်းလည်း တူကြတယ်”

“ဆရာရယ်... လက်ကြီးသမားတွေဆိုလို့လည်း အရာကိစ္စအားလုံးကို အမြဲတမ်း သိနေကြတာမဟုတ်ပါဘူး။ တခြားကုမ္ပဏီတွေက ဘယ်လောက်နဲ့ ဈေးပြိုင်ခေါ်နေကြတယ်”

ဆိုတာကို ကျွန်တော့်ဘက်ကသာ တိတိကျကျ စုံစမ်းလို့ရရင် ကျွန်တော်လည်း ဈေးပြိုင် ပေးကောင်းပေးနိုင်မှာပဲ”

“မင်းက ဘယ်လိုများလုပ်ပြီး စုံစမ်းလို့ရမှာလဲ ကူမားရ်ရယ်”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်လုပ်နိုင်တာတော့ ရှိမယ်ထင်ပါ တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကြည့်သေးတာပေါ့”

“နို့ပေမယ့် ကူမားရ်ရာ... မင်းက အင်္ဂလိပ်စာ ဖတ်နိုင်တာမှမဟုတ်ဘဲနဲ့။ သည်ဈေးပြိုင် ကိစ္စ လုပ်ရကိုင်ရတော့မယ်ဆိုရင် မင်း ဘယ်လိုစဉ်းစားထားသလဲ”

ကူမားရ်က ပြုံးဖြူဖြူလုပ်နေသည်။

“အင်္ဂလိပ်စာ မတတ်တာတော့ ဟုတ်တာပေါ့ ဆရာရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ် စကားတော့ ပြောနိုင်နေပြီပဲဟာ။ ပြီးတော့ သည်ကိစ္စမှာ ဆရာ လုပ်ကိုင်ပေးနိုင်မှတော့ ကျွန်တော် က စာတတ်စရာ လိုသေးလို့လား။ ဆရာ တွက်ကြည့်လေ”

ဤသို့ဖြင့် ဈေးပြိုင်တင်သွင်းရမည့် ဈေးနှုန်း အဆိုပြုချက်ဆိုင်ရာ စာရွက်စာတမ်း ကိစ္စတွေအားလုံး ဆရာဂျွန်၊ခေါင်းပေါ် ကျလာခဲ့သည်။ ကုမ္ပဏီမှ ပြန်စာရောက်လာသည့်နေ့က အကြောင်းပြန်စာနှင့်အတူ ဆရာဂျွန်ထံ ရောက်သွားခဲ့သည်။ စာအိတ်ပေါ်က ချိပ်နီထိုး စာအိတ် ကို ဖွင့်ဖောက်လိုက်သည့်အခါမှာတော့ ဆရာဂျွန်ကိုယ်တိုင် မယုံကြည်နိုင်လောက်သော အာမေဇွိတ် သံဖြင့် အော်လိုက်လေသည်။

“ကူမားရ်၊ နောက်အပတ်ထဲမှာ ချိုတားနာဂ်ပူးရ်မီးရထားကုမ္ပဏီက ဒါရိုက်တာတွေနဲ့ တွေ့ဖို့ မင်းကို အကြောင်းကြားတဲ့စာကွ။ ဈေးပြိုင်တင်သွင်းကြတဲ့ ဈေးနှုန်းတွေကို စိစစ်ဖို့ သူတို့ မြန်မာပြည်ကို လာနေကြပြီတဲ့။ မင်းက ကမ်းနားလမ်း ချာတာဘလ်ရုံးတွေကို ကြာသပတေး နေ့မနက် ဆယ်နာရီအရောက် သွားရမယ်”

ဆရာဂျွန်က သူ့လက်ထဲမှာ တဖျပ်ဖျပ်မြည်နေသည့် ကုမ္ပဏီပြန်ကြားစာကို မယုံနိုင် သလိုကြည့်ရှင်း စုတ်သပ်လေ၏။

“ကူမားရ်ရာ၊ မင်း သည်လိုစာမျိုး ရလာလိမ့်မယ်လို့ ငါဖြင့် ဘယ်တုံးကမှ စိတ်မကူး မိတာ အမှန်ပါကွာ”

ကူမားရ်က ပြုံးသည်။

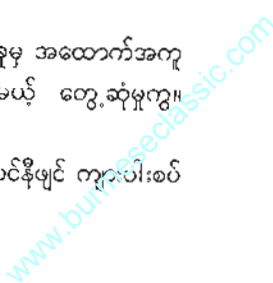
“ကျွန်တော် ပြောခဲ့သားပဲ ဆရာ။ တခြားကုမ္ပဏီတွေက ဈေးပြိုင်ဈေးနှုန်းတွေ ဘယ်လို ပေးနေကြသလဲဆိုတာသာ စုံစမ်းနိုင်ရင် ကျွန်တော့်ဘက်က ဈေးနှုန်းကောင်း ပေးနိုင်မှာပါလို့”

“မင်းက ဘယ်လိုလုပ် စုံစမ်းခဲ့တာတဲ့”

“ဒါကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ကွန်ချက်ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ် ဆရာ”

“မင်းရဲ့ကွန်ချက်က လောလောဆယ်အားဖြင့် မင်းကို ဘာတစ်ခုမှ အထောက်အကူ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ အခုဟာက အရာအားလုံးကို ဆုံးဖြတ်ရတော့မယ့် တွေ့ဆုံမှုကွ။ မင်းစဉ်းစားရမှာက အဲဒါပဲရှိတယ်”

ဆရာဂျွန်က ကူမားရ်ဝတ်ထားသော ပုဆိုးစိမ်းနှင့် ရီစုတ်နေသည့် ပင်နီဖျင် ကျားပါးစပ် အင်္ကျီကို ဖျတ်ခနဲ အကဲခတ်ရင်း ဆက်ပြောပြန်သည်။



“ဥပမာပြောရရင် မင်း ဘာအဝတ်အစားဝတ်မလဲ။ မင်း အခုဝတ်ထားတဲ့ ပုံစံနဲ့ သွားလိုကတော့ ချာတာဘဏ်တံခါးပေါက်ကို ဖြတ်ဖို့တောင် ပေးပါသေးရဲ့”

နောက်တစ်ရက်မှာတော့ ကုမားရ်၏သစ်ချဆိပ်ကို ဆရာဂျွန်နှင့်အတူ လူကောင် ကျစ်ကျစ်သေးသေး လူရွယ်တစ်ယောက် ပါလာခဲ့သည်။ ကုမားရ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“သူက ဦးဘကျော်တဲ့။ မေမြို့ (ပြင်ဦးလွင်)က အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ခြံစိုက်သမားတစ်ယောက် ရဲ့ အစေအပါးလုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ သူက မင်းကို ကိစ္စတော်တော်များများ သင်ပေးနိုင်တယ်။ ဥရောပ ပုံစံ တည်ခင်းစဉ်ခွဲတွေမှာ ဇွန်းနဲ့ ခက်ရင်းကို ဘယ်လိုကိုင်တွယ် စားရသောက်ရတယ်ဆိုတာ မျိုးကအစပေါ့ကွာ။ သူပြောတာတွေအားလုံး တိတိကျကျလုပ်”

ကုမ္မဏီတာဝန်ရှိသူများနှင့်တွေ့ဆုံရမည့် မနက်ခင်းမှာတော့ ငှားထားသည့် ရထား တစ်စင်းနှင့်အတူ ဆရာဂျွန် ရောက်လာခဲ့သည်။ သူ့ရှိသမျှထဲက အကောင်းဆုံးဆိုသည့် အနက် ရောင် ဥရောပဝတ်စုံကို ဝတ်ထားကာ မလက္ကာကြိမ်တုတ်၊ ဦးထုပ်အသစ် စသော အဆောင် အယောင်တို့ကို ဆင်ယင်လျက် ကုမားရ်၏အိမ်ကလေးထဲ အရောက်ဝင်လာခဲ့သည်။ ကုမားရ် သည်လည်း ရှုပ်အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီရှည် စသည်ဖြင့် သစ်လွင်စွာ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဦးဘကျော် ကိုယ်တိုင် လည်စည်း စည်းပေးနေသည်ကို တောင့်တောင့်ကြီးရပ်ရင်း ခံယူလျက်ရှိလေ၏။

ကုမားရ်၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကိစ္စ အလုံးစုံ ပြီးစီးသွားသည့်အခါ ဆရာဂျွန်က စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်သည်။ အသွင်အပြင်အားဖြင့်တော့ အပြစ်ဆိုစရာ ဘာမျှမရှိ။ ကုမားရ်ဝတ်ထား သည့် ဝတ်စုံမှာ လိုက်ဖက်လှသော အနက်ရောင် ပြောင်ထည်ဖြစ်၍ လည်စည်းစည်းပုံကလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိပါ၏။ အင်္ကျီကော်လာကတော့ ညာဘက်ကို အနည်းငယ် လိုက်နေတာတော့ ရှိ၏။ ချုပ်ပုံချုပ်သားက စင်ကာပူလို၊ ဟောင်ကောင်လိုနိုင်ငံတွေကိုသွားဖို့ဆိုလျှင် သိပ်ကြီး ဟန်မကျလောက်သော်လည်း ရန်ကုန်လိုနေရာလောက်အတွက်တော့ အဆင်ပြေသည်ဆိုတာ ထက်ပင် ပိုပါသေးသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကုမားရ်အဖို့ အဝတ်အစားအတွက် မည်မျှပင် ကုန်ကျသည်ဖြစ်စေ၊ ချုပ်ရိုးချုပ်သားအားဖြင့် မည်မျှပင် သပ်ရပ်သည်ဖြစ်စေ အကြောင်းတော့ လည်း မဟုတ်ပါ။ သေချာသည့်အချက်ကတော့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရာထူးဌာနန္တရအားဖြင့်လည်းကောင်း ပါရမီဓာတ်ခံဖြင့် မွေးဖွားလာသူတစ်ယောက် ဟုတ်ခြင်း မဟုတ်ခြင်းကတော့ လွှမ်းမိုးရာအကြောင်း မရှိခြင်းပင်။ ဒါကလည်း သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ထီးထီးကြီး အာမခံချက် ပေးနေသည့် ကြမ်းထော်မှုကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ငါ မင်းနဲ့လိုက်ခဲ့မယ် ကုမားရ်။ မင်းအတွက် ဆုတောင်းပေးဖို့သက်သက်ပါကွာ”

ချာတာဘဏ်ကို ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ရောက်သွားကြသည့်အခါမှာတော့ အိန္ဒိယ လူမျိုး ငွေကိုင်စာရေးကြီးတစ်ယောက်က ခန်းမကြီး၏အဝင် အခန်းငယ်တစ်ခန်းထဲဝင်ဖို့ ညွှန်ပြသည်။ ဒီပိရိုင်းဆိုသည့် ထိုငွေကိုင်စာရေးနှင့် ကုမားရ်တို့ သိကျွမ်းခင်မင်နေရသည်ကို မြင်ရသည့်အခါ ဆရာဂျွန်ပင် အံ့ဩခဲ့ရသည်။

“ကိစ္စဝိစ္စအားလုံး စိစဉ်ထားပြီးပါပြီ။ ဒါရိုက်တာတွေ ဘုတ်အဖွဲ့ အစည်းဝေးခန်းမထဲမှာ ရှိနေကြပါတယ်။ မကြာခင် ခင်ဗျားကို ခေါ်ယူပါလိမ့်မယ်”

မစ္စတာရွှိုင်းက ခပ်အုပ်အုပ်လေသံဖြင့် ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

ငွေကိုင်စာရေးကြီး ထွက်သွားသည်အခါမှာတော့ သူတို့နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ ကြသည်။ အခန်းက မှောင်လွန်းလှသည့်အပြင် လိုက်ဂူတစ်ဂူနှင့်ပင်တူနေသည်။ အရောင်ရှင်ရှင် သားရေဖုံး ကုလားထိုင်ကြီးတွေဆီက ဆေးလိပ်မီးခိုးနဲ့တွေ့ လှိုက်တက်နေသည်လည်း ရှိ၏။ အချိန်တော်တော်ကြာအောင် စောင့်စားခဲ့ကြပြီးမှ ခေါင်းပေါင်းပေါင်းထားသည့် မင်းစေတစ်ယောက် က လာရောက်ဆင့်ခေါ်သည်။ ဆရာဂျွန်က ကုမားရ် ဝင်မသွားခင် စိတ်ခွန်အားပေးဖို့၊ စိတ်အေး အေးထားဖို့ စကားကလေး တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း ပြောရန်ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် သူ့ပါ ရောယောင်ထလိုက် သည်။ သို့သော် တကယ်တမ်း စကားပြောရန် ရပ်လိုက်ချိန်မှာတော့ သူ့မျက်လုံးတွေက ကုမားရ် အပေါ် စူးစူးကြီး ကျရောက်သွားခဲ့လေသည်။ တစ်ခါက သူ၏လူကလေးကား ခုခါမှာတော့ ဘယ်လိုစကားမျိုးမှ ပြောစရာ၊ ပါးစရာ မလိုလောက်အောင် သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ချသေချာမှုတွေ ရှိနေခဲ့ပြီ။ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုတွေ ရှိနေခဲ့ပြီ။ ဆရာဂျွန်က အနည်းငယ် နောက်ကိုဆုတ်လိုက် သည်။ သူ့တပည့်ကို ကောင်းကောင်းအကဲခတ်နိုင်ရန် တစ်လှမ်းစ၊ နှစ်လှမ်းစ ဆုတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာဂျွန် ရုတ်တရက် ရွှေ့လိုက်သော မြင်ထောင့်ထဲမှာတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် မည်သည့် အခါကမျှ မမြင်ဖူးခဲ့ဘူးသည့် ဆန်းသစ်တီထွင်မှုဖြင့် ပြီးသော၊ အဟန်ကောင်းလှသော၊ ထည်ဝါ မှုဖြင့်ပြီးသော၊ အထက်စီးဆန်လှသော ဥပမိဖြင့်ပြီးသော တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ကြည့်နေခြင်း မျိုးပါလားဆိုသည့် ခံစားမှု ရနေခဲ့သည်။ ထိုခဏအတွင်းမှာပင် မန္တလေးတစ်မနက်ခင်းမှာ ကုမားရ်ကို ကယ်တင်ရန် လမ်းကြားကလေးထဲ အပြေးအလွှားရောက်သွားခဲ့ရပုံကို သူ့မျက်မှောက် မှာပင် ပြတ်သားသော မြင်ကွင်းအဖြစ် လင်းခနဲ မြင်နေမိသည်။ အလွန်ဝေးလံသည့် ဇာတ်မြေမှ လေလွင့်လာသည့် စုတ်စုတ်နုပုပ် ဝတ်စားထားသော အစွန့်ပယ်ခံ ကုလားကလေးတစ်ယောက် ၏ ရုပ်ပုံလွှာကိုလည်း တစ်ခါမြင်နေမိသည်။ ဒါတွေပြီးပြန်တော့ တစ်ဘဝလုံး အရိုးထုတ်နေခဲ့ ရာက အခု မြင်ရပြန်တော့လည်း အဆပေါင်းများစွာ အလုပ်ကြီး စခဲ့ပြန်ပါပကော။

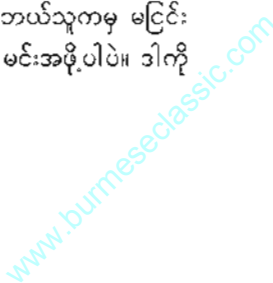
သည့်နောက်မှာတော့ ကုမားရ်က ယခင်တစ်ခါမှ မလုပ်ခဲ့ဖူးသော တစ်စုံတစ်ရာကို ပြုလုပ်လိုက်သည်။ တံခါးဆီသို့ ဖြတ်သန်းရန် လျှောက်သွားခါနီးဆဲဆဲမှာ ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ရာက အိန္ဒိယလူမျိုးတို့၏ ရိုးရာထုံးစံဖြစ်သော ခြေဖျား လက်ထိ ဂါရဝပြုခြင်းဖြင့် ဆရာဂျွန်ကို အရို အသေပြုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ကောင်းချီးမင်္ဂလာ တောင်းလျှောက်ပေးပါ ဆရာ”

ဆရာဂျွန်က ဝေခနဲ ဆွတ်ဖို့လှသော မျက်ရည်တွေကို ဖုံးကွယ်ရန်အလို့ငှာ မျက်နှာ ကို လွှဲလိုက်သည်။

“လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ကိုယ်သူ တာဝန်ယူပြီးဆိုရင် သူ့ကို ဘယ်သူကမှ မငြင်း ပယ်နိုင်တော့ဘူး။ သည် သဘောတူစာချုပ်အတွက် ကန်ထရိုက်ရခြင်းဟာ မင်းအဖို့ပါပဲ။ ဒါကို ငါ သံသယမရှိဘူး ကုမားရ်”

* * *



နှစ်ပေါင်းများစွာ မတွေ့မမြင်ရသော ဆွေမျိုးသားချင်းများထံမှ စာတွေ တဖွဲဖွဲလာရောက်နေကျ ဖြစ်ရာ အခုလည်း ဦးလေးဖြစ်သူခမျာ တစ်စုံတစ်ရာ လိုအပ်မှုရှိနေ၍သာ စာရေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပုံရသည်ဟု တွက်ထားခဲ့သည်။

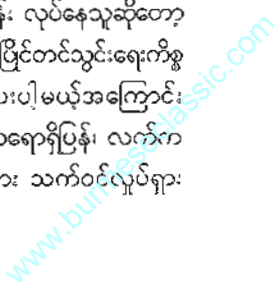
ဥမ္မာဒေးက စာကို ညောင်ပင်ကြီးအောက် ယူလာခဲ့သည်။ သူမ တွက်ထားသည့် အတိုင်းပင် ဦးလေးဖြစ်သူ ပို့လိုက်သည့်စာထဲမှာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းဖြင့် ဘုံဘေးမြို့သို့ ထွက်ခွာ လာရန်ရှိနေသည့် သူ့မိတ်ဆွေ ရာဂျီကုမားရ်ဆိုသူနှင့်ပတ်သက်၍ အကူအညီပေးရန် ရေးထား သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ရောက်ဟုန်းရောက်ခိုက် ရတနာဂီရိသို့ ခဏတစ်ဖြုတ် ဝင်ရောက်ချင်သည့် စိတ်ဆန္ဒရှိသူဖြစ်ကြောင်းနှင့် မြန်မာနန်းကျဘုရင်နှင့် မိဖုရားခေါင်ကြီးတို့ကို လေးမြတ်စွာ ရှေ့တော် ဝင် ဂါရဝပြုချင်သူဖြစ်ကြောင်းလည်း ဖော်ပြထားလေသည်။

ဥမ္မာအနေနဲ့ ရာဂျီကုမားရ်ဘာဘူကို အရှင်နှစ်ပါးထံ ရှေ့တော်ဝင်နိုင်ဖို့ အရေးမှာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကောလိပ်တော်အရာရှိမင်းရဲအရှိန်အဝါနဲ့ စီစဉ်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် ဦးလေး ကျေးဇူးအထူးတင်ရမှာပဲ။ ဦးလေးတို့ ဆွေရိပ်မျိုးရိပ် အဆက်အစပ်ရှိနေတာကို တစ်နည်း နည်းနဲ့ သိထားလေတော့ သည်ကိစ္စမှာ ဦးလေးကို အကူအညီပေးပါမယ့်အကြောင်း မေတ္တာရပ်ခံချင်ပုံနဲ့ အထူးတလည် အာရုံထားပြီး ရှာခဲ့တယ်။ ကတညုတ ကတဝေဒီ ဆိုသလိုပဲ ရာဂျီကုမားရ်ဘာဘူရဲ့ ကျေးဇူးကို တစ်ပြန်တစ်လှည့် ပေးဆပ်ချင်တဲ့ အကြောင်းလည်း ထပ်လောင်းပြောဖို့လိုမယ်။ ရန်ကုန်မြို့မှာနေထိုင်ကြတဲ့ ဦးလေးတို့ ဘင်္ဂါလီလူမျိုးအသိုက်အဝန်းက လူတော်တော်များများဆိုရင် သူ့ရဲ့ထောက်ပံ့မှုကို တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း ရနေကြရတဲ့အတွက် အကျိုးများနေကြရတာလည်း အမှန်ပဲ။ ရာဂျီကုမားရ်ဘာဘူကိုယ်တိုင်က ရန်ကုန်မြို့မှာ နှစ်အတန်ကြာ နေထိုင်ခဲ့သူ ဆိုသော် လည်း နေထိုင်ခဲ့တဲ့ အချိန်ကာလတွေအတွင်းမှာ မြို့က တခြားဘင်္ဂါလီတွေနဲ့ အဆက် အစပ် မရှိခဲ့ဖူးဘူး။ တစ်မနက်မှာတော့ ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပဲ ရန်ကုန်မြို့မှာရှိကြတဲ့ ဟိန္ဒူ ဘင်္ဂါလီလူမျိုးတွေ စုဝေးကြရာနေရာဖြစ်တဲ့ စပတ်လမ်းထဲက ဒူရ်ဂါမယ်တော် ဘုရားကျောင်းထဲကို ကောင်းကင်က မိုးသီးများကြွကျသလို ဆိုက်ဆိုက်ကြီး ရောက် လာပါရော။ ဘုရားကျောင်း ဝတ်ပြုပွဲကို လာတဲ့အခါမှာလည်း ကော်ကျဒိုတီအဖြူ၊ ရွှေကြယ်သီးတပ် ပန်ဂျာဘီအင်္ကျီနဲ့ ရိုးရာအဝတ်အစားကို ကျကျနနဝတ်ပြီး ရောက် လာတာပါ။ ဝင်ထွက်ကြည့်ညိုရာမှာ ချောချောသာသာရှိအောင် ဘုရားကျောင်း ဥပါသကာ ပုရောဟိတ်ကြီးအတွက် လှူဖွယ်တန်းဖွယ်တွေဆိုတာများ နှင့်နေအောင် ယူလာခဲ့တယ်။

မစ္စတာရာဂျီကုမားရ်ဘာဘူဟာ သစ်ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်း လုပ်နေသူဆိုတော့ သူ့အဖို့ အဓိကအရေးပါတဲ့ ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းတစ်ခုအတွက် ဈေးပြိုင်တင်သွင်းရေးကိစ္စ စီမံထားရာမှာ အဆင်ပြေအောင် မယ်တော်ဆီမှာ ဆုတောင်းပေးပါမယ့်အကြောင်း ပုရောဟိတ်ကြီးက ပြောပြတယ်။ တစ်ဖက်ကလည်း ရက်ရက်ရောရောရှိပြန်၊ လက်က လည်း ဖွာပြန်ဆိုတော့ အလွန်ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေတဲ့ ကျားများ သက်ဝင်လှုပ်ရှား

တနှင့် ချောထုပ်များမှာ တစ်ပတ်လျှင် နှစ်ကြိမ်ရောက်လာတတ်သည်ဖြစ်ရာ ကပ်ချာရိုရှိ ကောလိပ်တော်အရာရှိရုံးတော်သို့ တိုက်ရိုက်ဖြန့်ဝေလေ့ရှိသည်။ ကောလိပ်တော်အရာရှိကတော် ဥမ္မာဒေး၏စာများ ပါလာသည်ဆိုလျှင်တော့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကောလိပ်တော်အရာရှိကိုယ်တိုင် ရွေးနုတ်ကာ မင်းစေတစ်ယောက်ကို ဂေဟာအရောက် ပို့ခိုင်းတတ်သည်။ များသောအားဖြင့် သူမကို လိပ်မူသည့်စာတွေက မိဘများဆီက ရောက်လာတာ များသည်။ သို့သော် လစဉ် တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်ဆိုသလို ကာလကတ္တား စာအုပ်ဆိုင်ကြီးမှ ပေးပို့တတ်သော စာအုပ်တစ်အုပ် တလေ သို့မဟုတ် မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်တလေ ရောက်လာတာမျိုးလည်း ရှိပါ၏။ စာဝေ စာပို့ရက် များဆိုလျှင်တော့ ဥမ္မာဒေးက ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ နာရီပေါင်းများစွာ စိတ်ကူးတွေယဉ် တတ်မြဲဖြစ်သည်။ အကယ်၍ စာဝေစာပို့ရက်မှာ ကြိုတင်ချိန်းဆိုချက်တွေထဲက တစ်ခုခုနှင့် တိုက်ဆိုင်ရပြီဆိုလျှင်တော့ စိတ်ဆတ်ချင်သလိုလို စိတ်မရှည်ချင်သလိုလို ဖြစ်နေလေ့ရှိကာ ရောက် လာသည့်စာတွေကို ပြန်ကြားချင်စိတ်တွေသာ စိတ်ထက်သန်နေတတ်သည်။ အိပ်ရာပေါ်မှာ စာရေး တတ်သော ကာလကတ္တားအိမ်က သူမ၏မိခင်ကို သူစိတ်ရောက်ရသည့်အခါတိုင်း မင်အိုးနှင့် စာရွက်တွေပေါ်မှာ မင်တွေ ပေပွနေတတ်ခြင်းကိုလည်း စိတ်ပူရပါ၏။

စာဝေရက်တစ်ရက်မှာတော့ ကောလိပ်တော်အရာရှိ၏မင်းစေက ခါတိုင်း လာနေကျ မဟုတ်သော စာတိုက်ကံဆိပ်ဖြင့် စာတစ်စောင် လာပို့သွားခဲ့သည်။ စာအိတ်ပေါ်မှာ ကောလိပ်တော် အရာရှိက စာတစ်ကြောင်း ကမန်းကတန်း ရေးခြစ်ပေးလိုက်သည်။ 'ရန်ကုန်က ပို့လိုက်တဲ့စာ'။ ဥမ္မာဒေးက စာအိတ်ကို လှန်လိုက်သည့်အခါ ကျောဘက်မှာ ရန်ကုန်မြို့နေ ဦးလေးဖြစ်သူ၏ အမည်ကို တွေ့ရသည်။ ဒီပီပီပီပီ။ စာမလာ သတင်းမကြားရတာ ကြာပြီဖြစ်သည့် ဦးလေးဆီက စာဆိုတော့ ဥမ္မာဒေး အံ့ဩရသည်။ သို့သော် သူမ အိမ်ထောင်ကျပြီးသည့်နောက်ပိုင်း လင်သား ဖြစ်သူ ကောလိပ်တော်အရာရှိမင်းမှာ အရာရာပြီးမြောက် သိဒ္ဓိပေါက်နိုင်စွမ်းသော အရှိန်အစော် ဩဇာတိက္ကမ ကြီးသူဖြစ်သည့်အလျောက် အထွေထွေအရာရာသော အကြောင်းကိစ္စများအားဖြင့်



လာဖွယ်ရာရှိတဲ့ သားကောင်ကို အကဲဖြတ်သလို ပုရောဟိတ်ကလည်း ဝမ်းတွင်းစိမိ
ဓာတ်ခံအားဖြင့် သိနေလေတော့ သည်ပုဂ္ဂိုလ်ကို လက်မလွှတ်တော့ဘူး။ ကောင်းချီး
မင်္ဂလာတွေ ဖုံးပေါလအော ပေးတော့တာပဲ တူမကြီးရေ။ ဘုရားကျောင်းမှာက ဥရောပ
ဘက်တိုက်ကြီးတွေနဲ့ သစ်ကုမ္ပဏီတွေက ဝန်ထမ်းတော်တော်များများ လာရောက်
ဆည်းကပ်နေကြတာ မဟုတ်လား။ သည်မှာတင် ပုရောဟိတ်ကြီးက ရှာဂျီကုမ္ပဏီရဲဘာဘူ
ကို သူ့လုပ်ငန်းအတွက်ရယ်လို့ သည်ဝန်ထမ်းတွေအားလုံးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတော့တာ
ပါပဲ။

သည့်နောက်ပိုင်းရက်တွေမှာ စပတ်လမ်းနဲ့ မားချင်လမ်းကြားမှာရော၊ ဘုရားကျောင်းနဲ့
သစ်ကုမ္ပဏီရုံးတွေကြားမှာပါ သတင်းတွေ ပလူပျံနေကြပြီ။ နိဂုံးချုပ်လိုက်တဲ့အခါကျ
တော့ အဲသည့်ကာလတွေတုန်းက ကျွန်းသစ်လောကမှာ ဘယ်သူမှမသိကြတဲ့ မစ္စတာ
ရှာဂျီကုမ္ပဏီရဲဘာဘူး ဆိုသူက ဈေးပြိုင် ပေးသွင်းကြရာမှာ အောက်ဈေးပေးခဲ့ကြတဲ့
အဓိက သစ်ကုမ္ပဏီတွေအားလုံးအပေါ်မှာ အောင်မြင်သွားပြီဖြစ်ကြောင်းကို ချီတား
နာဂ်ပူးရ် မီးရထားကုမ္ပဏီ ဒါရိုက်တာအဖွဲ့က သူတို့ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ထုတ်ပြန်
လိုက်တာပါပဲ။

အဲသည့်ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းတစ်ခုတည်းကပဲ ရှာဂျီကုမ္ပဏီရဲဘာဘူအနေနဲ့ ကံကောင်း
ထောက်မမ္မာ ရှုပီးငွေ ရှစ်သိန်းလောက် အမြတ်အစွန်းရသွားခဲ့တယ်။ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်တဲ့
အနေနဲ့ ဘုရားကျောင်းကို ပြန်ဆောက်ပေးတယ်။ ကြမ်းပြင်တွေကို ကျောက်ပြားစီပေး
တယ်။ ဘုရားကျောင်းရဲ့ အထွတ်အမြတ်ဗိမာန်ကို ရွှေပိန်းချပေးတယ်။ ပုရောဟိတ်
ကြီးနဲ့ သူ့မိသားစုတွေနေဖို့ အိမ်သစ်ဆောက်ပေးတယ်။ သည်ကတည်းကပါပဲ။ သူဟာ
တခြားသော အောင်မြင်မှုတွေ ရခဲ့တဲ့အပြင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်း အသိုင်းအဝိုင်းမှာလည်း
ဂုဏ်သတင်း ကျော်ကြားမှုတွေ တလူလူ ရှိခဲ့တာပါပဲ။

အသက်ကတော့ အိမ်ထောင်ပြုရမယ့်အရွယ် တိုင်နေပါပြီ။ သုံးဆယ်ရှိပြီကိုး။ တစ်ခုတော့
ရှိတယ်။ အဲသည့် ရှာဂျီကုမ္ပဏီရဲဘာဘူဆိုသူဟာ ငါတူမကြီးတို့ ဝင်ဆံ့နေတဲ့ လူ့အသိုက်
အဝန်းထဲက လူအတန်းအစား မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပြောထားရဦးမယ်။ ဦးလေး ဆိုလိုတာ
ငါတူမကြီး နားလည်မှာပါလေ။ လူက ရုပ်ရည်ကြမ်းကြမ်း၊ ကိုယ်နှုတ်အမူအရာ
မချေမငံဆိုတာတော့ တွေ့ပါလိမ့်မယ်။ တကယ်တော့ သူဟာ သူ့နာမည်ကို လက်မှတ်
ထိုးနိုင်ရုံလောက်သာ အခြေခံရှိတဲ့ ပညာပါရမီ နည်းပါးသူ ဆိုသော်ငြားလည်း အင်္ဂလိပ်
ဘာသာစကား၊ မြန်မာဘာသာစကားအပါအဝင် ဘာသာစကားတချို့ကို ချက်ချက်

ချာချာ ပြောနိုင်တယ်ဆိုတာကတော့ အံ့ဩလောက်ပါရဲ့။
အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာတော့ ရှာဂျီကုမ္ပဏီရဲဘာဘူလို လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဦးလေးတို့
လူ့အသိုက်အဝန်းထဲမှာ လက်သင့်ခံဖို့ အခွင့်အရေး အင်မတန်နည်းရှာမှာပါပဲ။ သို့သော်
လည်း သည်မြန်မာပြည်မှာတော့ ဦးလေးတို့ လူမှုအဆင့်အတန်းဟာ နည်းနည်းတော့
ပိုပြီးသိက္ခာရှိတယ် ပြောရမှာပါ။ သည်မှာက ချမ်းသာပေဆိုတဲ့ လူတချို့ဟာ အိန္ဒိယ

လူမျိုးတွေဖြစ်တယ်။ သည်အထဲက အများစုဟာ အဝတ်တစ်ထုပ်၊ သံသေတ္တာတစ်လုံးနဲ့
ဘဝစခံကြသူတွေချည်းပဲ။

ဦးလေး အပြည့်အဝယုံကြည်ထားတဲ့အချက်က အိန္ဒိယပြည်မှာ ရှာဂျီကုမ္ပဏီရဲဘာဘူလို
လူတစ်ယောက်ရဲ့အဆင့်အတန်းဟာ ကောလိပ်တော်အရာရှိမင်းလို ပုဂ္ဂိုလ်အနေနဲ့
ဧည့်ခံဖို့ ယုတ်စွအဆုံး လက်ခံတွေ့ဆုံဖို့တောင် ရှားရှားပါးပါး မျှော်လင့်ကောင်းတာ
မျိုးပါ။ သို့သော်လည်း တူမကြီးအနေနဲ့ စဉ်းစားပေးဖို့အချက်က သူဟာ မြန်မာပြည်မှာ
အနေကြာပြီဖြစ်တဲ့အတွက် ကုလားတစ်ယောက်ဆိုတာထက်စာရင် ဗမာတစ်ယောက်
လိုလိုတောင် ဖြစ်နေပါပြီ။ နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်လိုသာ မှတ်ယူစေချင်တာပါပဲ။
သည့်အတွက်တော့ တူမကြီး ငဲ့ညှာထောက်ထားလိမ့်မယ်လို့ ဦးလေးမျှော်လင့်ပါတယ်။
သည်ကိစ္စမှာ တူမကြီးရဲ့ဂုဏ်ဒြပ်နဲ့မတန်မရာ အကူအညီတောင်းခံရတဲ့အတွက်လည်း
တကယ့်ကို ကျေးဇူးဥပကာရ တင်မိတယ်ဆိုတာတော့ အထူးအောက်မေ့စေချင်တယ်

* * *

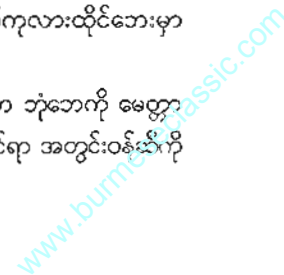
ဘုံဘောမြို့မှ ရတနာဂီရိဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည့် သင်္ဘောနှင့်အတူ စာနှင့်
ချောထုပ်များသာ ပါလာတတ်သည် မဟုတ်ပါ။ အထူးစားသောက်ဖွယ်ရာများလည်း တွဲဖက်ပါလာ
လေ့ရှိသည့်အတွက် စာဝေရက်များတွင် ရေခဲရေခိုင်သည်။ စာဝေရက် ညနေခင်းများတွင် ကောလိပ်
တော်အရာရှိသည် ပန်းခြံတွင်း ကြိမ်ကုလားထိုင်မှာ ရေခဲစိမ် ဝိစကီတစ်ခွက်နှင့် အေးအေးလူလူ
အနားယူရတာကို လွန်စွာနှစ်သက်သူဖြစ်သည်။ ဥမ္မာဒေးက ရန်ကုန်မှ ပေးပို့လိုက်သည့် ဦးလေး
ဖြစ်သူ၏ ပေးစာကို ဖတ်မပြင် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကောလိပ်တော်အရာရှိ၏ ယမကာမှီဝဲမှု ပြီးပြေသည်
အထိ စောင့်နေခဲ့ရသည်။ သူမကိုယ်တိုင် ပေးစာကို ဖတ်ပြပြီးသည့်အခါ ကောလိပ်တော်အရာရှိက
စာကိုလှမ်းယူကာ ကိုယ်တိုင်ဖတ်ပြန်သည်။

“သည်ကိစ္စက ကိုယ့်လုပ်ပိုင်ခွင့်ထဲမှာ ရှိတယ်ဆိုရင်တော့ မင်းဦးလေးကို မဖြစ်မနေ
လိုလိုလားလား လုပ်ပေးမှာပါပဲ။ သို့ပေမယ့် စိတ်မကောင်းစရာက သည်ကိစ္စမျိုးဟာ ခေါင်းထဲ
ထည့်စရာတောင် မလိုဘူးလို့ ပြောရမယ်။ အင်္ဂလိပ် အစိုးရရဲ့ညွှန်ကြားချက်တွေက သိပ်ကို
ရှင်းလင်းပြတ်သားတယ်။ သူတို့က အရှင်နှစ်ပါးရှေ့တော်ကို ဘယ်ခည့်သည်မှ မရောက်စေရဘူး”
ဥမ္မာဒေးက ပြန်အော်သည်။

“ဘယ်နှယ်မဖြစ်ရမှာလဲ။ ရှင်က ကောလိပ်တော်အရာရှိပဲ။ ရှင်မှာ ဆန္ဒရှိရင် ဧည့်သည်
ကို ရှေ့တော်ဝင်ဖို့ ခွင့်ပြုနိုင်တာပဲရှင်။ ဘယ်သူမှ သိစရာမလိုပါဘူး”

ကောလိပ်တော်အရာရှိက ကိုင်ထားသည့် ဝိစကီဖန်ခွက်ကို ကြိမ်ကုလားထိုင်ဘေးမှာ
ခင်းထားသည့် စားပွဲလေးပေါ် ဖျတ်ခနဲ တင်လိုက်သည်။

“သည်ကိစ္စက ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူးဥမ္မာ။ ခွင့်ပြုချက်ရဖို့ ကိုယ်က ဘုံဘောကို မေတ္တာ
ရင်မချက်နဲ့တကွ တင်ပြရဦးမယ်။ ဘုံဘောကလည်း လန်ဒန်က ကိုလိုနီနယ်ဆိုင်ရာ အတွင်းဝန်ထံကို
ဆက်ပို့ချင် ပို့ရဦးမယ်။ ဒါကပဲ လနဲချီပြီး ကြာနိုင်တယ်”



“ဩထရမ်ဟောက်စ်ကို သွားရဖို့ သည်လောက်တောင်လားရှင်”

“တို့ဆရာကြီးတွေက မြန်မာပြည်မှာ နိုင်ငံရေး ဒုက္ခသုက္ခတွေ ဖြစ်စေချင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ မြန်မာပြည်က သူတို့ရဲ့ အကြွယ်ဝဆုံးပြည်နယ်ဖြစ်တဲ့အပြင် ဘယ်လိုအန္တရာယ် မှ လည်း အဖြစ်ခံချင်မယ်မဟုတ်ဘူး။ ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ သူတို့ကို အာခံနိုင်တဲ့ တစ်ဦးတည်း သော တိုင်းပြည်နဲ့ ပြန်လည်သင့်မြတ်စေသူ လူတစ်ယောက်ပဲ။ မြန်မာပြည်မှာက မျိုးရိုးမတူတဲ့ လူမျိုးစု တိုင်းရင်းသားတွေ ဒါဇင်နဲ့ချီရှိတယ်။ သက်ဦးဆံပိုင်ဘုရင်စနစ်က သူတို့ကိုယ်ပိုင် အများဆိုင်အရာ ဖြစ်နေတာလည်း ရှိတယ်။ ဒါကို ကိုယ်တို့ဆရာကြီးတွေက သိနေကြတယ်။ အင်္ဂလိပ်တွေ သေသေချာချာဖြစ်စေချင်တဲ့အချက်ကို ပြောပါဆိုရင် မြန်မာဘုရင်မင်းမြတ်ကို တိုင်းပြည်က မေ့သွားကြပြီဆိုတာပဲ။ တကယ်ကျတော့ အင်္ဂလိပ်တွေက ရက်စက်ရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဆန္ဒရယ်လို့ မရှိကြပါဘူး။ အဲသလိုပဲ ဘယ်လိုအာဇာနည်မျိုးမှလဲ မလိုချင်ဘူး။ အင်္ဂလိပ်တွေ ဘာကိုပဲလိုချင်သလဲဆိုတော့ မြန်မာလူထုရဲ့ခေါင်းထဲမှာ သူတို့ဘုရင်ကို ဖန်တသောသော ထနေ တဲ့ ဝီရိယဲက ထီးဟောင်းတစ်လက်လို့ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားစေချင်တာပဲ ရှိတယ်”

“ဒါပေမဲ့ရှင် ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကြောင့် ဘာတွေများ အကြောင်းထူးသွားစရာ ရှိလို့လဲ”

“အဲသည်တစ်ယောက်ကပဲ ပြန်သွားတဲ့အခါ သူသိတာ၊ မြင်တာတွေ ပြောတော့မှာပေါ့။ သတင်းစာတွေထဲမှာ ပါသွားနိုင်တာပေါ့။ ကိုလိုနီနယ်ဆိုင်ရာ အတွင်းဝန်ရုံးက ရုပ်ပုံတွေ မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်သွားမှာကြောက်လို့ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့တောင် ခွင့်ပြုချင်တာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ရက်မှာ ဖာရစ်လူမျိုး အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဆိုက စာတစ်စောင်ရခဲ့တယ်။ သည်အမျိုးသမီးက နယ်တကာလှည့်ပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်နေရာက ဩထရမ်ဟောက်စ်မှာ ဓာတ်ပုံနည်းနည်းပါးပါး ရိုက်ချင် တဲ့အတွက် ရတနာဂီရီမှာ တစ်ထောက်နားပါရစေလို့ ရေးထားတယ်။ ကိုယ်က သည်ကိစ္စကို ဘုံဘောအထိ ဆက်တင်ပြပေးလိုက်တဲ့အခါ တစ်ပတ်အတွင်း အကြောင်းပြန်ကြားတယ်။ တော်ဝင် မိသားစုကို ဓာတ်ပုံရိုက်ခွင့်ပြုရန် အကြောင်းမရှိတဲ့။ ဒါ အစိုးရပေါ်လစီပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါဟာ ဆိုးရွားတဲ့ကိစ္စပဲ”

“ရှိပါစေလေ။ ဒါဟာ အမြော်အမြင်ရှိမှုပါ။ မြန်မာနိုင်ငံဟာ နိုင်ငံရေးပဋိပက္ခကြောင့်များ ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်မယ်လို့ မင်း ထင်နေသလား။ အခုလာမယ်ဆိုတဲ့ ရာဟားဆိုတဲ့လူကကော သိပေါမင်း အုပ်ချုပ်နေဆဲကာလပဲ ထားပါဦးတော့၊ သည်လိုချမ်းသာနိုင်မယ်လို့ မင်းထင်နေသလား။ ဒါတွေက ဗြိတိသျှကြောင့် ဖြစ်ရတာမဟုတ်ဘူးသာဆိုရင် ဘယ်လိုကြောင့်များ ဖြစ်စရာအကြောင်း ရှိမှာလဲ။ သည်လိုကုလားလူမျိုး စီးပွားရေးသမားကို မြန်မာတွေက ပြဿနာရှာတာမျိုး ရှိကောင်း ရှိကြမှာပေါ့။ သိုးသတ္တဝါလို မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်မှာပေါ့”

ဥမ္မာဒေးက ခင်ပွန်းဖြစ်သူနှင့် သည်လို အချေအတင် ငြင်းခုံနေလို့တော့ အခြေအနေ ကောင်းလာနိုင်စရာ မရှိတာကို သိလိုက်ပြီ။ သူမ၏လေသံကို နှိမ်လိုက်သည်။ သူမ၏လက်ကို ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏လက်မောင်းပေါ် တင်လိုက်သည်။

“ရှင်သိဖို့က အခု ကျွန်မပြောနေတာတွေဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်အတွက် မဟုတ်သလို၊ ကျွန်မဦးလေးအတွက် ပြောနေတာလည်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာပါ”

“ဒါဆိုရင် ဘယ်လိုကြောင့်များလဲ”

ဥမ္မာဒေးက ချီတံ့ချတံ့ ဖြစ်နေသည်။

“ပြောလေကွယ်”

“ဒေါ်လို့အတွက် ပြောနေတာပါ”

“ဒေါ်လို့အတွက် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ သူဟာ သည်နေရာမှာ အကျဉ်းသားမဟုတ်ရုံတစ်မည်ဘဝနဲ့ ဘဝနဲ့အမျှ နေခဲ့ရတယ်။ ပြီးတော့ သူကြုံနေရတဲ့ဘဝထက် တခြားဘာကိုမှ စိတ်မကူးနိုင်တဲ့ဘဝနဲ့ ရှိနေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်လို့လည်း တစ်နေ့နေ့တော့ သည်စံအိမ်ကြီးက ထွက်ခွာရမှာပါပဲ။ ဒါဆိုရင် သူ ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ။ သူ့တိုင်းပြည်ကို သူမေ့နေပြီ။ သူ့ကို နည်းနည်းပါးပါး သတိကလေး လည်လာအောင် လုပ်ရနိုင်မယ့်လူတွေနဲ့ စကားပြောချင်ရှာမှာပဲလို့ ကျွန်မ စဉ်းစားမိတယ်”

“ဒေါ်လီက သူ့တိုင်းပြည်ကို သူပြန်ချင်တဲ့အချိန် ပြန်နိုင်သားပဲ”

“ခက်တာက မြန်မာပြည်ပြန်လို့လည်း မိသားစုရယ်လို့မှ မရှိတာ။ ပြီးတော့ ဘယ်သူနဲ့ မှလည်း မသိတော့ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် မြန်မာပြည်မှာနေပါတယ်ဆိုတဲ့ လူတွေနဲ့ တွေ့ဖို့ တကယ်ကို လိုတယ်လို့ ပြောတာပေါ့”

ကောလိပ်တော်အရာရှိဆီက အသံမထွက်တော့။ အလျှော့ပေးချင်စိတ်ကလေးတော့ စနေပုံရသည်ဟု ဥမ္မာဒေးက အာရုံရနေသည်။

“ဒါက အသေးအဖွဲပါလေ။ သည်အတွက် ကိုယ်ဖြေရှင်းနိုင်ပါတယ်”

နောက်တော့လည်း စိတ်ကုန်သည့်လေသံဖြင့် ပြောလေသည်။

“ကောင်းပြီလေ... မင်းမှာ ဆန္ဒတွေ သိပ်ရှိနေတော့လည်း တစ်ခုခုတော့ ကိုယ် လုပ်နိုင်မယ်ထင်တယ်”

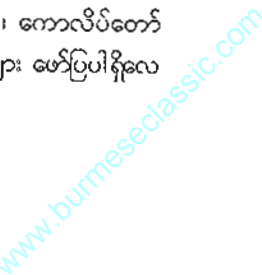
“ရှင်”

“ရာဟားကို ကိုယ့်ရဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရေးဧည့်သည်တော်အနေနဲ့ သည်ကို ဖိတ်လိုက်မယ်။ ကျွန်တော့်အိမ်ထောင်ဖက်ရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတစ်ယောက်လို့တော့ ပြောရမှာပဲ။ ဩထရမ်ဟောက်စ် ကို သူက ဂါရဝပြု ရှေ့တော်ဝင်ချင်တယ် ဆိုတော့လည်း အလွတ်သဘော အလည်အပတ် သွားရမှာပေါ့။ တရားဝင်တော့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်ဘူး”

“ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်”

နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာတော့ ရန်ကုန်မြို့နေ ဥမ္မာဒေး၏ ဦးလေးဖြစ်သူထံသို့ ကြေးနန်းတစ်စောင် ပေးပို့လိုက်လေသည်။ စာထဲမှာတော့ ဦးလေး၏မိတ်ဆွေဆိုသူ မစ္စတာ ရာဟားအနေဖြင့် ရတနာဂီရီသို့ အလည်ခရီး လာရောက်နိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ကောလိပ်တော် အရာရှိမင်း၏ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးဧည့်သည်တော်အဖြစ် လက်ခံလိမ့်မည် ဖြစ်ပါကြောင်းများ ဖော်ပြပါရှိလေ သည်။

* * *



သင်္ဘောဆိုက်ကပ်လိုက်ချိန် တဒဂ် တိုတောင်းလှသော ကာလအတွင်းမှာပင် ငွေနှင့် ပတ်သက်လျှင် အလွန်ရက်ရှောလှသော ရာဂျီကုမားရ်ဆိုသူ နိုင်ငံခြားသား လူချမ်းသာ မင်းသား တစ်ပါး သင်္ဘောပေါ်မှာ စီးနင်းလိုက်ပါလာသည်ဆိုသည့် သတင်းစကားတွေက မြို့ကလေး၏ ကမ်းနားပိုင်းတစ်လျှောက်လုံး အနီးခြံမြို့ခြံမိ ညံ့သွားခဲ့သည်။ ပြင်းစွာသော အုတ်အော်သောင်းတင်း ကျူသံဆူသံတို့သည်လည်း အကျိုးဆက်အားဖြင့် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေပြီ။ သင်္ဘောကူလီများ၊ ကုန်တင် ကုန်ချ အထမ်းသမားများအားလုံး သင်္ဘောကုန်းပေါင်အခင်းတစ်ပြင်လုံးမှာ မည်းမည်းကြီး လှုပ်အောင် အုံ့နေသည့်အပြင် လတ်လျားလတ်လျား အချိန်ဖြုန်းနေကြသူတွေကလည်း အရိပ် ကျနေသည့် ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်လုံး တပွက်ပွက်ဆူလျက်ရှိကြရာက ကမ်းခြေတွင် အိုင်ကြီး ကျင်းကြီး ဖွဲ့ကြလေ၏။ ရာဂျီကုမားရ်ကတော့ ဆိပ်ကမ်းတွင် သင်္ဘောဆိုက်ကပ်ချိန်အထိ သင်္ဘောခန်းထဲမှာ အိပ်ပျော်ဆဲရှိနေသဖြင့် ဦးဘကျော်က နှိုးလိုက်ရသည်။ ရာဂျီကုမားရ်၏ လက်ရှိ အနေအထားသစ်များအရ နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ ခရီးထွက်ရသည်ဆိုသည့်အခါတိုင်း မထင် မှတ်ဘဲ ကျရောက်လာနိုင်သည့် အန္တရာယ်အသွယ်သွယ်ကို ကာကွယ်သည့်အနေဖြင့် လူပုယံတော် တစ်လှေကြီးနှင့် သွားတတ်သည့်အလေ့ပင် ရှိနေခဲ့သည်။ သည်လို ထူးခြားလှသော ခရီးစဉ်မှာ လည်း ယခင်က မရှိခဲ့ဖူးသော စိုးရိမ်မှုကလေး ရှိနေသည့်အတွက် ခါတိုင်းပါနေကျ နောက်တော် ပါးတို့ထက် ပို၍ပင် တစ်အုပ်တစ်မ ရှိလေ၏။

သည်လူစုနှင့်အတူ ရာဂျီကုမားရ်၏လက်ရေးတို့ လက်နှိပ်စက်စာရေးလည်းဖြစ်၊ ငွေကိုင် စာရေးလည်းဖြစ်သည့် အထူးအားထား ယုံမှတ်ရသူ ဝန်ထမ်း ဦးဘကျော်ကိုလည်း ခေါ်လာခဲ့ သည်။ ရာဂျီကုမားက လှိုင်းကြီးထနေသည့် ဧရာမ လူအုပ်ကြီးကို အာရုံပြောင်းသွားစေရန် ဦးဘကျော်ကို လူလုံးပြ ကြိုလွှတ်လိုက်ပြီး သူကတော့ သင်္ဘောပေါ်မှ ခပ်သုတ်သုတ် ဆင်းလာခဲ့ သည်။ ဆိပ်ခံတံတားနှင့် အတန်ငယ် ကွာလှမ်းသော တစ်ဖက်ထိပ်မှာတော့ ရထားနှစ်စီးရှိနေ သည်။ တစ်စီးမှာ ကောလိပ်တော်အရာရှိ၏ဂေဟာမှ လွှတ်လိုက်သည့် ရထားဖြစ်၏။ ထိုမနက်

ခင်းက ကောလိပ်တော်အရာရှိမင်း မြို့မှာ ရှိမနေခဲ့သော်ငြား ကြွရောက်လာမည့် ဧည့်သည်တော် ကို မည်သို့မည်ပုံ ကြိုဆိုရမည်ဆိုသည်ကိုတော့ ဂရုတစိုက်ညွှန်ကြားထားခဲ့သည်။ ဂေဟာမှ ရထားမောင်းသမားကြီး ကန်ဟိုဂျီးကိုယ်တိုင် ဧည့်သည်ကို ဆိပ်ကမ်းအရောက်ကြိုကာ ဒါခဲဘန် ဂလိုအရောက် ပို့ဆောင်ပေးရမည်။ ညနေပိုင်းမှာ ညစာသုံးဆောင်ရန် ဂေဟာကို ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ရ မည်။ ဆိပ်ခံတံတားတွင်ရှိနေသည့် အခြားရထားတစ်စီးကတော့ သီပေါဘုရင်မင်းမြတ်၏ စံအိမ် တော်မှ မြင်းနှစ်ကောင်က အမိုးဖွင့် ရထားလုံးဖြစ်သည်။ ရထားမောင်းသမား ဆဝမ်က ကန်ဟိုဂျီး နှင့်အတူ သံတန်းတစ်တန်းမှာမှီရင်း ဆိပ်ခံတံတားတစ်လျှောက် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဆူပွက်နေခြင်းကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ရာဂျီကုမားရ်က သူတို့ရှိရာဘက်ကို လှမ်းပြလိုက်သည့်အခါမှာတော့ ရထားမောင်းသမား နှစ်ယောက်စလုံး အငိုက်ဖမ်းခံလိုက်ရသည့်နယ် ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။ အထူး သဖြင့် ကောလိပ်တော်အရာရှိမင်း၏ ဧည့်သည်တော်အဖြစ် အကြိုထောက်ရသူ ကန်ဟိုဂျီးအဖို့ ပို၍ပင် အံ့ဩသွားခဲ့ရသည်။ သူကိုယ်တိုင် တစုစိုက်စိုက် စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည့် ဧည့်သည် တော် လူသိုက်ထဲမှာ တကယ်တမ်း အဦးထား ကြိုဆိုရမည့်သူအဖြစ် လက်ခံဖို့ဆိုတာ ဖြစ်နိုင် ခြေအနည်းဆုံး အသွင်အပြင်နှင့်မဟုတ်လား။

ရာဂျီကုမားရ်ကို ဒါခဲဘန်ဂလိုမှာ ချထားခဲ့ပြီးသည့်နောက် ဆိပ်ခံတံတားမှာ ပွက်ပွက်ညံ သွားခဲ့သော ဖြစ်ပုံပျက်ပုံအလုံးစုံကို အစီရင်ခံရန်အလို့ငှာ ဂေဟာဘက်ကို ဦးတည်လာခဲ့သည်။ ကန်ဟိုဂျီး၏ အစီရင်ခံမှုမှာ အားမနာ လျှာမကျိုး ပြောရက်လေခြင်း ဆိုရလောက်အောင် အသေးစိတ်လွန်းလှသည်။ ရာဂျီကုမားရ်ဆိုသူ၏ ပါးစပ်မှာ ခဲထားသည့် မဝါးတစ်ဝက် ဝါးတစ်ဝက် ဆေးလိပ်တို့အကြောင်းလည်း ပါသည်။ ဖိုသီဖတ်သီနိုင်လှသော အဝတ်အစားတွေအကြောင်း လည်း ပါသည်။ တွန့်ကြော ရှုံ့တွနေသည့် ပုဆိုး၊ ခွဲကျိခွဲရော် ကျားပါးစပ်အင်္ကျီနှင့် မပြီးမသင် ဖွရရာ လန်ကြံနေသည့် ဆံပင်ဖုတ်သိုက်အကြောင်းတွေလည်း ပါသည်။ ဥမ္မာဒေးကတော့ သည်ပြောပြချက်တွေ ကြားရရုံနှင့်ပင် မအိမ်သာ ခံစားမှုတစ်မျိုး စွဲကျန်ခဲ့ရသည်။ သည်လိုလူကို ညစာသုံးဆောင်ရန် ကြိုပါမည့်အကြောင်း ဖိတ်ကြားရမှာပင် မြော်ခေါ်စဉ်းစားရမည့်သဘော ရှိနေပြီလား။ သည်လူ ဘာကိုများ စားသောက်နေခဲ့ပါလိမ့်။

ကောလိပ်တော်အရာရှိက ပြုရိုးထုံးစံမရှိဘဲ မြို့က ရှောင်ထွက်နေခဲ့သည်ဆိုသော်လည်း ဧည့်သည်တော်ကို ညစာတည်ခင်းဧည့်ခံရန်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အစစအရာရာ စီစဉ်ထားနှင့်ရန် နေ့နံနက်ပိုင်းကစ၍ စိတ်ချလက်ချ တာဝန်ပေးခဲ့တာတော့ ရှိသည်။ ခါတိုင်းလည်း ဂေဟာတွင် တာဝန်ယူ တည်ခင်းဧည့်ခံရသည့် အကြောင်းကိစ္စရှိလျှင် ကောလိပ်တော်အရာရှိကိုယ်တိုင် ကွပ်ကဲနေကျ ဖြစ်သည်။ ပင်ကိုအားဖြင့် အခြား အိမ်ဗာဟီရက်စွတွေမှာ စိတ်ဝင်တစားမရှိသော်လည်း ဧည့်ခံ တည်ခင်းရမည့် ညစာစားပွဲများကိုတော့ စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် ထောင့်စေအောင် လိုက်ကြည့်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ စားပွဲနှင့် လူပုဂ္ဂိုလ်အလိုက် နေရာထိုင်ခင်း ခင်းကျင်းထားမှု အဆင်ပြေမပြေ၊ အလှစိုက် စားပွဲတင်ပန်းတွေ အလှည့်အောင် ညှိမညှိကအစ ပါလေ့ရှိသည်။ ပန်းကန်တွေ၊ ဖန်ခွက်တွေကို ပြောင်လက်အောင် နောက်တစ်ကြိမ် တိုက်ရွတ်သန့်စင်ဖို့လိုကြောင်း ထောက်ပြတာမျိုးလည်း ရှိပါ၏။ ဘာတော့ဖြင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေးမည်၊ ဘယ်လိုညစာစားပွဲမျိုးကို အသုံးပြုရမည်ဆိုသည့်

အပေါ် သူတို့ညွှန်ကြားချက်များအတိုင်း လုံးပန်းနေကြသည့် အစေခံတွေကိုလည်း သူပဲ ကိုင်တွယ် ခဲ့သည်ချည်းဖြစ်၏။ ထိုမနက်ခင်းက စားသောက်ဖွယ် စာရင်းနှင့်ပတ်သက်၍ စားဖိုဖူးကိုယ်တိုင် သူမ ကို မေးမြန်းလာသည့်အခါမှာတော့ ဥမ္မာဒေးသည်ပင် ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမန်းမသိအောင် ထူပူသွားခဲ့ရသည်။ ဖုတ်ပူမီးတိုက် စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ပြီးခဲ့သည့် ရက်သတ္တပတ်က လူထုပညာရေး ဌာနဒါရိုက်တာ ညစာသုံးဆောင်ရန် ကြွရောက်စဉ် တည်ခင်းဧည့်ခံခဲ့သော စားသောက်ဖွယ် စာရင်း အတိုင်းသာ တစ်သေမတိမ်း စီစဉ်ပါတော့ဟု ပြောလိုက်ရတော့သည်။ ထိုစဉ်က အသားစဉ်းကောက်ကို အာလူးဖြင့် မဲကာ ပုံစံခွက်ထဲ ထည့်ဖုတ်ရသည့် စားဖွယ်တစ်မျိုး ပါခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ငါးကြော်နှင့် နို့ကျောက်ကျော အချိုခဲလည်း ပါခဲ့တာကို သူမမှတ်မိနေသည်။

“ကနေ့ည အဲဒါတွေအားလုံး ကျွန်မ လိုချင်တယ်”

ဥမ္မာဒေးက စားဖိုဖူးကို ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ရုတ်တရက် စိတ်ကူးရလိုက်ဟန်ဖြင့် အင်္ဂလိပ်မျိုးနွယ်မှ ပေါက်ဖွားသူ အိန္ဒိယနိုင်ငံသား ပုလိပ်အရာရှိ မစ္စတာရိုက်ကို ဇနီးသည်နှင့်အတူ ညစာ သုံးဆောင်ရန် ကြွရောက်ဖို့ စာတိုကလေးရေးကာ ဖိတ်ကြားရသည်။ သည့်အပြင် ဖိတ်ကြားသမျှ အချိန်အခါမရွေး ကြွရောက်တတ်ကြသည့်ပြင် ဆိုးသည် ကောင်းသည် ဇီဝမကြောင်တတ်ကြသော တရားသူကြီး မစ္စတာနိုင်ဒူးနှင့် မစ္စတာနိုင်ဒူး အဘိုးကြီး အဘွားကြီး စုံတွဲကိုလည်း သူမ ဖိတ်ကြားထားပြီးဖြစ်၏။ သည့်မတိုင်ခင် ရက်များ ဆီက စီစဉ်ထားပြီးဖြစ်သော ဒေါ်လီသည်လည်း ရောက်လာဖို့ရှိသည်။

ညနေခင်းဘက် နီးလာသည့်အခါမှာတော့ ညစာစားပွဲများမတိုင်ခင် ကောလိပ်တော် အရာရှိ စစ်ဆေးနေကျအတိုင်း အရာအားလုံး မှတ်မိနိုင်သလောက် ဥမ္မာဒေး ကြိုးစားနေရသည်။ သည်တစ်ခါတော့ မျက်နှာကောင်း ရကောင်းပါရဲ့။ မိန်းမတော်စာရင်း ဝင်လောက်ပြီထင်ပါရဲ့ လို့လည်း ဘာသာတွေ့မိရပါ၏။ ထမင်းစားခန်းကိုသွားကာ ပန်းကန်တွေ၊ ခက်ရင်းတွေ၊ ထိုးထားသည့်ပန်းတွေ အဆင်ပြေမပြေ သူမကိုယ်တိုင် ပြာလဲ့ကို ဇာချဲ့နေခဲ့သေးသည်။ သို့သော် ကောလိပ်တော်အရာရှိ အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါမှာတော့ သူမကိုယ်တိုင် ကိုယ်စွမ်းညာဏ်စွမ်း ရှိသမျှ ဆောင်ရွက်ချက်ထားချက်တွေ အလဟဿဖြစ်ရကြောင်း တွေ့ခဲ့ရပြီ။

ကောလိပ်တော်အရာရှိကား သိသိသာသာ စိတ်အပျက်ကြီး ပျက်လျက်ရှိ၏။ ဇနီးဖြစ်သူ ပြင်ဆင်ထားသမျှ လက်ရာကို စစ်ဆေးရန် ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီးသည့်နောက်မှာ တော့ အသံမထွက်ဘဲ အပြစ်တင်နေသည့် အရိပ်များ မျက်နှာပေါ်မှာ ထင်ဟပ်လျက်ရှိသည်။

“ငါးလှီးစားတွေ ရှိရမယ့်နေရာမှာ မရှိပါလား။ ဖန်ခွက်တွေမှာလည်း ဖုန်တွေချည်းပဲ” ကောလိပ်တော်အရာရှိက အရာအားလုံး ပြန်စီစဉ်ရန် အစပြန်ကောက်ခိုင်းခဲ့သည်။ “ကိုယ် တစ်ခေါက်ပြန်လာကြည့်မယ်”

ဖိတ်ကြားထားသည့် ဧည့်သည်တော်တွေ ရောက်လာဖို့ စောင့်စားရချိန်မှာ ကျိုးနွံရုံသေ တတ်သော ကျောင်းသူကလေးတစ်ယောက်လို ပေါင်ပေါ် လက်ကလေးတွေ ယှက်ထားရင်း ပြတင်းပေါက်ဘေးမှာ ထိုင်နေခဲ့သည်။ သည်ညစာစားပွဲမှာ သူမိမ်းတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံဖို့ ဒေါ်လီကို ဖိတ်ကြားထားခဲ့တာ မှားများမှားနေပြီလား။ သူမကိုယ်တိုင် သည်ပွဲတက်ရောက်ဖို့

ဆိုတာကကော မှားနေပြီလား။ အရင်က တစ်ခါမှ မဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူးသောအတွေးဖြစ်၏။ သို့သော် သည်အတွေးက ကျောစိမ့်အောင် အေးစက်သော အရိပ်တစ်ရိပ်နယ် သူမစိတ်ထဲမှာ လျင်လျင်ကြီး ရှည်လျားသွားလေသည်။ လူတွေပြောကြတဲ့ စိတ်ထင်တယ်ဆိုတာများလား။

“မဒမ်”

“ကောင်းလိုက်ပုံများ”

အရပ်ရှည်ရှည်၊ ဆံပင်ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ၊ စိတ်နှလုံးကောင်းလှသူတို့၏ နူးညံ့သောလေသံဖြင့် ပြည့်ဝသော မစ္စတာနိုင်ဒူးနှင့် ဇနီးတို့၏အသံဖြစ်သည်။ သည့်နောက်မှာတော့ ပုလိပ်အရာရှိ ရိုက်နှင့် ဇနီးတို့ရောက်လာခဲ့ကာ မိနစ်အနည်းငယ်လောက်ခြားပြီး ဒေါ်လီပါ ပါလာခဲ့၏။

ရာဂျီကူမားရ်ကတော့ ဘိတ်ဆုံးမှ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဧည့်သည်ကို နှုတ်ဆက်ရန် ထရပ်လိုက်သည့်အခါ ဒေါ်လီ၏ခံစားမှုသည်ပင် မျှော်မှန်းမထားသော အလေးထားမှုဖြင့် ရှိနေ ကြောင်း ဥမ္မာဒေး တွေ့လိုက်ရသည်။ လက်ယှက်ထားရာက လှမ်းမြင်ရသလောက် ဣန္ဒြေရသော ဝတ်စုံနက်၊ ဂရုတစိုက် စည်းနှောင်ထားသည့် လည်စည်း စသော ရာဂျီကူမားရ်ကိုယ်တိုင်ဝတ်ထား သည့် အင်္ဂလိပ်ဝတ်စုံကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သပ်ရပ်အောင်၊ မြင်သာအောင် ဝတ်ဆင်ရန် အခက်အခဲ သိပ်ရှိပုံမရကြောင်း သတိထားလိုက်မိသည်။ ရှူးဖိနပ်ကို ပြောင်လက်နေအောင်တိုက်ထားပြီး ရာဂျီကူမားရ်က လက်ကိုင်ရိုးတွင် အနုစိတ်ရစ်ခွေ စီခြယ်ထားသော ကျောက်စိမ်းပွင့်ကလေးများ ပါသည့် မလတ္တာ ကြိမ်တတ်ကို ကိုင်ထားသည်။ ရုပ်ရှည်ကတော့ သူမ ခန့်မှန်းထားသည့်ထက် အပျံကြီး အိုစာနာကျနေသည်။ မျက်နှာကလည်း ဆင်းရဲပင်ပန်းခြင်းကြီးစွာ အသုံးချခဲ့ရသည့် အတွက် ဥတုဒဏ်သင့်ပုံဖြင့် ကြမ်းတမ်းလွန်းလှပါ၏။ နှုတ်ခမ်းတွေကတော့ သူ၏နက်ကျောကျော အသားအရေနှင့် ထင်းထင်းကြီး ကန်ထွက်လျက် တွတ်တွတ်မောင်းမောင်း ရဲလျက်ရှိလေသည်။ မေးဖိုးတစ်လျှောက် ပါးစုန်ပုံပုံထွက်လာတော့မည့် အရိပ်လက္ခဏာဖြင့် အသားတွေက ခေါက်ရိုး ကြီး ထလျက်ရှိ၏။ ချေမောပြေပြစ်ခြင်းနှင့် ဝေးချင်တိုင်းဝေးနေသည့် ရုပ်ရှည်မျိုးဆိုသည်တိုင် ထူးမြားသော ဖွဲ့စည်းမှု၊ အသိရခက်သော မျက်နှာထား၊ ရွေ့လျားမှုများ မိတ်ဖက်ထားသဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ ဖမ်းစားနိုင်မှုတော့ ရှိသည်ဟု ဆိုရမည်။

မျက်လုံးတစ်ချက် ဝှေ့ကြည့်လိုက်သည့်အခါ အပြောက်အမွမ်း ထုဆစ်ထားသော လက် တင်ပါ ညောင်စောင်းလို ခုတင်တစ်လုံး၏ နောက်မှာ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ကွယ်ကာထိုင်နေသည့် ဒေါ်လီက ခရမ်းရင့်ရောင်ထဘီ၊ အဖြူရောင် ပိုးသားအင်္ကျီကလေးနှင့်ဖြစ်၏။ ဝိတုန်းရောင် လက်လက်ပြေးနေသည့် ဆံပင်ပေါ်မှာတော့ အလင်းမီးတောက်နယ် လင်းပြက်နေသော နှင်းပန်း တစ်ဖွဲ့ ပန်ထားလေသည်။ ဥမ္မာဒေးက ရာဂျီကူမားရ်ဘက်ကို လက်ဟန်အမူအရာပြလိုက်ရင်း မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဒေါ်လီ၊ သူက မစ္စတာရာဟားတဲ့၊ ရှင်တို့ချင်း သည်လို့တွေ့ကြရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မဖြင့် မယုံနိုင်အောင်”

* * *



ယုံမှားသံသယ၏ ဝေးလံလွန်းလှသော ဖြစ်နိုင်ခြေ အလားအလာများ အလွန်မှာပင် သူမကို မြင်မြင်ချင်း ချက်ချင်းမှတ်မိသွားခဲ့သည်။ ဒါကလည်း နဂိုနေ့ သွင်ပြင်တူခြင်းကြောင့် မဟုတ်ပါ။ တူလည်း မတူတော့ပါ။ သူမ၏မျက်နှာက သူမမှတ်မိနေခဲ့တာထက် ပိုပြီးသွယ်နေ ခဲ့ပြီ။ မျက်ရစ်မျက်ခြေနှင့် ပါးစပ်တစ်ဝိုက် ပန်းထိမ်ဆရာ၏ စူးကောက်ကြောင်းလိုက်သည့်နယ် ညက်ညက်ထင်သော နဂတာ ရွှေချည်ရေးမျိုးရာကလေးတွေပင် မမြင်ရသလောက် ညံ့သက်လှ သည်။ မှတ်မိနေသည့်အရာတွေလည်း ရှိသည်သာ။ သူမ၏မျက်လုံးတွေထဲက ပျော်ပိုက်ခြင်း ကင်းသော အပစ်ပယ်ခံရခြင်း ခံစားမှုအရိပ်အယောင်တစ်မျိုး ရှိနေခြင်းကိုဖြစ်သည်။ သည်အချက် ကပ် ရွှေနှုန်းတော်ကြီးမှာ ဆုံစည်းခွင့်ရခဲ့သည့် ညက သူ့ကို ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့သည့်နည်းတူ အခု လည်း တစ်ပြန် ဆွဲဆောင်နေခဲ့ပြန်ပါ၏။

“မစွတာရာဟား၊ ရှင် တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေလို့လားရှင်”

ဥမ္မာဒေးအသံမှာ စိုးရိမ်စိတ်ကလေး စွက်နေခဲ့သည်။

“မဖြစ်ပါဘူး၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ရာဂျီကူမားရ်က လေထဲမှာဆိုင်းနေသည့် လက်ထဲကိုင်ထားသော လက်ကိုင်ကြိမ်တုတ် ကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။

အခန်းတွင်းက ထွက်ရန် သူ့ကိုယ်သူ တားဆီးဟန်ဖြင့် အနီးဆုံး ကုလားထိုင်တစ်လုံး ပေါ် လေးလေးလံလံကြီး ပစ်ထိုင်လိုက်သည်။ သိပ်ကိုမြန်လွန်းလှချည်း။ ဒေါ်လီကို သည်လိုနေရာ မှာ တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု သူ မျှော်လင့်ထားခဲ့သည်မဟုတ်။ သည်တစ်ခါတော့ အငိုက်မိခံလိုက်ရပြီ ဆိုသည်ထက် ပိုသော မလိုတမာစိတ်မျိုးတော့လည်း မရှိ။ သူ့အနေဖြင့် သည်လို ဗြဲနန်းစားကြီး တွေ့ဆုံရခြင်းကို သဘောမတွေ့လှဘဲ တဖြည်းဖြည်းချင်းဆိုသလို ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း တွေ့ဆုံနိုင်ရေး အတွက်သာ သူ့ကိုယ်သူ ပြင်ဆင်ထားရန် မျှော်လင့်ထားသူဖြစ်သည်။ ညစာစားပွဲများ၊ ပါတီပွဲများ တွင် အတွေ့အကြုံ ရခဲ့လှပြီဖြစ်သော ၂ နှစ်တာ ကာလနောက်ပိုင်း သည်တစ်ကြိမ် ညစာ စားပွဲကတော့ ရာဂျီကူမားရ်အတွက် စိတ်မအီမသာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ မလုပ်ချင်သည့်အလုပ်ကို ဖျစ်ညစ်လုပ်ကိုင်နေရသော သရုပ်ဆောင်မှုဝန်းကျင် အခြေအနေကြီးကို ပါးပါးနပ်နပ် ကိုင်တွယ် ဖြေရှင်းရန်ပင် မလွယ်ကူသလို ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“ခရီးလမ်းပန်းများကော အဆင်ပြေ ချောမွေ့ခဲ့ပါရဲ့လား မစွတာရာဟား”

နှုတ်ခွန်းဆက်စကားကို ကောလိပ်တော်အရာရှိ၏ဇနီးသည် အိမ်ကြီးရှင်မက ပြောလိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမမျက်နှာပေါ်မှာ ထင်ဟပ်နေသည့် ခံစားမှုသည်ပင် သူ့ကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြောရဲဆိုရဲရှိအောင် ကြိုးစားနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြနေသည့်နယ်ရှိ၏။ သူကတော့ ခေါင်း ကိုသာ ညိတ်ပြလိုက်သည်။ ကြိုးစားပြီးတော့လည်း ပြုံးပြလိုက်ရသည်။ အပြောက်အမွမ်း ထုဆစ်ထားသော ညောင်စောင်းခတ်ဆီကို စိတ်လွင့်ပါးနေရသည့် သူ့ငေးရီမှုကို သူ ပြန်ခံစား နေရသည်။ ပြီးတော့လည်း သူ့မျက်လုံးတွေကို ခပ်မြန်မြန် မျက်လွှာချလိုက်သည်။ အခြား ဧည့်သည်တွေ ရောက်လာကြပြီ။ သူ့နောက်ကျောဘက်ဆီက ဧည့်သည်တွေ ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေ ကြတာကို သူ့အာရုံက သိနေခဲ့သည်။ သည်လူတွေကို သူ့ဘာတွေပြောရမှာလဲ။ သူ့အနေဖြင့်

တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေချင်သည့်ဆန္ဒမျိုး ဘယ်တုန်းကမှ များများစားစား ရှိခဲ့ဖူးသည် တော့ မဟုတ်။

“ညစာသုံးဆောင်ကြဖို့ ကျွန်မတို့”

ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ လျှောက်ရာလမ်းမှာတော့ ဒေါ်လီနှင့် ခဏတစ်ဖြုတ် တစ်ဦးချင်း စကားပြောခွင့်ရခဲ့သည်။ ဥမ္မာဒေးက တိုးလျှော့သောအသံဖြင့် ခပ်သုတ်သုတ် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ကျွန်မတို့ဧည့်သည်ကို ရှင် ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“သူက ကျွန်မ မျှော်လင့်ထားတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီး တစ်ယောက်နဲ့လည်း မတူဘူးနော်”

“အေးဆေးလွန်းတယ်လို့ ပြောတဲ့သဘောလား”

“အေးအေးသက်သာရှိပုံ မပေါ်ဘူးလို့ ပြောတာပါ”

“ရှင်ကိုချည်း ကြည့်နေတယ်ဆိုတာကော သတိထားမိရဲ့လား။ ရှင်ကို အရင်က တစ်နေရာရာမှာ တွေ့ဖူး မြင်ဖူးတဲ့အတိုင်းပဲ”

ဒေါ်လီမျက်လုံးတွေ ကျယ်သွားခဲ့သည်။

“တော်တော်ဆန်းတဲ့ စကားပါလား ဥမ္မာ။ ဘယ်လိုကြောင့်များ ရှင် သည်လိုပြောနိုင် သလဲဆိုတာကိုပဲ ကျွန်မ အံ့ဩတယ်”

ဂေဟာကြီး၏ထမင်းစားခန်းက လင်းလင်းကျင်းကျင်းရှိလောက်အောင် ကျယ်ဝန်းလှ သည်။ ရှည်လျားလှသော မဟော်ဂနီစားပွဲကြီးဆိုလျှင် အမှောင်ကျွန်းထဲမှာ ချောင်ချောင်ချိုချို ပေါလောမျောနေလေ၏။ စားပွဲကြီးပေါ်မှာ ဖယောင်းတိုင်စိုက်သည့် တိုင်အချို့ရှိသော်လည်း ခေါင်းပေါ်က ကြိုးဆွဲယပ်များ၏လေဟပ်မှုကြောင့် ငွေဖယောင်းတိုင် စိုက်ခုံများတွင် ထွန်းထား သည့် ဖယောင်းတိုင်တွေ မလင်းနိုင်ဘဲရှိနေခဲ့သည်။ သည်အဖြစ်ကြောင့်ပင် ညစာ သုံးဆောင် မှုကြသူတို့၏ မျက်နှာများကို ကောင်းကောင်းမမြင်နိုင်ကြဘဲ ရှိခဲ့၏။ မိမိနှင့်ယှဉ်လျက် ထိုင်နေ ကြသူများကိုပင် ထင်းထင်းပပ မမြင်ရသည်အထိ အလင်းအားလျော့နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဥမ္မာဒေး၏ညာဘက်မှာ ရာဂျီကူမားရ်ထိုင်၍ ဘယ်ဘက်မှာတော့ ပုလိပ်အရာရှိ မစွတာ ရိုက် ရှိနေသည်။ ဒေါ်လီကတော့ စားပွဲ၏တစ်ဖက်စွန်းမှာ ကောလိပ်တော်အရာရှိနှင့်ယှဉ်လျက် ထိုင်နေခဲ့သည်။ စားပွဲမှ ခြေလှမ်း ခြောက်လှမ်းစာအကွာ နံရံတစ်လျှောက်မှာတော့ ကုလားထိုင် တစ်လုံးစီ၏နောက်ပါးတွင် အသီးသီး ရပ်နေကြသည့် စားပွဲထိုး အစေခံများ အတန်းလိုက်ရှိနေ ကြလေသည်။ ညစာစားပွဲများ၏ထုံးစံအရ ကြွရောက်သုံးဆောင်ကြသူတိုင်း မိမိစိတ်တိုင်းကျ စားပွဲထိုး တစ်ဦးကျစီ ခေါ်ဆောင်လာခွင့်ရှိသည်ဖြစ်ရာ အိမ်သားသဖွယ်ဖြစ်နေသည့် ဒေါ်လီ ကလွဲလျှင် ကျန်ဧည့်သည်အားလုံး စားပွဲထိုးအစေခံများ ပါလာခဲ့ကြသည်။

မစွတာနိုင်ဦးနှင့် မစွက်နိုင်ဦး ဇနီးမောင်နှံတို့၏ အစေခံနှစ်ယောက်မှာ ဒေသခံ တိုင်းရင်းသားနှစ်ဦးဖြစ်၍ မစွတာရိုက်၏အစေခံမှာ ဆစ်ခဲလူမျိုးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ရာဂျီကူမားရ်၏ မျောက်ပါးမှာတော့ ခေါင်းပေါင်း ပန်းရောင်၊ ပုဆိုး ခရမ်းဖျော့ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော ဦးဘကျော် ခပ်လျှောက်ရှိ၏။ ကြွရောက်လာကြသူအားလုံး ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိကြသလို အခြေအနေ ကြောင့် ငြီးငွေ့ခြောက်ကပ်ဖွယ် ဖြစ်နေကြလေပြီ။

မကြာမတင်မှာပင် ကောလိပ်တော်အရာရှိက လက်သုတ်ပဝါစကို ခင်းလိုက်ရင်း ရာဂျီကူမားရ်ထိုင်ရာ စားပွဲတစ်ဖက်ကို ကျော်ကြည့်လိုက်ရာက သူ့မူအတိုင်း ရွဲတဲ့ကလေး မေးလိုက်လေသည်။

“မစ္စတာရာဟားအနေနဲ့ မြန်မာပြည်နဲ့ပတ်သက်လို့ နည်းနည်းလောက်တော့ ကျွန်တော် တို့ကို ပြောပြဖို့လိုမယ်။ ပထမအချက်နေနဲ့ မြန်မာပြည်ကို ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဘယ်လိုကဘယ်လိုများ ရောက်သွားရတာလဲ ဆိုတာမျိုးပေါ့လေ”

“မတော်တဆ ဆိုပါတော့”

ရာဂျီကူမားရ်က ငေါက်ဆတ်ဆတ်ဖြေသည်။

“လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်လို မတော်တဆမှုကများ တစ်ပါးတိုင်းပြည်ရောက်အောင် ပို့လိုက်ပါလိမ့်”

“ကျွန်တော်က ကမ်းရိုးတန်းသွား လှေကြီးတစ်စီးပေါ်မှာ အလုပ်လုပ်နေရာကနေ တစ်ခါမှာတော့ မန္တလေးမှာ သောင်တင်တယ်ပြောကြပါစို့။ အဲသည့်အချိန်မှာ ဗြိတိသျှတွေ မြန်မာပြည်ကို စကျူးကျော်ချိန်ပေါ့။ ရောဝတီမြစ်တစ်ခွင်လုံး ကူးလူးသွားလာမှုတွေနဲ့ ပြည်လူ နီးပါးပါပဲ”

“ဖြစ်ပုံပျက်ပုံ အစုံစုံ ဆိုတဲ့အချိန်ပေါ့”

“အင်မတန် ဆန်းကြယ်တဲ့ကာလပါ ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့လား...ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ”

ဒေါ်လီက ကူမားရ်ကို စားပွဲတစ်ဖက်ခြားမှ လှမ်းကြည့်နေခဲ့သည်။ ဒေါ်လီကိုတော့ ကူမားရ်ကိုယ်တိုင်က မျက်နှာကွက်ကွက်ကလေး မြင်နေရသည်။ အခြားလူတွေကတော့ အရိပ်များ နှင့် လှမ်းခြုံထားသည့်နယ် ရိပ်ရိပ်ရေးရေးသာ မြင်ရလေ၏။

“ဗြိတိသျှသင်္ဘောတပ်စုကြီးက မြစ်ညာကို ဆန်တက်လာဖို့ နှစ်ပတ်လောက် ကြာခဲ့ တယ်။ အဲသည့်ကာလ အတောအတွင်း မန္တလေးဟာ သိပ်ကို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတာပါပဲ။ ကျွန်တော် မန္တလေးမှာရှိနေစဉ်က ကလေးသာသာ ရှိသေးတာပါ။ နို့ပေမယ့် ဘေးကြီးကပ်ကြီး တော့ ဆိုက်တော့မယ်ဆိုတာကို သတိထားမိတဲ့ မြို့ပေါ်က လူနည်းနည်းပါးပါးထဲမှာ ကျွန်တော် လည်း တစ်ယောက်အပါအဝင်ပဲ”

သည်အခိုက်အတန့်ကလေးမှာ ခပ်ဆန်းဆန်းအဖြစ်ကလေး ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ စည်ခံ တည်ခင်းသည့် ငါးပာင်းလျှာ ရောက်လာလျှင်လာချင်း ကူမားရ်က သူ့ပန်းကန်တစ်ဖက်တစ်ချက် မှာ ချထားသည့် စားနှင့် ခက်ရင်းတွေကို စိတ်မရှည်သလို ဝေကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်း မှာပင် လှီးစရာ ချွတ်စရာ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီးကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ရှိဟန်ဖြင့် သူ့ညာလက် ကို မြှောက်လိုက်ကာ လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးလိုက်သည်။ ကူမားရ် သည်လို့ မလုပ်ခင်ကလေး မှာ ဦးဘကျော်က သူ့ဘေးနားကို ချက်ချင်းရောက်သွားပြီး ကိုင်တွယ်ရမည့် ဓား၊ ခက်ရင်း အသုံးအဆောင်အချို့ကို လက်ထဲအရောက် ထည့်ပေးလိုက်သည်။ သည်ဖြစ်စဉ်ကလေးက တစ်အောင့်လောက်သာ ကြာလိုက်သော်လည်း အခန်းတစ်ခန်းလုံး အထိတ်တလန့် သတိထားမိ

ခဲ့ကြသည်။ ကူမားရ်ကိုယ်တိုင်ကသာ သည်အနှောင့်အယှက်ကို သတိမထားပုံဖြင့် ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ သလိုလို အမှုအရာဖမ်းကာ ပြောလက်စ ဇာတ်ကြောင်းပြန်ခြင်းကို အစပြန်ကောက်နေလေ သည်။

“တစ်မနက်ကျတော့ ခပ်ဝေးဝေးဆီက ပစ်လိုက်တဲ့ အမြောက်ပစ်သံတွေ ကြားရပါရော။ သည်အသံကြီးတွေ ရပ်သွားတော့ လူတွေက ခါတိုင်း လုပ်လက်စ ကိုင်လက်စ ပြောလက်စ ဆိုလက်စအတိုင်း ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားကြတာပါပဲ။ သိပေါ့ဘုရင် ရုံးနိမ့်သွားပြီ၊ မြို့တော်လည်း အသိမ်းပိုက်ခံလိုက်ရပြီပေါ့လေ။ မြို့တော်နေလူထုကတော့ ဘာတွေတော့ဖြစ်ပြီဆိုတာ နားလည် နေကြတယ်။ တိုင်းတစ်ပါးစစ်သားတွေ မြို့တော်တွင်း ချီတက်လာကြတယ်။ သည်လောက်ပဲ။ မိုးကလေး ချုပ်စပြုလာတော့ လူအုပ်စုကြီးတွေ နန်းမြို့တွင်းက အုပ်ကြီးသင်းကြီးဖွဲ့ ထွက်လာ ကြတော့တာပါပဲ။ ခုတ်ခွာလုပ်လာကြတဲ့ အထုပ်အပိုးတွေဆိုတာလည်း မနည်းဘူး။ ဒါကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ကြရပြီ။ ရွှေနန်းတော် အမှုထမ်းတွေကိုယ်တိုင်လည်း နိုင်သလောက် ထမ်းထုတ်နေကြတာပါပဲ။ လူအုပ်ကြီးတွေဆိုတာ မြေတုန်ခမန်းပါပဲ။ နန်းမြို့ရိုးပတ်ပတ်လည်မှာ စုမိကြပြီ။ ကျွန်တော်ကတော့ နန်းမြို့ရိုးတွေကို တစ်ခါမှ မဖြတ်ဖူးဘူး။ လူတွေက ကျုံးကူး တံတားတွေကနေ ကျုံးကိုဖြတ်ကြတာလည်းမြင်ရော ကျွန်တော်လည်း အဲသည့်လူစုလူဝေးကြီးနဲ့ သွားပူးပေါင်းလိုက်တယ်။ ပြေးပြေးလွှားလွှား ဝရန်းသုန်းကားပါပဲဗျာ။ ရွှေနန်းတော်ကြီးရဲ့ နံရံတွေနားမှာတော့ ကျုံးပေါက်နေတဲ့ အဝင်တံခါးမကြီးကို တွေ့ရတယ်။ ရာချိရှိနေတဲ့ ကျွန်တော် တို့ လူအုပ်ကြီးက ချိုးဖို့ဖွဲ့ ဝင်လာခဲ့ကြတာပါပဲ။ သည်လိုပြောတော့ အဲသလို လက်ရဲဇက်ရဲလုပ် နေတာတွေဟာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်မှု၊ အဓိကရုဏ်းမှု ဖြစ်မနေဘူးလားလို့ ခင်ဗျားတို့ မေးချင် မေးမယ်လို့ ကျွန်တော် တွေးမိပါတယ်။ ပြောရရင် ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင်က ဘာလုပ်လို့ လုပ်နေမှန်း ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ သိကြတာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ယောက်ယောက် သွားတဲ့နောက် လူတိုင်းလိုလိုက တကောက်ကောက်လိုက်နေကြတာမျိုးပဲ။ သည်လိုနဲ့ ကျွန်တော် တို့အားလုံး ရွှေနန်းတော် အနောက်ဆောင်တွေဘက် ရောက်သွားကြတယ်။ မိန်းမဆောင်တွေ ပေါ့ဗျာ။ အဖိုးထိုက် အဖိုးတန်ဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ မရှိတော့ပါဘူးဗျာ။ ပြောင်တလင်းကြီး ခါးချလိုက်ပုံများ၊ ကျွန်တော်တို့ ခုတ်ခွာတွေကလည်း ဘယ်ဟာက အဖိုးတန်တယ်၊ ဘယ်ဟာက အဖိုးမတန်ဘူးဆိုတာရယ် မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ကိုယ်မတွေးတတ် မစဉ်းစားတတ်ပေမယ့် အဖိုး ထိုက်တန်တာလေးများ ကျန်လိုကျန်ငြား ဖြစ်လို့ဖြစ်ငြား ရှာကြတာပါ။ လူစုလူဝေးကြီးကတော့ ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ လက်လှမ်းမီသမျှမှာရော မြင်မြင်သမျှမှာပါ ပြုခဲ့နေကြတာ မြင်လို့တောင် မကောင်းဘူး။ နန်းတွင်းအသုံးအဆောင်တွေ၊ နန်းသုံးပရိဘောဂတွေ၊ မင်းခမ်းတော် အဆောင် အယောင်တွေ၊ နန်းစဉ်အလှဆင် ပစ္စည်းတွေအားလုံးကို ချိုးဖို့ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ကြတယ်။ နန်းကြမ်း ပြင်မှာ အကွက်ဖော် မြှုပ်ထားတဲ့ ရတနာကျောက်တွေကိုလည်း တူးကြ၊ ကော်ကြ၊ ဖဲ့ထုတ်ကြ တာများ ရစရာမရှိဘူး။ ခဏနေတော့ ကျွန်တော်လည်း စကြိုဘက်က ထွက်လာခဲ့ပြီး ခန်းမကြီး အဝင်က အခန်းကလေး တစ်ခန်းဘက် လှည့်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်ရောက်သွားတော့ အခန်း ကလေးထဲမှာ မိန်းမသားတစ်ယောက်၊ ရှိနေသမျှ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်က ခပ်ပါးပါးဖျောက်ဖျောက်ကလေး

ပါ။ သည်မိန်းမသားကို သည်အရင်က တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပေမယ့် အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးပဲဆိုတာ ကျွန်တော် ချက်ချင်းသိလိုက်တယ်”

“မိဖုရားခေါင်ကြီး ဖြစ်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်။ အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးဖုရားကိုယ်တိုင်ပါပဲ။ ထီးစဉ်နန်းစဉ် ပိုင်ဆိုင်တော် မူသမျှ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေထဲက ကျွန်ကောင်းကျန်ရာ အဖတ်ဆယ်ချင်တဲ့သဘောနဲ့ အဲသည့်နေရာကို ရောက်နေတာဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်တော်တွေ့မိတယ်။ ကိုယ်ရဲတော်တပ်ဖွဲ့ရယ်လို့လည်း မပါဘူး။ သက်တော်စောင့်လည်း မပါဘူး။ မိဖုရားခေါင်ကြီးအဖို့ ထိတ်ကြီးလန့်ကြီးရှိမယ်ဆိုရင် ရှိစရာ ပါပဲ။ သို့ပေမယ့် ရဲတင်းလိုက်တာများ၊ ကြောက်စိတ်ဆိုလို့ တစ်စုံတစ်ခုမရှိဘူး။ ကျွန်တော်တို့လည်း တွေ့ရော ငေါက်လိုက်ငမ်းလိုက် ကြိမ်းလိုက်ဝါးလိုက်တာလည်း မပြောနဲ့တော့။ သည်နေရာမှာ ထူးထူးခြားခြား ဘာသွားတွေ့ရသလဲဆိုတော့ သည်အခန်းကလေးထဲကို ဝင်လာကြသမျှ လူတွေ အားလုံး အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးကိုလည်း ဖူးမြော်ရရော ချက်ချင်းပဲ ထိုင်ကြပြီး ရှိခိုးဦးတင် ခစားကြတော့တာပဲ။ သည်အဖြစ်ဟာ ဘယ်လောက်ဆန်းကြယ်သလဲ။ စဉ်းစားကြည့်လေ။ ဒီလူတွေပဲမဟုတ်လား။ နန်းတော်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ရစရာမရှိအောင် ချိုးဖဲ့ လှယက် ဖျက်ဆီးခဲ့ ကြတယ်။ သည်လူတွေပဲ တစ်ချိန်တည်းမှာ မိဖုရားခေါင်ကြီးကို ရှိခိုးဦးတင် ရှိခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော်မှာ အညှို့ခံထားရသလိုပါပဲဗျာ။ ထောင့်တစ်ထောင့်မှာထိုင်ရင်း သည်အဖြစ်ကို စောင့် ကြည့်နေမိတယ်။ တစ်အောင်လောက်နေလိုက်တော့မှ အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးတစ်ပါးတည်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်တယ်။ သမီးတော်နှစ်ပါးနဲ့ အထိန်းတော် မိန်းကလေးတွေလည်း ပါရဲ့။ အထိန်းတော်တွေက ဆယ်ကျော်စွန်းစ မတီမတာကလေးတွေပါ။ သမီးတော် အကြီးကလေးက ရှိလှရင် သုံးနှစ်ပဲ။ သမီးတော်ကလေးဆိုတာကို ဝတ်စားထားတဲ့ အဆင်အပြင်ကိုကြည့်ပြီး တွက်လိုက်တာပါ။ သမီးတော်ကလေးရဲ့အပေါ်တော်မှာ ရပ်နေတဲ့ အထိန်းတော် မိန်းကလေးကလည်း တော်တော်ငယ်သေးတဲ့ ကလေးမကလေးတစ်ယောက်ပါပဲ။ ကျွန်တော့်ထက် တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်လောက်တော့ ငယ်ကောင်းငယ်မယ်။ ပိုရင်လည်း နည်းနည်းပဲ။ လှလိုက်ပုံများ။ သည်အထိန်းတော်မိန်းကလေးနဲ့တူတာဆိုလို့ ကျွန်တော်တွေ ဖူးသမျှ မရှိဘူးရယ် လို့တော့ အပ်ကျမပ်ကျ မပြောနိုင်ပေဘူးပေါ့လေ။ ထင်မြင်ယုံကြည်မှုထက်ပိုပြီး ချောမောလှပ တယ်။ သဘောပေါက် နားလည်နိုင်စွမ်းရှိမှုထက်ပိုပြီး ယဉ်ယဉ်သန့်သန့်ရှိတယ်။ သည်မိန်းကလေး ကိုယ်နှိုက်က ရွှေနန်းတော်ကြီးပါပဲ။ မှန်ကလေးတစ်စပါပဲ။ သည်အခန်းကလေးထဲမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာတော့ ခင်ဗျားတို့ စိတ်ကူးညဏ် ထုတ်နိုင်စွမ်းရှိသလောက်သာ အရာအားလုံး ကို တွေးကြည့်ကြပါတော့။ ကျွန်တော်တို့ပတ်ပတ်လည်မှာ အသံတွေဆိုတာများ ငရဲပွက်နေသလား အောက်မေ့ရတယ်။ စားတွေနဲ့ ခုတ်ပိုင်းနေကြတဲ့အသံတွေ၊ ပုဆိန်တွေနဲ့ ဖဲ့ထုတ်နေတဲ့ အသံတွေ၊ ပြေးလွှားအော်ဟစ်နေသံတွေဆိုတာ ကမ္ဘာပျက်နေတဲ့အတိုင်းပဲ။ သည်အခြေအနေကြီးဟာ သည် အထိန်းတော်မိန်းကလေးအတွက် အထိတ်တလန့် ဖြစ်စရာပေါ့လေ။ သို့ပေမယ့် တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ သည်မိန်းကလေးဟာ လုံးဝ စိတ်လှုပ်ရှားမှုမရှိတဲ့ တည်ငြိမ်မှုနဲ့ ရှိနေတယ်။ ကျွန်တော်ဖြင့် သူကလေးဆီက မျက်လုံးတွေ မခွာနိုင်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော်လည်း ငါတော့ဖြင့် တစ်သက် မမေ့နိုင်ဖွယ် အရာတစ်ခုကို ကြည့်နေမိပြီလို့လည်း သိနေခဲ့တယ်”

“အဲသည်မိန်းကလေးက ဘယ်သူလဲ။ အခုပြောတဲ့ မိန်းကလေးလေ၊ သူက ဘယ်သူလဲ”
ဥဗ္ဗာဒေးက ကြားဝင်ဖြတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“မှန်တာပြောရရင်တော့”

ကူမားရ် စကားဆက်ခါနီးဆဲဆဲမှာ ဒေါ်လီက စကားဝင်လိုက်သည်။

“ထင်ရတာတော့”

ကောလိပ်တော်အရာရှိကို တိုင်တည်ရင်း တုံးတံတီ စကားစလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မစ္စတာရာဟားအဖို့ အခုပြောနေတာတွေအားလုံး အပျော်အပြက်သဘောဖြစ်ရုံရတယ်”

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲသလိုမဟုတ်ဘူး”

ကူမားရ်၏အသံက ကျယ်လောင်လှသည်။ ဒေါ်လီက ကူမားရ်ကိုမကြည့်ဘဲ တစ်နေရာ ကို လှမ်းငေးနေသည်။

“မစ္စတာရာဟားက သူ သဘောရှိ ပျော်ခဲ့တာတွေကို အများရှေ့မှာ အသုံးတော် ခံနေတဲ့သဘောများ ဖြစ်နေသလားလို့ပါ”

“မဟုတ်ရပါဘူး ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် သည်သဘောနဲ့ မပြောရရှိအမှန်ပါ”

ကူမားရ်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ပြောမပြတ် အောင်ဖြစ်ရသော တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှု အရိပ်ကလေး ဝေခနဲဖြတ်သွားတာကို ဥဗ္ဗာဒေးကိုယ်တိုင် မြင်လိုက်ရသည်။ တကယ်ဆိုလျှင် မစ္စတာ ရာဂျ်ကူမားရ်ကိုယ်တိုင်က မလေးမစား ရိုင်းပျခြင်း အလျှင်းမရှိခဲ့ခြင်းကို ရှိနေကြသူအားလုံး မြင်နိုင်ကြသည်ဖြစ်ပါလျက် ဒေါ်လီ၏ မလိုအပ်သော ရက်စက်ခြင်းနှင့် မတရားသဖြင့် ပြုမူလိုက်ခြင်းအပေါ် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ အခြေအနေကို ပြန်ထိန်းရမည်။ မစ္စတာရာဂျ်ကူမားရ်ကို ပစ္စုပ္ပန် အခြေအနေထဲ ပြန်ရောက်အောင် အသက်ပြန်သွင်းရမည်။ အများနှင့်အတူ ရှိနေဆဲဖြစ်ကြောင်း သတိပေးရမည်။ သည်အတွက်ပင် မစ္စတာရာဂျ်ကူမားရ်၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို တို့လိုက်ရန် သူမ၏လက်ကို ထုတ်လိုက်သည်။ သို့သော် သူမ လက်အလှမ်းလိုက်မှာပင် တံတောင်ဆစ်နှင့် စားပွဲစွန်း မတော်တဆ ပွတ်တိုက်မိရာက ပန်းကန်ထဲမှာရှိနေသည့် ခက်ရင်းတစ်ချောင်း ကြမ်းပေါ် လျှောကျသွားခဲ့လေသည်။ ပါးလွှာသော သတ္တုချောင်းကလေးတစ်ချောင်း ကြမ်းပေါ်ကျသည့် အသံက တိုးတိုးညင်ညင်လေးသာဖြစ်သော်လည်း သည်ထမင်းစားခန်းဆိုသည့် ကန်သတ်မှုဘောင် အတွင်းမှာတော့ ပေါက်ကွဲမှုကြီးတစ်ခု၏ ဟိန်းသံနယ် တုန်ခါသွားခဲ့လေ၏။ ထိုအခါ နံရံ တစ်လျှောက် တန်းစီရပ်နေသည့် အစေခံ နှစ်ယောက်သည်လည်း ရှိနေသည့်နေရာအသီးသီးမှ တစ်ပြိုင်နက်လိုလို လွှားခနဲခနဲလိုက်ကြကာ တစ်ယောက်က ကြမ်းပေါ်ကျသွားသည့် ခက်ရင်းကို ကောက်ယူရှု ကျွန်တစ်ယောက်က လက်သုတ်ပါနှင့် ရစ်ပတ်ထားသော ခက်ရင်းတစ်ချောင်း အစားလာပေးလေသည်။

“အား...မဒမ်”

အလျောက်အထုအပြည့်ပါသော ကောလိပ်တော်အရာရှိ၏ အသံကျယ်ကျယ်လေးလေး ဝေလောင်ကြီး ပြန်သွားလေသည်။ သည်အသံကြောင့်ပင် ဥဗ္ဗာဒေးခမျာ တစ်ခါဖြင့် ကိုယ်ကိုးနည်းရ

ပြန်ပါကောဆိုသည်စိတ်ဖြင့် ထိုင်နေသည့် ကုလားထိုင်ထဲ ကျွန်ုပ် ကျွဲဝင်သွားခဲ့ရသည်။ သူမနှင့် ပတ်သက်လျှင် တော်ရုံတန်ရုံ အချိုးမပြေမှု အသေးအဖွဲကလေးများအပေါ်မှာပင် မကြာခဏ ဆိုသလို ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ ဝေဖန်ခြင်းများ ခံခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ သည်လို ပြက်ရယ်ပြုလာခြင်းကို အလွန်အမင်း ထိတ်လန့်နေခဲ့သည်။ သည်ခက်ရင်းတစ်ချောင်း ပြုတ်ကျမှုက ထိုညနေခင်းအတွင်း အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပြောစရာဖြစ်လာတော့မည်ဆိုတာကိုလည်း သူမ သိနေခဲ့သည်။ ပြက်လုံး အသင်္ချာ ရှိလာတော့မည်။ လူမကြား သူမကြား အရိပ်အယောင်ဖြင့် လှောင်ပေးတော့မည်။ ရည်ညွှန်းကိုးကား စကားတင်းဆိုရာ ရှိလာတော့မည်။ သည်လို အပြုအမူများအားလုံးသည်ပင် သူမ၏ ပြစ်မှုအတွက် တရားဝင်လုပ်ပိုင်ခွင့် အာဏာသဖွယ် ဖြစ်လာလိမ့်မည်။ ကောလိပ်တော် အရာရှိက စကားဆက်ပြန်သည်။

“အား... မဒမ်း၊ အစိုးရမင်းများရဲ့ ငွေထည်ပစ္စည်းတွေနဲ့ နောက်တစ်ကြိမ် လက်လှည့် လက်စွမ်းပြ ကစားတာမျိုးတော့ ရှောင်ပါလို့ တိုက်တွန်းစမ်းပါရစေ”

ဥမ္မာဒေးပင် ဆတ်ဆတ်တုန်သွားလေ၏။ သူမမျက်လုံးတွေက ပန်းကန်ပြားကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ “သည်ကိစ္စ သည်းညည်းခံနိုင်အောင် ဘယ်လိုများ လုပ်ရပါမလဲနော်” ဟုလည်း တွေးနေမိသည်။ ဥမ္မာဒေး ပန်းကန်ပြားထဲမှာရှိနေသည့် ခက်ရင်းအသစ်ကို ကြည့်နေရာက သူမ၏ ဆန္ဒအလျောက် ဖြစ်ရသည်နယ် လက်ကလေးတွေ စတင်လှုပ်ရှားလာသည်။

သည်အခိုက်အတန့်ကလေးမှာပင် သူမ၏ လက်ကောက်ဝတ်ထဲကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူခြင်း ခံလိုက်ရကာ ခက်ရင်းက လေထဲသို့ ဘေးတိုက် စဉ်ထွက်သွားခဲ့သည်။

“ကိုင်း... ဟောသည်မှာဗျာ”

ကူမားရ်က ခက်ရင်းကို စားပွဲခင်းပေါ် ဖြန်းခနဲမြည်အောင် ချလိုက်သည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပေါင်ဗျာ... ကိုင်း”

စားပွဲတစ်ဖက်က ကောလိပ်တော်အရာရှိက သည်အဖြစ်ကို အံ့ဩခြင်းကြီးစွာဖြင့် ကြည့်နေခဲ့သည်။ ပြီးမှ သူ့နှုတ်က ခပ်ထေ့ထေ့ လေသံဖြင့် အော်လိုက်လေတော့သည်။

“ဥမ္မာ၊ ကနေ့ မင်း ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

တစ်ဆက်တည်း တိတ်ဆိတ်သွားသည့် တစ်ခဏလေးအတွင်းမှာ ဂေဟာ ဂိတ်တံခါးကြီး ဆီက ခပ်အုပ်အုပ်မြည်သံဖြင့် ရထားတစ်စီးမောင်းလာသံကို ကြားကြရသည်။ ဂိတ်စောင့်စန္ဒရီ၏ “ဘာလဲဟေ့” ဆိုသည့် မေးသံကိုလည်း ကြားရ၏။ ဖြေသံက မပီမသ ခပ်ထွေးထွေးကလေးသာ ကြားရသော်လည်း ဒေါ်လီက ဆတ်ခနဲ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

“အဲဒါ မိုဟန်းဘိုင်ရယ်၊ စံအိမ်တော်မှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီနဲ့ တူတယ်”

ထိုစဉ် အစေခံတစ်ယောက် ထမင်းစားခန်းတွင်းအထိဝင်လာကာ ဦးညွတ် အရိုအသေ ပြုသည်။ ကောလိပ် အရာရှိလက်ဝယ်သို့ စာအိတ်တစ်အိတ်ပေးအပ်သည်။

“အရေးတကြီး ခင်ဗျ”

စာအိတ်ကို လှီးလိုက်ပြီး အတွင်းက ဖောင်းကြွစာရေးစက္ကူတစ်ရွက် ထုတ်ယူလိုက် သည်။ စာရွက်ကို ဖတ်ကြည့်ပြီး မျက်နှာမော့သည်။ လေးလေးနက်နက်ပြုံးသည်။

“သည်လို သောက်စားမြူးထူးပွဲကြီးကို ထားခဲ့ရမှာတော့ ကျွန်တော် အားနာပါရဲ့။ ဆင့်ခေါ်စာဗျ၊ အရှင် မိဖုရားခေါင်ကြီးက စံအိမ်တော်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ ချက်ချင်းတွေ့ချင်တယ် ဆိုတော့ကာ”

“ဒါဆို ကျွန်မလည်း သွားရမှာပဲပေါ့”

ဒေါ်လီက ထိုင်လက်စ ကုလားထိုင်ကို နောက်ဘက်ရွှေ့သည်။ ကောလိပ်တော်အရာရှိ က ဒေါ်လီလက်ကို ဖွဖုပုတ်ရင်း ပြောသည်။

“ဘယ်လိုမှ မဆိုင်ပါဘူးလေ။ သည်မှာပဲနေပါ။ မိဖုရားခေါင်ကြီးက ကျွန်တော့်ကိုသာ တွေ့ချင်တာပါ။ ခင်ဗျား မပါပါဘူး”

ဒေါ်လီနှင့် ဥမ္မာဒေးတို့ အပြန်အလှန်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ပထမသမီးတော်၏ ကိုယ်ဝန် ဆောင်လွယ်ခြင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးကိုယ်တိုင် ကောလိပ်တော်အရာရှိ အား အသိပေးရန် ဆင့်ခေါ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း နှစ်ဦးစလုံး သိထားကြ၍ဖြစ်သည်။

ဒေါ်လီကတော့ စံအိမ်တော်ကိုပဲ ပြေးရကောင်းမလား၊ ဒါမှမဟုတ် သည်မှာပဲနေရ ကောင်းမလား ‘တွေ့တော့နှစ်ကွဲ’ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“သည်မှာပဲနေလိုက် ဒေါ်လီ”

ဥမ္မာဒေးက တိုက်တွန်းခြင်းဖြစ်၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်မ နေမှာပါ”

သည်မိန်းမသားနှစ်ဦး၏ ကြိရာပါခြင်းကတော့ ကောလိပ်တော်အရာရှိနှင့်ပတ်သက်၍ မျှော်လင့်ချက် မကုန်ကြသေးပါ။ ကောလိပ်တော်အရာရှိက ဥမ္မာဒေးကို ကြည့်သည်။ ဒေါ်လီကို ကြည့်သည်။ တစ်ခါပြန်ကြည့်သည်။

“စံအိမ်တော်မှာ ဘာတွေများဖြစ်နေပါလိမ့်။ ခင်ဗျားတို့ တွေးမိတာများ ရှိကြသလား”

“မရှိပါဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ဒေါ်လီရိုဖို့တော့ မလိုအပ်ဘူးဆိုတာ သေချာပါတယ်”

ဥမ္မာဒေးက သွက်သွက်ဖြေသည်။ အသံက ပုံမှန်ထက် သံရှိန် မြင့်နေလေ၏။

“ကောင်းပြီလေ”

ကောလိပ်တော်အရာရှိက စားပွဲကို ခပ်သွက်သွက်လှည့်ရင်း နှုတ်ဆက်သည်။

“အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးနဲ့ သင့်တော်သလောက် တွေ့ပြီးပြီးချင်း ကျွန်တော် ပြန်လာ မှာပါ။ ပျော်လက်စနဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေကြပါ”

ကောလိပ်တော်အရာရှိ ထွက်သွားလျှင်သွားချင်း ဧည့်သည်တော်တွေလည်း စလှုပ် လာကြလေ၏။ မစ္စတာနိုင်ဦး ဇနီးမောင်နှံရော၊ မစ္စတာရိုက် ဇနီးမောင်နှံပါ ပြန်ကြဖို့ပြင်ပြီ။

“တော်တော်တောင် နောက်ကျနေပြီ”

“လမ်းပေါ်ရောက်သင့်နေပြီ”

ခွဲခွာချိန် နှုတ်ဆက်ခြင်းများ၊ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ခြင်းများ ဒလဟော ပြုကျနေလေ၏။ ဥမ္မာဒေးက ဧည့်သည်တွေကို တံခါးဝအထိ လိုက်ပို့ရာက ဒေါ်လီကို တိုးတိုးကလေးပြောရန် ရပ်လိုက်သည်။

“ဧည့်သည်တွေ ထွက်သွားကြပြီဆိုတာနဲ့ ပြန်လာခဲ့မယ်။ ကျွန်မကို စောင့်ပါဦး”

ဒေါ်လီက ဧည့်ခန်းထဲကို တွေ့တွေ့ဝေဝေကြီး ဝင်လာခဲ့ကာ ပြင်သစ်ပြတင်းပေါက်ခေါ်ကြသည့် လူတစ်စုစာ ပြတင်းပေါက်ကြီးတွေထဲက တစ်ပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ သည်ကမှ ဥယျာဉ်ထဲအထိ လျှောက်လာခဲ့ရင်း အိမ်အပြန် နှုတ်ဆက်နေကြသည့် ဧည့်သည်များ၏အသံတွေကို နားထောင်ရန် ရပ်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“သိပ်အဆင်ပြေတာပဲ”

အသံတွေထဲက တစ်သံကတော့ ဥဗ္ဗာဒေး၏အသံဖြစ်သည်။ သို့သော် တော်တော်လေးတော့ ဝေးသည်ထင်ရ၏။ ဒေါ်လီကိုယ်တိုင်ကတော့ သည်အချိန်အထိ ဘာမှရှင်းရှင်းလင်းလင်း မစဉ်းစားနိုင်သေးသလို ဖြစ်နေရသည်။ အရာအားလုံး နည်းနည်းတော့ ဝေဝါးနေသည် ထင်ရသည်။

အိမ်အပြင်က ပိုးကောင်မွှားကောင်ကလေးတွေ မဝင်နိုင်စေရန် ဖွင့်ထားခဲ့သော မတ်တတ်ပြတင်းပေါက်ကို ပြန်ပိတ်ဖို့ သူမ သတိရလိုက်သည်။ သို့သော် သည်ကိစ္စကို သူမ လျစ်လျူရှုလိုက်၏။ သူမမှာ တွေးစရာတွေ များလွန်းလှ၍ ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သည်အချိန်ကလေးအတွင်းမှာတော့ ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဘုရားနှင့် အရှင်နန်းမတော်ကြီးဖုရားတို့ စံတော်မူရာ စံအိမ်တော်မှာ သမီးတော်များအားလုံး ပြတင်းပေါက်တွေနားမှာ ထိုင်ကြရင်း ကောလိပ်တော်အရာရှိ ပါလာမည် ရထားကို ငုံ့လင်ရန်အလိုငှာ လမ်းဘက်ကို မျှော်ရှုကောင်း မျှော်ရှုနေတော်မူကြလိမ့်မည်။ စံအိမ်တော်အောက်ထပ် ဧည့်ခံဆောင်ကို တင်ကူးဖွင့်ထားပြီး ဆီချွေတာသည့်အနေဖြင့် မီးအိမ်ကလေးနှစ်လုံးသာ ထွန်းညှိထားကြလိမ့်မည်။ မကြာမတင်မှာပင် အရှင်နန်းမတော်ကြီးဖုရားလည်း အဖာအထေးများပါသည့် ဝတ်လဲတော် ကြက်သွေးရောင်ထဘီကို ဆင်မြန်းတော်မူလျက် စံအိမ်တော်ပေါ်က ဆင်းလာလိမ့်မည်။ ခဏအတွင်းမှာပင် တံခါးကို ကျောပေးရင်း ထိုင်တော်မူလိမ့်မည်။ ပြီးလျှင်တော့ ထိုနေရာမှာပင် ကောလိပ်တော်အရာရှိ ကိုယ်ထင်ပြလာချိန်အထိ စောင့်စားတော်မူလိမ့်မည်။

ဤသည်ပင်လျှင် စံအိမ်တော် ပုံစံကျလောကကြီး မည်သို့မည်ပုံ အဆုံးသတ်သွားခဲ့သည် ဆိုသည်အချက် ဖြစ်သည်။ အရှင်နန်းမတော်ကြီးဖုရားရော၊ သမီးတော်များပါ သည်အချက်ကို သိထားကြပြီးဖြစ်၏။ သည်ကိစ္စ မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်လာမည်ဆိုသည့်အချက်ကလည်း ရှင်းပါ၏။ ရက်တစ်ရက်မှာ ရုတ်တရက်ဆိုသလို အရှင် နန်းမတော်ကြီးဖုရားကိုယ်တိုင် အချိန်ဝေရောက်ပြီဟု ဆုံးဖြတ်တော်မူလိမ့်မည်။ ကောလိပ်တော်အရာရှိကို မိနစ်မဆိုင်းဘဲ စံအိမ်တော်သို့ အဆောတလျင်ကြွရောက်ပါရန် ဆင့်ခေါ်တော်မူလိမ့်မည်။ နောက်ရက်မှာတော့ သည်ကိစ္စကို လူတိုင်း သိကြလိမ့်မည်။ ဘုရင်ခံ သိမည်။ သံအရာရှိ သိမည်။ မြန်မာတစ်ပြည်လုံး သိကြလိမ့်မည်။ မိုဟန်းဘိုင်လည်း ဝေးလံခေါင်ဖျား အပိုခံရလိမ့်မည်။ သမီးတော်ပါ ပါကောင်းပါနိုင်သည်။ သည်ချွတ်ချော် မှားယွင်းမှုများအတွက် အပြစ်ဖို့ခံရန် ဒေါ်လီဆိုသော သူမသာလျှင် နောက်ဆုံးကျန်ရစ်လိမ့်မည်။

“မစ္စဒေါ်လီ”

အသံကို သူမ မှတ်မိသည်။ မြန်မာပြည်မှ ရောက်လာသူဟုဆိုသော ဧည့်သည်တော်။ “မစ္စဒေါ်လီ”

ဒေါ်လီက စိတ်ခံစားမှုကြီးစွာဖြင့် သူ့ဘက်လှည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မနာမည် ရှင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေတာလဲ”

“ကျုပ် ကြားတာပါ”

သူက သူ့စကားပြင်ရန် ခဏရပ်လိုက်သည်။

“မှန်တာပြောရရင် မင်းနာမည်ကို ပြောပြသူဟာ မင်းကိုယ်တိုင်ပါပဲ”

“မဖြစ်နိုင်လိုက်တာရှင်”

“မင်းကိုယ်တိုင်ပါလေ။ မင်း မမှတ်မိတော့ဘူးလား။ မှန်နန်းတော်ကြီးမှာ အဲသည့်ညက အဖြစ်ကိုလေ။ သမီးတော်လေးတစ်ပါးနဲ့ အတူရှိနေတဲ့ မိန်းကလေးပဲဟာ။ မင်း သတိရရမှာပေါ့။ ကျုပ်ပြောပါကော၊ ဒါကြောင့် မင်းနာမည် ခေါ်လိုက်တာပါလို့”

ဒေါ်လီက နားရွက်တွေကို ကျော်ပြီး လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးလိုက်သည်။

“ဒါ မုသားပဲ၊ စကားလုံးတိုင်း လိမ်ညာနေတာပဲ။ ရှင် ငါးပါးတော့အမှားပြုပြီး အားလုံးအားလုံး နောက်ဆုံး စကားလုံးတွေအထိ ကနေ့ည ရှင်ပြောနေခဲ့တာတွေအားလုံး သစ္စာတရားနဲ့ ပြောခဲ့တာ ဘာမှမရှိဘူး။ အရှင်နစ်ပါးဟာ မန္တလေးမှာ တိုင်းသူပြည်သားတွေရဲ့ဥသျှောင်သမုတီနတ်ပဲ။ ရှင်ပြောခဲ့သလို ဘယ်သူမှ အဲသလို မလုပ်ခဲ့ကြဘူး။ ကျွန်မတို့ အဝေးကို ဆောင်ကြဉ်းခံရတဲ့အခါက တိုင်းသူပြည်သားတွေ မျက်ရည်မဆည်နိုင်ကြဘူးရှင်”

“အဲသည်ညက ခုတ်ခွာတွေအားလုံး ကျုပ်ပြောသလို ရွှေနန်းတော်ကြီး ထောင်းထောင်းကြေအောင် လုပ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါ အမှန်ပဲ။ ဆူပူသောင်းကျန်းနေကြတဲ့ လူအုပ်ကြီး ရွှေနန်းတော်ကြီးကို စီးခဲ့ကြတယ်ဆိုတာလည်း အမှန်ပဲ။ ကျုပ် အဲသည်မှာ ရှိနေတယ်။ မင်းလည်း ရှိနေတာပါပဲ။ မင်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်လေ။ ရွှေနန်းတော်ကြီးထဲက အဲသည်ညမှာ လူတစ်ယောက် မင်းထံက သေတ္တာကလေးတစ်လုံး ဆွဲလုခဲ့တယ်။ ဒါကို ကျုပ်တွေ့လို့ မင်းကို ပြန်ပေးခဲ့တယ်။ အဲသည့်နေရာမှာ မင်းနာမည်ကို မင်းကိုယ်တိုင် ကျုပ်ကို ပြောခဲ့တာပဲ ဒေါ်လီ။ ကျုပ်က အဲသည့်တုန်းက မင်းအသံကလေးကိုတောင် အခုထိ ကြားနေမိတုန်းပါလေ”

ဒေါ်လီက မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် ရှင်က သည်ကိစ္စအတွက် သည်ကိုလာခဲ့တာပေါ့။ အဲသည်ညက ရွှေနန်းတော်ကြီးမှာ ကျွန်မကို ရှင်တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတာနဲ့ သည်ကိုရောက်နေတာပေါ့။ သည်လိုလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ ရှင် အမှားလုပ်မိနေပြီပေါ့ မစ္စတာရာဟား”

ဒေါ်လီအသံက ညည်းတွဲတွဲ ငြင်းဆိုချက်အားဖြင့် မြင့်တက်လာခဲ့သည်။

“ရှင်တွေ့ခဲ့တာ ကျွန်မ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ရှင်ပြောတာတွေ ကျွန်မ ဘာမှမမှတ်မိဘူး။ ကျွန်မလည်း အဲသည်မှာ မရှိခဲ့ဘူးဘူး။ ရွှေနန်းတော်ကြီးမှာ ကျွန်မလို အထိန်းတော်မိန်းကလေးတွေဆိုတာ အများကြီးရှင်။ တစ်ယောက်ယောက်တော့

ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါတော့ ကျွန်မ မသိဘူး။ ကျွန်မတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မလည်း အဲသည်မှာ မရှိဘူး။”

“ကျုပ်မြင်ခဲ့တာကို ကျုပ်မှတ်မိပါတယ်”

“ရှင်က ဘယ်လိုလုပ် သေချာပေါက်ပြောနိုင်ရတာလဲ။ ကျွန်မ အဲသည်ကာလကို ဘာတစ်ခုမှ မမှတ်မိတော့ဘူး။ ဘယ်တုန်းကမှလည်း မှတ်မိချင်စိတ် မရှိခဲ့ဖူးဘူး။ ပြီးတော့ ရှင်လည်း အဲသည်တုန်းက ကလေးသာသာ ကောင်လေးတစ်ယောက်ပဲ”

“ကျုပ်ကတော့ မှတ်မိနေတုန်းပဲ”

“ဒါဆို ရှင် သည်ကိုလာတာ ကျွန်မကို လာရှာတာပေါ့”

“မစ္စဒေါ်လီ၊ ကျုပ်မှာ မိသားစုမရှိဘူး။ မိဘတွေ မရှိတော့ဘူး။ ညီအစ်ကိုတွေ မရှိဘူး။ အစ်မ၊ နှမရယ်လို့လည်း ရှိတာမဟုတ်ပါဘူး။ တုံးမှီတိုင်ကပင် ရေမျောကမ်းတင်ဆိုတော့ နောက်ပြန်ကြည့်လို့လည်း လွမ်းလောက်စရာ မကျန်ဘူးဆိုသူမျိုးပါ။ လူတွေကတော့ သည်လို့ အဖြစ်ကို ကြေကွဲစရာလို့ တွေးကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်တွယ်တာမှု သံယောဇဉ်ကို ရွေးချယ်ဖို့ကလွဲရင် ကျုပ်မှာ ဘာရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်မှ မရှိခဲ့ဘူး။ ဒါကလည်း မင်းသိတဲ့ အတိုင်းပဲ။ လွယ်တဲ့ကိစ္စတော့ မဟုတ်ပေဘူးဆိုပေတဲ့ ဒါဟာ လွတ်လပ်မှုသဘောမျိုးပဲမဟုတ်လား။ တန်ဖိုးမဲ့တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။”

“ဒါဖြင့်ရင် ဘာကိုရှာဖို့များ မျှော်လင့်နေတာလဲ။ သည်ကို ရှင်ရောက်လာတာဟာ ကျွန်မဟာဖြင့် ကလေးတစ်ယောက်လို့ ရှိနေတုန်းပဲလို့ စဉ်းစားပြီး လာရှာတာမျိုးလား။ တစ်ယောက်ယောက်က ရှင်ကို ကလေးဘဝ ပြန်ရောက်အောင် ပြန်ပို့နိုင်လို့လား။”

“ကျုပ် သည်ကိုလာတာ ကျုပ်တတ်နိုင်လို့လာတာပါ။ ကျုပ်မျှော်လင့်တာ ဘာမှမရှိဘူး။”

ဒေါ်လီက သူ့မျက်နှာကို လက်များဖြင့် ယပ်ခတ်နေခဲ့သည်။ သူမ၏ ဘေးပတ်ပတ်လည် မြက်ခင်းပေါ်မှာ ညနေခင်း၏ သေအံ့မှူးမှူး ပြုတ်ကျနေကြသော ပိုးဖလံများ၏အနံ့ကို ရနေခဲ့သည်။ သည်အချိန်မှာတော့ သူမ တည်ငြိမ်သွားခဲ့ပြီ။ အသက်ကို ပုံမှန်ပြန်ရှူနေခဲ့ပြီ။

“မစ္စတာရာဟား၊ ရှင်ဟာ ဥစ္စာနေချမ်းသာသူပါ။ ကျွန်မပြောခဲ့သလိုပဲ ရှင်ဟာ အောင်မြင်သူတစ်ယောက်ပါ။ တကယ့်ကို အရာရာပြည့်စုံတဲ့ ဣစ္ဆာသယဘဝမှာ ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်နေခဲ့သူပါ။ ကျွန်မအဖို့တော့ ဘယ်အရာကများ ရှင်ကို သည်ရောက်အောင် ပို့လိုက်သလဲဆိုတာ နားလည်ဖို့တောင် ဆုံးရှုံးနေရသူပါ။ ကျွန်မအနေနဲ့တော့ သည်နေရာဟာ ကျွန်မရဲ့ အိုးအိမ်ဆိုတာ ကလွဲလို့ တခြားဘာမှမရှိဘူးလို့ပဲ ပြောပါရစေတော့။ သည်မှာ ကျွန်မ နေထိုင်ခဲ့တာပဲ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ရှိပြီ။ ရိုးရှင်းပြီး လက်တွေ့ဆန်တဲ့ဘဝမှာ ကျွန်မ နေထိုင်တယ်။ ကျွန်မအတွက် ဒါမှ မဟုတ် ရှင်လို့ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ဝေးလံတဲ့ စိတ်ဝင်စားစရာဘဝထဲမှာ ကျွန်မ နေထိုင်ဖို့ ဆိုတာမျိုး လုံးဝမရှိပါဘူး။”

“ကျုပ် တကယ့်ကို လေးလေးစားစား ပြောစမ်းပါရစေ၊ မင်း သည်လိုတော့ မပိုင် ဖြတ်သင့်ဘူး။”

“မစ္စတာရာဟား၊ ရှင် သည်က လောလောဆယ် ထွက်သွားတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“သည်ည ထမင်းစား စားပွဲမှာ မင်း နားလည်မှုလွဲခဲ့တာနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာမှမပြောမဆိုလိုက်ရတဲ့ ထွက်သွားဖို့ဆိုတာတော့ လုပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း ထွက်သွားပြီးခါမှ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ခဲ့တာပါ။ ကျုပ် အဝေးကြီးက လာခဲ့သူပါ။ သည်သဘောထားနဲ့တော့ ကျုပ် မပြန်နိုင်သေးဘူး။”

ဖွင့်ထားသော ခပ်လှမ်းလှမ်း ဧည့်ခန်းပြတင်းပေါက်ဆီမှာ အရိပ်တစ်ရိပ် ပေါ်လာခဲ့သည်။ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို လက်ခုပ်ပုံပြုကာ အသံပေးနေသည့် ဥဗ္ဗာပုံရိပ်ဖြစ်သည်။

“ဒေါ်လီ ဘယ်နားရောက်နေတာလဲ၊ ပန်းခြံထဲမှာလား”

ဒေါ်လီက အသံကို နှိမ်လိုက်သည်။

“မစ္စတာရာဟား၊ ကျွန်မပြောမိတာတွေ လွန်တာရှိရင်လည်း ဝနားမိပါရှင်။ ရှင်ကို ထိခိုက်စေချင်တဲ့သဘော မပါရိုးအမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ သည်ကိုလာတဲ့ကိစ္စကတော့ မှားတယ်။ သည် ကိစ္စတွေ ဘေးချိတ်ပြီး လုပ်စရာရှိတာတွေသာ အကောင်းဆုံးလုပ်ပါရှင်။ ရှင်အတွက် အချိန်တွေရော၊ အားထုတ်မှုရော ဘော်တော်များများ ဖြုန်းလိုက်ရတဲ့အတွက်တော့ ကျွန်မ စာနာပါတယ်။”

“ဒါဟာ ဖြုန်းတီးမှု မဟုတ်ပါဘူး”

“နောက်ထပ်ပြောစရာ မရှိတော့ပါဘူး မစ္စတာရာဟား”

ဒေါ်လီက သူ့လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပူးယှက်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ သွားတော့မယ်နော်။ ကျွန်မတို့ချင်း တွေ့ဖို့တော့ ရှိမယ်မထင်တော့ပါဘူး။ သို့ပေမယ့် ရှင် စိတ်ချမ်းသာပါစေလို့ ဆန္ဒပြုပါတယ်။ နာမားစတေး”

* * *

ကောလိပ်တော်အရာရှိ စံအိမ်တော်သို့ ဆိုက်ရောက်လာသည့်အခါ အရှင်နန်းမတော်ကြီးကိုယ်တိုင် လက်ခံ တွေ့ဆုံတော်မူခဲ့သည်။ ခါတိုင်းလိုပင် တံခါးကို ကျောပေးထားရင်း အပြောက်အမွှမ်း ထုဆစ်ထားသည့် လက်တင် ကုလားထိုင်တော်ပေါ်မှာ မိန့်မိန့်ကြီး စံတော်မူလျက် တွေ့ဆုံခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ မျက်နှာတော်က ခြယ်မှုန်းထားသည့် မျက်နှာဖုံးနယ် ခံစားမှုမဲ့လျက်ရှိ၏။ နှုတ်ခမ်းတွေကတော့ ထောင်ရောင်နေရောင် ရဲတစ္ဆေ့ဖွေး။ ဆင်စွယ်ရောင် အသားအရေသည်လည်း ဖယောင်းတိုင် အလင်းမိုန်မိုန်ထဲမှာပင် တိုးလျှိုးပေါက် ထွင်းဖောက်လုမတတ် အရည်လည်နေသည့် ပမာ ရှိလေသည်။ ပိုးသားထဘီ အနီရောင်ကို ဆင်မြန်းတော်မူထားသည့်အပြင် ခြေအိတ်ရှည်ကြီး စွပ်ထားသော ခြေထောက်များကိုတော့ ရွှေချည်ပန်းခက်ထိုး အနက်ရောင် လျှာဖိနပ်ဖြင့် လုံခြုံအောင် ဖြေခတ်ထားသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ ဧည့်သည်တော် ကောလိပ်တော်အရာရှိကိုမူ ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ကိုယ်တိုင်ယူထိုင်ရန် လက်ရိပ်လက်ဟန် ပြုပြီးသည့်နောက် ဟိန္ဒူစတန်နိဘာသာစကားဖြင့် အချိုးပရိတ်ပင် မခံတော့ဘဲ ဆိုင်းမဆင့် ဝံ့မဆင့် မိန့်လေတော့၏။

“သည်လိုလေ ကောလိပ်တော်အရာရှိရဲ့ အခု ကျွန်ုပ် မိန့်တော်မူချင်တဲ့ စကားက ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားရဲ့ ဆန္ဒတော်အရပါ။ ကောလိပ်တော်အရာရှိကို အသိပေးချင်တဲ့အချက်က နန်းမတော်ကြီးတို့ရဲ့ ပထမသမီးတော် ထိပ်စုမြတ်ဖုရားကြီးမှာ သန္ဓေတော် ခပြီဆိုတဲ့အကြောင်းနဲ့

ဖွားမြင်တော်မူဖို့ကလည်း ရက်သတ္တပတ် တစ်ပတ်တန်သည်။ နှစ်ပတ်တန်သည်လောက် လိုတော့ တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း အသိပေးဖို့ပါပဲ။ အိန္ဒိယနိုင်ငံအစိုးရအဖွဲ့ထဲက ကောလိပ်တော်အရာရှိရဲ့ အထက်အရာရှိကြီးတွေကို သည်မင်္ဂလာသတင်းကောင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ တစ်ဆင့်ကြားရောက် စေမယ်ဆိုရင် နန်းမတော်ကြီးက ကျေးဇူးဥပကာရ တင်ရမှာပေါ့လေ။”

ကောလိပ်တော်အရာရှိ၏ ပထမဆုံး တုံ့ပြန်ချက်မှာ အရှင်နန်းမတော်ကြီး မိန့်ခဲ့ သည့်စကားထဲက အမှားကို ထောက်ပြခြင်းဖြစ်သည်။

“ထိပ်စုမြတ်ဖုရားကြီးမှာ ခင်ပွန်း လင်သည်ရယ်လို့မှ မရှိပါဘဲနဲ့တော့ သည်ကိစ္စဟာ ဖြစ်နိုင်ဖွယ်မရှိပါ။”

“ကောလိပ်တော်အရာရှိ မသိလိုက်တာလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မှာပါလေ။”

“သည်အကြောင်းအရာဟာ ထင်မြင်ချက်ကိစ္စမဟုတ်ပါ။ ပထမသမီးတော် စုလျား လက်ထပ်ဖို့အရေးမှာ ကျွန်ုပ်ခွင့်ပြုမိန့် တစ်စုံတစ်ရာ ထုတ်ပေးခဲ့တာ မရှိခဲ့ပါ။ အရှင်နန်းမတော် ကြီး သည်အတွက် တရားလမ်းကြောင်းနှင့်အညီ လက်ထပ်ထိမ်းမြားရန်အကြောင်းလည်း မရှိ နိုင်ပါ။”

အရှင်နန်းမတော်ကြီးဆီက အသံတော် တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့ရာက တဒင်္ဂအတွင်းမှာပင် မျက်နှာတော်မှာ အပြုံးရိပ်ရိပ် ထင်ဟပ်သွားလေ၏။

“ကောလိပ်တော်အရာရှိက မျက်စိကြီး နားကြီးဆိုတော့ စကားအရာတိုင်းကို မပြတ် လပ်အောင် ထားနိုင်ပေသားပဲ။ သို့သော်လည်း ကလေးတွေကို ခွင့်ပြုမိန့်မပါဘဲ စိတ်ရှိလက်ရှိ ဓွေးနိုင်ကြတယ်ဆိုတာတော့ ကောလိပ်တော်အရာရှိကို လက်တို့ဖို့ အထောက်တော် တစ်ယောက် တလေကမှ စိတ်ကူးမရှိကြတာတော့ အံ့ဩမိပါရဲ့။”

“နို့ဖြင့် အရှင်နန်းမတော်ကြီးဆိုလိုတာက ကလေးကိစ္စ။”

“မှန်တယ်။ ကောလိပ်တော်အရာရှိတို့ ဥပဒေတွေနဲ့တော့ ကလေးက တစ်လင်းသား ဖြစ်လာမှာပေါ့လေ။”

“ဖခင်ကကော။”

“သူ့ကို ကောလိပ်တော်အရာရှိ မကြာမကြာ တွေ့ဖူးနေကျပါ။ နန်းမတော်ကြီးတို့ရဲ့ ရထားတော်မောင်း သမားလေ။ နှစ်လို့ဖွယ် လူငယ်တစ်ယောက်ပါပဲ။”

သည်အခါမှာတော့ အရှင်နန်းမတော်ကြီး မိန့်တော်မူနေသည့် စကားအဓိပ္ပာယ်ကို ကောလိပ်တော်အရာရှိ စတင်သဘောပေါက်ခဲ့ပြီ။

“ကျွန်ုပ်က အစီရင်ခံရမယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စက ဘာပါလဲ။ အစိုးရကို တင်ပြရမှာကကော ဘာပါလဲ။”

“ကောလိပ်တော်အရာရှိကို ပြောပြခဲ့တဲ့စကားကို တစ်ဆင့်ကြားရောက်စေဖို့ပါပဲ။ ကောလိပ်တော်အရာရှိ ပြောဖို့က ထိပ်စုဖုရားကြီးအနေနဲ့ မကြာမတင်မှာ ရင်သွေးတော်ရတော့ မယ့်အကြောင်းနဲ့ ဖခင်က အရှင်နန်းမတော်ကြီးတို့၏ ရထားတော်မောင်း ဆဝမ့် ဖြစ်တဲ့ အကြောင်းပေါ့။”

“သို့သော်လည်း ထိပ်ခေါင်တင်ရဲ့ဂုဏ်သတင်းကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားတော်မူဖို့ လိုသလို အရှင်နန်းမတော်ကြီးတို့ရဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွင်း ရပ်တည်ရေးကိုလည်း တွေးဆတော်မူရမှာပါ။”

“အရှင်နန်းမတော်ကြီးတို့ရဲ့ ရပ်တည်ရေး...ဟုတ်ကဲ့လား။ အဲသဟာက ဘာကိုများ ပြောတာပါလိမ့် ကောလိပ်တော်အရာရှိရဲ့။”

“အရှင်နန်းမတော်ကြီးရဲ့အိမ်ဦးနတ်ဟာ နန်းကျဘုရင်ဆိုသော်လည်း မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ဧကရာဇ်ဘုရင်တစ်ပါးပေပဲ။ သမီးတော်ဟာလည်း ထိပ်ခေါင်တင်မင်းသမီးတစ်ပါးပဲမဟုတ်လား။”

“အရှင်နန်းမတော်ကြီး ခိုင်ခိုင်မာမာ မိန့်စမ်းပါရစို့ ကောလိပ်တော်အရာရှိ။ ကောလိပ် တော်အရာရှိတို့ လူတွေအားလုံး သည်အဖြစ်ဟောင်းကို ပြန်ဆွတာမျိုးနဲ့တော့ စိတ်အနှောင့် အယှက်ပေးဖို့ မလိုအပ်ဘူးထင်တယ်။”

ကောလိပ်တော်အရာရှိကိုယ်တိုင် နဖူးတွင် ချွေးစို့လာသလို ခံစားနေရသည်။ သည်တဒင်္ဂ လေးမှာပဲ တွေးမိခဲ့တာတွေရှိသည်။ သည်ကိစ္စအတွက် အများသူငါထံ ပေါက်ကြားရန် အရိပ် အမြှောက်သော်မှ မရှိစေရဘဲ လိမ္မာပါးနပ်စွာ သို့သို့သိပ်သိပ် ကိုင်တွယ်ရတော့မည်ဆိုသည့် အတွေး ဖြစ်၏။ ဆဝမ့်ဆိုသူ ရထားတော်မောင်း လူငယ်ကို တိတ်တဆိတ် ရွာပြန်လွှတ်ရန် သိမ်းသွင်း နိုင်ဖို့တော့ လိုလိမ့်မည်။ အကယ်တန္တူ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် လုပ်လာလျှင်တော့ ပုလိပ်အရာရှိ မစ္စတာရိုက်နှင့် သူ့ပုလိပ်သားများက ရှင်းကြလိမ့်မည်။

“အရှင်နန်းမတော်ကြီး၊ သည်လို ထင်ဟပ်ဖော်ပြလိုက်မိတဲ့အတွက် အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ပြောချင်တဲ့သဘောက မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ မင်းသမီးတစ်ပါးအနေနဲ့ အိမ်တော်က အိမ်ဗဟိုရ အစေခံတစ်ယောက်နဲ့ ရည်ကြဲတယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စဟာ ဆင်တော်နဲ့ ခလောက်ဆိုသလို သင့်လျော်ရဲ့လား ဆိုတာပါ။”

အရှင်နန်းမတော်ကြီးနှုတ်ခမ်းများဆီက မေးရိုက်သံကလေးစွက်သော ရယ်သံတိုးတိုး ကလေး ထွက်လာခဲ့သည်။

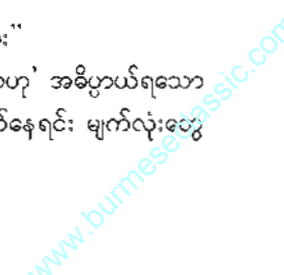
“ကောလိပ်တော်အရာရှိမင်းရဲ့၊ ကောလိပ်တော်မင်းတို့ ပြောသလောက်တော့လည်း မချိန်ပါးပါဘူးလေ။ သူ့ရဲ့ တန်းတူရည်တူရှိမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ အနည်းဆုံး ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်လောက်စရာရယ်လို့တောင် သူ့မှာမရှိပါဘူး။”

ကောလိပ်တော်အရာရှိက အရှင်နန်းမတော်ကြီးကို စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် သည်လို ကျော်မကောင်းကြားမကောင်းစရာကိစ္စမှာ အရှင် နန်းမတော်ကြီးကိုယ်တိုင်က ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထားသင့်တယ်လို့ ခံယူခဲ့တာကိုပဲ ကျွန်ုပ် အံ့ဩမိပါတယ်။”

“အလို...ကျော်မကောင်းကြားမကောင်းစရာကိစ္စ...ဟုတ်လား။”

အရှင်နန်းမတော်ကြီးက ‘ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်းစရာဟု’ အဓိပ္ပာယ်ရသော ‘Scandal’ ဆိုသည့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားလုံးကို တလုံလဲလဲ ရေရွတ်နေရင်း မျက်လုံးတွေ မှန်ကန်မကျောလာခဲ့သည်။



“ကောလိပ်တော်အရာရှိမင်းက သည်ကိုလာပြီး ပမာမခန့် လုပ်နေပါလား။ အရှင် နန်းမတော်ကြီးတို့ကို ကျော်မကောင်းကြားမကောင်းစရာဆိုတဲ့ မခန့် မရည်းစကားတွေပြောဖို့ လာခဲ့တာလား။ အရှင်နန်းမတော်ကြီးရဲ့သမီးတော် လုပ်ခဲ့သမျှ ကျော်မကောင်းကြားမကောင်း စရာ ဘာမှမရှိဘူး။ အရှင်နန်းမတော်ကြီးတို့ကို ကောလိပ်တော်အရာရှိမင်းတို့ လုပ်ကိုင်ပြုမူနေ ကြတဲ့ လုပ်ရပ်တွေထဲမှာသာ ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်းစရာတွေ ရှိတယ်။ ဟောသည့် နေရာမှာ စံမြန်းနေစဉ်အတွင်း အရှင်နန်းမတော်ကြီးတို့ကို အထည်ကြီးပျက်ဘဝ ဆိုက်ရောက် စေမယ့် အခြေအနေကို ကောလိပ်တော်အရာရှိမင်းတို့သာ လုပ်ခဲ့ကြတာ။ အရှင်နန်းမတော်ကြီး ရဲ့ သမီးတော်တွေက ဘာတွေများ လုပ်နေကြလို့လဲ။ သမီးတော်တွေကကော ဟောသည့် အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ သူတို့ဘဝကို စတေးကြရတော့မှာလား။ ရာဇဝတ်ပြစ်မှု တစ်ခုခုကိုကော ကျူးလွန်ခဲ့ကြဖူးလို့လား။ ရုံးတင်တရားစွဲဆိုရတာ၊ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခံရတာများကော ရှိခဲ့ကြ လို့လား။ မြန်မာဘုရင်တွေရဲ့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ကြပုံ အကြောင်းအရာတွေပေါ်မှာ ကောလိပ်တော် အရာရှိမင်းကိုယ်တိုင်နဲ့ အပေါင်းအပါတွေဆီက စကားတွေ အများကြီး ကြားခဲ့ရတယ်။ အရှင် နန်းမတော်ကြီးတို့ကို နိုင်လိုမင်းထက် ပြုကြသူ အာဏာရှင်တွေ၊ လွတ်လပ်မှုရဲ့ ရန်သူတော်တွေ၊ လူသတ်သမားတွေလို့ ကောလိပ်တော်အရာရှိကိုယ်တိုင် ပြောခဲ့တယ်။ လွတ်လပ်မှုကို အင်္ဂလိပ် လူမျိုးတစ်မျိုးတည်းကပဲ သိသလိုလို၊ ဘုရင်နဲ့ မင်းညီမင်းသားတွေကိုပဲ မကွပ်မျက်ကြသလိုလို၊ သူတို့ပဲ တရားဥပဒေနဲ့အညီ အုပ်ချုပ်ကြသလိုလို ပြောကြတာရှိသေးတယ်။ သည်လိုဆိုရင် သီပေါမင်းတရားကြီးဘုရားကို ဘယ်လိုကြောင့် ရုံးတော်မှာ အမှုရင်ဆိုင်ဖို့ အခွင့်အရေး မပေးခဲ့ ကြတာလဲ။ နန်းမတော်ကြီးတို့ ကြားထားတဲ့ တရားဥပဒေတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ကြပြီလဲ။ ကျူးကျော်လာသူကို ခုခံကာကွယ်တာနဲ့ပဲ ရာဇဝတ်မှု ဖြစ်ရရောလား။ အင်္ဂလိပ်တွေကကော အလားတူ မလုပ်ခဲ့ကြပေဘူးလား။”

အရှင်နန်းမတော်ကြီး၏ စွဲချက်များကို သင့်လျော်သော အတုံ့အပြန်ပြုရန် သဘော မကျကြောင်း၊ မခံမရပ်နိုင်ကြောင်း ပြသချင်သော်လည်း သူမ၏ခက်မာသော မျက်လုံးများ၏ ဓနုဓနုစပ်စပ်ရှိမှုအောက်မှာ စကားလုံးအားဖြင့် တုံ့ပြန်နိုင်စွမ်း မရှိသလို ဖြစ်နေခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး တော့လည်း ပြောရတော့သည်။

“အရှင်နန်းမတော်ကြီး၊ ကျွန်ုပ်ဟာ အရှင်နန်းမတော်ကြီးရဲ့ ရန်သူ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြောင်းပြန်အားဖြင့် အရှင်နန်းမတော်ကြီးရဲ့နစ်နာချက်တွေဟာ အခြေအမြစ်ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်ယုံကြည်ကြောင်း အကြိမ်ပေါင်းများစွာ အသိအမှတ်ပြုခဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။ သည်လို ကံ အကြောင်းမလှဖွယ် အကြောင်းဖြစ်ရပ်များဟာ ကျွန်ုပ်လက်ဝယ်မှာ မရှိပါ။ ပင်ကိုအားဖြင့် အရှင်နန်းမတော်ကြီးတို့ရဲ့ အကောင်းဆုံး အကျိုးစီးပွားကို ဆောင်သူဟာ ကျွန်ုပ်သာလျှင် ဖြစ်တယ်လို့ ပြောတာကိုလည်း ကျေးဇူးပြုပြီး ယုံကြည်တော်မူစေချင်ပါတယ်။ သည်သူငယ်ကို ရထားတော်မောင်း သမားတစ်ယောက်ကို 'တော်ဝင်မိသားစု'အတွင်း စာရင်းသွင်းဖို့ လက်ခံရ မယ့် အရေးကိစ္စမှာ အရှင်နန်းမတော်ကြီးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြန်လည်စဉ်းစားတော်မူပါမယ့် အကြောင်း ကျွန်ုပ် မေတ္တာရပ်ခံနေခြင်းဟာ အရှင်နန်းမတော်ကြီးနဲ့တကွ တော်ဝင်မိသားစု

အတွက် လုံးဝဥသံ ဖိုးရိမ်ပူပန်မိတဲ့အတွက်ဖြစ်ပါတယ်။ အရှင်နန်းမတော်ကြီးနဲ့တကွ တော်ဝင် မိသားစုများရဲ့ ကြီးမြတ်သော ဂုဏ်သတင်းဟာဖြင့် ပျက်စီးခြင်းမလှ ပျက်စီးဖို့ပဲ ရှိတယ်ဆိုတဲ့ သည်အချက်ကို ပြည်သူလူထုက ဘယ်လိုရှုမြင်ကြမလဲဆိုတာကိုလည်း တစ်ဆိတ် စဉ်းစား တော်မူပါမယ်အကြောင်း ကျွန်ုပ် အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်။”

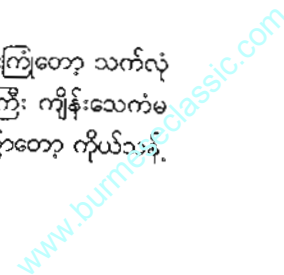
အရှင်နန်းမတော်ကြီးက ဦးခေါင်းကို ယိမ်းတော်မူသည်။
“အရှင်နန်းမတော်ကြီးတို့ဟာ ပြည့်အစေခံတွေမဟုတ်ဘူး ကောလိပ်တော်အရာရှိရဲ့။ အရှင်နန်းမတော်ကြီးတို့အဖို့ ရာတော့ ပြည်သူလူထုအများစုရဲ့ သဘောထားဆိုတာကို လုံးလုံး လျားလျား ဥပေက္ခာပြုထားကြရတဲ့ကိစ္စ ဖြစ်နေပါပြီလေ။”

“ကျွန်ုပ်ကတော့ ဆုံးဖြတ်ဖို့ပဲ သဘောရပါတယ်။”
“သမီးတော်များရဲ့ အရေးအရာကိစ္စတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ ကောလိပ်တော်အရာရှိကပဲ ဆုံးဖြတ်ရမယ်လို့ မှတ်ယူနေတာကိုက ရှက်တတ်ရင်လည်းသေဖို့သာ ကောင်းတော့တယ်။ အိမ်တော်ထဲကို မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီးလည်း ဝင်လာသေးရဲ့။ နန်းမတော်ကြီးကိုလည်း ကျော် မကောင်း ကြားမကောင်းစရာဆိုတဲ့ စကားမျိုးလည်း ပြောသေးရဲ့။ အင်မတန်ရှက်စရာ ကောင်းတဲ့ကိစ္စပဲ။”

ကောလိပ်တော်အရာရှိလည်း ထိုင်နေရာမှ ခြေကို ကြွလေသည်။
“အရှင်နန်းမတော်ကြီး နောက်ဆုံးထည့်သွင်းစဉ်းစားရမယ့် အချက်တစ်ချက်ကိုတော့ ဖြင့် လျှောက်တင်လိုက်စမ်းပါရစေ။ သည်ကိစ္စဟာ အရှင်နန်းမတော်ကြီးဘက်ကို သိပ်ကြီးအလေး သာ ဖွယ်ရာရှိမယ်လို့တော့ ကျွန်ုပ် မျှော်လင့်မထားပါ။ သို့သော်လည်း အရှင်နန်းမတော်ကြီးရဲ့ အာရုံရှိမှုကို ဆောင်ပါးဖို့ကိုတော့ဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အခွင့်ရှိပါရဲ့။ အရှင်နန်းမတော်ကြီး အထူး အလေး၏မူ သင့်တဲ့အချက်ကတော့ တကယ်လို့ သည်ကိစ္စသာ လူသိရှင်ကြားဖြစ်ပြီဆိုရင်၊ အရာရာသော ဖြစ်နိုင်ခြေထဲမှာပေါ့လေ။ အရှင်နန်းမတော်ကြီးတို့ကို ထိန်းမ စောင့်ရှောက်ရသူ အကြီးအမှူး ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်ုပ်အဖို့ ကျရောက်လာမယ့် အပြစ်တင် ဝေဖန်မှုတွေကို ခေါင်းခံရုံက လွဲရင် တခြားမရှိပါဘူး။ ကောလိပ်တော်အရာရှိဆိုတဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဟောသည့် ရာထူးဂုဏ်သိမ် ဟာလည်း တစ်ဇာတ်သိမ်းလိုက်ဖို့ သေချာသလောက်ပါပဲ။”

အရှင်နန်းမတော်ကြီးက ရယ်တော်မူသည်။
“ဒါကိုတော့ နန်းမတော်ကြီး မြေကြီးလက်ခတ် မိန့်လိုက်စမ်းပါရစီ ကောလိပ်တော် အရာရှိရဲ့။ နန်းမတော်ကြီးတို့ကလည်း သည်ဟာကိုတော့ ကောင်းကောင်းသိကြပြီသားပါလေ။”
အရှင်နန်းမတော်ကြီးက သူမ၏ သေးကွေးကျလှသောလက်ဖြင့် ပါးစပ်ကို ဖုံးကွယ် ဟန်ပြုရင်း ခပ်ဟဟ ရယ်တော်မူပြန်လေသည်။

“ကောလိပ်တော်အရာရှိကိုယ်တိုင် ဥစ္စာရင်လို ဥစ္စာရင်ခဲ၊ ကိုယ်ရေးကြုံတော့ သက်လုံး ကောင်းရမယ့် နည်းလမ်းတစ်ခုခုတော့ ရှာတွေ့လိမ့်မယ်ဆိုတာ နန်းမတော်ကြီး ကျိန်းသေကံမ ပြောပုံပါရဲ့။ အင်္ဂလိပ်အရာရှိတွေဆိုရင် သည်လိုလုပ်နေကြပဲဟာ။ ကိုယ့်လိပ်ပြာတော့ ကိုယ်သားနဲ့ မျှောပေါ့လေ။”



ကောလိပ်တော်အရာရှိအဖို့ အရှင်နန်းမတော်ကြီးနှင့် စကားဆိုရန် မရှိတော့ပြီ။ စိတ်မချမ်းမြေ့လှပါကြောင်း စကားအနည်းငယ်လောက် ခပ်ထွေးထွေးပြောဆိုကြပြီးသည့်နောက် ရှေ့တော်မှောက်မှ ခွင့်ပန်ကာ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ စံအိမ်တော်ပြင်ပကို ရောက်လာသည့်အခါ ဝင်းတော်တံခါးဝ ကင်းရုံကလေးထဲက ရထားမောင်းသမား ဆဝမ့် ထွက်လာတာကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်သည်။ ကင်းရုံအတွင်းခန်းထဲက လှမ်းခေါ်လိုက်သော မိန်းမအသံ တစ်သံကိုပါ ကြားရသည်။ ဝင်းတော်တံခါးကြီးကို ကျော်ဖြတ်ချိန်မှာ သူ့မျက်လုံးတွေကို ပိပိရိုရို လွှဲရှောင်ထားလင့်ကစား ကင်းရုံ အခန်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲက စိုထွက်လာသော စိုထိုင်းထိုင်း လေပူငွေ့ကို ဝေခနဲရလိုက်သည်။ ကောလိပ်တော်အရာရှိက ခပ်သွက်သွက်လှမ်းလာခဲ့၏။ သည် 'တစ်ခန်းလှောင်အိမ်' ကလေးသည်ပင် ရထားမောင်းသမားနှင့် ဘုရင့်သမီးတော်တို့ စုလျားရပ်တံခါးခြင်း အလျှင်းမရှိကြဘဲ အတူတကွ နေထိုင်ကြရာ ခန်းဆောင်ပေလား။ သည်လိုတွေးမိတော့လည်း သူ့မျက်စိထဲမှာ ပုံရိပ်တွေ တစ်သိကြီး စီးဆင်းလာပြန်လေသည်။ ဆဝမ့်က တံခါးတိုင်ကိုမှီကာ ဆီလိမ်းထားသော နှုတ်ခမ်းမွှေးကို ပွတ်သပ်ရင်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မျက်နှာထားပြီးပြုဖြင့် လက်ယပ်ခေါ်နေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ သမီးတော်သည်လည်း စံအိမ်တော်သူ စံအိမ်သားတို့ အိပ်မောကျနေခိုက် ကင်းရုံကလေး၏ မင်းတုပ်ချမထားသော တံခါးကို အသာအယာတွန်းဖွင့်ရင်း ညွတ်နင်း ဝင်ရောက်လာခဲ့လိမ့်မည်။ ကင်းရုံကလေးအတွင်းမှာ ဟောင်စော်စော် ချွေးနံ့များနှင့်အတူ ကယုကယင် ညည်းတွားသံတွေ လှိုင်းရိုက်နေလိမ့်မည်။

ကောလိပ်တော်အရာရှိက ရပ်ထားသည့် ရထားလုံးထဲကို စုတ်ခနဲဝင်လိုက်ပြီး ကန်ဟိုကျိုးကို စိတ်မရှည်နိုင်သလို ငေါက်လေသည်။

“ကျလိုး၊ ဂျာလိဒီး၊ ကျလိုး၊ ဂျာလိဒီး” (မောင်း... သွက်သွက်မောင်း... သွက်သွက်) အေးစက်သော ညလေက သူ့နှာခေါင်းထဲမှာ စွဲကျန်နေသည့် ကင်းရုံကလေးဆီက အနံ့တွေကို ရှင်းသန့် မပစ်နိုင်သည့်တိုင် သူကတော့ အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူနေရသည်။ မှောင်မည်းမည်း ကင်းရုံကလေးထဲက မာရသီလူမျိုး ရထားမောင်းသမားနှင့် ထိပ်ခေါင်တင်တို့ ဒွေးနှစ်ဖော် သံဝါသက မပြေးသော် ကန်ရာရှိနေကြခြင်းသည်ပင် အချစ်ဟု ဆိုလေသလော။ ဆတ်ခနဲ စူးသွားတတ်သော မျက်ကွင်းညိုညို မျက်ဝန်းများရှိသူ အရှင်နန်းမတော်ကြီးကတော့ ကော။ သူမကိုယ်တိုင်က သီပေါဘုရင်မင်းမြတ်အပေါ် ထာဝရစစ်မှန်သော မေတ္တာဓာတ်အားဖြင့် လွန်စွာစုံမက် မြတ်နိုးတော်မူကြောင်း တစ်ခါက မိန့်ခွဲဖူးတာကို သူ့ကိုယ်တိုင် ကြားခဲ့ရသည်။ သို့ဆိုလျှင် ချစ်ခြင်း၏ တရားကိုယ်သဘောကိုလည်းကောင်း၊ လွန်စွာသိမ်မွေ့လှသော စိတ်ဇောအဟုန်တို့၏ သဘောကိုလည်းကောင်း သူတို့ကိုယ်တိုင်က အမှန်တကယ် သိနိုင်ကြပါရဲ့လား။ ထိုသို့သော ဘဝတစ်လျှောက်လုံး စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုပင် ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား မဖတ်ခဲ့ကြသူ စာမတတ်တတ်များ၊ ပန်းချီကားတစ်ကားကိုသော်မှ ကြည့်ကြည့်နူးနူး ခံစားကြည့်မကြည့်ခဲ့ကြသူများဟု ဆိုရမည့် သွေးဆာနေကြသည့် ပဒေသရာဇ်များအဖို့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏သဘောကို တကယ်ကော သိကြပါရဲ့လား။ ဆွေတော်ရင်းမျိုးတော်ရင်း မဟာဆီမဟာသွေး

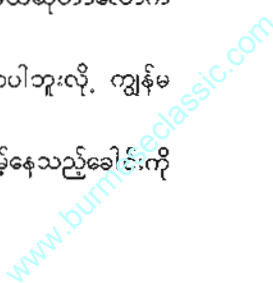
တို့ အစုလိုက် အထွေးလိုက် ကွပ်မျက်ခံရခြင်းတွင် တာဝန်မကင်းခဲ့သူ လက်မရွံ့ မိန်းမသား တစ်ယောက်၏ အချစ်ကကော ဘယ်လိုသဘောဆောင်ခဲ့ပါသလဲ။ သူမသည် ခင်ပွန်းလင်သည် ဘုရင်မင်းမြတ်အတွက် လွတ်လပ်ခြင်းထက် အကျဉ်းစံရခြင်းကို ရွေးချယ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကြာအောင် နန်းမြေနှင့်ဝေးရသော သမီးတော်တို့ကိုပင် စည်းစိမ်တော် ရွှေလျှောရခြင်း ပြစ်ဒဏ်ကို ကျရောက်စေခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူ့ဇနီး ဥမ္မာဒေးကကော သူ့အပေါ် အလားတူ ပြုမူနေခဲ့ခြင်းပေလား။ ကျောများပင် ချမ်းသွားခဲ့သည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဟန်ချက်ထိန်းလိုက်ရန် အလိုငှာ ရထားလုံး၏ အတွင်းနံရံနှစ်ဖက်ဆီကို လက်တွေ့ ဆန့်ထုတ်လိုက်ရသည်။

ပေဟာကို ပြန်ရောက်လာသည့်အခါ ဥမ္မာဒေး ကြိုစောင့်နေခဲ့သည်။ ခင်ပွန်းသည် အတွင်းသို့ဝင်နိုင်ရန် တံခါးဆီ ပြေးလာခဲ့ပြီး အိမ်အစေခံတွေကို ခပ်ဝေးဝေးနေကြဖို့ လက်ရိပ်ပြုလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့တဲ့လဲ၊ မိဖုရားခေါင်ကြီးက ဘာမိန့်လိုက်သလဲ ပြောပြပါဦး”
 “ဒေါ်လီကော”
 “သူ သိပ်ပင်ပန်းသွားတယ်။ အိပ်ရာထဲ တန်းဝင်သွားတာပဲ”
 “ကဲ... လာ”

ကောလိပ်တော်အရာရှိက ဇနီးဖြစ်သူကို အိပ်ခန်းဘက် ခေါ်လာခဲ့သည်။ အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။

“မင်း သိထားပြီးသားလား၊ မသိသေးဘူးလားတော့ မပြောတတ်ဘူး”
 “ဘာကိုပြောတာလဲ”
 “ဥမ္မာ၊ ကိုယ်ဟာ ဘာပဲဖြစ်နေနေ ရူးနေတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ အခု ပထမသမီးတော်ရဲ့ ကိုယ်ဝန်ကိစ္စကားတွေ ပြောခဲ့ရတယ်”
 ဥမ္မာဒေးက ခြင်ထောင်ချထားသော ခုတင်စွန်းမှာ ချိတ်ထိုင်ရင်း အကြည့်လွှဲထားသည်။
 “သည်ကိစ္စ မင်း သိထားပြီးသားမဟုတ်လား”
 “ဟုတ်ပါတယ်”
 “ဒေါ်လီပြောပြတာလား”
 “ဟုတ်ကဲ့”
 “ဒါနဲ့တောင် သည်ကိစ္စ ကိုယ့်ကိုပြောဖို့ ခေါင်းထဲ မရောက်ခဲ့ဘူးလား။ သည်ကိစ္စဟာ တစ်စုံတစ်ရာ အရေးပါတဲ့အကြောင်းအရာ ဖြစ်လာနိုင်တယ်လို့ကော မင်း မတွက်ခဲ့ဘူးလား။ သည်အကြောင်းတရားဟာ ကိုယ့်အပေါ်မှာ အကျိုးဆက် ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာလောက်တော့ မင်းသိဖို့ကောင်းတယ်”
 “ရှင့်ကို ဘယ်လိုလုပ် ပြောလို့ဖြစ်မှာလဲ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူးလို့ ကျွန်မကတိပေးထားခဲ့တဲ့ဟာကို”
 ကောလိပ်တော်အရာရှိက သူမဘေးမှာ လာရပ်သည်။ သူမ၏ နိမ့်နေသည့်ခေါင်းကို အပေါ်စီးက ငုံ့ကြည့်နေခဲ့သည်။



“ဒေါ်လှိုကို မင်းပေးခဲ့တဲ့ ကတိစကားဟာ တိုနှစ်ယောက်ကြားက သံယောဇဉ်ထက် များ ပိုပြီး အဓိပ္ပာယ်ရှိနေသလား ဥမ္မာ”

ကောလိပ်တော်အရာရှိက သူမ၏လက်ကလေးတွေကို ညှပ်ညှပ်သာသာလေး ဆွဲကိုင် ထားခဲ့သည်။

“ကိုယ့်ကိုကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဘာဖြစ်လို့ မင်း ကိုယ့်ကို မယုံနိုင် မကြည်နိုင် ဖြစ်နေရတာ လဲ။ မင်းအပေါ် ကိုယ် သစ္စာမဲ့ခဲ့ဖူးလို့လား။ ကိုယ့်ကိုပြောရင် နှုတ်မလုံလောက်ဘူးထင်လို့လား။”

“ကတိကြောင့်ပါရှင်”

ကောလိပ်တော်အရာရှိက ဇနီးဖြစ်သူကို နားမလည်နိုင်သလို စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်နေ ခဲ့သည်။

“သည်ကိစ္စ မင်းသိထားတာ ရက်နဲ့ချီပြီး၊ ဒါမှမဟုတ် လနဲ့ချီပြီး ကြာလောက်ရော ပေါ့။ သည်ကာလတွေအတွင်း တိုနှစ်ယောက် တစ်ချိန်လုံး အတူရှိနေကြတာပဲ။ ဒါနဲ့တောင် သည်ကိစ္စ ဖွင့်ပြောဖို့ တစ်ချက်ကလေး စိတ်မရောက်ခဲ့ဘူးလား ဥမ္မာ။ ရတနာဂီရိရဲ့ ကောလိပ်တော် အရာရှိအဖြစ်နဲ့ မဟုတ်ရင်တောင် လင်သားတစ်ယောက် အဖြစ်နဲ့ မဟုတ်ရင်တောင် မင်းနဲ့အတူ တစ်ချိန်လုံးရှိနေတဲ့ အဖော်အဖက်တစ်ယောက်အနေနဲ့တော့ မင်းပြောသင့်တယ်”

ဥမ္မာဒေးက ခင်ပွန်းသည် ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် သူ့လက်တွေကို ရုန်းလိုက်သည်။ သူမ ဆီက ဘာကို လိုချင်ပြန်လို့လဲ။ သူပြောလာသည့်အခါတိုင်း ကလပ်ကို ရောက်ခဲ့ရသည်။ ကောလိပ်တော်အရာရှိ၏ဇနီးအဖြစ် ကြိုတင် ချိန်းဆိုချက်မှန်သမျှ မရောက်ရောက်အောင် သွားခဲ့ရသည်။ သူတိုက်တွန်းစေစားချက်တွေအားလုံးကို သူမဘက်က လိုက်လျောခဲ့ရသည်ချည်း။ နောက်ထပ် ဘာတွေများ ထပ်ပြီးအလျှော့ပေးရဦးမှာလဲ။

သူမ၏လက်ဖြင့် မျက်နှာကို ကာရင်း ရှိုက်နေမိခဲ့သည်။ သူမကိုယ်တိုင် ကမ်းလင့် ခဲ့ရသမျှသော အိမ်ရှင်မတစ်ဦး၏ စင်ကြယ်သော ကျင့်ဝတ်သီလအားလုံးကို သူ့ဘက်က လက်မခံ၊ ငြင်းပယ်ခဲ့သည်ချည်းဖြစ်၏။ ဇနီး ခင်ပွန်းကြားမှာ ဆိုင်းငံ့ခြင်း အလျှင်းမရှိသော အခြေအနေသာ ရှိစေချင်သည်။ ကြင်နာဖေးမခြင်း၊ စိတ်ရှည် သည်းခံခြင်းနှင့်အတူ မိန်းမသားတစ်ယောက်၏ ဂုဏ်သိက္ခာကိုသာ မျှော်မှန်းစေချင်သည်။ ကိန်းဗရစ်တက္ကသိုလ်က သူ့ကို သည်အချက်တွေ ထပ်လောင်းသင်ကြားပေးစေချင်သေးသည်။ သည်အတွေးတွေကပဲ သူမကို ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်စေခဲ့ပြန်လေသည်။ ဤသည်ပင် ယဉ်ကျေးချေငံခြင်း၏ ဟိုမှာဘက်အလွန်က မိစီးနှိပ်စက် ခြင်း ခံရခြင်း ဖြစ်သည်။ အတွေးစိတ်ကူးများ၏ ဟိုမှာဘက်အလွန်က ထိုးနှက်ထိပါးခြင်း ဖြစ်သည်။ ခေါင်းငုံ့အညံ့ခံစေခြင်းထက် တစ်စုံတစ်ရာ ခြေခြေမြစ်မြစ်ရှိခြင်းက ပို၍ကောင်းဖို့သာ ရှိသည်။

* * *

“သခင်မလေး... သခင်မလေး”

သူမ၏ဘေးမှ ခေါ်သံကြားလိုက်ချိန်မှာတော့ နာရီပေါင်းများစွာ အိပ်မပျော်ခဲ့ရာက မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားခါစ ဖြစ်ပုံရသည်။ အသံကြောင့် မူးတူးမင်တင် အိပ်ချင်မူးရီ နိုးလာရာက ခေါင်းအုံးတွေကို ချိတ်ဆေးတင်ထားသည့် ခုတင်အုံးတားဘက် ပြန်တွန်းကပ်လိုက်ပြန်သည်။

“သခင်မလေး”

အာယားမတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူမ၏မျက်နှာက ခြင်ထောင်ဇာပိတ်ကျကြောင့် မျက်နှာလွှား ဇာပါးပါး ဖုံးကာထားသလို မြင်နေရသည်။

“သခင်မလေး... ထပါဦး သခင်မလေး”

ပြတင်းပေါက်တွေဖွင့်ထားသည့်အတွက် မျက်နှာကြက်သည်ပင် အရောင်တွေ ဟပ်နေ သည့် မနက်ခင်း နေရောင်စူးစူးကြောင့် တောက်တောက်စားစားရှိနေခဲ့သည်။ အခန်းထဲမှာ ရိတ် ပြီးစ မြက်စိုနံ့တွေ ဝေ့ဝေ့ကြီး လှိုက်နေလေသည်။ ပန်းခြံဘက်က မြက်ရိတ်စက်သံ တဂျင်ဂျင်ကို ကြားလိုက်ရတော့မှ မာလီတွေကို မြက်ခင်းညှိကြဖို့ ခိုင်းထားခဲ့တာကို သတိရလိုက်သည်။

“သခင်မလေး နိုးပြီလား။ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် ဧည့်ခန်းထဲမှာ စောင့်နေ လို့ပါရှင်”

“လူကြီးလူကောင်း၊ ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“မနေ့က သည်မှာ ညစာသုံးဆောင်ဖို့ ကြွလာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပါ”

“မစ္စတာရာဟားလား၊ သည်ကို ဘာလာလုပ်တာတဲ့လဲ”

“သခင်မလေးကို တွေ့ချင်တယ် ပြောတာပါပဲ။ ဒေါ်လှိုသခင်မလေးကိုလည်း တွေ့ချင် လို့တဲ့”

“ဒေါ်လှိုကို ပြောပြီးပြီလား”

“ဒေါ်လှိုသခင်မလေးက မရှိတော့ပါဘူး။ အစောကြီးကတည်းက ထပြန်သွားပြီ”



“ဘယ်တုံးကလဲ”

“တကယ်ကို အစောကြီး ထသွားတာပါ။ စံအိမ်တော်ကို ကန်ဟိုဂျီး လိုက်ပို့တယ်”
ဇာပိတ်ကျခြင်းထောင်က သူမကို လုံးထွေးရစ်ပတ်လိုက်သလို ခံစားရသည်။ မျက်နှာပေါ်က ယုတ်ဖွဲ့နေခြင်းကိုပင် ခွာမပစ်နိုင်သလို ဖြစ်နေရသည်။

“ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ မပြောတာလဲ”

“သခင်ကြီးက သခင်မလေးကို မနိုးနဲ့ဆိုလို့ပါ”

ဥမ္မာဒေးက သူမ၏ချွန်သွယ်သွယ်လက်သည်းများဖြင့် ခြင်ထောင်ဇာကို စိတ်မရှည်နိုင်စွာ ကုတ်ခြစ်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ စုတ်ပြသွားသည့်အသံနှင့်အတူ သူမရှေ့မှာ အပြရာတစ်ရာ ရုတ်တရက် ပေါ်လာခဲ့၏။ ဥမ္မာဒေးက ထိုအပြရာထဲကပဲ လျှောထွက်လာခဲ့ပြီး ခြေထောက်တွေ လှဲနေလေသည်။ သည်လို မပြောမဆို ကတိုက်ကရိုက်ကြီး ပြန်သွားတာကိုတော့ သူမ သဘောမတွေ့။

“ဧည့်ခန်းကို လက်ဖက်ရည်ပို့ပြီး ဧည့်ခံထားလိုက်။ ငါ တစ်အောင်နေရင် ထွက်လာခဲ့မယ်လို့ ပြော”

ဥမ္မာဒေးက အဝတ်အစား ကမန်းကတန်း လဲဖယ်ကာ စကြိုဘက် ခပ်သွက်သွက်ဆင်းလာခဲ့၏။ အာယားမကို ဧည့်ခန်းတွင်းအထိ သူမနှင့်အတူ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ပြီးမှ သင့်လျော်အပ်စပ်မှုရှိစေရန် တံခါးဘေးမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ခိုင်းထားခဲ့သည်။

“မစ္စတာ ရာဟားပါလားရှင်”

ရာကျီကုမားရ်ရာဟားက အခန်း၏တစ်ဖက်အစွန်းမှာ ရှိနေခြင်းဖြစ်၏။ ပွင့်နေသော ပြတင်းပေါက်မှ ဆေးလိပ်မီးခိုးတွေ မှုတ်ထုတ်နေခဲ့၏။ ဥမ္မာဒေး၏အသံကြောင့် ချာခနဲလှည့်လိုက်ပြီး လက်ထဲက ဆေးလိပ်ကို ဆတ်ခနဲ တောက်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ အင်္ဂလိပ်အဝတ်အစား ဖြစ်သော အဖြူရောင်လင်နင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

“မဒမ်ကောလိပ်တော်၊ ခင်ဗျားကို အနှောင့်အယှက်ပြုမိတဲ့အတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်”

ဥမ္မာဒေး ချောင်းတွေဆိုးလာခဲ့သည်။ အခန်းထဲမှာ ဆေးရွက်ကြီးမီးခိုးနဲ့ စပ်ရှားရှားက အူအူပိတ်အောင် ဖွန်နေခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်”

သူက အားတုံအားနာဟန်ဖြင့် မီးခိုးတွေ လွင့်ပြယ်သွားအောင် လုပ်နေခဲ့သည်။

“မနေ့ညက ကိစ္စဝိစ္စတွေအတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောချင်လို့ လာခဲ့တာပါ”

တစ်အောင်ကလေး နားလိုက်ချိန်မှာ သူ့ကိုယ်တိုင် တစ်စုံတစ်ရာပြောဆိုရန် အားထုတ်ရွေးချယ်နေရပုံဖြင့် တံတွေးမျိုချသံကို သူမ ကြားလိုက်ရသည်။

“ဖြစ်နိုင်ရင် မစ္စစိန်ကိုလည်း ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောချင်ပါတယ်”

“ဒေါ်လို့ကို ပြောတာလား။ အခု သည်မှာ သူ မရှိတူးရှင်။ စံအိမ်တော်ကို ပြန်သွားပြီ”
“အိုဗျာ”

သူက ကုလားထိုင်ပေါ် ပြိုကျသွားခဲ့သည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေက သူ့ကိုယ်သူ တစ်စုံတစ်ရာ ရေရွတ်သည့်နှယ် တိတ်ဆိတ်စွာ အလုပ်လုပ်နေလေသည်။ သူ့ဆံပင်တွေက ဖရိုဖရဲ။ မျက်လုံးတွေက အိပ်ရေးပျက်ထားပုံဖြင့် ရိုဝေဝေ။ ဥမ္မာဒေး ဒါတွေအားလုံးကို သတိထားမိနေခဲ့သည်။

“တစ်ခုတော့ မေးပါရစေဗျာ။ သည်ကနေ ဒေါ်လီ သည်ကို လာကောင်းလာဖို့ များရှိသလားဆိုတာတော့ သိပါရစေ”

ဥမ္မာဒေးက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ပြန်ဖြေသည်။

“မစ္စတာရာဟား၊ ရှင်ကိုယ်တိုင် ကောင်းကောင်းမသိသူတစ်ယောက်ကို ရှင်ကိုယ်တိုင်က သိပ်ကို ပူပူပန်ပန် ရှိလွန်းနေတာနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်မ နည်းနည်းတော့ အံ့သြမိတယ်လို့ ပြောရမှာပဲ”

မစ္စတာရာဟားက သူမကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“မဒမ်ကောလိပ်တော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်တော်ပြောသင့်တာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“ပြောပါရှင်”

“ခင်ဗျားကိုရော၊ ခင်ဗျားဦးလေးကိုပါ ကျွန်တော် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမပြောခဲ့တာ ရှိတယ်ဗျ”

“ဘယ်လိုကိစ္စပါလိမ့်”

“အခု မစ္စစိန်နဲ့ ကျွန်တော် ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ မှန်တာ ပြောရရင် ကျွန်တော် သည်ကိုလာခဲ့တာကိုက မစ္စစိန်အတွက်ပါ။ မစ္စစိန်ကို ရှာဖို့ လာခဲ့တာပါ”

“ဘယ်လိုရှင်”

ဥမ္မာဒေးက ရယ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

“ရှင် တဆိတ်မှားနေပြီထင်တယ် မစ္စတာရာဟား။ ရှင် တစ်ယောက်ယောက်ကို သေချာပေါက် စိတ်ကူးထဲ ထည့်နေတာဖြစ်လိမ့်မယ်။ သည်မတိုင်ခင်က ဒေါ်လို့ကို ရှင် တွေ့ခဲ့စရာအကြောင်း မရှိနိုင်ပါဘူး။ ဒေါ်လီက သည်မှာ တစ်သက်လုံးနေခဲ့သူပါ။ ဒါတော့ ရှင်ကို ကျွန်မ သေချာချာပြောနိုင်ပါတယ်။ ဒေါ်လီ ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ်လောက်ကတည်းက ရတနာဂီရိကနေ ဘယ်ကိုမှ မခွာခဲ့ဖူးဘူးရှင်”

“မနေ့ညက ကျွန်တော်ပြောခဲ့တဲ့ မိန်းကလေး၊ ရွှေနန်းတော်ကြီးထဲက မိန်းကလေးကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အဲဒါ သူပဲ၊ ဒေါ်လီပဲ၊ မစ္စစိန်ပဲ”



ဥမ္မာဒေးကတော့ သူမခန္ဓာကိုယ်ထဲက လေတွေ အပြေးအလွှားထွက်ကုန်သလို ခံစားလိုက်ရတော့သည်။ ခြေထောက်တွေကို ကတုန်ကယင်ကြွကာ ပြင်သစ်ပြတင်းတွေထဲက တစ်ပေါက်စီမှဖြတ်ရင်း ပန်းခြံဘက် လျှောက်လာခဲ့သည်။

“မစ္စတာရာဟား...လာ”

သူ့ကို မစောင့်ဘဲ လောလောလတ်လတ် ရိုတ်ထားသည့် မြက်ခင်းကို ဖြတ်လာခဲ့သည်။ မာလီတွေက မြက်စိမ်းဖြတ်စတွေကို ဆိတ်စာ၊ နွားစာအလိုမှာ အိမ်ကိုသယ်ရန် တံမြက်စည်းစုစုနေကြသည်။ တလွှားလွှား ဖြတ်သွားသည့် သူမကို မော့ကြည့်ကြရာက ဆလဲတွေ ဖေးကြလေ၏။ ဥယျာဉ်၏ အောက်ခြေပိုင်း မလွယ်ပေါက်ကို ဥမ္မာဒေး ဖွင့်ချိန်မှာ ရာဂျီကူမားရီ မိလာခဲ့သည်။

“သည်နေရာဟာ သိပ်ကိုထူးဆန်းတယ်လို့ ရှင် ထင်စေရမယ်”

“ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ”

ဥမ္မာဒေးက သူ့ကို ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီးအောက်က မြေခုံဘက်ကို ခေါ်လာခဲ့သည်။ အောက်ဘက် တောင်ကြားလျှိုထဲမှာတော့ ကာဂျာလီမြစ်သည် မှန်တစ်ချပ်နယ် တဖျပ်ဖျပ် တောက်လျှက်ရှိ၏။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ထိုင်ပါ မစ္စတာရာဟား”

“ဒေါ်လီကို သည်နေရာမှာ ရှာရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိဘူးဗျာ။ သေဟော့ မသေချာသေးဘူးပေါ့လေ။ သည်နေရာဟာဖြင့် ကျွန်တော်အဖို့ တင်ပေးဖူးတဲ့ ကြေးဟောင်း စချေရမယ့်နေရာတောင် ဖြစ်ရပါပဲကော။ ကျွန်တော် မေးမြန်းစူးစမ်းနိုင်မယ့်နေရာရယ်လို့ တည်ရှိနေသမျှကာလပတ်လုံး ကျွန်တော် လာရမှာပါပဲ။ တခြားရွေးချယ်စရာ ကျွန်တော်မှာ မရှိဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်ကိစ္စတွေ ကျေအေးပြီးပြေရမယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်တော်ဘက်က သေချာမှုတော့ရှိတယ်။ သည်မိန်းကလေးမမျှာ အိမ်ထောင်ရက်သားကျချင်လည်း ကျနေလောက်ပြီ။ ဒါမှမဟုတ် တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ရတဲ့ ရင်သွေးကို ဝမ်းမှာ ဆောင်လွယ်ထားကောင်း ထားလေ မလားလို့လည်း ကျွန်တော်တွေ့တယ်။ မပြောကောင်း မဆိုကောင်း ကတိမ်းကပါးများ ဖြစ်ရာ ပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် နဂိုပုံ မဖမ်းနိုင်လောက်အောင် ပြောင်းချင်လည်း ပြောင်းလဲနေလေမလား ပေါ့ဗျာ။ အဲသည်လို ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေဦးတော့ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာတော့ဖြင့် သည်မိန်းကလေး ရဲ့ ရုပ်ပုံလွှာဟာ မှတ်ဉာဏ်ကို လျှော်ဖွပ်လိုက်သလို၊ ဘယ်လိုတွယ်ငြိမှုမှ မရှိသလို၊ မြေလွှတ် လိုက်သလို ရှိရမှာပေါ့လေ။ မနေ့ညက မဒမ်ကောလိပ်တော်တို့ အိမ်ထဲကို ကျွန်တော် လျှောက်ဝင် လာတဲ့အခါ သည်မိန်းကလေး ရှိနေတယ်။ သူ့မျက်နှာ သူ့ဟန်မူဟန်ထားတွေဆိုတာ ကျွန်တော် ချက်ချင်းသိလိုက်တယ်။ သည်အကြောင်းအရာတွေဟာ တကယ့်ကို ကျွန်တော် မပိုင်တော့သလို ပဲ။ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားသလို ပိတ်ဆို့နေတာမျိုးလည်း မဟုတ်ပြန်ဘူးပေါ့လေ”

“ရှင်က ဒေါ်လီကို အဲသည်မှာ တစ်ခါပဲ တွေ့ခဲ့ဖူးတာလား”

“နှစ်ခါဗျာ။ မန္တလေးမှာလေ။ ပြောကြပါစို့ဗျာ။ သည်မိန်းကလေးကို အကြိမ်ပေါင်း ထောင်နဲ့ချီပြီး တွေ့ခဲ့ ဖူးတယ်ဆိုဦးတော့၊ ဘယ်လိုမှ ထူးစရာအကြောင်းမရှိဘူး။ ဒါတော့ ကျွန်တော်သိတယ်။ သေလည်းသေချာတယ်။ ငယ်ငယ်က စစ်တကောင်းကမ်းရိုးတန်းသွား

လှေကြီးတစ်စီးပေါ်မှာ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော် မရောက်ခင် နှစ်ကာလ တွေကပေါ့ဗျာ။ တစ်ခါမှာတော့ ကျွန်တော်တို့လှေကြီး မုန်တိုင်းမပါလေရော။ ကျွန်တော်တို့ လှေကြီးက ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်ကမ်းရိုးတန်းက ထွက်လာလို့ ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲ ထီးထီးကြီး နို့နေချိန်မှာ မုန်တိုင်းက မထင်မှတ်ဘဲ ရုတ်တရက်ကြီး ကျရောက်လာတာပါ။ လှေကြီးထဲကို ရေတွေဝင်နေလိုက်တာ ပဲ့စင်ဘက်အာဘီ ရောက်တယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် လွှင့်မသွားအောင် ရွက်တိုင်နဲ့တွဲပြီး ကြီးနဲ့ချည် ရေတွေ ပက်ထုတ်ဖို့ ခပ်ပိုးတစ်ပိုးနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့တယ်။ ချက်ချင်းလိုလိုပါပဲ မိုးသားတွေ မည်းကက်လာပြီး ကျွန်တော့်ဘေး ပတ်ချာလည်မှာ လျှပ်စီးတွေ တဝင်းဝင်းပြက်နေကြတာကလွဲလို့ ဒီနီးပိန်းပိတ်နေတော့တာပါပဲ။ လျှပ်စီးတွေ တဖြန်းဖြန်း ပြက်နေကြတဲ့အထဲက တစ်ချက် လင်းနဲ့အပြက်လိုက်မှာ ကျွန်တော် တစ်ခုသွားသတိထားလိုက်မိတယ်။ ကျောခွံစိမ်းစိမ်းနဲ့ လိပ်သေးသေးကလေးတစ်ကောင်ဗျာ။ သည်လိပ်ကလေးက လှေပေါ်ကို လှိုင်းရိုက်လို့ ပါလာတဲ့အကောင်ပါ။ သည်လိပ်က လှေကကွန်တစ်လက်မှာ သွားငြိနေတယ်။ ကျွန်တော် လက်နဲ့လှမ်းဖြတ်ပေးချင်ပေမယ့် ကျွန်တော်ကလည်း ကြီးနဲ့ဆိုတော့ လှမ်းမမီပြန်ဘူး။ လှိုင်းလှဲကြီးတွေက လှေကြီးကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆောင့်တိုက်နေတာမူတ်လား။ ကျွန်တော် ကလည်း ရွက်တိုင်နဲ့ တွဲထားရတဲ့လူဆိုတော့ ကိုယ့်ကြီးကိုယ် မဖြေရဲဘူး။ သည်တော့ ကျွန်တော် ရော့ လိပ်ရော ကိုယ့်ချောင်မှာကိုယ် ပိတ်မိနေကြသလို ဖြစ်နေတာပေါ့။ လျှပ်စီးတွေ ပြက်လိုက်တိုင်း လိပ်ကလေးကို လှမ်းလှမ်းကြည့်မိတယ်။ လိပ်ကလေးက သူ့နေရာမှာသူ ရှိနေလျက်ပဲ။ တစ်ညလုံး လိုလိုပါပဲဗျာ။ ကျွန်တော်နဲ့ လိပ်က လှိုင်းတွေ၊ လေတွေကြားမှာ တစ်ယောက်ယောက် ကြည့်နေတာနဲ့ ပြီးရတာပါ။ မိုးကလေး လင်းခါနီးတော့ မုန်တိုင်းခံသွားတယ်။ သည်တော့မှ ကျွန်တော် ကိုယ်ကျွန်တော်လည်း ကြီးဖြေရတယ်။ လိပ်ကလေးကိုလည်း ကွန်က ဖြုတ်ပေးလိုက်ရတယ်။ အဲသည်နေ့ကို ကျွန်တော် ထင်းထင်းကွင်းကွင်းကြီး မြင်ရပါသကောဗျာ။ အခုနေ ကောလိပ်တော် အရာရှိကတော့က ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ လိပ်အကောင်တစ်ကောင် ချထားတယ်ဆိုပါတော့။ ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ရတဲ့ လိပ်ကလေး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် ပြောနိုင်တယ်”

“ရှင် ဘယ်လိုကြောင့် ဒါတွေ ကျွန်မကို ပြောနေတာလဲ မစ္စတာရာဟား”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမျှ ပြောနိုင်နေလို့လဲဗျာ”

“ဒေါ်လီကို ပြောပေါ့ရှင်”

“ကျွန်တော် ကြီးစားခဲ့ပါတယ်။ မနေ့ညက ကျွန်တော် ပြောကြည့်ခဲ့ပါတယ်။ ဒေါ်လီ ဥယျာဉ်ထဲ ဆင်းသွားတာ တွေ့လိုက်တော့ ပြန်ထွက်သွားပြီးမှ ကျွန်တော် နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ခဲ့တယ်”

“ဒေါ်လီက ဘာပြောသလဲ”

“ဒေါ်လီက ညစာစားပွဲမှာရှိနေကတည်းက တစ်ချက်မှ အလျှော့မပေးဘူးလို့ ပိုင်းဖြတ် ထားပုံရတယ်။ ကျွန်တော်ပြောနေတာတွေအားလုံးကို အပြစ်မြင်နေတော့တာ ကြည့်လေ...။ ကျွန်တော်ကို ရှင် ပြန်ပါတော့လို့တောင် ပြောသေးတာပါ။ နောက်လည်း တွေ့စရာအကြောင်း မရှိဘူးတဲ့။ ဒါဆိုရှင် ဘာဆက်လုပ်ရင်ကောင်းမလဲလို့ ညမအိပ်ဘဲ ကျွန်တော်စဉ်းစားတယ်။”

တခြားနေရာမှာဆိုရင်တော့ အားကိုးရမယ့်လူတွေကို ကျွန်တော် အားကိုးမိမှာပဲ။ သည်မိန်းကလေး ရဲ့စိတ်ကို သိနိုင်ဖို့ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေတွေကတစ်ဆင့် သည်မိန်းကလေးရဲ့မိတ်ဆွေတွေကို စနည်း နာနိုင်တာပေါ့။ သည်မိန်းကလေးရဲ့ မိသားစုနဲ့ စကားပြောနိုင်ဖို့ တစ်ယောက်ယောက်ကို မေးမယ် ဗျာ။ မြန်းမယ်ဗျာ။ မိန်းကလေးရဲ့ ဖအေဆီကို ကျွန်တော်ကိုင်တိုင် ချဉ်းကပ်ကောင်းချဉ်းကပ်မယ် ဗျာ။ ငွေကြေးကိစ္စ၊ နေရေးထိုင်ရေးကိစ္စတွေဆွေးနွေးမယ်ဗျာ။ အဲသလိုဖြစ်ဖို့ပဲရှိတယ်။ ကျွန်တော် အကူအညီလိုမယ်။ သည်အတွက် ကျွန်တော့်ဘက်က စကားပြောပေးမယ့်လူတွေ လိုတယ်”

ဥမ္မာဒေဝီက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ နှစ်ဖက်ကြားမှာ ကြားခံလူလိုမယ်။ အောင်သွယ်လိုမယ်။ ကိုယ့်ဟာ ကိုယ်ပြောရတာထက် တစ်ပါးသူက ပြောပေးတာမျိုး လိုကောင်းလိုတတ်ပါတယ်”

သူပြောတာ မှန်သည်။ သည်ကိစ္စ ဘယ်လိုဖြစ်ရမလဲဆိုတာ သူမ သိပါ၏။ ပါးစပ် တစ်ပေါက်မှ တစ်ပေါက်သို့ လူတစ်ယောက်ယောက် ဆောင်ကြဉ်းလာသည့်စကားလုံးက အပူရှိန် ပေးထားသော မှန်လုံအိမ်ထဲက ပန်းခုံတစ်လျှောက် တလျားလျား ခရီးဆန်နေကြသည့် နွယ်ပင် နှာမောင်းတွေလို တီးတိုးတီးတိုး ခြေဆန်ကြလိမ့်မည်။ ဥမ္မာဒေဝီက သူမ၏ကိုယ်ပိုင်ဘဝမှာပင် သည်လိုအဖြစ်မျိုး ကြုံခဲ့ဖူးသည်။ တစ်ညသားမှာဖြစ်၏။ ကာလကတ္တားမြို့ရှိ သူမ၏ မိသားစု များနေထိုင်ရာ အိမ်ရှေ့ အင်္ဂတေခင်းကွက်လပ်သို့ ဂါရီရထားတစ်စီး ဂေါက်ဂက်သံပြုလျက် ဆိုက်ရောက်လာခဲ့သည်။ သူ့ဖခင်ကိုယ်တိုင် ‘လန်ကာဆူကာဂေဟာ’ ဟု အမည်ပေးထားသည့် အိမ်ကြီးတွင်ဖြစ်သည်။

အောက်ထပ်ရှိ အိမ်ရှေ့တံခါးကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ရိုက်ပုတ်သံကြီး ပေါ်လာ ခဲ့သည်။ အချိန်က ညစာစားပြီးကြချိန်ဖြစ်၍ မိုးစုတ်စုတ်ချုပ်နေခဲ့ပြီ။ ဥမ္မာဒေဝီ၏ဖခင်က ဘုရားကျောင်း မိသုကာပုံစံနှင့်ပတ်သက်၍ သုတေသနကျမ်းပြုရန် စာကြည့်ခန်းတွင်းမှာ အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ မိခင်ကတော့ အိပ်ရာဝင်ရန် ပြင်ဆင်လျက်ရှိရာက “တစ်ယောက်ယောက်တော ကတိမ်းကပါး ဖြစ်ပြီဟေ့” ဟု သဘောထားပေးနေခဲ့သည်။

“သတင်းဆိုးဆိုတာ သည်လို အပုပ်ချိန်မှ ရောက်လာတတ်တာမျိုးလေ”

ဥမ္မာဒေဝီနှင့် မောင်ဖြစ်သူတို့နှစ်ယောက် အောက်ထပ် အင်္ဂတေခင်းကွက်လပ်ကို စီးမြင်နိုင်သော ဝရန်တာဘက်ကို ပြေးထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဥမ္မာဒေဝီ၏ အဒေါ်တွေထဲက တစ်ယောက်က အောက်ထပ်တံခါးမကြီးဘေးမှာ ရပ်နေသည်။ ဥမ္မာက အပေါ်ဘက် ဝရန်တာမှ လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“တစ်ယောက်ယောက် အနိစ္စရောက်လို့လား”

“အနိစ္စရောက်တယ် ဟုတ်လား”

ဥမ္မာဒေဝီ၏အဒေါ်က သည်စကားကြောင့် ဝါးလုံးကွဲရယ်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးဟယ် အမိုက်မရဲ့၊ ကဲပါ...ငါဝင်ခဲ့မယ်”

ဥမ္မာဒေဝီတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ကတော့ အောက်ထပ်မှာ မေမေနှင့် ဧည့်သည်တို့ အချီအချာပြောနေကြသည့် စကားတွေကို တံခါးဘေးနား ကပ်နားထောင်ခဲ့ကြသည်။ စကားတွေ

ထဲမှာ အခွန်တော်အရာရှိ (ကောလိပ်တော်)၏ အမည်ကို ကြားနေရသည်။ သည်အမည်က မကြာခင်ကာလများဆီက သတင်းစာနှင့် မဂ္ဂဇင်းစာစောင်များတွင် ဖတ်ရှုခဲ့ကြရသည်ဖြစ်ရာ ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေကြသည်။ ထိုအခွန်တော်အရာရှိ(ကောလိပ်တော်)သည် ပါရမီထူးမည့်သူ အဖြစ် အသိများသည်။ သူ ကျောင်းသားဘဝကပင် ကာလကတ္တားတက္ကသိုလ်တွင် ပေါက်ပေါက် ပြောက်ပြောက် ရှိခဲ့သဖြင့် တတ်နိုင်သော ဆွေမျိုးအသိုက်အဝန်းက ငွေကြေးစုဆောင်းကြကာ ကိန်းဗရစ်တက္ကသိုလ် အရောက်ပို့ခဲ့ကြသည်ဆို၏။ ကိန်းဗရစ်တက္ကသိုလ်က ပြန်ရောက်လာ သည့်အခါမှာတော့ လွန်စွာတန်ခိုးထွားလှသော ဗြိတိသျှအင်ပါယာဆိုင်ရာ အထူးယုံမှတ်ခြင်းခံရသူ အိန္ဒိယနိုင်ငံ ပဋိညာဉ်ခံဝန်ထမ်း (ICS) အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

သည်အရာရှိက ဆယ်ခြောက်နှစ်အရွယ် ကျောင်းသူကလေး ဥမ္မာဒေဝီကို ပူဂျာ (ဘာသာရေးဝတ်ပြုပွဲ) တွင် သတိထားမိခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ အရာရှိက ကိန်းဗရစ်က ပြန်ရောက် လာသည့်အခါ ဥမ္မာဒေဝီနှင့်ပတ်သက်၍ လိုက်လံစုံစမ်း မေးမြန်းသည်။ အရာရှိ၏ မိဘဆွေမျိုး သားချင်းတွေကတော့ ဥမ္မာဒေဝီကို သိပ်ကြီးသဘောမတွေ့ကြ။ မိဘဆွေမျိုးများအနေဖြင့် တစ်နိုင်ငံ လုံးက သမီးရှင်များ၏ကမ်းလှမ်းချက်တွေ ရှိနေသည့်အပြင် ဥမ္မာဒေဝီထက် ပိုမိုအလေးထားလောက် ဧရာတွေရှိနေကြောင်း တွေးဆထားခဲ့ကြသည်။ သို့သော် အရာရှိကိုယ်တိုင်က သမားရိုးကျ ရှေးထုံးစံလှာ အိမ်ထောင်မှုဘဝကို မစုံမက်သည့်အတွက် ဥမ္မာဒေဝီအပေါ်မှာသာ ‘မရရင် မနေဘူး သက်လျာရေ’ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သူ၏ အလုပ်တာဝန် ဝတ္တရားများအရ ဥရောပတိုက်သားများနှင့် ထွေးရောယှက်တင် ရှိရမည့်သူဆိုတော့ အိမ်ထောင်ဖက်က အိမ်တွင်းပုန်း ကုလားမလို ရှေးဆန် တာမျိုးနှင့် အဆင်ပြေစရာအကြောင်းမမြင်။ ခေတ်သစ်နည်းဟန်များကို လေ့ကျင့်ဆည်းပူးရန် ကိုယ်မိအား မကောင်းလှသော ငယ်ရွယ်သူ မိန်းမသားမဖြစ်ရဘဲ အသိုက်အဝန်းထဲသို့ ရဲရဲတိုင်းဝင်ရန် စိတ်အားထက်သန်သူ မိန်းကလေးမျိုး ဖြစ်စေချင်ခဲ့သည်။

“ဧည့်သည်က မေမေတို့သမီးလေး ဥမ္မာဒေဝီအကြောင်း မေးနေတာလေ”

ဥမ္မာဒေဝီ၏မိခင်ဖြစ်သူ၏ ယုံရနိုးနိုး စိစိလောင်လောင်အသံက အိမ်လုံးကြား မြည်ဟည်း နေခဲ့သည်။ ဥမ္မာဒေဝီက သူမအဝန်းအဝိုင်းထဲမှာတော့ အလှထိပ်ခေါင်တင် ဆိုနိုင်သလောက် သူ့ အိမ်တွင်းမူလုပ် သိမ်းထုပ် သေချာသူအဖြစ် နည်းနည်းကလေးမှ အမှတ်ပေးခံရသူမဟုတ်။ သီချင်းတစ်ပုဒ် ဟန်ကျပန်ကျ မဆိုတတ်သလို၊ အချုပ်အလုပ်မှာလည်း ‘ထိုးသော်တဲ့ ထိုးသော် ကြိုးချော်လို့သွား’ ဆိုသူသာဖြစ်သည်။ ဆံပင်ကလည်း စင်းစင်းဖြောင့်ဖြောင့် မရှိသကဲ့သို့ မကြာကြာမော့မော့ ကျက်သရေရှိလှသည် ဆိုရအောင်ကလည်း အရပ်က ရှည်လွန်းလှသည်။

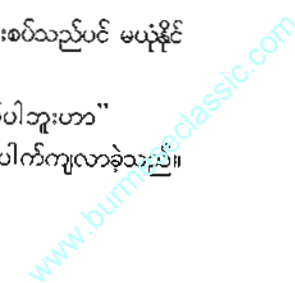
“ဥမ္မာဒေဝီကို ဟုတ်လား”

မောင်ဖြစ်သူက သူမနှင့်အတူရှိနေရာက နောက်ကိုဆုတ်လိုက်ပြီး ပါးစပ်သည်ပင် မယုံနိုင် သလို ပွင့်ဟသွားခဲ့သည်။

“နင့်ကို...သူက... နင့်ကို လက်ထပ်နိုင်စရာတော့ မရှိလောက်ပါဘူးဟာ”

ပြောရင်းက မျှော်လင့်ထားတာမျိုးဖြင့် မျက်ရည်များ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာခဲ့သည်။

“ဘယ်လိုကြောင့်များ သူက ကျွန်မကို”



ဥမ္မာဒေဝီက ကြားခံစေစပ်ပေးသူ အောင်သွယ်တွေကို သည်မေးခွန်းကိုသာ ထပ်တလဲလဲ မေးမြန်းနေခဲ့သည်။ ထိုအခါ အားလုံးလိုလိုက ပြောနိုင်သည့် ထင်မြင်ချက်က တစ်ခုတည်းသာ ရှိသည်။

“အရာရှိက ဥမ္မာကို ဖျတ်လတ်တဲ့ ဝေဒနာဥပုသ်ရိုတယ်လို့ ထင်တာကိုး”

သူတို့နှစ်ယောက်၏ မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲက သူတကာနှင့်မတူပါ။ ဘုရင်ခံနှင့်တကွ အခြားသော အင်္ဂလိပ်လူမျိုး စစ်ဘက်နယ်ဘက်အရာရှိ အတော်များများ တက်ရောက်ချီးမြှင့်ခဲ့ကြ သည်။ အိန္ဒိယရိုးရာ ‘ရှုနိုင်’တူရိယာမပါဘဲ ဖိုထပ်လျှမ်းခံတပ်မှ စစ်တီးပိုင်နှင့် ဧည့်ခံခဲ့သည်။ ပန်းပွင့်တွေ ချိတ်ဆွဲထားသော မင်္ဂလာဦးည စက်ရာဆောင်တွင်း နှစ်ယောက်တည်းရှိချိန်မှာတော့ မင်္ဂလာခုတင်ပေါ်မှာ သတိုးသားက သတိုးသမီးထက် မလျော့သော ရှက်ရွံ့ခြင်းအားဖြင့် အချိန် အတော်ကြာကြာ ရေငုံနှုတ်ပိတ် ထိုင်လျက်ရှိနေခဲ့ကြသည်။ ပိတ်ထားသော စက်ရာဆောင် တံခါးပတ်ပတ်လည်မှာ ဖုပြပန်းရံနေကြသော နှစ်ဖက်ဆွေမျိုး မိတ်သင်္ဂဟများ၏ ကြော့ကြမ်း သော မကြားစုံ မနာသာ ပြက်လုံးများ၊ ရယ်မောသံများကိုသာ နှစ်ယောက်သား နားထောင်နေကြ ရသည်။ နောက်ဆုံးတော့လည်း သတိုးသမီးကို စိတ်သက်သာရာသက်သာကြောင်းသဘောဖြင့် သတိုးသားကပဲ စကားစခဲ့ရသည်။ သူတက်ရောက်သင်ကြားခဲ့သည့် ကိန်းဗရစ်တက္ကသိုလ်အကြောင်း၊ အာလူးကျောက်များစိထားသည့် လမ်းတွေအကြောင်း၊ ကျောက်တုံး တံတားကြီးတွေအကြောင်း၊ နွဲ့ခွဲရသော ပဒေသာကပွဲတွေအကြောင်း စိကာပတ်ကုံးပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူအကြိုက်ဆုံး ဂီတသီကုံးပွဲနွဲ့သူတစ်ဦး၏ သံစဉ်တစ်ပိုဒ်ကိုပါ ညည်းပြခဲ့သည်။ ထိုအခါတွင်မှ ဥမ္မာဒေဝီက အသက်ပါလှသော ထိုသံစဉ်ကို သူမလည်း နှစ်သက်ပါကြောင်းပြောရင်း အဲဒါ ဘာခေါ်သလဲ မေးလေ၏။ သည်လို မေးခြင်းကို သူကလည်း ကြည်နူးလေ၏။ ရှင်းလည်း ရှင်းပြလေ၏။

“အဲဒါက တေးပြုစာဆို ‘ရှူးဘာထ်’^{၁၄} ရဲ့ ‘သည်ထရောက်’^{၁၅} ကပေါ့”

“ကောင်းတယ်နော်...ညည်းပါဦး”

သူမ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ နောက်တော့လည်း သူ့အထိအတွေ့ကြောင့် နီးနေခဲ့ သည့် နာရီတွေ။ နောက်တစ်နေ့ မအေက မေးတော့ “သူက ကြင်ကြင်နာနာ နူးနူးညည်းရိုသား မေမေရဲ့” လို့သာ ပြောခဲ့၏။

“နောက်ထပ်ဘာရှိဦးမှာလဲ သမီးရယ်၊ သမီးရဲ့ကံကောင်းအကြောင်းလှခြင်းကို အမြတ် တနိုး တန်ဖိုးထားပါ သမီး။ ကိုယ်ရထားတဲ့ကျေးဇူးဂုဏ်ကို မအောက်မေ့ဘဲနဲ့များ နေ့ရက် တစ်ရက် မကုန်လွန်စေချင်ဘူး”

နောက်တစ်လအကြာမှာတော့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် မီးရထားပေါ်ရောက်နေကြပြီ။ ကောလိပ်တော်အရာရှိက မင်္ဂလာဦးညက သူကိုယ်တိုင် ညည်းပြခဲ့သော ဂီတသံစဉ်၏အမည်ကို သတိရသလားဟု ရုတ်တရက် မေးလေသည်။ ဥမ္မာဒေဝီ၏ ခေါင်းထဲမှာ ဘာမှမရှိတော့။ မီးရထား က ရှက်ပူတနာအနောက်ပိုင်း တစ်ပြင်တပြန် လွင်ပြန်လွင်တီးခေါင်ဒေသကို ဦးတည်ဖြတ်ကျော် နေခြင်းဖြစ်၍ ဥမ္မာဒေဝီသည်ပင် ရှုခင်းပသာဒကြောင့် အညှို့ခံထားရသလို ခံစားနေရသည်။

“ကျွန်မ မမှတ်မိဘူး”

ကောလိပ်တော်အရာရှိက တစ်ဖက်ကို ချက်ချင်းမျက်နှာလှည့်သည်။ မျက်နှာက စိတ်ပျက် လက်ပျက်ရှိဟန်ဖြင့် ဆန့်ထွက်သွားလေသည်။ သည်အခါမှာတော့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှု ကြောင့်ဖြစ်ရသော တသိမ့်သိမ့်ခံစားမှုတစ်မျိုးက လေဖြတ်လိုက်သလို သူမခန္ဓာကိုယ်တွင်းသို့ တရွေ့ရွေ့ တွားဝင်လာသည့်ပမာရှိလေသည်။ သည်ကိစ္စ အကျယ်ကျယ် ဖြစ်လာတော့မည် ဆိုတာကိုလည်း သိနေပါ၏။ သည်လို စိတ်ပျက်အားငယ်ရခြင်း ဇာတ်ကွက်ငယ် တစ်ကွက်ချင်း စီသည်ပင် လေးလံသော သံကြိုးကွင်းဆက်ရှည်နယ် ကွင်းချင်းဆက်ရဖို့သာ ရှိတော့သည်။

ရာဂျီကူမားရ်၏ အသံက ဥမ္မာဒေဝီ၏ အတိတ်သမင်လည်ပြန် အတွေးများကို မျက်မှောက်အခြေအနေသို့ သတိပြန်လည်လာစေခဲ့သည်။

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို ကူညီနိုင်မလား မဒမ်။ လောလောဆယ်အားဖြင့် မဒမ် ကောလိပ်တော်သာလျှင် ဒေါ်လို့ကို ဆက်သွယ်ပေးနိုင်တဲ့ တစ်ဦးတည်းသောပုဂ္ဂိုလ်ပါ။ ကျွန်တော့် မှာ အားကိုးလောက်စရာရယ်လို့ တခြား ဘယ်သူမှမရှိပါဘူး”

ဥမ္မာဒေဝီက သူမဘေးမှာထိုင်နေသည့် သူစိမ်းတစ်ရံဆံလူတစ်ယောက်၏ မျက်လုံး တွေ ထဲကို ထွင်းဖောက်၍ ဒေါ်လို့ကို စိတ်ကူးပုံဖော်ကြည့်နေမိသည်။ ထိုခဏမှာပင် သူမ၏ နှလုံးသား၌ ကြင်နာခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ချစ်ခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း မှီမောက်ဖိတ်လှံ့ သွားသလို ရုတ်ခြည်း ခံစားမိလေသည်။ မည်သူ့အတွက် ခံစားမူလဲ။ သူစိမ်းဧည့်သည်အတွက် ဇေလော၊ သူမကိုယ်တိုင်အတွက်ပေလော၊ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးအတွက်ပေလော။ ဒေါ်လို့ သည်အရပ်က ဖွာပြီ ဆိုပါတော့။ သူမကော ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ဥမ္မာဒေဝီ၏ဘဝတွင် လက်ခနဲ ပြက်ထင်သော စိတ်၏ ချမ်းသာခြင်း၊ ကိုယ်၏ချမ်းသာခြင်းမှန်သမျှ ဒေါ်လို့ဆီက လာခြင်းဖြစ်သည်။ တရား လမ်းကြောင်း အတိုင်းဆိုရလျှင် အခြေအနေတွေက ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေရသည် မဟုတ်လော။ ဒေါ်လို့သည်လည်း အကျဉ်းစံဘဝနှင့်နေရသူဖြစ်သည်။ မစွတ်ဥမ္မာဒေဝီဟု အများသူငါက ထာဝရ ခေါ်ခဲ့ကြသူ သူမကတော့ ကံကောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်နေရသည်။ သို့သော် လက်ငင်းအခြေအနေ အားဖြင့် ဒေါ်လို့ မရှိတော့သည့် ရတနာဂီရိသည်ပင် ဘာနှင့်တူလေမလဲ စဉ်းစားရပြီ။ ဥမ္မာဒေဝီ သူမကိုယ်သူမ တည်ငြိမ်သွားအောင် ထိန်းလိုက်ဟန်ဖြင့် မြေခုံစွန်းကို လက်လှမ်းလိုက်သည်။ သူမလက်က သူ့ကို ပွတ်မိသွား၏။

“မဒမ်ဒေး နေကောင်းရဲ့လား”

ရာဂျီကူမားရ်က စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် မျက်မှောက်ကြုတ်ထားရင်း နားစိုက်နေသည်။ ဥမ္မာဒေဝီ က သူမလက်ကို ဆတ်ခနဲ ပြန်ရုပ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ နည်းနည်းလေး မူးနောက်နောက်ဖြစ်သွားလို့ပါ။ ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး”

“ကျွန်တော်တို့ အထဲပြန်သွားကြမလား”

“ကောင်းသားပဲ”

ဥမ္မာဒေဝီက ထဖို့ပြင်သည်။

“မစွတာရာဟား၊ ရှင် ကျွန်မကို မပြောရသေးတာရှိသေးတယ်နော်။ ကျွန်မဆီက ရှင် ဘာကို မျှော်လင့်ထားတယ်ဆိုတာလေ”

၁၄။ Schubert ၁၅။ The Trout



“မဒမ်အနေနဲ့ ဒေါ်လို့ကို ပြောပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် တစ်ဆိတ် ဖျောင်းဖျောင်းပေးဖို့ပါပဲ”

“ဒါကတော့ ရှင်ကိုယ်တိုင်ပြောမှ ကောင်းမှာပေါ့ မစ္စတာရာဟားရယ်။ အောင်သွယ်နဲ့ချည်း ကိစ္စပြီးရတယ်လို့မှ မရှိတာဘဲရှင်”

ရာဂျီကူမားရ်က သူမကို နီးကပ်စွာကြည့်သည်။ ပြီးတော့မှ အငိုက်ဖမ်းလိုက်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“မဒမ်ရဲ့ခင်ပွန်းသည် ကောလိပ်တော်အရာရှိက နှစ်လို့ဖွယ်ကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပါ မစ္စဒေး။ တကယ့်ကို လူသူတော်ကောင်းတစ်ယောက်ပါလေ။ အဲသလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ တော်တော်များများနဲ့ ထိုက်တန်”

ဥမ္မာဒေးက စကားကို ကပျာကသိ ဖြတ်သည်။

“ဟုတ်ပဲ၊ ကိုင်း...လာ...ကျွန်မတို့ အထဲပြန်ဝင်ကြရအောင်”

* * *

အာယားမက ဒေါ်လို့ကို ဧည့်ခန်းအရောက် ဦးဆောင်ခေါ်လာခဲ့ရာက ပွင့်နေသည့် ပြတင်းပေါက်ကို ပြသည်။

“စောစောကလေးကပဲ မဒမ် ပန်းခြံထဲ ဆင်းသွားပါတယ်ရှင်”

ဒေါ်လီက ခေါင်းညိတ်သည်။ ဟုတ်ပေသားပဲ။ သည်လိုအချိန်ဆိုလျှင် ဥမ္မာကို ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်အောက်မှာ အမြဲတမ်းတွေ့နေကျပဲဟာ။ မလွယ်ပေါက်ဆီသို့ သွားရန် မြက်ခင်းထဲကို ကသုတ်ကရက်ဆင်းလာခဲ့သည်။ နဖူးဦးခိုက် အရိုအသေပြုကြသူ မာလီတွေကို ကျော်လာခဲ့သည်။ တံခါးကျင်ကို စမ်းတဝါးဝါး ချက်ချလိုက်စဉ်မှာပင် အသံတွေ ကြားလိုက်ရပြီ။ သူမ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့် မပြေးနိုင်ခင်ကလေးမှာ ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်၏ ဖုထစ်လိမ်ကျစ်နေကြသော ခပ်မွဲမွဲ မှတ်ဆိတ်လေ့ရှိဖြစ်ဖားလျားတွေအောက်က လျှောက်လာကြသော ရာဂျီကူမားရ်နှင့် ဥမ္မာဒေးတို့နှစ်ယောက် သူမရှေ့ကို ဘွားခနဲ ပေါ်လာခဲ့သည်။ ထိုအခါ သုံးယောက်သား တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ငေးနေမိကြလေသည်။ ဥမ္မာဒေးကပဲ ပထမဦးဆုံးစကားကို အေးဆေးညင်သာစွာ စပြောခဲ့သည်။

“မစ္စတာရာဟား၊ ကျွန်မတို့အနားကနေ ခဏတစ်ဖြုတ်လောက် ရှောင်ပေးပါဆိုရင် ကျွန်မကို အထင်မလွဲလောက်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မ ဒေါ်လီနဲ့ စကားတစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း လောက် ပြောချင်လို့ပါရှင်။ ကျွန်မတို့ကို ပန်းခြံတံခါးနားက စောင့်နေရင် ဖြစ်မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်”

ဥမ္မာက ဒေါ်လီလက်မောင်းကို ဆွဲသည်။

“လာ...ဒေါ်လီ၊ ကျွန်မတို့ ညောင်ပင်အောက် တအောင့်သွားထိုင်ကြရအောင်”

ဒေါ်လီနှင့် ဥမ္မာဒေးတို့ နှစ်ယောက်က ရှုပ်ထွေးယှက်လိမ် လေ့ရှိဖြစ်တွေ့အောက်ကို တိုးဝင်ခဲ့ကြသည်။ ဒေါ်လီက ခပ်တိုးတိုးမေးသည်။

“သူက သည်ကို ဘာလာလုပ်တာတဲ့လဲ ဥမ္မာ။ သူက ဘာလို့ချင်တာတဲ့လဲ”

“စကားတွေ လာပြောတာပါ။ ရှင်အကြောင်းတွေလေ”

“ဘာတဲ့လဲ”

“သူက ရှင်ကို မေတ္တာရှိနေတဲ့အကြောင်း ကျွန်မကို ပြောခိုင်းဖို့ ကြိုးစားနေတယ်လို့ ထင်တာပဲ”

ဥမ္မာက သစ်ပင်အောက် ဝင်ထိုင်သည်။ ဒေါ်လီကိုလည်း သူမအပါး ထိုင်မိအောင် ဆွဲချသည်။ ဥမ္မာစကားကြောင့် ဒေါ်လီက မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ရင်း ပြန်ပြောသည်။

“ဥမ္မာရယ်၊ မနေ့ညက ရှင်တို့ပန်းခြံထဲမှာ သူ ကျွန်မကို စကားတွေအများကြီး ပြောခဲ့တယ်။ ဆန်းလည်းဆန်းပါရဲ့။ ကယောက်ကယက်လည်း ဖြစ်ပါရဲ့။ ကိုယ့်ရပ် ကိုယ့်ဇာတိ အကြောင်း တွေးနေမိလို့ အိပ်လို့လည်း မပျော်နိုင်ဘူး။ မန္တလေးကိုရော၊ ရွှေနန်းတော်ကြီးကိုရော ဖန်ရောင်၊ မှန်ရောင်နဲ့ရဲတွေ့ရောပေါ့လေ”

“ရှင် သူ့ကို မမှတ်မိဘူးလို့ပြောတယ်”

“တွေးလို့ကို မရခဲ့ပါဘူး”

“ခုတော့ကော”

“သိပ်တော့လည်း မသေချာဘူး ဥမ္မာ။ အသားမည်းကြုတ်ကြုတ် ကောင်လေး တစ်ယောက်ကိုတော့ သတိရတယ်။ ကျွန်မကို စားစရာအထုပ်ကလေးတစ်ထုပ် ပေးတာလည်း သတိရပါရဲ့။ အပျိုတော် အက်မလင်က ယူလိုက်လေ ယူလိုက်လေတဲ့။ ခက်တာက ဘာတစ်ခုမှ တော့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းမရှိပြန်ဘူး။ ကြာလှပြီကောရှင်။ သည်အကြောင်းတွေ ပြန်တွေးမိတိုင်း ကျွန်မ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်ရတာချည်းပဲ”

“ကျွန်မကတော့ သူ ရှင်ကို တကယ်မေတ္တာရှိတယ်ထင်တာပဲ”

“သူသတိရတာတွေကိုသူ မေတ္တာရှိနေတာပါ။ ကျွန်မကို မဟုတ်ပါဘူး”

“ရှင်ကိုယ်တိုင်ကတော့ကော ဒေါ်လီ။ ဘယ်လိုခံစားရသလဲ”

“ကျွန်မ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေမိတယ် ဥမ္မာ။ ကာလတစ်ခုမှာတုန်းက ကျွန်မကိုယ်တိုင်က တကယ့်ကို ဆိုးဆိုးရွားရွား အများကြီးတစ်ဖား ကျူးလွန်ခဲ့ဖူးတယ်။ အဲသည်ကတည်းက ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မလည်း သည်လိုအများမျိုး နောက် ဘယ်သောအခါမှ မမှားစေရဘူးလို့ သန့်ဋ္ဌာန် ချထားခဲ့တယ်”

“ဘယ်လိုအများမျိုးလဲ ဒေါ်လီ”

“ကျွန်မ သည်အကြောင်း ရှင်ကို တစ်ခါမှ မပြောခဲ့ဖူးဘူး။ ကျွန်မ ရတနာဂီရီကို ရောက်စဆိုတော့ ကြာလှပါပြီ။ စံအိမ်တော်က ရထားမောင်းသမား မိုဟန်းဘိုင်နဲ့ကျွန်မ ရည်ခံခဲ့ကြဖူးတယ်။ ဒါကို တစ်ရက်တော့ ပထမသမီးတော်ကိုယ်တိုင် ရိပ်မိရာက တွေ့သွားခဲ့တယ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကိုလည်း ပက်ပင်းတွေ့ရော ကြိမ်းလိုက် မောင်းလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။ လိပ်ပြာစဉ်တော့မလား အောက်မေ့မိတယ်။ ကျွန်မထင်တာပေါ့လေ။ အဲသည်ကတည်းက မိုဟန်းဘိုင်ကို ပထမသမီးတော်ကလည်း မေတ္တာရှိရင်းစွဲ ရှိနေခဲ့ပုံပေါ်တယ်”

“ရှင်ကကော မိုဟန်းဘိုင်ကို မယူချင်ခဲ့ဘူးလား”

“ကျွန်မမသိဘူး ဥမ္မာ။ ကျွန်မ ငယ်သေးတာလည်း ပါမှာပေါ့ရှင်။ ဘာတွေတော့ဖြင့် ပြန်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ အမှန်အတိုင်း နားမလည်ခဲ့တာလည်း ပါမှာပဲ။ အဲဒါတွေဖြစ်ပြီးတော့

ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ မိုဟန်းဘိုင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ညတွေမှာ ကျွန်မ အိပ်မက်တွေမက်ဘယ်။ အိပ်မက်က နိုးပြန်တော့ အတွေးတွေ ဝင်မိပြန်ရော။ “တို့နှစ်ယောက် ဘာဖြစ်လို့ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း မပြောနိုင်ကြရတာလဲ”။ “ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ပစ္စည်းကလေးတွေထဲ ကောက်ကာငင်ကာ မထုပ်မပိုးနိုင်ရတာလဲ”။ “အောက်ထပ်ဆင်းပြီး သူ့ကို နှိုး၊ မိုဟန်းဘိုင် သွားကြပါစို့။ စံအိမ်မှာ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ခံစားစရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူး” စသဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မ မပြောနိုင်ခဲ့တာလဲလို့ ငုတ်တုတ်တွေးမိတာတွေလည်း ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ ဘယ်ကိုများ ပြောနိုင်ကြမှာတဲ့လဲ။ ဘာတွေများ ကျွန်မတို့ လုပ်နိုင်ကြမှာတဲ့လဲ။ မိုဟန်းဘိုင်တို့မိသားစုက ဆင်းရဲလိုက်တာ တာတော်လဲလို့ ပြီးတော့ မိသားစုကလည်း မိုဟန်းဘိုင် ကို အားကိုးနေကြရတာမဟုတ်လား။ ကျွန်မက တောင်းပန်တိုးလျှိုးဦးတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်က စံအိမ်တော်က ခွာလောက်မယ့်ပုံ မပေါ်ဘူးဆိုတာလည်း ကျွန်မရင်ထဲ အသည်းထဲက သိနေခဲ့ တယ်။ အဆိုးဆုံးကတော့ အရှက်ကွဲရမယ့်ကိစ္စ၊ မျက်နှာပျက်ရမယ့်ကိစ္စပါ။ သူ့လိုပဲ ကျွန်မလည်း အိမ်အစေခံတစ်ယောက် ဖြစ်သွားလေမလား၊ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ တွေးရသေးတယ်”

“ရှင် သည်လိုဖြစ်နေတာ မိုဟန်းဘိုင်ကို ပြောပြခဲ့ဖူးသလား”

“မပြောခဲ့ဖူးဘူး။ နိစ္စစွာ စံအိမ်တော်ဗဟိုရကိစ္စ မပြောမဖြစ် ပြောတာကလွဲလို့ ကျွန်မ မိုဟန်းဘိုင်နဲ့ ဘာစကားမှ မပြောတော့ဘူး။ သူနဲ့ပတ်သက်လို့ အိပ်မက်တွေ မက်တာမျိုး၊ တွေးမိတာမျိုးတွေပြီးရင် ကျွန်မမှာ သူနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာမှမရှိတော့ပါဘူး။ နောက်တော့လည်း ဘယ်နှယ်မှ မနေတော့ပါဘူး။ မနေ့ညက ရှင်တို့ဂေဟာကြီးမှာ ကျွန်မအိပ်တော့ အိပ်မက်မက်ပြန် တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်မက စံအိမ်တော်က ကျွန်မအိပ်ရာထဲမှာ ရှိနေတယ်။ ကျွန်မ အခန်းပြတင်းပေါက်ဘေးမှာ သရက်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိတယ်။ ကျွန်မ အိပ်ရာကထဲပြီး ကျွန်မပစ္စည်း ကလေးတွေ စုထုပ်ပြီး ကျောပိုးလိုက်တယ်။ သရက်ပင်ကိုင်းတွေကတစ်ဆင့် တွယ်ဆင်းလာခဲ့ပြီ စံအိမ်တော်ဝင်းဝက မိုဟန်းဘိုင်ရဲ့ ကင်းရုံကလေးဆီ ကျွန်မပြေးတယ်။ ကင်းရုံတံခါးက ပွင့်နေ တော့ ကျွန်မလည်း ဝင်သွားလိုက်တယ်။ မှောင်မည်းမည်း အခန်းကလေးထဲမှာ လဲကွတ်တီကို မြေနှစ်ချောင်းကြား ခပ်တင်းတင်းစည်းထားတဲ့ သူ့ကို မြင်လိုက်ရတယ်။ ရင်ဘတ်က အသက်ရှူ လိုက်တိုင်း နိမ့်ချည်မြင့်ချည်နဲ့။ ကျွန်မက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် ကျွန်မလက်ကလေးတွေ တင်ထား လို့တဲ့။ သူ့လည်လျှောက်ချိုင့်ကလေးထဲ ကျွန်မလက်ဆစ်ကလေး ထည့်လိုက်တော့ သူ နိုးသွား ရာက ကျွန်မကို ကြည့်နေလိုက်တာလေ။ ကျွန်မမျက်နှာကို သူ့လက်တွေနဲ့ ထိထားရာက တို သွားကြတော့မလားတဲ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အပြင်ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ လရောင်ထဲလည်း ရောက်ရော ကျွန်မမြင်ရတာ မိုဟန်းဘိုင် မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဘယ်သူဖြစ်နေလို့လဲ”

“သူပေါ့”

ဒေါ်လီက သူတို့နှစ်ယောက်ထားခဲ့သည့် ဥယျာဉ်တံခါးဝဆီက ရာဂျီကူးမားရဲဘက်ကို ခေါင်းငုံ့ပြသည်။

“ဆက်ပါဦး ပြီးတော့ကော”

“ကျွန်မ လန်နီးသွားတယ်။ ကြောက်လည်းကြောက်သွားမိတယ်။ ကျွန်မအိပ်နေတာက ရှင်တို့ဂေဟာက အိပ်ခန်းထဲမှာဆိုတော့ ကျွန်မလည်း နောက်ထပ် မတွေးဝံ့တော့တာနဲ့ ကန်ဟိုဂျီး ကို နှိုးပြီး စံအိမ်တော်ကို လိုက်ပို့ခိုင်းရတယ်”

“ဒေါ်လီ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကတော့ သူ့ကို ရှင် စကားပြောရမယ်လို့ထင်တယ်”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“မစ္စတာ ရာဟားကိုလေ”

“မပြောချင်ပါဘူး ဥဗ္ဗာ”

ဒေါ်လီက ဥဗ္ဗာပုခုံးပေါ် ခေါင်းတင်ပြီး ရှိုက်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဘာစကားမှ မပြောချင်ပါဘူး။ လောလောဆယ် ကျွန်မခေါင်းထဲမှာ ရင်သွေး တော်ကလေး မွေးဖွားမယ့် ကိစ္စပဲရှိတယ်။ ကျွန်မခေါင်းထဲမှာ တခြားကိစ္စတွေအတွက် နေရာ မရှိပါဘူး”

ဥဗ္ဗာက ဒေါ်လီခေါင်းကို ညင်ညင်သာသာ ပွတ်သပ်ပေးနေခဲ့သည်။

“ရင်သွေးတော်ကလေးက ရှင့်ကလေးမှ မဟုတ်တာဘဲ ဒေါ်လီ”

“ဒါပေမဲ့ ဖြစ်လာနိုင်တာပဲလေ”

ဥဗ္ဗာဒေးက လက်တွေကို ဒေါ်လီပုခုံးပေါ်တင်ရင်း ထောက်ထားသဖြင့် ဒေါ်လီမျက်နှာ ကို စူးစူးကြည့်နိုင်ခွင့်ရသလို ရှိနေခဲ့၏။

“ဒေါ်လီ၊ ကျွန်မ ရှင့်ကိုချစ်ခင်တဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ အရင်က ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ဖူးဘူးလို့ ကျွန်မပြောရင် ရှင်ယုံမှာလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ရှင်နဲ့ကျွန်မ မတွေ့ရခင်က ကျွန်မ တော်တော် ကို လယ်သေးတဲ့ မိန်းကလေးအရွယ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ သည်ကတည်းက ရှင်ဟာ သတ္တိနဲ့ လူသား တွေရဲ့ ခံနိုင်ရည်ရှိမှုဆိုတာ ဒါပဲလို့ ကျွန်မကို ပြသခဲ့သူပါ။ တကယ်လို့သာ ရှင်မရှိတော့ဘူး ဆိုရင် ကျွန်မ တွေးတောင်မတွေးဝံ့ဘူး။ ရှင်တို့နှစ်ယောက်သာ ဒီက ထွက်သွားကြပြီဆိုရင် တစ်ရက်တောင် သည်မှာနေနိုင်ဖို့ ကျွန်မ မတွေးဝံ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒါကို ကျွန်မလည်း သိပြီးသားပါ ဒေါ်လီ။ ရှင်ဘက်က ဖြစ်နိုင်ရင် သွားကိုသွားရမှာပါ။ အခုပဲ သွားပါတော့။ ရှင် စံအိမ်တော်မှာ ခစားမပျက် ဆက်နေဦးမယ်ဆိုရင်လည်း သည်ရင်သွေးတော် ဖွားသန်စင်မှုဟာ ရှင့်စိတ်ထဲက ပျောက်ပျက်သွားစေမယ့်သဘော ရှိလာမှာပါပဲ”

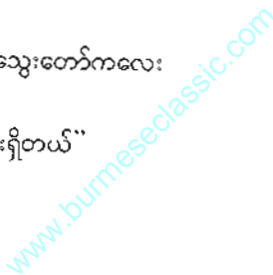
“အဲဒါကို မပြောပါနဲ့ ဥဗ္ဗာ”

“ဒေါ်လီ ကျွန်မစကားကို နားထောင်ပါ။ သည်လူက ရှင့်ကို မေတ္တာရှိနေတယ်။ ဒါကို ကျွန်မ အခိုင်အမာယုံကြည်တယ်။ အနည်းဆုံး ရှင်ဘက်က သူပြောတာလောက်တော့ နားထောင်ရမှာပေါ့”

“ကျွန်မ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ လောလောဆယ် မဖြစ်ပါဘူး။ ရင်သွေးတော်ကလေး မပေါ်ပေါက်ခင်တော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ပါဘူးရှင်။ မနှစ်က ဆိုရင်တော့”

“ဒါဆိုရင်လည်း သူ့ကို အဲသလိုပြောပြလိုက်ပေါ့၊ ရှင့်မှာ ဝတ္တရားရှိတယ်”

“မဖြစ်ပါဘူး ဥဗ္ဗာရယ်၊ မလုပ်ပါနဲ့။”



ဥမ္မာဒေးက ခြေလှမ်းပြင်သည်။

“ကျွန်မ သူ့ကို သည်ဘက်လွှတ်လိုက်မယ်။ တစ်အောင်လောက်ပါ။”

“မသွားပါနဲ့ရှင်။ လွှတ်လည်း လွှတ်မနေပါနဲ့တော့”

ဒေါ်လီက ဥမ္မာဒေး၏လက်တွေ့ကို ဖျစ်ထားခဲ့သည်။

“ရင်ဆိုင်စရာရှိတာတော့ ရင်ဆိုင်ရမှာပေါ့ ဒေါ်လီ။ ဝေမနေပါနဲ့တော့။ ကျွန်မ သည်ကို လွှတ်လိုက်မယ်။ ပြီးရင် ကျွန်မ ဂေဟာကို ပြန်နှင့်မယ်။ ကျွန်မ ဂေဟာကပဲ စောင့်မယ်နော်။ အကျိုးအကြောင်း လာပြောလှည့်ဦး”

* * *

ရှာဂျီကုမားရ် ညောင်ပင်အောက်သို့ တိုးကာရုံကာ လမ်းရှာပြီးဝင်သွားတော့ ဒေါ်လီကို တွေ့ရပြီ။ ဒေါ်လီက လက်ကလေးတွေကို ပေါင်ပေါ် သပ်သပ်ရပ်ရပ်တင်ထားရင်း မြေခုံပေါ်မှာ တောင့်တောင့်ကလေး ထိုင်နေသည်။

ရှာဂျီကုမားရ်က မီးသေခါနီး ဆေးပေါ့လိပ်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး ပါးစပ်မှာ အသစ်တစ်လိပ် တပ်ပြန်လေ၏။ လက်တွေ့က နတ်ပူးသလို တုန်ခိုက်နေသည့်အတွက် မီးခြစ်ကို အကြိမ်ပေါင်း များစွာ ခြစ်နေရသည်။

“မစွဒေါ်လီ”

“မစွတာရာဟား”

“ကျုပ်နာမည် ရှာဂျီကုမားရ်ပါ။ အဲသလိုခေါ်ရင် ကျုပ် ဝမ်းသာရမှာပါ”

ဒေါ်လီက ဝဏ္ဏတွေကို တုံ့ဆေဆေ ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ရှာဂျီကုမားရ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဥမ္မာက ကျွန်မကို ရှင်နဲ့ စကားပြောစေချင်နေတယ်”

“ဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ မှန်တာပြောရရင် ပြောစရာစကား မရှိတော့ပါဘူး”

“ဒါဆို ကျုပ်ကို”

ဒေါ်လီက ရှာဂျီကုမားရ်၏စကားကို ဆက်မပြောရန် လက်ကာပြသည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး သည်ကိစ္စ သည်မှာတင် ပြီးပါရစေတော့။ ရှင်နားလည်ပါ။ မဖြစ်နိုင်

လွန်းလို့ပါရှင်”

“ဘယ်လိုမဖြစ်နိုင်တာလဲဆိုတာတော့ ကျုပ် သိချင်စမ်းပါရဲ့။ ကျုပ်က လက်တွေ့သမား ဗျ။ ပြောပါဗျာ။ ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျုပ် တစ်ခုခုတော့ ကြိုးစားရမှာပေါ့”

“ကလေးကိစ္စပါ”

“ဘယ်လို၊ ကလေးဟုတ်လား”

ရှာဂျီကုမားရ် ပါးစပ်တွင် ခဲထားသော ဆေးလိပ်ကို ချွတ်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူ့ကလေးလဲ၊ မင်းကလေးလား”

“ပထမသမီးတော်က နှုတ်ငုံတော် ခနေပါတယ်။ သည်ရင်သွေးတော်ရဲ့ဖခင်က နှိပ်စက်တော် အမှုထမ်းတစ်ယောက်ပါ။ သည်ရင်သွေးတော်ရဲ့ဖခင်ဟာ တစ်ခါက ကျွန်မနဲ့လည်း မေတ္တာမျှခဲ့ဖူးပါတယ်။ သည်ကိစ္စကို ရှင် သိသင့်တယ်။ ကျွန်မဟာ မန္တလေး ရာဇဌာနီတုန်းက ကိုးနှစ်သမီး အပျိုတော်လေးမဟုတ်တော့ဘူးလေ”

“သူ့ကို မင်း အခုထိ မေတ္တာရှိနေတုန်းပဲလား”

“မရှိတော့ပါဘူး”

“ကျန်တာ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး”

“မစွတာရာဟား။ ရှင်နားလည်ရမယ်။ ဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ရှင်မှာ ငွေကြေးဥစ္စာခန ဘယ်လောက်ပဲ ချမ်းသာချမ်းသာ ရှင်ပြောင်းမပစ်နိုင်တဲ့အရာတွေ ရှိတယ်ဆိုတာပါ။ တခြားအချိန်၊ တခြားနေရာတွေမှာ ကျွန်မတို့အတွက် အရာကိစ္စတွေဟာ ခြားနားကောင်း ခြားနားနေပါလိမ့်မယ်။ အခုတော့ အရာရာ သိပ်ကိုနှောင်းလွန်းခဲ့ပါပြီ။ သည်နေရာဟာ ကျွန်မရဲ့အိမ်တည်ရာပါ။ ကျွန်မရဲ့ ပဝတ္တီအရပ်ပါ။ ကျွန်မဘဝတစ်လျှောက်လုံး သည်မှာပဲ ကျွန်မနေထိုင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မရဲ့ နေရာဟာ သည်နေရာပါ။ သည်စံအိမ်တော် တည်ရာပါ”

နောက်ဆုံးတော့လည်း သည်အချိန်အထိ သူ့မှာ စွဲတည်နေခဲ့သည့် မျှော်လင့်ချက်တို့ နှေးကွေးစွာ စတင် စိမ့်ယိုနေခဲ့ပြီကော။

သူပြောနိုင်စွမ်းသမျှ ပြောခဲ့ပြီ။ သူ့အဖို့တော့ တောင်းပန်တိုးလျှိုးရန်မှတစ်ပါး အခြား မရှိတော့ကြောင်း စဉ်းစားသည်။ သို့သော် သူ စကားမစခင်မှာပင် သူမက သူ့ကို နှုတ်ဆိတ်စေ ခဲ့သည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်။ နောက်ထပ် ဘာမှမပြောပါနဲ့တော့။ ရှင်မှာ မလိုအပ်ဘဲ နာကျင်မှုယူသလို ဖြစ်နေမှာစိုးပါတယ်။ လောကမှာ တချို့အရာတွေဟာ ဘယ်လောက်ပဲ ကျွန်မတို့ လိုချင် လိုချင် မရနိုင်တာတွေ ရှိတတ်ပါတယ်”

“သို့ပေမယ့် သည်ကိစ္စကတော့ စဉ်းစားရုံလောက်နဲ့ ဖြစ်နိုင်တာမျိုးပါ”

“မဖြစ်ပါဘူး။ ထပ်မပြောပါနဲ့တော့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ။ လောလောဆယ် ရှင်ကို ကျွန်မ တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ်”

“ဘာများပါလိမ့်”

“ရတနာဂီရိက ဖြစ်နိုင်ရင် မြန်မြန်ပြန်ပါတော့လို့ ကျွန်မပြောချင်တာပါ”

ရှာဂျီကုမားရ်သည်ပင် ဆတ်ခနဲ တွန့်သွားခဲ့၏။ ပြီးမှ ဦးညွတ်လေသည်။

“ကျုပ်မှာ စောဒကတက်ဖို့ အကြောင်းပြစရာ မမြင်တော့ပါဘူး”

နောက်ထပ် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ မုတ်ဆိတ်ဖားလျားကျ ညောင်ပင်ရိပ်တွင်းသို့ ချာခနဲ လှည့်လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

* * *

“ဆဝမ်”

သီပေါဘုရင်မင်းမြတ်သည် ရှုစားတော်မူလက်စ ခုံမှန်ပြောင်းကို မျက်လုံးများဆီမှ ခွာလိုက်ရင်း ပင်လယ်ပြင်ဘက်သို့ ညွှန်ပြတော်မူသည်။ ဒေသခံတွေက ‘ဟိုရိုး’ဟု အသိများကြ သည့် သစ်သားဘော့တန်း တစ်တန်းပါ ဝမ်းစောက်နက်နက် တောလှေကြီးတစ်စီး ဆိပ်ခံမှာ ဆိုက်ထားသည်။

“ဆဝမ်၊ သူ သွားပြီကွယ့်”

“ဘယ်သူများပါလိမ့် ဘုရား”

မိုးစင်စင် မလင်းကျင်းသေးသည့် နံနက်စောစောကြီးဖြစ်၏။ သီပေါမင်းမြတ်က မနက် အရက်ဦးမှာ လက်ဖက်ရည်တော်သုံးဆောင်ရန် နှစ်သက်တော်မူသည်ဖြစ်ရာ သည်မနက်ခင်းမှာ လည်း ဆဝမ်က လက်ဖက် ရည်တော်တစ်ခွက် လာရောက်ဆက်သရိုက်ဖြစ်သည်။

“ဟိုရက်က ဘုံဘေးမီးသဘောနဲ့ လိုက်လာတဲ့လူဟာကော ဆဝမ်ရဲ့၊ အခု ပြန်တော့မှာ ကွ။ ဆိပ်ခံမှာ သူ့ဝန်စည်စလယ်တွေတောင် တင်နေပါပကော”

“သည်ကနေ့ မီးသဘော မရှိပါလားဘုရား”

“လှေကြီးတစ်စီး ငှားထားတာကွယ့်”

မှတ်သုံးရာသီခွာစ သည်လိုရာသီမျိုးတွင် စီးမြဲပင်လယ်ရေစီးကြောင်းများအတွင်း ပြောင်းလဲမှုနှင့် ပင်လယ်ဝရှိ ရေထုကြီးကြောင့် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ထူးထူးခြားခြား ဘေးအန္တရာယ် တွေ ကျရောက်လာတတ်သည်။ သည်လို ရာသီတွင်း ရက်သတ္တပတ်များတွင် ကမ်းရိုးတန်းဘက် သို့ တွန်းပို့တတ်သော အောက်ပြန်ရေစီးကို အန်တုနိုင်ကြသော ဟိုရိုး ခေါ် တောလှေကြီး တွေလောက် သွားလာနိုင်ကြသည်။

“မှန်ပါ”

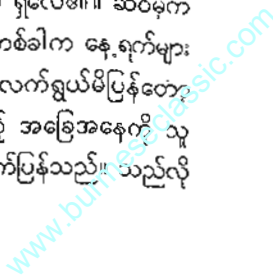
ဆဝမ်က ဘုရင်မင်းမြတ် ထိုင်တော်မူသည့် သဗ္ဗာလီဘေးမှာ လက်ဖက်ရည်တော်အိုး ကို ချထားခဲ့ပြီး အဆောင်တော်အပသို့ သုတ်ခနဲ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

သီပေါမင်းတရားကြီးဘုရားနှင့် ဆဝမ်တို့မှအပ စံအိမ်တော်ကြီးတစ်ခုလုံး အိပ်မောကျ နေခဲ့ဖြစ်၏။ ဒေါ်လီ အိပ်စက်နေသည့်အခန်းကလေးတွင် စကြိုလမ်းဘက်သို့ ဆင်းနိုင်သည့် တံခါးနှစ်ပေါက်ရှိသည်။ သည်ဘက်ရက်ပိုင်းတွေမှာ ပထမသမီးတော်ကြီးကိုယ်တိုင်က အပေါ် ထပ် အဆောင်တော်များသို့ တက်ရောက်ခဲ့သည်ကတစ်ကြောင်း၊ များသောအားဖြင့် ဆဝမ်နှင့် အတူ ဝင်းတော်ဝ ကင်းရုံကလေးတွင် စံတော်မူလေ့ရှိသည်ကတစ်ကြောင်းကြောင့်၊ ဒေါ်လီအဖို့ ကိုယ်ပိုင်အခန်းတစ်ခန်း ရထားသည့်နယ် ရှိခဲ့သည်။ ဆဝမ်က ဒေါ်လီအိပ်စက်နေသည့် အခန်း တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ အသာဝင်လာခဲ့သည်။ ဒေါ်လီကတော့ သူမကိုယ်တိုင် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကတည်းက အသုံးပြုခဲ့သော တစ်ယောက်အိပ်ခန်းပိုင် မြောင်းမြောင်းကလေး ပေါ်မှာ အိပ်ပျော်လျက် ရှိလေသည်။ ညဘက် အိပ်စက်ရင်း ပြေလျော့ကျနေကြသည့် ဆံပင် တွေက သူမအုံးစက်ရာ ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ ဝဲကျလျက်ရှိ၏။ သူမ၏ ဝင်းစက်သော ကိုယ်သား ကိုယ်ရေက အလင်းပေါက်လှနီး အရည်လဲလျက်ရှိသည့်အပြင် မျက်နှာကလေးသည်လည်း ဘုရားကျောင်းတွင် ထုဆစ်ထားသော ပန်းပုလက်ရာသဖွယ် ကုန်ကြွေးသလောက် အေးချမ်းသော အလှဖြင့် ရှိနေသည်။ ဆဝမ်က နေးကွေးလှသော နုရီစည်းချက်ဖြင့် အသက်ရှူရင်း အိပ်ပျော် နေသည့် ဒေါ်လီကို ခုတင်ဘေးက စောင့်ကြည့်ရင်း ချီတံချီတံ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

မနေ့က ဆဝမ် မြစ်ဝက သူ့ရွာကို တစ်ခေါက်ပြန်သည်။ ရွာအပြန်လမ်းမှာ ကောလိပ် တော်အရာရှိ စံရာ ဂေဟာကြီးဆီက ပြန်လာသော ဆိတ်ထိန်းတစ်ယောက်နှင့်တွေ့သည်။ ခရီး သွားဟန်လှ စကားစမြည် ပြောဖြစ်ကြသည့်အခါ ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီးအကြောင်း၊ ကောလိပ် တော် အရာရှိကတော်ကလေးအကြောင်း၊ မြန်မာပြည်မှ ရောက်လာသည်ဆိုသော ဒေါ်လီကို လွန်စွာ စွဲလမ်းမြတ်နိုးလှသည့် လူချမ်းသာမင်းသားတစ်ပါးအကြောင်းတွေ ပါခဲ့သည်။

အကယ်ဆိုလျှင် ဒေါ်လီ မရှိတော့သည့် ဩထရစ်ဟောက်စ် စံအိမ်တော်ဆိုသည်ကပင် စဉ်းစားရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဒေါ်လီ မရှိတော့သည့် ရတနာဂီရီ ဆိုသည်ကလည်း စိတ်ကူးဖို့ပင် ဖြစ်ကောင်းစရာ မရှိ။ သို့သော် သူ့မျက်စိအောက်တွင် သူမ မရှိတာ ပိုကောင်းသည်။ တစ်ဖက် ကလည်း အဲသလိုတော့လည်း မဖြစ်စကောင်းဟု တွေးမိပြန်သည်။ သည်မိန်းကလေးနှင့် ပတ်သက် ၍ ဆဝမ်မှာ သမုဒယကြွေး တင်ခဲ့ဖူးသည်။ သည်တော့ သူမ သွားချင်ရာ သွားခွင့်ရှိပါစေ တော့။ ဆဝမ်က ဒေါ်လီဘေးမှာ ဒူးထောက် ထိုင်ချလိုက်ရင်း နှိုးဖို့ပြင်သည်။

ဒေါ်လီက တွန့်ကြေနေသည့် ညဝတ်ဆာရီဖြူကို ဝတ်ထားသဖြင့် သူမ၏ သွယ်ပျောင်း လှသော မြေဆံ လက်ဆံရှည်ကြီးအပေါ် ဇာပဝါပါးပါးလွှားထားသည့်နယ် ရှိလေ၏။ ဆဝမ်က သူမနှင့်အတူ ကြီးတင်တစ်လုံးပေါ်မှာ တူနှစ်ကိုယ် လျောင်းမွှေခဲ့ဖူးသည့် တစ်ခါက နေ့ရက်များ ကို စိတ်ရောက်နေမိခဲ့သေးသည်။ ဒေါ်လီကို တကယ်တမ်း နှိုးလိုက်ဖို့ လက်ရွယ်မိပြန်တော့ လည်း သူ့လက်တွေ ထုံခဲသွားပြန်လေသည်။ ဒေါ်လီ မရှိနိုင်တော့သည့် အခြေအနေကို သူ တကယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီလား။ ဒါဟာ ရူးသွပ်မှုပဲ။ ဆဝမ် နောက်ဆုတ်လိုက်ပြန်သည်။ သည်လို



ဆိုပြန်တော့ ဆက်မဆုတ်ဖြစ်တော့ဘဲ ရပ်နေမိပြန်သည်သာ။ သူ့အကြွေးဟောင်း ဆပ်ရည်မည်။

တို့စဉ်မှာပင် ဒေါ်လှီမျက်လုံးတွေ ရုတ်တရက် ပွင့်လာခဲ့သည်။

“ရှင်”

ဒေါ်လှီက မတ်မတ်ကြီး ထထိုင်လျက်က ရင်အစုံကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သိုင်းယှက်ထားလိုက်သည်။ ဆဝမိက နှုတ်ခမ်းပေါ်လက်တင်ပြီး အသံမထွက်ရန် အရိပ်ပြသည်။

“အသံမထွက်နဲ့၊ အားလုံး အိပ်မောကျနေကြတယ်။ မြန်မြန်လုပ်၊ အဝတ်အစားလဲစမ်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ သွားပြီ။ နင့်လူလေ”

ဒေါ်လှီမျက်လုံးတွေက တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုဖြင့် ပြူးကျယ်သွားခဲ့သည်။

“ခုလေးတင်လား”

“အေး”

“ကနေ့ သင်္ဘောမှမရှိဘဲနဲ့။ သည်လိုရာသီမျိုးမှာ သူသွားလို့ ဖြစ်မယ်ထင်ပါဘူး”

“သူက ဟိုရိုးတစ်စီး ငှားထားတယ်ဟ”

“နောက်တော့ မကျလောက်သေးဘူးထင်ပါရဲ့”

“မကျသေးဘူး။ အလင်းရောင်ကောင်းကောင်းရချိန်လောက်ထိတော့ ကမ်းက မခွာနိုင်လောက်သေးဘူး။ မြန်မြန်လုပ်စမ်း ဒေါ်လှီ။ နင် သူ့ကို တားရမှာပေါ့။ နင့်မှာ လွဲချော်မှုတွေ များလှပါပြီဟာ။ နောက်ထပ် မဖြစ်စေနဲ့တော့။ ကဲလာ မြန်မြန်”

“ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ”

“ငါ မြင်းလှည်းတပ်လိုက်မယ်။ နင့်ကို မန်ဒီဆိပ်ကမ်းရောက်အောင် ပို့ပေးမယ်။ မြန်မြန်လုပ်”

သူမ အဝတ်အစား လဲဖယ်ပြီးချိန်မှာတော့ စံအိမ်တော်ရှေ့မှာ မြင်းလှည်းအသင့်။ ဆဝမိက မြင်းလှည်းမှာ အပြေးကောင်းလှသော မီးခိုးရောင်မြင်းမကို က ထားနှင်ပြီး ဒေါ်လှီကို မြင်းလှည်းအိမ်ပေါ်ဆွဲတင်ပြီး မြင်းရိုက်ကြိမ်ကို တစ်ချက်သုတ်လိုက်သည်။ မြင်းက ဆောင်ထွက်လိုက်သဖြင့် မြင်းလှည်းလည်း ရှေ့ကို တစ်ချက်ယိမ်းသွားရာက တကျောင်းကျောင်းအသံပြုလျက် တောင်ခြေကို ဆင်းလာခဲ့သည်။ ပုလိပ်တန်းလျားတွေကို ကျော်သည်။ အကျဉ်းထောင်ကို ဖြတ်သည်။ ကပ်ချာရိုကို ချန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဂျင်ဂျင်နာကာဈေးကို မြင်းလှည်းအဖြတ်မှာတော့ ဈေးခွေး တစ်အုပ်က တဝေါင်းဝေါင်းဟောင်ကြရင်း လိုက်လာကြသေးသည်။ ခပ်ဝေးဝေးကပင် ဟိုရိုးကို မြင်ရပြီ။ လှေကြီးကို ဆိုင်းချည်ထားသည့် ကြိုးတွေကိုပင် ဖြုတ်နေကြပြီ။ ပင်လယ်ဝဲဆီကို မျှောထုတ်နေခဲ့ကြပြီ။

“မိုဟန်းဘိုင်ရယ် လုပ်ပါဦး”

မိုဟန်းဘိုင်(ဆဝမိ)က မြင်းရိုက်ကြိမ်ကို တစ်ချက်သုတ်ပြန်လေ၏။

“သည့်ထက်တော့ မြန်လို့မဖြစ်တော့ဘူး ဒေါ်လှီရေ...”

ဆိပ်ခံကို မြင်းလှည်းရောက်ချိန်မှာ လှေကြီးသည်ပင် တော်တော်လှမ်းလှမ်းကို ရောက်သွားလေပြီ။ ပင်လယ်ဝဲကို ချဉ်းလှပြီ။

“ပြေး...ဒေါ်လှီ...ပြေးဟ...ပြေးဟ”

မိုဟန်းဘိုင်က မြင်းလှည်းပေါ်က လွှားခနဲ ခုန်ချလိုက်ပြီး မြင်းဇက်သွားကို တုံ့ဆွဲလိုက်သည်။ ဒေါ်လှီက ဆိပ်ခံရှိရာဘက်ကို ပြေးရင်း လက်တွေ ဝှေ့ယမ်းပြနေသည်။ လှေကြီးက ရှေ့က ဆီးခံနေသော ရေစီးကြောင်းနှင့် ရေအောက်သောင်စွယ်များမှလွတ်အောင် ဦးပိုင်းကို မဆုံရင်ကန် ခိုင်းမတ်နေရသည်။ ပဲ့ပိုင်းသည်လည်း တဝေါ်ဝေါ် မြည်ဟည်းနေသော ပင်လယ်ပြင်ဆီ ရောက်ခါနီးလေ ဒေါ်သူပုန်ထနေသည့်နယ် ခွာစုံပေါက်လျက်ရှိလေ၏။ နောက်ထပ် မိနစ်အနည်းငယ်လောက်ဆိုလျှင်ပင် ပင်လယ်အော်ထဲက လွတ်မြောက်တော့မည်။ ဒေါ်လှီကတော့ ပင်လယ်ဝဲနှင့် ဝေးလံသောအရပ်ဆီက လှေဦးလည်လာရန် လက်လျှော့ရလှရင်အချိန်အထိ လက်ကို ဝှေ့ယမ်းနေရှာပါ၏။ ဝန်အား ကြီးလှသော လှေကြီးလည်း လုံးလုံးကြီး ဦးလည်လာရာက၊ ကမ်းဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာခဲ့ကာ ဆိပ်ခံတံတားစွန်းတွင် ဆိုက်ကပ်လေ၏။ လှေကြီးက ရေပြင်ပေါ်တွင် မားမားကြီး ရှိနေသည့်အတွက် ကူမားရုံက လှေဘဲတောင်နှင့် ဆိပ်ခံတံတားပျဉ်ခင်းကြား အကွာအဝေးကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် ကူးလိုက်နိုင်သည်။ ကူမားရုံက သောက်လက်စ ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးခိုးထောင်းထောင်းထအောင်ဖွာရင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ပြော”

ဒေါ်လှီက တစ်ကိုယ်လုံး သွေးတွေ မျက်နှာပေါ်တက်လာကြသလို ရှက်သွေးဖြန်းသွားမိတာကို ကိုယ်တိုင် ခံစားနေရသည်။ ပြီးမှ စကားလုံးတွေကို သတိနှင့် ရွေးချယ်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“မစ္စတာ ရာဟားရယ်၊ သည်လိုရာသီမျိုးမှာ ပင်လယ်ရေစီးကြောင်းတွေဟာ အင်မတန် အန္တရာယ် ကြီးလွန်းလှပါတယ်ရှင်။ ဒါ(ခ)ဘန်ဂလိုကလည်း တစ်ပတ်စာ ကြိုတင်ယူပြီးသားပဲ။ သည်လောက် အလောတကြီး ကောက်ကာငင်ကာ ပြန်စရာအကြောင်းမရှိပါဘူး”

“ဒါပေသိ မင်းပဲ ကျုပ်ကိုပြောခဲ့တာ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေ ပြောလိုက်တဲ့စကားနဲ့ အဲသည့်စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေကြားမှာ အပိုအလိုရှိတတ်တာပဲမဟုတ်လား”

ကူမားရုံက မူးမေ့သွားလောက်သော မယုံနိုင်မှုဖြင့် ပါးစပ်မှာခဲထားသည့် ဆေးပေါ့လိပ်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းကလေး ချွတ်ယူလိုက်သည်။ လွန်စွာအားပါလှသော ရယ်သံကြီးကိုပြုလျက် လက်ထဲက ဆေးပေါ့လိပ်ကို မြောက်တင်လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်သား လူချင်းယှဉ်ရပ်နေကြရာက ရယ်ကြွမောကြရင်း သူတို့ခေါင်းပေါ်မှာ ချာလည်ချာလည် ထိုးထက်သွားသည့် မီးတရဲရဲ ဆေးပေါ့လိပ်ကို ကြည့်နေခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် မီးစွဲနေသည့် ဆေးပေါ့လိပ်ခေါင်းဆီမှ မီးပွားတွေ ရုတ်တရက် ကြွေကျလာကြတော့သည်။ ကောင်းကင်ဘုံက မီးကျိုးမီးပန်း မိုးရွာချသည့် နယ်ပါတကား။

* * *

ဥမ္မာဒေးက ရာဂျီကူမားရ်နှင့် ဒေါ်လီတို့နှစ်ယောက် အိမ်ထောင်ပြုကြတော့မည့် အကြောင်း ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို ပြောပြသည့်အခါ ကောလိပ်တော်အရာရှိကိုယ်တိုင်က လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ပုံပေါ်လေသည်။

“သိပ်ကိုကောင်းတယ်၊ သိပ်ကိုကောင်းတယ်”

ဒေါ်လီကိုယ်တိုင်ကတော့ မင်္ဂလာကိစ္စကို ဟိတ်ဟန်မပါဘဲ ခပ်ကုပ်ကုပ်ကလေးသာ ကျင်းပချင်ရှာသည့်အကြောင်းနှင့် သည်ကိစ္စသာ အရှင်နန်းမတော်ကြီး၏နားတော် ပေါက်ကြား ခဲ့လျှင် ချက်ချင်းရပ်ဆိုင်းရန် ကောင်းကောင်းကြီး အားထုတ်လာနိုင်သည်ကိုလည်း ဒေါ်လီ ကိုယ်တိုင်က သေချာပေါက်သိထားသဖြင့် အကျဉ်းရုံးချင်တာဖြစ်ကြောင်း ဥမ္မာဒေဝီက ရှင်းပြ သည်။ ကောလိပ်တော်အရာရှိလည်း သည်ကိစ္စကြားလျှင်ကြားချင်း အကြံဉာဏ်တွေ ပေးလာ ခဲ့သည်။ ကောလိပ်တော်အရာရှိနေထိုင်ရာ ဂေဟာကြီးတွင် မင်္ဂလာခေတ္တခံပွဲ ကျင်းပနိုင်သည့် အကြောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအားဖြင့် သူကိုယ်တိုင် ကမကထ ပြုပြီးမည့်အပြင် မင်္ဂလာဆောင်နှင်းခွင့် အမိန့်ကိုပါ ချထားစီမံပေးမည့်အကြောင်းတွေပါ ပြောလာခဲ့သည်။ သူတို့လေးဦးအတွက် ရှန်ပီနံ ပြင်သစ်ခိုင်အရက် ရှိလာခဲ့လျှင် သောက်သုံးနိုင်ရန် ဘုံဘေးမီးသဘောဖြင့် နောက်ဆုံးအသုတ် ရောက်လာမည့် ရေခဲတွေကို အဟောသိက် မဖြစ်စေရန် ဥမ္မာဒေးကိုယ်တိုင် ဂရုတစိုက်ရှိရမည့် အကြောင်းပင် ပါလိုက်သေးသည်။ စံအိမ်တော်တွင် ဒေါ်လီ မရှိတော့မည့် နောက်ဆုံးရက်တွေကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နေသည့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ အသံတစာစာကို ဥမ္မာဒေး စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေရသည်။

မင်္ဂလာရက်မှာတော့ ဥမ္မာဒေးကိုယ်တိုင် ထပ်တစ်ရာနှင့် စံပယ်ပန်းကုံးနှစ်ကုံး စီစဉ် ထားသည်။ ပန်းဥယျာဉ်ထဲက ခူးထားသည့် ပန်းများဖြင့် သူမကိုယ်တိုင် ကုံးခဲခြင်းဖြစ်သည်။ ကောလိပ်တော်အရာရှိမင်း၏စခန်းရုံးတွင် ကျင်းပသော ဥပဒေကြောင်းအရ လက်မှတ်ရေးထိုးခြင်း အခမ်းအနား ပြီးဆုံးသည့်အခါမှာတော့ ဥမ္မာဒေးနှင့် ရာဂျီကူမားရ်တို့နှစ်ဦးသား ကလေးတွေလို ပြုံးကြရင်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ပန်းကုံးစွပ်ခဲ့ကြသည်။

အစီအစဉ်အရ လောလောဆယ် ရာဂျီကူမားရ် တည်းခိုနေသည့် ဒါ(ခ)ဘန်ဂလိုမှာပဲ မင်္ဂလာဦးညွှန်ကို ကုန်လွန်စေရန်ဖြစ်သည်။ ဒေါ်လီက သူမ၏ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းကလေးတချို့နှင့် အဝတ်အစားတစ်အိတ်စာကို ပထမသမီးတော်နှင့် ဒုတိယသမီးတော်တို့၏အကူအညီဖြင့် စံအိမ် တော်အပသို့ ခိုးထုတ်ယူနိုင်ခဲ့သည့်အပြင် ပထမသမီးတော်က နားဆွဲတစ်ရန်၊ ဒုတိယသမီးတော် က ကျောက်စိမ်းလက်ကောက်တစ်ကွင်း သနားတော်မူခဲ့ကြသည်။ ဒေါ်လီမင်္ဂလာကိစ္စအတွက် ထိပ်ခေါင်တင် နှစ်ပါးစလုံးက ရွှင်လန်းအားရ ရှိတော်မူကြသကဲ့သို့ ကျန်ညီမတော်နှစ်ပါးသည် လည်း ဝမ်းသာအားရ ရှိကြမှာကို သိကြပါ၏။ သို့သော် သည်လျှို့ဝှက်သတင်းကို တင်ကူ မပေါက်ကြားစေရန်အလိုငှာ ညီမတော်ငယ်နှစ်ပါးကို တစ်နာရီခန့် ဖွင့်ဟအသိပေးကြဘဲ ထားခဲ့ ကြသည်။ မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် လက်မှတ်ရေးထိုးခြင်းနှင့် တံဆိပ်တော်ခတ်နှိပ်ခြင်း စသော ပြုဖွယ်ကိစ္စရပ်များ ပြီးပြေပြေဆိုသည်နှင့် သီပေါမင်းတရားကြီးဘုရားနှင့် အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီး ဖုရားတို့ကို ခြေတော်ဦးခိုက်ကန်တော့ရန် အတွင်းတော်သို့ အစစအရာရာတင်နိုင်ကြမည် ဖြစ်သည်။

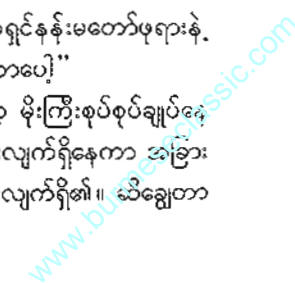
ဒေါ်လီနှင့် ရာဂျီကူမားရ်တို့ မှတ်ပုံတင်စာအုပ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးချိန်ရောက်သည် အထိ စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း အရာရာ အဆင်ပြေနေခဲ့သည်။ ဥမ္မာဒေးသာလျှင် လက်ထပ်စာချုပ် တွင် တရားဝင်လက်မှတ်ရေးထိုးနိုင်သော အသိသက်သေဖြစ်၍ အစေခံများက လက်မှတ်ထိုးရန် တောင်းဆိုမှုကိုတော့ ဒေါ်လီကိုယ်တိုင်က လက်သင့်မခံချင်ဘဲရှိခဲ့သည်။ သည်အချိန်မှာပဲ ထူးဆန်း သော အကြောင်းကလေးဆိုက်လာခဲ့သည်။ ဘုံဘေးမြို့မှ အမျိုးသမီးဓာတ်ပုံဆရာမ ‘ခမ်ဘက်တာ’ ဆိုသူက ကင်မရာနှင့် အိတ်များ ကိုင်ဆောင်လျက် ရထားလုံးတစ်စီးဖြင့် ရောက်လာခဲ့သည်။ သည်မှာပင် ကူမားရ်က ဓာတ်ပုံဆရာမထံ ဒရောသောပါးပြေးကာ အသိသက်သေနေရာတွင် လက်မှတ်ရေးထိုးပေးပါရန် ရှင်းပြရင်း ချောဆွဲလာခဲ့သည်။ ဓာတ်ပုံဆရာမကလည်း လိုလိုလား လား ရှိရှာပါ၏။ သည့်နောက်မှာတော့ သူတို့အားလုံး ဥယျာဉ်ဘက် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ သည်အခိုက်မှာပင် ကောလိပ်တော်အရာရှိမင်းက ရှန်ပီနံ ပြင်သစ်ခိုင်အရက်ကို တောင်းဆိုလေပြီ။ ညှင်းညှိသောလေပြည်သည် ပင်လယ်ဘက်ဆီမှ တသုန်သုန် တိုက်ခတ်လျက်ရှိ၏။ အလင်းရောင် သည်လည်း ပြေပြေရောရ ရွှေရေးလှလျက် ရှိလေသည်။

မစ္စက်ခမ်ဘက်တာ၏ကင်မရာက အမျိုးအစားကောင်းလှသော ပုံရိုက်ကိရိယာဖြစ်၏။ အန်စာတုံးပုံ ကိုယ်ထည်၊ ချဲ့ကားနိုင်သော ဖားဖိုလေအိတ်၊ လေးဖက်လုံ ခေါင်းစွပ်များပါသည့် 1901 Graflex Single-lens reflex ကင်မရာဖြစ်သည်။ လုံးဝန်းခြင်ကွင်းကျယ် မှန်ဘီလူးတပ်ဆင် ထားသဖြင့် ကင်မရာတွင်းသို့ အလင်းပုံရိပ်ဝင်ရန် ဖွင့်ပေးသည့် ရုပ်တာ (Shutter) ရှေ့တွင် ရှိသမျှ မြင်ကွင်းကျယ် ရှုခင်းများအတွက် အဆင်ပြေလှပါသည်။ ပထမဆုံးပုံရိပ်ထင် ပလိတ်ပြား ပေါ် ပုံရိုက်မယူခင် မစ္စက်ခမ်ဘက်တာက Hurter and Driffield Actinograph Exposure Calculator ကိရိယာဖြင့် နာရီဝက်စာလောက် အလုပ်တွေ ရှုပ်နေခဲ့သည်။ ရွှေ့လျားလျော့တွက် တံ (Slide Rule) ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်သည်။ လက်ရှိအချိန်နှင့် အမြင့်အတွက် ပတ်လည် ဆလင်ဒါ (Rotary Cylinder) ကို ချင့်တွက်သည်။ ပြီးပြီဆိုသည့်အခါ ကင်မရာနောက်မှာ ရပ်လျက် ကင်မရာမှ Guery Flap-Shutter မီးသီးကို မညှစ်ခင် ပုံရိုက်ခံလူစုကို မျက်လုံးကလေး မှေးကာချိန်ရင်း လက်တစ်ဖက်မြောက် အချက်ပေး၏။ သေချာပြီဆိုမှ ပလိတ်ပြားများဖြင့် ဆက်ကာ ဆက်ကာ မနားတမ်း ရိုက်ယူလေတော့သည်။

မှောင်ရိုက်လေး ပျိုးလာချိန်မှာတော့ မင်္ဂလာမောင်မယ်တို့ ကိုယ်ပစ္စည်းလေးတွေကို ကိုယ်တိုင်သိမ်းကြရပြီ။ ဥမ္မာဒေးက ရထားမောင်းသမား ကန်ဟိုဂျီးကို ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ကူမားရ်တည်းခိုနေသည့် ဒါ(ခ)ဘန်ဂလိုကို ပြန်ကြရင်း လမ်းခုလတ်တွင် ဒေါ်လီ စိတ်ပြောင်း သွားခဲ့သည်။

“စံအိမ်တော်ကို တစ်လက်စတည်း ဝင်ကြရအောင်လား။ အရှင်နန်းမတော်ဖုရားနဲ့ ကောလေးဘာလေး ပြောဖို့က ရှိသေးတယ်။ အလုပ်တစ်ခု ပြီးသွားတာပေါ့။”

သူတို့နှစ်ယောက် စံအိမ်တော်ဝကို ဆိုက်ရောက်ချိန်မှာတော့ မိုးကြီးစုပ်စုပ်ချုပ်ချုပ်နေ ခဲ့ပြီး မင်းတရားကြီးဘုရား၏ စက်တော်ဆောင်မှာ မီးအိမ်တစ်လုံးလင်းလျက်ရှိနေကာ အခြား မီးအိမ် တလေးတစ်လုံးကတော့ စံအိမ်တော်အောက်ထပ်တွင် လင်းကျင်းလျက်ရှိ၏။ ဆီချွေတာ



သောအားဖြင့် တစ်လုံးတည်း ထွန်းညှိထားသော မီးအိမ်ကို သမီးတော်တို့ ဝိုင်းပတ်ရင်း ထိုင်နေကြရောမည်ဟု ဒေါ်လီ တွေးနေမိသည်။ ထိပ်ခေါင်တင်တို့ ဘယ်လောက်များ အံ့ဩဝမ်းသာ ရှိရှာကြမလဲ။

ဝင်းတော်တံခါးများကို သော့ဖနောက်ခတ်ထားသည့်အတွက် ဒေါ်လီက ကန်ဟိုဂျီးကို တံခါးခေါက်ရန် ပြောလိုက်သည်။ ကန်ဟိုဂျီးကလည်း တံခါးကြီးကို ငါးမိနစ်ခန့်ကြာအောင် ခပ်ပြင်းပြင်း ရိုက်ပုတ်ရှာပါ၏။ သို့သော် တုံ့ပြန်ထူးသံ မရှိ။ ဒေါ်လီက ကင်းရုံပြတင်းပေါက်ဆီ လျှောက်လာခဲ့ပြီး သစ်သားရွက်ရှင်ချပ်တွေကို ခေါက်သည်။ မိုဟန်းဘိုင်ကို အော်ခေါ်သည်။

“မိုဟန်းဘိုင် ဝင်းတော်တံခါးကြီး ဖွင့်ပါဦး။ ကျွန်မပါ။ ဒေါ်လီပါ။ ကျွန်မ နှုတ်ဆက်ချင်လွန်းလို့ လာတာပါရှင်။ ဝင်းတော်တံခါးကြီးကို ဖွင့်ပေးစမ်းပါ”

ကင်းရုံကလေးထဲက မီးရောင်တွေ ဖိတ်ကျနေသည်။ တစ်အောင်လောက်ကြာတော့မှ ဆဝမ့်၏ တိုးညှင်းသော အသံကို သူမ ကြားရသည်။

“ဒေါ်လီလား”

“ရှင် ဘယ်နားမှာလဲ မိုဟန်းဘိုင်”

“သည်မှာ၊ တံခါးတိုင်ဘေးမှာ”

မိုဟန်းဘိုင်က ဝင်းတော်တံခါးနှင့် အုတ်ထရုံကြား အဟထဲက ချောင်းကြည့်သည်။

“ဒေါ်လီ၊ မိဖုရားခေါင်ကြီး သိသွားပြီ။ နင့်ကို အတွင်းတော် မဝင်စေနဲ့၊ ဝင်းတော်တံခါးတွေလည်း ဖွင့်မပေးနဲ့လို့ ငါ့ကို မှာထားတယ်”

ဒေါ်လီက ပင့်သက်ရွိုက်လိုက်သည်။ ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဘုရား၊ အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးဖုရားနှင့် သမီးတော်များကို နှုတ်ခွန်းသော်မှ ဆက်ခွင့်မရဘဲ ရတနာဂီရိက သူမ ဘယ်လို ထွက်ခွာရမှာလဲ။

“မိန့်တော်မူတာလည်း မူတာပေါ့ မိုဟန်းဘိုင်ရယ်။ အခုဟာက ကျွန်မပဲဟာ။ ဝင်စမ်းပါရစီ”

“မဖြစ်နိုင်လို့ပါ ဒေါ်လီ၊ ဖြစ်နိုင်တာဆိုရင် ငါလုပ်ပေးပါတယ်။ အခုက အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးဖုရား တော်တော်ကို အမျက်တော်ရှနေတယ်။ သူ့ဒေါသကို နင်လည်းသိသားပဲ”

တစ်အောင်ကလေး အသံတိတ်သွားခဲ့သည်။ ဝင်းတော်တံခါးအပေါ်က အထုပ်တစ်ထုပ် ပေါ်လာခဲ့၏။

“မိဖုရားခေါင်ကြီးက နင့်ပစ္စည်းတွေ ထုပ်ထားလိုက်လို့မှာတယ်။ နင့်လက်ထဲ ရောက်ပစေလို့လည်း ငါ့ကို မှာထားတယ်”

ဒေါ်လီက အထုပ်ကို မြေပေါ်ချလိုက်ရန် ခွင့်ပြုရတော့သည်။ တစ်ဆက်တည်း အတွင်းတော်ဝင်ရပါမည့်အကြောင်း တောင်းပန်နေခဲ့သည်။

“မိုဟန်းဘိုင်ရယ် ကျွန်မ ဝင်စမ်းပါရစီ။ တစ်အောင်လေးပါရှင်။ ဦးတော်တင်ရုံပါ”

“မဖြစ်ပါဘူး ဒေါ်လီ။ ဘယ်လိုမှကို မဖြစ်နိုင်လွန်းလို့ပါ။ ဖွင့်ပေးရင် ငါ့ကို အလုပ်က ထုတ်ပစ်မယ်လို့တောင် မိန့်တော်မူထားတယ်။ သည်စံအိမ်တော်ထဲမှာ နင့်နာမည်ကို နောင် ဘယ်တော့မှ ထည့်မပြောရဘူးလို့တောင် တို့ကို မှာထားတယ်ဆိုရင် နင် သဘောပေါက်တော့”

ဒေါ်လီက ရှိုက်ငင်တကြီးငိုသည်။ တံခါးတိုင်ကို ခေါင်းနှင့်ဆောင့်သည်။ ဆဝမ့်က တံခါးအဟကြားက ကြည့်ရင်း ပြောနေခဲ့၏။

“မငိုပါနဲ့ဟာ။ တို့အားလုံးပါပဲ နင်နဲ့ ရှင်ကွဲ ကွဲကြရပါပြီ။ နင် ကြည့်လိုက်လေ။ စံအိမ်တော်မှာ သမီးတော်တွေ လက်ပြနွတ်ဆက်နေကြတာ”

သမီးတော်လေးပါးစလုံး စံအိမ်တော်ပြတင်းပေါက်တွေထဲက တစ်ပေါက်မှာ ပူးပူးကပ်ကပ် ရပ်နေကြသည်။ သမီးတော်တွေက လက်တွေ ဝှေ့ယမ်းပြနေကြတော့ ဒေါ်လီကလည်း ပြန်လည်နှုတ်ဆက်ရှာပါ၏။ ဒေါ်လီမမျှာ ခြေတွေမြဲနေသော်လည်း ဒူးတွေ ညွတ်ကျသွားခဲ့သည်။ ကြေးကြေကွဲကွဲရင်းက ပုံလဲကျအသွား၊ ကူမားရ်က မြေမကျအောင် ပွေ့လိုက်နိုင်သည်။ ဒေါ်လီ ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ဖက်က ထိန်းထားရင်း တစ်ဖက်က အဝတ်ထုပ်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

“လာ... ဒေါ်လီ သွားကြစို့၊ လုပ်စရာမရှိတော့ပါဘူး”

ကူမားရ်က ဒေါ်လီကို ပွေ့ယူလိုက်ပြီး လှည်းပေါ် စွေ့ခနဲတင်လိုက်သည်။

“ကျလိုး ကျလိုး ဂျာလ်ဒီး ကျလိုး” (မောင်း...မောင်း...မြန်မြန်မောင်း)

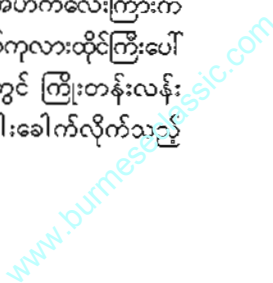
စစ်ရေးပြကွင်းအနီးက ပုလိပ်တန်းလျားကို မြင်းရထားဖြတ်လာသည့်အခါ ပုလိပ်မယား အချို့နှင့် ကလေးတွေက လက်ပြနွတ်ဆက်ရန် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဒေါ်လီတစ်ယောက် ပြန်လာရန် အကြောင်းမရှိတော့သည့် ဝေးလံသောခရီးကို နှင်ရတော့မည်ဆိုတာ သူတို့အားလုံး သိနေကြပုံပေါ်သည်။ ဒေါ်လီကလည်း တတွေတွေ စီးကျနေသည့် မျက်ရည်တွေကို သိမ်းရင်း လက်ပြနွတ်ဆက်ရှာပါ၏။ ယိမ်းတနွဲ့နွဲ့ အုန်းပင်များ၊ အကျဉ်းထောင်ဘူးဝပေါ်က ရွဲစောင်းစောင်း တိုင်တစ်တိုင်တွင် တလူလူလွင့်နေသည့် ယူနီယံဂျက်အလံ၊ လမ်းထိပ်က ခရီးခရိုင်နိုင်လှသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေး၊ နောက်ဆုံးအနေဖြင့် မြင်နေရသည့် သည်လမ်းကလေးကို ထာဝရ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရတော့မှာပါလား ဆိုသည့်အသိကို လက်မခံချင်ဘဲ ရှိနေခဲ့သည်။ ရေညှိတက် ဂဝံကျောက်သား ထရုံများဖြင့်ပြီးသော သည်လမ်းကျဉ်းကလေးသည်ပင် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာမဟုတ်လော။

ဒေါ်လီက အဝတ်ဟောင်းထုပ်ကို ပွေ့ရင်း ကွေးကွေးကလေး ထိုင်လိုက်လာခဲ့သည်။ သည်တစ်ခါလည်း အဝတ်ထုပ် တစ်ထုပ်နဲ့ပါပဲကလား။ သည်တစ်ခါမှာတော့ ရွှေနန်းတော်ကြီးက ရွာခွဲရစဉ်ကလို့ အဝတ်ထုပ် ခေါင်းပေါ် ရွက်လာရတာမျိုး မဟုတ်လေ။

* * *

ဥမ္မာဒေးက တံခါးခေါက်ရန် လက်ကို ရွယ်လိုက်ပြီးမှ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ စာကြည့်ခန်း တံခါး နည်းနည်းလေးဟနေတာကို သတိထားလိုက်မိသည်။ ပွင့်နေသည့် အဟကလေးကြားက ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို မြင်နေရသည်။ ကောလိပ်တော်အရာရှိက ကျောမှို မတ်မတ်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် တောင့်တောင့်ကြီး ထိုင်လျက်ရှိ၏။ စာကြည့်မျက်မှန်ကို ရင်ဘတ်တွင် ကြိုးတန်းလန်းမျှထားလျက်က ကောင်းကင်ကို ငေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဥမ္မာဒေးက တံခါးခေါက်လိုက်သည့်အခါ အလန်တကြား လှည့်လိုက်သည်။

“ဝင်ခဲ”



ဥမ္မာဒေးက လက်တင်မပါသည့် ကုလားထိုင်တစ်လုံးဆွဲယူကာ ခင်ပွန်းသည်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်သည်။ သည်နေရာက ခင်ပွန်းသည် အရာရှိမင်း၏ လက်ရေးတို လက်နှိပ်စက် စာရေးကလေး မစွတာရာနိတ်တစ်ယောက် စာရေးစက္ကူကတ်ကို ပေါင်ပေါ်တင်ကာ နှုတ်တိုက် ချပေးသမျှ လိုက်မှတ်နေကျနေရာ ဖြစ်လောက်သည်ဟု သူမ မှန်းကြည့်သည်။ အပြန်ကျယ်လှသော သားရေရိုးစားပွဲကြီးကိုကျော်လျက် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေခဲ့ကြသည်။ အလျဉ်းသင့်ခိုက် သူမ သတိထားမိသည့်အရာမှာ ခင်ပွန်းသည်ရှေ့တွင် ဟင်းလင်းပွင့်လျက်ရှိသည့် ချိပ်တံဆိပ်ထိုး ရုံးစာတစ်စောင် ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဥမ္မာဒေးကပဲ မျက်လွှာကလေး စချလိုက်ရသည်။ ခင်ပွန်းသည် ကောလိပ်တော်က သည်တော့မှ စကားစမြည် ပြောလေသည်။

“မင်း မိဘအိမ်ကိုပြန်ချင်တဲ့အကြောင်း ပြောချင်လို့ လာတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲ မေးစမ်းပါရစေ”

“ကျွန်မ သည်မှာ အသုံးမှမတည့်ဘဲနဲ့ရှင်။ ရှင်အတွက် ကျွန်မကိုယ်တိုင်က ဘာမှ ကောင်းကောင်း လုပ်ကိုင်မပေးနိုင်မှတော့ ရှင်ကိုယ်ရှင် ကောင်းအောင်လုပ်နိုင်ဖို့လည်း မမြင်ပါဘူး။ ဒေါ်လီကလည်း သွားပြီဆိုတော့”

ကောလိပ်တော်အရာရှိက လည်ချောင်းရှင်းရင်း သူမကို စကားဖြတ်သည်။

“ထားပါတော့။ ဘယ်တော့လောက် ပြန်လာမယ်မှန်းသလဲဆိုတာတော့ မေးစမ်းပါရစို့” ဥမ္မာက မဖြေ။ သူမ၏ပေါင်တွေကိုသာ ငုံ့ကြည့်နေခဲ့သည်။

“ပြောလေ”

“ရှင်က ကျွန်မထက် အဆင်ပြေသူနဲ့ပဲ ထိုက်တန်ပါတယ်”

ကောလိပ်တော်အရာရှိက တစ်ဖက်ကို ရုတ်ခနဲလှည့်လိုက်သဖြင့် မျက်နှာတစ်ခြမ်းကိုသာ သူမ မြင်နေရသည်။

“ရှင် နောက်ထပ် လက်ထပ်နိုင်ပါတယ်။ နောက်ဇနီးတစ်ယောက် ယူပါ။ သည့်အတွက် တော့ ကျွန်မတို့ မိသားစုကလည်း ကန့်ကွက်စရာရှိကြမယ် မထင်ပါဘူး”

ကောလိပ်တော်အရာရှိက စကားဆက်မပြောဖို့ လက်ရိပ်ပြသည်။ ပြောနေကျ အေးစက်သော အသံဖြင့် ပြန်မေးသည်။

“ကိုယ့်ဘက်က ဘာတွေများ အများလုပ်ခဲ့မိသလဲ၊ ဘာတွေများ နှိပ်စက်ခဲ့လို့လဲ၊ ဘာတွေများ ဆိုးဆိုးရွားရွား ပြုမူခဲ့လို့လဲ။ ဒါတော့ မင်း ပြောနိုင်မယ်ထင်တယ်”

“အဲသလိုတော့ မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဘယ်တုံးကမှ မရှိခဲ့ပါဘူး”

ဥမ္မာဒေး၏မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ သွန်ကျလာခဲ့သည်။

“ကျွန်မအပေါ် ကြင်နာတယ်၊ သည်းခံတယ်ဆိုတာကလွဲရင် တခြား ဘာမှမရှိခဲ့ရဲ့ အမှန်ပါ။ ဘာမှလည်း ပြောစရာရယ်လို့ မရှိပါဘူး”

“ကိုယ်ကတော့ ကိုယ်ဖြစ်ချင်ခဲ့တဲ့ အိမ်ထောင်မှုဘဝကို အမြဲ အိပ်မက်မက်ခဲ့တယ်၊ စိတ်ဓာတ်နဲ့ ဉာဏ်ပညာမှာ တူမျှတဲ့ မိန်းမသားတစ်ယောက်နဲ့ အတူနေရရအောင်ဆိုပါတော့။ ဒါလည်း

ဘဝက နှင်းအပ်ဖို့ဆိုတာ ထူးထွေ တည်အံ့ရာသော်လို့ ကိုယ်ထင်တယ်။ နောက် စာပေနဲ့ အနုပညာလောကကို အတူတကွ ရှာဖွေတွေ့ရှိကြဖို့။ ဒါကတော့ ဘယ်လိုများ ပြည့်စုံနိုင်မှာတဲ့လဲ။ ဘယ်လိုများ ပိုပြီးပြည့်စွမ်းနိုင်မှာတဲ့လဲ။ ကိုယ်မျှော်မှန်းခဲ့တဲ့ အိပ်မက်တွေကတော့ ဟောသည့် အိန္ဒိယမှာ ဖြစ်လာစရာမရှိဘူး”

ကောလိပ်တော်အရာရှိက ဇနီးသည်ကိုပြောနေခြင်းထက် သူ့ကိုယ်သူ ရေရွတ်နေပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ သူ့လက် တွေက သူ့ရှေ့က စာရွက်ပေါ်မှာ တရွရွရှိနေလေ၏။ ချိပ်တံဆိပ်ထိုး စာအိတ်လေးလေးကြီးကို အကြောင်းမဲ့ ကောက်ကိုင်နေခဲ့သည်။

“သည်တော့ မင့်မိဘတွေနဲ့အတူ ပြန်နေတော့မယ်ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကောလိပ်တော်အရာရှိက သူ့ထုံးစံ ပါးလျားသော ရွဲတဲ့အပြုံးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဒါဆိုလည်း နေ့ကောင်းရက်သာ ရွေးထားတော့ပေါ့။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းပစ္စည်းတွေ ထုပ်ရပိုးရတော့မယ့်အခြေကလည်း ဆိုက်နေပြီမဟုတ်လား”

“ဘယ်လို၊ ရှင် ဘာကိုပြောလိုက်တာလဲ”

ဥမ္မာဒေး ဆတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားခဲ့သည်။ ကောလိပ်တော်အရာရှိက သူ့ရှေ့က စာအိတ် ထူကြီးကို ကောက်လိုက်ပြီး သူ့ရွှေကိုင်းမျက်မှန်ဖြင့် ခေါက်နေလေ၏။

“သည်စာက ဘုံဘေးမြို့မှာရှိတဲ့ အတွင်းဝန်ချုပ်ဆီက သည်ကနေပဲ ရောက်လာတဲ့စာ၊ အပြန်ဖော် ဆုံးမတဲ့ စာထင်ပါရဲ့။ ပထမသမီးတော်ရဲ့ကိုယ်ဝန်ကိစ္စက၊ ဘုရင့်မိသားစုလုပ်ပုံက ငါတို့တော့ဖြင့် အင်မတန်ကြီးလေးတဲ့ ပြစ်မှုတော့ ဖြစ်စေခဲ့ပါပကောဆိုတာမျိုးနဲ့ အင်္ဂလိပ်သခင် တွေကို ရုတ်တရက် လှန်နှိုးလိုက်သလို ဖြစ်သွားစေခဲ့တယ်။ ကိုယ်ရော ကိုယ့်အရင် တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြတဲ့ ကောလိပ်တော်အရာရှိတွေကိုယ်တိုင်ကပါ တစ်လျှောက်လုံး တင်ပြခဲ့ကြတဲ့ စာတွေကလည်း အရာမထင်ခဲ့ဘူး။ မတူတဲ့ လူမျိုးနှစ်မျိုး သွေးနှောမိကြတဲ့ အနံ့အသက်က သူတို့ကို အဖတ်ဆယ်နိုင်စရာမရှိတော့လောက်အောင် အထိတ်တလန့်ဖြစ်စေခဲ့တယ် ပြောကြပါစို့။ တာဝန်ရှိခဲ့ကြသူတွေအနေနဲ့ အကြောင်းကိစ္စ အတော်များများကို သဘောထားကြီးခဲ့ကြပေမယ့် သည်ကိစ္စမှာတော့ သည်းမခံကြတော့ဘူး။ သူတို့က လူမျိုး တစ်မျိုးနဲ့ တစ်မျိုး ကွဲပြားအောင် မွဲခြားထားချင်ကြသူတွေကိုး။ အခုလည်း မွေးဖွားလာမယ့် ကပြားကောင်နဲ့ ဆက်နွယ်လာမယ့် ချေရေးကိစ္စတွေဟာ သူတို့အလုပ်စားပွဲကိုလာပြီး ဖွဲ့ဦးတော့မယ်ပေါ့လေ။ ကိုယ်ကတော့ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ် ပစ်ပယ်ထားတဲ့ကိစ္စမှာ ကြားက အချောင်ခံရဖို့ ရှိတော့တာပါပဲ။ သည်မှာ ရထားတဲ့ ကိုယ့်ရာထူးဂုဏ်သိမ်ဆိုတာလည်း တစ်ဇာတ်သိမ်းပြီပေါ့လေ။ ဘုံဘေးကို ပြန်ရဖို့ပဲပေါ့”

ကောလိပ်တော်အရာရှိက လက်ချောင်းထိပ်ကလေးတွေချင်း ထိထားလျက်က သူ၏ ပါးလျားသော ရွဲစောင်းစောင်း အမူအရာဖြင့် စားပွဲကိုကျော်ကာ ပြုံးနေလေသည်။

“ကိုယ်ပြောခဲ့ပြီကော။ ထွက်တော်မူနန်းက ခွာဖို့ နေ့ကောင်းရက်သာ ရက်ရာစာသား ရွေးထားတော့လို့”

* * *

ရတနာဂီရိမြို့ရှိ လှေရုံထဲမှာ ရှားရှားပါးပါးဆိုသလို အသုံးပြုလှခဲ့သော လှေကလေး တစ်စင်းရှိသည်။ တစ်ခေတ်တစ်ခါက လှေလှော်သောအဖြစ်ကျော်ကြားခဲ့သော မစ္စတာဂစ်စ် ဆိုသူ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည့် နှစ်တက်စုံခတ်လှေကလေးဖြစ်၏။

ကောလိပ်တော်အရာရှိက ရက်သတ္တပတ် တစ်ပတ်လျှင် နှစ်ကြိမ်ကျ အပတ်စဉ် လှေလှော် တက်ကျင့်ရန် ရတနာဂီရိမြို့ကလေးဆီ ဆင်းလာတတ်သည်။ ကိန်းဗရစ်တက္ကသိုလ်တွင် ကျောင်း နေခဲ့စဉ်က လှေလှော်ခဲ့ဖူးသည်ဆိုရုံ အနည်းအကျဉ်းလောက်သာ အတွေ့အကြုံရှိခဲ့သူဖြစ်သည်။ လွန်စွာခက်ခဲလှသော ပဋိညာဉ်ခံ နိုင်ငံဝန်ထမ်းများအတွက် ကုန်းရုန်းကြိုးစားခဲ့ခြင်းသာ မရှိခဲ့ လျှင် များများကြီး လှော်နိုင်ခဲ့မည်သာဖြစ်၏။ အလောတကြီးမဟုတ်ဘဲ လျင်လျင်ကြီး ပန်းတိုင် အရောက် လှော်ခတ်ရသော အာရုံစူးစိုက်မှုရှိရသည့် အားကစားနည်းကို အရသာတွေ့တာလည်း ပါပါသည်။ အဖန်ဖန်အထပ်ထပ် လှေကျင့်ခြင်း၏ အရေးပါမှုထက် စေ့စပ်သေချာသော ယုံကြည် မှု ရှိသူလည်းဖြစ်၏။

သည်နေ့မှာလည်း လှေရုံကလေးဆီ လျှောက်လာရင်း မစ္စတာဂစ်စ်၏ တစ်ခါက ပြိုင်လှေအစွဲပက်လက်ကို မျက်စိရောက်သွားခဲ့သည်။ သည်လှေကလေးနှင့်စပ်လျဉ်း၍ လှေရုံ စောင့် လူအိုကြီး ချောင်ကီဒါက မကြာခဏဆိုသလို မစ္စတာဂစ်စ်အကြောင်း ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။ မစ္စတာဂစ်စ်မှာ အထူးကျွမ်းကျင်လှသော သင်္ဘောသားဖြစ်သည့်အပြင် ကိန်းဗရစ်တက္ကသိုလ်၏ လှေလှော်ဂုဏ်ထူးရှင် (Rowing Blue) လည်း ဖြစ်သည်။ ရတနာဂီရိ လှေလှော်အသင်းတိုက် ရာစုဝင်တွင် ပါးလျားသလောက် အထိမခံနိုင်လောက်အောင် 'န'လှသော လှေငယ်ကလေးတစ်စင်း ဖြင့် ပင်လယ်ပြင်ကိုထွက်ခဲ့ရာက တစ်ဦးတည်းသော သေဘေးမှ လွတ်မြောက်လာနိုင်ခဲ့သူဆို၍ မစ္စတာဂစ်စ်တစ်ဦးသာ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ မစ္စတာဂစ်စ်ကိုယ်တိုင် ရတနာဂီရိမှ ထွက်ခွာသွားသည့်အခါ သည်လှေကလေးကို လှေလှော်အသင်းတိုက်သို့ လှူဒါန်းထားရစ်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်ကတည်းကပင် လှေကလေးသည်လည်း မစ္စတာဂစ်စ်၏ အရိုးအိုးသဖွယ် အလေးအမြတ်ထားရသော သမိုင်းဝင် အထိမ်းအမှတ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ လှေရုံတစ်ဖက်တွင် ချထားသော သည်လှေကလေးကို သည့်နောက် ပိုင်း အသုံးမပြုကြတော့။ ကောလိပ်တော်အရာရှိက ချောင်ကီဒါကို သည်လှေကလေးအကြောင်း မေးသည်။

“သည်လှေကကော ဘယ်နှယ့်လဲ”

“ဒါ မစ္စတာဂစ်စ်ရဲ့ လှေကလေးပါ ဆပ်။ ဂစ်စ်သခင် ပင်လယ်ကို ဖြတ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သည်လှေပါ ဆပ်”

“သုံးလိုဖြစ်သေးလို့လား”

“ဖြစ်ပါသော်ကောခင်ဗျာ”

ချောင်ကီဒါကြီးက လှေအသင်းတိုက်ရှိ လှေတွေအားလုံးကို ကောင်းကောင်းကြီး- ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းထားခြင်းအားဖြင့် အလုပ်ကြိုးစားနေသူဖြစ်ကြောင်း သူ့အလုပ်ကိုသူ ဂုဏ်ယူ နေသူဖြစ်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင် ကနေ့ ပင်လယ်ကို သည်လှေနဲ့ထွက်မယ်”

“အား ဖြစ်ပါ့မလားခင်ဗျာ။ မစ္စတာဂစ်စ်ခမျာ အတွေ့အကြုံ ကြီးလွန်းလှလို့သာ” ချောင်ကီဒါကြီးပင် အသက်ရှူမှားသွားခဲ့သည်။

ချောင်ကီဒါကြီး၏စိုးရိမ်မှုကို ကောလိပ်တော်အရာရှိပင် ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“ကျုပ် ကိုင်တွယ်နိုင်မယ် ထင်ပါတယ်”

“သို့ပေမယ့် အရာရှိမင်းအနေနဲ့”

“ကိုင်းပါလေ... လုပ်မှာသာ လုပ်စမ်းပါ”

လှေကလေးကို ရှေ့ပြင်အရောက် သယ်ယူခဲ့ကြသည်။ ကောလိပ်တော်အရာရှိလည်း လှေဝမ်းထဲဆင်းကာ လှော်တက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ပင်လယ်အော်ကို တစ်ခေါက် ဖြတ်လှော်ပြီး ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။ ထူးထူးခြားခြား ရင်ဖိုရသော တလိုက်လိုက်ခံစားမှုမျိုးကို ရနေခဲ့၏။ သည်အခါမှာတော့ ပင်လယ်အော်၏ နှစ်ဖက်သော အတန်းနှစ်တန်းကြား ကွာဟမှုက သူ့ကို လာလှည့်လှော်လှည့် လက်ယပ်ခေါ်နေလေပြီ။

သည်ဘက် ရက်သတ္တပတ်တွေထဲမှာ သူ့ကိုယ်တိုင် ပင်လယ်ရေစီးကြောင်းတွေကို အကဲခတ်ချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွား ပေါ်နေခဲ့ပါ၏။ ဒေသခံ တံငါသည်တွေ ပင်လယ်အော်ကို ဖြတ်သည့်အခါတိုင်း သူ သတိနှင့် စောင့်ကြည့်ခဲ့သည်။ တံငါလှေတွေ စထွက်ကြရာနေရာကို တိတိကျကျမှတ်သည်။ သည်လှေတွေ ဟင်းလင်းပင်လယ်ကို ဝင်ရောက်ကြသည့်အခါ အသုံး ပြုကြသော လမ်းကြောင်းတွေကိုလည်း ခေါင်းထဲမှာ တေးမှတ်ထားမြဲဖြစ်၏။

တစ်နေ့ နေ့တော့။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ကြိုးဝါးထားခဲ့သည်။ တစ်နေ့ နေ့တော့ သူ့ ကိုယ်တိုင် ဟင်းလင်းပင်လယ်ကို ဝင်ဖြစ်အောင်ဝင်မည်။ သည်ပင်လယ်ရေထုကို စိန်ခေါ်ဖို့ အစမ်းသဘော ချင်းနင်းဝင်ရောက်တာမျိုးနှင့် စလိုက်ရလျှင် ဖြစ်နိုင်လိမ့်မည်ထင်၏။ တစ်နေ့ နေ့ တော့ပေါ့လေ။ သို့သော် သူ့အဖို့ ရတနာဂီရိမှာ နောက်ထပ်နေ့ရက်တွေရယ်လို့ သိပ်ရှိတော့သည် မဟုတ်။ နောက်အပတ်ထဲမှာပင် ဘုံဘောမြို့ရှိ ပြတင်းပေါက်မပါသည့် မြူနီစီပယ် အခွန်စည်းကြပ်ရေး ထိုင်ရာရုံးမှာ သူ ရုံးထိုင်ရတော့မည်။

ကောလိပ်တော်အရာရှိကိုယ်တိုင် လုံးလုံးကြီး သတိမမူလိုက်သည့်အချက်မှာ ပင်လယ် အော် ထွက်ပေါက်ကို ပြည့်နေသော လှေဦးနှာရောင်က အနောက်ဘက်သို့ ဦးလှည့်နေခဲ့သည် ဖြစ်ရာ မူလလမ်းကြောင်းမှ ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး သွေဖည်နေခြင်းဖြစ်လေသည်။ လှေကလေးသည် လည်း သွားလေသူ လှေရှင်၏စိတ်ဝိညာဉ် စီးပူးနေသည့်နယ် ဘာသာ လမ်းကြောင်းယူလျက်ရှိ၏။ ကောလိပ်တော်အရာရှိကိုယ်တိုင်မှာတော့ ငြိမ်းအေးသော သဟဇာတရှိမှုဖြင့် ထူးဆန်းသော အကာအကွယ် ရနေသည့်နယ် ခံစားနေရသည်။ သူ့အဖို့ လောလောဆယ်အားဖြင့် အလော သုံးဆယ် အိမ်ပြန်စရာလည်း အကြောင်းမရှိ။ အိမ်က မျှော်နေသူရယ်လို့လည်း ရှိတော့မည် မဟုတ်။ ပင်လယ်ကတော့ နွေးထွေးခြင်း၊ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းခြင်းတို့ဖြင့်ရှိနေကာ လှေကလေးသည် လည်း သူ့လမ်း သူ့သိနေသည့်နယ် ထင်ရလေသည်။

ပင်လယ်အော်၏ အပေါ်ပိုင်းကျသော စံအိမ်တော်လေသာဆောင်မှာတော့ သီးပေါ သုရင်မင်းမြတ် စံတော်မူလျက်ရှိ၏။ ခမည်းတော် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးဘုရား၏ ငွေပိန်းချ

စုံမန်ပြောင်းတော်ကို လက်တစ်ဖက်ကကိုင်ရင်း လေသာဆောင်သို့ ကြွချီလာခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ညညီပတ်လုံးလိုလို စက်တော်မပျော်နိုင်ဘဲရှိရာမှာ သည်မနက်မှာလည်း ခါတိုင်းထက် စော့စော့စွာ ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဒေါ်လီ ထွက်ခွာသွားခဲ့ခြင်းသည်ပင် စံအိမ်တော်ကို မငြိမ်မသက် ဖြစ်အောင် ဖန်တီးလိုက်သကဲ့သို့ဖြစ်ရသည်။ သည်အရာတွေအတွက် ကိုယ်တော်တိုင် စိတ်တော် ထိခိုက်ခဲ့ရသည်။ သူတို့အားလုံး သူ့ကို စိတ်မချမ်းသာအောင်ပြုခဲ့ကြသည်။ သူ့အသက်အရွယ်မှ အပြောင်းအလဲကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းရန် လွယ်ကူလှသည်မဟုတ်။ စက်တော်ပျက် ဖို့ပင် ခက်လှချည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်က စုံမန်ပြောင်းကို မယူလိုက်သည်။ အလင်းသည် လုံလောက်သော လင်းကျင်းမှုမရှိ။ ကာလာရွာကလေးက တံငါသည်များပင် မြစ်ဝက ထွက်မလာသေး။ သည်စဉ်မှာပင် မည်းမှောင်နေသည့် ရေပြင်ကို ဖြတ်လှော်လာသော ပြိုင်လှော်တစ်စင်း၏ ပါးလျားသွယ်သွယ် ပုံရိပ်တစ်ရိပ်ကို ဘုရင်မင်းမြတ် ရှာတွေ့လိုက်သည်။ လှော်လှော်သူက တစ်ဆန်လှော်လိုက်သည် အခါတိုင်း ဒူးခေါင်းနှင့်နဖူး ထိလှနီးပါးဖြစ်အောင် နရိုကိုက်မှန်မှန်ကြီး လှော်လျက်ရှိ၏။

မြင်ကွင်းကြောင့် ဘုရင်မင်းမြတ်သည်ပင် အံ့အားသင့်သွားခဲ့သည်။ ဟင်းလင်းပင်လယ်ပြင် ဆီကို ဦးတည်လှော်ခတ်သွားသည့် လှော်တစ်စင်းကို နောက်ဆုံးမြင်ဖူးခဲ့ခြင်းသည်ပင် ကြာလွန်းလှပြီ။ မစ္စတာကစ်စ်လိုပုဂ္ဂိုလ် လှော်ခဲ့သည့် နောက်ပိုင်းဆိုတော့ လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်ကတည်း ဖြစ်၏။ မစ္စတာကစ်စ်သည်ပင်လျှင် သည်လိုမှတ်သုံးရာသီတွေမှာ ပင်လယ်ပြင်အထိ စွန့်ထွက်တာမျိုး လုံးလုံးမရှိခဲ့။ မိုးခေါကာလ ပင်လယ်ကမ်းခြေဘက်သို့ တစ်ခုခုရောက်ရင် ရိုက်ပို့တတ်သော ကန်လန် ဖြတ် ရေစီးကြောင်းများနှင့်ပတ်သက်၍ နောက်ကျအောင်သိထားသူပီစိတ်ပင် ကူးလိမ့်မည်မဟုတ်။

တစ်ခုခုရောက်ရင် မှတ်သုံးပင်လယ်မှ ရေငြိမ်ပင်လယ်အော်ကို စည်းခြားထားသော အမြှုပ်ထဲ စီးကြောင်းဘက်ဆီသို့ လှော်လှော်ထိုးထွက်လာသည်ကို ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တိုင် အံ့ဩတကြီး စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို လှော်လှော်တစ်စင်းလုံး မွှေကြောသွားရာက လှော်ရာရောင်သည်လည်း ရေမှ ပြုတ်ထွက်သွားခဲ့သည်။ လှော်လှော်သူများ လက်တစ်ဖက် ထုတ်လိုက်ရှာသေးသော်လည်း လှိုင်းမျက်နှာပြင်အောက်ရှိ အောက်ဆွဲရေစီးက သူ့ကို ဖုံးပစ် လိုက်ပြီးသည်နှင့် ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်အောက်သို့ စုပ်ယူခြင်းခံလိုက်ရလေသည်။ ဘုရင် မင်းမြတ်သည်ပင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုဖြင့် ထရပ်တော်မူသည်။ လေသာဆောင်တန်းကို တင်းတင်း ဆုပ်ထားရင်း လက်ရန်းကို အားပြုထားခဲ့သည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်က စအော်သည်။

“ဆဝမ့်...ဆဝမ့်”

အချိန်က စောလွန်းလှသည့်အပြင် ဘုရင်မင်းမြတ်၏အသံက ကြားလောက်အောင် ကျယ်လောင်ခြင်းမရှိဘဲ တိုးလှနေသည်။ ဆဝမ့်က ကင်းရုံကလေးထဲက ကြိုးခုတင်ပေါ်မှာ ပထမသမီးတော်နှင့်အတူ အိပ်ပျော်နေချိန်ဖြစ်၏။

“ဆဝမ့်...ဆဝမ့်”

ဘုန်းတော်ကြီးဘုရား၏အော်ခေါ်သံကို ကြားသူမှာ မိဖုရားခေါင်ကြီးဖြစ်၏။ မိဖုရား ခေါင်ကြီးသည်လည်း တစ်ညလုံး စက်တော်မပျော်နိုင်ဘဲ ရှိနေခဲ့သည်။ ဒေါ်လီနှင့်ပတ်သက်၍

တစ်ညညီပတ်လုံး စိတ်ရောက်နေခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ရွှေနန်းတော်ကြီးသို့ ကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် ရောက်ရှိလာခဲ့ပုံ၊ ပူပူဆာဆာရှိတတ်သော ဒုတိယသမီးတော်ကို စိတ်တော်ပြေအောင် ထိန်းရ တတ်သော တစ်ဦးတည်းသော အပျိုတော်ကလေးအဖြစ် စစားခဲ့ပုံ၊ ရတနာဂီရိစံအိမ်တော်မှ အခြား သော အပျိုတော်တို့ ထွက်ခွာသွားကြသော်လည်း သူကလေးသာ ဦးဆွေးဆံမြည့် နေရစ်ခဲ့ပုံတွေ ကို သတိရနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆဝမ့်”

အရှင်နန်းမတော်ကြီးဖုရားလည်း စက်ရာသလွန်တော်မှ ညင်းညှံစွာ ဆင်းသက်တော် မူကာ ဘုန်းတော်ကြီးဘုရား ဆန္ဒတော်ရှိရာကို ရှုစားတော်မူရန် လေသာဆောင်ပေါ် ကြွချီလာခဲ့ သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားက ခပ်ဝေးဝေး ပင်လယ်အော် အဝဆီမှာ တစ်စစီမျောနေကြသည့် လှေအပျက်အစီးအစအနကို လှမ်းပြတော်မူ၏။

“ကောလိပ်တော်အရာရှိကွယု”

အရှင်နန်းမတော်ကြီးက ရွှေပိန်းချစုံမန်ပြောင်းကို မယူကာ အားရအောင် ရှုစားတော် မူလေသည်။

“ဒင်း သေပလား”

“ထင်ရတာပဲ”

အရှင်နန်းမတော်ကြီးကိုယ်တိုင် ကောက်ယူမွေးစားခဲ့ရုံမျှမက လူလားမြောက်အောင် သုတ်သင်ကျွေးမွေးခဲ့ရသော ဝမ်းတွင်းဆင်း ရင်သွေးတော်နှင့်မခြား စုံမက်တော်မူခဲ့ရသည့် ဒေါ်လီ ခဏ ဒင်းလိုလူကြောင့်သာမဟုတ်လျှင် စံအိမ်တော်မှာ ခစားမပျက် ရှိမြဲရှိနေလိမ့်မည်သာ။ အခုတော့ ဒေါ်လီ မရှိတော့ပြီ။ သည်အတွက် ကျရောက်လာသည့် အကုသိုလ်ကို သင်း ရထိုက်သည်။ အရှင်နန်းမတော်ကြီးက လေသာဆောင် အကာတန်းကိုမှီရင်း ကောလိပ်တော် အရာရှိတည်း ဟူသော ထောင်မှူး၏အသံကို အမှတ်တရရှိအပ်သောအားဖြင့် အောက်ဘက် ဥယျာဉ်တော်ဘက်သို့ တံတွေးတစ်ချက် ပက်ခနဲ ထွေးလိုက်လေ၏။



www.burmeseclassic.com

ပိုက်ဆံပင်

အခန်း သုံး

၁၅

ရန်ကုန်မြို့၊ ဘားလမ်း(မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်း) ရှိ ခရီးသည် ဆိပ်ခံတံတားသည် တစ်စုံတစ်ရာသော စူးစမ်းချင်စဖွယ် အခင်းအကျင်းဖြင့် ရှိနေခဲ့၏။ ဥရောပအလယ်ပိုင်း တောင်ပေါ် ဒေသများတွင် ရှိတတ်ကြသော တစ်ထပ်လုံးချင်းတိုက်ကလေးသဖွယ် အနုစိတ်လှသော သစ်သား ပန်းပုလက်ရာ အထွတ်တပ် 'ခေါင်' တို့ဖြင့် ရေပေါ်နန်းဆောင်နှင့် ဆင်ဆင်တူအောင် ဆောက်ထား ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဆရာဂျွန်က ဆိပ်ခံ တံတားစွန်းကို မှီထားရာက အပြောက်အမွမ်း ထုဆစ်ထားသော တိုင်တွေထဲက တစ်တိုင်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလျက်ရှိ၏။ မျက်လုံးတွေကတော့ ကူမားရီနှင့် ဒေါ်လီတို့ ရန်ကုန်အပြန်ခရီးတွင် စီးနင်းလိုက်ပါလာကြမည့် 'နဝါရအဲလီယ' မီးသင်္ဘောကို စေ့စေ့နဲ့ အောင် မျှော်ကြည့်နေလေသည်။ နောက်ဆုံးတော့လည်း သူ မျှော်နေခဲ့ သည့် မီးသင်္ဘောကို မြင်ရပြီ။ မြစ်၏ ရွှံ့ညှိရောင်မျက်နှာပြင်ကို ဆုတ်ဖြိုရင်း တစ်ဟုန်ထိုးစီးဆင်း နေသော အားကောင်းမောင်းကောင်း ရေစီးကြောင်းတွေကို တွန်းတိုက်ရင်း ပုဇွန်တောင် ချောင်းဝ ကိုပင် ချဉ်းကပ်လာပြီဖြစ်၏။ ခရီးကတော့ ဝေးလှသေးသည်။

ကူမားရီ နေထိုင်လက်စ ကြည့်မြင်တိုင်ခြံဝင်းမှာ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် အတူတကွ နေထိုင်ရန် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မရှိသေးသည့် မည်ကာမတ္တနေရာဖြစ်လေရာ ကူမားရီတို့ ဇနီးမောင်နှံ ရန်ကုန်ရောက်ရောက်ချင်း ဘလက်ဘန်းလမ်းရှိ တိုက်ခန်း၏ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ရှိသော ဒုတိယ ထပ်တွင် ဆရာဂျွန်နှင့်အတူ ပူးပေါင်းနေထိုင်ကြရန် ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ကြသည်။ ဆရာဂျွန်ကလည်း လင်စုံမယားဖက် အတူတကွနေလောက်သော အိမ်တစ်လုံးဆောက်နိုင်ချိန်အထိ ဘလက်ဘန်းလမ်း တိုက်ခန်းတွင် အတူနေနိုင်ကြောင်း ကူမားရီထံ ကြွေးနန်းရိုက်ထားပြီးဖြစ်၏။

မြို့တော်၏တောင်ဘက်ပိုင်း နယ်သတ်ဖြစ်သည့် ပုဇွန်ဘောင်ချောင်းပေါက်မှာ အပြန် ကျယ်လှပါသည်။ ရန်ကုန်မြို့၏ မြောက်မြားလှသော သစ်စက်များ၊ ဆန်စက်များသည်လည်း

သည်ရေလမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် စုစုပေါင်းစည်း တစ်သီတစ်တန်းကြီး တည်ရှိနေကြသည်။ သည် စက်ရုံတွေကြားမှာ ကူမားရ်၏ ပင်မစီးပွားရေးဖြစ်သော 'သစ်ကွင်း' သည်လည်း တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်၏။ မီးသင်္ဘောက ပုဇွန်တောင်ချောင်းနှင့် ရင်ဘောင်တန်းနေရာသို့ ရောက်လာသည့်အခါ 'နဝါရအဲလီယံ' မီးသင်္ဘောဦးပိုင်းမှာရှိနေသည့် ကူမားရ်က သူ့ကိုယ်တိုင် ရုံးခန်းအဖြစ် သုံးနေ ရသည့် ခြေတံရှည် သစ်သားအိမ်ငယ်ကလေးကို ဖျတ်ခနဲ အကြည့်ရောက်သွားခဲ့သည်။ သည်နောက် မှာတော့ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းမြင်ကွင်း တစ်ပြင်တစ်ပြန့်သည် သူ့ရှေ့မှာ ထင်းထင်းကြီးပွင့်လျက် ရှိလေပြီ။ ဗိုလ်တထောင်စေတီတော်၊ ကမ်းနားလမ်းတစ်လျှောက်ရှိ ရုံးအဆောက်အအုံများ၊ ခပ်ဝေးဝေးဆီက ရွှေရောင်တဝင်းဝင်း တိဂုံဆံတော်ရှင် စေတီတော်။

ကူမားရ်ခမျာ စိတ်တွေစောနေရာက သင်္ဘောခန်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ မနက် စောစောကတည်းက ဒေါ်လီကို သင်္ဘောခန်းထဲကထွက်ဖို့ အမျိုးမျိုး နားချနေမိခဲ့သည်။ မြစ်တွင်း က လှမ်းမြင်ရသော သည်လို ရန်ကုန်ရှုခင်းတွေကို သူ အလွန်ပြချင်ခဲ့သည်။ သူမ ထွက်ခွာလာ ခဲ့သော လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းအစိတ်မတိုင်ခင်က မြင်ကွင်းတစ်စုံတစ်ရာ မှတ်မိလိုမှတ်မိခြင်း မြင်စေ ကြည့်စေချင်သည့်စိတ်လည်း ရှိနေခဲ့သည်။ သို့သော် မြန်မာနိုင်ငံဘက်သို့ သင်္ဘော ချဉ်းကပ်လာချိန် လွန်ခဲ့သော သုံးရက်လောက်မှစ၍ ဒေါ်လီသည်ပင် တစ်ကိုယ်တည်း အခန်းအောင်း နေချင်စိတ်တွေ များနေခဲ့သည်။ ထိုမနက်ကလည်း သင်္ဘောခန်းအပြင် ကုန်းပတ်ပေါ်ထွက်ရန် အတန်တန် ငြင်းဆန်သည်။ သင်္ဘောလှိုင်းမူးနေသဖြင့် နောက်တော့ လာခဲ့ပါမည်လို့သာ ပြောနေ ခဲ့သည်။ နည်းနည်းကလေး နေသာထိုင်သာ ရှိလာပြန်တော့လည်း လောလောဆယ်အားဖြင့် အနားယူချင်စိတ်သာရှိနေသည်။ စိတ်ကလေး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် နေချင်သည်။ သို့သော် အချိန်မရှိတော့ပါ။ နောက်မိနစ်နည်းနည်းလောက်ဆိုလျှင် သူတို့ ဆိပ်ခံတံတားပေါ် ရောက်ကြ ရတော့မည်။ ကူမားရ်က သင်္ဘောအခန်းဝဲဆီက အလွန်ကျယ်လောင်လှသော ဝမ်းခေါင်းသံဖြင့် အော်လေတော့သည်။

“ဒေါ်လီ ရောက်ပြီ။ လာ...ထွက်ခဲ့တော့”

အတွင်းက ဖြေသံမကြားရတော့ ကူမားရ်လည်း အခေါ်ရပ်လိုက်သည်။ ဒေါ်လီက သည်ခရီး သည်ထီးနှင့်ဆိုသလို အခါသမယအလျောက် ပိုးထဘီရဲရဲကို လဲဖယ်ထားသော်ငြား သူမကိုယ်တိုင်ကတော့ ဒူးပေါ် နဖူးစိုက်ထားလျက်က ခုတင်ပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေလို့လဲ ဒေါ်လီ”

ကတုန်ကယင်ရှိနေသည့် ဒေါ်လီပခုံးကို တို့ရင်း မေးသည်။ ဒေါ်လီက အာရုံမရှိဟန် ပခုံးတွန့်ရင်း ကူမားရ် လက်တွေ့ကို ဖယ်စေသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ နေလို့ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်မ နောက်တော့ လာခဲ့ပါ့မယ်။ လောလောဆယ်တော့ သင်္ဘောပေါ်ကလူတွေ အကုန်လုံးဆင်းပြီးတဲ့အထိ ကျွန်မ သည်မှာပဲ ထိုင်နေပါရစို့”

သူမ၏ ကြောင့်ကြမှုကို ခပ်ပေါ့ပေါ့သဘောထားခြင်းသာ ကောင်းသည်ဟု ကူမားရ် နားလည်ထားသည်။

“ကောင်းပြီလေ။ နောက်မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်ကြာရင် ကျုပ် တစ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့မယ်” “ဟုတ်ကဲ့၊ အဲသလောက်ဆိုရင် ကျွန်မ အသင့်ဖြစ်လောက်ပါပြီ”

ဒေါ်လီက နဂိုနေမြဲအတိုင်း ဒူးခေါင်းနှစ်လုံးပေါ် နဖူးစိုက်ထားရင်း စိတ်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားနေပြန်လေ၏။ ဆိပ်ခံဘေးတွင် သင်္ဘောကြီး ကပ်လိုက်သည်နှင့် ကုန်းပေါင်တစ်လျှောက် ကူလီများ၊ ကုန်တင်ကုန်ချ ထမ်းဆင်များ၏ ကျူသံ၊ ဆူသံ၊ အော်သံ၊ ဟစ်သံကြီးတွေ ထွက်ပေါ် လာသည်ဖြစ်ရာ ဒေါ်လီခမျာ တလန့်ဖျပ်ဖျပ် ခံစားနေရသည်။ သဲနန်းရောင်မည်းမည်း မြစ်ရေပြင် ဆီမှ ဟပ်ဟပ်ပြေးနေကြသည့် ကြောင်မျက်ရွဲရောင်၊ လှိုင်းတွန့်သဏ္ဍာန် အရောင်ရှင်တွေက သင်္ဘောခန်းမျက်နှာကြက်ပေါ်မှာ ကခုန်ကြလျက်။ သင်္ဘောပြတင်းပေါက်ကို ဖောက်ဝင်လာကာ တရှိန်ရှိန် လင်းပလျက်။

ထိုစဉ်မှာပင် သင်္ဘောခန်းတံခါး ကျိခနဲ မြည်လျက် ပွင့်သွားခဲ့ကာ ကူမားရ်၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဒေါ်လီ”

ကူမားရ်ကို မော့ကြည့်လိုက်ချိန်မှာတော့ ကူမားရ်က လူတစ်ယောက်ကို သင်္ဘောခန်းထဲ အရောက် ခေါ်သွင်းလာခဲ့သည်။ မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံဝတ်၊ ဖော့ဦးထုပ်ဆောင်း ဧည့်သည်ကား လှုပ်ထိုင်အိုင် လူလုံးဖိုင်ဖိုင်ထဲကဖြစ်၍ ပြူးပြူးပြီပြီ အေးဆေးတည်ငြိမ်ဟန်ရှိ၏။ ဧည့်သည်က ဦးထုပ်ချွတ်ပြီး ပြူးပြုသည့်အခါ သူ့မျက်နှာပေါ်က ချိုင့်ဝင်နေသည့် ခေါက်ရိုးကြားမှာ သူ့မျက်လုံး တွေ ပျောက်ကွယ်နေလေ၏။ သည်ပုဂ္ဂိုလ်သည်ပင် ဆရာဂျွန်ဆိုသူ ဖြစ်ရမည်ဟု ဒေါ်လီ ချက်ချင်း သိလိုက်သည်။ သူမကို ကြောက်စိတ်ကလေး ဝင်လာစေသည့် တွေ့ဆုံမှုပင်ဖြစ်၏။ သူမစိတ်ထဲမှာ ဆရာဂျွန်သည်ပင် ကူမားရ်၏ယောက္ခမနှင့်မခြား ကြည့်ညိုရသူဖြစ်ကြောင်း ကူမားရ်ကိုယ်တိုင် ပြောပြဖူးသည့် စကားတွေကြောင့် ကြောက်ရမလိုလို၊ ကိုးပဲကိုးကွယ်ရမလိုလို၊ ဒါမှမဟုတ် ကလန်ကဆန်လုပ်ရမလိုလို၊ ဖျင်းခနဲ တွယ်လိုက်ရမလိုလို တွေးတောမကွဲ ရှိနေခဲ့သည်။ သည်လူ နှစ်ယောက်ကြား ဘယ်လိုစခန်းသွားရမလဲဆိုသည့် စိတ်ကူးလည်း မရှိ၊ လောလောဆယ် လူချင်း ဆုံမိပြန်တော့လည်း သူမအဖို့ ခေါက်ရိုးကျနေပြီဖြစ်သည့် အိန္ဒိယလူမျိုးများ၏ ဂါရဝပြုနည်း ဖြစ်သော လက်အုပ်ကလေး ချိမ့်လျက်သား ဖြစ်နေခြင်းပင်။

ဆရာဂျွန်က ရယ်ရင်းမောရင်း သင်္ဘောခန်းထဲ သုတ်သုတ်ကြီး ဝင်လာခဲ့သည်။

“သည်မယ် ညည်းအတွက် ငါယူလာတာလေး ကြည့်စမ်းပါဦး”

ဆရာဂျွန်က မြန်မာစကားဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ လေသံက တိုင်းတစ်ပါးသား တစ်ယောက်၏ ဝံ့ပျံ့ဆိုတာ ဒေါ်လီ သတိထားမိသည်။ သူက အိတ်ထောင်ထဲ လက်နှိုက်လိုက်ပြီး စက္ကူပါးဖြင့် ထုပ်ထားသော နဂထာ လက်ကောက်တစ်ကွင်းကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ဒေါ်လီ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆွဲလိုက်ပြီး လက်ကောက်ကွင်းကို စွပ်ပေးသည်။

“ငါ့မိန်းမပစ္စည်းကွဲ့။ ညည်းဖို့ သတ်သတ်ချန်ထားတာ”

ဒေါ်လီက ဝတ်ထားသည့် လက်ကောက်ကွင်းကလေးကို လက်ကောက်ဝတ်မှ ချွတ်ယူပတ် လျှည့်နေခဲ့သည်။ သင်္ဘောခန်း ပြတင်းပေါက်ဆီမှ ဝင်လာသော အလင်းကွက်ပြောက်ထိုးက

အခန်းတွင်းမှာ တဖျပ်ဖျပ်တောက်လျက်ရှိရာ အရောင်တင်ထားသည့် နဂထာလက်ကောက်၏ တာကွက်၊ မျက်ကွက်များသည်လည်း လက်လက်ထနေလေသည်။ ဆရာဂျွန်က ဒေါ်လှိုကို သူ့ လက်ဖြင့် သိုင်းဖက်လိုက်သည့်အခါ ထိုဖိစီးမှုအောက်မှာ ကြောက်စိတ်တွေ စိမ့်ယိုကျလာသလို ခံစားနေရသည်။

ဒေါ်လှိုက ဆရာဂျွန်ကို ရှက်ရွံ့ရွံ့အပြုံးဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။
“တော်တော်ကို လှပါတယ်ဆရာ။ ကျွန်မ တန်ဖိုးထားပါတယ်”

သဘောခန်းတံခါးပိတ်စီစဉ် စောင့်ကြည့်နေသည့် ကုမားရ်ကတော့ ပြီးခဲ့သည့် ရက်များ ဆီက သူမကို သိုင်းဖွဲ့နေခဲ့သည့် မြူတွေကြားမှာ လျှပ်စီးတစ်ချက် ပြက်လိုက်သည်ကို မြင်ခဲ့ရပြီ။ ဒေါ်လှိုကို ကသောကမျောခေါ်လိုက်သည်။

“သွားကြစို့၊ မြင်းရထားစောင့်နေပြီ”

ဆရာဂျွန် တိုက်ခန်းရှိရာ ဘလက်ဘန်းလမ်းသို့အသွား မြင်းရထားပေါ်မှာ ဆရာဂျွန် က သူ့အိတ်ထောင်ထဲကို လက်နှိုက်ပြန်လေ၏။

“ဒါတော့ မင်းအတွက်ပေါ့ကွာ ကုမားရ်”

ဆရာဂျွန် စက္ကူပါးဖြင့် ပတ်ထားသော ခပ်လုံးလုံးပစ္စည်းလေးကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ကုမားရ်ကို သတိနှင့်ကမ်းသည်။

စက္ကူပါးကို မြေလိုက်သည့်အခါ ချည်လုံးတစ်လုံးလို တစ်ကြိုးနှင့်တစ်ကြိုး ထွေးရစ် ထားသော ကြိုးမျှင်ကလေးများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ပျော့အိအိအလုံးကလေး တစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။ ကုမားရ် ဘောလုံးကလေးကို မျက်နှာဆီ မြောက်ယူကာ နမ်းကြည့်သည်။ အနံ့အသက်စိမ်းကြောင့် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ဒါ ဘာလဲ”

“ရာဘာ”

ဆရာဂျွန် အင်္ဂလိပ်စကားကို သုံးသည်။

“ရာဘာ ဟုတ်လား”

ကုမားရ်က သည်အမည်ကို မှတ်မိလိုက်သော်လည်း ဘယ်သင်းဘယ်အရာ ပြောဖို့တော့ ဝေဝေဝါးဝါး ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဘောလုံးကလေးကို ဒေါ်လှိုကို ကမ်းလိုက်တော့ ဒေါ်လှိုက နမ်းကြည့် သည်။ ဆတ်ခနဲ တွန့်ဆုတ် သွားလေ၏။ အနံ့က လူကဖန်တီးထားသည်ထက် သစ်ပင်တစ်ပင် ကလာသော သဘာဝအနံ့ ဖြစ်နိုင်သည်။ လူ့ချွေးလို ‘စိမ့်ထွက်ခဲ’နဲ့ ရနေသည်။ ကုမားရ်က သူ့ဆရာကို နားမလည်နိုင်သလို မေးသည်။

“ဆရာ ဒါဘယ်က ရလာတာလဲ”

“ငါ့ဇာတိမြို့ မလက္ကာကကွ”

ကုမားရ် အိန္ဒိယနိုင်ငံရောက်နေခိုက်တွင် ဆရာဂျွန်သည်လည်း ခရီးယာယီထွက်ခဲ့ သည်။ မိတ်ဆွေများထံ အလည်အပတ်သွားရင်း၊ မယားဘက်မှ ဆွေမျိုးများကိုရှာရင်း အရှေ့ဘက် ခရီးဖြစ်သည့် မလက္ကာသို့ ထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မလက္ကာမှာ ခရီးတစ်ထောက်နားနေစဉ်အတွင်း

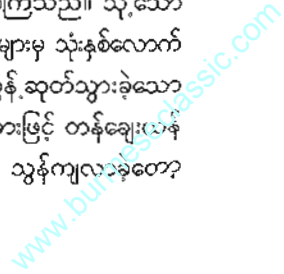
သွားလေသူ ဇနီး၏အုတ်ဂူကိုပါ ရောက်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးအခေါက် ရောက်ခဲ့သည်ပင် နှစ်တမ်း ကြာခဲ့ပြီ။ သည်ကြားကာလမှာ မလက္ကာသည်လည်း အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲခဲ့သည်ကို ချက်ချင်းသတိထားမိလိုက်သည်။ အသစ် အသစ်တို့ ဝင်ရောက်နေပြီကော။ သူ့မှတ်မိသလောက် လျန်ခဲ့သော နှစ်များတုန်းကတော့ မလက္ကာမြို့၏ဆိပ်ကမ်းမှာ သဲနန်းပိုချမှုကြောင့် ကောလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒေသ ကုန်သည်တို့သည်လည်း မြောက်ဘက် ပီနန်ကျွန်းသို့လည်းကောင်း၊ တောင်ဘက် စင်ကာပူသို့လည်းကောင်း ရွှေ့ပြောင်းသွားကြခြင်းတို့ကြောင့် မြို့ကလေးသည် တဖြည်းဖြည်းချင်း မြောက်ခန်းသွားခဲ့သည်။ သည်ဘက်ကာလတွေမှာတော့ မလက္ကာသည်လည်း ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲ လာသည်နေရာ ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ မြောက်ကပ်ကပ်မြို့ဟောင်း၏ ရွှံ့တသောသောသဘောမှ မြန်မြန် ဆန်ဆန် ထင်သာမြင်သာရှိလာခဲ့သည်။ ဆရာဂျွန်ကိုယ်တိုင် မလက္ကာတွင်ရှိနေစဉ် တစ်ရက်မှာ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက သူ့ငယ်စဉ်ဘဝကတည်းက မှတ်မိနေသည့် ဂျွန်မာတင် ဆိုသူ နေထိုင်ရာ မြို့ဆင်ခြေဖုံးဘက်ကို ခေါ်သွားခဲ့သည်။ သည်ဧရိယာမှာ တစ်ခါက မုဒရက်ပင်တွေကြား ငရုတ် ကောင်းပင်တွေ စိုက်ပျိုးထားသည့် ဥယျာဉ်မြေမြေကလေး တစ်ဒါဇင်လောက် ရှိခဲ့ဖူးသည်။ အခု တော့ မုဒရက်ပင်တွေ မရှိကြတော့ပြီ။ သည်နေရာတွေမှာ ပင်လုံးဖြောင့်ဖြောင့်၊ ပင်စည်သွယ်သွယ် ပင်ပျိုးကလေးတွေ ရှိနေကြပြီဖြစ်၏။

ဆရာဂျွန်က သည်အပင်တွေကို အလေးအနက်ကြည့်နေရာက အပင်၏အမည်ကို မဖော်နိုင်ဘဲ ရှိနေခဲ့သည်။

“ဒါ ဘာပင်တွေလဲ”

“ရာဘာ”

ပြီးခဲ့သည့် ကိုးနှစ်လောက်က မလက္ကာမြို့တွင် လူသိများသော မျိုးကောင်းရိုးကောင်း၊ တရုတ်လူမျိုး မိသားစုတစ်စုမှ ပေါက်ဖွားသူ မစ္စတာတန်ချေးယန်ဆိုသူက သူပိုင် ငရုတ်ကောင်းခြံကို ရာဘာစိုက်ခင်းအဖြစ် ပြောင်းပစ်လိုက်သည်။ ခရစ်နှစ် ၁၈၉၇ ခုနှစ်တုန်းကတော့ သည်စိတ်ကူးကို မှူးသွပ်မှုအဖြစ် သဘောထားခဲ့ကြသည်။ ရာဘာပင်ကို အရဲစွန့်ရသည့်အပင်အဖြစ် သိထားကြသည့် အတွက် လူတိုင်းက ကန့်ကွက်သည့် အကြံဉာဏ်တွေသာ ပေးခဲ့ကြသည်။ စင်ကာပူ ရုက္ခဗေဒ ဥယျာဉ်များ၏ပြတိုက်မျိုး မစ္စတာ ရစ်ဒလေက ဗြိတိသျှခြံစိုက်သူများအနေဖြင့် ရာဘာပင်ကို မြေစမ်း ခရမ်းပျိုး စိုက်ကြည့်ကြရန် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြိုးပမ်းခဲ့သည်။ လန်ဒန်အင်ပီရီယယ် အာကာပိုင်အဖွဲ့က ဘရာဇီးလ်နိုင်ငံမှ မျိုးစေ့ခိုးယူရေးစီစဉ်ရန်အတွက် ငွေကြေးအမြောက်အမြား သုံးခဲ့သည်။ မစ္စတာ ရစ်ဒလေကိုယ်တိုင်က စီးပွားဖြစ် ထုတ်လုပ်နိုင်သည့် ရာဘာစိုက်ခင်းတစ်ခင်း အဖို့ ဆယ်နှစ်လောက် အချိန်ယူရကောင်း ယူရနိုင်ကြောင်းကိုတော့ ဝန်ခံခဲ့ပါ၏။ မလေးယားရှိ ဥဇရာပ ခြံစိုက်သူများက သည်ဖော်ပြချက်ကြောင့်ပင် နောက်ကို ယိုသွားခဲ့ကြသည်။ သို့သော် မစ္စတာတန်ချေးယန်၏ မလျှော့သော လုံ့လဥဿဟကြောင့် သူပိုင် ရာဘာပင်များမှ သုံးနှစ်လောက် နှင့် အစေးခြစ်ယူနိုင်သည်အထိ အောင်မြင်ခဲ့သည်။ သည်အခါမှာတော့ တွန့်ဆုတ်သွားခဲ့သော ဗြိတိသျှကော်ပိုရေးရှင်းအပါအဝင် လူတိုင်းလိုလိုက ရာဘာစိုက်ပျိုးလာခြင်းအားဖြင့် တန်ချေးယန် ခင်းသည့်လမ်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြသည်ဖြစ်ရာ မြို့တွင်းသို့ ပိုက်ဆံတွေ သွန်ကျလာခဲ့တော့



သည်။ ဘီအက်စ်ဂျွန်ဂရစ်ချ် (B.F.Guodrich) ကုမ္ပဏီကလည်း အိုဟိုင်းယိုးပြည်နယ် အာခရစ် တစ်လျှောက်သို့ ကိုယ်စားလှယ်တော်များကို စေလွှတ်၍ သည်အပင်သစ် စိုက်ပျိုးကြရန် မလေးယာ- ခြံစိုက်သူများကို တိုက်တွန်းစေခဲ့သည်။ စက်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပွတ်မှုအားအတွက် သည်လို မရှိမဖြစ် ဒဏ်ခံပစ္စည်းမပါဘဲ ခေတ်သစ်စက်ယန္တရားများပြုလုပ်ရန် မဖြစ်နိုင်။ ဤအရာသည်ပင် လာမည့် ခေတ်၏ ရုပ်ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ဆန်းပေဆိုသည့် နောက်ဆုံးပေါ် ကားများတွင် ရာဘာအစိတ်အပိုင်း တွေ ဒါဇင်နှင့်ချီကာ ပါလာခဲ့သည်။ ဈေးကွက်အားဖြင့် မကုန်မခန်းနိုင်သော အလားအလာ ဖြစ်လာမည့်အပြင် ငွေကြေးအားဖြင့်လည်း စိတ်ကူး၍ပင် မရနိုင်လောက်သော အကျိုးစီးပွား ဖြစ်ထွန်းစေသည်။

ဆရာဂျွန်က သည်ကိစ္စ စုံစမ်းခဲ့သည်။ ရာဘာစိုက်ပျိုးရေးနှင့်ပတ်သက်၍လည်း သိမြင် နှံ့စပ်သူအချို့ကို မေးမြန်းခဲ့သည်။ အဖြေကတော့ အမြဲတမ်း တိုတောင်းလှပါ၏။ စိုက်ပျိုးရေး သမားများ အလိုအပ်ဆုံးမှာ စိုက်ပျိုးမြေနှင့် လူ့လုပ်အားသာဖြစ်၍ မျိုးစေ့နှင့် ပင်ပေါက်တွေက လွယ်လွယ်ကူကူ ရနိုင်ကြသည်ဆို၏။ အဓိကလိုအပ်ချက် နှစ်ရပ်ဖြစ်သည့် စိုက်ပျိုးမြေနှင့် လူ လုပ်အားတွင်လည်း မြေက လွယ်လွယ်ကူကူ ရနိုင်သော်လည်း လုပ်အားကတော့ ရှားပါးလှသည်။ ဗြိတိသျှကိုလိုနီအစိုးရက ရာဘာစိုက်ခင်းများအတွက် ကူလီနှင့် အလုပ်သမားများ တင်သွင်းရန် အိန္ဒိယကို လှမ်းကြည့်သည်။

ဆရာဂျွန်က သူ့သား မက်သယူးအတွက် မြေကလေး အနည်းအကျဉ်းဝယ်ရန် စိတ်ကူး ယဉ်မိခဲ့သည်။ သူ အလောတကြီး တွေ့လိုက်သည့်အချက်မှာ မလက္ကာမြေဈေးတွေ ထောင်တက် နေခြင်းဖြစ်၏။ သည်တော့ မြောက်ဘက် ယိုးဒယားနယ်စပ်ဘက်ကို ခရီးထွက်ဖို့ အကြံရသည်။ ဘဝင်ကျလှသည်မဟုတ်သော်လည်း ခရီးကိုတော့ ထွက်ဖြစ်အောင်ထွက်လာခဲ့သည်။ တကယ် တော့ သည်လောက်ကျယ်ပြန့်သည့် ပရိုဂျက်အသစ်ကို စထောင်ဖို့ သူ့ကိုယ်တိုင်က အရွယ်ရလာပြီး သည်အတွက် ကူမားရ်ကိုပါ ထည့်တွက်ထားရသည်။ အလုပ်သမားအင်အား စုစည်းရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ကူမားရ် ကောင်းကောင်းသိထားသူ မဟုတ်လော။ သူ့သား မက်သယူးကတော့ အမေရိကားကို နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ရောက်နေခဲ့သူဖြစ်၏။ အမေရိကားမှာ သားဖြစ်သူ မက်သယူးကိုယ်တိုင်က ဘာတွေလုပ်ကိုင်နေမှန်း မည်သူကမှ တိတိကျကျ ပြောနိုင်သည်မဟုတ်။ နောက်ဆုံးကြားထားရသလောက် အရှေ့ဘက် နယူးယောက်ကို ခရီးထွက်သွားသည်ဆို၏။ ရောက်လာသည့်စာဘစ်စောင်မှာတော့ အလုပ်အကိုင်တစ်ခုခု ရှာနေသလိုလို ရေးခဲ့သည်။ ကိုယ့် အိမ်ကိုယ့်ရာကို ပြန်လာဖို့တော့ စာထဲမှာ တစ်စွန်းတစ်စ မပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ဘက်ကတော့ သားတော်မောင် ပြန်လာဖို့ ဘာတွေတော့ဖြင့် လိုအပ်သည်ဆိုတာ စဉ်းစားထားပြီးသား။ သားဖြစ်သူ ကိုယ်တိုင်က သူ့ကိုယ်သူ မြှုပ်နှံထားနိုင်သည့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းသစ်ကြီးဖြစ်ရမည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ပိုင်ဆိုင်ရမည့်အပြင် ထူထောင်နိုင်တာလည်း ဖြစ်ရမည်။ သားဖြစ်သူက မိသားစုအသိုက်အမြှူဘဝ ထူထောင်နိုင်သေးသည်ဖြစ်ရာ ဆရာဂျွန်သည်လည်း သည်သား သည်မြေးများနှင့်အတူတကွ စိမ်းလန်းသော သစ်ပင်တစ်ခုပင်တစ်မ ဝန်းရံထားသော ဆိတ်ငြိမ်သည့်နေရာမှာ နေရဖို့သာရှိသည်။

ဆန်းကြယ်လှသော တောကောင်ကြီးအချို့၏ ဦးခေါင်းနှင့်တူသော လွင်ပြင်နောက်ဘက်ဆီက ဦးတောင်သေတစ်ခု၏ တောင်ဘက်မျက်နှာပြု ဆင်ခြေလျှောနေရာကောင်းကို ကူးတို့သဘော ကုန်းပတ်ပေါ်က မြင်လိုက်ရသည့်အခါ ဆရာဂျွန်ခေါင်းထဲမှာ သည်စိတ်ကူးတွေ ပုံဖော်နေမိခဲ့သည်။ နေရာက မြက်တော၊ ချုံတော၊ တောကြီးခေါင်ခေါင်ဆိုသော်လည်း ဘတ်တားဝါသ် ဆိပ်ကမ်း နှင့်ရော၊ ပီနန်ကျွန်းနှင့်ပါ ခရီးမဝေးလှသော အကွာအဝေးမှာရှိနေသည်။

“အခု အဲသည့်နေရာက မြေတွေ ငါ ရထားပြီ။ မက်သယူးလာမယ့်ရက်ကို စောင့်ဖို့ပဲ လိုတော့တယ်”

ဆရာဂျွန်က ကူမားရ်ကိုပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပူပူနွေးနွေး လက်ထပ်ထားသည့် အပြင် သူ့အိမ်ထောင်မှ ဘဝအရသာကို အမျှော်ကြီးမျှော်ခွဲရသူ ကူမားရ်က သူ့ဆရာ၏ အလေး အနက်ရှိမှုကို စိတ်မပါဘဲ ရှိနေခဲ့သည်။

“ဆရာရယ် ရာဘာကိစ္စ၊ စိုက်ခင်းကိစ္စတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ မက်သယူးကကော ဘာသိ မှာတဲ့တဲ့”

“ဒါ အရေးမကြီးပါဘူးကွာ။ သူ လေ့လာပါလိမ့်မယ်။ မင်းက သူ့ကို ကူညီရဖို့ပဲဟာ။ တိုသုံးယောက် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ ဖြစ်ဖို့ပါကွ။ မင်းရယ်၊ ငါရယ်၊ မက်သယူးရယ်”

ကူမားရ်က ပခုံးတွန့်သည်။

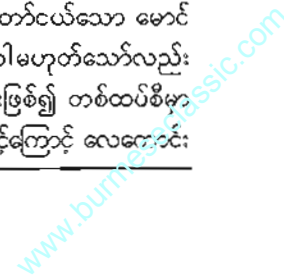
“ဆရာ ကျွန်တော် သည်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ရင် မက်သယူးလောက်တောင် တတ်လှတာ မဟုတ်ဘူးနော၊ ကျွန်တော့်လုပ်ငန်းက ‘သစ်’လေ”

“သစ်ဆိုတာ အတိတ်ကိစ္စဖြစ်သွားပြီ ကူမားရ်။ မင်း အနာဂတ်ကို ကြည့်ရတော့မယ်။ ပိုက်ဆံကောင်းကောင်းရမယ့်အပင်ကို ပြောပါဆိုရင် တခြား ဘယ်အပင်မှမရှိဘူး။ ရာဘာပင်ပဲ ရှိတယ်”

ကူမားရ်က စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် လာညစ်လိုက်သော ဒေါ်လို့လက်ကလေးကို သတိပြုလိုက် မိသည်။ ကူမားရ်ကလည်း စိတ်အေးအေးထားစမ်းပါ ဆိုသည့် သဘောအဓိပ္ပာယ်ဖြင့် တံတောင်နှင့် ပြန်တွက်သည်။ စကားအဓိပ္ပာယ်အားဖြင့် “ဒါက အဘိုးကြီးရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်မှုတွေထဲက တစ်ခု ပါကွာ။ ပူစရာ မလိုပါဘူး” ဆိုသည့်သဘောဖြစ်သည်။

* * *

သူမ၏ မုဆိုးမဘဝတွင် လောလောလတ်လတ် ကြိုကြိုကဲ့ရဲ့သော သောက ပရိဒေဝ စသည့် စိတ်၏ မသာယာခြင်း၊ ကိုယ်၏ မသာယာခြင်းများနောက်ပိုင်း ကာလကတ္တားမြို့ရှိ မိဘနေအိမ်ဖြစ်သော ‘လန်ကာဆုကုာ’သို့ ဥဗ္ဗဒေဝီ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ ဥဗ္ဗဒေဝီ မောင်နှမ သားချင်း များများမရှိ။ တစ်အူထုံဆင်း မွေးချင်းဟူ၍ သူမထက် တော်တော်ငယ်သော မောင် တစ်ယောက်သာရှိသည်။ ဥဗ္ဗဒေဝီမိဘများနေအိမ်မှာ သိပ်ပြီး ထည်ထည်ဝါဝါမဟုတ်သော်လည်း ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း သက်သောင့်သက်သာတော့ရှိသည်။ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးဖြစ်၍ တစ်ထပ်စီမှာ အခြမ်းစပ် လသာဆောင်တစ်ဆောင်စီ ထုတ်ထားသည်။ မျက်နှာကြက်မြင့်မြင့်ကြောင့် လေကောင်း



လေသန်နှင့် အလင်းရောင် ကောင်းကောင်းရသည်။ ပူပြင်းလှူချည်ဆိုသော နွေအခါများမှာပင် အေးမြနေတတ်သော ကျောက်သားကြမ်းခင်းတွေ ခင်းထားသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဥမ္မာ၏အိမ်အပြန်ခရီးမှာ ပျော်စရာကောင်းလှသည်လိုတော့ မဆိုသာပါ။ ဥမ္မာ၏ ဖခင်က ရှေးဟောင်းသုတေသနပညာရှင်ဖြစ်၍ ပညာတတ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ပညာတတ် အတွေးအခေါ်ရှိသူဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ဘာသာထုံးတမ်းအရ မုဆိုးမများအပေါ် ထားရှိသော ကန့်သတ်ချုပ်ချယ်မှုတွေကို မစူးမရည်း လိုက်နာစောင့်ထိန်းစေချင်သူ မဟုတ်။ ဟိန္ဒူဘာသာဝင် မုဆိုးမများ လိုက်နာရသော တင်းကျပ်သည့် စည်းကမ်းများနှင့်ပတ်သက်၍ အိမ်နီးပါးချင်းတို့၏ ပြစ်တင်စကား တင်းဆိုခြင်းမှ လုံးလုံးလျားလျား ကင်းပစေချင်သူလည်း ဖြစ်သည်။ ထို သိမြင်နားလည်မှုထဲမှာ သမီးဖြစ်သူ ခံစားနေရသော အတိတ်ကုမ္ပဏီအထွေထွေ လျော့ပါးသက်သာကောင်းစေဆိုသည့် သဘောလည်း ပါပါ၏။ သို့သော် လူမှုနယ်ပယ်အတွင်းနေထိုင်ရသူ မုဆိုးမတစ်ဦးအနေဖြင့် ဥမ္မာဘဝသည်လည်း ကြမ်းတမ်းသော ကန့်သတ်မှုနှင့် ချို့တဲ့ဆုံးရှုံးမှုတွေ ထဲက တစ်မျိုးမှာတော့ ရှိနေရဆဲဖြစ်သည်။ သူမ၏ဆံပင်တွေကို တိညှပ်ပစ်လိုက်ရသည်။ အသားနှင့် ငါးကို ရှောင်လိုက်ရသည်။ အဖြူရောင်ကလွဲ၍ အခြားအရောင်အသွေး အဆင်ဆန်းတွေကို ဝတ်ဆင်ခွင့်မရှိ။ သူမ၏အသက်သည်ပင် နှစ်ဆယ်ရှစ်နှစ်သာ ရှိသေးသည်ဖြစ်ရာ ရှေ့ခရီးတစ်လျှောက် ရပ်တည်ရမည့် ဘဝသက်တမ်းတွေ ကျန်သေးသည်။ လတွေ ညောင်းလာသည်နှင့်အမျှ မြေရှင်းရ ဦးမည့် ကိစ္စတွေကို ခေါင်းထဲ ထည့်ရမည်ဆိုတာကိုလည်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိလာခဲ့သည်။

လက်ငင်းအားဖြင့် သွားလေသူ ခင်ပွန်းသည်၏အခြေအမြင်ရှိမှုဖြင့် စိုစိုပိုပိုထားခဲ့သော အငြိမ်းစား လစာငွေတွေကြောင့် ဥမ္မာအဖို့ မကြောင့်မကြာနေရသော တစ်ကိုယ်ရေဘဝမှာ ရှိခဲ့ပါ၏။ ခင်ပွန်းသည် ကောလိပ်တော်အရာရှိမင်း ရှိစဉ်က အင်ပါယာအတွင်း အကျိုးအမြတ် အများဆုံးရနိုင်သည့်အလုပ်တွေထဲက တစ်ခုကို လက်ဆုပ်လက်ရ ရှိခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ကွယ်လွန်ချိန်မှာတော့ အကျိုးအမြတ်ကြီးလှသော ရင်းနှီးမြုပ်နှံမှု အတော်များများ ထားခဲ့သည်ကို တွေ့ရသည်။ သည်စီးပွားရေးလုပ်ငန်း အတော်များများထဲမှာ ဇနီးဖြစ်သူ ဥမ္မာ၏ အမည်ပေါက်ထားခဲ့သည် လုပ်ငန်းတွေလည်း ရှိခဲ့သည်။ သူမအဖို့ ဘဝနေရေးကလည်း ကျောလှဲလှည့်အပြင်၊ ရင်အုပ်မကွာ ပုံပြင်ရမည့် သားထောက်သမီးခံလည်း မရှိသူဆိုတော့ အိမ်မှာချည်း ခြေကုပ်လက်ခြံနေရမည့် ဘဝမျိုးမဟုတ်ဘဲ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်ပါနိုင်ခဲ့သည်။ သည်အတွက်လည်း ရန်ကုန်မြို့သို့ အလည်အပတ်ခရီးလာရောက်ရန် ဖိတ်ကြားသော ဒေါ်လှီထံမှ စာတစ်စောင် ရရှိရန်မှာတော့ ဥမ္မာအဖို့ ဆုံးဖြတ်ရန် အကြောင်းရှိလာလေသည်။ နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ ခရီးခတင်း ထွက်ရန်အတွက် သည်စာသည်ပင် အကောင်းဆုံးဖြစ်နိုင်ခြေဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားခဲ့လေပြီ။ ခရီးဆုံးသို့ ဆိုက်ရောက်သည့်အခါ ဥမ္မာဒေက တိညှပ်ရသော ဆံပင်ကို ကာရန်အလိုငှာ ခေါင်းကို ရှောင်စောင်ကလေးဖြင့် ခြုံထားခဲ့သည်။ ဒေါ်လှီရော ကုမားရ်ပါ ဘားလမ်း ဆိပ်ခံတံတားအရောက် ခရီးကြိုကြသည့် ဖြစ်ရာ ဥမ္မာ လျှောက်လာသည်နှင့် ဒေါ်လှီကိုယ်တိုင် ဥမ္မာခေါင်းပေါ်က ရှောင်စောင်ကို ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စများ မျက်နှာကို အုပ်ထားရတာတဲ့ ဥမ္မာရဲ့၊ သည်လိုမှ ကြည့်ကောင်း တယ်ထင်တာပဲ”

ဒေါ်လှီနှင့် ကုမားရ်တို့က ကြည့်မြင်တိုင်ရပ်ရှိ သူတို့ပိုင် အိမ်သစ်ဆီကို တိုက်ရိုက်ခေါ်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း သည်အိမ်သစ်ကို ပူပူနွေးနွေး ပြောင်းရွှေ့လာခါစဖြစ်၍ ဆောက်လက်စ တန်းလန်းသာ ရှိသေးသည်။ အိမ်က ဖုတ်ပူမီးတိုက် ဆောက်လိုက်ရသည့် အတွက် နည်းနည်းတော့ ဖြစ်ကတတ်ဆန်းနိုင်သည့်အပြင် ပုံကလည်း ရှေးပုံ ရိုးရိုးသာဖြစ်၏။ လေးထောင့်စပ်စပ်ပိုင်းတိုက်ထဲမှာ ဖွဲ့ထားသော အခန်းချင်းဆက် အခန်းနှစ်ခန်းငဲ့ ဖြစ်၏။ ကြမ်းခင်းတွေကို အရောင်တင်ကျောက်ပြားနီများ ခင်းထားပြီး အိမ်ပိုင်းအတွင်းမှာတော့ စင်္ကြံသဏ္ဍာန် လသာဆောင်တို့ဖြင့် အနားသတ်ထားသည်။ လက်ရန်းတွေက ခပ်ငေါငေါ သံကြွပ်တန်းများဖြစ်၏။ ဝင်းပတ်လည် စည်းရိုးတစ်လျှောက် ပင်မအိမ်နှင့်ခွဲထုတ်ထားသော အိမ်ကလေးတွေလည်း ရှိသေးသည်။ သည်အိမ်တွေမှာတော့ အစောင့်များ၊ မာလီများနှင့် အခြားအလုပ်သမား အိမ်ထောင်စုတွေ နေထိုင်ကြသည်။

ရန်ကုန်မြို့သည် ဒေါ်လှီအဖို့ရော ဥမ္မာအတွက်ပါ နိုင်ငံရပ်ခြားမြို့ကြီးတစ်မြို့အဖြစ်သာ ရှိသေးသဖြင့် နှစ်ဦးအတူတကွ စူးစူးစမ်းစမ်း သွားလာနေခဲ့ကြသည်။ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကို အတူသွားဖူးကြသည်။ ဥမ္မာဦးလေး နေထိုင်ရာ ကုလားရပ်ကွက်ဖြစ်သည့် ‘ကာလာဘာစတီး’ကို အတူရောက်ကြသည်။ ကျိုက္ကဆံမြင်းကွင်းမှာ ပြုလုပ်နေသော မြင်းပွဲမှာလည်း တပူးတွဲတွဲ။ မြစ်ကူးချောင်းခြား တညင်(သံလျင်)ဘက်က လမ်းကျဉ်းကလေးတွေထဲ ရောက်ကြသကဲ့သို့ တပ်မြေတစ်လျှောက် ကားနှင့်သွားကြတာမျိုးလည်း ရှိပါ၏။

ဒေါ်လှီကတော့ ရောက်လေရာတိုင်းမှာ တာစားလှသူဖြစ်သည်။ သဲကြီးမဲကြီးရှိကြသည်။ အရှင်နှစ်ပါးနှင့်တကွ တိုင်းတစ်ပါးမှာ စံမြန်းတော်မူနေရသော တော်ဝင်မိသားစုများ၏ ဘဝအကြောင်းခြင်းရာများနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အတောမသတ်အောင် မေးတတ်ကြသောသူ၊ သိကျွမ်းခင်မင်သူများ ဝိုင်းအုံနေတတ်သည်။ ဒေါ်လှီမိမိလည်း သည်အကြောင်းတွေကို မျှဝေပြောပြရာက အတော်လေး လူသိများသူဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဥမ္မာအတွက်တော့ အချိန်နာရီများသည် ကြည်ကြည်နူးနူးကုန်ခဲ့သည်။ ဒေါ်လှီနှင့်အတူ အပြင်ထွက် လည်ပတ်ရသဖြင့်လည်း လုပ်စရာကိုင်စရာမရှိလောက်အောင် ငေါင်းစင်းစင်း ဖြစ်နေရ တာမျိုး မရှိ။ သို့သော် ရက်သတ္တပတ်တွေ ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ဒေါ်လှီအပေါ် ခံစားမှုတစ်မျိုး ရှိလာခဲ့သည်။ ဒေါ်လှီမှာ စိတ်နှစ်ကိုယ်နှစ် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်မှုနှင့် သူမကိုယ်တိုင်၏ ကိုယ်ပိုင်အခြေအနေတွေကြား အကွာအဟာကို ဥမ္မာ မြင်လာရသည့်အခါ မခံမရပ်နိုင်လောက်သော နာကျင်မှုဖြင့် သတိထားမိလာခဲ့သည်။ သည့်အရင်ကဆိုလျှင် ဒေါ်လှီအိမ်ထောင်ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ မကြာခဏဆိုသလို ဥမ္မာကိုယ်တိုင် တွေးမိခဲ့တာရှိသည်။ ဒေါ်လှီဟာ ရတနာဂီရိခံအိမ်တော်မှာ မွန်းကျပ် လှောင်ပိတ်နေရတဲ့ဘဝက လွတ်မှလွတ်ပါစေတော့ ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ကုမားရ်ကို လက်ထပ်ခဲ့တာများလား။ အခုကော မေတ္တာရစ်ငင် ချစ်စိတ်တွေ ဝင်ခဲ့ပြီလား။ အဲသလို မဟုတ်သေးဘူးလား။ လောလောဆယ် သည်လင်နှင့် သည်မယားကို ရောင့်ကြည့်

အကဲခတ်ရသလောက် သည်အကြောင်းရင်းခံများသည် အပြန်အလှန်အားဖြင့် တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး သိပ်ကြီး သီးခြားမဆန်သလို ရှိနေခဲ့သည်။ သည်အကြောင်းရင်းခံ တစ်ခုချင်းစီသည်လည်း အရပ်ဆက် ပဟေဠိပြားပေါ်တွင် ပုံပျက်နေသည့် အရပ်အပိုင်းစကလေးတွေ တွယ်ဆက် တပ်ဆင် ထားသလို တစ်ခုလုံးပုံပေါ်အောင် ဖော်ရသည့်အထဲက အစိတ်အပိုင်းတစ်ပိုင်းအဖြစ်သာ တင်ဆက်နေကြသလို မြင်ခဲ့ရသည်။ ဒေါ်လီညာဉ်အတိုင်း ဘာကိုမှ အလျှော့မပေးချင်သည့် စိတ်ကလေး ခံနေသည့်ဖြစ်ရာ သူမ မသိခဲ့သော၊ သိရန်အကြောင်းလည်း မရှိနိုင်သော အရာ ကိစ္စအားလုံးကို သိလှပြီဆိုသည့် ဂုဏ်ခံနေတတ်ခြင်းကပင် သူမကိုယ်သူမ 'ပြည့်စုံ'လှပြီ အထင် ရောက်နေတာကိုလည်း ဥမ္မာ မြင်နေရသည်။

ဒေါ်လီရော ကူမားရံပါ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဘာကိုတော့ဖြင့် နှစ်သက်သည်၊ ဘာကို တော့ဖြင့် မနှစ်သက်၊ ဘာကိုတော့ဖြင့် စိတ်ပါဝင်စား၍ ဘယ်လိုစရိုက်ဝါသနာတော့ ရှိသည် ဆိုတာလောက်သာ အပြန်အလှန်အားဖြင့် အနည်းအကျဉ်း သိကြပုံပေါ်သည်။ အံ့ဩစရာ ကောင်းသည့်အချက်မှာ သူတို့ချင်း၏ ချစ်ခြင်းသံယောဇဉ် နောင်တွယ်မှုကို အားနည်းစေသည်ဟု မထင်မိကြခြင်းနှင့် အပြန်အလှန် သဘောမပေါက်ခြင်းများကပင် သူတို့အိမ်ထောင်ကို ခိုင်မြဲစေ ခဲ့ကြောင်း ဥမ္မာဒေဝီ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်နိုင်ခဲ့သည်။ ဥမ္မာဒေဝီကိုယ်တိုင်နှင့် သွားလေသူ ခင်ပွန်းသည် ကောလိပ်တော်အရာရှိ ကြားမှာတော့ကော။ နောက်ဆုံး ဖြစ်လာနိုင်သည့် အခြေ အနေတိုင်းသည် ရှင်းလင်းတိကျသော စည်းမျဉ်းများနှင့် အနက်အဓိပ္ပာယ်များ၏ လွှမ်းမိုးမှုကို ခံခဲ့ရတာတွေ များခဲ့သည်။ သူမနှင့် ကောလိပ်တော်အရာရှိ ကြားမှာတော့ ဘာတော့ဖြင့် ကြိုက်လောက်သည်၊ ဘာတော့ဖြင့် လိုအပ်လောက်သည် ဆိုသည့်အချက်နှင့်ပတ်သက်၍ မေးခွန်း ရှိလာသည့်အခါတိုင်း အလေ့အထနှင့် ကျင့်ဝတ်ထုံးတမ်း လောကဝတ်ကိုသာ အကြွင်းမဲ့ထုတ်ဖော် ရန် နှစ်ဦးစလုံး လုပ်ကြံမြဲဖြစ်သည်။ အခု ပြန်စဉ်းစားမိတော့လည်း သူမကိုယ်တိုင်က အခါ တိုင်း ကလန်ကဆန် လုပ်လိုက်ရမှဆိုသည့် အမှောင့်စိတ်ကလေး ရှိခဲ့သူအဖြစ်မှ ခင်ပွန်းသည်နှင့် ပိုပြီးတူသလိုလို ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ သဘောအားဖြင့် သူမကိုယ်တိုင်သည်ပင်လျှင် စည်းမျဉ်းများ၊ စည်းစနစ်နှင့် ဇွဲကောင်းနပ်ကောင်း ရပ်တည်မှု သတ္တဝါတစ်ကောင် ဖြစ်လာခဲ့ရုံမက ခံစားမှု အားဖြင့်လည်း ဒေါ်လီ ခံယူပုံနှင့် လားလားမှ မတူနိုင်ဘဲ ရှိလာခဲ့သည်။

နေ့ရက်တွေ ကုန်လွန်ခဲ့သည်နှင့်အမျှ သူမတစ်သက်လုံး ခံစားခဲ့ဖူးသမျှသော စိတ် ခံစားမှုထက် အဟုန်ကြီးလှသော ကြေကွဲမှုများဖြင့် စုဖွဲ့နေမိမှန်း သတိထားမိလာခဲ့သည်။ အရာရာ လွန်ပြီးမှ သိလာရသော အကြည်ဓာတ်ထဲမှာ သူမခင်ပွန်း ကောလိပ်တော်အရာရှိကို လူအများစုက 'လူသူတော်ကောင်းကြီး'လို့ အမြဲတမ်းလိုလို ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းခဲ့ကြသည့် စကား သည်လည်း အမှန်တရားဖြစ်ကြောင်း ဥမ္မာဒေဝီ သဘောပေါက်ခဲ့ရပြီ။ တကယ်လည်း လူသူတော် ကောင်း၊ လူရိုလူဖြောင့်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်သာ။ သူ၏ ပင်ကိုစွမ်းရည်တွေ အပြည့်အဝ ဖော်ထုတ် ပြသနိုင်ရန်အတွက် လျော်ကန်သော လမ်းတစ်လမ်းကိုသော်မှ မကမ်းလင့်နိုင်သောအခြေအနေ ထဲမှာ လူဖြစ်ရသူ ဆိုသော်လည်း သူသည် ဉာဏ်ပညာကြီးမားလှသူ၊ စွမ်းရည်ရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ခရိုင်ကောလိပ်တော်အရာရှိ (အခွန်တော်အရာရှိ) အဖြစ် အရှိန်အစော်ကြီးလှသော

အခွင့်အာဏာကို ကိုင်စွဲခဲ့သည်။ ဝိရောဓိသဘောအားဖြင့်မူ သည်ရာထူးဌာနန္တရသည်ပင် စိတ် မချမ်းမသာဖြစ်ခြင်းနှင့် မရေရာခြင်းတို့ကလွဲ၍ အခြား ဘာကိုမှ ဆောင်ကြဉ်းလာနိုင်ခဲ့သည် မရှိ။ ကောလိပ်တော်အရာရှိဆိုသော အပိုင်းကဏ္ဍကို အသုံးတော်ခံခဲ့စဉ်က ကျင့်သုံးခဲ့သော သူ၏ ရွဲ့တဲ့တဲ့ ခန်းခနဲ အကျင့်စရိုက်ကို ပြန်သတိရတိုင်း သူမ ရင်ကလေး ဖိုမိရသည်ချည်း။ စားပွဲဆီမှ သူမကို စောင့်ကြည့် အကဲခတ်နေတတ်ပုံ၊ သူ၏ စီမံကွပ်ကဲမှုတွင် သည်းမခံနိုင် လောက်သော အသေးတစ်တိုက်တတ်ပုံ၊ သူကိုယ်တိုင် ရည်ရွယ်ချက်ကြီးစွာ အလေးအနက် မျှော်မှန်းထားသောမှုအားဖြင့် သူမကို ပုံသွင်းပေးခဲ့သော သူ၏ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု အကျိုးကျေးဇူးရှိပုံ။ အားလုံးကို ဥမ္မာ သတိရနေခဲ့သည်။ ကောလိပ်တော်အရာရှိခရာ သူ၏ရောင်းရင်း ဗြိတိသျှ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ၏ အားနည်းချက်ကြောင့်ဖြစ်ရသော အမှားအယွင်းများအတွက် ထမင်းလုံး တန္ဆေ ခြောက်နေတာမျိုး အလျှင်းမရှိ။ အားလုံးက သဘောကြိုက်ညီကြသည့်အချက်မှာ သူသည် သူ့မျိုးဆက် အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသားများအကြား အအောင်မြင်ဆုံး ဆိုသူတွေထဲက တစ်ဦးဖြစ်ပါပေ သည်ဆိုသည့် အချက်ဖြစ်၏။ သူသည် သူ့နိုင်ငံသားတို့၏ စံပြုအပ်သူဖြစ်ခဲ့သည်။ သည်သဘော က တစ်နေ့နေ့မှာ အိန္ဒိယနိုင်ငံသားများအားလုံး သူ့လို 'လူလွန်မသား'တစ်ယောက်၏ အရိပ် တစ်ရိပ် ဖြစ်လာမည့် သဘောပေးလား။ သန်းပေါင်းများစွာသော ပြည်သူတို့ ဘဝရှင်သန်နိုင် ရေးအတွက် နားမလည်နိုင်ဖွယ် စည်းမျဉ်းများဖြင့်ပြီးသော ထုံးတမ်းစဉ်လာ လိုက်လျောညီထွေမှု များနှင့် နေနိုင်ဖို့ ကြိုးပမ်းနေကြမှာလား။ အခြေအနေ သဘာဝနှင့်ပတ်သက်၍ အယူမှား၊ အမှတ်မှား မရှိသူ မိန်းမသားတစ်ယောက်ဖြစ်သော အကျဉ်းလှောင်အိမ်၏ တိကျသော မြင်ထောင့် တွေကို သိနားလည်သူ အကျဉ်းသားတစ်ဦးဖြစ်သော၊ ထိုထိုသော ပိတ်လှောင်အကျဉ်းကျမှု အတွင်း ကျေနပ်ရောင့်ရဲမှုကို ရှာဖွေနိုင်သူဖြစ်သော ဒေါ်လီအဖြစ်သန်များကပင် ခပ်ကောင်းကောင်း ဟု ဆိုရတော့မည်။ သို့သော် သူမသည် ဒေါ်လီ မဟုတ်။ ဒေါ်လီ ဖြစ်လာစရာလည်း မရှိ။ သူမ ၏ အစိတ်အပိုင်းအချို့သည် ကောလိပ်တော်အရာရှိ၏ ဖန်တီးမှုကို ပြန်လည် အဖတ်မသည် နိုင်မိခြင်းဖြစ်ရာ သည်ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်မှုကို ကြေကွဲဝမ်းနည်းခြင်းအားဖြင့် အလုပ်အကျွေးပြု ရန် အကြောင်းမရှိတော့ဟုဆိုလျှင် ကုစားခြင်းကို ရှာဖွေသော လုပ်ဆောင်မှုအတွက် သူမ၏ စွမ်းရည်တွေကို ချိုးကျေလိုက်ဖို့သာ သူမ၏တာဝန်ဖြစ်သည်။

တစ်ရက်မှာ ကူမားရံက ဥမ္မာကို ပြောသည်။
“အရာအားလုံးအတွက်ပေါ့လေ။ ကျွန်တော်တို့မှာ ဝတ္တရားရှိပါတယ်။ ခင်ဗျားစိတ်ထဲ တစ်သက်လုံးက အာလယ မပြောတာများရှိခဲ့ရင် ဖြည့်စွမ်းပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါရစေ”
ဥမ္မာဒေဝီက ပြုံးသည်။
“ဘာဆိုပေါ့ ဟုတ်လား”
“ဟုတ်တယ်”
ဥမ္မာက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
“ဒါဆိုရင် ကျွန်မကို ခရီးတစ်ခုအတွက် ကြိုတင်လက်မှတ် စီစဉ်ပေးပါလို့ပဲ ပြောပါရ စေတော့။ ဥရောပကိုလေ”

* * *



ဥမ္မာဒေဝီလိုက်ပါလာခဲ့သည် ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီး အနောက်ဘက်သို့ ခရီးနှင့်နေချိန်မှာ သူမကိုယ်တိုင် ဆိပ်ကမ်းစဉ်တစ်လျှောက် မြို့ကြီးများဆီမှ ပေးပို့ခဲ့သည့်စာနှင့် ပို့စကတ်များသည် ကြည့်မြင်တိုင်ရပ်ရှိ ဒေါ်လို အိမ်တံခါးဝသို့ လှိုင်းပုတ်၍ ကမ်းပေါ်တင်လာသည့်နယ်တသောသော ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ကိုလဲဘိုမြို့မှ ပေးပို့လိုက်သော မောင်လာစီးနီးယားမှ ပင်လယ်ဓာတ်ပုံတစ်ပုံနှင့်အတူ စာတိုကလေးတစ်စောင် ရောက်လာခဲ့ရာ အကြောင်းအရာအားဖြင့် ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးပေါ်တွင် အထူးခင်မင်ခွင့်ရခဲ့သော မိတ်ဆွေသစ်တစ်ဦး တွေ့နေပြီဖြစ်ကြောင်း ပါရှိခဲ့သည်။ ထိုမိတ်ဆွေမှာ မစ္စကင်ကာဒမ်ဘာရီဒတ် ဆိုသူ အမျိုးသမီးကြီးဖြစ်၍ ကာလကတ္တားမြို့၏ ထင်ရှားလှသော ဟတ်နိုလာဒတ်မိသားစုဝင်တစ်ဦး ဖြစ်သည့်အပြင် ဂုဏ်သရေကြီးလှသူ စာရေးဆရာနှင့် ပညာရှင် မစ္စတာရွမ်းမက်ရှ်နှင့် ဆွေတော်မျိုးတော် ကဗျာဆရာမ တိုရူးဒတ်နှင့်လည်း သွေးသားဝမ်းကွဲတော်စပ်သည်ဟု ဆိုသည်။ မစ္စကင်ကာ ဒမ်ဘာရီဒတ်သည် သမ္မာရင့်လှသော အတွေ့အကြုံ၊ သိမြင်နဲ့စပ်ရှိလှသော ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးတို့ဖြင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်သည့်အလျောက် ထိုသို့သော စံထားလောက်သူ အမျိုးသမီးကြီးနှင့် ကြုံကြိုက်ခြင်းသည် ပင်လျှင် ဘုရားသခင် စောင်မတော်မူခြင်း ဧကန်ဖြစ်၍ နှစ်ဦးသား လွန်စွာ စိတ်လက်ချမ်းသာ ရှိကြောင်း စာမှာ ဖော်ပြပါရှိခဲ့သည်။

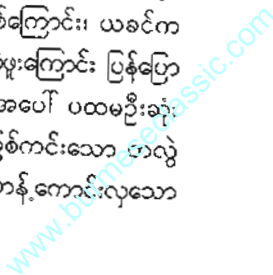
ဒေဝီက ပို့လိုက်သော ပို့စကတ်ထဲမှာတော့ ကြီးမားလွန်းလှသော ကျောက်ဆောင်တန်းကြီးနှစ်တန်းကြား စီးဆင်းလျက်ရှိသော ကျဉ်းမြောင်းမြောင်းကျောက်တွင်း ရေကြောင်းပုံတစ်ပုံပါလာခဲ့သည်။ ဥမ္မာဒေဝီက သည်ရေလမ်းခရီးကို ရောက်ဖူးရသဖြင့် တိမ်းတိမ်းမူးမူးရှိခဲ့ရသည့် အပြင် ပင်လယ်နီနှင့် အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာကို ချိတ်ဆက် ဖွဲ့စည်းထားသော သည်ရေလမ်းကို အာရဗီဘာသာဖြင့် ဘာဘ်အယ်လ်မန်ဒါဘ်^{၁၇} ဟု အသိများကြကြောင်း၊ အမိပွယ်အားဖြင့် 'ဗျာပါရ၏ အဝင်တံခါး'^{၁၈} ဖြစ်ကြောင်း ရေးခဲ့သည်။ သည့်ထက်ကောင်းသည့် အမည်နာမ မရှိနိုင်ရောလား။

အလက်ဇန္ဒားက ပို့လိုက်သည့် ဓာတ်ပုံကတော့ ခံတပ်ကြီးတစ်ခု၏ပုံဖြစ်၍ သင်္ဘောပေါ်တွင် ပါလာသမျှသော ဥရောပတိုက်သားများက ဆူးအက်တူးမြောင်းကို ကျော်ဖြတ်ချိန်မှာ မည်မျှမည်ရွေ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ရှိခဲ့ကြပုံကိုလည်း အရွှင်ဓာတ်ကလေးကဲကာ တိုတိုနဲ့နဲ့ ရေးခဲ့သေးသည်။ မစ္စကင်ကာတော့ မြေထဲပင်လယ်နှင့်ပတ်သက်၍ သူမ၏ ပြောမြဲလေပေါက်အတိုင် အလွန်မောက်မာလှသော ကိုလိုနီဝါဒသမားများအဖြစ်မှ ဖော်ရွေလှသော ဒီမိုကရက်များအဖြစ် ပြောင်းသွားသလို ထင်ရကြောင်း ပြောသည်ဆို၏။

ဥမ္မာဒေဝီက မာဆေးမြို့ရောက်သည့်အခါ သူမ၏ ပထမဆုံးသော စာရည်တစ်စောင် ပေးပို့ခဲ့သည်။ သူမရော၊ မိတ်ဆွေပုဂ္ဂိုလ်လောလော မစ္စကင်ကာတို့ပါ မာဆေးမြို့တွင် ရက်အနည်းငယ် လောက်နေကြဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ မာဆေးကမ်းခြေကို မတက်ကြခင်မှာ မစ္စကင်ကာက ဥရောပ စကတ်တိုလေး လဲလှယ်ရင်း ဥမ္မာဒေဝီကိုလည်း တစ်ထည်ယူဝတ်ရန် ငှားသည်။ ဥမ္မာဒေဝီက စကတ်တိုဝတ်ရန် စိတ်မသန်သဖြင့် ငြင်းဆန်လိုက်ပြီး ဝတ်ရိုးဝတ်စဉ် ဆာရီဖြင့်သာ သင်္ဘောပေါ်က ဆင်းလာခဲ့သည်။

အရာအတော်များများမှာ မမှားယွင်းခင်အထိ ဥမ္မာဒေဝီမုသာ သိပ်ကြီး တာမသွားသလိုလိုရှိခဲ့သော်ငြား ပုံပန်းကိုကြည့်၍ ကမ္ဘောဒီးယားလူမျိုး ကချေသည် မှတ်ထင်ကြရာက လူ့ဦးခံရတော့သည်။ သည်ရက်တွေထဲမှာ ကမ္ဘောဒီးယားနိုင်ငံ ဘုရင်မင်းမြတ် 'ဆီဆိုဝါသ်' သည် ဘုရင်နန်းတော်မှ နန်းတွင်းကချေသည် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို ပြင်သစ်နိုင်ငံသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည့်ဖြစ်ရာ ထိုအကအဖွဲ့၏ တင်ဆက်မှုကို အထူးလူကြိုက်များလှသည့်အတွက် မာဆေး မြို့သူ မြို့သားအားလုံး အရူးအမူးစွဲလမ်းခဲ့ကြသည်။ ပန်းပုပညာရှင်အကျော်အမော် ရီဒင်ကိုယ်တိုင် ပါရှိမြို့တော်မှ မာဆေးဆိပ်ကမ်းမြို့အရောက် ဆင်းလာကာ အကအဖွဲ့ဝင် ကချေသည်များ၏ ပုံတူပန်းချီကားတွေ ရေးဆွဲပေးခဲ့ရသည်အထိ အောင်မြင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အခုလည်း ဥမ္မာဒေဝီကို နန်းတွင်းကချေသည်အဖွဲ့ဝင် မင်းသမီးတစ်လက်ထင်ကာ ပိုင်းအုံနေကြခြင်းဖြစ်၍ ဥမ္မာဒေဝီက လူပရိသတ်ကြီးကို သူမသည် အိန္ဒိယနယ်ပွား မိန်းမသားသာဖြစ်ပြီး ကမ္ဘောဒီးယားလူမျိုးမဟုတ်ကြောင်း ရှင်းပြခြင်းအားဖြင့် လူတိုင်းကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်မဖြစ်စေလိုသည့် အာသီသရှိခဲ့သည်။

ဥမ္မာဒေဝီနှင့် မစ္စကင်ကာတို့နှစ်ဦးအဖို့ အံ့ဩစရာကောင်းသော အချိန်ကလေးတစ်ချိန် ရှိခဲ့သည်။ မြို့ပြရှုခင်းရှုကွက်များကို လိုက်လံကြည့်ရှုကြရာက တောနယ်အထိ အရဲကိုးကာ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ မိန်းမသားနှစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားနေကြခြင်းအတွက် ထူးဆန်းသလိုလို၊ သွေးကလေးကြွသလိုလို၊ ရင်ကလေးဖိုရသလိုလို ရှိခဲ့သည်မှန်သော်လည်း ရွာရိုးကိုးပေါက် စိတ်ပြေလက်ပျောက် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လျှောက်နေကြချိန်မှာ အခါအားလျော်စွာ အကြည့်စူးစူး အကဲခတ်ကြသည်ကလွဲ၍ ပိုင်းကြအုံကြတာမျိုးတော့ မရှိ။ ဥမ္မာဒေဝီကဆိုလျှင် သူတိုင်း သူပြည်သူ့အိမ်ရာမှာ ဘာဖြစ်လို့များ သည်လို လွတ်လပ်ပေါ့ပါးမှု မရှိရတာပါလိမ့်လို့ပင် သူမကိုယ်သူမ မေးနေမိခဲ့သည်။ ဘယ်လိုကြောင့်များ သည်လိုခရီးခတင်းထွက်ကြဖို့ အိန္ဒိယနိုင်ငံက မိန်းမသားတွေ မစဉ်းစားကြပါလိမ့်။ ဘယ်လိုကြောင့်များ သည်လို လွတ်လပ်ပေါ့ပါးတဲ့ အာရုံခံစားမှုကို အကြိုက်မတွေ့နိုင်ကြတာပါလိမ့်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တဒင်္ဂဇာပင်ဆိုဦးတော့ လွတ်လပ်ခြင်းတည်းဟူသော အရာသာကို မွေ့လျော်နိုင်စွမ်းဖို့ အထူးအခွင့်ကောင်းကို တွေးဆရန်ပင် ဒုက္ခကြီးနေရသည်ဆိုသော်လည်း သူမအဖို့မှာတော့ သူမ၏ အိမ်ထောင်ရေးအခြေအနေများကြောင့်လည်းကောင်း၊ တစ်ချက်ကလည်း ခရီးသွားစရာ ငွေကြေးကလေး စုံဖို့ပိုပိုရှိနေသည့်အတွက်ကြောင့်လည်းကောင်း သည်အခွင့်အရေးကလေး ရနိုင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဥမ္မာဒေဝီက သည်အကြောင်းတွေကို ကာဒမ်ဘာရီ (မစ္စကင်ကာ)ကို အချိန်ကလေးယူကာ ပြောပြဖြစ်ခဲ့သည်။ သည်လိုလွတ်လပ်ပေါ့ပါးမှုကို ကမ္ဘာ့နေရာအနှံ့က မိန်းမသားတွေ ဘယ်လိုကြောင့် ဆုပ်ဆုပ်ကိုင်ကိုင် မရနိုင်ခဲ့ကြတာတဲ့လဲ။ ထိုအခါ မစ္စကင်ကာ သည်စကားမှန်ကြောင်း၊ အခုလို သွားနိုင်လာကြတာကလည်း အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာ ရှိနေသည့် ဗြိတိသျှအုပ်ချုပ်ရေး၏ မဟာအကျိုးကျေးဇူးတွေထဲက တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း၊ ယခင်က မိန်းမသားတွေမှာ သည်လိုအခွင့်အလမ်းများနှင့် အကာအကွယ်ပေးမှုများ မရှိခဲ့ဖူးကြောင်း ပြန်ပြောခဲ့သည်။ သည်စကားကြားတော့ ဥမ္မာဒေဝီကိုယ်တိုင် သူမ၏မိတ်ဆွေသစ်အပေါ် ပထမဦးဆုံး သဘောမတိုက်ဆိုင်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သည်စကားသည် အခြေအမြစ်ကင်းသော ဟာလဲ့အကြောင်းပြချက်ဆိုတာ သူမ၏ဗီဇစိတ်အားဖြင့်ပင် ဥမ္မာဒေဝီ သိပါ၏။ အဟန့်ကောင်းလှသော



လက်အောက်ခံ ကျွန်ပြုထားမှုအားဖြင့် တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ လွတ်လပ်မှုကို တရားနည်းလမ်း ကျ ခွင့်ပြုဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုများ စဉ်းစားနိုင်ကြမှာလဲ။ တကယ်တော့ လှောင်ချိုင့်ကြီးကြီးထဲကို မဆင့်ရင်ကန် ထိုးသွင်းရန် လှောင်ချိုင့်ကို ဖွင့်ထားခြင်းမျိုးသာဖြစ်သည်။ သာမန်ပြည်သူတို့အဖို့ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုကို ရင်စည်းခံနေကြရသည့်နေရာမှာ ဘယ်လိုလူ့အသိုက်အဝန်းက လွတ်လပ်ခြင်း လမ်းကို ရယူရန် မျှော်လင့်နိုင်ကြမှာလဲ။ မိန်းမသားနှစ်ယောက် အချိန်ကလေးယူကာ အချေ အတင် ပြောကြဆိုကြပြီးသည့်နောက်မှာတော့ ဥမ္မာဒေဝီက သူမ၏မိတ်ဆွေသစ်ကို အမြင်မှန်ရ အောင် ဘဝင်ကျစေနိုင်ခဲ့ခြင်းအားဖြင့် အောင်နိုင်ခဲ့သည်။ သူမထက် အသက်အရွယ်အရရော၊ ဉာဏ်ပညာအရပါ ကြီးရင့်သူပီပီ သည်အချေအတင်ပြောဆိုမှု ပြီးကတည်းက ဥမ္မာဒေဝီ စကားပြော လျှင် အမြဲတမ်း ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ရှိလာခဲ့ခြင်းသည်ပင် အောင်ပန်းဆွတ်လိုက်နိုင်သလို ခံစား ရသည်ဆို၏။

ဥမ္မာဒေဝီ ပေးပို့လိုက်သော စာရှည်ကြီးကို ဖတ်နေချိန်မှာ ဒေါ်လီ ခုတင်ပေါ်တွင် ရှိနေခဲ့သည်။ ဝမ်းဆွဲဆရာမတစ်ယောက် ညွှန်ထားသော အနံ့မွန်မွန် ဆေးတစ်မယ်ကို သောက်ထား ပြီး အနားယူနေခြင်းဖြစ်၏။ ပြီးခဲ့သည့် ရက်သတ္တပတ်တွေထဲမှာ သူမတွင် ကိုယ်လေးလက်ဝန် ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း သံသယရှိခဲ့ရာက မကြာမတင်မှာပင် သည်ဝမ်းတွင်းဗီအေသီကို အတည်ပြု နိုင်ခဲ့သည်။ သည်ကတည်းက လိုအပ်သမျှ ဆေးအမယ်မယ် မှီဝဲရင်း အနားယူချိန်ကလေးပေးကာ ကျန်းမာရေးနှင့်ညီညွတ်အောင် နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ သို့သော်လည်း အိမ်ထောင်ဗဟိုရများနှင့် သူမ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဖရိုဖရဲအခြေအနေတွေကြောင့် အနားယူဖို့ဆိုတာ အမြဲတမ်း လွယ်ကူ လှသည်တော့မဟုတ်။ ဥမ္မာဒေဝီဆီက စာတစ်စောင်ရောက်လာလို့ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့် ထိုင်ဖတ် နိုင်ဖို့ပင် ဟိုကသည်က အနှောင့်အယှက်တွေကြောင့် ခေါင်းအေးအေးထားဖို့ ခက်လှသည်။ ထမင်းချက်နှင့်ပြောရသည်။ ဦးဘကျော်နှင့်ပြောရသည်။ ဆောက်လက်စ လုပ်ငန်းတွေအတွက် ပန်းရန်သမား၊ အုတ်စီသမားတွေနှင့် အော်ရဟစ်ရတာတွေရှိသည်။ ညနေစာ ဘာချက်ရင် ကောင်းမလဲဆိုတာကအစ ဆောက်လက်စ ဧည့်ဆောင်အတွက် ကြိုတင်ငွေထုတ်ယူမည့် ဦးဘကျော် ကို ဘယ်လောက်ပေးရင်ကောင်းမလဲအဆုံး သူမ ပါနေရသည်။ ဥရောပတစ်ခွင် လွတ်လပ်ပေါ့ပါး စွာ တစ်ကိုယ်တော် လျှောက်သွားနေနိုင်သည့် ဥမ္မာဒေဝီအကြောင်း ခေါင်းရောက်ဖို့လည်း ကြိုးစား ရသည်။ သူမကိုယ်တိုင်က သည်လို သွားချင်လာချင်စိတ် မရှိသော်လည်း ဥမ္မာဒေဝီအဖို့ ဘယ်လို ကြောင့် သည်လိုပျော်ရွှင်မှုတွေ ရယူနိုင်ခဲ့သလဲဆိုတာ ဗီအေသီခံအားဖြင့် သိထားပါ၏။

သူမ၏ နေ့စဉ်ဘဝမှာ ခဲကြီးယဉ်းကြီး ဖြုတ်စပျင်းတောင်းတွေ ကျပ်ဆို နေတာမျိုး မရှိသော်လည်း ခေါင်းထဲမှာ နေရာမရှိသလို ထင်နေမိတာတော့ရှိသည်။ လွတ်လပ်ခြင်း၊ အချုပ် အချယ်ကင်းခြင်း စသော အကြောင်းကိစ္စတွေလို ပြဿနာတွေမှာ အေးအေးလူလူ စိတ်မရောက်ရ လောက်အောင် ပါးရှားနေရတာကိုတော့ စိတ်ထိခိုက်ရသည်။

ဒေါ်လီခမျာ ဥမ္မာဒေဝီထံ စာပြန်ဖို့ ကလောင်ကောက်ကိုင်လိုက်တိုင်း ဘာရေးလို့ရေးရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေရသည်။ သူမဘဝမှာ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးကျေနပ်မှုသဘောပါသော အဆက်အသွယ် မရှိခဲ့တာလည်း ပါပါ၏။ ဒေါ်လီက ပြန်စာမှ ဖြစ်စေတော့သဘောဖြင့် ကြိုးစားပြီး ရေးကြည့်

သည်။ ဥပမာ ပြီးခဲ့သည့်ဗုဒ္ဓဟူးနေ့က ရုတ်တရက်ကွယ်လွန်ရှာသော မိတ်ဆွေ ဒေါ်သို့အကြောင်း၊ ရှိအင်ကုမ္ပဏီမှာ ပရိဘောဂအသစ်တွေကြည့်ရန် ဘယ်လိုသွားခဲ့ကြပုံအကြောင်း၊ ကျိုက္ကဆဲမြင်းကွင်း ကို နောက်ဆုံးအခေါက် ရောက်ခဲ့ပုံအကြောင်း၊ ဒီပြဲမှာ ကုမားရ်သည်ပင် ရှုပ်ပိတစ်ထောင် ပျော့ပျော့ လောက် နိုင်ခဲ့ပုံအကြောင်း၊ မြင်းပုကလေးတစ်ကောင်ဝယ်ရန် ဟာသလုပ်ခဲ့သည့်အကြောင်း စသည်ဖြင့် အကြောင်းရှာပြီးရေးရန် အားထုတ်ကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘယ်လိုအကြောင်း အရာသော်မှ စာရွက်ပေါ် ရောက်မလာခဲ့။ သေချာတာကတော့ ဥမ္မာဒေဝီ ဖော်ပြခဲ့သည့် အကြောင်း အရာတွေကို မပြန်ကြားနိုင်ခြင်းဖြစ်၏။ ဥမ္မာဒေဝီစာကို အလိုက်သင့် မတုံ့ပြန်နိုင်သည်ထားဦး တော့၊ ရေးမည်ဆိုလျှင် သူမတွင် တွယ်ငြိနေပြီဖြစ်သော ကိုယ်လေးလက်ဝန်ကိစ္စ၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင် လွယ်ပြီဆိုကတည်းက အပျော်ကြီးပျော်နေသည့် ကုမားရ်၏ခံစားမှု၊ သားယောက်ျားလေး မွေးတော့ မည်ဆိုလည်သဘောဖြင့် နာမည်တွေ ရွေးနှင်သည့် ရူးသွပ်မှုတွေကို ရေးမည်ဆိုလျှင်လည်း ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် သည်ကိစ္စများနှင့်ပတ်သက်၍ သူမမှာ အစွဲရှိသည်။ သူမ၏ကိုယ်ဝန်ဆောင်လွယ်ထား ခြင်းကို ဇနီး ခင်ပွန်း နှစ်ဦးစလုံးက မလွဲမရှောင်သဘာဝအချိန်ကာလတစ်ခုအထိ လူသူလေးပါး မပေါက်ကြားစေလိုခြင်းနှင့် အထူးသဖြင့် ဥမ္မာဒေဝီထံ သည်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်သရွေ့ စာမရေးလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ သားသမီး မထွန်းကားခဲ့ရာသော မိန်းမသားတစ်ယောက်၏အားနည်းချက်ကို ခိုင်းနှိုင်း ပြရာရောက်နိုင်သည့်အပြင် သူမဘဝတွင် ရှိလာတော့မည့် မိသားစုဘဝကို ဝါရာကြွားရာ ရောက်မှာ ကို စိုးရှာတာလည်း ပါပါသည်။

နောက်ထပ် နှစ်လလောက်အထိ ဥမ္မာဒေဝီက အဆက်အသွယ်တစ်စုံတစ်ရာ ရောက်မလာ တဲရှိခဲ့သည်။ ရက်သား ရလာသည့်နှင့်အမျှ ဒေါ်လီခမျာ အိမ်နိုင်စွမ်း လျော့သည်ထက် လျော့လာ ခဲ့သည်။ ကုမားရ်ကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ စိုးသည့်အတွက် သူမ၏ကိုယ်ပိုင်အခန်းကိုပင် ရွေ့လာခဲ့ပြီ။ စောင့်ရှောက်လက်စ ဝမ်းဆွဲဆရာမကတော့ ကိုယ်ဝန်နှင့်ပတ်သက်၍ အရာအားလုံး ပုံမှန်အတိုင်း ဆက်လက်ဖြစ်ထွန်းနေသည်ဆိုသော်လည်း ဒေါ်လီ ကိုယ်တိုင်ကတော့ ကိုယ့်ခံစားမှု နှင့်ကိုယ် ဘဝင်မကျနိုင်ဘဲရှိခဲ့သည်။ တစ်စုံတစ်ရာ လွဲချော်မှုရှိနေပြီ ဆိုသည်အချက်ကသာ တိုးသည်ထက် တိုးလာခဲ့သည်။

တစ်ညသား ညဉ့်နက်စအချိန်မှာ ပုံမှန်နာကျင်မှုဝေဒနာ ခံစားနေခဲ့ရာမှ ရုတ်တရက် ဆိုသလို သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး တဆတ်ဆတ်တုန်အောင် အကြောတွေ မွှေ့လာခဲ့သည်။ သည်မှာတင် သားလျှော့ပြီဆိုတာ သဘောပေါက်လိုက်ပြီ။ ကုမားရ်ကို အသံကုန် ဟစ်ခေါ်လိုက်ရတော့သည်။ ကုမားရ်လည်း ချက်ချင်းထကာ ဆရာဝန်များ၊ သူနာပြုများ၊ ဝမ်းဆွဲ လက်သည်များကို ပင့်ဆောင်ရန် တစ်အိမ်လုံးရှိသမျှ အစေအပါးတွေကို အရပ်လေးမျက်နှာ လျှောက်ရှာပါ၏။ သို့သော် အခါနှောင်းခဲ့ပြီ။ မိခင် ဝမ်းကြာတိုက်မှ အသေမွေးသန္ဓေသား လျှော့ကျချိန်တွင် ဒေါ်လီနှင့်အတူ ကုမားရ်တစ်ဦးတည်းသာ ရှိလေသည်။

* * *

ဥမ္မာဒေဝီရေးပို့လိုက်သည့် နောက်ထပ်စာတစ်စောင် ရောက်လာချိန်တွင် ဒေါ်လီပင် နာလန်ထ အားမွေးနေရဆဲဖြစ်၏။ ဥမ္မာ၏ သည်စာမှာတော့ လန်ဒန်မြို့လိပ်စာ ဘာပဲထားကာ

အလွန်အမင်းတောင်းပန်ခြင်း၊ ရိုးရိုးရိပ်ရိပ် အပြစ်တင်ခြင်းများဖြင့် စာကို ဖွင့်ထားသည်။ စာသွား စာပြန်မရှိကြဘဲ လပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့သည့်အတွက်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရကြောင်း ရေးထားသေးသည်။ သူမကိုယ်တိုင်ကတော့ လန်ဒန်မြို့ကြီးမှာ အလုပ်တွေ များလွန်းလှသည်ဆို၏။ အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် အနေကြာခဲ့ဖူးသူလည်းဖြစ်၍ သက်ကြီးဝါကြီး သာသနာပြု အမျိုးသမီးကြီးလည်းဖြစ်သူ မစ္စကဒတ်ကိုယ်တိုင် ဥမ္မာဒေဝီအတွက် နေရာတိုင်ခင်းရှာဖွေရာတွင် ကူညီခဲ့ကြောင်းလည်း ပါသည်။ စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း အဆင်ပြေလှသည့်အပြင် လူသူပရိသတ် ပါးရှားချို့ငဲ့ခြင်းလည်းမရှိ။ လန်ဒန်ရောက်ရပြီဆိုသည်နှင့် လူအတော်များများက ဥမ္မာကို စတင်ရှာဖွေခဲ့ကြသည်။ အထူးသဖြင့် ရှာကြသူ အများစုမှာ ကွယ်လွန်သူ ခင်ပွန်း၊ ကောလိပ်တော် အရာရှိမင်း၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ၊ မိတ်ဆွေများဖြစ်၍ အများစုမှာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများဖြစ်သည်။ သည်အထဲက တချို့မှာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိန်းဗရစ်တက္ကသိုလ်တွင် ပညာဆည်းပူးစဉ်က ခင်မင်ခဲ့ကြသူများဖြစ်၍ အချို့ကတော့ အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် အလုပ်တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖက်တွေဖြစ်သည်။ ဥမ္မာအပေါ်အားလုံး စာနာကြသည်သာမက တစ်မြို့လုံးအနှံ့ လိုက်လံပြသကြသည်။ ကောလိပ်တော်အရာရှိ ရှိစဉ်က အထူးသဖြင့် ကြိုက်နှစ်သက်တတ်သည်ဆိုသော ပဒေသာကပွဲများ၊ ပြဇာတ်များ၊ တော်ဝင်အကယ်ဒမီတွင် ကျင်းပသည့် ဟောပြောပွဲများဆီ ခေါ်ဆောင်ကြသည်လည်း ရှိသည်။ သည်လိုရှိလာပြန်တော့လည်း ဥမ္မာဒေဝီအဖို့ လင်သားဖြစ်သူ ကောလိပ်တော်အရာရှိနှင့် တစ်ကျော့ အတူတူ ရှိနေရသလို ခံစားမိရပြန်ပါ၏။ ဒရူရီးလမ်း သို့မဟုတ် ကွန်ဗင်ပန်းခြံ စသော အထင်ကရနေရာများတွင် ခင်ပွန်းဖြစ်သူကိုယ်တိုင် ပြန်လည်ပြောပြနေသည့်အသံကို ကြားယောင်မိသလို အထင်ကရ အဆောက်အအုံများကိုပြုရင်း ဤအရာကား ရသဂုဏ် မမြောက်လှကြောင်း၊ ထိုအရာကား ရသဂုဏ်မြောက်လှကြောင်း ဖွင့်ဆိုရှင်းပြသည့်နယ် ခံစားမိရသည်။

ကံကောင်းသည့်အချက်မှာ ဥမ္မာဒေဝီ၏ သင်္ဘောစီးမိတ်ဆွေ မစ္စကဒတ်နှင့် မိတ်ဝတ်မပျက် အဆက်အသွယ် ဆက်လက်ခိုင်မြဲနေခြင်းဖြစ်သည်။ မစ္စကဒတ်သည် လန်ဒန်မြို့တွင် နေထိုင်ကြသမျှသော အိန္ဒိယလူမျိုး အားလုံးနီးပါးနှင့် သိကျွမ်းသူဖြစ်သည်။ မစ္စကဒတ်မှတစ်ဆင့် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်ပါ သိကျွမ်းခွင့်ရခဲ့သည်ဖြစ်ရာ သည်အထဲမှာ အမှတ်ထင်ထင် အဖြစ်ရဆုံး အမျိုးသမီးကတော့ မဒမ်ကာမာ ဆိုသူဖြစ်သည်။ မဒမ်ကာမာသည် ဖာရစ်လူမျိုးဖြစ်၍ ဘုံဘေးမြို့သူဖြစ်၏။ သူမ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံ၊ သွင်ပြင်လက္ခဏာနှင့် ဟန်ပန်အမူအရာများကြောင့် ဖျတ်ခနဲ မြင်လျှင်မြင်ချင်း အိန္ဒိယနွယ်ဖွား အမျိုးသမီးတစ်ဦးဆိုသည်ထက် ဥရောပတိုက်သူတစ်ဦးနှင့် ပိုတူသည်ဟု ထင်ရသည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံအရေးအရာများနှင့်ပတ်သက်၍ ပြောဆိုရာတွင်လည်း သူမလောက် သမာသမတ်ကျ ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်းရှိသူမျိုး ဥမ္မာဒေဝီဘာဝတွင် မရှိဖူးခဲ့။ ဥမ္မာဒေဝီကို သူမ၏အသိုက်အဝန်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေးကြသူ အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးများသည်လည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသလောက် အတွေးအမြင်၊ အတွေးအခေါ်ကောင်း ရှိကြသူများဖြစ်ရာ ခံယူချက် သဘောထားအားဖြင့်လည်း သူမနှင့် မနီးယိုးစွဲ တူညီကြသူတွေဖြစ်သည်။ ဥမ္မာဒေဝီဘာဝတွင် မတွေ့ခဲ့ဖူးသော မိတ်ဆွေသစ်များဖြစ်သည်။ သည်လိုမိတ်ဆွေများမှတစ်ဆင့် တိုင်းတစ်ပါး

လက်အောက်မှ အိန္ဒိယနိုင်ငံ ရုန်းထွက်ရမည့်အရေးတွင် သူလိုမိန်းမသားသည်ပင် များများကြီးပါဝင် ဖြည့်ဆည်းရဦးမှာပါလား ဆိုသည့်အသိ ရလာခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်းမှာ မဒမ်ကာမာက ဥမ္မာဒေဝီကို အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ အလည်အပတ်ခရီးသွားရောက်ရန် တိုက်တွန်းခဲ့သည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရှိ အိုင်းရစ်လူမျိုးထဲမှာ မဒမ်ကာမာ၏ မိတ်ဆွေများရှိသည်ဖြစ်ရာ သူမ ပြောသလောက်ဆိုလျှင် သည်ပုဂ္ဂိုလ်များသည် အိန္ဒိယနိုင်ငံအရေးကိစ္စနှင့်ပတ်သက်လျှင် စာနာထောက်ထားစိတ် ရှိကြသည်ဆို၏။ ဥမ္မာဒေဝီအဖို့ သည်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်တွေ့ရန် အရေးကြီးသည်ဟု မဒမ်ကာမာ တွေးသည်။ ထိုမြို့မှာ နေကောင်းနေထိုင်ဖို့ပါ သူမတွင် အာရုံရှိနေခဲ့သည်။ ဥမ္မာဒေဝီကလည်း သည်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အလေးအနက် စဉ်းစားခဲ့သည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ သူမအဖို့ အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှာ ကြာကြာနေဖို့ မသင့်ဆိုသည့် အချက်ကတော့ ယုံမှားဖွယ်မရှိ။ လန်ဒန်တစ်မြို့လုံး သူမ၏ ကွယ်လွန်သူ ခင်ပွန်းကို အောက်မေ့စရာတွေချည်းဖြစ်ရာ သည်စိတ်ခံစားမှုက သူမကို ခြောက်လှန့်နေသည်သာဖြစ်၏။

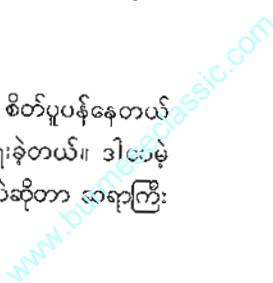
သည်စာကို ကြိုးစားပမ်းစားဖတ်လိုက်ရသဖြင့် ပင်ပန်းသွားသော ဒေါ်လီက စာကို ခုတင်ဘေးက စားပွဲပေါ် တင်ထားလိုက်သည်။ ညနေပိုင်း ကူမားရ် အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ စာကိုတွေ့သဖြင့် ကောက်ယူလိုက်သည်။

- “ဥမ္မာဆီက စာလား”
- “ဟုတ်တယ်”
- “ဘာတဲ့လဲ”
- “ဖတ်ကြည့်လေ”

ကူမားရ်က စာမျက်နှာကို ပြန်အောင်ဖြန့်သည်။ ဥမ္မာ၏ ပဲတီပင်ကွေး လက်ရေးတွေအတိုင်း လက်ညှိုးလိုက်ထောက်ရင်း တဖြည်းဖြည်းဖတ်သည်။ မဖတ်နိုင်သည့်စကားလုံးတွေကိုတော့ ဒေါ်လီအကူအညီဖြင့် ဖတ်သည်။ နောက်တော့ စာကိုခေါက်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်ပြန်တင်သည်။

- “ဥမ္မာက နယူးယောက်ကို သွားတော့မယ်ဆိုပါလား”
- “ဟုတ်တယ်”
- “နို့...မက်သယူးက ဘယ်မှာတဲ့လဲ”
- “ဟုတ်ပါရဲ့...ကျွန်မ မေ့သွားတာ”
- “မင်း ဥမ္မာဆီကို မက်သယူးလိပ်စာ ပို့သင့်တယ်။ ဥမ္မာ သူ့ဆီသွားရင် မက်သယူးက နေရေးထိုင်ရေး နေသားကျအောင် ကူညီနိုင်တာပေါ့”
- “အမှန်ပေါ့”

“မင်း ဥမ္မာဆီ စာပြန်ရင် မက်သယူးနဲ့ပတ်သက်လို့ ဆရာရွန် စိတ်ပူပန်နေတယ်ဆိုတာ ထည့်ရေးလိုက်ပါဦး။ ဆရာရွန်ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့သားဆီ စာရေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မက်သယူးဆီက အဖြေမရဘူး။ သားတော်မောင် ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မလာတာလဲဆိုတာ ဆရာကြီး



လည်း နားမလည်နိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ သည်ပဟောဠိကို ဥမ္မာ ဖြေရှင်းနိုင်ကောင်း ဖြေရှင်းနိုင်လိမ့်မယ် ထင်တာပဲ”

ဒေါ်လီ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကောင်းပြီလေ သည်ကိစ္စက ကျွန်မအတွက် စာရေးစရာဖြစ်ကောင်းပါရဲ့။”

ဒေါ်လီက တစ်ကြိမ်လျှင် စာတစ်ပိုဒ်နှုန်းဖြင့် စာပိုဒ်အတော်များများရေးရသည့်အတွက် စာတစ်စောင်လုံးကို တစ်ပတ်လောက် သီရက်ရသေးသည်။ သူမ၏အခြေအနေကို ထည့်မရေးဘဲ ထားခဲ့သည်။ သားလျှော့သည် အကြောင်းအရာကို ရေးရအောင်ကလည်း ကာလဒေသ ပယောဂ မလျော်သည့်အတွက် သူမ၏ကိုယ်ဝန်ကိစ္စကို ထည့်မရေးဘဲ ထားခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် ဆရာဂျွန် အကြောင်း၊ ခင်ပွန်းသည် ကူမားရ်အကြောင်းတွေကိုသာ ခပ်များများရေးခဲ့ပြီး ဥမ္မာ၏ လန်ဒန် လိပ်စာဖြင့် စာထည့်လိုက်သည်။

ဒေါ်လီ ပြန်လည်ကြားသိရသည့်အချိန်မှာတော့ ဥမ္မာဒေဝီသည်ပင် အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာ ကို ဖြတ်ကျော်နေခဲ့ပြီ။ နယူးယောက်တွင် နေထိုင်ခဲ့သည်ပင် ရက်သတ္တပတ် အတော်အတန်ရှိနှင့် ခဲ့ပြီ။ သည်အကြောင်းတွေကို စောစောစီးစီးက တင်ကြိုမရေးခဲ့သည့်အတွက်လည်း တစ်ပြန် တောင်းပန်ခဲ့သည်။ နယူးယောက်သို့ ရောက်ခဲ့ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ရေးစရာတွေ တစ်ပုံကြီး ရှိသော်လည်း ဘယ်ကစရာမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်နေရသည်ဟုဆိုသည်။ နယူးယောက်ကတော့ သူမ မျှော်လင့်ထားခဲ့သမျှသော အရာအားလုံးအတိုင်းဖြစ်ခဲ့သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နယူးယောက် သည် အေးချမ်းသော၊ ဆိတ်ငြိမ်သော အရိပ်သာယာ မဟုတ်သည်ကလွဲ၍ (ပြောင်းပြန်အားဖြင့် ပွက်ပွက်ဆူဆူနေသည့် မှန်သော်လည်း) သူမလို မိန်းမသားတစ်ယောက်အဖို့တော့ နားခိုရာတစ်မျိုး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကြိုတင်ကြိုတင်သဲသဲ ပြုတ်နေကြသော လူတွေကြားမှာ နစ်မြုပ်သွားလောက်သော နေရာဖြစ်သည်။ လောလောဆယ်အားဖြင့်တော့ ဥမ္မာဒေဝီကိုယ်တိုင်က သည်မှာပဲနေထိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ခရီးမတ်တတ် လမ်းခုလတ်မှာပင် ခရီးသည် အတော်များများက ဥရောပ၏ ကြင်နာမှုကင်းသော သီလကြောင် ယဉ်ကျေးမှုကို ငြီးငွေ့လာကြသည့်အားလျော်စွာ အမေရိက သာလျှင် သူမ အကြိုက်တွေ့လောက်သည့်နေရာအဖြစ် သိလာခဲ့သည်။ သူမမှာလည်း သည်ခံစား မှု ရှိနေသည်မဟုတ်လား။

ဒေါ်လီ ရေးပို့လိုက်သော သူမနှင့်ပတ်သက်နေသည့် အကြောင်းအရာသည်လည်း အရေးတကြီး အစီရင်ခံရမည့် အချက်ဖြစ်သည်။ ဥမ္မာဒေဝီ အမေရိကကိုရောက်ပြီး မကြာခင်မှာပင် မက်သယူးမာတင်နှင့် တွေ့ခဲ့ကြသည်။ ဥမ္မာဒေဝီ ယာယီတည်းခိုနေသည့် မင်ဟတ်တန်ရှိ ‘ရာမာကရီသျှနမစ်ရှင်’ ကို မက်သယူးကိုယ်တိုင် လာတွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ရောက်လာတော့လည်း သူမ မျှော်လင့်ထားသလိုချည်းတော့ မဟုတ်။ သူ့ဖခင် ဆရာဂျွန်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင် တူလောက်သည် ဆိုသည့်အချက်ကလည်း ပါးလျားလွန်းလှပါ၏။ မက်သယူးသည် ကြိုခိုင်ဖျတ်လတ်သော ကိုယ် ကာယ၊ ချောမောလှပသော ရုပ်ရည်နှင့် ကိုယ်နှုတ်အမူအရာ မွန်ရည်လှသူဖြစ်သည်။ လမ်းတွေမှာ အတူလျှောက်ကြရင်း သူမ အဆောတလျှင် တွေ့ရှိလိုက်ရသည့်အချက်မှာ မော်တော်ကားကို အလွန်အမင်း စွဲလမ်းခြင်းဖြစ်သည်။ လမ်းတစ်လျှောက် ဟိုဟိုသည်သည်ရှိနေကြသော ကားတွေကို

လက်ညှိုးထိုးရင်း ပါးစပ်ကလည်း မှော်ဆရာတစ်ယောက်လို တတ်တတ်တတ်ရှိနေတတ်သူဖြစ်သည်။ “ဟိုကားက နယူး ဘရိုက်ဟတ်တန် အသစ်စက်စက်ခင်ဗျ” ဆိုတာမျိုး “ဟိုကားက ဘီးစတန် တမ်းဘားပေါ့” ဆိုတာမျိုး “အဲသည်ကားက ဂက်ဂျနောလေ” ဆိုတာမျိုး ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

မက်သယူးကိုယ်တိုင် နယူးယောက်က မခွာရက်နိုင်သော အကြောင်းအရင်းကို ဖခင် ဖြစ်သူ ဆရာဂျွန်ကိုယ်တိုင် နားမလည်နိုင်ခဲ့ရသည့်ကိစ္စကိုလည်း အလောတကြီး ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့ပါ ၏။ ဖြစ်ရပ်မှာ မက်သယူးတွင် အမေရိကန်သူ ချစ်သူမိန်းကလေး ရှိနေခြင်းကြောင့်ပင်။ မိန်းကလေးအမည်က အယ်လ်ဆာဟော့ဖ်မိန်စ် ဖြစ်သည်။ မက်သယူးကိုယ်တိုင် သူ့ချစ်သူ အယ်လ်ဆာနှင့် ဥမ္မာဒေဝီကို မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည်။ ဥမ္မာဒေဝီက မိန်းကလေးကို အလွန်နှစ်လို့ဖွယ် ကောင်းသူကလေးဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု တွေးမိခဲ့သည်။ မိန်းကလေး၏ ကိုယ်ရည်နှုတ်ရည် အမူအရာ သည်လည်း အမေရိကန်သဘောသဘာဝနှင့် လျော်ညီစွာ စိတ်မနှောကောင်းဖြင့် အေးမြလန်းဆန်း ရှိပါ၏။ နူးညံ့ခြင်း အသည်းနှလုံးသဏ္ဍာန်မျက်နှာနှင့် ပိတုန်းသားရောင် ဆံကေသာများအားဖြင့် ချောမောလှသူကလေးဖြစ်သည်။ ဥမ္မာဒေဝီနှင့် အယ်လ်ဆာတို့နှစ်ယောက်မှာ ခပ်မြန်မြန်ကြီး မိတ်ရင်းဆွေရင်း ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ တစ်နေ့ အယ်လ်ဆာက သူမနှင့် မက်သယူးတို့ တိတ်တဆိတ် ဖေ့စပ်ထားကြသည့် အတွင်းရေးကို ပြောပြသည်။ အယ်လ်ဆာဘက်က မိဘများအနေဖြင့် သဘောတူနိုင်ကြမည်မဟုတ်သဖြင့် သူမမိသားစုကို သည်အကြောင်း ဖွင့်မပြောဘဲထားပုံ၊ သိသွား ပါက သူမကို အဝေးကိုပို့လိုက်မှာ စိုးရိမ်ပုံတွေပါ ပြောပြခဲ့ရာသည်။ မက်သယူးဘက်ကလည်း ချစ်သူမိန်းကလေးမှာ နိုင်ငံခြားသူဖြစ်နေသည့်အပြင် ကိုးကွယ်သည့် ဘာသာအားဖြင့်လည်း ပရိုကက်စတင့် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ဖခင်က မည်သို့သဘောထားလေမလဲ မသေချာသလိုဖြစ်နေရသည်။ သည်အချက်တွေအားလုံးက မက်သယူးကို ပြည်တော်ပြန်ရန် တားဆီးထားသလိုဖြစ်နေကြောင်း ဥမ္မာဒေဝီ သဘောပေါက်ပါ၏။ ဖခင်ဖြစ်သူ ဆရာဂျွန်ကသာ သည်ကိစ္စတွေကို သူ့ဘက်က ဘယ်လိုမှသဘောမထားကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စ ပြခဲ့သည်ဆိုလျှင် အမေရိကမှာ နေထိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည့် မက်သယူး၏ စိတ်အခံလည်း လိုလိုလားလား ပြေငြိမ်းသွားဖို့သာရှိသည်။

ဒေါ်လီထံ သည်စာရောက်လာချိန်မှာတော့ ဒေါ်လီ ကောင်းကောင်းကျန်းမာလျက်ရှိလေ ပြီ။ ဥမ္မာစာကို ဖတ်ရသည့်အခါ စိတ်တွေလှုပ်ရှားလာသဖြင့် သည်စာပါ သတင်းတွေကို ပြောပြရန် ကူမားရ်ရှိရာ သစ်ကွင်းကို အဆောတလျှင် လိုက်ဖို့ပြင်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဂါရီလည်းတစ်စီးငှား ကာ ရွာလမ်းနှင့်တူလှသော ဖုန်တသောသော ကြည့်မြင်တိုင်လမ်းတွေကို တကျောင်းကျောင်း မြည့်သဖြင့် ဖြတ်လာခဲ့သည်။ ဆိပ်ခံတံတားများတစ်လျှောက် ကုန်သင်္ဘောကြီးများ ဆိုက်ကပ်ရာ ကမ်းနားကျောက်ခင်းလမ်းအတိုင်း လိုက်လာကာ ငါးကန်ရှိသော ဗိုလ်တထောင်ဘုရားကိုကျော်၊ မီးရထားလမ်းဆုံကိုဖြတ်၊ ပုဇွန်တောင်လမ်းကျဉ်းကလေးများမှတစ်ဆင့် ဝင်းခတ်ထားသော ကူမားရ်၏သစ်ကွင်း ဥပစာကို ရောက်ခဲ့သည်။

၁၉၂၁ New 1908 Hutton job Beeston Humber
၂၂၁ Guggenau JJA Elsa Hoffman



သစ်ကွင်းအတွင်းမှာ သစ်လုံးတွေ ပုံနေကြသည့် ဆင်တစ်အုပ် အလုပ်များလျက်ရှိ၏။ ရုံးအဖြစ်ဖွင့်ထားသော မြင့်ဆောက်ထားသည့် သစ်သားအိမ်ကလေး၏ အရိပ်မှာ ရပ်နေသည့် ကုမားရ် မြင်လိုက်ရသည်။ ကုမားရ်က စွပ်ကျယ်နှင့်လုံချည်ကို ဝတ်ထားပြီး မျက်နှာနှင့်ခေါင်းမှာ လွှစာမှုန့် အလူးလူးပေကျလျက်က ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ် ထောင်းထောင်းထအောင် ဖွာနေလေသည်။

“ဒေါ်လီ”

ကုမားရ်က သစ်ကွင်းထဲရောက်လာသည့် ဒေါ်လီကို စမြင်သည်။

“ကျွန်မ သတင်းတစ်ခုပါလာလို့”

ဒေါ်လီက စာကိုပြောသည်။ ရုံးခန်းလှေကားပေါ် နှစ်ယောက်အတူ တက်လာခဲ့ကြသည်။ ရုံးပေါ်ရောက်တော့ ကုမားရ်က ဥမ္မာစာကို ဖတ်နေစဉ်မှာ ဒေါ်လီက အနားမှာ ရပ်နေသည်။

“ရှင် ဘယ်လိုထင်သလဲ ရာဂျီကုမားရ်။ မက်သယူးရဲ့ မိန်းကလေးက ကက်သလစ် ဘာသာဝင်မဟုတ်လို့ ဆရာကြီးက သဘောတူမယ် မဟုတ်ဘူးလို့ ရှင် ထင်သလား”

ကုမားရ်က အားရပါးရရယ်လိုက်သည်။

“ဆရာကြီးက သာသနာပြုနေတဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ဘာသာတရားကို သူ ကိုးကွယ် တာပဲရှိသူပါ။ သူ့ဆီမှာ ကျုပ် အလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့နှစ်တွေ မနည်းလှဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကို ဘုရားရှိခိုး ကျောင်း သွားရအောင်ရယ်လို့ တစ်ခါမှ မပြောဖူးဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ... သူ့ကိုပြောရင်တော့ သတိကလေးထားပြီး ပြောပါရှင်”

“အေးပါ ကနေ့ ကျုပ် သွားတွေ့လိုက်မယ်လေ။ သည်လိုက သည်အကြောင်းဆိုရင် သူ စိတ်အေး သွားလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်”

သည်ကိုစွဲတွေနောက်ပိုင်း ဒေါ်လီကိုယ်တိုင် သူမမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိလာပြန်ပြီဖြစ်ကြောင်း သိလာခဲ့သည်။ သည်တော့လည်း မက်သယူးကိုရော၊ အယ်လ်ဆာကိုရော၊ ယုတ်စွအဆုံး ဥမ္မာကိုပါ မေ့သွားခဲ့သည်။ ကိုယ်ဝန်နှင့်ပတ်သက်၍ အမှားအယွင်းမရှိအောင် အားမွေးနေခြင်းသာရှိသည်။ သည်လိုနှင့် ခုနစ်လ လွန်မြောက်လာသည့်အခါ ဆရာဝန်၏ညွှန်ကြားချက်အရ ကြည့်မြင်တိုင် နှင့်မဝေးလှသော ဒပ်ဖရင်လမ်းပေါ်ရှိ သာသနာပြုဆေးရုံကို ရွှေ့လာခဲ့သည်။

တစ်ရက်မှာတော့ ဆရာဂျွန် လာကြည့်သည်။ ဒေါ်လီခုတင်ဘေး ဝင်ထိုင်ရင်း ဒေါ်လီ လက်ကလေးကို ဆုပ်ညှစ်ပေးနေခဲ့သည်။

“ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောဖို့ လာခဲ့တာပါ”

“ဘာအတွက်ပါလိမ့် ဆရာကြီးရယ်”

“ငါ့သားလေး ပြန်ရအောင် လုပ်ပေးကြလို့ပေါ့”

“ဘာကိုပြောတာလဲ ဆရာကြီးရဲ့”

“မက်သယူးဆီက စာရတယ်။ သူ ပြန်လာနေပြီတဲ့။ အစီအစဉ်တွေလည်း ဆွဲထားပြီ ပြီတဲ့။ ကျေးဇူးတင်ရမယ့်သူက ညည်းပဲဆိုတာ ငါသိတယ်။ သည်ကိုစွ ရာဂျီကုမားရ်ကိုတော့ ငါမပြောရသေးဘူး။ ညည်းကို ပထမဆုံး သိစေချင်တဲ့စိတ် ငါ့မှာရှိတယ်”

“မဟုတ်ဘူး ဆရာကြီးရယ်၊ ကျေးဇူးတင်ချင်းတင်ရင် ဥမ္မာကို တင်ရမှာပါ။ သူ့ကြောင့် ဒါတွေဖြစ်လာတာ မဟုတ်လား”

“နှစ်ယောက်စလုံးပေါ့လေ”

“ဒါနဲ့ မက်သယူးကကော တစ်ယောက်တည်းလာတာတဲ့လား”

ဆရာဂျွန်က ပြုံးသည်။ မျက်လုံးတွေက အရောင်တဖျပ်ဖျပ်။

“မဟုတ်ဘူးဟာ။ သတို့သမီးပါ ခေါ်လာခဲ့တာ။ သူတို့ သည်ကို ထွက်မလာကြခင် ဘာသာခြားလက်ထပ်ခွင့် အထူးတောင်းလျှောက်မှုနဲ့ လက်ထပ်ကြတော့မှာ။ သည်တော့ ခရီး အတုသွားနိုင်ကြပြီပေါ့”

“ဆိုတော့ သဘောက ဘယ်လိုတဲ့လဲ ဆရာကြီး”

“သဘောကတော့ ငါလည်း သည်က ခွာရတော့မယ့်သဘောပေါ့။ သည်က ငါပိုင်ဆိုင် သမျှတွေ ရောင်းရချရတော့မှာပေါ့။ ပြီးရင် ငါ မလေးယားကို သွားတော့မယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် အတွက် အရာအားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်ရမှာကိုး။ သို့ပေမယ့် အချိန်တော့ ရပါသေးတယ်။ ညည်း ကလေးမီးဖွားချိန်အထိ ငါ သည်မှာရှိနေမှာပါ”

နောက်ထပ် ရက်သတ္တပတ်ခြောက်ပတ်အကြာမှာ ရှစ်ပေါင်အလေးချိန်ရှိသော ကျန်းမာ သန်စွမ်းသည့် သားယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ဒေါ်လီ မွေးဖွားခဲ့သည်။ သားဦးမွေးဖွားခြင်း စိစာယနမင်လာအဖြစ် ကုမားရ်က သစ်ကွင်းကို ပိတ်ပေးခဲ့ပြီး အလုပ်သမားများအတွက် ရက်သတ္တပတ်စာ ဆုကြေးငွေ ချီးမြှင့်ကြောင်း ကြေညာခဲ့သည်။ ကလေးအတွက် အမည်ကင်ပွန်း တပ်ရန် ဗေဒင်ဆရာကို ပင့်သည်။ ကလေးအမည်က ဘာသာထုံးစံအရ မြန်မာလိုရော၊ ကုလား လိုပါ နှစ်မျိုးပေးရမည်ဖြစ်လေရာ ရက်သတ္တပတ် အတော်ကြာကြာ နှိုင်းချိန်စဉ်းစားကြပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြရာ၌ မြန်မာအမည်အားဖြင့် ‘စိန်ဝင်း’ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ကုလားအမည်အားဖြင့် ‘နီလားဒရီး’ (အတိုကောက်အားဖြင့် နီလ်) ဟူ၍လည်းကောင်း ခေါ်တွင်ကြရတော့မည်ဖြစ်သည်။ သည်အမည်တွေကို ဆရာဂျွန် မလေးယားသို့ မထွက်ခွာခင် ကြားသိစေခြင်းအားဖြင့် အချိန်ကိုက် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

* * *

နောက် လေးနှစ်ကြာသည့်အခါ ဒေါ်လီတွင် နောက်ထပ် သားယောက်ျားလေး တစ်ယောက် ထွန်းကားပြန်လေသည်။ ပထမသားဦး ‘နီလ်’ ကဲ့သို့ပင် ဒုတိယသားကိုလည်း မြန်မာအမည်၊ ကုလားအမည် ပေးရသည်ဖြစ်ရာ မြန်မာအမည် ‘ထွန်းဖေ’၊ ကုလားအမည် ‘ဒင်နာနာသ်’ တွင်လေ၏။ ဒုတိယနာမ်ပုဒ်ဖြစ်သော ဒင်နာနာသ်သည် အိမ်အခေါ် ‘ဒင်နူး’ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဒေါ်လီ မီးဖွားပြီး မကြာမတင်မှပင် ကုမားရ်ထံ ဆရာဂျွန် ရေးပို့လိုက်သော စာတစ်စောင် ရောက်လာခဲ့သည်။ စာပါအကြောင်းအရာအားဖြင့် ချွေးမဖြစ်သူ အယ်လ်ဆာတွင်လည်း တိုက် တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သမီးဦးလေး ရနေပြီဖြစ်ကြောင်း၊ အယ်လ်ဆန်ဟု အမည်ပေးထားကြကြောင်း၊ မက်သယူးနှင့် အယ်လ်ဆာတို့ကလည်း ရာဘာခြံကြီးထဲတွင် အိမ်တစ်လုံးဆောက်ရန် ဆုံးဖြတ်

ထားကြကြောင်း၊ အိမ်အတွက် မြေခင်း ရှင်းလင်းထားပြီးဖြစ်၍ မြေသန့်မင်္ဂလာပြုလုပ်ရန် ရက်သတ်ထားကြောင်း၊ ကူမားရ်တို့ မိသားစုပါ သည်အခမ်းအနားကို တက်ရောက်ကြရန် သူ့ အနေဖြင့် အာသိသ ပြင်းပြလျက်ရှိကြောင်းတွေ ရေးသားခဲ့သည်။

ဆရာဂျွန် ရန်ကုန်မြို့က ထွက်ခွာပြီး နှစ်များကတည်းက ကူမားရ်သည်လည်း မလေးယားနိုင်ငံနှင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံများသို့ အခေါက်ခေါက်အခါခါ ကူးချည်သန်းချည်ရှိခဲ့ရသည်။ ရာဘာခြံစိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်း၏ စီးပွားဖက်တစ်ဦးအနေဖြင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံ တောင်ပိုင်းဒေသ မဒရပ်စ် မြို့မှ အများဆုံး ခေါ်ယူခဲ့သော အလုပ်သမားတင်သွင်းရေးကို တာဝန်ယူခဲ့ရသည်။ ဒေါ်လီသည်လည်း ရာဘာခြံ တိုးတက်ရေးတွင် ရင်ပေါင်တစ်တန်းတည်း ရှိသည်မှန်သော်လည်း သူ၏မေတ္တာ ရပ်ခံချက်များအရ ဒေါ်လီအမျှ သူ့သွားလေရာ မလေးယားခရီးစဉ်တိုင်းလိုလိုမှာ အတူမလိုက်နိုင်ဘဲ ရှိခဲ့ရသည်။ ဒေါ်လီကိုယ်တိုင်ကလည်း ခရီးအရောက်အပေါက် မများလှသူဖြစ်၍ ခရီးသွားကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်တာလည်း ပါပါ၏။ ရတနာဂီရိမှ မြန်မာပြည်သို့ လာရောက်ခဲ့သည့် ခရီးသည်ပင် သူမအတွက် ကြမ်းတမ်းလှပြီဟု ပြောခဲ့ဖူးသည်။ သည်တော့လည်း သူမအနေဖြင့် ဘယ်ခရီးကိုမှ ကောက်ကာငင်ကာ ခုန်းမတိုက်ချင်ခဲ့။ အကျိုးဆက်အားဖြင့် မက်သယူးကိုရော အယ်လ်ဆာကိုပါ မတွေ့ဖူးဘဲ ရှိခဲ့ရသည်။

ကူမားရ်က သူ့သဘောထားကလေးစွက်ရင်း ဆရာဂျွန်စာကို ပြသည်။
“မင်းသွားချင်စိတ်ရှိပြီဆိုရင်တော့ အခုဟာက အချိန်ကျတာပဲ”
ဒေါ်လီက ဆရာဂျွန်စာကို ဖတ်ပြီးသည့်အခါ သဘောတူခဲ့သည်။
“ကောင်းသားပဲ သွားကြတာပေါ့”

ရန်ကုန်မြို့မှ မလေးယားနိုင်ငံမြောက်ပိုင်း ပိနန်ကျွန်းကိုသွားရသည့် ရေကြောင်းခရီးကပင် သုံးရက်ကြာသည်။ ပင်လယ်တွင်း နောက်ဆုံးရက်မှာ ကူမားရ်က မိုးကုပ်စက်ပိုင်းစပ်မှ လှမ်းမြင်ရသည့် ပြာပြာရောထွေး အရာကို လှမ်းပြသည်။ ပင်လယ်ထဲမှ စုန်ထွက်နေသည် ပိရမစ်သဏ္ဍာန် ကျောက်ဆောင်အထွတ်သည် တစ်စတစ်စ ပုံပေါ်လာခဲ့လေသည်။ အရှေ့အနောက် တောင်မြောက်ပဲယာ ပင်လယ်မြင်ကွင်းထဲမှာ ကုန်းမြေဟူ၍ အလျှင်းမရှိဘဲ သည်တောင်ထွတ်သည်သာ ထီးထီးကြီး ထိုးထွက်လျက်ရှိလေသည်။

“အဲဒါ ဂွန်နွန်းဂျေရိုင်း” ခေါ်တယ်။ ရာဘာခြံရှိတဲ့နေရာပဲ”

ကူမားရ်က ဒေါ်လီကိုလှမ်းပြရင်း ပြောပြခြင်းဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော အတိတ်နှစ်ကာလများဆီက ရာဘာခြံအတွက် သဘာဝသစ်တောရိုင်းကြီးကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းကြသည့်အခါ သည်တောင်သည်ပင် အသက်ဝင်လာသည် ထင်ရကြောင်း၊ ကူမားရ်ကိုယ်တိုင် ပိနန်ကို ခရီးရောက်ရတိုင်း သည်တောင်ထွတ်ဆီက မီးခိုးမည်းတွေ ကောင်းကင်ဆီ အူထွက်နေတာ မြင်ခဲ့ဖူးကြောင်း တွေ့ပါ ပြောပြခဲ့သည်။

“သို့သော်လည်း ဒါတွေက ဟိုတုန်းကပေါ့လေ။ အခုတော့ သည်နေရာက လုံးလုံးကြီး ပြောင်းသွားပြီ”

ပိနန်ကျွန်း၏ အထင်ကရဆိပ်ကမ်းဖြစ်သော ဂျော့ဂျီတောင်း^{၂၅} မှာ သင်္ဘောဆိုက်သည်။ သည်ကမူ ရာဘာခြံကိုရောက်ဖို့ ခရီးနာရီအတော်များများ သွားကြရသည်။ ပထမဆုံး ကူးတို့ဖြင့် ကုန်းဘက်ကို ကူးကြရသည်။

တစ်ဖန် ပိနန်မှ အကျဉ်းဆုံးရေကြောင်းကိုဖြတ်၍ မီးရထားလမ်းဆုံးဖြစ်သော ဘတ်တာဂျီသ်^{၂၆} ကို ရောက်ရသည်။ ဘတ်တာဂျီသ်မှ မီးရထားစီးကြရပြီး လယ်ကွင်းစိမ်းစိမ်း အုန်းတောညှို့ညှို့ မြေခင်းကိုဖြတ်၍ မြောက်စူးစူးကို ခရီးဆက်ကြရသည်။ မြို့ထုကြောင့် မှုန်မှုန်မှိုင်းမှိုင်း မသဲမကွဲရှိနေသည့် တောင်ထွတ်နှင့်အတူ လွင့်တက်နေသော ဂွန်နွန်းဂျေရိုင်း တောင်ထုတောင်ပုံကြီးသည် ရထားပြတင်းများမှ မျှော်ရှုလေတိုင်း အမြဲလိုလို ဘွားခဲခဲ ပေါ်နေလေ့ရှိသည်။ တောင်မကြီးသည် လွင်ပြင်ထဲက မတ်စောက်စောက် ရုန်းထွက်နေပြီး အနောက်ဘက် တောင်စောင်းသည် အနံ့ဒမန် ပင်လယ်ပြာပြာကြီးထဲအရောက် စိုက်စိုက်ကြီး ထိုးဆင်းသွားလေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ တောင်ဘက်ပိုင်း မြစ်ရှုခင်းများနှင့် နေသားတကျရှိနေပြီဖြစ်သည့် ဒေါ်လီအဖို့ စိမ်းလန်းသော ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းလွင်ပြင်၏ အလှကြောင့်လည်း ရင်လှိုင်းခတ်ရပါ၏။ ရတနာဂီရိကိုလည်း လွမ်းမိရသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်း ပထမဦးဆုံးအကြိမ် သူမ၏ပုံဆွဲစာအုပ်ကလေးကိုလည်း သတိတရ အောက်မေ့မိခဲ့ရပါ၏။

တောင်မကြီး၏ လေကွယ်ဘက်ကျသော ခရိုင်မြို့ ဆွန်ဂိုင်းပါတာနီ^{၂၇} မှာ သူတို့ ခရီးတစ်ထောက်ဆုံးသည်။ မီးရထားလမ်းမှာ ပူပူနွေးနွေးခင်းခါစဖြစ်၍ ဘူတာရုံကလေးသည်လည်း ထူခတ်ထားသော မြေသား ပါသည်ဆိုရုံ အုတ်ကြွပ်မိုးရုံကလေးဖြစ်၏။ ဘူတာရုံကလေးထဲကို မီးရထားပင်လာသည်နှင့် ဆရာဂျွန်ကို ဒေါ်လီ မြင်လိုက်ရသည်။ မီးရထားကြီး တဂျွန်းဂျွန်း ဝင်လာချိန်မှာ ဆရာဂျွန်က သတင်းစာကို ဝေသီသီမျက်လုံးများဖြင့် အားစိုက်ဖတ်နေခိုက်ဖြစ်သည်။ ဆရာဂျွန်သည်ပင် အိုစာသွားလိုက်တာ နည်းနည်းလေး ရုပ်ကျသွားသည်။ ဆရာဂျွန်ဘေးမှာ ရပ်နေကြသူများကတော့ ကာကီရောင်ဝတ် အရပ်မြင့်မြင့် အမျိုးသားတစ်ယောက်နှင့် ခြေကျင်းဝတ်ဖူး စကတ်ရှည်ဝတ်ထားသူ မိန်းမသားတစ်ယောက်တို့ဖြစ်သည်။ သည်နှစ်ယောက်ကို ကူမားရ် မပြုခင်မှာပင် မက်သယူးနှင့် အယ်လ်ဆာမှန်း ဒေါ်လီ သိနေခဲ့သည်။ ရထားရပ်သွားသည်နှင့် ဒေါ်လီရှိရာ ရထားပြတင်းဆီကို အယ်လ်ဆာ ရောက်လာခဲ့သည်။

“ရှင် ဘယ်နားရောက်နေနေ ကျွန်မကဖြင့် သိပါရှင်။ ဥဗ္ဗာဒေဝီက ရှင်ပုံပန်းကို ကောင်းကောင်းပြောထားတာကိုး”

ဒေါ်လီ ရယ်သည်။

“ရှင်လည်း မထူးပါဘူး။ နှစ်ယောက်စလုံးပါပဲလေ”

အပြင်မှာတော့ မည်ကာမထွာ ဘူတာရုံကလေးနှင့်မလိုက်အောင် ကျယ်ဝန်းလှသော ကွင်းကြီးတစ်ကွင်း ရှိသည်။ ကွင်းအလယ်လောက်မှာ ဒေါ်လီလောက်ပင် မရှည်သော ပင်ပျိုလိုလို ကလေးတစ်ပင်ရှိနေသည်။

“အလို ဘယ်နှယ်ပါလိမ့်။ အဲဒါ ပီတောက်ပင်မဟုတ်လား”

ဒေါ်လှီအမေးကို အယ်လ်ဆာက ပြန်ဖြေသည်။

“သူတို့ကတော့ သည်မှာ အင်ဆာနာခေါ်ကြတဲ့ အပင်တွေပေါ့။ သမီးကလေး အယ်လီဆန် မွေးပြီးပြီးချင်း မက်သယူး စိုက်ခဲ့တာလေ။ သူပြောတာတော့ နှစ်နည်းနည်းလောက်အတွင်းမှာ ဧရာမထီးကြီးတစ်လက်လောက်အထိ ရှိလာမှာတဲ့။ ဘူတာရုံကလေးတစ်ခုလုံး အရိပ်ရမှာလို့ ပြောတာပဲ”

ဒေါ်လှီမျက်လုံးတွေက ရင်သပ်ရှုမောလောက်သော အသွင်ဆန်းဆန်း အရာတစ်ခုအပေါ် အာရုံကျသွားခဲ့သည်။ တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသည့် မော်တော်ကားတစ်စီးဖြစ်ပါ၏။ စက်ဖုံးခပ်လုံးလုံး။ အရောင်တလက်လက်ထနေသော စပုတ်တံ ဆယ့်နှစ်ချောင်းထောက် ဘီးများပါသော အမိုးပြားပြားယာဉ်ဖြစ်သည်။ ကွင်းကျယ်ထဲမှာ သည်ကားတစ်စီးသာရှိသည့်ဖြစ်ရာ လူတစ်အုပ်တစ်မကြီးက ကားတွင်တပ်ထားသော ကြေးဝါးခွက်များနှင့် ကြွေသားရောင်ထနေသည့် ကားသုတ်ဆေးမည်းမည်းကို အုတ်အာသရဲ ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြလေသည်။ သည်ကားက မက်သယူးပိုင်ကားဖြစ်၏။

“သည်ကားကို အိုးလ်မိုဘိုင်းဒေဒါ ခေါ်တယ်။ တကယ့်ကို ဣန္ဒြေရတဲ့ကားခင်ဗျ။ သို့သော်လည်း အသစ်ကျပ်ချွတ်မှာ နှစ်မကူးသေးဘူးဆိုတဲ့ကား။ သည် တစ်ထောင်ကိုးရာဆယ်လေး မိုဒယ်အစစ်ပေါ်တော့။ ကားစက်ရုံက ဇန်နဝါရီလမှာ ထုတ်တယ်။ ခြောက်လကြာတော့ ကျွန်တော့်ဆီပို့လိုက်တယ်”

မက်သယူးစကားပြောပုံက အမေရိကန်တစ်ယောက်နှင့်တူသည့်အပြင် အသံကလည်း ဖအေအသံနှင့် မတူသည့်အသံမျိုးပါလားဟု ဒေါ်လှီ သတိထားလိုက်မိသည်။

လူက ကားမဆုံအောင် များလွန်းနေသည်။ ဒင်နူးနှင့် နီးလ်ကို ထိန်းရန်အပြင်၊ ဝန်စည်စလယ်တွေ ကူသယ် ခေါက်သယ်လုပ်ရန် အာယားမတစ်ယောက်ကလည်း ပါသေးသည်ဖြစ်ရာ ကားနှင့်မမျှဖြစ်နေရသည်။ ဒေါ်လှီ၊ အယ်လ်ဆာနှင့် ကလေးတွေကို ထိုင်ခုံနေရာချပေးသည့်အခါ ကားမောင်းမည့် မက်သယူးနှင့် အာယားမတို့အတွက် နှစ်နေရာစာသာကျန်တော့သည်။ ကျန်လူတွေက ဘာဂီနှင့်လိုက်ရန် ကျန်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းကျယ်များ၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အုတ်ကြွပ်မိုး အိမ်ဆိုင်ကလေးတွေ စီစီရီရီ။ ဆိုင်ရှေ့မျက်နှာစာတန်းတစ်လျှောက် ကြော့မော့ တင့်တယ်အောင် အလှဆင်ထားကြသော အမိုးခုံး စကြိုရှည်များတွဲထားသည့် ဆိုင်တွေဖြစ်သည်။ ကားက ဆွန်ဂိုင်း ပါတာနီမြို့ကို ဖြတ်မောင်းလာခဲ့သည်။ သည်နောက်တော့ မြို့ကလေးလည်း ဝေးကျန်ခဲ့ကာ ကားက တောင်ပေါ်ကို စတက်သည်။

“ဥမ္မာသတင်းကြားရတာ နောက်ဆုံး ဘယ်အချိန်လောက်ကလဲ”

ဒေါ်လှီက အယ်လ်ဆာကို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မနှစ်က တွေ့ခဲ့တာပါ။ အားလပ်ရက် ပြည်နယ်တွေဘက်သွားတုန်းက ကျွန်မတို့ချင်း နယူးယောက်မှာ တွေ့ခဲ့ကြတယ်”

အယ်လ်ဆာ ပြောပြသလောက်ဆိုရင် ဥမ္မာဒေဝီက သူမပိုင် တိုက်ခန်းကို ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်။ စာအုပ်ထုတ်ဝေရေး လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးဆီမှာ စာပြင်အလုပ် ရခဲ့သည်။ တစ်ဖက်ကလည်

တခြားအလုပ်တွေ လုပ်နေသည်ဆို၏။ သူမကိုယ်သူမ အလုပ်များအောင် လုပ်ထားသည့်သဘောဟု ထင်ရသည်။

“ဘာတွေများ လုပ်နေတာလဲ၊ တိတိကျကျ သိချင်လိုက်တာ”

“အဓိကကတော့ နိုင်ငံရေးကိစ္စတွေလို့ ထင်တာပါပဲ”

အယ်လ်ဆာက ဆက်ပြောနေပြန်သည်။

“ဥမ္မာကတော့ အစည်းအဝေးတွေအကြောင်း၊ မိန့်ခွန်းတွေအကြောင်း၊ သူရေးနေတဲ့ မဂ္ဂဇင်းတချို့အကြောင်း ပြောနေတော့တာပါပဲ”

“ဪ”

အယ်လ်ဆာက ရှေ့ကို လက်ညှိုးထိုးပြနေခိုက်မှာ ဒေါ်လှီက ဥမ္မာအကြောင်းတွေကိုသာ တွေးနေခဲ့သည်။

“ကြည့်လေ... ရာဘာခြံမြေကွက် အဲသည့်နေရာကစတင်”

ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ထူထပ်သော တောကြီးခေါင်ခေါင်ဖြစ်၍ ကြမ်းတမ်းလှသော တောလမ်းအတိုင်း မောင်းတက်လာခဲ့ကြရသည်။ မတ်စောက်သော တောင်ပတ်လမ်းအတိုင်း တက်လာကြရာက ရှေ့ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါ လမ်းကိုခွ၍ တပ်ထားသော ခုံးကွေးကွေးဆိုင်ဘုတ်နှင့် အတန်ငယ်ကျယ်သော အဝင်ဝကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဆိုင်းဘုတ်မှာတော့ ရွှေစာလုံးကြီးတွေ ရေးထားသည်။ ဒေါ်လှီက စာလုံးတွေကို ခပ်ကျယ်ကျယ် အသံထွက်ဖတ်လိုက်သည်။

“မနက်ခင်း ရာဘာစိုက်ခင်းနယ်မြေ”

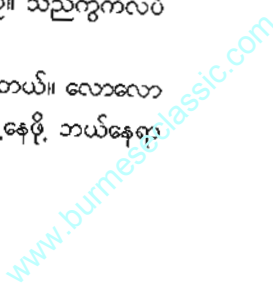
မက်သယူးက “အယ်လ်ဆာပေးထားတဲ့ နာမည်လေ” လို့ ဆိုသည်။ အယ်လ်ဆာက သည်စကားကို ဆက်ဖြည့်သည်။

“ကျွန်မငယ်ငယ်က မနက်ခင်းလို့ခေါ်ကြတဲ့ အများပြည်သူ့ဥယျာဉ်ကြီးနားမှာ နေခဲ့ရဖူးတယ်။ သည်နာမည်ကို ကျွန်မ တစ်လျှောက်လုံး ကြိုက်ခဲ့တာ”

ဂိတ်တံခါးကြီးမှာတော့ တောင်နံရံကိုဖူးနေသည့် သပွတ်အူလိုက်နေသော ချုံနွယ်စိမ်းစိမ်းကန်လန်ကာကြီးထဲက အပေါက်ကြီးတစ်ပေါက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ရှေ့ဘက်မှာတော့ မျက်လုံးတစ်ဆန်၊ တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကြီး မြင်နေရသော အရွယ်ညီ ရာဘာပင်ပျိုအစဉ်တန်းတွေရှိသည်။ ကိုဩမေတြီဆန်ဆန် ပုံစံအနေအထားတကျ စိုက်ပျိုးထားသည့် အပင်များ။ ကားက တောင်ကမူ ကျန်းမော့မော့ကို မောင်းတက်လာခဲ့သည်။ ရှေ့ဆီမှာ လျှိုစောက် တောင်ကြားကြီး ပေါ်လာခဲ့ကာ မြေရိုးကုန်းခင်တန်း လက်ခုပ်ထဲက ရေတိမ်မြစ်ဝှမ်းကို မြင်နေရသည်။ မြစ်ဝှမ်းပြန်ထဲက သစ်ပင်တွေ ရှင်းလင်းထားပြီး အလယ်လောက်မှာ လွတ်လပ်လဟာကြီး ဖြစ်နေသည်။ သည်ကွက်လပ်ထဲမှာ တဲသာသာ သွပ်ပြားမိုး ချော်ကချွတ် အဆောက်အအုံနှစ်လုံးရှိသည်။

“အဲသည်အဆောက်အအုံတွေက ရာဘာခြံရိုးတွေလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်။ လောလောဆယ်တော့ ကျွန်မတို့နေတယ်။ အရင်းခံအားဖြင့် ကျွန်မဖိုးရိမ်တာက ကျွန်မတို့နေဖို့ ဘယ်နေရာများ အဆင်ပြေပါ့မလဲဆိုတာပါ”

အယ်လ်ဆာက အားတုံ့အားနာစကားဆိုသည်။



သူတို့ကို သည်နေရာမှာပဲ နေရာချပေးသည်။ ညနေဘက်မှာတော့ အယ်လ်ဆာက ဒေါ်လှီကို ရာဘာပင် တွေကြား လမ်းလျှောက်ရန် ခေါ်လာခဲ့၏။ သစ်ပင်တိုင်း၏ပင်စည်တွေမှာ ထောင့်ဖြတ်စွေစွေ ဟက်တက်ခွဲထားပြီး အောက်နားဆီမှာတော့ ထက်ပိုင်းခြမ်းထားသော အုန်းသီး ခွံတွေကို ခွက်သဏ္ဍာန် ခံထားသည်။ အယ်လ်ဆာက ခွက်တွေထဲက တစ်ခွက်ကို လက်ညှို့ နှင့်မွှေရင်း မာခဲခဲကြက်ပေါင်စေးကို ထုတ်ပြသည်။

“ဒါတွေကို အခဲတုံးခေါ်ကြတယ်”

အယ်လ်ဆာက ရှင်းပြရင်း ကြက်ပေါင်စေးခဲကို ဒေါ်လှီဘက် ကမ်းသည်။

ဒေါ်လှီက ရာဘာစေးအနှစ်စလေးကို နမ်းကြည့်သည်။ အနံ့က ချဉ်စုတ်စုတ်။ ဆီချေးနံ့ ပါးပါးကလေးလည်း ရသည်။ ဒေါ်လှီက ရာဘာစေးခဲကို အုန်းမှုတ်ခွက်ခြမ်းထဲကို ပြန်ထည့် လိုက်သည်။

“ရာဘာစေး ခြစ်တဲ့လူတွေက မနက်ခင်းဆိုရင် ရာဘာစေးတွေ လိုက်စုကြတယ်။ တစ်စက်ကလေး အလေအလွင့် မခံနိုင်ဘူး”

နှစ်ယောက်သား ရာဘာပင်တွေဘက်ကို လျှောက်ကြသည်။ တိမ်တွေ ဆောင်းထားသည် ဝှန်နှုန်းဂျေရိုင်း တောင်ထွတ်ကို မျက်နှာမှရာ ကုန်းရိုးပေါ်ကို တက်ခဲ့ကြသည်။ သစ်ပင်တွေက ကြေကျသော ရွက်ဟောင်းခြောက်တွေကြောင့် မြေပေါ်ကို ခြေခင်းလိုက်တိုင်း ရှေ့မြှုပ်ခံထားသလို နူးညံ့သောအတွေ့ကို ခံစားရသည်။ တောင်စောင်းကလေး၏ ရှေ့တစ်လျှောက်လုံးမှာတော့ ထောင် နှင့်ချိုသော ရာဘာပင်ပျိုတို့၏အရိပ်တွေ ဖားဖားဝေဝေ သိပ်သိပ်ရိပ်ရိပ် ရှိနေကြ၏။ စက်ယန္တရား နှင့် ပြုပြင်ထားသည့်နယ် အပင်က ကွက်တိအံကျ ပြိုင်တန် ဂျက်ရှိလေသည်။ တောကြီးမျက်မည်း ဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း ရုက္ခကန္တာရလိုတော့ ဆိုနိုင်သည်။ ဒေါ်လှီဆိုလျှင် ပေးစေတီ သစ်ထုတ် စခန်းကို အခါခါရောက်ခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ သူမကိုယ်တိုင်က တောဟောဝန်၏ ထိတ်လန့်စဖွယ် ဆိတ်ညံ့မှုကိုပင် ချစ်အံ့မှူးမှူးရှိခဲ့သည်။ သည်နေရာကတော့ မြို့လို့လည်း မဆိုနိုင်။ ယာတောလို လည်း မပြောသာ။ သစ်တောကြီးတစ်တောနှင့်လည်း တူသည်မဟုတ်။ သဘာဝအားဖြင့် သန်စွမ်း နေသည့် တောစိမ်းပသာဒကို တစ်ပုံစံတည်းကျအောင် အတင်းအကျပ် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်နှင့် တူသည်။ သစ်ပင်တွေအချင်းချင်း တစ်ပြေးတည်း တူညီနေကြတာကလည်း အံ့ဩတုန်လှုပ်စရာပင် ကောင်းလှသည်။ တောစိမ်းမျက်မည်းအသွင်မှ အစီစဉ်တကျ ပြုပြင်ထားသော စိုက်ခင်းအသွင် တစ်ခဲခဲက ရှိမှုကို သူတို့ စီးလာသည့် ကားကလေးဖြတ်မောင်းလာစဉ်ကပင် အလန်တကြာ ခံစားခဲ့ရတာကို သတိရနေမိသည်။ အယ်လ်ဆာကိုပင် ပြောမိခဲ့သည်။

“ဝက်ပါဖြစ်အောင် လုပ်ထားသလိုပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်”

“လမ်းမျက်စိလည်အောင်လုပ်ရတာ ဘယ်လောက်လွယ်သလဲဆိုတာ ရှင် အံ့ဩ”

ဦးမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် တောတွင်းလဟာကြီးထဲ ရောက်လာကြသည်။

“ဒါ မနက်ခင်းအိမ်ကြီးဖြစ်လာမယ့် နေရာပေါ့”

မြင်ကွင်းတွေကို တစ်ပတ်လည်အောင် ကြည့်ကြသည်။ အရပ်လေးမျက်နှာလုံးမှာ အံ့မခန်းလောက်သော တောတောင်ရေမြေအလှတွေကို မြင်နေရသည်။ အနောက်ဘက်ဆီမှာတော့ တောင်တန်းက လည်သီးရောင်ပြေးနေသော ညနေခင်း ဆည်းဆာပင်လယ်တွင်းသို့ တလျားလျား နှိမ့်ဆင်းသွားလေသည်။ မြောက်ဘက်ကို ကြည့်လိုက်လျှင် ဝှန်နှုန်းဂျေရိုင်းတောင်မကြီး၏ သစ်တောထူထူ တောင်ထွတ်စုန်စုန်က သူတို့ကို တည့်တည့်ကြီး ငုံ့ကြည့်နေသည်။

“အံ့ဩစရာနေရာပဲနော်”

ဒေါ်လှီက သည်စကားလုံးတွေ ပြောနေသည်မှန်သော်လည်း တောင်မကြီး၏ သုန်သုန် မှုန်မှုန်အကြည့် အောက်က သစ်ပင်ပြည့် ဝက်ပါထဲမှာ ငုတ်တုတ်ငေါင်းစင်း သောင်တင်နေသည့် အိမ်တစ်လုံးထဲ အောင်းနေရမည့် အဖြစ်မျိုးနှင့်တော့ နေချင်စိတ်မရှိ။

“လှပြီကောရှင်။ သို့မဟုတ် သည်တောကြီးတောင်ကြီးကို မရှင်းမလင်းရသေးခင်ကများ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတာ မြင်စေချင်တယ်”

အယ်လ်ဆာက ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ သူမကိုယ်တိုင်သည်ပင် ပထမဆုံးအခေါက် ရောက်ခဲ့ရစဉ်က အတော်ကို ချောက်ချားခဲ့ရသည်ဆို၏။ မည်သို့ဖြစ်စေ သည်တော သည်တောင် သည်သဘာဝဝန်းကျင်သည် အံ့ဆိုင်းပိတ်ဆိုခြင်း၊ မြင့်သွန်းခေါင်ခေါင်ရှိခြင်း၊ ထွေးလုံးယှက်လိမ် ရှိခြင်း၊ အကူးအသန်း အရောက်အပေါက် ခက်လှခြင်းတို့ဖြင့်ပြီးသော တောဆိုး စိမ့်မြိုင်ဆိုသော် လည်း စိတ်ကူးနိုင်သည်ထက် သာလွန်သော အလှမျိုးနှင့်ဖြစ်သည်။ မက်သယူးက ဒေါ်လှီကို အနည်းငယ်ဝေးသော တစ်နေရာဆီ ခြေလျင်လျှောက်ခိုင်းရင်း ခေါ်လာခဲ့သည်။ မျက်နှာကြက် ပေါင်းကူး သဏ္ဍာန် မကုန်နိုင်မဆုံးနိုင်ရှိနေသော သစ်ပင်များချင်း ထိယှက်နေကြရာ ရွက်ခြောက် ကော်စောင်းတစ်နေရာကို တက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ သည်တောင်စောင်းတွေကတော့ လူသူ နေထိုင်နိုင်လောက်သော မြေခင်းမြေသားအဖြစ် လှစ်ပြနေသည်ဆိုသော်လည်း စဉ်းစားဖို့ပင် မဖြစ်နိုင်လောက်အောင် ခက်ခဲကြမ်းတမ်းလှသည်။

တစ်ခါက သစ်တောကြီး၏ တောတွင်း လဟာကွင်းပြန့်ကြီးတွင် ခြံမြေ ရုံးများ ဆောက်ထားသည့်နေရာမှာ မက်သယူးကိုယ်တိုင် ပြောင်းရွှေ့လာပြီး အိမ်ကလေးတစ်လုံး ဆောက်နေခဲ့ဖူးသည်။ အယ်လ်ဆာကတော့ သူနှင့်ဝေးရာ ပီနန်ကျွန်းမှာ အိမ်ငှားနှင့်နေခဲ့ရသည်။ အယ်လ်ဆာက သည်တောကြီးထဲမှာ မက်သယူးနှင့် အတူနေရန် နှစ်သက်သော်လည်း မက်သယူး က နေခွင့်မပြုခဲ့။ မက်သယူးကပင် ဤနေရာသည် တောကြမ်းလှသည်ဖြစ်၍ ခရီးနေရာအနံ့ တော၏ တန်ပြန်ထိုးနှက်တတ်သော ဘေးဒုက္ခများအားဖြင့် စစ်မြေပြင်နှင့် မခြား အန္တရာယ် ကြီးလှကြောင်း ပြောခဲ့ဖူးသည်ဆို၏။ ဆရာဂျွန်သည်လည်း သားဖြစ်သူနှင့်အတူ နေကြည့်ခဲ့ဖူး သည်။ သို့သော် သူသည်လည်း နာဖျားမကျန်းရှိလာသည့်အတွက် ပီနန်ကျွန်းကို ပြန်ပြေးခဲ့ရဖူး သည်။ သည်ရာဘာခြံ စိုက်ပျိုးရေး လုပ်ငန်းသည်ပင် ဆရာဂျွန်စိတ်ကူးက စခဲ့သည်ဆိုသော်ငြား သည်စင်းကျင်း မှုတွင် ဘာတွေ ပါဝင်ရမည် ဆိုတာ ကိုတော့ စိတ်ပင်မရှိခဲ့။

လပေါင်းများစွာ ကျော်လွန်ပြီးခါမှ သည်နေရာကို တစ်ကျောနေခွင့်ရခဲ့သော အယ်လ်ဆာ က မက်သယူးကိုယ်တိုင် သူမကို အဝေးပို့ထားခဲ့သည့်သဘောကို နားလည်ခဲ့ရသည်ဟုဆိုသည်။

တောင်စောင်းကြီးသည်ပင် ဘေးဒုက္ခ တသီကြီး ဖိစီးနှိပ်စက်ခြင်း ခံထားရသည်နှင့်တူသည်။ ထိုစဉ်က မြေတစ်ပြင်တစ်ပြန့်လုံးလုံး ပြာနှင့် သစ်ငှက်မည်းမည်းတွေ ထောင်ထနေကြသည်။ တစ်ကိုယ်တော်နေထိုင်ခဲ့သူ မက်သယူးသည်လည်း ပိန်ကျသွားခဲ့ကာ ချောင်းတွေ တရစပ် ဆိုးလာခဲ့သည်။ သည်နေရာတွေမှာ အလုပ်ကြမ်းသမားများ နေထိုင်ခဲ့ဖူးသည်ဖြစ်ရာ သစ်ကိုင်းနှင့် သစ်ရွက်သစ်ခက်များ မိုးထားသည့် တံကုပ် တံပုတ်များ ရှိနေခဲ့ဖူးသည်။ သည်အလုပ်ကြမ်းသမားများမှာ အိန္ဒိယနိုင်ငံတောင်ပိုင်းသားများဖြစ်၍ မက်သယူးသည်ပင် တမိလ်ဘာသာစကား သင်ယူခဲ့သည်ဆို၏။ အယ်လ်ဆာကတော့ ပြောသမျှ တစ်လုံးမှ နားမလည်။ သည်အလုပ်သမားတွေ နားဖူးမမာရှိကြသည့်အခါ ဆေးကုပေးရန် ရွံ့နံ့ရံကာ တဲကလေးတွေထဲအထိ ဝင်ကြရသည်။ လူမမာတဲကြမ်းပြင်များသည်လည်း အညစ်အကြေးများ ပြည့်လျက်ရှိတတ်ရာ မစဉ်းစားနိုင်လောက်အောင် မသတိစရာ ကောင်းလှသည်။ အယ်လ်ဆာက သည်မှာပဲ ထိုင်နေပြီး သူ့နာပြုသဖွယ် ပြုစုချင်ခဲ့သော်လည်း မက်သယူးက နေထိုင်ခွင့် မပြုသဖြင့် ပိန်ကျွန်းကို ပြန်သွားခဲ့ရသည်ဟု ပြောပြသည်။

သို့သော် သည်နေရာကိုပဲ သူမကိုယ်တိုင် နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ရောက်သည့်အခါမှာ တော့ ပြောင်းလဲမှုသည် အံ့ဩဖို့ပင်ကောင်းလှသည်ဆို၏။ နောက်ဆုံးတစ်ခေါက်အထိ သူမအဖို့ ပလိပ်ရောဂါ ကျရောက်ဖြစ်ပွားရာကို ဝင်လာရသလို ခံစားခဲ့ရသော်လည်း သည်တစ်ခါမှာတော့ ပွင့်ဦးစ ပန်းဥယျာဉ်ထဲ လမ်းလျှောက်ဝင်ရသည့်ခံစားမှုမျိုး ရခဲ့ပြီ။ ထုတက်နေသည့် ပြာမှုန့်တွေကို မိုးရေနှင့်ဆေးကြောနိုင်ခဲ့ပြီ။ သစ်ငှက်တို့ မည်းမည်းတွေကိုလည်း တူးထုတ်ပစ်လိုက်ကြပြီ။ ကနဦး ရာဘာပျိုးပင်ကလေးတွေကိုလည်း စတင်စိုက်ပျိုးနိုင်ခဲ့ကြပြီ။ သည်တော့မှ မက်သယူးက ပိန်ကျွန်းမှာ အိမ်ငှားနေရသည့် ဇနီးသည် အယ်လ်ဆာကို ပြန်ခေါ်ကာ သူ့အိမ်ကလေးမှာ နေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ မနက် အရုဏ်ပျိုးပြီဆိုသည်နှင့် အယ်လ်ဆာက အိမ်ပြတင်းမှ မြင်ရသော သဘာဝအလှတွေကို ကြည့်သည်။ ထိုအခါ တောင်နံဘေးတစ်ခွင် ရွှေစင်ပြားတစ်ချပ်လို သွန်ကျနေသော မနက်ခင်းကို မြင်ရသည်။

“ကျွန်မ အဲသည့်အချိန်မှာပြောတာပေါ့။ သည်နေရာကို နာမည်များပေးရမယ်ဆိုရင် မနက်ခင်း ဆိုတဲ့ နာမည်ကလွဲလို့ တခြားမရှိနိုင်ဘူးလို့။”

နောက်ပိုင်း တည်းအိမ်ကိုပြန်ရောက်သည့်အခါ အယ်လ်ဆာက ဒေါ်လို့ကို မနက်ခင်း ခံအိမ်အတွက် ရေးဆွဲထားသည့် ပုံစံကြမ်းတွေကိုပြသည်။ သူမခေါင်းထဲမှာ စွဲနေသည့် လောင်းအိုင်လင်းကျွန်းက အိမ်ကလေးတွေနှင့် တူချင်စိတ်ကလေးရှိသည်ဖြစ်ရာ ပြအိုးနှင့်တူသော မျှော်စင် ခပ်စောက်စောက် မြင်းမိုရ်ပိတ်များနှင့် အံ့မခန်း ရှုခင်းမြင်ကွင်းအလှတွေကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနိုင်ရန် ပတ်လည်လျှောက်နိုင်သည့် ပတ်လမ်းစကြိုတွေပါ ထည့်ဆွဲထားခဲ့သည်။ တစ်ခုတည်းသော အရှေ့တိုင်းအာရုံစားမှုအဖြစ် ကနုတ်ခက်တွင်း တံစက်မြိတ်များနှင့် အိမ်ခေါင်မိုးနီနီ ဖြစ်ရလိမ့်မည်။

အမျိုးသမီးတွေက အိမ်ပုံစံကြမ်းကို အာရုံရှိနေကြချိန်မှာ ဆရာရွာကတော့ မီးရထား ဘူတာရုံက ဝယ်လာခဲ့သော စင်ကာပူ စထရိတ်တိုင်းမ် သတင်းစာကို ဖတ်နေခဲ့သည်။ သည်

သတင်းစာက ယမန်နေ့ကထုတ်ဝေသည့် ရက်ကျော်သတင်းစာဖြစ်သည်။ ဖတ်နေရာမှ ရုတ်တရက် မျက်လုံးလှန်ကြည့်လိုက်ပြီး ကူမားရ်နှင့် မက်သယူးကို အခန်းကျော်ကာ ခေါ်လိုက်သည်။

“သည်မယ် ဖတ်ကြည့်ကြစမ်း။”

သတင်းစာကို ထက်ဝက်ခေါက်လိုက်ရင်း ဆာရာယေဗိုမှာ မြို့စားကြီး ဖာဒီနန် လုပ်ကြံ ခံလိုက်ရပြီဆိုသည့် သတင်းကို ပြသည်။ မက်သယူးနှင့် ကူမားရ်တို့လည်း သတင်းစာပါ ပထမ သတင်းပိုဒ် နှစ်ပိုဒ်လောက်ကို ဖတ်ကြရာက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပခုံးတွန့်ပြုကြလေ၏။

“ဆာရာယေဗို အဲဒါက ဘယ်မှာလဲ”

ကူမားရ်က မေးခြင်းဖြစ်၏။

“ဝေးလိုက်တာမှ ဝိခေါ်လို့ပါဗျာ”

မက်သယူးက ရယ်ရင်းကဖြေသည်။

ကမ္ဘာပေါ်ရှိ အရေးပါသူ လူပုဂ္ဂိုလ်အနည်းငယ်လောက်ကသာ ထို ဆာရာယေဗို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်မှုကြီးကြောင့် ကမ္ဘာစစ်တစ်စစ်၏ မီးပွားတစ်ပွင့် ဖြစ်လာဖွယ်ရှိကြောင်း အရိပ်အမြွက်အားဖြင့် သိကြဖွယ်ရှိလိမ့်မည်။ သည်ပဋိပက္ခကြားတွင် ရာဘာသည် အလွန် အရေးပါသည့် မဟာဗျူဟာမြောက် ရုပ်ဝတ္ထုဖြစ်လာဖွယ်ရှိသည့်အချက်၊ ဂျာမနီနိုင်ငံတွင် ရာဘာ နှင့် ပြုလုပ်ထားသော အသုံးမလို စွန့်ပစ်ပစ္စည်းများသည်ပင် တရားဥပဒေအရ ပြစ်ဒဏ်ထိုက်သောဖြစ်မှု ဖြစ်လာဖွယ်ရှိသည် ဆိုသည့်အချက်၊ ရာဘာကို ခိုးယူတင်သွင်းရန်အလိုငှာ ရေငုပ်သင်္ဘောများကို ပင်လယ်ရပ်ခြားသို့ စေလွှတ်ဖွယ်ရှိသည်ဆိုသည့်အချက်၊ သူတို့ကိုယ်တိုင် အလွန်အကျွံမက်ခဲ့သော အိမ်မက်များကိုကျော်လွန်၍ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုကို တိုးပွားမည့် ယင်း တုန့်ပစ္စည်းသည် ရှေးကထက်ပို၍ တန်ဖိုးရှိလာလိမ့်မည် ဆိုသည့်အချက်များကိုတော့ သူတို့ ကိုယ်တိုင် မသိခဲ့ကြချေ။

* * *

နီးလ်နှင့် ဒင်နူးတို့မှာ ငယ်ရွယ်ကြသေးသည် ဆိုလင့်ကစား မိဘတစ်ပါးစီ၏စရိုက်နှင့် ရုပ်ရည်တွေ ကိုယ်စီရှိခဲ့ကြသည်။ နီးလ်မှာ ဖခင်ဖြစ်သူ ကုမားရ်နှင့် အတော်တူတူသည်။ လူကောင်ထွားထွား ကြမ်းတိကြမ်းထော်ဖြစ်၍ အသားအရေနှင့် ကိုယ်နေအဆက်အပေါက်မှာ လည်း မြန်မာဘက် မနီးလှဘဲ ကုလားနှင့် ပိုတူသည်။ ဒင်နူးကတော့ မအေဘက် နွယ်သည်။ မိခင်လိုပင် နူးနူးညှည့် ဖြူဖြူစင်စင် ပါးပါးလျားလျားထဲကဖြစ်သည်။

နှစ်စဉ်လိုလို ဒီဇင်ဘာလဝန်းကျင်အခါရာသီ ရောက်ပြီဆိုသည်နှင့် သားအဖလေးယောက် စလုံး ပွေးစေတီရွာကလေးဆီ အလည်အပတ် ရောက်နေကျဖြစ်၏။ ဒိုဆေးနှင့် နော်ဒါတို့ မိသားစုက သူတို့ဇာတိရွာ ပွေးစေတီကို လွန်ခဲ့သော နှစ်ကာလတွေကတည်းက ပြန်လည်အခြေ ချခဲ့ကြသည်ဖြစ်ရာ လုပ်ငန်းကလေး ချဲ့ကြရာက စီးပွားရေး သောင်သာခဲ့ကြသည်နှင့်အညီ ရွာ ရိပ်ဝန်းကျင်မှာ အိမ်တော်တော်များများ ပိုင်ဆိုင်နှင့်ကြလေပြီ။ သည်အိမ်တွေထဲက တစ်လုံးကို တော့ ကုမားရ်တို့မိသားစု နှစ်စဉ် လာရောက်သည့်အခါ တည်းခိုရန် လျာထားခဲ့သည်။ နီးလ် နှင့် ဒင်နူးတို့သည်လည်း သည်ခရီးကို လာရောက်ခြင်းအပေါ် သဘောတွေကြပုံပေါ်သည်ဟု ဒေါ်လီ ထင်သည်။ အထူးသဖြင့် ဒိုဆေး၏သားတွေထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် လူလုံးသန်သန် တွေးတွေးဆဆရှိတတ်သူ ရေမွန်နှင့် အဖော်အဖက်ဖြစ်လာသည့် နီးလ်က ပို၍သဘောကျသည်။

ဒေါ်လီကလည်း မထူးပါ။ နှစ်စဉ်လိုလို သည်ခရီးကို မျှော်မော စောင့်စားနေခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ 'မနက်ခင်း' ဟု အမည်ပေးထားသော ရာဘာခြံကို ရောက်ခဲ့ရသည့် ခရီးစဉ်ပြီးကတည်း က ပန်းချီ ပြန်ဆွဲနေဖြစ်ခဲ့သည့် ဒေါ်လီအဖို့ ပုံဆွဲစာအုပ်ကို ပေါင်ပေါ်တင်ရင်း ပွေးစေတီ ရွာချောင်းကမ်းပါးမှာ ပုံကောက်ရင်း အချိန်တွေပေးခဲ့လှပြီ။ သားငယ် ဒင်နူးက မနီးမဝေးမှာ ဆော့ကစားလျက်။

တစ်နှစ်မှာတော့ ဒေါ်လီတို့မိသားစု ပွေးစေတီကို လာရောက်လည်ပတ်နေခိုက် ဒင်နူး ကောက်ကာငင်ကာ ဖျားသည်။ ဒေါ်လီနှင့် ကုမားရ်တို့ကတော့ သိပ်ကြီး ပူပူပန်ပန်မရှိ။ ဒင်နူး၏

သဘာဝမှာ ရောဂါဘယ တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုးဆိုသလို ပူးနေတတ်သူဆိုသော်လည်း ထိုရက် သတ္တပတ်ကမူ ရှားရှားပါးပါး အာကန္တက နှာစေးချောင်းဆိုးကလေးပင် မရှိခဲ့။ ဒင်နူးကိုယ်တိုင်က လည်း ကျရောက်လာသမျှ ရောဂါဘယတွေကို တွန်းလှန်နိုင်သည် ဆိုရလောက်အောင် ဝမ်းတွင်းပါ ဝက်မိန့်မို့ အထုံကလေး ပါခဲ့သူဖြစ်ရာ အဖျားအနာရှိသည်ဆိုလျှင်ပင် တစ်ရက် နှစ်ရက်ထက် ပိုပြီး ခံရတာမျိုးမရှိ။ အာကန္တက ရောဂါဘယ ကပ်ငြိပြီဆိုသည့်အခါတိုင်း မည်သို့မည်ပုံ ခုခံ ပယ်ရှားရမည်ကို ကောင်းစွာ သိထားသူကလေးဆိုတော့ သည်တစ်ကြိမ်တွင်လည်း မိဘနှစ်ပါး စလုံးက လောလောလတ်လတ် ပြန်လည်ကျန်းမာသွားလိမ့်မည်ဟု သဘောပိုက်ခဲ့ကြသည်။ သည်တော့လည်း ပွေးစေတီမှာပဲ ဆက်နေကြဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။

ပွေးစေတီမှာ သူတို့မိသားစု တည်းခိုနေသည့်အိမ်က ကျန်းသစ်စခန်းတွေမှာ ရှိတတ် သည့် တိုင်အဆောက်အအုံနှင့် အတော်တူပါသည်။ မြေမှ ခြောက်ပေခန့် မြင့်ထားသော ဧရာမ ကျွန်းတိုင်ကြီးတွေပေါ်မှာ ဆောက်ထားသည့် အိမ်မျိုးဖြစ်သည်။ အိမ်က ရွာမှ အတန်ငယ်လှမ်း သော နေရာတွင် ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်ပြီး၊ ရွာ၏နောက်ခံ တောကားတောင်ကားသဖွယ်ဖြစ်နေ သော သစ်တောထူထူအုပ်အုပ် ကုန်းစောင်းအမော့ကလေးမှာ တည်ရှိခြင်းဖြစ်၏။ တိုင် အဆောက် အအုံ၏ နောက်ဆွယ်က ကျောက်ထရုံကြီးတစ်တောင်လို ဆီးဆီးကာကာ မြင့်မားလှသည့် တောကြီးမျက်မည်သည်လည်း သုံးဖက်သုံးတန် ဝန်းရံလျက်ရှိ၏။ သည်အိမ်၏ လေသာဆောင်က မြင်ရသလောက်ကတော့ ရွာ၏ ကျောက်စရစ်ထူထူ ရေရှင်ချောင်းကလေးနှင့် ဘုရားကျောင်း ကလေး၏ ပါးခေါင်စောက်အထွတ်ပါသော မျှော်စင်လွင့်လွင့်ကြီးဖြစ်၏။

တိုင်အဆောက်အအုံတိုင်းမှာ ပါတတ်သည့်အတိုင်း အခန်းတွေကို အတန်းလိုက် စီစဉ် ထားသည်ဖြစ်၍ တစ်ခန်းမှ တစ်ခန်းကို ကူးနိုင်ကြသည်။ အခုလည်း ဒင်နူး၏ ရုတ်ခြည်း ဖောက်လာသော ကျန်းမာရေးကြောင့် ဒေါ်လီက ခါတိုင်းအိပ်နေကျ အစီအစဉ်ကို ပြောင်းဖို့ ပိုင်းဖြတ်လိုက်ရတော့သည်။ ညဘက်တွေမှာ သားငယ်ကို သူမ အိပ်ရာတွင် ခေါ်သိပ်ကာ ကုမားရ် ကိုတော့ အတွင်းခန်းတွေထဲက တစ်ခန်းကို ပို့လိုက်သည်။ ထိုညက သားငယ်သည် ဒေါ်လီအားမှာ အိပ်ပျော်လျက်ရှိ၏။ ဒေါ်လီလည်း မှေးခနဲပျော်သွားရာက အိပ်မက်မက်လေသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် သူမ၏ခြင်ထောင်ကို ကိုယ်တိုင် မထွက်လာခဲ့ပြီး၊ လသာဆောင်မှာရှိနေသည့် ကုလားထိုင် တစ်လုံးမှာ ထိုင်ရန် အိပ်ရာက ထလာခဲ့သည်။ ညသည် ပုစဉ်ရင်ကွဲကောင်များနှင့် ပိုးစုန်းကြူး ကောင်များကြောင့် အသက်ဝင်နေခဲ့သော်လည်း မှောင်မိုက်လွန်းလှပါ၏။ နှစ်ခန်းစာလောက် ဝေးသောနေရာမှာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေသည့် ကုမားရ်၏ အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းကိုပင် ကြားနေရသည်။ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် သူမ ထိုင်မိသည်နှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် သူမ ကောင်း ကောင်းကြီး ကျွမ်းဝင်နေသည့် အသံတစ်သံဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်က စကားပြောလေ၏။ သီပေါမင်းတရားကြီးဘုရား။ ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားက ဒေါ်လီကို ကြီးစွာသော အလောတကြီး ရှိဖူးဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ မိန့်တော်မူနေခြင်းဖြစ်သည်။ အိပ်မက်မက်နေစဉ် သူမကိုယ်တိုင်က တစ်ခွန်းတစ်ပါဒ စကားမဟုတ်ခဲ့သော်လည်း ဘုန်းတော်ကြီးဘုရား၏ မိန့်တော်မူလိုရင်း သဘော ကိုတော့ ဒေါ်လီ ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်ခဲ့ပါ၏။

သူမ ခြစ်အော်လိုက်သည်။

ကူမားရ်က ဖယောင်းတိုင်မီးတိုင် တစ်တိုင်နှင့်အတူ စမ်းတဝါးဝါး ထွက်လာသည့် အခါမှာတော့ ဒေါ်လီက လသာဆောင် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်လျက်ရှိ၏။ တုန်ယင် နေသော လက်များဖြင့် သူမကိုယ်သူမ သိုင်းဖက်ထားရင်း ရှေ့တိုးနောက်ငင် ပြုလျက်ရှိ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကျွန်မတို့ ပြန်ကြမဖြစ်မယ်။ ရန်ကုန်မှာ ဒင်နူးကို ဆေးရုံတင်ရမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အခု ဘာမှမမေးနဲ့၊ ကျွန်မ နောက်တော့ ပြောပြမယ်”

ပွေးစေတီရွာက သူတို့မိသားစု ထွက်လာကြတော့ မိုးပင် စင်စင်မလင်းသေးပါ။ ဒိုဆေးက လှည်းနှစ်စီးဆင့်ကာ ကိုယ်တိုင်လည်း ပျဉ်းမနားမြို့အထိ လိုက်ပါစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့သည်။ ရန်ကုန်မြို့ကို နောက်တစ်နေ့ မိုးကြီးစုန်းစုန်းချုပ်မှ ရောက်ကြလေ၏။ ဒင်နူးကိုတော့ ရောက်ရောက်ချင်း ဆေးရုံတင်လိုက်ရသည်။

ကလေးတွင် စွဲကပ်နေသည့် ရောဂါကို အချိန်ယူကာ စစ်ဆေးခဲ့ကြသည့်နောက်မှာ ဆရာဝန်တွေက ဒေါ်လီနှင့် ကူမားရ်ကို ခေါ်တွေ့ကြသည်။ ကလေးတွင် ပိုလီယိုခေါ် အကြော သေရောဂါ ရနေပြီဖြစ်၍ ဒေါ်လီသာ ဆေးရုံတင်ရန် မဆိုင်းမတွရှိခဲ့လျှင် ပစ်လိုက်ရဖို့သာ ရှိသည်ဟု ဆိုကြသည်။

“ကလေးကို ချက်ချင်းခေါ်ရတော့မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိလိုက်လို့ပေါ့”

“မင်းကကော ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ကျွန်မကို ပြောတာကိုး”

“ဘယ်သူက ပြောတာလဲ”

“အဲဒါက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ ပြန်ခဲ့ကြတာသာ အကြောင်းပါ”

ဒေါ်လီကိုယ်တိုင် ထိုညက ဆေးရုံမှာ ညအိပ်ခဲ့ရသည်။ နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းတော့ သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက်က မနက်စာကို လင်ပန်းတစ်ချပ်နှင့် ထည့်ယူလာခဲ့သည်။

“မဒမ် ကြားပြီးပလား၊ ဘုရင်ကြီး ဆုံးရှာပြီရှင်... အိန္ဒိယမှာပဲ ဆုံးတာပါ”

ဒေါ်လီပေါင်ပေါ်တင်ထားသည့် မနက်စာ လင်ပန်းပင် လျှော့ကျသွားလေသည်။ သူနာပြု ဆရာမလေးကို ချက်ချင်းမေးသည်။

“ဘယ်တုံးက ကံတော်ကုန်တာတဲ့လဲ”

သူနာပြုဆရာမလေးက ရက်တွေကို လက်ချိုးရေတွက်နေသည်။

“ကျွန်မ တွက်ရသလောက်တော့ ရှင်တို့ ဆေးရုံမရောက်ခင်ညက ဖြစ်သွားတာပါ”

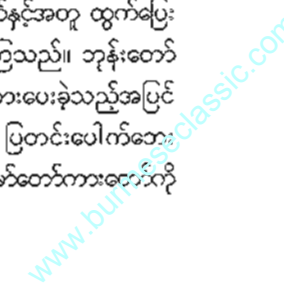
* * *

သီပေါဘုရင်မင်းမြတ် နတ်သီးစံတော်မူခဲ့ရခြင်းအတွက် ဒေါ်လီ၏ ထိပ်ခေါင်တင်ဟောင်း ဒုတိယသမီးတော်ကို အပြစ်တော် ဖို့ခဲ့ကြသည်။ ခရစ်နှစ် ၁၉၁၆ ခု ဒီဇင်ဘာလ၏ တောက်ပသော နေ့တစ်နေ့တွင် ဒုတိယသမီးတော်က မြန်မာမင်းမျိုးမင်းနွယ်မဟုတ်သူ သာမန်အရပ်သာ

တစ်ယောက်နှင့် ခိုးရာလိုက်ပြေးခဲ့ကာ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်မှာ ပုန်းအောင်းနေခဲ့သည်။ ဤသည် ပင်လျှင် နိဂုံး၏အစဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က ရတနာဂီရိတွင် အတော်များများ ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ပထမသမီးတော်သည်လည်း သမီးတော်ကလေး ဖွားမြင်ခဲ့သည် (ဒေါ်လီ ရတနာဂီရိ ခံအိမ်တော်က ထွက်ခွာပြီး ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်အတွင်း ဖွားမြင်တော်မူခြင်းဖြစ်သည်)။ သည်ရင်သွေးတော်ကလေးကို ဘွားအေတော် အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးဖုရားက ချစ်စနိုးအားဖြင့် 'ဒိုက်စွ'ဟု ခေါ်တော်မူရုံမက အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးဖုရား၏ မြတ်နိုးတော်မူလှခြင်းကို အဆော တလျှင် ခံယူနိုင်ခဲ့ခြင်းအတွက်လည်း အများက အံ့ဩခဲ့ရသည်။

ရင်သွေးတော်ကလေး ဖွားသန့်စင်ပြီးသည့်နောက် မကြာမတင်မှာပဲ ခရိုင်အုပ်ချုပ်ရေး အရာရှိများက နှစ်ကာလ များစွာကတည်းက ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တိုင် လိုလားတော်မူသည့် စံအိမ်တော်ကို တွေ့ခဲ့ကြသည်။ ထိုစံအိမ်တော်သစ်မှာ ဂေဟာကြီးကို မျက်နှာမူရာ တောင်ကုန်း ပေါ်တွင် ရှိသည်။ သည်စံအိမ်တော်သစ်မှာတော့ ဒါဘာဟောလ် ခေါ်သည့် မင်းပွဲသဘင်ခင်းကျင်း ရာ ခန်းမ၊ ဂယ်လာရီခေါ် စကြိုခန်းမ၊ ပင်မအဆောက်အအုံမှ ခွဲထုတ်ထားသော အပြင်ဆောင်များ၊ ရေပူရေအေးစနစ်နှင့် မကြာသေးမီက အရှင်နှစ်ပါး စီးနင်း ရွှေစက်တင်တော်မူရန် ထောက်ပံ့ထား သည့် ကားတော်နှစ်စီးထားရာ ကားရုံတစ်ရုံ တွဲလျက်ပါရှိခဲ့သည် (ကားတော်နှစ်စီးတွင် တစ်စီးမှာ ဖို့ဒ် (Ford) အမျိုးအစားဖြစ်၍ အခြားတစ်စီးမှာ ဒီ ဒီယွန် (De Dion) အမျိုးအစားဖြစ်သည်)။ စံအိမ်တော် ရွှေပြောင်မှုတွင် ရတနာဂီရိ မြို့သူမြို့သားတို့ ပုံချီး ဆင်နွဲ့ခဲ့ကြပါ၏။ ဩထရမ် ဟောက်စ် စံအိမ်တော်မှ နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် စီးနင်းထွက်ခွာလာကြသော ဘုရင့်မိသားစုများ ကို မြို့သူမြို့သားများက လမ်းဘေးဝဲယာမှ စီတန်းကြလျက် သောင်းသောင်းဖျူဖျူ နှုတ်ဆက်ခဲ့ကြ သည်။ အရာအားလုံး ရွှေပြောင်းပြီးပြေသည့်အခါမှာတော့ စံအိမ်တော်သစ်သည်လည်း ချို့ယွင်း အားနည်းချက်များ ရှိနေသည်ကို အဆောတလျှင် တွေ့ကြရပြီ။ အိမ်တော်ကို ထိန်းသိမ်းရသည့် ရေိတ်ကြေးငွေ လူအင်အားသည်ပင် တစ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့စာ ကုန်ကျစရိတ်လောက် လိုအပ်နေခဲ့သည်။

တံခါးမျိုး နှစ်ဆယ့်ခုနစ်ယောက်၊ မင်းစေ ခုနစ်ယောက်၊ ဟာဂူဒါ မြောက်ယောက်နှင့် အခြားသော အစေအပါးများ၊ သန့်ရှင်းရေးသမားများ၊ တံမြက်လှည်းများ၊ အာယားမများပါ တွက်လျှင် အစုစု အမှုထမ်း တစ်ရာခြောက်ဆယ့်တစ်ယောက် ရှိနေသည်။ မြန်မာပြည်မှ ရောက် လာကြသမျှသော ရှေ့တော်ဝင် ဧည့်သည်တော်များ၊ များလှစွာသော အစွယ်အမြောင်များက လည်း မနည်းလှ။ သည်လူတွေကို ဘယ်လိုကျွေးမွေးကြမှာလဲ။ သည်လူတွေကို ဘယ်လို ထောက်ပံ့ကြမှာလဲ။ ဒေါ်လီ မရှိကတည်းက သည်လိုစီမံခန့်ခွဲမှုမျိုးကို နားလည်သူဟူ၍ မရှိ။ တစ်မနက်မှာတော့ ဒုတိယသမီးတော် ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားခဲ့သည်။ စုံစမ်း ထောက်လှမ်းချက်များ အရဆိုလျှင် ဒုတိယသမီးတော်သည် လူငယ်တစ်ယောက်နှင့်အတူ ထွက်ပြေး သွားခဲ့ကြောင်း၊ ဂေဟာကြီးတစ်လုံးတွင် ခိုလှုံနေကြောင်းများ ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဘုန်းတော် ကြီးဘုရားကိုယ်တိုင် သမီးတော်ကို ပြန်လည်ခေါ်ယူရန် ဆဝမ်ကို သဘောထားပေးခဲ့သည့်အပြင် အကျိုးအကြောင်းမေးမြန်းရန် စေလွှတ်ခဲ့သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားလည်း ပြတင်းပေါက်ဘေး တွင် ရပ်တော်မူရင်း တောင်ကုန်းတစ်လျှောက် မောင်းနှင်သွားသော ဒီ ဒီယွန် မော်တော်ကားတော်ကို



စုံမှန်ပြောင်းဖြင့် ချိန်ရွယ် ရှုစားတော်မူလျက်ရှိလေ၏။ မော်တော်ကားတော် ပြန်မောင်းလာသည် အခါ ကားထဲမှာ သမီးတော် ပါမလာခဲ့ကြောင်း မြင်ရလေပြီ။ ထိုအခါ စုံမှန်ပြောင်းသည်လည်း လက်တော်မှ ပြုတ်ကျသွားလေတော့သည်။ ကိုယ်တော်တိုင် ကြမ်းပေါ်သို့ ညွတ်ကျသွားကာ လက်ဝဲလက်ဖြင့် လှမ်းထောက်ထားလိုက်ရသည်။ ဆေးဆရာတစ်ဦး တစ်နာရီအတွင်း ရောက်လာပြီး သီပေါဘုရင်မင်းမြတ်တွင် နှလုံးရောဂါ ဖိစီးနေပြီဖြစ်ကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောခဲ့သည်။ ဆယ်ရက်လွန်သည့်အခါ မင်းတရားကြီးဘုရား နတ်ထီးစံတော်မူလေ၏။ အရှင်နန်းမတော်ကြီး ဖုရား သီတော်မူသည့်အခါ ဒုတိယသမီးတော်ကို နောက်နောင် ရှေ့တော်ဝင်ရန် အကြောင်းမရှိတော့ကြောင်း မိန့်တော်မူခဲ့သည်။ ပထမသမီးတော်ကိုယ်တိုင် ဒေါ်လှီထံ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး ဆက်သွယ်ရေးသားတော်မူခဲ့သော စာပေါင်းများစွာအနက် ပထမဆုံးစာတွင် -

“ဒေါ်လှီ၊ သည်လိုနဲ့ ဈာပနတော်အခမ်းအနားပေါ့လေ၊ ကြေကွဲစရာလည်း ကောင်း၊ စိတ်ရှုပ်ထွေးစရာလည်း ကောင်းလှတဲ့အဖြစ်ကတော့ မယ်ဖုရားက ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားရဲ့ သည်မသာတော်ဈာပနကို တက်ရောက်ဖို့ ခတ်ပြတ်ပြတ် ငြင်းဆန်တော်မူတဲ့ အချက်ပါပဲ။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရကလည်း လက်ထောက်ကောလိပ်တော်အရာရှိလောက်ကိုပဲ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်လွှတ်တယ်။ ညည်းသာမြင်ရင် မျက်ရည်ဆည်နိုင်မယ်ထင်ဘူး။ ဒါဟာ မြန်မာပြည်ရဲ့ နောက်ဆုံးဘုရင်မင်းမြတ်တစ်ပါးရဲ့ ဈာပနတော်ဆိုတာကို ပြောရင်တောင် ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ယုံလိမ့်မယ်မဟုတ်ဘူး။ တို့ကတော့ အလောင်းတော်ကို တလားတော်နဲ့ ထည့်ပြီး တစ်နည်းနည်းနဲ့ ထားမယ်။ အခါအခိုက်သင့်တဲ့ တစ်ရက်ရက်မှာ အလောင်းတော်ကို မြန်မာပြည် ပြန်ပို့ပြီး ချဆောင်နိုင်ဖို့ ဆန္ဒတော်ရှိကြတာပါပဲ။ သို့သော်လည်း သည်သဘောဆန္ဒကို အာဏာပိုင်တွေ သိသွားကြတဲ့အခါ အလောင်းတော်ကို တို့ဆီက အတင်းအဓမ္မ ရယူပြီး ခေါင်းသွင်းတော့တာပဲ။ သူတို့က ဘုရင့်အလောင်းတော်ကိစ္စကနေ မြန်မာပြည်မှာ ဆူပွက်မှာကို စိုးကြတယ်နဲ့ တူပါရဲ့။ အာဏာပိုင်တွေက ညတွင်းချင်း အုတ်ဂူသွင်းတာဆိုတော့ ပြန်ရယူဖို့တော့ ခက်ရပြီပေါ့လေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညည်း ငါတို့နဲ့အတူ သည်မှာရှိဖို့ကောင်းတယ်။ ညည်းနာမည်ကို လုံးလုံးမသုံးရဘူးလို့ ပိတ်ပင်ထားတော်မူတယ်ဆိုပေမယ့် မယ်ဖုရားကိုယ်တိုင်က ထုတ်မပြောသည့်တိုင် တို့အားလုံး ညည်းကို လွမ်းကြသလို လွမ်းနေရှာတာပါပဲ”

* * *

ဒင်နူးကလေး နာလန်ထ အားမွေးနေစဉ်ကာလများအတွင်း ဒေါ်လှီ ဆေးရုံက ခွာခဲ့သည်မရှိ။ ဆေးရုံမှာ သားအမိနှစ်ယောက် တစ်ခန်းတည်း အတူနေခဲ့ကြသည်။ အခန်းကနေရောင်ခြည်ရသော အခန်းကျယ်ဖြစ်၍ ပန်းများဖြင့် ပြည့်နေခဲ့သည်။ ဆေးရုံခန်းပြတင်းဆီမှ မျှော်ကြည့်လျှင် ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်၏ ခမ်းနားသပ္ပာယ်လှသော ရွှေရောင်တဝင်းဝင်း ထီးတော်ကို ဖူးတွေ့နိုင်သည်။ ကုမားရုံကလည်း သားအမိနှစ်ယောက် အေးဆေးသက်သာနေထိုင်နိုင်ရန် အရာအားလုံးကို ကိုယ်စွမ်းရှိသလောက် စီမံထားရှာပါ၏။ ဦးဘကျော်က မနက်စာ ညစာ စားချိန်တိုင်လျှင် ကြီးမားလှသော ကြေးဝါထမင်းချိုင့်ကြီးတွင် လတ်လတ်လောလော ချက်ပြုတ်

ထားသည့် ထမင်းဟင်းတွေထည့်ကာ ကားနှင့် လာပို့တတ်သည်။ ဆေးရုံက ချမှတ်ထားသော ညည်းကမ်းတွေကို လျှော့ပေါ့ရန် တစ်ဖက်က စီစဉ်ထားခဲ့သည်။ ဆေးရုံကို လာမေးကြသမျှသော မိတ်ဆွေသင်္ဂဟတို့လည်း အချိန်အခါမရွေး ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်ကြသကဲ့သို့ ကုမားရုံနှင့် နီးလိတို့ကလည်း ညကြီးမိုးချုပ်အထိ နေနိုင်ကြသည်။ ဒင်နူး အိပ်ရာဝင်ချိန်ရောက်ပြီဆိုမှ ပြန်ခွဲကြရုံသာ။ ဒင်နူး၏ စံပြုလောက်သော ကြွကြွခံနိုင်မှုကြောင့် ဆေးရုံတွင် လချီကြာအောင် တောင့်ထားနိုင်သော သတ္တိကို ဝန်ထမ်းတွေကလည်း ချီးကျူးကြသည်။ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းအားဖြင့် ညာခြေတစ်ဖက် သန်စွမ်းမှု ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်ဆိုသော်လည်း သူ၏ အနည်းငယ်သိမ်သွားသောအရာက သူကလေးအတွက် သေရာပါ ရောဂါလက္ခဏာအဖြစ် ရှိနေမည်ဖြစ်ပြီး၊ အခြေအနေကောင်းကို ပြန်ရောက်နိုင်ကြောင်းကိုတော့ ဆရာဝန်များက အာမာန္တခံခဲ့ကြသည်။

ဒင်နူး ဆေးရုံက ဆင်းခွင့်ရ၍ အိမ်ပြန်ရောက်ကြသည့်အခါ ဒေါ်လှီခမျာ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် အိမ်ဘာဟီရက်စွတွေကို အခြေဆိုင်အောင်လုပ်ဖို့ပင် ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကြိုးစားခဲ့ရသည်။ ဒင်နူးကို သူမအခန်းထဲ ခေါ်ထားကာ အာယာမတစ်ယောက်ကို ဂရုစိုက်ခိုင်းထားရသည်။ ပထမ လေးငါး ဝေယ်ရက်လောက်အထိတော့ အတိုင်အတော့မရှိ။ တစ်ည ညဉ့်နက်ချိန်မှာတော့ ဒင်နူး၏ အသက်ရှူလေကလေး မျက်နှာကိုလာဟပ်သည့်အတွက် အိပ်ပျော်နေသည့် ဒေါ်လှီပင် ရုတ်တရက် လန်နီးသွားခဲ့သည်။ သားငယ်က သူမ၏ခုတင်စွန်းကို လက်ထောက်ရင်း သူမဘေးမှာ မတ်တတ်နေလေသည်။ ကလေးက တခေါ်ခေါ်ဟောက်နေသည့် အာယာမကိုကျော်ကာ ညာခြေတစ်ဖက် ဒရွတ်ခွဲရင်း စကြိုဘက်ကို တွားထွက်လာခြင်းဖြစ်၏။ ဒေါ်လှီက အနားရောက်နေသည့် သားငယ်ကို သူမအိပ်ရာထဲ ပွေ့သွင်းလိုက်သည်။ ဆံပင်နဲ့သင်းသင်း အသက်ရှူသံမျှင်းမျှင်း အရိုးလိုလို ကိုယ်ခန္ဓာကလေးကို ရင်ခွင်ထဲ ထည့်သိပ်ခဲ့သည်။ ထိုညကတော့ ပြီးခဲ့သည့် ရက်သတ္တပတ်တွေအတွင်း အိပ်ပျော်ခဲ့ရသမျှတွေထက် အနှစ်ခြိုက်ဆုံး အိပ်ပျော်ခဲ့ရပါ၏။

ဒင်နူး လမ်းလျှောက်လေ့ကျင့်ခန်း စကျင့်သည့်ရက်များတွင်မတော့ ဒေါ်လှီကိုယ်တိုင် သားငယ်၏အပါးမှာ တဝဲဝဲရှိနေရတော့သည်။ လမ်းလျှောက်မည့်နေရာတွင် ရှိနေကြသည့် ခွေးခြေ ခုံကလေးတွေ၊ စားပွဲတွေကို ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် ဖယ်ရှားပေးနေခဲ့ရသည်။ သူ့ရွေ့လျားနိုင်မှုကို နှိုင်းအခြေအနေရောက်အောင် အပြင်းအထန် လုံးပမ်းနေရှာသည့် သားငယ်ကို စောင့်ကြည့်သည့်အခါ သူကလေး၏ဇွဲနှင့် ဒူပေနာပေ ခံနိုင်မှုကို အံ့သြမိရသည်။ တစ်ကြိမ်ထက်တစ်ကြိမ် တစ်လှမ်းစ နှစ်လှမ်းစ ထော့နင်းထော့နင်း လျှောက်နိုင်အောင် အကြိမ်ကြိမ်အထပ်ထပ် အားသွန်နေသည့် စိတ်ခွန်အားကပင် သူ့ကို လဲရာက ထူထစေခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း သည်လို နိစ္စရူပအားခွန် စိုက်ထုတ်နေခြင်းကပင် သူ့ကို ပြောင်းလဲစေခဲ့ကြောင်းကိုလည်း သူမ မြင်နေရပါ၏။ ဒင်နူးကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်၏ ရင့်ကျက်ခြင်း၊ ကိုယ်၏ ရင့်ကျက်ခြင်း ရှိလာသည် ထင်ရကာ သူမ မှတ်မိသလောက် ခါတိုင်းထက်ပိုပြီး အထီးတည်းနေတာမျိုး ရှိလာခဲ့သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် အစ်ကိုဖြစ်သူတို့က ပျော်စရာကောင်းသော ကစားနည်းတွေထဲမှာ ဝင်ပါဖို့ အားထုတ်ကြသည့် ကိုပင် သူ့အဖို့ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သိလို စိတ်ဓာတ်ကျနေသည့်နယ် မလှုပ်တလှုပ် အေးဖိုအေးဖို ရှိနေတတ်သည်။

ဒင်နူး နာလန်ထ အားမွေးနေသည့်ကာလများအတွင်း ဒေါ်လီ၏ ဆီးတားဒဏ်ခံပေးခြင်းသည် သူမ၏ စိတ်အစဉ်တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းမိုးခဲ့သည့်အချက်အဖြစ် ပြည့်စုံခဲ့ပြီ။ သူမ၏ မိတ်ဆွေ သက်ဟ အသိုင်းအဝိုင်းများနှင့် ပတ်သက်ရသမျှ လျော့၍ လျော့၍ လာခဲ့သလို၊ ယခင်က ပုံမှန် လုပ်ဆောင်နေခဲ့ကျ အချင်းချင်း တွေ့ဆုံပွဲများ၊ လက်ဖက်ရည်ပွဲများ၊ ပျော်ပွဲစားထွက်ခြင်းများ စသော အရေးကိစ္စတို့လည်း နည်း၍နည်း၍ လာခဲ့လေသည်။ ရံဖန်ရံခါ လမ်းကြိုဝင်လာတတ်သော မိတ်ဆွေတစ်ဦးဦး ရောက်လာလျှင်ပင် ကသိကအောက်ဖြစ်ရလောက်အောင် ခြောက်ခန်းနေလေ့ရှိသည်။ သူမကိုယ်တိုင်က စကားတစ်ခွန်းတလေ မဟာဖြစ်ဘဲ တစ်ဖက်သားပြောသမျှကိုသာ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် စိတ်ဝင်တစားရှိပုံ ပြရသည်လည်းရှိသည်။ မိတ်ဆွေတွေက အချိန်တွေ ဘယ်လိုကုန်နေရလို့လဲ မေးပြန်တော့လည်း ရေရေရာရာပြောဖို့ ခက်ရပါ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမအဖို့ စားလည်း သည်စိတ်၊ နားလည်း သည်စိတ် ဖြစ်နေရသည်။ မိတ်ဆွေတွေက သူမ၏ ရှင်းပြချက်တွေကို နားထောင်ရသည်အခါ ယဉ်ကျေးမှုအရ ခေါင်းညှိတိကြသည်ချည်း။ တကယ်တမ်း သူတို့ ပြန်ကြပြီဆိုတော့မှ သည်မိတ်ဆွေများနှင့် မကြာခင် တွေ့ရဦးမှာပါလားဆိုတာကို သဘောပေါက်ရသည်။ ထူးဆန်းတာကတော့ သူမတွင် ကြေကွဲမှု မရှိလှဘဲ ဝမ်းသာတပဲရှိခြင်းပင်။

စနေ တနင်္ဂနွေလို အားရက်တစ်ရက်မှာ ကူမားရ်က ဒေါ်လီကို "မင်း အပြင်မထွက်တာ လချီနေပြီနော်" လို့ပြောသည်။ ကူမားရ်မှာ ရန်ကုန်တပ်ကလပ်^၁တွင် ကျင်းပမည့် ဘုရင်ခမလားပွဲအတွက် ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်မည့် ပြိုင်မြင်းတစ်ကောင်ရှိသည်။ ကူမားရ်က မြင်းပွဲကို လိုက်ခဲ့ဖို့ ဇွတ်ရော အတင်းပါ ခေါ်နေခြင်းဖြစ်၏။ ဒေါ်လီလည်း မေ့မေ့လျော့လျော့ ပြန်ကျ ထုံးစံကို ပြန်ကောက်တော့မည့်သဘောဖြင့် မြင်းပွဲကို လိုက်ပါရန် အဝတ်အစားတွေ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် ဝတ်ရတော့သည်။ ခြံတွင်းလမ်းပေါ်ကို ဆင်းလာသည့်အခါ ဦးဘကျော်က ပျောက်နေရာက အိမ်ပြန်ရောက်လာသူကို ကြိုဆိုသည့်ပမာ ကားတွင်းဝင်ဖို့ ဖိတ်မန္တက ပြုရှာလေ၏။ ကားက ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံထုတ် ပစ်ကုဒ်ပစ်တက် (Picard Pictet) ကားဖြစ်၍ အတိုကောက်အားဖြင့် ပစ်ပစ် (Pic-Pic) ခေါ်ကြသည် အမျိုးအစားဖြစ်သည်။ ကားအတွင်းမှာ ယာဉ်မောင်သူနှင့် စီးနင်းလိုက်ပါကြသူတို့ကို မှန်တစ်ချပ်ဖြင့် ကန့်ထားသည့် တာရှည်ခံ အိမ်သုံးစက်ယာဉ်ဖြစ်သည်။

ပစ်ပစ်ကားကလေးက ကန်တော်ကြီးကို ကွေ့ပတ်မောင်းလာခဲ့ပြီး တရုတ်သံချိုင်းကို ကျော်လာခဲ့ရာမှ ရန်ကုန် တပ်ကလပ်ကို မြင်ရသောနေရာအတွင်း ရောက်လာခဲ့သည်။ သည်အခါမှာတော့ ဒေါ်လီသည်ပင် နှစ်ကာလများစွာ အဝေးမှာနေခဲ့ရသည့် ခံစားမှုကလေး ဖြစ်ရပါ၏။ မြင်နေကျ မြင်ကွင်းတွေအားလုံး သစ်လွင်သလောက် ရင်သပ်ရှုမောဖွယ် ကောင်းလှသည်။ ရွှေတိဂုံစေတီတော် ပုံတော်နိဂါဏ ရေကန်မျက်နှာပြင်မှာ ရိုးရိုးရိပ်ရိပ် ထင်ဟပ်လျက်ရှိ၏။ ရှည်မျှောမျော ပုပျပ်ပျပ် ဘုတ်ကလပ်^၂ အဆောက်အအုံကိုလည်း ကန်စပ်မှာ တွေ့ရသည်။ ဒေါ်လီက ကားထိုင်ခုံတွင် ရှေ့ကို ငိုက်ငိုက်ကလေး ထိုင်လိုက်လာသည့်အတွက် မျက်နှာတစ်ဝက်စာက

၂၇။ Rangoon Turf Club (ရန်ကုန်မြင်းအသင်းကလပ်)။ ရှေးက ရန်ကုန်တပ်ကလပ်ဟုပင် ခေါ်ကြသည်။
၂၈။ လှေလှော်အသင်း

ကားပြတင်းအပြင်ဘက် ရောက်နေခဲ့သည်ဖြစ်ရာ မြို့ကို ပထမဆုံးအကြိမ် လိုက်လံကြည့်ရှုနေသည့်နယ် ရှိလေ၏။ မြင်းပြိုင်ကွင်းပတ်လည်လမ်းများကို ရဲသားများက အဝင်အထွက် ပိတ်ဆိုထားကြသည်မှန်သော်လည်း ပစ်ပစ်ကားကို မှတ်မိကြသည့်အတွက် လက်ပြ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ အများပြည်သူ ကြည့်ရှုနိုင်သည့် မြင်းပြိုင်ကွင်းစင်တွေက ကြက်လျှာတံခွန်များကြောင့် တောက်ပလျက်ရှိကာ နိမ့်မြင့် ကြည့်စင်တွေပေါ်မှာလည်း အလံတွေ တလူလူရှိလေသည်။ ကူမားရ်၏ သီးသန့် ပွဲကြည့်စင်ကို အကူးမှာတော့ နာမည်တွေ မေ့နေပြီဖြစ်သော လူသူပရိသတ်ကြီးက လက်တွေ့ ဝေ့ယမ်းနှုတ်ဆက်ကြတာကို ဒေါ်လီ သတိထားမိလိုက်သည်။ နေရာမှာထိုင်မိကြသည့်အခါ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေက တစ်ကျော့ပြန်ရောက်လာသည့် ဒေါ်လီကို ကြိုဆိုရန် ခဏတစ်ဖြုတ် ကူးလာခဲ့ကြသည်။ ကူမားရ်က ပုန်းလှိုးကွယ်လှိုး တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် နာမည်တွေ ပြောပြတော့မှ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာကို သတိထားမိတော့သည်။ တပ်ကလပ် တူးဝပ်^၃ ဦးသာဒင်ကြီး၊ ဟင်ဒီကက်ပါး^၄ ဦးအုန်း၊ တိုတယ်လိုက်တော့^၅ မစ္စတာ မက္ကဒေါ်နယ် စသည်ဖြင့် ပြောပြခြင်းဖြစ်၏။

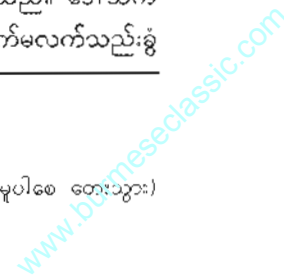
အားလုံးပင် သဘောကောင်းကြသည်။ ဘွတ်ကီဒိုင်အဘိုးကြီး မစ္စတာပိုက်ပါနီက ဆိုလျှင် သူ့သားတွေထဲက တစ်ယောက်ကို စေလွှတ်ပြီး လောင်းကြေးတင်ရန် အမေးခိုင်းသည်။ ဒေါ်လီလည်း စိတ်ရသည်နှင့် ကြိုရာကျရာ မြင်းနှစ်ကောင်ကို ရွေးလိုက်သည်။ ဂလောက်ဆက်စတာ ရှိုင်းယားစစ်တပ် ဘင်တီးပိုင် ချီတက်လာကြပြီး ဖရက်ဒီမန်း၏ 'လိုလာ'မှ သာယာနာပျော်ဖွယ် တေးတစ်ပိုဒ်ကို တီးခတ်လေပြီ။ သည်တေးသွားပြီးတော့ နောက်ထပ် ဂီတတေးသွားတစ်ပိုဒ်ကို စပြန်လေရာ ကူမားရ်က ဒေါ်လီလက်မောင်းကို ဆတ်ခနဲ တို့လိုက်လေ၏။

"အဲဒါ ဂျေဆေဗ်သကင်း^၆ လေကွယ်"
"ဆောရီးပဲရှင်၊ ကျွန်မ နားမထောင်ချင်ဘူး"

နောက်တော့ မြင်းပွဲများ စလေသည်။ နောက်တစ်ပွဲ မစခင် တော်တော်လေး စောင့်ရသည်။ နောက်တစ်ပွဲ ပြီးပြီ။ ဒေါ်လီဘေးမှာ ဝန်းရံနေသူတို့လည်း ထမ်းပိုးတိုး၍ စိတ်မော့မေ့ကြလေပြီ။ ဒေါ်လီကတော့ စိတ်တွေ ဟိုရောက်သည်ရောက် ဖြစ်နေသည်။ ဒင်နူးနှင့် ဝေးခွဲရသော ရက်သတ္တပတ်တွေ များခဲ့ဖူးသော်လည်း ဒင်နူးကတော့ မအေ သွားပါပကောရယ်လို့ သတိပင် ထားမိခဲ့မိမှာမဟုတ်။

ဒေါ်လီနောက်ဘက်ဆီက လှန်လိုက်သော ဝက်ဝက်ကွဲ လက်ခုပ်ဩဘာသံကြီး ရုတ်တရက် ပွင့်ထွက်လာခဲ့သည်။ သူမဘေးကပ်လျက်ထိုင်နေသူမှာ လိုင်ယွန်နယ် ဘသန်း၏ဇနီး ဒေါ်သီဖြစ်၍ သူမသည်လည်း တပ်ကလပ် စတူးဝပ်တွေထဲက တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဒေါ်သီက သူမ၏ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလှသော ပတ္တမြားလည်ဆွဲကြီးကို ဆွဲထားပြီး လက်မလက်သည်းခွဲ

၂၉။ Turf Club Steward
၃၀။ Handicapper - မြင်းအကျောပေးအရာရှိ
၃၁။ Totalizator
၃၂။ God save the King (ဘုရင်မင်းမြတ်အာ၊ ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်တော်မူပါစေ တေးသွား)



အရွယ် ကျောက်မျက်ခဲတွေကို အကြောင်းမဲ့ ကိုင်စမ်းလျက်ရှိ၏။ ဒေါ်သီက ဒေါ်လီကို မျှော်မော တကြီး ကြည့်နေလေသည်။ ဒေါ်လီက ရုတ်တရက်သဲသဲ အခြေအနေကို မေးကြည့်သည်။

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”
“လိုချင်တာ နိုင်တာလေ”
“ဪ”

ဒေါ်သီက အကြာကြီးကြည့်နေပြီးမှ အားပါးတရ ရယ်လိုက်သည်။

“ဒေါ်လီရယ်၊ အူလူချည်းလားဟယ်။ မေ့များနေသလားအေ...၊ လိုချင်တာက ညည်း ယောက်ျားပိုင်တဲ့ မြင်းလေ”

အိမ်အပြန် ကားထဲမှာ ကူမားရဲသည်ပင် ထူးထူးခြားခြား တိတ်ဆိတ်နေခဲ့၏။ အိမ်ရောက် ခါနီးမှ ယာဉ်မောင်းသူနောက်တွင် ကန့်ထားသော ပြတင်းပေါက်ကို လှမ်းမှီကာ ပိတ်ထိုင်လိုက် သည်။ သည်လိုပိတ်ထိုင်ပြီးမှ ဒေါ်လီဘက်ကို လှည့်ကာ ကတုန်ကယင် လှမ်းကြည့်သည်။ မြင်းကွင်းထဲတုန်းက မြင်းနိုင်သူ၏ ပက်ဒေါက်ဘက် ရောက်အသွား ရှမ်းပိန်ကို ရက်ရက်ရောရော တိုက်ကျွေးခဲ့ရာက သူလည်း နည်းနည်းကလေး ထွေလာခဲ့သည်။

“ဒေါ်လီ”
“ဟုတ်ကဲ့”
“မင်းမှာ တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေသလားလို့”
“မဟုတ်တာဘဲရှင်၊ ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”
ဒေါ်လီက ခေါင်းခါရင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
“မင်း ပြောင်းသွားတယ်။ တို့ကို ကြည့်ထားသလိုပဲ”
“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”
“ကျုပ်နဲ့ နီးလ်ကိုပေါ့”

ဒေါ်လီ တွန့်သွားသည်။ ဒါတော့ အမှန်ဖြစ်၏။ ခုတလော သားကြီးနီးလ်ကို သူမ ကိုယ်တိုင်က ဂရုမစိုက်သလိုရှိခဲ့သည်။ သို့သော် နီးလ်က အားကောင်းမောင်းသန် ကျည်ကျည် လောင်လောင် ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး စိတ်နှလုံးကောင်းသော အော်ကြီးအော်ကျယ်လေ ဆိုတော့ ကူမားရဲက တုန်နေအောင် ချစ်ရှာပါသည်။ တစ်ဖက်မှာတော့ ဒင်နူးကို ရွံ့တွန့်တွန့် မပုံရဲဖြစ်ရသကဲ့သို့ စိတ်ဓာတ်နဲ့နဲ့ခြင်းနှင့် အားနည်းခြင်းတွေကြောင့် ပူပန်ရသည်။ ခေါင်းစာ ရသည်လည်းရှိ၏။ သူ့ကလေးထဲမှာ ဒါမျိုး ကြုံရလိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်ခဲ့တာလည်း ပါပါ၏။

“နီးလ်က ကျွန်မကို မမင်လိုပါရှင်၊ ဒင်နူးလိုမှ မနေတာဘဲဟာ”

ဒေါ်လီလက်ကလေးတွေဆီ လှမ်းလိုက်သည်။

“ဒေါ်လီရယ်...၊ တို့သားအဖကလည်း မင်းကို မင်ပါတယ်ဟာ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဖျောက်ဖျက်မနေနိုင်သလို၊ တို့ကို ချန်ထားလို့လည်း မရနိုင်ပါဘူး”

ဒေါ်လီက စိတ်မသက်မသာဖြင့် ရယ်လိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင်တို့ကိုချန်ပြီး ကျွန်မ ဘယ်များသွားနိုင်မှာမို့လို့တဲ့”

ကူမားရဲက လက်ကို ဖြုတ်ကာ အဝေးဘက်ကို လှည့်လိုက်သည်။

“တစ်ခါတလေ မင်းက ပျောက်ပျောက်ပြယ်ပြယ် နေတာမျိုးဆိုတော့ ကျုပ်ဘက်က မခံစားနိုင်တာမျိုးလည်း ရှိတယ်ပေါ့လေ၊ မှန်နံရံတွေနောက်မှာ ဘာသာ ပိတ်လှောင်နေတာမျိုး ပေါ့လေ”

“ဘာနဲ့လဲ၊ ရှင် ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

ဒေါ်လီက ပြန်အော်လိုက်သည်။ ဦးဘကျော်က ကားနောက်ကြည့်မှန်ကတစ်ဆင့် လှမ်းအကဲခတ်နေခြင်း ရှိမရှိ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထားပြီး နောက်ထပ် ဘာတစ်ခုခုမှ မပြောတော့။

သည် အပြန်အလှန်ရှိမှုကပင် တုန်လှုပ်စရာဖြစ်လာခဲ့သည်။ ကနဦးတုန်းကတော့ သူမ သဘောမပေါက်ခဲ့။ တစ်ရက်က နှစ်ရက် ကြာတော့မှ ကူမားရဲပြောတာ မှန်ကြောင်း လက်ခံခဲ့ သည်။ သူမ အပြင်ကလေးဘာလေးတော့ ထွက်သင့်သည်။ ဆိုပါစို့၊ စကော့ဈေးလောက်ကို သွားကာ ဈေးကလေးဘာလေးလောက်တော့ လည်ရမည်။ ဒင်နူးဆိုလျှင် ဘာသာပြည့်ဝလာပြီ ဖြစ်ရာ မကြာခင် ကျောင်းစတင်ရတော့မည်။ သားငယ်မရှိတဲ့ နေသားကျတော့မည်။ အိမ်ကလေး ထဲမှာချည်း ကုပ်နေရတာကလည်း ကျန်းမာရေးနှင့် ညီညွတ်စရာမရှိ။

သည်ကတည်းက ဟိုနားသည်နား ခရီးတိုကလေးတွေသွားရန် သူမကိုယ်တိုင် အစီ အစဉ်ကလေး ရေးဆွဲသည်။ တစ်မနက်မှာတော့ ရန်ကုန်မြို့တော်ခန်းမနှင့် နီးသော မြို့ကြီးသံတို့ ဆူပွက်ရာ အစည်ကားဆုံး တစ်နေရာသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုနေရာသည် ဒါလ်ဟိုဇီလမ်းနှင့် ဆူးလေဘုရားလမ်းတို့ ဆုံရာနေရာဖြစ်၍ ကြိုတင်ကြိုတင်ပြီး စည်လျက်ရှိလေ၏။ သည်ကြားထဲက နွားလှည်းတစ်စီးနှင့် လံချားတစ်စီးတို့ တိုက်မိရာက လူတစ်ယောက် ထိခိုက်သွားခဲ့သည်ဖြစ်ရာ အမျှင်းဖြစ်ပွားရာတစ်ဝိုက် လူတွေ ပြိုကျလာလေတော့သည်။ လူအုပ်ကြီး စုမိသည်နှင့် ဝန်းကျင် လေထုတွင် လူသံနှင့် ဖုန်ခိုးတို့ သောသောကြီး ခလောက်ဆန်လျက် ရှိလေသည်။

ဆူးလေစေတီတော်သည်လည်း ဤလမ်းဆုံအရပ်၌ တင့်တယ်စွာ စံပယ်တော်မူလျက် ရှိ၏။ လောလောလတ်လတ် ကပ်လျှထားသော ထုံးသက်နိုးတော်ကြောင့် ဖွေးဖွေးတောက်လျက် ရှိသည့် စေတီတော်က ပင်လယ်တွင်းမှ ခေါင်းထောင်ထသည့် ကျောက်ဆောင်နယ် ပျားပန်းခတ် ဆူပွက်နေသော မြို့လမ်းများအပေါ် လွန်လွန်ကြီး ထိုးထွက်နေလေသည်။ သည်စေတီတော် တစ်ဝိုက် ဒေါ်လီကိုယ်တိုင် မော်တော်ကားတစ်စီးဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်အလီလီ ရောက်ရှိဖူးသည်တိုင် စေတီတော်ပရိတ်အတွင်းကိုတော့ မရောက်ဖူးခဲ့။ သည်တစ်ခါမှာတော့ ဦးဘကျော်ကို စေတီတော် နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် စောင့်ပါရန် မှာခဲ့၍ ကားထဲက ဆင်းလာခဲ့သည်။

လူအုပ်ကြီးရှိရာ လမ်းဆုံကို သတိနှင့် ကျော်ဖြတ်လာခဲ့ပြီး စေတီတော် လှေကားထစ် များအပေါ် တက်သည့်အခါ စီးထားသော ရှူးဖိနပ်ကို ချွတ်ထားခဲ့ရသည့်အတွက် ရင်ပြင်တော်ပြည့် မင်းထားသော နေပူခံကျောက်ပြားများ၏ အေးမြသောအတွေ့ကို ရနေခဲ့သည်။ သည်နေရာမှာတော့

လမ်းသံ လူသံတွေ လျော့ပါးသလောက် ဖန်မှုန့်အညစ်အကြေးသည်လည်း ကင်းစင်နေလေသည်။ ရင်ပြင်တော်ပတ်လည်ရှိ အရန်စေတီတော်များထဲက တစ်ဆူမှာ ရွှေဝါရောင် သင်္ကန်းတော်များ ရှိထားကြသည့် ရဟန်းသံဃာတော်များက ပရိတ်တော်များကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်နေကြသည်။ ရဟန်းတော်များ၏ နောက်နား မပိကျကျမှာ ခင်းထားသည့် ဖျာတစ်ချပ်ပေါ်မှာ ဒေါ်လီ ထိုင်လိုက်သည်။ ရှေ့တည့်တည့်မှန်ကပ်လျက် လိုက်ပေါက်အတွင်း ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ စံနေတော်မူသည့် ရွှေပုခွန် ခွံမွန်း ပုခွဆင်းတုတော်တစ်ဆူ ကိန်းဝပ်နေပြီး၊ ဆင်းတုတော်၏ မုဒြာဟန်က ညာလက် ခလယ်တော် မြေသိုထိဟန် ဘူမိဗဿမုဒြာဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်ကိုရည်မှတ် ကပ်လျှထားကြသမျှ နှင်းဆီ၊ စံပယ်၊ ကြာနီ စသော ပန်းတွေကလည်း ပန်းတောင်ကြီးနယ် မိုးမောက်လျက်ရှိ၏။ ညင်းညှင်းသော လေပြည့်ထဲမှာတော့ ပန်းရနံ့တွေ သင်းသင်းမွှေးမွှေး ရောထွေးနေလေသည်။ ဒေါ်လီက ရဟန်းသံဃာတော်များ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်နေသည့် ပရိတ်တော်ကို မျက်လွှာချရင်း စုစည်းနိုင်သမျှ အားပေးနေခဲ့သော်လည်း၊ တကယ်တမ်း တစ်စီကြားနေရသည့်အသံက ပဲ့တင်ထပ်နေသည့် ကူမားရို၏ စကားတွေသာ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“မင်း ပြောင်းလဲသွားတာတော့ အမှန်ပဲ။ တို့ကို ကြည့်ထားတာလေ”

အေးချမ်းလှသော ဘုရားရိပ် စေတီရိပ်မှာ ကူမားရို၏စကားသံတွေက တစ်ဘာသာ မြည်ဟည်းနေခဲ့သည်။ ကူမားရိုပြောခဲ့သည့်စကားတွေ လျော်ကန်ကြောင်းကိုလည်း သူမ လက်ခံခဲ့ပါ၏။ မကြာသေးမီက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှတို့ ပြောင်းလဲခဲ့သည်လည်း အမှန်ပင်။ ဆေးရုံမှာ တက်ရောက်နေခဲ့ရစဉ်က သားငယ်နှင့်အတူ ဆေးရုံခွဲတင်ပေါ်မှာ လဲလျောင်းရင်း နေ့ခင်းဘက်မှာ မကြားနိုင်သောအသံတွေ ကြားရတတ်သည်။ ပူပင်သောက ပရိဒေဝမီး တောက်လောင်နေကြသော ဆွေမျိုးသားချင်းတို့၏ တသုန်သုန် ညည်းညူနေကြသံ၊ ခပ်ဝေးဝေး အဆောင်တွေဆီက ခြစ်စုရဲ့ အော်ဟစ်သံ၊ သွေးရင်းသားရင်း ဆုံးပါးသဖြင့် ရင်ဘတ်စည်တီး ငိုကြွေးသံများ။ နံရံများသည်ပင် ည၏ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်မှုထဲ စိန်ခင်းသွားသည့်နှယ်ရှိလေသည်။ ထိုထိုသော နားမချမ်းသာစရာ အသံတွေကို တိုး၍တိုး၍ နားထောင်မိလေ။ သူမကို တိုက်ရိုက်ကြီး တိုး၍တိုး၍ ပြောနေသည့်ပမာ ခံစားရသည်။ အသံနေအသံထားအားဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ အတိတ်ကို တမ်းရော်သံ။ တစ်ခါတစ်ရံ သတိပေးသံ။

တစ်ည ညကြီး ညည့်နက်နက်မှာ အမေအိုတစ်ယောက်၏ တစာစာ ရေတောင်းသံကို သူမ ကြားနေရသည်။ အသံက အက်အက်ကွဲကွဲ အာခြစ်သံဖြစ်၍ ချည့်နဲ့လွန်းလှသည်။ သို့သော်လည်း တိုးလျှသော ထိုရေတောင်းသံက ဆေးရုံခန်းထဲမှာ ပြည့်နေခဲ့သည်။ ဒင်နူးက စောစောစီ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သော်လည်း ဒေါ်လီက ခေါင်းကို လက်ယှက်ရင်း နိုးနေဆဲဖြစ်သည်။ ရေတောင်းသံ တစာစာကို ဒင်နူး မကြားရစေရန် ပိတ်ထားသည့်သဘောဖြင့် အိပ်ပျော်နေသည့် သားငယ်ကို တစောင်းဖက်ထားသည်ဖြစ်ရာ ကြာတော့လည်း နံတောင်း တောင့်လာခဲ့သည်။ ဒေါ်လီလည်း ခုတင်ပေါ်က ဆင်းကာ စကြိခန်းဘက်ကို ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့သည်။

သူနာပြုဦးထုပ်ဖြူဆောင်း ဆရာမက ဒေါ်လီကို တားသည်။

“ရှင် ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“အသံတစ်သံကြားရလို့ပါရှင်။ တစ်ယောက်ယောက် ရေဆာလို့ ညည်းနေတာ မဟုတ်လား”

သူနာပြုဆရာမက ခပ်ပေါ့ပေါ့လေသံဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။

“အင်းလေ...ဟုတ်ပါရဲ့၊ အသံက အောက်ထပ်ငှက်ဖျားဆောင်ကပါ။ တစ်ယောက်ယောက် ကယောင်ကတမ်း ညည်းနေတာဖြစ်မယ်။ ရှင် ကိုယ့်အခန်းကိုယ် ပြန်ပါ”

ခဏနေတော့ ညည်းသံလည်း ရပ်သွားခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုအသံက ခြောက်လှန့်နေသဖြင့် ဒေါ်လီလည်း တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ရှိခဲ့သည်။

စကြိခန်းထဲက လူနာတင်ထမ်းစင်တစ်စင်ကိုရှာရန် ဒေါ်လီ အခန်းထဲက တစ်ခေါက် ထွက်လာခဲ့ပြန်သည်။ ထမ်းစင်ပေါ်မှာ ဆေးရုံသုံး ပိတ်ဖြူစ အုပ်ထားသော ကလေးအလောင်း တစ်လောင်း ရှိနေသည်။ သူမနှင့် မနီးမဝေးမှာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေသည့် သားငယ် ဒင်နူး ရှိနေသော်လည်း လူနာတင် ထမ်းစင်ပေါ်က မြင်ကွင်းကြောင့် တလိပ်လိပ် တက်လာသော ထိတ်ထိတ်ပျောက်စိတ်ကို မဖြေဖျောက်နိုင်ဘဲ ရှိနေခဲ့သည်။ ဒေါ်လီက ခူးကလေး ညွတ်ကျသွားပြီး ကလေးအလောင်းကို လွှမ်းထားသော ပိတ်ဖြူစကို ခွာလိုက်သည်။ ကလေးအလောင်းက ယောက်ျား ကလေးအလောင်းဖြစ်၍ ဒင်နူးလောက်ပင် ရှိဦးမည်။ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားတော့ ဒင်နူးနဲ့မတူ။ ဒေါ်လီ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးခဲ့သည်။ သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက်နှင့် အော်ဒလီ တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ဒေါ်လီကို ပွေ့ယူကာ အခန်းအရောက် ပြန်ပို့ပေးခဲ့ကြသည်။

ထိုညက ဒေါ်လီ အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့။ ကလေးအလောင်းကိုသာ စိတ်ရောက်နေခဲ့သည်။ အကယ်၍ ဒင်နူးသာ မရှိတော့ဘူးဆိုလျှင်ကော၊ သူမဘဝ ဘာနဲ့တူနေမလဲလို့ တွေးသည်။ သေဆုံးသူ ကလေး၏မိခင်အကြောင်း တွေးသည်။ ဒေါ်လီအသံက ဘယ်သူဟယ်ဝါမှန်းမသိသော ကလေးမိခင်နှင့် ရောနှောပေါင်းစည်းသွားသလို ငိုနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူမနှင့် ဒင်နူး၊ သေဆုံးသူ ကလေးနှင့် ကလေးမိခင်သည် လေးဦးတို့အကြား အကြောင်းခံလာသော မမြင်ရသည့် နှယ်ယှက်မှု တစ်ခုတစ်ရာရှိနေသလို ငိုနေခြင်းဖြစ်သည်။

လောလောဆယ်အားဖြင့် ရန်ကုန်မြို့ ဆူးလေစေတီတော်ရင်ပြင်မှာ ကျုံ့ကျုံ့ကလေး ထိုင်ရင်း ရတနာဂီရိမှာ နေခဲ့ရစဉ်က သီပေါမင်းတရားကြီးဘုရား၏ အသံတော်ကို ပြန်ပြောင်းကြားယောင်နေမိပြန်ပါ၏။ မင်းတရားကြီးဘုရား၏ နောက်ပိုင်း နှစ်ကာလများတွင် ရွှေနန်းတော်တွင်း ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှာ သာမဏေဘဝက လေ့ကျက် ဆည်းပူးခဲ့ရသော ရှင်ကျင့်ဝတ် သာမဏေကျင့်ဝတ်တွေကို တအောက်မေ့မေ့ ပြန်လည်သတိရနေပုံပေါ်သည်။ မင်းတရားကြီးဘုရား မကြာခဏ ရေရွတ်တော်မူသော 'ကရုဏာ'ဆိုသည့် စကားကိုလည်း သူမ သတိရနေခဲ့သည်။ ကရုဏာဆိုသည့် ပါဠိစကားလုံး၏ အနက်သည် 'သနားကြင်နာခြင်း'ကို ဆိုသည်ဖြစ်ရာ သက်ရှိသတ္တဝါတို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ထားအပ်သောတရားကို ဆိုသည်။ ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဘုရားက သမီးတော်တို့ကို မိန့်တော်မူရာ၌ 'ကရုဏာ'ဆိုတဲ့ စကားအဓိပ္ပာယ်ကို တွေ့ရမယ့်

ဤစာအုပ်ကို မဟာဝဂ္ဂကျမ်း၊ စူဠဝဂ္ဂကျမ်းတို့တွင်ပြသော ရဟန်းကျင့်သုံးလိုက်နာရသည့် ခန္ဓာကဝတ္တ ဟူ၍ ဝတ်။

အခါသမယတစ်ချိန် ရောက်လာပေလိမ့်မယ်။ တွေ့ပြီဆိုတာနဲ့ သမီးတော်တို့ဘဝတွေဟာလည်း သည်အတိုင်းဖြစ်ဖွယ်ရှိမယ်မဟုတ်တော့ဘူး ဟု ဆိုခဲ့သည်။

* * *

ဘဝရှင်သီပေါမင်းတရားကြီးဘုရား မသာတော်ကိစ္စ ပြီးပြေသည့် မကြာမတင်မှားနှင့် အရှင်နန်းမတော်ကြီးဖုရားက ဘုန်းတော်ကြီးဘုရား၏အလောင်းတော်ကို မြန်မာပြည်ကို သယ်ယူ ချဆောင်ခွင့်ပြုရန် ဆိုင်ရာအရာရှိကိုယ် စာရေး တောင်းခံခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က ဥရောပတွင်ဖြစ်ပွား နေသော စစ်မက်ကြောင့် လုံခြုံရေး အကြောင်းပြုလျက် ငြင်းပယ်ခဲ့ကြသည်။ မိဖုရားခေါင်ကြီးကို ပြည်တော်ပြန်ခွင့်ပြုလျှင် ခပ်လှုပ်လှုပ်အင်ပါယာကြီးကို ဆွပေးလိုက်သလိုဖြစ်ဖို့သာ ရှိမည်။ ဤသို့ဖြင့် ကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးသည့်နောက်မှာမှ အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးဘုရားနှင့်တကွ သမီးတော် တို့ကို ဇာတိမြေကို ပြန်ခွင့်ပြုခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါ ပထမသမီးတော်တွင် လောလောလတ်လတ် ပြဿနာတစ်ရပ် ကြုံလာခဲ့သည်။ မယ်တော်ဖုရား ပြည်တော်ပြန်သည့်အခါ သူမကကော ရတနာဂီရိမှ မြန်မာပြည်သို့ တစ်ပါတည်း လိုက်ပါသွားမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဆဝမ်နှင့် အတူ ရတနာဂီရိမှာပဲ နေခဲ့ရမှာလား။ ထိုအခါ ပထမသမီးတော်ခမျာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဆဝမ်ကို ကတိစကား ထားရတော့သည်။ သူမအနေဖြင့် မယ်ဖုရားနှင့်အတူ မြန်မာပြည်သို့ အတူလိုက် ပါမည်။ ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်ကြသည်နှင့် မယ်ဖုရားအတွက်စီမံထားသော အိမ်တော်သစ်မှာ အသားကျအောင် စီမံပေးခဲ့ကာ ရတနာဂီရိသို့ပြန်လာမည်။ ဆဝမ်ကတော့ တစ်စုံတစ်ရာ ကုန် ကွက်ခြင်းမရှိ။ သို့သော် တော်ဝင်မိသားစုတို့ တကယ်တမ်း ထွက်ခွာမည့်ရက်မှာတော့ မန်ဒီ ဆိပ်ကမ်းသို့ လျှောက်ရသည့်ခရီးတွင် ဆဝမ်၏ခြေလှမ်းတွေ လေးလံနေခဲ့ပြီ။ သူ သို့မဟုတ် သူ့ကလေးများအဖို့ ပထမသမီးတော်၏ ပြည်တော်ပြန်ခရီးသည် ရှင်ကဲ့ ကွဲကြရန်သာ အကြောင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ ပထမသမီးတော်ကို သည်တစ်ကြိမ် နောက်ဆုံးမြင်ရခြင်းဟူသာ သဘောပေါက် ခဲ့သည်။

အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးနှင့် နောက်လိုက်နောက်ပါတို့လည်း အိန္ဒိယတိုက်ငယ်ကို နှေးကွေး စွာ ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကြရသည်။ ဘုံဘောမြို့မှ အရှေ့ဘက်သို့ ရှေးရှုလျက် မီးရထားစီးခဲ့ကြကာ ကာလကတ္တားမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်သည်နှင့် နောက်ပါအခြွေအရံများနှင့်အတူ ဂရင်းဟိုတယ် တွင် တည်းခိုကြလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ဒုတိယသမီးတော်သည်လည်း ခင်ပွန်းဖြစ်သူနှင့်အတူ ကာလကတ္တားမြို့ တွင် နေထိုင်ခိုက်ဖြစ်သည်။ ဒုတိယသမီးတော်ခမျာ မယ်ဖုရားနှင့် အစ်မတော် ညီမတော်များ ဆိုက်ရောက်ကြပြီဟု ကြားသည်နှင့် မသိကျိုးကျွံ မပြုသာဘဲ ရှိခဲ့သည်။ တစ်ညနေခင်းမှာတော့ စွန့်ပစ်ခံ သမီးတော်သည် ပိုင်းဖြတ်ချက်ကို စုစည်းလျက် မယ်ဖုရားနှင့်တွေ့ဆုံရန် ဂရင်းဟိုတယ် သို့ သွားခဲ့သည်။ အရှင်နန်းမတော်ကြီးဖုရားကတော့ ဒုတိယသမီးတော်ကိုလည်းကောင်း၊ သမက်တော်ကိုလည်းကောင်း လက်ခံတွေ့ဆုံရန် ခပ်ပြတ်ပြတ် ငြင်းဆန်တော်မူလေသည်။ မယ်ဖုရားအကြောင်း သိနေသည့် ဒုတိယသမီးတော်နှင့် အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီး ရှေ့တော်သို့

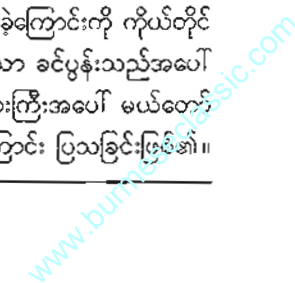
တမ်းလင့်မထားပါဘဲ စွန့်၍ လိုက်ပါခဲ့သူ ခင်ပွန်းသည်တို့လည်း မျက်နှာသာပေးခြင်းမှ ဆုတ်ခွာ ခဲ့လေသည်။

အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ သဲကြီးမဲကြီးနိုင်မှုက လျင်လျင်ကြီး တွန်းလှန်ပစ်လိုက်သည် နှယ်ရှိလေ၏။ အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးဖုရားက သမက်တော်ကို တစ်ချက်လွှတ် ကျုံးအော်လိုက် သည်နှင့် ဂရင်းဟိုတယ်၏ကျောက်ပြားခင်း လှေကားပေါ်မှ ဆင်းပြေးရတော့သည်။ သမက်တော် စီးနင်းထားသော ပန်ဂျူးတွင် ချောမွတ်သော ဖိနပ်ခုံ ပါသည်ဖြစ်ရာ ဤသည်ပင် ကံအကြောင်း မလှစရာ ဖြစ်ရလေ၏။ သမက်တော်လည်း ခြေချော်လိုက်ရာက ဧည့်ပရိသတ်ကို ဧည့်ခံတီးမှုတ် နေသည့် ခန်းမဆောင် တူရိယာဝိုင်း တင်ဆက်ရာ ဧည့်ကြိုခန်းမကြီးထဲသို့ ပျံသန်းရောက်ရှိ သွားလေ၏။ ငါးပျံတစ်ကောင် ခုန်လိုက်သည့်နှယ် တူရိယာဝိုင်းအလယ်သို့ ကိုးရိုးကားရား ကျသွားခြင်းဖြစ်၏။ တူရိယာဝိုင်းက ချယ်လိုတယောကြီး အစိတ်စိတ်ကွဲကာ ဗီယိုလာတယော လတ်သည်လည်း ဒေါင်ခနဲ မြည်ဟည်းသွားလေသည်။ အနီးတွင် ထိုင်နေသူမှာ ခရီးပန်းလှသည့် ဒင်္ဂါးကြောင့် မအီမသာ ခံစားနေရသော တတိယသမီးတော်ဖြစ်သည်။ တတိယသမီးတော်လည်း ရုတ်တရက် ဒေါသပုန်ထသွားခဲ့ပြီး စိတ်တော်မပြေနိုင်ဘဲရှိလေရာ ဆေးဆရာဝန်ကို ပင့်ရလေ၏။

ခရစ်နှစ် ၁၉၁၃ ခု၊ ဧပြီလ ၁၆ ရက်နေ့မှာတော့ အရှင်နန်းမတော်ကြီးနှင့် နောက်လိုက် နောက်ပါတို့ အာရ်အမ်အက်စ် အာရ်နီကိုလာ သင်္ဘောပေါ်တက်ကြရပြီ။ လေးရက်လွန်မြောက် သည့်အခါ ရန်ကုန်မြို့ကို ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပြီး ချာချီလမ်းရှိ ဘန်ဂလိုတစ်ဆောင်ဆီ တိတ်တဆိတ် ဆောင်းယူခဲ့ကြသည်။ ရက်သတ္တပတ် နှစ်ပတ်လောက်ကတော့ လုပ်ခင်းဆောင်တာ တစ်ပြုကြီးကို ရှင်းရသည်နှင့် ကုန်တော့သည်။ ကိစ္စဝိစ္စတွေ ပြီးပြေသည်နှင့် ပထမသမီးတော်က ရတနာဂီရိရှိ ခင်ပွန်းသည် ဆဝမ်ထံ ပြန်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောလိုက်ရာ လူတိုင်းက အံ့အားသင့်သွားခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါ မိသားစုအကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်တို့ စိုးရိမ်သွားခဲ့ကြကာ သမီးတော် ကြီး ဖြစ်သည်နှင့်အညီ မယ်တော်မိဖုရားခေါင်ကြီးအပါးတော်တွင် ခစားရန် တာဝန်ရှိကြောင်း အကြံပြုကြလေသည်။

ထိုအခါ ပြုခဲ့ဖူးသော ကတိစကားတို့သည်လည်း ကောင်းမြတ်သော ဆင်ခြင်တုံတရား နှင့် လျှောက်ပတ်သော ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာခြင်း စသော အကျိုးစီးပွားအတွင်း မကြာခဏဆိုသလို ဆိုင်းရခြင်း ငုံ့ရခြင်း အခြေအနေတစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့လေ၏။ ယင်းအခြေအနေသဘောသည် ပင်လျှင် ဆဝမ်ဆိုသော တံခါးတစ်ချပ်ကို လိမ္မာသိုသိပ်စွာ ပိတ်ဆို့နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်သော်မှ သံသယမထင်ခဲ့။

ယခုအခါမှာတော့ ပထမသမီးတော်သည် ကုန်းဘောင်မင်းဆက် ကာလတစ်လျှောက် ခေတ်တစ်ခေတ်၏ ဖြောင့်မတ်တည်ကြည်သော မင်းသမီးစစ်တစ်ပါးဖြစ်ခဲ့ကြောင်းကို ကိုယ်တိုင် ပြသခဲ့လေပြီ။ ဘုရင့်မိသားစု၏ ရထားတော်မောင်းသမားပေးခြင်းဖြစ်သော ခင်ပွန်းသည်အပေါ် ထားခဲ့သည့် သူမ၏ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် ခမည်းတော် သီပေါမင်းတရားကြီးအပေါ် မယ်တော် ဖုရားလတ်က ထားရှိခဲ့သော မဟာအချစ်နှင့်မခြား မယိမ်းမယိုင်ရှိခဲ့ကြောင်း ပြသခြင်းဖြစ်၏။



ရန်ကုန်မြို့ရောက် မိသားစုများအပေါ် စုံကန်ဖိဆန်လျက် ဝေပွန်းသည် ဆဝမ်ထံ ပြန်ခဲ့ရုံမက ရတနာဂီရိမှ တစ်သက်လုံး ခွာသည်မရှိတော့။ သူမ၏ဘဝသက်တမ်းကျန်သမျှ ဝေပွန်းသည်နှင့် အတူ နေထိုင်ပေါင်းဖက်ခဲ့သည့်အပြင် ရတနာဂီရိမြို့စွန့်အိမ်ကလေးထဲမှာ မိသားစုနှင့်အတူ ဘဝကို မြှုပ်နှံခဲ့သည်။ ထိုနေရာမှာပင် နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်နေထိုင်ပြီးမှ ဘဝဇာတ်သိမ်းရှာခဲ့သည်။

ဒုတိယသမီးတော်နှင့် ဝေပွန်းသည်တို့သည်လည်း ဒါဂျီလင် (Darjeeling) မြို့နှင့် မဝေးလှသော ကလီပွန် (Kalipong) မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့မလာမီအထိ ကာလကတ္တားမြို့တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ကလီပွန်မြို့တွင် ဒုတိယသမီးတော်နှင့် ဝေပွန်းသည်တို့ နို့ထွက်ပစ္စည်း စီးပွားရေး လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသည်။

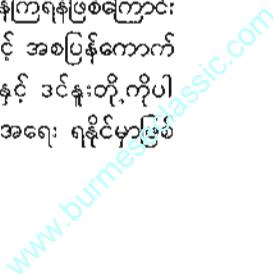
သမီးတော်လေးပါးအနက် မြန်မာပြည်တွင် မီးရှူးမြင်ခဲ့ကြသော သမီးတော်နှစ်ပါးက အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် နေထိုင်ရန် ရွေးချယ်ခဲ့ကြပြီး၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် မီးရှူးမြင်ခဲ့ကြသည့် ညီမတော် နှစ်ပါးက မြန်မာပြည်တွင် အခြေချရန် ရွေးချယ်ခဲ့ကြကာ မြန်မာပြည်တွင် အိမ်ထောင်ကျကြပြီး သားသမီးတွေ ရခဲ့ကြသည်။ အရှင်နန်းမတော်ကြီးကမူ ရန်ကုန်မြို့ ချာချီလမ်း စံအိမ်တော်တွင် ဘဝ၏ နောက်ဆုံးနှစ်ကာလများကို ကုန်လွန်စေခဲ့သည်။ ကိုလိုနီအာဏာပိုင်တို့ ထံမှရရှိသော ထောက်ပံ့ငွေကို အလှူအတန်းပြုခြင်း၊ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးခြင်းများအားဖြင့် ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုခဲ့ ရှာသည်။ မြန်မာလူမျိုးတို့၏ ဝမ်းနည်းခြင်းအထိမ်းအမှတ် အရောင်ဖြစ်သော အဖြူရောင်က လွဲ၍ အခြားအရောင်များကို ဆင်မြန်းတော်မူခြင်းမရှိတော့။

အရှင်နန်းမတော်ကြီး ရန်ကုန်မြို့သို့ ဆိုက်ရောက်လာပြီးသည့်နောက် ဒေါ်လီကိုယ်တိုင် စံတော်မူရာ အိမ်တော်သို့ ရှေ့တော်ဝင်ခွင့်ပြုပါရန် အကြိမ်ကြိမ် စာရေးသား လျှောက်တင်ခဲ့ သော်လည်း ပြန်ကြားခဲ့ခြင်း မရှိ။ ရတနာဂီရိမှ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီး ခြောက်နှစ်အကြာ ခရစ်နှစ် ၁၉၂၅ ခုနှစ်တွင် အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီး နတ်ရွာစံတော်မူခဲ့သည်။ မိဖုရားခေါင်ကြီးအနေ ဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ပြင်ပလောကနှင့် ကင်းပြတ်ခဲ့လင့်ကစား နတ်ရွာ စံတော်မူပြီဆိုသည့် အခါ တစ်မြို့လုံး လွမ်းမောတသသော စိတ်ဇောတို့ ရုတ်တရက် တလိပ်လိပ် ကြွလာကြရာက လူသူပရိသတ်များစွာတို့ ကရုဏာသက်စွာ ဇာဖွဲ့ဖွဲ့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။ အလောင်းတော် ကို ရန်ကုန်မြို့ရှိ ရွှေတိဂုံစေတီတော်အနီး ဂူသွင်း သင်္ဂြိုဟ်တော်မူခဲ့သည်။

* * *

နှစ်ပေါင်းများစွာ ခြားပြီးဖြစ်သော ခရစ်နှစ် ၁၉၂၉ ခုနှစ်၏ ရက်တစ်ရက်တွင် နယူး ယောက်မြို့မှ ရောက်လာသော စာတစ်စောင်ကို ဒေါ်လီ လက်ခံရရှိခဲ့သည်။ ဥမ္မာဒေး ရေးပို့ လိုက်သောစာဖြစ်၍ စာပါအကြောင်းအရာအားဖြင့် သူမကိုယ်တိုင် အမေရိကမှ ထွက်ခွာ လာနေပြီဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားလေသည်။ ဥမ္မာဒေးမှာ အသက် ၄၀ ဆယ် ရှိပြီဖြစ်၍ အိန္ဒိယ နိုင်ငံမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်ပင် နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်ခဲ့လေပြီ။ တိုင်းတစ်ပါးသို့ ရောက်နေခိုက် သူမ၏မိဘနှစ်ပါး ဆုံးပါးခဲ့ကြသည်ဖြစ်၍ အမွေအဖြစ် ကာလကတ္တားမြို့ရှိ မိဘပိုင် လန်ကာ ဆူကာအိမ်ကြီး၏ မြေညီထပ်ကို ရရှိခဲ့သည်။ (အပေါ်ထပ်ကိုတော့ အိမ်ထောင်ကျ၍ ကလေး သုံးယောက်ဖခင်ဖြစ်နေသည့် မောင်ဖြစ်သူက ရရှိခဲ့သည်။)

ဥမ္မာဒေးက ရေးသားရာတွင် တိုကျို၊ ရန်ပိုင်းနှင့် စင်ကာပူတို့တွင် ချိန်းဆိုထားချက် အထွေထွေ ရှိနေသည့်အတွက် အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာဘက်မှ မဖြတ်ခဲ့ဘဲ ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာကို ကျော်ဖြတ်စီးနင်းလာရန် ရှိကြောင်းလည်း ပါပါ၏။ သည်ရေကြောင်းလမ်း၏ အကျိုးကျေးဇူး တစ်ခုမှာ ခရီးစဉ်တစ်လျှောက် မိတ်ဆွေများထံ ဝင်ရောက်လည်ပတ်ရန် သူမကို အထောက်အကူ ပြုခြင်းလည်း တစ်ကြောင်းဖြစ်၏။ မက်သယူးနှင့် အယ်လ်ဆာတို့ရှိရာ မလေးယားကိုလည်း ကောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့နေ ကုမ္ပဏီနှင့် ဒေါ်လီတို့ထံလည်းကောင်း ခရီးသင့်သည်။ စာထဲတွင် အဆို ပြုထားသည့် အချက်တစ်ချက်မှာ သူမအနေဖြင့် မနက်ခင်း ရာဘာခြံတွင် ဒေါ်လီနှင့်ဆုံကြရန် ဖြစ်၍၊ နှစ်ပတ်ခန့် နေထိုင်ကြရန်ဖြစ်ကြောင်း၊ ချမ်းမြေ့စရာကောင်းသော အားလပ်ရက်ဖြစ်ရန် ရှိသည့်အပြင်၊ သည်နောက်မှာ မြန်မာပြည်သို့ တစ်ခရီးတည်း အတူတကွပြန်ကြရန်ဖြစ်ကြောင်း များ ပါရှိခဲ့သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျော်လွန်ပြီးသည့်နောက် သူမအနေဖြင့် အစပြန်ကောက် ရန် အကြောင်းကိစ္စတွေ များလှသည်ဖြစ်၍၊ အကယ်၍ ဒေါ်လီသာ နီးလ်နှင့် ဒင်နူးတို့ကိုပါ အပါအဝင်၍ လာရောက်မည်ဆိုလျှင် ကလေးတွေနှင့်ပါ တွေ့ရမည့်အခွင့်အရေး ရနိုင်မှာဖြစ် ကြောင်းလည်း ပါ၏။



ဒေါ်လီကတော့ သည်စာကြောင့် ထူးခြားစွာတုန်လှုပ်သွားခဲ့ရသည်။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် အကြောင်း ကြားသိရ၍ ဝမ်းသာရသော်ငြား စိတ်ကလေးတော့ ထိတ်ရပါ၏။ ကာလကြာရှည်စွာ ငုပ်နေခဲ့သည့် မိတ်ဆွေဖြစ်မှုကို ပြန်ကောက်ရတာ လွယ်သည့်ကိစ္စမဟုတ်။ ဥမ္မာ၏ ဘွင်းဘွင်ရှင်းရှင်းရှိမှုအတွက် သူမအနေဖြင့် သဘောတွေ့စရာအကြောင်း မရှိတော့တာမျိုးလည်း ပါပါ၏။ ဒေါ်လီကိုယ်တိုင်က ကမ္ဘာလောကနှင့် အဟပ်ကွာနေရသူဆိုတော့ တဖြည်းဖြည်း တစ်ကိုယ်ထီးတည်း နေချင်စိတ်တွေသာ များသည်ထက် များလာခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ခရီးသွားချင်စိတ် မရှိတော့တာလည်း ပါပါ၏။ ယုတ်စွာအဆုံး ဟိုနားသည်နားပင် မထွက်ချင်တာတွေလည်း သူမမှာ ရှိနေခဲ့သည်။ ဘဝမှာ ဦးဆောင်နေရတာကို သူမ ကျေနပ်ရောင့်ရဲသည် မှန်သော်လည်း ကလေးတွေအဖို့တော့ အိန္ဒိယလို၊ မလေးယားလို၊ အခြားတိုင်းပြည်တွေလို လောကကို ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း မြင်ရတာတွေအတွက်တော့ ပူရသည်။ မြန်မာပြည်ထက်ပို၍ အခြားတိုင်းပြည်ဒေသတွေကို သိစရာအကြောင်းမရှိ ဆိုတာမျိုးကလည်း မမှန်ပါ။ ရှေ့ ဘာဖြစ်မည်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ ကြိုပြောနိုင်သည်မဟုတ်။ သူမအခန်းတွင် ပြတင်းကာ တပ်ထားသော ပြတင်းပေါက်များရှိသည့်တိုင် မြေပေါ်က မတည်ငြိမ်မှုကိုတော့ သူမ ခံစားနိုင်ပါ၏။

'မနက်ခင်း' အမည်ရ ရာဘာခြံရှိရာ မလေးယားကို ဒေါ်လီ မရောက်ရတော့သည်ပင် ဆယ့်ငါးနှစ်ရှိပြီ။ ပထမဆုံးတစ်ခေါက် ရောက်ပြီးကတည်းက သူမရော ကလေးနှစ်ယောက်ပါ နောက်ထပ် မရောက်ဖြစ်တော့။ ကူမားရ်က သူမကို သွားစေချင်လိမ့်မည်ဆိုတာ သိထားသော်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ သွားဖွယ်မရှိ။ ကူမားရ် ကိုယ်တိုင်က အလုပ်တွေကို ခါတိုင်းထက် ကျားကုတ်ကျားခဲ လုပ်ကိုင်နေသည့်အတွက် တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ပတ်လုံးလုံး မြင်ရဖို့ပင် ခက်လှသည်။ ဒေါ်လီက စိတ်ကူးတွေ ချပြသည့်အခါ တွက်ထားသည့်အတိုင်း ခါးခါးသီးသီး ခေါင်းခါသည်။ သူ့မှာ အလုပ်တွေ များလှသည်။ သွားနိုင်စရာ မရှိ။

ဒေါ်လီကတော့ 'မနက်ခင်း' ရာဘာခြံမှာ ဥမ္မာနှင့်ဆိုကြဖို့စိတ်ကူးသည် တစ်ထက်တစ်စ စိတ်ပါလာကြောင်း ကိုယ်တိုင် သတိထားမိခဲ့သည်။ မက်သယူးနှင့် အယ်လ်ဆာတို့ကို ထပ်တွေ့ချင်စိတ်ကလေးကလည်း ခုနေတာ ပါပါသည်။ တစ်ခါက မက်သယူးနှင့် အယ်လ်ဆာတို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် မြန်မာပြည်ကို ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့မှာ အယ်လ်ဆန် ဆိုသည့် သမီးအပြင် နောက်ထပ် တင်မီ ဆိုသည့် သားတစ်ယောက်ပါ ထွန်းကားနေပြီဖြစ်ရာ ကလေးနှစ်ယောက်ပါ ပါလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က ကလေးတွေအားလုံး အလွန်ငယ်ကြသေးသည် ဖြစ်ရာ ကလေးအချင်းချင်းလည်း အဆင်ပြေခဲ့သည်။ ပင်ကိုစရိုက်အရ သူတစ်ပါးနှင့်ဆက်ဆံရာတွင် အချိုးမပြေလှဘဲ မိတ်ဖြစ်နေသည့် ဒင်နူးသည်ပင် ချောချောသာသာ ရှိခဲ့ပါ၏။ သို့သော် ဒါကလည်း နှစ်တွေ ကြာခဲ့ပြီ။ အခုဆိုလျှင် ဒင်နူးပင် ဆယ့်လေးနှစ်သား လူပျိုပေါက်ကြီး ဖြစ်နေပြီ။ ရန်ကုန်မြို့တွင် ကောင်းပေဆိုသည့် စိန့်ဂျိန်းစ်ကျောင်းမှာ ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။ နီးလ်က ဆယ့်ရှစ်နှစ်။ ဗလကောင်းကောင်း ဒေါင်းတီမောင်းတီ နိုင်သလောက် ဖော်ရွေရှင်ပျ သဘောသကာယ ကောင်းသူဖြစ်၍ ရန်ကုန်မြို့ ယုဒသန်ကောလိပ်^၁ တွင် မသင်ချိ

သင်ရှင် ပညာဆည်းပူးနေဆဲ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ နီးလ်က ကျောင်းပညာထက် ဖခင်၏သစ်လုပ်ငန်းခွင်ထဲ ဝင်ချင်နေသူဖြစ်ရာ ဖခင်က ကျောင်းမပြီးမချင်း မိသားစုစီးပွားရေး ထဲ သွင်းရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ပြောထားပြီး ဖြစ်သည်။

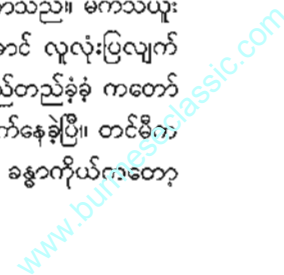
ဒေါ်လီက သားကြီးဖြစ်သူ နီးလ်ကို မနက်ခင်း ရာဘာခြံခရီးကိစ္စ တီးခေါက်ကြည့်သည်အခါ ချက်ချင်းစိတ်ဓာတ်တွေ ကြွကာ လိုက်မည်တကဲကဲ ဖြစ်နေတော့သည်။ ဒေါ်လီက တော့ မအံ့ဩပါ။ နီးလ်က စာသင်ခန်းကို ဘယ်လိုရှောင်ရမလဲ ဆိုတာလောက် စိတ်ရှိသူဖြစ်၍ အမြဲတမ်း လမ်းရှာနေတတ်သူ မဟုတ်လား။ ဒင်နူးကတော့ စိတ်တော့ ပါပါ၏။ သို့သော် နှစ်မက် အပေးအယူကလေးတော့ ရှိရမည် စကားခံကာ ရိုးကုမ္ပဏီတိုက်မှ ဘရောင်နီ ကင်မရာ ဝယ်ပေးမှ လိုက်မည်ဆို၏။ ဒေါ်လီကလည်း သဘောတူသည်။ ဓာတ်ပုံရိုက်ခြင်းကို စိတ်ဝင်စားသည့် သားငယ်ကို စိတ်ခွန်အား ပေးချင်တာလည်း ပါသည်။ တစ်ပိုင်းက သူမ ပန်းချီပုံကြမ်းကောက်သည့်အခါတိုင်း ကြည့်နေတတ်သော ကလေးဘဝ ပါသနာက အစပျိုးခဲ့သည့် အနုပညာစိတ်ဟု ယုံကြည်ခြင်းဖြစ်၍ တစ်ပိုင်းကလည်း မည်သည့်ကိစ္စတွင်မဆို လုပ်ရကိုင်ရဲရှိအောင် သွေးနှိုးပေးသင့်သည်ဟု ခံစားမိ၍ဖြစ်သည်။

အစီအစဉ်တွေက ချက်ချင်း အသက်ဝင်လာခဲ့လေသည်။ အချင်းချင်း ဆက်သွယ်ကြသော စာတွေကလည်း မြန်မာပြည်၊ မလေးယားပြည်နှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု သုံးပြည်ထောင်ကြား သွားချည်ပြန်ချည် ရှိခဲ့သည်။ (ရန်ကုန်မြို့တွင် မကြာသေးခင်ကပင် လေကြောင်းစာပို့စနစ် ရှိလာသည်ဖြစ်ရာ ယခင်ကထက် ဆက်သွယ်ရေး မြန်ဆန်လာခဲ့ပါသည်) နောက်နှစ် ဧပြီလတွင် ဒေါ်လီရော သားနှစ်ယောက်ပါ မလေးယားသွား သင်္ဘောပေါ်ရောက်ကြပြီ။ ကူမားရ်ပါ မိသားစုကို နှုတ်ဆက်ရန် သင်္ဘောဆိပ်ကို လိုက်လာခဲ့သည်။ ဆိပ်ခံတံတားပေါ်မှ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိပြုမိစေခြင်းငှာ ခြေဟန်လက်ဟန်တွေပြုရင်း လက်တွေ ငှေ့ယမ်းပြနေသည့် ကူမားရ်၏ အမူအရာကြောင့် ဒေါ်လီလည်း သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်မှ ဘေးဘီကို ဝှဲကြည့်မိလေသည်။ သင်္ဘောဦးပိုင်းကို ကြည့်လိုက်သည့်အခါ 'နုဝါရအဲလီယ' ဆိုသည့် သင်္ဘောအမည်ကို တွေ့ရပြီ။ ရတနာကီရိုမှာ လက်ထပ်ပြီးကြသည်နှင့် ရန်ကုန်မြို့ကို အဆောတလျှင် စီးနင်းလိုက်ပါခဲ့ရသည့် သင်္ဘောကြီးပါပဲကလား။ ထူးဆန်းသော တိုက်ဆိုင်မှုပင်။

နုဝါရအဲလီယသင်္ဘော ကျော့ရှုတောင်းမြို့ ဆိပ်ကမ်းကို ဆိုက်သည်နှင့် မက်သယူးတို့ မိသားစုက သင်္ဘောဆိပ်မှ စောင့်စားကြိုဆိုနေခဲ့ကြသည်။ ဒင်နူးက ဘရောင်နီကင်မရာ မြင်ကွင်းပြကိရိယာမှတစ်ဆင့် အရင်ဦးဆုံး လှမ်းတွေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

"ဟိုမှာ ဟိုမှာ တွေ့လား"

ဒေါ်လီက သင်္ဘောဘဲတောင်ကို မှီရင်း မျက်လုံးတွေကို အလင်းကာသည်။ မက်သယူးက ခေါင်းတစ်ဝိုက် ထူထပ်စွာကျနေသော နှင်းခါးတွေကြားက မြင်သာအောင် လူလုံးပြလျက် ရှိလေသည်။ အယ်လ်ဆာသည်ပင် နောက်ဆုံး မြင်ခဲ့ရသည့်နောက်ပိုင်း တည်တည်ခုံခုံ ကတော်ကလေးရုပ် ပေါက်လျက် မဟာဆန်ဆန် အဟန့်ကောင်းကောင်းဖြင့် ရင့်ကျက်နေခဲ့ပြီ။ တင်မီက မိမိခင်ဘေးမှာ ရပ်လျက်ရှိ၏။ အရွယ်ထက်စာလျှင် အရပ်ရှည်သော်လည်း ခန္ဓာကိုယ်ကတော့



ပွဲပြားပင်လို လိုလွန်းလှသည်။ အယ်လီဆန်သည်လည်း ကျောင်းသူဝတ်စုံနှင့်ဖြစ်၍ ဆံပင်တွေကို ကျစ်ဆံမြီးရှည်ရှည် ကျစ်ထားသည်။ သည်မိန်းကလေးသည် တစ်မူထူးခြားသော ရုပ်ရည်ရှိ၍ မိဘနှစ်ပါးစလုံးဆီက အမွေအဖြစ် ရဟန်ရှိသော ဖြေပြစ်မှုအားဖြင့် ဖမ်းစားနိုင်သော မျက်နှာကလေး ရှိပါပေသည်ဟု ဒေါ်လီ တွေးမိနေသေးသည်။ မက်သယူး၏ ပါးရိုးနှင့် ပိုးသားပျောဆံပင်၊ အယ်လ်ဆာ၏မျက်လုံးများနှင့် မြောင့်မတ်သော ကိုယ်နေဟန်ထားတို့ ရောမွှေထုဆစ်ထားသည်နှယ်မဟုတ်လော။ အရွယ်ရောက်လာသည့်တစ်နေ့ ပကတိအလှဖြင့် ချောမောသူကလေး ဖြစ်လာဖို့သာရှိလေသည်။

မက်သယူးကိုယ်တိုင် သင်္ဘောပေါ်တက်လာကာ အားလုံးကို စောင့်ရှောက်ရင်း ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ ဂျော့ဂျီတောင်းမြို့မှာ ညအိပ်ကြမည်ဖြစ်၍ တည်းခိုမည့်ဟိုတယ်မှာ ကြိုတင်အခန်း ယူထားပြီးဖြစ်၏။ ဥမ္မာက နောက်တစ်နေ့မှ ရောက်လာမည်ဖြစ်ရာ အားလုံး စုံကြပြီဆိုမှ 'မနက်ခင်း' ရာဘာခြံကို ကားနှင့် ကူးကြမည်ဖြစ်သည်။ 'မက်သယူးမှာ ကားနှစ်စီးနှင့် ယာဉ်မောင်း သူတစ်ယောက် ပါလာခဲ့သော်လည်း ဘတ်တားဝါသ်မြို့လမ်းပေါ်မှာ ထားခဲ့ရသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် အဆာပြေစားသောက်ပြီးသည့်နောက် ခုနစ်ယောက်ပါ တစ်ဖွဲ့လှ ဆိပ်ကမ်းဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဆိပ်ကမ်းလေညင်းခံတံတားကို ရောက်ကြသည့်အခါ ကြိုတင်ကြိုတင်ပြီး ပြုတိုးနေကြသော လူသံဆူသံတွေကြား ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ကြလေပြီ။ ကုလားလူမျိုး အများစုပါသော လူပေါင်းများစွာတို့ ထိုနေရာတစ်ဝိုက် စုရုံးရောက်ရှိကြနှင့်ကြသည်။ လူအတော်များများကတော့ ပန်းတွေ၊ ပန်းကုံးတွေ ကိုင်ထားကြသူတွေ ဖြစ်သည်။ လူအုပ်ကြီးရှေ့တွင် ဟိတ်ဟန်ကြီးလှ၍ ပြုံးပြုံးပြောင်ပြောင် ဆင်မြန်းထားသော ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦး ရပ်လျက်ရှိ၏။ တစ်ဦးမှာ နန္ဒင်းဆိုးရောင် သင်္ကန်းရုံထားသော ဆာဂူးကြီးတစ်ဦးဖြစ်၍ အခြားတစ်ဦးမှာ မုတ်ဆိတ်ဖားဖား မျက်ခုံးဖြူဖြူ ဆစ်ခဲအမျိုးသားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အသက်နှစ်ဆယ်စွန်းစ လူလုံးသန်သန် လူဟန်ဝင့်ဝင့် နီးလ်ကတော့ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်နေသော အခြေအနေကို အကြောင်းရှာရန် လူတွေကြားထဲ တိုးလေ၏။ နောက်တော့လည်း ဧဝေဝေပုံဖြင့် ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

"ကျွန်တော်က သည်နေရာ ဘာလာလုပ်နေကြတာလဲမေးတော့ လူတွေက ဥမ္မာဒေးကို နှုတ်ဆက်ဖို့ လာကြတာတဲ့ဗျ"

သည်စကားကြားတော့ ဒေါ်လီက အယ်လ်ဆာကို ယုံရခက်ဟန်ဖြင့် မေးသည်။

"သူတို့က ကျွန်မတို့ ဥမ္မာကို ပြောနေတဲ့သဘောလား"

"ဒါပဲနေမှာပေါ့။ သင်္ဘောတစ်စီးတည်းမှာ ဥမ္မာနှစ်ယောက်တော့ မပါနိုင်ဘူးလေ"

သည်နောက်မှာတော့ သင်္ဘောကြီး မြင်ကွင်းထဲရောက်လာခဲ့ကာ လူအုပ်ကြီးဆီက အားပေးကြွေးကြော်သံကြီး သည်လည်း အုန်းခနဲ ပွင့်ထွက်လာလေတော့သည်။

"အူမားဒေး ဇင်ဒါဘာဒ် ဇင်ဒါဘာဒ်"

(ဥမ္မာဒေး သက်တော်ရာကျော် ရှည်ပါစေ၊ သက်တော်ရာကျော် ရှည်ပါစေ)

သည်ကြွေးကြော်သံကြီးနှင့်တစ်ပါတည်း ဟိန္ဒူ စတန်နီဘာသာဖြင့် တစ်ဘာသာအော်ကြပြန်လေသည်။

"အင်ကွီလာဘတ် ဇင်ဒါဘာဒ် ဟာလာဘိုးလ် ဟာလာဘိုးလ်"

သင်္ဘောကပ်မိသည်နှင့် လူအုပ်ခေါင်းဆောင်နှစ်ဦးက ထပ်တစ်ရပ်ပန်းများနှင့် ပန်းကုံးများကိုပစ် ကိုင်လျက် သင်္ဘောကုန်းပေါင်ပေါ်သို့ လျှောထိုးတက်ကြလေသည်။ ဥမ္မာဒေးကုန်းပေါင်ထိပ် ရပ်မိသည်နှင့် အားပေး ကြွေးကြော်သံကြီး ထွက်ပေါ်လာပြန်လေ၏။

"အူမားဒေး ဇင်ဒါဘာဒ် ဇင်ဒါဘာဒ်"

တစ်ခဏအကြာမှာတော့ အုပ်မနိုင်ထိန်းမရ ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။

လေညင်းခံတံတားစွန်းတစ်ဖက်မှ အကဲခတ်နေသည့် ဒေါ်လီကပင် ဥမ္မာကိုယ်တိုင် အငိုက်မိခံလိုက်ရပြီဟု တွေးမိနေသည်။ ဥမ္မာအခြေအနေက ဤသို့ နှင်းအပ်ကြိုဆိုခြင်း အခမ်းအနားအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင် ဘားခြင်း မရှိသည့်ပုံ ထင်းထင်းကြီး ပေါ်လျက်ရှိနေသည့်အပြင် မည်သို့တုံ့ပြန်ရမည်ဆိုတာကိုလည်း မသိသလိုဖြစ်၍နေခဲ့သည်။ ဥမ္မာက တစ်စုံတစ်ယောက်ကို အထူးသဖြင့် ရှာဖွေနေဟန်ဖြင့် လူအုပ်ထဲကို ဖြန့်ကြက်စူးစမ်းလျက်ရှိ၏။ ဒေါ်လီက လက်တစ်ဖက် မြောက်ရင်း ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။ ဥမ္မာက ဒေါ်လီလက်ကို ရိပ်ခနဲမြင်ရသည်နှင့် တစ်ခါတော့ အကျိုးနည်းရပါပကော ဆိုသည်ဟန်ဖြင့် စိုးရိမ်တကြီး လက်ပြန်ပြလေသည်။ ဒေါ်လီကလည်း မပူပါနဲ့၊ ကျွန်မတို့ စောင့်နေမှာပါဆိုသည့်အမူအရာ လှမ်းပြရင်း စိတ်အေးစေခဲ့သည်။

ဥမ္မာဒေးကို ကုန်းပေါင်အောက်ဘက်တွင်လည်း ကြိုဆိုကြကာ ပန်းကုံးတွေ စွပ်ကြပြန်လေ၏။ လူတိုင်းလိုလို ပူပြင်းလှသော နေရောင်အောက်မှာ ချွေးဒီးဒီးကျနေသည့်ကြားက လူ အတော်များများက မိန့်ခွန်းတွေ ခြေနေကြလေ၏။ ဘာတွေများပြောနေကြတာပါလိမ့်ဆိုသည့် သိချင်စိတ်ကလေးဖြင့် အာရုံစူးစိုက်ထားသော်လည်း ဒေါ်လီ မျက်လုံးတွေကတော့ ဥမ္မာရှိရာကို လွင့်ပါးနေခဲ့သည်။

ဥမ္မာ နည်းနည်းတော့ ကျုံ့သွားခဲ့သည်။ မျက်လုံးတွေကတော့ သူမ၏ကသီလင်တရီဖွဲ့နှင့် မရေရာသောဘဝကို ပြန်လည်ချေပနေသလို တော်တော်ကြီး ချိုင့်ဝင်နေသည်။ သို့သော် တစ်ချိန်တည်းမှာ သူမ ကိုင်စွဲထားသည့် လမ်းစဉ်နှင့်ပတ်သက်၍ မိမိအစွမ်းအစကို မိမိ ယုံကြည်ခြင်းအသစ်နှင့် ရှိနေခဲ့သည်။ မည်သည့်နေရာတွင် နားထောင်ရမည်၊ မည်သည့်အချိန်မှာ စကားပြန်ပြောရမည်ဆိုသည့် နှုတ်ရေးယဉ်ကျေးမှုတွင် အသားတကျ ရှိလှသည့်အပြင် ဘာကိုပြောရမည်၊ လူအများကို မည်သို့ကိုင်တွယ်ရမည်ဆိုသည့် ပါးနပ်မှုလည်း ရှိပုံရသည်ဟု ဒေါ်လီ သတိထားမိသည်။ သည်နောက်မှာတော့ ချက်ချင်းလိုလို မိန့်ခွန်းကိစ္စတွေ ပြီးသွားသည့်အတွက် ဥမ္မာလည်း လူအုပ်ကြီးကြားကပဲ ဝှီးကာဖြိုကာ ရုန်းထွက်လာခဲ့သည်။ ဒေါ်လီရှေ့တွင် ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ရာက လက်တွေကို ဖွင့်ထုတ်လိုက်သည်။ ကြာလှပြီကော၊ သိပ်ကို ကြာလှပြီကော။ မိန့်ခွန်းထွက်တွင် ရပ်နေကြရာက နားမလည်နိုင်သလို ငေးကြည့်နေကြသော ကလေးတွေရှေ့မှောက်မှာပဲ ဒေါ်လီနှင့် ဥမ္မာတို့ ရယ်ကြမောကြ၊ ပွေ့ကြဖက်ကြ၊ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဆုပ်ကြကိုင်ကြပြန်လေသည်။

“ကြည့်ကောင်းလိုက်တာ အယ်လ်ဆာရယ်၊ ရှင့်သမီးကလေးကောပါပဲ။ ချောလိုက်တာလေ”

“ရှင်လည်း လှတုန်းပါ ဥမ္မာရယ်”

ဥမ္မာက ရယ်သည်။

“မဟုတ်တာတော့ မပြောပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မက အရွယ်ထက် နှစ်ပြန်ကျနေပါပြီ”

ဒေါ်လီက ဥမ္မာလက်မောင်းကို တိုက်လိုက်ရင်း ကြားဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“အဲဒီလူတွေက ဘယ်သူတွေလဲ ဥမ္မာ၊ ကျွန်မတို့ဖြင့် အံ့ဩလိုက်ရသူများ”

“ကျွန်မ အလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့ အုပ်စုတစ်စုက လူတွေပါ။ သည်အုပ်စုကို အိန္ဒိယသူမျိုးများ လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ခေါ်တယ်။ ကျွန်မလာမယ်လို့ သူတို့ကို ပြောမထားပါဘူး။ ထင်တာတော့ ပေါက်ကြားသွားတယ်နဲ့ တူပါရဲ့”

ဥမ္မာက သွက်သွက်ပြောသည်။

“ဒါဖြင့် သူတို့က ဘာကိုလိုချင်နေကြတာလဲ ဥမ္မာရဲ့၊ ဘယ်လိုကြောင့် သည်ရောက်နေကြတာတဲ့လဲ”

“နောက်တော့ ပြောပြပါ့မယ် ဒေါ်လီရယ်၊ ပြောမယ်ဆိုရင် အများကြီး ပြောရမှာလေ။ အချိန်တွေ အကုန်မခံနိုင်သေးဘူး”

နေ့ခင်းဘက်မှာ မက်သယူး၏ကားများ စောင့်ဆိုင်းနေရာ ဘတ်တာဝါသီမြို့ ဆိပ်ကမ်းဘက်ကို ကူးခဲ့ကြသည်။ ကားတွေထဲက တစ်စီးမှာ မီးရထားတစ်တွဲစာလောက် ရှည်လျားသည်ဖြစ်ရာ ဒေါ်လီ မြင်ဖူးသမျှ ကားတွေ ထဲမှာ အရှည်ဆုံးဖြစ်၏။ မက်သယူးက သည်ကားကို ဂျူဇင်းဘုမိခိဒယ်ဂျေတိုးစတား အမျိုးအစားကားဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။ သည်ကားတွင် ဟိုက်ဒြောလစ် ဘရိတ်ဖမ်းစနစ် ပါဝင်ပြီး ၆.၉ လီတာ၊ စထရိတ်အိတ်အင်ဂျင်စက် တပ်ဆင်ထားသည်။ စက္ကင်းဂီယာနှင့် တစ်နာရီ မိုင် ၉၀ နှုန်း မောင်းနှင်နိုင်၍ တော့ပိဂီယာနှင့်ဆိုလျှင် ၁၁၆ မိုင်နှုန်း မှန်မှန်မောင်းနိုင်သည်။

မက်သယူးက သူနှင့်အတူစီးကြမည့် ကလေးတွေကို သူ့ကားကြီးအကြောင်း ပြစရာချင်လှပြီ။ မက်သယူး၏ ကားနောက်က ပါလာသည့် ကားကတော့ အယ်လ်ဆာကို အသက် ၅၀ ပြည့် မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ပေးထားသော “တန်အင်ဂိုးလ်ဒ် အိုင်ဆော့တာ ဖရော့စ်ချိုက် တီပို အင်အေ ဘာလီနာ ထရန်စဖာမာဘိုင်လ်” အမျိုးအစား ပါဝါဘရိတ်ဖမ်းစနစ်ပါ ကားလှတော့ကြီးဖြစ်သည်။ ကားကိုယ်ထည်က ‘ကတ်စတက်ဂ်နာ’ လက်ရာဖြစ်၍ ကူရှင်ချုပ်လုပ်မှုကတော့ ‘ဖလိုရင်းတိုင်းလယ်သာ’ လက်ရာဖြစ်၏။

အိုင်ဆော့တာဖရော့စ်ချိုက်ကားက အင်ဒမန်ပင်လယ်တွင်း နေလုံးမြုပ်တော့မည့် ဆည်းဆာနှင့်အတူ မြောက်အရပ်ကို မောင်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ဆွန်ဂိုင်းပါတာနီကို ရောက်ချိန်မှာတော့ သီသီမှောင်လှပြီ။ ဖရော့စ်ချိုက် ကားမီးရောင်က ဖုန်ခိုးတွေကို စူးဖောက်ရင်း ဝှန်ခွန်းကျေရိုင်

၂၈၈ Dusenber Model J Tourster
၂၈၉ Tan and Gold Isotta - Franchini Tipo & A Berlina Transformabile

တောင်စောင်းတွေကို စတင်မော့တက်လာခဲ့သည်။ ရာဘာခြံနယ်မြေအဝင် ခုံးသဏ္ဍာန်ဂိတ်ဝဲအောက်က ကျော်လာသည့်အခါ မြေနီလမ်းကြမ်းကို အရှိန်ဖြင့် မောင်းလာခဲ့သည်။ ကွေ့တစ်ကွေ့ကို ချိုးလိုက်ချိန်မှာတော့ ပြတင်းနှင့် တံခါးကြီးများဆီက မီးရောင်တွေ တရှိန်ရှိန်ထနေသည့် အိမ်ဂေဟာကြီးတစ်လုံး ဘွားခနဲ ပေါ်လာလေသည်။ လုံးဝိုင်းဝိုင်းပြအိုးက အိမ်ကြီး၏ လည်ချက် နှုတ်ဆန်သဖွယ် ဖွဲ့ထားသည်။ ပြအိုးပတ်လည်မှာ ကျယ်လွင့်လွင့် ဝရန်တာများ ထည့်ထားကာ အိမ်ခေါင်ကတော့ တရုတ်ရိုးရာဟန် အကော့အညွတ်နှင့် ဖြစ်၏။

“မနက်ခင်းအိမ်ကြီးပါရှင်”

အယ်လ်ဆာက ကြေညာလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

* * *

ဒေါ်လီခမျာ အလင်းရောင်တွေ ဖိတ်ဖိတ်ကြီး တောက်လွန်းလှသဖြင့် မျက်လုံးများပင် ကျိန်းဝေသွားခဲ့ရသည်။ အစစ်ပကတိ မဟုတ်သော တောက်လောင်မှုက အိမ်ဂေဟာကြီးထဲက ဖိသွန်နေကြလေ၏။ အလင်းမှဲသော အမှောင်ထုထဲမှာ အလင်းရောင်တွေက အတွင်းပိုင်း ရင်းမြစ်အမျိုးဆီက ပြည့်ကာပြည့်ကာ တပွက်ပွက် အန်ထွက် နေသည့်နယ် ထင်ရ၏။

“ခမ်းနားလိုက်တာ အယ်လ်ဆာရယ်၊ သည်ထက် ပြောစရာစကားလုံးကို မရှိတော့ပါဘူး”

“ကျွန်မ မြင်ခဲ့ဖူးသမျှ အိမ်ဂေဟာကြီးတွေထဲမှာ အလှဆုံးပါပဲလို့ တောင် ပြောနိုင်မယ် ထင်ပါရဲ့”

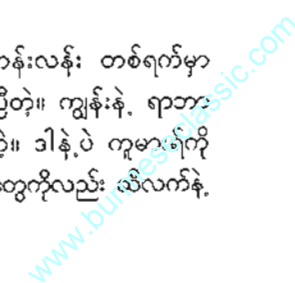
ဥမ္မာက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အတွင်းမှာတော့ အိမ်မကြီးတစ်ဆောင်လုံး အမျိုးအမည် စုံလှသော အရောင်တင်ဆီဘုတ် သစ်အမျိုးမျိုးကြောင့် ဝင်းဝင်းရိန်လျက် ရှိလေ၏။ ညစာစားရန် ဆင်းလာကြသည့် ဒေါ်လီနှင့် ဥမ္မာတို့ပင် မျက်စိမှောက်နေခဲ့ကြသေးသည်။ ကြမ်းခင်းတွေက သစ်ကွက်ဖော်ထားသော ပါကေးခင်းဖြစ်၍ နံရံတွေကလည်း အမျိုးစုံသလောက် ချောပေ့ညက်ပေ့ဆိုသည့် သစ်များဖြင့် မှန်ကူကွက် ဖော်ထားကြသည့်ဖြစ်ရာ၊ အနုစိတ် မွမ်းမံထားသော အိမ်အတွင်းပိုင်း အခင်းအကျင်းကြောင့် အာရုံတွေ ထွေသွားကြရာက ခန်းမကြီးထဲမှာပင် လမ်းမျက်စိလည်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။ အယ်လ်ဆာက ပျောက်သွားသည့်နှစ်ယောက်ကို လိုက်ရာကား၊ တွေ့ပြီဆိုတော့ အိမ်မကြီး အလယ်ဗဟိုဆီ ဝေဝိုက်တက်လာသည့် ကြီးမားလှသော ဇလှကားကြီး၏ လက်ရန်းကို ခေါက်ကာ အသံပြုသည်။

“လှလိုက်ပုံများတော့ကွယ်”

“ကြိုက်ရဲ့လားရှင်”

အယ်လ်ဆာမျက်နှာ ဝမ်းသာကြည်နူးမှုဖြင့် ဝင်းပနေ၏။

“ကျွန်မတို့ သည် ‘မနက်ခင်း’ အိမ်ကြီး ဆောက်လက်စတန်းလန်း တစ်ရက်မှာ မက်သယူးက ဘာပြောသလဲဆိုတော့ ငါ့မှာ တော်တော်တော့စုံနေပါပြီတဲ့။ ကျွန်းနဲ့ ရာဘာသစ်နှစ်မျိုးပဲ လိုတယ်တဲ့။ ဒါတွေ ဘယ်ကရနိုင်မလဲ စဉ်းစားတယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ပဲ ကုမ္ပဏီရဲ့ကို ဖြန့်ဖြူးပြည်က ကောင်းပေဆိုတဲ့ ကျွန်းသစ်တွေ ပို့ပေးဖို့ပြောသလို၊ ငါ့လူတွေကိုလည်း သိလက်နဲ့



စုမကြားဘက် လွတ်လိုက်ရတယ်လို့ ပြောဖူးတယ်။ စံအိမ်ကြီးရဲ့အခန်းတိုင်းမှာ သစ်အမယ်တွေ အမျိုးမျိုးအထွေထွေရှိနေတာ ရှင်တို့ သတိထားမိမှာပေါ့။

အယ်လ်ဆာက အောက်ထပ်ကို ဦးဆောင်ခေါ်လာခဲ့ကာ၊ ကျယ်ဝန်းလှသော စားသောက်ခန်းအတွင်း ဝင်ကြရန် ဖိတ်မန္တကပြုသည်။ စားသောက်ခန်း အလယ်လောက်မှာတော့ အရောင်တင်ဆီသုတ် သစ်မာစားပွဲကြီး တစ်လုံးရှိလေ၏။ နံရံများကို အလှရက်ထားသော ဝါးကျွတ်ထုတ်ကွက်ဖြင့် အနားသတ်ထား၍၊ မျက်နှာကြက်ဆီမှာ ချိတ်ထားကြသည့် မီးတွေက ပြောင်လက်တောက်ပနေသည့် ကြိမ်ဖြင့် အစုံလိုက် တပ်ဆင်ထားလေ၏။

သူတို့အားလုံး စားသောက်ခန်းတွင်း ဝင်လာကြသည့်အခါ စားပွဲကို ကြိုရောက်နေသည့် ဆရာရွှန်က မတ်တတ်ထရပ်ကာ ကြိမ်တုတ်တစ်ချောင်းကို အားပြုလျက် ဒေါလီနှင့် ဥမ္မာတို့ထံ ဖြည်းဖြည်းကလေး လျှောက်လာသည်။ ဆရာရွှန်သည်ပင် ခါတိုင်းထက် သေးကွေ့သွားသည်ထင်ရသည်။ ဆရာရွှန်၏ခန္ဓာကိုယ်က သူ့ဦးခေါင်းနှင့် အချိုးတကျ ကျုံ့သွားပေရာ ဒဏ္ဍာရီလာ ဥစ္စာစောင့် လူပုကလေးနှင့်ပင် တူနေလေသည်။

“ကြိုဆိုပါတယ်၊ ကြိုဆိုပါတယ်”

ညစာစားကြသည့်အခါ ဥမ္မာနှင့် ဒေါလီတို့နှစ်ယောက်က မက်သယူးနှင့် ဆရာရွှန်ကြားမှာ ထိုင်ကြရသည်။ အစေခံတွေက ချက်ပြုတ်ထားသမျှ ပန်းကန်တွေထဲ ပြင်ဆင်ကြရင် အလုပ်များလျက်ရှိကြ၏။

“ဒါက ဂူယိုင်းတူမိစ် ခေါ်တယ်၊ ချင်းစိမ်းအဖူးကလေးတွေကို ငါးနဲ့ ရောချက်ထားတာ။ ဘွန်ဂါကွန်တန်ပေါ့”

“ဒါကကော”

“ဒါက ပုစွန်တုပ်ကို ပါဒါနူးစ်ခေါ်တဲ့ အငှက်နဲ့ ကင်ထားတာ”

“ဒါက မြေပဲမုန့်ပြားဝိုင်း”

“ဟောသည်ဟာက ကိုးလွှာဆင့်ပေါက်စီ”

“ဒီဟာကျတော့ ဘွန်ဂါတိလန်းခေါ်တဲ့ ပန်းပြာပွင့်နဲ့ ကြက်သားချက်”

“သည်ဟင်းကတော့ နန္ဒင်းရွက်ရယ်၊ သံပုရာရွက်ရယ်၊ ပုဒီနာရွက်တွေရယ် ရောချက်ထားတဲ့ ငါးသနပ်ထည်”

“ဒါက အသုပ်၊ ပြည်ကြီးငါးစဉ်းကောကို ဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင်နဲ့ထွက်တဲ့ နွယ်ပင်တစ်မျိုးနဲ့ ပိုလီဂိုနမ်ကို ရောသုပ်ထားတာ”

စားမိသမျှအလတ်တိုင်းမှာ အရသာအသစ်အဆန်းဖြင့် ပလုတ်ပလောင်း ရှိနေကြသည်။ တစ်မျိုးစီ ခံတွင်းလိုက်လှသည့် အနံ့အရသာစိမ်းတွေဖြစ်သည်။

“ဒါကို ဘာအစားအစာခေါ်သလဲ၊ ကျွန်မ နယူးယောက်မှာ အစားတော့ စုံခဲလှပြီ ထင်တာ။ သည်လိုအရသာမျိုးတော့ မစားဖူးဘူး”

ဆရာရွှန်က ရယ်သည်။

“ညီညာလူမျိုးတွေ ချက်တာကို ကြိုက်တယ်ပေါ့လေ”

“သည်လောက်ကောင်းတာ မစားဖူးပါဘူးရှင်။ ဘယ်ကလာတာလဲ”

“မလတ္တာနဲ့ ပိနန်ကပေါ့။ ကမ္ဘာ့နောက်ဆုံးလျှို့ဝှက်စုကံတွေထဲကတစ်ခု ပြောပါတော့” အယ်လ်ဆာက ပြုံးရင်း ပြောသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ဝမ်းကလေးအင်လာသည်နှင့် ဥမ္မာက ပန်းကန်ကို ဘွန်းရွှေလိုက်ပြီး ထိုင်လက်စ ကုလားထိုင်မှာပဲ ကျောမှိုလိုက်သည်။ ကပ်လျက်မှာထိုင်နေသည့် ဒေါလီဘက်ကို လှည့်သည်။

“နှစ်တွေကြာလှပြီကော”

“ရှင်ကို ကျွန်မ ရန်ကုန်မှာ နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရတာတည်းကဆိုရင် နှစ်ဆယ်သုံးနှစ်ရှိပြီ”

* * *

ညစာကိစ္စ လက်သေတ်ကြတော့ ဒေါလီက ဥမ္မာ့ကို အိပ်ခန်းထဲ အရောက်ပါအောင် ခေါ်လာခဲ့သည်။ ဥမ္မာက မှန်တင်ခုံမှာထိုင်ရင်း ခေါင်းဖြိုးနေစဉ် ဒေါလီက ခုတင်ပေါ်မှာ တင်ပျဉ် ချိတ်ထိုင်သည်။

“ကျွန်မဖြင့် သိချင်လိုက်တာ စလုံးစခုနဲ့”

“ဘာကိုများပါလိမ့်”

“ဪ...ကနေ ရှင်ကို ဆိပ်ကမ်းမှာ လူတွေ ကြိုဆိုဂုဏ်ပြုကြတာလေ။ အဲသည် လူတွေက...”

“အဖွဲ့အစည်းကလူတွေကို ပြောတာလား”

ဥမ္မာက ခေါင်းဘီးကို မှန်တင်ခုံပေါ် ချလိုက်ပြီး ဒေါလီကို မှန်ထဲကပဲ ပြုံးပြသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အဲသည်အကြောင်း ကျွန်မကို ပြောပြပါဦး”

“ဖာတ်လမ်းက အရှည်ကြီးပါ ဒေါလီရယ်၊ ဘယ်ကစပြောရမုန်းမသိဘူး”

“ကံစွဲမရှိဘူး။ ပြောမှာသာပြောပါ”

ဥမ္မာက နယူးယောက်ကို နောက်ကြောင်းပြန်သည်။ နယူးယောက်မှာ နေထိုင်ကြသည့် ဥမ္မာမိတ်ဆွေများနှင့် အခြားသော အိန္ဒိယအမျိုးသားတွေကပဲ အဖွဲ့ချုပ်နှင့် ဆက်သွယ်ပေးခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ နယူးယောက်တွင် အိန္ဒိယလူမျိုး မများလှသော်လည်း ရှိသမျှသော အချင်းချင်းကတော့ နီးနီးကပ်ကပ် အဆက်အသွယ်ရှိကြသည်။ တချို့က ဗြိတိသျှတို့၏ အင်ပါယာထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့များ၏ စောင့်ကြည့်ခြင်းမှ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း အရိပ်ခိုရန် ရောက်နေကြသူများဖြစ်၍ ကျန်ကောင်းကျန်ရာကတော့ ပညာရေးတွင် အကုန်အကျခံနိုင်ကြသဖြင့် ရောက်နေကြသူများဖြစ်သည်။ အားလုံးနီးပါးကတော့ နိုင်ငံရေးတွင် ရူးသွပ်ကြသူများဖြစ်၏။ မိခင်တိုင်းပြည်နှင့် ကြာရှည်ကြာမြင့် ခွဲခွာနေရသူ ဥမ္မာအဖို့ သူတို့နှင့် သီးခြားနေချင်လိုလည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကိုလံဘီယာမှာ ဆိုလျှင် ထက်မြက်သလောက် စိတ်ဓာတ်ပြင်းပြသော ‘ဒါဒါဆဟက်အမ်ဘက်ဒ်က’ ရှိသည်။ လူမှုရေး သဘောက စိတ်မာလှသော ‘တာရက်နာသ်ဒါစ်’ ဆိုသူ ရှိသည်။ မြို့လယ်မှာရှိသည့် အထူးစားသောက် အခန်းငယ်ကလေးမှာ ရာမာကရစ်သျှုနာမစ်ရှင်ရှိ၍ တစ်ပါးတည်းသော နန္ဒင်းဆိုးသက်နန်းရဲ့ ဟိန္ဒူဘုန်းကြီးနှင့် အံ့လိုက်ကျင်းလိုက် အားပေးထောက်ခံကြသူတွေကို အမေရိကန်

တွေက တာဝန်ယူကြသည်။ မြို့တွင်းတစ်နေရာရှိ ဟူစတန်လမ်းတောင်ပိုင်း၊ အခန်းငယ်ကလေးများ ကန်ထားသော လူဆင်းရဲ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းမှာတော့ သူ့ကိုယ်သူ အိန္ဒိယ၏ 'ဘိုလီဗာ' ဖြစ်ရမည်ဟု ယုံကြည်သူ လူထူးလူဆန်းကြီး 'ရာဂျား' ရှိသည်။

အမေရိကကတော့ သည်လူတွေကိုရော၊ သူတို့လုပ်နေသည့် အလုပ်တွေကိုပါ ညှပ်ဝတ်စောင်ဝတ်ကျောတာမျိုး မရှိ။ နေရေးထိုင်ရေးတွင် ပစ်ပယ်ထားသကဲ့သို့၊ စိတ်လည်းမဝင်စား၊ သတိလည်း မထားမိကြဘဲ ရှိကြလေ၏။ သိပ်မကြာခင်မှာပင် ဥမ္မာတိုက်ခန်းကလေးသည် အရေအတွက်နည်းသော်လည်း အချင်းချင်း တစ်ခဲနက် စုစည်းကြသော အိန္ဒိယလူမျိုးများ စုဝေးဆုံစည်းရာ နေရာကလေး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်နှင့် မိခင်အိန္ဒိယတိုင်းပြည်အတွက်ပါ ရနိုင်သမျှသော သင်္ဃန်းစာကောင်း ဆည်းပူးနိုင်ရန် ကြိုးစားနေကြသည့်အလျောက်၊ သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တွေ့သမျှ မြင်သမျှသော အားလုံးကို အသေးစိတ်လေ့လာကြ၊ အကဲခတ်ကြ၊ စောင့်ကြည့်ကြ ရှိခဲ့ကြသည်။ သည်လိုဆိုတော့လည်း သူတို့တစ်ဖွဲ့လုံး စူးစမ်းရှာဖွေရေးသမားများ၊ ရေမျောကမ်းတင်များနှင့်ပင် တူတော့သည်။ အမေရိက၏ ရာစုသစ် အခြေတည်စ အခြေအနေကို မျက်တွေ့မျက်မြင် ရှိကြသည့်အားလျော်စွာ ခေတ်သစ်၏ရေစီးကြောင်းနှင့် ဒီရေမြင့်သစ်ကို စောင့်ကြည့်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့တစ်ဖွဲ့ စက်ရုံတွေ အလုပ်ရုံတွေဆီကို ရောက်ခဲ့ကြသည်။ နောက်ဆုံးပေါ် စက်ကိရိယာအစားထိုး စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးလုပ်ငန်းတွေဆီကို ရောက်ခဲ့ကြသည်။ အလုပ်ပုံစံသစ်များ၊ တီထွင်ထားခြင်းနှင့် လုပ်ရားမှုပုံစံသစ်များ၊ တွေးခေါ်မြော်မြင်ပုံ နည်းနာသစ်များကို စုစည်းနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ရှေ့လာမည့် ကမ္ဘာတွင် စာတတ်မြောက်ရေးသည် ချက်ချင်းလက်ငင်း ဆောင်ရွက်ရမည့် သဘောရှိလာခဲ့ကာ ခေတ်မီတိုင်းပြည်တိုင်းတွင် သည်အချက်ကို မဖြစ်မနေ ဆောင်ရွက်ကြမည်ဆိုသည့်အချက်ကိုလည်း တွေ့ခဲ့ကြပါ၏။ အရှေ့ကို ခရီးဆန်ခဲ့ကြသူ အပေါင်းအသင်းများ တစ်ဆင့်သိလာရသည့် အချက်များအရ ဂျပန်တွေက သည်လားရာကို လျင်လျင်မြန်မြန် ရွေ့လျားနေကြပြီ ဆို၏။ ယိုးဒယားနိုင်ငံသည်လည်း ပညာရေးကို ထီးရိုးနန်းရိုး တော်ဝင်မိသားစုများအတွက် မင်းဆက်ကာလ ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်မှု သဘောထားလာခဲ့ကြသည်။

သူတို့ဇာတိနိုင်ငံ အိန္ဒိယမှာတော့ တစ်ဘာသာဖြစ်နေခဲ့သည်။ အိန္ဒိယစစ်တပ်သည် အရေအတွက်အားဖြင့် မများလှသော်လည်း အစိုးရအခွန်တော်၏ ခြောက်ဆယ် ရာခိုင်နှုန်းကျော် လောက်ကို သုံးစွဲနေခြင်းအားဖြင့် တိုင်းလူပြည်သားတို့၏ ငွေကြေးကို ဝါးမျိုးပစ်သလိုရှိခဲ့သည်။ သည်ထက်ဆိုးသည့်အချက်မှာ တိုင်းတကာ ပြည်တကာကြား စစ်ရေးပဓာနနိုင်ငံအဖြစ် ပြစ်တင်ဝေဖန်ခံနေရခြင်းဖြစ်၏။ ဥမ္မာ၏ ခေတ်ပြိုင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲက တစ်ဦးဖြစ်သည့် 'လာလာဟား' ခေါ် ဒါယားလ်၏ မရိုးနိုင်မအိနိုင် ထောက်ပြချက်အရဆိုလျှင် အိန္ဒိယပြည်ကြီးသည် စစ်အောင်နိုင်ရေး စရိတ်ရော ဗြိတိသျှအရှေ့ဖျား စစ်ဆင်ရေးအတွက်ပါ စရိတ်နှစ်မျိုးဆောင်နေကြသည့် ချွတ်မြို့ကြီး အိန္ဒိယ လယ်သမားများ၏ ရောမမြို့စောင့်တပ်ကြီး ဖြစ်နေရသည်ဆို၏။ အနာဂတ်တွင် အိန္ဒိယလူဦးရေ ဘာဖြစ်လာမလဲ ဆိုသည့်အချက်ကို အမေရိကရောက်သူတို့ အကဲခတ်ရသလောက် ကမ္ဘာ့မျက်မှောက်အခြေအနေကို မိလောက်ပါလော့။ သူတို့ မြင်ရသလောက် သူတို့ကိုယ်တိုင်ရော သည်အင်ပါယာကြီးအတွက် စရိတ်ကျခံရမည့် နောင်လာနောက်သား သားသမီးတွေပါ ကောင်း



လာရာ အကြောင်းမရှိ။ အင်္ဂလိပ်တွေ ဖန်တီးထားမည့် သူတို့ဇာတိနိုင်ငံ အခြေအနေသည် မျိုးဆက်များ ခေတ်သစ်ကို ဝင်ရောက်သည့်အခါ ယခင် ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဖူးသော ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးဖြင့် ရှင်သန်ခြင်း ဘဝအခြေခံမဟုတ်သော၊ အိုနာကျိုးကန်းဖြစ်သော အခြေအနေဖြင့် ဝင်ကြရရှိသာရှိသည်။ အင်ပါယာကြီး ပြိုကျ၍ ကျူးကျော်အုပ်ချုပ်သူတို့ တိုင်းပြည်က ထွက်ခွာသွားကြသည့်တိုင် တိုင်းပြည်အနာဂတ်ကို ဒုက္ခတွင်းဆုံးကျအောင် ဖန်တီးခဲ့ကြမည်သာဖြစ်သည်။ ဇာတိနိုင်ငံအဖို့ အတောမသတ်နိုင်သော ကပ်သုံးပါးဆိုက်စေခြင်းဖြင့် ဗျာသနလမ်းကြောင်းပေါ်တင်ခဲ့ကြမည်သာ ဖြစ်၏။ သူတို့ကို လောင်မြိုက်စေသော၊ အပူကြီးဟပ်စေသော အတွေ့နှင့် အတွေးတွေကလည်း ရှိသေးသည်။ သူတို့အတွက် ရန်သူမျိုးငါးပါးဖြစ်လာမည့် အကုသိုလ် အသိအမြင် ဗဟုသုတအားဖြင့် ဒီဂရီ နိမ့်မြင့် ပုံပျက်အောင် ဖျက်ဆီးခြင်းခံရခြင်းများလည်း ရှိခဲ့သည်။ အချို့က မသိမသာစိတ်ကလေး ဖောက်ချင်လာကြသည်။ အချို့ကတော့ သွက်သွက်လည်အောင် စိတ်မနှံ့တာမျိုး၊ ကျန်တာက သူ့ထိုက်နှင့် သူ့ကံ။ တချို့က ကွန်မြူနစ်ဝါဒဘက် လှည့်သည်။ တချို့က ဘာသာရေးအယူဝါဒရေးနှင့် အလွမ်းသင့်ကြသည်။ ကျိန်စာတိုက်ခြင်းနှင့် မူသေကုထုံးကျမ်းများဆိုင်ရာ ဝေဒကျမ်းများကို ရှာဖွေကြရင်း ဆီမွေးကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိမ်းသပ်နေကြသည်။

နယူးယောက်တွင် နေထိုင်ကြသည့် ဥမ္မာ၏ ခေတ်ပြိုင်အိန္ဒိယလူမျိုးများအကြားတွင် ဘာကလေး ကာလိဖိုးနီးယားတက္ကသိုလ်မှာ အိန္ဒိယလူငယ်ကျောင်းသားများ ထုတ်ဝေသော သတင်းလွှာမဂ္ဂဇင်း၏လမ်းညွှန်မှုကို အတော်များများက ရယူကြသည်။ ထိုစာစောင်ကို 'ဂါဒါး' ခေါ်ကြ၍ ၁၈၅၇ ခုနှစ် ပုန်ကန်မှု သဘောတရားကိုလိုက်သော ဟိန္ဒူစတန်နီ စကားလုံးဖြစ်သည်။ ထိုစာစောင်တွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ကြသူများကို 'ဂါဒါးပါတီဝင်' များအဖြစ် လူသိများပါ၏။ ထိုပါတီဝင်များအတွက် အထောက်အပံ့အတော်များများက ၁၉ ရာစု နှောင်းပိုင်းနှင့် ၂၀ ရာစု ခေတ်ဦးကာလများအတွင်း ပစ်ဖိတ်ကမ်းခြေတစ်လျှောက် အခြေချနေထိုင်ကြသူ အိန္ဒိယလူမျိုး များဆီက လာခြင်းဖြစ်သည်။

သည်ဒေသကို ပြောင်းရွှေ့ အခြေချလာကြသူများမှာ ဗြိတိသျှ အိန္ဒိယစစ်တပ် (British Indian Army) တွင် အမှုထမ်းခဲ့ကြသော ဆစ်ခ်လူမျိုး စစ်သားဟောင်းများဖြစ်သည်။ အမေရိကနှင့် ကနေဒါနိုင်ငံများတွင် နေထိုင်ခဲ့ကြသော အတွေ့အကြုံများကြောင့်ပင် အင်္ဂလိပ် သမ္မတတော်ခံအဖြစ်မှ အင်္ဂလိပ်ဖိဆန်ရေးအသွင် ပြောင်းလာကြသူများလည်းဖြစ်၏။ အင်္ဂလိပ်တို့၏ နိုင်ငံရပ်ခြား ပြုမူဆက်ဆံပုံနှင့် အိန္ဒိယပြည် လက်အောက်ခံအဆင့်ကြား ဆက်သွယ်မှုကို သဘောပေါက်လာကြရာက တစ်ခါက သူတို့ကိုယ်တိုင် ဦးဆွေးဆံမြည့် အမှုတော်ထမ်းခဲ့ကြသော အင်္ဂလိပ်သစ္စာခံအဖြစ်မှ မိမိကိုယ်မိမိ ဘဝမြုပ်နှံထားကြသော အင်္ဂလိပ်ရန်သူတော်များအဖြစ် ပြောင်းလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အချို့ကဆိုလျှင် လောလောဆယ် ဗြိတိသျှအိန္ဒိယ စစ်တပ် များတွင် အမှုထမ်းဆဲဖြစ်သော မိတ်ဆွေများနှင့် ဆွေမျိုးသားချင်းများကို စိတ်ဓာတ်ရေးရာ

www.burmeseclassic.com

ပြောင်းလဲသွားစေရန် လုံးပန်းနေခဲ့ကြသည်။ ကျွန်ကောင်းကျန်ရာတို့ကလည်း နိုင်ငံရပ်ခြား မဟာမိတ်ရှာသည့်သဘောဖြင့် အမေရိကရှိ အိုင်းရစ်ပုန်ကန်သူများနှင့် ဆက်သွယ်ခဲ့ကြပါ၏။

နှိုင်းရအားဖြင့် အိန္ဒိယလူမျိုးများသည် ပုန်စားခြားနားခြင်းအနုပညာထဲမှာ လက်သင့် လူသစ်များဖြစ်သည်။ အိုင်းရစ်များမှာ ဆရာများ၊ မဟာမိတ်များ ဖြစ်လာကြသည့်အလျောက် သူတို့ကို စည်းရုံးရေးနည်းနာများ သင်ကြားပေးခဲ့ကြသည်။ လက်နက်ခဲယမ်းကို ဇာတိတိုင်းပြည် အရောက် ပြန်ပို့ရန်အတွက် လိုအပ်သော ပရိယာယ်တွေကို သင်ကြားပေးသည်။ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ် တွင် အမှုထမ်းနေကြသော နိုင်ငံသားများအကြား ပုန်စားမှုဖြစ်ပေါ်စေရန် ဆွေးနည်း နည်းနာ ညွှန်ကြားချက်တွေ ပေးသည်။ နယူးယောက်မြို့ စိန့်ပက်ထရစ် သူတော်စင်နေ့ဆိုလျှင် တစ်ခါ တစ်ရံ အိုင်းရစ် စစ်ရေးပြသူများနှင့်အတူ အိန္ဒိယနိုင်ငံသား ဝေပုံကျစစ်သား အနည်းငယ် ရောယောင်ချီတက်ကြသည်ဖြစ်ရာ ဦးပေါင်းထုပ်များ၊ ဒိုတီများ၊ အောင်လံတံခွန်များ တလွှာ လွှားဖြင့် ရှိလေသည်။

ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး စပြီးနောက် ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးများ၏ နှိပ်ကွပ်လာမှုကြောင့် ဂါဒါးပါတီဝင်များ မြေအောက်ခိုကြရာက အုပ်စုငယ်ကလေးများအသွင် တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းခဲ့ ကြရတော့သည်။ ဤသို့ဖြင့် အိန္ဒိယပြည် လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ချုပ်သည် ပင်လယ်ရပ်ခြား အိန္ဒိယ လူမျိုးများအကြား ထောင်နှင့်ချီသော ပါတီဝင်များဖြင့် အရေးပါလာခဲ့လေသည်။ အရှေ့တစ်ခွင် လှည့်လည်ရင်း ထိုရုံးများသို့ ဥမ္မာ ရောက်ခဲ့သည်။ သည်နေရာမှာ အကြံအစည်ထက် အိုက်လာပုံရသော ဒေါ်လီက ဝင်မေးသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဥမ္မာရယ်၊ ရှင်ပြောတဲ့စကားသာမှန်ရင် သည်အဖွဲ့ချုပ်အကြောင်း ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့ မကြားဖူးခဲ့တာလဲ။ သတင်းစာတွေဖတ်လိုက်ရရင် မဟာတ္တမဂန္တီအကြောင်းတွေနဲ့ ချည်း ပြီးနေတာပဲလေ။ ရှင်တို့အုပ်စုအကြောင်း ဘယ်သူကမှ မပြောကြပါလား။”

“အဲဒါက သည်လိုလေ ဒေါ်လီရဲ့၊ မစ္စတာဂန္တီက သစ္စာရှိအတိုက်အခံကို ဦးဆောင်သူ ကိုး။ တခြား အိန္ဒိယလူမျိုးတွေလိုပဲ သူက ဘာကိုရွေးချယ်ထားသလဲဆိုတော့ အင်္ဂလိပ်ကို သံလက်သီးနဲ့ ထိုးနှက်မယ်အစား ကတ္တီပါလက်အိတ်နဲ့ ဆက်ဆံချင်တာကိုး။ သူ မမြင်နိုင်တဲ့ အချက်က အင်ပါယာကြီးမှာ ကုလားစစ်သားတွေ သစ္စာခံနေကြသရွေ့ အင်ပါယာကြီးဟာလည်း အမြဲတမ်း လုံခြုံနေလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ အိန္ဒိယစစ်သားတွေဟာ ပြိုင်ဘက်ကို အမြဲတမ်း ဖြစ်လာတဲ့နေရာတိုင်းမှာ နှိမ်နင်းရမယ်။ အိန္ဒိယမှာမှမဟုတ်ဘူး။ အင်္ဂလိပ်ကြီးစိုးနေတဲ့ မြန်မာပြည် မှာလည်း သည်လိုပဲ။ မလေးယား၊ အရှေ့အာဖရိက ဘယ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ အင်္ဂလိပ်ကလည်း ဒါကြောင့်ပဲ သည်စစ်သားတွေကို တတ်နိုင်သမျှ လက်ထဲဆုပ်ထားချင်တာ။ သီးသန့်လူတွေကို စုစည်းထားတယ်။ နိုင်ငံရေးနဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ်နေတဲ့ လူတွေနဲ့ ကင်းကင်းကွာကွာနေကြတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းပေါ့။ သည်လူတွေကို မြေယာတွေ ချပေးတယ်။ သူတို့သားသမီးတွေကို အလုပ် ရအောင် စီစဉ်ပေးတယ်။”

“ဒါဖြင့်... ရှင်တို့က ဘာကိုမျှော်လင့်ပြီး လုပ်နေကြတာလဲ”

“ကုလားစစ်သားတွေကို မျက်စိဖွင့်ပေးဖို့ပေါ့။ စဉ်းစားကြည့်ရင် သိပ်ခက်လှတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ ချုပ်က ခေါင်းဆောင်တွေဟာ စစ်သားဟောင်းတွေ နည်းပဲ။ ‘ဂျီယာနီအမ်မရစ်ဆင်း’ကို နမူနာကြည့်လေ...။ သူ့ကို ရှင် မှတ်မိမလား မပြောတာတဲဘူး။ သည်ကနေ့ ဆိပ်ခံတံတားကိုရောက်လာတဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ ဆစ်ခ်လူမျိုးတစ်ယောက်ပဲ”

“မှတ်မိပါတယ်”

“ကျွန်မ သူ့ဇာတ်လမ်း ပြောပြရဦးမယ်။ သူ့ကို ကျွန်မ ကာလီဖိုးနီးယားမှာ စတွေ့တာ။ နှစ်တွေတော့ ကြာပါပြီလေ။ သူ့ကိုယ်တိုင်က စစ်သားဟောင်းတစ်ယောက်ပဲ။ ဗြိတိသျှ အိန္ဒိယ စစ်တပ်က ပြေးမလားခင်ကဆိုရင် အငယ်တန်း အင်န်စီအိုရာထူး ရဖူးတယ်။ ကုလားစစ်သားတွေ ကို မျက်စိဖွင့်ပေးဖို့လိုပြီ ဆိုတဲ့စကားကို ကျွန်မ စကြားတော့ ကျွန်မပြောတယ်။ ရှင်ပြော တာတော့ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်ကိုယ်တိုင်က အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်မှာ အမှုထမ်းနေတာပဲ မဟုတ် လား။ သူ့တစ်ပါးကို သည်လိုလွှမ်းမိုးမှု ရှိရမယ်ဆိုတာကို နားလည်ဖို့ ရှင်ကိုယ်တိုင်တောင် တော်တော်ကြာခဲ့တာပဲ မဟုတ်လားလို့...”

“သည်တော့ သူက ဘာပြောသလဲ”

“သူပြောတာက... ခင်ဗျား နားမလည်ပါဘူးတဲ့၊ ကျုပ်တို့က လူတွေကို လွှမ်းမိုးခံရ စေဆိုတာမျိုး ဘယ်တုံးကမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးဘူးတဲ့၊ ကျုပ်တို့က ဆန်ကျင်ဘက် စဉ်းစားတာတဲ့။ အဲသည့်လူမျိုးတွေကို နောင်ကြီးကင်းကင်းနေဖို့ပဲ ပြောတယ်တဲ့။ သည် ရာဇတောဝါတွေဘေးက ကင်းအောင်၊ ဒါမှမဟုတ် အကုသိုလ်လေ့ထုံးစံတွေက ကင်းအောင်၊ ဒါမှမဟုတ် အလားတူကိစ္စ က ကင်းအောင် စီစဉ်ပေးရမှာပဲ ရှိတယ်တဲ့။ ဒါကို ကျုပ်တို့ ယုံတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့ကလည်း သည်လိုပဲ ယုံကြတာကိုးတဲ့။ သူတို့မျက်လုံးတွေထဲမှာ ဘယ်နေရာမှာပဲ အုပ်ချုပ် လွတ်လပ်မှုသာ တည်နေရမယ်တဲ့”

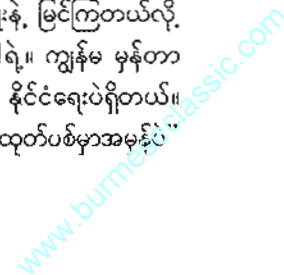
ဒေါ်လီက သည်စကားကို အသိအမှတ်ပြုသည့်သဘောဖြင့် ပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်သည်။

“နောက်ထပ်ကော ဘာရှိသေးသလဲ ဥမ္မာ၊ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ကော မတွေ့ခဲ့ဘူး လား။ ရှင်မလဲ နိုင်ငံရေး သဘောတရားမပါဘဲ တခြားဘာစကားမှ မပြောဖြစ်ခဲ့ကြဘူးလား။ ယောက်ျားသားတစ်ယောက်ယောက်နဲ့လေ”

ဥမ္မာ ညှိုးလျလျအပြုံးဖြင့် ပြုံးပြသည်။

“ကျွန်မ ယောက်ျားသား တော်တော်များများနဲ့ တွေ့ခဲ့ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ချင်းမှာ အမြဲတမ်း မောင်လို နမတွေ့လိုချည်း ရှိခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်မအဖို့တော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်က မုဆိုးမတစ်ယောက်ဆိုတာ သူတို့ သိနေကြတာလည်း ပါမှာပေါ့လေ။ သူတို့ ကျွန်မကို မြင်ကြ တာက သည်အမျိုးသမီးဟာ စံပြအမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်ဆိုတာမျိုးနဲ့ မြင်ကြတယ်လို့ ပဲ ကျွန်မထင်တယ်။ မွန်မြတ်သန့်စင်ခြင်း သင်္ကေတအဖြစ် မြင်ကြပုံပေါ့ပါရဲ့။ ကျွန်မ မှန်တာ ပြောရရင် ကျွန်မခေါင်းထဲမှာလည်း တခြား ဘာမှသိပ်မရှိတာမဟုတ်ဘူး။ နိုင်ငံရေးပဲရှိတယ်။ ရှင်လည်း တစ်နေ့ သည်စိတ်ဝင်လာရင် ရှင်ဘဝထဲက တခြားကိစ္စတွေ ဖယ်ထုတ်ပစ်မှာအမှန်ပဲ”

* * *



နောက်တစ်နေ့မနက် ဥမ္မာ အိပ်ရာက နိုးချိန်မှာတော့ အန်ဒမန်ပင်လယ်ပြင်ပြာပြာ ဘက်ကို တူရူပြုထားသော တောင်မကြီးဆင်ခြေလျှောက် ငုံ့ကြည့်နိုင်သည့် ဝရန်တာမှာ မနက်စာ ခင်းကျင်းထားတာ တွေ့ရသည်။ နီးလ်နှင့် တင်မီတို့နှစ်ယောက်က လသာဆောင် အကာတန်း ကို မှီကြရင်း ကားအကြောင်းတွေ စကားကောင်းနေကြ၏။ အယ်လီဆန်နှင့် ဒင်နူးတို့က သူတို့စကားပိုင်းထဲ မပါကြဘဲ နားထောင်နေကြသည်။ ဥမ္မာက ကလေးတွေကို မျက်စိရောက် သွားခဲ့သည်။ ပြီးခဲ့သည့်ရက်ကဆိုလျှင် သည်ကလေးတွေကို လမ်းမှာ တွေ့လိုတောင် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ သိစရာအကြောင်းမမြင်။ အခုတော့ သူတို့ကလေးတွေရဲ့ မျက်နှာတွေပေါ်မှာ သူ့ မိတ်ဆွေများ၏ ဘဝနှင့် ရာဇဝင်တွေကို ကမည်းထိုးထားတာ မြင်နိုင်ပြီ။ မက်သယူး၏ဘဝထဲကို ပေါင်းမိသွားခဲ့သည့် အယ်လ်ဆာ။ ကူမားရ်၏ ဘဝထဲကို ရောက်သွားသည့် ဒေါ်လီ။ မလက္က နှင့် နယူးယောက်။ အိန္ဒိယနှင့် မြန်မာ။

ကလေးတွေ။ အခုတော့ သည်ကလေးတွေ သူမမျက်စိရှေ့မှာ မတ်မတ်မားမား ရပ်နေ ကြပြီ။ တစ်ရက်သာ ကုန်သွားသည်။ သည်ကလေးတွေကို ဥမ္မာ စကားတစ်ခွန်း မပြောဖြစ် သေး။ သင်္ဘောမတက်ခင် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှာတုန်းက ကလေးတွေအတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်း ဝယ်ရန် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို သွားခဲ့သည်။ တကယ် ရောက်သွားတာက ကလေးဝတ် အထည်ဆိုင်၊ ဂျောက်ဂျက်ဆိုင်၊ ငွေခွက်ငွေဖလားကလေးတွေ ရောင်းသည့်ဆိုင်တွေဘက် ချော်သွားမိခဲ့၏။ ကလေးတွေရယ်လို့ အောက်မေ့ထားခဲ့သော သူမအဖို့ ကြီးကောင်ဝင် အပျိုပေါက် လူပျိုပေါက် များလို့ မြင်လိုက်ရသည့်အခါ အံ့အားပင်သင့်ခဲ့ရသည်။ နီးလ်ဆိုလျှင် အသက်နှစ်ဆယ်လောက် သူတို့ထက် နှစ်နှစ်လားပဲ ငယ်သည်။ ဥမ္မာကိုယ်တိုင် သည်ကလေးတွေကို မြင်ရသည့်အခါ သူမမှာသာ သားသမီးထွန်းကားခဲ့လျှင် သည်အရွယ်တွေလောက်ရှိရောမည်။ သူတို့အချင်းချင်း လည်း သူငယ်ချင်းတွေလို ပေါင်းကြဖော်ကြလိမ့်မည် ဆိုသည့် စိတ်ကလေး ဝင်မိရပါ၏။

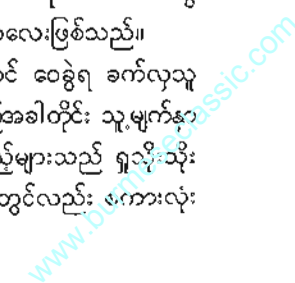
သို့သော် သည်လိုဖြစ်လာ ရန် အကြောင်းမရှိပြီ။ အခုတော့လည်း လူငယ်သဘာဝ တောင်စဉ် ရေကျ စကားကျိကျိကျာကျာ ပြောနေကြသည့် မိတ်ဆွေတို့၏သားသမီးတွေ ပြောသမျှ နားထောင် ရသည်။ နည်းနည်းတော့ ရှိုးတိုးရှုန်တန်နိုင်သား။ သူကလေးတွေကိုပြောဖို့ စကားစ ရှာကြည့် သည်။ သည်ကလေးတွေ သူတို့အရွယ် သူတို့ဖြတ်သန်းမှုထဲမှာ ဘာတွေလုပ်နေကြသလဲ၊ ဘာတွေ တွေးခေါ်နေကြသလဲ၊ ဘာစာအုပ်တွေ ဖတ်နေကြသလဲ။ သူမကိုယ်တိုင်က ဒါတွေ မသိတာ ကိုတော့ သဘောပေါက်သည်။

သူမကိုယ်တိုင် တိတ်ဆိတ်မှုထဲ ကျသွားသလို ခံစားရသည့်အခါတိုင်း ဇွတ်ပေပေ ဖောက်ထွက်ချင်စိတ် ရှိလာတတ်တာကလည်း ပြင်မရသည့်စိတ်မှန်း ကိုယ်တိုင်သိပါ၏။ နိုင်ငံရေး အစည်းအဝေးတွေမှာဆိုလျှင် သူမကို အာရုံရောက်စေရန် အော်အော်ငေါက်ငေါက် လှန်လိုက်ရ တာတွေရှိသည်။ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်မ ပြောတာများ နားထောင်ကြပါဦး အစချီကာ ခပ်တင်းတင်းပြောရတာတွေရှိသည်။ ထိုအခါ အစည်းအဝေးရှိသမျှ လူတို့က ဥမ္မာဘက်ကို မျက်လုံးပြူးကြီးတွေနှင့် လှည့်ကြည့်ကြသည်။ သည်လိုဆိုတော့လည်း ဥမ္မာမှာ “ငါ ဘာလုပ် မိတာပါလိမ့်”၊ “ငါ သူတို့ကို လှန်ထုတ်မိပါပကော”၊ “သည်လူတွေနဲ့တော့ စခန်းပြတ်ပါပြီ” ဆိုတာမျိုး တွေးမိရပြန်ပါ၏။ သို့သော် လူတွေက သူတို့အပေါ်ထားသည့် စကားအဓိပ္ပာယ်ကို တဖြည်းဖြည်း နားလည်ကြသည့်အခါမှာတော့ ပြုံးကြသည်။

“ကောင်းပြီ အယ်လီဆန်၊ တို့ လမ်းလျှောက်ကြရအောင်”

သည်ကတည်းက ကလေးတွေကို ရောရတာ လွယ်ကူသွားသည်။ ကလေးတွေကလည်း ဥမ္မာနှင့်အတူ လိုက်လျှောက်ရင်း ရာဘာခြံတစ်ဝိုက် တစ်စုံတစ်ရာ လိုက်လံပြသချင်ကြပုံရပါ၏။ ကလေးတွေက ဥမ္မာကို အန်တီခေါ်ကြတော့လည်း နှစ်လိုစရာ ကောင်းလှပါ၏။ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ သူတို့ကို ကလေးတွေလို သောကောရောသော မခေါ်သာတော့ပြီ။ သူတို့တစ်ယောက်ချင်းကို မှတ်မိနိုင်ပြီ။ တင်မီဆိုလျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ချသူ ဖြစ်သည့်အပြင် လုပ်ဆောင်ရန် ရည်ရွယ်ထားသမျှ တိတိကျကျ သိနားလည်သူဖြစ်သည်။ သူ့ဖခင် မက်သယူးလို အမေရိကမှာ ပညာသင်ချင်စိတ်ရှိသူဖြစ်၍ ကျောင်းပြီးသည်နှင့် ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းထဲ ဝင်ချင်သည်ဆို၏။ နီးလ် ကတော့ သူ့ဖခင် ကူမားရ်၏ပုံစံအတိုင်း ခပ်ထူထူ ခပ်သောသောဖြစ်၍ ကြွယ်ကြွယ်ဝဝ စိတ် လက်ချမ်းသာနေချင်သကဲ့သို့ မျိုးဆက်အားဖြင့် ရွှေပေါ်မြတင် နေတတ်တာကလည်း ဖအေအချိုး အတိုင်းဖြစ်သည်။ အယ်လီဆန်က နည်းနည်းတော့ နားလည်ရန်ခက်သူကလေးဖြစ်၏။ တစ်ခါ တစ်ခါ ပီပီထပ်ထပ်နေတတ်ကာ တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ ပူပူလောလော ရှိတတ်ပြန်သည်။ ရံဖန်ရံခါ သည်းကြီးအူပြတ် ရွှင်မြူးတက်ကြသည့်လည်း ရှိပါ၏။ အားရပါးရ ဝါးလုံး လေးစိတ်ကွဲ ရယ်မောတတ်သည့်အပြင် ထက်မြက်ပြတ်သားစွာ စကားပြောတတ်သူကလေးဖြစ်သည်။

ဒင်နူးကတော့ ဥမ္မာအဖို့ ဘယ်လိုပြောလို့ပြောရမှန်းမသိအောင် ဝေခွဲရ ခက်လှသူ ကလေး ဖြစ်သည်။ ဒင်နူးကို စကားစမြည်ပြောချင်စိတ်ကလေး ဝင်လာသည့်အခါတိုင်း သူ့မျက်နှာ က မကြည်မသာ မှန်ဆန်နေတတ်မြဲ ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့အကြည့်များသည် ရှုသိုးသိုး မျက်နှာထားဖြင့် စုတ်စုတ်ကန်းကန်း ရှိလေသည်။ စကားပြောသည့်အခါတွင်လည်း ဖကားလုံး



တစ်ဝက်စာလောက်ကို မျိုချပစ်သလို တစ်မူထူးသော ပြတ်တောက်ပြတ်တောက် စဉ်တိုက် မြည်သံမျိုးဖြစ်၏။ သည်မျက်နှာခံများကြောင့် ဒင်နူးကို စကားပြောဖို့ ခက်နေရသည်။ ပက်ခနဲ ပြန်တွယ်လိုက်လေမလား လန့်ရသေးသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ သူပိုင် ကင်မရာကလေး ကိုင်ထား ချိန်မျိုးမှာတော့ နည်းနည်းကလေး ကြည်သာနေတတ်ပါ၏။ သို့သော်လည်း သူ့ကင်မရာကလွဲ၍ အခြား ဘာစိတ်မှမရှိသော ဒင်နူးကို စကားပြောဖို့တော့ ခက်သည်။

“ကျွန်မပြချင်တာလေးရှိလို့၊ အန်ဘီ ကျွန်မကားနဲ့ လိုက်ခဲ့နိုင်မလား”
တစ်မနက်ခင်းမှာ အယ်လီဆန်က ဥမ္မာကို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
“လိုက်မှာပေါ့”

သည်အခိုက်အတန့်မှာ အနားတွင် ဒင်နူးရှိနေသည်။ အယ်လီဆန်စကားကို ကြားနိုင် လောက်သော အကွာအဝေးတွင်ရှိသည့်ဖြစ်ရာ သည်ဖိတ်ခေါ်ချက်တွင် ဒင်နူးကိုလည်း ကမ်းလှမ်း သည့်သဘောပါသည်။ သို့သော် အယ်လီဆန်စကားက ဒင်နူးကို ရှက်ရွံ့သွားစေပုံရသည်။ ဒင်နူးခမျာ ခြေတဆာဆာဖြင့် နောက်ကို အသာယိုသည်။

“ဒင်နူး၊ နင်ကော တို့နဲ့ မလိုက်ချင်ဘူးလား”
“ငါမသိဘူး”

အယ်လီဆန်စကားကြောင့် ဒင်နူး၏မျက်နှာကလေး ပျော့တော့သွားခဲ့ပြီး ဗလုံးဗထွေး ရေရွတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဥမ္မာက ဒင်နူးကို အနီးကပ် အကဲခတ်၍ ဖျတ်ခနဲ သတိထားလိုက် မိသည့်အချက်မှာ သည်ကလေးက အယ်လီဆန်ကို တိတ်တခိုး စွဲလမ်းနေသည်ဆိုသည်ပင်။ အယ်လီဆန်ကလည်း အပြုံးကလေးဖြင့် ဆွယ်သည်။ ဘာမှတော့ အရာမထင်ပါ။ ဒင်နူးနှင့် အယ်လီဆန်က သဘာဝချင်း မတူကြသူများဖြစ်ရာ တစ်ဦးက လောင်းရိပ်ခိုချင်သူ၊ တစ်ဦးက အချစ် ဆာလောင်သူ။ ဒင်နူးခမျာ မပြောသာသော အလွမ်းတွေပိုက်ရင်း တစ်ဘဝကုန်ရတော့ မည်။ ဥမ္မာက ဒင်နူး၏ပခုံးကို ဖက်လိုက်ရင်း စိတ်ကလေး နိုးအောင် လှုပ်လိုက်သည်။

“လာလေ ဒင်နူး၊ ကလေးလုပ်မနေနဲ့”
ဥမ္မာက အာဏာသံကလေးစွက်ရင်း ခတ်ပြတ်ပြတ်အမိန့်ပေးပုံဖြင့် ခေါ်သည်။
“ဟုတ်ပါတယ်ဟယ် လိုက်နဲ့ပါ။ နင် ပျော်မှာပါ”
အယ်လီဆန်ကလည်း ကြည်လင်ရွှင်ပျရွာ ခေါ်ရှာပါ၏။
“ငါ့ကင်မရာ ယူလာလို့ရမလား”
“ရတာပေါ့”

ဤသို့အားဖြင့် သုံးဦးသား ပြောင်လက်နေသော မဟော်ဂနီလှေကားကြီးက ဆင်ခဲ ကြသည်။ အိမ်အပြင် ကျောက်ခင်းလမ်းဘက် ထွက်လာခဲ့ကြပြီး ဆင်ဝင်အောက်တွင်ရပ်ထားသည့် ချယ်ရီသွေးရောင် မော်တော်ကားကလေးဆီ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ကားကလေးက ၆ လီတာ ပေဂီဒေတိုနာအမျိုးအစားဖြစ်သည်။ ထိုင်ခုံ သုံးခုသာပါသည် သုံးယောက်စီးကားကလေးဖြစ်၍ နောက်ထိုင်ခုံကို အဆွဲထုတ်သလို ဆွဲထုတ်ရသည်။ ဒင်နူးအတွက် နောက်ထိုင်ခုံ ထုတ်ပေးပြီး ဥမ္မာထိုင်ဖို့တော့ ကားတံခါးကို ချောက်ခနဲ ဖွင့်ပေးသည်။

“အယ်လီဆန်၊ ညည်းအဖေက သူ့ကားတွေကို မောင်းခွင့်ကော ပေးရဲ့လားအေ”
ဥမ္မာက မယုံနိုင်သလို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“သည်ကားတစ်စီးတော့ ရတယ် အန်ဘီ၊ ဂျူစီနဲ့ အိုက်ဆိုတာ နှစ်စီးတော့မရဘူး”
အယ်လီဆန်က ခပ်ပြုံးပြုံးဖြေသည်။ အယ်လီဆန်က ကားစက်နိုးလိုက်ပြီး ဝေါခနဲ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ကားဆောင့်အထွက်မှာ ယက်ထုတ်လိုက်သော ကျောက်ခဲကလေးတွေက ဆင်ဝင်ဘက်ကို ပျော့ခနဲ လွင့်စဉ်ကြလေ၏။ ဥမ္မာက ကားတံခါးကို တွယ်ထားရင်း အော်သည်။ အယ်လီဆန်က ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲခါရင်းက ရယ်လေ၏။

“အယ်လီဆန် အရှိန်များလွန်းတယ်”
“ဒါတောင် ကျွန်မ မောင်းချင်တဲ့တစ်ဝက် မရှိသေးဘူးရယ်”

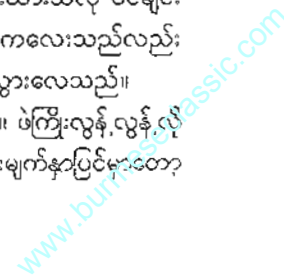
ကား၏အမြန်နှုန်းကြောင့် အယ်လီဆန်ဆဲစတွေက လှေရွက်လို နောက်ကို တလျား လျား လွင့်ပျံ့လျက် ရှိကြလေသည်။ ဥမ္မာ့ဥခြေ ဝင်းတံခါးဝကို လှစ်ခနဲ ကျော်လာခဲ့၏။ လမ်း တစ်ဖက်တစ်ချက် ပေါင်းမိုးခုံးတွေလို ယုတ်ဖွဲ့နေကြသော ပင်ရိုးဖြောင့်ဖြောင့် ရွက်ရှည်ဖားဖား ရာဘာပင်တောညိုညို မျက်မည်းကြီးထဲ ဒရောသောပါး ထိုးစိုက်ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

ရာဘာပင်တွေက မျက်စိတစ်ဆုံး၊ သစ်ပင်တစ်တန်းနှင့် တစ်တန်းကြားမှာ ရှည်လျား ဖြောင့်တန်းနေသည့် ဥမင်များသဖွယ် မျှော်မောမဆုံးရှိကြသည့်ဖြစ်ရာ ကျဉ်းမြောင်းသွားသော မြင်ထောင့်တစ်လျှောက် တတိတိ လျှော့ပါးသွားသည်အထိ အကြည့်လိုက်ရသည်သို့ရှိလေ၏။ ထောင်ပေါင်းများစွာသော သစ်ပင်တန်းများကြောင့် ကားအပြေးမှာ ခေါင်းနောက်စရာဖြစ်နေခဲ့ သည်။ အမြန်လှုပ်ရှားနေသော ပိတ်ကားပေါ်က အစင်းကြောင်းတွေကို ကြည့်ရသလို အိတောက် တောက်ဖြစ်လာသဖြင့် ဥမ္မာလည်း မျက်လွှာကိုသာ ချထားရတော့သည်။

ရုတ်တရက်ဆိုသလို သစ်ပင်တန်း ဆုံးသွားသည်နှင့် မြို့စွန် တဲကုပ်ရပ်ကွက်ကလေး တစ်ကွက် ပေါ်လာခဲ့သည်။ အင်္ဂတေသရွတ်နှင့် အုတ်များစိထားသော လှောင်အိမ်ကလေးများနှင့် တူသည့် ခေါင်စောက်စောက် သွပ်ပြားမိုး အိမ်ကုပ်ကလေးတွေ အတန်းလိုက်ရှိနေကြသည်။ အိမ်ကုပ်ကလေးများအားလုံး တစ်ပုံစံတည်း ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်သော်လည်း တစ်လုံးချင်းမှာ အသွင်အပြင်အားဖြင့် ခြားနားကြသည်တော့ ရှိပါ၏။ တချို့အိမ်ကုပ်ကလေးတွေက တဖျပ်ဖျပ်ခါ နေသည့် ပြတင်းတင်းတိမ်ကလေးများဖြင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိကြသကဲ့သို့ တံခါးဝတွေမှာ အညစ် အကြေးတွေ မှီမောက်နေကြသည့် တဲတင်းကုပ်ကလေးတွေလည်း ရှိကြပါ၏။

“အဲဒါ ကူလီတန်းလျားတွေလေ”
အယ်လီဆန်က လိုရင်းလောက်သာပြောသည်။ ကူလီတန်းလျားတွေကို ကျော်လာ သည့်အခါ ကားကလေးကို အရှိန်မြှင့်ပြန်လေ၏။ လမ်းတစ်ဖက်ဆီမှ ခုံးမိုးထားသလို ပင်ချင်း ယုတ်နေကြသည့် ရာဘာပင်လုံး ပင်စည်တွေ ပြန်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ကားကလေးသည်လည်း အမြင်ဆန်းလှသော သစ်ပင်တန်း ကျည်တောက်ထဲ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ရေရှည်စီးနေသည့် စမ်းချောင်းကလေးအနီးတွင် လမ်းဆုံးသွားသည်။ ဖဲကြီးလွန်လွန်လို မျောင်းငယ်က ကျောက်မျက်ကြီးပေါ်မှာ တသိမ့်သိမ့်စီးဆင်းနေသည်။ ချောင်းမျက်နှာပြင်မှာတော့



ဂယက်အကြေးကလေးတွေ ထလျက်။ ချောင်း၏အခြားတစ်ဖက်တွင် လွန်တက်သွားသည့် တောင်ကြီးဘက်ကို ရှေးရှုသည့် လမ်းကလေး ရှိသည်။ အယ်လီဆန်က ကားကလေးကို တောတွင်းလဟာ ကွက်လပ်ကျယ်ကြီးထဲ မောင်းလာခဲ့ပြီး ကားတံခါးကို ဂျိန်းခနဲ ဖွင့်သည်။

“ရာဘာခြံနယ်နိမိတ်က သည်မှာဆုံးသွားပြီ၊ ကျွန်မတို့ လမ်းလျှောက်ရမယ်”

အယ်လီဆန်က ဥမ္မာလက်ကို ဆွဲလျက် စမ်းချောင်းရေပါးကို ဖြတ်သည်။ ချောင် တစ်ဖက်တွင် လူသွားလမ်းကလေးရှိ၏။ ထိုလမ်းကလေးက ဝှန်နွန်းကျောင်း တောင်ဆင်ခြေလျှောက် ဘက်ကို ရှေးရှုနေသည့် တောဟောဝန်ထဲကို ထိုထိုပေါက်သည်။ အတက်ပြင်းလှသည့်အတွက် ဥမ္မာခမျာ မကြာခင်မှာပဲ မောဟိုက်လာခဲ့သည်။

“တော်တော်ဝေးသေးသလား”

ဥမ္မာက ရှေ့ကသွားနေသည့် အယ်လီဆန်ကို အော်မေးလိုက်သည်။

“ရောက်ခါနီးပါပြီ”

“ဘယ်ဆီမှာလဲ”

ဒင်နူးက ဥမ္မာဘေးနား လာရပ်သည်။

“ဟိုမှာလေ”

ဒင်နူးညွှန်ပြသည့် လက်ညှိုးလားရာအတိုင်း လိုက်ကြည့်ရသည်။

ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ယှက်လိမ်နေကြသည့် ဝါးနှင့် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေကြားက မြင်ရ သလောက်တော့ အင်တော သရွတ်ရဲ့ရဲ့ တန်းလျားတစ်ဆောင်ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ပြီပျက်နေသလိုပဲ”

ဒင်နူးက သူမထံမှခွာကာ ရှေ့ကသွားနှင့်သည့် အယ်လီဆန်နောက်ကို စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြင့် ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်လေသည်။ တောင်ဆင်ခြေလျှောက်ပေါ် ငေါထွက်နေသည့် ကျောက်ပြုန် တစ်နေရာကိုရောက်မှ လူငယ်နှစ်ယောက်ကို မိတော့သည်။ သူမရှေ့တည့်တည့်မှာ လေးထောင့် စပ်စပ်ဖိနပ်ခုံကြီးရှိ၍ ဖိနပ်ခုံပေါ်မှာတော့ ကျဆုံးစစ်သည်များ အထိမ်းအမှတ်လို အဆောက်အအုံ နှစ်ခုရှိနေသည်။ အဆင်ရိုးလှသော နံရံထူ ခန်းဆောင်ကြီးများဖြစ်ကာ ဝင်းတံခါးငယ်များ ဆီ ကူးနိုင်သော တံခါးပေါက် အသီးသီးလည်း ပါပါ၏။ ကျောက်သားနံရံကြီးတွေမှာ သက်တမ်း ရင့်လှပြီဖြစ်သော ရေညှိများဖုံးလျက်ရှိပြီး ခေါင်မိုးတွေက ပြီပျက်လျက်ရှိကြလေသည်။

“သည်အဆောက်အအုံတွေအကြောင်းတော့ ကျွန်မတို့ကို အန်တီဥမ္မာပဲ ပြောနိုင် လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်မိတယ်”

“ဘယ်လိုကြောင့်တုံး”

“အန်တီဥမ္မာဖေဖေက ရှေးဟောင်းသုတေသနပညာရှင်ဆိုလို့လေ”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါရဲ့ ဒါပေမဲ့”

ဥမ္မာက ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းကလေး ခါသည်။

“အန်တီ ဖေဖေဆီက ပညာတွေ များများမယူလိုက်ရဘူး”

မြင်ကွင်းက သူမ မြင်ဖူးသမျှထဲမှာတော့ အာရုံအနိုးနိုင်ဆုံးဖြစ်သည်။ တစ်စစီ ပြီပျက် လျက်ကျနေသည့် ကျောက်တုံးနီနီကြီးတွေက မိုးထိတောင်ထွတ် မြင့်မြင့်ကြီးကို နောက်ခံပြု ထားသည့် တောစိမ်းမျက်မည်းကြီးနှင့်ယှဉ်ကာ အားပြိုင်လျက်ရှိကြလေသည်။ ဒင်နူးက အဆောက် အအုံပတ်လည်တစ်ဝိုက် ခပ်သုတ်သုတ် လှုပ်ရှားပြေးလွှားရင်း ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ယူခြင်းအားဖြင့် အာရုံကျလျက်ရှိ၏။ ဒါကိုမြင်တော့ ဥမ္မာမှာ ငြူစူစိတ်ကလေး ဝင်မိပြန်သည်။ ငါသာ သည် အရွယ်ဆိုရင် ငါလည်း သည်လိုပဲရှိမယ်ထင်တယ်။ သည်နေရာကို အခေါက်ခေါက်အခါခါ လာဖြစ်မယ်။ ငါ့စိတ်ကြိုက်မဖြစ်မချင်း နားဖြစ်မယ်တောင်မထင်ဘူး။ ဒါတွေကို ငါ ဖော်ထုတ် ချင်တယ်။ ငါနဲ့အတူ သယ်သွားချင်တယ်။

“အန်တီဥမ္မာ ဒါကြီးတွေက ဘာတွေလဲ၊ သည်အပြီအပျက်တွေကို ပြောတာ”

ဒင်နူးက တောတွင်းလဟာတလင်းကို ဖြတ်လျှောက်လာရင်းက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဥမ္မာက ကျောက်တုံးပေါ်က အိပ္ပု ရှေ့ညီတွေကို လက်မစောင်းဖြင့် လိုက်ခြစ်ရင်းက ဖြေသည်။

“ဒါတွေက အန်တီဖေဖေခေါ်နေကျဆိုရင်တော့ ချန်ဒိစ်တွေလိုထင်တာပဲ။ အထွတ် အမြတ် ကွန်းဆောင်တွေပေါ့လေ”

“ဘာကွန်းဆောင်လဲ၊ ဘယ်သူဆောက်တာလဲ”

“ပြောရင်တော့ ဟိန္ဒူ ဒါမှမဟုတ် ဗုဒ္ဓဘာသာ ကွန်းဆောင်တွေဖြစ်မယ်။ သည်ထက် ပိုပြောချင်လိုက်တာကွယ်”

ဥမ္မာက မသိခဲ့ရလေခြင်းဆိုသည့်အပေါ် အားမလိုအားမရလေသံဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“နှစ်ကာလကြာပြီလို့ကော ထင်သလား”

ဒင်နူးက မေးသည်။

“ဒါကတော့ သေချာပါတယ်။ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာလှပြီပေါ့။ ကျောက်တုံးတွေ ကြည့်ပါ လား၊ ရာသီဥတုဒဏ် ခံထားရတာ။ သည် ချန်ဒိစ်တွေဟာ အင်မတန်ရှေးကျတာတော့ အမှန်ပဲ”

“ဒါကြီးတွေ အင်မတန်ရှေးကျတယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်”

အယ်လီဆန်က ခပ်ဝင့်ဝင့်ကလေး ဝင်ပြောသည်။

“ကျွန်မသိတယ်။ ဖေဖေကတော့ မယုံဘူးတဲ့။ သူ ပထမဆုံး ရောက်လာခဲ့တုန်းက သည်နေရာက တောခေါင်ခေါင်ကြီးရှိသေးသတဲ့။ ဒါကြောင့် သည်နေရာမှာ ရှေးကျတာ ဘာမှ မရှိနိုင်ဘူးလို့ပြောတာပဲ”

ဒင်နူးက အယ်လီဆန်ဘက်လှည့်ရင်း သူ့ထုံးစံ ကြွပ်ဆတ်ဆတ်မေးသည်။

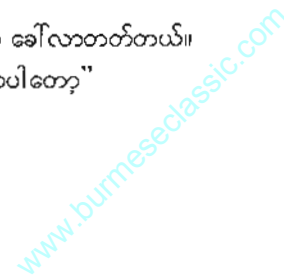
“ဒါဆိုရင် သည်နေရာကို နင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတွေ့ခဲ့တာလဲ”

“ဖေဖေက တစ်ခါတလေ တောထဲကို အမဲပစ်ထွက်ရင်း ငါတို့ကို ခေါ်လာတတ်တယ်။

တစ်ရက်တော့ ငါတို့ သည်နေရာကို အမှတ်မထင် တွေ့ခဲ့ကြတယ် ပြောပါတော့”

အယ်လီဆန်က ဒင်နူးလက်ကို ဆွဲသည်။

“ငါပြမယ်၊ လိုက်ခဲ့”



အဆောက်အအုံနှစ်ခုထဲက ပိုကြီးသောတစ်ခုဆီကို ခေါ်သွားခဲ့သည်။ ဖိနပ်ခုံအခြေ မှာရပ်ကာ အောက်ခံခုံပေါ်က ရုပ်တုကို ပြသည်။ ရေညှိတက် ကျောက်တုံးကြီးကို ထုဆစ်ထား သည့် ရာသီဥတုဒဏ်ခံ မဟာပိန္နဲနတ်ဘုရား ရုပ်တုကြီးဖြစ်၏။

“သည်ရုပ်တုကြီးက ကြမ်းပေါ် လဲကျနေတာလေ။ နဂိုနေရာလို့ ထင်ရတဲ့နေရာမှာ ပြန်တင်ထားလိုက်ကြတာ”

ပြုပြင်ပုံကျနေသည့် တံခါးဝရှေ့မှာ ဒင်နူးနှင့် အယ်လီဆန် ယှဉ်ရပ်နေကြသဖြင့် တောင်ခတ်ထားသလို ဖြစ်နေသည်ကို ဥမ္မာ ဖျတ်ခနဲတွေ့လိုက်သည်။ သည်လိုဆိုတော့လည်း ကြီးကောင်ဝင် အပျိုပေါက် လူပျိုပေါက်များထက်စာလျှင် တကယ်ကို ကလေးတွေနှင့် တူနေ သည်ကော။ ဥမ္မာက ဒင်နူးဆီက ကင်မရာကို လှမ်းတောင်းသည်။

“မင်းကင်မရာပေးစမ်း ဒင်နူး။ မင်းတို့နှစ်ယောက် တွဲရပ်နေတာကို ငါ ရိုက်ပေးစမ်းမယ်”

ဥမ္မာက ဘရောင်နီကင်မရာကို လှမ်းယူကာ နောက်ဆုတ်သည်။ ချိန်သည်။ ချိန်ကွက် ထဲမှာ နှစ်ယောက်သား တွဲလျက်မြင်နေရသည်။ သည်လိုဆိုတော့လည်း သားသမီး ပွားစည်းကြပုံ၊ ဘယ်လိုကြောင့် လူတွေ အိမ်ထောင်ပြုကြသလဲဆိုတာကို သူမ နားလည်လိုက်ရပါ၏။ အနာဂတ် ကို ပုံဖော်ရသော ခိုင်မြဲသည့် သမုဒယသဘော မဟုတ်လော။ ဒင်နူးနှင့် အယ်လီဆန် ဆိုပါ တော့၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အကောင်းဆုံး လိုက်ဖက်ကြသည်ဆိုပါတော့၊ ဘယ်လောက် ဝမ်းသာ စရာကောင်းလိုက်လေမလဲ။ ချက်ချင်းလိုပင် ကိုယ့်ကိုစွမဟုတ်တာကို စိတ်ညစ်ခံတွေးမနေတော့ ဘဲ လုပ်စရာရှိတာလုပ်ဖို့ပဲ သတိကလေးပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ ဓာတ်ပုံကို ဖျတ်ခနဲ ရိုက်လိုက်ပြီး ဒင်နူးကို ကင်မရာ ပြန်ပေးလိုက်သည်။

* * *

ရာဘာခြံကြီးမှာ မနက်စောစောကြီး နေ့တစ်နေ့ စလေသည်။ မနက်ခင်းတိုင်းလိုလို မိုးမသောက်ခင် ဥမ္မာ နီးနေလေ့ ရှိသည်။ ဒါကလည်း မိုးစင်စင်မလင်းခင် အပြင်မှာရပ်ထားသည့် ကားဆီသို့ လှေကားကြီးမှတစ်ဆင့် တဒေါက်ဒေါက် ဆင်းသွားတတ်သော မက်သယူး၏ ခြေနင်းသံ ကျယ်ကျယ်ကြောင့် ဖြစ်၏။ မက်သယူးကိုယ်တိုင် မိုးမလင်းတလင်း အမှောင်ထဲမှာ ကားကို မီးဖွင့်မောင်းရင်း ရာဘာခြံရုံးရှိရာ တောင်စောင်းဘက်ကို တစ်ဟုန်ထိုး ဆင်းသွားတတ် သည်ဖြစ်ရာ ဥမ္မာက အားလုံးကို ပြတင်းပေါက်မှ မြင်နေရသည်။

တစ်ရက်တော့ ဥမ္မာက မက်သယူးကို မေးသည်။

“မနက်စောစောစီးစီး ဘယ်ကို သွားသွားနေတာလဲ”

“မနက် တန်းစီမီအောင် သွားရတာလေ”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ရုံးနားမှာ အလုပ်သမားတွေ မနက်တိုင်း တန်းစီရတဲ့ စုံညီစုဝေးကွင်း ရှိတယ်။ ရာဘာစေး ခြစ်တဲ့လူတွေ မနက်အစောကြီး သည်ကွင်းထဲ အရောက်လာကြရတယ်။ ကန်ထရိုက်တာခေါ်တဲ့ အလုပ်သမားခေါင်းတွေက တစ်နေ့တာ အလုပ်တွေ ခွဲဝေပေးကြရတယ်”

အခေါ်အဝေါ်တွေကြောင့်ပင် ဥမ္မာ စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။ တန်းစီသူတွေ၊ အလုပ်သမား ခေါင်းတွေ၊ ရာဘာစေး ခြစ်သူတွေ။

“ကျွန်မ လိုက်လို့ရမလား”

“ရတာပေါ့”

နောက်တစ်နေ့ အရုဏ်မပျိုခင် မက်သယူးမောင်းသည့်ကားဖြင့် လိုက်လာခဲ့သည်။ တောင်စောင်းတစ်လျှောက် မြွေလိမ်မြွေကောက် ဖြတ်လမ်းများအတိုင်း ဆင်းလာကြခြင်းဖြစ်၏။ ရေနံဆီ မီးခွက်ကလေးများ၏ အလင်းရောင်တွေ ပြီးပြီးပြောက်ပြောက် လင်းနေသည့် သွပ်မိုး ရုံးကလေးများရှေ့တွင် ရာဘာစေးခြစ်သူတွေ အံ့ခဲနေကြသည်။ ရာဘာစေးခြစ်သူ အားလုံးလိုလို မှာ အိန္ဒိယနိုင်ငံသားများဖြစ်၍၊ အများစုမှာ တမိလ်လူမျိုးတွေဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးတွေက ဆာရီတွေ ဝတ်ထားကြကာ၊ ယောက်ျားသားတွေက လုံချည်တွေ ဝတ်ထားကြသည်။

ခဏနေတော့ ပွဲစသည်။ အခမ်းအနားက စစ်ရေးပြ တစ်ခြမ်းကျောင်း၊ အဖေဗလီ တစ်ဝက်လိုဖြစ်နေသည်။ ဦးဆောင်သူမှာ ရာဘာခြံမန်နေဂျာ မစ္စတာထရင်းဘဲလ် ဆိုသူဖြစ်၍ အာဂျင်တိုနာ ပြော လူဖိုင်ဖိုင်ကြီးဖြစ်သည်။ ရာဘာစေးခြစ်သူ အလုပ်သမားများအားလုံး အခမ်းဘလီကွင်းကြီး၏ ထောင့်စွန်မှာ ထူထားသည့် အလံတိုင်ကို မျက်နှာမူကြရလျက် ဖြောင့် ဖြောင့်ကြီး တန်းစီထားကြရသည်။ မစ္စတာထရင်းဘဲလ်က သူ့နောက်ပါးမှာ ကုလားလူမျိုး အလုပ်သမား ကြီးကြပ်သူတွေကို နှစ်တန်းစီစေကာ အလံတိုင်ရှေ့မှာ နေရာယူသည်။ ယူနိုက် ဂျက်အလံကို လွှင့်တင်သည်။ သတိဆွဲသည်။ တောင့်တောင့်ကြီး ပုံစံကျ အလေးပြုသည်။ သည့်နောက်မှာတော့ ရှိနေကြသော အလုပ်သမားတွေကို စေ့စေ့စပ်စပ် အကဲခတ်လေ၏။ သူ့အမူအရာက စည်းကမ်း တင်းကျပ်လှသော ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးနှင့် မောက်မာသော တပ်ခွဲ ဟပ်ကြပ်ကြီးတို့အကြား အပြေးအလွှား ပြောင်းလဲနေပုံမျိုးဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ခါ သူ့ချိုင်းကြား မှာ ညှပ်ထားသော ကြိမ်တုတ်တို့ဖြင့် လူတန်းကို ဆတ်ခနဲ ထိုးတတ်သည်လည်းရှိ၏။ ရာဘာ စေး ခြစ်သူတွေထဲက သူသဘောကျသူအချို့ကို ပြုံးပြကာ တစ်လုံးတလေ အားပေးစကား ပြောခြင်းမျိုး ရှိသကဲ့သို့ အချို့ကိုတော့ လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ တမိလ်နှင့် အင်္ဂလိပ် ဘာသာစကားများသုံး၍ အယုတ္တအနတ္တ ဆဲရေးတိုင်းထွာခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း သူ၏ မဟာ ခေါသကို ပြသည်လည်း ရှိလေသည်။ သည်အထဲက တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ရွေးနုတ် မောင်းမဲ ချင်သည့်အခါ ကြိမ်တုတ်ဖျားဖြင့် ရွယ်လျက် ဒေါသတကြီး ဆဲရေးလေတော့သည်။

“အလကား ခွေးကူလီကောင်၊ ငါ မင်းကို စကားပြောနေတုန်းမှာ မင်းသောက်ခွက် မည်းမည်းကြီးကို မော့ထား၊ ငါ့ကို ကြည့်နေ၊ ကြားသလား ဟေ့ကောင်”

ဥမ္မာ့ဓမ္မာ သည်မြင်ကွင်းကြောင့် စိတ်ထဲ ကသိကအောက်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ လူ့သမိုင်း တွင် ကံကောင်း အကြောင်းလှစွာ တိမ်ကောပျောက်ကွယ်လောက်ပြီဟု ယုံကြည်ထားခဲ့သော အလွန်ရှေးကျသည့် ကံကြွေးချစ်နတ်ကို စောင့်ကြည့်နေမိသလို ဖြစ်နေခဲ့သည်။ အပြန်ကားပေါ် မှာ တန်းစီခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ မက်သယူးက ဥမ္မာ့သဘောထားကို မေးသည့်အခါ သူ့အသံကို ထိန်းချုပ်ပို့ပင် ခက်နေရသည်။

“ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး မက်သယူးရယ်၊ မရှိနိုင်တော့တာကို ကြည့်နေရသလိုပါပဲ၊ ‘ဦးလေးတွမ်ရဲ့ တဲကုပ်’^၁ ဝတ္ထုကြီးထဲက ပြည်တွင်းစစ်ကြီးမဖြစ်ခင် အမေရိကန်တောင်ပိုင်းနယ်ကိုတောင် သတိရမိသေးတယ်”

“ပြောပါဦး။ နည်းနည်းကလေး ပုံကြီးချဲ့လွန်းသလားလို့။ ကျွန်တော်တို့ ရာဘာစေး ခြစ်သူတွေကတော့ ကောင်းကောင်းစား၊ ကောင်းကောင်းဂရုစိုက်ခံကြရပါတယ်။ သူတို့ ကိုယ့် ဇာတိ ကိုယ်ပြန်တာထက်စာရင် သည်မှာ ထုပ်ထုပ်ပိုက်ပိုက်ရှိတာပေါ့။ ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့။”

“ကျွန်တွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် သခင်တွေ သည်လိုပဲ ပြောကြတာပဲမဟုတ်လား။”

မက်သယူးက အသံမြင့်ကာ ပြန်ပြောသည်။

“သည်လူတွေက ကျွန်တွေမဟုတ်ဘူးလေ ဥမ္မာရဲ့။”

“မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး။ အဲသလိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။”

မက်သယူးကို တောင်းပန်သည့်အနေဖြင့် လှမ်းတိုသည်။

“သို့သော်လည်း မန်နေဂျာဆိုတဲ့လူက သူတို့ကို ငေါက်ငမ်းကြိမ်းမောင်းတဲ့အခါ သူတို့မျက်နှာတွေပေါ်က ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုကို ရှင် မြင်ရတာပဲမဟုတ်လား။”

“မန်နေဂျာက သူ့အလုပ် သူ့လုပ်နေတာပါ။ သည်အလုပ်က သိပ်ကို ခက်ခဲကြမ်းတမ်း တယ်။ သူမပဲ ကောင်းကောင်းလုပ်နိုင်တယ်။ စိုက်ခင်းကြီးတစ်ခုလုံး ထောင့်စေ့နိုင်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲ။ သစ်တောတစ်တောလို အမြဲတမ်း စိမ်းလန်းလှပအောင် ကိုင်တွယ်ရတာမျိုးပဲ။ တကယ်တော့ ဒါဟာ သစ်နဲ့ ရော အသွေးအသားနဲ့ပါလုပ်ထားတဲ့ ယန္တရားကြီးမျိုးပေါ့။ အချိန်နေရာ မရွေးဆိုသလို သည်ယန္တရားကြီးရဲ့ အစကလေးတစ်စဟာ ခင်ဗျားကို ဖိဆန် အာခံနေတယ်။ ထိုးနှက် တိုက်ခိုက်နေတယ်။ အညံ့ခံ အရှုံးပေးမယ့်အချိန်ကို သွေးအေးအေး စောင့်နေတယ်လို့သာ မှတ်တော့”

မက်သယူးက ကားကို ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ရန်ပြင်သည်။

“ကျွန်တော် ပြပါဦးမယ်”

ကားတံခါးကို ဖွင့်ဆင်းကာ ရာဘာပင်တန်း တစ်နေရာကို ဦးဆောင် လျှောက်လာ ခဲ့သည်။

“လာ...သည်ဘက်နားကို”

အရက်ပျို မနက်ခင်း ဆည်းဆာနေမင်းက ဝှန်ခွန်ကျော်ရိုင်းတောင်ထွတ်တွင် ချိတ် လျက်ရှိ၏။ သည်အချိန်ကလေးသာ မြူးမှောင်ဝေကင်း တိမ်မြူးရှင်းသည်။ တောင်မကြီးတစ်မလုံး ကို ကြည်ကြည်လင်လင် မြင်နိုင်သည်။ သည်ထက်နောက်ကျပြီဆိုလျှင်တော့ လွင်ပြင်အပူငွေ့ ကြောင့် မြူငွေ့တွေ ဝေတော့သည်။ သူတို့အပေါ် မိုးနေသည့် ဆင်ခြေလျှော တောင်စောင်း တွေမှာတော့ သစ်တောမျက်နှာကြက်ဆီမှ ရုန်းထလာကြသော ကျေးငှက်သာရကာများကြောင့် တောကြီးဟောဝန်လည်း တရွရွ အသက်ဝင်လာသည့်နယ်ရှိလေ၏။ မမြင်ကွယ်ရာတွင် ရုန်းရင်

၄၁။ Uncle Tom's Cabin : ၁၈၅၀ တစ်စိုက် ဩဇာကြီးခဲ့သော အမေရိကန်စာရေးဆရာမ ဟာရီးယက်ဘီချ် စတိုး၏ ကမ္ဘာကျော်ဝတ္ထု။ ကျော်လွင်ဦးက ‘ဦးလေးတွမ်’ အမည်ဖြင့် မြန်မာပြန်ခဲ့သည်။

လွှားလွှား ရှိကြသော မျောက်အုပ်မျောက်သင်းတို့လည်း တောကြီးတစ်ပြင်၌ ညိုညိုညိုညို ရှိလေသည်။ ရာဘာပင်တွေအောက်မှာတော့ တပေါက်ပေါက်ကျနေသည့် နှင်းရည်တွေ ရှိသည်။ မက်သယူးက ပင်စည်ကိုခိုရင်း ပြသည်။

“သည်အပင်ကို ကြည့်၊ အနားက အပင်တွေကိုလည်း လိုက်ကြည့်၊ သည်အပင်တွေ အားလုံး အတူတူလို့ပဲလို့ မပြောနိုင်ဘူးလား။”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ပြီးခဲ့တဲ့ရက်တွေကတည်းက ကျွန်မ အံ့ဩနေတာ။ ကြည့်ပါဦး၊ အကိုင်း အခက်အလက်တွေကအစ အမြင့်တူ အရွယ်တူ ဖြစ်နေကြတယ်။ တကယ့်ကို တစ်ထေရာတည်းပဲ နော်”

“သည်လိုပဲဖြစ်ရမှာပေါ့လေ။ လူ့တီထွင်ဉာဏ် မဟာစိတ်ကူးကြီးတွေက သည်လို လုံးတူရွယ်တူ၊ ဒေါက်တူမောင်းတူ တစ်ထေရာတည်းတူတဲ့ သစ်ပင်တွေဖြစ်လာအောင် ရင်းခွဲကြ တာပဲ။ ဒါကို ကလုန်း^၂ ခေါ်ကြတယ်။ သိပ္ပံပညာရှင်တွေ နှစ်နဲ့ချီပြီး အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြရတယ်။ ကျွန်တော်တို့အပင်တွေဆိုရင် အက်ဗရေ့စ်^၃ လို့ခေါ်တဲ့ ကိုယ်ပွားမျိုးပြားမှု တစ်မျိုးပဲ။ ထောင့်ကိုးရာ နှစ်ဆယ်ခုနစ်တွေတုန်းက ချမကြားမှာ ဒတ်ချ်တွေကြောင့် ဖွံ့ဖြိုးလာတာပေါ့။ စိတ်ချရတဲ့ ကိုယ်ပွားသစ်စေ့တွေရဖို့ ပိုက်ဆံတော်တော်များများလေး ပေးလိုက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပြစရာရှိတယ်”

မက်သယူးက ရာဘာပင် သစ်ခေါက်တွင် နွယ်လိမ်နွယ်ရစ် ထွင်းထားသည့် သစ်စေး ဆင်းခြောင်းကလေး အဆုံးမှာ ချိတ်တွယ်ထားသော အုန်းမှုတ်ခြမ်း ခံခွက်ကို ပြသည်။

“ကြည့်လေ...။ သည်အပင်ကို တစ်ညတည်းနဲ့ ဘယ်လောက် ရာဘာစေးယိုသလဲ ဆိုတာ။ ခွက်နဲ့တစ်ဝက်လောက် ယိုတာ တွေ့တယ်နော်။ သည်ရာဘာပင်တန်း တစ်တန်းလုံး ဆုံးအောင် ခင်ဗျားလျှောက်ကြည့်လိုက်။ အကြမ်းဖျင်း ရာဘာစေးယိုတဲ့ ပမာဏဟာ အတူတူပဲ ဆိုတာ တွေ့ရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ သည်မယ်ကြည့်...”

မက်သယူးက အခြားအပင်တစ်ပင်ဆီကို ကူးသည်။

“သည်ခံခွက်ကို ကြည့်...”

ဥမ္မာက မက်သယူးပြသည့် ခံခွက်ကိုကြည့်လိုက်သည့်အခါ ခံခွက်ထဲမှာ ရာဘာစေး မရှိသလောက် ဗလာကျင်းလျက်ရှိ၏။

“အပင်ကများ တစ်ခုခုကြောင့်နေလို့လား မက်သယူး”

“အဲသလိုလည်း ပြောမဖြစ်ဘူး။ ကြည့်ရတာ အဆင်ပြေနေတာပဲ။ တခြားအပင်တွေ နဲ့လည်း ဘာမှမကွာဘူး။ လူ့စိတ်ကူးစိတ်သန်း ကိုယ်စွမ်းဉာဏ်စွမ်းထုတ်မှုကလည်း ထူးလှ တယ်မဆိုသာဘူး။ ဒါပေမဲ့ သည်အပင်ကျတော့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

“ရှင်က ဘယ်လိုကြောင့်လို့ထင်သလဲ”

၄၂။ Clone : မူလအပင်သတ္တဝါ၏ကလယ်စည်းဖြင့် ယင်းမူလနှင့် တစ်ထပ်တည်းဖြစ်အောင် ဖန်တီးယူသော ကိုယ်ပွား၊ ကိုယ်ပွားနည်းပညာ။
၄၃။ Avros

“ဒါကတော့ အမြင်အမျိုးမျိုးရှိကြမှာပဲ။ ရုက္ခဗေဒသမားက အကြောင်းတစ်မျိုးပြမယ်။ ဘူမိဗေဒသမားက တစ်မျိုးပြောမယ်။ မြေဆီလွှာပညာရှင်ကလည်း တစ်ခုခုအကြောင်းပြမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကသာ မေးမယ်ဆိုရင် တကယ်အမှန်တရားက ရိုးရိုးကလေးရယ်”

“ပြောပါဦး”

“အာခံတာဗျ”

ဥမ္မာက အံ့အားတသင့် ရယ်လိုက်သည်။

“အဲသလိုတော့ ခေါင်းစွဲမထားပါနဲ့ရှင်”

“သည်အပင်ကို ကျွန်တော်စိုက်တာပါ ဥမ္မာ။ ကျွမ်းကျင်တဲ့ ပညာရှင်တွေ ပြောကြသမျှ ကျွန်တော် ကြားပြီးသားပဲ။ ဒါဟာ ရာဘာစေးခြစ်သူတွေမှ ကောင်းကောင်းသိကြတာဗျ။ အစေး ခြစ်သူတွေကြားမှာ ပြောနေကျစကားရှိတယ်။ မလေးယားတိုင်းပြည်က ရာဘာပင်တိုင်းဟာ ကုလားတစ်ယောက်ရဲ့အသက်နဲ့ ပေးချေထားရတာတဲ့။ တခြားမျိုးတူအပင်တွေ လုပ်နိုင်တဲ့ အလုပ်ကို မလုပ်ဘူးဆိုတဲ့အပင်တွေကို သူတို့သိကြတယ်။ ဒါမျိုးတွေ့ရင် သူတို့ ပြောကြတာပေါ့ လေ၊ အာခံပင်တဲ့”

အောက်ဘက်လှမ်းလှမ်း တောင်စောင်းပေါ်မှာ ဆောက်ထားသည့် ရုံးအဆောက်အအုံ တွေကို ဝန်းကျင် ရာဘာပင်အုပ်အုပ်ကြီးတွေကြားက ကြည့်လျှင် မြင်နိုင်သည်။ မက်သယူးက လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ရာဘာခြံ တစ်ခွင်လုံးကို သိမ်းကျုံးပြသည်။

“ဒါဟာ ကျွန်တော့်အင်ပါယာငယ်ကလေးပဲ ဥမ္မာ။ ကျွန်တော်ပဲ လုပ်ခဲ့တယ်။ တောကြီးမျက်မည်းထဲက ရအောင်ယူခဲ့သလိုပဲ။ ကျွန်တော်ဖြစ်ချင်တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော် ပုံသွင်း ခဲ့တယ်။ အခု ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း ထိန်းကွပ်နိုင်ပြီ။ အဲဒါ ဥပဒေပဲ။ အဲဒါ အမိန့်ပဲ။ အရာအားလုံး ကွပ်ကဲသွားနိုင်ပြီ။ ကြည့်လိုက်လေ အစိတ်အပိုင်းကလေးတွေအားလုံးကို တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု အံ့ကျ စရွေးစွပ်ထားတာမျိုးဆိုတော့ သည်မှာရှိနေတဲ့ အရာအားလုံးဟာ ယဉ်ပါးသွားပြီ။ အရိုင်းဘဝက အယဉ်ဘဝရောက်အောင် လုပ်နိုင်ပြီလို့ ခင်ဗျားစဉ်းစားမှာပဲ။ သို့သော်လည်း ယန္တရားတစ်ခုလုံးကို အလုပ်လုပ်ဖို့ ကြိုးစားမယ်ဆိုရင်တော့ အစိတ်အပိုင်းကလေးတိုင်းက အာခံတာကို ခင်ဗျား တွေ့မယ်။ သည်အတွက် ကျွန်တော့်အတွက်ရော၊ အမှားတွေနဲ့ အမှန်တွေ အတွက်ပါ လုပ်စရာမရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်အဖို့ နိုင်ငံငယ် ဒါမှမဟုတ် လောကနယ်ပယ် ကလေး ဖန်တီးနိုင်ခဲ့တယ်။ အာခံတာတော့ ရှိတုန်းပေါ့လေ”

“အကြောင်းက ဘာဖြစ်မလဲ”

“သဘာဝတရားပေါ့။ သည်သစ်ပင်တွေကို ဖြစ်လာစေတဲ့ သဘာဝနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို ဖန်တီးပေးတဲ့ သဘာဝပေါ့”

“ဒါဆို ရှင်ပြောပုံက ရှင်အပင်တချို့က ဗီအေးဖြင့် သူပုန်တွေပေါ့”

ဥမ္မာက ရယ်မောရင်းက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အဲသလို အတိအကျကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ”

ဥမ္မာက ထပ်ရယ်သည်။

“ဒါဆိုရင်တော့ မက်သယူးရော ရှင်ခြံမှာ ရာဘာခြစ်နေကြတဲ့ အလုပ်သမားတွေက ရှင်ပြောတဲ့ အာခံသစ်ပင်တွေဆီက နမူနာယူကြရအောင်လို့မျှား ဆုံးဖြတ်ကြပြီဆိုပါတော့၊ ရှင်ဘာလုပ်မလဲ”

သည်တစ်ခါ ရယ်မောလိုက်သူက မက်သယူးဖြစ်၏။

“အဲသလို ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မလာပါစေနဲ့လို့ပဲ မျှော်လင့်ကြရုံပေါ့”

* * *

ဥမ္မာအဖို့ မနက်ခင်း ဆည်းဆာကိုလွန်ပြီး အိပ်မရနိုင်သည့်အတွက် ရာဘာတောအုပ် တွေထဲ လမ်းလျှောက်ထွက်ဖို့ ပြင်ရတော့သည်။ သည်လိုနီးခဲ့တာ နှစ်ချိနေပြီ။ အရက်သည် ရှာဖွေရရှိသော အရာဖြစ်၏။ သည်ရက်တွေမှာ ရာဘာစေးခြစ်သူ အလုပ်သမားတွေ အုပ်ကြီး သင်းကြီးဖွဲ့ကာ ရွှေရောင်မနက်ခင်း နှင်းမြူတွေထဲက ဘွားခနဲ ပေါ်လာနေကျဖြစ်၏။ သူတို့ ဝတ်ထားကြသည့် ဆာရီတွေ၊ လုံချည်တွေမှာတော့ နှင်းငွေ့တွေ ရိုက်လျက်။ သူမအနီးက ဖြတ်သွားကြသော်လည်း သူမကို သတိမမူမိကြ။ သူတို့အာရုံထဲမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အလှမ်းမီဖို့လောက်သာ စိတ်ရှိနေကြသည်။ ရာဘာပင်စည်ခေါက်ကို နှာထုတ်ကြတော့မည့်နယ် ကိုင်လာကြသည့် မြက်ယမ်း ဓားသဏ္ဍာန် အစေးခြစ်စားတွေက မလင်းတစ်ဝက် လင်းတစ်ဝက် မနက်ခင်းမှာ တလက်လက် ရှိကြလေ၏။

မနက်စောစော လမ်းထဲလျှောက်ဖြစ်သည့် ရက်တွေထဲက တစ်ရက်မှာ သူမနောက်ဆီ က တစ်စုံတစ်ယောက် လိုက်နေသည်ကို သတိထားမိခဲ့သည်။ လှည့်ကြည့်တော့လည်း ထိုရုပ် သဏ္ဍာန်က အသာလျှိုထွက်သွားတတ်သည်။ တကောက်ကောက်လိုက်နေသူက ယောက်ျားသား လူကြီးတစ်ယောက်လား။ ဒါမှမဟုတ် ကောင်လေးတစ်ယောက်လား ဆိုတာတော့ မပြောနိုင်။ ရာဘာတောအုပ်ထဲမှာဆိုတော့ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ရတာ လွယ်သည်။ အထူးသဖြင့် ကောင်းကောင်း မလင်းကျင်းသေးချိန်ဆိုတော့ ပိုလို့ပင်လွယ်နေသည်။ ရာဘာပင်တွေက အတန်းစဉ် စနစ်တကျ နိုက်ထားသည့်အတွက် တစ်တန်းမှ တစ်တန်း လျှိုဝင်လျှိုထွက် ကူးနိုင်သည်။

နောက်တစ်နေ့ နောက်ပါးဆီက သစ်ရွက်ခြောက်နင်းသံ ချိုးချိုးရွာတ်ရွာတ်ကြောင့် ဥမ္မာ အသာပုန်းနေလိုက်သည်။ သည်တစ်ခါမှာတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ပုံရိပ်ကို မြင်လိုက်နိုင် သည်။ ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ကလန်ကလားနိုင်လှသော ပိန်ပိန်မည်းမည်း ကောင်လေးတစ်ယောက်။ ရုပ်အင်္ကျီနွမ်းနွမ်း လေးထောင့်ကွက်ဆင် လုံချည်နှင့်ဖြစ်၏။ အလုပ် သမားတစ်ယောက်၏ သားကလေးဖြစ်ရမည်ဟု တွက်သည်။

“ဟေး”

ဥမ္မာက အော်ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သူမအသံက သစ်ရွက်ဥမင်တွေကြားမှာ ပဲ့တင် ထပ်သွားလေသည်။

“မင်းဘယ်သူလဲ၊ သည်ကိုလာခဲ့စမ်း”

အမှောင်ထဲမှာ ရုတ်တရက် လက်သွားသော သူ့မျက်လုံးအပြူးသားကို သူမ မြင်လိုက် ရသည်။ ချက်ချင်းလိုလို ပျောက်သွားလေသည်။



အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ ဥမ္မာက ကောင်လေးအကြောင်း အယ်လီဆန်ကို ပြောပြသည်။

“ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ၊ ညည်းများသိမလားလို့”

“သိတယ်။ သူ့နာမည်က အီလွန်ဂိုတဲ့။ ကူလီတန်းလျားက ကောင်လေးပါ။ အန်တီ နောက် တကောက်ကောက် လိုက်နေလို့လား”

“အေး”

“သည်ကောင်ကလေးက တစ်ခါတစ်ခါ အဲသလိုလုပ်တတ်တယ်။ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ အန္တရာယ်မပြုပါဘူး။ ကျွန်မတို့က သည်ကောင်လေးကို မနက်ခင်းရာဘာခြံရဲ့ တောသားလို့ ခေါ်ကြတယ်”

ဥမ္မာက ကောင်လေးကို မိတ်ဖွဲ့ရမည်ဟု တွက်ထားလိုက်သည်။ သည်ကီစွကို သတိ ကလေးထားကာ စရသည်ဖြစ်၍ မနက်ခင်း လမ်းလျှောက်ထွက်လေတိုင်း လက်ဆောင်ကလေးတွေ ထည့်ယူသွားရသည်။ သရက်သီးလို့၊ မင်းဂွတ်သီးလို့ အသီးအနှံတွေဖြစ်၏။ လမ်းလျှောက်ရာက ကောင်လေးကို မြင်လိုက်ပြီဆိုသည်နှင့် ရပ်ခေါ်ရသည်။

“အီလွန်ဂို အီလွန်ဂိုရေ... သည်လာဟေ့”

သည်လို အသံပေးပြီးသည်နှင့် သစ်သီးတွေ မြေပေါ်ချပေးခဲ့ကာ ဆက်လျှောက်ရသည်။ သိပ်မကြာခင်မှာပင် ကောင်လေးကိုယ်တိုင် သူမအနားလာဖို့ စိတ်ချလက်ချ ရှိသွားခဲ့သည်။ ပထမ တစ်ခါ နှစ်ခါတော့ ကောင်လေးကို စကားပြောဖို့ မကြိုးစားပါ။ သစ်သီးတွေချပေးခဲ့ပြီး ခပ်ဝေးဝေးရောက်မှ သစ်သီးတွေ လာကောက်ယူတာကို ကြည့်ရသည်။ ကောင်လေးက ဆယ်နှစ် သားလောက်ရှိဦးမည်။ အသက်ထက်စာလျှင်တော့ အရပ်ကြီး ရှည်လွန်းသည်။ ပိန်လို့လွန်းသည်။ မျက်လုံးအိမ်တွေ ကြီးသလောက် အသက်ပါလှသည်။ မျက်လုံးတွေထဲကို နှိုက်ထွင်းကြည့်သည့် အခါ တောသား ငအကလေးဆိုသည်ကိုပင် ယုံနိုင်စရာမရှိ။

တစ်ရက်မှာ ဥမ္မာက အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် မေးကြည့်သည်။

“အီလွန်ဂို၊ မင်း ဘာဖြစ်လို့ ငါ့နောက်လိုက်နေတာလဲ”

အီလွန်ဂိုက မဖြေ။ ဥမ္မာက သည်မေးခွန်းကိုပင် ဟိန္ဒူစတန်နိဘာသာစကားဖြင့် ပြန်မေး သည်။ သည်တစ်ခါတော့ ချက်ချင်းထိရောက်သွားသည်။ အီလွန်ဂိုက လိမ္မော်စေ့တစ်စေ့ ထွေးထုတ် လိုက်ပြီး ရုတ်ခြည်း ထဖြေလေ၏။

“အမေက မနက်အစောကြီး တန်းစီသွားရတယ်ဗျ။ အမေ မရှိတော့ ကျုပ်တစ်ယောက် တည်း အိမ်မနေချင်လို့ လျှောက်သွားတာ”

“အိမ်မှာ မင်းတစ်ယောက်တည်း ရှိတာလား”

“အင်း”

“မင်းအဖေကတော့ကော”

“အဖေက သည်မှာမှ မနေတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အခုဘယ်မှာလဲ”

“မသိဘူး”

“မင်းအဖေကို မင်း မတွေ့ဖူးဘူးပေါ့”

“ဟင့်အင်း”

“မင်းအဖေ ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာကော သိသလား”

“ဟင့်အင်း ဒါပေမဲ့ အမေ့ဆီမှာ အဖေ့ဓာတ်ပုံရှိတယ်၊ အမေကပြောတာတော့ အဖေက အင်မတန် အရေးပါတဲ့လူတဲ့”

“ဓာတ်ပုံကြည့်လို့ ရမလား”

“အမေ့ကို မေးကြည့်ဦးမယ်”

တစ်စုံတစ်ရာ သူ့ကို အလွန်တကြားဖြစ်စေခဲ့ပုံရသည်။ သည်နောက်တော့ သစ်ပင် တွေအောက် ပျောက်သွားလေသည်။ နောက်နှစ်ရက်လောက်အကြာ အစေးခြစ်သူများ နေထိုင် သည့် တန်းလျားတစ်ဆောင်ကို ဥမ္မာ ဖြတ်လာခဲ့သည်။ အီလွန်ဂိုက လေးထောင့်စပ်စပ်မျက်နှာ၊ ငွေနားပွင့်ကလေး နှာခေါင်းမှာပန်ထားသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကိုပြုရင်း သူ့မိခင်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ ဥမ္မာက ထိုအမျိုးသမီးထံ ချဉ်းကပ်ရန် ပြင်သည့်အခါ အီလွန်ဂို ထိတ်ထိတ် ပျာပျာ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“မသွားနဲ့ဦး၊ အခုက အမေ အလုပ်လုပ်နေရတာဗျ။ အလုပ်သမားခေါင်း တွေ့ရင် ဒဏ်ရိုက်လိမ့်မယ်”

“ငါ စကားပြောချင်တယ်”

“နောက်မှပြော၊ ကျုပ်တို့အိမ်ကျမှ ပြောပေါ့။ ငါးနာရီလောက် သည်ကိုလာလေ။ ကျုပ် လာခေါ်မယ်”

ထိုညနေက အီလွန်ဂိုနှင့်အတူ လမ်းလျှောက်ကြရင်း သူကလေးနေထိုင်ရာ တဲတင်းကုပ် တန်းလျားဘက် ရောက်ခဲ့သည်။ နေရသည့်အခန်းကလေးက ငယ်သော်လည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှင်းရှင်းလင်းလင်းရှိသည်။ အီလွန်ဂိုမိခင်က ဥမ္မာ လာရောက်လည်ပတ်သည်ကို မျှော်မှန်းကာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားပုံဖြင့် တောက်ပသော ဒေါင်းစိမ်းရောင် ဆာရီကို လဲဝတ်ထားရှာသည်။ အီလွန်ဂိုကိုတော့ အပြင်ထွက်ကစားရန် ပထုတ်လိုက်ပြီး ရေခွေးတစ်အိုး တည်သည်။

“အီလွန်ဂိုက သူ့အဖေဓာတ်ပုံ ရှင်မှာရှိတယ်ပြောလို့ ဟုတ်သလား”

“ရှိပါတယ်”

အရောင်လွင့်နေပြီဖြစ်သည့် သတင်းစာစက္ကူစကို ကမ်းသည်။

ဥမ္မာက မျက်နှာကို ချက်ချင်းမှတ်မိသည်။ သူမကိုယ်တိုင်က လက်မခံချင်သော်လည်း တစ်လျှောက်လုံး သိထားခဲ့သည့် အရာကိစ္စ မှန်နေကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။

ဥမ္မာက သူမမျက်လုံးတွေကို ပိတ်ထားလိုက်ကာ ဓာတ်ပုံစက္ကူကို မှောက်ထားလိုက် သည်။ သည်လိုဆိုတော့ ကြည့်၍ပင် မမြင်သာတော့။ ဓာတ်ပုံရှင်ကား ကူမားရ် သို့မဟုတ် ရှားရှီကူမားရ်။

“သည်လူ ဘယ်သူလဲဆိုတာကော ရှင်သိရဲ့လား”

“သိပါတယ်”

“အိမ်ထောင်တန်းလန်းနဲ့ဆိုတာကော သိတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့ကြတာလဲ...ရှင်နဲ့ သူနဲ့”

“ကျွန်မဆီကို သူတို့ ပို့လိုက်ကြတာပါ။ သင်္ဘောပေါ်မှာပါ။ ကျွန်မလာတုန်းကပေါ့။ သူတို့ပဲ သင်္ဘောခန်းထဲ ခေါ်သွင်းသွားခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်မ ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့ဘူး”

“တစ်ကြိမ်တစ်ခါတည်းလား”

“ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲရှင်။ နောက်ပိုင်းနှစ်တွေအထိပါပဲ။ သူ သည်ကိုရောက်တဲ့အခါ တိုင်း ကျွန်မကို ခေါ်တယ်။ သူက ဆိုးတော့မဆိုးရှာပါဘူး။ သူများထက်စာရင် အပုံကြီး ကောင်းရှာပါရဲ့။ တစ်ခါတော့ ကျွန်မ သူ့မယားဓာတ်ပုံကိုတွေ့လို့ ကျွန်မ သူ့ကိုပြောတယ်။ ရှင်မယားက ချောလိုက်တာနော်။ မင်းသမီးလေးကျလို့။ ဒါနဲ့တောင် ကျွန်မလို မိန်းမဆီက ရှင် ဘာကိုလိုချင်တာလဲလို့”

“သူက ဘာပြောသလဲ”

“သူပြောတာတော့ သူ့မယားက ကာမဂုဏ်ကို ငြီးငွေ့သွားပြီတဲ့။ အိမ်ထောင်ကိစ္စ၊ မိသားစုကိစ္စ၊ လင်သားကိစ္စတွေမှာ အာရုံမရှိတော့ဘူးပြောတာပဲ”

“သူ့ကို ရှင် နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့တာ ဘယ်တုန်းကလဲ”

“ကျွန်မမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီလို့ ပြောလိုက်တဲ့နောက်ပိုင်း မလာတော့တာပါ။ ကြာပြီ ကောရှင်”

“အိလွန်ဂိုနဲ့ပတ်သက်လို့ကော ဘာမှလုပ်ပေးချင်ပုံမရဘူးလား”

“မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပိုက်ဆံတော့ ပို့ပါတယ်”

“သူ့မယားကို ဘာဖြစ်လို့ သည်ကိစ္စတွေ ဖွင့်မပြောတာလဲ။ ဒါမှမဟုတ် မာတင်တို့ လင်မယားကိုဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ သူတို့ကိုပြောရင် တစ်ခုခုတော့ လုပ်ပေးနိုင်မှာပဲမဟုတ်လား။ သူ လုပ်တာတွေက အမှားကြီး မှားနေမှတော့ ရှင်ကို သည်လိုပစ်ပယ်ထားတာမျိုး မလုပ်သင့်ဘူး”

အိလွန်ဂိုအမေက ဧည့်သည်ကို အကဲခတ်သည်။ သူမအတွက် မခံမရပ်နိုင်အောင် ဒေါသဖြစ်နေပုံဖြင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရဲမှည့်နေတာကို မြင်နေရသည်။ မေးသမျှ ဖြေရင်းက ဖုံးရိမ်စိတ်ကလေးဝင်လာခဲ့သည်။

“မဒမ်၊ သည်ကိစ္စတွေကို ဘယ်သူမှတော့ မပြောစေချင်ပါဘူးရှင်”

“ပြောမှာတော့ စိတ်သာချနေ။ ဒါ အင်မတန်ရှက်စရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စရှင်။ လိုအပ်ရင် ကျွန်မက ပုလိပ်ဆီကိုတောင် သွားဦးမှာ”

သည်စကားကြောင့် အိလွန်ဂိုမိခင်ခမျာ ထိတ်လန့်သွားခဲ့သည်။ အခန်းကို ဖြတ်လျှောက် လာပြီး ဥမ္မာ့ခြေထောက်အနားမှာ ကျုံ့ကျုံ့ကလေးထိုင်ရှာသည်။ ခေါင်းကို ပြင်းပြင်းခါသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မကို နားလည်ပေးပါ။ ကျွန်မကို ရှင် စာနာထောက်ထားမှန်းလည်း သိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ရှင်က အာဂန္တုပါ။ သည်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ရှင်မသိဘူး”

ဥမ္မာက ဒေါသဖြင့် မတ်တတ်ထရပ်သည်။

“ဒါဖြင့် ရှင် ဘာဖြစ်ချင်သလဲပြော၊ သည်ကိစ္စကို ကျွန်မကပဲ ဥပေက္ခာပြုလိုက်စေချင် တာလား။ သည်လိုနဲ့ လွတ်ရရိုးတဲ့လား”

“အဲဒါက ကျွန်မကိစ္စပါရှင်။ သည်ကိစ္စ လူတကာနားပေါက်အောင် လိုက်ပြောဖို့ ရှင်မှာ အခွင့်လည်း မရှိပါဘူး”

ဒေါသကြောင့် ဥမ္မာ့ရင်တွေ မြင့်ချည်နိမ့်ချည် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ အသက်ကို ပြင်းစွာ ဂျှစ်ကနေရသည်။

“အို ဒါတွေ ကျွန်မနားမလည်ဘူး။ ရှင်အပေါ်မှာရော၊ သူ့မယားကြီးအပေါ်မှာရော၊ မိသားစုအပေါ်မှာရော သူလွန်ခဲ့သမျှ အပြစ်ဒဏ်ခံသင့်တာပဲသိတယ်။ နေပါဦး။ ရှင်ကကော ဘယ်လိုကြောင့် သည်ကိစ္စကို ဖုံးဖုံးဖိဖိ လုပ်နေတာလဲ”

“သူ့ဒဏ် သူခံရောဆိုလို့လည်း မဖြစ်သေးဘူးရှင်။ သည်လိုလုပ်လိုက်ရင် အားလုံး အဖို့ အရှုပ်ဆိုးစရာတွေချည်း ဖြစ်ရုံရှိမှာပါ။ သူ့ပို့နေတဲ့ပိုက်ဆံလည်း ရပ်သွားလိမ့်မယ်။ ဒါဆိုရင် ဒုက္ခလှလှကြီး ရောက်ကြဖို့ရှိမှာပဲ။ ကျွန်မ ကလေးမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မကိုယ်စား ရှင်က ဝင်ဆုံးဖြတ်စရာလည်း မလိုပါဘူး”

ဥမ္မာမျက်ဝန်းတွေ ခံပြင်းမှုကြောင့် ဝှေ့ဝှေ့မျက်ရည်တွေ ဖွဲ့လျက်ရှိ၏။ သူမကိုယ်တိုင် က အကြောက်တရား ဝက်ပါထဲမှာ မိမိကိုယ်မိမိ ထောင်ချောက်အချခံထားကြသည့် မိန်းမသား တွေကို မကြာခဏ ကြိမ်းခဲ့မောင်းခဲ့ဖူးသည်။ အခုတော့ သူမကို ဆုံးပေးသည့်အခြေအနေက သူမကိုပင် ခိုက်ရောမဲ့စေခဲ့သည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း ဝက်ပါ၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေရပြီ။

“မဒမ် သည်ကိစ္စတွေကို ဘယ်သူမှမပြောပါဘူးဆိုတဲ့ နှုတ်ကတိကိုပဲ ကျွန်မ လိုချင် ပါတယ်ရှင်။ ကတိမပေးဘဲနဲ့တော့ ရှင်ကို သွားခွင့်မပြုနိုင်ပါဘူး”

ဥမ္မာ့ခမျာ သဘောတူကြောင်း ဖျစ်ဖျစ်ညစ်ညစ် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရခြင်းကလွဲ၍ အခြား ဘာကိုမှ လုပ်နိုင်စရာမရှိလေ။

* * *

“ဘယ်လိုအချိန်မျိုးတွေမှာ တရားမထိုင်တာမျိုး ရှိတတ်သလဲ”

“မမှတ်မိဘူး”

ဥမ္မာက ချက်ချင်းလိုလိုပင် အကြောင်းအရာပြောင်းလိုက်သည်။ သည်အကြောင်း နောက်ထပ် စကားမစတော့။

ဥမ္မာ၏ နောက်ခရီးစဉ်သည် ရန်ကုန်မြို့မှလွဲ၍ အခြားမရှိပြီ။ သူမ တင်ကူးစီစဉ်ထားသော ခရီးစဉ်အတိုင်းပင် မလေးယားမှ ရန်ကုန်မြို့သို့ ဒေါ်လီတို့သားအမိနှင့်အတူ လိုက်ပါရန် သာဖြစ်၏။ အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ သင်္ဘောနှင့်မပြန်ခင် ကုမားရ်တို့မိသားစုနှင့်အတူ ရန်ကုန်မြို့တွင် တစ်လလောက် နေထိုင်မည်။ သည်လို စီစဉ်ခြင်းမှာလည်း ရန်ကုန်တွင် ခရီးတစ်ထောက်နားခိုက် လတနာဂီရိမှာတုန်းကလို ဒေါ်လီနှင့် ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်တွေ မကုန်နိုင်မခန်းနိုင် ပြောချင်၍ ဖြစ်၏။ လောလောဆယ်မှာတော့ သည်စိတ်အာသီသပင် ပြည့်မှပြည့်နိုင်ပါတော့မလား အထိတ် တလန့်ရှိခဲ့ပြီ။

တကယ်တမ်း ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောပေါ် ရောက်ကြပြီဆိုတော့လည်း ဥမ္မာစိတ်ထဲမှာ ညစ်ညူးနေကြသည့် ဖိစီးမှုတွေအားလုံးလိုလိုပင် ပယောဂဆန်ဆန် လျော့ပါးပျောက်ကွယ်ခဲ့ရ သည်သာမက ရှိရင်းစွဲ ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှုကလေးပင် ပြန်ပေါ်လာခဲ့ပါ၏။ ဒေါ်လီ၏ မမြင်ကွယ်ရာတွင် အောင်းနေတတ်သည့် နိစ္စဉာ အချိန်အပိုင်းအခြားနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ဝေဖန်ခွင့်ကလေး ရနိုင် ခဲ့သည်။ တစ်ရက်မှာတော့ ဥမ္မာနှင့် ဒေါ်လီတို့နှစ်ယောက်တည်း သင်္ဘောကုန်းပတ်ဘက် ထွက်ခဲ့ ကြသည်။

ဥမ္မာက ရင်ထဲရှိသည့်စကားကို ဆိုသည်။

“ရှင်လည်း သိသားပဲ ဒေါ်လီ။ ကျွန်မတို့ မနက်ခင်းရာဘာခြံကြီးကို ရောက်ရောက်ချင်း ညက ရှင်နဲ့ ကျွန်မ စကားတွေပြောပြီးကြတဲ့နောက်ပိုင်း သည်လို ပြောကြဆိုကြတာတွေဟာ ဟိုတုန်းကလိုပဲ ပြန်ဖြစ်လာလိမ့်မယ် ကျွန်မ တွေးမိခဲ့တယ်။ ရှင်လည်း မှတ်မိမှာပါ။ ရတနာဂီရိ မှာတုန်းကများ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် မိုးမလင်းစတမ်း စကားတွေပြောခဲ့တာလေ။ နီးကြပြန်တော့ ပြောလိုက်ကြ၊ မှေးလိုက်ကြ၊ တအောင့်တဖျပ် အိပ်မိတာတောင် ကြားထဲ ခုမိရလေခြင်း အောက်မှေ ကြသေးတာလေ။ မနက်ခင်း ရာဘာခြံမှာ နေကြတုန်းက ကျွန်မစိတ်ထဲ မနက်တိုင်းလိုလို ချင်ခြင်းတပ်မိတာ ရှိတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ ငါတော့ သည်မနက် ဒေါ်လီနဲ့ လမ်းလျှောက်လိုက် မဟဲ့။ သစ်ပင်တစ်ပင်ပင်အောက် ထိုင်လိုက်ကြမဟဲ့။ ပင်လယ်ကို ငေးကြမဟဲ့ပေါ့လေ။ နို့ပေမယ့် ရှင် ရောက်မလာခဲ့ဘူး။ မနက်စာရယ်လို့တောင် အောက်ထပ် ဆင်းစားတာမျိုး မရှိခဲ့ဘူး။ ဒါနဲ့ တစ်မနက်တော့ ဒင်နူးကို မေးကြည့်မိတယ်။ သည်တော့မှ ရှင် အခန်းအောင်းတဲ့အကြောင်းရင်း သိရတော့တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်မက ကျွန်မဘဝအကြောင်း ပြောဖို့ခက်နေရသလိုပဲ၊ ရှင်ကလည်း ရှင်ဘဝ အကြောင်းများ စကားတစ်ခွန်း မဟာခဲ့ဘူး။ ရှင်စိတ်ထဲ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်၊ ဘာတွေဖြင့် လုပ်နိုင်နေတယ်ဆိုတာလည်း မသိရဘူး”

ဤသို့အားဖြင့် ဥမ္မာ၏ခရီးစဉ်သည်လည်း ဇာပေါက်ခန်းဆီးကို မိုးသီးမိုးပေါက်တို့ စိစိကြေအောင် ရိုက်ပုတ်ဘိသကဲ့သို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အပြန်အလှန်အားဖြင့် နောက်ဆက်တွဲ ဆန်ကျွဲကြလိုက်လာသော စိတ်ခံစားမှုများ၊ ဖြစ်ရပ်များ၏ ရိုက်ခတ်ချက်များ ရှိလာခဲ့လေသည်။

မနက်ခင်း ရာဘာခြံကြီးထဲမှာ နေခဲ့ရသည့် ဘိတ်ဆုံးရက်က ဖြစ်၏။ ဥမ္မာနှင့် ဒင်နူး စကားတွေပြောဖြစ်ကြရာက ထင်မထားခဲ့သော စကားရိုက်ကလေးတစ်ချက် ဖမ်းလိုက်မိခဲ့သည်။ သည်ရက်တွေထဲမှာ မနက်ပိုင်းတစ်ပိုင်းလုံးလိုလို ဒေါ်လီ ပျောက်ချက်သားကောင်းနေသည်ကို ဥမ္မာ သတိထားမိခဲ့သည်။ တစ်မနက်လုံး အခန်းအောင်းနေတတ်ပြီး မွန်းတည့်ချိန်မတိုင်ခင်အထိ အောက်ထပ်ကို မဆင်းသလောက် ပျောက်နေတတ်သည်။ ဥမ္မာက အာသာမပြေသေးသည့်နှယ် ဒင်နူးကို စကားတောက်ကြည့်သည်။

“မင်းမေမေက ဘာဖြစ်လို့ တို့နဲ့အတူ မနက်စာ ဆင်းမစားတာလဲ၊ အောက်ထပ် ဆင်းလာဖို့အရေး ဘာတွေများ လုပ်နေလို့ပါလိမ့်”

ဒင်နူးက ဥမ္မာကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်သည်။

“အန်တီ မသိဘူးလား၊ မေမေက မနက် မနက်ဆို တရားထိုင်တယ်လေ”

“အဲဒါ ဘာပြောတာလဲ”

“ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ၊ ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်ထင်တာတော့ စိတ်ကို အေးငြိမ်းအောင် ကျင့်တာမျိုးလေ”

“ဪ...ဪ”

ဥမ္မာက စဉ်းစားရန် တအောင့်လေး နားသည်။

“တရားက ဘယ်အချိန်ကတည်းက ထိုင်ခဲ့တာလဲ”

“မသိဘူး။ ကျွန်တော်သိသလောက်တော့ ကျွန်တော် လူမှန်းသိကတည်းက လုပ်နေ

တာဗျ”

“ဥမ္မာရယ်... ကျွန်မ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ပြောစရာ ထွေထွေထူးထူးရှိရင်တော့ ကျွန်မ ပြောမှာပါရှင်။ ဒါပေသိ ကျွန်မကိုယ်တိုင်က ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်နေရတယ်။ အထူးသဖြင့် ရှင်ကိုပေါ့”

“ဘယ်လို အထူးသဖြင့် ကျွန်မကိုလဲ”

“အကြောင်းတစ်ခုပေါ့လေ။ ကျွန်မဘက်က ပြရမယ်ဆိုတာတော့ ခံစားမိပါတယ်။ သည်စကားက မမှန်သည့်စကားမဟုတ်ကြောင်း ဥမ္မာ တွေ့ရသည်။”

“ရှင်ပြောတာ ဟုတ်တယ်ပဲထားပါတော့ ဒေါ်လီရယ်။ ကျွန်မဘက်ကတော့ ဒါကို နားလည်ဖို့ ခက်ကောင်းခက်ရမယ့် ကိစ္စမျိုးပါ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်က ဘာသာရေးနဲ့ပတ်သက်လို့ သိပ်ကြီး ကိုင်းကိုင်းရှိုင်းရှိုင်း မရှိတာလည်း မှန်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ကြောင့်ပဲ နားလည်ဖို့ ကြိုးစား ရတော့မှာပေါ့။ ကြိုးလည်း ကြိုးစားနေပါရဲ့။ ရှင်ကသာ ခွင့်ပြုရင်ပေါ့လေ”

ဒေါ်လီ ခဏကလေး အသံတိတ်သွားသည်။

“သည်ကိစ္စ ဘယ်ကစပြောရမလဲဆိုတာ သိဖို့တောင် ခပ်ခက်ခက်ပါ။ ဒင်နူး နာမကျန်း ဖြစ်နေတဲ့အကြောင်း ကျွန်မ ရှင်ဆီကို စာတစ်စောင်ရေးခဲ့တာ မှတ်မိမလား၊ မပြောတတ်ဘူး။ သည်ကိစ္စဝိစ္စတွေလည်းပြီးရော ကျွန်မစိတ်ထဲ တစ်ခုခုပြောင်းသွားသလို ခံစားမိတယ်။ နဂိုစိတ်ကို ရောက်အောင် ပြန်တည်လို့တောင် မရနိုင်အောင်ပါပဲ။ ဒါကလည်း ကုမားရ်နဲ့ပတ်သက်လို့ စိတ်ညစ်စရာရယ်၊ စိတ်မချမ်းသာစရာရယ်ရှိလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ လင်သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ စိတ်ညစ်ရတာမျိုး မရှိတာလည်း အမှန်ပါ။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အခိုးမရဖြစ်နေတာပဲရှိတယ်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ အနှစ်သာရမဲ့နေရသလိုလို့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့နေရသလိုလို့ ခံစားနေရတာမျိုးပဲရှိတယ်။ သည်မှာတင် ကျွန်မသူငယ်ချင်းဟောင်းတစ်ယောက်ရဲ့သတင်း ကြားရပါလေရော။ ကျွန်မတို့ ရတနာဂီရိကို ပါတော်မူစက အရှင်နှစ်ပါးနဲ့အတူ လိုက်ပါခစားခဲ့တဲ့ အပျိုတော်ဟောင်းတစ်ယောက် ပါ။ နာမည်က အက်ဗလင်တဲ့။ အက်ဗလင်က မန္တလေးမြို့တစ်ဖက်ကမ်း မနီးမဝေးက စစ်ကိုင်း မြို့ကို ရောက်နေတယ်ပေါ့လေ။ အက်ဗလင်က စစ်ကိုင်းချောင်တစ်နေရာက သီလရှင်ကျောင်း တိုက်တစ်တိုက်မှာ တိုက်အုပ်ဖြစ်နေတယ်။ သီလရှင်ဆိုတာ ရှင်ကို ဘယ်လိုပြောရပါမလဲ။ ဗုဒ္ဓဘာသာ နန်နရီ ဆိုပါတော့ ဥမ္မာရယ်။ ကျွန်မလည်း သွားတွေ့လိုက်တယ်။ အဲသည်မှာတင် ကျွန်မရောက်ချင်တဲ့နေရာဟာ သည်လိုနေရာပဲဆိုတာ ကျွန်မ သိလိုက်ပြီ။ ကျွန်မဘဝဟာ အဲသလို ဘဝမျိုးဖြစ်ရတော့မယ်ဆိုတာ ချက်ချင်း အသိကပ်မိပြီ”

ဥမ္မာက ဒေါ်လီကို အလန်တကြားကြည့်နေခဲ့သည်။

“ဘယ်လို... ရှင်ဘဝဟုတ်လား ဒေါ်လီ၊ ဒါဖြင့် ကလေးတွေကျတော့ကော”

“အဲဒါပဲပေါ့ ဥမ္မာ၊ ကလေးနှစ်ယောက်အတွက်ရော၊ ကုမားရ်အတွက်ရော စဉ်းစား နေရလို့သာ ကျွန်မ သီလရှင်ဘဝ မကူးဖြစ်သေးတာပဲပေါ့။ သူတို့ အခြေကျအောင် ပထမ လုပ်ပေးရဦးမှာပါ။ အခြေကျဖို့ဆိုတာက ကုလားပြည်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ဒါမှမဟုတ်လို့”

၄၄။ Buddhist nunnery : ဗုဒ္ဓဘာသာသီလရှင်

မြန်မာပြည်နဲ့ ဝေးဝေးတစ်နေရာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် သူတို့တစ်တွေအတွက် စိတ်ချလက်ချ စိတ်ခုံးခုံးကျပြီဆိုရင် စစ်ကိုင်းချောင်ကို ကျွန်မ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ကူးလို့ရပြီ”

“စိတ်ချလက်ချဖြစ်ရင်လို့ဆိုရအောင် အခုကော စိတ်ချလက်ချ မဖြစ်လို့လား”

“မြန်မာပြည်မှာက အစစအရာရာ ပြောင်းလဲနေပြီ ဥမ္မာ။ ကျွန်မမှာ ခုတလော မထိတ် သာမလန့်သာ ဖြစ်နေမိတယ်။ အမျက်ဒေါသတွေ၊ မကျေမချမ်း နာကြည်းမှုတွေ များလှပြီကော ရှင်။ အဲသည်မှန်းတီးမှုတွေ အာသာတတွေအားလုံး ကုလားတွေဘက် ဦးလှည့်နေကြပြီ”

“အလို... ဘယ်လိုကြောင့်တဲ့”

“ငွေကြေးရော၊ နိုင်ငံရေးရော ပြောပါတော့။ အကြောင်းက အမျိုးမျိုးကိုး။ ကုလား ငွေရှင်ကြေးရှင်တွေက မြန်မာပိုင် လယ်ယာမြေတွေအားလုံးကို သိမ်းယူနေကြတယ်။ ဈေးဆိုင် တွေကို ကြည့်ဦးမလား။ အားလုံးလိုလို ကုလားတွေ ပိုင်တာချည်းပဲ။ လူတွေက ကုလားတွေဟာ ကိုလိုနီဝါဒီတွေလို နေထိုင်ကြပြီး မြန်မာတွေအပေါ် မင်းမူနေကြတယ်လို့ ပြောနေကြပြီ။ ဘယ်ဟာ က မှန်လို့၊ ဘယ်ဟာက မှားတယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်မလည်း မပြောတတ်တော့ဘူး။ ကလေး နှစ်ယောက်နဲ့ ကုမားရ်အတွက်ပဲ ကျွန်မမှာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေရတယ်။ တစ်ခါက ဒင်နူးကို ကြည့်ပြီး ဇာရ်ဘာဒီလို့ အော်ကြတာကောရှင်။ ဗမာကပြား၊ ကုလားကပြားတွေကို ကျိန်ဆဲတဲ့ အသုံးအနှုန်းလေ။ တစ်ရက် ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာ ကျွန်မတို့ကားကို လူတွေ ဝိုင်းအုံလာပြီး ကျွန်မကို လက်သီးတွေနဲ့ ချိန်လာကြတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မကလည်း ပြန်အော်တာပေါ့။ ရှင်တို့ ဘယ်လို လုပ်နေကြတာလဲ။ ရှင်တို့ကို ဘာများလုပ်ခဲ့လို့လဲလို့ အော်တာပါ။ ကျွန်မမေးတာကို မဖြေကြဘဲ ဘာပြောကြသလဲဆိုတော့ လူမျိုးကွဲကို မယူကြပါနဲ့တဲ့”

“အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“ဒါက နိုင်ငံရေးကြွေးကြော်သံပါ။ လူမျိုးကွဲဆိုတာ နိုင်ငံရပ်ခြား တိုင်းတစ်ပါးသား လို့ပြောတာ။ နိုင်ငံခြားသားကို ယူတာဟာ ဖောက်ပြန်တာပဲလို့ပြောတာ။ လူမျိုးခြား ကုလားကို ယူတာလည်း အမျိုးသားရေးကို သစ္စာဖောက်တာပဲလို့ပြောတာ”

“ရှင်က ဘာပြန်ပြောလိုက်သလဲ”

“ပြောတာပေါ့၊ ကျွန်မဖြင့် ဒေါသဆိုတာများ ပွက်ပွက်ဆူလို့၊ ကျွန်မက မြန်မာထီးနန်း နောက်ဆုံး နန်းကျဘုရင်နဲ့အတူ တိုင်းတစ်ပါးမှာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ် နေခဲ့ရတာကိုကော ရှင်တို့ ဘာမှမပြောကြတော့ဘူးလားလို့။ ရှင်တို့ အခုတော့ ဒါတွေ မေ့ကုန်ကြပြီပေါ့လို့။ ကျွန်မတို့မှာ ကုလားတွေဆိုက ဘာများစိတ်ချမ်းသာစရာတစ်ကွက် ရခဲ့လို့လဲလို့”

“အဲသည်တော့ ဘာပြန်ပြောကြသလဲ”

“မျက်နှာတွေ မလုံမလဲနဲ့ ပြန်ထွက်သွားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါမျိုး နောက်ထပ်ကြုံ လာရင် သည်လူတွေ ဘာတွေလုပ်လာမလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှမပြောနိုင်ဘူး”

“မိသားစုလိုက် သည်တိုင်းပြည်ကထွက်ကြဖို့ ကုမားရ်ကို ရှင်ပြောပြသလား”

“ပြောတာပေါ့၊ မပြောဘဲနေမလား။ ခက်တာက ကုမားရ်က နားမဝင်ဘူး။ ကျွန်မ ကို ဘာပြောသလဲဆိုတော့ မင်းနားမလည်ပါဘူးတဲ့။ ကုလားစီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တွေ မပါ

ဘဲနဲ့ သည်တိုင်းပြည်မှာ စီးပွားရေးအရ အလုပ်ဖြစ်နိုင်စရာအကြောင်း မရှိဘူးတဲ့။ ကုလား ကုန်သည်တွေ မပါရင် သည်တိုင်းပြည် ပြိုလဲသွားဖို့ပဲ ရှိမှာပေါ့တဲ့။ ကုလားဆန်ကျင်ရေး လုပ်နေကြတဲ့လူတွေဟာ လူထုကို လှုံ့ဆော်ဖို့ လုပ်နေကြတဲ့ ဝါဒဖြန့်သမားတွေ၊ ပြဿနာရှာသူတွေ တဲ့။ ကျွန်မကတော့ သည်ကနေ့ ဗမာပြည် (မြန်မာပြည်) ဟာ ရှင် ဆယ့်တစ်နှစ်သားက ဖုတ်စွဲများရောက်လာတဲ့ ဗမာပြည် မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ သူ နားမလည်နိုင်တာကို ရှင်းပြဖို့ ကြိုးတော့ကြိုးစားခဲ့တာပါပဲ။ ခက်တာက သူက နားမဝင်ဘူး။ ရှင်တွက်ကြည့်လေ”

ဒေါ်လီက စကားစ ဖြတ်သည်။

နောက်တစ်နေ့မှာ ရန်ကုန်မြို့ကို ရောက်ခဲ့ကြသည်။ မီးသင်္ဘောက ဘားလမ်း (မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်း) ဆိပ်ခံတံတားတွင် ဆိုက်ကပ်သည်။ အပြောက်အမွမ်း အမြိတ်စရွဲများ ဆင်ယင်ထားသည့် ဆိပ်ခံ တံစက်မြိတ်ရိပ်မှာ မားမားကြီးရပ်နေသည့် ကုမားရ်ကို ဥမ္မာ လှမ်းတွေ့နေရပြီ။ ကုမားရ်က ဥမ္မာကို ဟက်ဟက်ပက်ပက်ကြီးပြုံးရင်း လက်ဝှေ့ယမ်း နှုတ်ဆက်လေ၏။ ကုမားရ်သည်ပင် နားသယ်စပ်မှာ ဆံပင်တွေ ဆွတ်ဆွတ်ဖွေးနေပါပကော။ ဖားဖိုနှင့်တူသော ရင်မောက်မောက်ကြီးနှင့် ထွားထွားဖိုင်ဖိုင်ကြီး ဖြစ်နေသည်လည်းရှိ၏။ ဥမ္မာက အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ရင်းကပင် မပြုံးချင် ပြုံးချင် ဇွတ်ညစ် ပြုံးပြလိုက်ရတော့သည်။

ကုမားရ်၏ ကားသစ်ဖြစ်သော ၁၉၂၉ ခုနှစ်ထုတ် မီးခိုးရောင် ပက်ကုဒ်စလွန်းဖြင့် ကြည့်မြင်တိုင်ကို ပြန်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းတစ်လျှောက် ပတ်ဝန်းကျင်အပြောင်းအလဲတွေကို ကုမားရ်က လက်ညှိုးတထိုးထိုး လှမ်းပြသည်။ မြို့ကြီးက ဥမ္မာ မှတ်မိတာထက်ပိုပြီး အသွင်ပြောင်းသွားသလို ထင်ရသည်။ ထည်ဝါလှသော ဟိုတယ်ကြီးများ၊ ဘဏ်တိုက်ကြီးများ၊ ခမ်းနားခေတ်ဆန်လှသော စားမြန်ဆိုင်ကြီးများ၊ အမိုးခုံးနဖူးစီးတန်း တပ်ထားကြသော ကုန်ပဒေသာဆိုင်ကြီးများ၊ ညကလပ်များသည်ပင် တောက်ပနေကြသည်။ ပြောင်းလဲခြင်းဟူသမျှကို ဖက်ပြိုင်လျက်ပကတိ ကျက်သရေတော်ဖြင့် သပ္ပာယ်နေသည့် အထင်ကရ သာသနာပရိဘောဂသည်ကား ရွှေတိဂုံ ဆံတော်ရှင်စေတီတော် ဖြစ်သည်။ ကောင်းချီးမင်္ဂလာသဖွယ် မြို့၏အထက်ယံ၌ မိုးနေသည့် ရွှေပိန်းချ ယီးတော်ကိုတော့ ဥမ္မာ ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေသည်။ ကုမားရ်၏ ကြည့်မြင်တိုင်ရပ်ရှိ အိမ်သည်လည်း ပြောင်းလဲခဲ့သည်သာ။ ကျရာကြိုရာ ဖြစ်သလို ဖန်တီးထားသော ဖရိုဖရဲ နိုင်မှုက မပြောင်းလဲသော်လည်း အပေါ်ပိုင်းတွင် နောက်ထပ်ချဲ့ထားသည့် အခန်းများနှင့် ဘေးဘက်တွေမှာ ချဲ့ထားသည့် အဖီတွေကြောင့် အတော့်ကို အဟန့်ကြီးလှသည်။ အစောင့်များ၊ မာလီများ၊ ဂိုဒေါင်စောင့်များကိုတော့ နေရာတကာမှာ ဥမ္မာ တွေ့နေရသည်။

“ကြီးလာလိုက်တဲ့ အိမ်ကြီးနယ်၊ စစ်တပ်တစ်တပ်လောက်တော့ စိတ်ရှိရင် အသာလေးချလို့ရတယ်”

ဥမ္မာက ဒေါ်လီကို ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ကုမားရ်က သားနှစ်ယောက်ကို ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းထားနိုင်အောင် ဆောက်ထားတာလေ။ သားတွေကို တစ်ယောက်တစ်ခန်း ပေးထားတယ်။ ကုမားရ်မှာ သည်ထက်ပွားလာကြမယ့် မျိုးဆက်မိသားစုတွေနဲ့ အုံကြီးကျင်းကြီးကို အုပ်အုပ်စီးစီး ရှိချင်တာလည်း ပါပါတယ်”

“သည်လိုအသိုက်အမြိုကြီးက ခွာဖို့ အချိန်အခါစောင့်နေတဲ့ ရှင်အဖို့ ကျွန်မဖြင့် ရှောင်မယ့်ပုံ မပေါ်ပါဘူး”

“မဖြစ်ပါဘူး။ တော့်တော့်ကို ခက်ဦးမယ့်ကိစ္စပါ”

ထိုညနေက ဒင်နူးနှင့်အတူ မြန်မာကျောင်းသားတစ်ယောက် ပါလာခဲ့သည်။ ဒင်နူး၏ ကျောင်းတက်ဖက် သူငယ်ချင်းဖြစ်၍ အမည်က မောင်သီဟစောဟု ဆိုသည်။ အရပ်ကြီး ကလန်ကလားနိုင်သလောက် ဆံပင်မည်းမည်းအုပ်အုပ် ပေပွပွ။ မျက်မှန်ဖြင့် စိတ်အားထက်သန်လှသူ လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဒင်နူးလိုပင် စကားပေါက် များလှသော်လည်း ဣန္ဒြေတော့ရှိပါ၏။ မောင်သီဟစောက ဥမ္မာကို အမေရိကနှင့် ကမ္ဘာ့စီးပွားပျက်ကပ်ဆိုးကြီးအကြောင်း မေးခွန်းတွေ တစ်လှေကြီးမေးနေလေသည်။ ထိုနေ့က ထူးထူးခြားခြား လေငြိမ်နေသည်ဖြစ်ရာ အိမ်မကြီးထဲက အိုက်လှောင်လျက်ရှိ၏။ ဥမ္မာက လူငယ်နှစ်ယောက်ကို အပြင်ကိုခေါ်ထုတ်သည်။

“လာကြကွာ၊ အပြင်မှာ စကားပြောကြတာပေါ့။ အပြင်မှာ အေးကောင်းပါရဲ့”

သုံးယောက်သား အောက်ထပ်ကို ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ခြံဝင်းထဲမှာ လမ်းလျှောက်ရန် အိမ်ပြင်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ခြံရှေ့တွင် ဝင်းတံခါးအနီးမှာရှိနေသည့် လျှပ်စစ် ဓာတ်မီးတိုင်ရှည်ကြီးအနီး ရောက်လာကြချိန်မှာ ဓာတ်မီးတိုင်ကြီး ယိမ်းထိုးနေတာကို ဥမ္မာ သတိထားလိုက်မိသည်။ ဥမ္မာက ရုတ်ခြည်းရပ်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် သူမ၏ ခြေထောက်တွေ ကတုန်ကရီဖြစ်လာရာက ရှေ့ကို စိုက်စိုက်ကြီး ထိုးကျတော့မလိုခံစားလိုက်ရသည်။

“ဒင်နူး ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ငလျင်လှုပ်တာ”

ဒင်နူးက သူ့လက်တွေကို ဥမ္မာပခုံးပေါ် လှမ်းတင်လိုက်သည်နှင့် နှစ်ဦးသား ပြိုလဲမသွားရန် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဖက်ထားလိုက်ကြသည်။ ကာလအလျားအားဖြင့် မြေပထဝီထုကြီး နိမ့်ချည်မြင့်ချည် လှိုင်းထခြင်း ရပ်မသွားမီ ကာလလေးသည်ပင် ကြာလွန်းလှသည် ထင်ရ၏။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဖက်ထားကြရာမှ သတိနှင့် ဖြေလွှတ်လိုက်ကြပြီး ဘေးဘက်ကို အကဲခတ်ကြလေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီ စူးစိုက်ရင်း မောင်သီဟစောက ရုတ်တရက် အော်ဟစ်လိုက်သည်။ ဥမ္မာက အော်သံကြောင့် ကိုယ်တစ်ပတ်လှည့်လိုက်ချိန်နှင့် ရွှေတိဂုံစေတီတော် အထွတ်ဆီမှ ရွှေထီးတော်ကြီး မြေခချိန် တစ်ထပ်တည်းကျသွားလေသည်။

* * *

သည်အဖြစ်အပျက်ကြီး ပြီးသည်နောက် မရှေးမနှောင်းမှာပင် ဥမ္မာသည်လည်း အိန္ဒိယ ရွတ်လုပ်ရေးအဖွဲ့ချုပ်ဝင် အမှုဆောင်လူကြီးများနှင့်အတူ မြန်မာပြည်တစ်ဝန်း လှည့်လည်လေ့လာရန် အစီအစဉ်များ ရေးဆွဲရလေပြီ။ ရန်ကုန်မြို့မှ မော်လမြိုင်မြို့၊ ထိုမှ မြောက်ဘက် တောင်ကြီးမြို့၊ တောင်ငူမြို့၊ မိတ္ထီလာမြို့နှင့် မန္တလေးမြို့များဆီ ရောက်ခဲ့သည်။ ရောက်လေရာမြို့တွေမှာ ဥမ္မာ သတိထားမိသလောက် ကုလားလူမျိုးများနှင့် မြန်မာလူမျိုးတို့အကြား စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ကြီးစွာသော စိတ်ဝမ်းကွဲမှု အရိပ်လက္ခဏာတွေ မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ မြန်မာလူငယ် ကျောင်းသားများနှင့် အမျိုးသားရေးဝါဒီ ဝံသာနုများကြားတွင် ဆောင်ရွက်ဆဲဖြစ်သော နိုင်ငံရေးတောင်းဆို

မူမှာ မြန်မာပြည်ကို အိန္ဒိယနိုင်ငံနှင့် သီးခြားခွဲထုတ်ပေးရန်ဖြစ်၍၊ 'ခွဲရေး' သံတွေ ညံ့နေခဲ့သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဗြိတိသျှအိန္ဒိယ လက်အောက်ခံပြည်နယ် တစ်နယ်အဖြစ်မှ သီးခြားကင်းလွတ်သော မြန်မာအုပ်ချုပ်ရေးစနစ်တစ်ရပ် ရရှိရေး တောင်းဆိုနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ သည်အချက်သည်ပင် အိန္ဒိယလူမျိုးများစွာကို လှန်လိုက်သည့်နယ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ အိန္ဒိယနှင့် တွဲရေးအခြေအနေမှ ခွဲရေးအခြေအနေဆိုက်လာခဲ့လျှင် မြန်မာပြည်ရောက် အိန္ဒိယနိုင်ငံသားများအနေဖြင့် ဘဝရပ်တည်ရေး လုံခြုံမှုကို ထိပါးလာနိုင်ဖွယ်ရှိသည်ဖြစ်ရာ မြန်မာပြည်ကို သီးခြားခွဲထုတ်လိုက်ခြင်းသည်ပင် ကြောက်မက်ဖွယ် အခြေအနေဆိုးကြီး ကြုံရတော့မည်ဟု ယုံကြည်နေခဲ့ကြသည်။

ဥမ္မာအဖို့ သည်မကျေမချမ်းဖွယ်ရာ အဖြစ်သည်ပင် စိတ်နှလုံး ညှိုးချိုးစရာဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အိန္ဒိယလူမျိုး လူနည်းစု၏စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုကို ကရုဏာသက်မိရသည်။ သည်လူနည်းစု၏ ဘဝလုံခြုံရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ပြဿနာ၏ အခြေခံအကြောင်းရင်းကို သိထားသူပီပီ စိတ်ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရပါ၏။ ဗြိတိသျှအင်ပါယာနှင့်ဆိုင်သော အုပ်ချုပ်ရေးပုံစံသည်ပင် သွေးခွဲအုပ်ချုပ်ရေး မဟုတ်လော။ ခရီးလှည့်လည်ရာမှ ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြန်ရောက်လာသည့်အခါ ဥမ္မာကိုယ်တိုင် ဒေါ်လီကို တောင်းပန်ခဲ့ရတော့သည်။

"ဒေါ်လီရယ်... ရှင်ကိုယ်တိုင် အထိတ်တလန့်ပြောခဲ့တုန်းက ကျွန်မ ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထားခဲ့တာကို ခွင့်လွှတ်ပါရှင်။ သည်ကိစ္စဟာ တော်တော်ကြီး ပူပန်သောကရောက်ရမယ့် အရေးကိစ္စကြီးဆိုတာ ကျွန်မ မြင်ခဲ့ရပြီ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျွန်မဖြင့် စိတ်တွေ ဆင်းရဲလိုက်တာလေ"

ဥမ္မာ ကာလကတ္တားကို မပြန်ခင် ရက်အနည်းငယ်ကဖြစ်၏။ ဒေါ်လီနှင့်အတူ မနက်စောစော ရန်ကုန်မြို့ ချာချီလမ်းဘက်သို့ ကားနှင့်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်ရှိစံတော်မူရာက လွန်ခဲ့သည့် နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း ကံတော်ကုန်ခဲ့သော အရှင် မိဖုရားခေါင်ကြီး ဖုရားနေထိုင်ရာ စံအိမ်တော်ကို ကြည့်ရန် ထွက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

"မိဖုရားခေါင်ကြီးကို ရှင် ထပ်တွေ့ဖြစ်သေးသလား"

ဥမ္မာအမေးကို ဒေါ်လီ ခေါင်းခါသည်။

"မဖူးမြင်ရတော့ပါဘူးရှင်။ အရှင်နန်းမတော်ကြီးဖုရားအနေနဲ့တော့ ဒုတိယသမီးတော်နဲ့ ကျွန်မကို တစ်ဖြတ်တည်း သဘောထားတော်မူတယ်။ ရှေ့တော်မောက် ရာသက်ပန် မခစာစေနဲ့ ဆိုပြီး မောင်းထုတ်ထားခဲ့တာ မဟုတ်လား"

စံအိမ်တော်ကို ကြည့်ရှုပြီးအပြန်မှာ ကားက ဆူးလေဘုရားလမ်းကို ဖြတ်လာခဲ့သည့် လမ်းတွေအားလုံး လိုလိုတွင် လူသူကင်းပဲ့လျက် ထူးထူးဆန်းဆန်းကြီး ခြောက်ကပ်နေလေ၏။

"လံချားတွေရော၊ လမ်းဈေးသည်တွေ ဘယ်လိုကြောင့် မရှိကြတာပါလိမ့်။ အံ့ဩစရာ ဒေါ်လီက ဘေးဘီကို လှည့်ကြည့်ရန် စကားကို ခဏဖြတ်လိုက်သည်။

"တစ်မျိုးကြီးနော်။ လမ်းဘေးမှာ ကုလားရယ်လို့ မူးလို့တောင် ရှုစရာမရှိဘူး"

ခပ်လှမ်းလှမ်း လမ်းထောင့်တစ်ထောင့်မှာတော့ ယောက်ျားသား လူတန်းရှည်ကြီး တစ်တန်း ရှိနေသည်။ ကားက သည်လူတန်းရှည်ကြီးကို ဖြတ်သည့်အခါ ရင်ဘတ်တွင် ဆေး

မင်ကြောင်အမှတ်အသား ထိုးနှံရန် တန်းစီနေကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ ဒေါ်လီခမျာ သည်မြင်ကွင်းကြောင့် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားလေသည်။ ရှေ့ကိုကိုင်းကာ ဒရိုင်ဘာ ဦးဘကျော်၏ ပန်းကို လှုပ်လေတော့သည်။ ဥမ္မာက စိုးရိမ်တကြီး မေးလေ၏။

"ဒေါ်လီ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ"

"ပြန်လှည့်ကြရအောင် အိမ်ကိုမောင်းတော့"

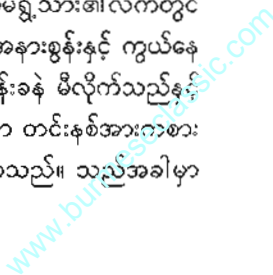
"တန်းစီနေတဲ့လူတွေကြောင့်လား ဒေါ်လီ။ ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ၊ ဆေးမင်ကြောင်ထိုးနေတဲ့လူတွေက တစ်ခုခု လုပ်မှာစိုးလို့လား"

"အဲဒါ ဆေးမင်ကြောင်ထိုးနေကြတာမဟုတ်ဘူး ဥမ္မာ။ သည်အမှတ်အသားက ခုတ်မယ့်ထစ်မယ့် လက်မရွံ့တွေကို ထိုးနှံပေးတဲ့ အမှတ်အသားရယ်"

ဒေါ်လီက စိတ်အာရုံပြောင်းရန်သဘောဖြင့် ဒူးကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ထုနေခဲ့သည်။

"ကျွန်မထင်တာတော့ ဒုက္ခတွေ လှလှကြီးဆိုက်တော့မယ်ထင်ပါရဲ့ရှင်။ ကျွန်မတို့ ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ ကုမားရ်ကို ရှာကြရတော့မှာပဲ။ သူတို့ကို ခပ်မြန်မြန်အုပ်မိမှာ သူတို့ အိမ်ကမထွက်ခင် တားနိုင်မှာ"

သူတို့စီးလာသည့် ပက်ကဒ်ကားကလေးနှင့် ကိုက်နှစ်ဆယ်လောက်အကွာမှာ လူတစ်ယောက်က လူသွားလမ်းကလေးကို လွှားခနဲခုန်ကာ လမ်းထဲ ပြေးဝင်လာခဲ့သည်။ ဥမ္မာရော ဒေါ်လီပါ ကားလေကာမှန်ချပ်ထောင့်ဘက်ဆီမှာ ထိုင်ပြေးလာသူ ပေါ်လာကတည်းက သတိထားမိလိုက်ကြသည်။ စွပ်ကျယ်ခပ်စုတ်စုတ်ဝတ်ထားသည့် လုံကွင်းစည်း လံချားသမား ကုလားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့ခမျာ အမောတကော အားသွန်ပြေးလာခဲ့ရသည့်အတွက် လက်မောင်းများဆီမှ ဆီးကင်းခန့် ဈေးသီးဈေးပေါက်များပင် လွင့်ပျံလျက်ရှိလေသည်။ ထိုသူ၏လက်တစ်ဖက်က လေကို ကုတ်ခြစ်နေဟန် အားယူလျက်ရှိကာ ကျန်လက်တစ်ဖက်ကတော့ လွတ်လွတ်ခါခါ ပြေးလွှားနိုင်ရန်အလိုငှာ ပုဆိုးအနားစကို မထားလေ၏။ မျက်နှာက မည်းမည်းချိပ်နေသော်လည်း မျက်လုံးတွေကတော့ ဖြူရော်ရော် စူးအစ်အစ် ရှိလေသည်။ ဒေါ်လီတို့ ကားကလေး၏ လေကာမှန်ချပ်ထောင့်ဆီမှ ခြေလှမ်းနှစ်လှမ်းစာလောက် ပြေးထွက်လာပြီး ကားမှန်ရှေ့တည့်တည့် ရောက် နောက်ကို လည်ပြန်လှည့်ကြည့်သည်တွင် သေမင်းကို ပက်ပင်းမြင်လိုက်ရသည့်နယ် စူးအစ်အစ်မျက်လုံးများသည်ပင် ကျွတ်ထွက်လုမတတ် တုန်လှုပ်သွားရှာလေ၏။ အသက်ကို ဖက်နှင့်ထုပ်၍ ပြေးရသူနှင့် အသက်ကို ဖက်ရွက်တစ်ရွက် မှတ်ယူသူတို့၏ အကွာအဝေးကား ခြေနှစ်လှမ်းစာမျှသာကွာကြောင်း မြင်နေရသည်။ နောက်ပါးဆီမှ သဲကြီးမဲကြီးလိုက်နေသူမှာ အပေါ်ပိုင်း ဗလားကျင်းထားသဖြင့် ရင်ဘတ်ပေါ် ထိုးနှံထားသည့် ကျပ်ခိုးဆေးမင်ရောင်မည်းမည်း သင်္ကေတသည် ထင်းကြွလျက်ရှိလေသည်။ လက်မရွံ့သား၏လက်တွင် တစ်ရံတစ်ရာ ကိုင်စွဲထားသော်လည်း ကားလေကာမှန်ချပ်အောက်ဘက် အနားစွန်းနှင့် ကွယ်နေသဖြင့် မမြင်ရဘဲ ရှိလေ၏။ အသက်လု ပြေးရသူ လန်ချားသမားကို ဖြုန်းခနဲ မိလိုက်သည်နှင့် ပန်းတွေကို လွှဲယမ်းလိုက်ပြီး ဘောလုံးကို ရိုက်ခတ်ရန် အားယူလိုက်သော တင်းနစ်အားကစားသမား၏ဟန်ဖြင့် လက်မောင်းတွေကို မိမိဘက်ပါအောင် ဆွဲယူလိုက်လေသည်။ သည်အခါမှာ



တော့ ကားပေါ်တွင် ထိုင်နေကြသူအားလုံး လက်မရွံ့သား ကိုင်ထားသည့်လက်နက်ကို မြင်ကြရပြီ။ အသွားထက်လှသော လက်ကိုင်ရိုးတိုတို ဓားရှည်တစ်လက်ဖြစ်၍ ဓားရောင်က တဖိတ်ဖိတ် ထလျက်ရှိ၏။ ဓားရှည်ကြီးတစ်လက်၏ ကရွတ်ကင်းဝိုက် ခုတ်ပိုင်းချက်ကို မြင်ကြရသူတို့ ကြက်တစ်တွေး ဒေါင်းတစ်ငေးစာမျှ ထိုင်လျက် ငုတ်တုတ် အေးစက်ထုံခဲသွားကြလေ၏။ လံချားသမားသည် မော်တော်ကား လေကာမှန်ထောင့်နှင့် အနီးဆုံးနေရာမှာ ရှိနေသည့်ဖြစ်ရာ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုလုံးကို ရှင်းရှင်းကြီး မြင်နေရသည်။ လံချားသမား၏ဦးခေါင်းသည် ချိုင့်လိုက်သည့် သစ်ကိုင်းကဲ့သို့ တိတိကြီး ပြတ်ကျသွားသည်ဆိုနိုင်သော်လည်း ဦးခေါင်းနှင့်ခန္ဓာ လုံးလုံးကြီး အိုးစားမကျဲကြသေးဘဲ ပါးလွှာသော အရေပြားဖတ်လတ်အားဖြင့် တွယ်ဆက်နေဆဲဖြစ်ရာ ဦးခေါင်းက ကျောရိုးဘက်သို့ တွဲလောင်းလန်ကျလျက် ရှိလေ၏။ သို့သော်လည်း ခန္ဓာကိုယ်က မြေပေါ် ပုံလဲကျသွားခြင်းမရှိဘဲ စက္ကန့်အစိတ်အပိုင်းစာမျှ မတ်မတ်ရပ်လျက်ပင်ရှိ၏။ ကျောက်ခင်းလမ်းပေါ် အရှိန်ဖြင့် လဲကျမသွားခင် တစ်လှမ်းနှစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်တာကိုလည်း မြင်ကြရသည်။

ဥမ္မာက ရုတ်တရက်ပေါ်လာသော မခံချင်စိတ်ကြောင့် ကားတံခါး လက်ကိုင်ကို လက်လှမ်းလိုက်သည်။

“မဖွင့်နဲ့၊ ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ”

ဒေါ်လီက အော်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်မတို့ ဝင်ကူကြရမှာပေါ့။ လမ်းပေါ်မှာ သည်အတိုင်း ပစ်မထားခဲနိုင်ဘူး”

“ဥမ္မာ၊ ရှင်ရူးနေသလား။ ရှင် ကားထဲကထွက်လိုက်လို့ကတော့ ရှင်လည်း သေပြီသာ မှတ်တော့”

ဒေါ်လီက ဥမ္မာကို ကားကြမ်းခင်းပေါ် ပြားပြားဝပ်သွားအောင် ဖိချသည်။

“ရှင် ပုန်းနေစမ်း ဥမ္မာ၊ ရှင်မြင်လိုကတော့ အန္တရာယ်က လွတ်နိုင်စရာမရှိဘူး”

ဒေါ်လီက ဥမ္မာကို ကားကြမ်းခင်းပေါ် အပြားလိုက် လဲလျောင်းစေလျက် ကားနောက်ခံမှာ တပ်ထားသည့် ပိတ်စကို ဖြေကာ အုပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ သည်ပိတ်စနဲ့ အုပ်ထားမယ်။ အသာငြိမ်ငြိမ်နေ၊ စကားမပြောနဲ့”

ဥမ္မာကား ကြမ်းခင်းကော်စောပေါ် ခေါင်းချလိုက်ပြီး မျက်လုံးတွေ မှိတ်ထားလိုက်သည်။ ထိုအခါ လံချားသမား၏မျက်နှာက သူ့ရှေ့မှာပေါ်လာသည်။ ကျောဘက်ကို တွဲလောင်းကြီး လန်ကျနေသည့် ခေါင်းကို တစ်ခါမြင်ရပြန်၏။ ထိုတဒံမှာပင် ခေါင်းမပါသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီး မတ်မတ်ကြီးရပ်လျက်ရှိပုံ၊ ရှေ့ကို တစ်လှမ်း နှစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်ပုံ။ သူ့ကျောပေါ် နောက်ပြန် တွဲလောင်းလန်ကျနေသည့် ဦးခေါင်းဆီက မျက်လုံးဖြူရောင်ရောင်တွေ။ သည်မျက်လုံးတွေက ကားထဲမှာထိုင်နေသည့် သူမကို တည့်တည့်ကြီး ငေးကြည့်နေတာကိုလည်း မြင်နေမိ၏။ သည်အာရုံတွေက နှလုံးနာဖွယ်ကောင်းလှသည်ဖြစ်၍ ပျို့ချင်ချင်ခံစားနေရသည်။ ကားကြမ်းခင်းကော်စော ပောင်စော်စော်ကြောင့်လည်း အန်ဖတ်တွေ ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းဆီ လှိုက်တက်လာခဲ့ရပြန်၏။ ဘယ်လိုမှမခံနိုင်တော့ ခေါင်းထောင်ဖို့ ပြင်လိုက်သည်။

“ဒေါ်လီ”

ဒေါ်လီ ခေါင်းထောင်လာသည့် ဥမ္မာကို ခပ်တင်းတင်းဖိချရပြန်၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကားကို ရပ်ပေးလိုက်ရသည်။ အန်ဖတ်တွေ ပေကျဲနေပြီဖြစ်သည့် ကားကြမ်းခင်း ကော်စောကို မျက်နှာအုပ်ထားရင်း တစ်ကိုယ်လုံး အေးခဲသွားလေ၏။ ဒေါ်လီက ကားကို ဝိုင်းထားသည့် လက်မရွံ့ယောက်ျားသားအုပ်စုထဲက တစ်ယောက်နှင့် စကားတွေပြောနေသည်။ မြန်မာစကားဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ ရှင်းပြနေရပုံပေါ်သည်။ စကားပြောချိန်က အလွန်ဆုံးကြာ တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ် လောက်သာရှိနိုင်သော်လည်း ကားမထွက်မချင်း ကမ္ဘောက္ခာ တစ်သံသရာလောက် ကြာသည်ပင် ထင်ရလေ၏။

* * *

ကုလားဗမာအဓိကရုဏ်း သည်ပင် ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့သည်။ သေကြေဒဏ်ရာ ရခဲ့ကြသူတွေလည်း မနည်းလှပြီ။ ကုလားလူမျိုးများကို တိုက်ခိုက်ရန်ပြုခဲ့ကြသော ဆူပူသောင်းကျန်းကြသူများလက်မှ ကဲ့ဝှက်ကယ်တင်ခဲ့ ကြသော မြန်မာလူမျိုး သူတော်ကောင်းများ၏ မေးမကယ်တင်မှုသာ မရှိခဲ့လျှင် ထိုခိုက်သေကြေမှုနှုန်းသည် သည်ထက်ပင် မြင့်မားနိုင်သေးသည်။ နောက်ပိုင်းတွေ့ရှိချက်များအရ အဓိကရုဏ်းကြီး ဖြစ်ပွားရသည့် အကြောင်းရင်းမှာ မြန်မာနှင့် ကုလားလူမျိုးများ အတူတွဲဖက် အလုပ်လုပ်နေကြသည့် သင်္ဘောကျင်းများမှ ပဋိပက္ခမီးပွား ကျခဲ့ခြင်းက စသည်ဟု ဆိုသည်။ မြောက်မြားလှစွာသော ကုလားပိုင်၊ တရုတ်ပိုင် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းများလည်း အတိုက်အခိုက် အရိုက်ချိုးခံခဲ့ကြရသည်။ သည်အထဲမှာ ကုမားရ်ပိုင် သစ်ဆိပ်ကွင်းများထဲက တစ်ကွင်း ချေမှုန်းခံခဲ့ရသည်ဖြစ်၍ ကုလားအလုပ်သမားသုံးဦး သေဆုံးခဲ့ကာ ထိုခိုက်ဒဏ်ရာရသူတွေလည်း များခဲ့ရသည်။

ထိုအချိန်က ကုမားရ် အိမ်မှာရှိနေခဲ့သည်။ မိသားစုတစ်ဦးတလေမှ အထိအစဉ် မရှိခဲ့ကြ။ သားအကြီးကောင် နီးလ်မှာ ထိုအချိန်က မြို့တစ်နေရာတွင် ဘေးကင်းရန်ကင်းရှိနေခဲ့ကာ အငယ်ကောင် ဒင်နူးကိုလည်း မြန်မာကျောင်းသား သူငယ်ချင်း မောင်သီဟစောက ကျောင်းမှ အိမ်အရောက်ပို့ပေးခဲ့သည်။ ကုမားရ်အဖို့ အဆုံးအရှုံးရှိခဲ့သည်ဆိုသော်လည်း မြန်မာပြည်တွင် ဆက်လက်နေထိုင်ရေးတွင်သာ စိတ်ထက်သန်နေခဲ့ပါ၏။

“ကျုပ်ကတော့ သည်တိုင်းပြည်မှာ တစ်သက်လုံး နေမှာပဲ။ သည်မှာပဲ ခေါင်းချမယ်။ ကျုပ်ပိုင်သမျှလည်း သည်တိုင်းပြည်မှာပဲရှိတယ်။ တစ်ခါလောက် ဒုက္ခရောက်ရတာနဲ့ပဲ ကျုပ်တစ်သက်လုံးက လုပ်ခဲ့ကိုင်ခဲ့တာတွေ ထားသွားရလောက်အောင် ကျုပ် သူရဲဘောမကြောင့်ဘူး။ မြန်မာပြည်ထက်များ ကုလားပြည်က ပိုပြီးလိုက်လိုက်လှဲလှဲ ရှိလိမ့်မယ်လို့ မင်းထင်နေသလား။ ကုလားပြည်မှာလည်း တစ်ချိန်လုံး ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်နေတာပဲ။ ကုလားပြည် သွားနေလို့ သည်လို အလားတူ မဖြစ်စေရပါဘူးလို့ မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

ဒေါ်လီမမျှတော့ လဲပြီလှလှ အခြေအနေဆိုက်နေမှန်း ဥမ္မာ မြင်နေရသည်။ မည်သို့ ဖြစ်စေ သည်လိုအချိန်မှာ သူမ ဒေါ်လီအပါးတွင်ရှိနေမှ ကောင်းမည်။ ဒေါ်လီကို နိုင်နိုင်ရှင်း

ရှင်းဖြစ်စေ သည်လိုအချိန်မှာ သူမ ဒေါ်လီအပါးတွင်ရှိနေမှ ကောင်းမည်။ ဒေါ်လီကို နိုင်နိုင်ရှင်း

နင်း ဖေးမခိုင်ဖို့ ရန်ကုန်မြို့တွင် ဆက်နေပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဥမ္မာ ကာလကတ္တားကို ပြန်မည်ဆိုလေတိုင်း ဒေါ်လီကလည်း တားမြစ်။

“ကိစ္စတွေ မပြီးသေးဘူး။ ကျွန်မအာရုံထဲမှာ တစ်ခုခု အနံ့ရနေသလိုလို့ပဲ”

ရက်သတ္တပတ်တွေ ကြာပြန်လေ၏။ မြို့ပေါ်မှာဖြစ်လာသည့် အခြေအနေတွေက စိတ်မချမ်းသာစရာတွေချည်း။ ဆန်းကြယ်သောအဖြစ်များပင်။ အဓိကရုဏ်းကြီး ပြီးသည့်နောက်ပိုင်း ထောင်နှင့်ချီသော ကုလားလူမျိုး အခြေအနေမဲ့တွေကို ရန်ကုန် စိတ်ရောဂါဆေးရုံကြီး (ထိုစဉ်က အရူးထောင်ဟု သုံးနှုန်းခေါ်ဝေါ်ကြပါသည်) တွင် နေရာချပေးထားသည်ဖြစ်ရာ၊ အကျဉ်းသားများအတွင်း ထောင်ထဲကြွခဲ့မှုဖြစ်ခဲ့သည့်အတွက် အင်္ဂလိပ်ထောင်အာဏာပိုင်များက ရက်ရက်စက်စက်ချေမှုန်းခဲ့သည်။ အသေအပျောက် များလှပါ၏။ သည်ထက်ပို၍ ကြီးမားပြင်းထန်သော ရုန်းရင်းဆန်ခတ်မှုကြီး ဖြစ်ပေါ်လာဦးတော့မလိုလို ကောလာဟလများလည်း ထွက်ပေါ်လျက်ရှိလေသည်။

တစ်ရက်မှာ လူစိမ်းတစ်ယောက်က လမ်းပေါ်မှာ ဒေါ်လီကို တားသည်။

“သီပေါဘုရင် စိုးစံစဉ်က ခင်ဗျား မန္တလေးနန်းတော်မှာ အမှုတော်ထမ်းခုံတယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား”

ဒေါ်လီက ဟုတ်မှန်ကြောင်းဖြေတော့ လူစိမ်းက ပြုံးသည်။

“ဒါဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား ပြင်ဆင်ထားရောဗျာ။ မကြာခင် နောက်ထပ် ရွှေနန်းတော်တက် ဥကင်သမင်လာ ဖွင့်တော့မှာဗျို့။ ဗမာပြည်ကို ကယ်တင်မယ့် မင်းသားတစ်ပါး တွေ့ထားပြီ”

ရက်အနည်းငယ် လွန်မြောက်ခဲ့ပြန်သည်။ ရန်ကုန်မြို့နှင့် မဝေးလှသော တစ်နေရာ၌ တကယ်လည်း ဗိုလ်ဝင်ခံ အဆောင်အရွက်ရှိခဲ့သည်ဆိုသော သတင်းတွေ ကြားနေရသည်။ မြန်မာဆေးဆရာ ဆရာစံကိုယ်တိုင် မြန်မာနန်းလေ့ အခမ်းအနား အစီအရင်များနှင့်အညီ ရာဇဝါသေက ခံယူခဲ့သည်ဆို၏။ ဆရာစံသည် ဗြိတိသျှတို့ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ခြင်းခံခဲ့ရသော သီပေါဘုရင်မင်းမြတ်အတွက် လက်စားချေရန်အလို့ငှာ ‘သုပဏ္ဍက ဂဠုနရာဇာ’ဘွဲ့ ခံလျက် အလွှာအသီးသီးပါဝင်သည့် မြန်မာတောင်သူလယ်သမားများကို တပ်သားအဖြစ် စည်းကြပ်နေကြောင်း သတင်းတွေကလည်း ပလူပျံ့နေခဲ့သည်။

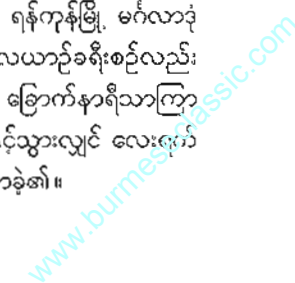
သည်ကောလာဟလများကို ကြားရသည်အခါ စောစောနစ်ကာလတွေဆီက အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော ၁၈၅၇ ခုနှစ် အိန္ဒိယသူပုန်ထမှုကြီးကို ဥမ္မာ စိတ်ရောက်မိရာသည် အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာလည်း မထူးပါ။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရကို အာခံသော ဓွေဆော်ဦး မီးပေါက်ကျည်သံ မထွက်ခင်ကာလတစ်လျှောက် မြောက်ပိုင်းအိန္ဒိယလွင်ပြင်တစ်ခွင်လုံး အရေးအခင်းဖြစ်တော့မည် အတိတ်နိမိတ်တွေ ပေါ်ထွက်ခဲ့ဖူးသည်။ ‘ချပါတီ’သည် အိန္ဒိယလူမျိုးများ၏ နေ့စဉ်ဘဝတွင် မှီဝဲနေကျ သိပ်ကြီးမထူးခြားလှသော မုန့်ဖြစ်သည်။ ချပါတီတွေကို သတိပေးချက်သဖွယ် တစ်ချို့ တစ်ရွာ အဆင့်ဆင့် လှည့်လည်ပျံ့နှံ့စေခဲ့သည်။ သည်ချပါတီတွေ ဘယ်ကရောက်လာကြသည်ကို မည်သူမှမသိသလို၊ မည်သူက စတင်လှုပ်ရှားနေသည်ကိုလည်း မသိကြ။ သို့သော် ပြည်သူလူထု အနေဖြင့် ကြီးမားလှသော တုန်လှုပ်ဖွယ် အခြင်းအရာတစ်ရပ်အဖြစ် တစ်နည်းနည်းဖြင့် သိနေကြသည်။

ဥမ္မာ၏ စိတ်ထင်ရခြင်းသည်ပင် မှန်ခဲ့လေပြီ။ သစ်တောအရာရှိတစ်ယောက်နှင့် ကျေးရွာသူကြီးနှစ်ယောက်ကို သုတ်သင်ခဲ့ကြသည့် သာယာဝတီနယ် သူပုန်ထမှုကြီး စတင်လောင်မြိုက်လာခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ မြန်မာတောင်သူလယ်သမားသူပုန်တို့က နောက်ရက်မှာ မီးရထားဘူတာရုံကို ဝင်စီးခဲ့ကြသည်။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရက သူပုန်တပ်ကို ချေမှုန်းရန် ကုလားစစ်တပ်တစ်တပ်ကို တောနင်းရှာစေသည်။ သို့သော် သူပုန်တို့က နေရာဒေသအနံ့ ရုတ်တရက် မွဲဖြန့်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ အင်းစိန်၊ ရမည်းသင်း၊ ဖျာပုံ။ တောင်သူလယ်သမား သူပုန်တပ်ဖွဲ့ဝင်တိုင်း ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ဆေးမင်ထိုး အင်းများ ထိုးနှံကြသည့်အပြင် ထုံးမန်း၊ ဆေးမန်း၊ ပဝါမန်း စသော အဆောင်လက်ဖွဲ့များပါ ဆောင်ကြသည်။ တောကြီးတောင်ကြီးများတွင် မှီအောင်းကြလျက် လိုအပ်လျှင် အရိပ်များသဖွယ် ပေါ်လာတတ်ကြသူများ ဖြစ်သည်။ လက်နက်ချင်း မမျှသော်လည်း ပယောဂ စီးပူးနေကြသူများကဲ့သို့ မီးပေါက်သေနတ်ကိုပင် ရင်ဖွင့်ပေးဝံ့ကြသူများဖြစ်သည်။ အင်အားကြီးမားလှသော ကျေးတောနေ တောသူတောင်သားများ သည်လည်း မင်းလောင်းကို လာရောက်သစ္စာခံခဲ့ကြသည်။ ကိုလိုနီနယ်ချဲ့ အာဏာပိုင်များကလည်း သူပုန်ရန်ကို အမြစ်လှန်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ကုလားစစ်သားများကို အင်အားဖြည့်တင်းစေလျက် သူပုန်ထရာ နယ်အရောက် ပို့လွှတ်ခဲ့သည်။ အားမတန်သည့်အဆုံးမှာတော့ ကျေးရွာများစွာ အသိမ်းခံကြရသည်။ ရာပေါင်းများစွာသော မြန်မာမျိုးချစ် သူပုန်တို့ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ကြရကာ အတော်များများလည်း ထိခိုက်ဒဏ်ရာရခဲ့ကြသည်။

ဥမ္မာအဖို့မှာတော့ ဆင်းရဲသား တောင်သူလယ်သမားများ ပုန်ကန်ထကြွခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ ယင်းကဲ့သို့ ဖိဆန်ခြင်းကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်နှိပ်ကွပ်ခဲ့ခြင်းသည်လည်းကောင်း တစ်လနေနေ တစ်လဆန်းဆန်း ထမင်းလုံးတစ္ဆေ အခြောက်ခံရသည့်နှယ် အိပ်မက်ဆိုးအဖြစ် ခံစားနေခဲ့ရသည်။ မြန်မာပြည်တွင် ခရီးမတ်တတ်နေထိုင်ရခိုက် သူမကိုယ်တိုင် အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို သိမြင်နဲ့စပ်ရှိခဲ့သည့်အတွက် သည်တစ်ကြိမ်မှာလည်း အင်္ဂလိပ် မဟာနေမဝင်အင်ပါယာကြီး ဘုန်းမီးနေလ ထွန်းတောက်ရန်အလို့ငှာ အာနိသင်ဖြည့်သောအားဖြင့် ကုလားလူမျိုး စစ်သားများစွာ အသုံးချခံခဲ့ရပြန်ပါပကော ဆိုသည့်စိတ်ဖြင့် ရင်ထုမနာဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သည်လိုဖြစ်ပျက်နေသည့် အခြေအနေကို အိန္ဒိယပြည်သူတို့ သိလောက်စရာမရှိ။ ကြောင့်ကြစာနာမည့်သူလည်း ရှိအံ့မထင်။ အိန္ဒိယပြည်သူတို့ သိနားလည်ရန် တစ်ဦးဦးက တာဝန်ယူနိုင်လျှင် ကောင်းလေစွ ဟူ၍သာ ပြင်းပြသော စိတ်ခံစားမှု ရှိရပါ၏။

ထိုကာလတွင် ဒတ်ချ်လေကြောင်းလိုင်းဖြစ်သော KLM ရိုလာသည်ဖြစ်ရာ ကမ္ဘာမြို့တော်ကြီးများသို့ ကူသယ်ခေါက်သယ် ပျံသန်းရင်း လေကြောင်းဝန်ဆောင်မှု ပေးလျက်ရှိ၏။ ဘာတေးဗီးယားနှင့် အစ်စတာဒမ်ကို လွန်းပျံသွားလာနိုင်ကြသည်။ ရန်ကုန်မြို့ မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်နှင့် ကာလကတ္တား ဒမ်ဒမ်လေဆိပ်ကို ပုံမှန် ပျံသန်းနေသည့် လေယာဉ်ခရီးစဉ်လည်း ရှိပါ၏။ လေကြောင်းနှင့်ဆိုလျှင် ရန်ကုန် ကာလကတ္တား ပျံသန်းချိန် ခြောက်နာရီသာကြာသည်။ မီးသင်္ဘောထက်စာလျှင် ခရီးတိုလှသည်။ သည်ခရီးကိုပဲ သင်္ဘောနှင့်သွားလျှင် လေးရက်ကြာသည်ဖြစ်၍ ဥမ္မာသည်ပင် သင်္ဘောခရီးကို ညည်းစိတ်ကလေး ဝင်လာခဲ့၏။



ကုမားရ်က KLM လေကြောင်းလက်မှတ် ဝယ်ပေးသည်။ မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်ကိုအသွား၊ ကားပေါ်မှာ ဥမ္မာ မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းလာခဲ့သည်။

“သည်တိုင်းပြည်မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေကို မြင်ခဲ့ရတာ ကျွန်မဖြင့် မယုံနိုင်လောက် အောင်ပါပဲ။ မထူးပါဘူး။ အိန္ဒိယမှာဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်းဟောင်းမျိုးပါပဲ။ အင်္ဂလိပ်တွေကို သစ္စာခံ ရတာနဲ့ပဲ ကုလားတွေ သေရလှပေ။ နှိမ်နင်းသူတွေကလည်း ကုလားတွေ။ ခံရသူတွေကလည်း ကုလားတွေ”

ကုမားရ်က စကားဝင်ဖြတ်သည်။

“ခင်ဗျား အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေပြောနေတာပဲ”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“သည်လိုကုလားစစ်သားတွေကို အင်္ဂလိပ်အစိုးရက ထုတ်မသုံးဘူးဆိုရင် ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်မလဲ။ ခင်ဗျား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေးကြည့်ပါလား။ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ ခင်ဗျား မြင်သား ပဲ။ သူပုန်ထကြသူတွေက ကျုပ်တို့ကို ဘာတွေလုပ်လာမလဲ။ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်လေ။ ကျုပ်တို့၊ ဒေါ်လို့ကို၊ ကျုပ်ကလေးတွေကို ဘာတွေလုပ်ကြမလဲ။ အင်ပါယာကြီးကိုပဲ ကာကွယ် နေတာမဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျုပ်တို့ တစ်ဦးချင်းကိုလည်း ကာကွယ်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား။”

မနက်ခင်းရာဘာကြီးမှာနေခဲ့စဉ်က အောင်းနေခဲ့သော ကုမားရ်နှင့်ပတ်သက်သည့် ဒေါသ တွေက သည်တစ်ခါမှာတော့ တာကျိုးသွားခဲ့သည်။

“ကုမားရ် ရှင်မှာ သဘောထားတွေ ပေးရလောက်အောင် ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး။ ဘာဂုဏ်သိန်မှလည်း မရှိဘူး။ သည်လိုကြေကွဲစရာအဖြစ်တွေမှာ တာဝန်ရှိသူတွေဟာ ရှင်လိုလူ တွေပဲ။ ရှင် ကိုယ့်တိုင်းပြည်က ကိုယ့်လူမျိုးတွေ သူတစ်ပါးတိုင်းပြည်ရောက်အောင် လူကုန် ကူးခဲ့တုန်းက သည်လိုအကျိုးဆက်တွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ရှင် မတွေးခဲ့ဘူးလား။ ရှင်ပြုခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်က ဥရောပတိုက်သားတွေပြုခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ထက် ပိုဆိုးတယ်မှတ်ပါ”

ထုံးစံအရဆိုလျှင် နိုင်ငံရေးကိစ္စများနှင့်ပတ်သက်၍ ကုမားရ်က ဥမ္မာကို စိန်ခေါ်ခဲ့ တာမျိုး မရှိခဲ့။ သို့သော် အခုတော့ သူသည်ပင် နှုတ်ခမ်းဝကို ရောက်နေပြီ။ မာဆတ်ဆတ် အပြောခံနေရပြီ။

“ခင်ဗျားမှာ သဘောထားတွေ အမြင်တွေ တော်တော်လေးတော့ရှိပါရဲ့။ နို့ပေမယ့် ခင်ဗျားသိနေတဲ့ကိစ္စတွေက ဘာမှမဟုတ်ပြန်ဘူး။ ခင်ဗျားက တွေ့သမျှမြင်သမျှ ဝေဖန်နေတာကို ကျုပ် ကြားနေသားပဲ။ မြန်မာပြည်ကိစ္စ၊ မိန်းမသားတွေအပေါ် သဘောထား၊ အိန္ဒိယပြည်ရဲ့ အခြေအနေ၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့အင်ပါယာ။ ခင်ဗျား သည်လိုပဲ မကောင်းပြောနေကျ မဟုတ် လား။ သို့သော် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်က သဘောထားတွေ ပေးရလောက်အောင် ဘာအရည်အချင်း ရှိလို့လဲ။ ဘာတွေများလုပ်နိုင်ခဲ့လို့လဲ။ လူတစ်ယောက်ကို အလုပ်ပေးနိုင်ခဲ့လို့လား။ လူတွေ ရဲ့ဘဝကို မြှင့်တင်ပေးနိုင်ခဲ့လို့လား။ ခင်ဗျား နောက်ဆုတ်နေခဲ့တာချည်းပဲ။ ခင်ဗျားလုပ်နိုင်တာ ဝေဖန်ပြီးရင် ဝေဖန်တာပဲ ရှိတယ်။ ခင်ဗျားလင်သား ကောလိပ်တော်အရာရှိဆိုရင် ကျုပ်တွေ့ခဲ့ ဖူးသမျှ ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲမှာ တကယ့်ကို သူတော်ကောင်းတစ်ယောက်ပဲ။ နို့ပေမယ့် ခင်ဗျားက

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးစိတ်နဲ့ သူ့သေခြင်းတရားအပေါ် တကောက်ကောက်လိုက်နေတဲ့ မိန်းမမျိုး”

“ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ။ ကျွန်မကိုများ ရှင်က သည်လိုပြောရအောင် ဘာများ မှတ်နေသလဲ။ ရှင်သာ တိရစ္ဆာန်။ တစ်ခုခုလိုချင်မိရင် ဘယ်လောက်ကုန်ကုန် ရအောင်ယူမယ် ဆိုတဲ့ လောဘနဲ့ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်မျိုးပဲ။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ခုခံနိုင်စွမ်းမရှိတဲ့ မိန်းမသားတွေ၊ ကလေးတွေကို ရှင်ငွေဂုဏ်ကြေးဂုဏ်နဲ့ အနိုင်ကျင့်ခဲ့တဲ့ ရှင်လုပ်ရပ်တွေ လူမသိကြဘူးလို့များ ထင်နေသလား။ ရှင်ဟာ သူတစ်ပါးကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ်တဲ့ မုဒိမ်းကောင်။ ရှင်သာ ကျွန်ကုန် ကူးတဲ့ကောင်။ ရှင်ဟာ ကိုယ်ပြုမိမှားတဲ့ အကုသိုလ်တွေအတွက် ဘယ်တော့မှ ဖြေစရာမရှိဘူး ဆိုတာ စဉ်းစားထား”

ကုမားရ် စကားမပြန်တော့ဘဲ ဦးဘကျော်ကို ကားရပ်ပေးရန် ပြောလိုက်သည်။ ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်ပြီး ဒေါ်လို့ကို ပြောသည်။

“ကျုပ်ဟာကျုပ် တစ်နည်းနည်းနဲ့ မြို့ထဲပြန်မယ်။ မင်းပဲပို့လိုက်တော့၊ ကျုပ် သူနဲ့ ဘာမှလုပ်ချင်စိတ် မရှိတော့ဘူး”

မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်ရောက်တော့ ကွင်းထဲမှာစောင့်နေသည့် လေယာဉ်ကို မြင်ရပြီ။ ငွေရောင်လေယာဉ်ကိုယ်ထည့်၊ သုံးလုံးတွဲမော်တာတပ် ဖော်ကာအက်ဖ်အိတ် လေယာဉ်ဖြစ်၍ အတောင်ပံတွေမှာ ဒေါက်တွေ ထောက်ထားသည်။ နှစ်ယောက်သား ကားပေါ်က အတူဆင်းကြ သည့်အခါ ဒေါ်လို့က တိုးတိုးကလေးပြောသည်။

“ဥမ္မာ... ရှင် ကုမားရ်ကို သိပ်စိတ်ဆိုးသွားတယ်နော်။ ဘယ်လိုကြောင့် သည်လောက် ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်မ ယနမကင်းဖြစ်ရတယ်။ သို့ပေမယ့် သူ့ကို သိပ်တော့လည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် မဝေဖန်သင့်ပါဘူး။ သိတယ်နော်။ တချို့ စိတ်မသန်စရာတွေကို ကျွန်မလည်းပဲ အောင့်အည်းနေရတယ်ဆိုတာ ရှင်ခေါင်းထဲ စွဲထားပါတော့”

လေယာဉ်ကွင်း ဂိတ်ဝတွေဘက် ရောက်လာကြသည်။ ဥမ္မာက ဒေါ်လို့ကို ခပ်မြဲမြဲ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“ဒေါ်လို့... ကုမားရ်နဲ့ ကျွန်မ သည်လို ကတောက်ကဆဖြစ်ရတာ ရှင်နဲ့ ကျွန်မကြား မှာ အရာရာ ပြောင်းလဲသွားတာမျိုးများ ဖြစ်ရဦးမှာလားရှင်”

“မဟုတ်တာဘဲ ဥမ္မာ၊ မဖြစ်ရပါဘူး။ အဆင်ပြေတဲ့အချိန် ကျွန်မ ရှင်နဲ့တွေ့ရအောင် ကာလကတ္တားကို လာခဲ့ပါဦးမယ်။ အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ ဟုတ်ပြီနော်”

ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ

အခန်း လေး

၂၀

ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်၏ အခြားတစ်ဖက်၊ ကာလကတ္တား။

ဥမ္မာ၏မောင်ငယ်နှင့် သူ့မိသားစုများ ဥမ္မာကို ကြိုရန် ဒမ်ဒမ်လေဆိပ်တွင် စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။ ဥမ္မာမောင်ငယ်သည် သင်္ဘောကုမ္ပဏီတစ်ခု၏ ငွေစာရင်းဌာနတွင် အလုပ်လုပ်နေသူဖြစ်၍ နိုင်ငံရေး အသွေးအရောင်ကင်းသော လူအေးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။ ဇနီးသည်ကတော့ ရင့်လှပြီဖြစ်သော ရင်ကျပ်ပန်းနာရောဂါကြောင့် အိမ်ပြင်ထွက်ခဲလှသူ ဖြစ်၏။ သည်မိသားစုတွင် 'ဘီလား' ဆိုသော မိန်းကလေးက အထွေးဆုံးဖြစ်၍ အသက်ခြောက်နှစ်ရှိပြီ။ ဘီလားအထက် ခုနစ်နှစ်ကြီးသော တစ်အူထုံဆင်း မွေးချင်းနှစ်ယောက်ကတော့ အမြွှာမောင်နှမဖြစ်သည်။ အမြွှာနှစ်ယောက်တွင် အကြီးယောက်ျားလေးက 'အာဂျန်း'၊ အငယ်မိန်းကလေးက 'မန်ဂျူး'။ မန်ဂျူး ဆိုသည်အမည်က အိမ်ခေါ် ချစ်စနိုးအမည်သာဖြစ်၍ ကိုယ်ပိုင်အမည်မှာ 'ဘရီဟဒ်နာလာ' ဖြစ်သည်။

အမြွှာမောင်နှမအတွက်မူ ဥမ္မာဆိုက်ရောက်လာခြင်းသည် အတုမရှိသော အရေးပါမှုဖြစ်သည်။ ဥမ္မာ ဆိုသော အဒေါ်တစ်ယောက်အတွက်ချည်း မဟုတ်ပါ။ ယခင်က ဒမ်ဒမ်ဆိုသော လေဆိပ်အရောက် ကြိုဆိုရသော အခွင့်အခါဟူ၍ ဆွေထံမျိုးထဲမှာ တစ်ယောက်မှ မရှိခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ ကာလကတ္တားမှာ လေယာဉ်ပျံကို မြင်ကြရသည်ပင် ဆယ်နှစ်လောက်သာ ရှိသေးသည်။ ၁၉၂၀ ခုနှစ်က ဟင်ဒလီပေ(ဂျီ)တစ်စီး မြင်းပြိုင်ကွင်းတစ်ကွင်းတွင် ဆင်းသက်ခဲ့သည်ကို လူသူပရိသတ်များက သောင်းသောင်းဖျူဖျူ ကြိုဆိုခဲ့ကြဖူးသည်။ သည်နောက်ပိုင်း အင်ဇီးရီးယဲလ်လေကြောင်း၊ ပြင်သစ်လေကြောင်းပိုင်လေယာဉ်များ မြို့ကို ဆင်းသက်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ပုံမှန် ခရီးသည်ပို့ဆောင်ရေး ဝန်ဆောင်မှုကို ဒတ်(ချ်)လေကြောင်းပိုင် KLM လေယာဉ်

များက စတင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ လတ်တလော ထူထောင်လိုက်သော မြို့တော်ချင်းဆက် လွန်းပုံလေယာဉ်ခရီးစဉ်များကြောင့် လပေါင်းများစွာကြာသည်အထိ လူထု စိတ်အာရုံကို ဖမ်းစား နိုင်ခဲ့ကြသည်။

ဥမ္မာ ရောက်လာမည့်နေ့က ၁၉၃၀ အော်စတင်ချမ်းမီး ကားသစ်တစ်စီး ငှားထားရ သည့်အတွက် အိမ်သားတွေအားလုံး စိတ်လှုပ်ရှားနေခဲ့ကြသည်။ သို့သော် အမြွှာမောင်နှမကတော့ ကားသစ်ကြီးထက်စာလျှင် ဒမ်ဒမ်လေဆိပ် သွားရာခရီးကိုသာ စိတ်သန်နေခဲ့ကြသည်။ လေဆိပ် သို့ သွားရာလမ်းသည် စပါးခင်းများနှင့် အုန်းပင်တန်း အနားသတ်ထားသည့် ကတ္တရာလမ်း တစ်မျှော်တစ်ခေါ်သာဖြစ်၍ ထူးထူးခြားခြား မက်လောက်စရာရှိတာတော့ မဟုတ်။ မကြာမီက ပွင့်လာသော ခရီးလမ်းသစ်ဆိုတော့ အဆောင်ဆောင်အခန်းခန်း အဆင်တန်ဆာတွေ ချဲ့ထွင်ရဦး မည်ဖြစ်ရာ သင်္ဘောဆိပ်မှာလို ထည့်ဝါခမ်းနားမှု မရှိ။ ယူနီဖောင်းဝတ် သင်္ဘောသားတွေလို စမတ်ကျသူတွေ မရှိသလို၊ သွယ်ချွန်ချွန် ကက်ဦးထုပ် ဆောင်းသူများလို၊ ရင်ဘတ်တံဆိပ်ထိုး ဆိပ်ကမ်းအရာရှိများလို ကိန်းကြီးခန်းကြီးတွေလည်း မတွေ့ရ။ လေဆိပ်အဆောက်အအုံဆိုပေသိ သာမန် သွပ်မိုးရုံကလေးသာဖြစ်၍ အမဲဆိများ ဆီကြေးများ ပေပွနေသည့် အပေါ်ရုံ ကုတ်မည်း မည်းကြီးတွေ စွပ်ထားသည့် ပါးစပ်နံ့စော်စော် လေယာဉ်စက်ပြင်ဆရာတွေသာ ရှိသည်။ ဥမ္မာ ကို ကြိုဆိုရန် ရောက်လာကြသော ထောက်ခံအားပေးကြသူ လူအုပ်ကြီးကြောင့်သာ ပွဲကြီး လမ်းကြီးသဖွယ် စည်ကားနေခြင်းဖြစ်၏။

ခရီးသည်များ စောင့်စားရသည့် နေရာသည်လည်း ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းတော့ မဟုတ်။ သံဆူးကြိုး ခတ်ထားသည့် ခြံကလေးသာဖြစ်သည်။ ဥမ္မာအပေါ် ပွက်ပွက်ရိုက်အောင် တက်ကြွ နေကြသော ပုဂ္ဂိုလ်ရေး၊ နိုင်ငံရေး သံယောဇဉ်ကြီးကြသူများကြောင့် လာကြိုကြသည့် မိသားစု များ သည်ပင် နောက်ကို ဆုတ်ပြီးရင်း ဆုတ်နေကြရသည်။ တိမ်တိုက်တွေကြား ရောက်နေ သဖြင့် ဖော်ကာလေယာဉ်ကို မမြင်ရသေးသော်လည်း အသံကို ကြားကြရလေပြီ။ လေယာဉ်ပျံ အတောင်ပံ နှစ်ဖက်ကြားက ပုတိုတိုလေယာဉ် ကိုယ်ထည်ပြောင်ပြောင်ကြီး တိမ်တိုက်တွေကြား က ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်ကို ပထမဆုံးမြင်လိုက်သူမှာ အာဠုန်းဖြစ်သည်။ မြေပေါ်ဆင်းသက် ရန် ပြင်နေသည့် လေယာဉ်ကြီးက အုန်းပင်ဖျားတွင် တုန်ခါလျက်ရှိလေ၏။

ဥမ္မာ လေဆိပ်ကိစ္စဝိစ္စ ရှင်းလင်းပြီးပြေချိန်မတိုင်မီအထိ လူသူပရိသတ်များအားလုံး နေပူခေါင်ခေါင်ထဲမှာ စောင့်နေကြရသည်။ ဥမ္မာဖြတ်လာသည်နှင့် လူအုပ်ကြီး၏ ရှေ့ပိုင်းဆီက ဟေးခနဲ အော်ဟစ်အားပေးသံကြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ သည့်နောက်မှာတော့ အဖြူရောင် ချည်ဆာရီ ကို ခပ်ရိုးရိုးဝတ်ရုံထားသည့် ဥမ္မာကို လူလုံးပြ မြင်ကြရလေပြီ။

အမြွှာမောင်နှမအဖို့တော့ အခေါ်ဖြစ်သူမှာ ဟိန္ဒူဘာသာဝင် မုဆိုးမများ လိုက်နာရသည့် ကျင့်ဝတ်ဓလေ့များကို လက်ခံခြင်းထက် သူမကိုယ်သူမ နိုင်ငံရေးဘဝထဲ နှစ်မြုပ်ထားသူအဖြစ် သိထားကြသည်ဖြစ်ရာ ရှေးဟောင်းဒဏ္ဍာရီထဲက သတ္တဝါတစ်ကောင်လို ဖြစ်နေခဲ့သည်။ တကယ် တမ်း တွေ့ရတော့လည်း လေးစားသောတိတ်ဆိတ်မှုဖြင့် ရှိခဲ့ကြသည်။ ဆံပင်ဖြူဖြူ မျက်တွင်း ချောင်ချောင်၊ နံနဲနဲပုံဟန်ဖြင့် မြင်လိုက်ရသော သူတို့၏ 'စ' မိန်းမသားကို မယုံနိုင်လောက် အောင် ဖြစ်နေကြပုံပေါ်ပါ၏။

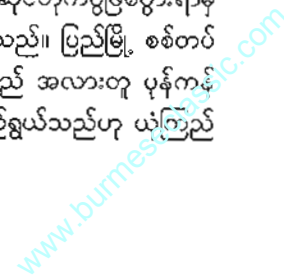
လန်ကာဆူကာအိမ်ကြီးသို့ အပြန်ခရီးမတော့ ကားထဲမှာ ဆွေမျိုးအုပ်စု အထွေး လိုက်ကြီး ထိုင်လိုက်လာခဲ့ကြရင်း ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်တွေ အပြန်အလှန်ပြောခဲ့ကြသည်။ သည့်နောက်မှာတော့ ဥမ္မာအပြုအမူကြောင့် မိသားစုအားလုံး အံ့အားသင့်ကြရသည်။ ကျီခနဲ ဦးလိုက်သည့်အတွက် အားလုံးက နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ဆာရီထဲ ခေါင်းထိုးရင်း ရှိုက်နေတော့လည်း ရင်တုန်ပန်းတုန် ကြည့်နေကြရသည်။ သူမ၏ ထူးချွန်ထက်မြက်မှုက ခြောက်လှန်နေသည့်အတွက် မိကျောင်းမင်း ရေကင်းမပြသာ ရှိခဲ့ကြသည်။ မည်သူမှ စကား မဟုတ်ကြဘဲ အသာငြိမ်နေခဲ့ကြသည်။ ဂနာမငြိမ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။ အိမ်ရောက်ခါနီး တော့မှ သူမကိုယ်သူမ စိတ်တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းလိုက်သည်။

“ငါ့ကို ဘာကများ ခံစားရအောင်လုပ်လိုက်သလဲ မပြောတတ်ပါဘူးကွယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ လတွေတုန်းကများ သိပ်ကိုကြမ်းတမ်းခက်ထန်ခဲ့တာပေါ့။ ငါ့ဖြင့် အလွန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အိပ်မက်ထဲ လမ်းလျှောက်နေရသလိုတောင် ခံစားမိပါရဲ့။ သည်မလာခင်ကလေးမှာပဲ ရန်ကုန်မှာ ရန်ဖြစ်ခဲ့ရသေးတယ်။ သည်ကိစ္စတွေထဲက တချို့ကို မေ့အောင်ကြိုးစားရမှာပေါ့လေ”

* * *

မိသားစုအဖို့ ဥမ္မာနှင့်ပတ်သက်၍ နောက်ထပ်တစ်စုံတစ်ရာ ခြေခြေမြစ်မြစ် မမြင်ရခင် အချိန်ကလေးမှာဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းလတွေမှာတော့ မြန်မာနိုင်ငံတွင် နယ်ချဲ့အစိုးရကို ဖိဆန် ခဲ့ကြသော ပုန်ကန်ထကြွမှုများနှင့်ပတ်သက်၍ အိန္ဒိယပြည်သူလူထုကြီးကို နိုင်ငံရေးအသိပညာပေး နိုင်ရေး ကြိုးပမ်းမှုများတွင် ကိုယ်စွမ်းရှိသမျှ နှစ်မြုပ်လေတော့သည်။ ကာလကတ္တားမြို့တွင် ထုတ်ဝေသည့် 'မော်ဒန်ရီဗျူး' သတင်းစာကြီးသို့ နိုင်ငံရေးဆောင်းပါးများ ရေးပို့ခဲ့သည်။ အထင် ကရ သတင်းစာကြီးများထဲ ပေးစာတွေ ရေးပို့သည်။ အထူးသဖြင့် ပုန်ကန်ထကြွမှုများကို ဖွံ့ဖြိုးရက်ရက် နှိပ်ကွပ်ရာတွင် ကုလားစစ်သားများ အတင်းအကျပ် အသုံးချခြင်းခံနေကြရသည်ကို တစ်ပြည်တည်းဖွား အများလူတကာ သိအောင် လှုံ့ဆော်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် သူမ၏ ဓလေ့သားချက်များမှာ အရာမထင်ဘဲ ရှိခဲ့သည်။ အိန္ဒိယပြည်သူလူထုအနေဖြင့် တောင်မင်း မြောက်မင်းမကယ်နိုင်ဆိုသကဲ့သို့ မိမိပြည်တွင်းနိုင်ငံရေးကိုသာ အာရုံထားနိုင်ကြသည်ဖြစ်ရာ မြန်မာနိုင်ငံအရေးအတွက် အချိန်မလှည့်နိုင်ဘဲဖြစ်နေကြသည်။ တစ်ရက်မှာတော့ ဘင်္ဂါလီ သတင်းစာတစ်စောင်၏ အဖွင့်စာမျက်နှာတွင် စိတ်နှလုံး မသတိဖွယ် သတင်းစာတံပုံတစ်ပုံ တွေ့လိုက်ရသည်။ စားပွဲကြီးပေါ်တွင် လူဦးခေါင်း ပြတ်များ စီရင်ထားပုံဖြစ်၏။ တစ်ပါတည်း ပါလာသည့် ကောက်စာကိုလည်း တွေ့ရသည်။

“မြန်မာနိုင်ငံ ပြည်ခရိုင်အတွင်း ဗြိတိသျှတပ်များနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားရာမှ ကျဆုံးခဲ့ကြသော မြန်မာလူမျိုး သူပုန်သူကန်များ၏ ဦးခေါင်းများဖြစ်သည်။ ပြည်မြို့ စစ်တပ် ဌာနချုပ်တွင် ဤကဲ့သို့ လူဦးခေါင်းပြတ်များ ခင်းကျင်းထားခြင်းသည် အလားတူ ပုန်ကန် ထကြွရန် လိုလားသူ မည်သူ့ကိုမဆို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စေရန် ရည်ရွယ်သည်ဟု ယုံကြည် ရပေသည်”



ဥမ္မာက သတင်းဆောင်းပါးကို တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည့်လက်ဖြင့် ဆုတ်ယူလိုက်သည်။ သတင်းဖြတ်စများ ညှပ်ရာ ဖိုင်တွဲတင်ထားသည့် စားပွဲဆီယူလာခဲ့သည်။ ဖိုင်တွဲကိုသိမ်းသည့်အခါ သူမမျက်လုံးတွေက KLM လေကြောင်း လေယာဉ်လက်မှတ်ကလေးကို တွေ့လိုက်သည်။ သည်လေယာဉ်လက်မှတ်ကလေးကို သူမ ခရီးက ပြန်ရောက်လာကတည်းက မေ့မေ့လျော့လျော့ တင်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ လေယာဉ်လက်မှတ်ကို မြင်ပြန်တော့ ငွေရောင် ဖော်ကာ လေယာဉ်နှင့် ပျံသန်းခဲ့ရာမြို့ကို အတွေးရောက်ရပြန်ပါ၏။ တစ်ဆက်တည်း ခရီးသွားဖော်များဖြစ်သည့် သစ်လုပ်ငန်းရှင်များ၊ ရေနံလုပ်ငန်းရှင်များ စသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များကိုပါ သတိရသည်။ ကမ္ဘာလောကကို သေးကျဲ့သွားစေသော လေကြောင်းပညာ ထွန်းကားလာခြင်းသည် ခေတ်သစ်၏အရက်ဦးဖြစ်၍ သည်ဖြစ်ထွန်းလာမှုကို ဝမ်းသာဂုဏ်ယူသည့် အကြောင်းတွေ့ကိုပါ သတိရနေခဲ့ပါ၏။ ဥမ္မာသည်လည်း သည်အထဲမှာ ပါဝင်ခဲ့သည်။ အမြဲပဲတွေ့ ပလုံထိုးနေသည့် ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်ကိုလည်း ကောင်းကင်မှ ငုံ့ကြည့်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ပိန်ရှုံ့နေသည့် ကမ္ဘာကြီးက ရှေးကထက် ပိုကောင်းသော သည်လိုလေယာဉ်မျိုး တည်ဆောက်ခဲ့ခြင်းသည်ပင် မယုံစရာကိစ္စ မဖြစ်နိုင်တော့ပြီ။

လအနည်းငယ်ကြာလာခဲ့သော လောလောဆယ်အချိန်မှာတော့ အင်္ဂလိပ်အစိုးရက ခင်းကျင်းပြသထားသော တစ်ဆယ့်ခြောက်ခုသော လူခေါင်းပြတ် အတွဲလိုက် ရိုက်ထားသည့် ဓာတ်ပုံ ရိုနေခဲ့ပြီ။ အထင်းသားမြင်ရသော အလယ်ခေတ် ပုံရိပ်တစ်ခုကို စိတ်ကူးကြည့်နိုင်သည်။ ပြည်မြို့သည် ရွှေဆံတော်စေတီတော်ကြီးရှိရာ အရပ်ဆိုသည်ကို သူမ ပြန်ပြောင်းတွေးကြည့်မိသည်။ ရွှေဆံတော်စေတီတော်သည်လည်း ရန်ကုန်မြို့မှ ရွှေတိဂုံစေတီတော်နှင့်မခြား ကြည့်ညှိဖွယ်ကောင်းလှပါ၏။ သူမ၏ ခရီးသွားဖော်တွေထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်သော အသားညိုညို လူလုံးထွားထွား ရေနံလုပ်ငန်းရှင် ပြောပြသည့်အဖြစ်အပျက်ကိုလည်း သတိရသည်။ ပြည်မြို့တွင် ငလျင်ကြီးလှုပ်သည့်နေ့က ရွှေဆံတော်ဘုရား ပရိဝုဏ်ဘေးမှာရှိသည့် အင်္ဂလိပ်ကလပ်မှာ သူထိုင်နေခဲ့သည်ဆို၏။ သူထိုင်နေသည့် ရှေ့တည့်တည့်မှာပင် မြေ၏ ပြင်းထန်သော လှုပ်ခါမှုကြောင့် စေတီတော်ကြီး အက်ကွဲလာရာက ကြီးမားလှသည့် အစိတ်အပိုင်းကြီးတစ်ခု အင်္ဂလိပ်ကလပ် မြေပြန်ပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းပြင်း ပြုတ်ကျလာခဲ့သည်။

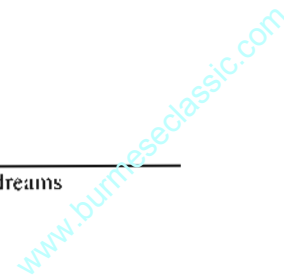
ဥမ္မာမျက်လုံးထဲတွင် အမှတ်ရဖွယ်ပုံရိပ်များ ပြည့်လျက်ရှိသည်။ သူမကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ခဲ့ရသည့် ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ပုံရိပ်၊ ဒေါ်လီ၏ ပက်ကုတ်ကား လေကာမှန်ထဲက မြင်ခဲ့ရသည့်ပုံရိပ်၊ ကုမားရ်နှင့် သူ၏သစ္စာပျက်ခြင်းနှောင်ထုံး၊ မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်အသွား ကားထဲမှာ ဖြစ်ခဲ့သည့် ရန်ပွဲ၊ လောလောလတ်လတ် ဖတ်လိုက်ရသော မြန်မာမျိုးချစ်သူပုန်ဆယ်ခြောက်ယောက်၏ ဘဝဇာတ်သိမ်းနှင့် သူတို့၏ ထိတ်လန့်စက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းလှသော ခေါင်းပြတ်များ။

ထိုနေ့က ဥမ္မာစိတ်တွေ စပြောင်းလာခဲ့သည်။ ခင်ပွန်းသည် ကောလိပ်တော်အရာရှိကွယ်လွန်ခဲ့သည့်နောက်ပိုင်း ကသောင်းကနင်း ဖြစ်ရသည်ထက် ပိုမိုလေးနက်သည့်အကြောင်း မရှိနိုင်တော့ပြီဟု ခံယူထားသမျှ တစ်စတစ်စ ဝေဝါးလာခဲ့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော ဆရာစံအရေးတော်ပုံကြီး နိမ့်ပါးခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ သူမ စွဲကိုင်ထားသည့် နိုင်ငံရေး

အတွေးအမြင် တစ်မြို့လုံးကို ပြန်လည်သုံးသပ်ရန် အကြောင်းဖန်လာခဲ့သည်။ နယ်ချဲ့ကို ထိုးနှက်ရာ၌ သူပုန်ထခြင်းသည်သာ နိုင်ငံရေးတိုက်ကွက်ကောင်းဖြစ်သည်ဟု သူမ တောက်လျှောက်ယုံကြည်ခဲ့ပါ၏။ သူမသာလျှင်မဟုတ်ပါ။ သူမ၏မိခင်ပါတို့ဖြစ်သော ဂါဒါပါတီ (Ghadar Party) နှင့်ပါတီတွင်းနိုင်ငံရေးရောင်းရင်းများကပါ သည်သဘောတရားကို မျှော်လင့်ချက်များအဖြစ် ပုံဆောင်လာခံခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ လက်ငင်းအခြေအနေမှာတော့ သမိုင်းဟောင်း ဒုက္ခရီများက စေ့ဆော်လာခဲ့သော အများကြိုက် ဆူပူသောင်းကျန်းမှု သဘောတရားသည် အလွန်အလွန်ကြီးမားလှသော တန်ခိုးအာဏာအားဖြင့် ပါးနပ်စွာ ကိုင်တွယ်ခြင်းပြုရတော့မည့်အပြင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ခြင်းအရာ၌ ထိထိရောက်ရောက် အသုံးချတတ်ကြသော အင်္ဂလိပ်အင်ပါယာကြီးကို ကလေးကောစတိုက်ရမည့် အင်အားအဖြစ် ရပ်တည်ရန် အလုပ်မဖြစ်နိုင်တော့ဟု မြင်လာခဲ့သည်။ ပြန်ပြောင်းရှုမျှော်သည့်အခါ လက်နက်ကောင်း ချိုင့်၍ နည်းပညာအရာ၌ အောက်တန်း နောက်တန်းကျကြဆဲဖြစ်သော အိန္ဒိယနှင့် မြန်မာပြည်သူလူထုအဖို့ စနစ်တကျ ဖွဲ့စည်းထားသည့် ခေတ်မီစစ်ရေးစွမ်းရည်ကို အန်တုလပြုရန် မျှော်လင့်ကောင်းစရာအကြောင်း နည်းပါးလွန်းလှသည်။ မစူးမရှည် ဖက်ပြိုင် အာခံမိခဲ့ကြသမျှသော မျိုးချစ်သူပုန်တို့၏ သွေးထွက်သံယိုမှုတွေများခဲ့လှပြီ။ အသက်ပေါင်းများစွာ စတေးခဲ့ရလှပြီ။ အခုလည်း အိန္ဒိယပြည်သူလူထုကြီးက မိမိတို့ထက် အစစအရာရာ သာလွန်သော အင်္ဂလိပ်အင်ပါယာကြီးကို သူပုန်ထရေးနည်းလမ်းကို ဆက်မလျက် ဖက်ပြိုင်ဖိဆန်ကြဦးမည်ဆိုလျှင် ဆရာစံ လယ်သမား သူပုန်ထခြင်းကို အဆရာထောင် ပုံကြီးချဲ့လိုက်သည့်နယ် ကြီးစွာသော အရှုံးဖြင့် ဇာတ်သိမ်း မလှဖို့သာ ရှိရောမည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ကာလတွေတုန်းကတော့ မဟတ္တမဂန္တီ၏ အကြမ်းမဖက်ရေး၊ နိုင်ငံရေး သဘောတရားကို ဥမ္မာ အထင်သေးခဲ့ဖူးပါ၏။ အခုတော့လည်း သည်သဘောတရားသည်ပင် စွဲမက်လောက်သော သဘောတရားအဖြစ် ဘဝင်ကျလာခဲ့သည်။ မဟတ္တမဂန္တီ၏ အဟိံသာ သဘောတရားသည် သူမ ကိုင်စွဲထားခဲ့သော နိုင်ငံရေး အနုမာနထက် ဆယ်စုနှစ်နှင့်ချီကာ ရှေ့ကို ချောက်နေခြင်းပါလားလို့လည်း သဘောပေါက်ခဲ့ရသည်။ တစ်ခါက သူမကိုယ်တိုင် နယူးယောက်မှာ ပျိုးထောင်မွေးမြူယူခဲ့ရသည့် အကြမ်းဖက်ရေး ရိုမန်းတစ် နိုင်ငံရေးသဘောတရားများသည် တကယ်တော့ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်သာဖြစ်ကြောင်း ရေလည်ခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်က မဟတ္တမဂန္တီ၏ ကောင်းတွေကို မကြာခင်က ဖတ်ခဲ့ရသည်။ ဖတ်ရတိုင်းလည်း သဘောမတွေ့ခဲ့တာ များခဲ့ပါ၏။ အခုတော့လည်း သူမ၏ သဘောတရားဟောင်းကို ခဝါချလိုက်ပြီ။ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး လျှင်ပြီးချင်း ချက်ချင်းအကောင်အထည်ဖော်လိုက်သည်။ မဟတ္တမဂန္တီထံ အလုပ်အကျွေး ပြုချင်ပါကြောင်း စာရေးသည်။ အပြန်အလှန်အားဖြင့် ဝါဒါရှိ 'အက်ရှရစ်'သို့ လာရောက်ရန် မဟတ္တမဂန္တီကလည်း ပြန်လည်ဖိတ်ခေါ်ခဲ့လေ၏။

* * *



ဥမ္မာ၏ တူ၊ တူမများအနက် အမြွှာတူနှင့် တူမတို့မှာ ငယ်ကြသေးသည်ဆိုသော်လည်း ရုပ်ရည်ရူပကာယအားဖြင့် ပြောစမှတ်ပြုခြင်း ခံရသူတွေဖြစ်သည်။ မန်ဂျူးရော အာဂျွန်းပါ တစ်မူထူးခြားသော နှစ်လို့ဖွယ် အဆင်းအင်္ဂါတစ်မျိုးစီ ဝေမျှပါရှိခဲ့ကြသည်။ သည်ကလေး နှစ်ယောက်၏ ထူးခြားချက်မှာ တစ်ဦးစီတွင် ပါးချိုင့်ကလေးတစ်ချိုင့်စီ ပါလာခဲ့ကြခြင်းဖြစ် သည်။ မန်ဂျူးတွင် ဘယ်ဘက်ပါးတွင်လည်းကောင်း၊ အာဂျွန်းတွင် ညာဘက်ပါး၌လည်းကောင်း ထင်းထင်းကြီး ရှိကြလေ၏။ မောင်နှမနှစ်ယောက် အတူတူပါမှ ပါးချိုင့်တစ်စုံအဖြစ် အချိုးညီရ တော့သည်။ မန်ဂျူးကတော့ မိန်းကလေးပီပီ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ကတည်းက သူမ၏ ရုပ်သွင် ဆင်းလျာနှင့်ပတ်သက်၍ ကိုယ့်အလှကို သိသူလို ပီပီထပ်ထပ် နေတတ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ လူအများ အပေါ် သတိပြုမိစေသည့် ဣန္ဒြေကလေးဖြင့် အရွယ်ရခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ အာဂျွန်းကတော့ မန်ဂျူး နှင့်ပြောင်းပြန်။ အမြဲတမ်း ဖိုသီဖတ်သီ ပေပေပွပွနေတတ်သူဖြစ်သည်။ အိမ်မှာနေသည့်အခါ ဖန်တစ်ရာတေနေပြီဖြစ်သည့် စွပ်ကျယ်ဟောင်းကို ခါးက မချဘဲ လုံကွင်းခါးစည်းနှင့် နေတတ် သည်။ လောက၌ ပျင်းတိပျင်းတွဲ နေရခြင်းထက် ပိုကောင်းသောအရာသည် မရှိဆိုသည့်အသိ ဖြင့် ပျင်းပိုးကြီးထလျက် မလှုပ်မခြောက် ရှိတတ်ပါ၏။ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးနှင့် ပင်ကိုအရည် အချင်း ရှိသူကလေးဟု အားလုံးက သဘောညီကြသော်လည်း မိန်းကလေးတွေကို ပိုးပန်း တတ်ခြင်းနှင့် လုံးချင်းဝတ္ထုကြီးတွေကို ဖတ်ခြင်းတွင်သာ အာရုံစိုက်တတ်သူဖြစ်သည်။ အစား အသောက်စားချိန်များတွင်လည်း အားလုံးက လက်စသတ်ကြသော်မှ သူ့မှာ ထမင်းခိုင်းက မထနိုင်သေးဘဲရှိတာ များသည်။ အသားမပါတော့သည့် ထမင်းခိုင်းကျန် ငါးရိုးတွေကို စိမ်ပြေ နပြေ ဝါးနေတတ်သည်။ ပဲဟင်းနှင့် ထမင်းတွေ ပေကျဲနေသည့် လက်ငါးချောင်းစလုံးကို တပြုပ်ပြုပ်စုပ်နေတတ်သည်။ သည်တော့လည်း အာဂျွန်းအတွက် မိသားစုအားလုံးက ပူပန်ရာသူ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ခေါင်းခါခါ လည်ခါခါဖြင့် "သည်ကောင် သည်အချိုးနဲ့တော့ ခက်ရချေရဲ့ ညည်းကြရသည်။"

ပူပြင်းလှသော ဧပြီလ၏ရက်တစ်ရက်တွင်ဖြစ်၏။ ထိုင်းမိုင်းငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းလှ သော လန်ကာဆူကာ အိမ်ကြီး၏ နေ့လယ်ခင်းသည် အာဂျွန်း၏ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ် လိုက်သံကြောင့် အစိတ်စိတ်ကွဲသွားလေသည်။ အိမ်သားတွေက အာဂျွန်း၏အော်သံကြီးကြောင့် အိမ်အောက်ထပ် ကွင်းပြန်ကို ငုံ့ကြည့်ကြရန် အနောက်ဘက် လေသာဆောင်ဘက် ပြေးထွက် ခဲ့ကြလေ၏။ အာဂျွန်း မိခင်က လှမ်းမေးသည်။

"အာဂျွန်း ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ မင်းဟာက"

"ဝင်ခွင့်ရပြီ...ဝင်ခွင့်ရပြီ"

အာဂျွန်းက ဝတ်နေကျ စွပ်ကျယ်စုတ် ပုဆိုးပြဲကြီးဝတ်လျက် လက်ထဲက စာကို ဝှေ့ပြုရင်း ကွင်းပြန်ထဲမှာ လှည့်ကနေလေသည်။

"ဘာဝင်ခွင့်ရတာလဲ"

"ဒေရာဒွန်းက အိန္ဒိယစစ်အကယ်ဒမီ တက်ခွင့်ရတာပေါ့ မေမေရ"

"မဟုတ်ကဟုတ်က ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ"

"ဟုတ်တယ် တကယ်ပြောတာ မေမေရ"

အာဂျွန်းက မျက်လုံးတွေအပေါ် ဆံပင်တွေကျလျက် မျက်နှာကြီး နီရဲနေသည်။ လှေကား ပေါ် ပြေးတက်လာသည်။

"ကျွန်တော့်ကို အရာရှိလောင်းသင်တန်းတက်ဖို့ လက်ခံလိုက်ကြပြီ"

"မင်း ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာတောင် မသိဘဲနဲ့ဟယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲ"

"ကျွန်တော် စာမေးပွဲတစ်ခု သွားဖြေခဲ့တယ်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ သွားဖြေ ခဲ့တာ မေမေ။ မေမေတို့ကို ဖွင့်မပြောတာက ကိုယ့်ဟာကိုယ်လည်း ဝင်ခွင့်ရမယ် မထင်လို့ပါ"

"မင်းဟာက မဖြစ်နိုင်လိုက်တာဟယ်"

"ဟာ မေမေကလဲ သည်မှာကြည့်ဗျာ"

အာဂျွန်းလက်ထဲက အကြောင်းကြားစာကို တစ်လက်မှတစ်လက် လက်ကူးကြည့်ကြ လေ၏။ စာ၏ ညာဘက်ထိပ်ထောင့်တွင် ဖောင်းကြွတ်ဆိပ် ခတ်ထားသော စစ်အကယ်ဒမီ ဝင်ရောက်ခွင့် အကြောင်းကြားစာကို တအံ့တသြဖြစ်နေကြသည်။ အာဂျွန်းက သူ့မှာ အတောင် အလက်တွေ ပေါက်နေပါပြီ။ အမြီးထွက်နေပါပြီဆိုလျှင်တောင် သည်လောက် အံ့သြကြမည်မထင်။

ကာလကတ္တားတွင် ထိုခေတ်ကာလက စစ်အကယ်ဒမီ တက်ခွင့်ရခြင်းသည် မကြားရ သလောက် ရှားပါးလှသည်။ နှစ်ကာလအဆက်ဆက် ဗြိတိသျှအိန္ဒိယစစ်တပ် တပ်သားစုဆောင်း ရေးကို လူမျိုးရေး ပေါ်လစီအရ ပြဋ္ဌာန်းထားသည့်အတွက် ဘင်္ဂါနယ်အပါအဝင် တစ်ပြည်လုံးမှ လူအများစုကို ထည့်မစဉ်းစားဘဲ ချန်ထားလေ့ရှိသည်။ မဝေးလှသော ကာလများအထိ အိန္ဒိယ လူမျိုးများကို စစ်ပြန်တမ်းခန့် အရာရှိသင်တန်း ဝင်ဖို့ကလည်း မဖြစ်နိုင်သည့် အခြေအနေ မှာပင် ရှိခဲ့သည်။ ဒေရာဒွန်းမြို့ စစ်အကယ်ဒမီကို လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ်လောက်ကမှ ထူထောင်ခဲ့ သည်ဖြစ်ရာ ရာထူးနေရာများအတွက် အများပြည်သူစာမေးပွဲများဖြင့် ခေါ်ယူခြင်းသည်လည်း အဓိကအားဖြင့် သိုသိုသိပ်သိပ် ပြီးရတာများသည်။

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီးများ ရခဲ့တာလဲ အာဂျွန်းရယ်၊ မေမေတို့လည်း ဘာမှမသိလိုက်ရပါလား။”

“ကျွန်တော်ပြောသားပဲ၊ ကျွန်တော့ဟာကျွန်တော်လည်း ဝင်ခွင့်ရမယ် မထင်ဘူးလို့။ ကျွန်တော့်ဆို ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် ထွန်းပေါက်မယ့်ကောင် မဟုတ်ဘူးလို့ အမြဲတမ်း ပြောနေကြတာလေ။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ထလုပ်ကြည့်တာပေါ့။”

“နေဦး...၊ မင်းဖေဖေပြန်ရောက်တဲ့အထိတော့ စောင့်ဦး။”

အာဂျွန်းဖခင်ကတော့ သည်သတင်းကို လုံးဝမကြည်သာ။ ပြောင်းပြန်အားဖြင့် သူ ဝမ်းသာတာက တခြား။ ကာလီဂတ်ဘုရားကျောင်းသို့ သွားရမည့် လတ်တလောစီစဉ်ထားသည့် ခရီးအတွက်သာ စိတ်ရှိနေခဲ့သည်။

“ဒီကောင် ငြိမ်တော့သွားတာပေါ့ကွာ။ တို့အတွက် ပူပန်ရမယ့်ကိစ္စတော့ ငြိမ်းသွားတာပေါ့။”

မျက်နှာပေါ်မှာ စိတ်အေးရသည့်မျက်နှာရိပ်က ထင်းထင်းကြီး သမ်းလျက်ရှိ၏။

“ပြောသာပြောတာပါကွာ၊ ဒါကလည်း ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် အသက်မွေးမှုလုပ်ငန်းတစ်ခုပါပဲ။ ဒီကောင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်လုပ်နိုင်တာ မလုပ်နိုင်တာထား။ သူ့ကို တစ်ဆင့် မြှင့်တင်ပေးလိုက် တာမျိုးတော့ ဖြစ်ပြီပေါ့။ နောက်ဆုံးကွာ အငြိမ်းစားလစာ ကောင်းကောင်းတော့ ရနိုင်တာပါပဲ။ စစ်အကယ်ဒမီမှာတက်နေတဲ့ ကာလတစ်လျှောက်လုံးရော ကျန်တဲ့ဘဝသက်တမ်းမှာပါ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းနိုင်သွားဖို့ ရှိတာပဲ။”

“လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်ပဲရှိသေးတော့ ဒဏ်ရာအနာတရ ရမှာ။ ဆိုးဆိုးရွားရွား ဖြစ်မှာပဲ စိုးတာပါ။”

“မဟုတ်တာဘဲကွာ ဖြစ်နိုင်ခြေ အင်မတန်နည်းပါတယ်။ ဒါကလည်း တခြားအလုပ် တွေလို အလုပ်တစ်ခုပါပဲ။ ဒါတွေဖယ်လိုက်ရင် အဆင့်အတန်းရှိတယ်ကွာ၊ ဂုဏ်ရှိတယ်ကွာ။”

ဥမ္မာ၏တုံ့ပြန်မှုကတော့ အံ့ဩစရာပင် ကောင်းသေးတော့သည်။ ထိုအချိန်က ဝါဒါရှိ မဟတ္တမဂန္ထီ၏ အာရှရစ်မိကို သူမ၏ နိုင်ငံရေးအပြောင်းအလဲနှင့်ပတ်သက်၍ ရောက်ရှိနေခိုက် ဖြစ်သည်။ ဥမ္မာက ကွန်ဂရက်ပါတီနှင့် ချိတ်ဆက်၍ အမျိုးသမီးများအရေး စတင်ဆောင်ရွက်နေခဲ့ပါ၏။ အာဂျွန်းက အဒေါ်ဖြစ်သူ ဥမ္မာကတော့ လက်မှတ်မထိုးဖို့ အကျောက်အကန် ပြုလိမ့်မည်ဟုသာ မျှော်လင့်ထားသည်။ သို့သော် ဥမ္မာက အာဂျွန်းတွက်ထားသလို မဟုတ်။

“မဟတ္တမ စဉ်းစားတာက တိုင်းပြည်အနေနဲ့တော့ စစ်တပ်ထဲက အသိတရားရှိတဲ့ လူတွေလောက်ဆီကပဲ အကျိုးအမြတ်ရနိုင်တာမျိုးပဲတဲ့။ အင်္ဂလိပ်စစ်အရာရှိတွေ မတော်မတရား ထုတ်ဆင့်နေတဲ့ အထက်အမိန့်အာဏာတွေကို ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်မှုမဲ့ နာခံတဲ့ စစ်သားမျိုးမရှိဖို့ပဲ အိန္ဒိယမှာ လိုတယ်တဲ့။”

* * *

မန်ဂျူး၏ ဘဝနေနည်းကတော့ တစ်အူထုံဆင်း မောင်နှမရင်းဖြစ်သူ အာဂျွန်းနှင့် မတူသော တစ်ဘာသာကွဲပြားမှုနှင့် ဖြစ်လေသည်။ မန်ဂျူး၏ ကောလိပ်ကျောင်းနေဖက်

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာတစ်ဦး၏ တူမ ဖြစ်နေခြင်းကစကာ အသက် ၂၁ နှစ်အရွယ်မှာ ရုပ်ရှင်အကျော်အမော်တစ်ဦး၏ အာရုံစိုက်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ ထိုကာလများ ဆီက ရုပ်ရှင်နှင့်ပတ်သက်၍ ရှိန်လောက်သော ဂုဏ်သတင်းအားဖြင့် နာမည်ရသော ထိုရုပ်ရှင် ဒါရိုက်တာကြီးကိုယ်တိုင် ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးတစ်လက် တင်ရိုက်ရန် ရှာဖွေနေချိန်ဖြစ်သည်။ မင်းသမီးသစ်တစ်လက် ကြိုးစားပမ်းစားရှာဖွေနေပြီ ဆိုသည့်သတင်းသည်ပင် ကာလကတ္တား တစ်မြို့လုံး အုတ်အာသရဲ စိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်ခဲ့ရသည်။

မန်ဂျူးကိုယ်တိုင်ပင် သတိမထားမိလိုက်ဘဲ ကောလိပ်ကျောင်းတွင် ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ရုပ်ရှင် အစမ်းရိုက်ကူးရန် မင်းသမီးရွေးပွဲ ဖိတ်စာတစ်စောင် သူမလက်ဝယ် ရောက်ရှိလာတော့မှ ပထမဆုံး သိလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ မန်ဂျူး၏ ဗီဇဓာတ်ခံအရတော့ သည်အလုပ်ကို ငြင်းဆန်နေမိခဲ့သည်။ သူမကိုယ်တိုင်က ရှက်တအေးအေး နေတတ်သူဖြစ်သည့်အပြင် လူထုလျှင် ရှိုးတိုးရှန်တန် ရှိတတ်သူဆိုတော့ အမူအရာလုပ် သရုပ်ဆောင်ဖို့ဆိုတာ စိတ်ကူး၍ပင် မရလောက်အောင် ခက်ခဲလှသည်။ ထိုနေ့က ကျောင်းမှအပြန် အိမ်ရောက်လာခဲ့သည်နှင့် သည်ဖိတ်စာကို ငြင်းပယ်ဖို့ဆိုတာ သူမ တွေးထားသလောက် မလွယ်ကူနိုင်မှန်း သိလာခဲ့ရသည်။ လက်ခံခြင်းနှင့် ငြင်းပယ်ခြင်းသည် တွေးတောမကွဲ ရှိခဲ့ရသည်။ မန်ဂျူး၏ အိမ်ခန်းတွင် ပြတင်းပေါက်ကြီးတစ်ပေါက်ရှိသည်။ ဟိုတုန်းဟိုခါကတော့ သည်ပြတင်းပေါက်ဘောင်အနီးမှာ မောင်နှမနှစ်ယောက် အတူထိုင်ကြရင်း စကားစမြည်ပြောနေကျ။ ဘယ်ကိစ္စမျိုးတွင်မဆို မန်ဂျူးကိုယ်တိုင်က ဆုံးဖြတ်နိုင်ခဲ့တာမျိုး မရှိခဲ့။ သူမကိစ္စဆိုသော်လည်း အာဂျွန်းကို ချပြ ဆွေးနွေးနေကျ၊ တိုင်ပင်နေကျ မဟုတ်လား။ သည်အချိန်မှာ အာဂျွန်းက မိုင်ပေါင်းများစွာဝေးလှသော အိန္ဒိယနိုင်ငံ မြောက်ပိုင်း ‘ဆာဟာရန်ပူးရ်’^၁ တပ်မဌာနချုပ်ရုံးမှာ ရှိနေခဲ့ပြီ။

ခုတော့ ပြတင်းပေါက်ကြီးဘေးမှာ မန်ဂျူးတစ်ယောက်တည်း။ သူမဆံပင်တွေကို ဖွတ်မြီးထိုးလိုက်၊ ပြန်ဖြေလိုက်လုပ်ရင်း မဝေးလှသော ရေကန်မှာ နေ့လယ်ခင်း ရေချိုးနေကြ သူတွေကို ကြည့်နေခဲ့သည်။

အာဂျွန်းဆီက ရောက်လာတတ်သောစာတွေ စုစုညှိထားသည့် ဟန်တလေအင်ပါးမား သီဇာတစ်ပုံအခွံကို ယူရန် ထလာခဲ့သည်။ စောစောပိုင်းကာလ အရာရှိလောင်းဘဝက ရေးပို့ခဲ့သော ပေးစာတွေကတော့ အိန္ဒိယစစ်အကယ်ဒမီ ကျောင်းတံဆိပ် ဖောင်းကြွရိုက်ထားသော စာရေးစာမျိုးများနှင့်ဖြစ်သည်။ ပေးစာ စာမျက်နှာတွေက မန်ဂျူး၏လက်ချောင်းကလေးတွေထဲမှာ ချိုးချိုး ဖြုတ်မြုတ်ဖြုတ်နေကြသည်။ ဝါကျတည်ဆောက်ပုံ၊ စာပိုဒ်ခွဲပုံကအစ စာရေးကောင်းလိုက်တာ။ မောင်နှမနှစ်ယောက် လန်ကာဆူကာအိမ်ကြီးမှာ အတူရှိကြတုန်းကတော့ ဘင်္ဂါလီဘာသာစကား ပြောခဲ့ကြသော်လည်း အာဂျွန်း၏ ပေးစာတွေမှာတော့ အင်္ဂလိပ်ဘာသာကို သုံးသည်။ တချို့စကားလုံးတွေကတော့ အဘိဓာန်၊ ယင် ရှာမရနိုင်သော မန်ဂျူးနှင့် အကျွမ်းတဝင်မရှိသည့် ဓလေ့သုံးစကားတွေ၊ ဗန်းစကားတွေ လှိုင်လှိုင်သုံးထားတာတော့ရှိ၏။ အာဂျွန်း၏ စာထဲမှာ အခြားအရာရှိလောင်းတစ်ဦးဖြစ်သူ ဟာဒါယားလ်ဆင်း (သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ဟာဒီလို၊ ခေါ်ကြသည်) နှင့်အတူ မြို့တွင်းစားသောက်ဆိုင်ကို သွားကြသည့်အကြောင်း၊ အသားညှပ်ပေါင်မုန့် နှိုင်းချင်းနှင့်

ဘီယာတွေ ဖော့ခြင်းသောခြင်း စားကြသောက်ကြသည့်အကြောင်းတွေ ထည့်ရေးထားသည်။ မနေ့တစ်နေ့ကပဲ အာဂျွန်ထံမှ နောက်ဆုံးပေးစာတစ်စောင် ပူပူနွေးနွေး ရောက်လာခဲ့၏။ သည်တစ်ခါ စာရေးစက္ကူကတော့ ပိုနေကျ စာရေးစက္ကူမျိုးမဟုတ်တော့ဘဲ ပထမ ဂျက်လိုက် ခြေလျှင်တပ်ရင်းအဆောင်အယောင် တံဆိပ်ထိုး စက္ကူနှင့်ဖြစ်သည်။

“ငါတို့တစ်တွေ ဆာဟာရန်ပူးရီမြို့က မိခင်တပ်ရင်းမှာ ရောက်နေကြတဲ့အတွက် အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။ ငါတို့တော့ နေပူလောင်လောင်ကြီးထဲ တစ်ချိန်လုံး စစ်ချိန်ကြလေ မလားလို့ နင် ထင်ကောင်းထင်နေမှာပဲ။ အဲသလို မဟုတ်ဘူး နှမလေးရေ...! တစ်ခုသောဒုက္ခ ကတော့ စစ်ရေးပြကွင်းမှာ ကာယလေ့ကျင့်ခန်း PT ဆင်းဖို့ မနက် ဝေလီဝေလင်းကြီး ထကြရ တာပါ။ PT ပြီးရင်တော့ လမ်းကလေး သလားလို့ကံ၊ အလေးပြုခံလိုက်နဲ့ အေးအေးသက်သာ ရှိပါတယ်။ ဒရိုင်းပြဖို့နဲ့ လက်နက်ငယ်သင်တန်းတွေဆီ ပို့ထားတဲ့ NCO တွေကို စောင့်ကြည့် ကြရတာလောက်ပဲရှိတယ်။ ဒါကလည်း နှစ်နာရီလောက်ပဲကြာတာပါ။ ဒါပြီးရင် မနက်ခင်း ၉ နာရီမှာကျွေးတဲ့ မနက်စာစားဖို့ အဝတ်အစားလဲရတယ်။ (မနက်စာက ကြက်ဥတွေ၊ ဝတ် ဆားနယ်ခြောက်တွေ၊ ဝက်ပေါင်ခြောက်တွေ တစ်ပုံတစ်ခေါင်း ကြီးပါဟာ) တို့အထဲက တချို့ ကတော့ ရောက်လာတဲ့ တပ်သားတွေကို မလိုသော်ရှိ လိုသော်ရှိ နားနေဆောင်မှာ သွားစောင့် ရတာလည်း ရှိတယ်။ တစ်ခါတလေမပဲ အချက်ပြ ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိတွေကခေါ်ပြီး နောက်ဆုံး ရောက်လာတဲ့ စစ်မြေပြင် ဝှက်စာသင်္ကေတတွေ၊ မြေပုံဖတ်နည်းတွေ၊ နှစ်ထပ်စာရင်းသွင်းနည်း တွေ နားလည်အောင် ရှင်းပြတာမျိုး ကြုံရတယ်။ ပြီးရင် နေ့လယ်စာ စားကြရပြီ။ ဘီယာနဲ့ ဂျင်ကတော့ ကြိုက်ရင်သောက်ပေါ့ (ဝိစကီတော့ မရဘူး)။ ထမင်းစားပြီးရင် ကိုယ်အခန်းကိုယ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြန်ရုံပဲ။ သည့်နောက်တော့ တပ်သားတွေနဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ဘောလုံးပွဲတစ်ပွဲ နှစ်ကြရတယ်။ ည ခုနစ်နာရီခွဲပတ်ဝန်းကျင်လောက်မှာ ညစာမစားခင် တိုက်တဲ့ ဝိစကီ နည်းနည်း လောက် သောက်ရဖို့ တပ်တွင်းစားရုံပဲသာ မြက်ခင်းဘက် သွားကြရတယ်။ တို့က တပ်တွင်း စားရုံပဲသာကို ပျိုးဥယျာဉ်ခေါ်ကြတာဟာ။ ဒါကလည်း အိုးစိုက်အပင်ငယ်ကလေးတွေ ယူလာတာနဲ့ သေကုန်ကြလို့ ဟာသထုတ်ကြတဲ့ နာမည်လေး။ အပင်ကလေးတွေ ဘယ်လိုကြောင့်သေတယ် ဆိုတာတော့ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။ တချို့ကောင်တွေကတော့ ဂမ္ဘီရလိုလို ဘာလိုလို ပြောကြတာ တော့ရှိတယ်။ ပျိုးဥယျာဉ်နဲ့ပတ်သက်လို့ ငါတို့ ရယ်ကြတယ်ဆိုပေမယ့် ငါပြောမယ်၊ တင်မိ တလေ ညစာစားဖို့အလှာ လမ်းတစ်ဝက်မှာ ဒါမှမဟုတ် အရက်ကလေး တစ်ကျိုက်စီလောက် ပြိုင်တူသောက်ကြတုန်းမှာ ငါဖြင့် ဆေးဘီကို လှည့်ပတ်ကြည့်မိတာချည်းပဲ။ အခု လောလောဆယ် သည်ဘက်လတွေထဲမှာ ငါ့ကံတရားကို ငါ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်ရတယ်”

မန်ဂျူးနှင့် အာဂျွန်တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် နောက်ဆုံးအကြိမ် စကားတွေ လေးကြိမ် ဝမ်းပြည့် ပြောဖြစ်ခဲ့ကြတာကလည်း သည်ပြတင်းပေါက်ကြီးနားမှာပဲဖြစ်သည်။ အာဂျွန်က စစ်အကယ်ဒမီက ဘွဲ့ရပြီးစ လွန်ခဲ့သော အခါလည်ကျော်ကျော်ကဖြစ်သည်။ မန်ဂျူးက အာဂျွန်ကို ဒုခိုလ်ကလေး အာဂျွန်လို့ ခေါ်ချင်နေခဲ့သည်။ တစ်ပိုင်းက စချင်တာပါသလို၊ အဲသည့်အခါ ခေါ်လိုက်ရတာကို သဘောကျတာလည်း ပါပါ၏။ အာဂျွန်ကို စိတ်ပျက်ရတာကတော့ စစ်ပျက် ဖောင်းကို မဝတ်ခြင်းဖြစ်၍ မန်ဂျူးက ဝတ်စမ်းပါဆိုတိုင်း ရယ်နေတတ်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

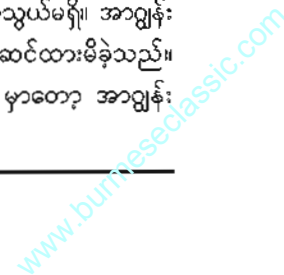
“နင်ကကော ဘာဖြစ်လို့ နင့်သူငယ်ချင်းတွေ ခေါ်မပြနိုင်ရတာလဲ ပြောလေ...”

အမန်ကတော့ မန်ဂျူး၏ ကောလိပ်ကျောင်းတက်ဖက် သူငယ်ချင်း မိန်းကလေးတွေက အာဂျွန်ကို ချစ်ခင်ကြပြီးသားဖြစ်၏။ အာဂျွန်နှင့်ပတ်သက်သည့် သတင်းဆိုလျှင် နှမဖြစ်သူ မန်ဂျူးကို နားပူနားဆာ မေးနေတတ်ကြသည်။ သည်မိန်းကလေးတွေ မန်ဂျူးတို့အိမ်ကို အလည် အပတ်ရောက်လာကြသည့်အခါတိုင်း သည်မိသားစုနှင့် ရင်းနှီးရာရင်းနှီးကြောင်း မျက်နှာလိုအားရ ရှိကြပြီလည်းဖြစ်သည်။ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နင်းဆီခိုင်ဖြစ်နေသော အာဂျွန်အတွက် သတို့သမီး ရှာချိန်ရောက်သည့်အခါ မိသားစုဝင်တစ်ယောက်ယောက်က အမှတ်ထင်ထင်ရှိစေတော့ ဆိုသည့် သဘော မျှော်မောနေကြခြင်းလည်းဖြစ်သည်။ အာဂျွန် စစ်အကယ်ဒမီ မသွားခင်ကဆိုလျှင် မန်ဂျူးနှင့် ပေါင်းသင်းနေကြသည့် မိန်းကလေးတွေဆီက အာဂျွန် ချောမောတင့်တယ်ကြောင်း စိတ်မရောက်ခဲ့ကြတာကိုလည်း သူမ နားမလည်နိုင်ဘဲ ရှိခဲ့သည်။ မန်ဂျူးအတွက်ကတော့ အစ်ကို့ မျက်နှာ၊ မောင်မျက်နှာမို့ ထားတော့။

အာဂျွန် စစ်အကယ်ဒမီက တစ်ခေါက်တစ်ကျင်းပြန်လာသည့်အခါမှာတော့ မန်ဂျူး သည်ပင်လျှင် အာဂျွန်ကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးသလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ တိတိရိရိ သေသေ သပ်သပ်ရှိလာသော မှတ်ဆိတ် ပါးမြိုင်းမွေးများနှင့် တိုတိုညှပ်ထားသော ဆံပင်ပုံစံကြောင့် ကြည့်ကောင်းလာတာကိုတော့ သူမ ဝန်ခံရမည်ဖြစ်၏။ သည်လိုရောက်လာတော့လည်း မောင်နှမ နှစ်ယောက် ခါတိုင်းလိုမှ အချိန်ပေးနိုင်ပါ့မလားဆိုသည့် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ငြူစုမိခဲ့သေးသည်။ သို့သော် မန်ဂျူးထင်သလို မဟုတ်။ နှမဖြစ်သူ၏စိုးရိမ်စိတ်ကို ငြိမ်းအေးစေခဲ့သည်သာ။ ဝတ်နေ ကျ ပေပေပွပွ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီနှင့် ရေသနတ်ပုဆိုးဟောင်းကိုဝတ်ကာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ပြတင်းပေါက် ကြီးဘေးမှာ ထိုင်ခဲ့သည်။ မောင်နှမနှစ်ယောက် နာရီနှင့်ချိကာ စကားတွေပြောဖြစ်ကြသလို၊ အာဂျွန်ကလည်း ခါတိုင်းလိုပင် ငတ်ကြီးကျမြဲဖြစ်လေရာ မန်ဂျူးက လိမ္မော်သီး၊ သရက်သီး၊ လိုင်ချီးသီး စသည်ဖြင့် သစ်သီးတစ်မျိုးမျိုး သင်သင်ဖျင်ဖျင် လှီးချွတ် ကျွေးရလေ၏။

အာဂျွန်က သူ့တပ်ရင်းဖြစ်သော ပထမ ဂျက်လိုက်ခြေလျှင်တပ်ရင်း^၁အကြောင်း မပြီးနိုင်မစီးနိုင် ပြောပြတတ်သည်။ တပ်ရင်းကြီး ခြောက်ရင်းလောက်ကို လျှောက်ခဲ့သော်လည်း စလျှင်ခရောင်း သူ အမှန်တကယ် ဆန္ဒရှိသည့် တပ်ရင်းကြီးကတော့ တစ်ခုတည်းသာဖြစ်သည်။ ဖတ်စံဂျက် (1stJats) ခေါ်ကြသည့် တပ်ရင်းကြီးဖြစ်၏။ တစ်ပိုင်းက သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဟာဒီ ကလည်း ပထမ ဂျက်တပ်ရင်းကို လျှောက်ထားခဲ့သည်ဖြစ်၍ အမှုထမ်းခွင့်ရရန် သေချာသလောက် ရှိခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဟာဒီက ရှေးခေတ်တပ်မတော်မိသားစုမှ ဆင်းသက်လာခဲ့သူဖြစ်၍ ဟာဒီ၏ ဘိုးအေနှင့် ဖခင်နှစ်ဦးစလုံး ထိုတပ်ရင်းကြီးတွင် စစ်မှုထမ်းခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ခဲ့သည်။ သည်အချက်မှာတော့ အာဂျွန်နှင့် ကွာသည်။ အာဂျွန်မှာ စစ်တပ် အဆက်အသွယ်မရှိ။ အာဂျွန် အတွက် ရနိုင်စရာအကြောင်း မမြင်ခဲ့သည့်အလျောက် စိတ်ညစ်ဖို့ပင် ပြင်ဆင်ထားမိခဲ့သည်။ တပ်ရင်းကြီးက သူ့ကို လက်ခံလိုက်ပြီဆိုသည့် သတင်းကြားလိုက်ရချိန် မှာတော့ အာဂျွန် အပျော်ကြီး ပျော်ခဲ့လေပြီ။

၁ 1stJat Light Infantry



“တပ်ရင်းထဲကို တရားဝင် ညစာသုံးဆောင်ဖို့ အစိတ်ခံရတဲ့နေ့က ပျော်ရတဲ့ အပျော်မျိုးဆိုရင် ငါတစ်သက် အပျော်ဆုံးပဲလို့ တောင် ထင်မိတယ်။ သည်စာကို ရေးနေတဲ့ တစ်ချိန်တည်းမှာ သည်ကိစ္စဟာ နှင့်အဖို့ ဆန်းတော့ဆန်းသားလို့ ထင်မိမယ်ဆိုတာ ငါသဘောပေါက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ ငါ အမှန်ပြောတာပဲ။ လာမယ့် ဆယ့်ငါးနှစ်၊ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက် အထိတော့ သည်တပ်ရင်းဟာ ငါအိုးငါအိမ် ဖြစ်ရတော့မယ်ဆိုတာ နှင့် အောက်မေ့ပါတော့။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ၊ ငါ့အလုပ်မှာ အရာရာ အဆင်မပြေဘူးဆိုတာမျိုး ဒါမှမဟုတ် ဝန်ထမ်းအဖြစ် ရာထူးခန့်အပ်ခြင်း မခံရဘူးဆိုတာမျိုးလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်တာပေါ့ဟာ။ (ဖွဟဲ့ လွဲပါစေ ပယ်ပါစေ)။”

သို့သော်ငြားလည်း ငါ့စိတ်ထဲမှာ သိပ်ကို ကျေနပ်မိတယ်လို့ပြောရင် ဒါ ငါ့တပ်ရင်းကို ပြောတာပဲ။ နှင့် အံ့သြကောင်းအံ့သြရမယ့်ကိစ္စလည်း ရှိသေးတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ အရပ်ဘက်က လူတွေ အမြဲတမ်း ထင်နေကြတာက စစ်တပ်မှာ တပ်မသားလျှင် အရေးသိပ်ကြီးတယ်ပေါ့လေ။ တကယ်တော့ အိန္ဒိယစစ်တပ်မှာ တပ်ရင်းဆိုတာ အမှတ်သညာ စုစည်းမှုသက်သက်ပဲ။ အရောင်တွေ၊ အလံတွေ စသည်ဖြင့်။ ငါတို့တပ်ရင်းကြီးတွေကို ငါတို့ ဂုဏ်ယူကြတယ်ဆိုဦးတော့ သည်တပ်တွေက စစ်ဆင်ရေးဆိုင်ရာ ယူနစ်တွေတော့ မဟုတ်ပေဘူး။ တပ်မကြီးတစ်မရဲ့ လက်အောက်ခံတပ်ရင်းတွေ တပ်အလံ အလံအဖယ်လုပ်ကြတဲ့ အချိန်လောက်မှာသာ စုကြဆိုကြတာ များတာပါပဲ။ သည်လိုဖြစ်ဖို့ကလည်း သိပ်ကို ကြာတတ်တယ်။ ကျန်တဲ့အချိန်ကတော့ တပ်ရင်းမှာ လုပ်ရုံကိုင်ရုံ နေရုံထိုင်ရုံပါပဲ။ တကယ်ပြုသနာက မဟုတ်တာလုပ်တဲ့အစုထဲကိုယ်ပါ ရောယောင်ပါမိရင်တော့ ဒုက္ခရောက်ပြီသာမှတ်တော့။ ငါ့မှာတော့ နောက်တစ်ခါ ကံတစ်ချက် ထလိုက်သေးတာများ ကြောက်ကြောက်စရာပါဟာ။ သည်လို ငါ့နမူ... ငါ့သူငယ်ချင်းဟာဒီက တို့နှစ်ယောက် တပ်ရင်းတစ်ရင်းတည်းကျအောင် ကြိုးနှစ်ပင် တစ်ပြိုင်နက် ဆွဲလိုက်တာလေ။ ပထမတပ်ရင်းရဲ့ တရားဝင်နာမည်က ဝမ်းဝမ်းဂျက်လိုက်အင်ဖန်ထရီ^{၁၁}။ အများကတော့ ငါတို့ကို ဝမ်းဝမ်းဂျက်တွေ^{၁၂} လို့ ခေါ်ကြတယ်။ မကြာခင်ဆိုသလို အမှတ်မထင်တွေ့တတ်တဲ့ စစ်မှုထမ်းဟောင်းကြီး ကာနယ် ဝေါလ်ရပ်စ်ကတော့ သည်တပ်ရင်းရဲ့ ရှေ့အခေါ် 'ရွှင်ရယ်'^{၁၃} လို့ သုံးနှုန်းတုန်းပဲ။ တော်ဝင်တပ်ရင်းပေါ့လေ။ သည်အခေါ်အဝေါ်ကို ရခဲ့တာကလည်း ဇာတ်လမ်းရှိတယ်။ သည်တပ်က မဟာဧည့်တိုက်ပွဲတွေမှာ ရွပ်ရွပ်ခွဲခွဲ အောင်ပွဲခံလိုက်နိုင်တဲ့အတွက် ကမ်းရိုးတန်းဘက်ကိုရောက်လာတဲ့ လော့ဒ်လိတ်^{၁၄} ကိုယ်တိုင်က ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ အထူးအပ်နှင်းလိုက်တဲ့ ဘွဲ့နာမည် 'တော်ဝင်တပ်မ'^{၁၅} တဲ့။

မနေ့က ငါနဲ့ ဟာဒီ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တို့တပ်မက သမိုင်းတစ်လျှောက် ဆွတ်ခူးနိုင်ခဲ့တဲ့ ဂုဏ်ထူးဆောင်ဘွဲ့မည်ရည် အဆောင်အယောင်တွေကို ကြည့်ခဲ့ကြတယ်။ ငါ ကျိန်ပြောဝံ့ပါရဲ့၊ ဂုဏ်ထူးဆောင် ဘွဲ့အမည်စာရင်းကိုက တစ်လံလောက်ရှိလိမ့်မယ်။ ၁၈၅၇ ခုနှစ် တပ်တွင်းသူပုန်ထမှုကြီးဖြစ်ခဲ့တုန်းက သည်တပ်မက အင်္ဂလိပ်သစ္စာတော်ခံတပ်ပဲ။ ဗဟာဒူးရှား^{၁၆} ဖေးရ်^{၁၇} ဆိုတဲ့ စစ်ဘုရင်အိုကြီးခမျာ ဟားမားယွန်းသင်္ချိုင်းဂူထဲက ပုန်းကျင်းထဲ ခိုနေတာကို

၅၁။ 1/1 Jat Light Infantry ၅၂။ 1/1 Jats ၅၃။ Royal
 ၅၄။ Lord Lake ၅၅။ The Royal Battalion ၅၆။ Bahadur Shah Zafar

သည်တပ်ရင်းက တပ်ခွဲတစ်ခွဲက ရအောင် ရှာဖမ်းဆီးခဲ့သတဲ့။ ဒင်နူးနဲ့ နီးလ်တို့ဆိုရင် သည်အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားကြလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျိန်သေပြောရဲတယ်။ သည်ဘုရင်တပ်မဟာ ပြန်လာပြည်သိမ်း တပ်အဖြစ်နဲ့ ဗိုလ်ချုပ် ပရင်ဒါဂတ် ဦးဆောင်ပြီး မန္တလေးမြို့ကို ချိန်စဉ်အတွင်း အောင်ပွဲခံနိုင်ခဲ့လို့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရဲ့ ညာလက်ရုံးတပ်အဖြစ် ကျော်ကြားခဲ့တယ်။

မှန်တာပြောရရင် တွေးရတာတောင် နည်းနည်းတော့ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ရတာလည်း ရှိပါရဲ့။ သည်တပ်မက ရခဲ့တဲ့ဆုတံဆိပ်တွေ စာရင်းကို မြင်စေချင်တယ်။ ဆောမ် (Somme) က ရတဲ့ ဗစ်တိုးရီးယားခရော့စ်^{၁၈} က တစ်ခု၊ မက်ဆိုပိုတေးမီးယားမှာ အာရပ်သူပုန်တွေကို နှိမ်နင်းနိုင်တဲ့အတွက် ရခဲ့တဲ့ စစ်မှုထမ်းကြက်ခြေ^{၁၉} တံဆိပ်က နှစ်ခု၊ တရုတ်ပြည် ဘောက်ဆာသူပုန်ထမှုမှာ တိုက်ခိုက်ခဲ့လို့ ရခဲ့တဲ့ DSO နဲ့ OBE ဘွဲ့တွေက ခြောက်ခု။ တစ်ခါတလေ အိပ်ရာက စောစောနိုးနေမိတဲ့အခါ သည်လိုတပ်က တပ်သားတွေနဲ့လာပြီး အကြောင်းဆုံရလေခြင်းရယ်လို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်တောင် မယုံနိုင်သလို ခံစားမိတယ်။ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ သည်လိုဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ လျော်ညီအောင် နေရပြီဆိုတာ တွေးမိတော့ ဂုဏ်ယူမိသလို မာန်လည်း ကျရသား။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဝမ်းဝမ်းဂျက်မှာ ဟာဒီနဲ့ ငါ ပထမဆုံး အိန္ဒိယလူမျိုး စစ်အရာရှိတွေ ဖြစ်လာတော့မယ် ဆိုတာတွေးမိတိုင်း ဂုဏ်ယူမိရဆဲပါပဲ။ တို့တစ်တွေဟာ တစ်နိုင်ငံလုံးအတွက် အရေးပါ အရာရောက်လာခဲ့ပြီဆိုပေမယ့် အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ တာဝန်ကြီးတစ်ရပ်လို့တော့ ဖြစ်နေတာပေါ့လေ။

အားလုံးထဲမှာ 'ခေါင်' ဆိုတဲ့အချက်ကတော့ ငါတို့တပ်မှာ တော်တော်ကို ရှိကျကျ နေတတ်ထိုင်တတ်တဲ့ လက်ဖက်ခင်းကာနယ်ဘာနဲလဲနဲ^{၂၀} ဆိုတဲ့ အမိန့်ပေးအရာရှိတစ်ယောက် ရှိတယ်။ ရဲဘော်တွေကတော့ သူ့ကို ဘတ်ကီလို့ ခေါ်ကြတယ်။ သူ့ကြည့်လိုက်ရင် စစ်သားနဲ့မတူဘဲ ပါမောက္ခနဲ့ ပိုတူသေးတယ်။ သူက ငါတို့ အကယ်ဒမီကို နှစ်ခါလောက် လာပို့ချဖူးတယ်။ စစ်တပ်သမိုင်းလို အကြောင်းအရာကိုတောင် စိတ်ဝင်စားအောင် ပို့ချနိုင်တဲ့ ဆရာကောင်းတစ်ယောက်ပါပဲ။ သူက စစ်ဆင်ရေးဆိုင်ရာ ပိဇ္ဇာတစ်ယောက်ဆိုလည်း ဟုတ်ရဲ့။ ရဲဘော်တွေက သိပ်ချစ်ကြတယ်။ သည်တပ်ကို ဘုရင်တော်ဝင်တပ်မလို့ ခေါ်ကြစဉ်ကာလတွေကတည်းက သူ့မိသားစုက ဝမ်းဝမ်းဂျက်ကို ရောက်နေခဲ့ကြတာပါ။ သူ မသိတဲ့နာမည်တစ်ခုရဲ့ အခြေခံအချက်အလက်တွေကို သိနေတာတော့ ငါလည်း မတွေးတတ်ဘူး။ နာမည်တွေသာ မသိရှိရမယ်၊ ဘယ်စု ဘယ်ဒေသက လာတယ်၊ ဘယ်သူ့သမီးနဲ့ ရတယ်။ မင်္ဂလာကြေး ဘယ်လောက်ရတယ် ဆိုတာအစ သူသိတယ်။ ငါက နောက်ပေါက်အငယ်ထဲကဆိုတော့ ငါ့အကြောင်း သိမသိတော့ သေသေချာချာ မပြောနိုင်ဘူး။ သည်ကနေ့ည ပျိုးဥယျာဉ်မှာ ဧည့်သည်ည^{၂၁} ရှိလေတော့ ငါ့သူငယ်ချင်း ငါ့အကူ ရဲဘော်သစ်ကလေးက ငါ့ခါးစည်းစကို မီးပူတိုက်ပေးနေခဲ့တယ်။ ညစာစားအခါ ငါ့အကူကို ဝတ်ရမယ့်အချိန်မှာ သူ ငါ့ကိုကြည့်နေခဲ့တယ်။ သူ့နာမည်က ကီရန်းဆင်းတဲ့။ သူ့ကို ငါရတာ သိပ်တော့မကြာသေးဘူး။ လူက ငါးဖောင်ရိုးခြောက်။ တည်တည်တံ့တံ့တော့

၅၇။ Victoria Cross
 ၅၈။ Military Cross
 ၅၉။ Lieutenant, Colonel Buck-Land
 ၆၀။ Guest Night: ကလပ်တွေ အသင်းအဖွဲ့တွေမှာ အဖွဲ့ဝင်တွေက ဧည့်သည်ခေါ်ခွင့်ပြုတဲ့ည

ရှိပါရဲ့။ ရောက်စက သိပ်မစွဲလောက်ဘူးထင်ခဲ့ပေမယ့် နောက်တော့ ကောင်းကောင်းဖြစ်ပါ တယ်။ ဒေါ်လေး ဥမ္မာဒေဝီ ငါ့ဆီလှမ်းပို့လိုက်တဲ့ အိုဟင်နရီရဲ့ဝတ္ထုတိုစာအုပ်ကို နှင် မှတ်မိသေး လား။ တစ်ညတော့ အဲသည့်စာအုပ်ကို အိပ်ရာဘေး ထားခဲ့တယ်။ ငါ အခန်းထဲဝင်လာတော့ ကိရိန်းဆင်းက ပိုင်စိုး ပိုင်နင်း ငါ့စာအုပ်ကို သဲကြီးမဲကြီး ဖတ်လိုက်လို့။ ငါလည်းတွေ့ရော ပိုင်ယာလက်စကကို ဝက်ဝံတစ်ကောင်က ကုတ်ခြစ်နေသလို မျက်နှာကြီး မှုန်နေလိုက်ပုံများ။ ငါ့စာအုပ်ကို ခိုးဖတ်တာ အမြင်ခံလိုက်ရတော့ ကြောက်စိတ်နဲ့ ဂယောက်ဂယက်ဖြစ်နေပုံလည်း ပေါ်ရဲ့။ ရပ်နေလိုက်တာ ကျောက်ရုပ်ကြီးကျလို့။ ဒါနဲ့ ငါက အိုဟင်နရီရဲ့ 'လည်ဆွဲ' ဝတ္ထုထဲက ပျောက်သွားတဲ့ လည်ဆွဲအကြောင်း ပြောပြတယ်။ ငါက ဟိန္ဒူစတန်နီ ဘာသာပြန်ထားတဲ့ စာမျက်နှာတွေကို လှန်လှောနေတုန်းမှာ သူကတော့ စစ်ခုံရုံးရှေ့ ရောက်နေရသလို တောင့်တောင့် ကြီးရပ်ရင်း နံရံကို စိုက်ကြည့်နေလေရဲ့။ ပြီးလည်းသွားရော ငါက စစ်ရေးပြကွက်မှာ အော်တဲ့ အသံမျိုးနဲ့ သူ့ကို ငေါက်မေးလိုက်တယ်။ 'ကိရိန်းဆင်း၊ သည်စာတိုကွက်စာတိုလမ်းကို ဘယ်လို ထင်သလဲ' ဆိုတော့ သူက 'သိပ်ကို သနားစရာကောင်းတဲ့ စာတိုလမ်းပါ ခင်ဗျာ' တဲ့။

သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပိုင်းနေတယ်ဆိုတာ ငါ ကျိန်ပြောဝံ့တယ်။ မှတ်ဆိတ်နဲ့ မျက်လုံး သွေးချည်သမ်းနဲ့ဆိုပေမဲ့ သိပ်ကို ခံစားတတ်တာပါလား။ ဒါကြောင့် အင်္ဂလန်ကလူတွေ ပြောကြတာနေမှာ။ သည်လို သဘောမနေကောင်းတဲ့ နူးညံ့သူတွေကို စိတ်သာချနေတဲ့။ သစ္စာအရာမှာ သူတို့ကို အားထားတဲ့။ မလူးသာမလွန်သာ အကျပ်အတည်း ဆိုက်ချိန်မှာ ကိုယ့်ဘေးမှာ ရှိရမယ့်လူမျိုး ဆိုတာလေ။

* * *

အာဂျွန်းရေးလိုက်သည့်စာက ရုပ်ရှင်အစမ်းရိုက်ကူးရေးနှင့်ပတ်သက်သည့် စိတ်ကူးကို ပြန်စဉ်းစားဖို့ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ မိုင်ထောင်ချီဝေးသော အစ်ကိုဖြစ်သူက ဝီစကီ သောက်နေသည်။ အရာရှိစားရိပ်သာမှာ စားသောက်ရသည်။ ညစာစား ဝတ်စုံကို မီးပူတိုက်ပေးသည့် အကူ ရဲဘော်ရှိသည်။ ကာလကတ္တားတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သူ သူ့မအဖို့ တစ်လျှောက်လုံး နေခဲ့ရသည့် အခန်းထဲမှာပဲရှိနေရသည်။ ခုနစ်နှစ်သမီးအရွယ်ကတည်းက ဆံပင်ကို ကျစ်ဆံဖြိုးကျစ်ရတာ နှင့် ပြီးခဲ့သည်။ အဆိုဆုံးကတော့ အိမ်လွမ်းစိတ်ကလေးပင် ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် မထား နိုင်သော အာဂျွန်း၏ နေတတ်မှုကိုဖြစ်သည်။

အခုတော့လည်း မန်ဂျူးတစ်ယောက်တည်းရှိနေရပြီ။ သည်လိုဆိုတော့လည်း သူမ ကိုယ်တိုင် ရှေ့ဆက် ဘာများလုပ်ရပါ့မလဲဆိုတာ တွေးရတော့မည့်သင်္ဘော ရှိလာခဲ့သည်။ မိခင် နှင့်ပတ်သက်လို့တော့ သမီးပျို၏မိခင်ပီပီ သူမ၏ရှေ့ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသာ ဆိုတာ သိထားခဲ့ပါ၏။ အရွယ်ကလေး ရောက်လာသည့် မိန်းမသားဆိုတော့လည်း မိဘက နေရာချ စီမံသည့် ယောက်ျားသားတစ်ယောက်ယောက်၏ ဇနီးမယားအဖြစ် ထွက်တော်မူနန်းက ခွာရတော့မည့်ကာလ မဝေးတော့ပြီဆိုတာလည်း နားလည်ပါ၏။ ချွေးမလောင်း ရှာကြကုန်သော သတို့သားရှင် မိခင်နှစ်ယောက်ပင် မန်ဂျူးကို လာကြည့်ခဲ့ကြပြီးပြီ။ ယောက်ျားလေးရှင် မိခင် တစ်ယောက်ကဆိုလျှင် ဆံပင်တုများ စွပ်ထားလေသလား မသင်္ကာစိတ်ဖြင့် မန်ဂျူးဆံပင်တွေကို

မသိမသာ ဆွဲဆောင့်ကြည့်ခဲ့သေးသည်။ အခြားတစ်ယောက်ကတော့ မြင်းကြည့်သလို မန်ဂျူး ကို သွားတွေ ဖြုတ်ခိုင်းသည်။ 'တောက်'ခေါက်ခိုင်းသည်။ နောက်ပိုင်းမှာ မန်ဂျူးမိခင်ကပဲ တောင်းတောင်းပန်ပန် လှန်လွှတ်လိုက်ရသည်။ သည်လိုအဖြစ်မျိုး မှောက်ထပ် အခါခါဖြစ်မလာ ဖို့ ဆိုတာလည်း မန်ဂျူးဘက်ကတော့ မစွမ်းသာပါ။ အခုအဖြစ်က ချွေးမလောင်း ရှာပုံတော် ဖြစ်စဉ်ကြီး၏ အပိုင်းတစ်ပိုင်းသာ ရှိသေးသည်။ မန်ဂျူးကတော့ ရှေ့မှာ အတိဒုက္ခတွေ ရှိလာ တော့မှာကိုလည်း သိထားပါ၏။

မန်ဂျူးခမျာ ဒါရိုက်တာ၏ဖိတ်ကြားစာကို မျက်စိရောက်ရပြန်သည်။ ရုပ်ရှင်စတူဒီယို က သူမ နေ့စဉ် ကောလိပ်ကျောင်းသို့ သွားရာ အမှတ် ၄ ဓာတ်ရထားလမ်း အဆုံးဖြစ်သော 'တိုလီဂန်ဂီး' ဘက်မှာ ရှိသည်။ သည်တော့ သူမသွားရမည့်ခရီးက လားရာတခြား ဖြစ်ရပြန် ၏။ သိပ်တော့ ဝေးလှသည်မဟုတ်။ အကျိုးအကြောင်းသိရအောင် သွားတော့ကြည့်လိုက်ဦး မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

တကယ်တမ်းသွားမည်ဆိုပြန်တော့ လက်ငင်းပြဿနာတွေက များလှသည်။ ဆိုပါတော့ သွားပါပြီတဲ့။ ဘာတွေ ဝတ်စားသွားရမှာလဲ။ သူ့များမင်္ဂလာဆောင်တွေ သွားရတိုင်း ဝတ်နေကျ 'ဘနားရာဆီး' ပိုးဆာရီတစ်ထည်ကောင်းကလည်း မေမေသေတ္တာထဲမှာ။ သည်ဆာရီ ထုတ်ဝတ် ပါရစေဆိုပြန်တော့ မအေလုပ်သူက မိနစ်ပိုင်းအတွင်း အဖြစ်မှန်ပေါ်အောင် ညစ်ထုတ်နိုင်လိမ့် မည်။ ဒါဆို ရုပ်ရှင်ကိစ္စလည်း ပျက်ရဖို့သာရှိမည်။ နောက်တစ်ချက်က ကြက်သွေးရောင်နှင့် ရွှေရောင် တဖျပ်ဖျပ် တောက်ပနေသည့် ဘနားရာဆီးပိုးဆာရီကို နေ့ခင်းကြောင်တောင်ဝတ် ထွက်လာသည် ဆိုအံ့။ လူတွေဘာပြောကြမလဲဆိုတာလည်း တွက်ရသေးသည်။ မေမေမသိ အောင် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ထွက်လာနိုင်ခဲ့သည်ပဲထားပါဦး။ လမ်းမဆုံးခင်မှာပဲ အိမ်နီးချင်းတွေ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ရှိကြရောမည်။ ဒါရိုက်တာကသာ လျှပ်ပေါ်လော်လီ ဖက်ရှင်ကျကျ မင်းသမီးတစ်လက် လိုချင်မှတော့ ကောလိပ်ကျောင်းသူကို လာရောက် ရှာဖွေနေစရာအကြောင်း မမြင်ဟု မန်ဂျူး ဆုံးဖြတ်သည်။ သူမဝတ်နေကျ ချည်ထည်ဖြူ ဆာရီတွေထဲက မန်ကျည်းစေ့ ကွက်စိမ်းကလေးတွေ ဖောက်ထားသော ခပ်ကောင်းကောင်းတစ်ထည်ကို ရွေးလိုက်သည်။ သည် ကိစ္စ အဆင်ပြေသလိုလိုရှိပြန်တော့ နောက်ထပ်ပြဿနာတွေ ဆက်တိုက်ပေါ်လာခဲ့ပြန်ပါ၏။ မိတ်ကပ်ကကော၊ ပေါင်ဒါကကော၊ နှုတ်ခမ်းနီကကော၊ ရေမွှေးကကော။

မနက်လင်းပြီ။ မန်ဂျူး ကြိုတွက်ထားသလို အရာရာ အဆင်မပြေဖြစ်ရသည်။ မန်ဂျူး ဇတ်ရန်ရွေးထားသည့် ဆာရီက ဒိုဘီဆိုင်က ပြန်မလာသေး။ သည်တော့ နောက်တစ်ထည်ရွေး ခေါ့။ နောက်ရွေးသည့်ဆာရီက ဟောင်းလှပြီဆိုတော့ အပြီရကလေးမှာ စက်နင်းပြီး ဖာထားရ သည်။ အမွှေးအမင်တွေက နေသားတကျမရှိ။ ဆာရီအောက် ထိုးသိပ်ထည့်ထားသော်လည်း ဆာရီအနားစက ဟိုကထွက်၊ သည်ကထွက်။ အိမ်က ထွက်ခါနီး ဆုကလေးပန်ချင်သေးသည်နှင့် ဘုရားခန်းကို ဝင်လာခဲ့သည်။ မင်းသမီးရွေးပွဲမှာ အရွေးချယ်ခံရဖို့ ဆုတောင်းသည်မဟုတ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် စိတ်တွေ လေတားမျိုးမရှိဘဲ နောက်ထပ်ရင်ဆိုင်ရမည့် နာရီအနည်းငယ်လောက်ကို များစွာချာမောမော လွန်မြောက်နိုင်ရေးသာဖြစ်သည်။ ဘုရားခန်းကအထွက် အမေဖြစ်သူက ရိပ်စားမိသွားသည်။

“မန်ဂျူး ညည်းကိုး။ ဘုရားခန်းထဲ ဘာများဝင်လုပ်နေတာတုံး၊ ဘုရားမက်ရအောင် ဘာသောကတွေများ ရှိနေလို့ပါလိမ့်အေ”

မိခင်က မန်ဂျူးမျက်နှာကို မယုံသင်္ကာစိတ်ဖြင့် စူးစူးကြည့်သည်။

“ပေါင်ဒါတွေကလည်း တစ်ကိုယ်လုံး ကြိုင်လို့ပါလား သမီးရဲ့ ဒါ ကျောင်းသွားမယ့် အဝတ်အစားကော ဟုတ်ရဲ့လား”

မန်ဂျူးက သန့်စင်ခန်းမှာ အလွန်အကျွံဖြစ်နေတာတွေ ဖျက်တော့မည့်ပုံ ဖမ်းကာ အသာလျှိုထွက်လာခဲ့သည်။ ဓာတ်ရထားမှတ်တိုင်ဘက် ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာခဲ့သည်။ မစီးရမည့် ဓာတ်ရထားကို စောင့်ရမှာဆိုတော့ အိမ်နီးပါးချင်းတွေ မတွေ့စေချင်။ သည်တော့ မျက်နှာကလေးချ၊ ဆာရီကို ကွင်းခတ်ပြီး ခေါင်းခြံထားခဲ့သည်။ သူမကိုယ်သူမ လုံခြုံအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့ပြီထင်ကာ လျှောက်လာစဉ်မှာပင် ကန်လမ်း ပရဆေးဆိုင်ဘက်ဆီက နိုင်ဒူးဘာဘူ ထွက်လာတာနှင့် သွားတိုးတော့သည်။

“ဟဲ့...မန်ဂျူးကလေးမဟုတ်လား”

နိုင်ဒူးဘာဘူက ဝတ်ထားသည့် ဒိုတီကို ဆွဲတင်သည်။ ခါးတစ်ဝက်ချိုးကာ ဆာရီကွယ်ထားသော မန်ဂျူး မျက်နှာကို မော့ကြည့်သည်။

“ဟဲ့...ဘယ်နှယ်ကြောင့် လမ်းတလွဲမှာ လာပြီ၊ ဓာတ်ရထားစောင့်နေတာတုံး၊ သည်လမ်းအတိုင်းလိုက်ရင် တိုလီဂန်ဂီးမှာ လမ်းသွားဆုံးမှာပေါ့”

မန်ဂျူးက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားသည့် အမူအရာကို ထိန်းလိုက်ရင်း အဒေါ်တစ်ယောက်ဆီသွားရန်ရှိ၍ သည်ဘက်လမ်းကို လာစောင့်ရကြောင်း ဇာတ်လမ်းထွင်လိုက်ရသည်။

“ဪ...အေး”

ဗိန္ဒောဆရာကြီးက ခေါင်းကုတ်သည်။

“ဒါဆိုလည်း ငါ့ဆိုင်ထဲ ဝင်စောင့်ပါတော့လား။ နေပူကြီးထဲ မတ်တတ်ရပ်မနေသင့်ဘူးကွယ်”

“အဆင်ပြေပါတယ် ဘကြီးရဲ့။ ကျွန်မအတွက် မပူပါနဲ့၊ ဘကြီးသာ ဆိုင်ကို ပြန်ပါ။ နေပူတယ်”

“ဟုတ်ပါ...ဟုတ်ပါ”

ဗိန္ဒောဆရာကြီးလည်း ခေါင်းကိုကုတ်ရင်း တခြားဘက် လှည့်ထွက်သွားသည်။ သို့သော် တအောင့်လောက်နေတော့ ကုလားထိုင်တစ်လုံးဆွဲလာသည့် တပည့်တစ်ယောက်နှင့်အတူ ပြန်ရောက်လာပြန်လေ၏။

“ကိုင်း ကိုင်း...ငါ့ခြေ၊ သည်မှာနေမှဖြစ်မယ်ဆိုတော့လည်း ထိုင်မှ ကောင်းမှာပေါ့”

တပည့်ဖြစ်သူက ကုလားထိုင်ကို ဟန်ပါပါအောင် သုတ်ပေးရင်း ဓာတ်ရထား မှတ်တိုင်ဘေးမှာ ကုလားထိုင်ချခင်းပေးသည်။ မန်ဂျူးကတော့ ငြင်းဆန်တာထက် လိုက်လျောလိုက်တာက ပိုကောင်းပါတယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်သည်။ ဖုန်တသောသော ဓာတ်ရထားမှတ်တိုင်ဘေးက ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ မန်ဂျူး နန်းထိုင် ထိုင်လိုက်ရတော့သည်။ ခဏနေတော့ ကြောက်စရာကောင်းလှ

သော အခြေအနေကြီး ဆိုက်လာခဲ့ပြီ။ လူအုပ်ကြီးက မန်ဂျူးထိုင်နေသော ကုလားထိုင်ကို ဝိုင်းအုံလာကြကာ စိုက်ကြည့်နေကြခြင်းကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

“ရွှင်းတို့ သမီးလေးလေ”

ဗိန္ဒောဆရာကြီးက လူအုပ်ကြီးကို ရှင်းပြနေသည့်အသံကို ကြားနေရသည်။

“လမ်းမကြီးအောက်ဘက်မှာ နေတာကောကွ။ အိမ်ကလည်း အဲသည့်မှာပဲ။ တိုလီဂန်ဂီးက အဒေါ်ဆီ သွားမလို့တဲ့လေ။ ကောလီဝဲကျောင်း လစ်လာတာ”

သည်လိုနှင့် ဓာတ်ရထားဆိုက်လာလို့ မန်ဂျူး စိတ်အေးရသည်။ ဆေးဆရာကြီးနှင့် တပည့်ဖြစ်သူတို့ကပဲ ရထားပေါ် ဦးဆုံးတက်နိုင်ရန် လူအုပ်ကြီးကို ထိန်းပေးထားကြသည်။

“ညည်းအမေကို ငါ စာတိုကလေးတစ်စောင် ရေးပို့လိုက်ပါဦးမယ်၊ မန်ဂျူးတော့ တိုလီဂန်ဂီးကို ဘေးကင်း ရန်ကင်း သွားပြီဆိုတဲ့အကြောင်း သိရအောင်လို့”

“မလုပ်ပါနဲ့ ဘကြီးရယ်...တကယ်မလို့လို့ပါ”

မန်ဂျူးက စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် လက်တွေကို ဖျစ်ညှစ်နေမိသည်။ ဗိန္ဒောဆရာကြီးကလည်း နားကို လက်ကာရင်း ပြန်အော်သည်။

“အေးပါ... ငါ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ညည်းအမေဆီ ရောက်အောင်ပို့ပေးမယ် ကြားလား။ ဒါလောက်များတော့ ဒုက္ခမခေါ်ပါဘူး။ ရပါတယ်”

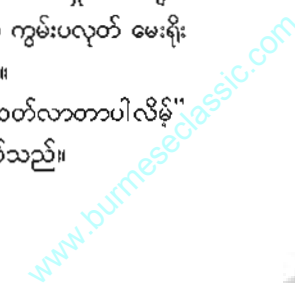
မကောင်းသောအတိတ်နိမိတ်ဖြင့် စခဲ့ရသော မန်ဂျူးခမျာ စတူဒီယိုရောက်လာတော့လည်း စိတ်ဒုက္ခ မလွတ်ချင်။ စတူဒီယိုဆိုလို့ ဂရင်းဟိုတယ်လို ဒါမှမဟုတ် မက်ထရီစီနီမာလို ကြီးကျယ်ခမ်းနားလိမ့်မည် ထင်ခဲ့သည်။ ပါးလမ်းမကြီးပေါ်က နေကာမိုးကာတပ် စားသောက်ဆိုင်ကြီးတွေလို မီးပွင့်မီးရောင် ထိန်ထိန်ရဲရဲ တောက်စားနေလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ သူမဝင်လာခဲ့သည့် အဆောက်အအုံကတော့ ကုန်လှောင်ရုံလိုလို စက်ရုံလိုလို သွပ်ပြားမိုး ရုံကြီးတစ်ရုံနှင့်ပင် တူသေးသည်။ အတွင်းမှာ လက်သမားများနှင့် အလုပ်သမားခေါင်းများ အလုပ်လုပ်နေကြသည်။ ပတ္တမြား နောက်ခံကားကြီးကို ပင့်တင်ချိတ်ဆွဲနေကြသည်။ ဝါးငြမ်းတွေ ဆင်နေကြသည်။

အစောင့်တစ်ယောက်က မန်ဂျူးကို မိတ်ကပ်လိမ်းခြယ်ခန်းဘက်ကို ခေါ်လာခဲ့သည်။ ရွာတိုက်ထားသော လက်ဖက်ခြောက်ပုံးကြီးတွေကို အသားနံရံဖွဲ့ထားသော ပြတင်းပေါက်မပါသည့် ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း အခန်းကလေးဖြစ်သည်။ အတွင်းမှာ မိန်းမကြီးနှစ်ယောက် ရှိကြသည့် ဖြစ်ရာ ခပ်ယိုင်ယိုင်ကုလားထိုင်တွေပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ကြရင်း ကွမ်းဝါးလျက်ရှိကြလေ၏။ မိန်းမကြီးနှစ်ယောက်ဝတ်ထားသော ပါးလှုပ်လှုပ်ဆာရီတွေက နောက်ဘက်ရှိ လင်းကျင်းနေသော မှန်ချပ်ကြီးတွေထဲမှာ တောက်ပနေကြသည်။ မန်ဂျူးဝင်လာတာကို ကွမ်းပလုတ် မေးရိုးတလှုပ်လှုပ် စည်းချက်ညီညီ ဝါးကြရင်း မေးစင်းစင်း ကြည့်နေကြလေ၏။

“ဘယ်လိုကြောင့်များ သည်တစ်ယောက်က သူနာပြုဆရာမလို့ ဝတ်လာတာပါလိမ့်”

မိန်းမတစ်ယောက်က အခြားတစ်ယောက်ကို လှမ်းရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဆေးရုံသွားရမယ်ထင်လို့နေမှာပေါ့အေ”



မိန်းမနှစ်ယောက်က တစ်ခုပုံရယ်ကြရင်း မန်ဂျူးလက်ထဲ ဆာရီတစ်ထည် ထည့်ပေးသည်။ ပန်းနုရောင် အနားပတ်များပါသော ခရမ်းရင့်ရောင် ဝိုးဆာရီတစ်ထည်ဖြစ်သည်။

“ကိုင်း...လဲလိုက်ဦး”

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ”

မန်ဂျူးက အရဲကိုးကာ ခံတန်တန်ပြန်မေးသည်။

“ညည်းနဲ့လိုက်ဖက်တဲ့အရောင်လေ၊ ဝတ်လိုက်ပါ”

မိန်းမတစ်ယောက်က အသိရခက်သော ပြတ်တောင်းတောင်းအသံဖြင့် ဖြေသည်။ မန်ဂျူးက အဝတ်အစားလဲရမည်နေရာကို ဝှေ့ကြည့်သည်။ မရှိ။ မိန်းမတစ်ယောက်က ငေါက်သည်။

“ဟဲ့...ဘာစောင့်နေတာလဲ၊ မြန်မြန်လဲလိုက်လေ၊ ဒါရိုက်တာက သည်ကနေ့ အရေးတကြီး ဧည့်သည်တွေ့ဖို့ ရှိတယ်၊ ညည်းကို စောင့်နေမှာ မဟုတ်ဘူး”

အရွယ်ရောက်ပြီဆိုကတည်းက လူရှေ့သူရှေ့ အဝတ်အစား မလဲခဲ့ဖူးသော မန်ဂျူးအဖို့ အခက်တွေ့နေရသည်။ မန်ဂျူးက မိခင်ရှေ့မှာပင် အဝတ်အစားလဲခဲ့သူ မဟုတ်။ ကွမ်းတွေ တဖွားဖွားဝါးနေကြသည့် သည်မိန်းမနှစ်ယောက်၏ အကြည့်စူးစူး မျက်လုံးတွေအောက်မှာ လဲရတော့မှာပါလားဆိုသည့် အသိကြောင့် ခြေထောက်များပင် ခဲသွားခဲ့သည်။ သည်နေရာအထိ အရဲစွန့်လာရသူအဖို့ သတ္တိတွေ ယိုကျသွားခဲ့သည်။

“လုပ်ပါဟဲ့ မြန်မြန်၊ ဒါရိုက်တာက ဇာတ်ကားအတွက် ငွေထုတ်ပေးမယ့် သူဌေးကို ခေါ်လာတော့မှာ၊ သူက ညည်းကို စောင့်နေမှာမဟုတ်ဘူး၊ သည်နေ့တော့ အာဂတွေ့ချည်းပဲဟေ့”

မိန်းမတစ်ယောက်က မန်ဂျူးလက်ထဲက ဆာရီကို ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် ဆွဲယူကာ အဝတ်တွေကို ဆွဲချွတ်ရင်း လဲစေခဲ့သည်။ မနီးမဝေးတစ်နေရာမှာ ကားတစ်စီးဆိုက်သည်။ ခရီးဦး ကြိုဆိုနေကြသည့်အသံတွေလည်း ကပ်ပါလာခဲ့သည်။ တစ်ယောက်က တံခါးပေါက်ဆီကို လှမ်းအော်လေ၏။

“ဧည့်သည်ရောက်လာပြီဟေ့...၊ လုပ်စမ်း၊ ဒါရိုက်တာက ခုချက်ချင်းခေါ်လိမ့်မယ်”

မိန်းမနှစ်ယောက်က တံခါးဆီပြေးကြကာ ဧည့်စိမ်းကို ချောင်းကြည့်ကြသည်။

“မှတ်ဆိတ်တွေနဲ့ဆိုတော့ သိပ်အရေးပါတဲ့ပုံ မပေါ်ဘူးလား”

“ဝတ်စုံလည်း ကြည့်ဦးလေ၊ တကယ် ဝတ်ကောင်းစားလှတွေ့ချည်းပဲ”

မိန်းမနှစ်ယောက်က တစ်ခုပုံရယ်ကြရင်း ပြန်လှည့်လာကြပြန်ကာ မန်ဂျူးကို ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ခိုင်းသည်။

“တစ်ချက်ကလေး ကြည့်ရုံနဲ့ ဘယ်လောက်ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ ပြောနိုင်ပါရဲ့”

“အင်း...ငါ့ကို ယူမယ်ဆိုရင်တော့”

“ညည်းကို...၊ ငါ့ဆို ထားပါတော့”

မန်ဂျူးကတော့ ဝေခွဲရခက်သောအကြည့်ဖြင့် မှန်ကိုသာ တွေ့တွေ့ကြီး ငေးကြောင့်နေမိ သည်။ မိန်းမနှစ်ယောက်၏မျက်နှာတွေက မှန်ထဲမှာ စက်ဆုပ်စရာကောင်းလောက်အောင်

ကြီးမားနေသလို ဖြစ်နေသည်။ သူတို့၏ လှောင်ရွံ့ရွံ့နှုတ်ခမ်းတွေကလည်း အရွယ်ရော သဏ္ဍာန်ပါ အချိုးမကျဘဲ ရှိနေလေ၏။ ခပ်စူးစူး လက်သည်းများဖြင့် ဦးရေခွံကို ကုတ်ခြစ်ခြင်း ခံရသည့်အခါမှာတော့ မန်ဂျူး အော်လိုက်တော့သည်။

“ရှင်တို့ ဘာလုပ်တာလဲ”

“သန်း ရှိမရှိ ရှာတာ”

“ဘယ်လို...၊ သန်းရှာတာ ဟုတ်လား။ ကျွန်မမှာ သန်းမရှိဘူး”

မန်ဂျူးက ဒေါသတကြီးအော်လိုက်သည်။

“နောက်ဆုံးတစ်ကောင်ပါအေ၊ သူ့ခေါင်းပေါ်မှာ မရှိတော့ပါဘူး”

“ရှင်တို့က ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

မန်ဂျူးက အကဲကလေးစမ်းရင်း ပြန်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“သူဝတ်လိုက်ကတည်းက ဆာရီပေါ်မှာ သန်းတွေ တရွရွရှိနေကြတဲ့ဟာကို”

“ဘာ...ဆာရီပေါ်မှာ ဟုတ်လား”

မန်ဂျူးက ခြစ်အော်လိုက်ရင်းက ကုလားထိုင်ပေါ်က ခုန်ထွက်လိုက်သည်။ မိန်းမနှစ်ယောက်ပေးထားသည့် ဆာရီကို ဆုတ်ဖြဲဖို့ ကြိုးစားနေခဲ့သည်။ မိန်းမနှစ်ယောက်ကတော့ အူပေါက်အောင် ရယ်ကြလေသည်။

“ကျီစားတာပါအေ...ဒါက တစ်ထည်ပါ၊ သည်ဆာရီ မဟုတ်ပါဘူး”

မန်ဂျူးလည်း စဉ်တော့သည်။

“ကျွန်မ အိမ်ပြန်ချင်လှပြီ၊ ပြန်ပါရစေတော့...။ သူတို့ရှေ့လည်း ထုတ်ပြမနေပါနဲ့တော့ရှင်”

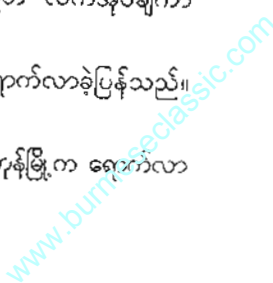
“သည်ကို ရောက်လာကြသူတိုင်းက သည်လိုပြောကြတာချည်းပဲ။ ပြီးရင်တော့ တစ်သက်လုံး နေကြရော”

မိန်းမနှစ်ယောက်က မန်ဂျူးကို တစ်ဖက်တစ်ချက်တွဲကာ မီးရောင်လှေ ထိန်ညှိနေသော စတူဒီယို သီးသန့် နေရာကို ခေါ်လာခဲ့ကြသည်။ သည်အခိုက်အတန့်မှာတော့ မန်ဂျူးစိတ်တွေ ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ အထိတ်တလန့်ဖြစ်မှုက ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေစေခဲ့သည်။ သူမ၏ငိုချင်စိတ်ကို တောင်ထားရသည်။ ဆာရီကို ခေါင်းပေါ် လွှားတင်လိုက်ပြီး မျက်လုံးတွေက ကြမ်းပြင်ကွက်ကွက်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ချက်ချင်းလိုလိုပင် ပြောင်လက်အောင် တိုက်ထားသည့် ရှူးဖိနပ်တစ်စုံက သူမ၏ မြင်ကွင်းအဝန်းအဝိုင်းကလေးထဲ ပေါ်လာခဲ့သည်။ ဒါရိုက်တာ၏ မိတ်ဆက်စကားကို ကြားနေရသော်လည်း မော့မကြည့်ဘဲ လက်အုပ်ချီကာ ‘မင်္ဂလာပါရှင်’ လို့ ခပ်တိုးတိုး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဒုတိယ ရှူးဖိနပ်တစ်စုံ အနားကို ရောက်လာခဲ့ပြန်သည်။

ဒါရိုက်တာအသံက တည်ငြိမ်စွာ ပေါ်လာပြန်၏။

“သည်ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းကြီးပါ။ ရန်ကုန်မြို့က ရောက်လာတဲ့ မစ္စတာနီလားဒရီးရာဟားပါ”



မန်ဂျူး မော့ကြည့်လိုက်သည်။ နာမည်ခေါ်သံကိုသာ မကြားလိုက်ရလျှင် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါမှန်းပင် သိလောက်စရာမရှိ။ မန်ဂျူးကိုယ်တိုင် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက နီးလ် ကိုရော ဒင်နူးကိုပါ တွေ့ခဲ့ဖူးပါ၏။ ထိုစဉ်က သူတို့နှစ်ယောက် မိခင်ဖြစ်သူနှင့်အတူ အိမ် အောက်ထပ်ရှိ ဒေါ်လေးဥမ္မာစီမှာ တည်းခိုခဲ့ကြဖူးသည်။ သို့သော် မုတ်ဆိတ်မည်းမည်းနှင့် ကောင်းပေဆိုသည့် ဝတ်စုံဝတ်ထားသော နီးလ်ကတော့ ယခင်နှင့် လုံးလုံးကြီး ခြားနားနေခဲ့ပြီ။

“နီးလ်...ဟုတ်ရဲ့လားရှင်”

သူက ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းပွင့်လျက်က အသံတစ်ချက် မထွက်မိဘဲ မန်ဂျူးကို စိုက်ကြည့်နေမိလေသည်။ မမှတ်မိလို့ မဟုတ်ပါ။ စကားပြောနိုင်စွမ်း မရှိလောက်အောင် အံ့ဩရတာက သူတွေ့ခဲ့ဖူးသမျှ၊ စကားပြောခဲ့ဖူးသမျှသော မိန်းကလေးတွေထဲမှာ အလှဆုံး မိန်းကလေး ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပင်။

“နီးလ် ဟုတ်ပါတယ်နော်၊ ကျွန်မကို မမှတ်မိဘူးလား၊ ကျွန်မ မန်ဂျူးလေ၊ ဥမ္မာဒေဝီ တူမ”

နီးလ်က သူ့နာမည်ကိုပင် သူမေ့နေသလို မယုံနိုင်မှုမျိုးဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

မန်ဂျူးက နီးလ်အပါး ရုတ်တရက်ကပ်လိုက်ရင်း သူမလက်မောင်းများဖြင့် ရစ်သိုင်း လိုက်သည်။

“နီးလ်ရယ်”

နီးလ်၏ဝတ်စုံပေါ်မှာ သူမ မျက်ရည်များနှင့် ပွတ်နေမိပါ၏။

“အိမ်ပြန်ပါရစေတော့၊ ခေါ်သွားပါတော့”

* * *

မန်ဂျူး အိမ်ပြန်ရန် အဝတ်အစား ပြန်လဲရသည့်အခန်းကတော့ စောစောကအခန်း မဟုတ်တော့ပါ။ စောစောက မိန်းမနှစ်ယောက်ကတော့ မန်ဂျူးကို ရှိခိုးဦးတင် ဂရုစိုက်ကြလေ၏။

“သူဌေးကို သိတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မတို့ကို မပြောတာလဲ”

မန်ဂျူးကတော့ ရှင်းပြခြင်းအားဖြင့် အချိန်မဖြုန်းတော့။ အဝတ်အစား ကပျာကသီ လဲကာ တံခါးပေါက်ဘက် ထွက်ခဲ့သည်။ နီးလ်က အပြင်မှာရပ်ထားသော သူ့ကားသစ်ကြီးဘေးမှာ စောင့်နေခဲ့သည်။ မန်ဂျူးကို တံခါးဖွင့်ပေးသဖြင့် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ကားက ခရမ်း နှင့် သားရေစိမ်းနဲ့ ရနေလေ၏။

“ကားက လှလိုက်တာ၊ ရှင့်ကားလား”

နီးလ်က ရယ်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကားကုန်သည်က လေးငါးဆယ်ရက်လောက် စီးကြည့်ဖို့ ပေးထား တာပါ။ ငြင်းလို့ မကောင်းဘူးလေ”

၆၁။ Chrome : ခရိုမီယမ်သတ္တုစိမ်းထားသော သံထည်၊ သတ္တုထည်

နီးလ်နှင့် မန်ဂျူးတို့ မျက်လုံးချင်းဆိုင်မိကြရာက နှစ်ဦးစလုံး မျက်လုံးတွေ လွှဲလိုက် ကြသည်။

“ဘယ်သွားချင်သလဲ”

နီးလ်က သော့လှည့်လိုက်သည်။ ကားက ညက်ညက်ညောညောအသံဖြင့် အာနိသင် ပြလေ၏။

လောလောဆယ် မန်ဂျူး ကားထဲရောက်နေပြီ။ အိမ်ပြန်ဖို့လည်း တိုက်တိုက်တွန်း တွန်း မလုပ်ချင်တော့။

“အင်း...စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်”

နီးလ်ကလည်း တစ်ခုခုပြောဖို့ စကားစသည်။

“ဒါဆိုရင်...”

သည်လိုဆိုတော့လည်း သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ခံစားမှုအတွေးတူတွေ ရှိနေပြီဟု မန်ဂျူး ပြောနိုင်ပါ၏။

“သည်လိုဆိုရင်ကော...အဲ...”

ဝါကျတစ်ကြောင်း ခေါင်းထဲမှာ ပေါ်လာခဲ့သော်လည်း လျှာပေါ်မှာပဲ ခြောက်ခန်း သွားခဲ့သည်။

“ရပြီ”

“အင်း”

ပြတ်တောင်းလှသော အခြေအနေက သွားချင်သမျှ သွားပါများ ခရီးရောက်ကြတော့မည့် ဘက်ကို ရောက်သွားခဲ့သည်။ နီးလ်က စတုဒီယိုထဲက မောင်းထွက်ခဲ့လေ၏။ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ သတ်သတ်မှတ်မှတ် သွားရမည့်နေရာရယ်လို့ မရှိကြတာလည်း သိကြပါ၏။ လောလောဆယ် ရွေ့လျားနေသော ကားသစ်တစ်စီး၏ နူးညံ့သောအာရုံမှာ မွေ့လျော်နေကြခြင်းမျိုးသာရှိသည်။

“စတုဒီယိုထဲမှာ မင်းကိုတွေ့လိုက်ရတော့ ကိုယ်ဖြင့် သိပ်အံ့ဩသွားမိတယ်။ နေပါဦး၊ မင်းက တကယ်ကော ရပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်ချင်တာလား”

မန်ဂျူးကတော့ စိတ်ကလေး ထွေသွားသလို ခံစားရသည်။

“အဲသလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ရပ်ရှင်လုပ်ငန်းဆိုတာ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတာ ကြည့်ချင် တာသက်သက်ပါ။ အိမ်မှာနေရတာ ငြီးငွေ့လွန်းလို့”

သည်ကစလို အခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဖြစ်ခဲ့ဖူးသောစကားတွေ မနားတမ်း ပြောနေမိခဲ့သည်။ အာဂျွန်းကို လွမ်းရသည့်အကြောင်း၊ စစ်အကယ်ဒမီက ပေးပို့နေသည့်စာ တွေက သူမ ရှေ့ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ အားငယ်စရာတွေလို ဖြစ်နေရသည့်အကြောင်း၊ အမြွှာမွေး ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နှင့် တစ်ဆင့်ခံနေရသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ကံခေ ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်းတွေ ပြောဖြစ်သည်။ မိခင်ဖြစ်သူက သူမအတွက် အိမ်ထောင်ဖက် ရှာနေ သည့်ကိစ္စလည်း ပါသည်။ ချွေးမလောင်းရှာရန် ရောက်လာကြသည့် မိန်းမကြီးနှစ်ယောက်က ဝေပင်ကို ဆောင့်ဆွဲကြပုံ၊ သွားတွေ၊ ပါးစပ်တွေ ဖြုတ်ညှိကြပုံတွေလည်း ပါသည်။

နီးလ်ကတော့ သိပ်များများမပြောခဲ့။ သို့သော် သည်တိတ်ဆိတ်မှုသည် အထူးသဖြင့် စကားလုံး ပါးရှားလှသော နီးလ်၏ ဝသီစရိုက်ကြောင့်ဆိုတာတော့ မန်ဂျူး နားလည်ထားသည်။ ထူမည်းမည်း မုတ်ဆိတ်ကျင့်စွယ်တွေ နောက်ဆွယ်က သူ့မျက်နှာကို ဖတ်ရတာတော့ ခက်သည်။ သို့သော် အရာအားလုံးကို သိမှတ်ခြင်းအားဖြင့် ကရုဏာသက်စွာ နားထောင်နေခြင်းကိုတော့ မန်ဂျူး ခံစားရပါ၏။

“ရှင်ကကော ဘယ်လိုလဲ၊ တကယ်ကို ဧရာမရှုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်သူ သူဌေးဖြစ်နေပြီလား။”

“မဟုတ်ဘူး။”

နီးလ်နှုတ်က ‘မဟုတ်ဘူး’ ဆိုသည့် အသံသည်ပင် အားရပါးရ ဆဲရေးတိုင်းထွာလိုက် သလို ပွင့်ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

“မဟုတ်ဘူး... ကိုယ့်စိတ်ကူးမဟုတ်ဘူး။ အဖေပါ။ အဖေအကြံပေးလိုပါ”

နီးလ်က သူ့တကယ်လုပ်ချင်သည့်အလုပ်က သစ်လုပ်ငန်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ မိသားစု လက်ငုတ်လက်ရင်း စီးပွားရေးတွင် လက်လှည့်လုပ်ကိုင်ခွင့်ပြုဖို့ တောင်းဆိုခဲ့သော်လည်း သူ့ဖခင်က ပယ်ချခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။ ကူမားရ်က သားဖြစ်သူကို အခြားစီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ ဘက် လှည့်ရန် အကြံပြုခဲ့သည်။ သစ်လုပ်ငန်းဆိုတာ လူတိုင်းလုပ်နိုင်သည့်အလုပ်မျိုး မဟုတ်။ အထူးသဖြင့် နီးလ်လို မြို့မွေး မြို့ပေါက် လူငယ်တစ်ယောက်အဖို့ သာ၍ပင် ဖြစ်နိုင်စရာမရှိ။ နီးလ်က မရကုတ်ကတ် တောင်းဆိုလာသည့်အခါ ကူမားရ်က ငွေလုံးငွေရင်း ထုတ်ပေးခဲ့ကာ ငွေပမာဏ နှစ်ဆဖြစ်မြောက်လာသည့်တစ်နေ့ ပြန်လာခဲ့ရန် ပြောလာခဲ့သည်။ ဒါတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ နီးလ်က မေးလာသည့်အခါ ကူမားရ်က ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းမှာ ရင်းနှီးရန် စကားပြန် သည်။ နီးလ်ကလည်း ဖခင်စကားကို လက်ခံခဲ့ပါ၏။ ရန်ကုန်မှာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံရန် ရှာလို မရ နိုင်တော့ အိန္ဒိယကိုလာဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“အိန္ဒိယကိုရောက်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ ရောက်နေတာတောင် ကျွန်မတို့ဆီ ဘာဖြစ်လို့ မလာတာတဲ့လဲ။ ဒေါ်လေးဥမ္မာနဲ့ ကျွန်မတို့အိမ်အောက်ထပ်မှာ နေလို့ရသားပဲ”

နီးလ်က သူ့မုတ်ဆိတ်တွေကို အချိုးမပြေစွာ ကုတ်သည်။

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မင်းလည်း သိသားပဲ ပြဿနာက...”

“ပြဿနာက ဘာတဲ့လဲ”

“ကိုယ့်အဖေက မင်းဒေါ်လေးနဲ့ မပတ်သက်စေချင်ဘူး”

“ဒါ ပြဿနာမဟုတ်တာ။ ရှင်အမေလည်း မကြာမကြာ လာတာပဲဟာ။ ကျွန်မ

ထင်တာတော့ သည်လိုလာနေလို့တော့ ရှင်အဖေက ပြောမယ်မဟုတ်ပါဘူး”

“ဖြစ်နိုင်စရာ မရှိပါဘူး။ ဘယ်နည်းနဲ့မှလည်း ဖြစ်နိုင်စရာမရှိဘူး”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ”

နီးလ်က မုတ်ဆိတ်ကို ကုတ်ပြန်လေ၏။

“အဆင်ပြေမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာအဆင်မပြေတာလဲ”

“ရှင်းပြနိုင်တယ်ထားဦးတော့၊ ငါ ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိဘူး”

နီးလ်က မန်ဂျူးကို နားမလည်နိုင်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည်။ သူ့ကိုယ်သူပင် ဘယ်တုန်းကမှ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မပြောနိုင်ခဲ့သော အတွေးအတွက် စကားလုံးရှာဖို့ပင် ခဲရာခဲဆစ် ဖြစ်နေတာကို မန်ဂျူး မြင်လိုက်ရသည်။

“ပြောပါဦး”

“အဖေဘက်မှာ ငါတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာလေ”

မန်ဂျူး လန့်ဖျပ်သွားသည်။

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“အဲဒါကိုပဲ ခံစားနေရတာပေါ့။ အဖေဘက်မှာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းပဲရှိတယ် ဆိုပါ တော့။ ဒင်နူးပဲကြည့်၊ ဒင်နူးက အဖေကို မုန်းနေတယ်လို့ ကိုယ် တစ်ခါတစ်ခါတွေ့မိတယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ”

“ဖြစ်နိုင်တာကတော့ သူတို့ချင်းက ဆန်ကျင်ဘက်တွေလေ”

“ရှင်နဲ့တော့ သဘောညီတယ်ပေါ့”

“ညီတယ်။ အနည်းဆုံးတော့ အဲသလိုပဲ တွေးချင်တွေးဖို့ပဲလေ”

နီးလ်က ရှေ့တူရုလမ်းမကို ကြည့်နေရာက လှည့်ပြီးပြသည်။

“ကိုယ် ဒါတွေအားလုံး ဘာဖြစ်လို့များ မင်းကို ပြောမိမုန်းမသိဘူး။ ကိုယ်တော့ အူတူကူဖြစ်သွားပြီ ထင်ပါရဲ့”

“မအူပါဘူး၊ ရှင်က ကြိုးစားပြီးပြောနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်”

နီးလ်နှင့် မန်ဂျူးတို့ ရောက်ရာပေါက်ရာ မောင်းနေခဲ့ကြသည်။ တစ်လမ်းကတစ်လမ်း ဆင်းခဲ့ကြသည်။ တစ်ဖက်ပိတ် လမ်းမြှောင်ကလေးတွေထဲလည်း ရောက်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းကျယ် ကြီးတွေမှာ ဂငယ်ကွေ့ ကွေ့ခဲ့ကြသည်လည်း ရှိပါ၏။ မိုးကြီးစုပ်စုပ်ချုပ်ခါနီးတော့မှ မန်ဂျူးကို ဈေးခွဲသည်။ မန်ဂျူးတို့အိမ်ကို မဝင်ခြင်းကသာ ကောင်းသည်ဟုလည်း သဘောတူခဲ့ကြသည်။ နောက်ရက်မှာ နှစ်ယောက်သား ဆုံဖြစ်ကြသည်။ ပြီးတော့ နောက်တစ်ရက်။ နီးလ်

က ရက်တွေတိုးကာ အပိုဆောင်းနေထိုင်ခဲ့သည်။ တစ်လကျော်ကျော်လောက်အကြာမှာတော့ မြန်မာပြည်ကို သံကြိုးတစ်စောင် ရိုက်လိုက်သည်။

တစ်ရက်။ ဥမ္မာရုံးခန်းတံခါးဝကို ဒေါ်လီကိုယ်တိုင် မျက်နှာလာပြခဲ့သည်။

“အလို! ဒေါ်လီ... ရှင်ရောက်လာတာလား”

“ဟုတ်တယ်... ဘယ်လိုကြောင့်ရောက်လာရတယ်ဆိုတာတော့ ရှင် ယုံမှာမဟုတ်ဘူး”

* * *

၂၂

မင်္ဂလာဆောင်ပွဲက သဘာဝ၏ အစွမ်းအဟုန်သဖွယ် ထိတွေ့သမျှ အရာရာကို ပြောင်းလဲလိုက်လေပြီ။ မင်္ဂလာဆောင်ရက်တွေအတွင်း လန်ကာဆုကာအိမ်ကြီးသည်လည်း ကျယ်ပြောသလောက် ဆွပွက်နေသော ပွဲခင်းကြီးသဖွယ် အသွင်ပြောင်းသွားခဲ့သည်။ အိမ်တစ်အိမ်လုံး မဏ္ဍပ်ဆင်စပ်ပန်းချီဆရာတို့ အစွမ်းပြကြကုန်သည်။ ဧရာမ နေရောင်ကာ ပြတင်းကာ အရောင်ပိတ် တင်းတိမ်ကြီးတွေ ထောင်ကြသူတွေက ထောင်ကြလျက်ရှိ၏။ ဝါးလုံးတွေ ထူထူတွေက ထူနေကြသည်။ အိမ်နောက်ဘက် သစ်ရိပ်ကွက်လပ်မှာတော့ တပ်ဖွဲ့ငယ် တစ်ဖွဲ့စာ လောက် ပမာဏရှိသော အိုးသူကြီးတွေကလည်း အမိုးစောက်ထမင်းရုံ ဆောက်ကြသည်။ မီးဖိုကျင်းတွေ တူးကြသည်။ ဆွမ်းတော်ကြီးပွဲ လှည့်သူတို့ ဝင်လာကြသည့်နယ် စည်လှသည်။ ဘီလားကတော့ အိမ်မှာ အထွေးဆုံးမိန်းကလေးဖြစ်သည်။ ပါးလျားလှသော ကိုယ်ခန္ဓာ၊ အရပ်ကြီး ကလန်ကလားနှင့် ဖွံ့ဖြိုးမှု နောက်ကျသူကလေးဖြစ်ရာ အချိုးအမျိတ် မပြေလှသော အပျိုပေါက်ကလေးဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။ တစ်နေ့ရွှေ တစ်နေ့ငွေ ဆိုသကဲ့သို့ ပူချည်တစ်လှည့် အေးချည်တစ်ခါ ရှိတတ်သည့်အပြင် လူကြားသူကြား ပွဲတိုးသူကလေးလား၊ လူပုန်းလူရှောင် အုံ့ပုန်းကလေးလား ဆိုတာလည်း ပြောရန်မသေချာ။

မင်္ဂလာဆောင်နင်းရန် ရက်နီးလာသည်နှင့် တံခါးနှင့် ပြတင်းတံခါးတွေ တချက်ချက် မြည်အောင် တိုက်ခိုက်သော လေဝဲကတော့ကဲ့သို့ ကြေးနန်းစာများ လန်ကာဆုကာအိမ်သို့ တဖွဲ့ဖွဲ့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ဘီလားဆိုလျှင် စာပို့သမားနှင့်တွေ့ရာက ပန်းနုရောင် ကြေးနန်းစာအိတ်ကလေးကိုင်းရင်း အိမ်ပေါ် ပြေးမတက်လာသည်နေ့ဟူ၍ မရှိလောက်အောင် အလှူစိတ်လှသည်။ အာဂျွန်က မီးရထားနှင့် ရောက်လာမည်ဆို၏။ သူနှင့်အတူ အကူ ရဲဘော်ကလေး ကိုရှန်းဆင်းပါ ပါလာမည်။ ဒေါ်လီ၊ ဒင်နူးနှင့် ကူမားရ်တို့မိသားစုကတော့ မင်္ဂလာပွဲမတိုင်မီ နှစ်ရက်လောက်စော၍ KLM လေကြောင်းလိုင်း ဒီစီသရီး (DC 3) လေယာဉ်သစ်ကြီး စီမံကွပ်ကဲရေးကြံလိမ့်မည်။

ရန်ကုန်အဖွဲ့ ရောက်လာမည်ဆိုသည့်နေ့က စိတ်လှုပ်ရှားမှုများသည်ပင် အခေါင်အဖျား၌ ချိတ်လျက်ရှိ၏။ ကံကောင်းထောက်မစွာပင် ထိုနှစ်က ဥမ္မာနှင့် မောင်ဖြစ်သူ မိသားစုတို့ မော်တော်ကားတစ်စီးဝယ်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည့်အလျောက် မောင်နမနစ်ယောက် စပ်တူပြုကာ ငွေအမျှစီ ထည့်ဝင်ကြ၍ ဝယ်လိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ မြင်းကောင်ရေ ရှစ်ကောင်အားရှိ၍ စက်ဖုံးရှည်မျောမျော၊ ဘဲဥပုံ ကွန်ကွက်သံပန်းများပါသည့် ၁၉၃၉ ခုနှစ်ထုတ် ကားသစ်ဖြစ်သည်။ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်ကလေးလှသော ဂျိုးဝက် (Jowett) ကားကလေးဖြစ်၏။ ထိုကားကလေးအပြင် မင်္ဂလာဆောင်အခမ်းအနားတွင်သုံးရန် တစ်ခါက နီးလ်ကိုယ်တိုင် ကားကုန်သည်ထံမှ ငှားထားသော ဒဲလေ့(ဂျီ)ဒရော့(ပ်)ဟက်(ဒ်) (Delage Drophead) ကားပါ အသင့်ရှိနေခဲ့သည်။ သူတို့ မိသားစု ဒမ်ဒမ် (Dum Dum) လေဆိပ်သို့ ရောက်သွားကြသည့်အခါ ဥမ္မာဒေဝီ ပြန်ရောက်လာစဉ်ကလို မဟုတ်တော့ဘဲ လေဆိပ်တစ်ခုလုံး များစွာပြောင်းလဲ သွားတာ တွေ့ကြရသည်။ ယခင်ကလို လေယာဉ်ဆင်း ကွင်းဟောင်းကလေး မဟုတ်တော့ဘဲ အကောက်ခွန်ဆိုင်ရာ အထောက်အပံ့ ပရိဘောဂများ၊ အဆောက်အအုံများအားဖြင့် တင်းပြည့်လေယာဉ်ကွင်း ဖြစ်နေလေပြီ။ ဧက ၁၅၀ ကျယ်သော မြေနေရာကို ရှင်းလင်း၍ လေယာဉ်ပြေးလမ်းသုံးလမ်း ဖောက်လုပ် အသုံးပြုလျက်ရှိ၏။ မုန်ချုပ်များဖြင့် ဖွဲ့ထားသော လေကြောင်းထိန်းမျှော်စင်၊ ရေဒီယိုဆက်သွယ်ရေး ရုံးခန်း၊ အုပ်ချုပ်ရေးဆိုင်ရာ လှပသော သုံးထပ်စကြိုခန်းမ အဆောက်အအုံကြီး စသည်ဖြင့် ပြည့်စုံလှသည်။ စည်သည်ဆောင်ကလည်း ပြောင်းလဲခဲ့သည်သာ။ အပေါ်ဘက်ဆီမှာ လည်ပတ်အားကောင်းလှသော ပန်ကာကြီးများ တပ်ဆင်ထားသည့် မီးရောင်ညှီးညှီး စကြိုခန်းမကြီး အတွင်း ဝင်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ စကြိုခန်းမကြီး၏ တစ်ဖက်ထိပ်မှာ သတင်းတွေ ထုတ်လွှင့်နေသော ရေဒီယိုရှိ၍ တစ်ဖက်မှာတော့ လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်များ ရောင်းချသော ကောင်တာရှိသည်။

ဘီလားက ပြတင်းပေါက်တွေရှိရာဘက်ကို ပြေးကာ ဝဲဆင်းလာသည့် လေယာဉ်တစ်စင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ သူတို့အားလုံး ဒီစီသရီး လေယာဉ်ကြီး ဆင်းလာမှာကို စောင့်နေခဲ့ကြသည်။ လေယာဉ်ထဲက ကနဦး ထွက်လာသူမှာ ဒင်နူး ဖြစ်၏။ ဒင်နူးက ပုဆိုးဝတ်ထားပြီး ရှပ်အင်္ကျီ ချောင်ပွပွနှင့်ဖြစ်ရာ လေယာဉ်ပြေးလမ်းပေါ်မှ မိဘများ ဆင်းအလာကို ရပ်စောင့်နေစဉ်အတွင်း ဝတ်ထားသည့် အဝတ်အစားများမှာ တဖျပ်ဖျပ်ခါလျက် ရှိလေသည်။ ဒေါ်လီနှင့် ကူမားရ်ကတော့ အများထဲတွင် နောက်ဆုံးမှ ပေါ်လာခဲ့ကြသည်။ ဒေါ်လီက ထာဘီစိမ်းကန်လန်စင်းနှင့်ဖြစ်၍ ခေါင်းမှာလည်း ပန်နေကျ ပန်းဖြူတစ်ပွင့် ပန်ထားလေသည်။ ကူမားရ်ကတော့ ဒေါ်လီကို ယောင်ယောင်ကလေး အားပြုလျက် တဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာသည်။ ကူမားရ်တစ်ခေါင်းလုံး နှင်းဖတ်တွေ ဖုံးထားသလို ဆွတ်ဆွတ်ကြီး ဖွေးလျက်ရှိ၏။ မျက်နှာပေါ်က အရေးအကြောင်းတွေကလည်း အိတ်ကွေးကြပြီ။ လူကလည်း ခပ်ကိုင်းကိုင်း။

ကူမားရ်သည်ပင် အသက်ခြောက်ဆယ် ကျော်ခဲ့လေပြီ။ မကြာသေးခင်ကပဲ လေဖြန်းလေဒနာ ခံလိုက်ရသေးသည်ဖြစ်ရာ ဆရာဝန်အလိုကို ဆန့်ကျင်ကာ လူနာခုတင်ပေါ်မှ ထလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများသည်လည်း ကမ္ဘာ့စီးပွားပျက်ကပ်^၆နှင့် ကြိုကြိုက်ခဲ့ရသည်။



ဖြစ်၍ အထိအခိုက်ရှိခဲ့ရသည်။ ယခင်ကလို အမြတ်အစွန်း ကောင်းကောင်းမရခဲ့တာ ကြာပြီ။ လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်စုနှစ်ကတည်းက ကျွန်းသစ်စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ ကုမ္ပဏီများ လို ပုံစံဟောင်း ရှေးရိုးသစ်ကုန်သည်တစ်ဦးအဖို့ ခေတ်အခါနှင့် လွဲချော်နေသလို ဖြစ်နေတာ လည်း ပါပါ၏။ တစ်ဖက်ကလည်း ကြေးကြီးမြီကြီး ဖိစီးလျက်ရှိရာ များစွာ ဝန်ပိသလိုဖြစ်ခဲ့ ရသည်။ သည်အခြေအနေကြောင့် ပိုင်ဆိုင်ထားသမျှသော အိုးအိမ်မြေယာ အဆောက်အအုံ အတော်များများကို မဖြစ်မနေ ထုခွဲရောင်းချခဲ့ရသည်။

ထိုထိုသော အကြောင်းများအားလျော်စွာ သားဖြစ်သူ၏ မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် ရတက် မအေးနိုင်ဘဲ ရှိခဲ့သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ၏ငွေကြေးအခက်အခဲတွေကို မေ့ထားလိုက်ရန် စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်ထားခဲ့သည်။ သားကြီး သြရသ၏ မင်္ဂလာကိစ္စဆိုတော့လည်း အရာခပ်သိမ်း သိုက်မြိုက်ခမ်းနားလှသော မင်္ဂလာပွဲကြီး ဖြစ်စေချင်ခဲ့သည်သာ။ နီးလ်က သူ၏ အချစ်ဆုံး သားကြီးဖြစ်သည့်အလျောက် သူ့ကိုယ်ပိုင်ဘဝမှာ မန္တမဆင်လိုက်ရသော ပွဲကြီးလမ်းကြီးမျိုးကို သားဖြစ်သူ၏ မင်္ဂလာပွဲတွင် ပုံအောင်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ထေဖြစ်အောင် ထေလိုက်မည်ဆိုသော စိတ်ပြဋ္ဌာန်းမှုသည်လည်း ရှိခဲ့ပါ၏။

* * *

ဒင်နူးကတော့ ဘီလား၏အချစ်တော် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဒင်နူး၏ပုံပန်းကို ဘီလား သဘောကျသည်။ အထူးသဖြင့် ဒင်နူး၏သေးသွယ်ခြင်း၊ ဝိန်ခွက်ခွက် ပါးနှစ်ဖက်နှင့် နဖူး ကျယ်ကျယ်ကို ဖြစ်သည်။ ဘီလား သဘောကျတာ ရှိသေးသည်။ ဒင်နူး၏လေးနက်ခြင်းနှင့် သူတကာ စကားပြောလျှင် မျက်မှောင်ကြူတ်ရင်း သုန်သုန်မှုန်မှုန် နားထောင်နေတတ်သော အမူအရာကို ဖြစ်ပါ၏။ စကားပြောသည့်အခါမှာကော။ ဒင်နူးစကားပြောလျှင် သူ့ရင်ထဲက အတွေးတွေ ငေါက်ခနဲ ပန်းထွက်လာသလို ပြောက်အိုးကွဲ ကွဲသံမျိုး ဖြစ်သည်။

အာဂျွန်းကို ဟောင်းရားဘူတာရုံမှာ သွားကြိုသည့်နေ့က ဒင်နူးနှင့်ကပ်ထိုင်ရန် ဘီလား ကိုယ်တိုင် သေချာအောင် စီစဉ်ခဲ့သည်။ ဒင်နူးပေါင်ပေါ်မှာ သားရေးအိတ်ကလေးတစ်လုံး ပါလာ တာကိုလည်း သတိထားမိလိုက်သည်။

“အထဲမှာ ဘာတွေဝယ်ထည့်ထားတာလဲ”

ဒင်နူးက သားရေးအိတ်ကို ဖွင့်ပြသည်။ ဘီလား တစ်ခါမှမမြင်ဖူးသော ကင်မရာသစ် တစ်လုံး ဖြစ်သည်။

“ဒါကို ရိုလီဖလက် ခေါ်တယ်။ မှန်ဘီလူး နှစ်လုံးတွဲ ရှိဖလက်ပေါ့”

ဒင်နူးက သားရေးအိတ်ထဲက ဆွဲထုတ်ကာ ကင်မရာအလုပ်လုပ်ပုံစနစ်တွေကို ပြသည့် ပတ္တနာဆက် သေတ္တာကလေးနှင့်ပင်တူ၏။ နောက်ကို လှန်နိုင်သော အဖုံးကလေးပါသည့်အတွက် အပေါ်က ငုံ့ကြည့်လို ရသည်။

“သည်ကင်မရာနဲ့ တွဲတဲ့ သုံးချောင်းထောက်လည်းရှိတယ်၊ ငါတပ်ဆင်တဲ့အခါ ကြည့်လို ရတယ်”

“ဘူတာရုံကိုလာတဲ့ဟာပဲ... ဘာဖြစ်လို့ ဒါကို ယူလာတာလဲ”

ဒင်နူးက မရေမရာ ပန်းတွန့်သည်။

“မကြာခင်က ငါ ဓာတ်ပုံတချို့ မြင်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီရက်စတိုင်းဂလစ်^{၆၆} ရိုက်တဲ့ ဘူတာရုံမြင်ကွင်းရိုက်ချက်တွေ၊ ဓာတ်ပုံတွေကြည့်ပြီး ငါဖြင့် အံ့ဩမိတယ်”

ဟောင်းရားဘူတာရုံမှာ ကင်မရာဆင်သည့်အခါ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဘူတာ ရုံမှာ လူတွေ အုတ်အုတ်ကုက်ကုက် များလှသည်ဖြစ်ရာ လူတော်တော်များများ အုံကြီးကျင်းကြီး ဝိုင်းကြည့်ခဲ့ကြသည်။ ဒင်နူးက ဘီလားအရပ်နှင့်တိုင်းကာ ကင်မရာကို ညှိယူသည်။

“သည်မယ် လာကြည့်လှည့်...”

စကြိုကြီးက ရှည်လျားလှသည်။ လှိုင်းတွန့်ပုံ သွပ်မြောင်းများ မိုးထားပြီး အပေါ်မှာ အထွတ်တင်ထားသော ဘုံဆောင်ဆင်ထားသည်။ ညနေခင်းကျနေကာ ကြာယပ်ပုံ အမိုးဆင်းဝဲ ပတ်တန်းဆီမှ အလင်းပက်လျက်ရှိ၏။ နောက်ပြန်အလင်းသက်ရောက်မှု၊ ရှေ့ဆီးမြင်ကွင်းမှာတော့ မြောက်မြားလှသောလူတွေ။ အပေါ်အကျိန်နီ ဝတ်ထားကြသည့် အထမ်းသမားတွေ။ သုတ်သီး သုတ်ပျာ ပြေးလွှားနေကြသော လက်ဖက်ရည်သည်ကလေးတွေ။ တောင်လိုပုံနေသော ဝန်စည် စလယ်များနှင့် မီးရထားစောင့်ခရီးသည်တွေ။

ဒင်နူးက ဘီလားကို အသေးစိတ်ပြသည်။

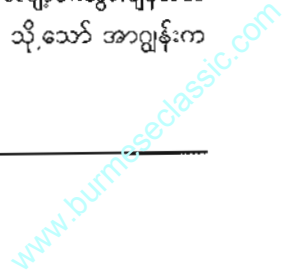
“ငါ့စိတ်ကူးထဲရှိနေတဲ့ပုံတွေထက်တောင် ပိုကောင်းမယ်ထင်တာပဲ”

“လူတွေ၊ ပြီးတော့ သူတို့လှုပ်ရှားမှု”

ဘီလားက ကင်မရာကို တစ်ခါငုံ့ကြည့်ပြန်၏။ သည်တစ်ခါမှာတော့ အာဂျွန်း၏ပုံရိပ် သည် ကင်မရာမြင်ကွင်းဘောင်ထဲမှာ မျက်လှည့်ပြလိုက်သလို ရုတ်တရက် ပေါ်လာခဲ့သည်။ ပုံရိပ်ထဲမှာ အာဂျွန်းက ပွင့်နေသော မီးရထားတံခါးရှိ သံမဏိလက်ကိုင်ကွင်းကို ကိုင်ထားရင်း တွဲအပြင်ကို ကိုယ်တစ်ပိုင်းထွက်အောင် တွဲလှဲခိုနေခြင်း ဖြစ်သည်။ အာဂျွန်းလည်း လာရောက် ကြိုဆိုနေကြသော ဆွေတွေမျိုးတွေကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ရထားအရှိန်မသေခင် ခုန်ချလိုက်သည်။ မလက်ဖောင်းစကြိုပေါ်မှာ ပြိုတိုးနေကြသော အထမ်းသမားများ၊ လက်ပွေ့ချေးသည်များကို ရှောင်ကာတိမ်းကာ မီးရထားစက်ခေါင်းဆီမှ အူအူကြီး မှုတ်ထုတ်နေသော အလင်းပိတ်ရေခွေး ငွေ့ ဖြူဖြူတွေကြားက ရယ်ရင်းမောရင်း ပြေးလာခဲ့သည်။ ဝတ်ထားသော ကာကီရောင် ကျူးနစ် အင်္ကျီသည်လည်း ခါးဆီမှာ သီသီကြီးကျပ်လျက်၊ ဆောင်းထားသော ကက်ဦးထုပ်သည်လည်း နောက်သို့ လန်လျက်ရှိ၏။ တဟားဟားရယ်မောရင်း ပြေးလာခဲ့ရာက နှမဖြစ်သူ မန်ဂျူးကို မြေကလွတ်အောင် ပွေ့မလိုက်ပြီး ချာချာလည်အောင် ဖွေ့လေတော့သည်။

ဘီလားက ကြည့်နေသည့် ကင်မရာဆီက ခွာထွက်လိုက်သည်။ အိမ်အပြန်ခရီးမှာ ရွှင်ဖြူးတက်ကြွလာသော အစ်ကိုဖြစ်သူ အာဂျွန်း၏ အပျော်စိတ်ကလေး လျော့ပါးသွားချိန်အထိ သူ့ကိုယ်သူ့မ အတွေ့မခံဘဲ အသာကွယ်ဝှက် နေချင်၍သာဖြစ်သည်။ သို့သော် အာဂျွန်းက မြင်နှင့်လေပြီ။

“ဘီလား”



အာဂျွန်းက နှမလေးကို ဆတ်ခနဲ တိုးသူတ်လိုက်သလို ကောက်ပွေ့ကာ သူ့ခေါင်းပေါ် အထိ ဆွဲမြှောက်လိုက်သည်။ ဘီလားက အောက်ကို ပြန်ချပေးရန် အော်ဟစ်နေတာကို ဂရုမထားဘဲ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဖွဲ့ဖွဲ့ကြီး ယမ်းနေလေ၏။ အာဂျွန်းက မြောက်တင်ထားခိုက်မှာပင် မြောင်းဆန်နေကြသော ဘူတာရုံထဲက လူတွေကြားမှာ သူမ မမြင်ဖူးသော စစ်သားတစ်ယောက် အနားရောက်လာတာကို မျက်စိရောက်သွားခဲ့သည်။ အာဂျွန်း၏နောက်ပါးမှာ ကပ်လျက် ရပ်နေသည်။ အာဂျွန်းထက် အသက်ငယ်ပုံရသည့်အပြင် လူလုံးလူဖန်အားဖြင့်လည်း အာဂျွန်းထက် သေးသည်။ အာဂျွန်း၏လက်ဆွဲအိတ်ကို သယ်လာတာလည်း သတိထားမိလိုက်သည်။

“သူက ဘယ်သူလဲ”

ဘီလားက အာဂျွန်းနားရွက်နားကပ်ကာ ခပ်တိုးတိုးမေးသည်။ အာဂျွန်းက ဘီလား ဘယ်သူ့ကို ကြည့်မေးနေတာလဲ သိရအောင် နောက်ကို ငဲ့ကြည့်သည်။

“ကီရှန်းဆင်းပါ၊ ငါ့ရဲ့ အကူရဲတော်လေးလေ”

အာဂျွန်းက ဘီလားကို မြောက်ထားရာက ချပေးလိုက်ပြီး ရှေ့မှာရှိနေကြသူများနှင့် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ စကားပြောနေလေသည်။ ဘီလားကတော့ ကီရှန်းဆင်းနှင့်အတူ ယှဉ်လျှောက်ရင်း နောက်က လိုက်ရသည်။ ဘီလားက ကီရှန်းဆင်းကို တစ်ချက်ခိုးကြည့်သည်။ ကြည့်လို့ ကောင်းသားပဲလို့လည်း တွေးနေမိသည်။ အသားအရေကတော့ ကတ္တီပါအမည်းစလို ပြောင်မွတ်မွတ်ဖြစ်၏။ ဆံပင်က တိုလှန်းသည်ဆိုသော်လည်း ဖြောင့်ဖြောင့်စင်းစင်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိမုန်းတော့ သူမ ပြောနိုင်ပါ၏။ မဟာနဖူးဆင်းပုံကိုလည်း သဘောကျသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ ရွေ့လျားနေသော ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို မျက်လုံးတွေကို ရှေ့စူးစိုက်ထားခြင်းဖြင့် မမှိတ်မသုန် ရှိလေသည်။ သူတို့အားလုံး ကားထဲဝင်ခါနီးတော့မှ ကီရှန်းဆင်းက သူမကို ကောင်းကောင်း သတိထားမိတာကိုလည်း ဘီလား သိလိုက်ပါ၏။ သူ့မျက်လုံးတွေက ဘီလားကို တဒင်္ဂလောက်သာ မြင်လိုက်သော်လည်း ခပ်ပါးပါးကလေး ပြုံးပြခြင်းအားဖြင့် သူ့အမူအရာ ခဏကလေး ပြောင်းသွားခဲ့သည်။ ဘီလားသည်ပင် ခေါင်းတွေ ချာချာလည်မိရသည်။ အပြုံးတွေမှာ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ သက်ရောက်မှုရှိမှန်း ဘီလား မသိခဲ့။ ဘီလား ကားထဲဝင်ခါနီးဆဲဆဲမှာ ဒင်နူးက အာဂျွန်းကို စကားပြောလိုက်သံ ကြားသည်။

“မင်းကြားပြီးပြီလား။ ဟစ်တလာက မူဆိုလီနီနဲ့ သဘောတူစာချုပ်တစ်ခု လက်မှတ်ထိုးလိုက်ပြီဆိုတာလေ။ နောက်ထပ် စစ်ကြီးတစ်စစ် လာနိုင်သေးတယ်”

အစ်ကိုဖြစ်သူ အာဂျွန်း ပြန်ဖြေသံတော့ မကြားလိုက်ရ။ အိမ်အပြန်ခရီးတစ်လျှောက်မှာလည်း မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ဆီကမှ စကားသံတစ်ချက် မကြားခဲ့ရ။

* * *

ဒင်နူးနှင့် အာဂျွန်းတို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သိကျွမ်းခဲ့ကြသည့်နှစ်ကာလတွေ ကြာညောင်းခဲ့ပြီဆိုသော်ငြား သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေလို အကျွမ်းတဝင်ရင်းနှီးခဲ့ရတာမျိုး မရှိခဲ့။ ဒါကလည်း ဒင်နူးကိုယ်တိုင်က အာဂျွန်းအပေါ်ထားသည့်အမြင်နှင့် ဆိုင်သည်။ အော့ချရလောက်အောင် ယှဉ်ရုံသော၊ အဆင်ပြေရုံလောက်သာ တုံ့ပြန်တတ်သော အားနည်းချက်ကလေး ရှိသော်လည်း အားထားရသော၊ စိတ်ကောင်းဝင်နေတတ်သော ခွေးပေါကြီးတစ်ကောင် သို့မဟုတ် ကျင့်သားကျလားသတ္တဝါတစ်ကောင်လောက် သဘောထားခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဒင်နူးကိုယ်တိုင်က သူ့ကိုယ်သူ့ပြင်ရန် စိတ်ကူးလှသည်မဟုတ်သော်လည်း စိတ်ကြီးဝင်နေတာမျိုးတော့လည်း မဟုတ်ပါ။ ဟောင်းရာဘူတာရုံမှာ အာဂျွန်းကို ကြိုကြည့်နေက ပလက်ဖောင်းအတိုင်း ပြေးလာသော အာဂျွန်းကို ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်မိချိန်မှစ၍ သူ နဂိုကခံယူထားသော ကောင်လေးအဖြစ်မှ သိသိသာသာကြီး ပြောင်းလဲသွားခဲ့သော လူတစ်ယောက်အဖြစ် ချက်ချင်းမြင်လိုက်ရလေပြီ။

ဟိုတုန်းဟိုအခါက ရှိခဲ့ဖူးသော အာဂျွန်း၏ ထုံပျင်းပျင်း အူတူတူပုံပန်းမျိုး မရှိတော့။ ဗလုံးဗထွေး စကားမပီ သွားမညီတာမျိုးလည်း မဟုတ်တော့။ လောလောဆယ် ဒင်နူး တွေ့ခဲ့ရသော အာဂျွန်း၏ နှုတ်ထွက်စကား ဝေါဟာရများသည်ပင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကား အတိုအစတွေ ရောကောသောကောပါနေတာမျိုး၊ ‘အကောင်’ တို့၊ ‘ယား’ တို့လို ပန်ချာပီဗန်းစကားတွေ ညှပ်ပြောတာမျိုးနှင့် ဝေဝေဆာဆာကြီး ပြောနေသည့်ဖြစ်ရာ ဒင်နူးအပိုပင်လျှင် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှသော ဘာသာစကားတစ်မျိုးလို ရှိနေခဲ့လေ၏။

သို့သော် ဘူတာရုံက အပြန်ခရီးတစ်လျှောက်မှာတော့ အာဂျွန်းကိုယ်တိုင်က ဒင်နူးကို တစ်စုံတစ်ရာ အံ့ဩသွားအောင် ဖမ်းစားနိုင်ခဲ့သည်။ အာဂျွန်းက နည်းဗျူဟာမြောက် လေ့ကျင့်ခန်းများနှင့်ပတ်သက်၍ စကားစားမြုံ့ပြန်နေခဲ့သည်ဖြစ်ရာ တောင်ကုန်းတစ်ကုန်း၏ မြေမျက်နှာ သွင်ပြင် ဖွဲ့တည်ပုံနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ရုပ်လုံးပေါ်အောင် ဖွဲ့ဖွဲ့နဲ့နဲ့ ပြေးပြုလေ၏။ တောင်ကုန်းတစ်လုံး၏ တောင်ရိုးခင်တန်းများ၊ ကျောက်ငူကျောက်စွန်းများ၊ ဘောင်ပေါ်

သဘာဝပေါက်ပင်များ စသည်ဖြင့် လွန်စွာတိကျသော သဘာဝအနေအထားကို မည်ကဲ့သို့ပြုစု
ရပုံနှင့် တောင်စောင်းဆင်ခြေလျှော့၏ နိမ့်ဆင်းထောင့်တွက်ချက်ရပုံများအကြောင်း စိကပတ်ကုံး
အကိုးအထောက်များနှင့် ပုံဖော်ပြခဲ့သည်။ အာဂျွန်းက သူ့သူငယ်ချင်း 'ဟာဒီ'တစ်ယောက်
တလွဲတွက်ချက်မိသဖြင့် အကဲမလှဖြစ်ရပုံကိုလည်း ရယ်ကာမောကာ ပြောပြပါ၏။

ဒင်နူးအဖို့ အာဂျွန်းနှင့်သူ တစ်လျှောက်လုံး ဆက်နွယ်ဆက်ဆံခဲ့ရသော ဘာသာ
စကားများ မဟုတ်တော့သည့်တိုင်အောင် အာဂျွန်းပြောနေသည့်စကားလုံးများကိုရော၊ ပုံရိပ်များ
ကိုပါ သဘောပေါက်ခဲ့ရုံမက ထိုနစ်ခုကို ဆက်စပ်ပေးသော စကားပမာ တင်စားမှုများကိုပါ
နားလည်ခဲ့ရပါ၏။ အာဂျွန်း၏ပြောပြချက် ဆုံးသွားသောအခါ ဒင်နူး၏ အမြင်အာရုံထဲမှာ
တောင်ကုန်းကြီးတစ်ကုန်းလို ကိုယ်ထင်ပြလိုက်သည့်နယ် ပုံပေါ်နေခဲ့သည်။ အာဂျွန်းပြောသမျှ
နားထောင်နေခဲ့ကြသူတွေထဲမှာ အနုစိတ်ကောက်ယူနိုင်ရန် ခက်ခဲလှသော အသေးစိတ်ပြချက်
များကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ သတိပြုနိုင်သူဆို၍ သူတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိကောင်းရာသည် ဆိုနိုင်
ပါ၏။ သည်အတွက်လည်း လည်ရေပတ်ရေနိုင်လှသော အာဂျွန်း၏ဇာတ်ကြောင်း ပြောတတ်
နိုင်စွမ်းနှင့် သူ့ကိုယ်သူ စိတ်မလုံတာမျိုးမရှိဘဲ ကောက်ကာငင်ကာ ပြောနိုင်စွမ်းရှိခြင်းအပေါ်
ဒင်နူး အထင်ကြီးခဲ့ရသည်။

“အာဂျွန်းရာ... တောင်ကုန်းတစ်လုံးကို အသေးစိတ်မှတ်မိနေပုံမျိုးနဲ့ ပြောသွားတာ
တော့ ငါ မအံ့သြဘဲ မနေနိုင်ဘူးကွ။ တကယ်ပြောတာ”

ဒင်နူးက အာဂျွန်းကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ထုံးစံအတိုင်း ခပ်မှုန်မှုန် အမူအရာဖြင့်
စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

“ဟုတ်တယ်။ ငါတို့စီအိုက ဘာပြောသလဲဆိုတော့ ရန်သူ့ပစ်ခတ်မှုအောက်မှာ အသေး
တစိတ် မမှတ်မိရင် အသက် ဖက်နဲ့ထုပ်ဖို့သာ ပြင်တဲ့”

သည်စကားကိုလည်း ဒင်နူး အာရုံကျပါ၏။ မြင်တတ် ကြားတတ်သော အာရုံဝင်စားမှု
တန်ဖိုးကို သူ သိထားခဲ့သော်လည်း ထိုတန်ဖိုးသည်ပင် ဘဝမှာ ဘယ်လောက်အရေးပါသလဲ
ဆိုတာတော့ ဘယ်တုံးကမှ ထည့်မစဉ်းစားမိခဲ့တာကို သူ တွေးမိခဲ့ရသည်။ ဒင်နူးအဖို့ အာဂျွန်း
နှင့်ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ရာ အပေါ်စီးဆန်သောစိတ်ကလေး ခုနေခဲ့ဖူးသည့်ဖြစ်ရာ ထိုတင်းမာ
စိတ်ကို လျှော့ချရန် အကြောင်းတွေရှိလာခဲ့သည်။ အာဂျွန်း၏ ရုပ်ခန္ဓာကိုယ် တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်
လာခြင်းသည်ပင် စစ်သင်တန်းကြောင့်ဆိုတာကို သူ ဗွေဆော်ဦး လက်ခံခဲ့ရပေပြီ။ အာဂျွန်းနှင့်
ပတ်သက်၍ နဂိုက ရှိနေခဲ့သော ခပ်နိမ့်နိမ့် အထင်အမြင်တို့သည်လည်း သူ့ပြောပုံဆိုပုံ စကား
အကြောင်းအရာများကြောင့် သူ့ဘက် ခပ်ပါပါဖြစ်နေကြောင်း သိလိုက်ပြီ။ ဒင်နူး ပေါင်းသင်း
နေသည့် သူငယ်ချင်းများမှာ အဓိကအားဖြင့် စာရေးဆရာများနှင့် ပညာတတ်များသာဖြစ်၏။
သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အနီးကပ်ပေါင်းခဲ့ရသော စစ်သားဆိုလို့ တစ်ဦးတလေမျှပင် မရှိခဲ့။
သည်ကာလကတ္တားကို ရောက်လာခါမှ ရုတ်တရက် စစ်သားတွေ အပိုင်းခံရသလို ရှိခဲ့သည်။
ကာလကတ္တားကိုရောက်ရှိပြီး နာရီအနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် အာဂျွန်းက သူ့ရောင်းရင်း စစ်မှန်
စစ်သားတွေကို ခေါ်ယူကာ အိမ်ပြည့်စေခဲ့သည်။ ကာလကတ္တားရှိ ဖို့ထိပ်လျှစ်တပ်မြေမှ အရာရှိ

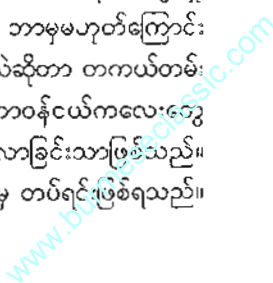
နှစ်ယောက်က စကားသတင်း ဖြန့်ခွဲခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဒင်နူး နားလည်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ
စ၍ အာဂျွန်း၏သူငယ်ချင်းတွေ အချိန်အခါမရွေး ရောက်ချင်သလို ရောက်လာကြတော့သည်။
တချို့က ဂျစ်ကားတွေနှင့် ရောက်လာတတ်ကြကာ၊ တချို့ကတော့ စစ်တပ်ကားကြီးများနှင့်ပင်
ရောက်လာခဲ့ကြပါ၏။ သူတို့ရောက်လာကြပြီဆိုလျှင် ဥသြသံ တည်ညံ့၊ စစ်ဖိနပ်သံ တဖြောင်း
ဖြောင်းအားဖြင့် အချက်ပေးသလို ရှိတတ်ကြသည်။

“တပ်ထဲမှာတော့ သည်လိုပဲ အမြဲတမ်းဖြစ်နေတာပါပဲ ကိုယ့်လူရာ၊ တစ်ယောက်
သွားရင် တစ်အုပ်လုံး လိုက်လာကြတာပါပဲ”

တစ်ယောက်က အားတောင့်အားနာစကား ဆိုရှာပါ၏။

ယခင်က အိန္ဒိယစစ်တပ်အပေါ်ထားခဲ့သော ဒင်နူး၏ အမြင်သဘောထားသည်
ပြောင်ကျကျ ရန်လိုစိတ်နှင့် ခပ်ပေါ့ပေါ့ စိတ်မဝင်စားခြင်းကြားမှာ ပြောင်းလဲနေတတ်သည်။
အခုတော့ ရန်လိုဆန်ကျင်ခြင်းထက် သူတို့၏ လည်ပတ်လှုပ်ရှားမှုအပေါ် စိတ်ဝင်စားမှု ပိုများ
သလို စိတ်ကလေး တထွေထွေ ရှိနေတတ်ခဲ့ပြီ။ အများတကာနှင့် တရုန်းရုန်း နေခြင်းကို
ပျော်ပုံရသော အာဂျွန်းကို အကြောင်းပြု၍ သူတို့ဘဝတွေထဲက အများဆိုင် ဘုံသဘာဝကို
ဒင်နူး အံ့သြခဲ့ရသည်။ ဤသို့အားဖြင့် ဒင်နူး၏ နဂိုရပ်တည်ချက်နှင့် ယုံကြည်ချက်ဟူသော
အရာအားလုံး၌ တွေးခေါ်မြော်မြင်ပုံ ပြောင်းပြန်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဒင်နူးကိုယ်တိုင်အဖို့တော့
တစ်ကိုယ်တည်းနေခြင်းကို ပျော်တတ်သူ ဖြစ်ပါ၏။ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းကလည်း
နည်းလှသည့်အပြင် ထိုအနည်းအပါးထဲက အကောင်းဆုံးဆိုသူများသည်ပင် အမြဲလိုလို ပိုင်းခြား
မျှော်ဆိုခြင်းသဘောအားဖြင့် အမြဲတမ်း မသက်မသာရှိကြသူများဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ဒင်နူးအဖို့ ဓာတ်ပုံ
ရိုက်ကူးခြင်းမှ အပျော်ရှာနေခြင်းသည်လည်း အကြောင်းတွေထဲက တစ်ချက်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။
မိန့်ပျူပျူ အလင်းရောင်နှင့် နံစော်စော် ပိတ်လှောင်လှောင် ဓာတ်ပုံကူး အမှောင်ခန်းထက်ပိုသည့်
ထီးတည်း ချောင်ကျသည့်နေရာသည် မရှိ။

တစ်ဖက်က အာဂျွန်းကို ကြည့်ပြန်သည့်အခါ သူတကာ ချမှတ်ထားခဲ့သော အသေး
စိတ် စိမ်ချက်များအပေါ် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေခြင်းဖြင့် ကြီးစွာသော စိတ်ကျေနပ်ရောင်ရမှုကို
ရှာနေရပုံ ပေါ်နေပြန်သည်။ တစ်ခါမှာတော့ အာဂျွန်းက သူ့တပ်ရင်းက တပ်နယ်မြေတစ်နေရာမှ
တစ်နေရာ ပြောင်းရွှေ့ရပုံတွေကို ပြောပြခဲ့သည်။ စစ်သည်များကို ဘူတာရုံအရောက် ရထား
တင်ရသည့် နို့စွပ်လုပ်ငန်းစဉ်တွင် သူကိုယ်တိုင် မည်သို့မည်ပုံ ဦးဆောင်ခဲ့ရသည့်အကြောင်း
ပုလဲတဝင်ဝင် ပြောပြခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ နိဂုံးချုပ်ကြည့်လိုက်တော့လည်း အာဂျွန်း တကယ်တမ်း
တာဝန်ယူခဲ့ရသည့်အပိုင်းက သူပြောသလောက် ကြီးကျယ်လှသည်မဟုတ်ဘဲ မီးရထားတွဲရှေ့
မတ်တတ်ရပ်နေခြင်းနှင့် အလှည့်ကျဖယား ဖြည့်သွင်းရခြင်းကလွဲ၍ ဘာမှမဟုတ်ကြောင်း
ပေါ်လာခဲ့သည်သာ။ အာဂျွန်း၏ စိတ်ကျေနပ်မှု ဘယ်က စီးဆင်းလာသလဲဆိုတာ တကယ်တမ်း
အပ်ချမချ ဂရုပြုလာမိသည့်အခါ ဒင်နူး အံ့သြခဲ့ရသည်။ လုပ်ငန်းတာဝန်ငယ်ကလေးတွေ
တဖြည်းဖြည်း စုပုံလာခြင်းနှင့် တာဝန်ကျဖယားများ အထပ်လိုက် ရှိလာခြင်းသာဖြစ်သည်။
ဤသည်ပင် တပ်စုလှုပ်ရှားမှုအတွင်း အမြင့်ဆုံး အောင်မြင်မှုဖြစ်ကာ ထိုမှ တပ်ရင်းဖြစ်ရသည်။



အာဂျွန်းက သူ့တပ်ရင်းမှာ ကြုံခဲ့ရသောအဖြစ်သနစ်တွေကို ကိန်းကြီးခန်းကြီး ရှင်းပြ တတ်သည်လည်း ရှိပါ၏။ တပ်ထဲတွင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ခရေစေတောင်းကျ အနုလုံ ပဋိလုံ သိနားလည်ရေးသည်လည်း အလွန်အရေးပါသည်ဟု ဆိုသည်။ အခြေအနေအရပ်ရပ်အပေါ် သူတို့ တစ်ဦးချင်းက မည်သို့မည်ပုံ တုံ့ပြန်နိုင်သလဲ ဆိုသည့်အချက်ကို သိမြင်နဲ့စပ်ရှိရေးသည် အလွန် အရေးပါသော လိုအပ်ချက်ဟု ဆိုသည်။ ဒင်နူးကိုယ်တိုင် မလွတ်မြောက်နိုင်သော ပီရော့စ် တွေကလည်း ရှိသေးသည်။ အာဂျွန်းနှင့် သူ့သူငယ်ချင်းများ အချင်းချင်း စကားပြောကြသည့်အခါ စားကောင်းသောက်ကောင်း စကားအရာ ပုံကြီးချဲ့တာတွေ ရှိကြခြင်းပင်။ ထမင်းဝိုင်းတွင် ထူးထူးဆန်းဆန်းပြောကြသည့် စကားတွေထဲမှာ စစ်ဝတ်တန်ဆာတွေကို ပြောင်လက်အောင် တိုက်ချွတ်နေတတ်သော၊ စေ့စပ်သေချာသူ ဟာဒီအကြောင်း၊ ပျိုမေတိုင်းကြိုက်သည့် နှင်းဆီခိုင် ဖြစ်နေသည့် အာဂျွန်းအကြောင်း၊ ပူကားသခင်အကြောင်း စသည်ဖြင့် ပါနေတတ်သည်။ တစ်စိတ်တစ်ဝမ်းတည်းသော စိတ်ကိုလွန်သော မာနများ မြှုပ်နှံထားရာ ရည်ရွယ်ချက်တူ အဖွဲ့ အစည်းက လာကြသူများဖြစ်ရာ ဤကဲ့သို့သော ပါးလှုပ်လှုပ် ရုပ်ပုံလွှာအဖွဲ့အနွဲ့များသည်ပင် သူတို့အချင်းချင်း ရဲဘော်ရဲဘက်စိတ်ရှိခြင်း၏ စုပေါင်းအစဉ်အလာ အပိုင်းတစ်ပိုင်းဖြစ်နေခဲ့ သည်။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ 'ညီအစ်ကို နောင်ရင်း' လို့ သုံးနှုန်းကြသည်။ သည့်ထက်ပိုလွန်သော 'ပထမအစစ် အိန္ဒိယလူမျိုးများ' ဆိုတာမျိုးပင် ပြောတတ်ကြသည်။

“တို့ပဲကြည့်လေ၊ ပန်ချာပီတွေကွာ၊ မာရသားတွေကွာ၊ ဆစ်စ်တွေကွာ၊ ဘင်္ဂါလီတွေကွာ၊ ဟိန္ဒူတွေကွာ၊ မွတ်ဆလင်တွေကွာ၊ ဒါမျိုး တို့ပြည်ထဲ ဘယ်မှာရှိမလဲ။ ဘယ်ဒေသကလဲ ဆိုတာ လည်း အရေးမကြီးဘူး။ ဘယ်ဘာသာ တရားဆိုတာလည်း အရေးမကြီးဘူး။ ငါတို့ အရက် အတူတူသောက်ကြတယ်ကွာ။ ရှောင်သား စားကြတယ်ကွာ။ ဒါမျိုးမစတဲ့စားနဲ့၊ ဘယ်မှာမှမရှိဘူး။”

အာဂျွန်းက အိန္ဒိယလူမျိုး အရာရှိများအဖို့ အရာရှိစားရိပ်သာတွင် စားရသော ထမင်း အနပ်တိုင်းသည် စွန့်စားမှုတစ်ရပ်ဟုဆိုသည်။ အိန္ဒိယလူမျိုးအရာရှိများခမျာ ဘာသာထုံးစေလေအရ တားမြစ်ထားသော အစာအာဟာရဆိုင်ရာ ကန့်သတ်ချက်များ ရှိကြသည်ဖြစ်ရာ အလွန်ဆိုးဆိုး ရွားရွားနိုင်လှသော ချိုးဖောက်မှုအဖြစ် ထိပါးခြင်းခံနေကြရသည် ဆို၏။ အိန္ဒိယလူမျိုး အရာရှိ များအားလုံး ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ရာတွင် ဘယ်သောဘယ်အခါကမှ မတို့မထိခဲ့ကြရသော ရှောင်သား များကို စားကြရသည်။ ဝိစကီ၊ ဘီယာ၊ အရက် စသော သေရည်ကို နှိပ်ကြရသည်။ ဆေးပေါ့လိပ်၊ စီးကရက်၊ ဆေးပြင်းလိပ်တွေကို သောက်ရှူကြရသည်။ စင်စစ် သည်လို့ကျွေးမွေးနေသည့် အစား အသောက်များသည်ပင် နှုတ်ခံတွင်း မြိန်စေခြင်းသက်သက်အတွက်မဟုတ်ဘဲ အစားတစ်ခုတို့ တိုင်းတွင် အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ဆောင်သည်ဖြစ်၍ အိန္ဒိယလူမျိုးတို့တွင် အသားကျနေသည့် ရိုးရာအစဉ်အလာမှ ရှေ့ကို တိုးလာသည့် လုံးဝဥသည့် အိန္ဒိယလူမျိုးသစ်တစ်မျိုး ဖြစ်လာရေးနှင့် ဆင့်ကဲဖြစ်စဉ်အကျိုးဆက်ကို မျှော်ကိုးခြင်းသာဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယလူမျိုး အရာရှိများခမျာ ရှောင်သားများကို ပထမဆုံး စားကြရသည့်နေ့ကဆိုလျှင် သူတို့အားလုံး ထမင်းအလုတ်တိုင်းလုံးကို ပျို့တက်လာသည့် အော်ဂလီဆန်မှုကို မအန်မိအောင် အောင်ထားကြရကြောင်း အဖြစ်အပျက်တွေ

ရှိခဲ့ကြသည်။ ရွံရှာစက်ဆုပ်စရာကောင်းလှသော အော်ဂလီဆန်မှုကို အကျောက်အကန် ပြုခဲ့ ကြရသည်။ သည်အခြေအနေကို ဇွတ်အတင်း အောင်ခံနေကြရသော်လည်း၊ သည်လိုအဖြစ်တွေ က ပမာဏငယ်သော်လည်း မတိုက်မဖြစ် တိုက်ရသော တိုက်ပွဲများနယ် ရှိခဲ့ကြသည်။ သူတို့၏ ယောက်ျားဘသားဆိုသည့်စိတ်ကို စမ်းသပ်ခြင်းသက်သက်သာ မဟုတ်ဘဲ၊ အရာရှိများဆိုသည့် အဆင့်အတန်းတွင်း ဝင်နိုင်ရေးတွင် အံဝင်ခွင်ကျရှိဖို့လည်း ပါပါ၏။

အိန္ဒိယလူမျိုး အရာရှိများအဖို့ ငယ်ရွယ်စဉ်ကတည်းက သွတ်သွင်းခြင်းခံထားရသော ရိုးရာတည်းဟူသော တုံ့ပြန်မှုများကို ချိုးနှိမ်နိုင်ရေး၊ မိရိုးဖလာ အစဉ်အလာကို ကောင်းကောင်းကြီး ကျော်လွှားနိုင်ရေးဆိုသည့်အမြင်မျိုး ရှိကြသည့်အလျောက် သူတို့ကိုယ်တိုင်က အင်္ဂလိပ်အရှင် သခင်များနှင့်မခြား ရှိကြပါကြောင်း၊ အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိများဖြစ်ရန် သင့်လျော်သူဖြစ်ပါ ကြောင်း၊ လူ့အထက်တန်းလွှာ အသင်းအပင်းဝင်တစ်ဦးအဖြစ် အရည်အချင်း ရှိပါကြောင်း သက်သေပြကြ ရသည်။

အာဂျွန်းက ဝိစကီ တစ်ခွက် နှစ်ခွက်လောက် သောက်ပြီးပြီဆိုလျှင် ပြောတတ်သည်။ “တို့ကိုကြည့်လေ၊ ငါတို့ဟာ ပထမဆုံး ခေတ်မီအိန္ဒိယလူမျိုးတွေဖြစ်တယ်။ အနောင် အဖွဲ့ရယ်လို့ တကယ်ကို ကင်းကြတော့မယ့် အိန္ဒိယလူမျိုးတွေ ဆိုပါတော့။ ငါတို့ကြိုက်တာကို ငါတို့ စားတယ်ကွာ။ ငါတို့ကြိုက်တာကို ငါတို့သောက်တယ်ကွာ။ ငါတို့က အတိတ်ဖိစီးမှု မရှိတဲ့ ပထမဆုံး အိန္ဒိယလူမျိုးတွေကွ”

သည်စကားက ဒင်နူးကို အကြီးအကျယ် စော်ကားရာ ရောက်စေခဲ့သည်။

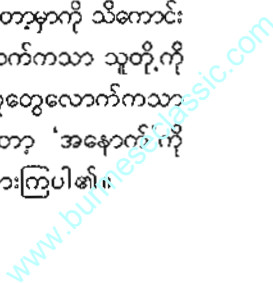
“မင်းတို့ ဘာစားကြတယ်၊ ဘာသောက်ကြတယ်ဆိုတာက မင်းတို့ကို ခေတ်မီစေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါက အရာကိုစွဲအားလုံးကို မင်းတို့ ဘယ်လိုဖြင့်သလဲဆိုတဲ့ နည်းလမ်းတစ်ခုပါ။”

ဒင်နူးက မဂ္ဂဇင်းတွေထဲက ဖြတ်ယူထားသော စတိုင်းဂလစ်စ်၊ ကန်နင်းဟမ်းနှင့် ဝက်စ်တွန်တို့၏ လက်ရာမူပွား ရုပ်ပုံတွေကို ယူလာခဲ့သည်။

အာဂျွန်းက ဒင်နူး၏မှတ်ချက်ကို ခေါင်းထဲမထည့်ဟန်ဖြင့် ခပ်လှောင်လှောင်ရယ်ရင်း တုံ့ပြန်သည်။

“အေးပေါ့လေ၊ မင်းအဖို့တော့ ခေတ်သစ်ကမ္ဘာဆိုတာကို မင်း ဖတ်ဖူးမှတ်ဖူးသလောက် ပဲ ရှိမှာပေါ့။ စာအုပ်တွေ၊ သတင်းစာတွေမှာ ပါသလောက် သိမှာပဲ။ ငါတို့က အနောက် နိုင်ငံသားတွေနဲ့ တကယ်နေခဲ့ကြတဲ့ ကောင်တွေကွ”

အာဂျွန်းနှင့် သူ့သူငယ်ချင်းများခမျာ ဥရောပတိုက်သားများနှင့် နှီးနှွယ်ခွင့် ရနေခြင်းမှ တစ်ဆင့် သူတို့ကိုယ် သူတို့ ရှေ့ဦးရှေ့ဆောင်သူတွေလိုလို မြင်နေကြရာသူတွေပါလားလို့လည်း ဒင်နူး သဘောပေါက်လိုက်သည်။ သူတို့ကိုယ်တိုင် အင်္ဂလိပ်နိုင်ငံက အုပ်ချုပ်တော့မှာကို သိကောင်း သိကြဖို့ရှိသော်လည်း အရေအတွက် မများလှသော အိန္ဒိယပြည်သူတွေလောက်ကသာ သူတို့ကို အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်မျိုးအဖြစ် မြင်ကြသည်။ အလွန်နည်းပါးလှသော လူတွေလောက်ကသာ စကားပြောစရာအကြောင်း ရှိကြသည်။ အိန္ဒိယပြည်သူအများစုကြီးကတော့ 'အနောက်' ကို ဝေးလံလှသော ရုပ်ဒြပ်အဖြစ် သဘောထားကြတာကိုလည်း သူတို့ သိထားကြပါ၏။



အင်္ဂလိပ်တွေက သူတို့အဝန်းအဝိုင်းအတွင်းမှာသာ နေထိုင်ကြသူများဖြစ်၍ လေ့လာ လိုက်စားရာ၊ ကျင့်လည်ရာ နယ်ပယ်နောက်ကိုသာ စိုက်လိုက်မတ်တတ် ရှိကြသူတွေဖြစ်သည်။ နိစ္စဉာ အုပ်ချုပ်ရေးလုပ်ငန်းတာဝန် အတော်များများကိုတော့ အိန္ဒိယလူမျိုးများကသာ ဆောင်ရွက် နေခြင်းဖြစ်သည်။ စစ်တပ်အဖွဲ့အစည်းအတွင်းတွင်လည်း ကုလားလူမျိုး အရာရှိဟူသည် ရှေး ကောက်ရယူထားသော အစုအဖွဲ့သာဖြစ်လေရာ သူတို့ကိုယ်တိုင်က မိမိတိုင်းသူပြည်သား တစ်ပြည် တည်းဖွားများနှင့် အနေစိမ်းကြသလောက် အနောက်နိုင်ငံသားများနှင့် နီးနီးစပ်စပ် နေထိုင်ခွင့် ရနေကြသူများလို ဖြစ်နေခဲ့သည်။ အင်္ဂလိပ်များနှင့် တစ်မိုးတည်းအောက်မှာ အတူနေခဲ့ကြသည်။ အင်္ဂလိပ်ထမင်း၊ အင်္ဂလိပ်ဟင်းနှင့် ပြီးကြရသည်။ အင်္ဂလိပ်များနှင့်အတူ အလုပ်အကိုင်တူ လုပ်ကြရသည်။

သည်အခြေအနေသည်ပင် အင်ပါယာ၏ အခြားအကြောင်းအရာများနှင့် ခြားနားသလို ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“အနောက်နိုင်ငံသားတွေက မင်းတို့အရပ်သားတွေထက် ပိုကောင်းတယ်၊ ပိုတိုးတက် တယ်ဆိုတာ တို့ အသိဆုံးပဲ။ အနောက်နိုင်ငံသားတွေက အလုပ်အပေါ် ဘယ်လောက်အလေးထား သလဲဆိုတာ ငါတို့က သဘောပေါက်ပြီးသားပဲ။ အိန္ဒိယလူမျိုးတိုင်းသာ ငါတို့လိုဖြစ်လာရင် တို့ အိန္ဒိယပြည်ကြီး ခေတ်မီလာမှာပဲ”

အာဂျန်းနှင့် သူ့အပေါင်းအသင်းများ၏ စားပွဲသောက်ပွဲတွေကတော့ ရုန်းရုန်းရင်းရင်း ရှိလေသည်။ ဘီယာတွေက နိုင်းချင်း။ ရယ်သံတွေက တအုန်းအုန်း။ အထူးသဖြင့် စစ်အရာရှိငယ် များချည်း ဖြစ်ကြလေရာ မာရေကျောရေနိုင်လှသော ဟာသပြက်လုံးများနှင့် တသောသော ရှိကြသည်။ အချင်းချင်း နောက်နောက်ပြောင်ပြောင်နေသော်လည်း သဘောမနောတော့ ကောင်ကြ ပါ၏။ တစ်ခါမှာတော့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆိုသကဲ့သို့ စားကြသောက်ကြ အော်ကြဟစ်ကြ ရင်းက မလိုလားအပ်သော အဖြစ်ကလေးတစ်ခုကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ရေခွေးငွေ့ဖြင့် အပူပေးထားသော အိုးပူပူပေါ်က ချပါတီတွေကို မြင်လိုက်သော အရာရှိ တစ်ယောက်က အနည်းငယ် ခက်ထန်သော အသံဖြင့် အော်လိုက်ရာက စခဲ့သည်။

“ဟာဒီ သည်မှာရှိရာကွ။ သည်ကောင်က ချပါတီများတော့ အသေကြိုက်တဲ့ကောင်” ပွက်ပွက်ညှစ်နေသော အသံဗလံများအားလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားရုံမက အရာရှိ တို့၏ မျက်နှာများသည်လည်း ရုတ်တရက် ကြောင့်ကြသွားကြသည့်နယ် ပြောင်းသွားကြသွား သည်။ ပျော်စရာအခြေအနေကောင်းကို ပြောင်းပစ်လိုက်သော အရာရှိကိုပါ အားလုံးက စိတ်ပျက် သွားကြပုံ ပေါ်ပါ၏။ ဒင်နူး၊ မန်ဂျူးနှင့် နီးလ်တို့လို အပြင်လူများရှေ့တွင် ဖြစ်သွားခဲ့သည့် အတွက်လည်း အာဂျန်းက သူ့အပေါင်းအသင်းများကို သတိပေးသည့်အနေဖြင့် ခပ်ကျယ်ကျယ် လည်ချောင်း ရှင်းလိုက်ရင်း စကားလမ်းကြောင်း ချက်ချင်းလွှဲလိုက်သည်။ သည်အခိုက်အတန့် သည်ပင် မကြာလိုက်သည့်အတွက် ဒင်နူးကလွဲ၍ ရှိနေကြသူတွေအားလုံး သတိမထားမိလိုက်ဘဲ လွန်မြောက်သွားခဲ့လေသည်။

ထိုည မိုးကြီးချုပ်ချိန်မှာ ဒင်နူးကိုယ်တိုင် အာဂျန်း၏အခန်းဘေး လာရပ်နေခဲ့သည်။ အာဂျန်းက စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဒူးပေါ်တင်၊ ဘရန်ဒီတစ်ခွက် လက်ထဲဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ခုတင် ပေါ်မှ ထိုင်လျက်ရှိလေ၏။ ဒင်နူးကလည်း ရစ်သီရစ်သီ ရှိလေသည်။

“ညနေက ဖြစ်ခဲ့တာနဲ့ပတ်သက်လို့ ငါ့ကို ရှင်းပြစေချင်တာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာမှတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သည်လိုပါပဲ”

“အကျိုးအကြောင်းလောက်တော့ ပြောဦးမှပေါ့”

အာဂျန်းက သက်ပြင်းချသည်။

“ဟာဒီ ဆိုတဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက် အဖြစ်ပါကွာ။ သည်ကိုတောင် လိုက်မလာနိုင်တာသာ ကြည့်တော့”

“သူတို့က ဘာပြောနေကြတာလဲ”

“ဇာတ်က အရှည်ကြီးပါကွာ။ မနစ်က တက်ခဲ့တဲ့ ပြဿနာပေါ့လေ။ မင်း ကြားရင် တော့ အူသွားလိမ့်မယ်”

“ဘာတွေဖြစ်ခဲ့လို့လဲ”

“မင်း တကယ်သိချင်တာကော ဟုတ်ရဲ့လားကွာ”

“တကယ်ပါ”

“ဟာဒီက ဆစ်ခ်လူမျိုးတစ်ယောက်ပါ။ သူ့မိသားစုတွေက မျိုးနဲ့ရိုးနဲ့ စစ်မှုထမ်းခဲ့ ကြသူတွေပေါ့။ သူတို့ မိသားစုမှာ စစ်မှုထမ်းခဲ့ကြသူတွေ ဘယ်လောက်တောင်ရှိသလဲဆိုတာ သိရင် မင်း အံ့ဩသွားလိမ့်မယ်။ ငါကတော့ သူတို့ကို တကယ် 'ဖော်ဂျီး'တွေလို ခေါ်တယ်။ ငါ့လို စစ်တပ်နဲ့ အဆက်အသွယ်မရှိတဲ့ ငနဲတွေကတော့ ခြွင်းချက်ပေါ့လေ”

ဟာဒီက ဆာဟာရန်ပူးရီမြို့ရှိ တပ်ရင်းဝင်းထဲမှာ ကြီးပြင်းခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း အာဂျန်းက ပြောပြသည်။ သူ့ဘိုးအေရာ ဖခင်ပါ ပထမ ကျက်တပ်ရင်းတွင် စစ်မှုထမ်းခဲ့ကြသူများဖြစ်သည်။ တပ်ထဲဝင်ခဲ့ကြစဉ်က ရိုးရိုးတပ်သားဘဝက စခဲ့ကြသူများဖြစ်၍ ဘုရင်ခံ၏ ကော်မရှင်ရ အရာရှိ အဖြစ် လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း ရာထူးတိုးခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်ကာလများက အိန္ဒိယလူမျိုးတစ်ယောက် အတွက် အမြင့်ဆုံးရနိုင်သောရာထူး ဖြစ်သည်။

ဟာဒီသည်လည်း သူ့မိသားစုထဲတွင် ပထမဆုံး ကော်မရှင်ရအရာရှိအဖြစ် အိန္ဒိယ စစ်တပ်တွင် အမှုထမ်းခွင့် ရခဲ့သည့်ဖြစ်ရာ ဝမ်းဝမ်းကျက်တပ်ရင်းတွင် အမှုထမ်းခွင့်ရအတွက် လွန်စွာ စိတ်ထက်သန်ခဲ့သည်ဆို၏။ သူ့ဖခင်နှင့်အတူ စစ်မှုထမ်းခဲ့ကြသော လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ယောင်းကြီးများက သူ့ကို 'ဆပ်' (ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်း) ဟု အခေါ်ခံချင်သည့် စိတ်ကူး အိပ်မက်ရှိခဲ့ကြောင်း ဟာဒီကိုယ်တိုင် ဟာသထုတ်လေ့ရှိသည်။

သို့သော် အရာရှိများနှင့် အခြားအဆင့် စစ်သည်များအကြား ခြားနားမှုကို ဟာဒီ ထည့်မစဉ်းစားမိခဲ့။ အခြားအဆင့် စစ်သည်များ၏ စားရိပ်သာများတွင် အိန္ဒိယရိုးရာအစားအစာ များသာ ကျွေးမွေးလေ့ရှိသည့်အတွက် သူတို့ကိုးကွယ်ယုံကြည်ရာ ဘာသာတရားမျိုးစုံအတွက်

တိကျသော အတိုင်းအချင်းဖြင့် ရိုးရာစာကိုသာ ပြင်ဆင်ထားတတ်ကြသည်။ အရာရှိစားရိပ်သာ တွေမှာတော့ သည်လိုမဟုတ်။ အင်္ဂလိပ်အစားအစာတွေသာ တည်ဆင်းပေးတတ်သည်။ ဤတွင် ဒုက္ခလှလှကြီးရသော ဟာဒီအဖို့ အင်္ဂလိပ်အစားအစာများနှင့် ရင်းနှီးစေရန် အတင်းအကျပ် ပုံစံသွင်းထားသည့်ကြားက ရိုးရာအစားအစာဖြစ်သော ချပါတီနှင့် ပဲဟင်း မစားရသမျှ အာသာ မပြေနိုင်ဘဲ ရှိခဲ့ရသည်။ သည်အတွက်လည်း အရာရှိစားရိပ်သာတွင် ကျွေးမွေးသမျှ (အင်္ဂလိပ်) အစားအစာကို တာဝန်အရ တစ်နပ်သာ စားသည်။ တပ်မြေ ပြင်ပသို့ ထွက်နိုင်ရန် အကြောင်း အမျိုးမျိုးရှာသည်။ သို့မှသာ မြို့တွင်းတစ်နေရာမှာ သူကြိုက်သည့် ရိုးရာစာ ပဲဟင်းနှင့် ချပါတီ စားနိုင်မည်။ သည်လောက်ကတော့ အိန္ဒိယလူမျိုး အရာရှိများကြားမှာ ဖြစ်နေကျဆိုတော့ ဆန်းလှ သည် မဆိုသာ။ သို့သော် ဟာဒီက ရိုးရာစာများ ကျွေးတတ်သော အခြားအဆင့် စစ်သည်များ စားရိပ်သာကို စတင်ရောက်သွားခြင်းဖြင့် မမြင်ရသော စည်းကို ကျော်လိုက်မိလေပြီ။ သည်လို ခဏတစ်ဖြုတ် ကူးလာရတာကို သဘောတွေ့သွားခဲ့သည်။ အခြားအဆင့် စစ်သည်များရိပ်သာရှိ ရဲဘော်ကြီးများနှင့် အရာရှိငယ်များမှာ သူ့ဖခင်နှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များဖြစ်ရာ တာဝန်ရှိသူအချို့ ကို သူငယ်စဉ်က ခေါ်သလို ဦးလေးဟုခေါ်သည်။ သူငယ်စဉ်က သူ့ကို ချစ်ခဲ့ကြသလို၊ ကြင်နာ ခဲ့ကြသလို အခုလည်း အလားတူအခွင့်အရေးမျိုး သူတို့ထံက ရလိမ့်မည်ဟု သူ့ဘက်က ယုံကြည် ထားခဲ့သည်။ အခြားအဆင့်စစ်သည်များ စားရိပ်သာသို့ တိတ်တခိုး ရောက်လာတတ်ခြင်းကို သည်ရဲဘော်ကြီးတွေကိုယ်တိုင်က လျှို့ဝှက်ထားကြလိမ့်မည်ဟုချီလည်း တွေးထားခဲ့သည်။ သည် အထဲက စစ်သား အတော်များများသည် ဟာဒီတို့နှင့် တစ်ရွာတည်းက ရောက်လာကြသူများ ဖြစ်သည်။ ဦးကြီး၊ ဘကြီး၊ မိကြီး၊ မိထွေး စသော 'အမပေါက်' မိသားစုထဲက လာကြသူများ ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် သူ့ဖခင်နှင့် သိကျွမ်းခဲ့ကြသူတွေချည်း။

ဟာဒီကို နောက်ထပ်မမှားနိုင်အောင် အခြေအနေက တွန်းဖယ်လိုက်လေသည်။ အခြေ အနေက ဟာဒီ တွက်ထားသလိုမဟုတ်။ သည်ရဲဘော်ကြီးတွေက ဟာဒီလက်အောက်မှာ အမှုထမ်း နေရတာကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိကြဖို့ နေနေသာသာ၊ သည်တပ်ရင်းမှာ ဟာဒီရှိနေခြင်းကိုပင် သူ့ဖခင်နှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များအားလုံးက ခါးခါးသီးသီး မကျေမနပ်ဖြစ်နေခဲ့ကြသည်။ သည် ရဲဘော်ကြီးတွေက အိန္ဒိယလူမျိုး အရာရှိများလက်အောက်တွင် အမှုထမ်းခဲ့ကြရသော ပထမမျိုးဆက် စစ်မှုထမ်းများဖြစ်သည်။ သည်ရဲဘော်ကြီးများထဲက အများစုမှာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး အရာရှိများနှင့် ဆက်ဆံရခြင်းသည်သာ သူတို့အတွက် ဂုဏ်သိက္ခာ၏ ရင်းမြစ်ဖြစ်၍ အိန္ဒိယလူမျိုး အရာရှိများ ဟူသော ကိုယ့်လူမျိုးအချင်းချင်းလက်အောက်တွင် အမှုထမ်းရခြင်းကတော့ သူတို့အတွက်တစ်စုံတစ် နေရာသည်ဟု ခံယူကြသည့်အားလျော်စွာ သည်ကိစ္စတွင်လည်း စိတ်မကျေမချမ်းဖြစ်နေကြလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် တပ်ရင်း၏ အမိန့်ပေး အရာရှိဖြစ်သူ လက်ဖတင်နှင့်ကာနယ် ဘတ်တီ (ဘာခဲလဲန်) ကိုယ်တိုင်က ဟာဒီကို စီတပ်ခွဲဌာနချုပ်တွင် တပ်ခွဲမှူးတာဝန်ပေးရန် အကြံပြု ထောက်ခံသည့်နေ့ရက်ကို ရောက်လာခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် သည်အခြေအနေ ဆိုက်ရောက် လာမှာကို အိန္ဒိယလူမျိုး NCO တွေက စိုးရိမ်ခဲ့ကြသည်။ သည်အချိန်အခါသည်ပင် နောက်ဆုံး ကောက်ရိုးမျှင်မဟုတ်လော။ အိန္ဒိယလူမျိုး NCO အချို့ဆိုလျှင် လက်ဖတင်နှင့်ကာနယ် ဘာခဲလဲန်

နှင့် ကောင်းကောင်းရင်းနှီးကြသူတွေဖြစ်သည်။ လက်ဖတင်နှင့်ကာနယ်ဘာခဲလဲန်နှင့် နှစ်ပေါင်း များစွာ အတူတကွ အမှုထမ်းခဲ့ကြသူတွေဖြစ်သည်။ တပ်တွင်း ဖြစ်ပျက်နေသမျှကို လက်ဖတင်နှင့် ကာနယ်သိအောင် သတင်းပေးရန် တာဝန်သည်ပင် သူတို့အလုပ်၏ အပိုင်းတစ်ပိုင်းဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယလူမျိုး NCO များ ပါဝင်သော ကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ စုစည်းကာ လက်ဖတင်နှင့် ကာနယ်ကို သွားရောက်တွေ့ဆုံခဲ့ကြသည်။ အခြေအနေကို ပြောပြကြသည်။ စီတပ်ခွဲတွင် တပ်ခွဲမှူး တာဝန် ပေးအပ်မည့် ဟာဒီယားလ်ဆင်း(ဟာဒီ)ဆိုသည့် လူကလေးနှင့်ပတ်သက်၍ လာရောက် တင်ပြကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သည်လူကလေး၏ဖခင်ကလည်း သူတို့ကို သိပါကြောင်း၊ ဟာဒီ နှမများသည်လည်း သူတို့၏ညီများနှင့် လက်ထပ်ထားကြသူများ ဖြစ်ပါကြောင်း၊ ဟာဒီ၏အိမ်က လည်း သူတို့တစ်ဖက်ရွာမှာ ရှိပါကြောင်း၊ သည်လိုအခြေအနေရှိသော လူကလေးတစ်ယောက်ကို အရာရှိအဖြစ် မှတ်ယူရန် သူတို့အတွက် လက်ဖတင်နှင့်ကာနယ်အနေဖြင့် မည်သို့မျှော်မှန်းချက် ထားသည်ကို သိလိုကြကြောင်း၊ အကယ်ဆိုလျှင် သည်သူငယ်သည် အရာရှိများ သုံးဆောင်ရ သည့် အစားအစာကိုပင် စားချင်စိတ် အာသာရှိလှသူမဟုတ်ကြောင်း၊ ချပါတီစားရန်အလိုငှာ အခြားအဆင့်စစ်သည်များ စားရိပ်သာများသို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လာစားတတ်သူဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ဟာဒီနှင့် ပတ်သက်သမျှ အိတ်သွန်ဖာမှောက် မကောင်းသတင်း ပို့ခဲ့ကြသည်။

လက်ဖတင်နှင့်ကာနယ်ဘာခဲလဲန်သည်လည်း သည်လို လာရောက်တိုင်ကြားခဲ့ကြသည့် အတွက် အလွန်အမင်း စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဟာဒီကိုယ်တိုင်၏ နောက်ကြောင်း မရှင်းခဲ့ ကြောင်းများကို ဖော်ပြတိုင်တန်းကြသည့် သဘောထားများနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့ဘက်က ပြတ်ပြတ် သားသား ငြင်းဆန်ဖို့ကလည်း ခက်သည်။ တိုင်ကြားသူများ၏ စွဲချက်အရ သူတို့နှင့် အရောင်တူ ငှက် ဖြစ်နေရပါသည်ဆိုသည့် အချက်ကလွဲ၍ အခြားအကြောင်းပြစရာ ခိုင်ခိုင်လုံလုံမရှိကြသော် ငြား သူတို့အတွင်းစည်းမှာရှိနေသည့် အမုန်းအာယာတသည် မည်မျှကပ်ရှိုင်းနေကြသည် ဆိုတာ ကိုလည်း တစ်ဖက်က ထည့်တွက်နေရသည်။ လက်ဖတင်နှင့်ကာနယ်ဘာခဲလဲန်က လာရောက် တိုင်တန်းကြသော ကုလား NCO တွေကို ပြတ်ပြတ်သားသား သတိပေးလိုက်ရတော့သည်။

"မင်းတို့ဟာ အတိတ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသူတွေပါလား။ မင်းတို့လို အိန္ဒိယနိုင်ငံသား အရာရှိတွေရဲ့ အမိန့်တွေကိုလည်း မင်းတို့ကိုယ်တိုင် နာခံကြရမယ်အချိန် ရောက်နေပြီ။ သည် ကလေးဟာ မင်းတို့မိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ယောက်ရဲ့သားပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ သည်ကောင်လေးကို အများရှေ့မှာ အရှက်တကွဲဖြစ်အောင် လုပ်ချင်ကြတဲ့သဘောလား။"

လက်ဖတင်နှင့်ကာနယ်၏ အမျက်စောင်မာန်ကြားကပင် ကုလား NCO များက သူတို့ ထောင်းဆိုချက်ကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆုပ်ကိုင်ထားကြခဲ့ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတော့လည်း လက်ဖတင်နှင့် ကာနယ်ကိုယ်တိုင်က လက်လျှော့ခဲ့ရတော့သည်။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး စစ်အရာရှိများနှင့် လက်အောက် ခံ အရာရှိငယ်များကြားတွင် နှုတ်က မဟာသော သဘောတူညီချက်တွေ အမြဲရှိကြပြီးသား ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်အရာရှိများဘက်က ကိစ္စအကြောင်းအရာများရှိလာတိုင်း သူတို့ဖြစ်ချင်ကြသမျှ အလိုဆန္ဒများကို ထည့်သွင်း စဉ်းစားပေးကြစမြဲဆိုတာကို အိန္ဒိယလူမျိုး NCO များကိုယ်တိုင်က သဘောပေါက်ထားကြသည်။ လက်ဖတင်နှင့်ကာနယ် ဘာခဲလဲန်အဖို့လည်း ရာထူးရန်အပိုခြင်း

ကိစ္စ မပြီးပြတ်နိုင်သေးကြောင်း ဟာဒီကို ပြောလိုက်ပါလေဟု မှာရုံကလွဲ၍ အခြားရွေးချယ်စရာ မရှိတော့ပြီ။ ဤအခြေအနေသည်ပင် အရေးကိစ္စတစ်ရပ်လုံး၏ အခက်ခဲဆုံးအပိုင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဘယ်လိုစွပ်စွဲချက်များနှင့် ဟာဒီကို ရှင်းပြကြရမှာလဲ။ ချပါတီ ကျိတ်ပုန်းစားသူတစ်ယောက်အဖြစ် လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မပြနိုင်ပါဘဲလျက် စစ်သားတစ်ယောက်အနေဖြင့် ယိုးစွပ်လာသော စွပ်စွဲချက် ကို သူ့ကိုယ်တိုင်က ဘယ်လိုခုခံချေပရမှာလဲ။ ဟာဒီ၏ ကိုယ့်သိက္ခာကိုယ် လေးစားခြင်းကို ဘာကြောင့်များ သည်လိုလုပ်လိုက်ကြပါလိမ့်။

လက်ဖတင်နှင့်ကာနယ်ဘာခဲလဲန်က သည်အခြေအနေကို သူတကာ လုပ်ပြုနိုင်သလို ပါးပါးနပ်နပ် ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းခဲ့သည်။ ဟာဒီတွင် မြင်သာလောက်သော အနေအထိုင်ရောက်နေသည့် အရိပ်လက္ခဏာတစ်ခုတစ်ရာ မပြသခဲ့ကြောင်း အင်တာဗျူး စစ်မေးချက်များအရ ပေါ်ထွက်လာခဲ့ သည်။ သူနှင့် အလွန်ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းတွေလောက်ကသာ သူ ဘယ်လောက်စိတ်ဒဏ်ရာ ရခဲ့ရာမလဲဆိုတာ သိခဲ့ကြသည်။ ဟာဒီခမျာ သူ့ကို တိုင်တန်းခဲ့ကြသော အိန္ဒိယလူမျိုး NC(U) များနှင့် မနက် မိုးလင်းသော်မှ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမည့်အရေး ဘယ်လောက်များ ခက်ခဲရှာလိမ့်မလဲ။ တကယ်တော့ စစ်တပ်ဆိုတာကလည်း သေးငယ်သလောက် တင်းကျပ်သော အဖွဲ့အစည်းသာ ဖြစ်ရာ စကားသဘာဝအရ နေရာအနံ့ ပြန်သွားခဲ့တော့သည်။ သည် မလျော်ကန်မှုနှင့်စပ်လျဉ်း ၍ သည်ည ဒင်နူးနှင့် အာဂျန်းတို့ ပြောဖြစ်ကြသလို သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေများကြားတွင်ပင် မကြာမကြာ ပြောဖြစ်စရာစကား ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

* * *

“မင်းတို့ကော...အဲဒါမျိုး ကြုံခဲ့ဖူးသလား။ ဆိုလိုတာက မင်းတို့လက်အောက်က ကုလားစစ်သားတွေကော အရာရှိတစ်ယောက်ရယ်လို့ လက်ခံဖို့ မင်းတို့မှာ အခက်အခဲ ရှိသလား”

ဒင်နူးက အာဂျန်းကို မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“ကြုံလည်းကြုံတယ်။ မကြုံလည်းမကြုံဘူး ပြောရမှာပဲ။ ဆိုပါတော့...။ မင်းသာ ဗြိတိန်က ကျောင်းဆင်းလာတဲ့လူဆိုရင်တော့ သူတို့က မင်းကို ပိုပြီး အနီးကပ် ဂရုစိုက်ကြလိမ့် မယ်။ အထူးသဖြင့် ငါပေါ့။ ငါထင်တယ်။ အားလုံးလိုလိုထဲမှာ ငါတစ်ယောက်သာ ဘင်္ဂါလီကို...။ မင်း ဘာခံစားရမလဲဆိုရင် တခြားလူတွေက မင်း ဘယ်အချိန် ပြုတ်ကျလေမလဲ စောင့်ကြည့် နေကြတုန်းမှာ ကျန်တဲ့လူတွေက မင်းကို ဘေးတီးနေကြလိမ့်မယ်။ ဒါမျိုးနဲ့ မင်းကို ရွေးထုတ် နေကြမှာပဲ။ ငါ သူတို့နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရတဲ့အခါ သူတို့ ငါ့ကို ကိုယ်ချင်းစာတရား ထားကြ တယ်ဆိုတာ ငါ ပြောနိုင်ပါရဲ့။ သည်အတားအဆီးကို ကျော်ပြီဆိုတာနဲ့ သူတို့ခေါင်းထဲမှာ ဘီလူးစည်း လူစည်း ခွဲကြတော့တာပဲ။ သူတို့ကိုယ်တိုင်က သည်စည်းကိုကျော်ဖို့ စဉ်းစားလိုက်တဲ့ ခဏမှာပဲ ပြောင်းသွားပြီ။ နဂိုအခြေအနေမျိုး မဟုတ်နိုင်တော့ဘူး”

“မင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ရှင်းပြနိုင်ဖို့တော့ ခက်သားပဲကွ။ ငါ မင်းကို ဖြစ်ခဲ့တာတစ်ခု ပြောမယ်။ တစ်ခါက အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ကာနယ်အိုကြီးတစ်ယောက် ငါတို့စားရိပ်သာကို အလည်ရောက်လာတယ်။

သည်အဘိုးကြီးက အတွေ့အကြုံကလည်း များလေတော့ ရှေးခေတ်ဟောင်း အကောင်းအဆိုး ဇာတ်လမ်းတွေဆိုတာများ ပြည့်လို့။ ညစာ စားပြီးကြတော့ သည်အဘိုးကြီးက ငါတို့စီအိုဖြစ်တဲ့ လက်ဖတင်နှင့်ကာနယ်ဘာခဲလဲန်ကို ပြောနေတဲ့စကားတွေ ငါ ကြားနေရတယ်။ လူကလည်း ဟောဟဲလိုက်လို့၊ ဆေးလိပ်တွေ ဖွာလိုက်တာလည်း ထောင်းထောင်းထလို့။ သည်အဘိုးကြီးရဲ့ အမြင်က အရာရှိတွေ မွေးထုတ်ပေးတဲ့လုပ်ငန်းမှာ ကုလားတွေကြောင့် စစ်တပ် ပြိုပျက်သွားလိမ့် မယ်တဲ့။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ငြင်းခုသတ်ပုတ် ဖြစ်လိမ့်မတဲ့။ သည်လိုနဲ့ အရာအားလုံး တစ်စစ် ပြိုကျသွားလိမ့်မယ်တဲ့။ ငါတို့စီအိုက ဒါကို လက်သင့်မခံဘူး။ စီအိုက ငါတို့ဘက်က ခိုင်ခိုင် မာမာ ခုခံရှာပါရဲ့။ စီအိုပြောတာက သူ့အရာရှိတွေကတော့ အလုပ်မှာရော တခြားကိစ္စတွေမှာ ပါ ကောင်းကောင်းလုပ်နေကြတာပဲတဲ့။ ဒါပေမဲ့ မင်းသိဖို့က ငါ့ရှင်ထဲကအတိုင်းဆိုရင် ငါတို့စီအို ပြောတာ မှားတယ်။ လူကြောင့် အဘိုးကြီးပြောတာ မှန်တယ်ဆိုတာ ငါ သိတယ်”

“ဘယ်လိုကြောင့်တဲ့”

“ဒါက ရှင်းရှင်းလေးပဲ။ အဖွဲ့အစည်းတိုင်းမှာ သူတို့ကိုယ်ပိုင်ဆင်ခြင်တွေးခေါ်မှု ရှိကြ စမြဲပဲ။ ဗြိတိသျှ အိန္ဒိယစစ်တပ်မှာလည်း ကုလားတွေနဲ့ ဗြိတိသျှတွေကြားမှာ ခွဲခြားထားရမယ် ဆိုတဲ့ အသိတရားအပေါ်မှာ အခြေတမ်း လည်ပတ်နေတာပဲ။ ဒါဟာ အင်မတန်ရှိုးရှင်းတဲ့ စနစ်ပဲ။ သူတို့က သီးခြားနေကြတယ်။ မြင်သာတာက ဘက်နှစ်ဖက်စလုံးမှာ သူတို့အကျိုးစီးပွားနဲ့သူတို့ ရှိကြတယ်လို့ ခံစားနေကြတာကွ။ ဗြိတိသျှတွေက လုပ်ရမယ့်နည်းလမ်းကို တွေ့တယ်။ ဒါကို လည်ပတ်စေတယ်။ အခုတော့ ငါတို့ အရာရှိစားရိပ်သာမှာ အဲသလို ဆက်ပြီး စခန်းသွား မသွား ငါ မသိဘူး”

“သိရမှာပေါ့၊ ဘယ်လိုကြောင့်လဲ”

အာဂျန်းက နောက်ထပ် ဘာရန်ဒီတစ်ခုက ကိုယ်တိုင်ငဲ့ဖို့ ပြင်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူကြောင်အဘိုးကြီးပြောတဲ့စကားက မှန်လို့ပေါ့။ ငါတို့ဟာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ဒေါသတကြီး ငြင်းခုံသတ်ပုတ်ကြရလိမ့်မယ်ဆိုတာလေ”

“ဘယ်သူတွေကို ပြောတာလဲ”

“ကုလားတွေနဲ့ ဗြိတိသျှတွေပေါ့ကွ”

“ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဘယ်လိုကြောင့်လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အများစုကတော့ အသေးအဖွဲ့ကလေးတွေလောက်ပါ။ တို့စားရိပ်သာကို နမူနာပြု ရမှာပဲ။ ဆိုပါတော့ အင်္ဂလိပ်တစ်ယောက်က ရေဒီအသံလွှင့်ချက်တွေကို ကြားချင်တော့ ရေဒီယို ဖွင့်တယ်။ နောက် တစ်အောင်လောက်ရှိတော့ ကုလားတစ်ယောက်က ဟိန္ဒူရုပ်ရှင်သီချင်း နားထောင်ချင်ပြန်လို့ ခလုတ်လှည့်ပြန်ရော၊ ပြီးရင် တစ်ယောက်ယောက်က လှည့်ပြန်ရော။ ကြာတော့ ရေဒီယို လုံးလုံးပိတ်လိုက်တာက ကောင်းသေးတယ် ဖြစ်ကရော။ အခုလည်း ဒါမျိုးပဲ”

“မင်းပြောသလိုဆိုရင် ကျောင်းသားတွေ တကျက်ကျက်ဖြစ်နေတာမျိုးပေါ့”

“အေးပေါ့၊ သို့ပေသိ အဲသည့်နောက်ကွယ်မှာ အရေးကြီးတဲ့အရာတစ်ခု ရှိနေတယ်လို့ ငါထင်တယ်”

“ဘာများပါလိမ့်”

“မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ငါတို့ အလုပ်တူလုပ်ကြတယ်။ အစားတူစားကြတယ် စသည်ဖြင့် ပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ အင်္ဂလန်မှာ သင်တန်းတက်ခဲ့ရတဲ့ ကုလားအရာရှိတွေက ငါတို့ မူးတာထက် ပိုမူးကြတယ်။ ငါကတော့ ဒါတွေ ခေါင်းထဲ သိပ်ကြီးတော့ မတည့်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်း ဟာဒီတို့လို ငနဲတွေကတော့ ဒီလိုကိစ္စတွေကို သိပ်သတိထားတယ်။ ငါ့အလိုအရတော့ သူတို့အဖို့ အလုပ်တစ်ခုလို့ သက်သက်လုပ်နေကြတာတော့ ဟုတ်ပဲမရပါဘူး။ မင်း ကြည့်လေ။ သူတို့က သူတို့လုပ်နေတာတွေကို တကယ်ကို ယုံကြည်နေကြတာ။ ဗြိတိသျှတွေဟာ လွတ်လပ်မှုနဲ့ တန်းတူရည်တူဖြစ်မှုအပေါ် ရပ်တည်နေကြတယ်လို့ ယုံနေကြတာလေ။ သည်လို စကားကြီး စကားကျယ်တွေ ကြားရရင် ငါတို့ကလည်း သူတို့စကားကို သုံးခွက် တစ်ခွက်တင် ချင့်ယုံလေ့ ရှိကြတယ်။ အဲသလို အကြောင်းကိစ္စတွေနဲ့ပတ်သက်ရင် သူတို့က သေမလောက် အလေးအနက် ရှိကြတာကလား။ သူတို့ပြောခဲ့ကြတဲ့ တန်းတူရည်တူ ဖြစ်ရေးဆိုတာကို သူတို့ကိုယ်တိုင် တကယ် တမ်း နဖူးတွေ့ခဲ့တွေ့ တွေ့ကြတဲ့အခါကျတော့ သဘောပေါက်သွားကြတယ်။ သူတို့ကို မုန်လှည့် ကျွေးလိုက် တုတ်နဲ့ ရိုက်လိုက်ဆိုသလို ချောခိုင်းလိုက် ရိုက်ခိုင်းလိုက် လုပ်နေတာမျိုးနဲ့ ခိုင်းနေ တာတွေ့တော့ သူတို့အဖို့ စိတ်မချမ်းသာစရာ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ အမြဲတမ်း လိုက်မမီဘူးဆိုပြီး တော့ အခက်အခဲတွေ ဒုက္ခတွေ ခါးစည်းခံပြီး ဆက်စခန်းသွားကြရာမှာ မက်လုံးကလေး ပေးထားသလိုလိုတော့ ဖြစ်နေတာကိုး”

“ဘာဖြစ်လို့ သူတို့က မတိုင်ကြတာလဲ”

“တစ်ခါတလေ တိုင်ကြတော့ကြတာတော့ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်မယ်ချင်း စစ်စစ် ပေါက်ပေါက် တိုင်တာမျိုးတော့ မရှိသလောက်ပဲ။ ဟာဒီရာထူးခန့်ထားရေးကိစ္စကို ပြန်ကောက် ကြည့်ရင် ဘယ်သူ့ကို အပြစ်ဖိုရမလဲ။ ဟာဒီကိုယ်တိုင်ကိုလား၊ တိုင်ကြတော့ကြတဲ့ ကုလား NCO တွေကိုလား။ စီအိုကိုတော့ သေချာပေါက် အပြစ်တင်လို့ မဖြစ်ဘူး။ သို့ပေမယ့် ဒါမျိုးက အမြဲတမ်းရှိနေတာပဲ။ ငါတို့အထဲက တစ်ယောက်ယောက် ရာထူးခန့်မခံရလို့၊ ဒါမှမဟုတ် ရာထူးမတိုးလို့ ဆိုတာမျိုး ကြုံရတိုင်း အရာရာကို မှန်မှိုင်းသွားစေတဲ့ စည်းမျဉ်းဥပဒေတွေ ဆိုတဲ့ မြူဆိုင်းလာတော့တာပဲ။ သဘောကတော့ ရှေ့ ဘာဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာကို ခပ်လွယ် လွယ်သိနိုင်တဲ့သဘောလို့ ထင်ရတာပါပဲ။ သို့ပေမယ့် တကယ်တမ်း ပြောကြစို့ဆိုရင် သည်လို အခြေအနေအာက်မှာ မင်း ဘယ်လိုမှ မမြင်နိုင်တဲ့ အစွဲအလမ်းတွေ၊ မယုံကြည်မှုတွေ၊ ဒို့ဟ သံသယတွေ စတဲ့ ခပ်ဝါးဝါးအရိပ်တွေ ရှိနေကြတယ်”

အာဂျန်းက အရက်ကို မော့သောက်လိုက်သည်။ နောက်တစ်ခွက် ကိုယ်တိုင် ငှဲ့ဖို ခဏကလေး ဆိုင်းသည်။

“ငါ တစ်ခုပြောမယ်။ ငါ စစ်အကယ်ဒမီမှာ တက်ရတုန်းက ငါကိုယ်တိုင် ဖြစ်ခဲ့တာကို ပြောပြမယ်။ တစ်ရက်မှာ ငါတို့သူငယ်ချင်းအုပ်စုတွေ မြို့ထဲထွက်ကြတယ်။ ငါရယ်၊ ဟာဒီရယ်၊ တခြားသူငယ်ချင်း နည်းနည်းပါးပါးလည်း ပါတယ်။ အဲသလို သွားကြတုန်း မိုးက ဝုန်းခနဲ ရွာချလေတော့ တို့လည်း ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲ ဝင်ရတော့တာပေါ့။ ဆိုင်ရှင်က တို့ကို ထီးငှားလိုက်

ပါရစေလို့ ပြောရှာတယ်။ ဒါနဲ့ ငါက ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ကောင်းသားပဲလို့ ပြောလိုက် မိတယ်။ ကူညီတာပဲမဟုတ်လား။ သည်မှာ သူငယ်ချင်းတွေက ငါ့ကို ရူးများရူးနေသလားဆိုတဲ့ မျက်နှာတွေနဲ့ ကြည့်ကြတော့တာပဲ။ ဟာဒီက ဘာပြောသလဲဆိုတော့ မင်း မစဉ်းစားဘူးလားတဲ့။ ထီး ဆိုတာကြီးနဲ့ မင်း ဘယ်နှယ်လုပ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲတဲ့။ ငါလည်း ကြောင်သွားတာပေါ့။ ဒါနဲ့ ငါက ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ထီးနဲ့ဆိုတော့ကော ဘာဖြစ်လို့လဲပေါ့လေ။ ဟာဒီက ပြန်ဖြေတယ်။ ကုလားစစ်သားတစ်ယောက်ယောက် ထီးဆောင်းတာများ မင်း မြင်ဖူးလို့လားတဲ့။ ငါ စဉ်းစား ကြည့်တော့ ဟုတ်တယ်။ ငါ မတွေ့ခဲ့ဖူးဘူး။ ဒါနဲ့ မတွေ့ဖူးဘူးလို့ ပြောလိုက်ရတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ မဆောင်းကြတာကိုကော မင်းသိသလား”

“မသိဘူး”

“အရှေ့တိုင်းမှာ ရှေးက ထီးတွေဟာ အချုပ်အခြာအာဏာရဲ့ အမှတ်အသားပဲ။ ဗြိတိသျှတွေက သူတို့စစ်သားတွေကို ရည်မှန်းချက်ကြီးကြီး ထားရာမှာ ပြီးပြီးပျောက်ပျောက် မဖြစ်စေချင်ကြဘူး။ တပ်နယ်မြေမှာ ထီး မမြင်ရတာ အဲဒါကြောင့်ပေါ့”

“အဲတော့အံ့ဩစရာပဲ...။ အဲသလို ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။ လိုက်နာရမယ့် စည်းကမ်း စည်းမျဉ်းရယ်လို့တော့ မဟုတ်တာ သေချာပါတယ်။ မင်း တွက်ကြည့်လေကွာ။ ကုလားစစ်သား များသည် သူတို့၏ စစ်တန်းလျားများ၌ ထီးဆောင်းခြင်း မရှိစေရဆိုတဲ့ စည်းမျဉ်းမျိုးဟာ ယုံနိုင်စရာမှ မရှိတာ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ချိန်တည်းမှာ ဘာရှိပြန်သလဲဆိုတော့ တပ်နယ်မြေထဲမှာ ထီးတစ်လက်နဲ့ သွားလာနေတဲ့ စစ်သားရယ်လို့ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတာလည်း အမှန်ပဲ။ တစ်ရက် မှာ ငါတို့က တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး ပီယာဆန်ကို ငါ မေးကြည့်တယ်။ ဗိုလ်ကြီး ကျွန်တော်တို့မှာ မိုးရွာနေတာတောင် ထီးရယ်လို့ ဘယ်တုံးကမှ မကိုင်ကြရတာ ဘာဖြစ်လို့လဲပေါ့လေ။ ဗိုလ်ကြီး ပီယာဆန်က ပုပျပ်ပျပ် လှကြမ်းကြမ်း၊ ကုပ်တိုတိုနဲ့ကွ။ သူက ငါ့ကို တီကောင်တစ်ကောင်လို ကြည့်တယ်။ သူပေးတဲ့အဖြေလောက် ငါ့ပါးစပ်ကို ဘယ်ဟာကမှ မြန်မြန်မပိတ်နိုင်ဘူး။ သူက ဘာဖြေတုံးဆိုတော့ လက်ဖဝင်နင်ကလေးတဲ့။ ငါတို့က ဘာထီးဆောင်းစရာ လိုမှာတဲ့၊ တို့က မိန်းမတွေမှ မဟုတ်တာတဲ့”

အာဂျန်းက စရယ်သည်။ ပြီးတော့ ဆက်ပြောလေ၏။

“အခုတော့ ထီးတစ်ချောင်း ဆောင်းရတာထက်စာရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဆိုတဲ့သဘောပဲ ထားလိုက်ချင်တော့တယ်။ ရွဲကာမှသာ ရွဲရော”

* * *

ထိုနှစ်က မိုးကောင်းကင်တစ်ခွင်၌ ပထမဆုံးသော မိုးရိပ်မိုးတိမ်များ အရိပ်မသမ်းမီ ကပင် လန်ကာဆူကာ အိမ်ကြီးပေါ်သို့ မုတ်သုံမိုးကြီး အုန်းအုန်းညံအောင် သွန်ကျလာသည့်နယ် ရှိလေသည်။ မန်ဂျူး၏မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲက ကျရောက်အံ့ဆဲဆဲ မိုးရာသီမတိုင်ခင် ဇွန်လ နောင်ပိုင်းတွင် ကျင်းပခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ပူပြင်းလှသော ရက်များဖြစ်သည်။ အိမ်ကြီးရှေ့ ပန်းဥယျာဉ် တွင်း ရေကန်သည်ပင် လှေမတင်နိုင်အောင် ရေဆုတ်သွားခဲ့လေပြီ။ ကျရောက်လာတော့မည့် မိုးမင်းလွန်ကဲကို မျှော်လင့်စောင့်စားနေကြသည့်အတွင်း ကမ္ဘာမြေသည် လည်ပတ်နှုန်း လျော့လွန် လှသည် ထင်ရသော နှစ်ကာလဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် လန်ကာဆူကာ အိမ်ကြီးအတွင်းမှာတော့ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာပွဲသည် ထူးဆန်းလှစွာ ပုံမှန်ဖြစ်နေကျမဟုတ်သော ဥတုအသွင် ဆောင်လျက် ရှိလေ၏။ အိမ်ပိုင်း ပရိဝုဏ်အတွင်းမှာကား မြစ်ရေကြီးချိန် ကမ်းလုံးလျှောက် ရှိရှိသမျှ အရာ အားလုံးကို ရေစီးနှင့်အတူ တစ်ပါတည်း ဆောင်ယူလျက် ဝရန်းသုန်းကား တိုက်ချလာသည့်နယ် လူများ၊ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများ၊ စိုးရိမ်သောကများ၊ ရယ်သံမောသံများ၊ ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်များ စသည်တို့သည်လည်း တသဲသဲ လိုမ့်ဝင်နေကြလေသည်။ နောက်ဖေး ကွက်လပ်ကျယ်မှာတော့ နေကာမိုးကာ တင်းတိမ်များ ရံထားသော မင်္ဂလာမဏ္ဍပ် တပြောင်ပြောင်အောက်၌ ကြော်လှော် ချက်ပြုတ်ကြသည့်ဖြစ်ရာ ထမင်းအိုးမီး၊ ဟင်းအိုးမီးတို့ အတောမသတ်အောင် တောက်လောင် လျက်ရှိကြလေ၏။ သည်ကြားထဲက ကြွရောက်လာကြသော မင်္ဂလာဧည့်ပရိသတ်တို့ အစာ တစ်လုတ် ဖြောင့်ဖြောင့်ထိုင်စား၍ မရနိုင်အောင် ကြိတ်ကြိတ်ကြီး တိုးလျက်ရှိလေသည်။

ကျွေးမွေးဧည့်ခံခြင်း၊ ဘာသာထုံးတမ်းအရ လိုက်နာထိန်းသိမ်းခြင်းများ စသော အုတ်အုတ် သရဲဖြစ်မှုအတွင်းမှာပင် နေ့ရက်တွေ ကုန်လွန်ခဲ့လေသည်။ မင်္ဂလာထုံးစံ မိသားစု ကောင်စီ မင်္ဂလာအစီအရင်များမှသည် နန္ဒင်ဆိုး ဘိသိက်သဘင် ဆင်ယင်ပြီးသည်အထိ အတောမသတ် အောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြရသည်။ အပိုင်းပိုင်းကန်သော ပဆစ်ကွက် လယ်ယာမြေကွက်များ အတွင်းသို့ ကြီးစွာသော မုတ်သုံမိုးရေတို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း ချင်းနင်းလာကြသကဲ့သို့ မင်္ဂလာ

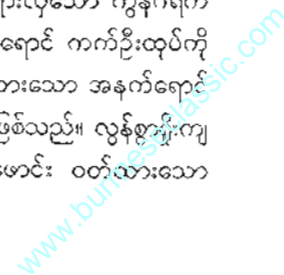
ရေကန်သာ ကြာတိုင်းအေး
 ၃၆၉

ဆောင် မဏ္ဍပ်အတွင်း၌လည်း ဘဝအလွှာ အသီးသီးတို့ ဝိုင်းကန်ထားသည့်နယ် ရှိခဲ့ပါ၏။ ဥမ္မာဒေဝီ၏ ဆာရီဖြူဝတ် နိုင်ငံရေးလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များက တတ်စွမ်းသမျှ ပါဝင်ကူညီရန် ရောက်လာကြသကဲ့သို့ ကာကီရောင်ဝတ် ကွန်ဂရက်အလုပ်သမားများကလည်း မင်္ဂလာ ဝေယျာဝစ္စများတွင် လက်ရောက်ခါးချိုး ရှိခဲ့ကြသည်။

ကာလကတ္တား ဖိုထံဝီလျမ်တပ်မြေရှိ အာဂျွန်း၏ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေများ ကလည်း သီးသန့် အရန်ထားသော ထမင်းချက်များ၊ စားရိပ်သာအကူများ၊ စားပွဲထိုးများသာမက အခါအားလျော်စွာဆိုသလို ပစ္စည်းကိရိယာ အစုံအလင်တပ်ဆင်ထားသော တူညီဝတ်စုံဝတ် စစ်ဘင်ခရာ တပ်ဖွဲ့ဝင်တို့၏ ဘင်တီးပိုင်းများပင် လာရောက်ဖျော်ဖြေခဲ့ကြသည်။ မန်ဂျူး၏ တက္ကသိုလ် သူငယ်ချင်းများ တဖွဲ့ဖွဲ့ ရောက်လာကြသကဲ့သို့ နီးလ်၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ ဖြစ်သော တိုလီဂန်ဂီး ရုပ်ရှင်စတူဒီယိုမှ ဒါရိုက်တာများ၊ သရုပ်ဆောင်များ၊ သင်တန်းသားများ၊ နောက်ခံသီချင်း သီဆိုကြသူများကလည်း မင်္ဂလာပွဲသို့ လာရောက်ချီးမြှင့်ခဲ့ကြပါ၏။ သည် ရုပ်ရှင်အဖွဲ့ထဲမှာ မန်ဂျူးကိုယ်တိုင် ကြမ္မာငင်ခဲ့ရသော ရုပ်ရှင်အစမ်း ရိုက်ကူးသည့်ရက်က မန်ဂျူးကို အဝတ်အစား လဲလှယ်ပေးခဲ့ကြသော ကြောက်စရာကောင်းလှသည့် မိတ်ကပ်ဆရာမ နှစ်ယောက်ပင် ပါလာခဲ့ကြသေးသည်။

ဒေါ်လီသည်လည်း ဒလက်လည်အောင် မွှေနှောက်နေရတော့သည်။ ကာလကတ္တားရှိ ဥမ္မာထံ အလည်အပတ်ခရီး ရောက်ရသည့်နှစ်များအတွင်း မြို့၏ မြန်မာဓမ္မာရုံတစ်ရုံနှင့် တိတ် တဆိတ် အဆက်အသွယ်ရထားခဲ့သည်။ ဓမ္မာရုံမှာ ရှေးအစဉ်အဆက်ကတည်းက မပွင့်မလန်း မရှိခဲ့။ ထင်ရှားလှသော မြန်မာလူမျိုး လူကြီးလူကောင်းများပင် ထိုဓမ္မာရုံ၌ အချိန်ပေးတတ်ကြ သည်ဖြစ်၍ သည်အထဲမှာ အထင်ကရ ရဟန်းတော်တစ်ပါးဖြစ်သည့် ဦးဝိစာရ ကိုယ်တော်ပင် ပါခဲ့သည်။ ဒေါ်လီနှင့်ဆက်နွယ်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ မြောက်မြားလှသော ကာလကတ္တားမြို့ ဖျောက် မြန်မာအသိုင်းအဝိုင်းသည်လည်း မန်ဂျူး၏လက်ထပ်ပွဲသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ သည် အထဲမှာ ကျောင်းသားများ၊ ရဟန်းတော်များ၊ ရှေ့နေများသာမက ကာလကတ္တားပုလိပ်အဖွဲ့မှ လေးလုံးခြောက်ဖက် ဆာဂျင်ကြီးများပင်ပါခဲ့သည်။ (ပုလိပ်ဆာဂျင် အတော်များများမှာ ဇာစ်မြစ် အားဖြင့် အင်္ဂလိပ်မြန်မာ ကပြားများဖြစ်သည်။)

ထူးထူးခြားခြား ဆိုရလောက်အောင် အုပ်စု အစုံအစုံ ထွေပြားကြသည် ဆိုသော် လည်း နှိုင်းယှဉ်ချက်အားဖြင့် အမြင်သဘောထား ကွဲလွဲကြတာမျိုးတော့ နည်းပါးကြပါ၏။ သို့သော်လည်း အဆုံး၌ ကမ္ဘာမြေကို တိုက်ခတ်သော လေပြင်းကို ပိတ်ကာဆီးဆိုရန် မဖြစ်နိုင် သကဲ့သို့ ရှိခဲ့ရသည်။ တစ်ခါတော့ ဥမ္မာ၏မိတ်ဆွေလည်းဖြစ်၊ ထင်ရှားလှသော ကွန်ဂရက် အမတ်မင်းလည်းဖြစ်သူ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ကြွရောက်လာခဲ့သည်။ ကာကီရောင် ကက်ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားကာ၊ အင်္ကျီကြယ်သီးပေါက်တွင် နှင်းဆီပွင့်တစ်ပွင့် ထိုးထားသော အနက်ရောင် ရှာဝါနီခါးရှည်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်လျက် ဂျပါဟာလာနေရုံပဲ ဖမ်းထားသူဖြစ်သည်။ လွန်စွာကျ လှသော ထိုနိုင်ငံရေးသမားသည် အမှတ် ၁၄ ပန်ဂျပ်တပ်ရင်းယူနီဖောင်း ဝတ်ထားသော



လက်ဖက်ရည်ကလေးတစ်ယောက်၏ဘေးတွင် ယှဉ်လျက် ရပ်နေခဲ့ရာက အာဂျန်း၏သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ ထိုလက်ဖက်ရည်ကလေးဘက်သို့ အထင်သေးသည့် အမူအရာဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက် လေသည်။

“အိန္ဒိယလူမျိုးတစ်ယောက်အဖို့ အဲသလို ယူနီဖောင်းဝတ်ရတာ မင်း ဘယ်လိုခံစား ရသလဲ”

လက်ဖက်ရည်ကလေးကလည်း အထင်သေးခြင်းကို အထင်သေးခြင်းဖြင့် တုံ့ပြန်ရင်း မာဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“သည်ယူနီဖောင်းက ခပ်နွေးနွေးတော့ ရှိတာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားပြောသလောက် ဟုတ်မဟုတ်တော့ ကျွန်တော်လည်း စဉ်းစားနေတယ်”

နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း သူ့ကို ဆန့်ကျင်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ထူးထူးဆန်းဆန်း စုဝေးလာကြသော ဗုဒ္ဓဘာသာရဟန်းတော်များ၊ ကျောင်းသားများ၊ ကွန်ဂရက်ပါတီအလုပ်သမား များနှင့် နဖူးတွေ့ခူးတွေ့ တွေ့ခဲ့ရပြန်ပါ၏။ ကွန်ဂရက်ပါတီအမတ်မင်းမှာလည်း အိန္ဒိယလူမျိုး စစ်သားများ၊ ပုလိပ်များနှင့် ထိပ်တိုက်တိုးခဲ့ရသော ခါးသီးသော အမှတ်ရချက်များ ရှိခဲ့သည်။ အခုလည်း ဗြိတိသျှအိန္ဒိယစစ်တပ်တွင် အမှုထမ်းနေသော အာဂျန်းကို ဒေါသတကြီး ဝေဖန်ကြ တော့သည်။

အာဂျန်းကလည်း နှမ မင်္ဂလာဆောင်ဆိုသည့်အသိဖြင့် သူ့စိတ်ကို သူထိန်းနေရသည်။

“ကျွန်တော်တို့က တိုင်းပြည်ကို သိမ်းပိုက်နေကြတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်တို့ သည်မှာရှိနေတာက ခင်ဗျားတို့ကို အကာအကွယ်ပေးဖို့ပါ”

အာဂျန်းက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြန်ဖြေသည်။

“ဘယ်သူတွေကများ ငါတို့ကို ကာကွယ်နေတာလဲ။ ငါတို့ကို ကာကွယ်နေတဲ့ မင်းကကော ဘယ်သူ့ဆီကလဲ။ ငါတို့ကိုယ်တိုင်ဆီကလား။ တခြား အိန္ဒိယလူမျိုးတွေဆီကလား”

“ဒါက အလုပ်ပဲဗျာ။ ကျွန်တော့်အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်နိုင်သလောက်တော့ ကျွန်တော် လည်း ကြိုးစားလုပ်နေတာပဲ”

မြန်မာကျောင်းသားတွေထဲက တစ်ယောက်ကတော့ အာဂျန်းကို ခပ်ထန်ထန် ပြုံးပြသည်။

“ကုလားစစ်သားတွေကိုမြင်ရင် ငါတို့တိုင်းပြည်ထဲမှာ ဘာတွေပြောကြတယ်ဆိုတာ သိသလား။ အင်္ဂလိပ် စစ်ကျွန်တွေလို ပြောတာ။ သူတို့သခင်တွေအတွက် စစ်ကျွန်တွေ ပိုဖမ်း နိုင်ဖို့ ချီတက်နေကြတာလို့ ပြောကြတာ”

သည်စကားတွေကြားတော့ ရန်မဖြစ်မိအောင် အာဂျန်း ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ထိန်းဖို့ တော်တော်ကြိုး အားထုတ်နေရသည်။ ချာခနဲ လှည့်ပြန်ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ အဒေါ် ဖြစ်သူ ဥမ္မာကို တိုင်ရန် ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း အဒေါ်ဖြစ်သူကိုယ်တိုင်က သူ့အပေါ် မဝံ့တာတွေ ရှိခဲ့ သည်။ ဥမ္မာက ခပ်ဘွင်းဘွင်းပဲ ပြောပြလိုက်သည်။

“တိုင်းပြည်ထဲမှာ လူတွေ ဘယ်လိုစဉ်းစားနေကြတယ်ဆိုတာ မင်းကို ပြောလိုက်ကြ တာပဲ အာဂျန်း။ ရန်သူ့ကျည်ဆံတွေကို ရဲရဲကြီးရင်ဆိုင်ဖို့ မင်းမှာ လုံလောက်တဲ့ခွန်အားရှိတယ်

ဆိုရင် သည်စကားတွေကို ဆုံးအောင်နားထောင်ဖို့လည်း မင်းမှာ လုံလောက်တဲ့ခွန်အား ရှိသင့် တာပေါ့”

* * *

လန်ကာဆူကာအိမ်ကြီးမှာ တည်းနေရသည့်ရက်များအတွင်း ကီရုန်းဆင်းအတွက် အိမ်အနောက်ဘက် ခပ်လျှိုလျှို အခန်းကလေးတစ်ခန်းမှာ နေရာချပေးထားခဲ့ကြသည်။ သည် အခန်းငယ်က ခါတိုင်းဆိုလျှင် စားစရာသောက်စရာများ အဓိက လှောင်သည့်အခန်းဖြစ်သည်။ ကျောက်တုံးနံရံများတစ်လျှောက် သနပ်ယိုအိုးတွေ ပြည့်နှက်နေကာ အခန်းထောင့်တွေမှာတော့ သရက်သီးနှင့် မာလကာသီးတွေ အပုံလိုက်အုပ်ထားသည်။ အိမ်ခေါင်အခြင်ရနံ့များဆီက ပိုးပွရွက်ရန်က ကင်းစေရန် ကြိုးနှင့်ဆိုင်းဆွဲထားကြသော နွားနို့ထောပတ်၊ ကျွဲနို့ထောပတ်များ ထည့်ထားသည့် မြေအိုးများလည်း ရှိသည်။

တစ်နေ့လယ်မှာတော့ ထိုအခန်းထဲက ထောပတ်အနည်းငယ်ယူရန် ဘီလားကို လက်တို လက်ထောင်း ခိုင်းလိုက်ကြသည်။ စတိုခန်းတံခါးက အနည်းငယ် ယုံ့ခွဲနေသည့်အတွက် တံခါး မှာ အံ့ကျပ်တံခါးရဲရဲရှိ၏။ ဘီလားက တံခါးအဟကြားက မြင်ရသလောက် ကြည့်လိုက်သည်။

ကီရုန်းဆင်းက ဖျာတစ်ချပ်ပေါ်မှာ လဲလျောင်းနေသည်။ နေ့လယ်နေ့ခင်း တစ်ရေး လောက်မေးရန် ပုခုံးတစ်ထည် လဲဝတ်ထားပုံရပြီး ကာကီရောင်ဝတ်စုံကတော့ ငုတ်တစ်ချောင်း တွင် တွဲလောင်းချိတ်လျက်ရှိ၏။ ဇွန်လ၏ အပူဒဏ်ကြောင့် ချွေးပြန်လှသည့်အတွက် ရင်ဘတ် နေရာတွင် မီးကျွမ်းထားသော တစ္ဆေလိုလို အရိပ်ကွက်ထင်နေသည့် စစ်စွပ်ကျယ်တစ်ထည်သာ အောက်ခံစွပ်မထားခဲ့လျှင် ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပိုင်း ဗလာကျင်းနေဖို့သာ ရှိလေ၏။

လဲလျောင်းနေသော ကီရုန်းဆင်း၏ နိမ့်တုံမြင့်တုံ ခန္ဓာကိုယ်လှုပ်ရှားပုံကို ကြည့်၍ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဘီလား ပြောနိုင်သည်။ အခန်းတွင်း ဝင်လာခဲ့ပြီး ဖျာနံ့ဘေးပတ်လည်၌ ခြေဖျားကလေး ထောက်ကာ လှုပ်စရာရှိတာ လုပ်နေလိုက်သည်။

ကီရုန်းဆင်း ဖျတ်ခနဲ အနီးမှာတော့ ဘီလားက ထောပတ်အိုးတွင် ချည်ထားသော ကြိုးတွေကို ဖြေနေခိုက်ဖြစ်၏။ ကီရုန်းဆင်းက ငေါက်ခနဲ ထလိုက်ပြီး ကာကီဝတ်စုံကို ထဆွဲ သည်။ မျက်နှာကတော့ စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်ဟန်ဖြင့် ရဲမှည့်သွားခဲ့သည်။

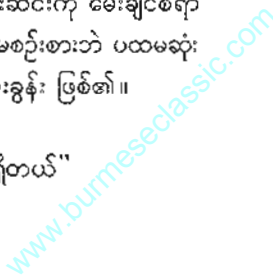
“အမေက လွှတ်လိုက်လို့ပါ။ ဒါတွေယူခိုင်းလိုက်တာ...ဟို...”

ဘီလားက ထောပတ်အိုးကို ထိုးပြရင်း ခပ်သွက်သွက် ရှင်းပြသည်။ ကီရုန်းဆင်းက အင်္ကျီဝတ်ပြီးသည်နှင့် ဖျာပေါ်မှာ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်လေ၏။ ကီရုန်းဆင်းက ပြုံးပြတော့ ဘီလား ကလည်း ရှက်တအေးအေး ပြန်ပြုံးပြသည်။ ဘီလားကိုယ်တိုင်က ကီရုန်းဆင်းကို မေးချင်စရာ တွေ ရှိနေသဖြင့် လောလောဆယ် ထွက်သွားဖို့ စိတ်ကူးမရှိ။ ရှေ့နောက် မစဉ်းစားဘဲ ပထမဆုံး မေးဖြစ်လိုက်သည့် မေးခွန်းမှာ သူမခေါင်းထဲ ထိပ်ဆုံးက သိချင်သည့်မေးခွန်း ဖြစ်၏။

“ကီရုန်းဆင်း၊ ရှင်က အိမ်ထောင်နဲ့လား”

“အိမ်ထောင်နဲ့ပါ။ အခါလည်အရွယ် သားလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်”

ကီရုန်းဆင်းက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဖြေသည်။



“ရှင်လက်ထပ်တော့ ဘယ်အရွယ်လဲ”

“ပြီးခဲ့တဲ့ လေးနှစ်ကဆိုတော့ ၊ အင်း၊ ဆယ်ခြောက်နှစ်သားဖြစ်မှာပေါ့”

“ရှင်မိန်းမကကော ဘယ်လိုလဲ”

“ကျုပ်တို့နဲ့ ရွာချင်းကပ်လျက် ရွာကပဲ”

“ရှင်ရွာကကော ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုးမြောက်ဘက်မှာ။ သည်ကဆိုရင်တော့ ဝေးပယ်။ မဟာဘာရတ မဟာစစ်ပွဲကြီး ခင်းခဲ့တဲ့ ကူရုရှက်စ်ထရာနဲ့ နီးတယ်။ ဒါကြောင့် လူတွေပြောကြတာနေမှာ။ ကျုပ်တို့နယ်က စစ်သားကောင်း ထွက်သတဲ့”

“ရှင်ကကော စစ်သားလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးခဲ့တာလား”

“ကီရုန်းဆင်းက ရယ်သည်။”

“အဲသလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ တခြားရွေးစရာမှ မရှိတာ”

တကယ်တော့ ကီရုန်းဆင်း၏မိသားစုထဲက ယောကျ်ားသားများအားလုံးလိုလို စစ်မှု ဝန်တာအားဖြင့် နေထိုင်ခဲ့ကြသူတွေဖြစ်သည်။ ကီရုန်းဆင်း၏ဘိုးအေ၊ ဖခင်နှင့် ဦးလေးတော် တွေ အားလုံး ဝမ်းဝမ်းကျက်တပ်ရင်းတွင် အမှုထမ်းခဲ့ကြသူတွေဖြစ်သည်။ သူ့အဘိုးခမျာ ပတမ ကမ္ဘာစစ်အတွင်း ပါချင်ဒေလီတွင် ကျဆုံးခဲ့သည်။ သူ့အဘိုး စစ်မြေပြင်တွင် မကျဆုံးခင်ရက်က သူ့မိသားစုထံ စာတစ်စောင်ရေးပို့ခဲ့ရာ မိသားစုပိုင် ယာကွက်ကလေးမှာ ဘာစိုက်ရမည်၊ ဘယ် အချိန် ပျိုးရမည်၊ ဘယ်အခါ ရိတ်သိမ်းရမည် ဆိုတာကအစ အသေးစိတ် မှာကြားချက်တွေ ပါခဲ့သည်ဆို၏။ နောက်တစ်ရက်မှာ ဒဏ်ရာရနေခဲ့သည့် သူ့သခင် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ကို ကယ်တင် ရန် သူ့ကတုတ်ကျင်းထိပ်ကို ရွှေယူလာခဲ့သည်။ သည်အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်၏ အကူရဲဘော်အဖြစ် ငါးနှစ်ခန့် တာဝန်ထမ်းရွက်ခဲ့ပြီး၊ စစ်သည်အားလုံးထဲမှာ သူ့ကို အထူးအလေးပေးခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ သည်လို ရွပ်ရွပ်ရွံ့ရွံ့အတွက် ကျဆုံးခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်း ‘အိန္ဒိယလူမျိုး ဂုဏ်သရေရှိ ဝန်ထမ်း ကောင်းတံဆိပ်’ ချီးမြှင့်ခြင်းခံခဲ့ရသည်။ သည်ဂုဏ်ပြုတံဆိပ်ကို မိသားစုများက မှန်သေတ္တာ တွင်း ထည့်သိမ်းထားခဲ့ကြသည်။

“အဲသည်နေ့က ကျေးဇူးကြောင့် ထင်ပါရဲ့၊ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်မိသားစုက ကျုပ်တို့ဆီကို ရှေ့ပို့ပေးကြတယ်။ ကျုပ်တို့က တောင်းလည်းမတောင်းဘူး။ အလှူလည်းမခံဘူး။ ကျုပ်တို့အေ ကို ချစ်လိုပေးကြတာပါ။ သူတို့သားအတွက် အဘိုးပြုခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးတရားကို အသိအမှတ်ပြု တာပေါ့လေ”

ဘီလားက ကီရုန်းဆင်းမြောမြောသမျှ တလေးတစား နားထောင်နေမိခဲ့သည်။ ကြည့် ကြည့်နူးနူး နှစ်မျောနေခဲ့သည်။

သူ့ဖခင်သည်လည်း စစ်တပ်တွင် အမှုထမ်းခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ အဖေဖြစ်သူ မလေးယား သူ့ပုန်ထမှုတစ်ခုတွင် ဒဏ်ရာရခဲ့သည်။ ဘေးဒဏ်ရာက သူ့နံပါးတစ်ဖက်ကို ဆွဲပစ် လိုက်ပြီး ဒုက္ခထဲအထိ စိုက်ဝင်သွားခဲ့သည်။ စစ်ဆရာဝန်များက သတ်စွမ်းသမျှ ကုသပေးခဲ့ကြ

သော်လည်း ဒဏ်ရာက ပြင်းထန်လှသည့်အတွက် ဝမ်းဗိုက်နာကျင်ခြင်းက သေရာပါခဲ့သည်။ နာတာရှည်အဖြစ် ဝန်ပိခဲ့ရသည်။ ဝေးရာထံပါးမှ ကောင်းလှ တတ်လှပြီဆိုသော အာယုဘောဒ သမားတော်များနှင့်သာမက အခြားဆေးဝါး အမျိုးမျိုးနှင့်ပါ ကုသခဲ့ရသည့်အတွက် ငွေကုန် ကြေးကျ များလှသည်ဖြစ်ရာ မိသားစုပိုင် မြေကလေး ပဲ့ပြီးရင်းပဲ့ရတော့သည်။ သားဖြစ်သူ ကီရုန်းဆင်းကိုလည်း သူ့ကံကြမ္မာမျိုး မဆိုက်ရောက်စေချင်သည့်အတွက် ကောလိပ်ကျောင်း ကိုပို့ကာ ပညာ ဆည်းပူးစေချင်ခဲ့သည်။ အရာကိစ္စအားလုံးကို သိစေချင်ခဲ့သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်က မလေးယား၊ မြန်မာ၊ တရုတ်၊ အရှေ့အာဖရိက ရောက်ခဲ့ဖူးသော်လည်း ဘာမှဟုတ်တိပတ်တိ မသိခဲ့။ ကီရုန်းဆင်း ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကောလိပ်ကျောင်းကိုသာ သွားချင်ခဲ့ပါ၏။ သို့သော် ကီရုန်းဆင်း ဆယ်လေးနှစ်သားမှာ ရောဂါသည်ဖခင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ သည့်နောက်မှာလည်း ပညာသင်ကြားရေး အခွင့်အလမ်း ပွင့်မလာခဲ့တော့။ မိသားစုအတွက် ငွေလိုလာခဲ့သည်။ ဆွေမျိုး တွေက စစ်သားစုဆောင်းရေးတွင် စာရင်းသွင်းရန်သာ တိုက်တွန်းနေကြသည်။ ကံကောင်းလျှင် အင်္ဂလိပ် ဆာရိုကားစစ်တပ် တွင် စာရင်းသွင်းခွင့်ရနိုင်ကြောင်းပြောကြသည်။

“ဒါနဲ့...ရှင် တပ်ထဲဝင်ရရောလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါထက် နေဦး...၊ ရှင်တို့ရွာက မိန်းမတွေကကော ဘယ်လိုလဲ”

“ခင်ဗျားတို့နဲ့ မတူဘူး”

သည်စကားကြောင့် ဘီလား ထိခိုက်သွားခဲ့သည်။

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲ၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“သူတို့လည်းပဲ သင့်သလောက်တော့ စစ်သားတွေပါပဲ။ သူတို့ခမျာ လူမှန်းသိကြပြီ ဆိုကတည်းက စောစောစီးစီး မုဆိုးမဖြစ်ဖို့ သဘောပေါက်နေကြရတာပဲ မဟုတ်လား။ လင်သား တွေ မရှိကြဘဲနဲ့ မွေးထားတဲ့ သားသမီးတွေကို ကျွေးမွေးသုတ်သင်စောင့်ရှောက်ဖို့၊ သေရာပါ ဒဏ်ရာရကြတဲ့ အိမ်နာကျိုးကန်းဖြစ်ကြရတဲ့ လင်သားတွေနဲ့ တစ်ဘဝလုံး ပေါင်းကြရဖို့ ဆည်းပူး နေကြရတာမျိုးပဲ မဟုတ်လား”

သည်အချိန်မှာ ဘီလားကို မအေက လှမ်းခေါ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ ဘီလားလည်း အခန်းထဲက ပြေးထွက်လာခဲ့ရလေသည်။

* * *

မင်္ဂလာဆောင်ရက်များအတွင်း ကုမားရ်နှင့် ဒေါ်လီတို့မိသားစုအားလုံး ဂရိတ်အိစတန်း ဟိုတယ်^{၅၅} တွင် တည်းခိုခဲ့ကြသည်။ (ကုမားရ်အဖို့ ဥဗ္ဗာနှင့် ကျောင်းတော်ကရန်စများ ရှိခဲ့ ကြသည့်အားလျော်စွာ လန်ကာဆူကာအိမ်ကြီးတွင် မတည်းခိုဘဲ ခါတိုင်း ဒေါ်လီ တည်းနေကျ ဟိုတယ်တွင် လိုက်ပါတည်းခိုခြင်းသည်လည်း စဉ်းစား၍မရနိုင်အောင် ဖြစ်ရပါသည်။) မည်သို့ ပင်ဖြစ်စေ သဘောတူညီချက်အရ နီးလ်နှင့် မန်ဂျူးတို့၏ မင်္ဂလာဦးည (ကာလကဗျားတွေ နောက်ဆုံးည)ကို လန်ကာဆူကာအိမ်ကြီး၏ ဥဗ္ဗာအခန်းတွင် ကုန်လွန်ရန် စီစဉ်ထားခဲ့ကြသည်။

မင်္ဂလာဦးရက် ကျရောက်သည်နေ့က ဥမ္မာနှင့် ဒေါ်လီတို့နှစ်ဦးစလုံး 'မင်္ဂလာခန်းဝင်ဆောင်' ကို ဝိုင်းဝန်း ပြင်ဆင်ပေးခဲ့ကြသည်။ မနက်စောစော ခါးလိပ်ပန်းဈေးကို ပြေးကြကာ ဈေးကအပြန်မှာတော့ ပန်းတွေ ပြည့်သိပ်နေသော ပန်းခြင်းအတော်များများ ပါလာခဲ့သည်။ တစ်မနက်ခင်းလုံးလိုလို မင်္ဂလာခုတင်ကို ရာနှင့်ချီသော ပန်းကုံးများဖြင့် ပန်းခန်းဆီးချ အလှဆင်ခဲ့ကြသည်။ နှစ်ယောက်သား ပြင်ရင်းဆင်ရင်း သူတို့ခေတ် သူတို့အတွေ့အကြုံများနှင့် ကွာသွားပြီဖြစ်သော ကိုယ်တွေ့ မင်္ဂလာဆောင်တွေအကြောင်းလည်း စားမြုံ့ပြန်ဖြစ်ကြပါ၏။ နေ့လယ်တွင် ကလင်ပုံ^{၆၆} မှ အထူးခရီးစဉ်အဖြစ် ကြွချီလာမည့် ဒုတိယသမီးတော်နှင့် ဆုံကြဖို့လည်းရှိသည်။ ရာသီဥတု ပူပြင်းလှသည့်အတွက် နှစ်ယောက်သား ချွေးပေါက်ပေါက်ကျကြလေပြီ။

"တော်ပါပြီရှင်၊ စိတ်များ ကုန်ပါရဲ့။ ကျွန်မ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းကများ လွယ်လိုက်တာ"

"မစ္စက်ခမ်ဘက်တာကို သတိရသေးသလား။ ကင်မရာကြီးနဲ့လေ"

ဥမ္မာနှင့် ဒေါ်လီတို့ ကြမ်းပေါ်ထိုင်ကြရင်း သတိရသမျှ တသောသော ရယ်မောဖြစ်ကြသည်။

နေ့ကလေး ရင်လာသည်နှင့်အမျှ အခက်အခဲ အသေးအမွှေးကလေးတွေ စုပုံလာခဲ့သည်။ တစ်ယောက်ယောက်က တစ်စုံတစ်ရာ အချိန်မီဝယ်ဖို့ မေ့လျော့နေတာမျိုးလို စုံစိန်ဖာကလေးတွေဖြစ်သည်။ ပုရောဟိတ်ကြီးအတွက် နောက်ထပ် ဒိုတီတစ်ထည်ဆိုတာ ဝယ်ပြီးပြီလားဆိုတာ မျိုး၊ မြေစာမြက်သန့်သန့် လက်တစ်ဆုပ်စာလောက်ကော ရောက်လာပြီလားဆိုတာမျိုး၊ ပစ်ထားတဲ့ အဒေါ်အတွက် ဆာရီတစ်ထည်တော့လိုမယ် စသည်ဖြင့် မရှိမဖြစ် အသေးအမွှေးကလေးတွေ ဖြစ်သည်။ ညနေစောင်းလာသည့်အခါ အာဂျွန်းက မိသားစု စုံစုံလင်လင်ဖြင့် ဈေးဝယ်ထွက်ရန် ဆော်သြလာခဲ့သည်။ ဒင်နူး၊ ဥမ္မာနှင့် ဘီလားတို့ကတော့ ဈေးစာရင်းကိုယ်စီဖြင့် လိုက်ကြဖို့ ပြင်သည်။ အာဂျွန်းက ကားကို ကွက်လပ်ထဲမောင်းလာတော့ ကားထဲ ဝင်ကြသည်။

"ဘယ်ကို ဦးတည်သွားမလဲ"

ဥမ္မာက မေးသည်။

"ကာလီဂတ်ဈေးကို"

အာဂျွန်းက ပြေသည်။

"ကောင်းသားပဲ။ ဒါပေမဲ့ မြန်မြန်ထက်ထက်တော့ သွားမှဖြစ်မှာနော်"

"ဘယ်လိုကြောင့်လဲ ဒေါ်လေးရဲ့"

"သည်ကနေ လူထုချီတက်ပွဲကြီး ရှိတယ်လေကွယ်။ လမ်းကြောင်းပိတ်နေလိမ့်မယ်"

"လူထုချီတက်ပွဲ၊ ဘယ်နယ် သည်ကာလကြီးမှာ"

အာဂျွန်းစကားကြောင့် ဥမ္မာ စိတ်တိုသွားသည်။

"အာဂျွန်း မင်း သတင်းစာတွေ မဖတ်ဘူးလား။ ဒါက စစ်ဆန့်ကျင်ရေး ချီတက်ပွဲလေ။ နောက်ထပ် စစ်ပွဲတစ်ပွဲရှိလာလို့မှ အင်္ဂလိပ်တွေက အိန္ဒိယပြည်လွတ်လပ်ရေး အာမခံချက်အတွက် အခွင့်အရေးပေးချင်စိတ် မရှိဘူးဆိုရင် ဗြိတိန်အနေနဲ့လည်း အိန္ဒိယပြည်သူတွေရဲ့

ထောက်ခံအားပေးမှုကို မျှော်လင့်စရာအကြောင်း မရှိနိုင်ဘူးလို့ တို့ကွန်ဂရက်အတွင်းမှာ လက်ခံထားကြတယ်"

အာဂျွန်းက ပခုံးတွန့်သည်။

"သဘောပေါက်ပြီ။ ဒါဆို ဘေးရန်ကင်းကြရမှာပေါ့။ ဒါတွေအားလုံး ရှင်းသွားအောင် သူတို့အတွက် ကျွန်တော် အချိန်တွေ အကြာကြီး ယူလိုက်ပါ့မယ်"

ဒင်နူးက ရယ်သည်။

ဈေးကို ဆယ့်ငါးမိနစ်ဖြင့် ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ နာရီဝက်အတွင်း ဈေးဝယ်ခြင်းကိစ္စပြီးပြီ။ အပြန်ခရီး။ ရိပ်သာလမ်းကျယ်တစ်လမ်းဘက်အချိုးမှာတော့ အဝေးဆီမှ ချီတက်လာကြသော ချီတက်သူများ၏ ရှေ့တန်းကို မြင်ကြရလေပြီ။ အာဂျွန်းက အေးအေးသက်သာပြောသည်။

"ဘာမှမစိုးရိမ်ကြနဲ့။ ကျွန်တော်တို့က ရှေ့တော်တော်လေး ဦးနေပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို မပိတ်နိုင်ဘူးရယ်"

အာဂျွန်းပြောနေစဉ်မှာပင် ဂျိုးဝက်ကားက တဖုတ်ဖုတ် မြည်လာခဲ့ရာက ရုတ်တရက် ထိုးရပ်သွားလေ တော့သည်။

"တစ်ခုခုတော့ လုပ်ဦးဟဲ့ အာဂျွန်း၊ သည်နား ရပ်နေလို့မဖြစ်ဘူး"

"စပျစ်ပလပ်နေမှာပဲ။ မနက်က ဖြုတ်ဆေးရမယ့်ဟာဗျာ။ သိရက်နဲ့။"

အာဂျွန်းက မယုံနိုင်သလို လေဖြင့် ညည်းသည်။

"ဖြုတ်လို့ မရနိုင်ဘူးပေါ့"

"မိနစ် နည်းနည်းတော့ အချိန်ပေးရမှာပေါ့"

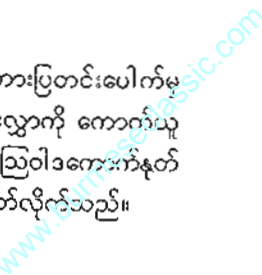
"မိနစ်နည်းနည်းတော့ဆိုရင် ချီတက်လာကြသူတွေ တို့ကို ဝိုင်းမိတော့မှာပေါ့ အာဂျွန်းရယ်၊ ဘယ်နယ်လုပ်ကြမတုံး"

"တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဗျာ"

ဒင်နူးနှင့် အာဂျွန်းတို့ နှစ်ယောက်က ကားရှေ့ပိုင်းဘက်ကို သွားကြကာ ရှေ့ဖုံးကို ဖွင့်သည်။ ကားက အိမ်ရှေ့မှာ ထိုးစဉ်က အကောင်းဆုံးဆိုသော်လည်း အင်ဂျင်က ပူလွန်းနေသည်။ ပလပ်ဖြုတ်ဆေးပြီး ပြန်တပ်မိချိန်မှာတော့ လူစုလူဝေးကြီးက သူတို့ကို ဝိုင်းမိသွားလေသည်။ ချီတက်သူတွေက ကားခံနေသဖြင့် နှစ်ဖက်ခွဲ၍ ရွေ့လျားနေကြသည်။ အချို့က ကားစက်ပုံးဘေးတွင် နေသည့် လူနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ကန်လန်ခံနေသော စက်ပျက်ကားကို စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ အာဂျွန်းနှင့် ဒင်နူးတို့လည်း ကားထဲ ပြန်ဝင်ကြရတော့သည်။ ချီတက်သူများအားလုံး ကျော်ဖြတ်သွားကြသည်အထိ ထိုင်စောင့်ရုံကလွဲ၍ အခြားလုပ်စရာမရှိ။

* * *

အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့ကို ဆန့်ကျင်သော ဆန္ဒပြသူတစ်ယောက်က ကားပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် လက်ကမ်းလွှာတစ်စောင် ပစ်ချခဲ့သည်။ အာဂျွန်းက လက်ကမ်းလွှာကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး အဖွင့်စာမျက်နှာကို တစ်ချက်စောင့်ကြည့်လိုက်သည်။ မဟတ္တမကန္တီ သြဝါဒကားကဲ့သို့ ချက်များဖြစ်၍၊ ကောက်စာတစ်ပိုဒ်တွင် ရေးထားသည့် စာသားတွေကို ဖတ်လိုက်သည်။



လွတ်လပ်ခြင်းဟူသော အကြောင်းအားဖြင့် တစ်ကမ္ဘာလုံးကပင် ယင်းတို့ကိုယ်တိုင်က လွတ်လပ်ခြင်း၏ မဟာအန္တရာယ်အဖြစ် ရှုမြင်နေကြသော မိစ္ဆာအင်ပါယာကြီးကို အိန္ဒိယနိုင်ငံက အဘယ်သို့ သောအကြောင်းဖြင့် ခုခံကာကွယ်နေကြရပါသနည်း

စာပိုဒ်ကိုဖတ်မိသည်နှင့် အာဂျွန်း ဒေါဟောင်းသွားခဲ့သည်။ ဒေါသတကြီးအော်လေ၏။ “အရူးတွေပဲ၊ သင်းတို့ လည်ချောင်းတွေထဲ သည်စာရွက်နဲ့ ဆို့ပစ်လိုက်ချင်တယ်။

စဉ်းစားပဲကြည့်ပါဦး။ သည်လောက်ကျိုက်ကျိုက်ဆူနေတဲ့ ပူပူလောလောကြီးထဲ ချီတက်ဆန့်ပြ ကြမယ့်အစား အကျိုးရှိရာရှိကြောင်းတွေ လုပ်ကြပါတော့လား”

တူတော် အာဂျွန်း၏စကားကို ကြားလိုက်သည့် ဥဗ္ဗာက နောက်နံတွင် ထိုင်လျက်က ခပ်ထန်ထန် လှမ်းငေါက်သည်။

“စကားကို သတိကလေးထားပြီး ပြောပါမှပေါ့ကွဲ့။ သည်ချီတက်ပွဲနဲ့ ပတ်သက်လို ငါ့လိုပဲ မင်း နားလည်ထားလိမ့်မယ်ထင်နေတာ။ သည်လူတွေ အရူးလို သုံးလိုက်တာများ ငါ့ဖြင့် စဉ်းစားလို့တောင်မရဘူး။ သည်အကြောင်းတွေ မင်း ဘယ်လောက်သိလို့တုံး အာဂျွန်း”

“ဒါတော့”

အာဂျွန်းက အဒေါ်ဖြစ်သူကို မထိတရီလုပ်ဖို့ ပြင်နေတုန်း ဒင်နူးက မမျှော်လင့်ဘဲ သူ့ဘက်က ဝင်ပြီး ကာကွယ်ခဲ့သည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ အာဂျွန်းပြောတာ လက်သင့်ခံတယ်။ အဲသည့်လူတွေဟာ အရူး တွေပဲ”

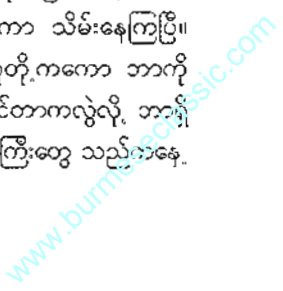
“ဘာရယ်ကွယ်၊ မင်းက ဘာအကြောင်းပြောနေတာလဲ”

“ဖက်ဆစ်ဝါဒအကြောင်း ပြောနေတာပါ။ လောလောဆယ် ထရုဖို့ ဘယ်လိုကြောင်း များ အရေးတကြီး ဖြစ်နေကြရတာတဲ့လဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တကယ်လို့ စစ်ကြီးသာ ဖြစ်ကြည့်၊ တခြားစစ်တွေနဲ့ တူလောက်စရာ အကြောင်းကိုမရှိတာမျိုးပဲ။ ဟစ်တလာနဲ့ မူဆိုလိုနီ တို့ကလည်း လူ့သမိုင်းမှာ အကြမ်းကြုတ်ဆုံး ဖျက်လိုဖျက်ဆီး အလုပ်ဆုံးဆိုတဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေ ထဲက ဟာမျိုးပဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အချိုးမပြေသူတွေ၊ ဘီလူးသဘက်တွေပဲ။ သူတို့ကတော့ ကမ္ဘာပေါ်ကို ထင်တိုင်းကြံချင်စိတ်တွေ ဝင်ကြပြီဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ပြိုဟုတ်ချိန် ပြီသာ မှတ်တော့။ သူတို့ယုံကြည်ချက်တွေကို ကြည့်လေ၊ သူတို့ရဲ့ အလုံးစုံ တွေးခေါ်ဖြောင့်ဖြောင့် ရေးဟာ သူတို့သာ ပိုတယ်။ ဘာတယ်၊ မြင့်တယ်၊ တခြားလူမျိုးတွေက နိမ့်တယ်။ ဒါပဲမဟုတ်ဘဲ လား။ ဂျူးတွေကို သူတို့ ဘာတွေလုပ်နေကြသလဲ ဆိုတာပဲကြည့်လေ၊ ဘယ်သူတွေ ဘာ ပြောနေနေ ကမ္ဘာတစ်လွှားက အလုပ်သမားလှုပ်ရှားမှုတွေကို သူတို့က ချေမှုန်းပစ်ကြလိမ့်မယ်။ သင်းတို့အကျင့်က တချို့လူမျိုးတွေကို ထိပ်၊ တချို့လူမျိုးတွေကို ဘိက် ဆိုတာမျိုးနဲ့ အစားထိုး ဆုံး အကြမ်းဖက်မယ်။ အပြင်းထန်ဆုံး အာဏာရှင်ဆန်မယ်ဆိုတာ လာမှာပဲ။ ခြိတ်ချက်စစ်ရုံးရင် အိန္ဒိယပြည်ရော မြန်မာပြည်ပါ အင်္ဂလိပ်အခက် တို့အချက်ပဲလို့များ မျက်တော်တော်စွာ မတွေ့လိုက်လေနဲ့။ ဂျာမန်တွေရဲ့ စီမံကိန်းက အင်ပါယာကို ငွေ့ပြောင်းရယူရေးနဲ့ မဟာမိတ် ဝင်ယူရေးဆိုတာ ယတိပြတ်ပဲ။ ဒါဆိုရင် အာရှမှာကော ဘာဖြစ်လာမလဲ။ တွေးသာကြည့်လေ၊ ဂျပန် တွေကလည်း မထူးဘူး၊ နာဇီတွေ ဖက်ဆစ်တွေလိုပဲ။ အင်ပါယာ တူထောင်းချင်တာပဲ။

သိပ်ကို ပြင်းပြပြီးသား။ မနှစ်က နန်ကင်းမှာ ဂျပန်တွေလက်ချက်နဲ့ သေကြေကြရတဲ့ အပြစ်မဲ့ သူတွေဆိုတာ ထောင်သောင်းချီရှိခဲ့တယ်။ ဆရာဂျွန်ဆီက နောက်ဆုံးကြားရသလောက်ဆိုရင် သူ့မိန်းမဘက်က ဆွေမျိုးတော်တော်များများလည်း အသတ်ခံကြရသတဲ့။ မိန်းမ၊ ယောက်ျား၊ ကလေး ဘယ်သူမှ မညာဘူး။ အုတ်ထဲရဲ့ တန်းစီခိုင်းပြီး ပစ်သတ်ကြတာများ အတုံးအရုံး ပဲတဲ့။ ဂျပန်စစ်တပ် အိန္ဒိယပြည်ကိုရောက်လာရင် အဲသလိုတော့ မလုပ်လောက်ကြဘူး ထင်ပါရဲ့ လို့များ ထင်သလား။ မဖြစ်ဘူးပြောရင် မှားမှာပေါ့။ ကျိန်းသေလုပ်ကြမှာပဲ။ ဂျပန်တွေက အဆိုးရွားဆုံးအဆင့် နယ်ချဲ့ဝါဒီတွေ၊ လူမျိုးရေး ဝါဒီတွေပျ။ သည်ကောင်တွေသာ အောင်ပွဲ ခံရင် လူ့သမိုင်းတစ်ခုလုံး အဆိုးဆုံး ပျက်ကိန်းကြုံဖို့ ရှိတော့မယ်”

ဒင်နူး၏စကားကို ဥဗ္ဗာက အေးအေးဆေးဆေး တုံ့ပြန်သည်။

“ဒင်နူး၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်ကော ငါတို့ကွန်ဂရက်က တစ်ဦးချင်းစီကော နာဇီတွေ ဖက်ဆစ်တွေအတွက်များတော့ တစ်ဆံ့ချည်စာတောင် မေတ္တာမရှိကြဘူးဆိုတာ မင်း နည်းနည်း ကလေးမှ ထည့်မတွေးခဲ့ပါလား။ လုံးလုံးကိုမရှိတာ။ သူတို့က မင်းပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ကပေါက်တိ ကပေါက်ချာတွေ၊ ဘီလူးသဘက်တွေဆိုတာ ငါလက်ခံပါတယ်။ မဟာတ္ထမဂန္ဒီ မကြာခင်က ပြောတဲ့စကား ရှိတယ်။ သူတို့ဟာ ကျုပ်တို့ရပ်တည်နေတဲ့ အရာအားလုံးနဲ့ ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန်ကျင်နေကြသူ တွေပဲတဲ့။ ငါမြင်တာတော့ တို့ဟာ ကပ်ဆိုးကြီးနှစ်ခုကြား ပိတ်မိနေကြပြီး အကြွင်းမဲ့ အကုသိုလ် အကြောင်းရင်းနှစ်ခုကြား ကျနေကြပြီ။ တို့အတွက် မေးခွန်းက ဘာလဲတဲ့။ ဘယ်လိုကြောင့် တို့ဟာ တခြားတစ်ခုကို ရွေးထုတ်နေတော့မလဲဆိုတာပဲ။ မင်းပဲပြောခဲ့တယ်၊ နာဇီဟာ အကြမ်းပတမ်းကိုင်တဲ့နည်း၊ မနှိုင်းစာတဲ့နည်းတွေနဲ့ အုပ်ချုပ်ကြလိမ့်မယ်ဆိုတာလေ။ အဲဒါက ပြောမဖြစ်နိုင်လောက်အောင် ရက်စက်တဲ့ ကြမ်းကြုတ်မှုကို ပြုကြတော့မယ်။ လူမျိုးရေး ဝါဒကို အတည်တကျ ပြဋ္ဌာန်းကြတော့မယ် ဆိုတဲ့သဘောပဲ။ အားလုံး အမှန်တရားတွေပါပဲ လေ။ ဒေါင်းတစ်တွေး ကြက်တစ်ငေးစာလောက်တောင် အလိုမတူ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းချ မြဲတဲ့ မကောင်းမှုတွေကိုပဲ ကြည့်လေ၊ ရန်လိုခြင်းနဲ့ နှိုင်းစာခြင်းက ဟစ်ဆင့်အုပ်ချုပ်တယ် ဆိုကတည်းက ဒါဟာ လူမျိုးရေးဝါဒပဲ။ ဒါတွေအားလုံးအပေါ်မှာ အင်ပါယာကကော လိပ်ပြာ မသန်တာမျိုး မရှိတော့ဘူးတဲ့လား။ ကမ္ဘာတစ်ခွင်က အင်ပါယာရဲ့ စိုးမိုးနိုင်မှုဖြစ်စဉ်ထဲမှာ လူတွေ ဘယ်လောက်တောင် သန်းချီ သေခဲ့ကြပြီလဲ။ သူ့ရဲ့ကမ္ဘာတိုက်ကြီးတွေထဲ လျာထားမှု အတွင်းမှာကော ဘယ်လောက်တောင် ရှိနေကြပြီလဲ။ ငါဖြင့် ကိန်းဂဏန်းနဲ့ ဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှ ရယ်လို့တောင် ရေတွက်နိုင်မယ်မထင်ဘူး။ ဆိုးနေသေးတာက အင်ပါယာဟာ အမျိုးသားရေး အောင်မြင်မှု စံနမူနာ ဖြစ်လာခဲ့တာပဲ။ စိတ်ဇောသန်နေကြတဲ့ နိုင်ငံတွေရဲ့ပုံစံ ဖြစ်လာခဲ့တာပဲ။ ဘယ်လ်ဂျီယမ်နိုင်ငံကိုပဲ စဉ်းစားကြည့်။ ကွန်ဂိုလိုနိုင်ငံကို အမောတကော သိမ်းနေကြပြီ။ အဲသည့်မှာရှိတဲ့ လူ့ဆယ်သန်း၊ ဆယ်တစ်သန်းလောက် သေခဲ့ကြပြီ။ သူတို့ကကော ဘာကို လိုချင်ကြလို့တဲ့လဲ။ အင်္ဂလိပ်အင်ပါယာလို အင်ပါယာ ပုံစံတစ်ခု ဖန်တီးချင်တာကလွဲလို့ ဘာရှိ လိမ့်မလဲ။ ဂျပန်နဲ့ ဂျာမန်တို့ကကော သူတို့အသီးသီးရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အင်ပါယာကြီးတွေ သည်ဘုန်း မေတ်မှာ မထူထောင်ချင်ဘဲရှိပါ့မလား”



ဘီလားကတော့ ထိုင်ခုံကို မှီလိုက်ရင်း စကားတွေကို ဖြတ်ဖို့ကြိုးစားသည်။

“ကျွန်မတို့ ပြန်ကြစို့လေ၊ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နဲ့ သည်မှာထိုင်နေလို့ မကောင်းဘူး။ မန်ဂျူးရဲ့ မင်္ဂလာညလေ”

ချီတက်ဆန္ဒပြသူများ၏ နောက်ဆုံးတန်းသည်ပင် ကျော်ဖြတ်သွားကြလေပြီ။ အာဂျန်းက ကားကို စက်နှိုးပြီး ပြန်လှည့်ခဲ့လေ၏။ လန်ကာဆူကာ အိမ်ကြီးဘက်ဆီသို့ မောင်းလာခဲ့ကြလေသည်။

ဒင်နူးအတွက်တော့ စကားအချေအတင်ကိစ္စက မပြီးပြတ်သေးပါ။ ထိုင်နေရာက လှည့်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဒေါ်လေးဥမ္မာ၊ ဒေါ်လေးက ပြောလိုက်ရင် အင်္ဂလိပ်အင်ပါယာ မကောင်းကြောင်း တွေချည်းပဲ။ ဗြိတိသျှတွေက အိန္ဒိယပြည်ကြီးကို ဘာတွေလုပ်ခဲ့ကြတယ် ဆိုတာချည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ စဉ်းစားကြည့်၊ အင်္ဂလိပ်တွေ အိန္ဒိယပြည်ကို မရောက်လာခင်ကကော အင်မတန် ချောက်ချားထိတ်လန့်စရာကောင်းတဲ့အဖြစ်အပျက်တွေ အိန္ဒိယပြည်မှာ မဖြစ်ခဲ့ကြဘူးလို့ ထင်သလား။ သည်ကနေလို့ ခေတ်မှာတောင် အိန္ဒိယပြည်က မိန်းမသားတွေ ဘယ်လိုဆက်ဆံတာ ခံနေကြရသလဲဆိုတာပဲ ကြည့်လေဗျာ။ အထိမခံ ရွှေပန်းကန် ဇာတ်စနစ်ကိုကြည့်လေ၊ မုဆိုမ မီးလောင်တိုက်သွင်းတဲ့ ထုံးတမ်းကကော။ ဒါတွေအားလုံးဟာ အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စတွေပဲ မဟုတ်ဘူးလား။”

ဥမ္မာက ခပ်ထန်ထန်ပြန်ပက်သည်။

“ငါတို့နိုင်ငံ လူ့အဖွဲ့အစည်းမှာ သည်လိုအထိပင်တလန်ကိစ္စတွေ ရှိတယ်ဆိုတာကိုတော့ ငါ ပထမဆုံး ဝန်ခံရမှာပဲ။ မိန်းမသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ငါ သေသေချာချာ ပြောနိုင်တာက အဲသလို မိန်းမသားတွေနဲ့ပတ်သက်ရင် ငါက မင်းထက်ပိုပြီး အာရုံရှိတယ်ဆိုတာပါပဲ။ မဟာဣမဂန္ဒီ အမြဲတမ်းလိုလို ပြောတဲ့စကားရှိတယ်။ လွတ်လပ်ရေးအတွက် ကျုပ်တို့ရဲ့ ကြိုးပမ်းမှုဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ပြန်လည်ပြုပြင်ရေးကြိုးပမ်းမှုကနေ သီးခြားခွဲထွက်နိုင်မယ် မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဘာဆက်ပြောသလဲဆိုတော့ ကိုလိုနီဝါဒ၊ နယ်ချဲ့ဝါဒဆိုတာ ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးလုပ်ငန်းဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးအားဖြင့် ကျုပ်တို့ လှည့်ဖျားခံမယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ ထပ်ဆောင်ပြောပါရစေတဲ့။ နယ်ချဲ့ဝါဒတွေကလည်း ဒါကို ယုံဖို့ တို့လို့ပိုမိုမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒါက သိပ်ကို ရိုးရှင်းပြီး နားလည်လွယ်တဲ့ ချောပျက်ပဲတဲ့။ သို့သော်လည်း ငါတို့ အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာ မင်းပြောသလို ဇာတ်ခွဲခြား ဆက်ဆံကြတာတွေ၊ မိန်းမသားတွေကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းကြတာတွေ၊ မသိနားမလည်တာတွေ၊ စာမတတ်ကြတာတွေ စတဲ့ မကောင်းတရားတွေနဲ့ စိတ်ဝမ်းတွေ ကွဲနေကြတာလည်း မှန်ပါရဲ့။ သို့ပေမယ့် မင်းရဲ့ မွေးရာဇာတိ မြန်မာပြည်ကိုပဲ နားထောင်ကောက်ကြည့်လေ။ သူတို့မှာက ဇာတ်စနစ်မရှိကြဘူး။ ဆန်ကျင်ဘက်အားဖြင့်ပြောရရင် မြန်မာပြည်က သိပ်ကို သာတူညီမျှမှုရှိတယ်။ အမျိုးသမီးတွေများဆိုရင် မြင့်မားတဲ့ ဂုဏ်အဆင့်အတန်းနဲ့ နေနိုင်ကြပုံများ အနောက်ဥရောပက အမျိုးသမီးတွေထက်တောင် သာကောင်းသာနိုင်တယ်။ အရွယ်ရောက်လာကြသူတိုင်း စာတတ်မြောက်ကြတယ်။ သည်လိုကြားထဲက မြန်မာပြည်လည်း

နယ်ချဲ့ဝါဒ မိုးမိုးသိမ်းပိုက်တာ ခံခဲ့ရတာပဲမဟုတ်လား။ လက်အောက်ခံနိုင်ငံအဖြစ် သွတ်သွင်းခံခဲ့ရတာပဲမဟုတ်လား။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဗြိတိသျှအင်ပါယာရဲ့ လက်ဆုပ်အတွင်းမှာ တို့တိုင်းပြည်က ခံရတာထက် ပိုဆိုးတာမျိုး ကြုံနေရတယ်။ ဒါကလည်း ရှင်းပါတယ်။ နယ်ချဲ့ဝါဒတွေဟာ သူတို့မိုးမိုးချင်တဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ အမှန်တွေ အမှားတွေအပေါ်မှာ တွေးဆချင်ချိန်ရှိကြတယ်။ သာသာထိုးထိုးရှိကြတယ်လို့ တလွဲတွေးနေကြတာ ရှင်းနေတာပဲ။ ဒါက အင်ပါယာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်လာကြတယ်ဆိုတာမှ မဟုတ်တာဘဲ”

ဒင်နူးက အသံတွေပြောအောင် ရယ်သည်။

“ဒေါ်လေးကတော့ဗျာ၊ ဗြိတိသျှတွေနဲ့ပတ်သက်ရင် သိပ်ကို နာကြည်းလွန်းတယ်။ ထားပါတော့၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အင်္ဂလိပ်စကားတော့ မကြာခဏဆိုသလို သုံးရသေးတာပဲ မဟုတ်လား။”

ဒင်နူး၏စကားကို ဥမ္မာက ချက်ချင်းတုံ့ပြန်သည်။

“အရေးမပါလိုက်တဲ့ စကားနယ်ကွယ်။ အထင်ကရ ဂျူးလူမျိုး စာရေးဆရာကြီးတွေလည်း ဂျာမန်ဘာသာနဲ့ ရေးကြတာပဲ။ အမှန်တရားကို အသိအမှတ်ပြုမှုကနေ သူတို့ကို တားဆီးနေတယ်လို့ မင်းထင်သလား။”

ဒရိုင်ဘာထိုင်ခုံဆီက အာဂျန်းအော်သံ ထွက်လာသည်။

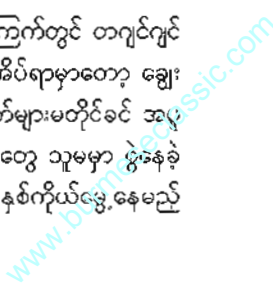
“ကိုင်ထားကြနော်”

လန်ကာဆူကာ ဝင်းတံခါးတွေဘက်ကို ဂငယ်တွေ ကွေ့လိုက်သည်။

သူတို့ ကားထဲကထွက်ကြသည်နှင့် ရွတ်ဖတ်မြည်တမ်းသံများနှင့် စူးခြံသံ ခရသံနှင့် မူတ်သံကို ကြားကြရပြီ။ သတိုးသား၏ ဒိုတီစနှင့် သတိုးသမီး၏ ဆာရီစကို နှစ်စတွဲ ထုံးကြရင်း မင်္ဂလာမီးကျင်းကို ဝဲလှည့်နေကြသည့် နီးလ်နှင့် မန်ဂျူးတို့ရှိရာ အိမ်အပေါ်ထပ်ကို အပြေးတက်လာခဲ့ကြသည်။ မန်ဂျူးက မျက်နှာကို အုပ်ထားသည့် မျက်နှာဖုံး ခြုံထည်ထဲက မင်္ဂလာခန်းကို ချောင်းကြည့်သည်။ စက်ဆီရောင် မှိုင်းမှိုင်းဝတ်စုံဖြင့် လျှောက်လာသည့် အာဂျန်းကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ခေါင်းဆတ်လိုက်ရာက ခြုံထည်စကို ဆွဲခါလိုက်တော့သည်။ မျက်နှာပေါ်အောင် လုပ်လိုက်သော သတိုးသမီးကို မြင်ကြရသဖြင့် အခန်းတွင်းရှိ မင်္ဂလာပရိသတ်တို့ အံ့သြခြင်းကြီးစွာဖြင့် ကြက်သေသေကုန်ကြလေ၏။ မန်ဂျူးက ဆာရီစကို မျက်နှာပေါ် ပြန်အုပ်ပဲ။ ဒင်နူး၏ကင်မရာက မီးပွင့်သွားလေသည်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဤဓာတ်ပုံသည်ပင် မယှဉ်သာအောင် ကောင်းလှသော မင်္ဂလာဓာတ်ပုံဖြစ်ကြောင်း အများက သဘောကြိုက်ညီခဲ့ကြလေသည်။

* * *

ညသည် မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ပူလောင်လျက်ရှိ၏။ မျက်နှာကြက်တွင် တဂျင်ဂျင်လည်ပတ်လျက်ရှိသော လျှပ်စစ်ပန်ကာရွက်များရှိသော်လည်း ဘီလား၏ အိပ်ရာမှာတော့ ချွေးဖြင့် နစ်နေခဲ့သည်။ သူမ အိပ်၍ပင်မပျော်နိုင်။ မိုးကြီး ခါးပြတ်သွားသည့်ရက်များမတိုင်ခင် အပူအလောင်ဆုံးညတွေကတည်းက ကြိုင်လျှောက်နေခဲ့သော ပန်းပေါင်းစုံ ရနံ့တွေ သူမမှာ ဖွဲ့နေခဲ့သည်။ အိမ်ကြီး၏အောက်ထပ် ပန်းကြိုသည့် မဲမွေ့ရာတွင် နီးလ်နှင့်အတူ နှစ်ကိုယ်လွေနေမည်



မန်ကျူးကို ဘီလား စိတ်ရောက်သွားမိလေ၏။ အပူဓာတ်တွင် ပန်းရနံ့ကို ထောင်းထောင်းထအောင် မွှေးစေသည် သက်ရောက်မှုရှိတာကလည်း ဆန်းတော့ဆန်းသား။

ရေငတ်လွန်းလှသဖြင့် လည်ချောင်းပင် ခြောက်လာခဲ့သည်။ အိပ်ရာကထကာ အပြင် အခန်းကျယ်ဘက် လျှောက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံးတွင်လည်း ရက်သတ္တပတ်များ အတွင်း ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မှောင်ကြီးကျလျက်ရှိသည့်အပြင် တစ်ဦးတစ်ယောက်မှလည်း မရှိ။ အထူးသဖြင့် မင်္ဂလာဆောင် ကိစ္စပိစွများဖြင့် တရုန်းရုန်းရှိခဲ့သည့် ရက်များနောက်ပိုင်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းသည် သဘာဝကို လွန်ဆန်နေသည့်နယ် ရှိလေသည်။ ဘီလားက ခန်းမ ကျယ်ကိုဖြတ်၍ အိမ်နောက်ဘက် ဝရန်တာရှိရာဘက်သို့ ချွတ်နင်းလာခဲ့သည်။ လပြည့်ည။ လရောင်က ကြမ်းခင်းပေါ်မှာ ငွေစင် အပြားခတ်ထားသလို တလက်လက်ထလျက်ရှိသည်။ ဘီလားက ကီရုန်းဆင်းအိပ်သည့် အခန်းတံခါးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ခါတိုင်းလိုပင် တံခါး က မဟာတဟ။ တံခါးသွားပိတ်ပေးလိုက်လျှင် ကောင်းလေမလား သူမ တွေးနေမိသည်။ ဝရန်တာ ဘက် လျှောက်ခဲ့ပြန်၏။ တံခါးဆီရောက်တော့ အတွင်းကို ဝဲကြည့်သည်။ ဝတ်ထားသည့် လှံချည်ကို ခြေထောက်တွေကြား ညှပ်သွင်းထားလျက် ဖျာပေါ်မှာ အိပ်ပျော်နေသည့် ကီရုန်းဆင်း ကို သူမ မြင်နေရသည်။ လေတစ်ချက်အစေ့တွင် အခန်းတံခါးက အတန်ငယ် ပွင့်သွားခဲ့၏။ အခန်းထဲမှာတော့ အေးပုံရသည်။ ဘီလားက အသာလျှိုဝင်လာခဲ့ပြီး ထောင့်တစ်ထောင့်မှာ ဒူးနှစ်လုံးပေါ် မေးတင်ရင်း ငုတ်တုတ်ထိုင်နေလိုက် သည်။

ကီရုန်းဆင်း ရုတ်တရက် နိုးသွားခဲ့ရာက ရုတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။
“ဘယ်သူလဲ”
“ကျွန်မပါ ဘီလား”
“ဘီလား”

သူ့အသံထဲမှာ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြရိပ်ကလေး စွက်နေတာကို သူမ ကြားလိုက်ရသည်။ သူ့အထက်အရာရှိ၏ ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် အပျိုစင်နုမကလေးကို သူ့အခန်းတွင်း ပက်ပင်းတွေ ရခြင်းအတွက် ဖြစ်လာမည့်အရေး တွေးမူနေသည်ဆိုဦးတော့။ သူမထက်စာလျှင် အစ်ကိုဖြစ်သူ အာပျန်းအတွက် ပိုလိမ့်မည်ဆိုတာ ဘီလား နားလည်ပါ၏။ သူ့ကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစိတ် မရှိ စေချင်။ ကြမ်းပေါ်ထိုင်လျက်က တရွတ်ဆွဲလာခဲ့ပြီး သူ့လက်တွေကို ထိလိုက်သည်။

“အခြေအနေကောင်းပါတယ် ကီရုန်းဆင်းရဲ့”
“တစ်ခုခုများ...”
“အားလုံးအိပ်နေကြပြီ”
“နို့ပေမယ့်...”

သူ့ခမျာ ကြောက်စိတ်မပြေသေးတာကို မြင်နေရသည်။ ဘီလားက ခြေထောက်တွေ ကို ဆန့်လိုက်ပြီး သူ့ဘေးမှာ ဝင်လှဲလိုက်သည်။
“ရှင်တို့လက်ထပ်ကြတုန်းက အကြောင်းတွေ ကျွန်မကို ပြောပြပါလား။ ရှင်မိန်းမ နဲ့ မင်္ဂလာဦးည အတွေ့အကြုံပေါ့”

သူက တိုးတိုးညင်းညင်းကလေး ရယ်သည်။
“ဒါကလည်း ဆန်းတော့ဆန်းသားပဲ။ မင်္ဂလာဦးညက ကျုပ်သူငယ်ချင်းတွေရော ကျုပ်ဆွေမျိုးတွေရော ကျုပ်တို့အိပ်ခန်းတံခါးနားကပ်ပြီး နားထောင်ကြ ရယ်ကြနဲ့။”

“ရှင်မိန်းမကော မကြောက်ဘူးလား”
“ကြောက်တာပေါ့၊ ကျုပ်လည်း အဲသလိုပါပဲ။ သင့်သလောက်တော့ ကျုပ်ကတောင် ပိုကြောက်နေမိတယ် မှတ်တာပဲ။ သည်ကိစ္စ သူများတွေနဲ့ပြောဖြစ်ကြတော့မှ ဒါမျိုးက သည်လိုပဲ ဆိုတာသိကြတာ”

သည်အချိန်မှာ ကီရုန်းဆင်းက သူမအပေါ် အာရုံညွတ်နေသလို သူမကလည်း အလိုမျှ လိုက်ချင်စိတ်ကလေး ရှိနေခဲ့ပါ၏။ သို့သော် သူ့ဘက်က သည်လိုစလိမ့်မည် မဟုတ်တာလည်း သူမ သိနေပါ၏။ ဒါကလည်း စိုးရိမ်လို့မဟုတ်ဘဲ မွေးရာပါ လူ့ကျင့်ဝတ်ကြောင့်ဆိုတာလည်း ဘီလား သိနေခဲ့ပါ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်အခန်းထဲမှာ သည်လိုတွေ နေရခြင်းသည်ပင် ကိစ္စကောင်းဆိုတော့ ဝမ်းသာရသည်။ သူမ၏စိတ်ဆန္ဒကို သူ့သိနေသည့်အတွက်ရော၊ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို အာရုံရှိနေရ သည့်အတွက်ပါ သည်လို လဲလျောင်းလဲလူ နေရခြင်းကို သူမ ပျော်နေခဲ့သည်။

“ရှင်သားကလေးကိုမွေးတော့ ရှင်က ရွာမှာလား”
“ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊ ကျုပ်မိန်းမက ရွာမှာ၊ ကျုပ်က အခြေစိုက်စခန်းမှာ”
“သားလေးမွေးတယ်ကြားတော့ ရှင် ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ”

“ကျုပ် ဟာလ်ဝေးက မုန့်ချိုတွေ ဝယ်တယ်။ ခင်ဗျားအစ်ကိုကိုလည်း သွားပြောရ တယ်။ သည်မှာ မုန့်ချိုတွေ ဝယ်လာပါတယ် ဆပ် ပေါ့လေ။ သည်တော့ သူက ဘယ်လိုဖြစ်လို့ လဲတဲ့။ ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး မေးရော။ ဒါနဲ့ ကျုပ်က သားကလေးရပြီခင်ဗျာလို့ ပြောလိုက်တယ်”

ဘီလားက ယူနီဖောင်းဝတ်ထားပြီး ကီရုန်းဆင်းနှင့် စကားပြောနေမည့် အစ်ကိုဖြစ်သူ အာပျန်းကို စိတ်ထဲပေါ်အောင် ကြိုးစားကြည့်နေမိသည်။ သို့သော် ပုံပန်းသဏ္ဍာန်တွေက ရုပ်လုံးပေါ်မလာခဲ့။

“ကျွန်မအစ်ကိုကော ဘယ်လိုလဲ၊ စစ်သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောတာ”
“အရာရှိကောင်းတစ်ယောက်ပါပဲ။ ကျုပ်တို့ တပည့်လက်သားတွေကတော့ သူ့ကို သဘောကျကြတယ်”

“ရှင်အပေါ် မညာတာမျိုးကော”
“တစ်ခါတလေပေါ့လေ၊ ကျုပ်တို့တပ်ထဲက ကုလားစစ်သားတွေထဲမှာ သူက သိပ်ကို အင်္ဂလိပ်ဆန်သူ တစ်ယောက်ပဲ။ ကျုပ်တို့က သူ့ကို ‘အန်းဂရက်စ်’ ခေါ်ကြတာလေ”

ဘီလားက ရယ်သည်။
“ကျွန်မ သူ့ပြောလိုက်မယ်”
ဘီလားက ရုတ်တရက် ပါးစပ်ကို လက်ကလေးနှင့်ပိတ်လိုက်သည်။
“ရှား”



အောက်ထပ်ဆီက တစ်စုံတစ်ယောက်နိုးနေသည့် အသံတစ်သံ ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက် လာ၍ဖြစ်သည်။

သူက ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် ထထိုင်လိုက်သည်။

“သူတို့ ကနေ့လေယာဉ်နဲ့ ရန်ကုန်ပြန်ကြတော့မှာ။ စောစောထကြလိမ့်မယ်။ မင်းလည်း ပြန်တော့”

“ခဏတော့ နေလို့ဖြစ်ပါတယ်။ ခုမှ ညကြီးရှိသေးတာ”

“မနေနဲ့တော့”

ကီရှန်းဆင်းက သူမခြေထောက်တွေကို ဆွဲပြီး တံခါးဝအရောက် ပို့လိုက်သည်။ ဘီလား အပြင်ထွက်ခါနီးဆဲဆဲမှာ ကီရှန်းဆင်းက ပြန်ဆွဲထားလိုက်သည်။

“ခဏလေး”

ဘီလား၏မေးကလေးကို သူ့လက်ဖြင့် မော့စေကာ ဖွဖွကလေး နမ်းလိုက်သည်။ သို့သော် နှုတ်ခမ်းတွေကို မိမိရရ နမ်းမိရပါ၏။

* * *

နီးလ်က လှုပ်နှိုးနေခဲ့သော်လည်း မန်ဂျူးကတော့ အချိန်ကျပြီဆိုတာကိုပဲ မယုံနိုင်အောင် ရှိနေခဲ့သည်။

“ခဏလေး နှပ်စမ်းပါရစေဦး။ နောက်ထပ် လေးငါးမိနစ်စာလောက်”

နီးလ်က မန်ဂျူး၏ပါးကို မေးနှင့်ပွတ်သည်။ သူ့မှတ်ဆိတ်သန်သန်နှင့် ကလိသည်။

“မန်ဂျူး၊ လေယာဉ်ပျံက လေးနာရီထွက်မှာ။ တို့ အချိန်မရဘဲနေလိမ့်မယ်”

ခရီးအပြန် စခန်းသိမ်းရသော ကရိုကထ ဗာဟီရတွေ များနေကြခိုက်ဆိုသော်လည်း

အပြင်မှာ မှောင်မိုက်အရိပ် မပြေးသေး။ သော့ကွင်းတွေ တွေ့တာကတွေ့၊ မေ့တာကမေ့။ ခရီးသွားသောတ္တာတွေကို ထည့်လိုက်သလိုလိုက်၊ ခါးပတ်ပတ်လိုက်။ တံခါးတွေ ပြတင်းပေါက်တွေ ပြန်စစ်၊ ပြန်ပိတ်။ နောက်ဆုံးအလှည့် လက်ဖက်ရည်ကလေး သောက်ကြပြီး အိပ်မောကျနေကြ

သည် အိမ်နီးနားချင်းတို့နှင့်အတူ သူတို့ခရီးသေတ္တာတွေ ကားထဲအရောက် ထိုးထည့်ကြရသည်။ အိမ်ရှေ့ကွက်လပ်မှာတော့ မိသားစုတွေ ရပ်နေကြသည်။ လက်ပြန်တံဆက်ကြသည်။

ဥမ္မာဒေဝီ၊ ဘီလား၊ အာဂျန်းနှင့် သူတို့မိဘများ။ ကီရှန်းဆင်းကတော့ အပေါ်ထပ်က လှမ်းကြည့်နေသည်။ မန်ဂျူးက အိမ်နဲ့ တစ်ချက်ငိုလိုက်သော်လည်း ကြာကြာနှုတ်ဆက်ရန် အချိန်မရှိ။

နီးလ်က မန်ဂျူးကို ကားထဲဝင်ရန်လောရင်း ကားတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ “ကျွန်တော်တို့ နောက်နစ် ပြန်လာကြမှာပါ”

မနက်ခင်း စောစောကြီးဆိုတော့ လမ်းတွေပေါ်မှာ ရှင်းလင်းနေသည်။ ဟူဂလီ မြစ်ကမ်းပေါ်က ဝီလင်ဒန် လေတပ်အခြေစိုက်စခန်း^{၆၇}အရောက် နာရီဝက်လောက်သာ ကြာသည်။

သိပ်မကြာခင်မှာ ဒေါ်လီ၊ ကူမားရ်နှင့် ဒင်နူးတို့ ရောက်လာကြသည်။ မနက် လေးနာရီတိတိမှာတော့ ပြောင်လက်ချောမွတ်နေသည့် မီးခိုးရောင် မော်တော်ဘုတ်ကြီးတစ်စီး စောင့်ဆိုင်းနေရာ

၆၇။ Willingdon Air Base

ဆိပ်ခံကို သွားကြရသည်။ မော်တော်ဘုတ်ကြီးလည်း အင်ဂျင်စက်သံမြည်လျက် စက်နိုးလေ၏။ ရေပေါ် ရှုပ်ပြေးနိုင်မည့် နိမ့်ထောင့်ဖြင့် အတန်ငယ် ပဲ့ထိုင်နေသည့် မော်တော်ဘုတ်ကြီးသည် မြစ်ညာသို့ ရိပ်ရိပ်ပြေးနေလေသည်။ အမှောင်ထု ရှိနေသည်ဆိုသော်လည်း ရေယာဉ်ကြီး၏ အားကောင်းလှသော ကမ်းထိုး မီးရောင်စူးစူးကြောင့် သူမ၏ ဝေးနီးဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် ရွံ့နှစ်ရောင် ရေပြင်ကို မန်ဂျူး မြင်နေရသည်။

မော်တော်ဘုတ်ကြီးက အရှိန်ပြင်းပြင်း ရှုပ်ပြေးနေရာက နှေးသွားခဲ့ကာ မြည်ဟည်းလှသော အင်ဂျင်စက်သံသည်လည်း တစ်စတစ်စ ငြိမ်ကျသွားခဲ့သည်။ ရေယာဉ်ဦးပိုင်းက နောက်ကို တုံ့သွားပြီး ကမ်းထိုးမီးရောင်က ရှေ့ဘက် ရေပြင်ကို မီးထိုးပြထားသည့်နယ် ရှိလေ၏။ ထိုခဏ၌ ကြီးမားလှသော ဆိပ်ခံ ဘောဖြူကြီးနှစ်စင်း ရေထုထဲက ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ဘွားခနဲ ပေါ်လာလေသည်။ သူတို့မိသားစုကို ရန်ကုန်မြို့အရောက် ဆောင်ကြဦး တင်ဆောင်သွားမည့် မီးရောင်ညှီးညှီး ယာဉ်ကြီးဖြစ်၍ အလင်းတန်းသည်လည်း မြင်တက်လာလေ၏။ ဆယ်ရှစ်တန်ခွဲ လေးသော ကောင်းကင်ပျံ ရေယာဉ်ကြီး (Seaplane) မှာ ထုထည်လုံးဝန်းအားဖြင့် ကြီးမားလှသည်။ ယာဉ်အမြီးပိုင်းတွင် ဆေးရေး လေကြောင်းလိုင်းအမှတ်တံဆိပ် ပါရှိသည့်အပြင် နှာရောင်ပိုင်း တစ်လျှောက် ‘စင်တောရပ်စ်’^{၆၈} ဆိုသည့် ယာဉ်၏ အမည်စာလုံးကြီးတွေ ရေးထားသည်။

“ဒါကို မာတင်စီ တစ်ရာသုံးဆယ် ရေယာဉ်ပျံ^{၆၉} ခေါ်တယ်။ အမေရိကန်လေကြောင်း ပစိဖိတ်ခရီးစဉ်တွေမှာ ပျံသန်းပေးနေတာ သည်အမျိုးအစားပဲ”

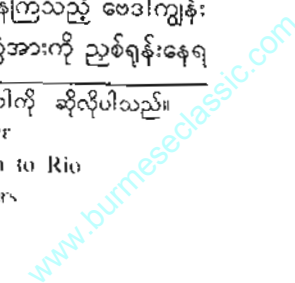
နီးလ်က မန်ဂျူးကြားသာရုံ တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ချိုင်းနားကလစ်ပါး”^{၇၀} ဇာတ်ကားထဲက ဟမ်ဖရေ့ဘိုးဂတ်^{၇၁} ရဲ့ လေယာဉ်မျိုးပေါ့”

“ဟုတ်တယ် မှတ်မိလား။ ဖလိုင်းယင်း ဒေါင်းတူရီယို^{၇၂} ဇာတ်ကားမှာလည်း တစ်စီးပါတယ်။ ဖရက်ဒ်အစ်တဲယား^{၇၃} နဲ့ ဂျင်ဂျာရောဂျားစ်^{၇၄} တို့ သရုပ်ဆောင်တဲ့ကားလေ”

ယာဉ်ကြီး၏တံခါးမှ ဖြတ်ဝင်လာသည့်အခါ ရေယာဉ်ပျံကြီး၏ ပကတိအရွယ်အစားကို မန်ဂျူး မြင်လာခဲ့တော့သည်။ အတွင်းပိုင်းကို သင်္ဘောခန်းများကဲ့သို့ အဟန့်ကောင်းကောင်း မွမ်းမံထားသည့်ဖြစ်ရာ အခုအခံ အိအိ၊ စောက်နက်နက် ထိုင်ခုံများ၊ မီးရောင်တွေ ထွန်းညှိထားသော ကြေးဝါးအိမ်များ ပါရှိလေ၏။ မန်ဂျူးက မှန်ပြတင်းကို မျက်နှာအပ်၍ ကြည့်သည့်အခါ ငါးမန်းတောင် ရေယက်ဒလက်များ စတင် လည်စပြုကြလေပြီ။ ထိုအခါ အမြုပ်ဖွေးဖွေး ရေပူနံ့ရွေးများက လှုပ်ရှားထကြွနေသော ညိုညစ်ညစ် ရေအောက်ပိုင်းဆီမှ ထွက်ပေါ်လာကြပြီး သည်နောက် တုန်ခါလျက်ရှိသည့် ရေယာဉ်ကိုယ်ထည်ကြီးလည်း ရှေ့ကို ရွေ့လျားရန် အားယူလျက် ရှိလေ၏။ ရေယာဉ်ဦးပိုင်း ဂယက်လှိုင်းများကလည်း မမြင်ရသော ကမ်းခြေဘက်ဆီသို့ ယပ်တောင် ဖြန့်ဖြာထွက်ကြပြန်သည်ဖြစ်၍ ရေစုန်မျောနေကြသည့် ဗေဒါကျွန်းမျောစုကလေးများမှာ ယိမ်းယိမ်းကြီး ခါကြကုန်၏။ ရေထု၏ တိုက်ဆွဲအားကို ညစ်ရုန်းနေရ

၆၈။ Centaurus : ဂရိဘုရားရှိလာ လူဦးခေါင်းနှင့် မြင်းခန္ဓာ 'မနုဿ'သတ္တဝါကို ဆိုလိုပါသည်။
၆၉။ Martin C-130 Seaplane ၇၀။ China Clipper
၇၁။ Humphrey Bogart ၇၂။ Flying Down to Rio
၇၃။ Fred Astaire ၇၄။ Ginger Rogers



သည်ပမာ အရှိန်ကို စုစည်းနေသော ဗောကြီးများဆီက ဗလုပ်ဗလုပ်မြည်လျက် ရေစုပ်သံကြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

စင်တောရပ်စ်ရေယာဉ်ကြီးလည်း ရေပေါ်လေက ခတ်ထုတ်လိုက်ခြင်းဖြင့် အရှိန်နှုန်း မြင့်လိုက်သကဲ့သို့ ရှိရာက ရှေ့ကို ဝေါခနဲ ထိုးတက်သွားလေ၏။ ရေယာဉ်ကြီးသည်လည်း မြစ်ကမ်းပါး စည်းခုံများ၏အထက်သို့ တရိပ်ရိပ်မြင့်တက်လာသည်နှင့် လေတဖြုန်းဖြုန်းကျနေ သော ဟူဂလီမြစ်ရေပြင်ဆီမှ စွန့်ခွာလာခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း မန်ဂျူး တွေ နေရပေသည်။ မကြာ လိုက်မီမှာပင် အောက်ဘက်မြို့ကြီး၏ တဖိတ်ဖိတ် မီးရောင်တို့ မရှိကြတော့ပြီ။ ပိန်းပိတ် နေသည့် အမှောင်ထုသာလျှင် ရှိလေ၏။ ယာဉ်က ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်ဘက်ဆီသို့ ရှေ့ရှု နေသည်ဖြစ်၍ ဆန်းဒါးဘင်း ဒီရေရောက် လမတော့၊ ညံ့ပျောင်းတော့များ၏အထက်၌ ပျံသန်း လျက်ရှိလေသည်။

မကြာခင်အတွင်း ရေယာဉ်အမှုထမ်းတစ်ဦးက လည်ပတ်ကြည့်ရှုရန် ကြွရောက် နိုင်ပါကြောင်း ဖိတ်မန္တက ပြုလာသည်ဖြစ်ရာ နီးလ်နှင့် မန်ဂျူးတို့နှစ်ယောက်သား လိုက်သွားခဲ့ ကြသည်။ ဆင်တူဖြစ်နေသော ယာဉ်ထိန်း စက်ခလုတ်ခုံများနောက်တွင် ယှဉ်လျက် ထိုင်နေကြ သည့် ရေယာဉ်ပျံများနှင့် ပထမအရာရှိတို့ရှိရာ လေကြောင်းကွပ်ကဲစင် (Navigating Bridge) ဘက်ကို နှစ်ယောက်သား လိုက်သွားခဲ့ကြသည်။ ပထမအရာရှိက စင်တောရပ်စ် လေကြောင်း အနေဖြင့် ပျံသန်းပေးနေရသော ဆောက်သမ်းပတန်မှ ဆစ်ဒနီ၊ ဆစ်ဒနီမှပြန်လှည့်သော မိုင် တစ်သောင်းတစ်ထောင် လွန်းပြန်ခရီးစဉ်တွင် ကာလကတ္တား ရန်ကုန်ခရီးစဉ်သည် နှစ်ပတ် တစ်ကြိမ် ခရီးထောက်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြခဲ့သည်။

ကွပ်ကဲစင်နှင့်ကပ်လျက် နောက်ဘက်မှာတော့ ပင်မကုန်းပတ်ခန်းများ နေရာချထား သည်။ အလုပ်သင်အရာရှိခန်းတစ်ခန်း၊ ဆေးလိပ်သောက်ခန်းတစ်ခန်း၊ ကမ်းခြေကြည့် စင်ကြီး ခန်းတစ်ခန်းတို့ ပါဝင်သော ဝန်ထမ်းများဆိုင်ရာ နေရာဖြစ်လေသည်။ စင်ကြီးခန်းတွင် ထိုင်ခုံ များ လွတ်လပ်စွာချပေးထားသည့်အတွက် ပျံသန်းစဉ်အတွင်း ခရီးသည်တို့ ခြေဆန့်လက်ဆန့် ပြုနိုင်ကြသည်။

အရာအားလုံး၌ စိတ်တိုင်းကျ စိမ့်ထားသည်ဖြစ်၍၊ မီးဖိုခန်းနှင့် စားဖွယ်ပစ္စည်း သိုလှောင်ခန်းများကို စိတ်ကူးကောင်းကောင်းဖြင့် ဒီဇိုင်းဖွဲ့ထားခြင်းသည်ပင် မန်ဂျူးအဖို့ ရင်သပ် ရှုမော ခံစားနေရသည်။ ပုံမှန်စံနှုန်းထက် ပိုပြီးကြီးလှသည် မဟုတ်သော်လည်း ပန်းကန် ခွက်ယောက်များ၊ စားပွဲခင်းများ၊ ငွေထည် ဇွန်၊ ခက်ရင်းများသာမက လတ်ဆတ်သော ပန်းများ ကိုပင် စိမ့်ထားနိုင်သော ပထမတန်း စားသောက်ခန်းတစ်ခန်းလည်း ရှိသည်။

မနက်ခင်း အရုဏ်ကလေး မပျို့တပျို့အချိန်တွင် ကမ်းခြေကြည့် ကုန်းပတ်မှတစ်ဆင့် မနက် နေထွက်ဆည်းဆာကို ကြည့်ရှုခံစားနိုင်ကြပါကြောင်း ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက အကြံပြုလာ သည်နှင့် နီးလ်နှင့် မန်ဂျူးတို့လည်း ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ခုံးပေါင်းကူးဝင်ပေါက်မှ နှစ်ဦးသား လိုက်ချိန်မှာတော့ ဆန်းဒါးဘင်းကမ်းခြေ၏ အမှောင်ပြင်ကျယ် တစ်ခွင်လုံးက တစ်လှည့် ပင်လယ်အော်ကြီး၏ သတ္တုရောင်ပြေး အလင်းတွေကို အညှစ်နေချိန်နှင့် တစ်ချိန်တည်း

နေလေ၏။ ဝေးလံသော မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီတွင်ကား တံခါးမှ စိမ့်ဝင်လာသော အလင်းတန်း ကဲ့သို့ ငွေရောင်သည် တလျှပ်လျှပ် တောက်လျက်ရှိ၏။ ညိုညိုကြီး ဆိုင်းနေခဲ့သော ကောင်းကင် သည်လည်း ခရမ်းသွေးနုနုအဆင်းကို ဆောင်ရာက တဖျပ်ဖျပ်တောက်နေသည့် ကြက်သွေးနှင့် အဝါဖောက်ထားသည့် လဲလဲစိမ်းရောင်ဘက်ကို ကူးခဲ့လေပြီ။

ဒင်နူးက 'အရုဏ်ဆည်းဆာ'ကို စာတ်ပုံရိုက်ရန် ပြင်ဆင်နေခိုက် နီးလ်နှင့် မန်ဂျူးတို့က အခြားအရပ်မျက်နှာများကို ကြည့်ရှုရန် မင်းလမ်းကို ဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ အံ့ဩစရာကောင်းလောက် အောင်လှပနေသော အနောက်ဘက်တစ်ခွင် မြင်ကွင်းကြောင့် မန်ဂျူးသည်ပင် အလန်တကြား အော်မိခဲ့သည်။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတွင်မတော့ တောင်စဉ်တန်း အထူပမာဏ အပြန်ကျယ်လှသော တိမ်ထူကြီး ဖွဲ့နေသည်ဖြစ်ရာ မှောင်ကြီးမိုက်ကြီး ပြည့်ဖုံးလျက် ဝိုးဝါးရောထွေး ရှိနေလေသည်။ ဟီမဝန္တာ တောင်စဉ်တန်းဆီက ပင်လယ်ဆီသို့ မှော်ဆန်ဆန် သယ်ပို့လိုက်သည်နှင့်ပင်တူ တော့သည်။ တိမ်ထူကြီးက ပိပိကြီး လေးအိလျက်ရှိရာ တိမ်ညွန့်တိမ်ဖျားများက လေယာဉ်ကြီး အပေါ်၌ မိုးနေသကဲ့သို့ တိမ်ခြေ အပြင်အပြန်ကြီးသည်လည်း ပင်လယ်နှင့် ထိလှသာနန်း ရှိလေသည်။

"မှတ်သုံးမိုးခဲကြီးလေး၊ တို့က ရွာတော့မယ့် မိုးထဲလေထဲ တည်တည်ကြီး တိုးရတော့ မယ့်သတော့ချီကယ်"

နီးလ်က မယ့်နိုင်လောက်ဖွယ်စကားကို ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

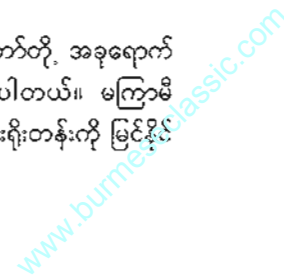
"ဒါ့ကို အန္တရာယ်ကျတော့မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား"

"တခြားလေယာဉ်တွေဆိုရင်တော့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်ပေါ့လေ၊ သည်လေယာဉ်ကတော့ မဖြစ်ဘူး"

နီးလ်က ယုံကြည်စိတ်ချစွာ ပြောလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ကိုယ့်ထိုင်ခုံ ကိုယ်ပြန်ခဲ့ကြသည်။ မရှေးမနှောင်းမှာပင် မိုးကြီး အုန်းအင်းက လေယာဉ်ပြတင်းများကို ကျာပွတ်သုတ်သလို အားကြီးမောင်းကြီး ရိုက်နှက်နေ သည်ဖြစ်ရာ မန်ဂျူးပင် ပြတင်းအနီးက အသာဆုတ်နေရတော့သည်။ ရာသီဥတုက အတိုင်းသား မြင်သာအောင် ရိုက်ချွန်းနေသော်လည်း လေယာဉ်ကြီးကတော့ မည်သည့်သက်ရောက်မှုမှ မရှိ သလို တည်ငြိမ်လွန်းလှပါ၏။ လေယာဉ်ခန်းအတွင်းရှိ မိုင်နှုန်းပြက်ရိယာက စင်တောရပ်စ် လေယာဉ် ကြီး တစ်နာရီ မိုင်နှစ်ရာနှုန်းဖြင့် ပျံသန်းနေကြောင်း ပြသလျက်ရှိလေသည်။ သို့သော် သိပ်မကြာ ခင်မှာ စင်တောရပ်စ်လေယာဉ်အနေဖြင့် မုန်တိုင်း၏စက်ကွင်းမှ လွတ်ကင်းနိုင်ရန် လိုငှာ ပျံသန်း အမြင့်ပေ ပြောင်းတော့မှာဖြစ်ကြောင်း လေယာဉ်မှူး၏ကြေညာချက် ထွက်ပေါ် လာခဲ့သည်။

"ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီးများနဲ့ အမျိုးသားများခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ အခုရောက် နေတဲ့ နေရာကတော့ အိုက်စတာ ကျောက်တန်းပေါ်က မီးပြတိုက်ဖြစ်ပါတယ်။ မကြာမီ အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း မြန်မာနိုင်ငံကို မြင်တွေ့ရပါတော့မယ်။ ရခိုင်ကမ်းရိုးတန်းကို မြင်နိုင် ကြပါပြီ"



သည့်နောက်မှာတော့ အကြောအပြင်းပြင်း ယှက်နေသကဲ့သို့သော ချောင်းကြီးများ၊ ငွေသားရောင် တလက်လက်ထနေသော ချောင်းငယ်များနှင့်အတူ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်နေ ကြသည့် လမုတော တစ်ပြင်တစ်ပြန့်ကြီးနှင့် နီးကပ်သည်ထက် နီးကပ်လာခဲ့လေပြီ။ မန်ဂျူးက မှန်ပြတင်းမှတစ်ဆင့် ထိုင်ကြည့်နေစဉ် နီးလ်က သူ့ဘွားအေကြီး (ကုမားရ်၏မိခင်) ခမျာ သည်အောက်ဘက်တစ်ဝိုက် ဖြာထွက်နေသော ချောင်းစွယ်တွေထဲက တစ်စွယ်တွင် ဆိုက်ကပ် ထားသည့် ကုန်လှေကြီးတစ်စီးပေါ်မှာ ကွယ်လွန်ခဲ့ရသည့် ဇာတ်လမ်းကို တိုးတိုးကလေး ပြောပြ နေခဲ့သည်။

စစ်တွေမြို့။ ရခိုင်ပြည်နယ်၏ မြို့တော်။ စစ်တွေမှာ လေယာဉ် ပထမတစ်ထောက် ရပ်နားခဲ့သည်။ နီးလ်က စစ်တွေမြို့ကို ရောက်သည်နှင့် ဂုဏ်ယူစွာ ပြောနေခဲ့သည်။

“ဒါ... ကိုယ့်အဖေ မွေးဇာတိမြို့ပဲ”

လေကြောင်းလိုင်း၏ အခြေစိုက်စခန်းက သဘာဝ ရေလမ်းကြောင်းအတွင်းမှာရှိ၍ မြို့နှင့် အတန်အသင့် ဝေးသည်။ စင်တောရပ်စ် လေယာဉ်ဆင်းခဲ့ရာ စစ်တွေမြို့၏ အားလုံး မြင်နိုင်သောအရာမှာ ဝေးလံသော အရပ်ဆီက နာရီစင်ဖြစ်သည်။ လေယာဉ်ကို ခပ်မြန်မြန် ဆီဖြည့်ပြီးသည့် နောက်ပျံတက်လာခဲ့ပြန်၏။ မိုးတိတ်သွားခဲ့ပြီ။ တောက်ပသော နေ့အလင်း ထဲက ကမ်းရိုးတန်း ရေပြင်မှာတော့ မိုင်ချီရှည်လျားသော ပင်လယ်သန္တာကျောက်တန်းနှင့် ရေမျောပင်လယ် ရေညှိတောများက အနားသတ်ထားသည့်နယ်ရှိလေရာ တဖျပ်ဖျပ် အရောက် လက်နေသော ပင်လယ်ပြင်ပေါ်က အစွန်းအထင်းများသဖွယ် အပေါ်စီးမှ ကောင်းကောင်းမြင် နေရလေသည်။ သည်အချိန်မှာတော့ ရန်ကုန်မြို့သည် အရှေ့စူးစူးအရပ်၌ ရှိသည်ဖြစ်၍ သိပ်မကြာခင်မှာပင် လေယာဉ်ကြီးလည်း ကုန်းတွင်းပိုင်းသို့ လှည့်ကာ လူသူနေထိုင်မှု မရှိသော တောရိပ် တစ်ဆန်တစ်လျားပေါ်မှ ပျံသန်းလာခဲ့လေ၏။ လေယာဉ်အမှုထမ်းတစ်ယောက် ရောက် လာပြီး မြားမြောင်လှသော သားရေဖုံး စားဖွယ်စာရင်း လက်ကမ်းလွှာများ ဝေငှလေတော့ သည်။

မနက်စာ လက်စသတ်ပြီးသည့်အခါ အောက်ဘက်ဆီက လေးထောင့်စပ်စပ် လယ်ယာ ကွင်းပြင် ရှုခင်းတွေကို မန်ဂျူး တွေ့ရလေပြီ။ တချို့လယ်ကွင်းတွေက စိမ်းမြနေကြပြီ။ ကျန် ကောင်းကျန်ရာ လယ်ကွင်းတွေမှာလည်း အတန်းလိုက် စီရရီ ရှိနေကြသော ရွှံ့ထဲဗွက်ထဲက ပျိုးကြဲ နေကြသူများအားဖြင့် စိမ်းသစ်ကြတော့မည်။ လယ်ကွင်းတွေပေါ်က လေယာဉ်ဖြတ်ပျံသည့် အခါ လယ်ယာလုပ်သားတို့ မိုးတိုးမတ်တတ်ရပ်ကြပြီး သမင်လည်ပြန်လှည့်ကြရင်း ခမောက် ကိုယ်စီဖြင့် ဝှေ့ယမ်း နှုတ်ဆက်ကြလေသည်။

မြင်ကွင်းထဲမှာ ကွေ့ကွေ့ဝေ့ဝေ့က စီးဆင်းနေသော မြစ်တစ်စင်းကို မန်ဂျူး မြင်နေရ သဖြင့် နီးလ်ကို မေးသည်။

“အဲဒါ ဧရာဝတီမြစ်လား”

“မဟုတ်ဘူး... အဲဒါ ရန်ကုန်မြစ်လေ၊ ဧရာဝတီမြစ်က မြို့ကို ဖြတ်မစီးဘူး”

အလေးဆီက ဉာဏ်တော် လုံးပတ်တော် ကြီးမားလှသော စေတီတော်တစ်ဆူကို မန်ဂျူး မျက်စိရောက်သွားခဲ့သည်။ ရွှေသားရောင်လျှံတော် တလက်လက်ဖြင့် သဗ္ဗာယ်လှသော သွယ် ချွန်ချွန် စေတီတော်မြတ်။

“အဲဒါက ဘာလဲ”

“ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးလေ။ တို့ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်မြေ ရောက်ပြီ”

မန်ဂျူးက ပတ်ထားသည့် လက်ပတ်နာရီကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်တော့ ခရီးစဉ်က ငါးနာရီခွဲတိတိ ကြာခဲ့တာကို သတိထားမိလိုက်သည်။ သူမ၏ မင်္ဂလာဦးညက ပန်းမျိုးစုံဖြင့် မွမ်းမံတန်ဆာဆင်ထားသော မင်္ဂလာအိပ်ရာကို နီးလ်ကိုယ်တိုင် ပိတ်ခဲ့ချိန်မှ စတင်လျှင် တစ်ရက်ပင် မပြည့်သေးတာကလည်း ဖြစ်နိုင်စရာမရှိသလို ထင်ရသည်။ သူမ ဘယ်လို အထိတ် တလန့် ရှိခဲ့ရသလဲဆိုတာ တွေးမိတော့လည်း ရယ်ချင်သား။ အခုတော့လည်း ချစ်မိသည့် ဝန်တာအတွက် သူ့ကျေးဇူးတရားကို အောက်မေ့ရသော သူမ၏ အိုးအိမ်ဖြစ်ရတော့မည် မြို့ကြီး ပေါ်မှာ လေယာဉ်ကြီး ဝဲနေခဲ့လေပြီ။ သူသည်သာ သူမ၏ပစ္စုပ္ပန်၊ သူမ၏အနာဂတ်၊ သူမ၏ တစ်လုံးတစ်ဝတ်ည်းသောဘဝ ဖြစ်ရပြီ။ သူနှင့်ကင်းသော အချိန်ကာလသည်လည်း အဓိပ္ပာယ် မရှိ။ မန်ဂျူးက သူ့လက်တွေကို နီးလ်၏လက်တွေထဲ ထည့်လိုက်ပြီး ရွှံ့နှစ်ထူထူ မြစ်နှင့် ရွှေစေတီတော်ကြီးကို တစ်ကြိမ် ငုံ့ကြည့်မိပြန်လေ၏။ မန်ဂျူးက ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်နော်... ကျွန်မ အိမ်ရောက်ပြီ”



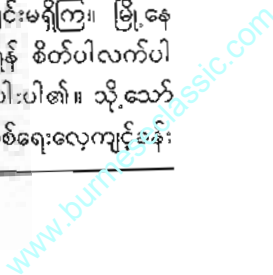
နံနက်ခင်းရာဘာခြံ

အခန်း ငါး

၂၅

မန်ဂျူးနှင့် နီးလ်တို့ လက်ထပ်ပြီး သုံးလမရှိခင်မှာပင် ဗြိတိသျှဝန်ကြီးချုပ် နီဗီးလ် ချိန်ကာလိန်က ဗြိတိန်နိုင်ငံနှင့် လက်အောက်ခံနိုင်ငံများပါဝင်သော အင်ပါယာကိုယ်စား ဂျာမနီကို စစ်ကြေညာခဲ့လေသည်။ စစ်ကြီး စပြီဆိုသည်နှင့် ရန်ကုန်မြို့ကြီးအတွက် လေကြောင်းရန်ကာကွယ်ရေးစီမံချက် (ARP: Air Raid Precautions Scheme) ကို အသင့် ရေးဆွဲပြင်ဆင်ထားကြရပြီ။ မြို့ကို အပိုင်းလိုက်ခွဲကာ တစ်ပိုင်းစီအတွက် ARP ကော်မတီများ အသီးသီး ဖွဲ့ကြရသည်။ ဆေးဆရာဝန်များက ဓာတ်ငွေ့ဆိုင်ရာ ထိခိုက်အနာတရ ဖြစ်မှုများနှင့်စပ်လျဉ်း၍ သင်ကြားပေးကြရကာ အုပ်ချုပ်ရေး တာဝန်ရှိသူများကလည်း မီးလောင်ပုံးများ မည်သို့မည်ပုံ ခွဲခြားရွေးထုတ်ကြရကြောင်း သရုပ်ပြကြရလေ၏။ မီးသတ်အဖွဲ့များ ဖွဲ့ကြရသည်။ ရှေးဦးသူနာပြုဌာနများကိုလည်း ထူထောင်ထားကြရသည်။ ရန်ကုန်မြို့ မြေအောက် ရေရှိမှုအနေဖြင့် ပုံးခိုကျင်းများအတွက် မြေအောက်ရေအောင်းလွှာ အနေအထား အလွန်မြင့်နေသော်လည်း မြို့တော်တစ်ဝိုက် အချက်အချာကျသော အဆုံးများ၌ ကတုတ်ကျင်းများ တူးခဲ့ကြသည်။ ပုံမှန် အမှောင်ချခြင်းများလည်း ရှိ၏။ ရန်ကုန်ဘူတာရုံမှ ဆိုက်ကပ်ထွက်ခွာ ရထားများအားလုံး အမှောင်ချကြရပြီး အုပ်ချုပ်သူများနှင့် မြို့နီစီပါယ် ကာကွယ်ရေးတပ်များအနေဖြင့် ညရေးညတာ လုံခြုံရေးတာဝန်များ ယူကြရလေသည်။

ကြိုတင်လေ့ကျင့်ခန်းများ စီမံခန့်ခွဲရာ၌ မကျေနပ်ခြင်း အလျှင်းမရှိကြ။ မြို့နေ ဖြူသုမြို့သားများအနေဖြင့် အထူးအထူးကြားချက်များအကိုင် လိုက်နာရန် စိတ်ပါလက်ပါ ရှိကြသူက များပြီး၊ နောင်ယက်ချပ်သူ၊ ကတ်ဖိုးကတ်ဖိုးလုပ်ချင်သူက နည်းပါးပါ၏။ သို့သော် ရန်ကုန်မြို့ မီးမှောင်ချခြင်း အစမ်းလေ့ကျင့်ကြသည့်အခါ အရေးတကြီး စစ်ရေးလေ့ကျင့်ခန်း



အဖြစ် လေးလေးနက်နက် မရှိကြဘဲ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲသဘောဆန်နေခြင်းကတော့ မငြင်းသာဘဲ ရှိရသည်။ မြို့နေလူထုအဖို့ ဖြစ်လာတော့မည့် စစ်ကြီးအတွက် ဆောင်ရွက်နေရသည်ဟူ၍လည်း ကောင်း၊ မိမိအသက်အိုအိမ် စည်းစိမ်အတွက် ဆောင်ရွက်နေကြရသည်ဟူ၍ လည်းကောင်း ယုံကြည်လက်ခံခြင်းမျိုး မရှိကြဘဲ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေကြသကဲ့သို့ ရှိကြလေ၏။ သေချာသည့်အချက်မှာ မြန်မာပြည်သည်လည်း အိန္ဒိယပြည်ကဲ့သို့ပင် အများလူထု ၏ သဘောထားများနှင့်ပတ်သက်၍ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းကြီး စိတ်ဝမ်းကွဲလျက် ရှိကြသည်ဆိုခြင်း ပင်။ နှစ်နိုင်ငံစလုံးတွင် တူညီသည့်အချက်မှာ နိုင်ငံထိပ်သီးများဆိုသည့် ဒိတ်ဒိတ်ကြံပုဂ္ဂိုလ် များ အားလုံးလိုလိုက နယ်ချဲ့အစိုးရအလိုကျ ထောက်ခံသော သဘောရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။ အတော်များများသော ပြည်သူလူထုကတော့ လက်အောက်ခံနိုင်ငံများအနေဖြင့် အဆုံးစွန်သော လွတ်လပ်ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ တရားဝင်အာမခံချက်ပေးသော တာဝန်ခံမှုမပါရှိဘဲ သူတို့ကိုယ်စား ဗြိတိန်က စစ်ကြေညာလိုက်ခြင်းအပေါ် ခါးခါးသီးသီး ဝေဖန်ရှုတ်ချသံတွေလည်း ညံ့နေခဲ့ပါ၏။ မြန်မာကျောင်းသား လှုပ်ရှားကြသူများအကြား ခံစားမှုကတော့ ဩဇာရှိလှသော လူငယ် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် ကိုအောင်ဆန်း၏ ကြွေးကြော်သံဖြစ်သော 'ကိုလိုနီနယ်ချဲ့ဝါဒ၏ အခက်၊ လွတ်လပ်ရေး၏အခွင့်အရေး (အင်္ဂလိပ်အခက်၊ ဗမာအချက်)' ကို ပေါင်းရုံး သုံးသပ်နေကြ ခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ရက်မှာတော့ ကိုအောင်ဆန်း ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားခဲ့သည်။ ပျံ့နှံ့ နေသော ကောလာဟလများအရ ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်များ၏ အကူအညီရယူရန် တရုတ်ပြည်သို့ ခရီးထွက်သွားသည်ဟု ဆိုသည်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ တရုတ်ပြည် မဟုတ်ဘဲ ဂျပန်ပြည်သို့ သွားခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း သိလာခဲ့ကြသည်။

သို့သော် သည်အကြောင်းအရာက အဓိကအားဖြင့် လေကြောင်းရန် ကာကွယ်ရေး စီမံချက်ဆိုင်ရာ အစမ်းလေ့ကျင့်မှုများကို ဖျော်ဖြေမှုတစ်မျိုး၊ အများလူထုစိတ်ကို အပြောင်းအလဲ ဖြစ်စေသော တင်ဆက်မှုတစ်မျိုးလောက်သာ သဘောထားကြပုံရသော လမ်းပေါ်က ပြည်သူတို့ အဖို့ နှိုင်းယှဉ်ချက်အားဖြင့် အလှမ်းဝေးနေသလို ဖြစ်နေခဲ့သည်။ အပျော်အပါး ဝါသနာထုံသူတို့ က အမှောင်ချထားသည့် လမ်းမများတစ်လျှောက် အကြောင့်ကြမဲ့ လမ်းသလားနေကြလေ၏။ ငယ်ရွယ်သူတို့သည်လည်း ပန်းခြံရိပ်ကို ခိုကြွလျက် မထင်မရှား ပရောပရည် ရှိကြလေ၏။ ဘိုင်စကုပ် ဝါသနာအိုးတို့သည်လည်း မက်ထရီရုံတွင် ပြသနေသည့် အန်လစ်တစ်ရုံ၏ 'နီနော့ချ်ကာ' ဘိုင်စကုပ်ကား၌ အုပ်ကြီးဖွဲ့လျက်ရှိကြ၏။ ဝမ်းတုမောရီးကမ်းစံ ဇာတ်ကား သည်လည်း အိတ်ဆယ်ဆီယာ ရုံတွင် မဆင်းတမ်း ပြသလျက်ရှိကာ အိုင်ရင်းဂျူးနီ သည်လည်း ရန်ကုန်လူထု၏ အသည်းစွဲတွေထဲက မြတ်နိုးခြင်းခံရသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဖိုက်ချ်စကွဲယား ပန်းခြံတွင်းရှိ 'ဆီးလ်ဗားဂရီးလ်' စားပွဲရုံကြီးတွင် တင်ဆက်နေသော ကာဘာရေးနှင့် အများသည်လည်း ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ဆက်လက် အသုံးတော်ခံလျက်ရှိလေသည်။

- ၇၆။ Ernst Lubitch
- ၇၈။ When Tomorrow Comes
- ၈၀။ Irene Dwee
- ၈၂။ Silver Grill
- ၇၇။ Ninotchka
- ၇၉။ Excelsior
- ၈၁။ Fyche Square
- ၈၃။ Cabarets

ဒင်နူးနှင့် သူ့သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ သီဟစောတို့ကတော့ လေကြောင်းရန် ကာကွယ်ရေး စီမံချက်နှင့်ပတ်သက်၍ ကိုယ်တိုင် စိတ်ပါလက်ပါ နှစ်မြှုပ်ထားကြသူ အနည်းစုထဲမှာ ပါခဲ့ကြ သည်။ သည်အချိန်မှာတော့ ဒင်နူးရော သီဟစောပါ ကျောင်းသားယူနီယံ နိုင်ငံရေးတွင် ထဲထဲ ဝင်ဝင် ပါဝင်နေခဲ့ကြပြီ။ နှစ်ယောက်စလုံး နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်၏ လက်ဝဲစွန်းမှာ ရှိနေကြကာ ဖက်ဆစ်ဆန်ကျင်ရေး မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ် ထုတ်ဝေရေးတွင်လည်း ပါဝင်ခဲ့ကြသည်။ မြို့ပြကာကွယ် ရေး လုပ်ငန်းများ၌ ပါဝင်နေကြခြင်းသည်လည်း သူတို့၏ နိုင်ငံရေးလုပ်ငန်းစဉ်၌ သဘာဝကျ သော ချဲ့ထွင်ခြင်းအဖြစ် ခံယူကြပုံပေါ်ပါသည်။

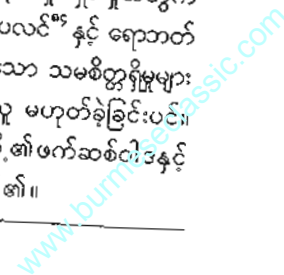
ဒင်နူးက ကြည့်မြင်တိုင်ရပ်ရို အိမ်ဝင်းကြီးထဲက အိမ်အပေါ်ထိပ် အခန်းနှစ်ခန်းတွဲတွင် နေထိုင်ဆဲဖြစ်သည်။ သို့သော် အိမ်မှာတော့ သူ့ကိုယ်သူ ARP အဖွဲ့မျိုးအဖြစ် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက် နေခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမှ ဖွင့်မပြောဘဲ ရေငုံထားခဲ့သည်။ ဒါကလည်း အကြောင်း ရှိပါ၏။ တစ်ပိုင်းက အစ်ကိုဖြစ်သူ နီးလ်က သူ့ကို ဘာမဟုတ်သည့်အလုပ်များနှင့် အချိန်တွေ အလဟဿဖြစ်အောင် ဖြန့်တီးနေခြင်းထက် ဝင်ငွေရ အလုပ်အကိုင်တစ်ခုခု လုပ်ကိုင်ရန် ပြော လာနိုင်ကြောင်း သူ သိထား၍ဖြစ်သည်။ တစ်ပိုင်းက ဖခင်ဖြစ်သူအပေါ် အမြဲတမ်း စိတ်ကြမ်း ကိုယ်ကြမ်း ကလန်ကဆန်လုပ်ချင်နေသည့် သူ့သဘောထားများကို အတွေ့အကြုံကပဲ လက်ခံ ဆောင် တွန်းပို့နေခြင်းအတွက်လည်း ဖြစ်ပါ၏။ သည်ကြားထဲက ARP အဖွဲ့မျိုးများ အစည်း အဝေးတစ်ခုမှာ မျက်နှာချင်း မထင်မှတ်ဘဲ ဆုံရသူက အခြားလူမဟုတ်ဘဲ ဖခင်ဖြစ်နေခြင်း အတွက် ကြီးစွာသော အံ့ဩတုန်လှုပ်မှု ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

"အလို!...မင်း"

"ဟာ...အဖေ"

အံ့ဩမှုကြောင့် ဖအေနှင့် သား အချင်းချင်း စကားပင် မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရ သည်။ သည်လိုနှစ်ဦးဆုံစည်းမှုသည်ပင် ခါတိုင်းလို တင်းမာနေကြသည့် အခြေအနေကြား တဒင် သံယောဇဉ်ကလေး တွယ်မိကြသလိုဖြစ်ရာက ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ဆက်ဆံရေး တိုးတက် ပြောင်းလဲသွားခဲ့ကြသည်။ စစ်ကြီးဖြစ်ပွားလာခဲ့ခြင်းသည်ပင် သားအဖနှစ်ယောက် ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်း လျှောက်ကြရာမှ အမြင်ရည်မှန်းချက်တူသော အခြေအနေတစ်ရပ်ဆီ ပို့ပေးလိုက် သလို ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဗြိတိသျှအင်ပါယာကြီး ကင်းမဲ့ ဆိတ်သုဉ်းသွားလျှင် မြန်မာ့စီးပွားရေး ပြုလဲသွားရန်သာ အကြောင်းရှိတော့သည်ဟု ကုမားရ် ခိုင်ခိုင်မာမာ ယုံကြည်လာခဲ့သည်။ ဒင်နူး ၏ စစ်ကြီးနှင့် နီးနယ်သော အရာကိစ္စများ၌ လုံးပန်းနေခြင်းသည်လည်း အခြားသော ဖြေတစ်မျိုး မျိုးမှာ အဖြစ်စွဲရန် ဖြစ်လာခဲ့သည်သာ။ တရုတ်နှင့် စပိန်တို့၏ ခုခံရေး လှုပ်ရှားမှုအတွက် သူ၏ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ထောက်ခံအားပေးမှုသည်လည်းကောင်း၊ ချာလီချက်ပလင်နှင့် ရောဘတ် ကာပါးတို့ကို နှစ်မြှုပ်သဘောကျခြင်းသည်လည်းကောင်း လက်ဝဲဆန်သော သမစ်တ္တရီများ ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ့ဖခင်နှင့် မတူသည့်အချက်မှာ ကိုလိုနီဝါဒကို ယုံကြည်သူ မဟုတ်ခဲ့ခြင်းပင်။ ဗြိတိသျှနီးမိုးမှု ကို အမှန်တကယ် ရွံမုန်းခြင်းသည် ဥရောပတိုက်သားတို့၏ဖက်ဆစ်ဝါဒနှင့် ဂျပန်လူမျိုးတို့၏ စစ်ဝါဒကို သူ အော့နလုံးနာခြင်းထက် သာလွန်နေခဲ့ပါ၏။

- ၈၄။ Charlie Chaplin
- ၈၅။ Robert Capa



အကြောင်းပြချက်များ မည်ကဲ့သို့ပင်ရှိစေကာမူ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မှတ်မိသမျှ ဆက်ဆံရေး အစဉ်အလာမျိုး မဟုတ်တော့သော အခြေအနေတစ်မျိုး ရရှိကြပြီဖြစ်ရာ ဖအေနှင့် သားကိုက်ညီလိုက်ဖက်မှု သဘောဆောင်လာခဲ့သည်။ နှစ်ဦးကိုယ်စီ ဘဝများအတွက် အလုပ်အကူ လုပ်နေကြပြီ။ အစည်းအဝေး အတူတက်ကြပြီ။ စစ်ကာလ ပိုစတာများဆိုင်ရာ ဒီဇိုင်းနှင့် ဓာတ်ငွေ့ကာ မျက်နှာဖုံးများ ပြည်ပမှ တင်သွင်းရေး လိုအပ်မှုကိစ္စများနှင့် တိုင်ပင်ဖြစ်ကြပြီ။ သည်ဆန်းသစ်မှုသည်ပင် အိမ်တွင်ဖြစ်စေ၊ အခြားတစ်နေရာတွင်ဖြစ်စေ အချင်းချင်း စကားမပြောဖြစ်ကြသော်လည်း နှစ်ဦးသားအဖို့ အသံတိတ် သဘောတူညီမှုလို အနေအထားမျိုး ရခဲ့ကြပြီ။

တစ်ညသားမှာတော့ ARP အမှောင်ချခြင်းနှင့်အတူ မိုးသက်မုန်တိုင်းကြီး ကျရောက်လာခဲ့သည်။ မိုးကြီး သည်းသည်းရွာနေခဲ့သည့်တိုင် ကုမားရ်က ARP အဖွဲ့မျိုးများ ကင်းလှည့်ရာတွင် အတူတကွ လိုက်ပါရန် တောင်းဆိုခဲ့သည်။ ကုမားရ် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ တစ်ကိုယ်လုံး ရွံ့ရှိုနေလေတော့သည်။ နောက်တစ်နေ့ အိပ်ရာကနိုးတော့ တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်နေခဲ့သည်။ ဆရာဝန် ကြွလာသည့်နောက်မှာတော့ အဆုတ်ရောင်ဝေဒနာဖြစ်ကြောင်း ရောဂါအမည် တပ်ခဲ့သည်။ ကုမားရ်ကို သူ့နာပြုယာဉ်တစ်စီးဖြင့် ဆေးရုံဖို့ရတော့သည်။

ကနဦးရက်များအတွင်း ကုမားရ်ခမျာ သတိကလေးရုံသာရှိ၍ ဒေါ်လီနှင့် သားနှစ်ယောက်ကို မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ကြပ်မတ်ကုသပေးနေကြသော ဆရာဝန်များကိုယ်တိုင်က ဧည့်သည်စောင်သည် အားလုံးနှင့် တွေ့ဆုံမပြုရန် တားမြစ်ထားရသည်အထိ ဖိုးရိမ်ဖွယ်အခြေအနေဖြစ်ကြောင်း သတိမှတ်ထားခဲ့ကြသည်။ ရက်ပေါင်းအတော်ကြာကြာ သတိလက်လွတ် မေ့မြောလုနီးနီး အခြေစိုက်ခဲ့ရသည်။ သည့်နောက်မှာတော့ တဖြည်းဖြည်း အဖျားဆုတ်သွားခဲ့လေသည်။ ကုမားရ်၏ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း နာလန်ထဲခဲ့သည့် ကာလအပိုင်းအခြားအတွင်း သူ့အခန်းပတ်ဝန်းကျင်ကို ဆင်ခြင်နေမိခဲ့သည်။ သည်နေရာ သည်အခန်းမှာပါပဲ။ အကြောင်း တိုက်ဆိုင်မှုများက သူ့ထံ ရောက်ရှိလာခဲ့သလို ဖြစ်နေခဲ့ပါ၏။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်က ဒေါ်လီနှင့် သားငယ် ဒင်နူးတို့ သည်ဆေးရုံ သည်အခန်းမှာပဲ နေခဲ့ကြရသည်။ ကုမားရ် သူ့ဆေးရုံ ခုတင်ပေါ်က ဘေးဘီကို ဝဲကြည့်သည်။ ပြတင်းပေါက်က မြင်ရသော မြင်ကွင်းတွေကိုလည်း မှတ်မိရပါ၏။ သူ့ အမှတ်ရနေသည့်အတိုင်းပင် ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးသည်လည်း တိကျသော ဘောင်ခတ်ထားသည့်နယ် သပ္ပာယ်လျက်ရှိလေသည်။ အပြာနှင့်အဖြူရောင် ဆေးရုံကန်လန်ကာတွေကတော့ မဆိုစလောက် အရောင်တွေ မှိန်သွားခဲ့သော်လည်း အစက်အပြောက်မရှိ၊ ကော်ရည်ကြောင့် ကြွပ်ရွလျက်ရှိကြပါ၏။ ကြမ်းခင်း ကြွေပြားတွေက ကော။ ဟိုတုန်းကအတိုင်း သန့်ရှင်းတောက်ပြောင်နေဆဲပင်။ ပရိဘောဂညီညီ၊ လေးလေးပင်ပင် ကြီးများ၏ ဗားနစ် အရောင်တင်ဆီ ညီညီတွေပေါ်မှာ ဆေးဖြူဖြင့်ရေးထားသော စာရင်းသွင်းနံပါတ်တွေကလည်း အောက်မေ့ဖွယ် မပြောင်းမလဲ ရှိနေလေသည်။

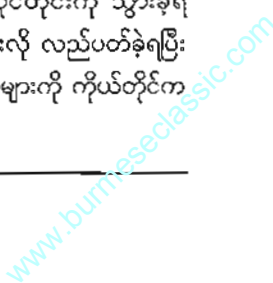
နောက်ဆုံး သူ ကောင်းကောင်းကြီး ထထိုင်နိုင်သည့်အခါ သည်အခန်းမှာ နောက်ကပ်ဖြည့်စွက်ထားသည့်အရာ နှစ်ခုရှိကြောင်း တွေ့ခဲ့ရသည်။ တစ်ခုက ကာရီယာ

လေအေးပေးစက်ဖြစ်၍၊ အခြားတစ်ခုကတော့ ခရိုမီယမ်ပြားဘောင်များ၊ သတ္တုစင်ကလေးတစ်လုံးနှင့် မှော်မျက်လုံးခေါ်ကြသည့် ရောင်ခြည်တန်းလွှတ် လျှပ်စစ်မီးလုံးတပ်ထားသော ခလုတ်ခုနစ်လုံးပါ ပေးလာဒ် အိပ်ရာဘေး၊ ရေဒီယိုတစ်လုံးဖြစ်သည်။

လေအေးပေးစက်ကို ကုမားရ် မသုံးသော်လည်း ရေဒီယိုကတော့ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားစေခဲ့သည်။ ရေဒီယိုကို ချောက်ခနဲ ဖွင့်လိုက်သည့်အခါ စင်ကာပူ အသံလွှင့်ဌာနက လွှင့်ထုတ်သံကို သူ ကြားလိုက်ရသည်။ သံတင်းကြေညာသူ၏အသံက ဗြိတိသျှတပ်ဖွဲ့များ ဒန်းကုန် မှ ဆုတ်ခွာနေကြပြီဖြစ်ကြောင်း စသော စစ်ကြီးအတွင်း နောက်ဆုံးဖြစ်ထွန်းမှုများကို အသေးစိတ်အစီရင်ခံနေခြင်းဖြစ်၏။ သည့်နောက်မှာတော့ ကုမားရ်က ရေဒီယိုကို အချိန်များများ ဖွင့်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ညတိုင်းလိုလိုပင် သူ့နာပြုဆရာမက မီးတွေလိုက်ငြိမ်းရင်း ရေဒီယိုခလုတ်ကို ပိတ်သွားတတ်သည်။ ကုမားရ်က တစ်ခါပြန်မဖွင့်ခင် သူ့နာပြုဆရာမ၏ခြေသံ ပျောက်သွားသည်အထိ အသားစောင်နေလေ့ရှိသည်။ ကိုယ်တစောင်းလုံလိုက်ပြီး ရေဒီယိုခလုတ် ဘုသီးကလေးကို လှည့်ကာ သတင်းဌာနတစ်ခုချင်းကို ကူးကာလူးကာ ဖမ်းယူနားထောင်နေတတ်ခဲ့ပြီ။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်လေးနှစ် ထိုအခန်းထဲမှာ ဒေါ်လီရှိနဲ့ညီက ကြုံခဲ့သော ဥရောပအနေဖြင့် နောက်ထပ်စစ်ပွဲတစ်ပွဲကြောင့် သိမ့်သိမ့်ခါခဲ့ရသည်။

ဒေါ်လီသည်ပင် ည၏အသံဗလံတွေကို နားစွင့်ရင်း တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့ဘဲ ရှိခဲ့သည်။ သို့သော် ကြားခဲ့ရသော ကောလာဟလတွေက ဆေးရုံထဲကပဲ လာခြင်းဖြစ်သည်။ အခုတော့ သည်အခန်းထဲမှာ ကမ္ဘာတစ်ခွင်က အသံတွေ ပြည့်နေခဲ့လေပြီ။ လန်ဒန်၊ နယူးဒေလီ၊ ချူကင်း၊ တိုကျို၊ ဖော်စကို၊ ဆစ်ဒနီ၊ အသံတွေက အရေးတကြီး ကိစ္စတွေချည်း ပြောလာသည့်အခါ ကုမားရ်အဖို့ အကြောင်းဖြစ်ရပ်များ စီးဆင်းမှုနှင့် ထိတွေ့ရန် သူ့ဘက်က ဆုံးရှုံးလန့်ဟာခဲ့ရသည်ဟု စတင်ခံစားခဲ့ရသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူသည်လည်း သူတို့ဝန်းကျင်မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အရာအားလုံး၏အရေးပါမှုကို အလေးအနက် သဘောထားရန် ပျက်ကွက်ခဲ့ကြခြင်းကြောင့် ဘေးဒုက္ခကြီး ဆိုက်ခဲ့ကြရသော အိပ်ပျော်ရင်းက လမ်းထလျှောက်ကြရသူတွေထဲက တစ်ယောက်လို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်း ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကုမားရ်ကိုယ်တိုင် စဉ်းစားရန် အကြောင်းရှိလာခဲ့သည်။ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက်၊ တစ်လပြီးတစ်လ ဆုံးဖြတ်ချက်တိုင်းကို ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းနိုင်ဖို့ သူကိုယ်တိုင် ကြိုးစားခဲ့ရသည်။ နေ့စဉ် ငွေစာရင်းအားလုံးကို သုံးသပ်ခဲ့ရသည်။ လုပ်ငန်းနေရာတိုင်းကို ရောက်အောင် သွားခဲ့ရသည်။ စက်ရုံတိုင်း၊ လုပ်ကွက်တိုင်း၊ အရောင်းဆိုင်တိုင်းကို သွားခဲ့ရသည်။ သူ့စီးပွားရေး လုပ်ငန်းကုမ္ပဏီကိုပင် ဈေးထဲက အသုပဆိုင်ကလေးလို လည်ပတ်ခဲ့ရပြီး လုပ်ငန်းစဉ်ထဲမှာလည်း ပိုမိုကျယ်ပြန့်သော ဆက်စပ်စဉ်းစားရမည့် အချက်များကို ကိုယ်တိုင်က ကြောင်းကျိုးမမြင်ဘဲ ရှိခဲ့ရသည်။



သားကြီးဖြစ်သူ နီးလ် ဆိုလျှင် သူပိုင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအတွင်း အဆင့်မြင့်ရာထူး တစ်နေရာ ခန့်အပ်ပါမည့်အရေး နှစ်ရှည်လများကပင် အတန်တန်တောင်းဆိုခဲ့ရာသည်။ ကုမ္ပဏီ ကလည်း နီးလ်ကို အဝင်မခံရန် ကြိုးစားခြင်းအားဖြင့် တုံ့ပြန်ခဲ့ပါ၏။ တကယ်တော့ သားဖြစ်သူ ကို ကလေးမပူဆာအောင် မုန့်ထုပ်နှင့် လက်သိပ်တိုးသလို ငွေကြေး ဖို.ဖို.ပို.ပို. ထုတ်ပေးကာ ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းများတွင် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံရန် တွန်းတွန်းထိုးထိုး လွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အကယ်၍ သာ နီးလ်က သူ့ဥစ္စာအာဏာကို စိန်ခေါ်ရန် သူ့အပေါ် ကြောက်ရွံ့ရုံသေစိတ်က များလွန်း နေ၍ လက်ခံလိုက်ရသည်ဆိုလျှင်လည်း ပရိယာယ်က အထမြောက်ခဲ့သည်သာ။ အခုတော့လည်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းလည်း ပျက်ပြားခဲ့ရလေပြီ။ ဒါကလည်း မှန်တာပြောရလျှင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရန် ကုမ္ပဏီကိုယ်တိုင်က ငြင်းပယ်ခဲ့ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှ ငွေစာရင်းအရာရှိ များ၊ မန်နေဂျာများက တင်ပြလာသော စီးပွားရေးအခြေအနေ စကားရိုက်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဖုံးဖိ ရန် ကြိုးစားခဲ့သည့်အပြင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်များက သတိပေးရန် ကြိုးစားလာကြသည်။ အခါတိုင်း လည်း အားလုံးကို ငေါက်ငေါက်ငမ်းငမ်း အော်ဟစ်ခဲ့သည်ချည်းပင်။ အရှိပကတိသဘောအရ သူ့ကိုယ်တိုင်မှလွဲ၍ အခြားမည်သူ့ကိုမှ အပြစ်ဖို့ရန် အကြောင်းမရှိ။ သူ့ကိုယ်တိုင်က သူ ဘာတွေ လုပ်နေသလဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲဆိုသည့် အမြင်တွေ 'ကန်း'ခဲ့သည် မဟုတ်လော။

ရေဒီယိုသံ တကုန်ကုန်ကို နားထောင်ရင်း လှဲနေသည့် ကုမ္ပဏီအပေါ် နောင်တတရား တို့သည် စုံထိုင်း မွန်းကျပ်သော အိပ်ရာခင်းတစ်ထည်ကဲ့သို့ မြဲမြဲကြီး ကျရောက်လျက်ရှိလေ သည်။ ကုသပေးခဲ့ကြသော ဆရာဝန်များက ကုမ္ပဏီ၏ကျန်းမာရေးအခြေအနေနှင့်ပတ်သက်၍ ရှေ့လျှောက် ကောင်းမွန်ရန်သာရှိတော့ကြောင်း အတည်တကျ ပြောခဲ့ကြသော်ငြား မိသားစုများ ကတော့ ကုမ္ပဏီ၏ ကိုယ်နှုတ်အမူအရာသည်လည်းကောင်း၊ ရုပ်ရှည်သွင်ပြင်သည်လည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ရာ တိုးတက်လာသည့် အရိပ်လက္ခဏာ မတွေ့နိုင်ဘဲ ရှိခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကုမ္ပဏီ၏ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်လှပြီ ဆိုသည့်တိုင် ထိုအရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ရင့်ရော် လျက် အိုစနာကြီး ကျလျက်ရှိလေပြီ။ မျက်ခုံးတွေက ဖြူစွဲစွဲ၊ ထူထဲထဲရှိကြ၏။ ပါးနှစ်ဖက်က အိတ်ကြကုန်၏။ ပါးပျဉ်းပါးနဲ့ တွေ့က အရေပြားချင်း ထပ်ကြကုန်၏။ လူမမာမေး လာရောက် ကြသမျှ ဧည့်သည်များကိုပင် မျက်နှာမူ မျက်နှာရိပ်ပြခြင်း ရှားပါးနေခဲ့ပြီ။ ဧည့်သည်တွေက သူ့ကို စကားပြောရန် အားထုတ်ကြသော်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ ရေဒီယိုကို အသံညှိနေ ခြင်းဖြင့် ငြိမ်ဆိတ်နေတတ်သည်။ တစ်ရက်မှာတော့ ဒေါ်လီက ရေဒီယိုပလပ်ခေါင်းကို ဖြုတ်ပြီး တံခါးပိတ်လိုက်သည်။

“ကုမ္ပဏီရယ်၊ ရှင့်ခေါင်းထဲ ဘာတွေများရှိနေသလဲ ကျွန်မကို ပြောပါဦး”
ပထမတော့ ကုမ္ပဏီ စကားမပြောဘဲရှိနေခဲ့ရာ ဒေါ်လီက အဖြေရသည့်တိုင်အောင် ဆွပေးနေလေ၏။

“ကျုပ် တွေးနေတာပါ ဒေါ်လီ”
“ဘာတွေများပါလိမ့်၊ ကျွန်မကိုလည်း ပြောပါမှပေါ့”
“ဒင်နူးနဲ့ မင်း သည်အခန်းထဲမှာ နေခဲ့ကြဖူးတာ မှတ်မိလား။ အဲသည်တုန်းကလေ”

“မှတ်မိတယ်”
“ဟွေးစေတီမှာ ဒင်နူး ကောက်ကာငင်ကာ ဖျားခဲ့တဲ့ ညက မင်းပြောခဲ့တာလေ၊ ကျွန်မတို့ ဒင်နူးကို ဆေးရုံတင်မှ ဖြစ်တော့မယ်တဲ့။ ကျုပ်က မင်းတော့ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေပကောလို့တောင် တွက်ခဲ့သေးတာ။ ကျုပ်က မင်းကို လိုက်လျောခဲ့တယ်”

ဒေါ်လီက ပြုံးသည်။
“ကျွန်မ သိသားပဲ”
“သို့ပေမယ့် မင်း မှန်ပါတယ်”
“ကံပါပဲ၊ စိတ်ကလည်း ထင်နေတာကိုး”
“မင်းပြောသလိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခု ပြန်တွေ့ကြည့်တော့ မင်းပြောတာတွေဟာ မှန်တတ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ် မြင်လာတယ်။ မင်းက တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နေတယ် ဆိုဦးတော့၊ အိမ်ထဲမှာ သီးသီးသန့်သန့် နေတတ်တယ်ဆိုဦးတော့၊ လောကထဲ ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်နေတယ် ဆိုတဲ့ ကိစ္စတွေမှာ မင်းက ကျုပ်ထက်တောင် ပိုသိတယ်မှတ်တာပဲ”

“ရှင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”
“နှစ်ပေါင်းများစွာပေါ့လေ၊ မင်း ဘာတွေပြောခဲ့သလဲဆိုတာတွေကို ကျုပ်က စဉ်းစား နေတာ”
“ရှင်းပါဦး”
“ကျွန်မတို့ ခွာသင့်ကြပြီဆိုတဲ့ စကားလေ”
ဒေါ်လီက စိတ်အေးသွားပုံဖြင့် ပင့်သက်ရှည်ရှည်ချရာက ကုမ္ပဏီရလက်တွေကို လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။

“နောက်ဆုံးတော့လည်း ရှင် ဒါတွေ ပြန်စဉ်းစားနေရပြီပေါ့”
“ဟုတ်တယ်။ သို့သော်လည်း ခက်သားပဲ ဒေါ်လီ၊ ထွက်ခွာဖို့ စဉ်းစားရတာ သိပ်ကို ခက်တယ်။ ကျုပ်မှာ ရှိသမျှ ပိုင်ဆိုင်မှုအားလုံးကို မြန်မာပြည်ကပဲ ပေးခဲ့တယ်။ ကျုပ်သားတွေ လည်း သည်နိုင်ငံမှာပဲ ကြီးခဲ့ကြတယ်။ ကလေးတွေက တခြား ဘယ်အိုးဘယ်အိမ်မှလဲ သိကြသူ တွေမဟုတ်ဘူး။ မန္တလေးမြို့ကို ကျုပ် ပထမဆုံး ခြေချတော့မယ်ဆိုတော့ ကျုပ်စီးခဲ့တဲ့ လှေကြီး က နားခိုဒါပြောတာ မှတ်မိတယ်။ သည်တိုင်းပြည်က ရွှေတိုင်းပြည်ကွတဲ့။ တစ်သက်လုံး ဘယ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ထမင်း မငတ်ဖူးဘူးတဲ့။ သည်စကား မှန်တယ်ဆိုတာ သက်သေပြ ခဲ့ပြီပဲ။ မကြာခင်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေ ရှိခဲ့တယ်ဆိုဦးတော့၊ သည်လိုပုံမျိုးနဲ့ တခြားတစ်နေရာ ကို ချစ်နိုင်ဖို့ဆိုတာ ကျုပ်တော့ စဉ်းစားလို့ပဲ မရနိုင်ဘူး။ ကျုပ် တစ်ဘဝစာရခဲ့တဲ့ သင်ခန်းစာ က တစ်ချက်ပဲရှိတယ်ဆိုရင်တောင် သည်အရာကိစ္စတွေနဲ့ပဲ ပတ်သက်လို့ ဧကန်ဧက မဟုတ်ဘူး လို့ ပြောရမှာပဲ။ ကျုပ်အဖေဆိုရင် စစ်တကောင်းက။ ရခိုင်မှာ ဇာတ်သိမ်းတယ်။ ကျုပ်လည်း ရန်ကုန်မြို့မှာ ဇာတ်သိမ်းရတာပဲ။ မင်းကော ဘာထူးသလဲ။ မန္တလေး နေပြည်တော်က ရတနာကိုး ကို ရောက်သွားခဲ့တယ်။ အခု ရန်ကုန်မြို့ကို ရောက်လာရတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒါဖြင့်ရင် ကျုပ် တို့ကကော ကျန်တဲ့ဘဝ သက်တမ်းတိုတိုကလေးထဲ ဘယ်နှယ်ကြောင့် သည်မှာချည်း အချိန်ကုန်

ရချေရဲ့လို့ မျှော်လင့်ကြရမှာတဲ့တဲ့။ သူတို့ဘဝ စခဲ့တဲ့နေရာ သူတို့ဘဝ ခေါင်းချကြရတယ် ဆိုတဲ့ လူများကတော့ ကံကောင်းတယ် ပြောရမှာပေါ့။ သို့သော် ဒါကလည်း ကျုပ်တို့မှာ ဝတ္တရား တစ်စုံတစ်ရာရှိတယ်လို့တော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ပြောင်းပြန်အားဖြင့် ပြောရရင် ကျုပ်တို့က တစ်ခါရွှေ့ရမယ်ဆိုတဲ့ အချိန်တစ်ချိန် ရောက်လာမှာကိုတော့ မျှော်လင့်ကြရပေ လိမ့်မယ်။ အကြောင်းဖြစ်ရပ်များကြောင့် ကျုပ်တို့ကို တွန်းဟယ်ဖယ်ဟယ် ရှိလာရင်တော့လည်း ကျုပ်တို့ဘက်က စီမံစရာရှိတာ စီမံကြရမှာပေါ့။ ကိုယ့်ကြံ့မှာကိုယ် ကွပ်ကွပ်ကဲကဲရှိကြရမှာပေါ့။

“ရှင် ဘာကို သည်လောက် အပင်ပန်းခံ ပြောနေတာလဲ ကုမားရ်”
“မြန်မာပြည်ကို ကျုပ်အိုးကျုပ်အိမ်ရယ်လို့ စဉ်းစားခြင်း မစဉ်းစားခြင်းက အရေးမကြီး လှပါဘူး။ လူတွေက ကျုပ်တို့ကို ဘယ်လိုစဉ်းစားကြသလဲဆိုတာသာ အရေးကြီးတာပါ။ ကျုပ်လိုလူတွေကို အခုဆိုရင် အဘက်ဘက်က ရန်သူတွေလို မြင်နေကြတယ်ဆိုတာလည်း ရှင်းနေတာပဲ။ ဒါဟာ အမှန်တရားပဲ။ ဒါကိုတော့ ကျုပ် အသိအမှတ် ပြုရမှာပဲ။ ကျုပ် လောလောဆယ် လုပ်ရမယ့်အလုပ်က နီးလိနဲ့ ဒင်နူးတို့ စားဝတ်နေရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ နောင်ရေး စိတ်ချရမယ့်နည်းလမ်း ရှာဖို့ပဲ”

“စိတ်ချလောက်တဲ့ နည်းလမ်းက ရှိပြီလား”
ကုမားရ်က သည်မေးခွန်းကို မဖြေခင် တအောင့်ကလေး နားသည်။

“ဒေါ်လီ ခုတလော စီးပွားရေးအလုပ်တွေ မကောင်းလှဘူးဆိုတာ မင်း သတိထား မိလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လုံးစေ့ပတ်စေ့တော့ မင်း မသိလောက်ဘူး”

“ဘယ်လောက်တောင် ဆိုးနေလို့လဲ”

“မကောင်းလှဘူး ဒေါ်လီ၊ လူတော်တော်များများဆီမှာ အကြွေးတင်နေတယ်”

“ဒါများရှင် ကျွန်မတို့အိမ်ရယ်၊ လုပ်ကွက်တွေရယ်၊ မနက်ခင်းရာဘာခြံက ရှယ်ယာ ရယ် အားလုံးရောင်းလိုက်ရင် အကြွေးကျေပဲ့အပြင် ကျန်ကောင်းကျန်ရာ ရှိလောက်ပါတယ်။ ဒါဆိုရင် ကလေးနှစ်ယောက် တစ်နေရာရာမှာ လုပ်ငန်းစဉ်တာပဲ”

ကုမားရ် ချောင်းတွေ ဆိုးသည်။

“အဲသလောက်နဲ့လည်း မဖြစ်မိမှာဘူး။ အခြေအနေတွေက ကျုပ်တို့ရှိသမျှ ရောင်းချ ဆပ်တာတောင် မလောက်နိုင်ဘူး။ မနက်ခင်းရာဘာခြံကလည်း မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ။ မက်သယူးကိုယ်တိုင်က ဒုက္ခရောက်နေတာ မဟုတ်လား။ ကမ္ဘာစီးပွားပျက်ကပ်ကြီးက ရာဘာ ကိုလည်း ရိုက်ခတ်ခဲ့တယ်။ သည်တော့ အလောတကြီး လုပ်ဖို့မကောင်းနိုင်ဘူး။ ကျုပ်တို့ပါ ဒုက္ခနဲ့ ပက်ပင်းတိုးဖို့ရှိမှာပဲ။ သိပ်ကို သိပ်ကို သတိထားလုပ်ရမယ့်သဘော ရှိတယ်။ ကျုပ်တို့ အချိန်တော့ ပေးရမှာပေါ့လေ”

“ကျွန်မလည်း မသိတော့ဘူး ကုမားရ်ရယ်”

ဒေါ်လီက သူမ ထဘီနားကို စိုးရိမ်တကြီး တို့ကာပင့်ကာ လုပ်နေခဲ့သည်။

“အကြောင်းကိစ္စတွေက သိပ်ကို မြန်မြန်ဆန်ဆန်ဖြစ်နေကြတယ်။ လူတွေက သည် စစ်ကြီးဟာ ဆန်ကွဲကြဲ ကြတော့ မလိုလိုလည်း ပြောနေကြလေရဲ့။ ဂျပန်တွေကလည်း စဝင်ကြ တော့မတဲ့။ သူတို့ကလည်း မြန်မာပြည်ကို တိုက်နိုင်တာပဲ”

ကုမားရ်က ပြုံးသည်။

“အဲဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဒေါ်လီ၊ မြေပုံချကြည့်လိုက်ပါလား။ ဂျပန်တွေ သည်ရောက် လာဖို့ဆိုတာ စင်ကာပူတို့ မလေးယားတို့ကို ဖြတ်ပြီး ရောက်ရမယ့်ကိစ္စပဲ။ စင်ကာပူဆိုတာ ကလည်း ကမ္ဘာ့စစ် အင်အားထပ်ဆုံး နေရာတွေထဲက တစ်နေရာပဲ။ အဲသည်မှာ ဗြိတိသျှတပ်သား တွေ ထောင်သောင်းချီပြီး ချထားတယ်။ ကမ်းခြေတစ်လျှောက် သုံးဆယ့်ခြောက်လက်မ အမြောက် ကြီးတွေ စီချထားလေရဲ့။ မီးခိုးတောင် လိုက်ဖမ်းဖို့ မလွယ်ဘူး။ ဒေါ်လီ၊ စိတ်မောလူမောကြီးနဲ့ တော့ အရာကိစ္စတွေ ကျုပ်တို့ လုပ်လို့မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ လုပ်ရမယ်ဆိုရင်လည်း ကျုပ်တို့ ယထာဘူတကျကျ လုပ်ကြရမှာပဲ။ စေ့စပ်သေချာတဲ့ စီမံချက်တွေ ချရတော့မှာပဲ”

ဒေါ်လီက ကုမားရ်၏အိပ်ရာပေါ်က ခေါင်းအုံးတွေကို ဖွရန် ကိုင်လိုက်သည်။

“ရှင်မှာ စီမံချက်တစ်ခုခုရှိနေပြီပေါ့”

“အဲသလိုတော့ မရှိသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာတော့ ကျုပ် စဉ်းစားထားတယ်။ တစ်နှစ်လောက် ဒါမှမဟုတ် သည်ထက်ကြာကြာလောက်တော့ ကျုပ် အချိန်ယူဦးမယ်။ မင်းအတွက် မင်းလည်း ပြင်ဆင်ထားပေါ့။ မြန်မာပြည်က ထွက်တဲ့အခါ စို့ဖို့ပို့ဖို့ကလေး ပါနိုင်ဖို့ ကျုပ်တို့အတွက် ဖြစ်နိုင်သမျှ ကျုပ် လုပ်ချင်သေးတယ်။ သည်လိုမှပဲ ကလေးနှစ်ယောက်က အိန္ဒိယပြည်မှာဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ သွားချင်ကြတဲ့ တစ်နေရာရာမှာ ပြည့်စုံကုံလုံ စိတ်လက်ချမ်းသာ အခြေချနိုင်ကြမှာပဲ”

“ပြီးတော့ကော”

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိကြပြီပေါ့”

“ဘာလုပ်မှာလဲ”

“မင်း ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားပဲ။ စစ်ကိုင်းချောင် ကူးချင်တယ်ဆို”

“ရှင်ကျတော့ကော”

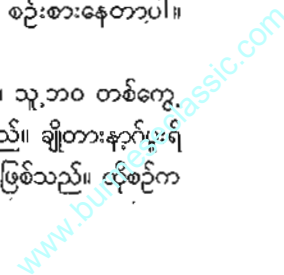
“ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်တာတော့ ကျုပ်လည်းပဲ ပြန်လာရမှာပဲပေါ့ ဒေါ်လီ။ တစ်ခါတလေ ဟွေးစေတီမှာ အေးအေးလူလူနေဖို့လည်း စိတ်ကူးတယ်။ ဒိုဆေးမှာ ကျုပ်အတွက် နေရာ တစ်နေရာတော့ ရှိကောင်းပါရဲ့။ ဟွေးစေတီလောက်ဆိုရင် မင်းနဲ့လည်း မဝေးလှပါဘူး”

ဒေါ်လီက ရယ်လိုက်သည်။

“ရှင်ပြောပုံက ရှိသမျှ ထုတ်ရောင်းမယ်။ ကျုပ်တို့အားလုံး ဘုံပျောက်မယ်။ အားလုံး ကို ရှင်းထုတ်မယ်။ လာချင်တဲ့အခါ ထလာမယ်။ ပြီးရင် ဟွေးစေတီမှာ အေးအေးသက်သာ နေမယ်။ အဲသလိုလား”

“ကျုပ်အတွက် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်က ကလေးတွေအတွက် စဉ်းစားနေတာပါ။ ကလေးတွေအတွက်ပါ”

ကုမားရ်က ပြုံးလိုက်သည်။ ခေါင်းအုံးတွေပေါ် လှဲချလိုက်သည်။ သူ့ဘဝ တစ်ကွေ့ တစ်ခါက သူ့ကိုယ်သူ လမ်းဆုံးလမ်းခွဆာ ရောက်နေပြီဆိုတာ မှတ်မိနေခဲ့သည်။ ချိုတာနားနားရဲ့ မီးရထားကုမ္ပဏီအတွက် သူ၏ ပထမဆုံး ကန်ထရိုက်ရရန် ကြိုးပမ်းခဲ့စဉ်ကဖြစ်သည်။ ငိုစဉ်က



အပြင်းအထန် တွေးခဲ့ရသည်။ ထိုစီမံကိန်း အထမြောက်ရန် တွေးတောကြံဆခဲ့ရသည်။ သူ၏ အနာဂတ်အောင်မြင်မှု အုတ်မြစ်များ ချခဲ့သည်။ သည်တစ်ခါတွင်လည်း စီမံထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်မြောက်ရန် တစ်စုံတစ်ရာ စဉ်းစားရပြန်လေပြီ။ သည်တစ်ခါကတော့ သူ၏ နောက်ဆုံး စိန်ခေါ်ချက်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာလိမ့်မည်။ နောက်ဆုံးတောင်ကို ကျော်ဖြတ်တာမျိုးလည်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဒါတွေပြီးလျှင်တော့ နားရတော့မည်။ အရွယ်ရလာခြင်းနှင့် အနားယူခြင်းအတွက် တော့ ရှက်ဖွယ်မရှိ။

* * *

ကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်ပွား၍ ကနဦးလများအတွင်း အာဂျင်တီးနားအပါအဝင် တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး အာဖဂန်နစ္စတန်နိုင်ငံ နယ်ခြားစစ်စခန်းများဆီ ရောက်ခဲ့ရလေပြီ။ ခိုင်ဘာတောင်ကြား^{၉၀} နှင့် မဝေးလှသော ချာဘတ်^{၉၁} ခေါ်ကြသည့် နယ်ခြားဒေသ အခြေစိုက် စစ်စခန်းငယ်တစ်ခုတွင် မြို့စောင့်တာဝန် ယူထားကြရခြင်းဖြစ်သည်။ အရာရှိအိုကြီးများ စကားအရ နယ်ခြားဒေသ သည် ခါတိုင်းရှိနေကျ အခြေအနေမျိုးမဟုတ်ဘဲ ထူးထူးခြားခြား ငြိမ်သက်နေသည်ဆို၏။ ဥရောပတိုက်တွင် ဖြစ်ပွားနေသည့် စစ်မက်ကတော့ လွန်စွာဝေးလွန်းလှသလို ရှိနေခဲ့သည်။ နယ်ခြားကင်းစခန်း ချာဘတ်တွင် တပ်ခွဲတစ်ခွဲစာ စစ်သားများကို တာဝန်ချထားသည်ဖြစ်ရာ အရာရှိဆို၍ အာဂျင်တီးနား ပါသည်။

ကျောက်ဆောင်ထူထပ်လှသော ဟယ်ပဒါးရောင် နီစွေးစွေး တောင်တန်းတွေက အရောင်တဖျပ်ဖျပ် တောက်စားလျက် ရှိကြသည့်အပြင် တောင်ကြား လျှိုမြောင်များ အရစ်ရစ်ထ လျက်၊ တောင်တစ်သစ် မြောင်တစ်ရစ်။ အရှေ့အနောက် တောင်မြောက်ဝဲယာတစ်ခွင် လှချင် တိုင်း လှနေတော့သည်။ အာဂျင်တီးနားအဖို့မှာတော့ နိစ္စရူဝ ပြုမြဲဖြစ်သော စစ်ရေးလေ့ကျင့်ရခြင်း၊ စစ်တန်းလျားများ စစ်ဆေးရခြင်း၊ အခါအားလျော်စွာ စစ်ကြောင်းဖြင့် ချီတက်ရခြင်းများမှလွဲ၍ အခြားလုပ်စရာ မရှိသလောက် အားနေတတ်သည်။ သည်အတွက် နာရီပေါင်းများစွာ စာတွေ ချည်း ဖတ်နေခဲ့သည်ဖြစ်ရာ မကြာမတင်မှာပင် စာအုပ်အားလုံး ဖတ်ပြီးသွားခဲ့သည်။

တပ်ရင်းကို နှစ်ပတ်ခြား ပုံမှန်လာရောက်စစ်ဆေးလေ့ရှိသူ တပ်ရင်းအမိန့်ပေးအရာရှိ (စီအို) ကြီး လက်ဖတင်နှင့် ကာနယ်ဘာခဲလဲန်(ဘတ်ကီ)က စစ်ဆေးရေးလှည့်ရင်း ခေတ္တနား သည်။ ငယ်ထိပ်အထိ မောက်မောက်ကြီး ပြောင်နေသည့် မဟာနဖူးကျယ်၏ အခြေခွီး ရစ်ပတ် လည်ကပ်နေကြသည့် ကြမ်းထော်ထော်ဆံပင်၊ အရပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ ပညာရည် ဝနေသည့် ပုံပန်းရှိသူဖြစ်သည်။

“မင်း ရတဲ့အချိန်တွေ ဘယ်လိုများသုံးနေလဲ လက်ဖတင်နှင့်။ အမဲပစ်ထွက်သလား။ သည်နယ်တွေမှာ အမဲလိုက်ဖို့ တောကောင်တွေ တော်တော်ရှိတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်”

အာဂျင်တီးနား ခပ်အေးအေးပြန်ပြန်ဖြစ်သည်။
“မှန်တာပြောရရင် ကျွန်တော် စာအုပ်တွေဖတ်တာ များပါတယ်”
“အိုး...”

၉၀။ Khyber Pass ၉၀။ Charbagh

လက်ဖတင်နှင့်ကာနယ်က သူ့ကို စိတ်ဝင်စားသဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။
“ငါက မင်းကို စာတော်ဖတ်အဖြစ် ခေါ်လာတာမဟုတ်ဘူးနော်။ ဒါထက် နေပါဦး... မေးစမ်းပါရစေ၊ ဘာစာအုပ်တွေများ ဖတ်နေသလဲ”

နှစ်ဦးသား အရသာချင်း အစပ်တည့်ရန် အကြောင်းရှိလာခဲ့လေပြီ။ လက်ဖတင်နှင့် ကာနယ်က အာဂျင်တီးနားကို ရောဘတ်ဂရေ့မစ်^{၉၂} နှင့် ဝိလ်ဖရက်ဒ်အိုဝင်^{၉၃} တို့ကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။ အာဂျင်တီးနားလည်း သူဖတ်နေသည့် အိတ်ချ်ဂျီဝဲလ်စ်^{၉၄} ၏ ဂြိုဟ်တကာတို၏စစ်ပွဲ^{၉၅} စာအုပ်နှင့် ဂျူးလ်စ်ဗန်^{၉၆} ၏ အဏ္ဏဝါပြင်အောက် ယူဇနာပေါင်းများစွာ^{၉၇} စာအုပ်တွေ ငှားလိုက်သည်။ ချာဘတ် ကင်းစခန်းတွင် တပ်ချထားရစဉ်အတွင်း သည်လို အပြန်အလှန် ရှိခဲ့ခြင်းသည်ပင် အာဂျင်တီးနားဘဝတွင် နှစ်လိုဖွယ်ရာ အပိုင်းတစ်ပိုင်း ဖြစ်ခဲ့ရုံမက စီအိုရောက်ရှိလာမည့် ရက်တွေ ကို စတင်မျှော်နေမိပြီ။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ဆက်ဆံရေး ကြာညောင်းခဲ့ရသည့် ရက်တွေအတွင်း ဘာမျှဖြစ်ပျက်ခဲ့တာ မရှိ။ အခါအားလျော်စွာ ခရီးရောက်လာသူနှင့် စကားပြောရခြင်းကလွဲ၍ အခြားလုပ်စရာလည်း သိပ်မရှိ။

နေရာသီနှောင်းပိုင်း။ အာဂျင်တီးနား၏မိတ်ဆွေ ဟာဒီတစ်ယောက် ခိုင်ဘာတောင်ကြားထိပ်ရှိ သူ့ကင်းစခန်းကို အသွား၊ ခရီးခုလတ်ရှိ အာဂျင်တီးနားတာဝန်ယူရာ ကင်းစခန်းကို ဝင်လာခဲ့သည်။ ဟာဒီက ခပ်အေးအေးနေတတ်သူဖြစ်၍ လူလုံးလူဖန် အရပ်အမောင်း အလောတော်၊ မျက်လုံး တောက်တောက်ထဲက ဖြစ်၏။ ပန်ရာပို ပေါင်းထုပ်ကို အလွှာတစ်လွှာချင်း စနစ်တကျ အနုစိတ် ပေါင်းတတ်သည့်အပြင် မေးပေါ်က မုတ်ဆိတ်ကိုလည်း ပိပိထပ်ထပ် ဖြီးသင်ထားလေ့ရှိသည်။ စစ်ယူနီဖောင်း ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ အဝတ်အစားကိုလည်း ကော့နေအောင် ဝတ်လေ့ရှိသည်။ စစ်သားမျိုးရိုးက ဆင်းသက်လာသူဆိုသော်လည်း စစ်သားစကား ပြောတတ်ကြ သော ဆစ်စ်လူမျိုး စစ်သည်တော်များနှင့် လားလားမှ တူသူမဟုတ်။ သူ့ဝသီဖြစ်သော အိပ်ချင်မှုးရှိ အမူအရာကို ထင်ဟပ်စေလျက် စကားကို ဖွဖွညင်ညင် ပြောတတ်သည်။ ဖြည်းဖြည်းလေးလေး ပြောတတ်သည်။ ဟာဒီပါရမီတစ်ခုမှာ နားစောင့် ကောင်းခြင်းဖြစ်၍ ရိပ်သာတွင် ပြတတ်သော ဟီနူဟိုင်စကုပ်ကားများမှ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ဝင်သီချင်းများကို တစ်ခါကြည့်ရုံဖြင့် နှုတ်တိုက်ရနေ တတ်ခြင်းဖြစ်၏။ အလုပ်လုပ်ရင်း သီချင်းဂီတကလေး ညည်းတတ်သည့် ဉာဉ်ကလေး ကလည်း ရှိသည်ဖြစ်ရာ သူ့အသံကြောင့် အချို့က နားကလေးကြည့်၍ အချို့က ဖျော်ဖြေရေးသဘောထားကြ သည်လည်း ရှိသည်။ သည်လိုအလေ့ဆန်းတွေကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ အဆင်မပြေရတာတွေလည်း ရှိသည်။ ပင်ကိုအားဖြင့် စိတ်ဆတ်ခြင်း အထနေ့တတ်သူဆိုသော်လည်း သူ့စိတ်ရေချိန်ကို သူငယ်ချင်းတွေက သိထားကြသည့်အလျောက် သူ့စိတ်ကို ဆွရာမရောက်နိုင်ဟု ထင်သည့်ကြားက စိတ်ရှည်သည့်ခံမှု နယ်နိမိတ် ကန်သတ်မှုကို ကျော်လွန်သဖြင့် စိတ်ထွက်တာမျိုးလည်း ရှိသည်။ ဟာဒီက ဒေါသစိတ်ကလေး ထကြွနေသည့်အခါမှာတော့ အလျှော့ပေးတာမျိုး မရှိရုံသာမက ထိုအာယာတများကို နှစ်ရှည်လများ အောင်းထားတတ်သူဖြစ်သည်။

၉၁။ Robert Graves ၉၂။ Wilfred Owen
၉၂။ H.G. Wells ၉၃။ War of the worlds
၉၃။ Jules Verne ၉၄။ Twenty thousand Leagues under the sea

လောလောလတ်လတ်အားဖြင့် တပ်မှ ရက်အနည်းငယ် ခွင့်ခံကာ ဇာတိရွာကို တစ်ခေါက်ပြန်သွားခဲ့သည်။ ခွင့်ကုန်၍ တပ်ကိုအပြန် အာဂျွန်းရှိရာ ချာဘတ်ကင်းစခန်းကို တစ်ထောက်ဝင်နားခြင်းဖြစ်၏။ ချာဘတ်ကို ရောက်ရောက်ချင်း ညမှာပင် ဇာတိရွာမှာ နေထိုင် ခဲ့ရသည့် ရက်များအတွင်း ကြားခဲ့ရသမျှ ထူးထူးခြားခြား ကောလာဟလ သတင်းစကားများနှင့် ပတ်သက်၍ အာဂျွန်းကို ပြောပြခဲ့သည်။ ဟာဒီရွာက အိမ်နီးနားချင်းအများစု၏ ဆွေမျိုးများ သည်လည်း စစ်တပ်တွင် အမှုထမ်းကြသူများဖြစ်ရာ လူအချို့ပြောပြသည့် ပုန်ကန်ဖိအိမ်မှုတွေ အကြောင်း ကြားခဲ့ရသည်ဆို၏။ ကုလားတပ်သားတွေကို တိုင်းတစ်ပါးသို့ ပြောင်းရွှေ့ချထားရန် ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အာခံကြတော့မည်အကြောင်း၊ ဘုံဘေမြို့ရှိ ဆစ်ခ်လူမျိုး ယူနစ်ဖြစ်သည့် ဗဟို အိန္ဒိယမြင်းတပ် တပ်ဆွယ်ကလည်း ပုန်ကန်ကြတော့မည်အကြောင်းတွေ ပါခဲ့သည်။ သည်တပ်သားတွေက စွဲကိုင်ထားကြသည့် လက်နက်များအားလုံးကို ချအပ်ကြကာ မြောက် အာဖရိကသို့ သယ်ဆောင်မည့် သင်္ဘောပေါ်တက်ရောက်ရန် ငြင်းဆန်ခဲ့ကြသည်။ သည်အတွက် လူနစ်ယောက် ကွပ်မျက်ခံခဲ့ရသည်။ ကျန် လူတစ်ကျိပ်ကျော်ကျော်ကိုလည်း အန်ဒမန်ကျွန်းများရှိ အကျဉ်းသားများသို့ နယ်နှင့်ဒက် ချမှတ်ခဲ့သည်။ အကျဉ်းသားတွေထဲက တချို့မှာ ဟာဒီ ၏ မွေးဇာတိရွာကဖြစ်၍၊ သည်သတင်းများ၏ စိတ်ချရမှုသည်လည်း သံသယဖြစ်ဖွယ် မရှိ ကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။

သည်သတင်းတွေကြောင့် အာဂျွန်း အံ့ဩသွားခဲ့ရသည်။
 “မင်း ဒါတွေအားလုံး ဘတ်ကိုကို ပြောပြသင့်တယ်၊ သူသိသင့်တာပေါ့”
 “သူသိပြီးသားနေမှာပါ။ တို့ကိုမပြောတာကတော့ သူ့မှာ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိလို့

နေမှာပဲ”

သူတို့အချင်းချင်း တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြီးသည့်နောက် မှာတော့ သည်အကြောင်းအရာကို ဘေးချိတ်ထားလိုက်ကြလေသည်။ သည်ဖြစ်ရပ်များနှင့် ပတ်သက်၍ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ မပြောခဲ့ကြ။

နောက်ပိုင်း လအနည်းငယ်အကြာမှာတော့ ဝမ်းဝမ်းဂျက် တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး ဒေလီ မြို့အနီး ဆာဟာရန်ပူးရီမြို့ရှိ မူလတပ်အခြေစိုက်ရာသို့ ပြန်ရွှေ့လာခဲ့ကြရသည်။ တောင်တန်း များဆီမှ လွင်ပြင်များဆီသို့အဆင်း၊ သူတို့၏ဘဝ နရီစည်းချက်များသည်လည်း ဇာတ်ဆန်ဆန် ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ စစ်တပ်အနေဖြင့် ချက်ချင်းလိုလိုပင် အဟုန်ပြင်းပြင်း တိုးချဲ့ဆောင်ရွက်မှုတွေ ပြုလုပ်လာခဲ့သည့်အလျောက် တပ်ရင်းကြီးများက တပ်ရင်းသစ်များ ဖော်ဆောင်ခဲ့ကြသည်။ စစ်ဌာနချုပ်များကလည်း အတွေ့အကြုံရှိ အမှုထမ်းများ ရနိုင်ရေး နေရာအနှံ့ ရှာဖွေခဲ့ကြသည်။ တပ်ရင်းကြီး၏ အုပ်ချုပ်မှုအောက်တွင်ရှိသမျှသော အခြားတပ်ရင်းတိုင်းလိုပင် ဝမ်းဝမ်းဂျက် တပ်ရင်းတွင်လည်း အရာရှိနှင့် အင်စီအို (NCO) အတော်များများ ညစ်ထုတ်ခြင်းခံကြရသည်။ တစ်ဆက်တည်းလိုလိုပင် ထိုလစ်ဟာသွားသမျှသော ရာထူးဌာနန္တရများတွင် အစားထိုး ဖြည့်ဆည်း ရန် အပတ်တကုတ် လုံးပန်းနေကြသည်ကိုလည်း သူတို့ကိုယ်တိုင် တွေ့ကြရသည်။ အသစ်စုစည်း ထားသော တပ်ခွဲများကို တပ်ရင်းသင်တန်းစင်တာများမှ ပိုလွှတ်နေကြသည့်အပြင် ပူပူနွေးနွေး

ခန့်အပ်လိုက်ကြသော အရာရှိအုပ်စုသည်လည်း လစ်လပ်သွားသူများနေရာတွင် အစားဝင်ရောက် လာခဲ့ကြသည်။ အရာရှိသစ်များဆိုရာ၌ အဓိကအားဖြင့် အရေးပေါ် ပြန်တမ်းဝင်အရာရှိများ အဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်းခံကြရသူ ပြည်ပရောက် ဗြိတိသျှလူမျိုး အရပ်သားများ ပါဝင်ကြသည်ဖြစ်ရာ၊ ထိုသူများသည်လည်း ပြီးခဲ့သည့် မရှေးမနှောင်းကာလများအထိ စိုက်ပျိုးရေးသမားများအဖြစ် လည်းကောင်း၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များအဖြစ် လည်းကောင်း၊ အင်ဂျင်နီယာများအဖြစ် လည်းကောင်း အလုပ် လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသူများသာဖြစ်သည်။ ထိုမှိုးကျရွှေကိုယ် အရာရှိများခမျာ အိန္ဒိယစစ်တပ်အတွေ့အကြုံ နည်းပါးကြသည်သာမက အိန္ဒိယလူမျိုးတို့၏ ရှုပ်ထွေးလှသော ဓလေ့ထုံးစံများ၊ ရိုးရာအစဉ်အလာများတွင်လည်း အခြေခံနည်းကြသူများ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

အာဂျွန်းနှင့် ဟာဒီတို့နှစ်ဦးစလုံးကတော့ ရာထူးပြည့် ပိုလ်ကလေး (လက်ဖက်တင်နှင့်) ဖြစ်ကြသည့်အတွက် ယူနစ်တွင် ကျန်နေသည့် တပ်အရာရှိ အနည်းငယ်ထဲတွင် ရာထူးမြဲ နေခဲ့ကြသည်။ လက်ဖက်တင်နှင့်ကာနယ် ဘာခဲလဲန်သည်လည်း နိစ္စဓူဝ တပ်ရင်းလုပ်ငန်းများ လည်ပတ်ရေးအတွက် သူတို့အပေါ် အားထားနေရသည်။

ပထမဦးစွာ လက်ဖက်တင်နှင့်ကာနယ်ဘာခဲလဲန်က စီမံရေးရာ တပ်စုဖွဲ့စည်းရေးလုပ်ငန်း နှင့်စပ်လျဉ်း၍ သူတို့အားလုံးအပေါ် ဝန်ပီစေခဲ့သည်။ မရှေးမနှောင်းမှာတော့ အားလုံးမျှော်လင့် ထားကြသကဲ့သို့ တပ်ရင်း၏ တပ်ရွှေ့ပြောင်းမှု လျှင်မြန်ရေးအတွက် မော်တော်ယာဉ် သယ်ယူ ပို့ဆောင်မှုအပိုင်းက စွမ်းအားပြည့် ဝန်ဆောင်မှုပေးနိုင်ရန် လိုအပ်သည့်ယာဉ်များ မှာကြားခဲ့ ရသည်။ ဤသို့အားဖြင့် လော်ရီကားငယ် ဆယ်နှစ်စီးနှင့် စစ်သုံး ထရပ်ကားကြီး သုံးဆယ်ခြောက် စီး ရောက်ရှိလာသည့်အခါ တပ်ရင်းတွင် ဒရိုင်ဘာက နည်းနည်း၊ ‘လားဆရာ’က များများ ဆိုသည်ကိုနား ဆိုက်နေခဲ့သည်။ အာဂျွန်းအဖို့ စီမံရေးရာ တပ်စုမှ ပယ်ရှားခြင်းခံခဲ့ရသော်လည်း မော်တော်ယာဉ်ဌာနအရာရှိအဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်းခံခဲ့ရသည်။ ဆာဟာရန်ပူးရီမြို့ကလေး၏ ကျဉ်း မြောင်းလှသော လမ်းကြိုလမ်းကြားများနှင့် ဈေးများအတွင်း စစ်သုံးထရပ်ကားကြီးများ ဖြတ်သန်း မောင်းနှင် ရခြင်းသည်လည်း ခက်ခဲလှသည်ဖြစ်ရာ ယာဉ်မောင်းသူ လူသစ်များကို ကိုင်တွယ် သင်ကြားပေးရေး တာဝန်သည်လည်း အာဂျွန်းအပေါ် ကျလာခဲ့ပါ၏။

တပ်ရင်းအနေဖြင့် ရောက်ရှိလာသော မော်တော်ယာဉ်များနှင့် အသားတကျဖြစ်အောင် အဘက်ဘက်က ညှိနေရစဉ်မှာပင် နယူးဒေလီမြို့မှ ပိုလိုက်သော စစ်လက်နက်ပစ္စည်းသင်္ဘော တစ်စီးစာသည်လည်း ရောက်လာခဲ့သည်။ သုံးလက်မ မော်တာများ၊ တော်စိန်များနှင့် ဗစ်ကာစ် ဘာသီယာ အပေါ့စား စက်သေနတ်များဖြစ်သည်။ တစ်ဆက်တည်းဆိုသလို ဘရင်းဂန်းများ နှင့် ဘရင်းကယ်ရီယာ သုံးစုံ၊ စက်လတ်ခြောက်လက်နှင့် တပ်ခွဲတစ်ခွဲလျှင် တစ်လက်ကျဖြင့် တင့်ကားပစ် ရိုင်ဖယ်ငါးလက် ရောက်လာခဲ့သည်။ ဟာဒီသည်လည်း စစ်သားများကို စစ်လက်နက် သင်တန်းများ ပေးနိုင်ရေးအတွက် တာဝန်ပေးအပ်ခြင်း ခံရသည်။

အာဂျွန်းရော ဟာဒီပါ ကျရောက်လာသည့် တာဝန်သစ်များတွင် ရှင်လန်းတက်ကြွစွာ နေသားကျ၍မှမဝခင် စီအိုက အရာအားလုံးကို ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်လိုက်ပြန်သည်။ အာဂျွန်းနှင့် ဟာဒီတို့ကို ပေးအပ်ထားသော တာဝန်များမှ ဖယ်နှုတ်၍ စစ်စည်းရုံးရေးစီမံကိန်းတစ်ရပ် ငြင်းဆင်ရန်

တာဝန်ပေးအပ်ခဲ့ပြန်သည်။ သည်အချိန်မှာတော့ အာဂျွန်းနှင့် ဟာဒီတို့၏ စစ်အကယ်ဒမီ ကျောင်းတက်ဖက် အတန်းဖော်သူငယ်ချင်း အများစုမှာ နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ ပို့လွှတ်ခြင်းခံခဲ့ကြရပြီ။ အချို့ဆိုလျှင် အာဖရိက မြောက်ပိုင်းတွင် စစ်မှုထမ်းနေကြရသည်။ အချို့က အီရစ်ထရီးယားမှာ။ (သည်အထဲက တစ်ယောက်မှာ ဗစ်တိုးရီးယားခရော့စ် ဆုတံဆိပ်ရခဲ့သည်။) အချို့ကတော့ မလေးယား၊ ဟောင်ကောင်၊ စင်ကာပူတို့လို အရှေ့ဘက်မှာ ရှိနေကြသည်။ အာဂျွန်းရော ဟာဒီပါ လက်ခံထားကြသည့်အချက်မှာ သူတို့သည်လည်း မရှေးမနှောင်းဆိုသလို တိုင်းတစ်ပါး ရှိ အိန္ဒိယလူမျိုးများ စစ်မှုထမ်းရာ ယူနစ်များသို့ သွားရောက် အမှုထမ်းရတော့မည် ဆိုခြင်းပင်။ စီအိုက စစ်စည်းရုံးရေး စီမံချက်ကြမ်းရေးဆွဲရန် ပြောလာသည့်အခါမှာတော့ သူတို့သည်လည်း ထွက်ခွာရအံ့ဆဲဆဲ အတိတ်နိမိတ်အဖြစ် ကောက်ယူမိကြပြီ။ သို့သော် နောက်ထပ် တစ်လ လောက်ကိုတော့ ဘာသတင်းစကားမှ မကြားရဘဲ ကျော်လွန်လာခဲ့ပါ၏။ ပြီးတော့ နောက်ထပ်တစ်လ နှစ်သစ်ကူးအကြိုရက်မှာတော့ ၁၉၄၁ ခုနှစ်နှင့် လိုက်ဖက်သော ညှိုးရော်ရော် အခင်းအကျင်းသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ စားရိပ်သာမှာ ဆိုင်ပိတ်ထားသော်လည်း စကားတွေတော့ ပြောဖြစ်ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဘယ်ကိုများ အပိုခံကြရဦးမှာလဲ ဆိုသည့်ဘက်ကို စကား ရောက်ကြပြန်ပါ၏။ အရှေ့ကိုလား၊ အနောက်ကိုလား၊ မြောက်ပိုင်း အာဖရိကဘက်ကိုလား၊ မလေးယားဘက်ကိုလား။

ထင်မြင်ချက်များသည်လည်း နှစ်ခြမ်း အညီအမျှ ကွဲလျက်ရှိလေသည်။

* * *

အိပ်ရာပေါ်မှာ အနည်းဆုံး တစ်လခန့် အနားယူရမည်ဆိုသော ဆရာဝန်များ၏ တင်းကျပ်သော မှာကြားချက်များနှင့်အတူ ကူမားရ် ဆေးရုံက ဆင်းခဲ့ရသည်။ အိမ်အပြန်မှာတော့ ကူမားရ်ကိုယ်တိုင်က အိမ်အပေါ်ဆုံးထပ် အခန်းတစ်ခန်းတွင် နေရာချပေးရန် တောင်းဆိုလေ၏။ ကူမားရ်အတွက် ခုတင်တစ်လုံးကို အပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက်ဘေးမှာ နေရာချပေးခဲ့ကြရသည်။ နီးလ်က ဆေးရုံတန်းကလိုပင် ရေဒီယိုတစ်လုံးယူလာခဲ့ကာ အိပ်ရာဘေး စားပွဲကလေးပေါ်တင်ပေး ထားသည်။ ကူမားရ်ကိုယ်တိုင် ဆန္ဒရှိသမျှ အရာရာ ပြည့်စုံပြီဆိုတော့မှ ခေါင်းအုံးတွေ ကျော့ နောက်တွင်ခွရင်း အသာလဲလျောင်းလေသည်။ ခုတင်ထားသည့်နေရာသည်လည်း ကူမားရ်အကြိုက် ဖြစ်သော ရွှေတိဂုံစေတီတော်ဘက်ဆီ နေရာချထားသည်ဖြစ်၍ မြို့တစ်ခွင်လုံးကို ဆီးမြင်နိုင် သည်။

နေ့ရက်တွေ ကျော်လွန်လာသည်နှင့်အမျှ သူ့စိတ်ကူး စီမံချက် ကောက်ကြောင်းအကြောင်း တို့သည်လည်း သူ့ရှေ့မှောက်၌ အလွန်နှေးကွေးစွာ ရုပ်လုံးပေါ်လာခဲ့လေပြီ။ ပြီးခဲ့သော စစ်ပွဲကြီး အတွင်း သစ်ဈေးတွေ မကြုံဖူးအောင် ခေါင်ခိုက်လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က ကူမားရ် ရလိုက်သော အမြတ်အစွန်းက ဆယ်စုနှစ်တစ်စုစာနောက်ပိုင်း သူ့ကို များစွာအားဖြစ်စေခဲ့သည်။ သည်လို အလားအလာကောင်း နောက်တစ်ကြိမ် အလားတူဖြစ်ဖို့ဆိုတာ တွေးဖို့ပင် အကြောင်းမရှိဘဲ တစ်စရာ အကြောင်းမရှိ၊ ဗြိတိသျှနှင့် ဒတ်ချ်တပ်များက မလေးယား၊ စင်ကာပူ၊ ဟောင်ကောင်၊ ဂျာဗား၊ ဆူမားတြား စသော အရှေ့ဘက်တစ်လွှားရှိ သူတို့ခံစစ်များ၌ အားဖြည့်နေချိန်ဖြစ်သည်။

သည်အခြေအနေကပင် သူတို့အတွက် ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများ အရေးတကြီးလိုအပ်ဖို့ဖြစ်လာသည်။ အကယ်၍ သည်လိုကာလမျိုးမှာသာ သူ့သစ်ကွင်းတွေထဲ သစ်လုံးတွေ ပုဒေသာသို့မှီးထားနိုင် ခဲ့လျှင် လာမည့်နှစ်တွင်လည်း ဈေးကောင်းကောင်းနှင့် ရောင်းနိုင်မည့် အလားအလာ ရှိလောက် သည်။ ပြဿနာက ငွေလုံးကြေးလုံးပေါ်ဖို့သာဖြစ်၏။ ငွေလုံးငွေရင်းများများစားစား လက်တွင်း ဆုပ်နိုင်ဖို့ သူ့ပိုင်ဆိုင်မှုအားလုံးကို ရောင်းချတာမျိုး၊ ဒါမှမဟုတ် ပေါင်နံတာမျိုး လုပ်ရတော့မည်။ သူပိုင် သစ်ကွင်းတွေ၊ သစ်စက်တွေ၊ သစ်ထုတ်လုပ်ခွင့် လုံးလုံးတွေအပြင် ကြည့်မြင်တိုင်ရပ်ရှိ အိမ်ကိုပင်လျှင် အပြောင်ရှင်းရတော့မည်။ မနက်ခင်းရာဘက်မှာ ခြပ်နံ့ထားသည့် ရယ်ယာမှ လွဲ၍ ကျန်သမျှသောပိုင်ဆိုင်မှုအားလုံးကို ဝယ်ယူပါရန် မက်သယူးကို သူ သွေးဆောင်ကောင်း သွေးဆောင်နိုင်လိမ့်မည်။ ဒါဆိုလျှင်တော့ အဲသည်ငွေကြေး ရကောင်းရနိုင်မည်။

သည်ကိစ္စကို သူ များများစဉ်းစားကြည့်လေ သူ့စိတ်ကူးစီမံချက်လည်း ပို၍ ယုတ္တိတန် လေဟု ထင်သည်။ စွန့်စားရမည့် အန္တရာယ်တွေ ကြီးသည်မှန်သော်လည်း အရေးကြီးတာက အရှုံးနှင့် အမြတ်သည် ချိန်ခွင်ညှာပေါ်မှာ အမြဲရှိခြင်း မဟုတ်လော။ သို့သော် ဆုလာဘ်သည် လည်း သိပ်ကိုကြီးမားနိုင်သည်။ သူ့တွင် မိစီးနေသည့် ကြေးမြီတွေ ကျေနပ်ရုံမက နီးလ်နှင့် ဒင်နားတို့အတွက်လည်း ငွေကြေးအားဖြင့် ဘဝသစ် အစပျိုးနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်လော။ ဒါတင် မကပါ။ စီစဉ်ထားသော အရာကိစ္စများတွင်လည်း အခြားအကျိုးကျေးဇူးတွေ ရှိလာမည်။ ဆိုပါစို့၊ သူ့ကိုယ်တိုင် သည်နေရာက နောက်ဆုံးခွာမည့်အချိန်တွင် သူပိုင်ပစ္စည်းတွေအားလုံး ရှင်းလင်း ပြီးသားဖြစ်နေလိမ့်မည်။ သည်လို ရှင်းသွားပြီဆိုမှတော့ ဘယ်အရာကမှ သူ့ကို တည်းနှောင် ထားတာမျိုး မရှိနိုင်တော့ပြီ။ ဘယ်လိုနောက်ဆံငင်စရာမှ မရှိနိုင်တော့ပြီ။ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဖုတ်ဖက်ခါ ထွက်ရုံသာ။ တစ်နေ့လယ်ခင်း။ ဒေါ်လီကိုယ်တိုင် သူ့အတွက် စားသောက်ဖွယ်ရာ တွေ သယ်လာခိုက် သူ့စိတ်ကူး စီမံကိန်းကို ပုံကြမ်းလောင်းပြခဲ့သည်။

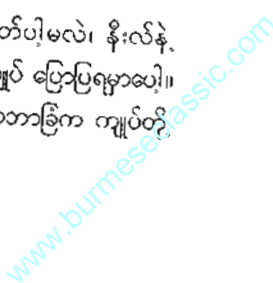
“အလုပ်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်တော့ ထင်တာပဲ။ ဒါက ကျုပ်တို့အဖို့လည်း အကောင်း ဆုံး အခွင့်အလမ်းပဲလို့ ထင်တယ်”

ကူမားရ်က သူ့စကားတွေကို အနားသတ်လိုက်သည်။
ဒေါ်လီတွင်လည်း ကန့်ကွက်စရာတွေ များလှပါ၏။

“ဒါတွေအားလုံး ရှင် ဘယ်လိုများလုပ်နိုင်မှာလဲ ကူမားရ်ရယ်၊ ရှင်ကျန်းမာရေးကလည်း ရှိသေးတဲ့ဟာ။ ထူထူထောင်ထောင် မဖြစ်နိုင်သေးဘူးလေ။ မလေးယားကို ခရီးသွားရမှာတွေ ဘာတွေနဲ့ ရှင်ချူချာပုံနဲ့”

“ကျုပ်လည်း ဒါကို တွေးပြီးသားပါလေ။ ကျုပ်တော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊ နီးလ်နဲ့ ဒင်နားတို့ သွားကြပါလိမ့်မယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဘာတွေလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျုပ် ပြောပြရမှာပေါ့။ တစ်ယောက်က အညာကိုသွားနိုင်မယ်။ ကျန်တဲ့တစ်ယောက်က မနက်ခင်းရာဘက်က ကျုပ်တို့ အပိုင်းကို သွားရှင်းရမှာပေါ့”

ဒေါ်လီက ခေါင်းခါသည်။



“ဒင်နူးက လက်ခဲမယ်မထင်ဘူး။ သူက စီးပွားရေးနဲ့ပတ်သက်ရင် ဘာတစ်ခုမှ လုပ်ချင်စိတ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်လည်း သိလျက်နဲ့။”

“တကယ်ဆိုရင် သူ့မှာ ရွေးချယ်စရာမှ မရှိတာဘဲ ဒေါ်လီ။ ဆိုပါတော့ သည်ကနေ ကျုပ် မရှိတော့ပါဘူးတဲ့။ သူ့ကြိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ ကျုပ်တင်ခွဲတဲ့ ကြွေးမြီ တွေ သူ့ကိုယ်တိုင် ရှာဆပ်ရမှာပဲမဟုတ်လား။ ကျုပ်ပြောနေတာက သူ့အချိန်ထဲက လအနည်းငယ် လောက်အတွက်ပါ။ ပြီးရင် သူ့ကိုယ်ပိုင်အကျိုးစီးပွားကိစ္စ၊ သူ့ကိုယ်တိုင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်နိုင်တာပဲ”

ဒေါ်လီ ငြိမ်သွားခဲ့သည်။ ကူမားရ်က ဒေါ်လီလက်ကိုကိုင်ရန် သူ့လက်ကို လှမ်းလိုက် သည်။

“တစ်ခုခုတော့ ပြောဦးလေ ဒေါ်လီ၊ မင်းထင်တာတော့ ကျုပ်ကို ပြောပါမှပေါ့”

ဒေါ်လီက ခပ်အေးအေးပြန်ပြောသည်။

“ကူမားရ်ရယ်၊ ရှင်စိတ်ကူးစိမဲကိန်းကို လူတွေက ဘယ်လိုခေါ်ကြသလဲဆိုတာကော ရှင်သိရဲ့လား။”

“ဘာတဲ့လဲ”

“ကုန်လှောင်တယ်လို့ခေါ်တယ်။ စစ်ကိုအကြောင်းခံပြီး ကုပ်သွေးစုပ်တယ်ပေါ့လေ”

ကူမားရ်မျက်နှာ ပုပ်သွားခဲ့သည်။

“ကုန်လှောင်တယ်ဆိုတာက မရှိမဖြစ်တဲ့ကုန်တွေနဲ့ ဆိုင်တာပါ ဒေါ်လီ။ အဲဒါတွေနဲ့ ကျုပ်က ပတ်သက်တာမှ မဟုတ်တာဘဲ။ ကျုပ်စိမဲတဲ့အထဲမှာ တရားမဝင်တာ ဘာမှမပါဘူး”

“ကျွန်မကလည်း ဥပဒေနဲ့ပတ်သက်တယ် မပြောပါဘူး”

ကူမားရ်က စိတ်မရှည်သည့်လေသံ ထွက်လာသည်။

“ဒေါ်လီ၊ သည်လို့လုပ်ကြဖို့ကလွဲလို့ တခြားဘာမှမရှိဘူး။ ကျုပ်တို့ သည်အခွင့်အရေး ကို ရအောင်ယူရမှာပဲ”

ဒေါ်လီ ထရပ်သည်။

“ကျွန်မ စဉ်းစားတာက အရေးပါလို့လား ကူမားရ်။ ရှင်ကိုယ်တိုင်က ဖဲချိုးမယ်။ ပြီးရင် ရှင်ကိုယ်တိုင်က ဖဲဝေမယ့်ဟာမျိုးပဲ။ ကျွန်မ စဉ်းစားတာက အရေးမကြီးပါဘူး”

ထိုညနှောင်းပိုင်းတွင် အိမ်အောက်ထပ်ခန်းထဲမှာထားသည့် တယ်လီဖုန်းက တစ်အိမ် လုံး အိပ်မောကျချိန်တွင် ထမြည်လာခဲ့သည်။ ဒေါ်လီလည်း အိပ်ရာက ငေါက်ခနဲ ထကာ တယ်လီဖုန်းသံကြောင့် ကူမားရ် မနိုးခင် အပြေးအလွှား ဆင်းကိုင်လိုက်ရသည်။ တယ်လီဖုန်းလှိုင်း ချိတ်ပေးသည့် အော်ပရေတာ၏အသံ ပေါ်လာပြီး သူမအတွက် အဝေးခေါ် တယ်လီဖုန်း လာကြောင်း ပြောပြသည်။ ဆက်သွယ်ရေးကိရိယာက တဒဂ်တိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ အယ်လီဆန် ၏ အသံကလေး ထွက်ပေါ်လာသည်။ အယ်လီဆန်အသံက လူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုင်းနေ သည့် အခန်းကိုဖြတ်ပြီး အော်ဟစ်နေသကဲ့သို့ အသံတိမ်လှသည်။

“အယ်လီဆန်”

ဒေါ်လီနားထဲမှာ ရှိုက်သံလိုလို ကြားနေရသည်။ အသံကို မြင့်ပြီးမေးသည်။

“အယ်လီဆန်လား၊ ဟုတ်တယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အယ်လီဆန် အားလုံးအဆင်ပြေကြတယ်မဟုတ်လား”

“မပြေဘူး။ သတင်းဆိုးပါရှင်”

“ဆရာကြီးလား”

ရှိုက်သံ ကြားရပြန်သည်။

“မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မမိဘတွေ”

“အို... အယ်လီဆန်ရယ်၊ အန်တီ စိတ်မကောင်းလိုက်တာကွယ်၊ ဘာဖြစ်ကြလို့လဲ”

“အားလပ်ရပ်မှာ သူတို့ ကားမောင်းကြတယ်၊ ကင်မရွန်းတောင်ပေါ်ဒေသ” မှာပါ။

ကားက လမ်းဘေးက အကာတန်းကို ကျော်ကျသွားတာ”

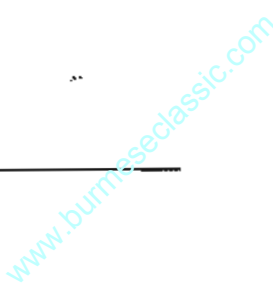
“အယ်လီဆန်... အယ်လီဆန်”

ဒေါ်လီကတော့ နောက်ထပ်စကားဆက်ရန်ပင် မစဉ်းစားတတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရ သည်။

“အယ်လီဆန်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် အန်တီကိုယ်တိုင် လာချင်ပါရဲ့ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ကူမားရ်က မကျန်းမာလှဘူး။ သူ့ထားခဲ့ဖို့ကလည်း မဖြစ်လေတော့ တစ်ယောက်ယောက်တော့ အန်တီ လွတ်လိုက်ပါမယ်။ တစ်ယောက်ယောက်... အဲ... ဒင်နူးဖြစ်ဖို့ များတယ်။ ရက်သတ္တပတ်နဲ့ချီပြီး ကြာနိုင်ပေမယ့် သူ့ရောက်လာနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ အန်တီ ကတိပေးပါတယ်နော်၊ စိတ်ချနေ”

နောက်ထပ် ဘာမှမပြောလိုက်ရခင် တယ်လီဖုန်းလှိုင်း ကျသွားခဲ့လေသည်။

* * *



အာဂ္ဂုန်း၏ ၂၃ နှစ်မြောက် မွေးနေ့မတိုင်မီရက်ဖြစ်သော ရုံးပိတ်ရက်တစ်ရက်တွင် ဖြစ်၏။ အာဂ္ဂုန်းနှင့် ဟာဒီ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဂျစ်ကားတစ်စီး ငှားကြပြီးလျှင် ဒေလီမြို့ ဘက်သို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသား ကောန်နေရာဆားကပ်စေခေါ်သည့် မြို့တွင်း လမ်းဆုံ များတွင် ရှိတတ်သော မြို့တွင်း ကွက်လပ်ကျယ်တစ်လျှောက်ရှိ အမိုးခုံးတပ် ဆိုင်ခန်းများအတိုင်း လျှောက် လာခဲ့ကြသည်တွင် ကုမာရဆိုသူ စစ်ကျောင်းတက်ဖက် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် အမှတ်မထင် ဆုံမိကြလေ၏။ စစ်ကျောင်းတက်ကြစဉ်ကတော့ ကုမာရသည် ဂိုက်ကောင်း ကောင်း နေတတ်သူဖြစ်သည့်အပြင် ခပ်ရွှင်ရွှင်နေတတ်သော လူသိများလှသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ကုမာရသည် စစ်ကျောင်း(အကယ်ဒမီ)မှ ဆင်းခဲ့သည်နှင့် အမှတ် ၁၄ ပန်ဂျပ်တပ်ရင်း ကြီးတွင် စာရင်းပေါက်ခဲ့သူဖြစ်ပေရာ လောလောဆယ် သူ့အမှုထမ်းနေသည့်တပ်ရင်းက စင်ကာပူ တွင် တပ်စွဲလျက်ရှိသည် ဖြစ်သော်လည်း သူ့အနေဖြင့် အချက်ပြဆက်သွယ်ရေးသင်တန်း တက်ရောက်ရန် အိန္ဒိယပြည်သို့ ခေတ္တပြန်ရောက်နေချိန်ဖြစ်သည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွေ့ကြရာ မှာတော့ ကုမာရ၏ နဂိုပုံဟန်ဖြစ်သည့် ခပ်သောသောနေတတ်သော သဘာဝနှင့် လားလားကြီး ခြားနားလျက်ရှိသည့်အပြင် စိတ်တခြား လူတခြား အာရုံတွေ ထွေပြားနေသကဲ့သို့ ကယောက် ကယက်ဖြစ်နေပုံ ပေါ်လျက်ရှိလေ၏။ နေ့လယ်စာစားရန် သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ထွက်လာကြ သည့်အခါ ကုမာရက လွန်စွာထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်တစ်ရပ်ကို ပြောပြခဲ့သည်။

စင်ကာပူ တိုင်ယာဆားလ် ပန်းခြံတွင် တပ်စွဲထားသော စစ်စခန်းတွင် ကုလားစစ်သား တစ်ဦးက အထက်အရာရှိတစ်ဦးကို မကြိုစဖူး ထူးခြားလှစွာ သေနတ်နှင့်ပစ်သတ်ခဲ့ပြီးနောက် သူ့ကိုယ်သူလည်း သေကြောင်းကြံခဲ့သည် ဆို၏။ စုံစမ်းစစ်ဆေးချက်များအရ သည်ဖြစ်ရပ်သည် သွေးရိုးသားရိုး လူသတ်မှု၊ သေကြောင်းကြံမှုသက်သက် မဟုတ်ကြောင်း တွေ့ခဲ့ကြရသည်။ တပ်ရင်းအတွင်းတွင်လည်း ယင်းကဲ့သို့သော မကျေနပ်မှုများ ခိုအောင်းလျက် ရှိခဲ့သည်။ တပ်တွင် ရှိ ကုလားစစ်သားများအနေဖြင့် လောလောဆယ် ဖြစ်ပွားနေသည့် စစ်ပွဲကြီးတွင် ပါဝင်ဆင်နွှဲရန်

ငြင်းဆန်သင့်ကြကြောင်း၊ ဤသည်ပင် တစ်ပါးသောပြည်သူတို့ကို ကျွန်တော်သွင်းရေးသည် သူတို့ကံတရားအတိုင်း ဖြစ်ရမည်ဟူ၍ ယုံကြည်ထားခဲ့ကြသော အင်္ဂလန်၊ ပြင်သစ်၊ ဂျာမနီ တို့ အကြား၌ ကြီးစိုးလွှမ်းမိုးရေး ယှဉ်ပြိုင်မှုအဖြစ် သဘောပိုက်နေကြကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြောဆိုနေကြသည်ကို တပ်ရင်းအရာရှိတို့ နားပေါက်သွားခဲ့သည်ဟု ဆို၏။ စစ်ဌာနချုပ်များတွင် လည်း ပြင်းစွာ ပုပန်ခဲ့ကြရတော့သည်။ ပုပန်စိုးရိမ်ရန်အကြောင်းများလည်း ရှိပါ၏။ မလေးယား တွင် ချထားသော စစ်သားအရေအတွက်အားလုံး၏ ထက်ဝက်ကျော်ပမာဏသည် ကုလားစစ်သား များ ဖြစ်နေသည့်အပြင်၊ အကယ်၍ သည်လိုမကျေမနပ်မှုတွေသာ ပျံ့နှံ့သွားခဲ့သည်ဆိုလျှင် ကိုလိုနီများအဖို့ တားမနိုင်ဆီးမရ အခြေခိုက်ရန်သာရှိတော့သည်။ သည်လိုကောလာဟလ များတွင် ဆူပူအုံကြွရန် သဘောပါသည်ဆိုသော်လည်း အထက်စစ်ဌာနအနေဖြင့် အပြောအပြင် ရှိရှိ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ချင့်ချင်ချိန်ချိန် တုံ့ပြန်ခဲ့သည်။ တပ်ရင်းရှိ အငယ်တန်းအရာရှိများထဲမှ တစ်ဦးကို အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ ပြည်တော်ပြန်စေခြင်းအားဖြင့် စည်းကမ်းနှင့်အညီ အရေးယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖြစ်ချင်တော့ အပြစ်ပေးခြင်းခံရသူ ကံဆိုးသူ မောင်ရှင်မှာ မွတ်ဆလင်တစ်ဦး ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သူ့ခမာ ဤသို့ဤနယ် အပြစ်ပေးခံရရာသည်ဆိုသည် သတင်းက တပ်ရင်းသို့ ရောက်ရှိသွားသည့်အခါမှာတော့ စာနာထောက်ထားမှု ပြသသောအားဖြင့် မွတ်ဆလင်တပ်စွဲ တစ်ခွဲလုံး လက်နက် များချအပ်ခဲ့ကြသည်။ သည်ကိစ္စက သည်မှာတင်မပြီးဘဲ နောက်တစ်ရက် ကူးသည်နှင့် တပ်ရင်းရှိ ဟိန္ဒူစစ်သားများကပါ လက်နက်များ စွန့်ကြဲပြန်လေ၏။ သည်ဖြစ်ရပ် ကြီး အမှတ်ထင်ထင် ရှိလာသည့်အခါ ပူပူနွေးနွေး လေးနက်မှုကြီးအသွင် ဆောင်လာခဲ့လေပြီ။ အစဉ်အလာအရ ဗြိတိသျှအိန္ဒိယစစ်တပ်တွင် အမှုထမ်းကြသော အိန္ဒိယလူမျိုး တပ်စုတပ်သား များအကြား သတိကြီးစွာ ထိန်းညှိကိုင်တွယ်ရန်ဟူသော 'မူ' တစ်ရပ်အပေါ် တစ်လျှောက်လုံး ရပ်တည်လာခဲ့သည်သာ ဖြစ်သည်။ တပ်ရင်းတိုင်းရှိ အိန္ဒိယနိုင်ငံသား စစ်မှုထမ်းများနှင့်ပတ်သက် ၍ အမျိုးမျိုးကွဲပြားနေသော လူမျိုးစုများအကြား အရိုးစွဲနေကြသည့် အမျိုးဇာတ် ဆူကြွ နိမ့်မြင့် ရှိကြခြင်းနှင့် ကိုးကွယ်ရာ ဘာသာတရား ခြားနားကြသည့်ဖြစ်ရာ၊ ထိုအထဲကမှ ဟိန္ဒူ၊ မွတ်ဆလင်၊ ဆစ်ခါ၊ ဂျက်စ်၊ ဗရာမင် (ဗြဟ္မဏ) စသည်ဖြင့် လျော်ရာသင့်ရာ ရွေးနုတ်၍ တပ်စွဲ များ ဖွဲ့စည်းကြရသည်။ အိန္ဒိယလူမျိုး တိုင်းရင်းသားများ စစ်မှုထမ်းရန် စုဆောင်းစဉ်ကပင် စားသောက်မှုဆိုင်ရာ စလေ့ထုံးတမ်းများအလိုက် အစုဖွဲ့၍ မရောမထွေး စိတ်ယုတ်ကင်းကင်း စားသောက်နိုင်ရန် ကိုယ်ပိုင် စားရိပ်သာများ ထားပေးကြရသည်။ တစ်ဖက်ကလည်း ဘေးဆီး ရန်ကာသဘောဖြင့် ခြေလျှင်တပ်မ ကြီးများ ဖွဲ့စည်းရာတွင် အိန္ဒိယလူမျိုး စစ်သားများဘက်ကိုချည်း မဲမတင်းစေဘဲ ဩစတြေးလျန်၊ သို့မဟုတ် ဗြိတိသျှများ ပါဝင်သော ယူနစ်များနှင့် ချိန်ညှိကာ နှစ်ဖက် အလေးမသာအောင် ချိန်ခွင်လျှာ 'ဘောင်' တန်းနေစေခဲ့သည်။

အရေးယူ အပြစ်ပေးခြင်းခံလိုက်ရသော မွတ်ဆလင်အရာရှိကို အားပေးထောက်ခံသော အားဖြင့် ဟိန္ဒူနှင့် မွတ်ဆလင်တပ်ဖွဲ့ဝင်များအချင်းချင်း ကျောချင်းကပ်ကာ တစ်စခန်းထဲကြခြင်း သည် ထိပ်ပိုင်းစစ်ဦးစီးဌာနချုပ်ကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားစေခဲ့သည်။ ထိပ်ပိုင်းစစ်ဦးစီးဌာနချုပ် အနေဖြင့် ၁၅၅၇ ခုနှစ်ဆီက ဖြစ်ပွားခဲ့သော အိန္ဒိယတပ်တွင် သူပုန်ထမှုကြီး ပေါ်ပေါက်ပြီး

ကတည်းက အလားတူဖြစ်ရပ်မျိုး မရှိခဲ့ဖူးသည့်အားလျော်စွာ မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ သည်လိုကိစ္စမျိုးကို သတိပြန်မလည်စေချင်ခဲ့ကြ။ ဤသို့ဖြင့် စိမ့်ဆောင်ရွက်မှု ထက်ဝက်လောက်ကို ဘေးချိတ်ထားခဲ့ကြသည်။ သူပုန်ထချင်နေကြသည့် ကုလားစစ်သားများကို ဝန်းရံထားရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် အာဂျိုင်းလ်နှင့် ဆူသာလဲန် တောင်တန်းဒေသမှ ဗြိတိသျှစစ်သား တပ်စိတ် တစ်စိတ်ကို စေလွှတ်ထားခဲ့ကြသည်။

ကုမာရက သည်ဇာတ်လမ်းနှင့်ပတ်သက်၍ ခရေစတိုင်းကျ ပြောပြခဲ့သော်လည်း အချင်းဖြစ်ပွားခဲ့သည့် တပ်ရင်းကိုလည်းကောင်း၊ အရေးယူ အပြစ်ပေးခံခဲ့ရသည့် အရာရှိသည် မည်သူမည်ဝါဆိုသည်ကိုလည်းကောင်း ထုတ်ဖော်မပြောဘဲရှိခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး ဇာတ်စုံခင်းပြီ သည့်အခါမှာတော့ အများတကာ ပွဲကျအောင်ပြောတတ်သော ကုမာရကိုယ်တိုင်က ဟာသ ပြက်လုံးတစ်ခု၏ နောက်ဆုံးခြံပုံလုံးကို ချန်ထားမှန်း သိသာလှသည်။ အဆိုပါတပ်ရင်းဆိုသည် က ဟိုက်ဒြာဘတ် ခြေလျင်တပ်မ၏ အပိုင်းတစ်ပိုင်းဖြစ်သော ဝမ်းဝမ်းဂျက်တပ်ရင်းနှင့် ညီ အစ်ကိုတော် တပ်ရင်းဖြစ်ပြီး အရေးယူခြင်းခံရသည့် အရာရှိသည်လည်း စစ်အကယ်ဒမီကျောင်း တက်ခဲ့ကြစဉ်က သူတို့သုံးဦးစုလုံးနှင့် ကောင်းကောင်းကြီး သိခဲ့ကြသူတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။

ကုမာရက သူ့ဇာတ်လမ်းကို ခပ်ပေါ့ပေါ့သဘောထားဖြင့် အနားသတ်သည်။

“ပင်လယ်ရပ်ခြား သွားတယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စက ပြောကြကြေးဆိုရင် စစ်သားတွေကို ထိတ် စရာ လန့်စရာဖြစ်ဖို့ ရတာပါကွာ။ အရာရှိတွေလည်း သည်လိုနေမှာပဲ။ စဉ်းစားကြည့်လေ”

ကုမာရက ပန်းတွေတွန့်ရင်း ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

“တို့တော့ ဖြစ်ချင်မှလည်း ဖြစ်မှာပေါ့။ ပြောသာပြောရတာပါကွာ။ နိုင်ငံရပ်ခြား လွှတ်ဖို့ဆိုတာကလည်း သေချာလှတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့က သည်မှာလည်း တပ်တွေ လိုမှာပဲလေ”

ဟာဒီက မျှော်လင့်တကြီး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

အာဂျန်းက ခပ်သွက်သွက် စောဒက ဝင်သည်။

“ဒါဖြင့် တို့အဖို့ ဘာများလုပ်ဖို့ရှိလို့လဲ။ မင်းနဲ့ ငါ့အတွက်လေ။ တို့က စစ်ကြီးထဲက ထွက်ထိုင်နေရမယ်။ တို့အလုပ်အကိုင်တွေက သူတို့ခြေထောက်အောက်မှာ သေကုန်ဖို့ ရှိမှာပဲ။ ငါကတော့ ငါ့အတွက် အခွင့်အရေး ခပ်များများကို နိုင်ငံရပ်ခြားက ယူရမယ်လို့ စဉ်းစားတယ်”

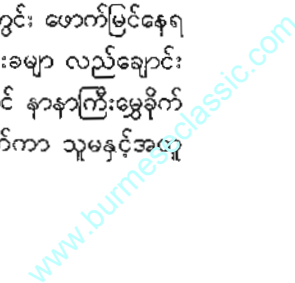
သုံးဦးသား ဘယ်စကားအကြောင်းအရာကိုပြောရမှန်းမသိကြတော့သလို တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ကုမာရ၏ဇာတ်လမ်းက တစ်စုံတစ်ရာ ယုံလောက်ဖွယ်မရှိ။ အာဂျန်းရော ဟာဒီပါ နှစ်ဦးစလုံးက အပြစ်ပေးခြင်းခံရသည်ဆိုသော အရာရှိကို သိထားခဲ့ကြ သည်။ ထိုအရာရှိက လူလတ်တန်းစားမိသားစုက ဆင်းသက်သူဖြစ်ပြီး လူ့ရေးခဲတုံးဖြစ်သည်။ သူ့အလုပ်မှလွဲ၍ အခြား ဘာကိုမှ လိုချင်လှသူမဟုတ်။ သူက ဘာတွေများလုပ်ခဲ့လို့ သူ့ကို သည်လိုဖြစ်စေခဲ့ရပါလိမ့်။ နားလည်ဖို့တော့ ခက်သား။

အကယ်၍ သည်ဇာတ်လမ်း၊ သည်အဖြစ်အပျက်က မှန်သည်ပဲ ထားပါဦး။ သူတို့အဖို့ နည်းနည်းလေးမှ မသေချာသောအချက်တွေရှိသည်။ သည်ဖြစ်ရပ်တွင် အခြားသော သွယ်ဝိုက်

ဆက်နွယ်မှုတွေလည်း ရှိနေခဲ့သည်။ ဥပမာအားဖြင့် အခြားအဆင့်စစ်သည်များအနေဖြင့် လောလောဆယ်တွင် ထိပ်ပိုင်းစစ်ဦးစီးဌာနချုပ်ထက် သူတို့၏ ကုလားလူမျိုး အရာရှိများဆီက လာသော အရိပ်ခိုခိုများကဲ့သို့ သဘောလက္ခဏာဆောင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကလည်း ကုလား အရာရှိများအဖို့ ထိပ်ပိုင်းစစ်ဦးစီးဌာနချုပ်က စိုးရိမ်ပူပန်ရသည်ထက် မလျော့သော စိုးရိမ်ပူပန် မှုတွေ ရှိကြသည်ဖြစ်ရာ အိုးကမပူ စလောင်းကပူရသကဲ့သို့ ရှိနေခဲ့သည်။ ကုလားစစ်သား များက တင်းမာသော အခြေအနေဖြင့် ကန်းတက်လာကြသည်ဆိုလျှင် တပ်ဖွဲ့စည်းပုံအတွင်း ယုံကြည်မှု ခြောက်ခန်းလာနိုင်သည်ဖြစ်ရာ တပ်တွင်းအုပ်ချုပ်မှု လျော့ပါးလာရာက နောက်ဆုံး တွင် ကုလားလူမျိုး စစ်အရာရှိများ လိုတာထက်ပိုပြီး အရေအတွက် များနေတာမျိုး ဖြစ်မှာ မှီးကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ကုလားလူမျိုး စစ်အရာရှိများအဖို့ ကိုယ်နေရာ ကိုယ်ရာထူးကလေး မြေပေါ်မည့်အကြောင်း သူတို့နှင့် အဆင့်ရာထူး တူကြသော ဗြိတိသျှလူမျိုးအရာရှိများနှင့် ပုလဲနံပသင့်အောင် နှစ်ဖက်အကျိုးတူ ပူးပေါင်းလိုက်ကြခြင်းအားဖြင့်သာ သည်ကိစ္စကို ကြိုတင် ကာကွယ်ရန် မျှော်လင့်ခဲ့ကြသည်။ အမှန်တကယ်သာ အက်ကြောင်းတစ်ကြောင်းဖြစ်လာခဲ့လျှင် ဘာတွေဖြစ်လာမလဲ။ စစ်သားတွေကကော ဘယ်လိုအခဲ တုံ့ပြန်လာကြလေမလဲ။ ဧကန်စက ပြောဖို့တော့ ခက်လှပါသည်။

အကြောင်းအရာက ပုပန်စရာကောင်းလှသော်လည်း အာဂျန်းကတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်း ပျော်ရွှင်နေခဲ့သည်။ သူ့အသက် နှစ်ဆယ်သုံးနှစ်မှာ ပြဿနာတစ်ထွေးကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့ မည်။ ထူးကဲသော တာဝန်ပင် မဟုတ်လော။

ထိုညက အာဂျန်းနှင့် ဟာဒီတို့ နှစ်ဦးသား ‘ကူရ်သုတ်’နှင့် ‘ဗျူရီဒါ’ခါးတိုအင်္ကျီတွေ လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ကာ ‘အာဂျစ်ရီ’ ဝင်ပေါက်ကြီးအနီးက ကချေသည်မတစ်ယောက်၏ ‘အက တင်းကုပ်’ဘက် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကချေသည်မက အသက်လေးဆယ်တွင်းဆိုသော်လည်း နန်းကြီးမျှင်လောက်သာထူသော မျက်ခုံးမွေး သေးသေးတင်ကလေးဖြင့် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ဖွေးဖွေးတောက်အောင် ခြယ်သထားလေ၏။ ကချေသည်မကို မြင်စက မာရကျောရေနိုင်သလိုလို၊ ညှို့ဇာတ်မပါသလိုလို အမူအရာရှိသော်လည်း က၊ရန် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည့်အခါမှာတော့ သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ပျော့ပျောင်းနွဲ့နွဲ့နောင်းသလောက် ခြေထောက်လှုပ်ရှားမှုက အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် ပေါ့ပါးလှသည်ဖြစ်ရာ သူမမျက်နှာပေါ်က တင်းမာမှုသည်လည်း ကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။ အဆုတ်ခတ်နေသော ‘တာဘလာ’ဗုံသံက နှစ်မြန်မြန်ကြီး အရှိန်ဖြင့် လာသည်နှင့် ခြေနှင့်စည်းဝါး တစ်သားတည်းကျလျက် ချာချာပွတ်ပွတ် ဒလက်လည်အောင် ရှိလေသည်။ ဣထိုညသော ဇာဖြူပဝါစသည်လည်း သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်တွင် တင်းရစ်သော ပတ်ဖွဲ့ ခြင်းဖြင့် နွယ်လိမ်နွယ်ရစ် ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ကပ်လျက်ရှိ၏။ ပဝါဖြူပါးပါးအတွင်း ဖောက်မြင်နေရ သော ‘ဝတ်ပန်းစုံ’ ဖူးငုံငုံသည် ကောက်ကြောင်းထင်လျက်ရှိ၏။ အာဂျန်းခမျာ လည်ချောင်း ပင် ခြောက် လာခဲ့သည်။ ‘တာဘလာ’ဗုံသံက အထွတ်အထိပ်ရောက်အောင် နာနာကြီးမွှေခိုက် မှာပင် ကချေသည်မ၏လက်ညှိုးက အာဂျန်း၏နဖူးကို လာထောက်လိုက်ကာ သူမနှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ရန် လက်ရိပ်ပြလေသည်။



လျှော့ပါးရာ လျှော့ပါးကြောင်း မလုပ်ပေးနိုင်သည်ထားဦးတော့၊ ကျရောက်နေသော ပရိဒေဝ ဖိစီးမှု ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကိုတော့ အနည်းဆုံး ဝေမျှခံယူသင့်သည်ဆိုသည့် ခံစားမှုလည်း ပါပါ၏။ သို့သော် အဘိုးဖြစ်သူက သူမ ဒေါသတကြီး ဆူပူပေါက်ကွဲနေသည့်ကြားက အပြုံးမပျက် ရှိနေတတ်ရုံမက၊ တစ်ခါတစ်ရံ သူမကိုယ်တိုင် အော်ဟစ်နေသည့်ကြားက သူပြောချင်ရာရာ ဝင်ဖောက်နေတတ်သည်လည်းရှိသည်။

“သည်မယ် ငါ့မြေး၊ သူတို့များ ပြန်လာကြရင်လေ”

အဘိုးအနေဖြင့် သည်အဖြစ်ဆိုး ကြုံရခြင်းအပေါ် ခပ်ပေါ့ပေါ့သဘောထားနေခြင်း မကြီးစွာသော လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခြင်းအဖြစ် သဘောထားသင့်သည်မှန်ပါလျက် မထားခဲ့သည် အတွက် ပြောမိဆိုမိခဲ့သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သည်လိုဖြစ်နေခြင်းသည်ပင်လျှင် လူကြီးဖိဘာ အပေါ် အင်အားပြုရာကျရုံမက မဖွယ်မရာ ရိုင်းပျရာ ရောက်နေမှန်းလည်း အယ်လီဆန်သိပါ၏။ အဘိုးဖြစ်သူကို အလေးအနက် မရှိရကောင်းလား ဆိုသည့်ခံစားမှုဖြင့် မရမက အော်ဟစ် တောင်းဆိုခြင်းနှင့် ထမင်းစား စားပွဲကို တဖြုန်းဖြုန်းထုခြင်းသည်လည်း တကယ်တော့ အရာ မရောက်ခဲ့ပါ။ အဘိုးဖြစ်သူကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြောင်းလဲစေခဲ့တာမျိုး မရှိ။ ဒါကိုလည်း သူမ မြင်နေရပါ၏။ စိတ် ခံစားမှု ပြင်းပြနေရှာမည့် အဘိုးဖြစ်သူ၏ စိတ်ကယောက်ကယက်ဖြစ်မှုထဲမှာ သူမအနေဖြင့် မရမက ဇွတ်အတင်း စိတ်ဝမ်းကွဲအောင် လုပ်ချင်သည့်စိတ်တော့လည်း မရှိ။ သူမ၏ဒေါသစိတ်ကို သူမကိုယ်တိုင်က ပယ်နိုင်သတိအောင် ကြိုးစားနေရသည့်ကြားက အဘိုး နှင့်ပတ်သက်၍ နောက်ထပ် ဆုံးရှုံးမှုတစ်ရပ် ပေးဆပ်ရမည့်သဘော ရှိလာခဲ့သည်။ သူမကိုယ်တိုင် က 'ဘာဘား' လို့ ခေါ်ဝေါ်ခဲ့သည့် ဘိုးအေနှင့် သူမတို့၏ မြေးအဘိုးချစ်ခြင်းသံယောဇဉ်သည် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အကြားမထင် နီးကပ်ခဲ့သည်။ လောလောဆယ်အားဖြင့်တော့ အဘိုးသည်ပင် လျှင်က သူမဘဝထဲမှာ အာရုံခံစားနိုင်စွမ်းရှိသော ဖြစ်တည်မှုအဖြစ် ကြာကြာမရှိနိုင်တော့ကြောင်း သူမကိုယ်တိုင်က ဇွတ်အတင်း လက်ခံရတော့မည်ဖြစ်သည်။ မြေးနှင့်အဘိုးဆိုသည့် ဝေမျှထား ရသော နှစ်ဖက် အမိသဟာပြုခြင်း၏ စိတ်လက်ချမ်းသာရာရမှုသည်လည်း ရပ်စဲခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အဘိုးဆိုသည့် ရပ်တည်မှုဖြင့် အမြဲတမ်း စွဲစွဲမြဲမြဲ အားကိုးအားထား ပြုရခြင်း၏ အရင်းမူလ ဖြစ်ခဲ့ရသူခမျာ သူမအတွက် အရေးတကြီးလိုအပ်နေသည့် အခိုက်အတန့်တွင်မှ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ဖြစ်လာခြင်းကို ရှေးချယ်ခဲ့သလို ဖြစ်ခဲ့သည်။ အဘိုးဖြစ်သူ ပြုနိုင်ခဲ့သမျှသော သစ္စာပျက်မှုတွေ ထဲမှာ သည်ကိစ္စကတော့ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး ထင်ရပါ၏။ သူမ၏ အကြွင်းမဲ့ လက်လွှတ် ဆုံးပါးခြင်း တဒင်္ဂကလအတွင်း အဘိုးခမျာ ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သွားလျှင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိမ့်မလဲ။ သူမအဖို့ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစား၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သည်ရက်သတ္တပတ်များအတွင်း တစ်ခုတည်းသော ကံကောင်းထောက်မမဟု ဆိုရမည့် အခြေအနေသာ မရှိခဲ့လျှင် သူမအတွက် ခံနိုင်ရည်ရှိရန် အကြောင်းမမြင်။ ပြီးခဲ့သော နှစ်မျိုး ဆီက ကြုံကြုံဖန်ဖန် စိတ်ကူးပေါက်သည်နှင့် ရာဘာခြံအလုပ်သမားများ၏ သားသမီးတွေထဲက တစ်ယောက်ကို ဆရာဂျွန်ကိုယ်တိုင် ခေါ်ယူမွေးစားခဲ့သည်။ သူ့အိမ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် ရစ်သို ရစ်သီ တတောက်တောက် လျှောက်သွားနေတတ်သော 'အီလွန်ဂို' ဆိုသည့် ကလေးဖြစ်၏။

မွေးစားသည် ဆိုသော်လည်း သူ့မိခင်နှင့်အတူ တစ်လျှောက်လုံး နေထိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍၊ ဆရာဂျွန် က အနီးအနား မြို့တစ်မြို့ဖြစ်သော 'ဆွန်ဂိုင်းပါတာနီ' တွင် ကျောင်းနေရန် လိုအပ်သော ငွေကြေး၊ ရုပ်ဝတ္ထု ထောက်ပံ့ပေးခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ဆရာဂျွန်က သည်သူငယ် ကို 'ပီနန်' စက်မှုသိပ္ပံကျောင်းသို့ ပို့ကာ ပညာဆည်းပူးစေခဲ့သည်ဖြစ်ရာ 'လျှပ်စစ်ကျွမ်းကျင်' အဖြစ် အရည်အချင်း ပြည့်မီလာခဲ့သည်။

သည်အချိန်တွင် အီလွန်ဂိုပင် အသက်နှစ်ဆယ်ရှိပြီ။ အရပ်အမောင်းနှင့် လူလုံးလူဖန် ကောင်းသည်က လွဲ၍ အသားမည်းမည်း၊ ဆံပင်ကောက်ကောက်၊ လေးလေးကန်ကန်၊ တိုးတိုး တိမ်တိမ် လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူ တက်ရောက်သင်ကြားခဲ့သော လျှပ်စစ်ကျွမ်းကျင် သင်တန်း ပြီးမြောက်သည့်အခါ သူ့မိခင် လောလောဆယ်နေထိုင်ရာ ရာဘာခြံနယ်မြေ အစွန် အဖျားက သွပ်မိုး အိမ်ကုပ်ကလေးဆီ ပြန်လာခဲ့သည်။

မတော်တဆမှုကြီး ဖြစ်ပွားခဲ့သည့်နောက်ပိုင်းမှာတော့ အီလွန်ဂို မနက်ခင်းအိမ်ကြီးသို့ မကြာခဏ ရောက်လာတတ်သည်။ သူ့ကျေးဇူးရှင် ဆရာဂျွန်ကို လာရောက်ကြည့်ရှုပေးခြင်း ဖြစ်၏။ သည်လိုနှင့် တစ်စတစ်စဆိုသလို သူ့အတွက် အနှောင့်အယှက်မရှိစေဘဲ အဘိုးအို၏ နိစ္စဓူဝ ဝေယျာဝစ္စအတော်များများကို တာဝန်ယူပေးခဲ့သည်။ အီလွန်ဂို၏ ကျွတ်လျှစ်ကုပ်ရုပ် နေထိုင်တတ်ခြင်းနှင့် အေးဆေးသလောက် ယုံကြည်စိတ်ချရသော အမှုအရာကြောင့် အယ်လီဆန် ကိုယ်တိုင်က မနက်ခင်းရာဘာခြံရုံးတွင်း ဆောင်ရွက်မှုများတွင် အကူအညီရရာကြောင်း ရှာတွေ့ ခဲ့သည်။ အီလွန်ဂိုက သည်ရာဘာခြံကြီးထဲမှာပင် ကြီးပြင်းအရွယ်ရောက်ခဲ့ရသူဖြစ်၍ ရာဘာခြံ နယ်မြေတွင်း နေထိုင်ကြသူ အလုပ်သမားတိုင်းကို သိသူဖြစ်၏။ ဤသို့အားဖြင့် ရာဘာခြံစိုက်ပျိုး ရေး လုပ်ငန်းတွင် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့်မှမတူသော အခွင့်အရေးတစ်ရပ် သူ့ကို တစ်လှည့် ပေးအပ်ခဲ့ကြလေ၏။ အီလွန်ဂိုက ရာဘာခြံနယ်မြေထဲမှာ အရွယ်ရောက်သည်မှန်သော်လည်း ပညာဆည်းပူးရန်အလိုငှာ သည်နယ်မြေစည်းကိုကျော်၍ မလေးဘာသာ၊ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကား များ သွားရောက်သင်ယူသည်လည်းရှိသည်။ လေးစားသမှုရှိစေရန်အလိုငှာ အသံကို မြှင့်ခြင်း၊ အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းခြင်းကို အလိုရှိသူ မဟုတ်။ သည်တော့လည်း ဆရာဂျွန်တို့က သူ့ကို လူရင်းတစ်ယောက်လို ယုံကြည်ခဲ့ကြသည်။ ဆရာဂျွန်ကလည်း သူ့အဖော်အဖက်ထဲမှာ ယုံကြည် စိတ်ချရသူအဖြစ် တွေ့ထားခဲ့သည်။ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ရာဘာခြံမှ ထရပ်ကားတစ်စီး ဓဏယူကာ ဆွန်ဂိုင်းပါတာနီရှိ 'ခရစ်စ်သကင်း' ဘုရားကျောင်း^{၉၅} အရောက် ကားမောင်းပို့တတ်သည်။

အီလွန်ဂိုနှင့် ဆရာဂျွန်တို့နှစ်ယောက် ကားဖြင့်ဆင်းလာသည့်အခါ မြို့၏အထင်ကရ လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်ရှိ အုပ်ကြွပ်မိုးနီနီ ဈေးဆိုင်တန်းများတွင် အမြတ်စွဲတပ်ထားကြသော နေကာအမိုးခုံး စကြိုများအနီးတွင် တအောင့်နားလေ့ရှိကြသည်။ သည်လိုရပ်နားသည့်အခါတိုင်း ဆရာဂျွန်က စားသောက်ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်အတွင်း ဝင်သွားကာ ရွှေသွားတွေ ဝင်းဝင်း လက်အောင် တပ်ထားသော လူကောင်ထွားထွား စီးပွားရေးသမား အာဖတ်ဆိုသူကို မေးတတ် သည်။ ဆရာဂျွန်သည် တရုတ်ပြည် တောင်ပိုင်းနယ်ရှိ နိုင်ငံရေးသမားများနှင့် အဆက်အသွယ်ရှိသူ

၉၅ Church of Christ the King

အာဖတ်နှင့် ချိတ်၍ မန်ချူးရီးယားကို ဂျပန်တို့ ကျူးကျော်ချိန်ကတည်းကပင် ငွေကြေးအားဖြင့် ရက်ရက်ရောရော စွန့်ကြဲပေးကမ်းခဲ့သည်။ အပတ်တိုင်းလိုလို အာဖတ်၏ ဆိုင်ကိုဝင်ကာ ငွေထည့် ထားသော စာအိတ်တစ်လုံး ပေးလေ့ရှိသည်။

ထိုရက်များဆီက မနက်ခင်းအိမ်ကြီးတွင် ရှိနေခိုက်နှင့်ကြုံလျှင် အီလွန်ဂိုကိုယ်တိုင် တယ်လီဖုန်း ထူးလေ့ရှိသည်ဖြစ်၍၊ တစ်ရက်တွင် ရာဘာခြံရုံးတွင် ရှိနေသည့် အယ်လီဆန်နှင့် တွေ့ရန် အိမ်ကြီးပေါ်က ဝိုက်ဆင်းလာခဲ့သည်။

- “တယ်လီဖုန်း လာပါတယ်”
- “ဘယ်သူ့ဆီကလဲ”
- “မစ္စတာ ဒင်နူးရာဟားဆီကပါ”
- “ဘာရယ်”

အယ်လီဆန်က သူမ၏စားပွဲတွင်ထိုင်လျက်က အီလွန်ဂိုကို မျက်မှောင်ကြွတ်ရင်း မော့ကြည့်သည်။

- “ဒင်နူး ဟုတ်လား၊ မင်းပြောတာ သေချာတယ်နော်”
- “သေချာပါတယ်၊ သူ ပီနန်က ဆက်တာပါ၊ ခုပဲ ရန်ကုန်မြို့က ရောက်တယ်တဲ့။ ဆွန်ဂိုင်းပါတာနီကို မီးရထားနဲ့ လာနေပြီလို့ပြောတယ်”
- “အို”

အယ်လီဆန်လည်း သည်တော့မှ သူမ၏မိဘနှစ်ပါး ကွယ်လွန်ပြီးနောက်ပိုင်း ရက် သတ္တပတ်များအတွင်း အန်တီဒေါ်လီ ရေးပို့ခဲ့သည့် စာတွေကို အတွေးရောက်သွားခဲ့သည်။ ရောက်လာအံ့သော လူပုဂ္ဂိုလ်ရည်ညွှန်းချက်ကိုလည်း သူမ တွေးကြည့်သည်။ စာထဲမှာတော့ ရောက်လာမည့်သူက နီးလ်ဖြစ်၍၊ ဒင်နူးဟု မဆို။

- “ဒင်နူးဆိုတာကော သေချာရဲ့လား”
- အယ်လီဆန်က အီလွန်ဂိုကို ထပ်မေးသည်။
- “ဟုတ်ကဲ့... သေချာပါတယ်”
- အယ်လီဆန်က ပတ်ထားသည့်နာရီကို ဖျတ်ခနဲကြည့်သည်။
- “ဘူတာရုံကို ငါလိုက်သွားရင် တွေ့နိုင်ကောင်းပါရဲ့”
- “သူပြောတာတော့ မလိုပါဘူးတဲ့။ တက္ကစီတစ်စီး ရှာခဲ့မယ်ပြောတယ်”
- “ဪ... ဟုတ်ပြီ၊ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့”

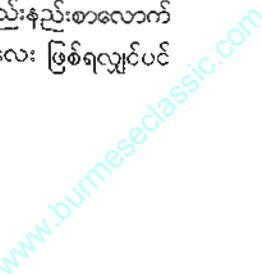
အီလွန်ဂို ထွက်သွားတော့ အယ်လီဆန်က ကုလားထိုင်ကို ကျောမှီ၍ အေးအေးလူလူ ထိုင်နေလိုက်သည်။ ရာဘာစိုက်ခင်းတွေဘက်ကို လှမ်းမျှော်နိုင်သော ပြတင်းပေါက်ကို မျက်နှာ လှည့်ထားခဲ့သည်။ အဝေးဆီမှာတော့ အန်ဒမန်ပင်လယ်ပြာပြာ။ ဘာလိုလိုနှင့် ဧည့်သည် မရောက်တာပင် ကြာခဲ့လှပြီ။ မိဘနှစ်ပါး ကတိမ်းကပါးဖြစ်စတုန်းကတော့ မနက်ခင်းအိမ်ကြီး ကို ဧည့်သည်တွေ အိမ်လုံးပြည့် ရောက်လာခဲ့ကြပါ၏။ ပီနန်၊ မလက္ကာ၊ စင်ကာပူ စသည့် အရပ်ဒေသတွေက ဆွေမျိုးတွေ၊ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟတွေ အောက်တိုက် ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

အဝေးက ပေးပို့ကြသော ဝမ်းနည်းကြောင်း ကြေးနန်းတွေကလည်း များလှပါ၏။ ‘တင်မိ’ သည်ပင် ပစ်ဖိတ်သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်၍ ‘ပင်အမေရိကန်’ လေကြောင်းလိုင်းပိုင် ‘ချိုင်းနားကလစ်ပါ’ လေယာဉ်ဖြင့် နယူးယောက်မှ တိုက်ရိုက်ရောက်လာခဲ့သည်။ အလွန်အလွန် စိတ်လက်မချမ်းမသာ ရှိရသည့် ရက်များအတွင်းကဆိုလျှင် သည်အိမ်ကြီးက အဆောင်ဆောင်သော အခန်းတွေ၊ အခန်းခန်းသော စင်္ကြံတွေကို သူမတစ်ယောက်တည်း ရဲရဲရင်ဆိုင်သင့်သည်ဖြစ်ပါလျက် စိတ်ပင် မကူးဝံ့ခဲ့။ သည်တုန်းကတော့ သူမကိုယ်တိုင်က မနက်ခင်းအိမ်ကြီးမှာ လူတွေ အမြဲပြည့်ပါ စေတော့ဟု မျှော်ကိုးနေမိခဲ့ရပါ၏။ သစ်ပေါင်းစုံဖွဲ့စပ်ထားရာ လှေကားကြီးဆိုလျှင် မြင်ရတိုင်း မေမေကို သတိရစရာဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် ရက်သတ္တပတ် တစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ် ကုန်လွန်ခဲ့သည့် နောက်မှာတော့ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံး လူသူဟူ၍ မရှိကြတော့ဘဲ ခြောက်ခြောက်ခန်းခန်း လစ်ဟာ သွားခဲ့သည်။ တင်မိသည်ပင် နယူးယောက်ကိုပြန်ရန် ထွက်ခွာသွားလေပြီ။ သူ့မှာ ကိုယ်ပိုင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ရှိနေပြီဆိုတော့ ခရီးဝေးဝေးသွားရန် အခြေအနေမပေးတော့တာလည်း ပါ သည်။ တင်မိ ပြန်ခါနီးတုန်းကတော့ မနက်ခင်းရာဘာခြံကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ သဘောထားပေး ခဲ့ရှာပါ၏။ မနက်ခင်း ရာဘာခြံကြီးကို အယ်လီဆန် သဘောဆန္ဒအတိုင်း အပြီးအပိုင် ရောင်းချ လိုက ရောင်းစေ၊ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်လိုက လုပ်ကိုင်စေ လက်လွှဲခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အယ်လီဆန်အတွက်တော့ သည်ခြံကြီး သည်အိမ်ကြီးမှာ အမြဲဝန်းရံနေသည့် မျက်နှာ တွေ၊ အစီအစဉ်တကျ အတန်းလိုက် စိုက်ပျိုးထားသည့် ရာဘာပင်တွေ၊ ရှောင်လွှဲ၍ မရနိုင်သည့် တောင်မကြီးနှင့် သည်တောင်ထွတ်များပေါ်မှာ ဆိုင်းဖွဲ့နေကြသည့် မိုးတိမ်တွေ။ အရာအားလုံး သည်ပင် တစ်ဆစ်ဆစ် နာကျင်မှုပေးနေကြသည့် ‘ရိုးအိမ်’လို ခံစားနေရသည်။ မနက်ခင်း ရာဘာခြံကြီး၏ ဆိုနှင့်ကြေကွဲဖွယ် အထီးကျန်ခြင်းနှင့် သူမ၏ကြားမှာ ကြားခံသဖွယ် ဖြစ်နေရ သော ကွယ်လွန်သူ မိဘနှစ်ပါး၏ စွဲကျန်နေသော အရိပ်အယောင် အငွေအသက်များကို သူမ ကိုယ်တိုင် မမျှော်လင့်နိုင်တော့သည်ဖြစ်ရာ၊ သူမ၏ လက်လွှတ်ပစ်ပယ်လိုက်ရခြင်း ခံစားမှု သည်လည်း အနူးနှင့်အမြန်ဆိုသလို သူမ၏ ပစ္စုပ္ပန်အတွင်း ဟာကွက်များကို ဖြည့်ဖို့ရန် အတိတ်ကို ပြန်မကြည့်နိုင်တော့သည့် နားလည်မှုတစ်ရပ်ဆိုသို့ ပေးအပ်လိုက်ရလေသည်။

အခုတော့လည်း ဒင်နူး ရောက်လာဦးတော့မည်။ ပြုမရပြင်မရ အမြဲတမ်း လေးနက် နေတတ်သူ၊ အလွန် အချမ်းမပြေလှသူ၊ သူ့ကိုယ်သူလည်း ရေရေရာရာမရှိသူဟု ဆိုရမည့် ထို လူထူးလူဆန်း ဒင်နူးသည်ပင် မနက်ခင်း ရာဘာခြံကြီးကို ရောက်လာတော့မည်။ အယ်လီဆန်က ပတ်ထားသည့် နာရီကိုကြည့်သည်။ ပြတင်းပေါက်ကို ကြည့်သည်။ စေးလံလှသော လွင်ပြင်ထဲမှာ မီးရထားတစ်စီး ခုတ်မောင်းသွားတာကို မြင်နေရသည်။ သူမ၏ လက်ဆွဲအိတ်ကို လှမ်းယူကာ အိတ်ထဲက ‘ဒေတိုနာရီဒ်စတာ’ကားသော့ကို ရှာသည်။ ဘာဖြစ်ဖြစ် နာရီနည်းနည်းစာလောက် သာ ရနိုင်သည်ဆိုဦးတော့ ရသည့်အချိန်ကလေးမှာ စိတ်အပြောင်းအလဲကလေး ဖြစ်ရလျှင်ပင် နည်းရော့လား။

* * *



ကမ္ဘာစစ်ဖြစ်ပွားနေခြင်းကြောင့် မနက်ခင်းရာဘာခြံကြီးသို့ ဒင်နူး ရောက်ခဲ့ခြင်းသည် ပင် ခရီးကြန့်ကြာလွန်းလှသည်။ ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်တွင်း ရေငုပ်သင်္ဘောလှုပ်ရှားမှု၏ ခြိမ်းခြောက်မှုက ခရီးသွား မီးသင်္ဘောကုမ္ပဏီများ ရေးဆွဲထုတ်ပြန်ထားကြသော ခရီးစဉ်များကို ဖျက်သိမ်းရန် ဖိအားပေးလျက်ရှိလေသည်။ မီးသင်္ဘောကြီးများဆိုလျှင် ခရီးစဉ် ထွက်ခွာရန် နာရီပိုင်းအလိုလောက်ကျတော့မှ ထွက်ခွာဖြစ်ကြောင်း ကြေညာနေကြရသည်။ သည့်အတွက် သင်္ဘော ရုံးများသည်လည်း အတောမသတ်သော နိုးကြားမှုဖြင့် အစဉ်မပြတ် ဆောင်ရွက်နေကြ ရလေ၏။ ဒင်နူးအဖို့ရာတွင်လည်း ကံကောင်းထောက်မပါမှ သင်္ဘောခန်း အိပ်စင်တစ်စင်ရနိုင် မည့်အရေး စဉ်းစားနေရသည်ဖြစ်ရာ မရေရာလှသော အခြေအနေကြောင့် အကျိုးအကြောင်း ကြိုကြိုတင်တင် ကြေးနန်းရိုက်ကြားရန် တစ်စုံတစ်ရာ အတွေးမရောက်ဘဲ ရှိနေခဲ့သည်။

ကွေ့နီရောင် အုတ်ကြွပ်ပြားများ နိမ့်ပျပ်ပျပ်မိုးထားသည့် နေကာခေါင်ကြောင့် တစ်ခု တည်းသော စင်္ကြံပလက်ဖောင်းမှာ အရိပ်ရလျက်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဆွန်ဂိုင်းပါတာနီ ဘူတာရုံသည်ပင် ကလေးကစားစရာအရပ်တစ်ရပ်နယ် လွန်စွာလှပနေလေ၏။ ဘူတာရုံတွင်းသို့ မီးရထား ဝင်လာ စဉ်ကပင် အယ်လီဆန်ကို ဒင်နူး လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ အယ်လီဆန်က နေကာမျက်မှန်တပ်၊ ရှည်လျားလျားဝတ်စုံမည်းကို ဝတ်ထားကာ သံဖြူနေကာ အမိုးအောက်မှာ ရပ်လျက်ရှိ၏။ အယ်လီဆန်ကို မြင်ရသည်ပင် ပိန်သွယ် ဖျော့တော့လွန်းလှသည်။ သောကတည်း ဟူသော ပရိဒေဝမီးကြောင့် လောင်မြိုက်ရသော ဖယောင်းမီးစာတောင့်ကဲ့သို့ သူမခမျာ တပျောင်းနွဲ့နွဲ့ ရှိလေသည်။ သူမကို တွေ့ရခြင်း၌ တဒင်္ဂမျှ ဖြန်းသွားသော စိုးထိတ်မှုကလေးဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ခံစားမှုတစ်မျိုးက ဒင်နူးကို ကြောင့်ကြနေစေခဲ့သော်ငြား ခပ်များများကတော့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ ခြင်းမဟုတ်။ ရထား ဆိုက်ပြီးသည့်နောက် မိနစ်အတော်ကြာကြာအထိ ထိုင်စွမ်းမရှိတော့ သလို ထိုင်လက်စ ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေမိခဲ့သည်။ မီးရထားရုံပိုင်က အလံစိမ်း မဝေ့ယမ်းမိအချိန် ကလေးတွင်မှ ရထားတံခါးပေါက်ဆီ ထလာခဲ့သည်။ မီးရထားပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်။

သည်တစ်ခဏမှာပင် အစမ်းသဘော ပြင်ဆင်ထားခဲ့သော ဝမ်းနည်းကြောင်း စကားပိုဒ်ကို မနည်းကြိုးစားပြီး အစပြန်ဖော်နေရသည်။ သို့သော် သည်အချိန်ကလေးမှာပင် အယ်လီဆန်က စင်္ကြံရုံကလေးကိုဖြတ်ရင်း ချဉ်းကပ်လာနေပြီဖြစ်ရာ ဒင်နူး၏ နှစ်သိမ့်စရာ စိတ်ကူးသည်လည်း မဖြစ်နိုင်တော့သော အဆင်အခြင်မဲ့မှုသဖွယ် ဖြစ်ရလေပြီ။ အသေချာဆုံးကတော့ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ သလို နေပြခြင်းသာ ငဲ့ညှာစာနာရာ ရောက်လေမလား။ ဒင်နူးက မျက်လွှာချရင်း ပြတ်တောင်း တောင်း ပြောလိုက်သည်။

“နင် မလာသင့်ဘူး။ ငါ တက္ကစီတစ်စီး ငှားလာမှာပေါ့။”

“နင် အရောက်လာတာကိုပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ”

သူ့ပခုံးပေါ်မှာ သားရေကင်မရာအိတ်တွေ များလွန်းလှသည်ဖြစ်ရာ အဝတ်အစား သေတ္တာကို အထမ်းသမားထံ ကမ်းလိုက်သည်။ အယ်လီဆန်က ပြုံးသည်။

“နင့်ဖေဖေကော နေကောင်းရဲ့မဟုတ်လား”

“ကောင်းတယ်”

ဒင်နူးက မာဆတ်ဆတ်ဖြေသည်။ ပြီးမှ စကားဆက်သည်။

“အခုတော့ ကောင်းသွားပါပြီ။ မန်ဂျူးနဲ့ နီးလ်တို့တောင် ကလေးရကြတော့မယ်”

“သတင်းကောင်းပေါ့ဟာ”

အယ်လီဆန်က ဒင်နူးကို ပြုံးပြရင်း ခေါင်းညိတ်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးသား ဘူတာရုံထဲက ထွက်လာခဲ့ကြပြီး အရိပ်တွေ ဖားဖားဝေဝေရှိလှသော ဧရာမ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိရာ ဝင်းကျယ်ထဲကို ရောက်လာကြသည်။ ဒင်နူးက ခဏရပ်ပြီး မော့ကြည့်သည်။ သစ်ပင်ကြီး၏ ရေညှိတက် သစ်ကိုင်းများမှာတော့ နွယ်လျှောက်ပင်များနှင့် အလှေကျတောပန်းများ အရောင်အသွေးစုံအခင်းအကျင်းဖြင့် တွဲရစွဲ ကျလျက်ရှိကြလေသည်။

“ဘယ်လိုပါလိမ့်၊ ဒါ ပိတောက်ပင်မဟုတ်လား”

“တို့ကတော့ သည်မှာ အန်(ဂါ)ဆနာ^{၀၀} ပင်တွေလိုခေါ်ကြတယ်။ ဖေဖေက သည်အပင် ကို ငါမွေးတဲ့နှစ်က စိုက်ခဲ့တာလေ”

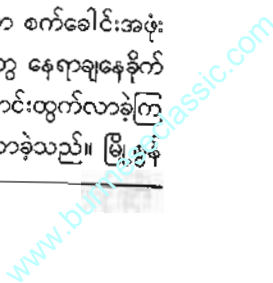
အယ်လီဆန်က စကားခဏရပ်လိုက်ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“အင်းလေ...တို့နှစ်ယောက်မွေးတဲ့နှစ်ကလို့ ငါပြောသင့်တာပေါ့နော်”

“အေးပေါ့၊ နင်နဲ့ ငါက တစ်နှစ်တည်းမွေးတွေပဲဟာ”

ဒင်နူးက ပြုံးသည်။ သည်အမှတ်တရရှိခြင်းနှင့် သည်လို မှတ်ချက်စကားများကြောင့် ပင် နှစ်ဦးသား အမ်းတမ်းတမ်းဖြစ်မိကြရင်း အံ့ဩကြရပါ၏။

အယ်လီဆန်၏ ‘ဒေတိုနာ’ကားကလေးက ဘူတာရုံနှင့် မနီးမဝေးမှာ စက်ခေါင်းအဖုံး ဖြင့်လျှောက်သား ရပ်ထားသည်။ ဒင်နူးက ကားနောက်ပိုင်းတွင် ဝန်စည်စလယ်တွေ နေရာချနေခိုက် အယ်လီဆန်က ယာဉ်မောင်းထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ဘူတာရုံဝင်းထဲက မောင်းထွက်လာခဲ့ကြ ပြီးနောက် အုတ်ကြွပ်မိုး ဈေးဆိုင်ခန်းရှည်များရှိနေသည့် ဈေးခင်းကို ကျော်လာခဲ့သည်။ မြို့နွဲ့နွဲ့



တစ်နေရာတွင် သံစူးကြီးများကာရံထားသည့် ဝင်းကြီးတစ်ဝင်းကို ဖြတ်ရသည်။ ဝင်းကြီးကြီး၏ အလယ်မှာတော့ များပြားလှသော သွယ်ပြားမိုး တဲတန်းလျားတွေ အတန်းလိုက်ရှိနေကြသည်။

“အဲဒါက ဘာတွေလဲ၊ ဒါတွေ ငါမမှတ်မိဘူး”

ဒင်နူးက မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“စစ်အခြေစိုက်စခန်းအသစ်လေ၊ စစ်ကြီးကြောင့်ထင်ပါရဲ့ ဆွန်ဂိုင်းပါတာနီမှာ စစ်တပ်ကြီး ရှိနေပြီ။ အဲသည်မှာ ကုလားစစ်သားတွေ စောင့်တဲ့ လေယာဉ်ကွင်းကလေးလည်း ရှိတယ်”

လမ်းက စတက်လာပြီဖြစ်၍ ရှေ့ဆီမှာတော့ တောင်ထိပ်တစ်ခု နေ့ခင်းချိန် အူနေကျ တောင်ခိုးများဖြင့် ဝေဝါးနေသည့် ဝှန်နွန်းကျရိုင်းတောင် အမော့ရှိနေသည်။ ဒင်နူးက ထိုင်ခုံဝှင် မြုပ်သွားအောင်မှိုရင်း တောင်မကြီးကို စိတ်ကူးမှန်ဘီလူးဖြင့် ဘောင်ခတ်နေခဲ့သည်။ အယ်လီဆန် အသံက သူ့ကို ကိုင်လှုပ်လိုက်သည်။

“စိတ်မချမ်းသာစရာအပိုင်းက ဘာလဲ သိလား”

“မသိဘူး ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ဘာမှမရှိခြင်းမှာလည်း ပုံသဏ္ဍာန်ရှိတယ်”

“နင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ဆိုပါတော့၊ အရာတစ်ခုခု ရှိနေရာက ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့အထိ နင်ကိုယ်တိုင် မမြင်လိုက်ရဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲသည်အရာတွေရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်တွေ ရှိနေတယ်။ ရှိနေတတ်တယ်။ အဲသလိုပဲ နင့်ကိုဝန်းရံနေကြတဲ့ လူတွေကလည်း အဲသလို ပုံသဏ္ဍာန်တွေ ပုံသွင်းကြတာပဲ။ အရာဝတ္ထုကြီးကြီး အရာကိစ္စကြီးကြီးတွေ ဆိုလိုဟာမဟုတ်ဘူးနော်။ သေးသေးဖွဲ့ဖွဲ့ကလေးတွေကို ပြောတာ။ မနက်စောစော အိပ်ရာကထရင် နင် ဘာလုပ်သလဲ။ နင် သွားတိုက်နေတဲ့အခါမှာ အတွေးပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်လောက်ဟာ နင့်ခေါင်းထဲမှာ ဝရန်းသုန်းကား ပြေးလွှားနေတာပဲ မဟုတ်လား။ အရာကိစ္စ အမျိုးမျိုးထဲမှာမှ အရာကိစ္စတစ်ခုအနေနဲ့ ပန်းဘောင်အသစ် တွေအကြောင်း မေမေ့ကို ငါ ပြောရဦးမယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တွေကတည်းက မနက်ခင်းအိမ်ကြီးမှာ ဒက်ဒီတို့ မာမိတို့ လုပ်နေကျ အသေးဖွဲ့ကိစ္စတော်တော်များများကို ငါ စပြီးလွှဲယူခဲ့တယ်။ အဲဒီလည်း မနက်ဘက် ငါ အိပ်ရာနိုးတာနဲ့ အဲသည်အရာကိစ္စတွေဟာ အဲသလိုနည်းနဲ့ပဲ ငါ့အိမ်ရောက်လာကြတယ်။ ဒက်ဒီအတွက် ဒါမှမဟုတ် မာမိအတွက် ဟိုကိစ္စသည်ကိစ္စ ဟိုဒင်းသည်လုပ်ရမှာပဲ။ နောက်တော့ ငါ သတိရတယ်။ မဟုတ်သေးဘူး။ အဲသလိုကိစ္စတွေ ငါ လုပ်စရာမလိုဘဲနဲ့ဟာပဲ။ လုပ်စရာလည်း ဘာအကြောင်းမှမရှိပါဘဲနဲ့ ငါ ဘာဖြစ်လို့ လုပ်နေရသလဲ ပေါ့လေ။ အဲသလို ဖြစ်ရုံဖြစ်စဉ်မဟုတ်တဲ့ကြားက အဲသလို တဒက်တွေအတွင်း ခံစားရတာတွေဟာ ကြေကွဲခြင်းပါလို့ အပ်ချမပ်ချ ပြောဖို့ခက်ပေမဲ့ စိတ်ပျက်စရာတစ်မျိုးတော့ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါလည်း တော်တော်ကို မကောင်းတဲ့ကိစ္စပါပဲ။ နင် ကိုယ့်ဟာကိုယ်များ မေးကြည့်စမ်း။ ငါ လုပ်နိုင်သမျှ ထဲမှာ အကောင်းဆုံးဟုတ်ရဲ့လားလို့။ မဟုတ်ဘူး။ သည်လောက်နဲ့ ဘယ်လုံလောက်မှာတဲ့လဲ။ လူတွေကတော့ ငိုပစ်လိုက်တာ ကောင်းတယ်တဲ့။ ဟုတ်တယ်။ ငါ ငိုသင့်တယ်။ ခက်တာက ကြေကွဲမှုလား။ နာကျင်မှုလား တိတိပပ ပြောဖို့တောင် ရင်တွင်းခံစားမှုထဲမှာ နာမည်တစ်ခုပေးဖို့”

ခက်နေရတယ်။ ဒါက ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ နင်ကိုယ်တိုင် ကုလားထိုင်ခွက်ခွက်ကြီးတစ်လုံး ထဲမှာ စိတ်ရောကိုယ်ပါနှစ်ပြီး ပိပိကြီးထိုင်ရော၊ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက လေတွေကို မှုတ်ထုတ်၊ ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ်ပိတ်ပြီး ရေငံနေရတဲ့အရသာမျိုးနဲ့ ပိုတူတယ်လို့ ခံစားရတယ်။ ဒါကို သဘောပေါက်ဖို့တော့ ခက်တယ်။ ရှုည့်နည်းကလေးမှကို မလွယ်တာ။ ရိုးရှင်းတဲ့ နာကျင်မှုမျိုးပဲ နင် လိုချင်မှာပေါ့။ ဝေဝိုက်တဲ့ နည်းတွေနဲ့ နင့်ကို ချောင်းမြောင်းတိုက်ခိုက်တဲ့ နာကျင်မှုမျိုး နင် ဘယ်လိုချင်မှာလဲ။ မနက်တိုင်း နင် အိပ်ရာက နိုးပြီဆိုရင် တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရတာပဲ။ သွားတိုက်ချင်တိုက်။ ဒါမှမဟုတ် မနက်စာ စားချင်စား”

ကားက ရုတ်တရက် လမ်းပန်းဘက်ကို ချော်သွက်သွားသည်။ ဒင်နူးက ကားလက်ကိုင်ဘီးကို ဆတ်ခနဲ ဝင်ဆွဲလိုက်ရင်း ပုံမှန်အနေအထားရောက်အောင် တည့်ပေးလိုက်ရသည်။

“အယ်လီဆန်... ဖြည်းဖြည်း... သတိထားမောင်း”

အယ်လီဆန်က လမ်းကို တစ်ဖက်တစ်ချက် ရံထားသော မြက်ထူထူ လမ်းပန်းပေါ်မောင်းလာကာ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်မှာ ကားရပ်လိုက်သည်။ လက်တွေကို မြှောက်လိုက်ပြီး သူမကိုယ်သူမ မယုံကြည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ပါးနှစ်ဖက်ပေါ် လက်ဖဝါးတွေ ကပ်ထားလိုက်သည်။

“ကြည့်လေ... ငါ ငိုနေမိပြီ”

“အယ်လီဆန်ရယ်”

ဒင်နူးက အယ်လီဆန်ပန်းကို လာကိုင်လိုက်ချင်ပါ၏။ သို့သော် ချစ်ခြင်းခံစားမှုကို ပြုသော အမူအရာဖြစ်မှာကိုလည်း မဖြစ်စေချင်။ အယ်လီဆန်က ကားလက်ကိုင်ခွေပေါ် နဖူးစိုက်ထားရာက တသိမ်သိမ်ရှိုက်နေရာပါ၏။ ထိုအခါ သူ့တွန့်ဆုတ်မှုများသည်လည်း အငွေ့ပျံသလို ပျောက်လွင့်သွားကြလေသည်။

“အယ်လီဆန်”

ဒင်နူးက အယ်လီဆန်ခေါင်းကလေးကို သူ့ပန်းဘက် ဆွဲယူလိုက်သည်။ အယ်လီဆန်၏ မျက်ရည်နွေးနွေးက သူဝတ်ထားသော ချည်ထည်ပါး ရှပ်အင်္ကျီကို စိုထိုင်းအောင် ဆွတ်နေပေသည်။ အယ်လီဆန်ဆံပင် နူးညံ့တွေက သူ့ပါးပေါ်မှာ အထွေးလိုက် ကျနေကြသည်ဖြစ်ရာ ဧပြုစံနဲ့သင်းသင်းကလေး ဓမ္မနေခဲ့သည်။

“အယ်လီဆန်... နေကောင်းရဲ့လား”

ဒင်နူးကိုယ်တိုင်ကတော့ သူပြုမိခဲ့သော အပြုအမူကြောင့်ပင် ကြီးစွာသော အံ့ဩမှုဖြင့် အရှက်ထိခံရပါ၏။ သဘာဝအလျောက် ရောက်လာခြင်းမဟုတ်သော သည်လို ကိုယ်အမူအရာတွေ ပြုမိအောင် သူ့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က နှိုးဆော်လိုက်သည့်နှယ် ရှိလေသည်။ ဒင်နူးက မှီထားသော အယ်လီဆန်ပန်းကို ခပ်တင်းတင်း ပွေဖက်ထားရာက တောင်ခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ တစ်ဆက်တည်း သူ့ကိုယ်သူ လိပ်ပြာမလုံသလို ထုံထိုင်းသွားခဲ့သည်။

“အယ်လီဆန်ရယ်၊ ကြေကွဲခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ငါ သိပါတယ်”

ကြီးမားလှသော ထရပ်ကားကြီးတစ်စီး ဝေါခနဲ မောင်းသွားသည့် အသံကြောင့် ဒင်နူးအသံပြန်နိုးသွားခဲ့သည်။ အယ်လီဆန်သည်လည်း ဒင်နူးကို စွာကာ မတ်မတ်ကလေး ပြန်ထိုင်

သည်။ ဒင်နူးက မြည်ဟည်းလှသော ထရပ်ကားကြီးကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ပေါင်းထုပ်ကြီးများ ပေါင်းထားကြပြီး ကားကီဘောင်းဘီတို့များ ဝတ်ထားကြသော ကုလားစစ်သား တပ်စိတ်တစ်စိတ်က ကားနောက်မှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကြရင်း ပါသွားကြသည်။

ထရပ်ကားသံက တဖြည်းဖြည်းပေးသွားခဲ့ပြီ။ ဒေါင်းတစ်တွန် စွန်တစ်ဝဲ အချိန်တခွက်ကျော်လွန်ခဲ့ပြီ။ အယ်လီဆန်က မျက်နှာကို သုတ်သည်။ လည်ချောင်း ရှင်းသည်။

“အိမ်ပြန်ချိန် တိုင်ပြီ။ နင်လည်း ပန်းလှရောပေါ့!”

အယ်လီဆန်က ကားသော့ကို လှည့်လေသည်။

* * *

ကာလအလျားရှည်လောက်အောင် တမေ့တမော စောင့်စားခဲ့ရသော အရေးပေါ်စစ်သား စုဆောင်းရေးအမိန့်များက ဖေဖော်ဝါရီလဝက်လောက်မှာ ဆိုက်ဆိုက်ကြီး ရောက်လာခဲ့သည်။ သည်သတင်းကို ဦးဦးဖျားဖျား ကြားရသူတွေထဲက တစ်ဦးဖြစ်သည့် ဟာဒီသည်လည်း အာဂျွန်းနေထိုင်သော အခန်းဘက်ကို ဒရောသောပါး ပြေးလာခဲ့သည်။

“သူငယ်ချင်း ကြားပြီးပြီလား”

ညနေ မွန်းတိမ်းစဆိုတော့ ဟာဒီက တံခါးခေါက်မနေတော့။ တံခါးကို တွန်းဖွင့်ရင်း ဝင်လာခဲ့သည်။

“အာဂျွန်း ဘယ်မှာတုံးကွ”

အာဂျွန်းက သန့်စင်ခန်းနှင့် လူနေခန်းကို ခွဲကန်ထားသည့် လိုက်ကာတစ်ချပ်ခြား အတွင်းခန်းထဲမှာ ရှိနေသည်။ ဘောလုံးကန်ရာမှ ပေပွလာသော အပေအရေတွေကို ဆေးကြောသန့်စင်ပြီးခါစဖြစ်သည်။ ရွှံ့အလူးလူး ကပ်နေသော ဘောကန်ဖိနပ်နှင့် ဘောင်းဘီတွေကတော့ ကြမ်းပေါ်မှာ ပုံလျက်ရှိ၏။ ထိုနေ့က ကြာသပတေးနေ့ ဖြစ်သည်။ ထိုရက်သတ္တပတ်က ဝိတိုရိယ ဘုရင်မကြီး ကံတော်ကုန်ပြီ ဆိုသည့်သတင်းသည် အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိ လာချိန်ဖြစ်လေရာ၊ တပ်အရာရှိတစ်ဦးအနေဖြင့် တပ်တွင်း စားရိပ်သာသို့ ညစာ သုံးဆောင်ရန် သွားသည့်အခါ ထုံးထမ်းစဉ်လာ ညစာစားဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ကြရသည်။ အာဂျွန်း၏ အကူရဲဘော်ဖြစ်သော ကိရန်းဆင်းသည်လည်း အာဂျွန်းဝတ်ဆင်ရမည့် ညဝတ်အပေါ်အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ပိုးသာခါးစည်းပဝါ စသော အဆောင်အယောင်များကို အခန်းတွင်း၌ ခင်းကျင်းလျက်ရှိလေသည်။

ဟာဒီက အခန်းထဲအရောက် ကတိုက်ကရိုက် ဝင်လာခဲ့သည်။

“အာဂျွန်း .. မင်းကြားပြီးပြီလား။ တို့ အမိန့်စာတွေရှိပြီ”

အာဂျွန်းက ခါးတွင် တဘက်တစ်ထည်ပတ်လျက် လိုက်ကာကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ရဲ့လားကွာ”

“သေချာပါသကော မောင်ရာ၊ တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးဆီက ကြားခဲ့တာပဲဟာ”

နှစ်ယောက်သား ဘာစကားဆက်ရမှန်းမသိသလို တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်နေမိကြသည်။ ဟာဒီက ခုတင်ခွန်းတွင် ဖင်ချိတ်ထိုင်ရင်း လက်ဆစ်တွေကို တဖြောက်ဖြောက်ချိုးနေသည်။ အာဂျွန်းကတော့ ကော်တောင့်တောင့် ရှုပ်အင်္ကျီကြယ်သီးတွေကို တပ်ရင်း အချိုးကျ

မကျ ကြည့်ရန် မှန်ရှေ့တွင် ဒူးညှိတ်ထားလေ၏။ သူ့နောက်ပါးမှာ ကြမ်းပြင်ကို မှန်သိုးသိုး ငေးနေသည့် ဟာဒီပုံရိပ်ကို မြင်နေရလေသည်။ အာဂျွန်းက တမင်လုပ်ထားသော ခပ်ရွှင်ရွှင် အသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“အနည်းဆုံးတော့ကွာ၊ တို့ ရေးထားတဲ့ အရေးပေါ် စစ်သားစုဆောင်းရေးစီမံချက်တွေ ဟန်ကျမကျ မြင်ခွင့်ကလေးတော့ ရချေသေးပေါ့ကွာ။ မင်းကလဲ”

ဟာဒီက စကားမပြန်တော့ အာဂျွန်းက နောက်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“မျှော်တော်ဇောနဲ့ မောရတဲ့ ဒုက္ခကြီး ငြိမ်းသွားတာကို မင်း ဝမ်းမသာဘူးလား

ဟာဒီ”

ဟာဒီက ဒူးနှစ်လုံးကြား လက်ယက်ထားရာက အာဂျွန်းကို မော့ကြည့်သည်။

“ငါ စဉ်းစားနေတာ”

“ဘာကိုလဲ”

“မင်း ချက်ဝန်ခန်းမ^{၁၁၁} ကို မှတ်မိသေးလား။ ဒေရာဒွန်း စစ်တက္ကသိုလ်^{၁၁၂} တုန်းကလေ”

“အေး”

“အဲသည်မှာ ရေးထားတဲ့ စာသားကွာ။ လုံခြုံမှု ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် လူမှုဘဝ ဖူလုံရေးသည် တိုင်းပြည်အတွက် ထာဝရ ပထမ၊ သင် အုပ်ချုပ်ရသူတို့၏ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ လူမှုဘဝဖူလုံရေးနှင့် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ချမ်းသာရေးသည် ထာဝရ ဒုတိယ၊ ငြိမ်းအေးမှု၊ သက်သောင့်သက်သာရှိမှုနှင့် လုံခြုံမှု စသော သင့်ကိုယ်ရေးကိစ္စသည် ထာဝရ နောက်ဆုံးက ဆိုတာလေ”

ဟာဒီ ရွတ်ပြသည့်စကားဆုံးတော့ အာဂျွန်းက ရယ်သည်။

“ငါမှတ်မိပါတယ်။ စကားပြောစင်မှာ ရေးထားတဲ့ စာသားတွေမဟုတ်လား။ ချက်ဝန်ခန်းမထဲ ဝင်လိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ သည်စာသားက တို့မျက်နှာတွေရှေ့ ဘွားဘွားကြီး ပြူးနေတာပဲဟာ”

“အဲသည်စာသားတွေ ဖတ်ရတဲ့အခါ မင်းမှာ တွေးရခက်ကြီး မဖြစ်ဘူးလား”

“မဖြစ်မိပေါင်ကွာ၊ ဘာဖြစ်စရာရှိလို့လဲ”

“မင်း မဆင်ခြင်လို့ပေါ့ကွာ။ သည်တိုင်းပြည်က ဘယ်သူ့လုံခြုံမှု၊ ဘယ်သူ့ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ဘယ်သူ့ဘဝဖူလုံရေးကို ထာဝရ ပထမလုပ်ကြရမှာတဲ့လဲ။ မင်းနဲ့ငါပဲ ကြည့်လေ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ သည်တိုင်းပြည်ဆိုတာကကော ဘယ်မှာလဲ။ အကြောင်းက မင်းနဲ့ ငါ့မှာ တိုင်းပြည်မရှိဘူး။ သည်လိုနေရာက ဘယ်သူ့လုံခြုံမှု၊ ဘယ်သူ့ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ဘယ်သူ့ဘဝ ဖူလုံမှုကို ထာဝရ ပထမလုပ်ရမှာလဲ။ ဘုရင်ဧကရာဇ်ကလွဲလို့ မရှိတဲ့ တိုင်းပြည်အတွက် ငါတို့က ဘယ်လိုကြောင့် သစ္စာပြုနေကြရတာလဲ။ အင်ပါယာကြီးကို ခုခံကာကွယ်ပေးဖို့လား”

အာဂျွန်းက ဟာဒီဘက် လှည့်လိုက်သည်။

“မင်းက ဘာကို ဝေဖန်ဖို့ ကြိုးစားနေတာလဲကွ”

“ငါပြောမယ်လေ၊ ငါတိုင်းပြည်ကိစ္စက ပထမကိစ္စဆိုရင် ငါက ဘာကိစ္စ တိုင်းတစ်ပါး အပိုခံစရာလိုမှာလဲ။ လောလောဆယ် ငါတိုင်းပြည်ကို ဒုက္ခရောက်မယ့်သဘောမှ မရှိတာပဲ။”

ရှိတယ်ဆိုရင်လည်း ငါ့ကိုယ်တိုင် ငါ့တိုင်းပြည်မှာ နေရမယ်။ ကာကွယ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ဝတ္တရားပဲ ရှိမှာပေါ့။”

“ဟာဒီရာ၊ သည်မှာနေရင်တော့ ဘဝတက်လမ်း အပုံကြီးများစရာ မရှိနိုင်ဘူးပေါ့ ကွာ”

အာဂျန်းက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြန်ဖြေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘဝတက်လမ်း...ဘဝတက်လမ်း၊ သူငယ်ချင်းရာ...မင်း ဘာကိုမှ ခြေခြေမြစ်မြစ် မစဉ်းစားဘူးလား”

ဟာဒီက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကြိုတစ်ချက်ထိုးရင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟာဒီ”

အာဂျန်းက အနားမှာ ကိုရှန်းဆင်း ရှိနေတာကို သတိပေးသည့်အနေဖြင့် ဟာဒီ ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဟာဒီက ပန်းတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး နာရီကြည့်သည်။ ပြန်ရန် ထရပ်သည်။

“ပါးစပ်ပိတ်ရုံပေါ့ကွာ။ ငါလည်း အဝတ်အစားလဲရဦးမယ်။ နောက်တော့ ပြောကြ သေးတာပေါ့”

ဟာဒီပြန်သွားသည့်အခါ ကိုရှန်းဆင်းက အာဂျန်း ဝတ်ဆင်ရမည့်ဘောင်းဘီကို အခန်း ထဲ ယူလာခဲ့သည်။ ကြမ်းပေါ် ဂူးထောက်ထိုင်ရင်း ဘောင်းဘီရှည် ခါးကွင်းကို အသင့်လျှိုနိုင်ရန် ကိုင်ပေးထားသည်။ ထိုအခါ အာဂျန်းက ဖန်ရောင်ထနေသော ဘောင်းဘီခေါက်ရိုးကြောင်းတွေကို မတွန့်မကြေစေရဘဲ ကိုယ်ကို ဖော့ကာ အသာလျှိုရလေ၏။ ပြီးတော့ ကိုရှန်းဆင်း မတ်တတ် ပြန်ရပ်၊ အာဂျန်းကို တစ်ပတ်လှည့်ကြည့်၊ ရှုပ်အင်္ကျီအမြီးစကို ဘောင်းဘီထဲ ခေါက်သွင်း။ တစ်ဆင့်စီ လုပ်ပေးနေခဲ့ပါ၏။ လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း ကိုရှန်းဆင်း၏လက်တွေက အာဂျန်း၏ ခါးဆစ် ပိုင်းကို ပွတ်မိသွားခဲ့သည့်ဖြစ်ရာ တစ်ကိုယ်လုံး တင်းတောင့်သွားလေသည်။ သည်အခိုက်မှာ အာဂျန်းက သူ့အကူရဲဘော် ကိုရှန်းဆင်းကို ခပ်သွက်သွက်လုပ်ပေးရန် ဆတ်ခနဲ တွက်လိုက် မည်ကြီးပြီးမှ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ထိန်းလိုက်သည်။ ကော်မရှင်ရ အရာရှိအဖြစ် နှစ်နှစ်ကျော် တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသူ သူ့အဖို့ စစ်သားတစ်ယောက်၏ အဋ္ဌာရသ တတ်အပ်သော ပညာမှန်သမျှ သူ့ကိုယ်တိုင် အေးအေးသက်သာ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မလုပ်နိုင်သေးတာကို တွေးမိတိုင်း စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အထူးသဖြင့် ဟာဒီလို တပ်တွင်း ငယ်မွေးခြံပေါက် 'စစ်သား ဝါလား' များနှင့် တစ်ဘာသာ ခြားနေခြင်းသည်လည်း အကြောင်းငွေထဲက တစ်ကြောင်း ဖြစ်နေတာ သူသိပါ၏။ တစ်ခါက ဧည့်သည်ည ညစာစားပွဲသို့ တက်ရောက်ရန် အကူရဲဘော် ကလေး၏အကူအညီဖြင့် ဟာဒီ အဝတ်အစားလဲလှယ်တာကို သူ တစ်ဆင့်စီ စောင့်ကြည့် နေခဲ့ဖူးသည်။ အာဂျန်းကတော့ သူ့အကူရဲဘော် ကိုရှန်းဆင်းကလွဲ၍ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက် ၏ ရှေ့မှောက်မှာမှ မြင်မြင်ထင်ထင် အဝတ်အစား မလဲဖူးခဲ့။

ရုတ်တရက် ကိုရှန်းဆင်းက စကားပြောလိုက်သဖြင့် အာဂျန်းကို အငိုက်ဖမ်းသလို ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“ဆပ်၊ တပ်ရင်းက ဘယ်ကိုသွားနေတယ်ဆိုတာ သိသလား”

“မသိဘူး၊ ဘယ်သူမှလဲ မသိဘူး။ သဘောပေါ်ရောက်တဲ့အထိတောင် တို့ သိရတာ မဟုတ်ဘူး”

ကိုရှန်းဆင်းက အာဂျန်းကို ခါးစည်းပဝါ ပတ်ပေးနေလေ၏။

“ဆပ်၊ အင်စီအိုတွေ ပြောကြတာတော့ ကျွန်တော်တို့ အရှေ့ဘက်ကို သွားရလိမ့်မတဲ့ ခင်ဗျ”

“ဘယ်လိုကွ”

“ပထမတော့ ကျွန်တော်တို့က သဲကန္တာရ လှေကျင့်ရေးလုပ်ရမယ်။ ပြီးရင် လူတိုင်း လိုလို ပြောနေကြတာတော့ ကျွန်တော်တို့ အာဖရိက မြောက်ပိုင်းဘက် သွားကြရလိမ့်မယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ လောလောလတ်လတ် ကျွန်တော်တို့ဆီ ပို့လိုက်တဲ့ ပစ္စည်းပစ္စယတွေကတော့ မိုးရာသီသုံးတွေ ဖြစ်နေပြန်ရော”

“မင်းကို ဒါတွေ ဘယ်သူက ပြောတာလဲ”

အာဂျန်းက တအံ့တဩ ပြန်မေးသည်။

“လူတိုင်းလိုလို ပြောနေကြတာပဲ ဆပ်၊ တောနယ်တွေကတောင် သိနေကြပြီပဲခင်ဗျာ။ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်ထဲတုန်းက ကျွန်တော့်အမေနဲ့ ကျွန်တော့်မိန်းမ လာလည်ကြတယ်။ ကျွန်တော် တို့ စစ်ထွက်ရခါနီးပြီလို့ သူတို့တောင် ဈေးစကား ကြားထားကြသတဲ့”

“သူတို့က ဘာပြောကြသလဲ”

“ကျွန်တော့်အမေ ပြောတာတော့ ငါ့သားကော ဘယ်တော့ ရွာပြန်လာမှာလဲတဲ့”

“ဆိုတော့ မင်းက ဘာပြန်ပြောလိုက်တဲ့”

ထိုအခိုက်အတန့်မှာ ကိုရှန်းဆင်းက အာဂျန်းရှေ့တွင် ဂူးထောက်လျက်ရှိ၏။ အာဂျန်း ၏ ညစာဝတ်စုံကို အချိုးပြေမပြေ ကြည့်သည်။ ကြယ်သီးတွေကို စစ်သည်။ ဘောင်းဘီရှည်ကို ပြန်ပြန်ရန်ရန်ဖြစ်အောင် ဖိပေး သပ်ပေးသည်။ မီးပူထိုး ခေါက်ရိုးကြောင်း ဖြောင့်ဖြောင့်ကို အစွန်းတစ်လျှောက် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ညှပ်ညှပ်ဆွဲပေးနေခဲ့သည်။ အာဂျန်းက မတ်တတ် အနေအထားဖြင့် မိုးလျက်ရှိသည်ဖြစ်ရာ တိုတိုညှပ်ထားသော ကိုရှန်းဆင်း၏ ငယ်ထိပ်နှင့် ဆံခွေအကွင်းအကွင်းကလေးတွေကို မြင်နေရသည်။ ကိုရှန်းဆင်းက ဖျတ်ခနဲ မော့ကာ မြေသည်။

“ဆပ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ အမေ့ကို ပြောလိုက်တယ်။ လက်ဖတင်နင် အာဂျန်းက ကျွန်တော့်ကို ရွာပြန်ဖို့ သေချာပေါက် လုပ်ပေးမှာပါလို့”

အာဂျန်းပင် တုန်လှုပ်သွားခဲ့ရသည်။ မျက်နှာပေါ်ကို သွေးတွေ ပြေးပြေးလွှားလွှား ရောက်လာသလို ရှိန်းနွေးနွေး ခံစားလိုက်ရသည်။ အားကိုးတကြီး ရင်ဖွင့်လိုက်သော ရိုးဂုဏ် နှင့်ပတ်သက်၍လည်း နားလည်ရ ခက်လောက်အောင် ထိခိုက်ခဲ့ရပါ၏။ စကားလုံးများပင် လျှောက်ကွယ်သွားသလို ခံစားရသည်။

တစ်ခါက အာဂျန်းနှင့် လက်ဖတင်နင်ကာနယ်ဘာခဲလဲနံတို့ ချာဘတ်တွင် စကားပြော ကြသခိုက် စီအိုကြီး ဘာခဲလဲနံက သူ့ဖခင်၏မျိုးဆက်ဖြစ်သော အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများအဖို့ အိန္ဒိယ

နိုင်ငံတွင် စစ်မှုထမ်းနေရသည့် အကျိုးကျေးဇူးမှာ ကုလားစစ်သားများနှင့် အင်္ဂလိပ်အရာရှိတို့ အချင်းချင်း မေတ္တာဓာတ် ကူးစက်သွားတတ်ကြောင်း၊ ပုံမှန် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်များနှင့် ခြားနားကြောင်း၊ ထိုသံယောဇဉ်မျိုး ရှိလာကြသဖြင့် နှစ်ဖက် အပြန်အလှန် သစ္စာစောင့်သိကြကြောင်း၊ ထိုမေတ္တာဓာတ်အခံသည် နားလည်ရန်ပင် ခက်ခဲကြောင်း ပြောပြဖူးသည်။

အာဂျွန်းအဖို့တော့ နှုတ်စောင့်စည်းလှသော စီအိုကြီးပါးစပ်က သည်လိုစကားမျိုး ပြောခဲ့ခြင်းအတွက် ဆန်းလှသည်ဟုလည်းကောင်း၊ သူ့ကိုယ်တိုင်က သရော်တော်တော်လုပ်ချင်စိတ် ပေါက်ခဲ့ခြင်းကိုလည်းကောင်း ပြန်တွေးနေမိခဲ့သည်။ တကယ်တော့ သည်လိုဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာ စိတ်အပြောင်းအလဲ မြန်တတ်ကြသော၊ ကြိုတင် မတွက်ဆတတ်ကြသော၊ တစ်ယူသန် မိုက်ကန်၊ တတ်ကြသော၊ အလွန်အကျွံ သစ္စာကြီးတတ်ကြသော၊ တစ်ဘာသာ ခံစားမှုဖြင့်ပြီးသော ကုလားစစ်သားများခမျာ အူပုံအူပါး သူငယ်နှစ်စား အကျဉ်းကျနေကြရသူများအဖြစ် အသုံးတော်ခံကြရသူများသာ ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။ အာဂျွန်းကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် အချိန်နှင့်အမျှ လက်အောက်ခံစစ်သားတွေကို သံယောဇဉ် တွယ်ရသကဲ့သို့၊ ကိရုန်းဆင်းအပေါ် မေတ္တာဓာတ်တစ်မျိုး ရှိခဲ့ရသည်လည်း အမှန်ပင်။ သူတို့ကြားမှာ သံယောဇဉ်တစ်မျိုး စည်းနှောင်မိခဲ့ကြပြီဆိုကာကိုလည်သူ သိပါ၏။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ကိရုန်းဆင်းကိုယ်တိုင်၏ လုပ်ဆောင်ချက်နှင့် ဘယ်လောက်ကွာလွမ်းသည်ဆိုတာမျိုး၊ သူတို့အခြေအနေများထဲက တစ်မှုထူးသော အတွင်းကျကျ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုမှတစ်ဆင့် စီးဆင်းလာခြင်းနှင့် ဘယ်လောက်ကွာလွမ်းသည်ဆိုတာမျိုးကတော့ နားလည်ဖို့ မဖြစ်နိုင်။ ဒါမှမဟုတ် အားလုံးကို ခြုံငုံကြည့်လိုက်လျှင် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်တာလည်း ရှိသည်။ ဆိုပါစို့။ ကိရုန်းဆင်း၏ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ထူးခြားမှုထဲမှာ သူ့ထက်ပင် ပို၍ ရွာတစ်ရွာ၊ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်၊ သမိုင်းတစ်ရပ်၊ သူ့ကိုယ်တိုင်၏ အလင်းယိုင်ခြင်းတွေကို မြင်နိုင်ရန် အာဂျွန်းအတွက် ချပေးထားသော မှန်တစ်ချပ်များ ဖြစ်နေလေရောလား။

အာဂျွန်းကိုယ်တိုင် ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြစ်အောင် လက်ငင်းချက်ချင်း မြင်လိုက်ရသည်ကတော့ အကူရဲသော်ကလေး တစ်ယောက်အနေဖြင့် ညစာစားဝတ်စုံ ဝတ်ပေးရန် အထက်အရာရှိ ရှေ့မှောက်တွင် ခူးထောက်နေရသူ၊ သူ့ရှူးဖိနပ်ကို ပြောင်လက်အောင် တိုက်ချွတ်ပေးရသူ၊ အဝတ်အစား သိမ်းသပ်ပေးရသူ၊ တံဆိပ်ကြယ်သီးတွေကို စစ်ပေးရသူ၊ ခွဲကားထားသော ခြေထောက်များအောက်ဆီမှ မော့ကြည့်ရသူ၊ ကင်းလွတ်ခွင့် တောင်းခံနေရသူ ကိရုန်းဆင်း၏ အဆင့်အတန်းထဲမှာ သူလည်း ကျရောက်နေရသည် ဆိုသည့်အချက်ပင်။ သူ အံတင်းတင်း ကြိုတ်လိုက်သည်။

* * *

သူ့ရောက်ရှိလာပြီးနောက် တစ်မနက်ခင်းမှာ ဒင်နူး စက်ဘီးတစ်စီးငှားကာ ဝှန်နွန်းကျရိုင်း တောင်မပေါ်ရှိ ချန်ဒီစံနတ်ကွန်းဆောင် အပြိုအပျက်များကိုရှာရန် ထွက်လာခဲ့သည်။ အယ်လီဆန်က ခရီးမြေပုံတစ်ချပ် ရေးဆွဲပေးလိုက်သဖြင့် မြေပုံအတိုင်း လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ လမ်းက မနက်ခင်းအိမ်ကြီးရှိရာဆီမှ အထက် အတော်ကလေး မော့ရသည်။ ဒင်နူးသည်ပင် စက်ဘီးကို မတ်စောက်စောက် စောင်းတက်နေရသည်ဖြစ်ရာ မကြာခဏဆိုသလို စက်ဘီးကို နှင်းတစ်လှည့်၊ ဆင်းတစ်လှည့် ရှိခဲ့သည်။ တစ်ခါ နှစ်ခါလောက် လမ်းလွဲလိုက်မိတာမျိုးရှိသော်လည်း နောက်ဆုံးမှာတော့ တစ်ခါက အယ်လီဆန် ကားရပ်ထားခဲ့ဖူးသော နေရာကွက်လပ်ကို တွေ့ရလေပြီ။ အောက်ဘက်မှာ ချောင်းကလေးတစ်ချောင်း ရှိသည်။ ကျောက်တုံးပြားပြားကြီးတွေ တံတားခင်းထားသည့်နယ် ပေါ်ထွန်းနေသည့် ချောင်းကူး ရေတိမ်ပိုင်းနှင့် သဘာဝတောဟောင် ရေမြေသည်လည်း သူ့ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေသည့်အတိုင်း ရှိနေကြသည်။ ခပ်ပြေပြေဆင်ခြေ လျှောအတိုင်း ဆင်းလာသောချောင်းက ကျောက်တုံးကြီးများ ကွင်းခတ်ထားသလို ဝန်းရံထားသော အိုင်တွင်းအဝင်မှာ ချောင်းပြန်ကျယ်ကြီး ဖြစ်နေတော့သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်မတော့ လျှောက်လမ်း မြှောင်မြှောင်ကလေး တစ်သွယ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုလမ်းကလေးက တောကြီးကိုင်ဆီသို့ ထိုထိုပေါက် ခေါင်းခွေလျက်ရှိ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဒင်နူး၏ ညာဘက်ခြေထောက်သည် ကျိန်းကျိန်းပေါက်နေပြီဖြစ်ရာ တဆစ်ဆစ်ကိုက်နေသည်။ ဒင်နူးက သူ့ကင်မရာအိတ်တွေကို သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းတွင် ချိတ်ထားပြီး ရေအိုင်ကလေးဘက် ဆင်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ ရေကန်ပတ်လည် ဝန်းရံနေကြသည့် ကျောက်တုံးကြီးတွေက သဘာဝ ကျောက်ထိုင်ခုံများသဖွယ် ထိုင်ရန် နားရန် ခင်းကျင်းထားသည့်နယ် ရှိလေသည်။ ဒင်နူးက စီးထားသည့် ဖိနပ်တွေကို ကန်ချွတ်ပစ်လိုက်ပြီး ဘောင်းဘီရှည် ခြေနားနှစ်ဖက်ကို ခူးအထိ လိပ်တင်သည်။ တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသည့် အေးစက်ကျင်ကျင် ရေသံကို သူ့ခြေထောက်တွေ နှစ်ထားလိုက်လေ၏။

သူ့ကိုယ်တိုင် မလေးယားကို ရောက်အောင်လာဖို့ ဆုတ်ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်း ရှိခဲ့သော်လည်း အခုတော့ ရောက်နေပြီ။ ရန်ကုန်မြို့က ဝေးဝေးရောက်နေရသည်ကိုပင် သူ ဝမ်းသာသည်။ မိစီးမှုတွေ များလှသော ကြည့်ခြင်တိုင်အိမ်ကို ထားရစ်ခဲ့ခြင်းနှင့် လုပ်ငန်းစီးပွားရေးနှင့် ဆက်စပ်သမျှသော အတောမသတ်နိုင်သည့် အကြောင့်အကြာ ဗျာပါရ အားလုံးကို မျက်ကွယ် ပြုခဲ့ခြင်းကိုလည်း သူဝမ်းသာသည်။ သူနှင့်တကွ နိုင်ငံရေး ခွက်စောင်းဆုတ်မှုများတွင် သည်းခြေကြီးကြပ်ရသော သူငယ်ချင်းများနှင့် အလှမ်းကွာသော တစ်နေရာမှာ ရှိနေခြင်းသည်လည်း ကြီးကြပ်ရသော သူငယ်ချင်းများနှင့် အလှမ်းကွာသော တစ်နေရာမှာ ရှိနေခြင်းသည်လည်း စိတ်အေးလက်အေး ထွက်ပေါက်ကလေးခြင်းပင် မဟုတ်လော။ သူ့ဖခင်ကတော့ အယ်လီဆန် ကိုယ်တိုင် စီမံအုပ်ချုပ်ရန် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး ဖြစ်လာလောက်သည့် မနက်ခင်း ရာဘာခြံကို ရောင်းချ ခဲ့စိတ်စေချင်သည့် အာလယရှိတာ သူ သိထားခဲ့သည်။ အဖေက သည်ရာဘာခြံကြီး ဆက်လုပ်နေသရွေ့ ငွေကြေးအရ အရှုံးပေါ်ဖို့သာ ရှိသည်လို့လည်း ပြောဖူးသည်။ သို့သော် ဒင်နူးကိုယ်တိုင် တကယ်တမ်း သည်ကိုရောက်လာသည့်အခါ မြင်ရသလောက်တော့ မနက်ခင်း ရာဘာခြံကြီး၏ လုပ်ငန်းလည်ပတ်မှု ချောမွေ့သည့်အပြင် အယ်လီဆန်ကိုယ်တိုင်က ကောင်းကောင်း ရာဘာခြံကြီး၏ လုပ်ငန်းလည်ပတ်မှု ချောမွေ့သည့်အပြင် အယ်လီဆန်ကိုယ်တိုင်က ကောင်းကောင်း စီမံထိန်းကွပ်နိုင်ပုံ ပေါ်ပါ၏။ ဒင်နူးဆီက အကြည့်က တစ်စုံတစ်ရာ တောင်းခံရန် လိုလားပုံ မမြင်ရသော်လည်း သည်ကို ရောက်နေရတာကိုတော့ ဝမ်းသာသည်။ သူ့ကိုယ်သူ တွေးဆစရာ စဉ်းစားစရာ အခွင့်ကလေးတော့ ပေးသည့်နယ် ရှိပါ၏။ ရန်ကုန်မှာတုန်းကတော့ သူ့မှာ နိုင်ငံရေး ကိစ္စ၊ မဂ္ဂဇင်းကိစ္စများနှင့် အမြဲတမ်း ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင် ရှိခဲ့သည်ချည်း။ အခုပင် သူ့အသက် နှစ်ဆယ်ရှိရန်ရှိပြီ။ သည်အသက်အရွယ်ရောက်မှတော့လည်း ဓာတ်ပုံပညာနှင့် ပတ်သက်၍ ဝါသနာအလျောက် အပျော်တမ်းသဘောသက်သက် ဖြစ်ရမှာလား၊ အသက်မွေးမှုတစ်ခုပမာ သဘောထားရမှာလား သူ ဆုံးဖြတ်ရမည့်အချိန် ရောက်ပြီ။

ချောင်းကလေးကိုဖြတ်၍ သူ့ကင်မရာကို သွားမယူခင် စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိကာ အစိန် လောင်သည်အထိ ထိုင်သောက်နေခဲ့သည်။ လမ်းကလေးက သူ မှတ်မိတာထက်ပင်ပို၍ တောကြီးထူလှသည်။ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေကို နေသားကျ ပိပြားသွားအောင်လုပ်ရမည်။ တောတွင်းလဟာ ကွက်လပ်ကြီးထဲရောက်လာသည့်အခါ ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် တည်ငြိမ်အေးချမ်း လှသော သဘာဝအလှကြောင့် ရင်သပ်ရှုမော ရှိရပါ၏။ ရေညှိပုံး ချန်ဒီစနတ်ကွန်းဆောင်တွေ ဆိုလျှင် သူ မှတ်မိသည်ထက်ပင် ပို၍ ရွှန်းစိုနေကြသည်။ နောက်ခံ သဘာဝရှုခင်းများကလည်း ပို၍ပင် ကျယ်ပြန့်ရှုမော သာယာလှပါ၏။ ဒင်နူးက ဓာတ်ပုံရိုက် သုံးချောင်းထောက် တပ်ဆင် သည်ကိုပင် အချိန် အလဟဿ အဖြစ်မခံ။ ဖလင်နှစ်လိပ်စာလောက် ရိုက်ပြီးချိန်မှာတော့ နေစွယ်လည်း ကျိုးပြီဖြစ်ရာ အိမ်ကြီးကို ပြန်လာခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင်လည်း တစ်ခေါက်ရောက်ခဲ့သလို နောက်တစ်ရက် မနက်ခင်း မှာလည်း ရောက်ဖြစ်အောင် ရောက်ခဲ့ပါ၏။ စက်ဘီးကလေးစီးကာ သည်လို ထွက်လာခြင်း သည်ပင် နိစ္စခုဝ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ကိစ္စလို ဖြစ်လာသည်။ နေ့လယ်နေ့ခင်းစာ ရိုတီး နှစ်ယောက် ထုပ်ယူကာ မနက်ဝေလီဝေလင်း အိမ်ကြီးက ထွက်လာလေ့ရှိ၏။ စမ်းချောင်းကလေးကို ရောက်ပြီဆိုလျှင် သူ့စွဲလမ်းသော ကန်ဘောင်ကျောက်ခုံပေါ် ထိုင်၊ ခြေထောက်နှစ်ဖက် ရေထဲမှ ထားရင်း တအောင့်တဖြုတ် စိတ်ကူးကလေးယဉ်ရတာကပင် အရသာရှိနေသည်။ ကျေနပ်ပြီ

ဆိုလျှင်တော့ တောတွင်းလဟာ ကွက်လပ်ကျယ်ကြီးအထိ လျှောက်လာပြီး သူ ပစ္စည်းကိရိယာတွေ ဆင်တော့သည်။ နေ့လယ်စာစားချိန်ကို အချိန်ကြာကြာယူသည်။ ချန်ဒီစ နတ်ကွန်းဆောင်တွေ ထဲက တစ်ဆောင်၏ အရိပ်ကျရာမှာ လှဲရင်း တစ်ရေးမှေးသည်။

တစ်မနက်မှာတော့ ချန်ဒီစနတ်ကွန်းတွေအနီးမှာ စတည်းမချဘဲ ခါတိုင်းထက် ဝေးဝေး လျှောက်လာခဲ့သည်။ သစ်တောကြီးထဲဝင်မိသည်နှင့် သူ့ရှေ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ မကြီးမငယ် တောင်ပူစာကွန်းတစ်ကုန်းကို မြင်လိုက်ရသည်။ ထူထဲလှသော ချုံကြီးနွယ်ကြီးများကို လမ်းပေါ် အောင် နင်းဖြတ်ရင်း တိုးဝင်လာသည့်အခါ နောက်ထပ် နတ်ကွန်း အပြိုအပျက်ကြီးနှစ်ဆောင်နှင့် ထိပ်တိုက်တိုးလေတော့သည်။ နတ်ကွန်းပျက် နှစ်ဆောင်က ဂဝံကျောက်တုံးကြီးများဖြင့် တည်ဆောက်ထားပုံချင်း တူသော်လည်း အဆောက်အအုံပုံစံချင်းကတော့ တစ်ဘာသာစီဖြစ်သည်။ ဒင်နူး တွေ့ရသည့် နတ်ကွန်းက အကြမ်းအားဖြင့် အဋ္ဌဂံ ရှစ်မြောင့်အဆောက်အအုံဖြစ်၍၊ မတ်စောက်စောက် ပိရမစ်လိုလို ပုံဖော်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ အရှည်တည်တံ့စေရန် ဖော်ဆောင် ထားသည့် အထိမ်းအမှတ် အဆောက်အအုံဆိုသော်လည်း တည်ဆောက်ထားသည့် အရွယ် ပမာဏက ပပလွှားလွှားမရှိဘဲ ဒင်နူးအရပ်ထက် အပိုကြီး မြင့်လှသည် မဆိုသာ။ ဒင်နူးက ရေညှိတက်နေကြသည့် ဂဝံကျောက်သား ဘလောက်တုံးများအပေါ် ရွှေကလေး တက်လာခဲ့သည်၌ အဆောက်အအုံ၏ အထွတ်ပိုင်းကို ရောက်သည့်အခါ ထူထဲကြီးမားလှသည့် ကျောက်ဖျာကြီး တစ်ချပ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျောက်ဖျာကြီး၏အလယ်တွင် ထောင့်မှန်စတုဂံပုံ ထွင်းထားသည့် အပေါက်ကြီးတစ်ပေါက် ရှိနေသည်။ ဒင်နူးက ထိုအပေါက်ကြီးထဲ ငုံ့ကြည့်သည်။ အတွင်းမှာ မိုးရေအိုင်ကလေးတစ်အိုင် ဝပ်လျက်ရှိ၏။ မိုးရေအိုင်ကလေးမှာ ပုံပန်းအားဖြင့် ပြန့်ပြူးလှသည့် အပြင် ရှေးဟောင်းကြေးမုံတစ်ချပ်ကဲ့သို့ သတ္တုရောင် ပြေးလျက်ရှိ၏။ သူ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ရိုက်လိုက် သည်။ လျှပ်တစ်ပြက်။ ပြီးတော့ စီးကရက်ထိုင်သောက်ပြန်လေသည်။ ဘာအတွက် ဖွင့်ထားတာ ပါလိမ့်။ တစ်ခါက အလွန်ကြီးမားသလောက် ဖေးဖေးမမရှိတဲ့ ကျောက်သားတိုင်ကြီးလို ဧရာမ စုပ်တူကြီးတစ်ခုရဲ့ အောက်ခြေများလား။ အရေးတော့လည်း မကြီးပါ။ အခုတော့လည်း ဖားစိမ်း ဆေးသေးကလေးတွေ မိသားစုလိုက် ကျူးကျော်သိမ်းပိုက်ထားသည့် အပေါက်ကြီးအဖြစ်သာ ရှိတော့သည်။ သူ ငုံ့ကြည့်လိုက်သဖြင့် ရိပ်ရိပ်ထသွားသော ရောင်ပြန်ဟပ်မှုကြောင့် ဖားတွေက သူ့ကို သည်းကြီးမည်းကြီး စိန်ခေါ်ဟန်ဖြင့် တဝှပ်ဝှပ် အော်ကြလေ၏။ ထိုညနေဘက် ဒင်နူး အိမ်ကြီးကို ပြန်ရောက်သည့်အခါ အယ်လီဆန်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြဖြစ်သည်။

“တောကြီးထဲ နည်းနည်းထပ်ဝင်လိုက်ရင် ပိရမစ်တစ်မျိုးလို တခြား အပြိုအပျက်တစ်ခု ရှိတာ နင်သိလား”

အယ်လီဆန်က ခေါင်းညှိတ်သည်။

“သိသားပဲ။ နောက်ထပ်လည်း ရှိကြသေးတယ်။ တောကြီးထဲ စွတ်စွတ်ရွတ်ရွတ် လိုက်ရင် အဲဒါမျိုးတွေ နှင် တွေ့နိုင်သေးတယ်”

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ အယ်လီဆန်ပြောခဲ့သည့်စကား မှန်ကြောင်း တွေ့ရပြီ။ တောင် နှစ်ဆင့်အမြင့်ကိုအတတ် ခလုတ်တိုက်မိရာက ဆယ်ပေပတ်လည်လောက်ရှိမည့် ဂဝံ ကျောက်ဖျာကြီး တစ်ချပ်ပေါ် ဒင်နူး ကျသွားခဲ့သည်။ မြင်ရသလောက်တော့ နတ်ကွန်းငယ်တစ်ဆောင်၏ အုတ်မြစ်



ဖြစ်လောက်သည်။ နတ်ကွန်းဗိမာန်ဆောင်၏ စနစ်ပုံအရဆိုလျှင် ဗိသုကာ၏ ခဲခြစ်ပုံကြမ်းကဲ့သို့ လေးထောင့်ကျကျ အပြင်ကျဉ်း အတွင်းကား မျဉ်းများက တိုင်လုံး တသီတတန်းကြီး တည်ရာ ထုရာနေရာများကို ပြည့်နီးနေကြောင်း သိသာလှသည်။ နောက်ထပ် တစ်ရက်စာလောက်နီးနီး ကုန်သည့်အခါမှာတော့ ပို၍ပင် အဆန်းတကြယ်ရှိလှသော နတ်ကွန်း အပြုအပျက်တစ်ဆောင်ကို တွေ့ရပြန်လေသည်။ တည်ဆောက်ပုံအရ ဓာတ်ပုံပညာဖြင့် ထင်ယောင်စိုးတဝါး လှည့်စားချက်ဖြင့် အထောက်အကူပြုထားသကဲ့သို့ ရှိနေကာ ပြင်းထန်သောပေါက်ကွဲမှု တစ်ခုခုကြောင့် ရပ်ဆိုင်း ထားရပုံပေါက်နေလေ၏။ ညောင်ပင်တစ်ပင်က နတ်ကွန်းဗိမာန်အတွင်း ပေါက်ရောက်လျက်ရှိရာ ညွန့်ညွန့်လန်းလန်း ရှင်သန်ကြီးထွားလာခဲ့သည်နှင့်အမျှ အင်တေသား အုတ်ထရံများကို ထိုးခဲ့ ထားသည့်ဒဏ်ကြောင့် အပိုင်းပိုင်း ကျိုးပျက်လျက် ခြေကြီး ကွဲကြေနေကြသည်ဖြစ်ရာ အင်တေတုံး ကြီးများဆိုလျှင် ဟိုတစ်တုံးသည်တစ်တုံး ဆန်ကွဲကြဲ ကြဲနေကြလေ၏။ မှစ်တံခါးကြီးသည်လည်း လှေကားခုံပေါ် ဗုံးကျထားသကဲ့သို့ နှစ်ခြမ်းဟက်တက်ကွဲနေလေသည်။ တိုင်ကြီးတစ်တိုင်က ပြင်းထန်စွာ တိုက်ချခြင်း ခံထားရပြီး အခြားတိုင်ကြီးတစ်တိုင်ကတော့ မြေပြင်မှ ခပ်လှမ်းလှမ်း တွင် ချုံနွယ်များ ရစ်ဖွဲ့လျက် အတင်းအကျပ် သိမ်းပိုက်ခြင်းခံရသည့်နယ် ရှိလေသည်။

မကြာမတင်ဆိုသလို နတ်ကွန်းဆောင် အပြုအပျက်တွေကြား ဝင်မိသည့်အခါတိုင်း ထရှူးရှူးတရဲရှဲ ခြည်သံတွေ ကြားရမြဲဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အနီးဝန်းကျင်ရှိ သစ်ပင်ထိပ်ဖျား များသည်လည်း လေပြင်း၏ရိုက်နှက်မှုကို ကျောကော့အောင် ခံကြရသလို ဝရန်းသုန်းကား ရှိကြလေ၏။ သစ်တိုင်းတွေပေါ်က သတိကြီးစွာ စူးစမ်းနေတတ်ကြသော မျောက်အုပ်မျောက်သင် တွေကို မြင်ချင်လှသဖြင့် တမော့မော့ရှိရသည်။ တစ်ခါကဆိုလျှင် ကျားသစ် တစ်ကောင်ကောင် ဆီက ဖြစ်လောက်သော 'တစ်'သံကို ကြားခဲ့ရသည်။

နက်ရှိုင်းနက်နဲလှသော နတ်ကွန်းဗိမာန် အပြုအပျက်များနှင့် အထိအတွေ့ များလာ သည်နှင့်အမျှ ကွန်းကျောင်းဆောင်တွင် တစ်ခါက ကိန်းဝပ်ဖူးဟန်ရှိသော ရုပ်တုတည်ရှိရာကို တည့်တည့်ကြီး မျက်စိရောက်နိုင်သည့် နေရာကို သူတွေ့ထားခဲ့ပြီ။ တစ်ခါက ပန်းကပ်ရာ မှစ် ကပ်လိုက်ချိန်များကို မတော်တဆ လက်ရောက်မိရသည်လည်း ရှိ၏။ ဖိနပ်မချွတ်ဘဲ မသွားနိုင် သော ကန်သတ်နေရာများကိုလည်း သူ မှတ်မိနေခဲ့ပြီ။ ရာဘာခြံ နယ်မြေကို စက်ဘီးတစ်စီးဖြင့် နင်းဖြတ်လာပြီးနောက် ရေရှင်ချောင်းကလေးကိုကျော်မိသည်နှင့် အမှောင်နှင့် အရိပ်ကို အလျှော့ ပေးလိုက်ရသော ဘဝနှင့် အစဉ်ရှိရာ ထူးအဆန်းဆန်းနေရာဌာနသို့ အဝင်သည် သူ့အတွက်တော့ ချွတ်နင်းဝင်ရမည့်သဘော မရှိတော့။ နတ်ကွန်းဆောင်များဆီမှအပြန် မနက်ခင်းရာဘာခြံနယ်မြေသို့ အဝင်ခရီးမှာတော့ တစ်ရောင်တည်း အသွေးစုံ စနစ်တကျ ဖန်တီးစိုက်ပျိုးထားသည့် ရာဘာ တောကြီးကို ဖြတ်ရသည်ဖြစ်ရာ လောကီအညစ်အကြေးထက်ပင် ညစ်နွမ်းလှသော သဘာဝ အသရေကို ဖျက်ဆီးထားသည့် အပြုအပျက်နယ်ကို ဖြတ်ရသကဲ့သို့ ခံစားနေမိခဲ့သည်ချည်။

တစ်ညနေခင်း။ ဒင်နူးက သုံးချောင်းထောက် ဓာတ်ပုံကင်မရာတင်ကိရိယာကို တပ်ဆင် နေခိုက်ဖြစ်၏။ တောကျေးတောငှက်တို့ ကျီကျီကျာကျာ ပွက်လောရိုက်သံများကြားက ထွက်လာ သည့်ကားသံကို သတိထားမိလိုက်သည်။ အောက်ဘက် ချောင်းကလေးကို ဆီးမြင်ရသော ကွက်လပ်ရှိရာသို့ လူသွားလမ်းရာကလေးအတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။ ခပ်ပေး

ပေးဆီမှာ အယ်လီဆန်၏ ဒေတိုနာ ကားနီနီကလေး ချဉ်းကပ်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ထောင်လက်စ သုံးချောင်းထောက် ကိရိယာကို သည်အတိုင်းပစ်ထားခဲ့ပြီး လမ်းကလေးအတိုင်း ဒရောသောပါး ဆင်းလာခဲ့တော့သည်။

ဒင်နူးရောက်လာသည့် ရက်တွေကတည်းက အယ်လီဆန်ကိုယ်တိုင် ဧည့်သည်ရယ်လို့ အထိအတွေ့ နည်းခဲ့ရသည်။ မနက်ဝေလီဝေလင်းကတည်းက ရာဘာခြံအလုပ်သမားများကို တန်းစီ အမှာစကားပြောအမိ ခြံအရောက် ပြေးရသည်။ အယ်လီဆန် ခြံထဲက ပြန်ရောက်တော့ လည်း ဒင်နူးက တောင်ရိုးတွေဘက် ဓာတ်ပုံရိုက် ထွက်နှင့်ပြီ။ ပုံမှန်အားဖြင့် ညစာစားချိန်ကျမှ နှစ်ဦးသား အတူဆုံဆွဲရကြသည်ဆိုသော်လည်း ဆရာဂျွန်၏ လစ်လပ်နေသော တိတ်ဆိတ်မှု များအားဖြင့် မရှောင်မလွှဲသာ မပြောချင်တာတွေ ပြောရတာက များသည်။ အယ်လီဆန်အဖို့တော့ ရာဘာစိုက်ခင်းကြီး တစ်ခင်းလုံး၏ ပုံသေ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်လုပ်ငန်းများကို ကျူးကျူးရုန်းရုန်း လုပ်နေရသည်ဖြစ်ရာ ရောက်လာသည့် ဧည့်သည်ကို သူ့မဘဝထဲရောက်အောင် ဘယ်လိုသွတ် သွင်းရမှန်း မသိနိုင်အောင် ရှိရပါ၏။ ဒင်နူးဘက်ကလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် စုန်းစုန်းနစ်နစ်နေသော သူ့ဗဟိုရ သူ့ကိစ္စများနှင့် ဝန်ပိနေရသည်သာ။ ဒင်နူးက သူ့ဖခင်၏ ချင်ခြင်း အာလယဖြစ်သော မနက်ခင်းရာဘာခြံ ရှယ်ယာတွေ ရှင်းထုတ်ချင်နေသည့် သဘောထားကို ပြောခွင့်သာရန် နည်းလမ်း ရှာရဦးမှာကို သိထားသော်လည်း မိဘနှစ်ပါး ပူပူနွေးနွေး ဆုံးပါးကြခြင်းနှင့် ရာဘာခြံကြီး၏ ကြွေးမြီကိစ္စ၊ ရရန်ပေးရန်ကိစ္စများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ စိတ်သောက ဖိစီးနေရရာသူ အယ်လီဆန်ကို ဖွင့်ဟရန် မဖြစ်နိုင်သေးတာကိုလည်း သဘောပေါက်ရပါ၏။

ဒင်နူး လမ်းရာကလေးတိုင်း ပြေးလာရာက လမ်းအဆုံးကိုရောက်သည့် တစ်ချိန်တည်းမှာ အယ်လီဆန်က ချောင်းကလေးကိုပင် ဖြတ်ကူးလျက်ရှိလေပြီ။ ဒင်နူးက အယ်လီဆန်နှင့် မျက်နှာ ချင်းဆိုင်မိသည့်တိုင် ဘာပြောလို့ပြောရမှန်းမသိသလို အိတ်ကပ်တွေထဲက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို တောင်စမ်းစမ်း မြောက်စမ်းစမ်း လုပ်နေလေ၏။

“အိမ်အပြန်လား”
 မီးခြစ် ခြစ်လိုက်ရင်း သူကပဲ စပြောရတော့သည်။
 “လာချင်စိတ်ပေါက်တာနဲ့ ထွက်လာတာ။ နင်ကော အဆင်မပြေရဲ့လား သိချင်တာနဲ့”
 “ငါလည်း အခုပဲ ကင်မရာဆင်နေတာဟ”
 နတ်ကွန်းဆောင်တစ်ဆောင်ရှေ့မှာ ထောင်ထားခဲ့သော သုံးချောင်းထောက် ကိရိယာရှိရာ တောတွင်းလဟာ ကွက်လပ်ကျယ်ကြီးဘက်ကို အယ်လီဆန်နှင့်အတူ လျှောက်လာခဲ့သည်။
 “နင် ဓာတ်ပုံတွေရိုက်တာ ငါကြည့်လို့ရမလား”
 အယ်လီဆန်က ရှင်ရှင်လန်းလန်းမေးသည်။
 ဒင်နူးက အင်းမလှုပ် အမလှုပ်။ စီးကရက်ခဲရင်း မီးခိုးတွေကို မှေးစင်းစင်း လိုက်ကြည့် နေခဲ့၏။ ဒင်နူး၏ အင်တင်တင်မျက်နှာပေးကို အယ်လီဆန်က ရိပ်မိသည်။
 “ဖြစ်မှာလား၊ ငါ့ကြောင့် နင့်မှာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လို့လား”
 “မဖြစ်ပါဘူး။ နင့်ကြောင့်တော့ ငါ့မှာ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်နိုင်လောက်ပါဘူး။ ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီဆိုရင်တော့ အာရုံစုစည်းရတာ သိပ်ခက်တယ်။ မဟုတ်ရင် အဟော့သိက် ဖြစ်

ကရော။ ဒါကလည်း တခြားအလုပ်မျိုးလိုပါပဲ။ နင်လည်း သိသားပဲ။ နင်ကြည့်နေတယ်ဆိုရင် တော့ လုပ်ရကိုင်ရတာ မလွယ်ဘူးပေါ့လေ”

“သဘောပေါက်ပြီ”

အယ်လီဆန်၏ ပေါ့ပေါ့ပျက်ပျက်လေသံက ဒင်နူး၏ ခါးခါးသီးသီး ပယ်ချနေခြင်းကို ဖတ်မိသည့်သဘော အောင်နေသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆို ငါပြန်တော့မယ်”

“မပြန်ပါနဲ့၊ တစ်ဆိတ်နေပါဦးဟာ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နင် သည်ကိုရောက်နေမှတော့ ငါ နင့်ပုံ ရိုက်ယူလိုက်ချင်သေးတယ်။ ရိုက်လို့ ရမလား”

ဒင်နူးက အလောတကြီး စကားဖာသည်။ သည်တစ်ခါတော့ အယ်လီဆန်က ခပ်မြန်မြန် ပယ်ချလေသည်။

“နေပါစေတော့ နင့်ကိစ္စထဲ ငါ စိတ်မပါအားသေးဘူး”

အယ်လီဆန်က ဆတ်ခနဲ ပြန်လှည့်ကာ ချောင်းကလေးဘက် ဦးလှည့်သည်။ ဒင်နူးက သည်လိုအချေအတင်ဖြစ်မှုထဲမှာ ယောင်တိယောင်ကန်း ငေါငေါကြီး ကျန်ရတော့မှာကို သိလိုက်ပြီ။

“အယ်လီဆန်ရယ်... ငါက အဲသလိုဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ”

ဒင်နူးက ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသော အယ်လီဆန်နောက်ကို ခပ်သုတ်သုတ်လိုက်သည်။ သို့သော် အယ်လီဆန်ကလည်း သုတ်ခြေတင်နေသည်ဆိုတော့ ဒင်နူးအဖို့ အခွင့်မသာသလို ရှိရသည်။

“အယ်လီဆန်... နေပါဦးဟ”

ချောင်းစပ်မှာတော့ မိလေ၏။

“အယ်လီဆန်၊ ငါက ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘောသဘာဝကို ပြောတာပါ။ ငါ ဓာတ်ပုံရိုက်ရင် နှင့်ကြောင့် အနောင်အယုက်ဖြစ်ရချေရဲ့ ဆိုတဲ့သဘောမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ မနေတော့ဘူးလား”

အယ်လီဆန်က သူ့နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။

“အခုတော့... အဲ... ကနေတော့ မဖြစ်တော့ပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် နင် ပြန်လာဦးမှာလား”

အယ်လီဆန်က ချောင်းကိုပင် ဖြတ်နေခဲ့ပြီ။ ချောင်းလယ်လောက်အရောက်မှာတော့ လူကိုယ်တိုင်က လှည့်မကြည့်ဘဲ လက်ကလေးမြှောက်ကာ ဝှေ့ယမ်း နှုတ်ဆက်ခဲ့လေသည်။

* * *

တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး ဆာဟာရန်ပူးရ်မြို့က မထွက်ခွာကြခင်ကလေးမှာ စစ်သုံးပစ္စည်း သစ် စာရင်းပေးများ ရောက်လာခဲ့သည်။ သူတို့ကိုယ်တိုင် သတိကြီးစွာ ပြင်ဆင်ထားသော ယူနစ်ရွှေ့ပြောင်းမှုဆိုင်ရာ စီမံချက် စိစစ်တည်းဖြတ်နေကြရသည့်အတွက် အာဂျွန်းရော ဟာဒီပါ တစ်ညလုံး မအိပ်နိုင်ခဲ့ကြ။ တပ်ရင်းအနေဖြင့် စီမံချက်နှင့်အညီ ရှေ့ခရီးဆက်ကြရတော့မည်ဖြစ်၍ စီအိုကြီးခမျာ စိတ်ချမ်းသာနေခဲ့ပါ၏။ ရေးဆွဲထားသည့် စီမံချက်နှင့်အညီပင် မီးရထားလည် ဘုံဘောမြို့ဆီသို့ ထွက်ခွာခဲ့ပြီ။ တွဲလုံးပြည့် တင်ဆောင်လာသည့် အီတာလျံ စစ်သုံးပစ္စည်းများ

ကျော်ဖြတ်သွားနိုင်ရန် ဝမ်းဝမ်းဂျက်တပ်ရင်းတင် တွဲများက လမ်းလွှဲပေးခဲ့ရသည့်အတွက် အက်ဂျီမာ တွင် အချိန်အနည်းငယ် နောက်ကျခဲ့ရတာတော့ရှိသည်။ တွဲပြတင်းတွေကို အသားတန်းများ ခပ်ကျဲကျဲ ကာထားသည့် အီတာလျံ စစ်သုံးပစ္စည်းများ ပလက်ဖောင်းတစ်လျှောက် ကျော်ဖြတ် သွားသည့် တဒင်္ဂမှာပင် ကုလားစစ်သားများနှင့် အီတာလျံစစ်သားများ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေခဲ့ကြသည်။ ကုလားစစ်သားများအဖို့ သူတို့၏ ရန်သူကို ပထမဆုံး မြင်လိုက်ကြရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာတော့ ဘုံဘောမြို့ ဝိတိုရိယဘူတာရုံကြီးကို သူတို့တပ်ရင်းတွဲများ ရောက်လာခဲ့ကြပြီ။ သူတို့ကို ဆက်လက်ဆောင်ကြဉ်းမည့် စစ်သားတင်သင်္ဘော 'အိတ်ချ်အမ်တီ နုဝါရ အဲလီယာ' က ဆိပ်ကမ်းတွင် အသင့်စောင့်စားလျက်ရှိလေသည်။ သူတို့တပ်ရင်းအတွက် သင်္ဘောတက်အမိန့်များ ထုတ်ဆင့်ထားသည့် ဆပ်ခွန်း ဆိပ်ကမ်းအရောက် ကားဖြင့် အရောက် လာခဲ့ကြရသည်။

သင်္ဘောဆိပ်တစ်ခုလုံး မထင်မှတ်ဘဲ ခရီးသည်များ၊ စစ်သားများဖြင့် ပခုဒ္ဒံ တုတ်ထိုး ပွစာကြီးတက်လျက်ရှိလေ၏။ အာဂျွန်းတို့ တပ်ရင်းရောက်ရှိချိန်နှင့် တစ်ချိန်တည်း ဗြိတိသျှ တပ်ရင်းတစ်ရင်းသည်လည်း အခြားသင်္ဘောတစ်စီးပေါ် တက်ရောက်နေကြပြီဖြစ်၏။ သိပ်မကြာ လိုက်ခင်မှာတော့ တပ်ရင်းနှစ်ရင်းစာ စစ်သားများ၏ စစ်လက်နက်ကိရိယာများ၊ စစ်ဝန်စည် စလယ်များ အချင်းချင်း သပ္ပတ်အူကြီး လိုက်ကြလျက် အရောရောအထွေးထွေး ခွဲမနိုင်ခွာမကျ နှိကြလေပြီ။ အင်စီအို (NCO) တွေကလည်း ဆိပ်ကမ်းကုန်တင်ကုန်ချ ကူလီတွေကြား ထိတ်ထိတ် ပျာပျာဖြစ်အောင် အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းနေကြသည်။ သည်ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ဝရန်းသုန်းကား ထဲမှာ ဟာဒီသည်လည်း ကြားညပ်နေခဲ့သည်။ ဟာဒီက ဝမ်းဝမ်းဂျက်တပ်ရင်း၏ ဝန်စည်စလယ် တပ်ဗိုလ် ဖြစ်ရာ တပ်ရင်း၏ စစ်လက်နက် ပစ္စည်းကိရိယာ အထုပ်အပိုးများနှင့်ပတ်သက်၍ နေသားတကျဖြစ်စေရန် စီမံနေရလေသည်။

ဟာဒီ ကိုင်ထားသော တာဝန်ကျဇယားကို ကြည့်သည့်အခါ သင်္ဘောခန်း တစ်ခန်းတွင် တက်ရောက် နားနေခွင့်ရှိကြောင်း အာဂျွန်း တွေ့ခဲ့ရသည်။ သည်အရင်က အာဂျွန်း သင်္ဘောပေါ် ရောက်ခဲ့ဖူးသူမဟုတ်၍ တကယ်တမ်း တက်ရတော့မည်ရှိသောအခါ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ထိန်းနိုင် ရုံသာရှိခဲ့သည်။ အာဂျွန်းလည်း သူ့သင်္ဘောခန်းကို ရှာနှင့်မည် စိတ်ကူးဖြင့် သင်္ဘောကုန်းပေါင်ပေါ် အလောတကြီး တက်လာခဲ့သည်။ ကီရုန်းဆင်းကလည်း လက်ဆွဲအိတ်ကို ဆွဲလျက် အာဂျွန်း နောက်ပါးဆီက ကပ်လျက် ပါရတော့သည်။

ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်သား သင်္ဘောကြီးပေါ်သို့ ဓမ္မဆော်ဦး တက်ရောက်လာကြ သည်ဖြစ်၍ သင်္ဘောတစ်စင်းလုံး သင်္ဘောသားများမှလွဲ၍ အခြား မည်သူမှ မရှိကြသေးဘဲ လူသူကင်းခဲ့လျက်ရှိလေ၏။ ဆေးဖြူသုတ်လက် မိုးဘဲတောင်များ၊ ကျဉ်းမြောင်းမြောင်း လျှောက် လမ်းများ၊ ဘောင်ခတ် သင်္ဘောပြတင်းဝိုင်းများ၊ ကုန်တင်ကုန်ချ ဗေဒါပေါက်ကျယ်ကျယ်ကြီး များအားဖြင့် မြင်ရသမျှ အရာအားလုံး သစ်လွင်တောက်ပသော အခင်းကျင်းရှိသည်ဖြစ်၍။

အာဂျန်းအဖို့တော့ ရင်သပ်ရှုမောဖွယ် ဖြစ်နေရလေသည်။ အာဂျန်းနှင့် အကူရဲဘော် ကီရုန်းဆင်း တို့ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ် တက်ရောက်ကြသည်တွင် ကီရုန်းဆင်းက ဘေးဘီကို ကြည့်မိရာက အောက်ဘက်ဆိပ်ခံတစ်လျှောက် ပွက်သေးထနေသော ဆူသံကျူသံ အော်ဟစ်သံများကြားက မြင်ကွင်းတစ်ခုကို အာဂျန်း အာရုံပြုမိစေရန် ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ဆပ်...ဟိုမှာကြည့်ပါဦး”

ဟာဒီက လေးလုံးခြောက်ဖက် ၀၀ဖီးဖီး အင်္ဂလိပ်တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်နှင့် ယှဉ်ဖက်လျက် တစ်ယောက်တစ်ချင်း အပြန်အလှန် အော်ဟစ် ခြိမ်းမောင်းနေကြသည်ဖြစ်၍ နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိပ်တိုက်တွေ့ကြသည်တွင် ဟာဒီက သူ့လက်တွင် ကိုင်ထား သည့် စက္ကူတစ်ထပ်ဖြင့် ထိုတပ်ကြပ်ကြီး၏မျက်နှာရှေ့တွင် တဖန်းဖန်း ခါလျက်ရှိလေ၏။

“မင်း...သည်နားခဏနေခဲ”

အာဂျန်းက သင်္ဘောကြီးပေါ်တက်လာခဲ့သည့်လမ်းအတိုင်း အပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။ အချင်းဖြစ်ပွားရာနှင့် မနီးမဝေးရောက်ရှိသွားချိန်မှာတော့ တပ်ရင်းအရာရှိတစ်ဦးက သူ့အလျင် ရောက်နေသည်ဖြစ်ရာ မဆိုစလောက် နောက်ကျသွားသလို ရှိခဲ့ရသည်။ အာဂျန်းထက် အလျင် ရောက်ရှိနေသူမှာ တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး ပီယာဆန်ဖြစ်၏။ တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးမှာ ပုဂ္ဂလိက ဂင်တိုတို့ စိတ်ကြီးကြီး ‘လူပုစိတ်တို’ ဖြစ်၍ အသံဩဩ ခြိမ်းမောင်းတတ်သူ စိတ်မြန်လက်မြန်သမား ဖြစ်သည်။

အာဂျန်းလည်း ရှေ့ဆက်မတိုးသာသည်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းက အကဲခတ်ရတော့သည် ဖြစ်ရာ ဟာဒီက တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး ပီယာဆန်ဘက် လှည့်လိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုတဒင်္ဂ၌ ဟာဒီမျက်နှာပေါ်တွင် သူ့ဘက်မှ ကျောက်ပေးမည့် တပ်ရင်းအရာရှိတစ်ဦး ရှိနေ ခြင်းသည်ပင် အမှန်တရားအတွက် စိတ်အေးရလေပြီဆိုသည့် ယုံကြည်မှုကလေး ရိပ်ခဲခဲ လက် လိုက်သည်ကိုလည်း အာဂျန်း မြင်ရသည်။ သို့သော် တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး ပီယာဆန်က ဟာဒီနှင့် ပတ်သက် ၍ တစ်လျှောက်လုံး စွဲမြဲထားသည့် ကြေးထူတတ်သူ၊ ‘အလွန်အကျွံ အကဲဆတ်သူ’ ဆိုသည့် သူ့ယုံကြည်မှုကို မသိမ်းဆည်းနိုင်ဘဲ ဟာဒီဘက်က လိုက်ရမည့်အစား အလိုမကျပုံသာ ပေါ်နေလေသည်။

“လက်ဖတင် လုပ်လာပြန်ပလား”

ထိုခဏ၌ ဟာဒီခမျာ စိတ်သက်သာရာရနေခြင်းမှသည် ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်လာ သည့် မျက်နှာရိပ်သို့ တဖွားဖွား ပြောင်းလဲသွားသည်ကိုလည်း အာဂျန်း မြင်နေရလေသည်။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏ အရှက်တက်ဖြစ်ခြင်းကို တိတ်ဆိတ်သော မျက်မြင်သက်သေတစ်ဦးကဲ့သို့ ရပ်နေခြင်းသည်ပင် ရင်နှာစရာ ကောင်းလွန်းလှသည်။ အာဂျန်းလည်း ချက်ချင်း လှည့်ထွက် လာခဲ့တော့သည်။

ထိုညနေက အာဂျန်း၏သင်္ဘောခန်းကလေးထဲသို့ ဟာဒီ ရောက်လာခဲ့သည်။

“အယုတ်တမာကောင် ပီယာဆန်ကြီးကိုတော့ တို့ သင်ခန်းစာကလေး ပေးဦးမှပါကွာ။ ငါနဲ့ရန်ဖြစ်တဲ့ အင်္ဂလိပ်သောက်ကောင်တပ်ကြပ်ကြီးက ငါ့ကို စစ်သားတွေရှေ့မှာ ‘သောက် ငမည်းကောင်’လို့ ခေါ်တယ်။ ပီယာဆန်က ဒင်းကို ပထုတ်လိုက်တာနဲ့ ပြီးသွားတာပါပဲ။”

သည်ကောင်က ငါ့အပေါ်လွှဲချတော့တာကွာ၊ ဒါမျိုးကို မှတ်သွားအောင်လုပ်ရမယ် ကစ်ရတည်း သော နည်းကတော့ တို့အချင်းချင်း ကျောက်ကြဲဖို့ပဲ”

“မင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ”

“ဟ...အဲသည်ကောင်ကို အဆက်အဆံမရှိ ကြည့်ထားရေးပေါ့ကွာ”

“သူက တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးလေကွာ။ အဆက်အဆံ မလုပ်လို့တော့ ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်မှာ လဲ၊ ယုတ္တိယုတ္တာတော့ ရှိရမှာပေါ့”

“အများထောက်ခံမှု ရအောင်၊ မရအောင် လုပ်ရမယ့်နည်းတွေ ရှိလိုက်တာမှကွာ။ ကိုယ် ဘယ်ဘက်က ရှိရမယ်ဆိုတာ သိဖို့လောက် လိုတာပါ”

ဒေါသဖြင့် ပြောနေရာက ဟာဒီ ထရပ်သည်။ အာဂျန်း၏ အခန်းထဲက လှစ်ခဲနဲ ထွက်သွားလေ၏။

သင်္ဘောဆိပ်ကမ်းတွင် အခြားသင်္ဘောကိုးစင်း ဝင်ရောက်စုဝေးကြစဉ်အတွင်း နုဝါရ အဲလီယ သင်္ဘောသည်လည်း ပင်လယ်ကမ်းလွန်ရေပြင်တွင် နှစ်ရက်တာ စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ရ သည်။ ထိုရက်များအတွင်း ဂျာမန်ရေငုပ် သင်္ဘောတစ်စီးက ဆိပ်ကမ်းအနီးအနားတစ်ဝိုက် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး ချောင်းမြောင်းနေသည်ဆိုသော ကောလာဟလ သတင်းထွက်လျက်ရှိရာ အစောင့်အရှောက် တာဝန်ယူမည့် ဖျက်သင်္ဘောနှစ်စင်းကို ခွဲဝေချထားခဲ့ရသည်။ သင်္ဘောအုပ်စု ထွက်ခွာလာကြသည့်အခါ နေဝင်းရာအရပ်သို့ ဦးထိုးလျက် အနောက်ဘက်ဆီ တာစူလျက် ရှိ၏။ သူတို့ကိုယ်တိုင်က ခရီးနှင့်နေရသည့် နောက်ဆုံးရောက်ရမည့်နေရာကို မသိကြသေးသည် ဖြစ်၍၊ အရှေ့ဘက်သို့လော၊ အနောက်ဘက်သို့လော တွေးတောမကွဲ ရှိကြလေသည်။ ဘုံဘေမြို့ သို့ ဆိုက်ရောက်သည့်အခါ စီအိုကြီး လက်ဖတင်နှင့်ကာနယ် ဘာခဲလဲနဲက ထွက်ခွာပြီး နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ တင်းတင်းပြည့်မှ ဖွင့်ဖောက်ရမည်ဆိုသည့် ချိတ်ထိုးအိတ်ပိတ်စာအိတ်ကို လက်ခံရရှိခဲ့သည်။ အချိန်စေ့ရောက်သည်နှင့် အာဂျန်းအပါအဝင် အခြားအရာရှိများအားလုံး သည် နုဝါရအဲလီယ သင်္ဘောအပေါ်ထပ် ကုန်းပတ်ရှိ သင်္ဘောစားသောက်ခန်းတွင် သွားရောက် စုရုံးကြရသည်။ စီအိုကြီးက သူ၏ အေးအေးမှန်မှန်ပြုတတ်သော စရိုက်အတိုင်း စာအိတ်ပေါ် ထိုးထားသည့် ချိတ်ကို စာအိတ်ဖောက် ဓားငယ်ဖြင့် ဖွင့်ဖောက်လျက် ရှိလေ၏။ အရာရှိများ သည်လည်း အမိန့်စာပါ အကြောင်းအရာကို မျှော်မောတကြီး တိတ်တဆိတ် စောင့်စားလျက် ရှိကြလေသည်။ အာဂျန်းဆိုလျှင်လည်း လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်စလုံး ချွေးစေးများပျံ့ရာက ပျစ်ခွဲ လာသည်ဟုပင် ခံစားနေကြရ သည်။

သည့်နောက်တော့ စီအိုကြီးက သူ၏ ခပ်သဲ့သဲ့အပြုံးဖြင့် မော့ကြည့်လေသည်။ သူ့ ရှေ့မှာ အမိန့်စာကို ဖြန့်ရင်း ခပ်ကျယ်ကျယ်ဖတ်ပြသည်။

“ဤသင်္ဘောသည် စင်္ကာပူသို့ ချီနေခြင်းဖြစ်သည်”

အာဂျန်း ကုန်းပတ်ဘက်ထွက်လာသည့်အခါ သင်္ဘောဘဲတောင်ကိုမှီရင်း ခပ်ညင်းညင်း ညည်းနေသည့် ဟာဒီ ရှိနှင့်နေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏နောက်ဆွယ်မှာတော့ သင်္ဘော ရေယက်ကြောင်း ဖဲပြားဖြူဖြူက သင်္ဘောစုကြီး ဖြည်းညင်းစွာ လားရာပြောင်းနေပြီဖြစ်ကြောင်း ထင်ဟပ်လျက်ရှိလေသည်။

မန်ဂျူးအဖို့ ကနဦးကိုယ်ဝန်ဆောင်လများထက် ပျော်ရသည့်အပျော်မျိုး ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့။ သူမ၏ အချိန်နှင့်အမျှ ပြောင်းလဲနေသော အခြေအနေထဲက ရင့်သန်လာမှုတို့ကို သူမ သဘောအတွေ့ကြီး တွေ့ခဲ့ရသည်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားရသည့်အတွက် သူမစိတ်ထဲတွင် ရွေ့လျားမှုလိုလို တရွရွလှုပ်သလိုလို ခံစားရတာလည်း ရှိသည်။ ချင်ခြင်းအာလယ ပြေသည် မရှိသော စူးနှင့်ဆာလောင်မှုသည်လည်း အာသာတစ်မျိုးပင်။ မနက်တိုင်းလိုလို ပျို့ချင်အန်ချင် သလိုလို၊ သွားကြားက ချင်ဖြန်းဖြန်းအရသာတစ်မျိုး တစ်စစ ခံစားရသလိုလိုကလည်း ရှိသေးသည်။

မန်ဂျူး ရန်ကုန်မြို့တွင်နေထိုင်ခဲ့ရသည့် နှစ်နှစ်တာကာလအတွင်း ကြည့်မြင်တိုင် အိမ်ကြီးတွင်လည်း အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲခဲ့လေပြီ။ ဒင်နူးမရှိတော့ အပေါ်ထပ်က အခန်းသည်လည်း လစ်ဟာလျက်ရှိ၏။ နီးလ်နှင့် ကူမားရ်တို့ သားအဖသည်လည်း မိသားစုပိုင်ပစ္စည်းများ ထုခဲ့ရောင်းချခြင်းနှင့် အသစ်လှောင်ထားသော ကျွန်းသစ်များနှင့်ပတ်သက်၍ စိစဉ်နေကြရသည်ဖြစ်ရာ မကြာခဏဆိုသလို အဝေးကိုရောက်နေကြတာများသည်။ များသောအားဖြင့် မန်ဂျူးနှင့် ဒေါ်လီတို့သာ အိမ်မှာရှိကြတာများသည်။ အိမ်ဝင်းကြီးတစ်ဝင်းလုံးတွင်လည်း တစ်ခါက မြက်ခင်းအဖြစ် ရှိခဲ့သော နေရာမှန်သမျှ မြက်ရိုင်းများ တောကြီးထဲလျက် ရှိသည့်အပြင် အပြုအပြင် ကင်းမဲ့ကာ အသရေမဲ့ချင်တိုင်း မှနေလေသည်။ အခန်းအတော်များများနှင့် အိမ်မကြီးမှ ခွဲထုတ်ထားသော အဖိဆောင်များတွင်လည်း သော့ခလောက်တွေ ခတ်ထားရသည်။ တစ်ခါက အိမ်ကြီးထဲမှာ တရုန်းရုန်းရှိခဲ့သော အိမ်ဝန်ထမ်းများဖြစ်သည့် အစောပေါ့များ၊ အစောင့်အကြပ်များ၊ မာလီများနှင့် သူတို့၏မိသားစုများလည်း မရှိကြတော့။ ယာဉ်တော်သမားအဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့သူ ဦးဘကျော်သည်ပင် သူ့နေရင်းရွာကို ပြန်သွားခဲ့ပြီ။ ကူမားရ်ကိုယ်တိုင် ထိန်းထားသည့် အိမ်ပိုင်ဆိုင်မှု ပစ္စည်းအချို့ထဲက တစ်မျိုးဖြစ်သော ပက်ကားကားကြီးကိုတော့ အများအားဖြင့် နီးလ်ကိုယ်တိုင် မောင်းနေရသည်။

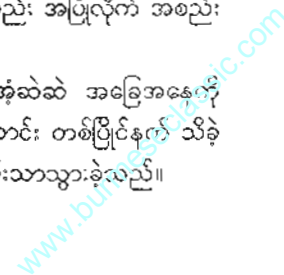
အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံး လွတ်လွတ်ခါခါ ဖြစ်သွားခဲ့ခြင်းအပေါ် ဒေါ်လီရော မန်ဂျူးပါ စိတ်ထိခိုက်ရတာမျိုး မရှိကြ။ စိတ်မထိခိုက်ကြရုံမက ပင်ကူမျှင်အရှုပ်အထွေး တစ်ပြုတ်တစ်မကြီးကို လှည်းကျင်းရှင်းထုတ်ပစ်လိုက်ရသည့်နယ် အလေ့နှင့် ဖီလာကျသော လွတ်လပ်မှုများနှင့် အာရုံသစ်တစ်မျိုး ခံစားကြရသလိုပင် ရှိခဲ့ကြသည်။ ခပ်စောစောပိုင်းတုန်းကတော့ ဒေါ်လီနှင့် မန်ဂျူးတို့ ချွေးမနှင့် ယောက္ခမအချင်းချင်း ခပ်တန်းတန်းရှိခဲ့ကြသော်ငြား သည်အချိန်မှာတော့ မဟာမိတ်သဘော၊ အဖော်အဖက်သဘော၊ အဖွဲ့အသင်းသဘော၊ မိသားစုဘဝသစ်အတွက် လက်တွဲလုပ်ကြရသည့်သဘော ဆောင်နေခဲ့ကြပြီ။ နှစ်ယောက်အကြား အိမ်ဗာဟီရက်စွများ ဝီမရာဋ္ဌ အခက်အခဲ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရှိပါသည်။ မန်ဂျူး မနက်ဘက် အိပ်ရာကနီးပြီဆိုလျှင် အဝတ်စုတ်စုတ် တစ်ထည်ဖြင့် ကြမ်းတိုက်နေတတ်သော ကပျစ်ကညစ်ထဘီတစ်ထည် ဝတ်ထားသည့် ဒေါ်လီကို မြင်နေရပြီ။ နေ့စဉ် ကြွရောက်တော်မူတတ်ကြသော ထိုင်ကိုယ်တော်များ အတွက် ခေတ္တခဏ အနားပေးကြသည်ကလွဲလျှင် အခန်းတွေကို အတူတကွ ရှင်းကြလင်းကြမြဲ ဖြစ်၏။

မန်ဂျူးအတွက်တော့ ရန်ကုန်မြို့တွင် နေထိုင်ရသည့် နေ့စဉ်ဘဝတွေအတွင်း သည်လို မနက်ခင်း အားချိန်ကလေးကို အစွဲလမ်းရဆုံးဖြစ်ရသည်။ သူမတစ်လျှောက်လုံး မှားလည်ထားသလောက် ဗုဒ္ဓဘာသာ ရဟန်းတော်များမှာ အိမ်စဉ် ရပ်တော်မူကြ၍ ဆွမ်းကွမ်းခံယူကြရင်း မြို့ခြံစွာ သီတင်းသုံးကြသည့် ဆိုသည့်အချက်ပင်။ သို့သော် တကယ်တမ်း မျက်မြင်လက်တွေ့ဖူးမြင်ရသည့်အခါ မန်ဂျူး အံ့သြခဲ့ရသည်။ ကံကုမံရောင်သန်းကိုရုံ၊ သပိတ်ကိုယ်စီပိုက်လျက် ဖုန်တသောသော လမ်းများတစ်လျှောက် မပြီးမငွေ ဆွမ်းအလှူခံကြခြင်း စသော အကျင့်မြတ်ကို ဆောင်ကြခြင်းအတွက် သည်းအလိုက်မျှ ကြည့်ညှိခဲ့ရသည်။ အိမ်မှက်စွများဖြင့် အိုးနင်းခွက်နင်းဖြူရခိုက် အလုပ်တွေ လှိုင်ကြပြီဆိုသည့်အချိန် ဝတ်မပျက် ကြွရောက်တော်မူလာကြခြင်းသည်လည်း စိတ်တဒင် ကြည့်နူးဖွယ် ဖြစ်ရပါ၏။

မန်ဂျူးအဖို့ အကြည်ညိုဆုံးအချိန်မှာ မနက်ခင်း တံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ဦးပြည်းစိမ်းစိမ်း သင်္ကန်းဝါဝါများအပေါ် နေရောင်ခြည် ပက်ထားသည့် သံဃာတော်များ ကြီးစွာသော ဣန္ဒြေဖြင့် ဆွမ်းခံ ရပ်တော်မူကြခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်စောင်းနင်းကျလှသော နေ့စဉ် လက်တွေ့ဘဝတွင် သည့်ထက် ချမ်းမြေ့အေးမြခြင်း ရှိနိုင်ပါသလော။

အခုတော့လည်း ကာလကတ္တားသည် အလွန်ဝေးလံလှသည် ထင်ရပါ၏။ ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်အတွင်း ရေငုပ်သင်္ဘောများ၏ ခြိမ်းခြောက်မှုကြောင့် အိန္ဒိယမှ တဖွဲဖွဲရောက်နေကျ ငမားစာများ တုံ့ဆိုင်းနေခဲ့ရသည်။ ကာလကတ္တားနှင့် ရန်ကုန်အကြား ပြေးဆွဲနေကြသော မီးသင်္ဘောများ ပုံမှန် မဝင်မထွက်နိုင်ကြသည့်အတွက် ပေးစာများသည်လည်း အပြုလိုက် အစည်းလိုက် ရောက်ချင်သလို ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

စာတစ်ထုပ်ထဲပါသည့်သတင်းအရ အာဂျွန်း၏ ထွက်ခွာအံ့ဆဲဆဲ အခြေအနေကိုလည်းကောင်း၊ မလေးယားကို ဆိုက်ရောက်ပြီဖြစ်ကြောင်းကိုလည်းကောင်း တစ်ပြိုင်နက် သိခဲ့ကြရသည်။ ဒေါ်လီကတော့ သည်အကျိုးအကြောင်းအပေါ် အလွန်ဝမ်းသာသွားခဲ့သည်။



“ဒင်နူး ဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆိုတာ အာဂျွန်း စုံစမ်းကောင်း စုံစမ်းနိုင်မယ် ထင်ပါရဲ့။ ဒင်နူးသတင်း တို့ နောက်ဆုံးကြားခဲ့ရတာပဲ ကြာလှပေါ့။”

“ဟုတ်ပါရဲ့။ ကျွန်မ စာရေး...”

မန်ဂျူးက သူ့ဖခင် စီစဉ်ပေးထားသော လိပ်စာကို လိပ်မူ၍ စာတစ်စောင် ပို့လိုက်သည်။ စင်ကာပူရှိ တပ်မတော် စစ်ဌာနချုပ်များမှတစ်ဆင့် လိပ်မူခံခြင်းဖြစ်သည်။ ရက်သတ္တပတ်ပေါင်း အတော်ကြာကြာ အဖြေမရဘဲ ကျော်လွန်လာခဲ့သည်။

“သိပ်ကြီးလည်း ပူမနေပါနဲ့။ ဒင်နူး နေကောင်းထိုင်သာရှိမယ်လို့ ကျွန်မ ပြောရဲပါတယ်။ တစ်ခုခုဖြစ်နေရင် ကျွန်မတို့ ကြားကြရမှာပေါ့။”

မန်ဂျူးက ဒေါ်လီကို နှစ်သိမ့်သည်။

“အင်းလေ၊ ညည်းပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါရဲ့။”

သည်လိုနှင့် တစ်လ ကြာခဲ့ပြန်သည်။ နောက်ထပ် တစ်လ။ သည်အခါမှာတော့ သားဖြစ်သူ ဒင်နူးတစ်ယောက် အသံတိတ်ချက်သားကောင်းနေခြင်းကို ကျိတ်မှိတ်လက်ခံရသလို ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သည်အခါမှာတော့ မန်ဂျူး၏ဝမ်းကြာတိုက်အတွင်း ရင်သွေးငယ်၏ တွန်းထိုးလှုပ်ခတ်မှုကို ခံစားရလေပြီ။ မိမိကျန်းမာရေးမှတစ်ပါး အခြားဆောင်ရွက်စရာ မီးနေကိစ္စမှန်သမျှ ဘာတစ်ခုမှ ပြည့်စုံခြင်းမရှိ။ မုတ်သုံရာသီ ချဉ်းကပ်လာခြင်းနှင့်အတူ နေ့ရက်တွေ ပူပြင်းလာသည်ဖြစ်ရာ ကိုယ်ဝန်ဆောင်လွယ်ထားရသည့် ကာယိက ဒုက္ခသည်လည်း ကြီးသည်ထက် ကြီးလာခဲ့ရသည်။ မကြာမတင်မှာပင် သူတို့မျှော်နေကြသည့် ဝါဆိုပွဲကြီး ရောက်လာခဲ့လေသည်။ ဒေါ်လီက အငှားကားတစ်စီး တစ်နေ့စာ ငှားရမ်းကာ မန်ဂျူးကို တင်ဆောင်လျက် တောနယ်ဘက်ကို ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ပဲခူးမြို့ လမ်းနှင့်လမ်းသော သစ်တောဖရိုယာထဲအတွင်း ကားရပ်စေကာ ဝါဆိုပွဲကြီးတွေ တစ်ပွဲကြီး ခူးခဲ့ကြသည်။ ရန်ကုန်မြို့ဘက် အပြန်ခရီးတွင် မတော့ မန်ဂျူးခမျာ ကားနောက်ခန်းတွင် အားအင်ယုတ်လျော့သည့် ဝေဒနာဖြင့် မူးနောက်နောက် ခံစားနေခဲ့ရသည်။

သည်ဖြစ်ရပ်အပြီးမှာတော့ မန်ဂျူးကို ဆရာဝန်က ခုတင်ပေါ်မှာ နေစေခဲ့သည်။ ဒေါ်လီကတော့ သမီးရွေးမအတွက် သူနာပြု ဖြစ်ရပြီ။ အစားအသောက်တွေ ချက်ပြုတ်ယူဆောင်လာရသည်။ အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်လဲလှယ်ပေးရသည်။ ဝင်းထဲ လှည့်ကြတော့လည်း ဒေါ်လီကပဲ ဦးဆောင်ရသည်။ သည်နောက်မှာတော့ မိန်းမိန်းမောမော ဝေဒနာဖြင့် ရက်တွေ ကုန်ခဲ့ရပြန်သည်။ မန်ဂျူးခမျာ ခုတင်ပေါ်မှာ အိပ်မွေ့ချခြင်းခံထားရသလို လဲလျောင်းလျက်ရှိ၏။ သူမသော့မှာတော့ ဖွင့်ထားသော်လည်း မဖတ်ရသေးသော စာအုပ်တစ်အုပ်ရှိသည်။ ကုန်လွန်သွားသော အချိန်မှာရှိများအတွင်း မိုးသံရေသံကို နားထောင်နေခြင်းမှတစ်ပါး အခြား ဘာကိုမှ မလုပ်နိုင်တော့။

မြင့်မြတ်သော ဝါလတွင်း ရောက်ခဲ့ပြီ။ ဒေါ်လီကတော့ မြန်မာဘာသာရော ပါဠိဘာသာပါ နားမလည်ရှာသော မန်ဂျူးကို ဗုဒ္ဓဝင်တစ်ခန်းခန်းကို တတ်နိုင်သမျှ ဘာသာပြန်ကာ

၁၀၄။ မူရင်းစာရေးသူ အမှတ်မှားခြင်းဖြစ်တန်ရာသည်။ ဝါဆိုလနှင့် တန်ခူးလ မှားယွင်းသည်။

ဖတ်ပြတတ်သည်။ တစ်ရက်မှာတော့ ဗုဒ္ဓဝင်မှ သားတော် ရာဟုလာကို ဘုရားရှင် မိန့်တော်မူခန်းကို ဖတ်ပြသည်။

‘ချစ်သား ရာဟုလာ၊ မဟာပထဝီမြေကဲ့သို့ စိတ်ကို ရင့်ကျက်ခြင်းရှိစေလော့၊ မဟာပထဝီမြေ၌ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ မသန့်ရှင်းခြင်း အညစ်အကြေးသည်လည်းကောင်း၊ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်၊ တံတွေး၊ ပြည်၊ သွေး စသော မစင်ဘင်ပုပ်တို့သည်လည်းကောင်း ကျရောက် စွန်းပေခြင်းသည် ဖြစ်၏။ မဟာပထဝီမြေကား ဤအရာတို့အတွက် ဒုက္ခဟူ၍လည်းကောင်း၊ ရွံရှာဖွယ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မနှစ်မြို့ဖွယ် ဟူ၍လည်းကောင်း သဘောမပိုက်သကဲ့သို့တည်း’

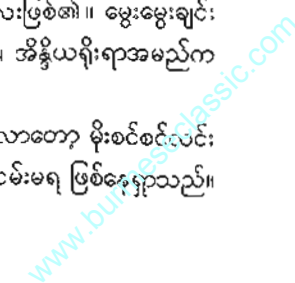
ဒေါ်လီက ကြီးစားပြီး ရှင်းပြသည့်အခါ မန်ဂျူးက ယောက္ခမဖြစ်သူကို ကြည့်နေတတ်သည်။ ဒေါ်လီ၏ တစ်ခါက ရှည်လျားသွယ်မောင်လှသော ဆံပင်များသည်ပင် ဆံဖြူပြီးပြောက်ထိုးနေခဲ့ပြီ။ တစ်ခါက လှပခဲ့သော မျက်နှာပြင်သည်လည်း ကျီးခြေ အရေးအကြောင်းတို့ဖြင့် ယုတ်ဖွဲ့လျက်ရှိ၏။ သူမ၏ နုမူခြင်းကို ဧရာ အမှတ်လက္ခဏာများက ဖုံးကွယ်ရန် လှည့်စားနေကြသည့်တိုင် သူမကို အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် မိန်းမအိုတစ်ယောက်အဖြစ် ယုံကြည်ဖို့ တော့ ခက်ပါ၏။

‘ချစ်သားရာဟုလာ၊ ရေကဲ့သို့ စိတ်ကို ကြည်လင်စေလော့။ ရေ၌ သန့်ရှင်းခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ မသန့်ရှင်းခြင်းသည်လည်းကောင်း ကျရောက်ညစ်ကျစေသည်ဖြစ်အံ့။ ရေသည် အညစ်အကြေးတို့အတွက် ဒုက္ခဟူ၍လည်းကောင်း၊ ရွံရှာဖွယ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မနှစ်မြို့ဖွယ်ဟူ၍လည်းကောင်း သဘောမပိုက်သကဲ့သို့တည်း။ မီးသည်လည်း ဤသဘောပင် ဆောင်၏။ မီးလျှံသည် သန့်ရှင်းခြင်း၊ မသန့်ရှင်းခြင်း စသော အရာအားလုံးကို လောင်ကျွမ်းစေသည်သာဖြစ်၏။’

ဒေါ်လီနှုတ်ခမ်းတွေက မလှုပ်နိုင်တော့သလိုဖြစ်လာခဲ့ကာ စကားလုံးတိုင်းသည်လည်း ဗလုံးဗထွေး ရှိလာခဲ့သည်။ မန်ဂျူးအဖို့ လူတစ်ယောက် နိုးကြား သတိရှိနေရာက အိပ်စက်သွားတတ်သည့်အဖြစ်ကို ယခင်က မသိခဲ့။

မန်ဂျူး ဆောင်လွယ်ထားသောကိုယ်ဝန် ရှစ်လတင်းတင်းပြည့်သည့်အခါမှာတော့ ဒေါ်လီက သားဖြစ်သူ နီးလ်ကို ခရီးယာယီ မထွက်စေတော့။ မန်ဂျူး မွေးဖွားချိန်မှာ အိမ်တွင် ရှိစေချင်၍ဖြစ်သည်။ မန်ဂျူးကို ပက်ကုဒ် ကားထဲရောက်အောင်တွဲကာ ဆေးရုံကို ပို့ပေးရသည်။ ဒေါ်လီနှင့် ကူမားရ်တို့ ယခင်က တက်ရောက်ကုသရာ အထူးခန်းကို မတတ်နိုင်ကြတော့သည့်ဖြစ်၍ မန်ဂျူးကို အထွေထွေသားဖွားဆောင်ကိုသာ တင်ရလေသည်။ နောက်တစ်ရက် ညနေတွင် မန်ဂျူး မီးဖွားသည်။ အသံကလေး စာစာ ကျန်းကျန်းမာမာ မိန်းကလေးဖြစ်၏။ မွေးမွေးချင်း မိခင်နို့ကို စိုရှာသည်။ သည်ကလေးကို နာမည် နှစ်မျိုးပေးခဲ့ကြသည်။ အိန္ဒိယရိုးရာအမည်က ‘ဂျူးယား’ဖြစ်၍၊ မြန်မာအမည်က ‘တင်မေ’ ဖြစ်သည်။

မီးဖွားပြီးစ ဝေဒနာကြောင့် မန်ဂျူး အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ နိုးလာတော့ မိုးစင်စင်လင်းပြီး ကလေးက ခုတင်ပေါ် ပြန်ရောက်နေကာ နို့ဆာသဖြင့် မိခင်ကို အငမ်းမရ ဖြစ်နေရှာသည်။



သမီးငယ်ကို နို့လှန်တိုက်ရင်းက ပြီးခဲ့သည့် ရက်တွေအတွင်း ဒေါ်လီ မတ်ပြခဲ့သော စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ်ကို သတိရနေမိသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းနှစ်ထောင်ငါးရာကျော်က ဗုဒ္ဓတရား တော်လာ စာပိုဒ်ဖြစ်သည်။

'ဇာတိသံ ွ သောကဖြစ်၏။ ရောသည့် သောကဖြစ်၏။ ရောဂါဘယသည် သောက ဖြစ်၏။ မရကသည် သောကဖြစ်၏။ နှလုံး မနှစ်မြို့ဖွယ်နှင့် ဆက်ဆံခြင်းသည် သောကဖြစ်၏။ နှလုံး နှစ်မြို့ဖွယ်နှင့် ကွေကွင်းရခြင်းသည် သောကဖြစ်၏။ မပြည့်ဝ သော အလိုဆန္ဒတိုင်းသည်လည်း သောကဖြစ်၏'

သည်စကားစုက သူမအပေါ် တစ်ချိန်လုံး စီးပိုးနေခဲ့လေသည်။ အခုတော့လည်း သူမ ၏ သမီးဦးကလေး ဘေးမှာရှိနေခဲ့ပြီ။ ကမ္ဘာလောကသည် တောက်ပလွန်းသည် မထင်ရ။ ကတိဖြင့် ပြည့်အင်သည် မထင်ရ။ ဆုလာဘ်တို့ကို ဖြူးနိုးတီးသည် မထင်ရ။ အပျော်နှင့် စိတ်ချမ်းသာမှုများကို ရက်ရောသည် မထင်ရ။ နားမလည်နိုင်လောက်အောင်ပင်။

* * *

စင်ကာပူသို့ရောက်ရှိကြပြီး ကနဦး ရက်သတ္တပတ်များအတွင်း ဝမ်းဝမ်းဂျက်တစ်ရပ် သည် တိုင်ယာဆားလ် အထူးဒေသစစ်စခန်းတွင် အခြေချကြရသည်။ သည်နေရာက အာဂျွန် ၏ သူငယ်ချင်း ကုမာရ ပြောခဲ့သော စစ်သားတစ်ယောက်က အထက်အရာရှိကို ပန်သီလီ သူ့ကိုယ်သူ သေကြောင်းကြံခဲ့သည်ဆိုသည့်နေရာပင်။ နယူးဒေလီမှာတော့ သည်စာပိုဒ်လေးက မဖြစ်နိုင်သော။ ယုတ္တိမရှိသော သဘောဆောင်နေခဲ့သည်။ ကလေးမိခင်က သားသမီးတွေကို ကယ်တင်ရန် ကားကြီးတစ်စီးလုံးကို ဆွဲမသည်ဆိုသည့် သတင်းမျိုးလို အလွန်အကျွတ်အမြဲအရ အဖြစ် သဘောထားကြသည်။ သူတို့ကိုယ်တိုင် အိန္ဒိယနိုင်ငံနှင့် ကမ္ဘာတိုက်တစ်ခြမ်း အဝေး သော စင်ကာပူကို ရောက်ကြသည့်အခါမှာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ ဆိုသည့်သဘောသည် မဟုတ်တာ သလို ဖြစ်ရပြန်ပါ၏။ အရာရာကို ပြောင်းပြန်လှန်လိုက်သကဲ့သို့ ရှိခဲ့သည်။ ထိုစစ်သားနှင့် ထိုအရာရှိ မည်သူမည်ဝါဆိုတာ မသိနိုင်ကြသလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဖွဲ့စည်းပုံအရ တယ်လီဂရပ် ဆိုတာ နားမလည်နိုင်ကြသလို ရှိခဲ့ကြသည်။ တပ်ရင်း၏ အကျွမ်းတဝင်ရှိသော ကော်မရှင်များကို ကျော်၍ စွန့်စားရသည့်အခါတိုင်း သူတို့ကိုယ်တိုင် ဖူးကွယ်ထားသော အိန္ဒိယများ လက်ပါး ပျောက်ဆုံးနေကြရသလို ရှိနေကြသည်။

ဝမ်းဝမ်းဂျက်တပ်ရင်း စင်ကာပူကို ရောက်လာချိန်တွင် ကုမာရသည်လည်း စင်ကာပူကို ပြန်ရောက်နေပြီ ဖြစ်၏။ တစ်နေ့လယ်တွင် ကုမာရက အာဂျွန်နှင့် ဟာဒီတို့ကို ရေကူးကန် အကြောင်းခံလျက် အထူးသီးသန့်ကလပ်တစ်ခုဆီ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ရေကူးကန်က ရေကူး များလွန်းလှသည်ဖြစ်ရာ အထူးသဖြင့် ဥရောပတိုက်သား တိုင်းဝေးပြည်ဝေးများနှင့် သူတို့၏ မိသားစုများ ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က အတော်ကလေး ပူလောင်လှသည်ဖြစ်၍ အေးမြသော ကန်က ကြည့်ဆွယ်လျက်ရှိလေ၏။ ကုမာရ၏ ဦးဆောင်မှုနောက်ကို တကောက်ကောက်ပါကြည့်ရာမှာ ကုမာရကဲ့သို့ပင် အာဂျွန်ရော ဟာဒီပါ ရေကူးကန်ထဲ ခုန်ချလိုက်ကြတော့သည်။ မိနစ်အနည်း

ငယ်အတွင်းမှာဖြစ်၏။ သူတို့ ရေထဲဆင်းမိချိန်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရေကူးကန်တစ်ခုလုံး လူသူ ကင်းမဲ့သွားကာ သူတို့ချည်း ကျန်နေသည်ကို သတိထားမိလိုက်ကြသည်။

ကုမာရတစ်ယောက်သာလျှင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် အံ့အားသင့်ရတာမျိုး မရှိသူဖြစ် သည်။ သူ့တပ်ရင်းက မလေးယားကို လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက်ကတည်းက ရောက်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ သူ့ကိုယ်တိုင်က ကိုလိုနီနိုင်ငံများအားလုံးကို ခရီးပေါက်ခဲ့သူဖြစ်၏။

"အေးကွား၊ သည်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ငါ မင်းတို့ကို သတိပေးခဲ့ဖို့တော့ ကောင်းသား" ကုမာရက ကျီစယ်သောအပြုံးဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

"မလေးယားမှာတော့ ဒါမျိုးက နေရာတကာမှာ ဖြစ်နေတာပါကွား။ မြို့ငယ်ကလေးတွေ မှာတောင် ကလပ်တွေရဲ့တံခါးမှာ 'အာရတိုက်သားများ ဝင်ခွင့်မပြု' လို့ ရေးထားတာချည်းပဲ။ စင်ကာပူမှာတော့ တို့ကို ရေကူးကန် သုံးခွင့်ပြုထားပါရဲ့။ သုံးပြုဆိုတာနဲ့ ထွက်သွားကြတာပဲဟေ့။ အခု သည်မှာက အသားအရောင် ခွဲခြားနိမ့်ချဆက်ဆံတဲ့စနစ် နည်းနည်းလေး လျှော့ထားတဲ့ သဘောပေါ့။ သည်မှာက ကုလားစစ်သားယူနစ်တွေ များလို့ပေါ့လေ။ မချစ်ပေမယ့် အောင်နမ်း နေရတာမျိုး ဆိုပါတော့။ ဒါမျိုးတွေ ကြုံရဖန်များတော့လည်း မင်းတို့လည်း ကျင့်သားရကြ ရောပေါ့ကွား။ စားသောက်ဆိုင်တွေ၊ ကလပ်တွေ၊ ပင်လယ်ကမ်းခြေတွေ၊ မီးရထားတွေ။ ဘယ် နေရာမှာမဆို သည်လိုချည်းပဲသာ မှတ်တော့"

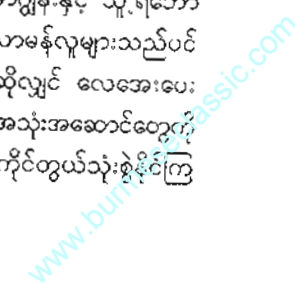
ကုမာရက ပြောရင်း ရယ်သည်။

"ကိုလိုနီနိုင်ငံအတွက် တို့က သေစရာရှိရင် သေကြရုံပေါ့ကွား။ ဒါပေမဲ့ ရေကူးကန် တော့ ငါတို့ သုံးခွင့်မရှိဘူး"

ကုမာရက မချီတင်ကဲ ခံစားမှုဖြင့် ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါသည်။ စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညီသည်။

သိပ်မကြာခင်မှာပင် တပ်ရင်းကို မြောက်ဘက်သို့ စေလွှတ်ခဲ့သည်။ မလေးယား တောနယ်ဒေသကို ကုလားစစ်ဇရာရှိများကပင် အောတချချ ရှိခဲ့ကြသည်။ သည်လို ကြွယ်ဝ ချမ်းသာမှု လှပသောလမ်းများ၊ သပ်ရပ်စွာ ပုံဖွဲ့ထားသော မြို့ငယ်များကို ယခင်က မမြင်ဖူး ခဲ့ကြ။ မကြာခဏဆိုသလို သူတို့တပ်များ နားသည့်အခါ ဒေသခံ နေထိုင်သူ ကုလားလူမျိုး တွေက အလည်အပတ် ဝင်ရောက်ကြရန် ဖိတ်မန္တက ပြုတတ်ကြသည်။ တောနယ်စီရင်စု ချွန်များ၊ ဆေးဆရာဝန်များ၊ စာရေးစာချီများ၊ ဈေးဆိုင်ပိုင်ရှင်များ စသော ဒေသခံတွေက များပေ အားဖြင့် အလုပ်အကိုင် ဟန်ကျပ်ကျဲရှိကြသော လူလတ်တန်းစားများဖြစ်သည်။

သို့သော် သူတို့၏ ပြည့်စုံကြွယ်ဝမှု နိမိတ်ပုံများကတော့ အာဂျွန်နှင့် သူ့ရဲဘော် များကို အံ့ဩလောက်စရာ ဖြစ်စေခဲ့သည်။ မလေးယားနိုင်ငံတွင် ရိုးရိုးသာမန်လူများသည်ပင် မော်တော်ကားများ၊ ရေခဲသေတ္တာများဖြင့် နေနိုင်ကြသည်။ အချို့များဆိုလျှင် လေအေးပေး စက်များ၊ တယ်လီဖုန်းများပင် ရှိကြသည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာတော့ သည်လို အသုံးအဆောင်တွေကို ဥရောပတိုက်သားများနှင့် ကုလားလူမျိုး သူဌေးကြီးများလောက်ကသာ ကိုင်တွယ်သုံးစွဲနိုင်ကြ သည်။



ကုလားအရာရှိများကိုယ်တိုင် မလေးယား ကျေးလက်တောရွာလမ်းများတစ်လျှောက် ကားနှင့်သွားကြသည့်အခါ ဆင်းရဲတွင်းက ရုန်းမထွက်နိုင်ကြသော လူဆင်းရဲတွေလောက်သာ တွေ့ကြရ၏။ ထိုသူအများစုမှာလည်း အိန္ဒိယနိုင်ငံသားဇာစ်မြစ် စိုက်ပျိုးရေးအလုပ်ကြမ်းသမား များသာဖြစ်သည်။ အစဉ်တကျ စီစီရီရီ စိုက်ပျိုးထားသည့် ရာဘာပင်များနှင့် နံချာစုတ်ပြတ် လှသော ကူလီတန်းလျားများအကြား ကွာဟမှုကို မြင်ရတော့လည်း အံ့ဩစရာ ဖြစ်ကြရသည်။ တစ်ခါတော့ ဟာဒီက နေပျော်စရာ မရှိလှသော လူဆင်းရဲတို့၏ ဘဝအဆင့်အတန်း ကွာခြားမှု ကို မှတ်ချက်ပြုခဲ့သည်တွင် အာဂျွန်းက မလေးယားမှာတော့ ချမ်းသာပြည့်စုံကြသော မြို့ကြီး များနှင့် နှိုင်းယှဉ်ခြင်းအားဖြင့် ဆင်းရဲတွင်းနက်ကြသူတွေကို အလွယ်တကူ ထင်သာမြင်သာ နိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ တကယ်တမ်း ပြောကြစတမ်းဆိုလျှင် အိန္ဒိယပြည်သူတို့၏ လူမှုဘဝများသည် လည်း ဆင်းရဲနံ့ချာလှကြောင်း၊ မြင်ဖန်များ၍ ပြယ်ရသည့်သဘောသာဖြစ်ကြောင်း ထောက်ပြ ခဲ့သည်။ သည်အတွေး များကြောင့် နှစ်ဦးစလုံး အရှက်တရားအားဖြင့် တွန့်ဆုတ်သွားကြရသည်။ သည်အဖြစ်ကို ပြန်ပြောင်းရှုမျှော်သည့်အခါ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ့်အခြေအနေကို ပထမဆုံးအကြိမ် ဆန်းစစ်မိရသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝကတည်းက စွဲမှတ်ခဲ့ရသော အိမ်ပစ်ရာပစ် သွားလာခြင်းကို စိတ်လက်မပါသကဲ့သို့လည်းကောင်း ခံစားကြရသည်။

အခြားသွေးလန်စရာတွေကလည်း စောင့်စားနေပြပါ၏။ အာဂျွန်းရော သူ့သူငယ်ချင်း များပါ စစ်ဝတ်စစ်စား ဝတ်မထားသည့်အခါ ကုလားလူမျိုး ကူလီများနှင့် လူချင်းမှားတာမျိုး လည်း မကြာခဏ ခံကြရသည်။ ဈေးထဲနာထဲ သွားသည့်အခါ ဈေးဆိုင်ပိုင်ရှင်တွေက ဘာမှ အရာမရောက်ကြသူတွေကို ဆက်ဆံသလို၊ ခပ်ပေါ့ပေါ့ ဆက်ဆံကြတာလည်း ရှိသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံ သူတို့ကို သနားစရာသတ္တဝါတွေလိုလို မြင်ကြတာကိုလည်း ခံကြရပါ၏။ အာဂျွန်းနဲ့အိုင် သူ၏ အုတူတူနိုင်သည့်ပုံကြောင့် ဈေးဆိုင်ပိုင်ရှင်တို့၏ ချိုးချိုးနှိမ်နှိမ် အခေါ်ခံခဲ့ရကာ စကား များခဲ့ရတာတွေရှိသည်။ နောက်တော့လည်း သည်လို ဖြစ်ပျက်ရတာတွေကို နောက်ကြောင်း လိုက်သည့်အခါ မလေးယားကို ခပ်စောစောပိုင်းကတည်းက အပို့ခံခဲ့ကြရသော ကုလား အလုပ်သမားများကို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းဆက်ဆံကြရာက ပါလာသည့်အလေ့က လာခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိခဲ့သည်။ မကြာခင်မှာ သူတို့တပ်ရင်းက တစ်ယောက်မဟုတ်တစ်ယောက် သည်လိုဖြစ်တာ မျိုး၊ နေထိထိုင်မသာ ဖြစ်ရလောက်အောင် ပက်ပင်းကြုံရတာမျိုး မရှိသလောက် ရှားလာခဲ့တာ တော့ ရှိသည်။ တစ်ညနေမှာ အာဂျွန်း၏ အကူရဲဘော် ကီရုန်းဆင်းက အာဂျွန်း၏ ရိပ်သာတစ် ခြောက်လုံးပြူးကို ဆီဖြင့် တိုက်ချွတ်သန့်စင်နေသည်။ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေရင်းက အာဂျွန်းကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

- “ဆပ်... ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်စကားလုံးတစ်လုံးရဲ့အဓိပ္ပာယ် မေးချင်လို့ပါခင်ဗျ”
- “မေးလေကွာ၊ ဘာစကားလုံးလဲ”
- “မာဆင်းနရီး” ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲလို့ပါ”
- “မာဆင်းနရီး ဟုတ်လား၊ မင်း သည်စကားလုံး ဘယ်ကကြားလာတာလဲ”

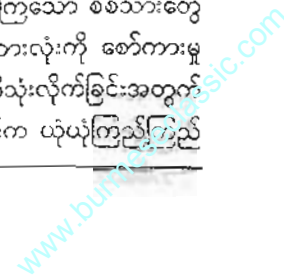
၁၀၆။ Mercenary ကြေးစား

ကီရုန်းဆင်းက ရှင်းပြသည်။ သိပ်မကြာသေးခင် သူတို့ တပ်ပြုကြည့်က သူတို့ စစ်ယာဉ်တန်းတစ်တန်းလုံး လမ်းဘေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးမှာ ရပ်နားခဲ့ကြသည်။ ထိုနေ့က က မလေးယားနိုင်ငံ အိုင်ပိုမြို့ကလေးအနီးတွင် ဖြစ်၏။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ ကုလား လူမျိုး ဒေသခံအချို့ ထိုင်နေကြသည်။ သူတို့က သူတို့ကိုယ်သူတို့ အိန္ဒိယလူမျိုး လွတ်လပ်ရေး အဖွဲ့ချုပ်မှ နိုင်ငံရေးအုပ်စုအဖွဲ့ဝင်များဖြစ်ကြောင်း ပြောပြကြသူအချို့နှင့် ဆုံခဲ့သည်ဆို၏။ သည်မှာတင် အတော်ကလေး အချေအတင်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအရပ်သား နိုင်ငံရေးအုပ်စုဝင် တွေက ဝမ်းဝမ်းဂျက်တပ်ရင်းရှိ စစ်သားများသည် တကယ်တော့ စစ်သားစစ်စစ်များမဟုတ် ကြောင်း၊ ငှားရမ်းထားသော လူသတ်ကောင်များဖြစ်ကြောင်း၊ တစ်နည်းအားဖြင့် မာဆင်းနရီးများ ဖြစ်ကြောင်း ပြောခဲ့ကြသည်ဟု ဆိုသည်။ စစ်ယာဉ်တန်းသာ ခရီးမဆက်ရလျှင် ရန်သူတစ်ဖွဲ့ ဖြစ်ရန် သေချာသလောက် ရှိခဲ့ကြောင်းလည်း ပါပါ၏။ သို့သော် သူတို့စစ်ကာလများအားဖြင့် ကားလမ်းပေါ် ရောက်ကြသည့်အခါမှာတော့ သူတို့အချင်းချင်း ငြင်းခုံကြပြီ။ ‘မာဆင်းနရီး’ လို့ သုံးတာ ဘာသဘောလဲ၊ အဓိပ္ပာယ်ကကော ဘာတဲ့လဲ။

အာဂျွန်း၏ ပင်ကိုစိတ်ဓာတ်ခံကတော့ ကီရုန်းဆင်းကို သည်စကား သည်မှာတင် ရပ်ရန် ဝေါက်လိုက်ချင်သည့်အပြင် ကိုယ်လုပ်လက်စအလုပ်ကို ဆက်လုပ်ရန် ပြောချင်စိတ်သာ ရှိပါ၏။ သို့သော် သူ့အကူရဲဘော်ကလေးခမျာ သူ မေးလိုက်သည့် မေးခွန်း၏အဖြေကို ငုံ့လင့် နေရာသည် မျက်နှာရိပ်သည် ထင်းထင်းကြီး မြင်သာသည်ဖြစ်၍ သူ့ဝေါက်ငမ်းကြိမ်းမောင်း ခြင်းသည်လည်း တပည့်ဖြစ်သူကို ဟန်တားရန် မဖြစ်နိုင်မှန်း သူသိလိုက်သည်။ မာဆင်းနရီး (ကြေးစား) ခေါ်ကြသည့်သဘောက သူတို့ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပေးရသည့် တာဝန်အတွက် အခကြေးငွေ ပေးချေရသော အယူစစ်သားသက်သက်မျှသာဖြစ်ကြောင်း ကီရုန်းဆင်းကို ခပ်လော လောကလေးတွေးကာ ပြောပြရသည်။ အကြောင်းယုတ္တိအားဖြင့်ဆိုလျှင် ခေတ်မီစစ်တပ်ယူငွေထဲက စစ်သားဟူသရွေ့သည်လည်း မာဆင်းနရီးများသာဖြစ်သည်။ လွန်လေးပြီးသော နှစ်ပေါင်း ရာချီ ကာလတွေတုန်းကတော့ ဘာသာရေးအတွက် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။ လူမျိုးရေးအတွက် တိုက် ခိုက်ခဲ့ကြသည်။ ကိုယ့်အရှင် ကိုယ့်သခင်အတွက် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ထိုထိုသော ခေတ်ကာလတွေ နှောင်းခဲ့လွန်ခဲ့ကြပြီ။ သည်ခေတ်များမှာတော့ စစ်ရေးသည် အလုပ်အကိုင် တစ်ရပ်၊ သက်မွေးမှုတစ်ရပ်၊ ဘဝ ဝမ်းကျောင်းမှုတစ်ရပ်သဘောသာ ရှိတော့သည်။ စစ်သားမှန် သမျှ ထိုဝန်ဆောင်မှုအတွက် လုပ်ခရကြခြင်းသာဖြစ်၍၊ ကြေးစားစစ်သား မဟုတ်။

သည်အဖြေကို ကီရုန်းဆင်း သဘောတွေ့သွားပုံရသည်။ နောက်ထပ် ဘာမေးခွန်းမှ မမေးတော့။ သို့သော် အာဂျွန်းကိုယ်တိုင်ကတော့ သူ့အကူရဲဘော်ကလေးကို ဖြေလိုက်ရသည့် အဖြေအတွက် စိတ်လက်ဝမ်းပါးဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ခေတ်ပြိုင် စစ်မှုထမ်းနေကြသော စစ်သားတွေ အားလုံး ကြေးစားတွေချည်းဆိုသည့်စကား မှန်သည်ဆိုလျှင် သည်စကားလုံးကို စော်ကားမှု အဖြစ် အဆိပ်စူး စူးသလို ဘာကြောင့် နာကျင်နေကြတာလဲ။ သည်လိုသုံးလိုက်ခြင်းအတွက် သူကကော ဘာကိစ္စ မခံချိမခံသာဖြစ်နေတာလဲ။ ဒါဖြင့် သူကိုယ်တိုင်က ယုံယုံကြည်ကြည်

၁၀၇။ Ipoh



ပြောပြခဲ့သလို စစ်မှုစစ်ရေးဆိုတာ အလုပ်အကိုင်တစ်ခု မဟုတ်ဘူးလား။ နက်နဲသလောက်၊ ပြောင်းလဲနိုင်သော လူ့စိတ်လိုက်မာန်ပါရှိမှုကို အသိခံယူချက်မပါဘဲ ချိုးနှိမ်ရန် ထိပါးခြင်းပေးလော့။

တစ်ညမှာတော့ အာဂျွန်းနှင့် ဟာဒီတို့ နှစ်ဦးသား ဘာရန်ဒီတစ်လုံးထောင်ကာ သည်အကြောင်းအရာနှင့်ပတ်သက်၍ ညဉ့်နက်သည်အထိ ဆွေးနွေးဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ဟာဒီကတော့ ကြေးစားအခေါ်ခံရခြင်းအတွက် ဘယ်လိုကြောင့် ရှက်စရာကောင်းသည်ဆိုတာ ရှင်းပြဖို့ခက်ကြောင်း ဝန်ခံသည်။ သူ့ထင်မြင်ချက်ကိုလည်း ထောက်ပြသည်။

“သည်လိုကွ၊ ကြေးစားတစ်ယောက်ရဲ့လက်တွေ့က တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ဦးနှောက်ကို စောင့်သိ နာခံတာပဲ။ သို့သော် သူ့ခန္ဓာကိုယ် အပိုင်းနှစ်ပိုင်းကတော့ တစ်ပိုင်းနဲ့တစ်ပိုင်း အချိတ်အဆက်မရှိဘူး။”

ဟာဒီက အာဂျွန်းကို ပြုံးပြရင်း စကားခဏနားသည်။
“တစ်နည်းပြောရရင်တော့ သူငယ်ချင်းရာ ကြေးစားဆိုတာ ဗူဒူး (အရူး) ပါပဲ”
အာဂျွန်းကတော့ ဟာဒီ၏ ရယ်ချင်ပတ်ချက်စကား သွင်းလာတာကို လက်မခံချင်။

“မင်းပြောပုံဆိုရင် ငါတို့လည်း ကြေးစားတွေလို မင်း ထင်တယ်ပေါ့”
ဟာဒီက ပခုံးတွန့်ပြသည်။

“အခုလိုကာလမှာတော့ စစ်သားတွေအားလုံး ကြေးစားချည်းပဲ။ ဒါဖြင့် စစ်သားတွေကို သည်သဘောမဟုတ်သလို ဘာကြောင့် အကာအကွယ်ပေးကြသလဲ။ ဒေလီမြို့မှာတုန်းက မင်းရောက်သွားခဲ့တဲ့ ကချေသည်မနဲ့ တို့နဲ့ နည်းနည်းတော့တူတယ်။ သူများတီးလုံးနဲ့ ကတယ်ကွာ။ ပိုက်ဆံယူတယ်ကွာ။ ဒါထက် သိပ်ကြီး မကွာလှဘူး။”

ဟာဒီက ရယ်ကာမောကာ သူ့အရက်ခွက်ကို လှန်ပစ်လိုက်သည်။

တစ်ခါတော့ အာဂျွန်းကိုယ်တိုင် သူ့ရင်တွင်းက အကျိတ်အခဲနှင့် ပတ်သက်၍ လက်ဖတင်နှင့်ကာနယ် ဘာခံလဲနဲ့ကို ချပြရန် အခွင့်အရေးရခဲ့သည်။ ကိရုန်းဆင် မြေပြင်မှာ သည် ရွာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ဒေသခံ နိုင်ငံရေးသမားတွေကိုယ်တိုင် ကြေးစားခေါ်ခံကြသလို အကြောင်း စီအိုကြီးကို ပြောပြသည်။ အခြားအဆင့် ရဲဘော်များအဖို့ ဒေသခံ အရပ်ကွက်ကလားလူမျိုးများနှင့် ထိတွေ့ခြင်းကို နီးနီးကပ်ကပ် ကြီးကြပ်ရမှာဖြစ်ကြောင်း အကြံပေးခဲ့သည်။ လက်ဖတင်နှင့်ကာနယ် ဘာခံလဲနဲ့ကတော့ အာဂျွန်းပြောသမျှ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညီတံ့ရင် စကားဆုံးသည်အထိ စိတ်ရှည်ရှည် နားထောင်နေခဲ့သည်။

“မှန်တယ်၊ မင်းပြောတာအမှန်ပဲ ရွှင်း။ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမှာပေါ့”

သို့သော် အာဂျွန်းရင်ထဲ လင်းမသွားခဲ့။ စကားပိုင်းက ခွာလာခဲ့သည့်တိုင် နဂိုခံစားမှု ထက်ပင် စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်နေရပြန်လေသည်။ ကြေးစားအခေါ်ခံရခြင်းအပေါ် သူ ဘယ်လိုကြောင့် ဒေါသဖြစ်ရသည်ဆိုခြင်းကို လက်ဖတင်နှင့်ကာနယ်ကိုယ်တိုင် နားမလည်ရှာပါလားဆိုသည့် ခံစားမှု 'ခ'နေခဲ့သည်။ လက်ဖတင်နှင့်ကာနယ်၏ လေသံထဲမှာ အာဂျွန်းလို ဉာဏ်ကြံ သူတစ်ယောက်က ဘာမဟုတ်သည့်ကိစ္စကို စိတ်ကယောက်ကယက် ဖြစ်နေရသလား ဆိုသည်

အံ့ဩရိပ် ပါနေတာကိုလည်း သူ မကျေမနပ်ချင်။ အာဂျွန်းကတော့ ဘာမှလဲမသိ၊ ဘာကိုမှလဲ လိုလိုလားလား လက်ခံချင်စိတ်မရှိ ဆိုသည့်အဓိပ္ပာယ်မျိုး၊ လက်ဖတင်နှင့်ကာနယ်ကြီးကိုယ်တိုင် တစ်စုံတစ်ရာ သိနေသည်သဘော ဆောင်နေခဲ့သည်။ အာဂျွန်းကတော့ သည်ကိစ္စ ကောလောလတ်လတ် မောက်ခွဲပစ်လိုက်လျှင် ကောင်းလေမလား စဉ်းစားမိသည်အထိ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေရပါ၏။

သည်အတွေ့အကြုံတွေက သိပ်ကို မနစ်မြို့စရာကောင်းလှသည်။ မသတိရော့ စိတ်ခံစားမှုကို ဆွပေးရာရောက်သည်။ အာဂျွန်းနှင့် အခြားအရာရှိများမှာလည်း သည်စကားတွေ ပြောဖို့ ရံဖန်ရံခါမျှသာ အားထုတ်ဖြစ်ကြသည်။ ဆိုကြပါစို့၊ သူတို့ကိုယ်တိုင်က အခွင့်ထူးခံတွေ ဖြစ်နေကြသည်။ လူ့ရေပေါ်ဆီတွေ ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့ ကိုယ်တိုင်က ဆင်းတောင့်ဆင်းရဲ အခြေစိုက်ရဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ တည်မတွက်ခဲ့ကြ။ သို့သော် သူတို့တစ်တွေ မွေးဖွားကြီးပြင်းရာ မိခင်နိုင်ငံ အိန္ဒိယပြည်ကြီး ဆင်းရဲတွင်းထဲ တွင်းဆုံးကျတော့မည်အဖြစ်ကို တစ်လျှောက်လုံး သိထားခဲ့ကြသည်။ မျက်စိဖွင့်ပေးလိုက်သလို သူတို့လည်း ဆင်းရဲကြမည်အဖြစ်ကို တွေ့ခဲ့ကြသည်။ သူတို့ ကိုယ်တိုင်အတွက် ကိန်းကြီးခန့်ကြီးနိုင်လှသော ညစ်ပေပေ ကန့်လန့်ကာတစ်ချပ်ဖြင့် အကာအကွယ်ပြုထားသော်လည်း သူတို့ပျက်မှောက်မှာ ဖြစ်ပျက်နေသမျှ ထင်းထင်းကြီး မြင်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့ကိုယ်တိုင် မငတ်မွတ်မှု ကြံသော်လည်း မိခင်တိုင်းပြည်၏ ယိုယွင်းလာသော အခြေအနေများအားဖြင့် သူတို့သည်လည်း ဆုတ်ယုတ်နိမ့်ပါးဖို့သာ ရှိသည်။ တကယ်တော့ သူတို့ခံစားနေရသော ချမ်းသာသုခသည် လှည့်ဖြားမှုသာဖြစ်၏။ သူတို့မွေးဇာတိ တိုင်းပြည်၏ စဉ်းစားရှည်ပင် မရနိုင်လောက်သော အလွန်အကျွံ ဆင်းရဲခွဲတေမှုထဲမှာ သူတို့လည်း ပျော်ဝင်သွားကြဖို့သာရှိသည်။

ထူးဆန်းသည်အချက်မှာ သည်ခံစားမှုက အာဂျွန်းတွင်းသာမက သည်အတွေ့အကြုံ များအားဖြင့် သက်ရောက်မှုကြီးလှသော ဒုတိယနှင့် တတိယစစ်သား မျိုးဆက်များအပေါ်မှာပါ ထင်ဟပ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါပေမဲ့ကွာ၊ မင်းအဘိုးရော အဖေရော သည်နေရာမှာ အမှုထမ်းခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား။ သူတို့လည်း အင်္ဂလိပ်ကိုလိုနီနိုင်ငံအဖြစ် သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ သည်လိုနေရာမှာ အမှုထမ်းခဲ့ ကြသူတွေပဲ။ တချို့ကိစ္စတွေကို တို့တွေ့ခဲ့ကြသလို တွေ့ကြမှာပဲ။ သူတို့ကကော ဒါတွေ ပြောမပြကြဘူးလား။”

“တို့မြင်သလိုတော့ မမြင်ခဲ့ကြဘူးပေါ့ကွာ။ ပညာမှ မတတ်ရှာကြဘဲကွား၊ ဘို့သာ အိန္ဒိယပြည်ရဲ့ ပထမဆုံးသော ပညာတတ်မျိုးဆက်ဆိုတာလည်း မင်း သတိရဉ့်မှပေါ့။”

“ထားပါတော့...၊ သူတို့မှာ နားတွေ မျက်စိတွေ ပါကြတာပဲ။ တစ်ခါတလေတော့ ဒေသခံတွေနဲ့ စကားစမြည် ပြောတာတွေ ရှိခဲ့မှာပေါ့။”

ဟာဒီက ပခုံးတွန့်သည်။

“မှန်တာပြောရရင် သူတို့က ဒါတွေ စိတ်ထဲရှိကြတာမဟုတ်ဘူး။ ခေါင်းထဲလည်း ထည့်ကြတာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့အတွက် တကယ်နေရာစစ်ဟာ သူတို့ရွာပဲ။”

“ဘယ်လိုများ ဆိုင်လို့ပါလိမ့်”

နောက်ပိုင်း ဗျက်သတ္တပတ်များမှာတော့ အာဖျန်း မကြာခဏတွေးမိတာရှိသည်။ သူနှင့် သူ့အပေါင်းအသင်းများအဖို့ အလွန်ထူထပ်ကြီးမားသော အတွင်းစိတ်သန္တာန်၏ အဖိုးအခကို ပေးဆပ်ရန် တစ်ခုတည်းကိုသာ ကွက်၍ ရွေးချယ်သကဲ့သို့ ရှိခဲ့ကြပြီဆိုသည့်အချက်ပင်။

တောင်တန်းပေါ်မှာ နိစ္စဓူဝ အချိန်တွေ ကုန်လွန်ခဲ့ရသော ဒင်နူးအဖို့ သူ ရိုက်ကူးထားသည့် ဓာတ်ပုံအပြောင်းအလဲကို စံစားနေရသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေက မြင်ကွင်း၏ အသားမကျသော မျဉ်းများနှင့်လိုက်ဖက်အောင် ကြည့်တတ်နေပြီ။ သူ့စန္ဒာကိုယ်က အချိန်၏ နရီစည်းချက်များနှင့် အဆင်ပြေအောင် နေတတ်ခဲ့ပြီ။ ခပ်စောစောကာလတွေတုန်းက သူ့ရိုက်ကူးဖြစ်ခဲ့သော ချန်ဒိစ်နတ်ကွန်းဆောင်ပုံတွေဆိုလျှင် မပြေပြစ်တာ များသည်။ ရိုက်ချင်တိုင်း ရိုက်ကူးခဲ့သဖြင့် ပုံတွေ ထုတ်ကုန်နေကြသည်။ ဓာတ်ပုံမြင်ကွင်းတွေကလည်း အများအားဖြင့် ရှုခင်းရှုကွက်တွေသာ များခဲ့ပါ၏။ တောကို ရိုက်သည်။ တောင်ကို ရိုက်သည်။ နတ်ကွန်းအပြိုအပျက်တွေကို ရိုက်သည်။ အပြန်အကျယ်ကျယ် အလျားလိုက်တည်ရှိနေသော အဝေးပင်လယ်ပြင်နှင့်ယှဉ်ဖက်လျက် အားပြိုင်နေကြသည့် မိုးတိုးမတ်တတ် ထောင်လိုက် တောစိုးသစ်ပင်များကို ရိုက်သည်။ သူ့မြင်သမျှ တည်နေရာတိုင်း သည်လို အခင်းအကျင်းတွေသာ များခဲ့သည်။ သူ့ဓာတ်ပုံတွေထဲမှာ သည်အကြောင်းအရာတွေအားလုံး မပါပါအောင် ဇွတ်ရော အဓမ္မပါ ရိုက်သွင်းမိခဲ့သည်ချည်း။ သို့သော် တောင်တန်းပေါ်မှာ အနေကလေးကြွလာတော့ နောက်ခံကားက အကြောင်းကို ဖြစ်လာသည်။ တစ်မျှော်တစ်ခေါ် အပြန်ကျယ်လှသော သဘာဝရှုခင်းကြီးတွင် ချန်ဒိစ်နတ်ကွန်းများတည်ရာ သစ်တောကြီး ဝန်းရံထားသည့် တောတွင်းလဟာပြင်ကျယ်၏ ကျုံ့ခြင်းချဲခြင်း အလှရသ နှစ်မျိုးစလုံး ပါဝင်နေခဲ့သည်။ ချန်ဒိစ်နတ်ကွန်းတွေများ အပါအဝင် သဘာဝဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံး သေးငယ်သွားကာ ပို၍အမြင်ရိုးလာသည်ဆိုသော်လည်း အချိန်၏ သဘောတရားနှင့်အတူ အလှပယ်ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ မကြာမတင်မှာတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် တောင်ကိုလည်းကောင်း တောကိုလည်းကောင်း ပင်လယ်ကိုလည်းကောင်း မမြင်နိုင်တော့ပြီ။ ချန်ဒိစ်နတ်ကွန်းများဆီ နီးကပ်သည်ထက် နီးကပ်စွာ ရွေ့လျား ချဉ်းကပ်မိခဲ့လေသည်။ ဂဝံကျောက်သားများ၏ ထူကြမ်းကြမ်းအသားနှင့် မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး ရေညှိပုံနေသော ပုံစံနောက် တကောက်ကောက်လိုက် နေခဲ့ပြီ။ ကျောက်တုံးတွေကြား ထွားထွားဝေဝေ တွယ်ကပ်နေကြသည့် မှိုပွင့်ကြီးတွေကို ဓာတ်ပုံ ရိုက်ရန် လုံးပန်းနေဖြစ်ခဲ့ပြီ။

သူ့အလုပ်၏ နရီစည်းချက်အပြောင်းမှာ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းချုပ်၍ပင် မရနိုင်အောင် ရှိခဲ့၏။ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံရိုက်ယူဖို့ မရိုက်မီ နာရီပေါင်းများစွာ အချိန်ယူသည်။ ကင်မရာနှင့် ဓာတ်ပုံ ရိုက်ယူမည့် အရိုက်ခံ ခုပ်ဝတ္ထု (subject) အကြား ကူးကာလူးကာ တိုးကာဆုတ်ကာ ရှိနေတတ်သည်။ မှန်ဘီလူးကို ပိတ်၍ တိုးကာတိုးကာ ငဲ့ရင်း တစ်ကြိမ်ရိုက်ရန် အနည်းဆုံး မိနစ် သုံးဆယ်လောက်ကြာသည့် ‘အပါချာ’ ချိန်ညှိချက်ကို စမ်းသပ်နေသည်လည်း ရှိ၏။ ချန်

နတ်ကွန်းဆောင် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် နေပူစာလှုံတတ်ကြသော အိမ်မြောင်တကာတို့၏ သရိုးသရီ မျက်လုံးများ အသွင်ဆောင်လျက် သူ့ပုံရိုက်ကိရိယာတို့ကို သုံးနေတတ်သည်။ နေ့စဉ်လိုလိုပင် အချိန်နှင့်အမျှ တောကြီးတစ်ခွင် မြိုင်ကြီးတစ်လျှောက် နားလည်နိုင်ရန် ခက်လှသည့် အုတ်အာသရဲ တောသံတောင်သံ ကျေးသံငှက်သံတို့ ရုန်းရုန်းရင်းရင်း ရှိနေတတ်သည်။ ငှက်ကျေးသာရကာ တွေက အုပ်ကြီးသင်းကြီး ဖွဲ့ကြလျက် ဝေးနီးဝန်းကျင် တောစိုးသစ်ပင်ကြီးများပေါ်မှ အော်ကြီး ကျယ်လောင်၊ သံယောင်စူးစူး၊ ကျူးကျူးညံ့စာ၊ သံဝါမောင်းမောင်း၊ ထောင်းထောင်းထအောင် အော်မြည်ကြရာက ကောင်းကင်ဝေဟင်ခရီး ဒီးလွှားဒီးလွှား ဒလက်ကျွေးထိ ကပြန်သောင်းသောင်း ညံ့အောင် တက်ကြလေ၏။ ကောင်းကင်မှာ ဝဲလှည့်ကြပြီးသည့်နောက် နဂိုမူလ ရုတ်ခနဲ ပျံ့ခဲ့ရာ သစ်ပင်သစ်ကိုင်းများဆီအရောက် တစ်ဖန် နားကြကုန်သည်။ ဒင်နူးမှာတော့ သည်လို တောကြီး ညံ့အောင် ရုတ်ရုတ်သံသံရှိနေရခြင်းသည်ပင်လျှင် အယ်လီဆန် ရောက်လာတတ်ခြင်းကဲ့သို့ ဖြစ်ရပါ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ သစ်တောနယ်ပေါ်က ထရပ်ကားတစ်စီးစီး၏ ကားအိတ်ဇောပေါက်သံ မျိုး၊ မဆေးလှသော တစ်နေရာက လေယာဉ်ကွင်းကလေးမှာ လေယာဉ်တစ်စင်းစင်း ဆင်းသက်သည့် အသံမျိုးကဲ့သို့သော အသံဗလံတွေကို နားရောက်ရသည်လည်း ရှိသည်။ ဤသို့အားဖြင့် တောသံ တောင်သံ မြိုင်သံ ဂနိုင်သံများနှင့် ဆန်းကြယ်လှစွာ တစ်စတစ်စ ယှဉ်ပါးလာသည့် အာရုံတွေ ရလာခဲ့သည်။ အနီးဝန်းကျင်က သစ်ပင်တွေ အသက်ဝင် ယိမ်းကြခါကြပြီဆိုလျှင် လုပ်လက်စ ရိုက်လက်စအလုပ်မှ ဖွဲ့ထွက်ကာ ဒေတီနာ မော်တော်ကားသံ ကြားရလေမလား နားရောက်မိတတ် တာလည်း ရှိပါ၏။ သည်လိုဆိုတော့လည်း ချောင်းကူးရေတိမ်ကို ဆီးမြိုင်ရသော ကွက်လပ် တလင်းရှိရာဘက်ဆီသို့ မကြာခဏဆိုသလို ကိုယ်တိုင်ပြေးဆင်းကာ ကြည့်ရမိ။ စိတ်ပျက်ရတာ တွေ များလာလေ စိတ်မရှည်နိုင်မှုတွေ ပွားလေလေ။ အယ်လီဆန်ဆိုပါတော့ သူနှင့် ကတောက် ကဆ ဖြစ်ခဲ့ရတာကို ထောက်ဆဖို့ ကောင်းသည်ဟု ဒင်နူးထင်သည်။ နောက်တစ်ကြိမ် သည်လို ကားမောင်းလာတာမျိုး ရိုလာတာမျိုးကတော့ ပြောင်ကျကျ မိုက်မဲမှုဟု ဆိုရမည်။ ဒင်နူးနှင့် အယ်လီဆန်တို့ ညဘက် ညစာစားချိန်မှာ မတွေ့မဖြစ် တွေ့နေကြရသည့်ကြားက ဘယ်လို ကြောင့်များ သည်ကို ရောက်ရောက်နေရတာပါလိမ့်။

တစ်ရက်မှာတော့ အယ်လီဆန်၏ ဒေတီနာကားကလေး ရောက်လာခဲ့ပြန်သည်။ ချောင်းကလေး၏ တစ်ဖက်ဆီမှာ ကားမီးရောင် နီနီကလေးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။ ကားကလေးကို သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် ရပ်ထားခြင်းဖြစ်ရာ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေ မြင်ကွင်းရှေ့မှာ ခံနေသဖြင့် ထင်းထင်းပပ မြင်ရခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ ဝိုးဝါးရောထွေး မြင်ရခြင်း သာဖြစ်သည်။ မယုနိုင်စရာပင်။ ဒင်နူး တစ်ခါထပ်ကြည့်လိုက်တော့ အယ်လီဆန်ကို တွေ့လိုက် ရပြီ။ အယ်လီဆန်က နက်ပြာရင့်ရင့် ချည်သင်တိုင်းရည်ကို ဝတ်ဆင်ထားကာ ခါးမှာ ခါးပတ် ပြားကြီးတစ်ချောင်း ပတ်ထားသည်။ သူမက ချောင်းကူးရေတိမ်ဘက်ကို သွားနေခြင်း မဟုတ်ဘဲ သူ့ကိုယ်တိုင် မနက်တိုင်း ရေထဲကို ခြေတွဲလောင်းချထိုင်နေကျ ကျောက်ဖျာရှိရာ ရေဖုန်ဘက် ကို လျှောက်သွားနေခြင်းဖြစ်၏။ သည်ကျောက်ဖျာမှာထိုင်ရင်း သူမ ဘာတွေလုပ်တော့မည် ဆိုတာကို အတွေ့အကြုံအရ သူသိထားပြီးသား။ သူမ၏ ခြေထောက်တွေကို လှဲမည်။ ပြီးတော့

ရေထဲကို ခြေထောက်တွေ ဆတ်ခနဲ နှစ်လိုက်မည်။ မကြာခဏဆိုသလို တစ်ယောက်တည်း ရောက်လာတတ်သော သည်နေရာကလေးမှာ သူမ သည်လိုလုပ်နေကျ မဟုတ်လား။

သည်တစ်ခါမှာလည်း သူမ၏ခြေထောက်တွေကို ရေထဲနှစ်ထားခဲ့သည်။ လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် သင်တိုင်းအနားစကို တဆိတ်ဆွေရွှံ ရှိနေခဲ့သည်။ ချောင်းရေစီးက သူမ၏ခြေကျင်းဝတ်ကို တသွင်သွင် တိုးဖြတ်လျက်ရှိ၏။ နောက်တော့ သင်တိုင်းစကို မ၊ရင်း ခူးဆစ် မြုပ်သည်အထိ လျှောဆင်းသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူမ၏ ပေါင်တံသွယ်သွယ် ပေါ်သည်အထိ သင်တိုင်းစကို မ၊ရင်းက ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆင်းလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း အံ့သြမိရပါ၏။ သည်မြင်ကွင်းကို သူ့ပကတိမျက်စိဖြင့် ဝိုးဝိုးဝါးဝါး မြင်နေရခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ ကင်မရာမှန်ဘီလူးပေါက်ကတစ်ဆင့် ထွင်းဖောက် မြင်နေရခြင်းဖြစ်လေရာ မြင်ရသမျှသည်ပင် ဝန်းကျင်တောတောင်ရှုခင်းများနှင့် စည်းခြားလျက် ရင်သပ်ရှုမောလောက်ဖွယ် ကြည့်လင်ပြတ်သားနေပေသည်။ ကောက်ကြောင်းတွေက သန့်စင်ခြင်း၊ ကြည့်လင်ခြင်း၊ လှပခြင်းများအားဖြင့် ထင်းထင်းကွင်းကွင် ရှိလှပါ၏။ သူမ၏ပေါင်တံ အဟိုက် အကွေးက သူ့ကင်မရာမှန်ဘီလူး ကြည့်ပေါက်ထဲမှာ ထောင့်ဖြတ်စောင်းစောင်း ထင်ဟပ်လျက်ရှိရာ သိမ်မွေ့လှသော သဘောသည် ရှင်းရှင်းကြို ရှိလေသည်။

မြောက်ခနဲ မြည်သံကြောင့် အယ်လီဆန်က အလန်တကြား မော့ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သင်တိုင်းစ အနားဝန်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်ချောင်းကလေးများ ပြေလျော့သွားကြသည်ဖြစ်၍၊ သင်တိုင်းသည်လည်း ချောင်းရေထဲသို့ အပုံလိုက် လျှောကျသွားလေသည်။ သူမပတ်လည်မှာ ရေပလုံစီကလေးတွေ ထကြလျက်။ ရေစီးထဲမှာ ဝဲလှည့်လျက်။

“ဒင်နူးလားဟင်”

အယ်လီဆန်က ကြောက်လန့်တကြား လှမ်းခေါ်သည်။

လောလောဆယ် သူ့မှာ သည်အခွင့်အရေးလေးသာရှိမှန်း သိလိုက်ပြီ။ ကိုယ်တိုင်က သည်မြင်ကွင်းကို ဖယ်ရှုပ်ဖို့ မစွမ်းသာနိုင်ဘဲ ရှိခဲ့သည်။ ကွက်လပ်ဆီက ခွာလာခဲ့သည်။ လူသွားလမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ့ရှေ့မှာ ကင်မရာကို မလှုပ်မရွေ့အောင် ကိုင်ထားရင်း အိပ်ပျော်လျက် လမ်းလျှောက်သူပမာ ဖြည်းဖြည်းနှေးနှေး လျှောက်နေခြင်းဖြစ်၏။

“ဒင်နူး...ဒင်နူးလား”

ဒင်နူးက ခေါ်သံကို ဖြေဖို့မကြိုးစားဘဲ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေ ရှင်းသည့်နေရာအထိ သူ့ရှေ့ခြေတစ်လှမ်းစာချင်း အာရုံထားလျက် ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ အယ်လီဆန်က သူမရှိနေသည့် ရေကန်တစ်ဖက်စွန်းဆီမှ သူ့မျက်လုံးတွေကို လိုက်ရှာရင်း တစ်စုံတစ်ရာ နှုတ်ဆက်တော့မည့်ဆဲဆဲ စကားလုံးတွေကို ပြန်မျှီချလိုက်ရတော့သည်။

ဒင်နူး ဆက်လျှောက်လာသည်။ ကင်မရာကို မြက်ခင်းပေါ် ချထားလိုက်သည်။ သူ့ထိုင်နေသည့် ကျောက်ဖျားစွန်းရှိရာကို တိုက်ရိုက်ဖြတ်လျှောက်နိုင်သည့် ရေကန် သဲကမ်းပါး သို့တည့်တည့်ကြီး လျှောက်လာခဲ့သည်။ ခူးခေါင်းမြုပ်လောက်သော ချောင်းရေထဲမှာ ခက်ခက်ခဲခဲ တိုးဖြတ်လာခဲ့၏။ ရေက တဖြည်းဖြည်း နက်သည်ထက် နက်လာသည်ဖြစ်ရာ ခူးလောက်မှာ

ပေါင်လယ်၊ ပေါင်လယ်မှ တင်ပါး၊ တင်ပါးမှ ခါးအထိ နှစ်နေလေပြီ။ ရေစီးက သူဝတ်ထားသည့် အဝတ်အစားတွေကို ဆွဲထားသည့်နယ်ရှိ၏။ စီးထားသော ဖျင်ဖိနပ်ပါးပါးထဲမှာတော့ သဲနှင့် ကျောက်ဖြိုးစကလေးတွေ ပြည့်လျက်။ ရေထဲကို တိုးဖြတ်နေသည့် သူ့ခြေလှမ်းတွေကို နှေးသွားအောင် လျှောလိုက်ချိန်မှာတော့ ရေစီးကြောင်းထဲမှာ ဂယက်ထနေသော အယ်လီဆန်၏ တွဲလောင်းချ ခြေထောက်တွေကို မြင်လိုက်ရပြီ။ သူ့မျက်လုံးတွေက လက်လက်ထနေသော စီးဆင်းမှုအလျင်ဆီက မခွာနိုင်ဘဲ ရှိရပါ၏။ သူ့လက်တွေက သူမ၏ ခြေထောက်များနှင့် ထိတွေ့လိုက်ရသည့်အခါ သူ့အဆုတ်တွေထဲက အရှူအရှိုက် လှိုက်လှိုက်မောမော ရင်ဖိုသွားခဲ့ရသည်။ ရေစီးကြောင်းကြောင့်ပင် သည်မတိုင်ခင်က သူ့လက်တွေကို နောင်ဖွဲ့တုပ်ချည်ထားခဲ့သော ကြောက်ရွံ့မှုနှင့် တုံ့ဆိုင်းမှု အတားအဆီးတွေကို မျောပါသွားစေခဲ့သည်။ သူ့လက်ချောင်းကလေးတွေက သူမ၏ခြေကျင်းဝတ် အဟိုက်အကွေးဆီမှ ညှိသက်လှသော ညှိသကျည်းရိုးအနားတစ်လျှောက် တရွရွ တက်လာခဲ့သည်။ သည်နောက်မှာတော့ ဆန်ထုတ်လိုက်ပြီး သူမခါးကျဉ်ကျဉ်ကလေးကို တွယ်ဖက်ထားလိုက်လေသည်။

“အယ်လီဆန်”

အယ်လီဆန်က ကျောက်ခုံပေါ်က လျှောဆင်းလိုက်ပြီး လည်ပင်းလောက်အထိ မြုပ်သော ရေကန်ထဲမှာ ဒင်နူးနှင့်ယှဉ်လျက် ရပ်လိုက်သည်။ ဒင်နူး၏လက်တွေကို ဆွဲကာ သူ့ဖြတ်လာခဲ့သည့် ချောင်း၏ တစ်ဖက်ကမ်းပါးဆီသို့ ရေကန်ကိုဖြတ်ရင်း ခေါ်လာခဲ့သည်။ ရေထဲက ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့ကြသည့်အတွက် နှစ်ယောက်သား ရေစိုနှစ်နှစ်၊ ချန်ဒိန်နတ်ကွန်း အပြိုအပျက်များဘက်ကိုသွားရာ လမ်းကြောင်းကလေးအတိုင်း တက်လာခဲ့ကြသည်။ တောတွင်းတလင်းကျယ်ကို ကျော်လာခဲ့ကြကာ ရေညိုထူထူ အမွှေးထနေသည့် ဂဝံကျောက်သားထုပေါ်က ကျောက်ကြမ်းခင်းပေါ် ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ သည်နောက်မှာတော့ အယ်လီဆန်က ဒင်နူး၏ လက်တွေကို ဆွဲယူလိုက်ရင်း ဒင်နူးကို ကျလဲစေခဲ့တော့သည်။

* * *

ဝမ်းဝမ်းဂျက်တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး ဆွန်ဂိုင်းပါတာနီကို ရောက်လာခဲ့ချိန်ထိ အာဂျင်တိုင်း ရော အခြားသူများပါ ဘာကို မျှော်မှန်းရမှန်းမသိကြဘဲ ရှိခဲ့သည်။ အိုင်ပို^{၁၉၀၉} မြို့ကလေးထဲမှ သူတို့တစ်တပ်လုံး မထွက်ခွာခင်ကလေးအထိ သူတို့ကိုယ်တိုင် ကြိုကောင်းကြိုရမည့် အခက်အခဲ ပြဿနာများနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာမှရေရောရာမရှိ။ လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်သော ရှင်းလင်းမှုမှာ ကြားချက်များသည်လည်း ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဆန်းနေခဲ့သည်။ လအနည်းငယ်မတိုင်မီက တပ်တွင်းပုန်ကန်မှုကလေးတစ်ခုနှင့် သိသိကလေး လွဲခဲ့ရသည့်အကြောင်းကိုလည်း သူတို့ သိထားခဲ့ကြသည်။ သို့သော်လည်း အခြေစိုက်စခန်းတစ်ခုလုံးတွင် ပိတ်ဖုံးနေခဲ့သော ရတနာ မအေးလောက်ဖွယ်သော သောက မြူထူးကြီးအတွက် သူတို့အားလုံး ပြင်ဆင်ထားနိုင်သေ သဲ ရှိခဲ့ကြသည်။

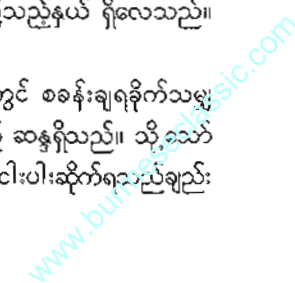
ဆွန်ဂိုင်းပါတာနီ အခြေစိုက်စခန်းရှိ တပ်ဖွဲ့ဝင်များအားလုံး ပထမ ဘဟာဝါလ်ပူရ တပ်ရင်းကြီး^{၁၁၀၀} အောက်တွင် ရှိကြရသည်။ တပ်ရင်းကြီးအတွင်း၌ တပ်ရင်းအရာရှိများနှင့် သူတို့၏အင်္ဂလိပ်စီအိုကြား များလှစွာသော ပဋိပက္ခများ ကြုံနေရသည်။ စီအိုက တပ်ရင်းကို ကုလားလူမျိုး အရာရှိများအပေါ်ထားသည့် ခပ်နိမ်နိမ်သဘောထားများနှင့်ပတ်သက်၍ မူလက မျှော်လင့်ရန် သိပ်ပြီး ကရိုက်ထစ်နေတာမျိုးမရှိ။ လက်အောက်ငယ်သား ကုလားစစ်သား ခပ်နိမ်နိမ် မှန်သမျှ ကူလီကောင်တွေလို ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းခဲ့သည်။ တပ်အဆောင်အယောင်ဖြစ်သော အရာရှိ ကိုင် ကြိမ်တုတ်ဖြင့် ကြိမ်းကြိမ်းမောင်းမောင်း ပြုတတ်သည်။ အရာရှိတစ်ယောက်ကိုပင်လျှင် ကန်ကျောက်ခြင်းပြုခဲ့ဖူးသော သတင်းဆိုး ကျော်ကြားမှုရှိသူလည်းဖြစ်၏။ အမှတ် ၁၁ တပ်ရင်း ဂျီအိုစီ (GOC) ၏ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးဖျန်ဖြေမှုကြောင့် အခြေအနေတွေ ပိုဆိုးခဲ့တာလည်း ရှိသည်။ ဂျီအိုစီ၏ အမိန့်ကြောင့် စီအိုအဖို့ စိတ်သက်သာရာရခဲ့ကာ ကုလားအရာရှိ အတော်များစွာ အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ ပြန်လည်ပို့လွှတ်ခြင်း ခံကြရသည်။ လုပ်ငန်းနှင့်စပ်လျဉ်းသည့် အစည်းအဝေး

ဝမ်းဝမ်းဂျက်တပ်ရင်းအနေဖြင့် သိလိုက်ရသည့်အချက်မှာ ထိုကဲ့သို့သော ဆောင်ရွက်လိုက်မှု ကြောင့် အခြေအနေက စို.စို.ပို.ပို.ကြီး ပြောင်းလဲသွားခဲ့ရသည် ဆိုခြင်းပင်။ ယခင်က ရှိခဲ့သော အခက်အခဲများသည်လည်း ဖြေရှင်းပြီးသားဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် ဆွန်ဂိုင်းပါတာနီမြို့ကို သူတို့ရောက်ရှိလာပြီး ရက်တစ်ရက်အတွင်းမှာပင် ဘဟာဝါလ်ပူရတပ်ရင်းကြီး၌ အကျိတ်အခဲ ဟူသမျှ ပြီးပြေလှပြီဆိုသည့်သဘော မရှိသေးကြောင်း ထင်ရှားစေသည့်ဖြစ်ရပ် ကြုံကြရသည်။ ဘဟာဝါလ်ပူရ တပ်ရင်းကြီးရှိ စားရိပ်သာတွင် ပထမဦးဆုံး စားကြရသည့် နှစ်နာရီတင်းတင်းကြာ ထမင်းပွဲတွင် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး အရာရှိများနှင့် ကုလားစစ်သားများအကြား စကားအချို့အချ အပြန်အလှန် တစ်ခွန်းတစ်စ မရှိခဲ့ကြဘဲ ငုတ်တုတ်ငေါင်းစင်း ရှိခဲ့ကြသည်။ တပ်ရင်းကြီး စားရိပ်သာတွင်း တင်းမာခက်တရော်မှုကို အာဂျင်တိုင်းရော ဟာဒီပါ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ခဲ့ကြသည့် ဆိုသော်လည်း လက်ဖတင်နှင့်ကာနယ် ဘာခဲလဲန်ကိုတော့ သူတို့ဘက်က သိပ်ကြီးမဆိုးလှသူ အဖြစ် သဘောထားကြသည်။ နောက်နှစ်ရက်လောက် ကြာပြီးသည့်အခါ လက်ဖတင်နှင့် ကာနယ်ဘာခဲလဲန်က သူ့အရာရှိများကို တစ်ဦးချင်းခေါ်ယူကာ မှတ်မှတ်သားသား စကားထည့် ခဲ့သည်။ ပထမ ဘဟာဝါလ် ပူရတပ်ရင်းကြီးနှင့် အရောတဝင်ဆက်ဆံရေးနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့ဘက်က အားပေးအားမြှောက်ပြုရန် အကြောင်းမရှိကြောင်း အားလုံးကို သဘောထားပေးခဲ့ ခြင်းဖြစ်၏။ သင့်သလောက်တော့ အာဂျင်တိုင်း ဝမ်းသာသည်။ သည်သဘောထားက အခြေအနေ တွေအောက်မှာ မှန်ကန်သောချဉ်းကပ်မှု ဖြစ်လာဖို့ရှိကြောင်း သူ သိထားသည်။ လက်ဖတင်နှင့် ကာနယ်ဘာခဲလဲန်ကို ထူးချွန်ထက်မြက်၍ အရိပ်သုံးပါး နားလည်သူ အမိန့်ပေးအရာရှိတစ်ဦး အဖြစ် ယခင်ကထက်ပင် ပို၍ ကျေးဇူးတင်နေမိခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ဘဟာဝါလ်ပူရ တပ်ရင်းကြီးက အရာရှိအချို့မှာ အာဂျင်တိုင်းနှင့် စစ်တက္ကသိုလ် တက်ရောက်ကြစဉ်ကတည်းက ခင်မင်ခဲ့ကြသော မိတ်ဆွေများဖြစ်ကြသည့်အားလျော်စွာ တပ်ရင်းကြီးရှိ အရာရှိများကို တတ်နိုင် သမျှ အသေးအမွှေးအစ ရှောင်ရှားရေး ဆိုသည့်အသိက ချောမွေ့စရာအကြောင်း မရှိလေ။

ဝမ်းဝမ်းဂျက်တပ်ရင်းရှိ အရာရှိ အကြပ်စစ်သည်များအားလုံးလိုပင် အာဂျင်တိုင်းသည်လည်း အခန်းတစ်ခန်း ရခဲ့သည်။ ထန်းလက်မိုး သစ်သားတံ စစ်တန်းလျားတွေမှာ အရာရှိရော စစ်သားပါ ထပ်တူထပ်မျှ အထွေးထွေးအရောရော နေကြရခြင်းဖြစ်၏။ စစ်တန်းလျားတင်းကုပ်များ တည် ဆောက်ထားပုံက ခြေနှင့်အစိတ်စုကင်းလွတ်ရန် အုတ်ခုံမြင့်မြင့် မြင့်ထားသည့်ပုံဖြစ်သည်။ တကယ်တမ်း သည်စစ်တန်းလျားများတွင် ကိုယ်တွေ့နေထိုင်ရသည့်အခါမှာတော့ ပိုးကောင် များစွာကောင်များနှင့် စိုထိုင်းထိုင်း မြေငွေ့ ရေငွေ့တွေက မလွတ်နိုင်အောင် ရှိကြရသည်။ ပိုးပုရွက် တွေက အခဲလိုက်၊ ခြင်တွေက အဆုပ်လိုက်။ ညဘက်များဆိုလျှင် ကြွက်နှင့် မြေများကြောင့် တရုတ်ရဲ့ မြည်တတ်သော ထန်းလက်ခေါင်တွေအားလုံး အသက်ဝင်လာကြသည့်နှယ် ရှိလေသည်။ အမိုးခေါင်စပ်က တပေါက်ပေါက် ယိုကျသည့်များလည်း ရှိသည်။

လက်ဖတင်နှင့်ကာနယ်ကြီး ဘာခဲလဲန်က ဆွန်ဂိုင်းပါတာနီတွင် စခန်းချရခိုက်သမျှ အချို့အတွင်း ချေမှုန်းရေးတိုက်ပွဲဝင် လေ့ကျင့်ခန်းများ ဆင်းစေချင်သည့် ဆန္ဒရှိသည်။ သို့သော် သူ့စီမံချက်မှန်သမျှ အရာမထင်လှဘဲ မျက်ရံပျက်ကြောင်း ဗျာသနတရား ငါးပါးဆိုက်ရသည့်ချည်း

၀၁၈။ Sungai Pattani ၀၁၉။ Ipoh ၀၁၀။ 1st Bahawalpur Regiment



ရုတ်ရုတ် ထပျံ့ခြင်း နိမိတ်လက္ခဏာများက ဒင်နူးအတွက်တော့ အယ်လီဆန် တောခြေမြိုင်စွန်ကို ရောက်လာခဲ့ပြီဆိုသည့်သဘောဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် သည်နိမိတ်လက္ခဏာ ရှိလာပြီဆိုသည်နှင့် ဒင်နူးကိုယ်တိုင် အယ်လီဆန်ကို လှမ်းတွေ့နိုင်မည့် တောင်ကြောကွက်လပ်ဆီ အမောတကော ပြေးဆင်းရတော့မည်ဆိုသည့် အချက်ပြစနစ်လို့လည်း ဆိုနိုင်ပါ၏။ မြေးကြည်တိုင်းလည်း အများအားဖြင့် အယ်လီဆန် ဖြစ်နေခဲ့သည်ချည်းပင်။ ရုံးသွားလျှင် ဝတ်နေကျ ဝတ်စုံတွေထဲက ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်းဝတ်စုံဝတ် အယ်လီဆန်ကို မြင်ရမြဲ။ အယ်လီဆန်ကလည်း သူမရောက်လာသည့်အခါ ဒင်နူးရှိနေမည့်နေရာကို သိထားသည့်ဖြစ်ရာ မျှော်ကြည့်ရင်း လက်ဝှေ့ယမ်းပြတတ်သည်။ ဒင်နူးကလည်း ကင်မရာရုတ်တာနှင့်အတူ ဆီးကြိုစောင့်စားနေကျပင်။

တောင်တန်းတောခြေနှင့် တစ်စတစ်စ ယဉ်ပါးအောင် သူ့မျက်လုံးတွေကို ပေးခဲ့ရသော အချိန်နာရီများသည် အခုတော့လည်း အယ်လီဆန်အတွက် မသိစိတ်အားဖြင့် တင်ကြိုပြင်ဆင်ထားသည့်နှယ် ထင်ရပါ၏။ အယ်လီဆန် ရောက်လာလျှင် ဘယ်နံရံမှာ မှီခိုင်းရင် ကောင်းလေမလဲ၊ ဘယ်ပန်းတည့်ခုံ (အောက်ခံခုံ)အပိုင်းမှာ နေရာချရင် ကောင်းလေမလဲ စသည်ဖြင့် သူမကို နေရာချထားရမည့် နောက်ခံအတွက် တွေးရတော့ရ စဉ်းစားရခြင်းသည်ပင်လျှင် အချိန်တွေ စားလွန်းခဲ့ရသည်။ မတ်မတ်ထိုင်ဖို့လည်း တွေးရသည်။ တံခါးထုပ် တစ်ပေါက်ပေါက်မှာ မှီရင်ကော။ ခြေတစ်ဖက်ကို သူမရှေ့တည့်တည့် ဆန့်ထုတ်၊ ကျန်တစ်ဖက်ကို ကွေးခေါက်။ သို့သော် သူမ ရှိနေခြင်း ရုပ်အထည် ကိုယ်ဒြပ်သဘောသည် သတိကြီးကြီး စဉ်းစားထားသည့်ကြားက လျှင်လျှင်ကြီး ဖရိုဖရဲဖြစ်ရတာမျိုးလည်းရှိသည်။ တစ်ခါက သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်က သူ့ရှိစေချင်သည့်နေရာမှာ ရှိခဲ့ပါ၏။ တစ်စုံတစ်ရာ အနေအထားပျက်အောင် အကြောင်းဖန်လာခဲ့သည်။ မှန်ဘီလူးကြည့်ပေါက်ထဲကို မျက်မှောင်ကြိုက်ကြည့်ရာက သူမဘေးမှာ ဒူးထောက်ရန် ပြန်လျှောက်လာပြန်သည်။ ခြေဆံလက်ဆံများ၏ ရုန်းခြင်းပိခြင်း၊ စိုက်ခြင်းစောင်းခြင်း စသော အနေအထားထဲမှာ အနုတစ်တ် ပြောင်းလဲမှုတွေကိုပေါ်အောင် ညှစ်ထုတ်ပူရသည်။ ဣန္ဒြေတစ်လျှောက် လက်ချောင်းကလေးတွေ တရွရွရောက်ရတာများလည်း ရှိပါ၏။ မှန်ဘီလူးမှတစ်ဆင့် ခြင်္သေ့သော သဘာဝမဟုတ်သော ကြည့်လင်ပြတ်သားမှု ဘောင်ခတ်မှုမှာ မြင်ရသမျှ အသေးစိတ်တိုင်းသည် ကြီးမားသော အရေးပါမှု အသွင်ဆောင်နေသည်လို့ပင် ထင်ရသည်။ ဒင်နူးက သူမ၏ ခြေနှစ်ချောင်းကြား ဒူးထောက်ထိုင်ရင်း သူမ၏ဆံပင်ခွဲကြောင်းကို အစိုဓာတ်ကလေးရအောင် လက်ညှိုးကို ရေစွတ်ရင်း အလိုက်သင့် ဆွဲပေးနေခဲ့သည်။ ဒင်နူး၏ သည်လို တရင်းတန့်ကရတစိုက်ရှိသော စူးစိုက်သော လေးနက်မှုကို သူမ ရယ်မောနေမိသည်။ ဖလင်တစ်လိပ်ကုန်လို့ ဖလင်တစ်လိပ် မဖြည့်ခင် ဒင်နူးကို ဆက်မရိုက်ဖို့ တားသည်။

“ဟင့်အင်း... တော်ပြီ၊ သည်ကိုလာဦး”

အယ်လီဆန်က ဒင်နူးဝတ်ထားသော ရှုပ်အင်္ကျီကို စိတ်မရှည်စွာ ဆောင့်ဆွဲပစ်လိုက်သည်။ ဒင်နူးက စွပ်ကျယ်တစ်ထည် အောက်ကခံ၍ ရှုပ်အင်္ကျီကို ဘောင်းဘီခါးထဲ ကရတနီကံသပ်သပ်ရပ်ရပ် ထည့်သွင်းထားလေ့ရှိသူဖြစ်ရာ ဒါကို အယ်လီဆန်က ဆွဲချွတ်တတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အယ်လီဆန်က ဒင်နူးကို ကျောက်သားအောက်ခံခုံပေါ်ထိုင်စေကာ ရှုပ်အင်္ကျီကို ချွတ်သည်။ ပြီးလျှင်တော့ ဒင်နူးကို မှောက်ကျသွားအောင် တွန်းပစ်သည်။ ဤသို့အားဖြင့် ဒင်နူးကို ကျောက်သားပေါ်မှာ မှောက်ခုံအနေအထား ရောက်စေသည်။ သူ့ခေါင်း ကြည့်သွားချိန်မှာတော့ သားကောင်သေပေါ်က မော့ကြည့်နေသော သွားရည်တဖြားဖြား ခြင်္သေ့တစ်ကောင်ကဲ့သို့ သူ့ကို ပြုံးကြည့်နေသည့် သူမကို မြင်နေရသည်။ သူမ၏ကောက်ကြောင်းတွေက စိတ်ကူးနိုင်သည်ထက်ပင် ပြေပြစ်လွန်းလှသည်။ ပြန်ပြန်ရှင်းရှင်းရှိသော ပြင်ညီနဖူး၊ သူမ၏မျက်ခုံး၊ သူမ၏ပါးစပ်။ သည်အရာအားလုံး နက်မှောင်သန်စွမ်းလှသော ထောင်လိုက်ကျ စင်းဖြောင့်ဖြောင့် ဆံပင်များနှင့် ချိန်ညှိ မဲတင်းထားသည့်နှယ် ရှိလေသည်။ နှုတ်ခမ်းများဆီမှ တွဲအိဆိုင်ဆိုင် ကျနေသည့် အရည်လဲ့လဲ့ နန်းကြိုးမျှင်မျှင်များ။

ဒင်နူး၏ မျက်လုံးတွေထဲမှာ သူ ဘာကိုကြည့်နေသလဲဆိုသည့် ပုံရိပ်ထင်ဟပ်နေတာကို အယ်လီဆန် မြင်နေရသည်။ သည်တော့လည်း အားပါးတရ အော်ကြီးကျယ်လောင် ရယ်မောရင်း ပြောပြန်လေသည်။

“နင့်ခေါင်းထဲကလွဲလို့ တခြား ဘယ်နေရာမှာမှ မြင်ဖို့မဖြစ်နိုင်တဲ့ ရုပ်ပုံပါလေ”

သည်နောက်တော့ သူ့အဝတ်အစားတွေကို လျင်မြန်သော်လည်း စနစ်တကျဖြစ်အောင် သူ့ကိုယ်တိုင် ပြန်ဝတ်သည်။ အင်္ကျီခါးစကို ဘောင်းဘီရှည်ထဲ သေသေသပ်သပ် ပြန်သွင်းသည်။ ခါးပတ် ပြန်ပတ်သည်။ ပတ္တမြားနပ်က ဖိနပ်ကြိုးတွေကို ထိုင်လျက်က ပြန်ချည်လေ၏။

“ကရိုကထ များလိုက်တာဟာ။ အဲဒါတွေကို တစ်ခါ ပြန်ချွတ်ရဦးမယ့်ဟာ”

အယ်လီဆန်က အကဲစမ်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒင်နူးက မရယ်မပြုံး ခပ်တည်တည် ပြန်ဖြေသည်။

“လုပ်ရမှာပေါ့။ အလုပ်လုပ်ရင် အဝတ်အစားတော့ ဝတ်ရမှာပေါ့”

တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ သူမကိုယ်တိုင် အထိုင်ကြာရာက ငြီးငွေ့လာတာမျိုးရှိသည်။ မလေးစကား၊ တမိလဲစကား၊ တရုတ်စကားတွေ ပြောချင်ပြောသည်။ အဖေ အမေအကြောင်း ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ် စားမြို့ပြန်သည်။ သူ့မောင် တင်မိုးအကြောင်း ခေါင်းထဲပေါ်သမျှ ပြောကတ်သည်။

တစ်ရက်မှာတော့ အယ်လီဆန်က ဒင်နူးကို ဒေါသဖြင့် အော်သည်။

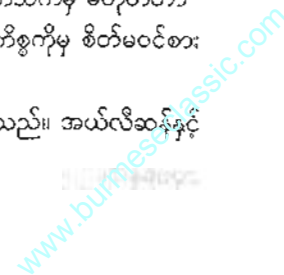
“ဒင်နူး၊ နင်က ငါနဲ့အတူတူ သည်မှာလွဲရတာထက် နင့်ကင်မရာ နင့်နှိုက်ရတာကို ပိုပြီး အာရုံကျတယ်လို့ ငါ ခံစားရတယ်”

“အဲသည်တော့ ဘာများဖြစ်လို့လဲ”

“ငါက နင့်ကင်မရာရှေ့မှာ ဆုံချက်အချိန်ခံရမယ့် အရာဝတ္ထုသက်သက်မှ မဟုတ်တာ”

“တစ်ခါတလေ နင်က နင့်ကင်မရာကိစ္စထက် တခြား ဘယ်ကိစ္စကိုမှ စိတ်မဝင်စားသလိုပဲ”

အယ်လီဆန် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်နေတာကို ဒင်နူး မြင်နေရသည်။ အယ်လီဆန်နှင့် အတူထိုင်ရန် သုံးချောင်းထောက်ကို ထားရစ်ခဲ့သည်။



“တခြားအရာတွေထက် သည်နည်းနဲ့ ငါ နင့်ကို ပိုကြည့်တဲ့သဘောပါ။ နင်နဲ့ စကား တွေ တစ်လှေကြီး ပြောတယ်ဆိုဦးတော့၊ နင့်ကို ကောင်းကောင်းသိစရာအကြောင်း မရှိဘူး။ ဒါက စကားပြောတာထက် ပိုကောင်းတယ်လို့ ငါပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ဒါက ငါ့နည်းပဲ။ ငါ့ရဲ့ သိနားလည်မှုနည်းလမ်းပဲ။ ဒါက ငါ့အတွက် သိပ်လွယ်တယ်လို့တော့ နင်မတွေးနဲ့။ ငါက လူပုံတူ ဓာတ်ပုံမျိုး ဘယ်တုန်းကမှ ရိုက်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါတွေက ငါ့ကို မြောက်လှနဲ့ နေတတ်တယ်။ မေထုန်မှု၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့အဖော်အဖြစ် ပွတ်သီးပွတ်သပ်လုပ်ရတာမျိုး ငါ ဘယ်တုန်းကမှ လုပ်ချင်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ အခု ဒါတွေက ငါ့ရဲ့ပထမဆုံးကိစ္စ။ လွယ်တာတော့ မလွယ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ငါကပဲ ခဏယာ လုပ်ရမယ်ပေါ့လေ”

“အဲဒါတော့ ငါ မသိဘူး။ ငါသိတာက ငါ့ဓာတ်ပုံတွေက နင့်ကို ပိုသိဖို့ အထောက်အပံ့ဖြစ်တယ်လို့တော့ ငါ ခံစားရတယ်။ ငါထင်တာတော့ လူတကာကို ငါ သိခဲ့ဖူးတာထက် နင့်ကို ငါ ကောင်းကောင်းသိတယ်”

အယ်လီဆန်က ရယ်သည်။

“ဒါကြောင့် နင် ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်နေတာပေါ့လေ”

“ဒါတင် ဘယ်ကပါမလဲ”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

“သည်နည်းက တစ်စုံတစ်ခုကို ဒါမှမဟုတ် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ငါသိနိုင်တဲ့ အရင်းနှီးဆုံးနည်းပဲ”

“နင်ပြောချင်တာက နင့်ကင်မရာကြောင့်သာမဟုတ်ရင် နင် ငါ့ကို နားလည်စရာ အကြောင်းမရှိဘူးပေါ့။ အဲသလိုလား”

သူက မျက်နှာကို မှုန်ထားရင်း သူ့လက်တွေကို သူ ငုံ့ကြည့်နေသည်။

“သည်လိုတော့ ပြောနိုင်မယ်ထင်တယ်။ နင့်ကြောင့်သာ အချိန်တွေ ကုန်တာမျိုးမရှိရင် သည်မှာ ငါ ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်နေမှာပါပဲ။ ကျိန်းသေကံမ ငါ မပြောနိုင်တာတော့ ရှိမှာပေါ့လေ”

“ဘာကိုလဲ”

“ငါ နင့်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာကိုပေါ့”

သူမ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

အယ်လီဆန်က တုန်လှုပ်စွာ မတ်မတ်ကြီး ခါးဆန့်သည်။ သို့သော် သူမ ဘာမှမပြောနိုင်ခင် ဒင်နူးက စကားဆက်သည်။

“နောက်ထပ်သိတာလည်း ရှိသေးတယ်”

“ဘာလဲ”

“နင့်ကို ငါ လက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုတာပေါ့”

“နင့်ကို လက်ထပ်ရမယ်၊ ဟုတ်လား။ ကင်မရာအပေါက်ထဲ ချောင်းတာလောက် လုပ်နေတဲ့လူမျိုးကို ငါက လက်ထပ်ရမယ်လို့ နင်မို့ စိတ်ကူးရတယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့”

အယ်လီဆန်က စိတ်မရှည်နိုင်သလို ခေါင်းယမ်းလေသည်။

“ငါမသိဘူး ဒင်နူး။ ဘယ်လိုကြောင့် လက်ထပ်ရမှာတဲ့လဲ။ သည်လိုနေလို့ကော မလုံလောက်ဘူးလား”

“ငါက လက်ထပ်ချင်တာပဲရှိတာ။ ဒါမျိုးမဟုတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ အရာအားလုံးကို ဖျက်ဆီးချင်တာလဲ ဒင်နူးရယ်”

“ငါဖြစ်ချင်တာကိုး”

အယ်လီဆန်က ဒင်နူးကို ပြုံးပြသည်။ သူမလက်ဖြင့် ဒင်နူးနောက်စေ့ကို ဖွသည်။

“နင် ငါ့ကိုမသိဘူးနော် ဒင်နူး။ ငါက နင့်လိုမဟုတ်ဘူး။ နင်နဲ့မတူဘူး။ ငါက ရွတ်ပေပေနိုင်တယ်။ ဆိုးတယ်။ တင်မိကဆိုရင် ငါ့ကို ထိန်းရကျောင်းရခက်တဲ့ဟာမလို့တောင် ပြောတာ။ နင် ငါ့ကို လက်ထပ်ရင် တစ်ပတ်တောင် ခံမယ်မထင်ဘူး။ ငါ့ကို မုန်းသွားမှာ”

“အဲဒါကတော့ ငါ ချင့်ချိန်ရမယ့်ကိစ္စပါ”

“တို့နှစ်ယောက်က ဘာကိစ္စ လက်ထပ်စရာလို့လဲ။ တင်မိလည်း သည်မှာရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့မိဘတွေလည်း မရှိကြတော့ဘူး။ ငါ့အဘိုး ချူချာတာလည်း နင်မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ” ဒင်နူးက သူမဝမ်းပြင်ပေါ် လက်တင်ရန် ကိုင်းလိုက်သည်။

“ကလေးရရင်ကော ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

အယ်လီဆန်က ပခုံးတွန့်သည်။

“ဒါတော့ ရောက်ရားပေါ့။ လောလောဆယ်တော့ တို့ ရှိတာလေးနဲ့ ရောင့်ရဲကြရုံပဲ”

* * *

သူနှင့် အီလွန်ဂိုတို့နှစ်ယောက်သားအကြား ဆက်နွယ်မှု တစ်စုံတစ်ရာ ရှိနေသလိုလို ဖြစ်ရသော ခံစားမှုတစ်မျိုးရှိနေကြောင်း သူတို့ချင်း ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံကြပြီး မရှေးမနှောင်းမှပင် ဒင်နူး ရိပ်စားမိခဲ့သည်။ အကျိုးအကြောင်းနှင့်စပ်၍ တစ်ခွန်းတစ်ပါး မပါပါဘဲလျက် နားလည်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သည်အဆက်အစပ်ကို ဒင်နူးကိုယ်တိုင်က သတိမထားမိခဲ့သော်လည်း အီလွန်ဂိုက သိထားသူဖြစ်သည်။ ထိုအသိ ထိုနားလည်မှုသည်လည်း သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောကြရာမှ တစ်စတစ်စ ရုန်းကြွလာခြင်းဖြစ်ရာ အီလွန်ဂိုက ရန်ကုန်မြို့ရှိ ရာဟားမိသားစု အိမ်နှင့်ပတ်သက်၍ စပ်စုရာမှာလည်းကောင်း၊ ဒင်နူးမိသားစုဓာတ်ပုံများအပေါ် စိတ်ဝင်တစား ရှိခြင်းမှလည်းကောင်း၊ ရည်ညွှန်းသုံးနှုန်းသော ‘ခင်ဗျားအဖေ’ဆိုသည့် နာမ်စားက တိမ်ရာမှ မှိန်သွားခဲ့သော ကိုယ်အမူအရာ နှုတ်အမူအရာကြောင့်လည်းကောင်း၊ မေးခွန်းများ၏ပုံစံနှင့် အခါအားလျော်စွာ ပါလာတတ်သော စောင်းပါးရိပ်ခြည် စကားအသွားအလာများအားဖြင့် ပွားစည်း ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးအကြား မည်သို့ပင်ရှိစေကာမူ ဒင်နူးကို သိစေချင်သည့် သဘောထားအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားရတော့မှာကိုတော့ သိထားခဲ့သည်။ သည်အသိသည်ပင် ဒင်နူးကို ထူးဆန်းစွာ သိချင်စိတ်ကလေး ပြင်းပြအောင် စေ့ဆော်ခဲ့တာတော့ ရှိပါ၏။ ဒါကလည်း အယ်လီဆန်ကိုယ်တိုင် ခရေစေ့တွင်းကျ ပြောခဲ့သည့်အတွက်ကြောင့်ချည်း မဟုတ်။ အီလွန်ဂို

ကိုယ်တိုင် ဒင်နူးဘက်က စိတ်သဘောထား ကြီးမြင့်သူဖြစ်သည့်အလျောက် ပုပန်ကြောင့်ကြမှု မရှိဆိုသည့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ကိုးစားစိတ် တစ်စုံတစ်ရာကြောင့်လည်း ပါပါ၏။

အယ်လီဆန်မှအပ နန်ကင်အိမ်ကြီးတွင် ရှိကြသမျှသော အစေအပါးတွေထဲမှာ ဒင်နူး မှတ်မှတ်ရရ သတိထားမိသူမှာ အီလွန်ဂိုဖြစ်သည်။ အသေးအဖွဲ့ကိစ္စတွေမှာ အီလွန်ဂို ကိုသာ အားကိုးနေရသည်။ ဥပမာ စာကလေးတစ်စောင်တလေ ထည့်ခိုင်းရတာမျိုး၊ ချက်လက်မှတ် အပေးအယူလုပ်ရတာမျိုး၊ ဘိုင်စကယ် ငှားရတာမျိုးကအစ အီလွန်ဂိုက အသုံးတည့်သည်။ ဒင်နူးက ကိုယ်ပိုင်ဓာတ်ပုံ အမှောင်ခန်းတစ်ခန်း ထူထောင်တော့လည်း အီလွန်ဂိုကိုယ်တိုင် ပီနန်ကျွန်းမှာ တစ်ပတ်ရစ်ပစ္စည်းကိရိယာလေးတွေ ရှာဖွေပေးခဲ့သည်။

တနင်္ဂနွေတစ်ညနေမှာ ဖြစ်၏။ ဒင်နူးက အပတ်စဉ် သွားနေကျ ခရီးတစ်ခုတွင် ဆရာရွာနှင့်အတူ အီလွန်ဂိုကိုပါ ခေါ်သွားခဲ့သည်။ ဆွန်ဂိုင်းပါတာနီသို့ သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဆွန်ဂိုင်း ပါတာနီမြို့ကလေးကိုရောက်ကြတော့ အာဖတ်၏ စားမြိန်ဆိုင်ကို ဝင်ကြသည်။ ခါတိုင်းလိုပင် ဆရာရွာက ငွေထည့်ထားသည့် စာအိတ်တစ်အိတ် အာဖတ်ကို လက်ဆင့်ကမ်းရန် ဖြစ်သည်။

“ငါ့မိန်းမအတွက် ဒါတွေလုပ်နေတာပါကွာ”

ဆရာရွာက ဒင်နူးကို ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်းလည်းသိသားပဲ၊ ငါ့မိန်းမက ‘ဟတ်က’ကွ။ နှစ်ဖက်စလုံးပေါ့ကွာ။ သူက ရင်လည်း ဟတ်ကပဲလို့ ငါ့ကို အမြဲတမ်း ပြောနေကျ။ ငါ့မိဘတွေက ဘာလဲဆိုတာ မသိခဲ့တော့ ဘယ်သူကမှလဲ သေချာပေါက်တော့ မပြောနိုင်ပါဘူး။ ငါ့မိန်းမကတော့ အဲသလိုပြောတာပဲ”

သည်ကိစ္စတွေ ပြီးသည့်အခါ ဆွန်ဂိုင်းပါတာနီ မြို့စွန့်တစ်နေရာရှိ ‘ခရစ်သင်္ကေ’ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း အရောက် ဆရာရွာကို အီလွန်ဂိုက ကားမောင်းပို့သည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးက မြင့်မြင့်သွန်းသွန်း စုန်တက်နေသည့် ခေါင်စောက် အထွတ်တင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးဖြစ်၍ ထုံးခြောက်ရောင် တောက်တောက်ဖြင့် ကျက်သရေရှိလှသည်။

မျက်နှာစာမှာတော့ အရောင်တင်ဆီသုတ် သစ်သားလက်ရန်းများဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသည်။ ပင်လုံးညွတ်အောင် ပွင့်နေကြသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ အရိပ်အာဝါသအောက်မှာ ပေးဘု ဝတ်ပြုရန် စုဝေးနေကြသော တောက်တောက်ပပ ဝတ်စားထားကြသူတွေ ရှိနေကြသည်။

“မစ္စတာမာတင်၊ နေကောင်းရဲ့လား”

ဒင်နူးနှင့် အီလွန်ဂိုတို့နှစ်ယောက်ကတော့ မနက်ခင်း ပွဲကြည့်ရန် ရပ်ရင်ရဲဘက် နှစ်ယောက်ကြသည်။ အက်ဒွပ် ဂျီ ရော်ဘင်ဆန်^{၁၁၇} ပါဝင်သည့် ငါဟာ ပုလိပ်ဖြစ်တယ်^{၁၁၈} ဇာတ်ကား ပြသနေကြခြင်းဖြစ်၏။ ဆရာရွာကို ဝင်ခေါ်ပြီး ခရီးအပြန်မှာတော့ ခေါက်ဆွဲတစ်လုံးစီ ခြေထောက် အီလွန်ဂိုအမေအိမ်ကို ဝင်ကြသည်။

အီလွန်ဂိုအမေက အဝေးမှန်ရှာသူဖြစ်သည်။ အရွယ်နှင့်မလိုက် ခါးကလည်း ကုန်းနေသေးသည်။ အီလွန်ဂိုက သူ့အမေနှင့် ဒင်နူးကို မိတ်ဆက်ပေးသည့်အခါ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း သိနှင့်နေမှန်း ပြောနိုင်ပါ၏။ ဒင်နူးကို အနားတိုးလာရန် ခေါ်လိုက်ပြီး အသားမာများဖြင့် အက်ကွဲနေသော လက်ချောင်းများနှင့် မျက်နှာကို လိုက်စမ်းနေခဲ့သည်။

“ငါ့သား အီလွန်ဂိုက မင်းထက်တောင် မင်းအဖေနဲ့ ပိုတူသေးတယ်”

အမေအိုကြီး ဘာကိုဆိုလိုမှန်း သူ့အသိဉာဏ်နယ်ပယ်အတွင်း ဒင်နူး ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်ပါ၏။ သို့သော် သူ့ဘက်က အာလာပသလ္လာပ သဘောပါသည့် စကားလုံးများ ဖြင့်သာ တုံ့ပြန်ခဲ့သည်။

“ဟုတ်တယ်နော်၊ အမေကြီးပြောတာ မှန်တယ်။ ရုပ်ချင်းဆင်တာ ကျွန်တော် သတိထားမိတယ်”

ယိုးစွပ်ခြင်း တဒင်္ဂကလေးမှအပ အားလုံးအဆင်ပြေသည်။ ဆရာရွာက လူကြီးအသိဖြင့် ထူးထူးခြားခြား နတ်နိုးဆော်သလို ဖြစ်နေပုံရသည်။ သူတို့အားလုံး ခေါက်ဆွဲတွေ အခါခါ ထည့်စားကြပြီးသည့်နောက် အီလွန်ဂိုအမေက နို့ပျစ်ပျစ် လက်ဖက်ရည်ကို ကိုင်းမပါသော ကျည်ပုံ ဖန်ခွက်များဖြင့် တိုက်နေသေးသည်။ သူတို့အားလုံး ပြန်ခွဲချိန်မှာတော့ အနေရအထိုင် ရခက်သည့် အမူအရာမျိုး အလျှင်းမရှိကြဘဲ သူစိမ်းတစ်ရံဆဲတို့ တွေ့ဆုံကြခြင်းနှင့်မတူ၊ ဆွေရင်းမျိုးရင်းတွေ ပြန်လည်ပေါင်းစည်းမိကြသည့်ပမာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရှိခဲ့ကြသည်။

အိမ်အပြန်လမ်းခရီးတစ်လျှောက် ထရပ်ကားပေါ်မှာ သုံးယောက် ရင်ပေါင်တန်း စီးလာခဲ့ကြသည်။ အီလွန်ဂိုက ကားမောင်းသည်။ ဆရာရွာက အလယ်က ထိုင်သည်။ အီလွန်ဂိုကတော့ အကျပ်အတည်းကြားက ကျော်လွန် လွတ်မြောက်သွားပုံဖြင့် စိတ်အေးလက်အေးရှိပုံ ပေါ်နေခဲ့သည်။ ဒင်နူးကတော့ အီလွန်ဂိုနှင့်ပတ်သက်၍ အဖေတူ အမေကွဲ ညီအစ်ကို ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည် ဆိုသည့်အချက်ကို ပုံဖော်ရန် တွေးမရနိုင် စဉ်းစားမရနိုင် ဖြစ်နေရသည်။ သူ့အစ်ကိုက နီးလဲပဲ။ အီလွန်ဂို ဖြစ်စရာမရှိ။ ပြောရမည်ဆိုလျှင်တော့ သူ့လူငယ်ဘဝမှာ အဖေကိုယ်ပွားနှင့် တူသည်ဆိုသော်လည်း ဒင်နူးကိုယ်တိုင်နှင့်စာလျှင် လူကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာတော့ သိထားပါ၏။ ဒါကတော့ ဖြေသိမ့်စရာပင်။

ထိုညက ဒင်နူးကိုယ်တိုင် သူ့ရင်ထဲက သံသယနှင့်ပတ်သက်၍ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အယ်လီဆန်ကို ဖွင့်အံ့ပြုဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုညက ညစာစားပြီးကြသည့်နှင့် အယ်လီဆန်က ဒင်နူးအိပ်ခန်းထဲ အသားလျှောက်ဝင်လာခဲ့သည်။ အချို့ညများတွင် အယ်လီဆန်က အဘိုးဖြစ်သူ ဆရာရွာကို အိပ်ရာထဲအရောက် ခင်းကျင်း နေရာချပေးပြီးသည်နှင့် သည်လိုပင် ဝင်လာနေကျ ဖြစ်သည်။

ညကြီးသန်းခေါင် အယ်လီဆန် အိပ်ရာပေါ်က ဖျတ်ခနဲ နိုးသည့်အခါ ပြတင်းပေါက်ဘေးမှာ စီးကရက် ထိုင်သောက်နေသည့် ဒင်နူးကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒင်နူး၊ ငါက နင် အိပ်ပျော်နေပြီထင်တာ”

“မအိပ်နိုင်လို့ပါဟာ”



“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဒင်နူးက အီလွန်ဂို၏မိခင်ကြီးထံ အလည်အပတ်ရောက်ခဲ့ပုံနှင့် အီလွန်ဂိုမိခင် ပြောလိုက်သည့်စကားကို ပြောပြခဲ့သည်။ အယ်လီဆန်၊ မျက်လုံးတွေကို စိန်းစိန်းကြီး စိုက်ကြည့်ရင်းက မေးသည်။

“ငါ့ကို ပြောပြပါ အယ်လီဆန်၊ ငါက ဒါတွေအားလုံး တွေးရုံတွေးရမှာလား။ တစ်ခုခုပဲ လုပ်ရမှာလား”

အယ်လီဆန်က ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။ ဒင်နူး၏အမေးကို မဖြေဘဲ ဒင်နူးလက်ထဲက စီးကရက်ကို ယူဖွာသည်။ ဒင်နူးကတော့ မရမက ထပ်ကျော့မေးနေခဲ့သည်။

“သည်ကိစ္စမှာ အမှန်တရားတစ်ခုခုတော့ ရှိရမှာပေါ့ အယ်လီဆန်၊ နင် သိထားတာ ရှိရင် ငါ့ကို ပြောစေချင်တယ်”

“ငါမသိဘူး ဒင်နူး၊ ကောလာဟလတွေတော့ ပြောနေကြတာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူကမှတော့ တိုက်ရိုက်ပြောတာမျိုး မရှိခဲ့ဖူးဘူး။ ငါ့ကိုလည်း ဘယ်သူကမှ မပြောဖူးပါဘူး။ နင်လည်း သိသားပဲ။ သည်လိုကိစ္စတွေဆိုရင် လူတွေက ပြောကြတာ မဟုတ်ဘူးလေ”

“ဒါဖြင့် နင်ကကော သည်ကိစ္စကို ယုံသလား။ ကောလာဟလတွေကိုပြောတာ”

“ဒါမျိုး ကြားဖူးကြားစတော့ မရှိခဲ့ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ့စိတ်ကို ပြောင်းသွားစေတဲ့ စကားမျိုးတော့ ငါ့အဘိုးက ငါ့ကို ပြောပြဖူးတယ်”

“ဘာတဲ့လဲ”

“အီလွန်ဂိုကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ချင်တဲ့အကြောင်း နင့်အမေက အဘိုးကို မေးဖူးတယ်တဲ့”

“ဒါကို ငါ့အမေ သိတယ်ပေါ့”

“ထင်ရတာပဲ”

သူက တိတ်ဆိတ်စွာပင် နောက်စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိနေသည်။ အယ်လီဆန်က သူ့ဘေးနား ခူးထောက်ရင်း မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။

“စိတ်ပျက်နေတာလား၊ ဒေါသဖြစ်နေတာလား”

“စိတ်မညစ်ပါဘူး။ ဖြစ်နေကျ ဒေါသထက် ပိုဖြစ်နေတာမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သည်ကိစ္စက တကယ့်ကို ထူးဆန်းနေတယ်။ အဖေလိုလူမျိုးကို သိထားတဲ့ သားတစ်ယောက် အနေနဲ့ အံ့တော့မအံ့ဩပါဘူး။ ခက်တာက သည်ကိစ္စက ငါ့ကို တစ်သက်လုံး အိမ်မပြန်ချင်အောင် လုပ်သလိုတော့ ဖြစ်နေလေရဲ့”

နောက်ထပ် ရက်အနည်းငယ်အကြာမှာ နံနက်ခင်းအိမ်ကြီးကို စာတစ်စောင် ရောက်လာခဲ့သည်။ အယ်လီဆန်က ရောက်လာလာချင်း ဒင်နူးထံ ပို့ခိုင်းလိုက်သည်။ ဒင်နူးက စာတိုအမှောင်ခန်းထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေခိုက်ဖြစ်ရာ စာအိတ်ကိုကြည့်ရန် အလုပ်ကို ခဏထားခဲ့သည်။ ရန်ကုန်မြို့က ပို့လိုက်သည့်စာ။ သူ့အဖေဆီက စာ။ ဒင်နူးက ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တွေးမနေတော့ဘဲ စာအိတ်ကို ဆုတ်ဖြစ်လိုက်သည်။ အလုပ်ပြန်လုပ်သည်။

တိုညနေဘက် ညစာ စားပြီးချိန်မှာ အယ်လီဆန်က စာကိစ္စမေးသည်။

“နင် စာရလား”

ဒင်နူးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“နင့်အဖေဆီက စာမဟုတ်လား”

“ထင်တာပဲ”

“နင် မဖတ်ဘူးလား”

“မဖတ်ဘူး၊ ဖြစ်လိုက်ပြီ”

“သူ ဘာရေးထားသလဲဆိုတာ နင် မသိချင်ဘူးပေါ့”

“သူ ဘာရေးမယ်ဆိုတာ ငါ့သိလို့ပါ”

“ဘာလဲ”

“သူက သူပိုင်တဲ့ နံနက်ခင်းရာဘာခြံကြီးရဲ့ရှယ်ယာကို ပြန်ရောင်းချင်နေတာ”

အယ်လီဆန် ခဏကလေး ဆိုင်းသွားခဲ့သည်။ ပြီးမှ ထမင်းပန်းကန်ကို တွန်းပစ်လိုက်သည်။

“နင်လိုချင်တာလည်း ဒါပဲမဟုတ်လား ဒင်နူး”

“မဖြစ်ချင်ဘူး။ သည်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ငါ သည်မှာ တစ်သက်လုံး နေရတော့မယ်”

“ဆွန်ဂိုင်းပါတာနီမှာ စတူဒီယိုတစ်ခု ထူထောင်ရတော့မယ်။ ကင်မရာနဲ့ အသက်မွေးရတော့မယ်။ အဲဒါ ငါ အမြဲတမ်းလုပ်ချင်တဲ့ဆန္ဒပဲ။ သည်နေရာဟာ ငါ့ရဲ့ ပဋိပက္ခတဲ့ အရပ်ပဲ”

* * *

နံနက်ခင်းအိမ်ကြီး၏ ထမင်းစားဆောင် ..။ မဟော်ဂနီစားပွဲရှည်ကြီးတွင် ဒင်နူး။ အယ်လီဆန်နှင့် ဆရာဂျွန်တို့ ထိုင်လျက်ရှိကြစဉ် အီလွန်ဂိုက အာဂျွန်းကို ခေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ နံရံများပေါ်မှာတော့ အယ်လီဆန်၏ ကွယ်လွန်သူ မိခင် အယ်လ်ဆာကိုယ်တိုင် ဒီဇိုင်းထုတ်ခဲ့သည့် နံရံကပ် ဝါးမီးဆိုင်းတွေ လင်းကျင်းလျက်ရှိ၏။ အခန်းတစ်ခန်းလုံး ဝင်းမှည့် နွေးနွေး အလင်းရောင်များနှင့် ပြည့်နေခဲ့သည်။

အီလွန်ဂိုက ဒင်နူး၏အံ့ဩမှုကို ကြိုတင်မျှော်မှန်း တွက်ဆထားဟန်ဖြင့် လှိုက်လှိုက် ကြီး ပြုံးနေလေသည်။

“ကိုင်း...ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကို ခေါ်လာသလဲဆိုတာ ကြည့်ကြပါတော့ခင်ဗျာ”

စစ်ဝတ်စုံအပြည့် ဝတ်ဆင်ထားသော အာဂျွန်းက လက်ထဲတွင် အရာရှိဆောင်း ကက်ဦးထုပ်ကိုကိုင်ရင်း တံခါးကို ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့သည်။ နံရံကပ် ဝါးမီးဆိုင်း အလင်းရောင် ထဲမှာ သူ၏ Sam Browne က ပြုံးပြက်နေလေသည်။

“အာဂျွန်း”

“ဟာ...ဟော့ကောင်”

အာဂျွန်းက မဟော်ဂနီ စားပွဲရှည်ကြီးကို ပတ်လျှောက်သွားကာ ဒင်နူး၏ပခုံး ပုတ်လိုက်သည်။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုယ့်လူရာ”

“ဒါထက် နေပါဦး...။ အာဂျွန်း...မင်း သည်ကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ဒင်နူးက မတ်တတ်ရပ်ရင်း မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ပြောပါ့မယ်ကွာ။ ဒါထက် ငါ့ကို ပထမဆုံး မိတ်ဆက်ပေးတော့ဘူးလား”

“အေး...ဟုတ်သားပဲ”

ဒင်နူးက အယ်လီဆန်ဘက်လှည့်ရင်း မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဒါ အာဂျွန်းလေ...။ နီးလ်ရဲ့ယောက်ဖ၊ မန်ဂျူးနဲ့ အတ္တရူး”

“ရောက်လာတဲ့အတွက် ကျွန်မ သိပ်ကို ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်”

အယ်လီဆန်က အဘိုးဖြစ်သူ ဆရာဂျွန်ဘက် ကိုယ်ကလေးကိုင်းရင်း နားနားကပ်ကာ ဖွဖွကလေး ပြောပြသည်။

“အဘိုး သူက နီးလ်ရဲ့ယောက်ဖလေ။ ဆွန်ဂိုင်းပါတာနီ စစ်အခြေစိုက်စခန်းမှာ တာဝန်ကျနေတာ”

သည်စကားကြောင့် အာဂျွန်းက အယ်လီဆန်ကို အံ့ဩတကြီးကြည့်လိုက်သည်။

“ဆွန်ဂိုင်းပါတာနီမှာ ကျွန်တော် တာဝန်ကျတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုများ သိတာပါလိမ့်”

“ကျွန်မ တစ်ရက်က မြို့ထဲမှာ တွေ့လိုက်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့လား...။ ခင်ဗျား သတိထားမိတာကို အံ့ဩပါရဲ့”

“သတိထားမိတာပေါ့ရှင်”

အယ်လီဆန်က ရယ်လိုက်ဖို့ ခေါင်းကို လှန်ချလိုက်သည်။

“ဆွန်ဂိုင်းပါတာနီမှာက လူစိမ်းဆိုရင် သိသာတယ်ရှင်”

“နင် ငါ့ကို ဘာမှမပြောခဲ့ပါလား အယ်လီဆန်”

ဒင်နူးက ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ငါက ဟူနီဖောင်းဝတ်ထားတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ တွေ့တာလေ။ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး နှင့်အစ်ကိုရဲ့ယောက်ဖလို့ သိမှလဲ”

အယ်လီဆန်က ရယ်ရင်းက ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် သိလိုက်တာခင်ဗျ။ တွေ့တွေ့ချင်း သိလိုက်တာ”

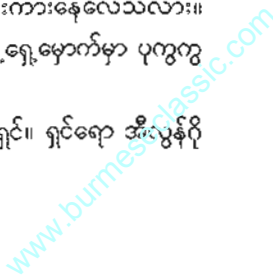
အီလွန်ဂိုက ပြောလိုက်တော့ အာဂျွန်းက ထောက်ခံသည်။

“ဟုတ်တယ်ကွ။ ငါက ရာဘာခြံနယ်မြေရုံးကို ဒင်နူးရှိသလား မေးချင်လို့ ဝင်သွား တာ။ ဖြစ်ချင်တော့ ငါတောင် ပါးစပ်မဟာရသေးဘူး။ သူက ခင်ဗျား မစွတာနီးလ်ရဲ့ယောက်ဖ မဟုတ်လားတဲ့။ အံ့ဩစရာပါကွာ။ အားပါးပါး ဒါနဲ့ ငါပြန်မေးရတာပေါ့။ ဘယ်လိုသိတာလဲ ဆိုတော့ သူက မစွတာဒင်နူးက ကျွန်တော့်ကို ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ပြဖူးလို့တဲ့။ ခင်ဗျားနမ မင်္ဂလာ ဆောင်မှာ ရိုက်တဲ့ပုံတဲ့”

“အေးကွ...ဟုတ်တယ်”

အာဂျွန်းနှင့် သူ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်က ကာလကတ္တားမှာ နောက်ဆုံး တွေ့ခဲ့ကြ တာကို ဒင်နူး ပြန်သတိရလိုက်သည်။ သည်ကာလများအတောအတွင်း အာဂျွန်းသည်ပင် ပိုထွားလာသည် ထင်ရပါ၏။ ဒါမှမဟုတ် စစ်ဝတ်စုံကြောင့်ပဲ ဖောင်းကားနေလေသလား။ အာဂျွန်းက တစ်လျှောက်လုံး အရပ်ရှည်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဒင်နူးကတော့ သူ့ရှေ့မှောက်မှာ ပုကွကွ ဖြစ်နေရတာ ကို ခံစားခဲ့ရသမျှ သတိပင် မရတော့ပြီ။

“ကောင်းပြီလေ...။ ရှင်တို့ တစ်ခုခုတော့ သုံးဆောင်ကြပါဦးရှင်။ ရှင်ရော အီလွန်ဂို ရောပေါ့”



အယ်လီဆန်က ရှင်လန်းအားရစွာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ စားပွဲကြီးတစ်ခုလုံး တရုတ်ကြွေဟင်းသောက်ပန်းကန်ရောင်စုံကလေးတွေ ပြန့်ကြဲနေသည်။ ပန်းကန်လုံး အတော် များများထဲမှာတော့ ထည့်ထားသမျှ မထိမတို၊ ရသေးဘဲ ရှိနေကြပါ၏။ အာဂျွန်းက အစား အသောက်တွေကို အာသာခမ်းငမ်းကြည့်သည်။

“တကယ့် နတ်သူဒါနဲ့ တိုးရပြီကော”

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ။ ရှင်တို့အခြေစိုက်စခန်းမှာ သူတို့က ကောင်းကောင်းမကျွေး ဘူးလား”

“အကောင်းဆုံးကျွေးတယ်လို့တော့ ထင်ရတာပါပဲ”

“သည်မှာတော့ ရှင်တို့နှစ်ယောက်စာအတွက်တော့ များပါတယ်။ အီလွန်ဂို နင်လည်း ထိုင်လေ။ စားဖိုမျိုးမက ကျွန်မတို့မစားဘဲ ပြန်သိမ်းရတာတွေများလို့ အမြဲတမ်း ညည်းညူ နေတာရှင်”

အီလွန်ဂိုက ခေါင်းခါသည်။

“ကျွန်တော် နေလို့မဖြစ်သေးလို့ပါခင်ဗျာ”

“သေချာရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို အမေ စောင့်နေတော့မယ်”

အီလွန်ဂို ထွက်သွားသည့်အခါ စားပွဲကြီးပေါ်မှာ နောက်ထပ်တစ်နေရာ တည်ခင်း သည်။ အယ်လီဆန်နှင့် ကပ်လျက်နေရာတွင်ဖြစ်သည်။ အာဂျွန်းထိုင်လိုက်တော့ အယ်လီဆန်က သူ့ပန်းကန်ပေါ် အစားအသောက်တွေ ပုံပေးသည်။

“ဒါကို ကျွန်မတို့က ‘အာယမ်းလီမောပူရွတ်’လို့ ခေါ်တယ်။ ကြက်သားကို သံပုရာ ရွက်တို့ မန်ကျည်းသီးတို့နဲ့ ချက်တာရှင်။ ဒါက ပုစွန်ကို ဆူးပန်းရွက်နဲ့ ချက်ထားတာလေ။ ဒါက ခရမ်းသီးချက်။ ဟိုဘက်ကဟင်းက ချဉ်ခလောက်ကို ငရုတ်သီးနိုင်နိုင်နဲ့ ချက်ထားတာ။ ပုစွန်ဆိတ်ကလေးတွေကို သံပုရာရည်နဲ့ သနပ်တည် တည်ထားတာက သည်ဘက်ကဟင်း။ ဒါက ငါးကို ချင်းဖူးနဲ့ ပေါင်းထားတဲ့ဟင်း”

“ကောင်းလိုက်တဲ့ စားဖွယ်ရာတွေများ။ ညစာတိုင်း သည်လိုချည့် စားကြတာလား”

“ကျွန်မအမေက သူ့တည်ခင်းမှုကို သိပ်ဂုဏ်ယူလေ့ရှိတယ်။ အခုတော့လည်း အိမ်ကြီး ရဲ့ အစဉ်အလာတောင် ဖြစ်နေပါပြီလေ”

အာဂျွန်းက အားရပါးရ စားသည်။

“သည်အစားအသောက်တွေက အံ့ဩစရာပါလား”

“ရှင့်ဒေါ်လေး ဥမ္မာလည်း ဒါတွေကို ကြိုက်တယ်။ နင်မှတ်မိလား ဒင်နူး၊ အဲသည် တုန်းကလေ”

“အေး... မှတ်မိတယ်။ ငါ ဓာတ်ပုံတောင် ရိုက်သေးတယ်လို့ထင်တယ်”

ဒင်နူးက ခေါင်းညိတ်ရင်း ဖြေသည်။

“ကျွန်တော် ဒါမျိုး တစ်ခါမှမစားဖူးဘူး။ ဒါ ဘာခေါ်သလဲ”

“ဒါ ညိုညာစာခေါ်တယ်။ ညိုညာတွေချက်တဲ့ ရိုးရာဟင်းတွေပေါ့ရှင်။ အမေကတော့ ကမ္ဘာ နောက်ဆုံးလျှို့ဝှက်ချက်တွေလို့ ပြောလေ့ရှိတယ်”

သည်တဒင်ကလေးမှာပင် ဆရာဂျွန်က အားလုံး အံ့ဩသွားစေလောက်သည့်စကား ကိုပင် ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒါတွေက ထူးခြားမှုရှိအောင်လုပ်ထားတဲ့ ပန်းပွင့်တွေကွယ့်”

“ပန်းပွင့်တွေ...၊ ဟုတ်လား အဘိုး”

ဆရာဂျွန်က အာဂျွန်းကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

“အေးပေါ့ကွယ်။ အစားအသောက်ထဲက ပန်းပွင့်တွေပေါ့။ ဘွန်ဂါကဲန်တန်နဲ့ ဘွန်ဂါတီ လန် ခေါ်တယ်။ ချင်းပန်းတွေနဲ့ ပန်းပြာပွင့်တွေလေ။ ဟင်းအရသာကို အဲဒါတွေက ထုတ်ပေး တာပဲ။ အယ်လီဆာ အမြဲတမ်း ပြောနေတာလေ”

ဆရာဂျွန်မျက်နှာပေါ်မှာ အရိပ်တစ်ရိပ် ဖြတ်သန်းသွားခဲ့ကာ မျက်လုံးတွေက တစ်ခါ မှုန်မှိုင်းသွားပြန်လေသည်။ တစ်ဆက်တည်း အယ်လီဆန်ဘက် လှည့်လိုက်သည်။

“မက်သယူးနဲ့ အယ်လီဆာဆီ ကြေးနန်းရိုက်ဖို့ တို့ခေါင်းထဲ ထည့်ထားရမယ်။ အပြန်ခရီးမှာ သူတို့ မလက္ကာမှာ ခဏနားသင့်တယ်”

အယ်လီဆန်က ကုလားထိုင်မှ ရုတ်ခနဲထသည်။ အာဂျွန်းကို တောင်းပန်သည်။

“ကျွန်မတို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါဦးရှင်။ ကျွန်မအဘိုး ပင်ပန်းနေပြီ။ ကျွန်မ သူ့ကို အိပ်ရာထဲ အရောက် လိုက်ဖို့ပါရစေဦး”

“ကောင်းပါပြီ”

အာဂျွန်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

အယ်လီဆန်က ဆရာဂျွန်ကို အသာတွဲကာ အခန်းထဲက ဖြည်းဖြည်းချင်း ခေါ်ထုတ် သွားခဲ့သည်။ တံခါးပေါက်ကိုရောက်တော့ အာဂျွန်းကို လှည့်ကြည့်သည်။

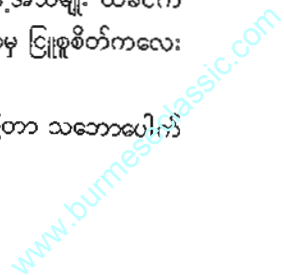
“ကျွန်မတို့စားတဲ့ အစားအသောက်တွေကို ကြိုက်တဲ့ဧည့်သည်ကို ဧည့်ခံရတာ ကောင်းလိုက်တာရှင်”

“ကျွန်မတို့အိမ်မှာ ချက်ပြုတ်ပေးနေတဲ့ စားဖိုမျိုးမက ဒင်နူးဆိုရင် တို့တောင် မတို့တဲ့ အကြောင်း အမြဲပြောနေတတ်တယ်။ အခုတော့ ရှင်ကြိုက်တယ်ဆိုတာကြားရင် သူမမမျှာ ဝမ်းသာရှာမှာပါ။ နောက်လည်း လာရမှာနော်”

“လာပါ့မယ်။ ခင်ဗျားဘက်ကသာ သေချာပါစေဗျာ”

အာဂျွန်းက ပြုံးသည်။ သည်လိုနွေးထွေးချိုမြသော အယ်လီဆန်အသံမျိုး ယခင်က ဒင်နူး မကြားဖူးခဲ့။ အယ်လီဆန်ကို စားပွဲတွင်ထိုင်လျက် လှမ်းကြည့်နေရာမှ ငြုဖူစိတ်ကလေး ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

“ကိုင်း... ကိုယ့်လူ၊ မောင်ရင့်ကို အိမ်ရှိသမျှလူတွေ စိတ်ညစ်နေကြတာ သဘောပေါက် သွယ်နော်”



အာဂျန်းက အူလိုက်သည်းလိုက် ဝမ်းမြူးသံကြီးဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒင်နူး ပင် တွန့်သွားခဲ့သည်။

“မလိုပါဘူး။ အဲသလောက် အော်ပြောစရာ မလိုပါဘူး”

ဒင်နူးက အာဂျန်းကို စကားဆက်ပြောဖို့ မိမိကိုယ်မိမိ ထိန်းချုပ်ရန် စုစည်းသည့် သဘောဖြင့် အပြင်းအထန် ကြိုးပမ်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆောရီးကွာ... မင်းကို အော့ကြောလန်အောင် လုပ်တဲ့သဘော မဟုတ်ပါဘူး”

အာဂျန်းက ရယ်မောရင်း တောင်းပန်သည်။

“အေးပါ။ သည်သဘောမရှိတာ ငါသိပါတယ်”

“ငါ မန်ဂျူးဆီက စာတစ်စောင်ရတယ်။ သည်စာကြောင့် မင်းကို ဘယ်မှာရာရမယ် ဆိုတာ ငါ သိတာကွ”

“အေးပါ”

“စာထဲရေးထားတာတော့ မင်းဆီက သတင်းပလင်း မကြားရတာ ကြာပြီတဲ့”

“ဪ...”

“သူတို့ကို မင်း ဘာပြောလိုက်စေချင်သလဲ”

ဒင်နူးက အကြီးအကျယ် တွေးဆစဉ်းစားနေရုံဖြင့် ခေါင်းကို မြှင့်လိုက်သည်။ ငြိမ်မိ ခပ်လေးလေး ဖြေသည်။

“ဘာမှမရှိပါဘူး။ သူတို့ကို ဘာမှမပြောစေချင်တာပဲရှိတယ်”

အာဂျန်းက မျက်ခုံးပင့်သည်။

“ဘယ်လိုကြောင့်ပါလိမ့်၊ ငါ မေးလိုဖြစ်မလား”

“ဘာမှ သိပ်ရှုပ်လှတာမဟုတ်ပါဘူး။ မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ငါ့အဖေက နံနက်ခင်း ရာဘာခြံကြီးထဲက သူ့ရထိုက်တဲ့ ရှယ်ယာကို ပြန်ရောင်းချင်တာနဲ့ ငါ့ကို သည်ရောက်အောင် လွှတ်လိုက်တာလေ”

“အဲသည်တော့...”

“အခုတော့ ငါလည်း သည်ကိုတော့ ရောက်လာရတာပဲပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ မနက်ခင်း ရာဘာခြံကြီးရဲ့ရှယ်ယာကို ငါ့အဖေက ရောင်းချင်တယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးက သိပ်မနိပ်လှဘူးလို့ ငါ့ပိုင်းဖြတ်ထားတယ်”

“သည်အရပ် သည်ဒေသကို မင်းကိုယ်တိုင်က တော်တော်သံယောဇဉ်ကြီးတယ်လို့ ငါထင်တယ်”

“အဲသည်တစ်ချက်တည်းတော့ မဟုတ်ဘူးကွ။ ပြောရရင် အယ်လီဆန်ကြောင့်လည်း ပါတယ်”

ဒင်နူးက အာဂျန်း၏မျက်လုံးတွေကို တွေ့တွေ့ကြီးကြည့်ရင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာပြောချင်တာလဲ”

“မင်း တွေ့ထားပြီပဲ”

“အင်းလေ...၊ ဟုတ်ပါရဲ့”

အာဂျန်းက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ငါဆိုလိုတာ မင်းသဘောပေါက်မယ်ထင်တယ်”

“ငါကတော့ မင်း ငါ့ကို တစ်ခုခုပြောချင်နေတယ်လို့ ထင်တာပဲ”

အာဂျန်းက ထိုင်လက်စကုလားထိုင်ကို နောက်နည်းနည်းရွှေ့လိုက်ပြီး စကားဆက် သည်။

“သည်လိုကွား၊ ငါတွေ့ကြည့်တာနော်၊ အယ်လီဆန်ကို မင်းကျနေပြီလို့ ပြောနေ တာများလားလို့ပါ”

“သည်သဘောပဲ ဆိုပါတော့...”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆိုရင် အယ်လီဆန်ကလည်း မင်းကို ညွတ်နေပြီလို့ ထင်တယ်ပေါ့”

“ထင်တယ်”

“အဲသလိုသဘောမျိုး မပြောသေးဘူးလား”

“တိတိကျကျပြောတာမျိုးတော့ မရှိသေးဘူးပေါ့လေ”

“မင်းစိတ်ထဲထင်တာ မှန်လောက်တယ်လို့တော့ မျှော်လင့်ရတာပါပဲ။ ပြောချင်တာ တော့ကွာ... အယ်လီဆန်လို့ မိန်းကလေးမျိုးက ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ မင်းလို့ငနဲနဲ့ အဆင်ပြေမယ်၊ မပြေမယ်ဆိုတာတော့ ငါ မပြောတတ်ဘူး”

အာဂျန်းက ရယ်ကာမောကာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ၏ သွားတန်း စိစိရှိရှိ ပေါ်မှာ အရောင်တစ်ချက် လက်သွားခဲ့သည်။ ဒင်နူးကလည်း ကြိုးစားပြီး ပြုံးသည်။

“ဒါက သိပ်တော့ အရေးမပါလှပါဘူး အာဂျန်းရာ။ သည်ကိစ္စအပေါ်မှာ ငါ့ဘက်က ယုံကြည်မှု တစ်စုံတစ်ရာ ရှိရမယ်ဆိုတာပဲ ရှိတယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းစဉ်းစားကြည့်လေကွာ...၊ ငါက မင်းနဲ့တူတာမဟုတ်ဘူး အာဂျန်း၊ ငါဆိုတဲ့ ကောင်က လူတွေနဲ့ ဘယ်တုံးကမှ သိပ်ကြီးအဆင်ပြေလှတယ်လို့ ရှိခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ အထူး သဖြင့် မိန်းမတွေနဲ့ပေါ့ကွာ။ ငါနဲ့ အယ်လီဆန်ကြားမှာ တစ်စုံတစ်ရာ အချိုးမကျတာရှိတော့ ငါ့ဘက်က ဘယ်လိုနိုင်နိုင်နင်းနင်း ကိုင်တွယ်ရမယ်ဆိုတာ ငါမသိဘူး”

“ဒင်နူး...၊ မင်းက ငါ့ကို သတိတွေပေးနေတာက ငါ့ကို ဝေးဝေးက ရှောင်စေချင်တဲ့ သဘောများလားကွာ”

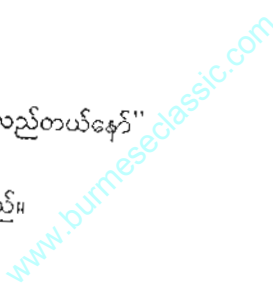
“ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မယ်ပေါ့ကွာ”

အာဂျန်းက သူ့ပန်းကန်ကို ရွှေ့လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ တကယ်တော့ ဒါတွေမလိုလှပါဘူး။ မင်း နားလည်တယ်နော်”

“ကောင်းတယ်၊ ဒါဆိုရင် ပြီးပြီ”

အာဂျန်းက လက်ပတ်နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ထရပ်သည်။



“မင်းဘက်ကသာ သေသေချာချာ ရှင်းအောင်လုပ်ပါကွာ။ ငါကတော့ တော်ရာက ခဏးရုံပါ။ ငါပြန်သွားပြီဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ စိတ်မကောင်းတဲ့အကြောင်း အယ်လီဆန် ကို မင်းပဲပြောလိုက်တော့”

“ကောင်းပြီဦး”

အကျွန်းနှင့် ဒင်နူးတို့ အိမ်ရှေ့ တံခါးမကြီးဘက် အတူလျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ အပြင်ဘက် နှင်ဝင်အောက်တွင် အကျွန်း၏ ‘ဖို့ဒီဗီအိတ်စတုရန်း’ ကားကလေး ရပ်ထားသည်။ အကျွန်းက ကားတံခါးကို ဖွင့်သည်။ လက်ကမ်းသည်။

“မင်းနဲ့တွေ့ရတာပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ ဒင်နူး၊ တအောင်ကလေး တွေ့ရတာပေးမယ့်လေ”

ဒင်နူးက အကျွန်းအပေါ် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ မရှိခဲ့ခြင်းအပေါ် ရှက်စိတ်ကလေး ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ မလုံမလဲ စကားဖာသည်။

“ငါ မင်းကို ပထုတ်တဲ့သဘော မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ မင်းကို မခေါ်ချင် မလာစေချင်တဲ့ သဘောလိုလည်း မတွက်စေချင်ဘူး။ လာနိုင်ပါတယ်။ လာရမှာပေါ့။ စိတ်ကူးရတဲ့အခါ လာခဲ့ ပေါ့။ အယ်လီဆန်ကလည်း မျှော်ရှာမှာပါ။ ငါပြောရဲတယ်”

“မင်းကကော”

“ထိုနည်းလည်းကောင်းပေါ့ကွာ”

ဒင်နူးပြောလိုက်သည့်စကားကို အကျွန်းက မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း အကဲခတ်သည်။

“ဟုတ်ကောဟုတ်ရဲ့လားကွာ”

“တကယ်ပြောတာပါ။ လာရမှာပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ...မင်းဘက်က အပန်းမကြီးဘူးဆိုရင်တော့ လာဖြစ်မှာပါ။ အခြေစိုက် စခန်းက လစ်ရင်လစ်သလို မကြာမကြာ ပြေးလာရလေ ကောင်းလေပေါ့”

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ၊ တစ်ခုခုရှိလို့လား”

“ရှိတယ်လို့တော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရှိရမယ့် အဆင်ပြေမှုမျိုးတော့ အမြဲတမ်း မရှိဘူးဆိုပါတော့”

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲ”

“ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲဆိုတာတောင် မသိပါဘူး ဒင်နူးရာ။ မလေးယားကို ရောက်ပြီ ဆိုကတည်းက ဒါမျိုးတော့ မရှိခဲ့ဖူးဘူး”

* * *

သူတို့ဘဝတွေအတွင်း အကျွန်းဝင်ရောက်လာခြင်းသည် ဥက္ကဋ္ဌအခါရာသီတွေ ပြောင်းရ သကဲ့သို့ ရှိလေသည်။ အကျွန်းက နေ့စဉ်လိုလို ရောက်လာတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့အိမ် အတူ ဟာဒီ သို့မဟုတ် အခြားမိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းအချို့ကို ပါအောင် ခေါ်လာလေ့ရှိ၏။ ထိုကာလများ၌ ဆွန်ဂိုင်းပါတာနီမြို့သည်ပင် အမှတ် (၁၁) တပ်မ၏ ဌာနချုပ်တည်ရာဖြစ်ပြီး ဖြစ်လာသည့်အတွက် များပြားလှသော မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်း သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းများနှင့်

ပြန်လည်ဆုံစည်းရန် အကြောင်းဖန်လာခဲ့သည်။ ညနေခင်းများတွင် အကျွန်းက ထိုထိုသော မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများကို တတန်တက လိုက်လံစုစည်းကာ ရရာယာဉ်တစ်စီးစီးဖြင့် မောင်းတက် လာလေ့ရှိလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အဲလ်ဗစ်စတုရန်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဖို့ဒီဗီအိတ်။ ဟာလီဒေးဗစ် ဆန် မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့် ရောက်ချင်လည်း ရောက်လာတတ်သည်။ များသောအားဖြင့် အကျွန်းနှင့် အပေါင်းပါများ ရောက်လာချိန်သည် မိုးကြီးစုပ်စုပ်ချုပ်စုပ် နေဝင်ချိန်ဖြစ်ရာ ကား မီးရောင် တထိန်ထိန်၊ ကားဟွန်းသံတည်ညှပ်ဖြင့် သဲသဲရုတ်ရုတ် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် မြိုင်ဆိုင် နေတော့သည်။

“သူတို့လာကြပြီ...”

အယ်လီဆန်က ချက်ပြုတ်ထားသမျှ ပြန်နွေးရန် မီးဖိုဆောင်ဘက် ပြေးလေ၏။ အယ်လီဆန်အဖို့တော့ ခြောက်သွေ့လွန်းလှသော ဒီအိမ်ကြီးမှာ လူသံသူသံ ဆူဆူညူညူရှိလာရ ပြန်ခြင်းကို ကြည့်နူးဝမ်းသာ ရှိရာပေသည်ဟု ဒင်နူး တွက်ပါ၏။ အယ်လီဆန်ကိုယ်တိုင်ပင် ခါတိုင်းလိုမဟုတ်။ ယခင်ကဆိုလျှင် ရုံးသွားရုံးပြန် ဝတ်လေ့ရှိသော ပြောင်ထည်ကလေးတွေ လောက်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဝတ်လေ့ရှိသော ဖိုးပျော့ သင်တိုင်းလောက်နှင့် ပြီးခဲ့တာများသော်လည်း အခုဆိုလျှင် ဒင်နူးပင် မသိရသော အထည်ဆန်း၊ အချိတ်ဆန်းတွေ လှိုင်လှိုင်ကြီး ထုတ်ဝတ်နေ လေပြီ။ အရောင်အသွေးတွေကလည်း စုံလှပါ၏။ မနက်ခင်းရာဘာခြံကြီး၏ ရွှေရောင်နေ့ရက် များဆီက မိခင်ကိုယ်တိုင် ပါရှိမြို့က မှာယူပေးခဲ့သော ကြော့ပေ မော့ပေဆိုသည့် ဦးထုပ်များ၊ ဂါဝန်များသည်လည်းကောင်း၊ စက်ချုပ်ထည် အသွင်အဆန်းဆန်းတို့သည်လည်းကောင်း အဝတ် ဗီရိုများထဲက တဖြောဖြော သွန်ကျလျက်ရှိလေသည်။

ညနေခင်းတိုင်းလိုလိုပင် အိမ်ကြီးထဲမှာ ရယ်သံမောသံ တအုန်းအုန်း၊ အော်သံဟစ်သံ တရုန်းရုန်းဖြင့် ပုံတင်သံတို့ ညှိုးညှိုးညည်းညည်း ရှိလေပြီ။ အိမ်ကြီးသို့ ဆိုက်ဆိုက်ကြီး ရောက်လာ ကြကုန်သော တပ်ဗိုလ်အရာရှိတို့၏ ရယ်သံမောသံ ကျူသံဆူသံကြီးတွေက အသံမစဲ တသံသံ မွင့်အံလျက်ရှိလေသည်။ ရယ်စရာ အသေးအဖွဲကလေးသည် ဝါးပိုးဝါးကွဲ အူကြီးသည်းကြီး ပြတ်လောက်သော ရယ်မောစရာကြီးအဖြစ်သို့ တစ်မဟုတ်ချင်းရောက်လျက် တစ်ဦး၏ကျောကို တစ်ဦးက ထုကာပုတ်ကာ ဗျောစည်ကြီး တီးသကဲ့သို့ အတောမသတ်အောင် ရုန်းရုန်းရင်းရင်း ရှိကြလေ၏။ သူတို့ရောက်လာကြသည့်အခါတိုင်းတွင်လည်း တပ်တွင်း စားရိပ်သာက ဆောင်ယူ လာခဲ့ကြသော ဝိစကီအရက်၊ ဂျင်အရက်၊ ရမ်အရက်တို့ ပုလင်းချင်း ရိုက်လျက်ရှိကြကုန်၏။ တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ တပ်ဗိုလ်ကလေးတို့၏ အရက်ဝိုင်းတွင် ပြုစုရန်အလိုငှာ အကျွန်း၏ အကူရဲဘော် ကီရုန်းဆင်းကို ခေါ်လာကြသည်လည်းရှိ၏။ ဝရန်တာတွင် စုဖွဲ့ထိုင်ကြလျက် အရက်တစ်မျိုးမျိုးကို တစ်စိစိမိသောက်ကြကုန်၏။ စားသောက်ခန်း စားပွဲပေါ် ရောက်ရှိတည်ခင်း ထားသော ဟင်းလျာတို့သည်လည်း မှော်အတတ်ဖြင့် ဖန်ဆင်းလိုက်သည့်နယ် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ရှိကြလေ၏။ အယ်လီဆန်က ဟင်းပွဲတွေ တည်ခင်းပြီးသည်နှင့် အကျွန်းက ပါလာသည့် သူငယ်ချင်းတွေကို ဟင်းအမယ်တွေ အသေးစိတ် ရှင်းပြသည်။



“သည်မယ်... ဒါက ဘဲသားချက်၊ ကြံရည်နဲ့ ချက်တာလေကွာ။ အဲသလောက် ကောင်းတဲ့အရာသာမျိုး မင်းတို့ မစားဖူးလောက်ဘူး။ ဒါက ပုစွန်တုပ်၊ ချင်းပွင့်ချင်းဖူးနဲ့ ချက်တဲ့ ဟင်း၊ အရသာကတော့ ဆွေမျိုးမေလောက်သကွယ်နော်”

ဒင်နူးခမျာတော့ သည်ပွဲမျိုးမှာ အိမ်သည်တစ်ပိုင်းအဖြစ် လှလှကြီး နှဲရန်ရှိသော်လည်း ညနေတိုင်ပြီဆိုသည်နှင့် ဆပ်ကပ်ပွဲကို ပွဲခင်းထဲက ထိုင်ကြည့်ရသော ပွဲကြည့်နှင့်မခြား ရှိနေ ရသည်။ အထူးသဖြင့် အိမ်ကြီးအတွင်း သူရှိနေသည့်အချိန်၊ နာရီများအတွင်း သေးသိမ် ကျဉ်းကျဉ်းရသလို ရှိခဲ့ရသည်ချည်းပင်။ တကယ်တော့ သည်အိမ်ကြီးသို့ အာဂျွန်းတစ်ယောက် တည်း ရောက်လာသည်ဖြစ်စေ၊ အဖော်အပေါင်များနှင့် ရောက်လာသည်ဖြစ်စေ သူ့အတွက် သိပ်တော့လည်း အကြောင်းမဟုတ်ပါ။ သူတစ်ယောက်တည်း နေရတုန်းကလည်း နေကျင့်ရှိခဲ့ သည်သာဖြစ်၏။ မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်သူ၊ အထက်စီးဆန်သူ၊ အလိုအာသိသများအားဖြင့် ကြွယ်ဝသူဟူသော သူ့အပေါ် တစ်စုံတစ်ရာ ညှို့နှိုင်တာမျိုး မရှိ။ ဒင်နူးကိုယ်တိုင်ကတော့ သူတို့နှင့် ပန်းတိုင်းဖို့ မမျှော်မှန်းနိုင်တာကို သိထားခဲ့သည်။

ညနေစာ စားပြီးပြီဆိုသည်နှင့် အာဂျွန်းက ဂေါက်လှည့်ဓာတ်စက်ကို လှည့်လေ သည်။ သစ်မာ ကြမ်းခင်းပေါ် ခင်းထားသည့် ကော်စောပေါ်ရှိသမျှ ရှင်းလင်းကာ သူ့ရော သူ သူငယ်ချင်းများပါ အယ်လီဆန်နှင့်အတူ တစ်ပြန်စီ တစ်လှည့်စီ ကကြံလေတော့သည်။ သည်လို ကကြံပြီဆိုတော့မှ အယ်လီဆန်၏ အကပါရမီကို ဒင်နူး မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ရလေသည်။ သူကြည့်ခဲ့ဖူး သမျှသော ဘိုင်စကုပ်ဓာတ်ကားများထဲက ကချေသည်တို့ထက် သာလွန်လှသည်။ ထူးခြားလှသော သူမ၏ ပါရမီမိမိ၊ နရီစည်းချက် အချီအချ၊ မကုန်ခန်းနိုင်သော စွမ်းအင်အလှ တို့ဖြင့် ကချင်တိုင်း ကတတ်သူပါတကား။ အာဂျွန်းကတော့ အားလုံးသော ယောက်ျားသာ တို့ကြား မယှဉ်သာအောင် ကနိုင်စွမ်းရှိသူဖြစ်၏။ ညနေခင်းတိုင်း စခန်းသိမ်းကြပြီဆိုသည်နှင့် အာဂျွန်းက သူ့အကြိုက် ဓာတ်ပြားတစ်ချပ် ထည့်ဖွင့်လေ့ရှိသည်။ တော်မီဒေါ်ဆေး၏ ခေတ် တူရိယာတိုင်း မှ တီးခတ်သော ကိုယ်ကတော့ ခွဲနေမိပြီအချစ်ရေ သီချင်းဖြစ်သည်။ သည် အချိန်မှာ အားလုံးက သူတို့ကရန် ယုံပေးကြရသည်။ ဓာတ်ပြားကုန်၍ တရဲရှဲသံ ပေါ်လာသည် အခါမှာတော့ အခန်းတစ်ခန်းလုံး ဖုံးသွားအောင် သြဘာလက်ရပ်သံများ ပွင့်ထွက်လာလေ၏။ အယ်လီဆန်သည်ပင် ဒင်နူးရှိနေခြင်းကို မေ့တော့တော့ ဖြစ်နေပုံပေါက်သည်။

တစ်ခါမှာတော့ အာဂျွန်းက အဆိုတင်သွင်းသည်။ စစ်လေယာဉ်ကွင်းရှိ လေယာဉ်မှူး များဆီက အပိုဆောင်း ဓာတ်ဆီအချို့ ရလာတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ရောက်ရာပေါက်ရာ ခရီးတိုကလေးတွေ ထွက်လေ့ရှိကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သုံးယောက်တည်း။ တစ်ခါတလေမှာတော့ လူအုပ်ကြီးထဲက ဖဲကာ အချို့အဝက် ပါလာတတ်သည်။ တစ်ကြိမ်တွင် သည်လိုခရီးတို့ ထွက်ခဲ ကြသည်၌ ဝန်နှုန်းကျေရိုင်း တောင်မကြီးထိပ်စွန်းတွင် ဆောက်ထားသည့် တောလည်အိမ်ကလေး ဆီ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါ သူတို့ကိုယ်တိုင်က အာဂျွန်း၏ဧည့်သည်များ ဖြစ်လာကြမည် လေယာဉ်မှူးအုပ်စုက သူတို့အဖွဲ့အတွက် သည်နေရာကို ချောဆွဲပေးထားကြသည်။

ဖို့ဒ်ဖီအိတ်စတုရန်းကားကလေးဖြင့် ထွက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ တောင်အထွတ်များကို ရောက်ရန် ရစ်ဝိုက်တက်ရသော တောင်ပတ်လမ်းအတိုင်း လိုက်ရသည်။ အုန်းပင်များ ရိပ်ရိပ်ဖားဖား ဝေနေသည့် ဗလီဝတ်ကျောင်းများရှိရာ အေးချမ်းသော ကမ်းပုန်းတွေကို ဖြတ်ရသည်။ ကလေး တွေက အနံ့ပြည့် ကောက်ခင်းတွေထဲက ခြေဖျားထောက်ကြရင်း လက်တွေ့ ဝှေ့ယမ်းနှုတ်ဆက် ကြလေသည်။ ထိုနေ့က တိမ်ထူထပ်သော နီဝင်ဘာလ နှောင်းပိုင်းရက်ဖြစ်၏။ အေးမြသော လေညင်းက ပင်လယ်ဘက်ဆီမှ တသုန်သုန် တိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။

တောင်ထိပ်ဆီတက်ရသော တောင်ပတ်လမ်းသည် စင်စစ်အားဖြင့် မြေဖို့လမ်းကြမ်းထက် ပိုကောင်းလှသည် မဆိုသာပါ။ ကားကလေးက မြင့်စောက်သော အမော့တစ်လျှောက် ကွေ့ကာ ပန်းကာ လွန်းထိုးတက်နေရသည်။ တောင်ကြောတစ်လျှောက်လုံး သစ်တောကြီးများ ပိတ်ပိတ် ဆီးဆီး ပေါက်ရောက်လျက်ရှိကာ လမ်းက ထူထပ်လှသော တောကြီးဟေဝန်ကွက်တွေကြား တိုးဖြတ်နေလေသည်။ သည်နေရာတစ်ဝိုက် တောရိပ်တောင်ရိပ်ဖြင့် အပူချိန်ကျဆင်းလျက် ရှိသည်တွင် မြေပြန့်လွင်ပြင်ထက် အအေးကဲလျက်ရှိလေ၏။ ကောင်းကင်၌ ထွန်းပနေသည့် နေသည်ပင် လျင်မြန်စွာ ရွေ့လျားနေကြသော တိမ်တင်းတိမ်လွှာ၏ပိတ်ဆို့ခြင်း ခံနေရသည်။ တောင်ထိပ်ပြန်ပေါ် ရောက်သည်အခါ သဘာဝပေါက်ပင်များအားလုံး တိခနဲ ပျောက်သွားကြပြီး အပန်းဖြေအိမ်ကလေး ပေါ်လာခဲ့သည်။ အပန်းဖြေအိမ်ကလေး တစ်ပတ်လည်တွင် လသာဆောင် ဖြင့် ဝန်းရံထားပါ၏။ ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းနှင့် ဝန်းကျင်လွင်ပြင်များ စသော သုခုမဆန်ဆန် ရှုခင်းများကို မျှော်ရှုရန် ဖွဲ့ယှက်ထားသော ထိုပတ်ပတ်လည် လသာဆောင်မှလွဲ၍ အင်္ဂလိပ် တစ်ထပ်အိမ်ကလေးနှင့် အတော်တူသည်။ လသာဆောင် တစ်ပတ်လည်လုံးတွင်လည်း မီးခိုး ရောင်၊ အပြာရောင်၊ ကာကီရောင်နှင့် ပုလင်းစိမ်းရောင်များ ဝတ်ဆင်ထားကြသည့် ကြည်းရေလေ စစ်သားများဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိ၏။ ထိုပူပူနီဖောင်းတွေ ကြားမှာတော့ တောက်ပသော ဆေးရေ ချည်ထည်များ ဝတ်ဆင်ထားကြသည့် မိန်းမသားအနည်းငယ် ပြောက်ထိုးနေကြသည်။ အပန်းဖြေ အိမ်ကလေး၏ အတွင်းတစ်နေရာဆီတွင် တူရိယာတိုင်းတစ်ပိုင်း တီးမှုတ်နေသည်။

အာဂျွန်းနှင့် အယ်လီဆန်တို့နှစ်ယောက်က ကရန် အတွင်းဘက် ဝင်ရောက်သွားကြ သော်လည်း ဒင်နူးကိုယ်တိုင်ကတော့ လိုက်မဝင်ဘဲ ချန်နေခဲ့သည်။ တစ်ပတ်လည် လသာ ဆောင်အတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ အမြတ်စတွေ တဖျပ်ဖျပ်ခါနေကြသည့် စားပွဲခင်းဖြူဖြူခင်း စားပွဲတွေကို ကျော်လာခဲ့သည်။ လွင်ပြင်ရှုခင်းတစ်ခွင်လုံး ပင်လယ်ဘက်ဆီမှ လွင့်မျောလာသော တိမ်တင်းတိမ်ပြန့်ကြီးကြောင့် တားဆီးပိတ်ပင်ထားသည့်နှယ် ရှိလေသည်။ သို့သော်လည်း တိုက်ခတ်နေသောလေကြောင့် တိမ်တွေ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲကြသည့်၌ လွင်ပြင်၏ ခမ်းနား ထည်ဝါမှုကို ရိုးရိုးရိပ်ရိပ်မြင်ရစေခြင်းငှာ အားဖြည့်ကြသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။ အရပ်မျက်နှာအသီးသီး ဆီသို့ ရှုမောမဆုံး စိုက်ပျိုးထားသည့် ဧကပေါင်းများစွာသော ရာဘာတောကြီးတည်ရာ တောင်ခြေ က ဆွန်ခိုင်းပါတာနီမြို့ကလေးကို မြင်ရသည်။ ဝေးလံသော တစ်နေရာဆီမှာတော့ ကျောက်ဆောင် ထူထပ်လှသော ပီနန်ကျွန်း တောင်ထိပ်ပိုင်းနှင့် ဘတ်တားဝါသံဆိပ်ကမ်း၏ လက်ချောင်းသဏ္ဍာန် ဆိပ်ခံများကို လှမ်းတွေ့နေရသည်။ လွင်ပြင်၏တောင်ဘက်ဖျားဆီမှ ချဉ်းကပ်လာခဲ့ပြီး နယ်စပ်



မြောက်ပိုင်းဆီသို့ တိုးဝင်ရာက ပျောက်ကွယ်သွားသော တောင်မြောက် အဝေးပြေးလမ်းမကြီးက မြင်ကွင်းကို ကြီးမားသော အရေးအကြောင်းကြီးသဖွယ် ဖြတ်လျက်ရှိ၏။ အနောက်ဘက် တစ်လျားမှာတော့ အင်ဒမန် ပင်လယ်ပြင်က နေဝင်းချိန် ဆည်းဆာရောင်ကြောင့် လောင်လောင် ညှိုးညှိုး တောက်ပနေသည်။

နေရောင် ကြည်ကြည်သာသာ နောက်ရက်မှာ သည်အပန်းဖြေအိမ်ကလေးဆီ သူ့ ကင်မရာတွေ ယူလာရန် ဒင်နူး ပိုင်းဖြတ်မိခဲ့ပြီ။ သူ့ဘဝတွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကားမောင်း မသင်မိခဲ့ခြင်းပေါ် ကြီးမားစွာသော နောင်တတွေ ရှိနေမိခဲ့သည်။ သည်လို ရှုခင်းတစ်ကွက်နှင့်ပင် အားထုတ်မှုသည် တန်လှရှေ့မည်။

နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း မနက်ခင်းအိမ်ကြီးကို အာဂျွန်း ရောက်လာခဲ့ပြန်သည်။ သည်တစ်ခါရောက်လာချိန်က ခါတိုင်းလာနေကျအချိန်မဟုတ်ဘဲ နံနက်ခင်း ၁၁ နာရီလောက် တွင် ဖြစ်၏။ စစ်စိမ်းရောင်မှိုင်းမှိုင်း ဘေးတွဲပါ နကျယ်ကောင်ခါးခိုရင်အုပ် ဟာလီဒေးဗစ်ဆန် မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့်ဖြစ်သည်။ နံနက်ခင်းရာဘာခြံမှ အိမ်ကြီးဆီ မောင်းလာခြင်းဖြစ်ပြီး အယ်လီဆန်က ဘေးတွဲပေါ်ထိုင်လျက် ပါလာခဲ့သည်။ အာဂျွန်းက အိမ်ဝ ဆင်ဝင်ဆီက အော်ခေါ် ချိန်မှာ ဒင်နူးက ဓာတ်ပုံကူး အမှောင်ခန်းတွင်းမှာ ရှိနေခိုက်ဖြစ်သည်။

“ဒင်နူးရေ ဆင်းခဲ့ဟေ့၊ ငါ သတင်းတွေရလာလို့။”
ဒင်နူးလည်း အောက်ထပ်ကို ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။
“ပြော”

အာဂျွန်းက ရယ်သည်။ ဒင်နူး၏ပန်းကို လက်ဖြင့် ထိုးလိုက်သည်။
“မင်းရော့၊ ငါ့ရော ဦးလေးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပါပကော။ မန်ဂျူး မွေးပြီတဲ့ကွ၊ မိန်းကလေး

တဲ့”
“ဟာ ငါ ဝမ်းသာ”
“အဲဒါ ငါတို့ ပွဲလေးလုပ်ကြမလို့၊ တို့နဲ့လိုက်ခဲ့”
“မင်းတို့က ဘယ်သွားကြမှာလဲ”
“ပင်လယ်ဘက်ဆင်းကြမလို့။ ငါ့နောက်က တက်လိုက်”
ဒင်နူးက တစ်ဖက်ကို ငေးနေသော အယ်လီဆန်ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ခြေ ထောက်တွေ ဆုတ်ဆိုင်းသွားသလိုလည်း ခံစားလိုက်ရသည်။ ကုန်လွန်ခဲ့သော ရက်တွေတုန်းကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် ဖဝါးခြေထပ် လိုက်နိုင်ဖို့ သူ အားထုတ်ခဲ့သည်။ သို့သော် သူ မလိုက်သာနိုင်ဘဲရှိခဲ့ပြီ။ သူမနှင့် အတူမလိုက်ချင်။ သူရှိနေသည့်အတွက် သူမအပေါ် ဝန်မပို စေချင်တော့။ မဖြစ်နိုင်တော့ပြီ။
“ငါ့ကို မင်းတို့နဲ့လိုက်စေချင်တယ်လို့ ငါ မထင်ဘူး”
ဒင်နူး၏စကားကို အာဂျွန်းရော အယ်လီဆန်ကပါ သံပြိုင် ကန့်ကွက်ကြသည်။
“ဒင်နူး ပေါက်ကရကွာ”
“အို...လာပါ ဒင်နူးရယ်၊ မကြောင်စမ်းပါနဲ့။”

ဒင်နူးက ခြေပြန်လှည့်သည်။

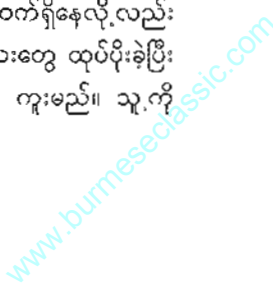
“ဓာတ်ပုံအမှောင်ခန်းထဲမှာ လက်စသတ်စရာကလေးတွေ ရှိသေးလို့ပါကွာ၊ မင်းတို့ သာ သွားကြပါတော့။ ပြန်လာရင်သာ ငါ့ကိုပြောပြကြ”

ဒင်နူးက အိမ်ထဲပြန်ဝင်ခဲ့ကာ အပေါ်ထပ်ကို တက်လာခဲ့သည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ် ခြေခင်းစက်နှိုးသံ တဗျိုးဗျိုးကို ကြားနေရသည်။ သည်လိုဆိုပြန်တော့ သည်မြင်ကွင်းကို ပြတင်းပေါက်မှ ငဲ့မကြည့်ဖြစ်ဖို့ သူ့ကိုယ်သူ မစောင့်စည်းနိုင်ပြန်။ အယ်လီဆန်၏ လည်စီးပဝါကလေးက ကြက်လျှာ ကုက္ကလံလို တလွင့်လွင့်။ သူ မြင်နေရသည်။

အမှောင်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ သူ့မျက်လုံးတွေက မခံချိမခံသာ။ တစ်ချိန်ကတော့ ဓာတ်ပုံကူး အမှောင်ခန်းက သူ့အတွက် စိတ်ချလက်ချရှိရန် အာမခံချက်ပေးသည့်နေရာအဖြစ် သူ သဘောထားနိုင်စွမ်းရှိခဲ့ပါ၏။ အခုတော့လည်း နီဗျော့ဗျော့အလင်းရောင်သည်ပင် စိတ်လက်ချမ်းသာစရာအဖြစ် အားထားလောက်စရာ မရှိတော့ပြီ။ အလင်းတွေက သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် စူးရှလွန်းနေသည်လို့ပင် ထင်ရပါ၏။ မီးခလုတ်တွေကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ကြမ်းပေါ်မှာပဲ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ ဒူးနှစ်လုံးကို ပွေ့ထားခဲ့သည်။ သူ့ဗီစီစိတ်ကလေး ပြန်ရုန်းကြွ လာခဲ့ပြန်၏။ အာဂျွန်းရော အယ်လီဆန်ပါ သူ့အတွက် ယုံကြည်လောက်စရာ မရှိကြတော့ပြီ။ ဘာများကော တတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အရွယ်ရောက်နေကြသူတွေ။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း အပြစ်တင်စရာမရှိ။ ထိုတဒင်္ဂမှာပင် သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး စိုစွတ်နေလေပြီ။ သူ့ကိုယ်သူသာ ဒေါသဖြစ်ရသည်။ သူ့ဘဝတွင် သူ့ကိုယ်တိုင်က တည်ဆောက်ယူချင်သော သက်ဝင်ယုံကြည်မှု ရှိခဲ့သည်ဆိုလျှင် မိမိကိုယ်မိမိ ကရုဏာသက်နေရသည့် အဖြစ်ကိုတော့ ဘယ်သောအခါကမှ အညံ့ခံခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့။ တစ်ခါက သူ့လျှောက်ခံဖူးသည့်လမ်း ဆုံးစရာမရှိ တော့တာ သူ့သိခဲ့ပြီ။

ဒင်နူးက မတ်တတ်ထရပ်သည်။ ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေသည့်အခန်းထဲမှာ လှည့်ပတ် လျှောက်နေခဲ့သည်။ အခန်းထဲမှာ နေရာချထားသမျှသော ပရိဘောဂ အသုံးအဆောင်များ၊ ပစ္စည်းပစ္စယများ၏ ပကတိ အရွယ်ပမာဏနှင့် အခင်းအကျင်း ထားသိုပုံကို ပုံဖော်တွေးဆ ရင်း လျှောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ လျှောက်နေသည့် ခြေလှမ်းတွေကို ရေတွက်နေခဲ့သည်။ အမှောင်ထဲမှာ အချိန်နှင့်အမျှ တိုးမိတိုက်မိတာတွေ ရှိပါ၏။ တစ်ခါ အစက ပြန်ကောက်ကာ လျှောက်ပြန်လေ၏။

သူ ဆုံးဖြတ်ရတော့မည်။ သူ ထွက်ခွာရတော့မည်။ အယ်လီဆန်ကိုယ်တိုင်က သူ့အပေါ် သမုဒယ မနှယ်တော့တာ ရှင်းနေပြီ။ သည်မနက်ခင်းအိမ်ကြီးမှာ သူ ဆက်ရှိနေလို့လည်း အကျိုးဖလ ရှိစရာအကြောင်းမမြင်။ သည်တော့လည်း သူ့ပိုင်ပစ္စည်းကလေးတွေ ထုပ်ပိုးခဲ့ပြီး အိလွန်ရုံ မိခင်အိမ်ကလေးမှာ တစ်ညခိုခဲ့သည်။ မနက်ဖြန် သူ ပီနန်ကို ကူးမည်။ သူ့ကို ရန်ကုန်မြို့ဆီ တင်ဆောင်သွားမည့် မီးသင်္ဘောတစ်စီးစီးကို စောင့်ရမည်။



မော်တော်ဆိုင်ကယ်က အနောက်စူးစူးကို ဦးတည်လာခဲ့သည်။ လမ်းပန်းတစ်လျှောက်လုံး ဖုန်နှင့်သဲအတိတ်ပြီးသော စုတ်ဖွာဖွာ ကျောက်ချောလမ်းအဖြစ် တစ်စတစ်စ ဆုတ်ယုတ်လာသော လမ်းကြမ်းဘက်ကို ဆင်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အမိုးခုံးပြာပြာ ဗလီကျောင်းတစ်ကျောင်းရှိသည့် မြို့ကလေးတစ်မြို့ကို ဖြတ်ခဲ့ကြပြီးသည့်နောက်မှာတော့ အပြာရောင် တဖျပ်ဖျပ်လက်နေသည့် ပင်လယ်ကို သူတို့ မြင်ကြရလေပြီ။ ရှည်လျားလှသော ပင်လယ်သောင်စပ်တစ်လျှောက် ပင်လယ်လှိုင်းငြိမ်ကလေးတွေ တဖျော့ဖျော့ လိမ့်ကာလိမ့်ကာ တက်လျက်ရှိကြလေ၏။ လမ်းကလက်ဝဲဘက်ကို ချိုးသည်။ အာဂျွန်းက ဆိုင်ကယ်ကို ပင်လယ်ကမ်းခြေအတိုင်း အလျားလိုက်စီးလာခဲ့သည်။ ရွာငယ်ကလေးတစ်ရွာကို ရောက်သည်နှင့် လမ်းလည်း ဆုံးလေသည်။ ဈေးခင်ဘက်ဆီ ကပင်လယ်ရေငန်နဲ့ ငါးခြောက်နဲ့ တွေ့ လှိုင်လျက်ရှိ၏။

“ဆိုင်ကယ်ကို ဒီနားထားခဲ့ရင် ကောင်းမလား”

“မထားရပါဘူး။ တို့နဲ့ တစ်ပါတည်း ယူသွားလို့ရတာပဲဟာ။ ဟာလီဆိုင်ကယ်က နေရာမရွေး သွားနိုင်တယ်”

ဈေးကုန်းကို ဖြတ်မောင်းလာသည့်အခါမှာရော၊ တဲကုပ်ကလေးတွေအကြားက ကွက်လပ်တွေကို ကျော်ချိန်မှာပါ ရွာသူရွာသားတွေ တရုန်းရုန်း ဝိုင်းအုံလာခဲ့သည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်က ပင်လယ်မှ ခပ်ခြားခြားရှိနေသော ရွာငယ်၏ သဲတောင်ပူစာပေါ်ကို နားမခံသာသော ညစ်အော်ခြင်းဖြင့် ရုန်းတက်နေရသည်။ သဲတွေက နေ့လယ်ခင်း နေရောင်အောက်တွင် မျက်စိကိုနဲ့ လောက် အောင် ဖွေးဖွေးတောက်နေကြသည်။ အာဂျွန်းက ခပ်ပါးပါးပေါက်နေကြသည့် ပေါင်ပေါ်များနှင့် တစ်စပ်တည်းရှိနေသော မြေပြင်ရှိရာ ကမ်းခြေစပ်ဘက် ဆက်နင်းလာခဲ့သည်။ ပင်လယ်လေပြင်းကြောင့် ဝရုန်းသုန်းကားဖြစ်နေကြသော အုန်းတောကြီးထဲရောက်သည့်အခါ ဆိုင်ကယ်ကို ရှောင်ကာ တိမ်းကာ အနေးစီး စီးလာခဲ့သည်။

ရွာငယ်ကလေးကို နောက်မှာထားခဲ့ကြပြီး ပင်လယ်ကဗွီးပင်တွေ အရိပ်အာဝါသပေးထားသည့် ပင်လယ်ကွေ့ ချောင်းငယ်တစ်နေရာကို ရောက်လာကြသည်။ ကမ်းခြေကာဖြူပါးပါး သဲပွင့်လက်သည်များဖြင့် ရှိလေ၏။ ပင်လယ်ကမ်းခြေမှ ကိုက် ၁၀၀ ထက် ပိုမဝသော ပင်လယ်ချောင်းငယ်ကွေ့အဝမှာတော့ ကျွန်းငယ်တစ်ကျွန်းရှိနေသည်။ ပင်မြက်စိမ်မိမ်ပိုင်းပင်ပုပုကလေးများဖြင့် တောထူထူထနေသည့် ကျွန်းကလေး။

“သည်နားမှာ ရပ်ကြရအောင်”

အယ်လီဆန်က ရပ်ခိုင်းလိုက်သည်။ အာဂျွန်းက ဆိုင်ကယ်ကို သစ်ရိပ်တစ်ရိပ်မှာ ရပ်လိုက်ပြီး ဒေါက်ထောက်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး စီးထားသည့် ဖိနပ်တွေကို ချွတ်ကြသည်။ သောင်ပြင်ပေါ်မှာပဲ ထားခဲ့ကြသည်။ အာဂျွန်းက ဘောင်းဘီရှည် အနားတွေကို ခေါက်သည်။ ပင်လယ်ရေစပ်အရောက် သဲငွေ့ရောင် ပူပူလောင်လောင်ကို နှစ်ယောက်အတူ ဖြတ်ပြေခဲ့ကြသည်။

ဒီရေနံမိုင်းငြိမ်။ ပင်လယ်ငြိမ်ဆိတ်။ ညင်းညှပ်သော လှိုင်းပြေကလေးတွေက ကမ်းခြေကို တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ခတ်လျက်။ ရေက ကြည်လင်လွန်းလှသည်ဖြစ်၍ ရောင်စုံကျောက်ပွင့်စီ အသွင်

အပြင်ဖြင့် ပင်လယ်ကြမ်းပြင်၏ ရွှေလျားပြောင်းလဲနေသော အပြောက်အမွှမ်းများကို ပုံကြီးချဲ့နေသည်နှင့်တူသည်။

“ရေကူးကြရအောင်”

အာဂျွန်းက ပြောသည်။

“ကျွန်မမှာ ဘာမှ ပါမလာခဲ့ဘူးရှင်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ သည်နေရာမှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူးလေ”

အာဂျွန်းက ကာကီရှပ်အင်္ကျီကြယ်သီးတွေကို ဖြုတ်ရင်း ပြန်ပြောသည်။

အယ်လီဆန်က ဝတ်နေကျ ရိုးရိုးကလေးနှင့်ဖြစ်၏။ သင်တိုင်းစ အနားစကို ရေလွတ်အောင် မ...ကိုင်ထားရာက လွှတ်ချလိုက်သည်။ ချည်ထည်ဆိုတော့ ရေက ချက်ချင်းစုပ်သွားသည်။ ခါးအထိပင် ပျံ့တက်လာခဲ့၏။

“လာလေ ...အယ်လီဆန်၊ တို့ချည်းရှိတဲ့နေရာပဲဟာ”

အာဂျွန်း၏ရှပ်အင်္ကျီအမြီးစက ကြယ်သီးပြုတ်လျက်ဖြင့် တန်းလန်းကျလျက် ရှိလေသည်။

“ဟင့်အင်း၊ ဒီဇင်ဘာလကြီး။ ကျွန်မတို့ ဆောင်းရာသီကိုတော့ ထည့်တွက်ဦးမှပေါ့”

“လာပါ...မအေးလှပါဘူး”

အာဂျွန်းက အယ်လီဆန်လက်တွေကို ဆွဲယူသည်။ သူ့လျှာက သူ့သွားတန်းလက်လက်တွေပေါ် ဖျတ်ခနဲ ရွေ့သွားခဲ့သည်။ အယ်လီဆန်က သဲနူးနူးထဲကို ခြေချောင်းကလေးတွေ ထိုးနှစ်လိုက်သည်။ ရေကြည်ကြည်ကိုဖောက်၍ ခရုခွံ အနားကျွေးကျွေးကို မြင်ရသည်။ သူမ၏ခြေထောက်တွေအောက်မှာ မြုပ်နေသည့် ခရုခွံ။ အယ်လီဆန်က ရေထဲက ဆွဲယူလိုက်သည်။ ခရုခွံက သူမ၏ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နှင့်မဆံ့အောင် ကြီးရုံမက မထင်မှတ်ဘဲ လေးလွန်းလှသည်။

“အဲဒါ ဘာကြီးလဲ”

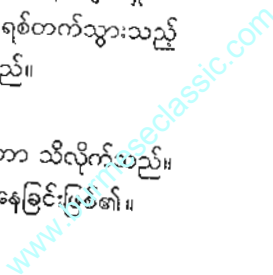
အာဂျွန်းက လှမ်းကြည့်ရင်း မေးသည်။ သူ့ကာကီဘောင်းဘီခါးအထိ ရေတွေ ရွဲရွဲစိုနေလေ၏။

“ဒါကို ရွက်တိုက်ခရုခေါ်တယ်”

ခရုခွံက ဦးချိုနှင့်တူကာ တစ်ဖက်စွန်းတွင် ရွက်ဝင်နေသည့် ဟင်းလင်းအပွင့်ဖြစ်သည်။ အတွင်းသား အရောင်က ငွေရောင်စိုလဲနေသော ဘော်သာခွာရောင်သန်းလျက်ရှိ၏။ ခရုအိမ်က ကရွတ်ကင်းလည်ပုံပုံကြီး ရစ်ခွေနေသည်။ အနားအတိုင်း ရစ်တက်သွားသည့် အခွေက အနီတံနှင့်မတူဘဲ စူစူငေါင်နေသည့် အထုံးကလေးမှာ ဆုံးသွားသည်။

“အဲသလိုခေါ်တယ်လို့ မင်း ဘယ်လိုသိတာလဲ”

အာဂျွန်း မေးလိုက်ချိန်မှာ သူမနောက်မှာ အာဂျွန်းရောက်နေပြီဆိုတာ သိလိုက်သည်။ အာဂျွန်း၏မေးစေ့က သူမခေါင်းပေါ် မှေးတင်ထားရင်း ခရုကို ကျော်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်၏။



“ဒင်နူးက သည်ခရုနဲ့တူတဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ကျွန်မကို ပြဖူးတယ်။ သူက ရိုက်ခဲ့သမျှ ပုံတွေထဲက အကောင်းဆုံး တစ်ပုံလို့ တောင်ထင်တာ”

သူ့လက်တွေက သူမပခုံးကို သိုင်းရစ်ထားကာ ခန္ဓာကိုယ်ကလေးကို လှည့်ယူလိုက်သည်။ သူ့လက်တွေက ခရုခွံပေါ် ထိလှထိခင်။ လက်ချောင်းကလေးတွေက သူမကို သေးနပ်သွားစေသည်။ သူမလက်က ကနုကမာ၏ အနားတစ်လျှောက် လိုက်စမ်းနေခဲ့သည်။ ကနုကမာ၏ စူဖောင်းဖောင်းခန္ဓာအိမ်နှင့် အနီတံထိပ်ချွန်ကလေးအထိ ပတ်ရုံသွားသော မျဉ်းတစ်လျှောက် ရွရွကလေး လိုက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“သည်ရွက်တိုက်ခရုကို ဒင်နူးအတွက် ယူသွားရမယ်”

အာဂျွန်း၏ထွက်သက်လေက အယ်လီဆန်ဆံပင်တွေကို မျှင်မျှင်ကလေး တိုးနေသည်။ သူ့အသံက အက်ပြာပြာဖြစ်နေသည်။ အာဂျွန်းက လက်တွေကို ဖြေလျှော့လိုက်ပြီး သူမနှင့် ခွာလိုက်သည်။

“လာ... လျှောက်ကြည့်ရအောင်၊ ပုဂံဘက်ကို ကူးလို့ရတယ်။ ရေက တိမ်တိမ်ကလေး ရယ်”

“ကျွန်မအဝတ်အစားတွေ ရေမစိုစေချင်ဘူး”

အယ်လီဆန်က ရယ်လိုက်သည်။

“မစိုစေရပါဘူး၊ ရေနက်ရင် ကျောပိုးမှာပေါ့”

အာဂျွန်းက အယ်လီဆန်လက်ကလေးတွေကို ဆွဲယူကာ ရေနက်ရာဘက်ကို ခေါ်လာခဲ့သည်။ ရေက ခါးစောင်းလောက်အထိ နက်သည်။ သဲကြမ်းခင်းက နက်ရာမှ တဖြည်းဖြည်း ပြန်မြင့်လာခဲ့ပြီး ကျွန်းကလေးရှိရာဘက်ကို မော့တက်လာခဲ့သည်။ အာဂျွန်းက အယ်လီဆန်ကို ဒရောသောပါး ခေါ်လာခဲ့သည်။ ကျွန်းကလေး၏ အရိပ်အာဝါသရှိရာ အတွင်းဘက်ဆီသို့ နေလောင် သောင်ပြန်အတိုင်း နှစ်ယောက်သား ပြေးလာခဲ့ကြသည်။ အယ်လီဆန်ကတော့ ညံ့သက်သော နတ်တလင်း သဲမွေ့ရာပေါ် ကျောချလျက် ကောင်းကင်ကို ကြည့်နေလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကမ်းခြေနှင့် အကာအကွယ်ပေးထားသော ပင်လယ်ကစွီးပင်အုပ်အုပ်က ဝန်းရံထားလေသည်။

အာဂျွန်းက သူမဘေးမှာ ဝင်လှဲသည်။ ထိုအချိန်အထိ အယ်လီဆန်က ရွက်တိုက်ခရုနဲ့ကို ကိုင်ထားဆဲဖြစ်ရာ အာဂျွန်းက လက်ချည်းသက်သက် ဖြစ်သွားအောင် ဆွဲယူလိုက်သည်။ ခရုခွံကို သူမ၏ရင်ညွန့်ပေါ် တင်လိုက်ပြီး သူ့လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် ခရုခွေအနားတို့ကို အတိုင်း တရွရွ စမ်းနေခဲ့သည်။

“သိပ်လှတယ်ကွာ”

အယ်လီဆန်ကတော့ အာဂျွန်း၏အလိုရမ္မာကို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မြင်နေရသည်။ လောင်မြိုက်နေသော ရာဂ၏တောင်းဆိုမှုကို မသိမ်းဆည်းနိုင်ဘဲ ရှိနေခဲ့သည်။ ထိုသည်မှာ အချိန်ကလေး ညောင်းလာသည်အခါ အရာအားလုံး ပြောင်းလဲခဲ့လေပြီ။ သူသည်လည်းကောင်း၊ သူမသည်လည်းကောင်း ထိုနေရာ၌ ဇကန်ဇက မရှိကြသကဲ့သို့ ဖြစ်နေကြလေသည်။ သည်အာရုံ

အပေါ် အာဂျွန်း၏ ပြင်းပြခြင်းသည် ဒင်နူးနှင့်မခြားကြောင်း သူမ တွေးမိသည်အတွင်း၌ပင် ခံစားမှုသည် တည်လျက်ရှိလေသည်။

အာဂျွန်းက သူမခန္ဓာကိုယ်နှင့် ခွာလိုက်သည့်အခါ အယ်လီဆန် ငိုသည်။ အဝတ်အစားတွေကို ကပျာကသီ ဖုံးဖိလိုက်သည်။

အာဂျွန်းက အယ်လီဆန်၏ အပြုအမူကို အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားခဲ့သည်။ ထရပ်ရင်းမေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အယ်လီဆန်.. ဘာဖြစ်လို့ ငိုတာလဲ”

အယ်လီဆန်က ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ခါသည်။ ခူးနှစ်ဖက်ကြား မျက်နှာနှစ်ထားခဲ့သည်။ အာဂျွန်းက မရမက မေးနေသည်။

“အယ်လီဆန်၊ ကိုယ်က သည်သဘောမဟုတ်၊ အဲ...မင်းဘက်က လိုလိုလားလား ရှိတယ်လို့ ကိုယ်တွေး...”

“ရှင်အပြစ်မရှိပါဘူး၊ ရှင်ကို အပြစ်တင်နေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မသာ အပြစ်တင်မိတာပါ”

“ဘာအတွက်လဲ အယ်လီဆန်”

“ဘာအတွက်လဲ ဟုတ်လား”

အယ်လီဆန်က အာဂျွန်းကို မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။ “သည်လိုဖြစ်ပြီးမှတော့ ရှင် ကျွန်မကို ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ ကြည့်မှာလဲ။ သည်မေးခွန်းမျိုး ရှင် ဘယ်လိုများ မေးလိုက်တာလဲ။ ဒင်နူးကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

အာဂျွန်း အယ်လီဆန်၏လက်ကို လှမ်းဆွဲသည်။ ရယ်ကာမောကာ ပြန်ပြောသည်။

“အယ်လီဆန်ရယ်၊ ဒင်နူးသိစရာမှမလိုတာဘဲ။ သည်ကိစ္စ သူ့ကိုပြောစရာ ဘာလို့ လို့လဲ”

အယ်လီဆန်က အာဂျွန်းလက်ကို ဖယ်လိုက်သည်။

“တစ်ဆိတ်၊ ကျွန်မကို မထိပါနဲ့ရှင်”

ထိုတဒင်္ဂမှာပင် အဝေးဆီက သူတို့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သံကို ကြားကြရသည်။ ပင်လယ်ဒီတိုးသံ တဖြောဖြောကိုပင် ပေါက်အောင်ခေါ်လိုက်သည့်အသံ။

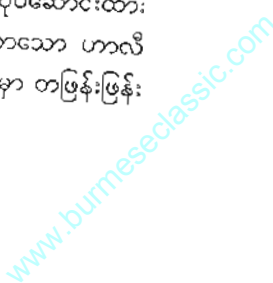
“ဆပ်”

အာဂျွန်းက ရေစိုယူနီဖောင်းကို ထဝတ်သည်။ ကမ်းခြေဘက်တွင် ကီရုန်းဆင်း ရပ်နေတာကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ကီရုန်းဆင်းနောက်နားမှာ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ဦးထုပ်ဆောင်းထားသူ တစ်ယောက်ရှိနေသည်။ ဆိုင်ကယ်က အခြေစိုက်စခန်းက အာဂျွန်းစီးလာသော ဟာလီ

ဒေးဗစ်ဆန်ဆိုင်ကယ်မျိုးဖြစ်သည်။ ကီရုန်းဆင်းက စာရွက်တစ်ရွက်ကို လေထဲမှာ တဖြန်းဖြန်း ခါရင်း အရေးတကြီး ဝှေ့ယမ်းပြနေသည်။

“ဆပ်”

အာဂျွန်းက အခြေအနေကို သိလိုက်ပြီ။



“အယ်လီဆန်၊ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီ။ အခြေစိုက်စခန်းက ဆက်သား လွှတ်လိုက် ကြတာနေမှာ”

“သွားနှင့်၊ ကျွန်မ ခဏနေတော့ လိုက်လာခဲ့မယ်”

သည်အချိန်မှာတော့ အယ်လီဆန်အဖို့ အထိအတွေ့ခံစားမှုတွေကို ခဝါချရန် မိမိကိုယ် မိမိ ရေထဲစိမ့်ထားလိုက်ချင်သည်စိတ်သာ ရှိနေခဲ့သည်။ အာဂျွန်းက ရေထဲဆင်းကာ ကမ်းခြေ ဘက်ကို ခဲရာခဲဆစ် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကီရုန်းဆင်းက ရေစပ်က စောင့်ရင်း အာဂျွန်းကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးကြားတွင် တစ်စုံတစ်ရာ ရှိနေသည်နယ်။ အာဂျွန်းက သူ့ခြေလှမ်းတွေကိုထိန်းရင်း ပြန်ကြည့်သည်။ သို့သော် သည်အခိုက်အတန့်မှာတော့ ကီရုန်းဆင်း က သတိဆွဲကာ အလေးပြုနေပြီ။ မျက်လုံးတွေက ရီဝေဝေအငေးဖြင့် ရှိလေသည်။

“ဘာလဲ ကီရုန်းဆင်း”

ကီရုန်းဆင်းက အာဂျွန်းကို စာအိတ်တစ်အိတ်ပေးသည်။

“ဟာဒီဆပ်က ပေးခိုင်းလိုက်တာပါခင်ဗျ”

အာဂျွန်းက စာအိတ်ကို ဖြိုလိုက်ပြီး စာကို ဖြန့်သည်။ စာကို မျက်မှောင်ချ ဖတ်နေ ခိုက်မှာပင် အယ်လီဆန် ရေထဲက တက်လာကာ သူ့ဘက်ကို လျှောက်လာလျက်ရှိ၏။

“ဘာတဲ့လဲ”

အယ်လီဆန်က မေးသည်။

“ကိုယ် ပြန်ရမယ်၊ ခုချက်ချင်းထွက်ရတော့မှာ။ ကြည့်ရတာ ဆောင်ရွက်ဆဲကိစ္စကြီး တစ်ခုခု ရှိနေပုံပေါ်တယ်။ တပ်ရင်းနဲ့အတူ တို့ ဆွန်ဂိုင်းပါတာနီက ထွက်ကြရတော့မယ်”

“ရှင် သွားတော့မှာပေါ့”

အယ်လီဆန်က ကြားလိုက်ရသည့်သတင်းကို မယုံနိုင်သလို အာဂျွန်းကို စိုက်ကြည့် နေခဲ့သည်။ အာဂျွန်းကလည်း သူမကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်သည်။

“အင်း...မင်းကတော့ ဝမ်းသာမှာပေါ့လေ”

အယ်လီဆန်က ဘာမှဖြေမနေတော့ဘဲ လျှောက်သွားတော့ အာဂျွန်းက လိုက်လာ ခဲ့သည်။ ကီရုန်းဆင်းနှင့် မျက်ကွယ်ကျသော သဲတောင်ကုန်းစွန်းထိပ်ပေါ် ရောက်လာခဲ့ကြ သည်။ အာဂျွန်းက ရုတ်တရက် သူမကို ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။ ခပ်ပြတ်ပြတ် မေးပြန်သည်။

“အယ်လီဆန်...မင်း မဖြေဘူးလား”

အယ်လီဆန်က မျက်လုံးတွေကို မှေးထားလိုက်တယ်။

“ရှင် သည်လေပေါက်မျိုး မလုပ်နဲ့လေ၊ ကျွန်မက ရှင့်ရဲ့ အကူရဲဘော်မဟုတ်ဘူး”

“ကိုယ် မေးခွန်းတစ်ခုနဲ့မေးထားတယ်လေ”

“ဘာပါလိမ့်”

“ကိုယ်ထွက်ရတာ မင်း ဝမ်းသာတယ်မဟုတ်လား”

အယ်လီဆန်က ခပ်လေးလေးပြန်ပြောသည်။

“ရှင်တကယ်သိချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မအဖြေက ဟုတ်တယ်ဆိုတာပဲ”

“ဘယ်လို”

အာဂျွန်းအသံက တော့တီးတော့တ ဖြစ်နေသည်။ ရော့ရော့ထွေးထွေး ဖြစ်နေသည်။

“သည်ကို မင်းလာချင်လို့ ရောက်ရတာပါ။ ဒါကို ငါနားမလည်နိုင်ဘူး။ မင်း ဘာဖြစ် လို့ ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးနေရသလဲ မပြောတတ်ဘူး”

အယ်လီဆန်က ခေါင်းခါသည်။

“ကျွန်မ စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ဒါတော့ ရှင်မှာနေပြီ။ သည်ကိစ္စနဲ့တော့ ရှင့်ကို စိတ်ဆိုး စရာမရှိဘူး အာဂျွန်း”

“မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“အာဂျွန်း၊ ရှင်ဟာ ရှင်လုပ်တဲ့အလုပ်ကို ရှင်မစောင့်စည်းနိုင်ဘူး။ ရှင်ဟာ စက်နဲ့ ထုတ်လုပ်ထားတဲ့ အရုပ်တစ်ရုပ်ပဲ။ တစ်စုံတစ်ယောက်လက်ထဲက လက်နက်တစ်လက်ပဲ။ ရှင့် စိတ်က ရှင့်ကိုယ်ကို အစိုးမရဘူး”

“ပေါက်တတ်ကရကွာ။ မင်း...သည်လို ကိုယ်လွတ်ရုန်းနိုင်တဲ့ တစ်ခုတည်းသော အကြောင်းက ဘာလဲဆိုရင် မိန်းမဖြစ်နေလို့ပဲ”

အာဂျွန်းက စကားဖြတ်ရင်း ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အယ်လီဆန်ကတော့ ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်း အခြေအနေမှ တစ်ဆံ့ချည်သာ ကွာဝေးတော့ကြောင်း မြင်နေရသည်။ သည်အပြုအမူက သူ့အပေါ် ရုတ်တရက် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်စေသည့် ထူးဆန်းသော သက်ရောက် မှု တစ်မျိုး ရှိစေခဲ့ပြီ။ သည်နောက် သူ့အပေါ် မဆိုစလောက်သော ပမာဏဖြင့် အမြဲတမ်း ကရုဏာသက်မိရသည့်အဖြစ်ကိုလည်း သဘောပေါက်လာခဲ့ပါ၏။ ဤအဖြစ်သည်ပင် သည် မနက် ပင်လယ်ကမ်းခြေကို သူနှင့်အတူ ရောက်လာခဲ့ခြင်း၏ အကြောင်းရင်းခံဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူ့ရှေ့မှောက် ရောက်ခဲ့ခြင်းအတွက် အယ်လီဆန်တွင် တာဝန်မကင်းခဲ့ဆိုသော်လည်း အာဂျွန်း ကိုယ်တိုင်က အခွင့်အလမ်းရှာခဲ့သူ၊ ကြံရည်ဖန်ရည်ကောင်းသူအဖြစ် သူမ မြင်ခဲ့ရပြီ။ ကွဲလွယ် ကြွေလွယ်ရှိသူ။ တစ်ဘုံတည်းကြည့်သူအဖြစ် သဘောပေါက်ခဲ့ရပြီ။ သူ့ထက်စာလျှင် ဒင်နူး ကပင် ပို၍ လက်ရုံးရည်ရော နှလုံးရည်ပါ ကောင်းသူအဖြစ် မြင်ရပါ၏။ အခုတော့ အာဂျွန်း အပေါ် ဘယ်လိုကြောင့် ရက်စက်ခဲ့ရသည်၊ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခြင်းအဖြစ်ကို ဘာကြောင့် စွန့်ခွဲ ရဲရသည် ဆိုတာကိုလည်း အယ်လီဆန် နားလည်မိရလေပြီ။ သည်အတွေးက သူမကို ကြောင့်ကြ စိတ်တွေ ရုတ်ခြည်း ဝင်စေခဲ့ပါ၏။

သူမက ဟာလီဒေးဗစ်ဆန် မော်တော်ဆိုင်ကယ်ရှိရာကို လျှောက်လာခဲ့သည်။ အာဂျွန်းကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“လာပါရှင်... ကျွန်မကို မနက်ခင်းအိမ်ကြီးဆီ ပြန်ပို့ပါတော့”



www.burmeseclassic.com

ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာ

အခန်း ခြောက်

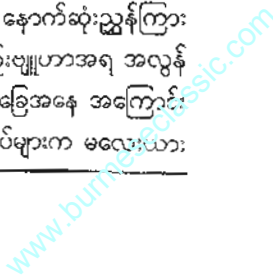
၃၂

ဝမ်းဝမ်းဂျက်တပ်ရင်း ဆွန်ဂိုင်းပါတာနီက ထွက်ခဲ့ချိန်မှာ မွန်းတိမ်းစဖြစ်သည်။ တောင်မြောက်လမ်းမကြီးမှ မြောက်ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်လျက် စစ်ယာဉ်တန်းဖြင့် အခြေစိုက်စခန်းမှ ထွက်ခွာခဲ့ကြရသည်။ အာလော့စတား^{၂၁} မြို့ကလေးကိုရောက်ကြသည့်အခါ နောက်ထပ် ရောက်လာမည့် ညွှန်ကြားချက်များကို စောင့်ရင်း ဘူတာရုံမှာ နေရာယူကြရသည်။ စစ်သားတွေက ဘူတာရုံ ပလက်ဖောင်းတစ်ဖက်ဖျားတွင် နေရာယူထားကြရပြီး အရာရှိတွေကတော့ အခြားတစ်နေရာမှာ နေရာယူထားကြသည်။

ဘူတာရုံကလေးက အာဂျန် မြင်ခဲ့ဖူးသလောက် အသေးဆုံးနှင့် အလှဆုံးဖြစ်၏။ သူသိထားသော အိန္ဒိယနိုင်ငံရှိ ဘူတာရုံများ၏ အရပ်အိမ်ပုံစံကလေးတွေနှင့်ပင်တူသည်။ တစ်ခုတည်းသော ကျဉ်းမြောင်းမြောင်းပလက်ဖောင်းက နီစွေးစွေး အုတ်ကြွပ်မိုးနှိမ်နှိမ် နေကာရိပ်အောက်တွင် ဆန်ဆန်လျားလျား ရှိနေလေ၏။ ယက်မတန်းများဆီမှ အိုးစိုက်တောင်ထန်းပင်ကလေးတွေ ရုံလိုက်၊ အုံလိုက် ချိတ်ဆွဲထားကြသကဲ့သို့ ပလက်ဖောင်းတစ်လျှောက် အတန်းလိုက် စိုက်ထူထားသော သစ်သားတိုင်များတွင် တောက်ပသော အရောင်အသွေးဖြင့် စက္ကူပန်းချီများ ရစ်ဖွဲ့နေကြလေသည်။

လက်ဖတင်နှင့်ကာနယ် ဘာခဲလဲန်သည် တပ်မဆိုင်ရာ စစ်ရုံးချုပ်တွင် ရှိနေရာက တော်တော်ကြီးနောက်ကျပြီးမှ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ ညသန်းခေါင်တွင် နောက်ဆုံးညွှန်ကြားချက်အကျဉ်းကို ရှင်းလင်းရန် တပ်အရာရှိအားလုံးကို စုဝေးစေသည်။ နည်းဗျူဟာအရ အလွန်အရေးကြီးသော အပြောင်းအလဲရှိလာတော့မှာဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ အခြေအနေ အကြောင်း မြင်းရာများအရ ဂျပန်တွေ စစ်ထဲဝင်လာကြတော့မည်အကြောင်းနှင့် ဂျပန်တပ်များက မလေးယား

၁၂၁။ Alorstar



ကို မြောက်ဘက်ပိုင်းဆီမှ တိုက်ခိုက်ရန်ပြင်ဆင်နေကြောင်း ယုံကြည်ရန်အကြောင်းများ ရှိသည် ဆို၏။ ဤအချက်ကို ကြိုတင်ဟန်၊ ဘေးရန်အလို၊ ငှာ တိုက်ခိုက်ရေးတပ်များသည် အရှေ့ဖျား ကမ်းခြေကို လုံခြုံမှုပေးနိုင်ရန် ထိုင်းနိုင်ငံအတွင်းပိုင်းအထိ ဝင်ရောက်ကြရမည်ဖြစ်၏။ သဘော အားဖြင့် ကြိုတင်လက်ဦးမှုရယူသော သိုးစစ်ကို ရည်ရွယ်သည်ဖြစ်၍ ဂျပန်ကျူးကျော်ရေးတပ် များ ကမ်းခြေတစ်လျှောက် အလုံးအရင်းနှင့် နေရာယူကြမည့်အရေးမှ ကာကွယ်ရန် ဖြစ်လေ သည်။ သည်စစ်ဆင်ရေး၌ ဝမ်းဝမ်းကျက်တပ်ရင်းသည် အဓိကအခန်းမှ ပါဝင်ရမည်ဖြစ်၏။ တပ်ရင်းအမိန့်အရ ချက်ချင်း ရထားတက်နိုင်ကြရန် အသင့်ရှိစေရမည်ဖြစ်၏။ မနက်အာရုံတွင် 'စင်ဂိုရာ' ကမ်းရိုးတန်းမြို့ကလေးနှင့်နီးသော ကမ်းခြေကို တက်ရောက်ခြေကုပ်ယူ သိမ်းပိုက်ရေး ရည်မှန်း ချက်ဖြင့် မြောက်ပိုင်းကို ချီကြရမည်ဖြစ်သည်။

“ကိုင်း... လိုက်မှတ်”

လက်ဖတင်နှင့်ကာနယ် ဘာခဲလဲန်က မြေပုံညွှန်းတစ်တွဲကြီးကို ဖတ်ပြသည်နှင့် တပ်အရာရှိတို့က မှတ်စုတို့ မှတ်ကြရသည်။

အသေးစိတ် ညွှန်ကြားချက် အစည်းအဝေးကလေး ပြီးသည်နောက်တွင် အာဂျွန်းက ဘူတာရုံကြမ်းခင်းပေါ်မှာ မြေပုံတစ်ချပ် မြန်ခင်းသည်။ အအုပ်အဆိုင်းမပါသော ဘတ်သီ၊ တစ်လုံးအောက်တွင် မြေပုံဖတ်နေခြင်းဖြစ်၏။ မြေပုံပေါ်တွင် သူတို့ ခြေကုပ်ယူရမည့်ဒေသသို့ သွားရာလမ်းအဖြစ် မျဉ်းကြောင်းနီကလေးဖြင့် ဖော်ပြထားသည်ဖြစ်ရာ အာဂျွန်း၏ စိုးရိမ်စိတ် ဖြင့် တုန်နေသောလက်ညှိုးက မျဉ်းနီကလေးအတိုင်း တကောက်ကောက် လိုက်နေခဲ့သည်။ သည်ဘက်ပိုင်း နှစ်ကာလများ၏ လေ့ကျင့်မှု သက်သေခံချက်အရဆိုလျှင် စောင့်စားမှုတိုင်းသည် နောက်ဆုံး အကြာကြီးကြာပြီးမှ ရသည်ချည်း။ အာဂျွန်းက ပန်းတွေနှင့်ဝေနေသော ပလက်ဖောင်း ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့ ချီတက်ရမည့် အဓိကစစ်ဆင်ရေးဒေသနှင့် အကွာကြီး ကွာရှေ့မည် ဆိုသည့်စိတ်က ရိုက်ခတ်လျက် ရှိလေသည်။ အိပ်ဖို့ပင် ခက်နေရသည်။ မနက် လင်းအားကြီး သုံးနာရီတွင် ကီရုန်းဆင်းက ကြွေရည်သုတ် မတ်ခွက်ဖြင့် သူ့အတွက် လက်ဖက် ရည်တစ်ခွက် ယူလာခဲ့သည်။ ဘယ်ကဘယ်လို ရလာသည့် လက်ဖက်ရည်လဲ မမေးမိသော်လည်း ကျေးဇူးတင်မိရပါ၏။ သူ့ဘေးက လက်တင်ရည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်မှာတော့ ဟာဒီက ပေါင်းထုပ်ကြီး နောက်လန်လျက် စိမ်ပြေနပြေ ငိုက်မျဉ်းနေလေ၏။ အာဂျွန်းလည်း အသာထ လာခဲ့ကာ ပလက်ဖောင်းတစ်လျှောက် အေးအေးလူလူ လမ်းလျှောက်နေခဲ့သည်။ ပူးပူးကပ်ကပ် အထွေးလိုက်ရှိနေကြသော စစ်သားများရှိရာဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဘူတာရုံပိုင်၏ ရုံးခန်းထဲက မီးရောင်ကလေးမြင်သည်နှင့် အသာဝင်လာခဲ့သည်။

ဘူတာရုံပိုင်က ဂိုအာလူမျိုး ခရစ်ယာန်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ခုံတန်းရှည်တစ်လုံး ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ပိန်းပိတ်နေအောင် အိပ်ပျော်လျက်ရှိလေသည်။ နံရံကပ် စင်တစ်စင် ပေါ်မှာတော့ ရေဒီယိုတစ်လုံး ရှိနေသည်။ အာဂျွန်းက ခုံကို ပတ်လာခဲ့ပြီး ရေဒီယိုကို ဖွင့်သည်။ ခလုတ်ဖက်ကို ဟိုလှည့်သည်လှည့် ကလိသည်။ မကြာလိုက်ပါ။ လေလှိုင်း တဂျိုကျိုးကြားက သတင်းဖတ်သူ၏အသံ ထွက်လာသည်။

“ကိုတာဘာရူး” အနီးတွင် ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲကြီးဖြစ်ပွားလျက်ရှိရာ.....”

ကိုတာဘာရူးမြို့သည် မလေးယားနိုင်ငံ၏ အရှေ့ဘက်တွင် ရှိသည်။ အာဂျွန်း၏ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ထိုမြို့တွင် စခန်းချနေသဖြင့် သိနေခြင်းဖြစ်သည်။ လမ်းပန်းမသာလှ သော ခပ်ခေါင်ခေါင်မြို့ကလေးတစ်မြို့ ဖြစ်ပါ၏။ အာဂျွန်းက ရေဒီယိုကို အသံမြှင့်ပြီး နားစိုက် ထောင်သည်။ သည်တစ်ခါမှာတော့ သတင်းဖတ်သူက ကမ်းခြေတစ်လျှောက် ဂျပန်စစ်သားများ အင်အား အလုံးအရင်းနှင့် ဆင်းသက်နေကြပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောနေသည်။ မနက်ဖြန် သူတို့ သိမ်းယူရမည့် စင်ဂိုရာမြို့ကလေး၏အမည်ပင် ပါခဲ့သေးသည်။ အာဂျွန်းက ချက်ချင်းပြန်လှည့် ကာ စီအိုကြီးရှိရာ ဧည့်ခန်းဘက်ကို သုတ်သုတ်လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဆာ”

စီအိုနှင့် ကက်ပတိန်ပီယာဆန်တို့ လက်တင်ကုလားထိုင်တွေပေါ်မှာ ငိုက်နေကြသည်။

“ပြဿနာတော့ စပြီကောခင်ဗျ၊ ဂျပန်တွေ ဆင်းနေကြပြီ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ လက်ဖတင်နှင့်”

စီအိုက ထရပ်သည်။

“ရေဒီယိုမှာ ကြားခဲ့တာခင်ဗျ”

“ဘယ်မှာလဲ”

အာဂျွန်းက ရုံပိုင်ရုံးခန်းကို ဦးဆောင်ခေါ်လာခဲ့သည်။ ပလက်ဖောင်းတစ်ပြိုင်လုံးမှာ တော့ စစ်သားတွေအားလုံး တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်ပွားနေသကဲ့သို့ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေကြသည်။ အာဂျွန်းက ရုံပိုင်ရုံးခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ ရုံပိုင်ကြီး နီးနေပြီ။ လက်ခုံဖြင့် မျက်လုံး တွေကို ပွတ်လျက်ရှိ၏။ အာဂျွန်း သူ့ကို ပန်းလာခဲ့ကာ ရေဒီယိုကို အသံမြှင့်လိုက်သည်။ သတင်းဖတ်သူ၏အသံက တစ်ခန်းလုံး ပြည့်သွားလေသည်။

မိုင်ပေါင်း ထောင်နှင့်ချီကာ ဝေးလံသည့်အရပ်မှ ပစ်မှတ်များအပေါ် တစ်ပြိုင်နက် ချိန်သားကိုက် စီးနှင်းတိုက်ခိုက်ခြင်းအပါအဝင် ဂျပန်တို့က ပုလဲဆိပ်ကမ်းကို လေကြောင်းမှ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။ မလေးကျွန်းဆွယ်တစ်လျှောက်လုံး ကြည်းကြောင်း ရေကြောင်း စစ်ဆင် ရေးဖြင့် စီးနှင်းခဲ့ကြသည်။ ဤသည်ပင် ဂျပန်တို့၏ လက်ဦးမှု ရယူရေး ထိုးစစ်သည် မကြံဖူး သော စစ်ရေးပမာဏအားဖြင့် အသာစီးရယူမှု ခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ခဲ့တော့သည်။

လက်ဖတင်နှင့်ကာနယ်ဘာခဲလဲန်က သူ့တပ်အရာရှိများကို နူးညံ့သော အပြုံးဖြင့် ပြုံးပြသည်။

“အရာရှိများခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တပ်အတွေ့အကြုံအရ လမ်းညွှန်မှုပြုရမယ်ဆိုရင်တော့ သည်နေရာမှာ ကိုယ့်ဘာသာ သက်သောင့်သက်သာ ရှာကြနေကြဖို့ပဲ အကြံပေးချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ စစ်ဌာနချုပ်က တစ်စုံတစ်ရာ မကြားရခင်ကအထိ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မယ်ပေါ့”

စီအိုကြီး၏အသံထဲမှာ ကံကြမ္မာ၏လှည့်ကွက်အပေါ် ပြင်းပြသော နှစ်သိမ့်မှု တစ်စုံ တစ်ရာ ပါနေခဲ့သည်။ အာဂျွန်းနားထောင်ရသလောက် တစ်စုံတစ်ရာ လေးနက်စွာ လွဲချော်နေ သည့်အချက်ကို စဉ်းစား၍ မရနိုင်ဘဲ ရှိခဲ့သည်။

အာလော့စတားမြို့ရှိ လေယာဉ်ကွင်းက ကွင်းကြီးဖြစ်၍ ဘလဲနံဟိမ်း စစ်လေယာဉ် အုပ်စုသည်လည်း ကောင်းကင်ယံသို့ တက်ချည်သက်ချည်ရှိနေကြလေ၏။ စစ်လေယာဉ်ကြီးများ ဘူတာရုံပေါ်က တစ်ဝိုက်တစ်စိတ် ပျံသန်းကြသည့်အခါ ဝမ်းဝမ်းဂျက်တပ်ရင်းစစ်သားများကလည်း အားပေးကြွေးကြော်ကြလေသည်။ ဘလဲနံဟိမ်း စစ်လေယာဉ်များမှာ ဆီတိုင်ကီတွင် ဆီလက်ကျန် မရှိအောင် ကောင်းကင်ယံတွင် နှစ်နာရီနီးပါး ပျံသန်းကြပြီးသည့်နောက် ဆီပြန်ဖြည့်ရန် မြေပြင် လေယာဉ်ကွင်းဆီ ပြန်လည်ဆင်းသက်လာခဲ့ကြသည်။ လေယာဉ်အုပ်စုကြီး အာလော့စတား လေယာဉ်ကွင်းအတွင်း ဆင်းသက်မိကြသည့်နှင့် မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ဂျပန်စစ်လေယာဉ် အုပ်ကြီးတစ်အုပ် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအစပ်ဆီမှ ဟိန်းဟိန်းမြည်သံပြုကာ မည်းခနဲ ပေါ်ထွက်လာခဲ့ လေပြီ။ ဂျပန်စစ်လေယာဉ်များက လေယာဉ်ကွင်း တစ်ကွင်းလုံးအနှံ့ စေ့စေ့စပ်စပ်ကြီး ပျံဝဲလာ ကြကာ အနီးကပ်ပုံစံဖြင့် ချင်းနင်းတိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။ ထိုအခါ လေယာဉ်ကွင်းတွင် ရှိကြ သမျှသော အင်္ဂလိပ်စစ်လေယာဉ်များသည်လည်း ဆီဖြည့်ခိုက်နှင့် ကွက်တီအံကျ ချေမှုန်းခြင်း ခံကြရသည့်အတွက် လွန်စွာ အထိနာခဲ့ကြရသည်။ မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း အလစ်အငိုက် စီးနင်းခြင်းခံလိုက်ရသော မြေပြင်တွင် ရပ်နားထားကြသည့် စစ်လေယာဉ်ကြီးများမှာ မီးတောက် မီးလျှံများ ဖွင့်လျက် မီးကြီး ဟုန်းဟုန်းထအောင် လောင်ကျွမ်းကြကုန်၏။ ဂျပန်လေယာဉ်တို့၏ လေကြောင်းစီးနင်းမှုသည် ထူးဆန်းသော ချိန်သားကိုက်မှုသဖွယ် လွန်စွာ တိကျသပ်ရပ်လွန်းလှ သည်။ ဒေသခံ သတင်းပေး သို့မဟုတ် သူလျှိုတစ်ဦးဦးက ရန်သူတော် ဂျပန်တို့ကို တိကျစွာ သတင်းပေးပို့ခဲ့ခြင်းသည် သံသယဖြစ်ဖွယ်မရှိ။

ထိုနေ့ညနေဘက်တွင်မတော့ လက်ဖက်ရည်ကန်ကန် ဘာခဲလဲနံကိုယ်တိုင် အရာရှိ အချို့နှင့်အတူ အာလော့စတားမြို့ လေယာဉ်ကွင်းသို့ ကားတစ်စီးနှင့် ရောက်သွားခဲ့ကြသည်။ ဆေးပေးဌာနတစ်ခုလုံး တိုက်ခိုက်ထိမှန်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ ဓာတုပစ္စည်းမျိုးစုံ၏ အနှံ့တွေ ထောင်း ထောင်းထအောင် မှုန်စူးလျက်ရှိ၏။ လေဆိပ် ဥပစာတစ်ပြင်လုံးရှိ ဘလဲနံဟိမ်းလေယာဉ်များ ပတ်လည်တစ်လျှောက် ကတ္တရာများ တပွက်ပွက် အရည်ပျော်လျက်ရှိလေသည်။ ကွင်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် တဲတန်းကြီးတစ်တန်း ရှိနေသည်။ သည်တဲတန်းကြီးမှာ လေဆိပ်ကို ကာကွယ် ရန် အစောင့်ချထားသော မလေးလူမျိုး စစ်သားများနေထိုင်ကြရာ စစ်တန်းလျားများဖြစ်သည်။ စစ်တန်းလျားများကို စနစ်တကျ တည်ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်၏။ စည်းကမ်းတကျ ခင်းထားသော ခုတင်တစ်လုံးစီ၏ဘေးတွင် ပတ္တမြားအိတ်ရှည်ကြီးတစ်လုံးစီ ချိတ်ဆွဲထားကြသည်။ ရိုင်ဖယ် သေနတ်များသည်လည်း နံရံတစ်လျှောက် သေသပ်စွာ စီစီရီရီထောင်လျက်။ သို့သော် စစ်သား တွေ မရှိကြတော့။ အခင်းအကျင်းကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် စစ်သားများကိုယ်တိုင်က စစ်စည်းကမ်း နှင့်အညီ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြပြီးသည့်နောက်မှ တစ်တပ်လုံး တိတ်တဆိတ် စွန့်ခွာသွားကြသည့် နိမိတ်လက္ခဏာ ထင်ဟပ်လျက် ရှိလေသည်။

* * *

ဒင်နူးက အီလွန်ဂိုမိခင်နေထိုင်ရာ အိမ်ကလေးရှိ ဝရန်တာတွင် ခင်းထားသော ခုတင် ကလေးတစ်လုံးတွင် တစ်ညကုန်ခဲ့ရသည်။ မနက်စောစောကြီး နိုးသည်။ အီလွန်ဂိုနှင့် သူ့မိခင်

တို့ကတော့ အိပ်မောကျကြဆဲဖြစ်၏။ ဒင်နူးက သူ့လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်သည်။ ပိနန်သွား ရထားက နေ့လယ်လောက်အထိမရှိတော့ အချိန်တွေ တော်တော်ကျန်နေသေးသည်။

ဒင်နူးက အပြင်ကိုထွက်လာခဲ့ကာ တောင်မကြီးကို မော့ကြည့်သည်။ အလင်းရောင် တွေ စပြောင်းနေခဲ့ပြီ။ သစ်တောညိုညိုကြီးသည်လည်း အသက်ဝင်လာသည့်နယ်ရှိ၏။ သည်လို မနက်ခင်း အလင်းရောင်မျိုးမှာ ချန်ဒီစံနတ်ကွန်းတွေကို ဓာတ်ပုံ မရိုက်မိခဲ့ခြင်းအတွက် ထိထိ ခိုက်ခိုက် ခံစားနေရသည်။ တံခါးမကြီး၏ အတွင်းဘက်တွင် ထောင်ထားသော စက်ဘီးကို မြင်လိုက်သည်။ သူ့ကင်မရာများနှင့်အတူ တောင်ပေါ်ကို စက်ဘီးဖြင့်တက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။

ဓာတ်ပုံပစ္စည်းကိုရိယာတွေကို အလျင်စလို ထည့်သို့ကာ စက်ဘီးကို ခါတိုင်းစီးနေကျ ထက် မြန်မြန်စီးလာခဲ့သည်။ စမ်းချောင်းကလေးဆီရောက်လာသည့်အခါ တောတွင်းလဟာဘက် ကို ဆက်တက်ပြီး သုံးချောင်းထောက် ကင်မရာကို ဆင်ရမည့်အစား ခါတိုင်းပြုမြဲဝတ်ကို ပြုသည်။ ပထမဆုံးသော တိုက်လေယာဉ်များ ပွန်ခွန်းဂျေရိုင်း တောင်မကြီးအပေါ် ဖြတ်ပျံချိန်မှာ တော့ သူ့ကင်မရာကို ဖလင်တစ်လိပ် ပြောင်းထည့်နေချိန်ဖြစ်၏။ တိုက်လေယာဉ်တွေအားလုံး ဆွန်ဂိုင်းပါတာနီ လေတပ်အခြေစိုက်စခန်းဆီ ဆင်းသက်နေကြသည်ကို သူ လတ်တလော သတိမထားမိ။ သို့သော် မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် သစ်တောကြီးတစ်တောလုံး ပေါက်ကွဲ သံကြီးများအားဖြင့် သိမ်သိမ်ခါသွားခဲ့သည်ဖြစ်၍ တစ်စုံတစ်ရာ လွဲချော်နေပြီဆိုတာ သိလိုက်ပြီ။ နောက်ထပ် ပျံသန်းရောက်လာသည့် စစ်လေယာဉ်အုပ်ကြီးကလည်း သိပ်ကို နီးကပ်စွာ လာနေ ပြီဖြစ်၏။ လေယာဉ်တွေက ခပ်နိမ့်နိမ့် ပျံသန်းလာကြသည်ဖြစ်၍ လေယာဉ်အမှတ်အသားများ မှာ မှားစရာအကြောင်း မရှိတော့။ ဂျပန်တွေ။

ဒင်နူးက အယ်လီဆန်ကို ပထမဆုံး စိတ်ရောက်သွားခဲ့သည်။ အာဂျန်းနှင့်အတူ ပင်လယ်ဘက်ဆီ ထွက်သွားကြသည့်နောက်ပိုင်း အယ်လီဆန်ကို သူ မမြင်ခဲ့ရ။ တစ်မြန်နေ့ဆီ ကတည်းက ဆွန်ဂိုင်းပါတာနီမြို့ကိုသွားရန် စီစဉ်ထားကြောင်း သူမကိုယ်တိုင်ပြောခဲ့တာကို လည်း သတိရလိုက်သည်။ သူမ သွားလောက်ပြီ။ ဆွန်ဂိုင်းပါတာနီမြို့တွင် သူမ ရှိကောင်း ရှိနေနိုင်သေးသည် ဆိုသည့်စိတ်က သူ့ကို ရိုက်ခတ်နေလေသည်။ သူ့ကင်မရာနှင့် ကိရိယာ တန်ဆာပလာတွေကို ပစ်ထားခဲ့ပြီး ဘိုင်စကယ်ရီရာကို ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။ နံနက်ခင်းအိမ်ကြီး ဆီ အရင်ဝင်ခဲ့ရာ၌ အယ်လီဆန်သည် မနက်စောစောကြီးကတည်းကပင် သူမ၏ ဒေတိုနာကား နှင့်အတူ ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြောင်း စားဖိုမျိုးက အတည်ပြုခဲ့သည်။ ပြန်အထွက်မှာတော့ ဆရာဂျွန် ကို အက်ခတ်ရန် ခဏနားသည်။ ဆရာဂျွန်ကတော့ ဝရန်တာပေါ်ရှိ လက်တင်ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်တွင် အေးအေးဆေးဆေး ငိုက်မျှည်းလျက်ရှိ၏။

မနက်ခင်း ရာဘာခြံရုံးဘက်ကို စက်ဘီးဆက်စီးလာခဲ့သည်။ စစ်ရေးပြကွင်းကြီးထဲမှာ လူပေါင်းများစွာ စုဝေးနေကြတာကို ဒင်နူး သတိထားမိသည်။ သူ အနားရောက်သွားသည့် အခါ အီလွန်ဂိုက ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ် တက်ရပ်ရင်း တမိလ်ဘာသာဖြင့် လူအုပ်ကြီးကို

“ဘတ်တားဝါသ် ဟုတ်လား၊ နင်က ဘတ်တားဝါသ်ကို ဘာသွားလုပ်တာလဲ”
အယ်လီဆန်က မျက်ခုံးပင့်ကြည့်သည်။ အသံက အေးစက်စက်။

“နင့်အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး”

အယ်လီဆန်က သူ့ကိုကျော်ပြီး သူ့အိမ်ခန်းဆီတက်ရန် လှေကားဆီ လျှောက်သွားသည်။ ဒင်နူးကတော့ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ခဏကလေး တွေနေခဲ့ရာမှ အယ်လီဆန်နဲ့နောက်ကို တက်လိုက်လာခဲ့သည်။ တံခါးကိုခေါက်သည်။

“အယ်လီဆန်၊ စိတ်မကောင်းပါဘူးဟာ ငါ စိတ်တွေ ပူနေလို့ပါ”

အယ်လီဆန်က တံခါးဖွင့်သည်။ ဆာတင်စ ဖြူဖြူကလေး ဝတ်ထားသည်။

ဒင်နူး နောက်ထပ်စကား မဟနိုင်ခင်ကလေးမှာ အယ်လီဆန်က သိုင်းဖက်လိုက်သည်။

“ဒင်နူးရယ်...”

“အယ်လီဆန်ရယ်၊ ငါဖြင့် ပူလိုက်ရတာ။ ဖုံးတွေကြားထဲ တစ်နေကုန် ပျောက်နေလို့လေ”

“မပူပါနဲ့ဟာ ငါ ဘေးကင်းပါတယ်။ ဖုံးမကြဲတဲ့နေရာမှာ ရှိနေတာပါ။ ဖုံးကြဲလေယာဉ်တွေ ဆိပ်ကမ်းကို ဖုံးကြဲနေကြတော့ ငါက မြို့တစ်နေရာမှာ ရှိနေတာပါ”

“ထားပါတော့...၊ နင်ကကော အဲဒီကို ဘာသွားလုပ်နေရတာလဲ။ ဘာကိစ္စ ဘတ်တားဝါသ်ကို သွားရတာလဲ”

အယ်လီဆန်က ဒင်နူး၏ မျက်နှာကို သူမလက်နှစ်ဖက်နှင့် ညှပ်ယူပြီး နမ်းသည်။

“နောက်တော့ ပြောပြမယ်။ လောလောဆယ် ဒါတွေမပြောကြနဲ့နဲ့။ တို့နှစ်ယောက် အတူတူပြန်တွေ့ရတာ ဘေးမသိရန်မခ ရှိကြတာကိုပဲ ဝမ်းသာကြရအောင်”

* * *

ဝမ်းဝမ်းဂျက်တပ်ရင်းအနေဖြင့် တပ်မဌာနချုပ်များမှ သတင်းအမိန့် တစ်စုံတစ်ရာ မရခဲ့သည်ပင် နာရီပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီ။ မိုးကြီးစုပ်စုပ် မချုပ်ခင်ကလေးတွင်မှ သူတို့ တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံးကို အခြားတစ်နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ပေးရန်အလို့ငှာ စစ်ယာဉ်တန်းတစ်တန်း ရောက်ရှိလာလေ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် မှောင်နှင့်မည်းမည်း။ မြောက်ပိုင်းအရပ်သို့ ခရီးဦးတည် ချီတက်နေကြသည် ဆိုသည့်အချက်မှလွဲ၍ အခြားဘာကိုမှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။

မနက်ခင်း အရုဏ်ပျိုးချိန်တွင်မတော့ တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး ရာဘာတောကြီး တစ်တော အတွင်း စခန်းချထားပြီးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ကြရသည်။ ကိုက် တစ်ရာ နှစ်ရာအလွန်ရှိ စိမ်းညိုညို ရာဘာတောကြီးသည် သစ်ခေါက်ကျားကျား ရွက်စိမ်းဖားဖားတို့ဖြင့် သဲသဲခဲခဲ ကရွတ်ကင်းလည် လျက်ရှိလေ၏။ ရွက်စိမ်းသိပ်သိပ် အမိုးမျက်နှာကြက်နှင့် ရွက်ကြွေ မြေတလင်းတို့အကြား နေရောင်မရောက်၊ လင်းပြောက်မထိုး တောစိုးကန္တာကြီးသဖွယ် ပိန်းပိတ်နေလေသည်။ တောသံ တောင်သံတို့သည်လည်း အကြောင်းမူလ မှန်းဆ၍မရနိုင်ဘဲ ဝန်းလည်ဝိုက်ဝိုက် ရွှေ့ကြောင်းဖား မြီးဖျားလိုက်သည်နည်း ရှိလေ၏။ အာဂျန်းသည်ပင် အမိုးမျက်နှာကြက်နှင့် အခင်းနင်းကြမ်းကို သိုးမွေးချည်နှင့် ပိုးကာထားသည့် အပြန်ကျယ်လှသော မဟာဝက်ပါကြီးအတွင်း နီးထလာရ သည့်နည်း ရှိခဲ့သည်။

မနက်ပိုင်း လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ အသေးစိတ် ညွှန်ကြားချက်အစည်းအဝေးတွင် သိရ သလောက် ဝမ်းဝမ်းဂျက်တပ်ရင်းသည် ဂျီထရစ်ရင်စုအနီးတွင် တပ်ချထားခြင်းဖြစ်၍ မလေး ပြည်နယ်များ၏ မြောက်ဖျားစွန်းဒေသများနှင့် အလွန်နီးကပ်လှသည်ဆို၏။ ဤနေရာတွင် မလေး ကျွန်းဆွယ်ကြီးမှာ ကျဉ်းမြောင်းမြောင်း လည်သိမ်သဖွယ် ရှိသည်ဖြစ်ရာ မလေးယားနှင့် ယိုးဒယား နိုင်ငံတို့အချင်းချင်း တံတားတစ်စင်း ထိုးနိုင်သည်အထိ နီးကပ်လှသည်။ မြောက်ပိုင်းချီတပ်များ သည်လည်းကောင်း၊ တောင်ပိုင်းချီတပ်များသည်လည်းကောင်း ဤမည်သော လည်သိမ်အရပ်ကို ဖြတ်ကြရသည်ဖြစ်ရာ၊ မြောက်ပိုင်းမှ ချီလာသမျှသော တပ်များရော၊ တောင်ပိုင်းမှ ချီလာသော

တပ်များပါ အလွယ်တကူ ဆိုပိတ်ခြင်း ခံရနိုင်ဖွယ်ရှိလေသည်။ ဝမ်းဝမ်းဂျက်တပ်ရင်းသည်လည်း များစွာသော အခြားတပ်ရင်းများနည်းတူ တောင်မြောက်လမ်းမကြီးတစ်လျှောက် တစ်ပေါင်း တည်း စုစည်းနေခဲ့ရသည်။ ဂျပန်စစ်တပ်များအနေဖြင့် သည်လမ်းမကြီးကို မလွဲမသွေ ရွေးချယ် ဖြတ်သန်းကြလိမ့်မည်ဟူသော ထင်ကြေးဖြင့် နေရာယူ တပ်စွဲထားကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဤသို့အားဖြင့် ဝမ်းဝမ်းဂျက်တပ်ရင်း အနေအထားသည် စစ်ဦးနှင့် နဖူးတွေ့ခူးတွေ့ ရင်ဆိုင် ရမည့် ပထမဆုံးသော ခံစစ်ကြောင်းနေရာတွင် ရှိခဲ့ရသည်။

အာဂျန်းက တပ်ရင်းအနေဖြင့် တောင်မြောက်လမ်းမကြီး၏ လက်ဝဲဘက် ကိုက်တစ်ရာ နှစ်ရာ အကွာအဝေးအတွင်း တပ်ချထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း စိတပ်ခွဲကို သတင်းပေးထားခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဟာဒီကတော့ ဒီတပ်ခွဲနှင့်အတူ လမ်းမကြီး၏တစ်ဖက်ဖျား လက်ယာဘက် တွင် ရှိနေခဲ့ပါ၏။ ဝမ်းဝမ်းဂျက်တပ်ရင်းကို လီဆက်စတာ ရှိုင်းယားတပ်မနှင့် အမှတ် ၁၄ ပန်ဂျပ်တပ်ရင်းတို့ တစ်ဖက်တစ်ချက် ညှပ်လျက် ဝန်းရံထားကြသည်။ မြေအနေအထားအားဖြင့် တစ်ဖက်ရန်သူတို့ မျက်စိမှောက်နိုင်သည့်နေရာဆိုသော်လည်း ပထမဦးဆုံး ဆောင်ရွက်ရသည့် အလုပ်မှာ ကတုတ်ကျင်းများတူးရန်ဖြစ်သည်။ မြေသားက နုံးဆန်သဖြင့် ကတုတ်ကျင်းတူးရန် မခက်ခဲသော်လည်း မြေကတုတ်ကျင်း မပြိုရန် ကျားထောက်ခံဖို့ပင် နုလွန်းလှသည်။ အတန်ငယ် တူးမိကြသည်နှင့်ပင် မြေအောက်ရေများ စိမ့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ကြီးမဲ့ ကြေးနန်းဆက်သွယ်ရေး သည်လည်း ချွတ်ယွင်းလျက်ရှိ၏။ ပြဿနာက ဝေးနီးဝန်းကျင်တစ်လျှောက် ခြေရာမကောက် နိုင်ဘဲ ရှိခြင်းဖြစ်၏။ သစ်ပင်တန်းများကြောင့် ရေဒီယို အသံလှိုင်းများ ဖမ်းယူရာတွင် အနှောင့် အယှက် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ မြေမြန်ဆက်သွားများကို အားကိုးရန်ကလည်း မဖြစ်နိုင်။ ဂျီဩမေတြီ ဆန်ဆန် အကွက်ချ ဖိုက်ပျိုးထားသော ရာဘာတောဝက်ပါလမ်းများအတွင်း လမ်းပျောက်နေ ကြသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

မိုးကြီးတစ်မ ရွာချလေပြီ။ အဆက်မပြတ်ရွာနေသောမိုးက သဲသဲကြီး ရွာနေခဲ့သော် လည်း သစ်ရွက်အမိုးဗိတာန်ကြောင့် မိုးမထိ ရေမစင်ကြဘဲ ပတ်ပတ်လည် ခုကာခံကာ ရှိနေကြ သော လှောင်ချိုင့်အတွင်း ငုတ်တုတ်လည်စင်း ရှိနေကြလေ၏။ စစ်သားများက ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ကြသည့်အခါ တလျားလျား ရွာချနေသော မိုးရေတွေကို မြင်နေကြရသည်။ သူတို့ကို လာထိသည့်မိုးရေကတော့ မိုးမှုန်မိုးဖွဲကလေးတွေလောက်သာ။ မိုးက အတော်ကြာကြာ အစဉ်မပြတ် ရွာသွန်းပြီးသည့်နောက် ပြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းလှသော အချိန်နာရီများကို ကျော်လွန်ကာ မိုးလည်း စဲလေ၏။ ကောင်းကင်က ကြည်ကြည်စင်စင်။ ရွက်ကြွေပင်ခြေတစ်ပြင်လုံး မိုးရေတို့ ဖိုဖိုနှစ် လျက်ရှိသည်။ သူ့အလေးချိန် ဝန်အောက်၌ မိုးရေတို့ တဖြည်းဖြည်း စိမ့်ထွက်ကြလေသည်။

မိုးရေကြောင့် မြေသားသည်ပင် ရွံ့တော့ကြီးဖြစ်ခဲ့ရပြီ။ ဂျစ်ကားများနှင့် စစ်လော့ဂီ ကားကြီးများမှာ ကုတ်အား မရှိကြသဖြင့် မထိန်းနိုင်မသိမ်းနိုင် အချော်ကြီး ချော်လျက်ရှိကြ လေ၏။ စစ်တွင်းသုံးယာဉ်များမှာ မြောက်အာဖရိကတိုက် တိုက်ပွဲများအတွက် စီမံထားကြသည့် အားလျော်စွာ သဲပြင်သွားကားတာယာများ တပ်ဆင်ထားခဲ့ကြ၍ဖြစ်သည်။ စစ်သားများအားလုံး

ရာဘာစိုက်ခင်းကျယ်ကြီးများအတွင်း မဝင်ရောက်ကြရန် အမိန့်တွေ ထုတ်ဆင့်ထားရသည်။ စစ်ရိက္ခာ များ၊ ထောက်ပံ့ရေးပစ္စည်းများကို ခြေလျင်သယ်ယူကြရမည် ဖြစ်၏။

ဒုတိယနေ့ နေ့လယ်။ ဟာဒီက အပြေးအလွှားရောက်လာပြီး မြေကတုတ်ကျင်းထဲ ဆင်းလိုက်သည်။ သတင်းနှင့် ရင်မှည့်နေသည့် ဟာဒီမျက်နှာကို အာဂျန်း ဖတ်နိုင်ပါ၏။

“ဘာတွေဖြစ်လို့လဲ”

“ကောလာဟလ ကြားလာလို့ကွ”

“ဘာတဲ့လဲ”

“ကိုတာဘာဟာရူးမှာ ပထမ ဟိုက်ဒြာဘတ်တပ်ရင်း ပြဿနာတက်နေသတဲ့”

“ဘယ်လိုပြဿနာလဲ”

“ဂျပန်တွေက စတိုက်ကြပြီဆိုတာနဲ့ လေဆိပ်တစ်ခုလုံး ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်ကုန် သတဲ့။ လေတပ်သားတွေက ဩစတြေးလျန်းတွေတဲ့ကွ။ သည်မောင်တွေလည်း ချက်ချင်းထွက် သွားကြသတဲ့။ ဟိုက်ဒြာဘတ်တပ်ရင်းက အင်စီအိုတွေကလည်း လစ်ကြဖို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ စီအို က ခွင့်မပြုဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ ပုန်ကန်မှုဖြစ်ကရော။ အရာရှိနှစ်ယောက် ကျတယ်လို့ ပြောတာပဲ။ ပုန်ကန်သူတွေကိုတော့ လက်နက်ဖြုတ်ပြီး ပိန်နီကျွန်းကို အလုပ်ကြမ်းခိုင်းဖို့ ပို့လိုက်ကြသတဲ့”

အာဂျန်းက မြေကတုတ်ကျင်းတစ်လျှောက် အကဲခတ်သည်။ သူ့ရဲဘော်များ၏ မျက်နှာတွေကို မအိမသာ ကြည့်နေခဲ့သည်။

“မင်းစကား မင်းဂရုစိုက်တော့ ဟာဒီ”

“ငါက မင်းတော့ သိသင့်တယ်ထင်လို့ပါကွာ”

တပ်ရင်းဌာနချုပ်က အာဂျန်းကိုရသည့်တပ်ခွဲ၏ နောက်နားကျကျ အတွင်းဘက်မှာ ရှိနေသည်။ ဒုတိယနေ့ နေ့ဝင်းပိုင်းတွင် အချက်ပြ ဆက်သွယ်ရေးအင်ဂျင်နီယာများက တယ်လီဖုန်း ဆက်သွယ်ရေးလိုင်းများ ချိတ်ဆက်ကြသည်။ ပထမဆုံး တယ်လီဖုန်းခေါ်သူမှာ ကက်ပတိန် ပီယာဆန် ဖြစ်၏။

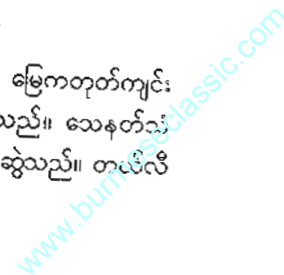
“အဆက်အသွယ်ရပြီလား”

“ဘာမှမရသေးဘူးခင်ဗျ”

အာဂျန်းက ပြန်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ နေ့သည်ပင် အလင်းတွေ မှိန်လျော့သွားခဲ့ပြီ။ မှုန်မှိုင်းခြင်းသည် စေးထန်းထန်း အမှောင်ထုအတွင်း တဆစ်ဆစ် တိုးဝင်လျက်ရှိ၏။ ထိုတဒဂ် ၌ပင် ရှေ့ဆီတွင် ဆီးနေသည့် အမှောင်နံရံကြီးတွင် ရဲမှည့်သော အလင်းတစ်စ ထိုးဖောက်သွား ခဲ့သည်။

“လက်မြောင့်သေနတ်သမားခင်ဗျ။ ဝပ်လိုက်... ဆပ်... ဝပ်လိုက်”

ဟာဗီဒါတစ်ယောက်က အော်ဟစ်သတိပေးလိုက်သည်။ အာဂျန်း မြေကတုတ်ကျင်း ထဲ တွင်ရှိနေသည့် ရေစပ်စပ်ထဲသို့ မျက်နှာအပ်မိအောင် မှောက်ချလိုက်သည်။ သေနတ်သံ တစ်ချက်၊ နောက်တစ်ချက်။ အာဂျန်းက တယ်လီဖုန်းကို စမ်းတဝါးတါး လှမ်းဆွဲသည်။ တယ်လီ ဖုန်းလိုင်းပင် ပြတ်တောက်နေလေပြီ။



သည့်နောက်မှာတော့ ဝန်းကျင်အမှောင်ထုအတွင်းဆီမှ သေနတ်သံတွေ ကျည်ခနဲ လင်းခနဲ ထွက်ကျလာလေသည်။ သေနတ်သံတွေက ပုံမှန် အရပ်အနားမဟုတ်ဘဲ သွန်ကျ လျက်ရှိလေ၏။ မော်တာကျည်ကဲ့သို့တွေက တာဝန်ဝန်။ အပေါ့စား စက်သေနတ်သံတွေက တာဝန်အုန်း။ ဟာဒီ နေရာယူထားသည့် လက်ယာဘက်ဆီမှ ဘရင်းဂန်းတစ်လက် ပစ်ခတ်သ တွေ ကြားနေရသည်။ သည်သေနတ်သံက ခေတ္တခဏ သက်သာရာသက်သာကြောင်း ကာပစ် ပစ်နေခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ဝမ်းထဲ အူထဲကလာသော ခံစားမှုဖြင့် အာဂျွန်း သဘောပေါက်နေ ခဲ့သည်။ စစ်သားများသည်လည်း လက်နက်ကို စစ်သင်တန်းကာလများအတွင်း ဟာဒီကိုယ်တိုင် အသားကျအောင် သင်ပြထားသော သင်ခန်းစာပါ ပစ်ခတ်မှုသာဖြစ်ကြောင်း အမှတ်ကြေသည် ဖြစ်၍ ကြီးစွာသော ထိတ်လန့်ချောက်ချားမှုဖြင့် ရှိကြလေသည်။

သည်အချိန်မှာတော့ ရန်သူ လက်ဖြောင့်တပ်သားများကိုယ်တိုင် နေရာအတည်အကျ မရှိကြဘဲ သူတို့ ပတ်ပတ်လည်တစ်ဝိုက် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး ဝဲလှည့်ကာ ပစ်ခတ်နေခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်။ ရန်သူက သူတို့အားလုံး အနေအထားမပျက်စေရန် မလှုပ်သာအောင် ဖိကာ ညှပ်ကာ ကျူးသွင်းထားသည့်သဘောဆိုင်ရာအောင် တရစပ် ဓမ္မပစ် ပစ်ခတ်နေသည်ဖြစ်ရာ အချိန် တွေ ကြာလာသည်နှင့်အမျှ မြေကတုတ်ကျင်းသည်လည်း မျက်ကွယ် နေရာထိုင်ခင်းသဘော ထက် ထောင်ချောက်နှင့်ပင် ပို၍တူနေတော့သည်။ မိမိဘက်က ပြန်လှန်ပစ်ခတ်နေခြင်းသည် လည်း သံကွင်းခတ် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်က ချည်ထားသော နောင်ကြိုးဆုံးအောင် လှည့်ရင်း မမြင်ရသည့် ရန်သူကို ပြန်လည်ကိုက်ခဲနေရသည့်နယ် ကြီးသလို ကျသလို တုံ့ပြန်နေခြင်း မျိုးသာ ဖြစ်နေရသည်။

သစ်ရွက်များပေါ်က မိုးရေတို့ တစ်ညပတ်လုံး တပေါက်ပေါက် ကျလျက်ရှိ၏။ အရက်တက်ပြီး မကြာမတင်မှာပင် သူတို့ခေါင်းပေါ်တွင် ဝဲနေသည့် ဂျပန် ကင်းထောက် လေယာဉ်တစ်စင်းကို မြင်ကြရသည်။ နောက်ထပ် နာရီဝက်ခန့်အကြာမှာတော့ ဝပ်နီမိနီမိ ပျံသန်းလာသည့် လေယာဉ်တစ်စင်း ရောက်လာခဲ့ကာ ကောင်းကင်မှ စာရွက်တွေ ကြံချခဲ့သည်။ စာရွက်တွေက လိပ်ပြာတွေ အထွေးလိုက် ပျံဆင်းလာကြသလို တဖြည်းဖြည်းချင်း ဝဲကျလာ ကြသည်။ စာရွက်အများစုမှာ သစ်ရွက်အမိုး မျက်နှာကြက်ပေါ် တင်ကြသည်ဖြစ်၍ အနည်းငယ် လောက်သာ မြေပေါ်ကျလာခဲ့သည်။

ကီရုန်းဆင်းက စာရွက်အချို့ကို ကောက်ခဲ့ပြီး နှစ်ရွက်ကို သူယူထားကာ အာဂျွန်း ကို တစ်ရွက်ကမ်းလိုက်သည်။

အာဂျွန်းက လက်ကမ်းလွှာမှန်း သိလိုက်သည်။ ဟိန္ဒူစတန်နီဘာသာဖြင့် ရေထာ သည့်အပြင် ဒီဇာနာဂါရီနှင့် အာရေဗီဘာသာများဖြင့်လည်း ပုံနှိပ်ထားသည်။ လက်ကမ်းလွှာ က ကုလားစစ်သားများကို တိုက်ရိုက်ရည်စူးထားသည့်အပြင် အိန္ဒိယနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ ချုပ်မှ အမိမရီဒီဆင်း တစ်ယောက်တည်းက လက်မှတ်ရေးထိုးထားသည်။

ညီတော် နောင်တော်များသို့

ဒီစစ်ပွဲကို ဘာကြောင့်တိုက်ခိုက်နေကြရသလဲဆိုတာ၊ ညီတော် နောင်တော် တို့ ဘယ်လိုကြောင့် ဒီနေရာကို ရောက်နေကြသလဲဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေးကြည့် ကြပါ။ မိမိတိုင်းပြည်ကို နှစ်ပေါင်းနှစ်ရာ ကျွန်ပြုထားကြတဲ့ အင်္ဂလိပ်အင်ပါယာ ကြီးအတွက် မိမိတို့အသက်ကို အမှန်တကယ် စတေးကြတော့မယ့်ဆန္ဒ တကယ်ကော ရှိကြလို့လား။

ကီရုန်းဆင်းကိုယ်တိုင် အခြားစစ်သားများကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ဖတ်ပြနေ တာ အာဂျွန်း ကြားနေရသည်။ သူ့ခေါင်းထဲကို သွေးတွေ အပြေးအလွှားရောက်သွားလေ၏။ "အဲဒီစာရွက်တွေ ငါ့ကို လာပေးစမ်း"

အာဂျွန်းက အော်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ စာရွက်တွေကို တစ်စစီဆွဲဆွဲပြီး ရွှံ့ပြင်ထဲ ချလိုက်သည်။ နှစ်ဝင်သွားအောင် ဖနောင့်နှင့် ဖိနင်းသည်။ ပြတ်တောင်းတောင်း ပြောလိုက်သည်။ "ဒီစာရွက်တွေ လက်ဝယ်တွေ့တဲ့ ဘယ်သူမဆို စစ်ခုံရုံး အတင်ခံရမယ်မှတ်"

တစ်အောင်သာ ကြာလိုက်သည်။ ဂျိုးဂျိုးဂျိုးဂျိုး မြည်ဟည်းသွားသည့် ပေါက်ကွဲ သံကြီး ပေါ်ထွက်လာခဲ့၏။ ဂျပန်တို့၏ ပြင်းထန်လှသော အမြောက်သံကြီး ပွင့်ထွက်လာခြင်း ဖြစ်၏။ ပထမဆုံး ပစ်လိုက်သော အမြောက်ကျည်က သစ်ပင်များပေါ်မှ ရုပ်သွားခဲ့သည်တွင် သစ်ရွက်သစ်ခက်များ အထွေးလိုက် ပြတ်ကျလာခဲ့သည်။ တစ်ဆက်တည်းလိုလိုပင် ပေါက်ကွဲ မှုများက သူတို့ရှိရာဘက်ကို ဦးတည်လျက် တဖြည်းဖြည်း ရောက်လာခဲ့လေသည်။ ပြင်းထန် လှသော ပေါက်ကွဲမှုက မြေပြင်ကိုပင် သိမ်သိမ်ခါစေသည်ဖြစ်၍ မြေကတုတ်ကျင်းအတွင်းရှိ ရေများပင် သူတို့မျက်နှာတွေကို စဉ်သည်အထိ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ပေငါးဆယ်လောက်ရှိမည့် ရာဘာပင်ကြီးတစ်ပင် မြေပေါ်တွင် ကြောကြောမော့မော့ ကြီးရှိနေရာမှ သူတို့ရှိရာဘက်ကို ဦးစောက်ကျမ်းပြန် ကျမလာခင် လေထဲကို ပေအတော် မြင့်အောင် လွင့်တက်သွားတာကို အာဂျွန်း မြင်လိုက်သည်။ သူတို့အားလုံး မြေကတုတ်ကျင်း ထဲက အချိန်ကိုက် ထွက်နိုင်ကြရန် ဘာသာ ခွဲဖြန့်လိုက်ကြသည်။

အမြောက်ဆန် ဝုံးဆန်တို့ကား နာရီပေါင်းများစွာ အရပ်အခြားမရှိ ကျရောက်လျက် ရှိလေသည်။



နီးလ်က လှုပ်နှိုးလိုက်ချိန်တွင် မန်ဂျူး နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်ကြီး အိပ်ပျော်လျက်ရှိ၏။ ငိုက်ငိုက်မျှည်းမျှည်းနှင့်ပင် တစ်ဖက်ကို လှိမ့်သည်။ မန်ဂျူးခမျာ နောက်ဆုံးအိပ်စက်ခဲ့ရာကတည်းက မအိပ်လိုက်ရသည်မှာ ရက်သတ္တပတ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့သည်နယ်ရှိ၏။ သမီးကလေး ဂျာယားသည် လေနာရောဂါ ဖိစီးခံရသူကလေးဖြစ်၍ မကြာခဏဆိုသလို နာရီနှင့်ချီကာ ငိုကြွေး နေလေ့ရှိသည်။ ငိုမိပြီဆိုလျှင်တော့ ဘယ်အရာကမှ မတတ်သာပြီ။ တိုက်နေကျ ဂရိုက်ဝါတာ^{၂၃}

၂၃၃ Woodward's Gripe Water

လေဆေးရည်ကလည်း မဆိုစလောက်သာ ထိရောက်သည်။ ဂရိုက်ဝါတာ စားပွဲတစ်ဇွန်ပမာသာ သည် ကလေးကို တစ်နာရီ နှစ်နာရီစာလောက်သာ မိန်းမောစေသည်ဖြစ်၍ ဆေးအာနိသင်ပြယ် သည်နှင့် ထပ်ပိုးတိုး၍ ငိုလေတော့သည်။

မန်ဂျူးက ဂျာယား၏ပုခက်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ အိပ်ပျော်လျက်ရှိ၏။ မန်ဂျူးက သူမ၏မျက်လုံးတွေကိုပွတ်ရင်း နီးလ်နှင့် ဝေးအောင်ရှောင်သည်။ အနှောင့်အယှက် ခံရတာကို မျှော်သိပ်မထားနိုင်ဘဲ မကြည်မသာ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ နှိုးရတာတုံး”
“မင်း သိချင်မယ်ထင်လို့”
“ဘာကိုလဲ”
“ဂျပန်တွေ စစ်ထဲဝင်လာကြပြီ”
“အိုး”

မန်ဂျူးက သူမ အနှိုးခံရတာနှင့် ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုပတ်သက်နေမှန်း နားမလည်နိုင်ဘဲ ရိုနေခဲ့ရသည်။

“ဂျပန်တွေ မလေးယားကို ကျူးကျော်ခဲ့ကြပြီ”
“မလေးယားကို...ဟုတ်လား”
အခုမှပဲ အရာရာ ရှင်းလင်းသွားခဲ့သည်။ သူမ ထရပ်လိုက်သည်။
“အာဂျွန်း ဘာဖြစ်လို့လဲ...၊ ဒင်နူး ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သတင်းတစ်ခုခု ရလို့လား”
“မရပါဘူး”
နီးလ်က ခေါင်းခါသည်။

“တိုက်ရိုက်သိရတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ နို့ပေမယ့် ရေဒီယိုမှာ ကြားရသလောက်ဆိုရင် အမှတ်ဆယ့်တစ်တပ်ကြီးတော့ တိုက်ပွဲထဲပါနေပြီလို့ဆိုတယ်။ အာဂျွန်းတို့တပ်မ မဟုတ်လား”

ပြီးခဲ့သည့်အပတ်ကပင် အာဂျွန်းထံမှ ရေးပို့လိုက်သော စာတစ်စောင် မန်ဂျူး ရထား ခဲ့သည်။ အာဂျွန်းက သူနှင့်ပတ်သက်လို့တော့ သိပ်များများမရေးခဲ့။ သူ နေကောင်းထိုင်သာ ရှိကြောင်းနှင့် သူမကို သတိရကြောင်းလောက်သာ ပါခဲ့သည်။ အာဂျွန်း ရေးသည့်စာထဲမှာ တူမလေးဂျာယားနှင့် မန်ဂျူး၏ကျန်းမာရေးအကြောင်းတွေသာ အများအားဖြင့် ပါပါ၏။ ဒင်နူးကိုတွေ့သည့်အကြောင်း နေကောင်းကြောင်းလည်း ပါသေးသည် (ဒီသတင်းကြောင့် ဒေါ်လီ ပင် ဝမ်းသာခဲ့သည်။)

“မင်းမှာ အာဂျွန်းပို့လိုက်တဲ့စာ ရှိသေးသလား”
“ရှိတယ်”
မန်ဂျူးက စာယူရန် ထသွားသည်။
“သူ့တပ်မနှင့်ပတ်သက်လို့ ဘာများရေးထားသလဲလို့”
စာရွက်ခေါက်ထဲက ‘ဆယ့်တစ်’ဆိုသော ဂဏန်းခြေက သူမထံ ချက်ချင်း ရန်ထ လာခဲ့သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ သူ့တပ်မပဲ”
မန်ဂျူးက ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်ရည်တွေ ဝဲလျက်။ နီးလ်က မန်ဂျူးကိုယ်လုံးကလေးကို တောင့်သွားအောင် သိုင်းဖက်လိုက်သည်။

“ပူစရာတော့ အကြောင်းမရှိပါဘူး။ ကိုယ်ကြားသလောက်တော့ အမှတ်ဆယ့်တစ် တပ်မက မနက်ခင်း ရာဘာခြံနဲ့ နီးနီးမှာ တပ်စွဲထားတာပဲ။ ဘာတွေ ဆက်လုပ်ကြမယ်ဆိုတာ ဒင်နူးကတော့ တို့သိအောင် ပြောပါလိမ့်မယ်”

ခဏနေတော့ ကလေးနိုးသည်။ ဒီတစ်ခါ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ဂျာယား၏ရန်လို့မူ ကို မန်ဂျူး ကျေးဇူးတင်မိရသည်။ မရပ်မနားငိုနေသည့် ကလေးကြောင့် တခြား ဘာကိုမှ စိတ် မရောက်ရသည့်အတွက် ဖြစ်ပါ၏။

ထိုနေ့ညနေဘက်တွင် ရန်ကုန်မြို့နေ အိန္ဒိယအသိုင်းအဝိုင်းမှ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသော အဖွဲ့ဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး အလည်အပတ်ရောက်လာခဲ့သည်။ ရှေ့နေတစ်ဦးဖြစ်၍ အမည်အားဖြင့် ဆာဟစ်ဇာဒါး ဘာဒရူဒင်ခန်း^{၂၄} ဆိုသူ ဖြစ်၏။ ဖြစ်ချင်တော့ ဧည့်သည်ရောက်လာချိန်တွင် မိသားတစ်စုလုံး အိမ်မှာ ရှိနေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

မစ္စတာခန်းခမျာ စိတ်ပူပန်နေခဲ့ရုံမက သူတို့အတွက် သတင်းအချို့ပေးရန် ရောက်လာ ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်က ရန်ကုန်မြို့နေ ထင်ရှားသော အိန္ဒိယလူမျိုးအချို့ ကျင်းပသော အစည်းအဝေးတစ်ခုကို တက်ရောက်ခဲ့သည်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်များက ဒုက္ခသည်များ ဘေးကင်းလုံခြုံရေး ကော်မတီ^{၂၅}တစ်ရပ် ဖွဲ့ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ အကြောင်းရင်းခံအားဖြင့် ဂျပန်တပ်များ မြန်မာပြည်တွင်း ဝင်ရောက်လာကြသည်အခါ မြန်မာပြည်ရှိ အိန္ဒိယလူမျိုးများတွင် မျက်နှာစာ နှစ်ရပ်တွင် အားနည်းရန်အကြောင်း ရှိလာခဲ့သည်။ မျက်နှာစာတစ်ခုမှာ အိန္ဒိယလူမျိုးများအပေါ် မြန်မာလူမျိုးများထံမှ ရန်သတ္တရ ပြုချင်ကြသော အပိုင်းကဏ္ဍကို တွန်းလှန်ရန်အင်အား မရှိကြ တော့သည့်အနေအထားတွင် ဆိုက်ရောက်လာတော့မည့်အကြောင်းဖြစ်၍၊ အခြားမျက်နှာစာ တစ်ခုကတော့ ဂျပန်တို့က အိန္ဒိယလူမျိုးများကို ရန်သူအင်္ဂလိပ်တို့၏ မဟာမိတ်များအဖြစ် သဘောထား ဆက်ဆံလာနိုင်သည့်အချက်ဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယလူမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းထဲမှ အဖွဲ့ဝင် ပုဂ္ဂိုလ်အများစုမှာ ကျရောက်လာတော့မည့် ဘေးဒုက္ခကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ ထိတ်လန့်တကြား ရှိမှုကို ပြသခဲ့ကြသည်။ ကော်မတီ၏ရည်ရွယ်ချက်မှာ အိန္ဒိယလူမျိုးများကို တတ်နိုင်သမျှ မြန်မာပြည်မှ ကင်းဝေးလွတ်မြောက်ရေးဖြစ်သည်။ ပြည်တော်ပြန်ရေးဖြစ်သည်။

သည်ဆောင်ရွက်ချက်များကို သိရသည့်အခါ ကုမားရ် အံ့ဩသွားခဲ့သည်။ လောလော လတ်လတ်သတင်းများ ပေါ်ပေါက်နေသည့်ကြားကပင် မြန်မာပြည်နှင့်ပတ်သက်လျှင် သူ့တွင် အကောင်းမြင်ခံစားမှု ရှိနေခဲ့သည်။ သူ့မိတ်ဆွေရင်းတစ်ယောက်ဆိုလျှင် အလွန်ရှည်လျားလှသော တရုတ်-မြန်မာလမ်းမကြီးအတွက် လုပ်ငန်းကန်ထရိုက် ရယူနိုင်ကြောင်း လောလောဆယ် တွေ့ထားခဲ့သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူပိုင် သစ်လက်ကျန်များကို သူ့မျှော်မှန်းထားသော

၁၂၄။ Sahibzada Badruddin Khan ၁၂၅။ Refugee Evacuation Committee

ကြိုက်ဈေးဖြင့် ရောင်းနိုင်တော့မှာဖြစ်ကြောင်း လုံးလုံးလျားလျား ယုံကြည်မှုရှိထားခဲ့သည်။ ရှေ့နေခန်း ပြောနေသည့် စကားတွေကို မယုံနိုင်သလိုသဘောဖြင့် ဟားတိုက်နေခဲ့ပါ၏။

“ဘာရယ်ကွ၊ မင်းတို့ဆိုလိုတာက ဂျပန်တွေ မလေးယားပြည်ကို ကျူးကျော်ကြပြီ ဆိုတာနဲ့ပဲ မင်းတို့အားလုံး မြန်မာပြည်က ပြေးကြတော့မယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား။”

“ဟုတ်တယ်...။ လူတွေ ခံစားနေကြတာက”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ ခန်းရာ။ ကောလာဟလ စကားရောင်းစကားဝယ်သမားတွေ ကြောင့်တော့ မဟုတ်တဲ့စကားတွေ သယ်မလာစမ်းပါနဲ့။ မလေးယားဆိုတာ ဒီကနေ ဝေးလိုက် သမှ ဝီခေါ်လိုပါ မောင်ရာ”

ကူးမားရိုက သူ့မိတ်ဆွေ မစ္စတာခန်း၏ ကျောကိုပုတ်ရင်း ပြောနေခြင်းဖြစ်၏။

“တစ်ဆိတ် ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်ရှိထားတာတော့ မမှားနိုင်ပေဘူးပေါ့ဗျာ။ အထူးသဖြင့် ကလေးတွေနဲ့ မိန်းမသားတွေ ပါဝင်နေတဲ့နေရာတွေမှာ”

ကူးမားရို ပခုံးတွန့်သည်။

“ကောင်းပြီ ခန်း၊ မင်းကောင်းမယ်ထင်တာ မင်းလုပ်ပါလေ။ ငါ့အဖို့တော့ ဒီကိစ္စကို အခွင့်အရေးလို၊ စဉ်းစားတယ်”

“အခွင့်အရေး... ဟုတ်လား...။ ဘယ်လိုကြောင့်ပါလိမ့်”

“ဘာများရှုပ်နေစရာရှိလို့လဲကွ၊ အမေရိကက စစ်ထဲမှာရောက်နေတဲ့အတွက် ကာကွယ်ရေး ပြင်ဆင်စရာတွေအတွက် ပိုက်ဆံတွေ များများရှိရတော့မယ်။ မြန်မာပြည်ဆိုရင် ချုံကင်းမှာရှိနေတဲ့ တရုတ်အစိုးရ ရှင်သန်ရေးအတွက် သေရေးရှင်ရေးဖြစ်နေပြီ။ တောင်မြောက် လမ်းမကြီးဆိုရင်လည်း သူတို့ရဲ့ရိက္ခာနဲ့ ထောက်ပံ့ရေးအတွက် အဓိကလမ်းကြောင်းကြီး ဖြစ်လာ ဖို့ပဲရှိတယ်။ ဒီလမ်းမကြီးကို အများမျှော်လင့်ထားတာထက် ပိုပြီး ခပ်မြန်မြန်ဖောက်ရတော့ မယ်ဆိုတာ လောင်းတောင် လောင်းလိုက်ချင်သေးတယ်”

“အတိုက်အခိုက်ရှိလာရင်ကော”

ကူးမားရိုက ပခုံးတွန့်သည်။

“ဒါက ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းပြဿနာပဲ။ ခန်း မင်းတို့ ဘာကြောင့် ထွက်ချင်နေ ကြတယ်ဆိုတာ ငါနားလည်ပါတယ်။ သို့ပေသိ တို့အတွက်တော့ ဒါဟာ သိပ်ကြီး မကြာ လောက်တော့ဘူး။ ဒီအတွက် ငါ ပြင်ဆင်ထားရတဲ့ အချိန်တွေ ပေးခဲ့ရလှပေါ့။ ငါကတော့ လောလောဆယ် မခွာသေးဘူး”

ယောက္ခမဖြစ်သူ ကူးမားရို၏ စကားတွေကြောင့် မန်ဂျူးပင် အပုံကြီး စိတ်ချလက်ချ ရှိသွားခဲ့သည်။ လောလောဆယ် တောင်ပြေးမြောက်ပြေး ပြေးရမည့်ကိစ္စကို စဉ်းစားစရာ မလို သေးတာကပင် ကြီးစွာသော စိတ်ချမ်းသာမှုဖြစ်သည်။ ဂျာယားကို ကိုင်တွယ်ရတာ အိမ်မှာတောင် လွယ်လှတာမဟုတ်။ မကောင်းသောဘေး၊ မကောင်းသောရန်များတော့ တွေးပင်မတွေးချင်။

* * *

တစ်မနက်။ ဆက်သားတစ်ယောက်က အာဂျွန်း၏မြေကတုတ်ကျင်းသို့ သတင်း တစ်ခု ယူလာခဲ့သည်။ တပ်ရင်းဌာနချုပ်မှ ပေးပို့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့ အာဂျွန်းမြစ်ကြောင်း ကိုသာ အားပြုရတော့မည်။ လမ်းမကြီးနှင့် မိုင်အနည်းငယ်ကွာဝေးသော မြစ်စဉ်တစ်လျှောက် ခံစစ်ပြင်ဆင်မှုများ စကြရတော့မည်။

အာဂျွန်းက တပ်ရွှေမိန့် ပေးသည့်အခါ စစ်သားတွေက အသံတိတ် ဩဘာပေးခဲ့ကြ သည်။ ဒီခံစားမှုမျိုး အာဂျွန်းတွင်လည်းရှိသည်။ မြေကတုတ်ကျင်းထဲ ငုတ်တုတ်နေရတာ ထက်စာလျှင် တစ်ခုခုလုပ်နေရတာ ပိုကောင်းသည် မဟုတ်လော။

သူတို့အားလုံး ရာဘာတောကြီးထဲက လမ်းရှာထွက်ခဲ့ကြသည်အထိတော့ အဆင်ပြေ ပါ၏။ သို့သော် တကယ်တမ်း လမ်းမကြီးပေါ်ရောက်သည့်အခါမှာတော့ သူတို့ ထွက်ခွာ လာခြင်းသည် ဆင်ကန်းတောတိုး ဆုတ်ခွာရသည့်သဘော ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အခြားသော စစ်တပ် ယူနစ်များမှ စုစည်းလာသော တပ်ဖွဲ့ဝင်များကို တင်ဆောင်လာသည့် ထရပ်ကားကြီးများ တစ်စီးပြီးတစ်စီး ဖြတ်သန်းသွားကြလေတိုင်း အာဂျွန်း၏ရဲဘော်များတွင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှု အရိပ်လက္ခဏာများ ထင်ဟပ်လျက်ရှိကြလေသည်။ အာဂျွန်းက သူ့ရဲဘော်များနှင့် အချိန်ယူကာ နေခဲ့သည်။ ထရပ်ကားပေါ်တက်ကြသည်အထိ အချိန်ယူကာ စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ပြီးမှ ဟာဒီနှင့်အတူ ဂျစ်ကားတစ်စီးနှင့် လိုက်လာခဲ့သည်။

“သူငယ်ချင်း၊ မင်းကြားပြီးပြီလား”

ဟာဒီက လေသံတိုးတိုးဖြင့် မေးသည်။

“ဘာကိုလဲ”

“ဂျပန်တွေက ပရင့်စ်အော့ဖ်ဝေးလ်စ်^{၁၆}နဲ့ ရီပါ့လ်စ်^{၁၇} သဘောကြီးနှစ်စင်းကို မြှုပ် လိုက်ကြပြီ”

“မဖြစ်နိုင်တာကွာ”

အာဂျွန်းက ဟာဒီကို မယုံနိုင်သလို ကြည့်သည်။

ဒီသဘောကြီးနှစ်စီးက တည်ဆောက်ခဲ့ဖူးသမျှ အားကောင်းလှသော စစ်သဘောကြီး တွေထဲက နှစ်စီးဖြစ်သည်။ ဗြိတိသျှရေတပ်မတော်တွင် ဂုဏ်မြင့်လှသော စစ်သဘောကြီးများ ဖြစ်၏။ အာဂျွန်းက ဒီသဘောကြီးတွေ နှစ်မြှုပ်သွားခဲ့ပြီဆိုသည့် သတင်းကို မယုံ။

“ဒီသတင်း မမှန်နိုင်ဘူး”

“သိပ်မှန်တာပေါ့ကွာ၊ ငါတို့တောင် ကုမာရနဲ့ဆုံလို့ သိရတာ။ သူပြောတာပဲ”

ဟာဒီမျက်နှာက အားရဝမ်းသာရှိပုံဖြင့် ပြုံးဖြိုးဖြိုး ဖြစ်နေသည်။

“ပီယာဆန်ကို ပြောဖို့တောင် မစောင့်နိုင်ခဲ့ဘူးကွာ၊ နာလိုက်တာ။ ဒီသတင်းမျိုးကို ပြောပြရင်း အယုတ်တမာကောင်မျက်နှာကို ငါကြည့်ချင်လိုက်တာ”

“ဟာဒီ၊ မင်း ရူးများနေရောလား”

အာဂျွန်းက အော်သည်။

၁၂၆။ Prince of Wales ၁၂၇။ Repulse



“ဘယ်လိုကြောင့်တဲ့”

“အဲဒီသင်္ဘောကြီးနှစ်စီးက တိုက် ကာကွယ်ဖို့ ရောက်လာမယ့် သင်္ဘောတွေဆိုတာ မင်းမေ့နေသလား။ တိုအားလုံး ဘက်တစ်ဖက်တည်းမှာ ရှိနေကြတယ် ဟာဒီ။ ဂျပန်ကျည်ဆန် က မင်းရယ်၊ ပီယာဆန်ရယ် ရွေးနေမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟာဒီကလည်း အာဂျွန်းကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားသောအကြည့်ဖြင့် ဖြေကြည့်သည်။ အပြန်အလှန် စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုဖြင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တဒဂံ ကြည့်နေခဲ့ကြသည်။

“မင်းပြောတာ မှန်တယ် အာဂျွန်း၊ ဒါပေမဲ့ မင်းသိဖို့က”

“ထားပါတော့ကွာ”

အာဂျွန်းက ကသောကမျော တားလိုက်သည်။

သူတို့အားလုံး အာဆွန်မြစ်ကိုရောက်ကြသည့်အခါ ဂျပန်အမြောက်သံများ ထူးထူးခြားခြား တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။ အနားကလေးရလို့ ကျေးဇူးတင်ရပါ၏။ ဝမ်းဝမ်းကျက်တပ်ရင်းက မြစ်ကို ကျောပေးထားသည့် လမ်းဘေးမှာ တပ်ချ နေရာယူထားရသည်။ ဒီနေရာမှာတော့ တောင်မြောက်လမ်းမကြီးက မြင့်ထားသော တာရီးကြီးတစ်လျှောက် ဖြတ်သွားသည်။ တစ်ဖက်မှာတော့ ရှုမောမဆုံးအောင် ပြန်လျားလှသော ရာဘာတောကြီး ရှိနေသည်။ မြစ်ဘက်ကို ဆင်းသည့် ချဉ်းကပ်လမ်းများ ကာကွယ်ရန်အလို့ငှာ တစ်တပ်လုံးကို တစ်နေရာတည်းတွင် စုစည်းထားသည်။ စစ်ယာဉ်တန်းကိုတော့ လမ်းမကြီးနှင့်ခွာကာ တာရီးမြေကုန်းဆင်းတစ်လျှောက် တန်းစီရပ်ထားကြရသည်။

ဟာဒီတစ်ယောက် သူနှင့်လာတွေ့ရန် လမ်းမပေါ် လျှောက်လာတာကို အာဂျွန်း မြင်ရသည်။ လက်ဖက်ခဲနှင့် ကာနယ်ဘုခဲလဲန်ကတော့ မြေလှမ်းအနည်းငယ်သာ ဝေးသော တပ်ရင်း ယာယီကွပ်ကဲရေး ရုံကလေးထဲမှာ ရှိနေပါ၏။ မြေပုံဘူးတစ်ဘူးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော ကက်ပတ်နီ ပီယာဆန်လည်း အတူရှိနေသည်။

အာဂျွန်းက ဟာဒီနှင့်ဆွေးနွေးရန် လမ်းမအလယ်လောက်မှာ ရပ်လိုက်သည်။

“အမြောက်ပစ်တာတွေ ရပ်ထားတာ ဘယ်လိုကြောင့်လို့ မင်းထင်သလဲ”

အာဂျွန်းက တွေ့တွေ့ချင်းမေးသည်။

“တစ်ခါတလေ ဒီကောင်တွေက လျှို့ဝှားတာတွေရှိတယ်။ အသာအောင်းနေတာ ပေါ့ကွာ။ ဘယ်လိုကြောင့် ဆိုတာတော့ ပြောဖို့ခက်သားပဲ”

“ဒီကောင်တွေရဲ့ သံချပ်ကာကားတွေ ရွှေ့သွားတာကော။ အဲဒီလို မထင်ဘူးလား” သည်စကားကို ဟာဒီက လှောင်သည်။

“ဘာသံချပ်ကာကားလဲ။ သူတို့မှာကော တို့မှာပါ ဘာတင်ကားမှ မရှိဘူး။ ဒီနေရာက တင်ကားရှိရတဲ့အရပ်မှ မဟုတ်တာဘဲကွ”

“ဒါပေမဲ့ကွာ”

အဝေးတစ်နေရာဆီက မြည်ဟည်းသံကြီးတစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည်။ နှစ်ယောက်သား ခြေဖျားထောက်ကာ တစ်ပတ်လည်လိုက်ကြည့်ကြသည်။ နေဝင်းခါနီးပြီ။ တိမ်တွေက ခဏကလေး

ကြည့်စင်နေသည်။ ကောင်းကင်ကတော့ ကြက်သွေးရောင်စွေးစွေး။ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးက ကိုက်နှစ်ရာလောက် ပြောင်ဖြောင့်ကြီးရှိနေရာက လမ်းအကျွေ့ တစ်နေရာမှာ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက် ရာဘာပင်တန်းကြီးတွေရှိသဖြင့် ရာဘာပင်အဖျားချင်း ယှက်ရာက ခုံးမိုးသဏ္ဍာန် ဖွဲ့တည်လျက်ရှိလေသည်။ လမ်းပေါ်မှာတော့ ပကတိ ရှင်းလင်းနေသည်။ ရှေ့ဆီမှာလည်း ဘာမှမရှိ။

ဟာဒီက စိတ်သက်သာရာရဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချသည်။ သူ့အင်္ကျီလက်ကို နဖူးပေါ် မြှောက်ယူလိုက်သည်။

“တို့ကို လှန်တာကွ ငါပြောသားပဲ။ ဒီနေရာက တင်ကားမရှိတဲ့အရပ်ပါလို့။ ဒီတစ်ချက်တော့ စိတ်ချလက်ချ ရှိနိုင်သားပေါ့ကွာ။ ဘုရားသခင် ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ပေါ့”

ခဏအကြာမှာတော့ လမ်းကျွေ့ဆီက သတ္တုဘီးကြိုတံသံကြီးနှင့်အတူ တင်ကားတစ်စင်း ပေါ်လာခဲ့လေသည်။ အမြောက်တင် ဆုံလည်ပေါ်မှာ အမာစား ဦးထုပ်ဆောင်း အမြောက်ပစ် စစ်သား၏ပုံရိပ်ကို ကောင်းကင်ရောင် နောက်ခံဖြင့် ခပ်မည်းမည်း မြင်လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်း ပြစ်သည်။ အမြောက်တင်စင်ပေါ်က အမြောက်က ပြောင်းပေါက်နှင့် တစ်ထပ်တည်းကျသည့်အထိ လားရာကို လှည့်ယူလိုက်သည်။ တင်ကားကြီးတစ်စီးလုံး သိမ်သိမ်ခါသွားခဲ့ပြီး ပြောင်းဝသည်လည်း မီးတောက်မီးလျှံ အနီရောင်သို့ ပြောင်းသွားလေသည်။ တာရီးအခြေရှိ ဓာတ်ဆီတိုင်ကို တစ်လုံး ပေါက်ကွဲသွားကာ တန်ဝက်ကားတစ်စီးသည်လည်း တစ်ချက်ထဲခုန်ပြီး ဖြုန်းခနဲ မီးစွဲလောင်လေသည်။

အာဂျွန်းက မြေပေါ်မှာ တွေ့တွေ့ကြီး ရပ်နေခဲ့သည်။ သည်လိုဖြစ်ရပ်ကြုံလျှင် ပြင်ဆင်ထားရမည့် အနေ ထားမျိုး သူ့မှာမရှိ။ ရိုလက်စ ခပ်ဝါးဝါး သတိကလေးကပင် သူ့တပ်ခွဲရှိရာ ကမ်းခြေဘက်ကို လှည့်ပြေးရန် လှုပ်နှိုးနေခဲ့လေပြီ။ ပြီးခဲ့သည့် နောက်ဆုံးအစည်းအဝေးတုန်းက စီအိုကြီးပြောခဲ့သလို ကျည်မိုးကြီး သွန်ကြို ပစ်ခတ်ကြရန် သူ့လူတွေကို လှုံ့ဆော်ရန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် စီအိုကြီးက အမျိုးအစားအားဖြင့် ခွဲခြားပြောပြခြင်းသာဖြစ်၍ သူတို့မှာ ပစ်ခတ်ရမည့် တင်ကား မရှိ။ ပြီးတော့ လောလောဆယ် စီအိုကြီးပင် မရှိတော့။ ကက်ပတ်နီ ပီယာဆန်နှင့် အတူ တာရီးတစ်ဖက်ဆီ လိုမ့်ဆင်းခဲ့ကြပြီ။ အဝေးပြေးလမ်းမကြီး တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် နေရာယူထားကြသော စစ်သားများသည်လည်း အမြောက်ကျည်ဘေးမှ အကာအကွယ်ယူရန် ရာဘာတောကြီးအတွင်း ပြန်ကြို ဝင်ရောက်ကြရတော့သည်။

“ပြေး... အာဂျွန်း၊ ပြေးတော့”

ဟာဒီ၏အသံ။ အာဂျွန်းကို အသိဝင်စေရန် ကိုင်လှုပ်နေခဲ့သည်။

တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်ချောက်ချားနေသော သမင်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ အာဂျွန်း တစ်ယောက် လမ်းလယ်ကောင်တွင် ကြောင်ကြောင်ကြီး ရပ်နေခဲ့သည်။ ရှေ့ဆုံးမှ မောင်းလာသော တင်ကားကြီးပင် သူ့အနား ရောက်လုနီးလေပြီ။ နီးကပ်လွန်းလှသည်ဖြစ်၍ အမြောက်စင်ပေါ်မှ အမြောက်ပစ်တပ်သား၏ စစ်သုံးလေကာမျက်မှန်တပ် မျက်လုံးရာကို မြင်နေရသည်။ ဒီတဒဂံလေးအတွင်းမှာပင် စီအိုကြီး၏ မီးတောက်မီးလျှံများ ချွဲငြိလောင်ကျွမ်းနေသော ဂျစ်ကား

သော လွတ်ကင်းရာ တာရီးအခြေဘက်ဆီ တစ်ဟုန်ထိုး ခုန်ချလိုက်သည်။ ချက်ချင်းလိုလို ကျူးထကာ ရာဘာတောညိုညိုဘက်ကို ဒရောသောပါး ထပြေးသည်။ တစ်ခဏချင်းမှာပင် ရွက်ရှင်စိမ်းစိမ်း သစ်ပင်ဥမင်ရှည်ကြီးအတွင်း ရောက်သွားခဲ့၏။ သူ့ခြေထောက်တွေအောက်မှာ တော့ သစ်ရွက်ကြော့ ကော့အောင်ပြင်။

အခိုက်အတန့်အားဖြင့် တစ္ဆေသရဲ စီးပူးခြင်း ခံထားရသလို လမ်းမအလယ်ကောင် တွင် ကြောင်တောင်ရပ်မိခြင်း အနေအထားမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ခြင်းကတော့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ရှိခဲ့လေပြီ။ သည်နေရာကို မမြင်မစမ်း ကိုးကိုးကန်းကန်း အလောသုံးဆယ်အားဖြင့် ရောက်လာ ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သူ့ရောက်နေသည့်နေရာက ဂျပန်တို့၏ အထွေးလိုက်သော လက်နက်များ ရှိရာဘက်ကို တည့်တည့်ကြီး ခေါင်းတည်မိလျက်သား ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါ၏။ သို့သော် သူ့အနေနှင့် နားနေနိုင်စွမ်း မရှိသည့် အခြေအနေဆိုတာကိုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သိထား ခဲ့သည်။ အသက်နှင့်ခန္ဓာမြဲအောင် ဒီလားရာဘက်ကို တွန်းလွှတ်လိုက်သလို ရောက်ခဲ့ခြင်း လည်း ဖြစ်ပါ၏။

ကိုက်ပေါင်းများစွာ တစ်ချက်ကလေးမနားဘဲ ပြေးလာခဲ့သည်။ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို မှီရင်း မောပန်းတကြီး နောက်ကို သမင်လည်ပြန် လှမ်းကြည့်သည်။ မြင်ကွင်းက အဝေးကြည့် မှန်ပြောင်းထဲက မြင်ရသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။ သစ်ပင်တွေ လဲပြို ပြတ်ကျနေကြသဖြင့် အဝေးပြေး လမ်းမကြီး၏ တစ်ကန်စာကို ရှင်းရှင်းကြီး မြင်နေရသည်။ တင့်ကားကြီးတွေ တစ်စီးပြီးတစ်စီး လမ်းမတစ်လျှောက် ဖြတ်မောင်းနေကြသည်။ တာရီးဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာတော့ သူ့တပ်ရင်း ဖြစ်သော ဝမ်းဝမ်းဂျက်တပ်ရင်းမှ ယာဉ်များ။ အချို့ယာဉ်တွေက ဦးစောက်ကျွမ်းပြန် လန်ကျလျက်။ အချို့မှာတော့ မီးတောက်မီးလျှံ တဟုန်းဟုန်းဖြင့် ဖျိုးဖျိုးဖျစ်ဖျစ် လောင်မြိုက်နေကြလေသည်။

မြင်ကွင်းသည် နားလည်ရန်ပင် ခက်လှတော့သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ဘာတွေဘယ်လို ဖြစ်ကုန်ကြလေသလဲ ဆိုတာကို ရှင်းပြရန် နည်းလမ်းမတွေ့နိုင်ဘဲရှိခဲ့သည်။ 'အပြတ်အသတ် ချေမှုန်းသည်' ဆိုသော စကားစုက သည်အခြေအနေမျိုးကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ ကြောက်ရွံ့ ခြင်း တစ်ထွေးတမ။ အလောတကြီးရှိမှုနှင့် အရှက်တရား။ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ခေါင်းထဲ က ရှုံးနိမ့်ခြင်း၏ ကသောင်းကနင်း ခံစားမှု။

အာဂျန်း စိတ်ထဲမှာတော့ ဆာဟာရန်ပူးရ်မြို့တွင်ရှိစဉ်က တပ်ရင်းဌာနချုပ်ကို ရုတ်တရက် မြင်ယောင်နေမိသည်။ အရာရှိစားရိပ်သာအဖြစ် ဖွဲ့တည်ထားသော သူတို့ကိုယ်တိုင် 'ပျိုးခင်း'ဟု အမည်ပေးထားသည့် ရှည်မျောမျော ပုပျပ်ပျပ် ဘန်ဂလိုအဆောက်အအုံကို ပြန်ပြောင်း သတိရမိခြင်းဖြစ်၏။ ဒီအဆောက်အအုံ၏ နံရံများတွင် ရှေးဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ခေတ်ကာလများ ကတည်းက အာဖရိက၊ မက်ဆိုပိုတေးမီးယားနှင့် မြန်မာပြည်တို့မှ အောင်ပွဲအထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ရယူခဲ့ကြသော ကြွချိုများ၊ အာဖရိက အဲမောင်းများ၊ တစ်ဖက်သွား ဗြက်ကျယ် ဓားကောက်များ၊ ပန်းပွားတပ် အောင်လှဲများနှင့်အတူ ချိတ်ဆွဲထားသည့် ရွှေပိန်းချ ဘောင်ကွပ် ပန်းချီကားကြီးများကို အာဂျန်း သတိရနေမိသည်။ ဒါကို အိမ်ဟုသဘောထားလျှင် တပ်ရင်းက မိကြီးဘကြီး တူသား နောင်မယ်တို့ဖြင့် ပါဝင်ဖွဲ့စည်းထားသည့် မိသားစုပင် မဟုတ်လော။ စစ်သည်စစ်သားတွေက

ငယ်စဉ်ကြီးလိုက် ရာထူးရှိကြသော ထောင်နှင့်ချီကာ ခုဖွဲ့နေထိုင်ကြသည့် မျိုးရိုးတူ လူမျိုးစုပင်။ တစ်လျှောက်လုံး သူ သည်လိုသာ သဘောရခဲ့သည်။ ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ပုံဟောင်းတွေက တစ်ချက် ပြင်းပြင်းထိသည်နှင့် ကျိုးကြေကြမြပင်။ သည်လိုရာစုနစ်တွေထဲမှာ ဘယ်လိုများ ဖြစ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။ စစ်မြေပြင်များ၏ ဖြစ်နိုင်ချေ မရှိမှုများထဲမှာလည်း ဒီလိုပါပဲ။ စီးပွားရေး သမားတွေ စိုက်ပျိုးခဲ့ကြသည့် သစ်တောတစ်တောမှာလည်း ဒီလိုပါပဲ။ အပြစ်အနာအဆာက သူ့ဟာလား။ ကုလားတွေ အရာရှိဖြစ်ကုန်ကြရင် ဒင်းတို့ကပဲ တို့အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်ကို ဖျက်ကြ လိမ့်မယ်ဆိုသည့် အင်္ဂလိပ်စစ်သားအိုကြီးတွေ ပြောခဲ့သည့် စကားကကော မှန်နေရောလား။ အနည်းဆုံး သံသယမရှိနိုင်လောက်သည့် အချက်တွေရှိသည်။ ဝမ်းဝမ်းဂျက် ဟူသော တိုက်ခိုက် ရေးယူနစ်သည် ရပ်တည်နိုင်စရာမရှိတော့ ဆိုသည့်အချက်နှင့် လောလောဆယ် အခြေအနေ အားဖြင့် တပ်ရင်းထဲက မည်သူမဆို ကိုယ့်ထီးကိုယ်ဆောင်း ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်ရတော့ မည် ဆိုသည့်အချက်တို့ဖြစ်သည်။

မြစ်ပေါ်က ဂျစ်ကားထဲမှာ သူ့အထုပ်ကို ထားခဲ့သည်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ဆင်းရဲ တော့မည့်သူအဖို့ တခြား ဘာအကြောင်းမှ ဖြစ်စရာမရှိ။ လောလောဆယ် သူ့မှာ ၄၅ ဝက်ဘလီ ပစ္စတိုတစ်လက်၊ ရေပုလင်းနှင့် တိုလီမုတ်စကလေးတွေ ထည့်ထားသော ခါးပတ်တစ်ချောင်း သာရှိသည်။

သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဟာဒီ ဘယ်မှာလဲ။ စီအိုနှင့် ကက်ပတ်နီ ပီယာဆန်တို့ကကော ဘယ်ရောက်ကုန်ကြပါလိမ့်။ သူ ရာဘာတောကြီးထဲ ဝင်ပြေးစဉ် ခပ်စောစော ပိုင်းကတော့ ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသေးသည်။ လက်ငင်းအားဖြင့် သူ့အပေါ် ခုဖွဲ့နေကြသော စိတ်ပျက်အားငယ်မှုထဲမှာ ရှေ့ ဘာတွေဖြစ်လာမလဲ ပြောဖို့ခက်ခြင်းသာ ရှိသည်။

ဂျပန်ခြေလျင်တပ်က သေချာပေါက် တောခြောက်ကြတော့မည်။ ရှေ့ပြေး တင့်ကားကြီး တွေ ချီသွားပြီးနောက်ပိုင်း အသေးစိတ် ရှင်းလင်းချေမှုန်းရေးတွေ စကြတော့မည်။ ရာဘာ စိုက်ခင်းတွေထဲ ဘီးစိပ်တိုက် ရှာဖွေကြတော့မည်။ သူ့ရှိနေသည့်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ့ကို စောင့် ကြည့်ခြင်းခံရဖို့သာရှိသည်။

လောလောဆယ် သူ ဘာလုပ်ရမလဲ။

* * *



ဂွန်နွန်းကျရိုင်းတောင်မကြီးပေါ် တက်ရောက်ရေးသည် အယ်လီဆန်၊စိတ်ကူးဖြစ်သည်။ နေလုံးကောင်းကောင်းမဝင်ခင်ကတည်းက သူမနှင့် ဒင်နူးတို့ ဒေတိုနာ ကားကလေးနှင့်အတူ အိမ်ကထွက်ခဲ့ကြသည်။ တောင်ပတ်လမ်းအတိုင်း မောင်းတက်ခဲ့ကြသည်။ အရာရာ တိတ်ဆိတ် လျက်ရှိလေသည်။ နေ့ခင်းကြောင်တောင် ကျီးလန်၊စာစား အခြေအနေက တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖန်တီးပေးသကဲ့သို့ ရှိသည်။ ဈေးတွေမှာလည်း လူသူလေးပါး မြင်ရခဲ့သည်။ အယ်လီဆန်က ကားကို အရှိန်မြှင့် မောင်းနိုင်သူဖြစ်ခဲ့သည်။

ခရီးတွင်သည်ဖြစ်၍ တောင်ထိပ်လမ်းပေါ်ရောက်ချိန်အထိ အလင်းတွေ လင်းလင်းပပ ရှိနေသေးသည်။ တောင်ပေါ်လမ်း ရုန်းတက်ရပြီဆိုသည်နှင့် ကားကလေးက ငယ်သံပါအောင် အော်လေတော့သည်။ သစ်တောအုပ်အုပ်ကြီး ဖုံးလွှမ်းထားသည်ဖြစ်၍ တောင်စောင်းဆင်ခြေ လျှောတစ်လျှောက် နေဝင်ဆည်းဆာ ကျရောက်လျက် ရှိလေပြီ။ အယ်လီဆန်က ကားရှေ့ မီးတွေဖွင့်သည်။

လမ်းတစ်ကြောလုံးရှိ အကွေ့အချိုးများအားလုံး ကျဉ်းမြောင်းလွန်းလှသည်။ အတက် လမ်းက မြင့်စောက်သည့်အပြင် အချိုးတွေမှာ ကျဉ်းလွန်းလှသည်ဖြစ်ရာ ရင်ဆိုအောင် လွန်းထိုး တက်နေရလေ၏။ အချိုးတွေလွတ်တော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြိုင်တူကြည့်မိကြသည်။ ကောင်းကင်မှာတော့ စုတ်ပြားပြားဖြင့် ကန်လန်ဆေးခြယ်ထားသလို တိမ်ပုပ်ခဲအချို့ရှိသည် ဖြစ်၍၊ မြောက်ဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းသည်ပင် ညိုမှောင်လျက်ရှိ၏။ အယ်လီဆန်က ကားစက် ကို သတ်လိုက်သည်။ အဝေးတစ်နေရာကို သူတို့ ငေးစိုက်ကြည့်ကြသည်။ မြောက်ဘက်ဆီမှ သူတို့ရှိရာဘက်ကို ဦးတည် ပျံသန်းလာကြသည့် စစ်လေယာဉ်အုပ်ကို ကြည့်ကြရင်း သူတို့ သဘောပေါက်လိုက်ကြသည်။ သူတို့နှင့် လေယာဉ်အုပ်တို့ ထိပ်တိုက်တည်တည် မျက်နှာမူနေရ သည့်အပြင် အမြင်အားဖြင့် လေယာဉ်တွေက မရွေ့ကြသလိုရှိနေကြသည်။ တဖြည်းဖြည်းချင်း ပုံရိပ်ကောက်ကြောင်း ထင်းထင်းကွင်းကွင်း ရှိလာခဲ့သည်။

အယ်လီဆန်က ကားစက်ကို ပြန်နှိုးသည်။ လမ်းအတိုင်း တရကြမ်း မောင်းတက်လာ ခဲ့ပြန်၏။ အမှောင်ထုထဲမှာ အပန်းဖြေ တောစခန်းအိမ်ကလေးရှေ့တွင် ဘွားခနဲ ပေါ်လာခဲ့ပြီ။ လူသူမရှိ။ ကျီးနှင့်ဖုတ်ဖုတ်။ ကားကို ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်ခဲ့ပြီး အဆောက်အအုံ တစ်ပတ် လည် ဖွဲ့ထားသော ဝရန်တာဘက်ကို လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ စားပွဲတွေက နေရာချမြဲအတိုင်း ရှိနေကြသည်။ စားပွဲခင်းဖြူတွေပေါ်မှာ ဆေးလိပ်ပြာခွက်များ ဖိထားသည်။ ညစာသုံးဆောင် ကြမည့် လူအုပ်ကြီးကို ကြိုလင့်နေသည့်နယ် ပန်းကန်တွေ ခင်းကျင်းထားသည်။

သစ်သားကြမ်းခင်းပျဉ်တွေ သိမ်သိမ်ကြီး ခါသွားသည်အထိ တဝေါဝေါ မြည်ဟည်း သံဖြင့် ချဉ်းကပ်လာနေကြသော ဗုံးကြဲလေယာဉ်ကြီးများအသံကို ကြားနေရသည်။ ခပ်နိမ့်နိမ့် ပျံသန်းလာကြသော လေယာဉ်ကြီးတွေ တဖြည်းဖြည်း နီးသည်ထက် နီးလာကြပြီ။ သူတို့ ရပ်ကြည့်နေကြသည့်အတွင်း ကျောက်ဆောင်ဦးကို တိုးဝင်လာသောရေစီးကြောင်း ဖြတ်သည့် ပမာ လေယာဉ်အုပ်ကြီးသည်လည်း ရုတ်တရက် အုပ်စုနှစ်စုခွဲကာ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ ခွဲဖြန့် ပျံသန်းသွားကြသည်။ လေယာဉ်အုပ်တစ်အုပ်က ခပ်စောင်းစောင်း ကွေ့ချိုးလိုက်ကြပြီး တောင်မ ကြီး၏ ပင်လယ်ဘက် ကုန်းစောင်းဘက်ကို ဦးတည်လိုက်ကြသည်။ လေယာဉ်လမ်းကြောင်း က ဘတ်တားဝါသံမြို့နှင့် ပီနန်ကျွန်းဆီသို့။ အခြားလေယာဉ်အုပ်ကတော့ ကုန်းတွင်းဘက်ကျ သော ဆွန်ဂိုင်းပါတာနီမြို့ကလေးဆီ။

အယ်လီဆန်က ဒင်နူး၏လက်ကို ဆွဲခဲ့ကာ ညစာစားပွဲများကြားက ဖြတ်၍ လေသာ ဆောင်ဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့သည်။ လေပြည်ကြောင့် စားပွဲခင်းတွေက တဖျပ်ဖျပ်ခါလျက် ရှိကြ၏။ ထမင်းစားပန်းကန်တွေပေါ်မှာတော့ ဖုန်မှုန့်ပါးပါး တင်နေကြသည်။

သည်ကနေ တိမ်စင်သည်။ အောက်ဘက် မှန်တရီဆည်းဆာထဲမှာ ပီနန်ကျွန်းက ပင်လယ်ထဲမျောနေသော စီးတိမ်မည်းမည်းသလ္လာန် ပေါ်လျက်ရှိ၏။ ဆွန်ဂိုင်းပါတာနီ မြို့ကလေး ရှိရာ အရှေ့တောင်ဘက်ဆီတွင် ရာဘာပင် ပင်လယ်ကြီးထဲ သောင်တင်နေသည့် လူနေအိမ်ခြေ စုစုကို မြင်ရသည်။ နေ့၏နောက်ဆုံး ထတောက်လိုက်သော အလင်းမှိုန်မှိုန်ထဲမှာ လမ်းများနှင့် ရထားလမ်းတွေကို လှမ်းမြင်နိုင်သည်။ ရှုခင်းက သူတို့ခြေထောက်တွေနား ဖြန့်ချထားသည့် မြေပုံတစ်ချပ်နှင့်ပင်တူတော့သည်။

လေယာဉ်တွေက ဗုံးကြဲလမ်း ကြိုတင်တွက်ဆမှုအတွက် အမြင့်ပေ မရကြသေးဘဲ ရှိနေကြသည်။ ဆွန်ဂိုင်းပါတာနီမြို့သည် ပစ်မှတ်များထဲက အနီးဆုံးပစ်မှတ်ဖြစ်၍ ဗွေဆော်ဦး ဗုံးကြဲခံရမည့်မြို့ ဖြစ်သည်။ ပိန်းပိတ်နေသော အမှောင်တိုက်ကြီးထဲက မီးလျှံကြီး ဟူးဟူးလောင် လောင် ထွက်လာပြီးသည့်နောက် ပိတ်စမည်းမည်းပေါ်က တောက်ပသော ချုပ်ရိုးသီကြောင်း ကဲ့သို့ အတွဲလိုက်သော ဗုံးတွဲများသည် ဗုံးကြဲရာ လမ်းကြောင်းတစ်လျှောက် ဆက်တိုက်ပေါက်ကွဲ ကြကုန်သည်။

အယ်လီဆန်နှင့် ဒင်နူးတို့က ဝရန်တာကို လှည့်ပတ်ကာ စားပွဲခင်းတွေကို ဆိတ်ဆိတ် ဆူဆူလုပ်ကြသည်။ ဖုန်ထုတက်နေသည့် ပန်းကန်ချပ်တွေပေါ်မှာ လက်ညှိုးနှင့် ပဟိုရေးဒီရေး ရေးကြသည်။ ဗုံးကြဲလေယာဉ်ကြီးတွေက ဘတ်တားဝါသံဆိပ်ကမ်းပေါ် ခပ်နိမ့်နိမ့် ထိုးဆင်း

နေကြစဉ်အတွင်း ပင်လယ်ဘက်ဆီမှ အခြားလေယာဉ်အုပ်ကြီးတစ်အုပ် ချဉ်းကပ်လာသည်ကိုလည်း နှစ်ယောက်သား မြင်နေကြရသည်။ ကမ်းရိုးတန်းဘက်ဆီမှ ရုတ်တရက်ပေါ်လာသော ပေါက်ကွဲသံကြီးနှင့်အတူ လိမ္မော်ရောင် မီးလျှံကြီးတစ်လျှံ ကောင်းကင်ပေါ်သို့ ပေပေါင်းများစွာ ထိုးတက်သွားလေ၏။ ပေါက်ကွဲမှုနှင့်တစ်ပါတည်း တောက်ပသော အလင်းမီးတောက်ကြီးသည်လည်း တောင်ကြောကြီး တစ်လျှောက် ရှိန်ရှိန်ထသွားခဲ့သည်။

“ဘုရား...ဘုရား၊ သူတို့ ဘတ်တားဝါသ်က ဆီလျောင်ကန်တွေကိုပါ တိုက်ခိုက်နေကြပါလား”

အယ်လီဆန်က ဒင်နူးကို လည်ကလေးစင်းပေးရင်း ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီနေ့က ငါတောင် ဆီလျောင်ကန်ကြီးတွေဘက် ဖြတ်မောင်းလာခဲ့သေးတယ်”

ရှုပ်အင်္ကျီစကိုသွဲရင်း ဒင်နူး၏ရင်ဘတ်ထဲ ခေါင်းထိုးထားခဲ့သည်။ ဒင်နူးက အယ်လီဆန်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ထားရင်း ပြန်မေးသည်။

“နင် ဘယ်လိုကြောင့် သွားခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါ့ကို မပြောသေးပါလား အယ်လီဆန်”

အယ်လီဆန်က သူမမျက်နှာကို ဒင်နူးအင်္ကျီစဖြင့် ပွတ်နေခဲ့သည်။ ပြီးမှ ဒင်နူးနှင့် လူချင်းခွဲလိုက်သည်။

“ငါ့ကို စီးကရက် တစ်လိပ်လောက်”

ဒင်နူးက စီးကရက်တစ်လိပ်မီးညှိပြီး သူမနှုတ်ခမ်းဖျားတွင် ချိတ်ပေးသည်။

“ပြောပါဦး”

“ငါ ဆရာဝန်တစ်ယောက်လောက်နဲ့ တွေ့ချင်တယ် ဒင်နူး။ ငါ့ကိုမသိတဲ့ ဆရာဝန်ပေါဟာ”

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိရုံမျှရှိနေမလားလို့ပါ”

“ပြီးတော့ကော”

“မရှိတော့ဘူး”

“ကိုယ်ဝန်ရှိနေခဲ့ရင်ကော အယ်လီဆန်၊ အာဂျွန်းနဲ့ ရလာမယ့်ကလေးကို လိုချင်လို့လား”

“မလိုချင်ပါဘူး”

အယ်လီဆန်က ဒင်နူးကို သိုင်းဖက်လိုက်သည်။ သူ့အင်္ကျီထဲ ခေါင်းထိုးရင်း ရှိုက်ငိုနေသည်ကို ဒင်နူး ခံစားရသည်။

“ဒင်နူးရယ် စိတ်မကောင်းလိုက်တာကွယ်။ တကယ့်ကို ကြေကွဲရပါတယ်”

“ဘာအတွက်လဲ”

“အရာအားလုံးအတွက်ပေါ့ ဒင်နူး။ အဲဒီနေ့က အာဂျွန်းနဲ့ သွားမိခဲ့တာကိုရောပေါ့။ အမှားပါပဲ။ သိပ်ကို ဆိုးဆိုးရွားရွားကြီးမှားခဲ့တဲ့ အမှားပါပဲလေ။ နင်သာသိရင် ဒင်နူးရယ်”

ဒင်နူးက အယ်လီဆန်နှုတ်ခမ်းကလေးပေါ် လက်ညှိုးတင်ရင်း နှုတ်ခိတ်စေခဲ့သည်။

“ငါမသိချင်ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့၊ ငါ ဘာမှမသိချင်ဘူး။ နှစ်ယောက်စလုံးအဖို့ ဒါ အကောင်းဆုံးပဲ။ အာဂျွန်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ နောက်ထပ် တို့ ပြောစရာမလိုတော့ဘူး”

ဆွန်ဂိုင်းပါတာနီတစ်မြို့လုံး ထိန်ထိန်ညှိုးစေခဲ့သော ပေါက်ကွဲမှုကြီးဆီက အလင်းတစ်ချက် ဝင်းခနဲ ပြက်လိုက်သဖြင့် ပြောလက်စကား ရပ်သွားခဲ့သည်။ ခပ်လျော့လျော့ ပေါက်ကွဲမှုတွေ ဆက်တိုက်ပါလာခဲ့သည်။ မီးကျည်မီးပန်းတွေလို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး အတွဲလိုက် ပေါက်ကွဲနေခြင်းဖြစ်၏။

“လက်နက်တိုက်”

အယ်လီဆန်က ရေရွတ်လိုက်ရင်း ငုံ့လိုက်သည်။ ဝရန်တာလက်ရန်းကြား ခေါင်းထိုးကာ လက်ရန်းတန်းတွေကို ဆုပ်ထားသည်။

“လက်နက်တိုက်ကို မဖြစ်မနေ ပစ်ကြတော့မှာပေါ့လေ”

ဒင်နူးက သူမဘေး ဒူးထောက်လိုက်သည်။ ပခုံးကိုဆုပ်ရင်း အလောတကြီး ပြောလိုက်သည်။

“အယ်လီဆန်၊ သေချာတဲ့အချက်က နင် အဝေးကို ထွက်သွားရမယ်ဆိုတာပဲ။ ဂျပန်နဲ့ အမေရိကန် စစ်ဖြစ်ကြပြီဆိုတော့ နင့်အတွက် ဒီမှာ အန္တရာယ်ရှိတယ်။ နင့်အမေက အမေရိကန်လေ။ နင့်မောင်လေးလည်း အမေရိကန်မှာ နေထိုင်တုန်းမဟုတ်လား။ တကယ်လို့ ဂျပန်တွေ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် လုပ်လာကြရင် ဘာတွေဖြစ်လာမလဲ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူး။ နင် အဝေးကို သွားမှကိုဖြစ်မယ်”

“ဘယ်လိုသွားရမှာလဲ”

“စင်ကာပူကိုပေါ့။ အဲဒီမှာမှ နင်စိတ်ချရမှာ။ စင်ကာပူက အကာအကွယ် ကောင်းကောင်းရမယ်နေရာပဲ။ ဒီမှာဆိုတော့ တို့အတွက် နယ်နိမိတ်ချင်းလည်း နီးနေတာပဲ။ နင့်အဘိုးတော့ နင်ခေါ်သွားရမယ်။ နင်သွားရမယ်”

အယ်လီဆန်က ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခေါင်းခါသည်။

“မသွားချင်ပါဘူး”

“အယ်လီဆန်... နင့်အတွက် နင်ကြည့်လို့မဖြစ်ဘူး”

“နင် နားမလည်ပါဘူး ဒင်နူးရယ်။ ငါက ပိုင်နက်ထဲကျနေတဲ့ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ပါ။ ငါပိုင်ပစ္စည်းတွေကို စွန့်လွှတ်ထားခဲ့တာထက်စာရင် နည်းနည်းပါးပါးဖြစ်ဖြစ် ငါနဲ့ပါအောင် ယူရမှာပေါ့”

“ငါပြောတာကို နားထောင်စမ်း အယ်လီဆန်”

ဒင်နူးက အယ်လီဆန်လက်တွေကို ဆုပ်ရင်း ဆွဲခါသည်။

“နင် လုပ်ကိုလုပ်ရမယ်။ နင့်အတွက်ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး။ နင့်အဘိုးအတွက် ပြောနေတာ”

“ရာဘာခြံကြီးကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”



“နင်မရှိတုန်း အီလွန်ဂို ထိန်းထားမှာပေါ့။ နင်စဉ်းစားကြည့်လေ။ သူ့ကိုယ့်ကြည် နိုင်တာ နင်လည်းအသိပဲ”

“နင်ကတော့ကော။ နင်လည်း ငါတို့နဲ့လိုက်ရမယ်။ လိုက်မယ်မို့လား”

“အယ်လီဆန်၊ ငါကတော့ မြန်မာပြည်ပြန်ရမှာပေါ့။ ငါ့မိသားစုရှိသေးတယ်။ ခုနေခါ သူတို့ခမျာ ငါ့ကို လိုကြမှာလေ”

“ဒီလိုလုပ်လေ။ နင်က ငါတို့နဲ့အတူ စင်ကာပူကို အရင်လိုက်ခဲ့။ ဟိုမှာ သဘော တစ်စီးစီး ရကောင်းရနိုင်မှာပဲ။ လွယ်ချင်တောင် လွယ်လိမ့်ဦးမယ်”

ဒင်နူးက တအောင့်စဉ်းစားသည်။

“နင်ပြောတာ ဟုတ်လောက်ပါတယ်။ ငါလည်း လိုက်ခဲ့မယ်”

အယ်လီဆန်က ဒင်နူးလက်တွေ့ကို လှမ်းသည်။

“နင်မပါဘဲသွားဖို့များ ငါ စဉ်းတောင်မစဉ်းစားဘူး။ အထူးသဖြင့် ခုနေခါမျိုးပေါ့”

“ဘယ်လိုခုနေခါလဲ”

အယ်လီဆန်က ဒင်နူးရင်ဘတ်ထဲ ခေါင်းခွေသည်။

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲဆိုရင် ငါ နင့်ကို ချစ်မိနေပြီထင်တယ် ဒင်နူး။ အဲသလိုမဟုတ်ရင် လည်း အချစ်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်တစ်မျိုးပေါ့။ အရင်က ငါမသိခဲ့ဘူး။ အခုတော့ ငါသိပြီ”

ဒင်နူးက အယ်လီဆန်ကို အသာဆွဲယူလိုက်သည်။ အာဂျွန်းနှင့် သူမ ဘာတွေပဲ ဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ သူ ထည့်မစဉ်းစားတော့ပြီ။ အယ်လီဆန်က သူ့ကိုချစ်သည်။ သူက အယ်လီဆန် ကိုချစ်သည်။ ဤအချက်ကလွဲ၍ အခြားဘာအကြောင်းမှ မရှိပြီ။ လေယာဉ်တွေကလည်း အကြောင်းမဟုတ်။ ဗုံးတွေကလည်း အကြောင်းမဟုတ်။ အချစ်မှတစ်ပါး အခြား ဘာကမှ အကြောင်းမဟုတ်ပေ။ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်းဆိုတာ ဒါပါပဲလား။ အရင်က သူ မသိခဲ့ရဲ့အမှန်။

* * *

နေနုံးစုံးချုပ်ရန် မိနစ်အနည်းငယ်လောက် လိုဦးမည်ဆိုသော်လည်း ရာဘာပင်တွေ အောက်မှာတော့ မောင်ရိပ်ကြီး ကျနင့်လေပြီ။ ပြီးခဲ့သည့်ရက်တွေက မြေပြင်အနေအထားနှင့် ပတ်သက်၍ စကားအချေအတင် မကျေမနပ်ရှိတာတွေ အာဂျွန်း ကြားခဲ့ရသော်လည်း အခုတော့ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်၏ တစ်ဘာသာ ဆန်းပြားသောသဘောကို လုံးလုံးလျားလျား သတိမမိခဲ့သည်။ အာဂျွန်းတွင် ထူးဆန်းသော အာရုံတစ်မျိုးရှိသည်။ မျက်လုံးတွေကို လှည့်စားခြင်း ရှည်ရွယ်ချက် ဖြင့် ပုံရိပ်ထင်စေရန် ဖန်တီးထားသော စိတ်ကူးပုံလွှာထဲ ဝင်ရောက်သွားခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ဘေးပတ်လည်ရှိ သစ်ရွက်ဥမင်ကြီးများသည် ငြိမ်သက်သွားသလို ဗလာကျင်း သွားသလို ခံစားနေရကာ ခဏနေတော့ လှုပ်ရှားမှုနှင့်အတူ ပြန်လည်အသက်ဝင်လာတာမျိုး ဖြစ်သည်။ အတန်းလိုက်ရှိကြသော အပင်တို့ တကွတပြားဖြစ်လိုက်၊ အဖြောင့်တန်းတန်း မှာ လိုက် စသည်ဖြင့် သဏ္ဍာန်များ၊ ပုံရိပ်များသည်လည်း ပေါ်လိုက်ပျောက်လိုက် ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နေတတ်သည်။ သစ်ပင်တန်းတွေထဲမှာ မီးတားလမ်းများ ခွဲကန်ပိုင်းခြားခြင်း မရှိသည့်

အားလျော်စွာ ဖားဖားဝေဝေရှိလှသော အပင်ချင်းပေါင်းကူး ဖွဲ့ယှက်နေကြသည့် အပင်များ အားဖြင့် မြင်ကွယ်မျက်ကွယ် ကာဆီးထားသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

သည်ရာဘာတောကြီးထဲတွင် အခြား ကျန်ကောင်းကျန်ရာ စစ်သည်အတော်များ များ ခိုလှုံနေကြသည်ကို အာဂျွန်း သိထားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် သည်လူတွေရှိနေကြသလို အာရုံမျိုး ရနေတတ်ပါ၏။ မကြာခင်ဆိုသလို သူ့ကို ဗဟိုပြုလျက် အရပ်လားရာ အသီးသီးသို့ ခွဲဖြန့်သွားကြသော ဖြောင့်တန်းရှည်လျားသည့် အပင်တန်း စကြို မြောင်းမြောင်းများထဲတွင် ပဲ့တင်လိုက်သံ ထသွားတတ်သော တီးတိုးစကားပြောသံများ၊ ခြေသံ များကိုလည်း ကြားနေရတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါများ သူ့လက်တစ်ကမ်း တစ်နေရာလောက် ဆီက အသံကိုပင် ကြားနေရသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် မြေပေါ်တစ်လျှောက် တစ်ခင်းတစ်ပြန့် ကြီး ကြွေကျနေကြသည့် ရွက်ကြွေကော်ဇော အခင်းကြီးအောက်သို့ ငုပ်လျှိုးထိုးဝင်သွားသည့် ကိုင်းမ လက်တက်တစ်တက် ပေါ်တက်ကာ တစ်ပတ်လည်အောင် ရှာမိသည်လည်းရှိပါ၏။ အရိပ်လား၊ အကောင်လား၊ အငြိမ်လား၊ အလှုပ်လား ခွဲခြားသိမြင်ဖို့ပင် ခက်လှသည်။ အစစ် အမှန်ဖြစ်မှုနှင့် ဝိုးဝါးအရိပ်သဏ္ဍာန်တို့သည် ချုပ်ရိုးဆက်ကြောင်းမရှိဘဲ ရောနှောပေါင်းကူး သွားသည့်နယ် ထင်ရလေသည်။

နေဝင်ဆည်းဆာမှ အမှောင်သို့အကူး။ သေနတ်မောင်းထိန်းခလုတ်သံ ချက်ခနဲ ကြားလိုက်ရသည်။ တစ်ဆက်တည်းတွင် လွန်စွာနီးလှသော တစ်နေရာဆီက တီးတိုးလေသံ ကို အာဂျွန်း ကြားရသည်။

“ကောန်ဟဲ” (ဘယ်သူလဲ)

အသံက မစိမ်းလှသည့် ကြားဖူးနေကျအသံ။ အာဂျွန်းက တစ်ကြိမ်ပေါ်လာမည့် တီးတိုးလေသံကို စောင့်နေလိုက်သည်။

“ကောန်”

ဒီတစ်ခါတော့ သေချာသွားပြီ။

“ကီရုန်းဆင်းလား”

“ဆပ်”

အာဂျွန်းက ညာဘက်ကို ခြေနှစ်လှမ်းတိုးလိုက်ပြီး သူ့အကူရဲဘော်နှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင် လိုက်သည်။

“မင်း ငါ့ကို ဘယ်လိုတွေ့တာလဲ”

အာဂျွန်းက တလေးတစား အလေးပြုနေသော ကီရုန်းဆင်းကို အသိအမှတ်ပြုသော် လည်း သူ့ကိုယ်တိုင် ငြီးငွေ့ဖွယ်အခြေအနေမှ စိတ်သက်သာရာရသည့် ပမာဏကိုတော့ မပေါ် အောင် ထိန်းထားခဲ့သည်။

“ဘာခဲလဲနဲ့ လွှတ်လိုက်လို့ပါ”

“သူက ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုဘက်မှာ”

ကိရုန်းဆင်းသည်လည်း တပ်ရင်းမှ အခြားလူတစ်ကျိပ်ကျော်နှင့်အတူ ရာဘာတောကြီး အတွင်း ဝင်ရောက် လွတ်မြောက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဂျပန်တပ်ကား၏ ချေမှုန်းမှုနှင့် တစ်ဆက် တည်းဖြစ်လာသည့် အုပ်မနိုင် ထိန်းမရ အခြေအနေကြီးအတွင်း အတူတကွ ပေါင်းစည်းမိခြင်း ဖြင့် ကျော်လွှားခဲ့ကြသူများဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ ဟာဒီနှင့် ဆုံမိခဲ့သည်။ လက်ဖက်နှင့် ကာနယ် ဘာခဲလဲနံနှင့် ပြန်ဆုံရသည်။ ကက်ပတိန် ပီယာဆန်ကတော့ ပျောက်နေဆဲဖြစ်၏။ သည်အခါမှာတော့ တစ်ယောက်ယောက်ကများ ဆွဲသွားမလားဆိုသည့်သဘောဖြင့် စောင့်ကြည့် နေကြလေသည်။

လက်ဖက်နှင့် ဘာခဲလဲနံက သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ကျောမှီရင်း ပယ်ပယ်နယ်နယ် ထိုင်လျက်ရှိ၏။ ဒက်ရာရထားသည့် ညာဘက်လက်မှာတော့ ရရာလက်သိုင်းကြီးဖြင့် သိုင် ရစ် ထားလေ၏။ အာဂျန်း၏ အလေးပြုခြင်းကို ခေါင်းညိတ်ရင်း ခံယူသည်။ ဘယ်လက်ဖြင့် အသာအယာ လက်ရိပ်ပြသည်။

“မင်း...တို့ဆီ ပြန်ရောက်လာတာကို ဝမ်းသာတယ်ကွာ လက်ဖက်နှင့်”

အာဂျန်းက စီအိုကြီး၏ ခန့်တဲ့တဲ့ လှောင်တောင်တောင်အသံကို တစ်ခါ ကြားရပြန် သည့်အတွက်ပဲ အူမြူးနေခဲ့သည်။ အာဂျန်းက ပြုံးဖြူဖြူလုပ်ရင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ကလည်း တွေ့ရတာ ဝမ်းသာမိရပါတယ်။ လက်က တော်တော်ထိသွား လို့လား”

“ပွန်းရုံလောက်ပါ။ ကြည့်ပေးပါတယ်။ ကံကောင်းချင်တော့ တို့နဲ့အတူ ဆေးရဲဘော် တစ်ယောက် ရှိနေတယ်”

အာဂျန်းကို နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေ့ထားသော အပြုံးဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ထိုင်ကွာ ရွှင်း၊ ဒီအချိန်မှာ ဟိတ်ဟန်တွေ မလိုပါဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

အာဂျန်းက ရွက်ကြွေတသောသောပေါ်မှာပဲ တစ်နေရာရှင်းပြီး ထိုင်သည်။

“ဟာဒီလည်း ရှိတယ်ကွ။ မင်း ဝမ်းသာမှာပဲ။ သူ့ကို ရေရှာဖို့ လွှတ်လိုက်တယ်။ အစစအရာရာ ခေါင်းပါးနေသကဲ့ကွ”

“အဖြစ်အပျက်က သိပ်ကိုမြန်လွန်းတာလည်း ပါပါတယ်ခင်ဗျာ”

“အေးကွ...တော်တော်ကိုမြန်တယ် ပြောရမှာပဲ”

လက်ဖက်နှင့်ကာနယ် ဘာခဲလဲနံ၏အသံက တိမ်ဝင်သွားပြန်သည်။ တစ်ခါ စကား ပြန်အပြောမှာတော့ အသံက မှတ်မိနိုင်စရာပင်မရှိသော ကြမ်းရှုရှု အာခြစ်သံမျိုး ပေါက်နေ လေသည်။

“ကိုင်း...ပြောစမ်း လက်ဖက်နှင့်၊ ငါ အဖျားရှူးသွားတယ်လို့ မင်းထင်သလား”

သူ့အသံ အတိမ်အနက်ကြောင့် အာဂျန်း စိတ်လှုပ်ရှားသွားခဲ့သည်။

“မထင်ပါဘူး။ ဒါက လက်ဖက်နှင့်ကာနယ် လုပ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာဘဲ”

အာဂျန်းက အသံပြင်းပြင်း တင်ပြောလိုက်သည်။

“တစ်ခုခုတော့ လုပ်နိုင်ခဲ့ရမှာပေါ့ကွာ”

“ဒါပေမဲ့ လက်ဖက်နှင့်ကာနယ်ကကော ဘာများလုပ်နိုင်မှာမို့လဲ။ ကျွန်တော်တို့ လေကြောင်းအကူ မရခဲ့ကြဘူး။ တင့်ကားတွေအကြောင်း ဘာမှမသိခဲ့ကြဘူး။ ဒါ ကျွန်တော်တို့ အဖြစ်မှမဟုတ်ဘဲ”

“ဒါပေမဲ့ မင်းဟာ ကွပ်ကဲမှုအောက်မှာရှိပြီဆိုတာနဲ့ ဒါဟာ အမြဲတစေ မင်းအပြစ် ပဲ”

နစ်ယောက်သား ခဏကလေး ငြိမ်သက်သွားကြပြန်သည်။ သိပ်မကြာပါ။ လက်ဖက်နှင့် ကာနယ်ကပဲ စပြောသည်။

“ငါ ကာတွေတွေ့နေတယ်ဆိုတာ မင်းသိသလား ရွှင်း”

“ခင်ဗျာ”

“ဆာဟာရန်ပူးရ်မှာရှိတဲ့ ပျိုးခင်းကို တွေးနေတာကွ။ အဲဒီအဆောက်အအုံ ဆောက် တုန်းကများ ငါ မှတ်မိသေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက ငါ့အဖေက စီအိုရာထူး ရထားပြီ။ မင်းသိတဲ့ အတိုင်းပဲ အဲဒီကာလတွေတုန်းက ဝမ်းဝမ်းဂျက်တပ်ရင်းကို တော်ဝင်တပ်ရင်းလို့ ခေါ်ကြတာကိုး။ တို့မိသားစုက နွေဆိုရင် ဆင်းမလားကို ရောက်ကြပြီ။ တို့ပြန်ရောက်တော့ ရှိနှင့်နေပြီပေါ့လေ။ ပျိုးခင်းရယ်လို့ နာမည်တွင်တော့မယ့်အချိန်ပေါ့။ အခမ်းအနားတစ်ခုလည်း လုပ်ကြတယ်။ စစ်သားတွေအတွက် ‘ဘူရာခန်နာ’ ပွဲလုပ်တာမှာ ငါ့အမေက ဖဲကြိုးဖြတ်တယ်။ တပ်ရင်း ကိုယ်စားပြု တံခွန်တွေ၊ အလံတွေ၊ ကြက်လျှာတွေ တလူလူချိတ်ထားတာတွေတော့ ငါ့ဂုဏ်ယူ မိခဲ့တာကိုလည်း မှတ်မိတယ်။ ပိုးတွေတောက်ထားလို့ အပေါက်အပေါက်တွေနဲ့ပါကွာ။ ငါ့ အတွက်တော့ ဒီအဖြစ်ဟာ စစ်တပ်အတိတ်မှတ်တမ်းနဲ့ စပြီးထိတွေ့ရတဲ့သဘောပါပဲ။ အသက် ဆယ်နှစ်သားလောက်မှာ တို့ရဲ့တိုက်ပွဲဆိုင်ရာ ဂုဏ်ပြုဆုတွေကို ငါ အလွတ်ရနေပြီ။ ဂျပဒါ အဗ္ဗဒုလ်ကေဒီးရ်^{၁၂၁} ဝိတိုရိယ ကြက်ခြေဆုတံဆိပ်^{၁၂၂} ဘယ်လိုဆွတ်ခူးခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါ မင်းကို အတိအကျပြောနိုင်တယ်။ တပ်ရင်းက ဆွမ်း^{၁၂၃}ကို ပြောင်းတော့ ငါက ကျောင်းမှာ နောက်ဆုံး နှစ်တက်နေပြီ။ ဖီးလ်မာရှယ် ဆာဂျွန်ဖရဲဒ်ချ်^{၁၂၄} ကိုယ်တိုင်မိန့်ခွန်းထဲ ထည့်ပြောခဲ့တဲ့ စကား တောင် သဘောပေါက်လို့ ဖြတ်ယူထားတယ်”

“ဘာပြောခဲ့လို့လဲခင်ဗျ”

“သဘောကတော့ကွာ ဂျက်စ်လူမျိုးတွေဟာ အနောက်ဘက်စစ်မျက်နှာကို ဘယ်တော့ မှ မေ့လျော့စရာ ရှိကြမယ်မဟုတ်ဘူးတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

လက်ဖက်နှင့်ကာနယ်အသံက တိုးလျှသွားပြန်သည်။

“တို့တစ်တွေ ဒီကနေ ဖြစ်ခဲ့ပျက်ခဲ့တာနဲ့ပတ်သက်လို့ သူတို့သာဆိုရင် ဘာပြောကြ မယ်လို့ မင်းထင်သလဲ ရွှင်း”

၁၂၁။ Jemadar Abdul Qadir
၁၂၂။ Victoria Cross
၁၂၃။ Somme
၁၂၄။ Field Marshal Sir John French



အာဂျွန်းက ခပ်အေးအေးပြန်ဖြေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အခြေအနေအောက်မှာ ကျွန်တော်တို့ လုပ်တန်သလောက် လုပ်ခဲ့ကြတယ်လို့ ပြောကြမယ်ထင်ပါတယ်”

“ပြောကြမတဲ့လား...။ ငါတော့ မအံ့သြတော့ပါဘူးကွာ။ ကမ္ဘာ့အကောင်ဆုံးစစ်တပ်တွေက အကောင်းဆုံး စစ်တပ်ရဲ့ အကောင်းဆုံးယူနစ်တွေထဲက အကောင်းဆုံး ယူနစ်ပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကနေ့ ငါတို့ဘက်က တစ်ချက်ကလေး ပြန်မပစ်ခတ်နိုင်ခဲ့ဘဲ ခေါင်းတခြာကိုယ်တခြား ဖြစ်ခဲ့ကြရတယ်။ ငါ့ဘဝသက်တမ်းကျန်သလောက် ဒီအသိကြီးနဲ့ပဲ နေသွားရတော့မှာပေါ့လေ”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဲဒီလောက် အပြစ်မတင်သင့်ပါဘူးခင်ဗျာ”

“အဟုတ်ပဲလား”

လက်ဖောင်နင်ကာနယ် ဘာခဲလဲနဲ့ ငြိမ်သွားခဲ့ပြန်သည်။ တိတ်ဆိတ်သွားသည် အချိန်ကလေးအတွင်း မိုးရွာလာတာကို အာဂျွန်း သတိထားမိလိုက်သည်။ သစ်ရွက်အမိ မျက်နှာကြက်များဆီက မိုးရေတွေ တဖြည်းဖြည်းချင်း ယိုကျလာကြလေတော့မည်။ ဒီတခါမှာပင် အားလုံးအံ့အားသင့်သွားစေသည့် လှုပ်ရှားမှုဖြင့် ဟာဒီ အမှောင်ထဲက ရုတ်တရက် ထွက်လာခဲ့သည်။ ဟာဒီက စီအိုလက်ထဲ ရေပုလင်းစိမ်းတစ်လုံး ကမ်းပေးသည်။

“ရေပါခင်ဗျ”

“ဘယ်က ခပ်လာတာလဲ”

“အိုင်ကလေးတစ်အိုင်ထဲကပါ။ ရေကို စစ်ခပ်ပြီး ကလိုရင်းဆေးပြား နည်းနည်းလည်း ခတ်ခဲ့တယ်ခင်ဗျ”

“ကောင်းတယ်”

လက်ဖောင်နင်ကာနယ်ဘာခဲလဲနဲ့အသံက တည်တည်ကြည်ကြည် ဖြစ်သွားပြန်သည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး နားလိုက်ကြဦး။ မနက်ဖြန် ငါတို့ အရှေ့တောင်ဘက် လှည့်ကြရမယ်။ ကံကောင်းရင်တော့ ငါတို့တပ်တန်းတွေဘက် တစ်ပြန် ချိတ်မိကောင်းပါရဲ့”

မိုးက အစအပြုမရှိဘဲ တသဲသဲရွာလျက် ရှိ၏။ သူတို့အားလုံး အထိတ်တလန့် ရှိလောက်သော ပုံမှန် ချင်းနင်းမှုအားဖြင့် ရေမှန်ရေမွှားတို့ ငွေ့ငွေ့ကြီး မှန်လျက်ရှိလေသည်။

ဟာဒီက ရဲဘော်လေးတစ်ယောက်ဆီက အိပ်ရာခင်းစတစ်စ ဆွဲယူလာခဲ့သည်။ နှစ်ယောက်သား သစ်ပင်တစ်ပင်ကိုမှီရင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ထောင့်မှန်ကျအောင် ထိုင်လိုက်ကြကာ အမှောင်ထုထဲကို စူးစူးကြီး ကြည့်နေခဲ့ကြသည်။ ခြင်တွေက အတောမသတ်အောင် တဝီဝီတစ်စီမြည်လျက်ရှိရာ အာဂျွန်းက စည်းနောင်ထားသည့် ပတ္တီးကိုပင် ကျော့တင်ရတော့သည်။ ပတ္တီးစည်းထား သည့်နေရာတွေမှာ မဆိုစလောက် ခံသာသော်လည်း လွတ်နေသော မျက်နှာနှင့် ကုပ်ပိုးကိုတော့ မကာကွယ်နိုင်။ ပိုးကောင်မွှားကောင်တွေကို တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ရင်းကပင် အာဆွန်မြစ်ထဲတုန်းက သူ့ပတ္တီးအိတ်ထဲ ထိုးထည့်ထားခဲ့သည့် ခြင်နိုင်လိမ်းဆေးကို စိတ်ရောက်နေမိခဲ့သည်။

“ဆပ်”

ကီရှန်းဆင်း၏အသံကြောင့် အာဂျွန်း လန့်ဖျပ်သွားသည်။

“ကီရှန်းဆင်းလား”

“ဆပ်”

ကီရှန်းဆင်းက အာဂျွန်းလက်ထဲကို တစ်စုံတစ်ရာ ထည့်ပေးခဲ့ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ မမေးနိုင်ခင် လှစ်ခနဲ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ဟာဒီက မေးသည်။

“ဘာတုံးကွ အာဂျွန်း”

အာဂျွန်းက လက်ထဲတွင်ရှိနေသည့်အရာကို နမ်းကြည့်သည်။

“ဘယ်လိုပါလိမ့်။ ထင်တာတော့ ခြင်နိုင်လိမ်းဆေးနဲ့တူတယ်။ ဒီကောင် သူ့ခြင်နိုင်ဆေးဘူး ငါ့ကို လာပေးသွားတာ”

“ကံကောင်းချေသေးပေါ့ကွာ။ ငါ့အကူရဲဘော်ကတော့ကွာ၊ သူ့ခြင်နိုင်ဆေးပေးဖို့ နေနေသာသာ ငါ့ကို ခြင်တွေ သီးနေအောင် ကိုက်တာတွေရင် ပျော်တောင်ပျော်နေဦးမှာ။ ငါ့နည်းနည်းမျှစမ်းကွာ။ မင်းကောင်က စွဲသားပဲ”

အိပ်ဖို့ဆိုတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ တစ်ညလုံး ငုတ်တုတ်ငေါင်းစင်း ထိုင်ကြရုံကလွဲလို့ အခြားလုပ်စရာလည်း မရှိ။ တစ်ခါတစ်ခါ ဟာဒီက သီချင်းကလေး တစ်ပိုဒ်စ နှစ်ပိုဒ်စ လေသံဖြင့် ညည်းသည့်အခါ အာဂျွန်းကလည်း ဘယ်သီချင်း ဘယ်အလိုက် မှန်းဆနေမိခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ပြီးခဲ့သည့်နာရီပိုင်းအတွင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်သနစ်များနှင့်ပတ်သက်၍ နှစ်ကိုယ်ကြား ဝိုးဝိုးဝါးဝါးစကားတွေ ပြောဖြစ်ကြသည်။ ဟာဒီက မေးသည်။

“နေစမ်းပါဦး။ မင်းကို ဘတ်ကီကြီးက ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ဖြစ်ခဲ့ပျက်ခဲ့သမျှ အကြောင်းတွေ ပြောကြတာပါ”

“သူက ဘာတဲ့လဲ”

“သူ့ကိုယ်သူ လိပ်ပြာမသန့် ဖြစ်နေတာပေါ့ကွာ”

“အေးလေ...။ သူကလည်း ဘာမှမလုပ်နိုင်ခဲ့တာဘဲ”

“သူ့ကိုယ်သူ အဲဒီလိုမြင်တာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူ့စကားတွေ နားထောင်ရတာ ခပ်တော့ ခပ်ဆန်းဆန်းပဲကွ။ သူ့မှာ တာဝန်ရှိတယ်ဆိုပေမယ့် သူ့ပြောနေတာက ဒီကိစ္စပေါ်မှာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာသဘော ပြောတာပါ။ ငါတော့ ဘယ်လိုတွေးရမှန်းတောင် မသိဘူး”

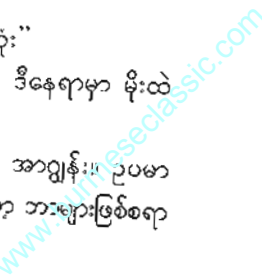
“မင်းကကော လုပ်နိုင်ခဲ့လို့လား”

“ငါလည်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လုပ်နိုင်မှာလဲ”

“ဒါပဲပေါ့ကွ။ တို့အားလုံးကြားမှာ ဘာများ ခြားနားတာရှိလို့တဲ့”

“ပြောမယ်ဆို ပြောစရာပေါ့ကွာ။ အဲသလိုမဖြစ်ခဲ့ရင် တို့လည်း ဒီနေရာမှာ မိုးထဲ ရေထဲ ထိုင်ရဖို့ မရှိဘူးပေါ့လေ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စ မင်းစဉ်းစားကြည့် အာဂျွန်း။ ဥပမာ ဆိုပါတော့ အာဆွန်မြစ်ထဲတုန်းက တို့အနေအထားနဲ့ တို့နေရတယ်ဆိုဦးတော့ ဘားများဖြစ်စရာ



ရှိလို့လဲ။ တို့ ဘာတွေလဲဆိုတာ စဉ်းစားမိရဲ့လား။ တို့က ကုလားတွေဆိုတာ တွေးမိရဲ့လား။ ချီးကျူးဂုဏ်ပြုခံရလိမ့်မယ်လို့ များ မင်းခေါင်းထဲ ရှိသလား”

“ဘာလို့ မရှိရမှာလဲ”

“စင်ကာပူသတင်းစာတွေထဲမှာ ရေးနေကြတာတွေပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ။ သူတို့ ကိုလိုနီကို ကာကွယ်ဖို့ ရောက်နေကြတဲ့ သတ္တိဗျတ္တိကောင်း လူငယ်စစ်သားတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရေးကြတာလေ။ မင်းမှတ်မိလား”

“အေး”

“သတ္တိဗျတ္တိကောင်း လူငယ်စစ်သားတွေအကြောင်းရေးတိုင်း အမြဲတမ်း ထည့်ရေး တာများ သြစကြေးလျန်းတို့၊ ကနေဒီယန်တို့၊ ဗြိတိသျှတို့၊ အမှတ်ရတယ်နော်”

အာဂျွန်းက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ငါတို့ ကုလားတွေများကျတော့ ဘယ်တုန်းဘယ်အခါကမှ ရွပ်ရွပ်ချွံချွံ မပါခဲ့ကြ သလို့ပဲ။ အာဆွန်မြစ်မှာ ဖြစ်ခဲ့တာတွေ ဘာမှမဟုတ်သလိုဖြစ်နေတယ်။ တို့ကြောင့် မဟုတ် သလို ဖြစ်နေတယ်။ ငါတို့အနေနဲ့ နေရာရခဲ့သည်ဖြစ်စေ၊ မရခဲ့သည်ဖြစ်စေ ဘာမှအကြောင်း ထူးမရာ မရှိဘူး။ တစ်ခါတလေ ပြင်သစ်တို့၊ အာဖရိကတို့၊ ဗမာပြည်မှာတို့၊ ငါအဖေနဲ့ငါအဘိုး တို့ကဲ့သို့ ခိုက်ခဲ့တာတွေအားလုံးကို ငါ တွေးနေမိတယ်။ လူတွေပြောကြတာ ရှိသေးတယ်။ ကုလားစစ်သားတွေကြောင့် ဘယ်စစ်ပွဲများ နိုင်ခဲ့တာရှိလို့လဲတဲ့။ အခု ဒီမှာဖြစ်နေတာလည်း ဒါမျိုးပဲ။ မထူးဘူး။ တိုက်ပွဲတွေမှာ ချွန်ချွန်ရက်ရက်၊ သံကြီးမကြီး တိုက်ခိုက်ကြလို့ ချီးကျူး စရာရှိတော့လည်း တို့ကုလားတွေ ပါစရာအကြောင်းမရှိဘူး။ ဒီတော့ ယုတ္တိဗေဒသဘောနဲ့ ပြောရင် ရှုံးနိမ့်ခဲ့လို့ အပြစ်တင်ကြမယ်ဆိုရင်လည်း တို့ကိစ္စ ဟုတ်နိုင်စရာ မရှိဘူးပေါ့ကွာ”

“တခြားလူတွေအတွက် အကြောင်းမဟုတ်ပေမယ့် တို့အတွက်တော့ အကြောင်းပဲကွ”

“ဟုတ်ရဲ့လား အာဂျွန်းရာ၊ ရာဘာတောကြီးထဲ ဒရောသောပါး ပြေးဝင်ခဲ့ရတုန်းက ငါ့စိတ်ထဲ ခံစားရတာ ငါပြောပြမယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ငါတော့ အသက်ရှူပေါက် ချောင်သွားတာ အမှန်ပဲ။ ဒီလောက်နဲ့ ပြီးသွားတာ ငါ ဝမ်းသာသွားတယ်။ တို့လူမျိုး စစ်သား တွေမျှလည်း ဒီလိုခံစားကြမယ်ဆိုတာ ငါပြောရဲတယ်။ တချို့ မပီမရိ ဟန်လုပ်နေရတာမျိုး နိဗ္ဗိတံသွားတာပေါ့လေ”

“ဘာ မပီမရိဟန်ဆောင်တာလဲ ဟာဒီ။ ဂျပန် တင့်ကားတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာတွေ များ ဟန်ဆောင်ထားတာ ပါလို့လဲ”

ဟာဒီက သူတို့အနီးတစ်ဝိုက် တပိပိဝဲနေသော ခြင်တွေကို ရိုက်နေသည်။ ပြီးမှ အာဂျွန်းအမေးကို ပြန်ဖြေသည်။

“မင်းသိထားဖို့က အာဂျွန်း၊ ဂျီထရာက မြေကတုတ်ကျင်းတွေထဲ နေခဲ့ရတဲ့ ရက်တွေ တုန်းကများ ငါ့စိတ်ထဲ ချောက်ချောက်များများ ခံစားရတယ်။ စစ်ကြောင်းတစ်ဖက်တည်းမှာ မဆုတ်မနစ် ငါတို့ရပ်တည်ရမယ်ဆိုတာက ဆန်းတယ်။ မင်း ဒီစစ်ကို တိုက်ရတော့မယ်ဆိုတာ”

လည်း သိရဲ့။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ဒီစစ်ကြီးဟာ ကိုယ့်ကိစ္စမဟုတ်ဘူး ဆိုတာလည်း သိရဲ့။ မင်း တိုက်ပါပြီတဲ့၊ နိုင်သည်ဖြစ်စေ ရှုံးသည်ဖြစ်စေ ချီးကျူးစရာအကြောင်း မရှိသလိုပဲ အပြစ်တင်စရာ အကြောင်းလည်း မရှိဘူးဆိုတာလည်း သိရဲ့။ စစ်ဆိုတဲ့အခြေအနေထဲကို သွတ်သွင်းလိုက်တဲ့ မင်းရဲ့ အသက်မွေးမှုဘဝကို ကာကွယ်ဖို့ အရာရာကို စွန့်စားနေရတယ်။ တကယ်တော့ မင်း ကိုယ်တိုင် မင်းနဲ့ပြန်ပြီး စီးချင်းထိုးနေရတာမျိုးလဲ။ ကတုတ်ကျင်းထဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်၊ သေနတ် ကို ကိုင်နေရတာထား။ ဒီသေနတ်ကို တကယ်ချိန်ခွယ်ရမယ့်လူက ဘယ်သူလဲဆိုတာကို ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်မေးနေရတာကလည်း ဆန်းတော့ဆန်းသားပဲကွ”

“အဲဒီလို တစ်ထေရာတည်း ခံစားရတယ်လို့တော့ ငါမပြောနိုင်ဘူး ဟာဒီ”

“ဒါပေမဲ့ မင်းကိုယ်မင်း မေးကြည့်လေ။ အာဂျွန်းရာ ငါ့အဖို့ရော မင်းအဖို့ပါ ဒီစစ်ဘဝ မှာရှိနေရမယ့်ကိစ္စဟာ ဘာများအဓိပ္ပာယ်ရှိလို့လဲ။ စစ်ရေးစစ်ရာဆိုတာလည်း အလုပ်တာဝန် တစ်မျိုးလို့ မင်းပဲ ပြောပြောနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်းသိဖို့က ဒါဟာ အလုပ်တာဝန်သက်သက် မဟုတ်ဘူး သူငယ်ချင်း။ မင်းကိုယ်တိုင် မြေကတုတ်ကျင်းထဲမှာ ထိုင်နေရင်းက တို့ ဘာလုပ်ကြ သလဲဆိုတာနဲ့ပတ်သက်လို့ တစ်စုံတစ်ရာ ရှေးကျတဲ့ကိစ္စပါလားလို့ မင်း သဘောပေါက်နေတာပဲ မဟုတ်လား။ နိစ္စဉာဏ် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ထဲမှာ ဘယ်အချိန်မှာများ ဒီအတွက် ငါ့ဘဝကို စွန့်လွှတ် စွန့်စားတော့မယ်လို့ ပြောမှာလဲ။ လူသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒါကို မင်း ဘယ်ငဲ့က ဘယ်လိုကြောင့် လုပ်နေရတယ်ဆိုတာ သိမှသာလျှင် မင်းလုပ်နိုင်မှာပေါ့။ သို့ပေမယ့် ငါ့ငဲ့ယံ တိုင် မြေကတုတ်ကျင်းထဲ ထိုင်နေရချိန်မှာ ငါ့စိတ်က တခြား၊ ငါ့ကိုယ်က တခြား နှစ်ပိုင်း မဆက်မိသလိုဖြစ်နေတယ်။ စိတ်နဲ့ကိုယ်က ငါမဟုတ်တဲ့ တခြားလူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်နဲ့ကိုယ် လို ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ငါ့ကိုယ်တိုင် တကယ့်လူစစ်စစ်တစ်ယောက်မျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ ကိရိယာ ကလေးတစ်ခု၊ တန်ဆာပလာလေးတစ်ခုလို ဖြစ်နေတာပေါ့လေ။ ငါ့ကိုယ်ငါ မေးတာ အဲဒါပဲ။ အာဂျွန်း ငါ လူတစ်ခါ ပြန်ဖြစ်ဖို့ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲပေါ့ကွာ။ ငါ့စိတ်နှလုံးမှာ ငါလိုချင်တာနဲ့ ငါလုပ်ရမှာ ငါဘယ်လို ပြန်ချိတ်ဆက်ရမှာလဲ”

“ဟာဒီ၊ ဒီလိုစဉ်းစားလို့လည်း တစ်စုံတစ်ရာ ကောင်းစရာ မရှိပါဘူး”

ဒီအချိန်မှာတင် သူတို့နှင်နီးလှသော နေရာဆီက လက်ဖတင်နှင့်ကာနယ်ဘာခဲလဲနဲ ဖ်အသံကို ကြားလိုက်ကြရသည်။

“စကားသိပ်မပြောကြနဲ့ကွာ... ဘစ်ဆိတ်”

အာဂျွန်းလည်း သူနှုတ်ကို သူ ချိုးလိုက်ရလေသည်။

* * *



လုပ်ငန်းကမ်းလှမ်းချက်သည် နောက်ဆုံးတော့လည်း ရောက်လာခဲ့ရသည်သာ။ ကူမားရ် ကိုယ်တိုင် အမြင့်ဆုံး မျှော်မှန်းထားသည့်ဈေးနှုန်းထက် များစွာပိုသောဈေးနှုန်းကိုဖြင့် ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကူမားရ်ခမျာ ကြားရသည့်သတင်းအတွက် ဝမ်းသာလွန်းလှသဖြင့် သူ အမှန်တကယ် ကမ်းလှမ်းခြင်းခံရကြောင်း သေချာသည်ထက် သေချာစေရန် ရောက်လာသော ဆက်သားကို နှစ်ကြော့ပြန် မေးနေခဲ့သည်။ အကြမ်းအားဖြင့် အတည်ပြုချက်ရရှိနှင့်ပင် ဝမ်းသာလုံး ဆိုနေခဲ့ သည်ဖြစ်ရာ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော သူ့လက်ကိုပင် သူ ငုံ့ကြည့်မိခဲ့ရပါ၏။ သူ့ကိုယ်တိုင် ခြေကလေး ကြွဖို့ပင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ကူမားရ်က ရောက်လာသော ဆက်သား ကို ပြုံးပြသည်။ သူ့ရင်တွင်း ပိတ်သောမနဿကြောင့် စကားပြောရန်ပင် မဖြစ်နိုင်လောက် ခံစားရပုံဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလေသည်။

“တစ်ဆိတ်... ငါ့ကို တွဲနိုင်မလား”

ဆက်သား၏လက်မောင်းကိုခိုရင်း ပွင့်နေသော ရုံးခန်းပြတင်းပေါက်ဘက်ကို လျှောက် လာခဲ့ကာ သားကြီးဖြစ်သူ နီးလ်ကို မြင်လိုမြင်ငြား သစ်ကွင်းထဲကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ သစ်ကွင်းတစ်ကွင်းလုံး ယမန်နှစ်ကတည်းက ကြီးကြီးတင်တင် သိုလှောင်ထားသော သစ်လုံး ကြီးတွေက စုန်စုန်ကြီးမြင့်မောက်လျက် အပုံအထပ်ကြီးလှသည်။ သားဖြစ်သူ၏ မှတ်ဆိတ် မျက်နှာကို လောလောလတ်လတ် ခွဲစိတ်ထားသော ရှစ်ပေရှည် ပျဉ်ချပ်ပုံကြီးနောက်တွင် တစ်ဝက်တစ်ပျက် လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

“နီးလ်”

ကူမားရ်၏ ဝမ်းသာလှသော ဝမ်းခေါင်းသံကြီး ရင်ထဲက ပွင့်ထွက်လာခဲ့သည်။ တစ်ခါ ထပ်ခေါ်သည်။

“နီးလ်”

“အဖေ”

နီးလ်က ဖခင်ဘက်ကို တအံ့တဩ မော့ကြည့်ရင်း ပြန်ထူးသည်။

“အပေါ်တက်ခဲ့စမ်းဟေ့ ... သတင်းကောင်းကွယ့်”

သည်အခါမှာတော့ ကူမားရ်ခြေထောက်တွေက မြဲမြဲကြီးခိုင်လျက်ရှိရာ မတ်မတ်ကြီး ရုပ်ရာက ဆက်သား၏ ကျောကို ရင်းရင်းနှီးနှီးပုတ်လိုက်ရင်း ဒဂါးတစ်ပြား လက်ထဲထည့်ပေး လိုက်သည်။

“လက်ဖက်ရည်ဖိုးပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

ဆက်သားက ဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြင့် ပွင့်လင်းနေသော ကူမားရ်ကို ပြုံးပြလိုက်သည်။ ဆက်သားကလေးမှာ အငယ်တန်းစာရေးကလေးဖြစ်၍ မြန်မာနိုင်ငံမြောက်ပိုင်း တရုတ်-မြန်မာ လမ်းမကြီးဖောက်လုပ်ရေးတွင် ကန်ထရိုက်ရသူ ကူမားရ်၏လုပ်ငန်းခံစားဆွဲက ရန်ကုန်ကို စေလွှတ်သဖြင့် ရောက်လာသူဖြစ်သည်။ ကူမားရ် ကြိုတင်မျှော်မှန်းခဲ့သည့်အတိုင်း တရုတ်- မြန်မာလမ်းမကြီးဖောက်လုပ်ရေးသည် အမေရိကန်တို့ စစ်ထဲဝင်ရောက်လာခြင်းနှင့်အတူ အရေး တကြီး ရှိလာသည့် အသစ်သော မဟာဗျူဟာမြောက် လမ်းမကြီးဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဒီလမ်းမကြီး သည် ကြည်း၊ ရေ၊ လေ တပ်ပေါင်းချုပ် ချန်ကေရိုက်အစိုးရအတွက် ပင်မရိက္ခာထောက်ပံ့ရေး ဖြစ်စေရန် ဖောက်လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ရန်ပုံငွေသစ်များရရှိရန် အကြောင်းရှိခဲ့သည့်အပြင် လုပ်ငန်း သည်လည်း အဆောတလျှင် သိုးသိုးသွက်သွက် ဆောင်ရွက်ရမည့် လုပ်ငန်းမျိုးဖြစ်သည်။ ကန်ထရိုက်တာက သစ်လုံးရေ အင်ကြီးအားကြီး ထုကြီးထည်ကြီး လိုအပ်သည့်အတွက် ကူမားရ် ထံ ကမ်းလှမ်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နှစ်ဖက်အရောင်းအဝယ်ကိစ္စက အားနည်းချက်မရှိတာမျိုးတော့ လည်း မဟုတ်။ ကူမားရ်နှစ်သက်သည့် ကြိုတင်ပေးသွင်းငွေ ဆောင်စရာမရှိသကဲ့သို့ မိမိသွင်း ထားသမျှသော သစ်ဖိုးငွေ ဘယ်ရွှေဘယ်မျှကို ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက် ဆက်ဆက်ရပါစေမည် ဟူသော တိကျသည့် အာမခံချက်မျိုးလည်းမရှိ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စစ်မက်ကာလကြီးဖြစ်သည် နှင့်အညီ ရန်ကုန်မြို့ရှိ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တိုင်းလိုလိုက ဒီကိစ္စအပေါ် လိုက်ဖက်ညီစေရန် လေ့လာနေခဲ့ကြသည်။ ကူမားရ်ကတော့ ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံရာ၌ အနောင်အနေမရှိခဲ့။

“နီးလ်”

“အဖေ”

ကူမားရ်က သတင်းကောင်းကို ပြောပြနေရင်းက သားဖြစ်သူ၏မျက်နှာကို နီးနီးကပ်ကပ် အရိပ်အကဲ ဖမ်းနေခဲ့သည်။ နီးလ်၏မျက်လုံးတွေ အရောင်လက်လာတော့လည်း သူ ဝမ်းသာ ရသည်။ နီးလ်အဖို့ ကာလထောင်တာ ကြာမြင့်စွာ စောင့်စားမျှော်လင့်ခဲ့ရသော စီးပွားရေး သဘောတူညီမှုကြီး ပြီးပြတ်သွားသည့်အတွက် ဝမ်းသာရသည်သာမက သူ့ဖခင်၏ အပြစ်ကင်းစင် သော ယုံကြည်မျှော်ကိုးချက်ကို သက်သေထုနိုင်တော့မည်ဆိုသည့် အခြေအနေကြောင့် ဝမ်းသာရ ခြင်းလည်းပါကြောင်း ကူမားရ် သိနေခဲ့သည်။ ကူမားရ်က တလက်လက်အရောင်ထွက်နေသည့် သားဖြစ်သူ၏ မျက်လုံးတွေကို ကြည့်နေရင်း သူ့အသံတွေပါ ပြာအက်လာခဲ့သည်။ နီးလ်ကို သူ့ရင်ဘတ်နားအထိ ဆွဲပွေ့လိုက်ပြီး တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်ထားခဲ့ရှာသည်။ မွန်းနှစ်သွား အောင် ဖက်ထားသည့်အတွက် နီးလ်ခမျာ အသက်ပင် ဝအောင်မရှူနိုင်တော့ဘဲ ကျုံးအော်လိုက်

ရတော့သည်။ ဖခင်နှင့်သား နှစ်ဦးကြားတွင် အထူးအားဖြင့် ရာသက်ပန် ရစ်နှောင်ထားသည့် သံယောဇဉ်ရှိခဲ့ကြသည်။ သီးခြားနီးကပ်မှု ရှိခဲ့ကြသည်။ ကုမားရ်၏ ပြည့်ဝသော၊ ပိုင်းခြားနိုင်သော၊ ဝေဖန်ပိုင်းဆစ်နိုင်သောအမြင်မျိုး အခြားတွင်မရှိ။ ဒေါ်လှီတွင်လည်း မရှိ။ ဆရာဂျွန်မှာလည်း မရှိ။ ကြောင့်ကြမှု မရှိဆုံး ဒင်နူးမှာပင် မရှိ။ သည်တစ်ကြိမ် အောင်ပဲခဲလိုက်နိုင်ခြင်းသည် သူ့သားဖြစ်သူ၏ယုံကြည်မှု ပြန်လည်ရွေးနုတ်ခြင်းထက် ချို့မြန်သော အခြားအရာသည်လည်း မရှိ။ ကုမားရ်က သားဖြစ်သူ၏ပခုံးကို ကြင်နာမှုဖြင့် ပုတ်လိုက်ရာက ပြောလိုက်သည်။

“နီးလ်...လောလောဆယ် လုပ်စရာတွေက များသားကွယံ။ ခါတိုင်းထက်ပိုပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် လုပ်ရတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

နီးလ်က ခေါင်းညိတ်သည်။ လုပ်ဆောင်ဖွယ်ရာအစီအစဉ်အားလုံးကို စဉ်းစားသည့် အခါမျိုးတွင် ကုမားရ်၏ စိတ်သည် ချက်ချင်းဆောင်ရွက်သည့်ဘက်ကို လျင်လျင်မြန်မြန်ကြီးတုံ့ပြန်တတ်သည်။ လှေကားက စဆင်းသည်။

“ကဲ...လာကွာ၊ ဘာတွေလုပ်ရမလဲ။ တို့မှာ အချိန်ဘယ်လောက်ရမလဲ စိတ်ကုကလေး ထုတ်ကြည့်ကြရအောင်”

ကုမားရ်က ပုစွန်တောင်ချောင်းပေါ်ရှိ သစ်ကွင်းတစ်ကွင်းမှအပ ကျန်ကောင်းကျန်ရာကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းဥစ္စာအားလုံးကို ရောင်းချထားပြီးဖြစ်သည်။ ပုစွန်တောင်ချောင်းဝသည် ရန်ကုန်မြစ်နှင့် ပဲခူးမြစ်ဆုံရာတွင်ရှိ၍ မြစ်ဆိပ်များနှင့် မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဆက်သွယ်ရန် အားထားရသည့် ချောင်းဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မြို့၏ သစ်စက်လွှစက်များ၊ ကုန်လှောင်ဂိုဒေါင်ကြီးများ၊ ဓာတ်ဆီလှောင်ကန်များနှင့် ဆန်စက်များအားလုံး ချောင်းဘေးဝဲယာကမ်းတစ်လျှောက် စီစီရီရီ စုစည်းထားသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။ ကုမားရ်၏သစ်ကွင်းသည် မြေကွက်တစ်ကွက်စာထက် မပိုသော မမာဏရှိသည်ဖြစ်ရာ သစ်ကွင်းအတွင်း လှောင်သစ်များနှင့် ပြည့်ကျပ်လျက်ရှိသည့်အပြင် အမြဲတမ်းအူနေတတ်သော လွှစာမုန်၊ ဖွဲမုန်များဖြင့် အုံ့ဆိုင်းနေတတ်သည်။ သစ်ကွင်း၏ အနားဝန်းပတ်လည်တစ်လျှောက် ဝင်းထဲရှိမြင့်မြင့် ကာရံထားကာ ကွင်းအလယ်ကျကျတွင် သစ်သားအိမ်ကလေးတစ်လုံးရှိသည်။ ခြေတံရှည်ရှည်မြင့်ဆောက်ထားသော ထိုအိမ်ကလေးသည် ပင် အထက်အညာ သစ်တောများထဲက ‘တိုင်’ အဆောက်အအုံများနှင့်မခြား မနီးယိုးစွဲ တူညီသော်ငြား အချိုးအစားအားဖြင့် ငယ်လွန်းလှသည်။ ထိုသစ်သားအိမ်ကလေးသည်ပင် ကုမားရ်၏ ရုံးခန်းဖြစ်သည်။

သစ်ကွင်းထဲလျှောက်ရင်း သူ့အနေဖြင့် တစ်နေရာတည်းမှာ သစ်လုံးတွေ တောင်ပုရာပုံဖြစ်အောင် စုထားနိုင်သော သူ၏မြော်မြင်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်မယူနိုင်ဘဲ အမှာဆင့်လာသည်နှင့် ချောချောမောမောဖြစ်စေရန် ခပ်သွက်သွက်ဆောင်ရွက်ရမည့်အရေးကိုသာ တစ်လျှောက်လုံး သိထားခဲ့သူဖြစ်သည်။ အကြောင်း အဖြစ်အပျက်တွေက သူ့ကို မှန်ကြောင်း သက်သေပြလာခဲ့ပြီ။ သို့သော် တင်ကူးလုပ်ငန်းသည်ပင် လွယ်ကူနိုင်စရာမရှိ။ သူ့မှာ ဆင်ဦးစိတွေ၊ လုပ်ငန်းသုံးဆင်တွေ တအုပ်တမ လိုသည်။ ကူလီတွေ ထရပ်ကားတွေလိုသည်။ သူပိုင်ဆိုင်တွေက ရောင်းခဲ့တာ ကြာပြီ။ ခြွင်းချက်အားဖြင့် အစောင့်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ပုံမှန်ဝန်ထမ်း

အားလုံး အလုပ်က ထုတ်ပယ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ အငှားအလုပ်သမားများနှင့်သာ သူ အသားကျနေတာကြာပြီ။ လုပ်စရာတွေက များသလောက် အကူအညီ များများလိုချင်သည်။ နီးလ်ကိုယ်တိုင် ကျားစီးဖားစီးရုံမှန်း ကုမားရ် သိပါ၏။ သို့သော် သားဖြစ်သူက မြို့မွေးမြို့နေ လူငယ်တစ်ယောက်သာဖြစ်၍ သစ်လုပ်ငန်းတွင် အတွေ့အကြုံမရှိလှသူ ဖြစ်သည်။ ဒီအတွက် နီးလ်ကို အပြစ်တင်စရာ မရှိတာကိုလည်း ကုမားရ်သိပါ၏။ သားဖြစ်သူကို သစ်လုပ်ငန်းတွင် လုပ်ကိုင်ရန် ဘယ်တုန်းကမှ အားမပေးခဲ့တာကလည်း သူ့သဘောထားဖြစ်၍ သူ့တွင်သာ တာဝန်ရှိခဲ့သည်။ ကုမားရ်က သားကို အတွင်းစကား ပြောလာသည်။

“သူစိမ်းတွေနဲ့ အလုပ်လုပ်ရမှာမျိုးတော့ အဖေ မဖြစ်ချင်ဘူး။ ဒီဆေးကို ရရင်တော့ အထူးပြောစရာမရှိဘူးပေါ့ကွာ။ ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုစခန်းသွားရမယ်ဆိုတာ သူမှ ကောင်းကောင်း သိတာ”

“ဒါပေမဲ့ ဟွေးစေတီမှာ နေတာဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုဆက်သွယ်မလဲ”

“ရေမွန်ကတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်နိုင်တာပေါ့ကွ”

ရေမွန်က ဒီဆေး၏သားဖြစ်၍ နီးလ်၏ ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။ ရေမွန်က လောလောဆယ် ရန်ကုန်မြို့ ဂျပ်ဆင်ကောလိပ်တွင် ပညာသင်နေသူဖြစ်၏။ ကုမားရ်က ဒီကိစ္စ စဉ်းစားထားပြီးသားဖြစ်၍ ဘာသာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ရှိနေခဲ့သည်။

“ဟုတ်သားပဲ။ ရေမွန်ကတစ်ဆင့် စကားပါးနိုင်တာပဲ။ ဒီကိစ္စ သေချာအောင် ညနေ ကျရင် ရေမွန်ကို သွားရှာကြရအောင်”

ကုမားရ်နှင့် နီးလ်တို့ ကြည့်မြင်တိုင်ရပ်ကို ပြန်ရောက်ကြသည့်အခါ အောင်မြင်ခြင်း အရှိန်အဝါတွေက သူတို့မျက်နှာများပေါ်တွင် ဝင်းပလျက်ရှိကြလေ၏။ ဒေါ်လီကတော့ တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားခဲ့ပြီဆိုတာ ချက်ချင်း ဆုပ်ဖမ်းနိုင်ခဲ့သည်။

“ဘာတွေများဖြစ်လာကြတာလဲ၊ ကျွန်မကိုပြောပါဦး”

ကုမားရ်တို့သားအဖက အကျိုးအကြောင်း ပြောပြကြသည်။ အသံတစာစာက အပေါ်ထပ်ရှိ မန်ဂျူးကိုပင် အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာစေသည်ဖြစ်၍ ကလေးဗွေရင်း ရောက်လာခဲ့လေ၏။

“ကျွန်မကိုလည်း ပြောပြဦး၊ အစကပြန်ပြော”

ရက်သတ္တပတ်များစွာအတွင်း သည်အိမ်ကြီး၌ လျှပ်စီးတစ်ချက် ဝင်းခနဲ ပြက်လိုက်သည့်နယ် ရှိလေသည်။ အာဂျွန်းနှင့် ဒင်နူးကတော့ သည်ကိစ္စ မကြားကြရသေး။ သို့သော် သည်အကြောင်းအရာက စစ်၏ ကြောင့်ကြပုန်မှုများကိုပင် မေ့လျော့စေခဲ့သော အခိုက်သမယ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ နှစ်ကာလများစွာ အယုံအကြည်မဲ့နေခဲ့သော ဒေါ်လီသည်ပင် နောက်ဆုံးတော့ ကုမားရ်၏စိတ်ကူးအစီအမံများ အောင်မြင်အံ့ဆဲဆဲ အခြေအနေအဖြစ် ယုံစပြုလာခဲ့သည်။ မန်ဂျူးကတော့ အပျော်ကြီးပျော်နေရှာသည်။ မိသားတစ်စုလုံး ပက်ကဒ်ကားကလေးထဲ ပြုတိုးကြသည်။ နီးလ်က ယာဉ်မောင်းထိုင်ခုံတွင် ထိုင်သည်။ မန်ဂျူးက ကလေးပိုက်ရင်း လိုက်လာခဲ့သည်။ ကလေးတွေလို တသောသော ရယ်မောကြရင်း ဒီဆေး၏သားဖြစ်သူ ရေမွန်ကို ရှာရန် ဂျပ်ဆင်ကောလိပ်ဘက်ကို ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ခရစ္စမတ်ပွဲတော်မတိုင်ခင် မဝေးလှသောရက်များဖြစ်၏။ ရန်ကုန်မြို့၏ ဗဟိုအချက်အချာကျသော အပိုင်းများတွင် ပွဲလမ်းသဘင်များ အသင့်ဖြစ်နေကြလေပြီ။ သည်နယ်နိမိတ်အတွင်း ကုန်မျိုးစုံဝယ်ယူနိုင်သည့် စတိုးဆိုင်ကြီးများ၊ ရေပန်းစားလှသော စားတော်ဆက်ကြီးများ၊ ကလပ်များ၊ အရက်ဘားများနှင့် ဟိုတယ်ကြီးများ ဆောက်လုပ်ထားကြသည်။ မြို့၏ မရစ်ယာန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများ၊ စာသင်ကျောင်းများနှင့် အခြားသာသနာပြုအဖွဲ့အစည်းများ တည်ရာဖြစ်၍ မြင်းမိုရ်ပိတ်ပါသော အုတ်နီအဆောက်အအုံများ အများစုသည်လည်း သည်နေရာမှာပဲ ရှိနေကြသည်။ ဒီဇင်ဘာလဆိုလျှင် သည်ရပ်ကွက်သည် ရာသီအလိုက် ဆွဲဆောင်မှုများ ခင်းကျင်းရာ နေရာဌာနတွေထဲက တစ်နေရာဖြစ်လာသည်။ အခြားသောရပ်ကွက်များဖြစ်သည့် ကြည့်မြင်တိုင်၊ ကုကိုင်း၊ ဗိုလ်တထောင်၊ ကာလဘတ်စတီ အရပ်များမှ လူစုလူဝေးများသည်လည်း လမ်းသလာ ကြရန်နှင့် ခရစ္စမတ်ပွဲတော် အဆင်အပြင်များခံစားရန် အုပ်ကြီးသင်ကြီးဖွဲ့ကာ ရောက်လာကြတော့သည်။

သည်နစ်မှာတော့ လေကြောင်းရန် ကာကွယ်ရေးကြီးကြပ်သူများက အစဉ်အလာထွန်းညှိခဲ့ကြသော မီးပြိုင်များ မထွန်းညှိကြရန် တားမြစ်ထားခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ရပ်ကွက်နေ လူထု၏စိတ်ကို စစ်ဆိုသည်အရာက အပုံကြီး မသက်ရောက်ဘဲရှိခဲ့သည်။ ပြောင်ပြန်အားဖြင့် နိုင်ငံရပ်ခြားမှ ရောက်လာသော သတင်းများက ခရစ္စမတ်ကာလ စိတ်လှုပ်ရှားမှုများအပေါ် သက်ရောက်မှု မြင့်စေခဲ့သည်။ မြို့ပေါ်ရှိ မြိတ်သျှ လူနေအိမ်များကြားမှာတော့ ထုံးတမ်းနှင့်အညီ ဆက်လက်ဆင်နွှဲကြရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်မှုသစ်များ ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိကြလေ၏။ ရလဒ်အားဖြင့် ဆိုင်ကြီး ကနားကြီးများနှင့် စားတော်ဆက်ကြီးများက ယခင်နှစ်များနည်းတူ ပြီးပြန်သော အဆင်အပြင်များဖြင့် ရှိန်ရှိန်ညီးညီး အလှဆင်ကြလေပြီ။ နာမည်ကျော် ကုန်တိုက်ကြီးများဖြစ်သည့် ရိုးကုမ္ပဏီ^{၁၂} ဆိုလျှင် ခါတိုင်းပြုနေကျအတိုင်း မေမြို့^{၁၃} မှ သယ်ယူလာသော သဘာဝထင်းရှူးပင်ကြီးကို ခရစ္စမတ်သစ်ပင်အဖြစ် ထူထားခဲ့သည်။ ထိုသစ်ပင်ကြီး၏ အခြေပတ်လည်တွင် ချည်စာများ အသုံးပြုလျက် နှင်းခဲနှင်းဖတ်များအဖြစ်လည်းကောင်း၊ သစ်ကိုင်းပျားပေါ်တွင် ကူတီကူရာ ပေါင်ဒါမှုန့်များဖြူးလျက် နှင်းပွင့်များအဖြစ်လည်းကောင်း သဏ္ဍာန်လုပ် သရုပ်တူစေသည်။ အခြားကုန်တိုက်တစ်တိုက်ဖြစ်သည့် ဝိုက်တဝေး^{၁၄} ကုန်တိုက်ကလည်း ခရစ္စမတ်သစ်ပင်ကြီးတွင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ တင်သွင်းသည့် အလှဆင်ပစ္စည်းများဖြင့် အစွမ်းကုန် ခြယ်လှယ်ထားလေသည်။

စကော့မားကတ်^{၁၅} တွင် ကားရပ်ခွဲကြပြီးနောက် နာတာလူး ထင်းတုံးသဏ္ဍာန် ချောကလက်အုပ်ကိတ်မှုန့်^{၁၆} မြည်းကြရန် ဆန်းကဖေးကို လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းဘက် ကြားခင်းနှင့် ငန်းများ အုပ်လိုက်မောင်းလာသော သားသတ်သမားကို ဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ ငှက်ကောင်ရေ အတော်များများတွင်မတော့ ဝိုင်ယာဆွဲပြားကလေးတွေ ချိတ်ဆွဲထားကြပါ၏။ ရှေ့လမ်းညွှန်လူများတည်က ဥရောပတိုက်သားမိသားစုများအတွက် ကြိုတင် အရန်ထားသည့် အမှတ်အသားဖြစ်သည်။

၁၃၂။ Rowe and Co. ၁၃၃။ ပြင်ဦးလွင်
 ၁၃၄။ Whiteway ၁၃၅။ Scott Market (ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဇေ့)
 ၁၃၆။ Chocolate-covered yulelogs

သားသတ်သမားက ခရစ္စမတ်အတွက် သည်သတ္တဝါတွေကို အသားတိုးအောင် ကျွေးမွေးထားခဲ့သည်။

ကျပ်ဆင်ကောလိပ်သည် ထုံးစံအားဖြင့် ရန်ကုန်မြို့၏ ခရစ္စမတ်ပွဲတော် ကျင်းပရာနေရာများထဲက တစ်နေရာ ဖြစ်သည်။ သည်ကောလိပ်ကို အမေရိကန် နှစ်ခြင်းသာသနာက တာဝန်ယူထားခြင်းဖြစ်၍ မြန်မာပြည်၏ ထင်ရှားသော ပညာရေးအဖွဲ့အစည်းများထဲက ကျောင်းတစ်ကျောင်း ဖြစ်သည်။

ရေမွန်က ကောလိပ်ကျောင်းကြီး၏ အုတ်စီဘုရားရှိခိုးဆောင်တစ်ဆောင်တွင်နေသူဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာကျော် ဂီတပညာရှင် ဟန်ဒယ်လ်^{၁၇} တေးဖွဲ့သည့် မက်ဆိုင်ယား ဓမ္မဂီတကို သံစုံကျူးအဖွဲ့နှင့်အတူ အဆိုတိုက်နေချိန်ဖြစ်၏။ ကူမားရ်တို့ မိသားစုလည်း ဘုရားရှိခိုးဆောင်နောက်ဘက်တွင် ထိုင်စောင့်ကြရင်း ထုတ်လျှောက် ခိုင်းမြားတွေကို ကျော်ဖြတ်လာသော သံပြိုင်ကျူးသံကို နားထောင်နေခဲ့ကြသည်။ ဂီတတေးသွားက ကျက်သရေရှိလှသည်ဖြစ်ရာ မွေးကင်းစကလေးငယ်ပင် နှစ်သိမ့်မှုဖြင့် မိန်းမောစေနိုင်ခဲ့ပါ၏။

သီချင်းတိုက်အပြီးတွင် နီးလ်က ရေမွန်ကို ကြားဖြတ်ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။ ရေမွန်က ရုပ်ရည်ပြေပြစ်သူဖြစ်၍ အိပ်ချင်မှူးရီမျက်လုံး၊ နှမ်းလှလှအပြုံးဖြင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန် ကြိုခိုင်တောင့်တင်းလှသော လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ရန်ကုန်မြို့တွင် ကျောင်းတက်ခဲ့သည်ပင် သုံးနှစ်ရှိပြီဖြစ်ရာ တရားဝင် အသက်မွေးမှုလုပ်ငန်းကို စဉ်းစားထားသူ ဖြစ်သည်။

သူတို့မိသားစုများကို တွေ့သည့်အခါ ရေမွန် ဝမ်းသာသွားခဲ့ကာ ချက်ချင်းပင် သူ့ဖခင်ထံ စကားပါးရန် တာဝန်ယူခဲ့သည်။ စစ်ကာလအတွင်း ကြေးနန်းနှင့် ဆက်သွယ်ရေးကွန်ရက်များ ရှုပ်ထွေးနေသည့်ကြားကပင် ရက်အနည်းငယ်အတွင်း ဟွေးစေတီသို့ အမှာစာပါးနိုင်လိမ့်မည်ထင်ကြောင်း ယုံကြည်ထားခဲ့သည်။ ကူမားရ်ကလည်း သူတို့ကို ကူညီရန် ဒိုဆေးကိုယ်တိုင် ရန်ကုန်မြို့ကို ဆင်းလာလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း စိုးစဉ်းမျှ သံသယမရှိခဲ့။

* * *

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ခင်းတွင် လက်ဖက်ခင်းကာနယ် ဘာခဲလဲန်က အာဂျွန်းကို ဦးဆောင်စေလျက် အကူအဖြစ် ကိရန်းဆင်းနှင့် ရဲဘော်နှစ်ယောက် ထည့်ပေးလိုက်သည်။ အာဂျွန်းက သူတို့အဆင့်သာ ကိုင်ခွင့်ရသော တော်မိဂန်းသေနတ်ကိုကိုင်ပြီး ရဲဘော်များကတော့ ထုံးစံအတိုင်း လီးအင်ဖီးလ်-၃၀၃^{၁၈} ရိုင်ဖယ်တွေ ကိုင်ထားကြသည်။

မွန်းမတည့်ခင်ကလေးမှာတော့ အာဂျွန်းနှင့်အဖွဲ့ ရာဘာစိုက်ခင်းမန်နေဂျာ၏အိမ်ကို ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ အိမ်က ပုပျပ်ပျပ်ဖြစ်၍ အုတ်ကြွပ်မိုးထားသော နှစ်ထပ်ဘန်ဂလိုဖြစ်သည်။ အိမ်က စတုရန်းပုံကျကျ တောတွင်းလဟာကျယ်ကြီး၏အလယ်မှာ ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်၏။ ထိုတောတွင်း တလင်းပြန်၏ လေးဘက် အနားပတ်လည်စလုံး ဖြောင့်ဖြောင့်စီရရီရှိနေကြသော ရာဘာပင်တွေ ဝန်းရံထားကြသည်။ ကျောက်စရစ်ခင်း မြေလိမ်မြေကောက်လမ်းသွယ်က စနစ်တကျ တီညှပ်ထားသော မြက်ခင်းကိုဖြတ်၍ အိမ်တံခါးမဆီ ဦးတည်လျက်

၁၃၇။ Handel ၁၃၈။ Lee Enfield - 303

ရှိသည်။ ပန်းဥယျာဉ်တွင်း၌ ရောင်စုံပန်းများ ပြောက်ထိုးအောင် ပွင့်နေကြပါ၏။ အများအားဖြင့် အင်္ဂလိပ်ပန်းမျိုးဖြစ်သော ပန်းချည်ပေါင်များ၊ ကျားပါးစပ်ပန်းများ၊ ခြောက်လပန်းများဖြစ်သည်။ အိမ်နောက်ဘက်တွင် သစ်ပင်မြင့်မြင့်ကြီးတစ်ပင်ရှိ၍ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းစီမှ သစ်သားဒန်းတစ်စုံ၊ ဆိုင်းဆိုင်းကျလျက် ရှိလေသည်။ ဒန်းလွှဲစင်ဘေးမှာတော့ ရေလှောင်တိုင်ကြီးတစ်လုံးရှိ၏။ သစ်သီးဝလံ စိုက်ခင်းတစ်ခင်းရှိသည်ဖြစ်ရာ ခရမ်းချဉ်၊ မုံလာ၊ ပန်းဂေါ်ဖီ စသော စားပင်များ လည်း ရှိနေခဲ့သည်။ စိုက်ခင်းကွက်ကို ဖြတ်သွားသော အင်္ဂတေလမ်းကလေးသည် အိမ်နောက်ဖေ တံခါးတွင် ဆုံးသွားသည်။ ကြောင်တစ်ကောင်ကလည်း အိမ်မကြီးအတွင်း ဝင်ရောက်နိုင်ရန် တစာစာအော်ရင်း တံခါးကို ကုတ်ခြစ်လျက်ရှိပါ၏။

အာဂျွန်းက ရာဘာပင်ရိပ်များဖြင့် အကွက်အကွင်းကျနေသော တောတွင်း လဟာ တလင်းပြန့်ကို လှည့်ပတ် စစ်ဆေးသည်။ ထိုနေရာကကြည့်လျှင် မိုက်ဝက်စာလောက်ဝေးမည့် ကတ္တရာခင်းလမ်းတွင် သွားဆုံသည့် ရာဘာခြံပတ်လမ်းကို မြင်နိုင်သည်။ မြင်ကွင်းထဲမှာ လူသူ လေးပါးမရှိ။ အာဂျွန်းက လိုက်လံကြည့်ရှုရန် ရဲဘော်တစ်ယောက်ကို တာဝန်ပေးလိုက်ပြီး ကျန် ရဲဘော်တစ်ယောက်ကိုတော့ လက်ဖက်ခင်းကနယ်ဘာခဲလဲနံကို သတင်းပို့ရန် လွှတ်လိုက်သည်။ ကီရုန်းဆင်းကတော့ အာဂျွန်းနှင့် တစ်ပါတည်း ကပ်ပါလာခဲ့သည်။ အာဂျွန်းက အိမ်နောက်ဖေ တံခါးကို ရောက်သည်အထိ အိမ်မကြီးကို ရှောင်ခဲ့သည်။ နောက်ဖေဘက် ပန်းခြံကို အပြေ ဖြတ်ခဲ့ပြီး ခေါင်းကို ပုထားခဲ့သည်။ တံခါးက မင်းတပ်ချထားသော်လည်း သူနှင့် ကီရုန်းဆင်း တို့ ပန်းစောင်း တိုက်ဖွင့်သည်အခါ အလွယ်တကူ ဖွင့်သွားသည်။ အိမ်မကြီးအတွင်း ဝင်ရန် ချောင်းနေသည့်ကြောင်က အာဂျွန်း၏ ခြေကြိုခြေကြားကိုဖြတ်ပြီး လှစ်ခနဲ ဝင်သွားလေ၏။

အာဂျွန်း ခွေးကတက်ကို ဖြတ်ဝင်လာသည့်အခါ ဥရောပဟန် ပုံဖွဲ့ထားသော မိဖို ဆောင်ထဲမှာ ရပ်မိခဲ့ပြီ။ မီးဖိုထဲမှာ သံထည်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ထင်းမီးဖို ဖိုခုံလောက်တစ်ခု ရှိနေကာ ပြတင်းပေါက်များမှာတော့ ဇာခန်းဆီး ဖြူဖြူတွေ တွဲရ၍ ကျနေကြသည်။ နရ တစ်လျှောက် တစ်တန်းကြီးရှိနေသည့် သစ်သားစင်များပေါ်တွင် ကြွေပန်းကန်နှင့် ကြွေဟင် သောက် ပန်းကန်လုံးများ အထပ်လိုက်ရှိသည်။ ကြွေပန်းကန်ဆေးကန်ကို တိုက်ချွတ်ဆေးကြော ထားပြီး ဘေးနားတွင်ရှိနေသည့် သံဖြူရေစစ်စင်ပေါ်မှာတော့ ကျည်ပုံဖန်ခွက်များနှင့် လောလော လတ်လတ် ဆေးကြောထားပုံရသော ကလေးနို့ပုလင်းများရှိ၏။ ခွေးစာကျွေးခွက်က ကြမ်းပေါ် မှာ။ ထုံးခြောက်ရောင်နံရံတွင် တစ်ခါက ရေခဲသေတ္တာထားခဲ့ဟန်ဖြင့် ထောင့်မှန်စတုဂံသဏ္ဍာန် ကောက်ကြောင်းပုံရိပ်သည် အရောင်လွင့်လျက်ရှိလေသည်။ မီးဖိုစားပွဲပေါ်တွင် ကြက်ဥနှင့် ပေါင်မုန့်များ အပုံလိုက်ချထားပြီး တစ်ဝက်တစ်ပျက်သုံးပြီးသား သြစကြေးလျထောပတ်တန် ပြုပြင်ထားသော ဒိန်ခဲနှစ်ဘူးရှိ၏။ အနေအထားအရ ရေခဲသေတ္တာတွင်းရှိ အမယ်များကို အလော တကြီး ထုတ်ယူခဲ့ပုံရသည်။

အိမ်မကြီးအတွင်း လူသူမရှိတာ သေချာသော်လည်း အခြားအခန်းများကို ကူးသည့် အခါ အာဂျွန်းနှင့် ကီရုန်းဆင်းတို့ သတိနှင့် ဝင်ကြရသည်။ ဘန်ဂလိုတစ်ခုလုံး ဒရောသောပျံ ထွက်ခွာသွားကြသည့် အမှတ်လက္ခဏာဖြင့် ဖရိုဖရဲပြန်ကြံနေလေသည်။ အိပ်ခန်းအတွင်းမှာ

လည်း အံ့ဆွဲများမွှေးနောက်ရာက ပိုးလိုးပက်လက်ထားခဲ့ကြသည်။ အမျိုးသမီးဝတ် ရင်ခံများနှင့် အတွင်းခံထည်များသည်လည်း ကြမ်းပေါ်တွင် သောသောထလျက်ရှိလေသည်။ ဧည့်ခန်းတွင်းရှိ စန္ဒရာထိုင်ခုံက နံရံဘေးတွင် ခိုကိုးရာမဲ့လျက်ရှိ၏။ တံခါးနောက်မှာ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ကွယ်နေ သည့် ဘောင်တပ် ဓာတ်ပုံအထပ်လိုက်ကို အာဂျွန်း တွေ့သည်။ ဓာတ်ပုံတွေကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့် သည့်အခါ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း လက်ထပ်ပွဲတစ်ပွဲ၊ ကလေးများ၊ ကားတစ်စီး၊ ခွေးတစ်ကောင်။ ဓာတ်ပုံတွေကို အရန်သင့် သယ်ယူသွားနိုင်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် သေတ္တာဘူးတစ်ဘူးထဲ ပြုထည့် ထားသည်။ အာဂျွန်းအာရုံထဲမှာ ပုံရိပ်တွေ မြင်ယောင်နေခဲ့သည်။ အိမ်အပြင်တွင် ပစ္စည်းတွေ အဖောက်ကြီး တင်ထားသည့် လော်ရီကားတစ်စီးနှင့်အတူ ကလေးများ ရှိနေလိမ့်မည်။ ဇနီးသည် က ဓာတ်ပုံဘူးကိုရှာရင်း မတွေ့သည့်အဆုံး အိမ်ထဲက ကသုတ်ကရက် ထွက်ခဲ့ရပုံပေါ်သည်။ လင်သားက ကားစက်နှိုး၊ ခွေးကဟောင်၊ ကလေးတွေက အော်ငိုသည်။ သည်အချိန်မှာ ဇနီးသည် က ဝီရိတွေထဲ မွှေးနောက်ရှာဖွေနေခဲ့တာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ အာဂျွန်းတို့ ရောက်လာချိန်တွင် သည်မိသားစုတွေ ထွက်ခွာနှင့်ကြတာပဲ ခပ်ကောင်းကောင်း။ သည်အတွက် ဝမ်းသာရသည်။

အာဂျွန်းက မီးဖိုဆောင်ဘက်ကို ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ လေပန်ကာ ခလုတ်ကို ဖွင့်သည်။ ပန်ကာက ထလည်တော့ အံ့ဩရသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ ရေပုလင်းနှစ်လုံး၊ ရေခဲသေတ္တာ ထဲက ထုတ်ယူစဉ်ကအတိုင်း ပုလင်းတွေမှာ အအေးဖွဲ့နေသော ရေသီးတွေ ခိုလျက်ရှိ၏။ ရေတစ်ပုလင်းကို ကီရုန်းဆင်းသောက်ရန်ပေးလိုက်ပြီး ကျန်တစ်ပုလင်းကိုတော့ သူကိုယ်တိုင် အငမ်းမရ တကျိုက်ကျိုက်မော့သောက်ပစ်လိုက်သည်။ ရေက မှုန်တုန်တုန်။ အရသာကလည်း လည်ချောင်းတစ်လျှောက် ဆင်းသွားသည်နှင့် သတ္တုနံ့ ရနေသည်။ နောက်ဆုံးစားခဲ့ရသည့် အချိန်က စတွက်လျှင် အချိန်တွေ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း သတိရလိုက်သည်။ မိနစ်အနည်းငယ်အကြာတွင် အခြားသူတွေ ရောက်လာကြသည်။

“ဒီမှာ အစားအသောက်တွေ များမှများခင်ဗျ”

အာဂျွန်းက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ လက်ဖက်ခင်းကနယ်ဘာခဲလဲနံက ခေါင်းညိတ် ပြသည်။

“ကောင်းတယ်။ တို့ လိုအပ်နေတာကို ဘုရားသခင် သိတော်မူတယ်။ တို့ ရေကလေး ဘာလေး နည်းနည်းလောက် ချိုးနိုင်မယ်လို့လည်း စိတ်ကူးတယ်”

အပေါ်ထပ်မှာ ရေချိုးခန်း နှစ်ခန်းရှိသည်။ ရေသုတ်တာဘက်တွေလည်း ရှိသည်။ လက်ဖက်ခင်းကနယ် ဘာခဲလဲနံက ရေချိုးခန်းတစ်ခန်းတွင် ချိုးကာ၊ ဟာဒီနှင့် အာဂျွန်းတို့က အခြားတစ်ခန်းတွင် အလှည့်ကျ ချိုးကြသည်။ ရေက အိမ်အပြင်ဘက်ရှိ အရိပ်မိုး ရေတိုင်ကီက ဆင်းလာခြင်းဖြစ်၍ ကျေနပ်လောက်ဖွယ် အေးလှသည်။ အာဂျွန်းက အဝတ်အစားတွေ မချွတ်ခင် သူ့တော်မိဂန်းကို တံခါးတွင် မှီထောင်ထားလိုက်သည်။ ပြီးမှ ရေတစ်ပုံးတွင် ရေဖြည့်ပြီး ရေ အေးအေးကို ခေါင်းက လောင်းချသည်။ ပန်းကန်ဆေးကန်ပေါ်မှာ ခွေလိပ်ထားသည့် သွားတိုက် ဆေးဘူး ရှိနေသည်။ သွားတိုက်ဆေးတွေ တော့လည်း မအောင်နိုင်သဖြင့် လက်ညှိုးပေါ် လှစ်ချ သည်။ ပါးစပ်တွင် ဆေးမြှုပ် အဖွေးသားထလျက်က ရေချိုးခန်းပြတင်းပေါက်အပြင်ကို လှမ်းကြည့်

လိုက်သည်။ ကိုရှန်းဆင်းနှင့် အခြားရဲဘော်နှစ်ယောက်က ရေတိုင်ကီအောက်မှာ ကျရောက်
ခေါင်းထိုးခံရင်း ဗလာတုံးလုံး ဖြစ်နေကြ၏။ ရဲဘော်တစ်ယောက်ကတော့ စီးကရက်ဖွာရင်း
ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို စောင့်ကြည့်နေသည်ဖြစ်၍ သူ့လက်က ရိုင်ဖယ်သေနတ်အပေါ် ခပ်လျော့
လျော့ ရှိနေခဲ့သည်။

သူတို့အားလုံး စားသောက်ခန်းဘက် ပြန်ရောက်လာကြပြန်၏။ သည်မှာတော့ ပန်းကန်
ပြားများနှင့် ငွေထည်များ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ခင်းကျင်းထားတာ တွေကြာရသည်။ အရာရှိစားရိပ်
သာတွင် အတွေ့အကြုံရှိခဲ့သူတစ်ယောက်က စားဖွယ်သောက်ဖွယ်တွေ ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ပေး
ခြင်းဖြစ်သည်။ ခရမ်းချဉ်သီးနှင့် မုန့်လာဥသုပ်။ ကြက်ဥထောပတ်မွှေကြော်နှင့် ပေါင်မုန့်မီးကင်ပူပူ။
စည်သွပ်ဘူးတံဆိပ်ခုံကိုလည်း မီးဖိုချောင်ဖိုရုံတွေထဲမှာ တွေ့ထားခဲ့သည်။ စည်သွပ်ဘူးတွေထဲမှာ
တော့ ငန်းအသည်းအနှစ်ဆီမို့၊ ငါးသလောက်ဆားစိမ် တစ်ပန်းကန်နှင့် ခပ်ထူထူ ကွင်းထားသော
ဒတ်ချိုဝက်ပေါင်ခြောက်။ သည်အမယ်တွေအားလုံး ကြွေပန်းကန်တွေထဲမှာ လှလှပပ ခင်းကျင်း
ထားသည်။ ထမင်းစား စားပွဲဘေးရှိ ပန်းကန်ခွက်ယောက်စင်ထဲမှာ ဘီယာပုလင်းအနည်းငယ်
ရှိနေတာကို အာဂျန်း တွေ့ထားခဲ့သည်။

“သူတို့အတွက်ရော စဉ်းစားထားသလားခင်ဗျာ”

“အဲသလို မတွက်ပါနဲ့ကွာ”

လက်ဖတင်နှင့်ဘာန်လဲန်က ပြုံးရင်းက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“သေချာပါတယ်ကွာ။ သည်ကောင်တွေနဲ့ ကလပ်ထဲမှာတွေ့ရင်တောင် ကိုယ့်ဘာသာ
ကိုယ် စားပါလားဗျ လုပ်မယ့်ကောင်တွေပါ”

ဟာဒီက သည်စကားကြားတော့ စကားဝင်ဖြတ်သည်။

“ဒီကောင်တွေနဲ့ ကလပ်ထဲမှာတွေ့ရင် ဟုတ်လားခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်
တော့ ဝင်ခွင့်မရဘူးပေါင် ခင်ဗျာ”

လက်ဖတင်နှင့်ဘာန်လဲန်က သူ့လက်ဆုပ်တွင်း ဘီယာပုလင်းကို စောင်းကိုင်
ထားရင်း တအောင့်ကလေး ဆိုင်းသွားသည်။ ပြီးမှ လက်ထဲကခွက်ကို မြှောက်ရင်း ဟာဒီကို
ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ လှမ်းပြုံးပြသည်။

“ကလပ်တွေက တို့ကိုလည်း လက်မခံပါဘူးကွာ။ နိုင်ငံခြား ကြေးစားတပ်တွေက
ကောင်တွေအတွက် ဖြစ်ကုန်ပြီထင်ပါရဲ့”

အာဂျန်းက စိတ်မပါ့တပါ အသံပေးသည်။ ခွက်ကိုချကာ ဝက်ပေါင်ခြောက်ပန်းကန်ကို
လှမ်းသည်။ စားကြသောက်ကြဆဲမှာပင် မီးဖိုဘက်ဆီက နောက်ထပ် ချက်ပြုတ်ကြော်
နေသည့်အနံ့တွေ ဝေ့လာခဲ့ပြန်၏။ ချပါတီနဲ့၊ ပလာတာနဲ့၊ ကြက်သွန်နှင့် ခရမ်းချဉ်သီးစဉ်းကော
ရောမွှေကြော်သည့်အနံ့။ ဟာဒီက သူ့ပန်းကန်ကို သူ့ငုံကြည့်သည်။ ဝက်ပေါင်ခြောက်နှင့်
ငါးသလောက်ဆားစိမ်။ ရုတ်တရက် မတ်တတ်ထရပ်သည်။

“စီအို၊ ကျွန်တော့်ကို ခဏလေး ခွင့်ပြုနိုင်မလားခင်ဗျ”

“ရပါတယ် လက်ဖတင်နှင့်”

ဟာဒီက မီးဖိုဘက် ထဲသွားသည်။ ပြန်ဝင်လာတော့ ချပါတီနှင့် အန်ဒီကာဘူဂျီယာ^{၃၃}
တစ်လင်ပန်း ပါလာခဲ့သည်။ အာဂျန်းက ဟာဒီလင်ပန်းထဲက စားစရာတွေကို လှမ်းကြည့်ရင်း
ဝမ်းခေါင်းဟာလောက်အောင် ဆာလောင်လာခဲ့သည်။ မျက်နှာပင် မလွဲနိုင်ပြီ။ ဟာဒီက အာဂျန်းကို
ပြုံးကြည့်ရင်း လှမ်းပြောသည်။

“သိပ်ကောင်းတယ် သူငယ်ချင်း။ မင်းလည်း နည်းနည်းလောက်စားပါလား။ ချပါတီက
မင်းကို အရိုင်းအစိုင်းတစ်ကောင်ဖြစ်အောင် ပြောင်းမပစ်နိုင်ပါဘူးကွာ”

ဟာဒီက ပြောပြောဆိုဆို သူ့လင်ပန်းထဲက ချပါတီနှင့် အန်ဒီကာဘူဂျီယာ နည်းနည်းစီ
ကဲ့ထည့်ပေးသည့်အခါ အာဂျန်းက သူ့ကုလားထိုင်မှာ ခပ်ယိုယို ဆုတ်ထိုင်နေခဲ့သည်။ စိတ်
အခန့်မသင့်ကြသည့် မိဘနှစ်ပါးကြား ရောက်နေသည့် ကလေးငယ်တစ်ယောက်၏ သုန်မှုန်
ခြင်းမျိုးဖြင့် မျက်လွှာချရင်း ငေးစိုက်နေခဲ့သည်။ ဟိုတစ်ညကလို ငြီးငွေ့စရာညမျိုး တစ်ပြန်
ကျရောက်လာပြန်သည်။ ပန်းကန်ထဲက အစားအစားကိုပင် တို့ထိရန် အတော်အားစိုက်ရပါ၏။

စားသောက်ပြီးကြသည့်အခါ လက်ဖတင်နှင့်ဘာန်လဲန်က ဘန်ဂလို၏ ချဉ်းကပ်လမ်း
ကို အစောင့်တဝန် ယူထားကြသည့် ရဲဘော်များကို စစ်ဆေးရန် ဟာဒီကို အပြင်ဘက် လွှတ်လိုက်
သည်။ ဟာဒီက အလေးပြုသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

အာဂျန်းကလည်း စားပွဲမှထမည်ပြုရာ လက်ဖတင်နှင့်ဘာန်လဲန်က တားသည်။

“မလောနဲ့ ရွှင်း”

သူက ဘီယာတစ်လုံး လှမ်းဆွဲသည်။

“နည်းနည်းလောက် ယူဦးမလား”

“မငြင်းသာပါဘူးခင်ဗျာ”

လက်ဖတင်နှင့်ဘာန်လဲန်က ဘီယာတွေ အာဂျန်းခွက်ထဲ ငဲ့ပေးသည်။ သူ့
ခွက်ထဲလည်း ငဲ့သည်။ စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိသည်။

“ပြောပါဦး လက်ဖတင်နှင့် အခုလောလောဆယ် တို့စိတ်ထဲဖြစ်နေတာတွေကို မင်း
ဘယ်လိုသတ်မှတ်မလဲ”

“ဒီလို နေ့လယ်စာ စားပြီးချိန်မျိုးမှာတော့ သိပ်မကောင်းလှဘူးပြောရမှာပဲ စီအို”

“ပြီးခဲ့တဲ့ညက တခြားဇာတ်လမ်းမျိုး ဖြစ်နေလို့လား လက်ဖတင်နှင့်”

လက်ဖတင်နှင့်ဘာန်လဲန်က မီးခိုးငွေ့တွေကြားက ပြုံးနေသည်။

“မင်းသိဖို့က ငါ့မှာလည်း နားတွေနဲ့ပဲ လက်ဖတင်နှင့်။ ငါပြောတဲ့ ဟိန္ဒူစတန်နီ
စကားက မင်းတို့လောက်တော့ မကောင်းဘူးပေါ့ကွာ။ သေချာတာကတော့ လုံးစေ့ပတ်စေ့တော့
ရှိတယ်”

အာဂျန်းက အလန်တကြား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“လက်ဖတင်နှင့်ဘာန်လဲန်က ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မရောရာဘူးဖြစ်နေတယ်”

၁၃၉။ ande-ka-bhujia | ခရမ်းချဉ်သီး၊ ကြက်သွန်တို့နှင့်အတူ ရောမွှေကြော်ထားသော ကြက်ဥကြော်

နေဝင်းမြင့်

၅၂၂

“ထားပါလေ။ မနေ့ညက တို့ဟစ်တွေ ဘယ်သူမှ မအိပ်နိုင်ခဲ့ကြဘူး။ ဟုတ်တယ် နော် လက်ဖက်ရည်နဲ့ ဝှီးတီးစကားက ပေးပေးရောက်နိုင်တယ်”

“ကျွန်တော် လုံးလုံးကို သဘောမပေါက်တာပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်ပြောခဲ့တာကိုများ ရည်ရွယ်တာများလား။”

အာဂျွန်းက သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထူပူလာသလို ခံစားနေရသည်။

“ဒါက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး လက်ဖက်ရည်နဲ့ ငါ့အေးက အသံတွေအားလုံးကလည်း ဒီသဘောသဘာဝနဲ့ အတူတူပဲဆိုတာ ပြောတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လက်ဖက်ရည်နဲ့ မင်းလည်း သိကောင်းသိမယ်လို့တော့ ငါထင်တယ်။ တို့ဟာ ကုလားတွေနဲ့ ဖွဲ့ထားတဲ့ ငါတို့တပ်ရင်းတွေထဲက တင်းမာမှုတချို့ကို သိပ်ဂရုစိုက်မိကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့အထဲက ကုလားအရာရှိ အတော်များများဆိုရင် အများတကာ ပြဿနာ တွေနဲ့ပတ်သက်လို့ ပြင်းပြင်းပြပြ ခံစားနေကြတယ်ဆိုတာလည်း သိပ်ကိုသိသာပါတယ်။ အထူးသဖြင့် လွတ်လပ်ရေး”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

“မင်းတို့ရင်ထဲက ပကတိခံစားမှုတွေကိုတော့ ငါမသိဘူး ရှိင်း။ နို့ပေမယ် မင်းသိဖို့က ဗြိတိသျှထူထောင်ထားသော ထားသွားသလောက်အထိတော့ ရှိမှာပေါ့ကွာ။ ကုလားပြည်အတွက် လွတ်လပ်ရေးဆိုတာက အချိန်ကာလပြဿနာသက်သက်ပဲ။ လူတိုင်းက အင်ပါယာကြီးရဲ့ နေ့ရက် တွေ ကုန်သွားပြီလို့ သိကြတာပေါ့လေ။ တို့ဟာ အရူးတွေမဟုတ်ဘူး။ နောက်ဆုံးတစ်ချက်က အင်ပါယာလွှဲပြောင်းတဲ့ ဒီကနေ့ဖြစ်ချင်ကြတဲ့ ရည်မှန်းချက်က ဘာလဲဆိုတော့ ခေတ်ရေစီးကြောင်း က လွတ်ချင်နေကြတာ။ အမေရိကန်တွေက တို့ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ပြောခဲ့ကြတဲ့စကားရှိတယ်။ တို့ အင်ပါယာတွေဟာ လမ်းမှားဘက်ကို ဟန်မပျက် သွားနေကြအတိုင်း သွားနေကြတာပဲ။ အုပ်ချုပ်ရေးတစ်ဖွဲ့ စစ်တပ်တစ်တပ် ပူလိနတ်စတွေနဲ့ အင်ပါယာကြီးကို လက်တွင်းဆုပ်ရင်း မလျှော့တမ်းဆက်သွားဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့ကွာ။ အရာကိစ္စတွေ ဆုပ်ကိုင်ရာမှာ ပိုပြီးလွယ်ကူ ပိုပြီးခရီးရောက်တဲ့ နည်းလမ်းတွေရှိတယ်။ အကုန်အကျ နည်းနည်းနဲ့ ပြီးမြောက်နိုင်တယ်။ ဒုက္ခ၊ သူ့ကွ ကရိုက်ထနည်းနည်းနဲ့ ပြီးမြောက်နိုင်တယ်။ အခု ငါတို့ ဒါကို လက်ခံရတော့မယ်။ အမှန်တော့ကွာ အင်ပါယာ ရှိသေးတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ ဘယ်လိုဆက်ထိန်းထားသလဲဆိုတဲ့ တစ်ချက်တည်းသောအကြောင်းက တာဝန်ရှိသေးတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ မင်းအနေနဲ့ ယုံဖို့ ခက်ကောင်းခက်စရာ ဆိုပေမယ့် ဒါ အမှန်ပဲ။ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းတဲ့နည်းနဲ့ သွားလို့မဖြစ်နိုင်သလို သပွတ်အူအူရှုပ်ကို ချန်ခဲ့ပြီး သွားလို့လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ ခံစားမှုပဲ။ ဒီကနေ့ ငါတို့ အထုပ်အပိုးပြင်တာနဲ့ မင်းတို့လည်း မရှေးမနှောင်းမှာ အချင်းချင်း သတ်ကြပုတ်ကြ ခုတ်ကြ ထစ်ကြ ဖြစ်ကုန်ကြလိမ့်မယ်။ မင်းနဲ့ မင်းချစ်လှပါတယ်လို့ ဆိုတဲ့သူငယ်ချင်း ဟာဒီတောင် ဒီသဘောက မလွတ်နိုင်ဘူး။ သူက ဆစ်ခဲဖြစ်လို့၊ သူက ဟိန္ဒူဖြစ်လို့၊ သူက ပန်ချာပီဖြစ်လို့၊ သူက ဘင်္ဂါလီဖြစ်လို့ဆို ပြဿနာတွေ ရှိလာတော့မယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“တစ်ခုပြောဦးမယ် လက်ဖက်ရည်နဲ့ လောလောဆယ် တို့ကိုယ်တိုင်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ စိုးရိမ် စရာအခြေအနေတချို့နဲ့ ပတ်သက်လို့ မင်းကို သတိပေးရုံသက်သက်ပါ။ ငါထင်တာပေါ့ကွာ။ တို့နှစ်ယောက်စလုံး သိကြတဲ့အတိုင်းပဲ။ ငါတို့စိတ်ဓာတ်တွေဟာ တကယ်ရှိကောင်းရှိရမယ့် စိတ်ဓာတ်မျိုး မဟုတ်တော့ဘူး။ သို့သော်လည်း တစ်ချိန်လုံး သူတို့ရဲ့ သစ္စာစောင့်မှုဟာ ချိတ်ချတုံ ဖြစ်နေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရှုံးကြီး ရှုံးနေရတယ်ဆိုတဲ့ ခံစားမှုက ယာယီကိစ္စပါ။ တစ်နည်းအား ဖြင့်ပြောရရင် ဖုံးထားတဲ့ ကောင်းချီးမင်္ဂလာပေါ့လေ။ အမေရိကန်စစ်ထဲဝင်လာတာဟာ အနှေးနဲ့ အမြန်ဆိုသလို ငါတို့ အောင်မြင်တော့မယ်ဆိုတဲ့အချက်ကို သေချာစေတယ်။ တစ်ချိန်တည်း မှာပဲ တို့ကိုယ်တိုင် သတိရသင့်တဲ့အချက်က စစ်တပ်ဆိုတာ တိုင်းပြည်အပေါ် သစ္စာစောင့်ရမယ့် ပြဿနာတွေ ရှိလာတော့မယ်ဆိုတဲ့အခါတိုင်း အလွန်အခွန်ရှည်တဲ့ အောက်မေ့မှုတွေ ရှိတယ် ဆိုတာ သိဖို့ကောင်းတယ်”

လက်ဖက်ရည်နဲ့ကောနယ်က စီးကရက်မီးခြွေရန် ခဏနားလိုက်သည်။ အာဂျွန်းက သူ့မျက်မှန်ကိုသာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ငေးနေခဲ့သည်။ လက်ဖက်ရည်နဲ့ဘာခဲလဲနံ့က ခပ်အေး အေးပဲ ဆက်ပြောပြန်သည်။

“မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ ရှိင်း။ ငါ့အဘိုးက ထောင့်ရှစ်ရာငါးဆယ်ခုနစ်ခုနစ် ကုလားပြည် တပ်တွင်း သူပုန်ကြီး ထကြတော့ သောကောရောကော ရောယောင်တွေဝေနေကြတဲ့ အရပ်သူ အရပ်သားတွေကို နည်းနည်းပါးပါးလောက်ပဲ စိတ်ဆိုးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အထူးသဖြင့် ဒီပုန်ကန်မှု မှာ ဦးဆောင်ခဲ့တဲ့ စစ်သားတွေ၊ ပါခဲ့ကြတဲ့ စစ်သားတွေကျတော့ တခြားစီပဲ။ သိပ်ကို စိတ်ဆိုး တယ်။ ဒီကောင်တွေဟာ သစ္စာပြုထားတဲ့ ကျမ်းသစ္စာကို ချိုးဖျက်ကြတာကိုး။ ဒီကောင်တွေဟာ သူပုန်တွေမဟုတ်ဘူး။ သစ္စာဖောက်တွေ။ စောင့်စည်းရမယ့် သစ္စာကို ဖောက်ဖျက်တဲ့ စစ်သား လောက် စက်ဆုပ်စရာကောင်းတာ မရှိဘူး။ အဲဒီလိုအန္တရာယ်ကြီးတဲ့အချိန်မှာ ဒါမျိုးဖြစ်လာရင် မင်းလည်း ငါနဲ့ တစ်ထပ်တည်း သဘောတူလိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ်။ ပြောမထွက်အောင် ဆိုးရွားတဲ့ အတွေးခက်စရာဖြစ်လာဖို့ပဲ မဟုတ်လား”

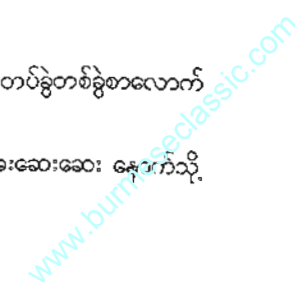
အာဂျွန်းက တစ်စုံတစ်ရာဖြေဖို့ ပြင်ဆင်နေခိုက်မှာပင် ပြေးလာသော ခြေသံတွေကြောင့် စကားပြတ်သွားခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့မြက်ခင်းကို ဖြတ်ပြေးလာသည့် ဟာဒီကို လှမ်းကြည့်ရန် ပြတင်းပေါက်ဘက် လှည့်လိုက်သည်။ ဟာဒီက ပြတင်းပေါက်ဘောင်ရှိရာ အမောတကြီး ရောက်လာခဲ့၏။

“လက်ဖက်ရည်နဲ့ကောနယ် မြန်မြန်ရွှေ့ကြမှ ဖြစ်တော့မယ်။ ဂျပန်စစ်ယာဉ်တန်းတစ်တန်း လမ်းအတိုင်း တက်လာနေကြပြီခင်ဗျ”

“တော်တော်များသလား... တို့ ယှဉ်တိုက်လို့ဖြစ်မလား”

“မဖြစ်ဘူးခင်ဗျ။ သူတို့က တပ်စိတ်နှစ်စိတ်စာလောက်ရှိမယ်။ တပ်ခွဲတစ်ခွဲစာလောက် တောင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်လောက်တယ်ခင်ဗျ”

လက်ဖက်ရည်နဲ့ကောနယ်ဘာခဲလဲနံ့က သူ့ကုလားတိုက်ကို အေးအေးဆေးဆေး နောက်သို့



ရွှေသည်။ လက်သုတ်ပဝါဖြင့် နှုတ်ခမ်းတွေကို အသာအယာသုတ်သည်။ ပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောသည်။

“အဓိကအချက်ကတော့ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ မဖြစ်ကြဖို့ပဲ။ ငါ့စကားကို နားထောင်။ တို့၊ ခဏလေး အေးအေးသက်သာ အချိန်ယူပါ။ မင်းတို့ကို ငါလုပ်စေချင်တာ အဲဒါပဲ”

နောက်ဖေးပေါက်ကပဲ သူတို့အားလုံး ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။ အာဂျွန်းက ဦးဆောင် ထွက်လာခဲ့ကာ လက်ဖတင်နှင့်ကာနယ်နှင့် ဟာဒီတို့က နောက်က ကပ်ပါလာခဲ့သည်။ ရာဘာ တောကြီး၏ ပထမဆုံး ရာဘာပင်တန်းရိပ်ကို ဝင်မိကြသည့်အခါ အာဂျွန်းက ခံစစ်အနေအထား ယူလိုက်သည်။ သူတို့နှင့်အတူ ကီရုန်းဆင်းနှင့် အခြားရဲဘော်နှစ်ယောက်ကလည်း တစ်ပါတည်း နေရာယူခဲ့ကြသည်။ အမိန့်က မြင်ကွင်းထဲရှိနေသမျှ ရဲဘော်တွေအားလုံး ရှင်းလင်းသွားသည်အထိ အကာအကွယ်ယူပေးရန်ဖြစ်သည်။ ပထမဆုံးတက်လာသော ဂျပန်စစ်ထရပ်ကား အိမ်ဝင်းထဲ ရောက်လာချိန်မှာတော့ ဟာဒီနှင့် လက်ဖတင်နှင့်ကာနယ်တို့ကလည်း နောက်ဖေး ပန်းဥယျာဉ်ကို ဖြတ်ပြေးနေကြပြီဖြစ်၏။ သည်အချိန်လောက်ဆိုလျှင်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး မျက်ကွယ် အရောက် လွတ်မြောက်နိုင်ကြလောက်ပြီဟု အာဂျွန်း သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်လိုက်သည်။ ဂျပန် စစ်ထရပ်ကား၏ နောက်ပိုင်းဆီက သေနတ်သံတွေ အတွဲလိုက် ပြိုကျလာခဲ့လေရာ ခေါင်းပေါ်မှ တပီပီ ဖြတ်ပြေးနေကြသော ကျည်ပြေးသံတွေကို အာဂျွန်း ကြားနေရသည်။

ဒီအချိန်မှာတော့ လက်ဖတင်နှင့်ကာနယ်နှင့် ဟာဒီတို့နှစ်ယောက်စလုံး အာဂျွန်းနှင့် ရင်ပေါင်တန်းနေရာကို ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ပြန်လှန်ပစ်ခတ်ခွင့် အမိန့်မပေးခင်အထိ အာဂျွန်း စောင့်နေလိုက်သည်။

“ပစ်”

ဘန်ဂလိုကို ချိန်ရွယ်ကာ မစူးမရည်း ပြန်လည်ပစ်ခတ်ကြသည်ဖြစ်၍ မီးဖိုဆောင် ပြတင်းပေါက်များ တဖြန်းဖြန်း ကွဲကြွေကျိုးပဲ့ခြင်းသာ အဖတ်တင်သည်။ ထိုအချိန်အတောအတွင်း ဂျပန်ထရပ်ကားက ဘန်ဂလို၏ တစ်ဖက်စွန်း အရိပ်ဘက်ဆီသို့ ကားထိုးရန် ကွေ့ဝင်နေခဲ့ပြီ။

“ပိချေးကျလိုး” (ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆုတ်)

အာဂျွန်းက သူ့ကိုယ်တိုင် နေရာတကျယူလိုက်ရင်း အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ကီရုန်းဆင်း နှင့် အခြားရဲဘော်များ ပြန်လည်စုစည်းမိချိန်အထိ ကာပစ် ပစ်ထားရန် ရည်ရွယ်ခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်ထပ်ရောက်လာကြသော ဂျပန်စစ်သားများက ရာဘာတောကြီးအတွင်း တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဝင်နေကြပြီ။ အာဂျွန်းလည်း တော်မိဂန်းကို ဆုပ်ရင်း ထပြေးဖို့ ပြင်ရတော့သည်။ နောက်ကို သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ သူနှင့် ကျွမ်းဝင်ပြီးသား ရာဘာပင်တန်း ရှည်ကြီးတွေထဲမှာ ခါတိုင်းမြင်ကွင်းမျိုးမဟုတ်တော့။ ရာဘာပင်တန်း တစ်တန်းနှင့်တစ်တန်းကြား ဥမင်ရှည်ကြီးတွေထဲမှာ မီးခိုးဖွဲ့ရောင် လူရိပ်တွေ အဝေးဘက်ဆီက ပြေးဝင်လာကြတာကို မြင် လိုက်ရသည်။

သစ်ရွက်ကြွေတွေအောက် တိုးဝင်သွားသော သစ်ကိုင်းများကိုရှာရန် အာဂျွန်း အမော့ ကြီးဆိုက်အောင် အပြေးကြီးပြေးလာခဲ့သည်။ ရှေ့ ပေတစ်ရာလောက်မှာတော့ မြေသားက

အညီ မဟုတ်တော့ဘဲ စောက်နက်နက် တိမ်ဆင်းသွားသည်။ ပြေးရင်းလွှားရင်း သူတွက်လို ရသလောက် နောက်က အပြေးလိုက်လာကြသော ဂျပန်စစ်သားများရန်က လွတ်ကောင်းလွတ် နိုင်သည့်နေရာ။ ထိုနေရာကိုရောက်နိုင်လျှင် မျက်ခြည်ပြတ်သွားနိုင်သည်။ တန်းဆင်းသွားသော ဆင်ခြေလျှော နှုတ်ခမ်းဝကိုရောက်အောင် အားသွန်ပြေးလာခဲ့သည်။ ချောက်တိမ်နှုတ်ခမ်းထိပ် ရောက်သည်နှင့် သူ့ညာခြေထောက်က စူးခနဲ ထိုးနာသွားခဲ့ရာက ချောက်ဘက်ကို မျက်နှာ အပ်လျက်သား ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး လဲကျသွားလေသည်။ ထိတ်လန့်တကြား လဲကျသွားခြင်းက စိတ်ရွံ့ထွေးမှုအားဖြင့် ပိုဆိုးသွားစေခဲ့သည်။ ဘယ်လိုကြောင့် သူ လဲကျသွားခဲ့ရသလဲဆိုတာ သူ့ကိုယ်တိုင် နားမလည်နိုင်ဘဲ ရှိခဲ့သည်။ ခလုတ်တိုက်မိတာလည်း မဟုတ်။ မြေ အနုတ်အသိမ်း မှားခဲ့တာလည်း မရှိ။ ဒါတော့ သေချာသည်။ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေကို ဖမ်းဆွဲလိုက်နိုင်သဖြင့် တန်သွားအောင် လုပ်လိုက်နိုင်ခဲ့သည်။ သူထနိုင်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်သော်လည်း မရနိုင်တော့။ သူ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ဘောင်းဘီအောက်နားတစ်ဝိုက် သွေးများဖြင့် လူးကျနေခဲ့သည်။ နာကျင်မှု တစ်စုံတစ်ရာ သတိထားမိတာမျိုး မရှိသော်လည်း သူ့အရေပြားနှင့်ထိနေသည့် အဝတ် တွေမှာတော့ စိုစွတ်စွတ်ခံစားမှု ရနေခဲ့သည်။ နောက်ဆီက ပါလာသည့် မြေသံတွေ နီးလာကြ ပြီ။ အာဂျွန်းက သူ့ဘေးဘီကို ခပ်သွက်သွက် လိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ အရပ်မျက်နှာအသီးသီး သို့ ဖြာထွက်သွားသော ရွက်ခြောက်ခင်းပြန့်ကြီးကို လိုက်ကြည့်ခြင်းဖြစ်၏။

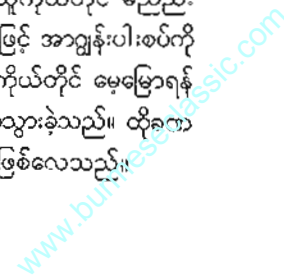
ထိုအခိုက်မှာပင် သူကြားနေကျ တီးတိုးသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

“ဆပ်”

ကီရုန်းဆင်းကို မြင်နိုင်ရန် အာဂျွန်း လှိုမ့်လိုက်သည်။ သူ့အကူရဲဘော်က ခပ်မှောင် မှောင် မြေအောက်မြောင်း သို့မဟုတ် ရေနုတ်မြောင်းပိုက်လုံးဝထဲမှာ မှောက်လျက်အနေအထား ဖြင့် လဲလျောင်းနေလေ၏။ သည်အဝက သစ်ရွက်များနှင့် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ လှမ်းခြုံထား သဖြင့် မမြင်ရသလောက် လုံခြုံလှသည်။ ကီရုန်းဆင်းကို အာဂျွန်း မြင်ရခြင်းမှာလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် က မြေပေါ်တွင် အလျားလိုက် လဲကျနေခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

ကီရုန်းဆင်းက လက်တစ်ဖက်ကမ်းကာ သူ့လဲလျောင်းရာ မြောင်းထဲကို ဆွဲယူလိုက် သည်။ အာဂျွန်း ရောက်ပြီဆိုမှ ကီရုန်းဆင်းက အာဂျွန်း၏သွေးများ ပေစွန်းခဲ့ရာ သစ်ရွက်များ ဖရိုဖရဲဖြစ်စေရန် အပြင်ကို တွားထွက်လာခဲ့သည်။ မိနစ်အနည်းငယ်အကြာမှာတော့ သူတို့အပေါ် က ကျော်ဖြတ်ပြေးကြသည့် မြေသံတွေ ကြားရလေသည်။

ရေနုတ်မြောင်းအဝကြီးက သူတို့နှစ်ယောက် ဘေးချင်းယှဉ် လဲလျောင်းလောက်အောင် ကျယ်သည်။ ရုတ်တရက်ဆိုသလို အာဂျွန်း၏ဒဏ်ရာက အလိုအလျောက် နာကျင်လာခဲ့ကာ မြေတစ်ချောင်းလုံး တလိပ်လိပ်တက်လာအောင် ကိုက်လာတော့သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် မညည်း မိအောင် အောင့်ထားသော်လည်း မရပါ။ ကီရုန်းဆင်းက သူ့လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အာဂျွန်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထားရင်း အသံမထွက်စေရန် လူလုံးချင်း ချုပ်ထားခဲ့သည်။ အာဂျွန်းကိုယ်တိုင် မေ့မြောရန် ဆဲဆဲ အခြေအနေဆိုက်နေကြောင်း သဘောပေါက်မိသည့်အတွက် ပမ်းသာသွားခဲ့သည်။ ထိုခဏ မှီ သတိလက်လွတ်ဖြစ်ရခြင်းထက် အခြားဘာကိုမှ အလိုမရှိခြင်းကြောင့်ဖြစ်လေသည်။



ရေဒီယိုသတင်းများနောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် နီးနီးကပ်ကပ် နားစွင့်ခဲ့သည့် တိုင် မလေးယားမြောက်ပိုင်းတွင် ဖြစ်ပျက်နေသည့် သတင်းများနှင့်ပတ်သက်၍ ဒင်နူးကိုယ်တိုင် တိတိကျကျ သိရခက်နေရသည်။ စာစောင်တွေမှာတော့ ဂျီထရောဒေသတွင် တိုက်ပွဲကြီးတစ်ပွဲ ဆင်နွှဲနေကြောင်း ဖော်ပြကြသည်မှန်သော်လည်း လူပြောသူပြော ဈေးစကားတွေအရတော့ မရေ မရာ သောကောရောကောတွေသာ များနေခဲ့သည်။ ထိုအတောအတွင်း အခြားအရပ်လက္ခဏာ အားဖြင့် အခြေအနေအရပ်ရပ်သည် အတိတ်နိမိတ် မကောင်းလှဘဲ ကမ္ဘာစစ်သည် ဆက်လက် ဖြစ်ပွားနေခဲ့လေသည်။ ထိုသို့ဖော်ပြနေကြသည့်အထဲ တရားဝင်သတင်းစာကြီးတစ်စောင်တွင် မြောက်ပိုင်းဒေသရှိ စာပို့တိုက်များ ပိတ်ထားကြောင်း စာရင်းထုတ်ပြန်ထားခဲ့သည်။ အချက်တစ်ရပ် တွင်လည်း ဘေးအန္တရာယ်ကျရောက်ရာ အရပ်ဒေသများဆီမှ စွန့်ခွာကြသူများအားလုံး စင်ကာပူ ဘက်ကို ဦးတည်ရာ တောင်မြောက်လမ်းမကြီးတစ်လျှောက် သွန်ကျလာကြသည့်ဖြစ်၍ တောင်ပိုင်း ခရီးလမ်းပန်း အထုပမာဏ ကြီးမားနေသည်ဆို၏။

တစ်ရက်တွင် ဒင်နူး ဆွန်ဂိုင်းပါတာနီမြို့သို့ ရောက်ခိုက် အရပ်မျက်နှာအသီးသီးမှ အုံကြီးကျင်းကြီး အစုလိုက်အပြုံလိုက် ထွက်ခွာလာကြသူတွေကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်တွေ့ခဲ့ရ သည်။ စစ်ရှောင်ကြသူများတွင် အဓိကအားဖြင့် မိသားစု အိမ်ထောင်စုများဖြစ်ကြပြီး စိုက်ပျိုး ရေးသမားများ၊ သတ္တုတွင်း အင်ဂျင်နီယာများလည်း ပါဝင်ကြသည်။ ကားကြီးကားငယ် အသွယ် သွယ်ဟူသမျှတို့တွင် နေရာ အကြားအလပ်မကျန်အောင် တနင့်တပိုး တင်ဆောင်ထားကြသည့် အားလျော်စွာ အိမ်ထောင်စု ဝန်စည်စလယ်များ၊ ပရိဘောဂများ၊ သားရေခရီးသွားသေတ္တာများ၊ လက်ဆွဲသေတ္တာများ စသည်ဖြင့် သယ်ယူနိုင်သမျှ သယ်ယူလာခဲ့ကြသည်။ ကားတစ်စီးပေါ်မှာ ဆိုလျှင် ရေခဲသေတ္တာတစ်လုံး၊ ခွေးတစ်ကောင်နှင့် မတ်မတ်ကြီးထောင်နေသော စန္ဒရားတစ်လုံး ပါလေ၏။ ထရပ်ကားမောင်းသူကို စကားပြောကြည့် သည့်အခါ ထိုသူမှာ ဂျီထရောမြို့အနီး

ရာဘာခြံကြီးတစ်ခြံက ဒတ်ချ်လူမျိုး မန်နေဂျာတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ရသည်။ မိသားစုကတော့ ကားကြီးထဲတွင် ညပ်ညပ်သပ်သပ် စုံပစ်ထိုင်ကြရင်း ပါလာခဲ့သည်။ ဇနီးနှင့်အတူ မွေးကင်းစ ကလေးငယ်တစ်ယောက်၊ သမီးမိန်းကလေး နှစ်ယောက် ပါသည်။ ဒတ်ချ်လူမျိုး ဒရိုင်ဘာက သူတို့မိသားစု ဂျပန်တွေ ရောက်မလာကြခင် လက်မတင်ကလေး ထွက်လာနိုင်ခဲ့ကြကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။ သူက ဒင်နူးကို တတ်နိုင်သမျှ စောစောစီးစီးထွက်ခွာရန်နှင့် နောက်ဆုံးအချိန် အထိ စောင့်စားမယ်ဟူသော အမှာမျိုး မဖြစ်စေရန်ပင် အကြံပြုခဲ့သေးသည်။

ထိုညက နံနက်ခင်းအိမ်ကြီးအတွင်း ဒင်နူးက အယ်လီဆန်ကို ဒတ်ချ်လူမျိုး ဒရိုင်ဘာ ကြီး ပြောသွားသည့်စကားတွေ ပြန်လည်ဖောက်သည်ချခဲ့သည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေခဲ့ကြသည်။ ယခင်ကလည်း သည်အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အကြိမ် ပေါင်းများစွာ ပြောခဲ့ကြပြီ။ သူတို့မှာ ရွေးချယ်စရာများများ မရှိတော့ဘာကိုလည်း သိကြပါ၏။ အကယ်၍ သူတို့သာ ကုန်းလမ်းက သွားကြမည်ဆိုလျှင်တော့ သူတို့အထဲက တစ်ယောက်ယောက် ကျန်ရစ်ခဲ့ရမည်။ ရာဘာခြံသုံး ထရပ်ကားကြီးက စင်ကာပူအထိ သွားရမည့်ခရီးရှည်အတွက် ချိုးထားသည့် ပုံစံမျိုးမဟုတ်။ အယ်လီဆန် ဒေတိုနာကားကလေးကလည်း သည်လောက်ခရီး ဝေးဝေးအတွက် ခရီးသည်နှစ်ယောက်ထက် ပိုစီး၍ မကောင်းနိုင်ပြန်။ မီးရထားဝန်ဆောင်မှုများ ကလည်း ယာယီအားဖြင့် ဆိုင်းငံ့ထားချိန် ဖြစ်သည်။

“တို့ ဘာတွေလုပ်ကြမလဲ အယ်လီဆန်”

ဒင်နူးက မေးသည်။

“စောင့်တော့ ကြည့်ရမှာပဲ။ တို့သွားစရာ လိုချင်မှလိုမှာပါ ဘယ်သူပြောနိုင်တာမှတ်လို့”

ညှပ်ပင် နက်လှန့်လှပြီ။ ကျောက်စရစ်ခင်းလမ်းအတိုင်း နံနက်ခင်းအိမ်ကြီးဘက်သို့ နင်းလာသည့် ဘိုင်စကယ်သံ တက္ကရီကြောင့် ဒင်နူးရော အယ်လီဆန်ပါ လန့်နိုးသွားကြသည်။ အသံတစ်သံက အောက်ဘက်ဆီမှ လှမ်းအော်သည်။

“မိစ်မာတင်စ်”

အယ်လီဆန်က ပြတင်းပေါက်ဘက် ထလာခဲ့သည်။ အပြင်မှာ မှောင်ဆဲဖြစ်၏။ ခန်းဆီးစကို ခွဲကာ အောက်ဘက် ကားလမ်းကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဒင်နူးက အိပ်ရာဘေးက နာရီကို ကြည့်သည်။ လေးနာရီ။ ဒင်နူး ထရပ်လိုက်သည်။

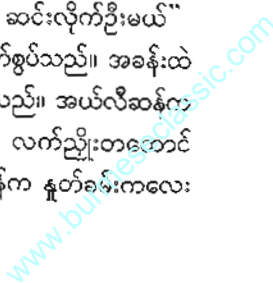
“အယ်လီဆန်၊ ဘယ်သူတဲလဲ”

“အီလွန်ဂိုပါ။ မြို့တွင်းစားသောက်ဆိုင်က အာဖတ်လည်း ပါတယ်”

“ညကြီးမှောင်မှောင်ကျမှ”

“ငါထင်တာတော့ တို့ကို တစ်ခုခုပြောချင်လို့နဲ့တူတယ်။ ငါ ဆင်းလိုက်ဦးမယ်”

အယ်လီဆန်က ခန်းဆီးစကို ပြန်ချခဲ့ပြီး ညဝတ်အင်္ကျီကို ကောက်စွပ်သည်။ အခန်းထဲ က ဆင်းလာခဲ့၏။ တအောင့်လောက်အကြာမှာ ဒင်နူးပါ ဆင်းလိုက်လာခဲ့သည်။ အယ်လီဆန်က ဧည့်သည်တစ်စုနှင့်အတူ ထိုင်နေသည်။ အာဖတ်က မလေးဘာသာဖြင့် လက်ညှိုးတင်တောင် ထောင် စကားတဖောင်ဖောင် အရေးတကြီး ပြောနေလေ၏။ အယ်လီဆန်က နှုတ်ခမ်းကလေး



ကိုက်ရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ရှိနေသည်။ သူမမျက်နှာပေါ်မှာ ကြောင့်ကြမှုတွေ ယှက်သမ်းနေတာ ဒင်နူးမြင်နေရသည်။

ဒင်နူးက အယ်လီဆန်တံတောင်ဆစ်ကို တိုရင်းက မေးသည်။

“ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ၊ ငါ့ကိုပြောဦးလေ”

အယ်လီဆန်က မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပြီး ဒင်နူးကို တစ်ဖက်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

“အာဖတ်ပြောတာက အဘိုးနဲ့ ငါ့ကို ဒီကထွက်ရမယ်တဲ့၊ စင်ကာပူကို သွားရမှာတဲ့၊ သူပြောတာကတော့ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာမှာ တော်တော်ဆိုးနေတယ်ပြောတာပဲ။ ဂျပန်တွေက တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း ရောက်ကောင်းရောက်လာနိုင်တယ်တဲ့။ ဂျပန် လျှို့ဝှက်စစ်ပုလိပ်ကင်ပေတိုင်က တိုနဲ့ပတ်သက်လို့ သတင်းပေးနိုင်တယ်လို့ သူ ထင်တယ်တဲ့”

ဒင်နူး ခေါင်းညိတ်သည်။

“သူပြောတာ မှန်တယ်။ ဒီကိစ္စက အချိန်ဆွဲနေလို့ မကောင်းဘူး။ နင် သွားကို သွားရမယ်”

အယ်လီဆန်မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်တွေ ဝေ့လာခဲ့သည်။

“ငါ မသွားချင်ဘူး ဒင်နူးရယ်၊ နင်မပါဘဲ ငါမသွားချင်ဘူး၊ တကယ့်ကို မသွားချင်တာ”

“နင်သွားရမှာပေါ့ အယ်လီဆန်၊ နင်အဘိုးကို ထည့်စဉ်းစားဦးလေ”

အာဖတ်က စကားဝင်ဖြတ်သည်။ အန္တရာယ်ရှိရာအရပ်မှ ဘေးကင်းရာသို့ ပို့ဆောင်ပေးမည့် အထူးမီးရထားတစ်စင်း ဘတ်တားဝါသ်မြို့မှ မနက်ဘက် ထွက်ပေးလိမ့်မည့်သတင်းကြားထားကြောင်း၊ အယ်လီဆန်တို့အနေဖြင့် မီးရထားနှင့် လိုက်ပါခွင့် ရမရက် သူ သေသေချာချာမပြောနိုင်ကြောင်း၊ ကြီးစားကြည့်စေချင်ကြောင်း အသိပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ဒင်နူးနှင့် အယ်လီဆန်တို့ အပြန်အလှန်ပြုံးလိုက်ကြသည်။

“ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုး တို့ နောက်သပ်မရနိုင်တော့ဘူး ဒင်နူး”

“ကိုင်း... နင်အဘိုးကို နှိုးတော့၊ အချိန်မဖြုန်းကြစို့နဲ့”

နောက်တစ်မနက်စောစောမှာပင် ရာဘာခြံသုံး ထရပ်ကားကြီးတွေထဲက တစ်ကားဖြင့် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကားကို အီလွန်ဂိုက မောင်း၍ ဒင်နူးက ကုန်စည်စလယ်များနှင့်အတူ နောက်ခန်းတွင် ထိုင်လိုက်လာခဲ့သည်။ အယ်လီဆန်က အဘိုးဖြစ်သူ ဆရာဂျွန်နှင့်အတူ ရှေ့ခန်းတွင်ထိုင်၏။ အသွားအလာကျပါးသဖြင့် ဆွန်ဂိုင်းပါတာနီမြို့သို့ ခါတိုင်းအချိန်ထက်ထက်ဝက် စောရောက်ခဲ့ကြသည်။ မြို့က ငြိမ်သက်လျက်ရှိ၏။ အိမ်ပေါင်းများစွာ၊ ဆိုင်ပေါင်းများစွာတို့ကို ပိတ်ထားကြလျက် စွန့်ခွာခဲ့ကြလေပြီ။ တချို့သော ဆိုင်တွေမှာတော့ အသိပေးစာတွေ ချိတ်ဆွဲထားကြသည်။

မြို့မှ အနည်းငယ်ထွက်လာမိသည်နှင့် ပင်မလမ်းမကြီးပေါ် ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းပန်းတစ်လျှောက် ရပ်ထားကြသည့်ကားတွေ မနည်းပြီ။ နေ့အလင်းရောင် မပေါ်ခင် ထုံ့ပိုင်းထုံ့ပိုင်း အနားယူကြသည့်သဘောဖြင့် ကားများကို တော်ရာထိုးကာ အိပ်စက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်စီးနှင့်တစ်စီး ခြားလျက် မောင်းနှင်လာကြသော စစ်ထရပ်ကားများက

တောင်ဘက်သို့ ဦးတည်ကာ တရကြမ်း မောင်းနှင်ကြလေသည်။ စစ်ကားများက အားကုန်ဖိ၍ မောင်းနှင်ကြသည်ဖြစ်၍ ရှေ့မီးကြီးများဖြင့်ရှုလည်းကောင်း၊ ကားဟွန်းသံ တည်ညံ့ပေး၍လည်းကောင်း လမ်းပေါ်ရှိသမျှ ကားပေါင်းများစွာကို တွန်းတိုက်ဖယ်ရှားနေကြသည့်နယ်ရှိလေသည်။ တာပေါ်လင်စ အုပ်ထားသော စစ်ကားကြမ်းခင်းများတွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လိုက်နေကြသည့် စစ်သားတွေကို အခါအားလျော်စွာ မြင်နိုင်ကြသည်။

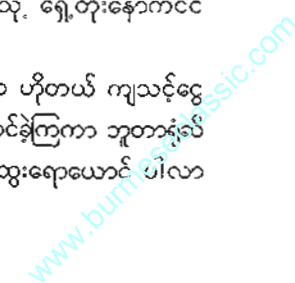
ဘတ်တားဝါသ်မြို့အနီး ချဉ်းကပ်မိသည့်အခါ လမ်းတစ်လျှောက် ကားကြီးကားငယ်ပေါင်းများစွာဖြင့် ပြည့်ညပ်လျက် ရှိလေပြီ။ မီးရထားဘူတာရုံက ပီနန်ကျွန်းနှင့် ပြည်မကို ဆက်သွယ်ပေးသည့် သင်္ဘောကူးတို့ဆိပ်၏ ညာဘက် ဘေးတွင်ရှိသည်။ သည်နေရာတစ်ဝိုက် မရှေးမနှောင်းအချိန်အတွင်း ဖုံးကြဲလေယာဉ်ကြီးများ၏ ဖုံးကြဲ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ အထိကြီးထိခဲ့သည်ဖြစ်၍ အုတ်ကျိုးအုတ်ကြေများဖြင့် ပြီးသောလမ်းများအတွင်း အလွန်အမင်း ကုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက်ရှိကြလေသည်။ လက်ဆွဲအိတ်များ၊ ခရီးဆောင်အိတ်များ ကိုယ်စီ သယ်ဆောင်လာကြသော လူပေါင်းများစွာတို့သည်လည်း မီးရထားဘူတာရုံရှိရာသို့ ကုန်းကြောင်းခရီးနှင့်နေကြသည်ကို မြင်နိုင်ကြသည်။

အီလွန်ဂိုက ကားရပ်လိုက်ပြီး ဒင်နူး၊ အယ်လီဆန်နှင့် ဆရာဂျွန်တို့သုံးဦးကို ကားနှင့်အတူထားခဲ့ကာ သတင်းစုံစမ်းရန် ထွက်လာခဲ့သည်။ တစ်နာရီမန်ကြာပြီးသည့် နောက်မှာတော့ အီလွန်ဂို ပြန်ရောက်လာခဲ့ကာ အယ်လီဆန်တို့အနေဖြင့် နာရီပေါင်းများစွာ စောင့်ရဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း သတင်းပေးသည်။

ညသန်းခေါင် မကျော်မချင်း မီးရထားထွက်လိမ့်မည်မဟုတ်ဆိုသော ကောလာဟလသတင်းများလည်း ထွက်နေသည်။ ပီနန်ကျွန်းမြို့နေလူထုသည်လည်း ဘေးကင်းရာသို့ စွန့်ခွာကြသည့်ဖြစ်လေရာ ကမ်းကူး ကူးတို့သင်္ဘောများမှာ အမှောင်ထုကို အကာအကွယ်ပြုလျက် ပို့ပေးနေရလေ၏။ ပီနန်ကျွန်းမှ စစ်ရှောင်သူများနှင့်အတူ တစ်ဖက်ကမ်း ဘတ်တားဝါသ်မြို့ကို ကူးတို့ သင်္ဘောများ ရောက်မလာမချင်း မီးရထား ထွက်လိမ့်မည်မဟုတ်။

အယ်လီဆန်က ဟိုတယ်ခန်းတစ်ခန်း ငှားလိုက်သဖြင့် ဆရာဂျွန် နားနေခွင့်ရခဲ့သည်။ သူတို့အားလုံးကတော့ တစ်နေ့ခင်းလုံးလိုလို အပြင်ထွက်ကြကာ သတင်းပလင်း ထွက်ရှာလိုက်ကြ၊ ပြန်လာလိုက်ကြဖြင့် နေကုန်ခဲ့ကြသည်။ သည်လိုနှင့် ညဘက် ရောက်လာပြီး ဆယ်နာရီထိုးသည်အထိ ဘာသတင်းမှ ကောင်းကောင်းကန်းကန်း မရကြသေး။ ညသန်းခေါင်ကျော်ကျော်မှာတော့ သတင်းအချို့နှင့်အတူ အီလွန်ဂို ဟိုတယ်တွင်း ပြေးလာခဲ့သည်။ အီလွန်ဂို၏ အဆိုအရ ပီနန်ဘက်ဆီမှ ကူးလာကြသော ကူးတို့သင်္ဘောများကို သူကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ရသည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ မရှေးမနှောင်းမှာပင် မီးရထားလည်း ဘူတာရုံကြီးတွင်းသို့ ရှေ့တိုးနောက်ငင်ပြုလျက် ထိုးဆိုက်လာခဲ့လေ၏။

အယ်လီဆန်က အဘိုးဖြစ်သူ ဆရာဂျွန်ကို နှိုးနေစဉ် ဒင်နူးက ဟိုတယ် ကျသင့်ငွေပေးချေသည်။ သူတို့ အားလုံး မှောင်မှောင်မည်းမည်း လမ်းမဘက်ကို တိုးဝင်ခဲ့ကြကာ ဘူတာရုံပေါ်ကသောကမျော ဒရော့သောပါး ပြေးနေကြသည့် စစ်ပြေးများနှင့် ရောထွေးရောယောင် ပါလာ



ခဲ့ကြသည်။ ဘူတာရုံဝင်ပေါက်သည် အစောင့်အကြပ်များဖြင့် ဆိုဆိုကြီး ပိတ်ထားသည်ဖြစ်၍၊ အထုပ်ကြီး အထုပ်ငယ်၊ သေတ္တာကြီး သေတ္တာငယ်များဖြင့် ရုန်းရုန်းရင်းရင်း ဖြစ်နေကြသော လူစုလူဝေးများအကြား ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း တိုးပေါက်ထဲက ဖြတ်ကြရသည်။

ဝင်ပေါက်နှင့် မနီးမဝေးရောက်သည့်အခါ အီလွန်ဂိုက လှည့်ပြန်ရန်ပြင်သည်။ ဆရာရွာန်ကို သိုင်းဖက်ရင်း နှုတ်ဆက်ရှာသည်။

“နှုတ်ဆက်ပါတယ်ဆရာ”

ဆရာရွာန်က အီလွန်ဂိုကို ခံစားမူမဲ့စွာ ကြောင်စီစီ ပြုံးပြသည်။

“ကားမောင်းရင် သတိထားကွယ် အီလွန်ဂို”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဆရာ”

အီလွန်ဂိုက ရယ်မောရင်းကပဲ အယ်လီဆန်နှင့် ဒင်နူးတို့ဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့ကိုတော့ နှုတ်ဆက်သော အယ်လီဆန်ရော ဒင်နူးပါ သူတို့ရှေ့ကလူတွေထဲ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေကြ၍ ဖြစ်သည်။ သည်တော့ အီလွန်ဂိုက အော်ပြီး နှုတ်ဆက်ရသည်။

“ကျွန်တော် ဘူတာရုံအပြင်က ကားထဲမှာ တစ်ညလုံးရှိမယ်။ လိုတာရှိရင် ကားဆီသာ လာခဲ့ကြပါ။ ကျွန်တော် ရှိနေမယ်။ ကံကောင်းကြပါစေ”

ဝင်ပေါက်ကြီးကိုတော့ ကုလားစစ်သားနှစ်ယောက်က တာဝန်ယူထားကြသည်။ လက်မှတ်စစ်ကြသူများ မဟုတ်။ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေကို တစ်ဦးချင်း စစ်ဆေးကြည့်ရှုရန်နှင့် အတွင်းဘက်ကို ဖြတ်သန်းခွင့်ပြုရန် ဖြစ်လေသည်။

ဆရာရွာန်ကိုယ်လုံးကြီးကို အယ်လီဆန်က တွဲလျက် သုံးဦးသား ဝင်ပေါက်ဆီ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဒင်နူးက ခရီးဆောင်သေတ္တာတွေကို သယ်ရင်း နောက်က ကပ်ပါလာခဲ့သည်။ ဝင်ပေါက်ကို ဖြတ်ခါနီးဆဲဆဲမှာပင် အစောင့်စစ်သားက အယ်လီဆန်ကို လက်ကာရင်း တားလိုက်သည်။ အစောင့်စစ်သားနှစ်ယောက်စလုံးက ကတိုက်ကရိုက် တိုင်ပင်ထားကြသလို တားလိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ အစောင့်စစ်သားက ဒင်နူးကို လက်ကာတားရင်း ဆရာရွာန်တို့ကို ခဏဆေးဖယ်ကြရန် ခိုင်းနေပြီ။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ခင်ဗျားဂိတ်ပေါက်က ပြန်ထွက်သွားပါ”

“ဒင်နူး၊ ဘာတဲ့လဲ၊ ဘာတွေဖြစ်နေတာတဲ့လဲ”

အယ်လီဆန်က ဒင်နူးကို လှမ်းမေးသည်။ ဒင်နူးက အစောင့်စစ်သား၏ မျက်နှာမှာ တိုးကပ်လိုက်သည်။ ဟိန္ဒူစတန်နီဘာသာဖြင့် မေးသည်။

“ကျားဟွား (ဘာဖြစ်လို့လဲ)၊ ကျုပ်တို့ကို ဘာကိစ္စ တားရတာလဲ”

“ခင်ဗျား ဖြတ်ခွင့်မရှိဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မရှိရမှာလဲ”

“ခင်ဗျား မျက်လုံးမပါဘူးလား။ သည်မီးရထားက ဥရောပတိုက်သားတွေအတွက် သက်သက်ထွက်ပေးတဲ့ မီးရထားဆိုတာ မမြင်ဘူးလား”

အစောင့်စစ်သားတစ်ယောက်က ခပ်ငေါက်ငေါက်ပြန်ပြောသည်။

“ဘာကွ”

“ဥရောပတိုက်သားတွေအတွက် သက်သက်ထွက်ပေးတဲ့ မီးရထား၊ ကြားပြီလား” ဒင်နူးက ဆုတက်လာသော ဒေါသကို မျိုချလိုက်သည်။ သူ့စိတ်ကို တည်ငြိမ်သွားအောင် ထိန်းသည်။

“သည်မယ်၊ ကျုပ်ပြောမယ်။ နားထောင်။ ခင်ဗျားပြောနေတာတွေဟာ ဖြစ်နိုင်စရာ မရှိဘူး။ အခုက စစ်တွင်းကာလကြီးဗျ။ သည်မီးရထားက စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေ ဘယ်သူမဆို စီးဖို့ ထွက်ပေးတဲ့ မီးရထားပဲ။ ဘယ်နှယ်ကြောင့် ဥရောပတိုက်သားတွေအတွက် ဖြစ်ရပြန်တာတဲ့လဲ။ တလွဲတော့ဖြစ်နေပြီ”

အစောင့်စစ်သားက ဒင်နူးကိုပြန်ကြည့်ရင်း မီးရထားရပ်ထားရာဘက်ကို သူ့လက်မဖြင့် လှမ်းပြသည်။

“မီးရထားမှာရေးထားတာ ခင်ဗျားဘာသာပဲ ဖတ်တော့၊ ကြည့်လေ... ဟိုမှာ”

ဒင်နူးက အစောင့်စစ်သား၏ ပခုံးပေါ်ကတစ်ဆင့် လည်ဆန့်ရင်း မီးရထားပြတင်းများ ရှိရာ စကြိုတစ်လျှောက် လိုက်ကြည့်သည်။

မီးရထားပြတင်းများတွင် မြင်ရသလောက်တော့ မလေးလူမျိုး၊ သို့မဟုတ် တရုတ်ကုလား စသော လူမျိုးခြား မျက်နှာပေါက်ရှိသူဟူ၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မရှိ။

“မဖြစ်နိုင်တာဘဲဗျာ၊ ဒါ အရူးထတဲ့ လုပ်ရပ်ပဲ”

“ဘာလဲဟင်...၊ ဘာမဖြစ်နိုင်တာလဲ ဒင်နူး၊ ငါ့ကို ပြောပါဦး”

အယ်လီဆန်က ဒင်နူးကို တွက်ရင်း မေးနေသည်။

“အစောင့်ပြောတာတော့ သည်မီးရထားက လူဖြူတွေအတွက် သီးသန့်မီးရထားတဲ့လေ”

အယ်လီဆန်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“သည်လိုဖြစ်လိမ့်မယ်လို့တော့ ငါ့စိတ်ထဲ အောက်မေ့သား။ ထင်ရတာတော့...”

“သည်လိုပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ အယ်လီဆန်၊ ဘာကိစ္စ သည်းခံရမှာလဲ။ အထူးသဖြင့် အခုလို စစ်ကာလကြီးမှာ သည်လိုမဖြစ်ဘူး”

ဒင်နူးသည်ပင် ချက်ချင်းလိုလို ယောက်ယက်ခတ်လာခဲ့ရာက မျက်နှာတစ်ခုလုံး ချွေးပြန်နေခဲ့သည်။ ဒင်နူးက စကြိုတစ်လျှောက် လမ်းလျှောက်ရင်း တာဝန်ကျ စာရင်းကောက်နေသော ယူနီဖောင်းဝတ် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သည့်အတွက် အစောင့်စစ်သားကို လေချိုသွေးလိုက်သည်။

“တစ်ဆိတ်ဗျာ...၊ ကျုပ် ခဏကလေးတော့ ဖြတ်ပါရစေ၊ ဟိုက အရာရှိကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် အကျိုးအကြောင်း သွားပြောပြချင်လို့ပါ။ ကျုပ် ရှင်းပြရင် သူ သဘောပေါက်ဖို့ သေချာပါတယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဒင်နူး ဖျင်းခဲနဲ ဖြစ်သွားကာ အစောင့်စစ်သား၏မျက်နှာကို စိန်းစိန်းဝါးဝါး ကြည့်ရင်း အော်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာကိစ္စ တားရတာလဲ။ ဘာအခွင့်ရှိလို့လဲ”

ထိုစဉ်မှာပင် တတိယလူတစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့သည်။ မီးရထားဌာန ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသူဖြစ်၍ ကုလားလူမျိုး ဖြစ်ပုံရသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ဒင်နူးကို ဝင်ပေါက်နှင့် ဝေးရာ လမ်းဘက်ကို ထွက်သော လှေကားဘက်ကို ခေါ်လာခဲ့သည်။

“ကျွန်တော်က ဘူတာရုံပိုင်ပါ။ ကျွန်တော့်ကို ပြောပါ။ ဘာများ ပြဿနာရှိကြလို့လဲ”

ဒင်နူးက သူ့လေသံကို လျှော့ချလိုက်ရန် ကြိုးစားသည်။

“သည်လို့ပါခင်ဗျား၊ စစ်သားတွေက ကျွန်တော်တို့ကို ဝင်ခွင့်မပြုဘူး လုပ်နေကြတာပဲ။ သည်မီးရထားက ဥရောပတိုက်သားတွေအတွက် သီးသန့်ထွက်ပေးတဲ့ မီးရထားလို့ ပြောနေကြလို့ပါ”

ရုံပိုင်က တောင်းပန်ပြီး ပြုံးပြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ သိထားတာလည်း အဲသလိုပါပဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဲသလိုဖြစ်မှာလဲဗျာ။ ခုဟာက စစ်တွင်းကာလကြီးပဲ။ ဒါ စစ်ပြေပုဂ္ဂိုလ်တွေ စီးရမယ့် မီးရထားပဲ”

“ဘယ်လိုပြောရမလဲဗျား၊ ပီနန်မှာတုန်းက ရာဇဝတ်တရားသူကြီး မစ္စတာလင်းမံတောင် တရားဝင် စစ်ပြေးလက်မှတ် ကိုင်ထားတဲ့ကြားက ကူးတို့သင်္ဘော တက်ခွင့်မရဘဲ ပြန်လှည့်သွားရပါတယ်။ ဥရောပတိုက်သားတွေက သူ့ကို သင်္ဘောပေါ် အတက်မခံကြဘူးဗျာ။ တရုတ်လူမျိုး ဖြစ်နေလို့တဲ့”

“ခင်ဗျား နားမလည်ဘူးလား။ အခုကာလကြီးက ဥရောပတိုက်သားတွေမှ ရွေးပြီး ကာလနာတိုက်နေတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ခင်ဗျား သည်လို့မလုပ်သင့်ဘူး။ ဒါ အမှားပဲ”

ရုံပိုင်ကြီးက မျက်နှာထား တင်းသွားခဲ့ကာ ဒင်နူးကို အထင်သေးပုံဖြင့် ပခုံးတွန် လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ မှားတယ်လို့ မမြင်ပါဘူး။ ဒါ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ကိစ္စပဲ။ သူတို့က အုပ်ချုပ်သူတွေလေဗျာ။ သူတို့ကိုယ်တိုင် အရှုံးနဲ့ရင်ဆိုင်နေရတာတွေဗျာ”

ဒင်နူးက အသံမြင့်လိုက်သည်။

“အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာဗျာ။ စစ်က ရှုံးပြီးသားပဲဗျာ။ ခင်ဗျားလည်း သိလို့ ကိစ္စအားလုံးမှာ နေထိုင်နေစန့်တိုက်ဖို့ လိုတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ဝန်ခံနေတာပဲ”

ရုံပိုင်ကြီးက ဒင်နူးကို စိန်းစိန်းဝါးဝါးကြည့်သည်။

“တစ်ဆိတ်ဗျာ... ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို အော်စရာအကြောင်းမရှိဘူး။ ကျွန်တော် အလုပ်တာဝန် ကျွန်တော် လုပ်ဆောင်နေတာပါ”

ဒင်နူးက ရုံပိုင်ကြီး၏ အင်္ကျီကော်လာစကို ဆုပ်ဆွဲလိုက်သည်။ ဆောင့်ဆောင့်ခါသည်။

“ဒင်နူး မလုပ်နဲ့လေ... သတိထားမှပေါ့”

အယ်လီဆန်က ခြစ်အော်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဒင်နူးကို တစ်ယောက်က လည်ကုပ်ကဆွဲကာ ဘူတာရုံနှင့် ဝေးရာ ဆီသို့ ဆောင်ဆွဲသွားခြင်း ခံလိုက်ရသည်။ မျက်နှာကို ဖြတ်အရှိန်ခံလိုက်ရသဖြင့် ကြမ်းပေါ် ပုံကျသွားခဲ့ရာက နှာခေါင်းထဲက သွေးတွေ တသွင်သွင် ကျလာခဲ့သည်။

အစောင့်စစ်သားနှစ်ယောက်က ဒေါသတကြီး မိုးကြည့်နေတာကို ဒင်နူး မြင်နေရသည်။ ဆရာဂျွန်နှင့် အယ်လီဆန်တို့နှစ်ယောက်က စစ်သားတွေကို ဆွဲထားကြသည်။

“ရှိပါစေ၊ ရှိပါစေ၊ မလုပ်ကြပါနဲ့”

အယ်လီဆန်က ပုံလဲနေသည့် ဒင်နူးကို ဖေးမရန် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“လာပါတော့ ဒင်နူးရယ်၊ သွားကြရအောင်ပါ”

အယ်လီဆန်က လက်ဆွဲအိတ်ကို ကောက်မရင်း ဆရာဂျွန်နှင့် ဒင်နူးတို့ကို အောက်ထပ် အရောက် ဦးဆောင်ခေါ်လာခဲ့သည်။ လမ်းပေါ်ရောက်ကြသည့်အခါ ဒင်နူးက လမ်းခတ်မီးတိုင် ကို မှီရပ်ရပ်ရင်း အယ်လီဆန်ပခုံးကို လက်တင်ထားသည်။

“အယ်လီဆန်... နင်တို့မြေးအဘိုးတော့ သည်ကောင်တွေ လက်ခံချင် ခံမှာပါ။ နင် နင်တို့က အဖြူသွေး တစ်ဝက်ပါကြတာပဲ။ ကြိုးစားကြည့်ပါလား၊ အယ်လီဆန်”

အယ်လီဆန်က ဒင်နူးပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်သည်။

“တော်စမ်းပါ ဒင်နူးရယ်...၊ သည်စကား မပြောစမ်းပါနဲ့။ ငါ မစဉ်းစားဘူး”

ဒင်နူးက နှာခေါင်းသွေးတွေကို သုတ်လိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ နင် သွားကိုသွားရမယ် အယ်လီဆန်။ အာဖတ်ပြောခဲ့တာ နင် အကြားပဲ။ တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း နင်တို့မြေးအဘိုး သွားကြရမယ်ဆိုတာလေ၊ နံနက်ခင်း အိမ်ကြီးမှာ နင်တို့ ဆက်နေဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဘူတာရုံတွင်းဆီက ခရော့မှတ်သံစူးစူး ပေါ်လာခဲ့သည်။ သူတို့ဘေးဘိမှာတော့ ရာပေါင်း များစွာသော စစ်ပြေးများ ဘူတာရုံဝင်ပေါက်ဆီသို့ ပြိုစုကာ အပြေးအလွှားသွားကြရင်း ဂိတ် ပေါက်တွေမှာ ကြိတ်တိုးနေကြလေ၏။ ဒင်နူးတို့ သုံးဦးသားကတော့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လက်ချင်း ကွဲကြလျက် လမ်းမီးတိုင်ကို တွယ်ထားကြလေသည်။ မီးရထား ထွက်သွားသည့်အသံကို ကြားနေ ကြရသည်။ ဆရာဂျွန်က ရေရွတ်လိုက်သည်။

“မီးရထားတော့ သွားပြီ”

“ဟုတ်တယ် ဘာဘား၊ သွားပြီ”

အယ်လီဆန်က ခပ်အေးအေး ပြန်ပြောသည်။ ဒင်နူးက အသာဆုတ်ရင်း သေတ္တာကို ကောက်မသည်။

“သွားကြစို့လေ၊ အီလွန်ဂိုကို ဂျာကြရအောင်”

“မနက်ဖြန်မနက် တို့အားလုံး နံနက်ခင်းအိမ်ကြီးကို ပြန်ကြရအောင်”

“နေဖို့လား”

ဒင်နူးက ခေါင်းခါသည်။



“နံနက်ခင်းအိမ်ကြီးမှာ ငါ နေလိုက်ပါ့မယ်။ ဒီကောင်တွေ ငါ့ကို ရန်မူစရာ ဒုက္ခပေးစရာမှ မရှိတာ။ ကြောက်စရာလည်း မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ နင်တို့မြေးအဘိုးကျတော့ အမေရီကန်နဲ့ တရုတ်စပ်ထားကြတာဆိုတော့ ဂျပန်တွေ ဘာလုပ်လာမလဲဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူး။ နင် သွားမှပဲဖြစ်မယ်”

“ထားပါတော့။ ဘယ်လိုသွားရမှာလဲ ဒင်နူး”

နောက်ဆုံးတော့လည်း သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကြောက်လန့်နေကြသည့်စကားတွေကိုသာ ဒင်နူး ပြောရလေပြီ။

“ဒေတိုနာကားနဲ့ပေါ့။ သည်တစ်နည်းပဲ ရှိတော့တယ် အယ်လီဆန်”

“မသွားဘူး။ နင်မပါဘဲ ငါ မသွားဘူး”

အယ်လီဆန်က ဒင်နူးအပေါ် နွဲ့လိုက်ရန် ညည်းသည်။ ဒင်နူးက ဘာခံစားမှုမှ မရှိသော ဟန်ဆောင်ခြင်းမျိုးဖြင့် စကားကို သတိကြီးကြီးထားရင်း ခပ်အေးအေး ပြန်ဖြေသည်။

“မကြာခင် စင်ကာပူမှာ နင်နဲ့ ငါ ဆုံကြမယ်လေ။ ဟုတ်ပြီလား။ တို့နှစ်ယောက် အကြာကြီး ခွဲနေစရာ အကြောင်းမှမရှိတာ”

* * *

အာဂျွန်း သတိပြန်လည်လာသည့်အခါ မှောင်လွန်းလှလေပြီ။ အာဂျွန်းခြေထောက်ဆီမှ ခံစားမှုသည်ပင် တဆစ်ဆစ် ကိုက်ခဲနေရာက ပကတိအခြေအနေအတိုင်း လျော့ပါးသက်သာနေခဲ့ပါ၏။ သူနှင့်နီးနီးမှာ ရေတွေ စီးဆင်းနေတာ၊ ရေအောက်မြောင်းထဲသို့ တဖြောဖြော စီးကျနေကြရာက လျော့ပါးသွားတာကအစ အာရုံသိ သိနေကြောင်း သူ ရှင်းရှင်းကြီး အသိဝင်လာခဲ့ပြီ။ မိုးတွေ နာရီနှင့်ချီကာ ရွာခဲ့ပြီဆိုတာလည်း နားလည်ပါ၏။

အာဂျွန်း လှုပ်ရှားလိုက်သည့်အခါ ကီရုန်းဆင်း၏လက်တွေက သူ့ကို တစ်စုံတစ်ရာ သတိပေးသည့်သဘောဖြင့် သူ့ပခုံးကို ခပ်တင်းတင်း ဖျစ်ထားခဲ့သည်။ တိုးလျှော့ သတိပေးသည်။

“ရန်သူတွေ သည်နားတစ်ဝိုက်မှာ ရှိနေကြသေးတယ် ဆပ်၊ ရာဘာတောကြီးထဲမှာ တပ်ချထားတယ်။ သူတို့ စောင့်နေကြတာ”

“သည်ကောင်တွေ တို့နဲ့ တော်တော်နီးလို့လား။ ကြားလောက်တဲ့နေရာလား”

“အဲသလောက်တော့ မနီးဘူး။ မိုးသံလေသံနဲ့ သူတို့ မကြားနိုင်လောက်ဘူး”

“ငါ သတိလစ်သွားတာ ဘယ်လောက်ကြာသလဲ”

“တစ်နာရီကျော်တယ်။ ဗိုလ်လေးဒဏ်ရာကို ကျွန်တော် ပတ်တီး စည်းထားတယ်။ ကျည်ဆံက ဗိုလ်လေး တံကောက်ကွေးကို ဖြတ်သွားတာခင်ဗျ။ ကောင်းသွားမှာပါ”

အာဂျွန်းက သူ့ပေါင်ကို ဖွဖွကလေး ထိကြည့်သည်။ ကီရုန်းဆင်းက ပတ်တီးစည်းထားပြီး သူ့ဘောင်းဘီ ရှည်ကိုပါ လိပ်တင်ပေးထားခဲ့သည်။ စစ်မြေပြင်သုံး အနာဆေးထည့်ပတ်တီးစည်းထားခြင်းဖြစ်၏။ ရေအောက် မြောင်း၏ ပေါင်နှစ်ဖက်တွင် တုတ်ချောင်းနှစ်ချောင်း ပစ်၍ ထောက်ထားခြင်းအားဖြင့် အာဂျွန်းခြေထောက်တွေ မိုးရေက လွတ်အောင် ပုခက်တန်းပင် ဆင်ထားခဲ့သည်။

“လောလောဆယ် ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ ဆပ်”

မေးခွန်းက အာဂျွန်းကို ဝေခွဲမရအောင် ဖြစ်စေခဲ့သည်။ ရှေ့ရေးကို တွေးကြည့်သော်လည်း ဝေဒနာကြောင့် စိတ်တွေ ညစ်ညူးနေခဲ့သည်။ ဘာကိုမှ ရေရေရာရာ မစီမံနိုင်ဘဲရှိခဲ့သည်။

“တို့ သည်ကောင်တွေ ထွက်သွားတဲ့အထိ စောင့်ကြရုံပေါ့။ မနက်ဖြန်မနက်အထိ တော့ စောင့်ကြည့်ရမှာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကီရုန်းဆင်းက စိတ်သက်သာရာ ရသွားပုံပေါ်သည်။

ရေစပ်စပ်ထဲမှာ လဲလျောင်းရင်းကပင် အာဂျွန်း သူ့ဝန်းကျင်ကို အထူးတလည် သတိထားကြည့်နေမိသည်။ သူ့အရေပြားပေါ်မှာ အတွန့်အတွန့်ထကာ ထရေးကြောင်း လိုက်နေကြသော ရေစိတ်က ကီရုန်းဆင်း၏ခန္ဓာကိုယ် ဖိအားကြောင့် သူ့ဘေးတွင် စန့်စန့်ပြန့်ပြန့်ဖြစ်နေသည်။ မြေအောက်မြောင်းတစ်မြောင်းလုံး သူတို့ခန္ဓာကိုယ်များက ထွက်နေသော အနံ့များဖြင့် ပြည့်သိပ်လျက်။ ယူနီဖောင်း ချွေးစိန်၊ မိုးစွတ်နံ့၊ ဖားဥနံ့၊ ပြီးတော့ သူ့ဒဏ်ရာဆီက ထွက်နေသော သွေးညှိနံ့။

အာဂျွန်း၏စိတ်တွေက ခြေထောက်ဒဏ်ရာကလာသော ပြင်းပြသော နာကျင်မှုကြောင့် ကစဉ့်ကလျား လွင့်ပါးနေခဲ့သည်။ ကယောက်ကယက်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ရုတ်တရက်ဆိုသလို ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ ကီရုန်းဆင်း သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သောအကြည့်ကို သတိရသွားခဲ့သည်။ အယ်လီဆန်နှင့်အတူ ကမ်းခြေဘက်က ပြန်လာစဉ် ကီရုန်းဆင်းနှင့် တိုးခဲ့သော နေ့ရက်ကို ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ကီရုန်းဆင်း၏မျက်လုံးတွေထဲမှာ သူ့ကို အထင်သေးသည့်အရိပ်တွေ ပါလေရောသလား။ သည်ကီရုန်းနှင့်ပတ်သက်လို့ အယ်လီဆန်ကကော ဘာတွေလုပ်ခဲ့လေသလဲ။ အယ်လီဆန် မေတ္တာကိုရဖို့ သူ့ကိုယ်တိုင် ကြိုးစားခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်း သို့မဟုတ် မိတ်ဆွေထက် ပိုသော သမုဒယဖြင့် အယ်လီဆန်အပေါ် အမြတ်ထုတ်ရန်၊ ဒင်နူးအပေါ် သစ္စာယှက်ရန် သူ့အားထုတ်မိခဲ့တာကကော။ သူ့ကိုယ်တိုင်က ဘယ်လိုကဘယ်လိုကြောင့် သည်အဖြစ်မျိုးဆိုက်အောင် လုပ်ခဲ့ရသလဲဆိုတာကို သူ မသိ။ သည်မိန်းကလေးအပေါ် ဘယ်လိုကြောင့် အလိုရမ္မက်ရှိခဲ့ရတာလဲ။ သူ မသိ။ စစ်သားတချို့ပြောခဲ့တာ ကြားဖူးသည်။ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာတွင် စစ်မက်တိုက်ခိုက်နေကြရသည့် စစ်သားတွေမှာ သည်လို စိတ်ဇောခံစားမှုတွေ ရှိတတ်သည်ဆိုခြင်းပင်။ ဒါဆိုလျှင် ကီရုန်းဆင်းသည်လည်း ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာတွင် တိုက်ခိုက်နေရသည့် စစ်သားပင် မဟုတ်လော။ သည်အဖြစ်မျိုး ကျူးလွန်ဖို့ သူ့မှာ စဉ်းစားဖို့ပင် ခက်သလိုဖြစ်နေသည်။ ရိုးရိုး စစ်သားတစ်ယောက်နှင့် အရာရှိတစ်ယောက်အကြား ရှိနေသည့် ကွဲပြားခြားနားမှုတွင် သည်လို စီးပိုးလိုခြင်း၊ စိတ်အလိုကိုလိုက်ခြင်း အပိုင်းရယ်လို့ ရှိလေသလား။ ကီရုန်းဆင်းကိုယ်တိုင်က သူ ဆယ့်ခြောက်နှစ်သားမှာ မိန်းမယူခဲ့ကြောင်း တစ်ခါက အာဂျွန်းကို ပြောပြဖူးတာ မှတ်မိနေခဲ့သည်။ ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့လည်း ကီရုန်းဆင်းကို သူမေးချင်စိတ်ဝင်လာတာ ရှိပြန်ပါ၏။ မင်္ဂလာဆောင်ခဲ့တုန်းက ဘာနဲ့တူသလဲ။ ယူလိုက်တဲ့ မိန်းကလေးကို သည်အရင်က သိကျွမ်းရင်းနီးနီးဖူးသလား။ မင်္ဂလာဦးညတုန်းက သည်မိန်းမသားကို ဘယ်လို စတိတွေ့သလဲ။ မိန်းမက မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်သလား။

အာဂျန်းက သူ့ခေါင်းထဲမှာ စကားလုံးဝါကျတွေဖွဲ့ရန် ကြိုးစားကြည့်သည်။ သို့သော် သည်ဝါကျတွေကို ဟိန္ဒူစတန်နိဘာသာစကားဖြင့် ပြောထွက်ရန် လျော်ကန်သည် စကားလုံး ရှာမရဘဲ ရှိခဲ့သည်။ မေးခွန်းတွေ မေးနိုင်ဖို့ လေယူလေသိမ်းကအစ အသံနေအသံထားကိုပင် သူ မသိနိုင်ဘဲဖြစ်နေရသည်။ ဘယ်ဘာသာစကားနှင့် ပြောရမလဲဆိုတာ မသိခြင်းက ပိုလို့ပင် များသေးသည်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ခေါင်းထဲမှာ ဘာရှိသလဲဆိုတာကို သိချင်စိတ် ရှိနေခြင်း နှင့်ပတ်သက်၍ ယောက်ျားမဆန်သလိုလို တစ်စုံတစ်ရာ စိတ်စနောင့်စနင်း ဖြစ်ရတာရှိသေး သည်။ ပြီးခဲ့သည့်က ဟာဒီ ပြောခဲ့သည့်စကားကိုပဲ ကြည့်လေ။ သူ့လက်နှင့် သူ့စိတ်နှလုံး တစ်စုံတစ်ရာ ဆက်နွယ်မှုရှိသည် ဆိုသည့်စကားဖြစ်သည်။

ဟာဒီပြောခဲ့စဉ်က သူ တော်တော်စိတ်ပျက်ခဲ့ရသည်။ သည်လိုအကြောင်းကိစ္စမျိုး စစ်သားကလေးတစ်ယောက်ကိုသော်မှ မပြောသင့်။ သို့သော် တစ်ချိန်တည်းမှာ သည်အကြောင်း အရာနှင့်ပတ်သက်၍ ဟာဒီကဖြစ်စေ၊ တစ်ယောက်ယောက်ကဖြစ်စေ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင်ဖြစ်စေ စဉ်းစားကြည့်ရခြင်းကတော့ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလှသည်။ သည်လိုကော ဖြစ်နိုင်လေမလား။ ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ သူတို့ကို သည်စကားလုံးတွေ အာစရိယ လက်ဆုပ် သင်ပေး တာမျိုး မရှိလို့ များလား။ တော်တည့်လျော်ကန်သည့် ဘာသာစကား မရှိလို့ပဲလား။ အန္တရာယ် ကြီးကြီး ရှိကောင်းရှိလာနိုင်လို့ များလား။ သည်အကြောင်းအရာနှင့်ပတ်သက်၍ နားလည် သဘောပေါက်လောက်အောင် အရွယ်မရောက်ကြသေးလို့လား။ ဒါတွေကို အထုံးဖြေဖို့ ခပ်ရိုးရိုး ကိရိယာတန်ဆာပလာရယ်လို့ မပိုင်ဆိုင်ထားရတာကလည်း စဉ်းစားဖို့ပင် ဆန်းလှသည်။ အခု ကိစ္စမှာကော အယ်လီဆန်ကိုယ်တိုင်က တစ်ဦးတစ်ယောက်လက်ဝယ်အရောက် လက်နက် ထည့်ပေးလိုက်တာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ဟာဒီပြောခဲ့သည့်စကားနှင့် တူနေခြင်းသည်လျှင် တစ်မူထူးလှသည်။

ခြေထောက်ဒဏ်ရာအပေါ် စိတ်ရောက်နေခြင်းကို ကျော်လွှားရန် မိနစ်အနည်းငယ် လောက်တော့ စောင့်ရမည်။ အာရုံခံစားမှုအားလုံးကို ချေဖျက်နိုင်စွမ်းသော နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်း ဝေဒနာ တဖြည်းဖြည်းချင်း တက်လာခဲ့ပြီ။ အံကြိတ်ရင်း တင်းခံထားသည့်ကြားက လိုက်မော လာခဲ့၏။ သူ့ခေါင်းထဲတွင် အခိုးဖွဲ့နေခဲ့သော ဝေဒနာ မြူထုကြီး ဆိုင်းလာပြီ။ သည်နောက် ကိရုန်းဆင်း၏လက်တွေက အားပေးသည့်သဘောဖြင့် သူ့လက်မောင်းတွေကို ဆုပ်ဖျစ်ထားတာ။ သူ့ပခုံးကို ဆွဲလှုပ်နေတာကအစ သူ သိနေသည်။

“ဆာဘားကရီးဆပ်၊ ပြီးသွားမှာပါ”
အာဂျန်းကလည်း ကိုယ်တိုင်ကြားအောင် ပြန်ပြောသည်။
“ငါ ဘယ်လောက်ကြာကြာခံမလဲ မပြောတတ်ဘူးကွာ”
“ခံနိုင်မှာပါ ဆပ်၊ ကိုင်သာထား၊ သည်းသာခံ”

အာဂျန်းကိုယ်တိုင်တော့ တစ်ပြန် သတိလစ်သွားလေမလား စိတ်ထင်နေခဲ့သည်။ ကိရုန်းဆင်း၏လက်ကို သက်ကယ်ဖောင်တစ်ဖောင်လို ကြောက်လန့်တကြား ဆုပ်ညှစ်ထာ ခဲ့သည်။

“ကိရုန်းဆင်း၊ တစ်ခုခုပြောစမ်းကွာ။ ငါ နောက်တစ်ခါ သတိမလစ်ရအောင်လို့”
“ဘာပြောရမှာလဲ ဆပ်”
“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ တစ်ခုခုပြော။ မင်းတို့ရွာအကြောင်းပြော”
ကိရုန်းဆင်းက တုံ့ဆေ စပြောလေသည်။
“ကျွန်တော့်ရွာက ကိုတာနာတုံ။ ဒေလီမြို့နဲ့ သိပ်ကြီးမဝေးတဲ့ ‘ကုရရှက်သရာ’နဲ့ နီးတယ်။ သူတကာရွာလို ပါပဲခင်ဗျာ။ သာမညောင်ည ရွာကလေးတစ်ရွာရယ်ပါ။ နို့ပေမယ့် ကိုတာနာရွာလိုပြောရင် တစ်ခုတော့ ထည့်ပြောရမယ်”
“ဘာကိုလဲ”

“ကိုတာနာရွာက အိမ်တိုင်းလိုလိုမှာ ကမ္ဘာတိုလီမှတ်စကလေးတစ်ခုစီတော့ ရှိကြ တာချည်းပဲ။ အီဂျစ်က တမာကုလို၊ တရုတ်ပြည်က သေတ္တာလိုဟာပေါ့လေ”
ဝေဒနာခံစားနေရသည့်ကြားက အာဂျန်း ပြန်မေးသည်။
“ဘယ်လိုကြောင့်လဲ ကိရုန်းဆင်း”
“ဆပ်၊ ကိုတာနာရွာမှာ နေထိုင်ကြတဲ့ ဂျက်လူမျိုးမိသားစုအားလုံးလိုလို သူတို့သား တွေကို ဗြိတိသျှသခင်တွေရဲ့စစ်တပ်မှာ အမှုထမ်းဖို့ လွှတ်ကြတာကိုး”
“ဘယ်တုံးလောက်ကတည်းကလဲ”
“ကျွန်တော့်အဘေးကြီးများ လက်ထက်ကတည်းကပါပဲ။ တပ်တွင်းသူပုန်ကြီး ထတုန်း က ဆိုပါတော့”

“တပ်တွင်းသူပုန်ကြီးထတုန်းက ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ”
သည်လိုစကားမျိုးနှင့် တစ်ထပ်တည်းပြောခဲ့သော လက်ဖက်ရည်ကန်ကန်နယ်ဘုခဲလဲနဲ၏ အသံကို အာဂျန်း သတိရလိုက်သည်။

“ဆပ်၊ ကျွန်တော်မှ ချာတိတ်လောက်ရှိဦးမှာပေါ့။ ရွာက သက်ကြီးရွယ်အိုတွေက ကျွန်တော်တို့ကို ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ပြောပြနေကျ။ အိန္ဒိယပြည်တွင်းသူပုန် ထတဲ့အကြောင်းပေါ့ လေ။ အာဏာဖီဆန်မှုကြီးလည်း ပြီးရော၊ ဗြိတိသျှတွေ ဒေလီမြို့ထဲ ပြန်ရောက်လာကြတယ်။ မြို့ထဲမှာ ပွဲကြီးပွဲကောင်းတော့ ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ သိနေကြပြီ။ ကိုတာနာရွာက လူကြီးသူမတွေ ကို မြို့ကိုလာဖြစ်အောင်လာဖို့ ခွဲတမ်းကျတယ်။ ဒါနဲ့ အဘိုးကြီးတွေက မိုးလင်းတာနဲ့ တခြား အရပ်က လူတွေနဲ့အတူ မြို့တော်ဟောင်းရဲ့ တောင်မလွယ်ပေါက်ကို စလျှောက်ကြတော့တာ ပေါ့ခင်ဗျာ။ မြို့နဲ့ အတော်လေးဝေးတဲ့နေရာလောက်ကတည်းက မြို့ကောင်းကင်ပေါ် ဝဲနေကြတဲ့ ငှက်တွေ မည်းမည်းလှုပ်နေတာ မြင်ကြရသတဲ့။ မြို့နဲ့နီးလာလေ အပုပ်နဲ့တွေ လှိုင်လေပဲတဲ့။ မြို့လမ်းက ဖြောင့်နေတော့ မြေတစ်ပြင်လုံးကို အဝေးကြီးက ထင်းထင်းကြီး မြင်နေရတာကိုး။ အဝေးကြီးက လှမ်းမြင်ရသလောက် မြင်ကွင်းက ဝေဝေဝါးဝါး ဖြစ်နေကြတော့ လမ်းတစ်လျှောက် အင်မတန်အရပ်ရှည်ကြတဲ့ စစ်သားတွေက တစ်ဖက်တစ်ချက် စိတန်းပြီး ရပ်နေကြပုံ ပေါက်နေ သတဲ့။ ရွာအသီးသီးက စုဝေးလာကြတဲ့လူတွေကို ဘီလူးတပ်ကြီးတစ်တပ်က တန်းစီပြီး စောင့်ကြည့် ပေးကြသလိုပဲတဲ့။ မြို့ထဲဘက် နီးလည်းလာရော သူတို့ထင်နေတဲ့ ဘီလူးတွေမဟုတ်ဘူးတဲ့ခင်ဗျာ။

လူတွေတဲ့။ လူ့စန္ဒာကိုယ်မှာ အချွန်နဲ့ထိုးစိုက် ကွပ်မျက်ထားတဲ့ သူပုန်စစ်သားတွေရဲ့ အလောင်းတွေလေး။ မြို့လမ်းတစ်လျှောက် တပ်တန်းထိုးပြီး လူတွေမြင်အောင်ပြထားတာများ အလောင်းတန်းကြီး ရှည်လှသတဲ့။ ကျွန်တော်တို့ရွာက အဘိုးကြီးတွေ ရွာပြန်ရောက်ကြတော့ ရွာသူရွာသားတွေကို စုခိုင်းတယ်။ အဘိုးကြီးတွေက ဘာပြောကြသလဲဆိုတော့ သည်ကနေ့ပဲ ငါတို့ကိုယ်တိုင် အရေးနိမ့်ရခြင်းရဲ့သဘာဝကို မြင်ခဲ့ကြပြီ။ နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ အဖြစ်မခံကြနဲ့တော့တဲ့။ အဲသည့်နေ့ကစလို့ ကိုတာနာရွာက မိသားစုတွေအားလုံးက သူတို့သားတွေကို အင်္ဂလိပ်သခင်တွေရဲ့ စစ်တပ်ကို ပို့ကြဖို့ ပိုင်းဖြတ်ခဲ့ကြတယ်။ သည်ဇာတ်လမ်းက ကျွန်တော်တို့ဘိုးဘွားမိဘများ ပြောပြခဲ့ကြတဲ့ ဇာတ်လမ်းပါ။ သည်ဇာတ်လမ်း မှန်သည်ဖြစ်စေ၊ မမှန်သည်ဖြစ်စေ ဒါ ကျွန်တော် ချာတိတ်ဘဝက ကြားခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်းပဲ။”

ဝေဒနာကြောင့် သရိုးသရီ ဖြစ်နေသည့်ကြားက အာဂျွန်း စိတ်အချဉ်ပေါက်နေရသည်။

“မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ ကီရုန်းဆင်း၊ မင်းပြောတာက ရွာကလူတွေအားလုံး အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်ထဲကို အကြောက်တရားကြောင့် ဝင်ခဲ့ကြတယ်လို့ ပြောတာလား။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်သူကမှ သည်ရွာသားတွေကို အတင်းအကျပ် မလုပ်နိုင်ဘူး။ ဘာကြောက်စရာရှိလို့လဲ”

ကီရုန်းဆင်းက ခပ်ပျော့ပျော့ ပြန်ဖြေသည်။

“ဆပ်၊ အကြောက်တရားအားလုံးဟာ တစ်ပြေးတည်း တစ်ထပ်တည်း တူကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဥပမာ ကျွန်တော်တို့ကို သည်နေရာမှာ ပုန်းအောင်းဖို့ ထိန်းထားတဲ့ အကြောက်တရားကကော ဘာလဲ။ ကျွန်တော်တို့ အခုပုန်းနေကြတာ ဂျပန်ကို ကြောက်လို့လား။ ဗြိတိသျှကို ကြောက်လို့လား။ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြောက်နေကြတာလား။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဘယ်သူ့ကို ပိုကြောက်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ မသိကြလို့ပေါ့။ လူတစ်ယောက်ဟာ သေနတ်ထက် သေနတ်ရဲ့အရိပ်ကို ပိုကြောက်ကောင်းကြောက်နိုင်တယ်။ ဘယ်ဟာက ပိုပြီး အစစ်အမှန်ကျတယ်လို့ ပြောမှာလဲ”

သည်တဒင်္ဂ၌ ကီရုန်းဆင်းပြောဆိုနေပုံက ဆန်းပြားသော သတ္တဝါတစ်ကောင်လို တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားဆန်းကြယ်စွာ ပြောဆိုနေတာမျိုးနှင့်တူသည်ဟု အာဂျွန်း မှတ်တင်နေခဲ့သည်။

အာဂျွန်းစဉ်းစားမိသလောက် အရာရှိနှင့် အခြားအဆင့် စစ်သားတွေအကြား ခြားနားမှု ဖြစ်သည်။ သာမန် စစ်သားဆိုသူတွေမှာတော့ သူတို့ကို လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်စေသည့် အရာအပေါ် တုံ့ပြန်ရန် အခွင့်မရှိ။ သူတို့၏ ‘ကိုယ်တိုင်သိ’ကို ပုံဖော်သည့် ဝေါဟာရမရှိ။ သာမန် စစ်သားတွေဆိုတာတော့ ကီရုန်းဆင်းလိုပင် သူတို့ကိုယ်တိုင်က သူ့စိမ်းတစ်ရံဆံလိုနေပုံတစ်ပါးသူ၏ ညွှန်ကြားခြင်းကို ခံဖို့ ကံဇာတာပါကြသူများပင်။

အာဂျွန်းခေါင်းထဲမှာ သည်အတွေးတွေ ပုံဖွဲ့နေမိချိန်နှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် ဝေဒနာကြောင့် ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ရုတ်တရက်ဆိုသလို သူ့တွင် ထင်ယောင်စိုးဝါးအမြင်တွေ ထင်လာခဲ့သည်။ သည်အထဲမှာ သူ့ရော ကီရုန်းဆင်းပါ ပါသော်လည်း ဝေဝေဝါဝါ မဟုတ်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အိုးထိန်းသည်၏ အိုးထိန်းစက်ပေါ်က ရွှံ့စေးတုံးတွေ ဖြစ်နေ

ကြသည်။ အာဂျွန်းကိုယ်တိုင်ကတော့ မမြင်ရသော အိုးထိန်းသည်၏ အိုးလှည့်ခြင်းကို ပထမခံရသူဖြစ်၍၊ ချက်ချင်းလိုလို တစ်ဆင့်မှတစ်ဆင့် ကူးသွားခဲ့ရာက အရာဝတ္ထုတစ်ခုအဖြစ် ပုံပေါ်လာခဲ့သည်။ သည်လိုအထိ အဆင့်တွေ ကူးလာခဲ့သော်ငြား အိုးထိန်းသည်၏လက်ဝယ်မှာ ကြာကြာမနေလိုက်ရ။ ကီရုန်းဆင်းကတော့ အိုးထိန်းစက်ပေါ်မှာ လည်ပတ်နေရတုန်း။ ရွှံ့စေးတုံးဘဝက အရာမယွင်းနိုင်သေးဘဲ ရှိနေရသည်။ သည်လို ပုံသဏ္ဍာန်တစ်ရပ်အဖြစ် ပုံပေါ်မလာခြင်းသည်ပင် အိုးထိန်းသည်၏ပုံဖော်လက်တွေကို အာခံနေခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

အာဂျွန်းစိတ်ရပ်ပုံသွားထဲမှာ သည်ပုံရိပ်ကို မမှပစ်၍ မရဘဲဖြစ်နေခဲ့သည်။ ကီရုန်းဆင်းအဖို့တော့ သည်လိုလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။ ပညာမဲ့ခြင်းနှင့် အကြောင်းရင်းစေ့ဆော်မှု၌ အသိမဲ့ခြင်း။

“ကီရုန်းဆင်း၊ ငါ့ကို ရေးပေးကွာ”

ကီရုန်းဆင်းက ရေပုလင်းစိမ်းတစ်လုံး လက်ထဲထည့်ပေးတော့ သောက်လိုက်သည်။ သည် ရေဓာတ်ကြောင့် သူ့မျက်စိရှေ့မှောက်တွင် တလျားလျား တရိပ်ရိပ် ပြေးနေကြသည့် ထင်ယောင်စိုးဝါး ရုပ်သဏ္ဍာန်တွေ ပျောက်ကွယ်သွားရန် မျှော်လင့်ထားပါ၏။ သို့သော် မြောင့်မြောင့်ကြီး ဆန်ကျင်သော သက်ရောက်မှုသာ ရှိခဲ့သည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ အမြင်တွေ၊ မေးခွန်းသက်တတွေသာ ပွက်ပွက်ဆူနေသည်။ ဖြစ်နိုင်တာကို သူ စဉ်းစားကြည့်သည်။ သူ့ဘဝနှင့် သူ့ရွေးချယ်မှုတွေက သူ့ကိုယ်တိုင် သတိမမူမိသော အကြောက်တရားအားဖြင့် အမြဲတမ်း ပုံသွင်းခံခဲ့ရလေသလား။ အာဂျွန်း သူ့အတိတ်ကို သူပြန်တွေးသည်။ လန်ကာဆူကာအိမ်ကြီး၊ မန်ဂျူး၊ ဘီလား၊ ပြတင်းပေါင်ပေါ်မှာထိုင်ရင်း အချိန်ကုန်ခဲ့ရသည့် အချိန်နာရီများ၊ စစ်အကယ်ဒမီကျောင်းက လက်ခံခဲ့ရသော သူ့အပေါ် လွှမ်းမိုးနေသည့် လွတ်မြောက်ခြင်း ပီတိဓာတ်။ အကြောက်တရား ဆိုလို့ ဘယ်နေရာမှာမှ မရှိခဲ့။ သူတစ်ပါးနှင့် မတူလေခြင်းဆိုသည့်စိတ်မျိုး ဘယ်တုံးကမှ မတွေ့ခဲ့။ သူ၏ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး စိုးမိုးမှုနှင့်ပတ်သက်၍၊ သေးသေးဖွဲ့ဖွဲ့ သံသယရှိလောက်စရာ အတွေ့အကြုံရယ်လို့လည်း မရှိ။ လူ့အကြိုက် လူ့ရွေးချယ်စရာထက် အခြားအရာများနှင့် နှီးနှွယ်ရာ ဘာတစ်ခုမှ စဉ်းစားကြံဆခဲ့သည်လည်း မရှိ။ သည်အချက်တွေသာမှန်ခဲ့လျှင် သူ့ဘဝတွင် သူ သတိမမူမိခဲ့သော ဆောင်ရွက်မှုများအားဖြင့် ဘာမှန်းမသိလိုက်ရဘဲ ပုံသွင်းခံခဲ့ရတာ ရှိခဲ့သည်။ သူ့သဘောဆန္ဒနှင့် လုပ်ဆောင်ခဲ့တာမရှိ။ မိမိကိုယ်မိမိ မလုံမလဲဖြစ်ရသည့် တဒင်္ဂကာလ ဆိုတာလည်း မရှိ။ သူ့ကိုယ်တိုင် လက်ခံထားသော အရာများကတော့ လိမ်ညာခြင်းနှင့် ထင်မှတ်မှားခြင်းသာ။ သည်လိုဆိုတော့လည်း လောလောဆယ် သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်လိုတွေ့ပါမလဲ။

* * *

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ခင်းအိမ်ကြီးကို ပြန်ခဲ့ကြသည့်အခါမှာတော့ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ခါတိုင်းထက်ပင် သောသောရုတ်ရုတ် သွားလာနေခဲ့ကြသည်။ ယာဉ်တွေလောက်သာ မြောက်ဘက်ကို သွားကြတာမျိုးရှိသည်ထင်ရသော်လည်း လူတွေကတော့ ကွာလာလမ်းပွန်နှင့် စင်ကာပူမြို့များရှိရာ ဆန်ကျင်ဘက်အရပ်သို့ ချည်း သွားနေကြသည်။ သူတို့ကား ဖြတ်သွားသည့်အခါ စစ်ပြေးတွေက လှည့်ကြည့်ကြရင်း သူတို့သွားနေသည့်လမ်းကို သိချင်စိတ်ဖြင့် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ လက်ပြ တားကြသည်။

စစ်ကားတွေကို သူတို့ ကျော်ခဲ့ကြသည်။ စစ်ကားတွေက ကားဟွန်းသံ တစာစာ ပေးကြရင်း လမ်းလုံးပြည့်အောင် ရင်ပေါင်တန်း မောင်းနေကြသည့်ဖြစ်၍ ဒင်နူးတို့ စီးလာသော ထရပ်ကားက လမ်းတစ်လျှောက်လုံး မြက်ထူထူ လမ်းပခုံးအတိုင်း ခဲရာခဲဆစ် မောင်းခဲ့ကြရသည်။ သည်တော့လည်း တစ်နာရီ မိုင်နှစ်ဆယ် မပိုချင်။

ဆွန်ဂိုင်းပါတာနီမြို့ကိုရောက်ချိန်တွင် မွန်းတိမ်ပြီ။ သည်မြို့ကို နောက်ဆုံးတစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့ရာက သည်တစ်ခေါက် ရောက်ပြန်တော့ မြို့၏နေရာအခင်းအကျင်းတွေ ပြောင်းပစ်လိုက်သည့်နယ် ထင်ရလေ၏။ စောစောစီးစီး မြင်ရသလောက် တစ်မြို့လုံး လူသူကွဲပါးသွားခဲ့သည့်အပြင် မြို့ဆိုးကြီးနယ် ချောက်ချားဖွယ် ကောင်းလှသည်။ မြို့နေမြို့ထိုင်တွေအားလုံး တောနယ်များဘက်သို့ ပြန်ကြရောက်ရှိကြသည်။ ဈေးဆိုင်တွေမှာလည်း သော့များ ဆိုပိတ်ထားကြလေ၏။ ဆွန်ဂိုင်းပါတာနီမြို့တွင် လူမရှိပါလို့တော့ မဆိုနိုင်။ နေရာတိုင်းမှာ လူမျိုးစုံ စစ်သားတွေ ပြည့်လျက်ရှိကြ၏။ သြစတြေးလျန်းတွေ၊ ကနေဒီယန်တွေ၊ ကုလားတွေ၊ အင်္ဂလိပ်တွေ။ သို့သော် မြင်နေကျ စနစ်တကျ ရွေးချယ်စုဖွဲ့နေကြတာမျိုးတော့ မဟုတ်။ ချည်နဲ့ နေသူများ၊ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသူများ၊ ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု စုနေကြသူများနှင့် စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် ပြန်ကြနေကြသူများသာဖြစ်သည်။ စစ်သားအချို့က သေနတ်တွေ ပန်းလှိုက်လျက် လမ်းအတိုင်း စိမ်ပြေနေပြေ လျှောက်နေကြသည်။ အချို့ကတော့ ပိတ်ထားကြသော ဈေးဆိုင် တံစက်မြိတ်

ရိပ်တွေမှာ ပျင်းတိပျင်းတွဲ နားကြရင်း စည်သူတ်ဘူးများ မုန့်ထုပ်များထဲက စားစရာတွေကို ကောက်ကာ လျက်ကာ စားနေကြသည်။ ဝတ်ထားကြသည့် စစ်ယူနီဖောင်းများသည်လည်း ပေပွနေကြကာ လွန်စွာ ညစ်နွမ်းလှသည်။ မျက်နှာများမှာလည်း ကြေးညော်များဖြင့် ပေကျဲလျက်ရှိကြလေသည်။ ကလေးသူငယ်များ ကစားကြရာ ပန်းခြံနှင့် အဝိုင်းများတွင် သေနတ်ကြီးတွေ ပိုက်ထားကြရင်း မောပန်းတကြီး မှေးစက်နေကြသော စစ်သားတွေကလည်း မနည်းပြီ။

စစ်ကာလအတွင်း တောကြောင်တို့၏ အိမ်ဖောက်ပစ္စည်း ယူလုပ်ကြသော 'ခုတ်ခွာ' အရိပ်အယောင်တွေကိုလည်း သတိထားမိကြသည်။ ကျိုးကြေနေကြသော ပြတင်းတံခါးများ၊ တရုတ်ကပ်များသည်လည်း တစ်စစီ မွေ့ကြဲနေကြပါ၏။ ကျိုးပေါက်နေသည့် အပျက်အစီးတွေကြားတွင် ခုတ်ခွာသမားတို့ ဝင်ချည်ထွက်ချည်။ စစ်သားရော အရပ်သားများပါ ဈေးဆိုင်တွေကို တစ်စစီ ဆွဲဖြဲနေကြသည်ပင် လူအုပ်ကြီး ကြီးလှသည်။ မြင်ရသလောက်တော့ မည်သည့်ရဲသားမှမရှိ။ ဒေသအုပ်ချုပ်ရေးတာဝန်ရှိသူတွေလည်း ပြေးနှင့်ကြပြီ။ ဒင်နူးက ကားတံခါးရွက်ကို တဖုန်းဖုန်းထုရင်း ကားကို သွက်သွက်မောင်းခိုင်းလေ၏။

“မြန်မြန်မောင်းစမ်း အီလွန်ဂို...၊ မြန်မြန်ပြန်ရအောင်လို့။”

စစ်သားတွေ ပိတ်ဆိုထားသော လမ်းတစ်လမ်းကို ရောက်လာကြပြီ။ စစ်သားတစ်ယောက်က တားရန် ကြိုးစားသည့်အနေဖြင့် ကားကို သေနတ်ဖြင့် ချိန်လျက်ရှိ၏။ ဒင်နူးက အခြေအနေကိုရိပ်မိလိုက်သည်ဖြစ်ရာ အီလွန်ဂိုကို အော်လိုက်သည်။

“သတိထားဟေ့...၊ သည်ကောင်တွေ မူးရူးနေကြတာကွ”

အီလွန်ဂိုက သူမောင်းနေသည့်ထရပ်ကားကြီးကို အခြားလမ်းဘက်ရောက်အောင် လမ်းလယ်က ချိုးကွေ့လိုက်သည်။ ဒင်နူးက ကျိန်ဆဲရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသော စစ်သားတွေကို သမင်လည်ပြန်ကြည့်သည်။

“မျောက်စုတ်တွေ”

အီလွန်ဂိုက ကားကို လမ်းကျဉ်းကလေးထဲ ချိုးကွေ့ကာ မြို့ပြင်လမ်းတစ်နေရာရောက်မှ ကားအရှိန် လျှော့လိုက်သည်။ မောင်းလာရင်း မိုင်အနည်းငယ်ဝေးသည့်အခါ လမ်းဘေးတွင် ရပ်နေသည့် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ မေးချင်သဖြင့် ကားကို ရပ်လိုက်ကြသည်။ ထိုသူမှာ နံနက်ခင်းရာဘာခြံကြီးနှင့် မနီးမဝေးတွင်နေထိုင်သော ရာဘာခြံကန်ထရိုက်တာတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ထိုကန်ထရိုက်တာ ပြောပြချက်အရ ဒင်နူးတို့အနေဖြင့် သည်အချိန်အထိ ထရပ်ကားတစ်စီး လက်ဝယ်ပိုင်ဆိုင်နေခြင်းသည်ပင် ကံကောင်းလှကြောင်း၊ ရာဘာခြံနယ်မြေကြီးအတွင်းရှိ ကားမှန်သမျှ စစ်တပ်က ချောဆွဲခြင်းခံကြရပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်တစ်ဦးက စစ်သားအချို့နှင့်အတူ နံနက်စောစောကြီး ရောက်လာခဲ့ကြပြီး သူတို့ပိုင် ကားအားလုံး မောင်းယူသွားကြောင်းလည်းပါ၏။ သည်သတင်းတွေ ကြားရတော့ နံနက်ခင်းအိမ်ကြီးရှိ ကားဂိုဒေါင်ထဲတွင် ထိုးထားခဲ့သော ဒေသီနာကားကလေးကို ချက်ချင်း စိတ်ရောက်သွားကြသည်။ ဒင်နူးက သူ့လက်ဆစ်တွေကို ကိုက်နေခဲ့သည်။

“ကိုင်း...လာဟေ့၊ အချိန်မဖြုန်းကြဖို့နဲ့။”



မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပဲ နံနက်ခင်း ရာဘာခြံကြီး၏ဂိတ်ဝ ခုံးကွေးတံခါးကို ကျော်ခဲ့ကြပြီ။ သည်လို ဝင်လာခြင်းကပင် အခြားနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံကို ဝင်ရောက်လာခြင်းနှင့် တူနေခဲ့သည်။ သူတို့အိမ်ကြီးမှာတော့ တစ်စုံတစ်ရာ ချင်းနင်းကျူးကျော်ထားပုံ မရ။ ရာဘာခြံ လမ်းအတိုင်း ကားကြီးဝင်လာသည့်အခါ ကလေးတွေက လက်ငှေ့ယမ်း နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ဆင်ခြေလျှောက်တစ်ဖက်စွန်းတွင်မှာတော့ ခမ်းနားထည်ဝါသလောက် တည်ငြိမ်အေးချမ်းလှသော နံနက်ခင်းအိမ်ကြီး ပေါ်လာခဲ့လေပြီ။

အိမ်လွန်ဂိုက ကားကို ကားဂိုဒေါင်ရှိရာဘက် တန်းမောင်းလာခဲ့ကာ ကားကြီးပေါ်က ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ကားဂိုဒေါင်တံခါးကို ဖွင့်သည်။ ဂိုဒေါင်ထဲမှာ ဒေတိုနာကားကလေး ရှိနေသေးသည်။ အယ်လီဆန်နှင့် ဒင်နူးတို့က ကားကလေးကို ရပ်ကြည့်နေကြသည်။ ဒင်နူးက အယ်လီဆန်လက်မောင်းကိုကိုင်ရင်း ဂိုဒေါင်တွင်းဝင်ရန် အသာဆွဲခေါ်သည်။

“အယ်လီဆန်၊ ခုပဲ သွားသင့်ပြီ။ အချိန်မရှိတော့ဘူး”

“မသွားဘူး”

အယ်လီဆန်က ဒင်နူးကိုင်ထားသည့်လက်ကို ရုန်းလိုက်ပြီး ကားဂိုဒေါင်တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်သည်။

“ညဘက်ကျမှ ထွက်မယ်။ ငါတို့ချင်း ပြန်တွေ့ဖို့ နောက်ထပ်ဘယ်လောက်ကြာမယ် ဆိုတာ ဘယ်သူမှ သိတာမဟုတ်ဘူး။ ငါမသွားခင် နင်နဲ့ နာရီနည်းနည်းလောက် အတူတူနေချင် တယ်”

* * *

နံနက်ပိုင်းတွင် ကီရုန်းဆင်းက အခြေအနေကို အကဲခတ်ရန် အပြင်ထွက်ကြည့်သည်။ ဂျပန်တွေက ညအမှောင်ကို အကာအကွယ်ယူကာ ထွက်သွားကြလေပြီ။ ကီရုန်းဆင်းက သူ့ အထက်အရာရှိ အာဂျန်းကို ရေမြောင်းထဲက တွားတက်နိုင်ရန် ဖေးမပေးသည်။ သစ်ရွက် ကြောခင်းပြန်ပေါ် မတ်မတ်ထူပေးထားသည်။ အာဂျန်းပေါင်ပေါ်တွင် စည်းထားသည့် ပတ်တီးက အာနီသင်ပြသည့်အတွက် အာဂျန်း စိတ်သက်သာရာရသွားခဲ့သည်။ သွေးလည်း တိတ်သွားခဲ့ပြီး ကီရုန်းဆင်းက ချိုင်းထောက်အဖြစ် သုံးနိုင်သည့် ကိုင်းခွတစ်ချောင်း ရှာတွေ့ခဲ့သဖြင့် ထိုကိုင်းခွ ချိုင်းထောက်ကို အားပြုကာ ခြေစလှမ်းကြည့်စေသည်။ တစ်လှမ်းစ နှစ်လှမ်းစ လှမ်းပြီးတော့ တစ်ခါနားသည်။ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်သား ကျောက်ခင်းလမ်းပေါ် ရောက်လာကြသည်။ သစ်ပင်တန်းအရိပ်တွေကိုခိုရင်း လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာကြသည်။ လူနေအိမ်ခြေများနှင့် နီးလာသည့် အရိပ်လက္ခဏာတွေ သတိထားမိကြပြီ။ အဝတ်စုတ်တွေ၊ လူ့ခြေရာတွေ၊ ငှက်တွေ ချီလာကြသော ကြက်ခွံတွေ။ မကြာခင်မှာပင် သစ်ပင်များအပေါ် တအူအူ ဝှေ့တက်နေကြသည့် မီးခိုးတွေကို မြင်ကြရလေပြီ။ ရနေကျ ထမင်းနဲ့၊ မုန့်ညင်းစေ့ မီးသင်းနဲ့များပင် ပါ၏။ သည် နောက်မှာတော့ ရာဘာခြံလမ်းကို တစ်ဖက်တစ်ချက် ခွဲထိုးထားသော မျက်နှာချင်းဆိုင် ကူလီ များနေထိုင်ရာ တဲတန်းလျား နှစ်တန်းကို တွေ့ရသည်။ များစွာသော လူတွေက တသောသော ဝင်ထွက်နေကြသည်ဖြစ်၍ တစ်မူတူးခြားခြင်းသည် အထင်းသားပေါ်လျက်ရှိ၏။ ဝန်းကျင်မြေပြင်

အနေအထားက မြင့်သော်လည်း တဲတန်းလျားတွေကို အနိမ့်ပိုင်း မြေပြေပြေထဲတွင် ဆောက်ထား ကြခြင်းဖြစ်၏။ ကီရုန်းဆင်း၏ အဖေးအမမြင့် အာဂျန်းသည်ပင် ကုန်းရိုးပေါ် တက်နိုင်ခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ရောက်နေရာက ကြည့်လျှင် အောက်ဘက် ချိုင့်စောက်ကို မြင်နေရသည်။ အတန်းလိုက် ပြိုင်နေသော တဲတန်းလျားတွေမှာ အိမ်စု ငါးဆယ်စီလောက်ရှိသည်။ တစ်ဖက်ဖျား တွင် သွပ်မိုး ဟိန္ဒူဘုရားကျောင်းကလေး တစ်ကျောင်းရှိ၍ ထရုံကာထားသော အုတ်မိုးနံရံ မှာတော့ ဆေးဖြူဆေးနီတွေ သုတ်ထားလေ၏။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းနှင့်ကပ်လျက်တွင် ဘေးပွင့် ရုံကလေးတစ်ရုံ ထိုးထားသော တလင်းပြန်ကလေးရှိသည်။ ထိုရုံကလေးသည်လည်း သွပ်ပြားမိုး ပင်ဖြစ်၏။ သည်တလင်းပြန်သည် လူအများ စုဝေးနှီးနှောကြရာနေရာမှန်း သိသာသည်ဖြစ်ရာ ရွာစုကလေးတွင် နေထိုင်ကြသူအားလုံး ထိုထိုပေါက် ရောက်နိုင်သည့် နေရာဖြစ်လေသည်။

“ဆပ်... ကြည့်စမ်း”

ကီရုန်းဆင်းက ရုံကလေးဘေး တစ်ဝက်တစ်ပျက်ကွယ်နေသည့် ကားမည်းမည်းတစ်စီး ကို လှမ်းပြသည်။ ကားစက်ခေါင်းပေါ်မှာ အလံရွက်ငယ် တပ်ထားသော အလံတိုင်ကလေးတစ်တိုင် ပါသည်။ အတန်ငယ် အလှမ်းဝေးလှသည့်အပြင် အလံရွက်ကလည်း ငယ်လွန်းသည်ဖြစ်၍ မြင်မြင်ချင်း ဘာအလံလဲဆိုတာ မသဲကွဲဘဲ ရှိနေရသည်။ သိသလိုလို မသိသလိုလို တွေးတော နှစ်ကွဲ ဖြစ်နေရသည်။ သည်အလံပါ အမှတ်သင်္ကေတကို ကောင်းကောင်း သိသော်လည်း မမြင်ရတာ ကြာပြီ။ အာဂျန်းက သူ့အကူရဲဘော် ကီရုန်းဆင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါ သူကလည်း သတိနှင့် ပြန်ကြည့်နေသည်။

“အဲသည့်အလံကို မင်းသိသလား ကီရုန်းဆင်း”

“ဆပ်... အဲဒါ ဆီရုန်းဂါးလေ”

သူကကော ဘာကြောင့် မမှတ်မိရတာလဲလို့ အာဂျန်း တွေးသည်။ သည်အလံငယ်က အိန္ဒိယပြည် အမျိုးသားလှုပ်ရှားမှုအလံဖြစ်၍ ရွှေရောင်၊ အဖြူရောင်နှင့် အစိမ်းရောင်နောက်ခံတွင် လက်ရက်ကန်းသုံး ‘ရစ်’(ခြားရဟတ်)ပုံ သရုပ်ဖော်ထားသည်။ အလံကို ဝေဝေဝါးဝါး ကြည့်နေ စဉ်မှာပင် အံ့ဩစရာတစ်ခုက ကပ်ပါလာခဲ့သည်။ အာဂျန်းနှင့် တရင်းတန်းရှိသော ကာကီရောင် ပေါင်းထုပ်ဆောင်း လူပုံရိပ်တစ်ရိပ် ရုံကလေးထဲက ထွက်လာခဲ့ကာ ကားဆီသို့ လျှောက်သွား သည်ကို မြင်လိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။ ထိုပုံရိပ်က အခြားသူစိမ်းတစ်ယောက်နှင့် စကားတွေပြောရင်း လျှောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သူစိမ်းမှာ မှတ်ဆိတ်ဖြူဖြူနှင့်ဖြစ်၍ ခပ်ရှည်ရှည်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည့် ပညာတတ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

ကြာကြာစောင့်ရန်မလိုတော့။ အာဂျန်းက သူ့ခြေထောက်တွေအပေါ် အားစိုက်သည်။

“ကီရုန်းဆင်း... ကျလိုး (သွားစို့)”

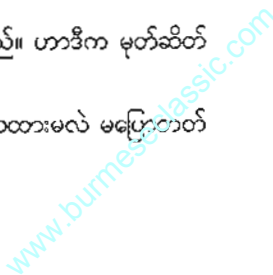
အာဂျန်းက ကိုင်းခွချိုင်းထောက်အပေါ် အားများများပြုရင်း ရုံကလေးရှိရာ အနိမ့် ဘက်ကို စလျှောက်လာလေသည်။

“ဟာဒီ... အိုယေး ဟာဒီ”

ဟာဒီက ပြောလက်စ စကားကိုဖြတ်ပြီး မော့ကြည့်သည်။

“သူငယ်ချင်း အာဂျွန်း”
 ဟာဒီက မျက်နှာကြီး ပြုံးဖြူဖြူလုပ်ရင်း မော့တက်လာခဲ့သည်။
 “သူငယ်ချင်းရာ...၊ တို့က ခွေးမသားတွေ မင်းကို မိသွားပြီလို့၊ သေချာပေါက်
 တွက်ထားကြတာကွ”
 “ကီရုန်းဆင်း ငါ့ဆီ ပြန်ရောက်လာလို့ကွ။ သူသာ ရောက်မလာရင် ငါ သည်ကို
 ရောက်လာစရာအကြောင်း မရှိဘူး”
 ဟာဒီက ကီရုန်းဆင်း၏ပခုံးကို ပုတ်သည်။
 “ရှားဘားစ် (အာဂပါလား)”
 အာဂျွန်းက ဟာဒီတံတောင်ကိုတွက်ရင်း မေးသည်။
 “ပြောစမ်းပါဦး...၊ သည်ကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”
 “မလောနဲ့ သူငယ်ချင်း...၊ ငါပြောမှာပါ။ ဒါထက် မင်းကို အရင်သန့်ပေးရဦးမှာကွ။
 မင်း ဘယ်ထိသွားတာလဲ”
 “တံကောက်ကွေးလို့ ထင်တာပဲ”
 “တော်တော်ထိသွားသလား”
 “ကနေ့မှ ထောက်နိုင်တာ”
 “နေဦး၊ တို့ ထိုင်လို့ရတဲ့နေရာ သွားကြရအောင်။ တို့ မင်းဒဏ်ရာကို သန့်စင်ပေးမယ်”
 ဟာဒီက ရဲဘော်တစ်ယောက်ကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။
 “ဂျာလ်ဒီး၊ အမ်အို ကိုးဘေဂျိုး” (မြန်မြန်သွား၊ ဆေးရဲဘော်ကို ခေါ်ချေ)
 ဟာဒီက အာဂျွန်းကို တဲတစ်တဲဘက် ခေါ်သွားပြီး တဲတဲခါးကို ဖွင့်သည်။ စပ်ဖြူဖြူ
 မျက်နှာဖြင့် ပြောသည်။
 “ငါတို့ ဌာနချုပ်လေကွာ”
 အတွင်းမှာ မှောင်လှသည်။ ပြတင်းသေးသေးကလေးတွေမှာ ညစ်ထပ်ထပ် ပိတ်စ
 ကလေးတွေ အမြိတ်ချထားသည်။ သစ်သားနံရံတွေမှာတော့ ကျပ်ခိုးတွေ စွဲနေကြ၏။ မီးခိုးနံ၊
 တွေက ဖွန်လျက်။ နံရံတစ်ချပ်သားမှာ ကြိုးခုတ်ကလေးတစ်ချပ် ရှိသည်။ ဟာဒီက အာဂျွန်းကို
 ခုတင်ပေါ်ထိုင်ရန် ဖေးကူပေးသည်။
 ဆေးရဲဘော်က တဲခါးခေါက်ပြီး ဝင်လာသည်။ အာဂျွန်းစည်းထားသော ပတ်တီး
 ဟောင်းကို ဂရုတစိုက် စစ်ဆေးပြီး ခပ်သွက်သွက် ခွာပစ်လိုက်သည်။ အာဂျွန်းမျက်နှာကြီး
 ရှုံ့မဲ့နေခိုက် ဟာဒီက ရေတစ်ခွက် ကမ်းသည်။
 “သောက်လိုက်ကွ၊ လိုတယ်”
 အာဂျွန်းက ရေသောက်ပြီး ခွက်ပြန်ပေးသည်။
 “ဟာဒီ ဘတ်ကီကော”
 “နားနေတယ်။ လမ်းအောက်ဘက်က လွတ်နေတဲ့ တဲတစ်တဲထဲမှာ။ သူနဲ့ ကိုက်တဲ့
 နေရာပေါ့ကွာ။ သူ့လက်တွေက ဒုက္ခပေးနေတယ်။ တို့က အကိုက်အခဲပျောက်ဆေး ပေးထား
 တယ်။ မနက်တိုင်း သတိလွတ်နေတာပါကွာ”

အာဂျွန်း၏အနာကို ဆေးရဲဘော်က ဝမ်းစဖြင့် သန့်စင်ပေးနေစဉ် အာဂျွန်းက ခုတင်
 စွန်းကို ညှစ်ထားရင်း တင်းခံနေခဲ့သည်။ အံကြိတ်ထားရင်းက မေးပြန်သည်။
 “ပြောစမ်းပါဦး၊ ဟာဒီ...၊ သည်မှာ ဘာတွေဆက်ဖြစ်နေခဲ့တာလဲ”
 “တိုတိုပြောပါရစေတော့။ သည်လိုကွ။ မနေ့က ညက ငါတို့ မင်းပျောက်သွားပြီး
 သိပ်မကြာခင်ကလေးမှာ ရာဘာစေးခြစ်တဲ့ လူနစ်ယောက်နဲ့တွေ့တယ်။ ကုလားတွေပါ။ တို့က
 သူတို့ကို စကားပြောကြည့်တော့ သူတို့ပြောတာက ကူလီတန်းလျားဘက်မှာဆိုရင် လုံခြုံနိုင်
 တယ်တဲ့။ သူတို့ကပဲ သည်နေရာကို ခေါ်လာကြတယ်။ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရှိကြတယ်။ ထမင်း
 လည်း ကျေး၊ နားဖို့နေဖို့လည်း ပေးကြတယ်။ ဘတ်ကီ အိပ်ရမယ့်နေရာလည်း ပြတယ်။
 အဲသည်နေရာကို တို့တောင် သိတာမဟုတ်ဘူးကွ။ ထင်ရတာတော့ သူတို့အထဲက တချို့က
 အိန္ဒိယပြည်လွတ်လပ်ရေး အဖွဲ့ချုပ်က အဖွဲ့ဝင်တွေနဲ့ တူပါရဲ့။ သူတို့ရုံးကို စကားပါးလိုက်တော့
 အလံတလူလူကားနဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ ဘယ်လောက်အံ့ဩစရာကောင်း
 သလဲဆိုတာ တွေးသွားကြည့်တော့ မောင်။ သည်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက အစ်မရစ်ဆင်းတဲ့။ အဲသည်
 နာမည်ကိုမင်း မှတ်မိမလား၊ မပြောတတ်ဘူး။ တစ်ခါက ဂျီထရာမှာ ဂျပန်တွေ ကြံချတဲ့
 လက်ကမ်းလွှာတွေမှာ သူ လက်မှတ်ထိုးထားတာလေကွာ”
 “အေး မှတ်မိပြီ။ အဲသည်နာမည် ငါသိတယ်။ သူက ဘာလိုချင်တာတဲ့လဲ”
 အာဂျွန်းက ခြောက်သွေ့သွေ့ ပြန်ပြောသည်။ ဟာဒီကတော့ တေးသွားတစ်ပုဒ်ကို
 ခပ်ဖွဖွညည်းသည်။ ဘာဆက်ပြောရမလဲဆိုတာကို သတိထား စဉ်းစားနေခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း
 အာဂျွန်း သိသည်။
 “အာဂျွန်း...၊ မင်း ကက်ပတိန် မိုဟန်းဆင်းကို မှတ်မိသလား”
 “အေး...၊ အမှတ်တစ်ဆယ့်လေး ပန်ဂျပ်တပ်ရင်းက မဟုတ်လား။ သူလည်း ဂျီထရာ
 မှာပဲမဟုတ်လား။ အာဆွန်းမြစ် စစ်ကြောင်းချိုကြတုန်းက သူ့ကို တွေ့ခဲ့တယ်မှတ်တယ်”
 “အေး ဟုတ်တယ်။ သူတို့လည်း ရာဘာတောကြီးကို အကာအကွယ်ယူပြီး တို့လိုပဲ
 အရှေ့ဘက်ကို တက်သွားကြတယ်”
 “ကက်ပတိန် မိုဟန်းဆင်းက ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 “အစ်မရစ်ဆင်းပြောတာတော့ သူက အိန္ဒိယပြည်လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ချုပ်နဲ့ ဆက်သွယ်
 သတဲ့”
 “ပြောပါဦး”
 “ခဏနေဦး”
 ဆေးရဲဘော်က အာဂျွန်းအနာကို သန့်စင်ပြီးခဲ့ပြီ။
 ဆေးရဲဘော် ထွက်သွားတော့မှ ဟာဒီက တဲခါးခွဲပိတ်လိုက်သည်။ ဟာဒီက မုတ်ဆိတ်
 ကို ပွတ်ရင်း တအောင်နားသည်။ ပြီးမှ စကားစလေ၏။
 “ကြည့်လေ အာဂျွန်း...၊ မင်းတော့ သည်ကိစ္စ ဘယ်လိုသဘောထားမလဲ မပြောတတ်
 ဘူးပေါ့ကွာ။ ငါက ငါသိထားတာ ပြောတာပါ”



“ပြောပါ...ဟာဒီ”
 “ကက်ပတိန် မိုဟန်းဆင်းက ခြေအလှမ်းကြီး လှမ်းတာကွ”
 “ဘာခြေလှမ်းလဲ”
 “သူက ဗြိတိသျှတွေနဲ့ အဆက်ဖြတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”
 “ဘာရယ်ကွ”

ဟာဒီက လေးတွဲ တွဲကြီး ပြန်ပြောသည်။
 “သူက လွတ်လပ်ရေးယူနစ်တစ်ခု ဖွဲ့တော့မယ်။ အိန္ဒိယအမျိုးသားတပ်ပေါ့ကွာ။ ပန်ဂျပ် အမှတ်ဆယ့်လေး တစ်တပ်လုံးက အရာရှိတွေ သူနဲ့အတူပါလာကြပြီ။ ကုလားအရာရှိ တွေကို ပြောတာနော်။ ကုမားရ်တို့၊ မာဆုဒ်တို့၊ တခြားလည်း အများကြီးရှိသေးတယ်။ သူတို့ က တို့ကိုလည်း ပူးပေါင်းဖို့ ဖိတ်ခေါ်နေကြတယ်”

“ဆိုတော့ကော မင်းကကော ဒါမျိုးလုပ်ဖို့ စဉ်းစားထားလို့လား”
 “ငါ ဘာပြောနိုင်မှာလဲ အာဂျွန်း၊ ငါ ဘယ်လိုခံစားရတယ်ဆိုတာ မင်း သိပါတယ်။ ငါက ငါ့အမြင်တွေကို ဘယ်တုန်းကမှ လျှို့ဝှက်ထားတာ မရှိဘူး။ မင်းတို့လို ငနဲတွေနဲ့ မတူဘူး”
 အာဂျွန်းက ဟာဒီဘက်ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးရင်း ပြန်ပြောသည်။

“ဟာဒီ ခဏနေဦး...၊ ခဏကလေး စဉ်းစားလိုက်ဦး၊ မလောစမ်းပါနဲ့ကွာ။ သည် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ။ ကက်ပတိန် မိုဟန်းဆင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ သူပြောတာတွေဟာ အမှန်တွေချည်းပဲလို့ကော မင်း ဘယ်လိုသိနိုင်လို့လဲ။ သူက ဂျပန်လက်ကိုင်တုတ် မဟုတ်ပါဘူးလို့ကော မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ”

ဟာဒီက ပြန်ဖြေသည်။
 “အမ်မရစ်ဆင်းကလည်း စစ်မှုထမ်းပါပဲကွာ။ ငါ့အဖေနဲ့သိတယ်။ သူ့ရွာက တို့ရွာနဲ့ မဝေးလှဘူး။ သူသာ ဂျပန်လက်ကိုင်တုတ်၊ ဂျပန်ဘက်တော်သားဖြစ်နေရင် သူ အဲသလိုဖြစ် ရတဲ့ အကြောင်း ရှိမှာပေါ့။ သူ့ကို လက်ကိုင်တုတ်လို့ခေါ်ရအောင် တို့ကကော ဘာတွေ ဖို့တုံး။ တို့ကကော လက်ကိုင်တုတ်တွေ မဟုတ်ကြလို့လား”

“နေဦးကွ”
 အာဂျွန်းက သူ့အတွေးတွေကို စနစ်တကျ ပြန်စုစည်းသည်။ လျှို့ဝှက်စိတ်ကလေးဖြင့် ရှိတတ်သော သူ့အဖို့ သည်လို ကြာရှည်ကြာမြင့် ငြင်းခုံရသည့်အခြေအနေ ဖြစ်လာခြင်းသည် ပင် ဇောကြီးသန်သန် စကားပြောရန် ဖြစ်လာသည်အတွက် စိတ်သက်သာရာရစရာ ဖြစ်လာ ခဲ့သည်။

“အဲဒါက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။ မင်းပြောတဲ့ မိုဟန်းဆင်းနဲ့ သူ့လူတွေက ဂျပန်ဘက် က ရပ်တည်ပြီး အင်္ဂလိပ်ကို ပြန်ချကြမယ်ဆိုတဲ့သဘော ပြောတာလား”
 “အေးပေါ့ကွ။ လောလောဆယ်ပေါ့။ ဗြိတိသျှတွေ အိန္ဒိယပြည်ထဲက ထွက်သွားကြတဲ့ အထိပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ သည်ကိစ္စမှာ ဖောက်ပြန်ပြီး စဉ်းစားကြည့်လေကွာ။ ဂျပန်က တို့ကို ဘာမက်စရာ ရှိလို့တုံး။ ဂျပန်တွေက ငါတို့နဲ့ ငါတို့လွတ်လပ်ရေးဆိုတာကြီးကို ထည့်တွက်နေကြပါ့မလား။ သူတို့လိုချင်တာက ဗြိတိသျှတွေ ထွက်သွားအောင် တိုက်ထုတ်ကြမယ်ကွာ။ ပြီးရင် သူ ဝင်မယ်။ အဲသည့်နေရာကို သူတို့ပြန်ဝင်မယ်။ ဒါပဲမဟုတ်လား။ တို့ကို အသုံးချရုံသက်သက် ရှိမှာပဲ။ ဒါကော မင်း မြင်ရဲ့လား”

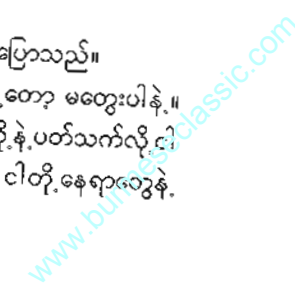
ဟာဒီက သည်အချက်ကို သဘောတူပုံဖြင့် ပခုံးတွန့်ပြသည်။ အာဂျွန်းကို ချေပသည်။
 “မင်းပြောတာ မှန်ပါတယ်။ နို့ပေမယ့် သူတို့က မလုပ်ရင်လဲ တစ်ယောက်ယောက် ကတော့ လုပ်နေမှာပဲ မဟုတ်လား။ တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ တို့ကို အသုံးချဖို့ ကြိုးစား နေကြမှာပဲ။ ခက်နေတာက အဲဒါပဲကိုယ်လူ။ ငါတို့ဘဝမှာ ငါတို့စိတ်ကို ငါတို့ပြန်ပြင်ဖို့ ကြိုးစားခွင့်ရတာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်ပဲ”

အာဂျွန်းက သူ့အသံကို တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားရင်း ပြောသည်။
 “ဟာဒီ၊ ကြည့်ဦးကွ...။ လောလောဆယ် မင်းကို ဘယ်လိုရှုမြင်သလဲ ဆိုတာလည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်မေးဦး။ ငါတို့ကိုယ်တိုင်က အရာရာမှာ ဘယ်လောက်လုပ်နိုင်တဲ့ အခွင့် အရေးတွေ ရှိသလဲဆိုတာကို ပြောတာပါ။ ဂျပန်တွေ အိန္ဒိယပြည်ထဲ ဝင်မယ့်အရေးကို အားပေး တဲ့ အကူအညီမှန်သမျှ အဆုံးသတ်အောင် လုပ်ကြရမှာပဲ။ ဗြိတိသျှနဲ့ဂျပန် နေရာချင်း လဲပစ်တာ၊ လူချင်းပြောင်းတာနဲ့ ဘာများအရေးပါစရာရှိလို့လဲ။ ဂျပန်ရောက်လာမှာထက်စာရင် ကိုလိုနီ ဆရာကြီးတွေကမှ တော်သေးတယ်”

ဟာဒီက မျက်လုံးတွေ အရောင်ထွက်လာသည်အထိ ဝါးလုံးကွဲ ရယ်သည်။
 “သူငယ်ချင်း အာဂျွန်း၊ ဘယ်သခင်က ဆိုးတယ်။ ဘယ်သခင်ကတော့ ကောင်းတယ်လို့ စကားပြောရပြီ ဆိုကတည်းက တို့ ဘယ်ကျင်းထဲကျနေပြီလဲဆိုတာ ထည့်တွက်ဦးမှပေါ့ကွ။ တို့က ဘာတွေလဲ။ ခွေးတွေလား၊ သိုးတွေလား။ သခင်ကောင်းတွေ သခင်ဆိုးတွေဆိုတာ မရှိ ဘူးကွ။ သခင်ကောင်းတယ် သခင်ဆိုးတယ်ဆိုတာ ကျွန်တွေရဲ့အခြေအနေကို ပြောနေတာကွ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သည်အချက်ကပဲ သူ့ကိုယ်သူ ဘာလဲဆိုတာ မေ့အောင်လုပ်နေတာ”

အာဂျွန်းနှင့် ဟာဒီတို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မျက်နှာချင်းနီးကပ်စွာ စိုက်ကြည့်နေကြ သည်။ ဟာဒီမျက်စိတွေက တဆတ်ဆတ် လှုပ်နေသလို အာဂျွန်းကလည်း သူ့ထွက်သက် ဝင်သက်တွေ ပူနွေးနေသလို ခံစားနေရသည်။ သူကပဲ စပြီး မျက်လုံးလွှဲလိုက်သည်။
 “ဟာဒီ၊ တို့အချင်းချင်း ပြန်ချတာမျိုးတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူးကွာ”
 “မဟုတ်ဘူး”

အာဂျွန်းက သူ့လက်ဆစ်တွေကို ကိုက်နေခဲ့သည်။ ငြီးမှ ဆက်ပြောသည်။
 “နားထောင်ပါ ဟာဒီ၊ မင်းပြောတာတွေ ငါက အလိုမတူဘူးလို့တော့ မတွေးပါနဲ့။ ငါက မင်း လမ်းမှန်ကမ်းမှန် ရှိရမယ့်အပေါ် စဉ်းစားတာမျိုးပါ။ ဒါပေမဲ့ တို့နဲ့ပတ်သက်လို့ငါ လည်း ကြိုးစားပြီး စဉ်းစားမယ်။ မင်းနဲ့ ငါလိုလူတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့၊ ငါတို့နေရာတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့”



“ငါ သဘောမပေါက်ဘူး”

“တို့ကိုပဲကြည့်လေ ဟာဒီ... တို့ကိုပဲကြည့်။ တို့က ဘာတွေလဲ၊ တို့ဆိုရင် တန်ဖို အက ကျင့်ခဲ့ကြတယ်ကွာ။ အမဲသားကင်ကို ဓားနဲ့ ခက်ရင်းကိုင်ပြီး ဘယ်လိုစားရမယ်ဆိုတာ သင်ခဲ့ကြတယ်ကွာ။ မှန်တာပြောရရင် အသားအရေကလွဲလို့ တို့ကို ကုလားချင်းကတောင် ကုလားရယ်လို့ အသိအမှတ်ပြုကြတော့တာ မဟုတ်ဘူး။ တို့က သွားပေါင်းပြန်တော့လည်း တို့ခေါင်းထဲမှာ အိန္ဒိယပြည်ဆိုတာ ရှိကြတာမဟုတ်တော့ဘူး။ တို့က ဆပ်လို့ အခေါ်ခံရတဲ့ သခင်ကလေးအဖြစ် ခံချင်ကြတာပဲရှိတယ်။ တို့ဖြစ်ခဲ့တာလည်း ဒါပဲ။ တို့က အလံသစ်ထူ လိုက်တာနဲ့ ဒါတွေအားလုံး ပြီးပြေသွားမယ်လို့ မင်း ထင်သလား”

ဟာဒီက အထင်အမြင်သေးစွာ ပခုံးတွန့်ပြသည်။

“ကြည့်လေကွာ၊ ငါဆိုရင် ရိုးရိုးစစ်သားတစ်ယောက်ပဲ။ မင်းက ဘာကို တက်လှမ်းဖို့ ကြိုးစားနေတယ်ဆိုတာတော့ ငါ မသိဘူးပေါ့ကွာ။ ငါ့အတွက်ကတော့ ဒါဟာ မှန်သလား။ မှန်သလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းပဲ။ ဘာအတွက် ပြန်တိုက်ထိုက်တယ် မထိုက်ဘူးဆိုတာပဲ ရှိတယ်။ ဒါပဲ”

တံခါးခေါက်သံ ပေါ်လာခဲ့သည်။ ဟာဒီက အပြင်မှာ မတ်တတ်ရပ်နေသည့် အမ်မရစ် ဆင်းနှင့် တွေ့ရန် တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“လူတွေ စောင့်နေကြတယ်”

“ဂီယန်းဂျီး အောက် မိနစ်” (တစ်မိနစ်လောက်ပါ ဂီယန်းဂျီး)

ဟာဒီက အာဂျွန်းဘက်ကို လှည့်သည်။ ဟာဒီအသံက ငြင်းခုံပြီး မောပန်းသွားပုံ ရသည်။

“သည်မယ် အာဂျွန်း၊ ငါ ဘာလုပ်တော့မယ်ဆိုတာ မင်းကို ငါပြောတော့မယ်။ ဂျပန် တွေရှိတဲ့ စစ်မျက်နှာဘက်ကို ခေါ်သွားဖို့ ဂီယန်းဂျီး အမ်မရစ်ဆင်းက ကမ်းလှမ်းနေပြီ။ မိုဟန်းဆင်း ရှိရာကိုပေါ့။ ငါကတော့ စိတ်နုလုံး ဒုံးဒုံးချလိုက်ပြီ။ သည်ကိစ္စ ငါ့ရဲဘော်တွေကို ငါ ရှင်းပြတော့မယ်။ သည်ကိစ္စဟာ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ ကိစ္စအဖြစ် ငါ ဘယ်လိုစဉ်းစားထား တယ်ဆိုတာ သူတို့ကို ငါပြောပြတော့မယ်။ သူတို့ဟာသူတို့ ဆုံးဖြတ်ကြပေါ့။ မင်းရော လိုက်နားထောင်ချင်သလား”

အာဂျွန်း ခေါင်းညိတ်သည်။

“အေး”

ဟာဒီက အာဂျွန်း၏ ကိုင်းခွချိုင်းထောက်ကို ကမ်းသည်။ ရုံကလေးရှိရာ ဘက်ကို ကျောက်ခင်းလမ်းအတိုင်း တဖြည်းဖြည်းချင်း အတူလျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ရုံကလေးထဲမှာ လူတွေ ပြည့်နေခဲ့ပြီ။ စစ်သားတွေက ရှေ့ဆုံးမှာ အတန်းလိုက် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေကြသည်။ စစ်သားတွေနောက်မှာတော့ ကူလီတန်းလျားနေ အလုပ်ကြမ်းသမားများ နေရာယူထားကြသည်။ အမျိုးသားများက လှံချည်ကြမ်းများ ဝတ်ဆင်ထားကြပြီး အမျိုးသမီးတွေက ဆာရီ ဝတ်ထားကြ သည်။ ရာဘာစေးခြစ်သူ အတော်များများကတော့ ကလေးတွဲလောင်း ပါလာကြသည်။ ရုံကလေး

ထိပ်မှာတော့ စားပွဲတစ်လုံးနှင့် ကုလားထိုင်နှစ်လုံး ချထားသည်။ ဟာဒီက စားပွဲနောက်မှာ နေရာယူလိုက်သည့်အခါ အမ်မရစ်ဆင်းနှင့် အာဂျွန်းတို့က ကုလားထိုင်တွေမှာ အသီးသီး ထိုင်လိုက်ကြသည်။ အသံတွေကတော့ တဝေါဝေါ ဆူညံလျက်ရှိ၏။ တိုးတိုးတစ်မျိုး ကျယ်ကျယ် တစ်မျိုး။ ကလေးတွေကတော့ မကြုံစဖူး ပွဲအသစ်အဆန်းတွင် ဟိလာတိုက်နေကြလေ၏။ ဟာဒီက ခပ်ကျယ်ကျယ် အသံပေးနေခဲ့လေသည်။

ဟာဒီ စကားစသည်နှင့် အာဂျွန်း အံ့သြတကြီး သတိထားမိလိုက်သည့်အချက်မှာ စကားအရာ၌ ပါရမီရှိသူ၊ ကျင့်သားရ အဟောအပြောကောင်းသူ ဆိုသည့်အချက်ပင်။ သူ့အသံ က ရုံကလေးထဲမှာ ပြည့်လျှံနေပြီး သူ့စကားလုံးတွေက သွပ်မိုးနှင့်ရိုက်ကာ ပဲ့တင်သံတွေ ထွက်နေသည်။ တာဝန်၊ တိုင်းပြည်၊ လွတ်လပ်မှု။ အာဂျွန်းကတော့ နားထောင်နေရင်းကပင် မျက်နှာမှာ ချွေးပြန်နေလေ၏။ ခေါင်းကို ငုံ့ထားရင်း သူ့ကိုယ်သူ သတိထားမိသည့် အချက်မှာ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချွေးတွေ ပေါက်ပေါက်ကျနေခြင်းဖြစ်၏။ မနေ့ညက အဖျားကြီးတက်သလို ခံစားနေရသည်။

ရုတ်တရက် ရုံကလေးတစ်ရံလုံး အသံကြီးတွေ ဟိန်းထွက်လာခဲ့သည်။ နားကွဲမတတ် ကျယ်လောင်လှသော အသံများ။ လူစုလူဝေးကြီးကို ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့် အော်လိုက်သော ဟာဒီအသံကို အာဂျွန်း ကြားလိုက်ရသည်။

“ကျုပ်နဲ့ လိုက်ကြမှာလား”

နောက်ထပ်ပွင့်ထွက်လာသော အသံကြီးတစ်သံ ပေါ်လာခဲ့သည်။ အလွန်တရာ ကျယ် လောင်လွန်းလှသော အသံကြီးက သွပ်ပြားအမိုးကို ရိုက်ပြီးမှ ပဲ့တင်သံကြီးပြုလျက် ပြန်ရောက် လာခဲ့သည်။ နှစ်ယောက်ချင်း လက်တွေ့ချိတ်ကြရင်း ဘန်ဂါရာအကကို ကကြသည်။ ပခုံးလှုပ်လှုပ် ခြေလှုပ်လှုပ်။ သူတို့နောက်ဆီ၌ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေးသူငယ်များပါသော အလုပ်သမား များက သံစူးသံကြောင် အော်ဟစ်ကြ၊ ပစ္စည်းပစ္စယတွေ လေထဲပစ်မြှောက်ကြ၊ လက်ခုပ်လက်ဝါး တီးကြ၊ ဝှေ့ယမ်းကြ။ အာဂျွန်းက ဟာဒီမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဟာဒီ မျက်နှာတစ်ခု လုံး သွေးရောင်တွေ လွှမ်းနေသည်။ မြူးထူးနေသည်။ မျက်လုံးတွေကတော့ တောက်ပလျက်။

အာဂျွန်းကိုယ်တိုင်က အစွဲကင်းသော၊ ကိုယ်ကျိုးမပါသော စိတ်ခံစားမှုဖြင့် ရုံကလေး ထဲကို ဝင်လာသည့်အချိန်မှစ၍ အရာရာသည် ပြောင်းလဲသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သတိထားမိလိုက် လေပြီ။ လောကကြီးတစ်ခုလုံး ရုတ်ခြည်း အရောင်အသွေးအားဖြင့် ပြောင်းလဲသွားသည့်နှယ် တစ်ဘာသာ အသွင်ဆောင်လာခဲ့လေပြီ။ သည်မတိုင်ခင်က မကြာလိုက်သော ဒိဋ္ဌဖြစ်ရပ်သဘော သည် ယခုအခါမှာတော့ နားမလည်နိုင်သော အိပ်မက်နှင့်ပင် တူလေသည်။ သည်လိုကူလီ တန်းလျားတွေမှာ အိန္ဒိယနိုင်ငံတော်အလံ တလူလူမြင်ရဖို့ သူ တကယ်ကော မမျှော်လင့်ခဲ့ဖူး ဘူးလား။ ဘယ်နေရာမှာ ထူကြမှာတဲ့လဲ။ ကီရုန်းဆင်းရဲ့အဘိုးက ဖလင်းဒါးစ်မှာ ဘွဲ့တံဆိပ် ငွေတံဆိပ်ဆိုတာကကော အမှန်ပဲလား။ ကီရုန်းဆင်းကကော သူ့အပေါ် တစ်လျှောက်လုံး အလွမ်းသင့်တဲ့လူအဖြစ် တစ်ထပ်တည်းရှိတယ် ဆိုတာကကော အမှန်ပဲလား။ သစ္စာစောင့်သိ ကြတဲ့ စစ်သားတွေဟာ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် သစ္စာကြီးခဲ့ကြတဲ့ ဘိုးဘွားမိဘတွေဆီက ဆင်းသက်

လာကြတယ် ဆိုတာကကော။ အာဂျွန်းက ကခုန်နေကြသည့် စစ်သားတွေကို ကြည့်နေခဲ့သည်။ သည်လိုလူတွေနဲ့ ရေရှည် အမှုတော်ထမ်းဖို့ဆိုတာကကော ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ။ သူ့ကိုယ်သူ တောင်မှ ဘာမှန်း မသိခဲ့ရသူအဖို့ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်စရာရှိမှာလဲ။

သူပုန်ထမှု မီးပွားတစ်စ သည်လိုကျခဲ့တာလား။ အရေးမစိုက်ခြင်း တဒင်္ဂအတွင်းမှာ သည်လိုနဲ့ပဲ သည်မတိုင်ခင်က လူတစ်ယောက်ကို သူစိမ်းပြင်ပြင် ဖြစ်ရော့လား။ သည်လိုနဲ့ တခြားတစ်ဖက်ကို လှည့်ရော့တဲ့လား။ သည်လိုနဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ သစ္စာစောင့်သိမှုတွေနဲ့ ယုံကြည်ချက်တွေဟာ နေရာလွဲကြရော့လား။ သူတို့က ကြီးဖြေလွှတ်လိုက်တာနဲ့ပဲ သူတို့ရဲ့ သစ္စာစောင့်သိမှုက ဘယ်ကိုခွာရမှာတဲ့လဲ။ သူ့ကိုယ်တိုင်က စစ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အခြား ဘာမှမသိ။ သစ္စာစောင့်သိခြင်းမပါဘဲ၊ ယုံကြည်ချက်မပါဘဲ ဖြစ်နိုင်စရာအကြောင်း မရှိ။ ဒါဖြင့်ရင် လောလောဆယ် သူ့သစ္စာရှိမှုကို ဘယ်သူက ပျက်စီးစေခဲ့သလဲ။ ရှေးဟောင်းခေလေ ဖြစ်နေခဲ့သော အိန္ဒိယပြည်၏ အရိုးကျနေပြီဖြစ်သည့် သစ္စာကြီးမှုကို နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက သူတို့ ဖျက်ဆီးခဲ့ကြသည်။ သည်လိုလူတွေကို မေးမိန့်ပျောက်ပျက်သွားစေခြင်းအားဖြင့် ဗြိတိသျှတို့က သူတို့၏အင်ပါယာကို ထူထောင်ခဲ့ကြသည်။ အခုတော့ အင်ပါယာကြီးလည်း ဖိစိန်ချုပ်ပြီး၊ အင်အားကြီးလှသော ဒိုမီနီယမ်အတွင်း သူပါ ရောယောင်ကွယ်လွန်ရပြီဆိုသည် ခံစားမှုကြောင့် ဆိုတာလည်း သူ သိခဲ့သည်။ လောလောဆယ် သူ ဘယ်သူ့အပေါ် ယုံကြည်မှု ထားရမှာလဲ။ သစ္စာစောင့်သိမှု၊ ဆင်းရဲသား အများပြည်သူနှင့် ယုံကြည်ချက်။ ဒါတွေက လူ့နည်းလို ထိလွယ်ရှလွယ်သလောက် အရေးပါသည့်အချက်များ ဖြစ်သည်။ ပျက်စီးလွယ်သည်။ ပြန်လည် တည်ဆောက်ဖို့ ခက်သည်။ ပြည်သူလူထုအချင်းချင်း နှောင့်ဖွဲ့သည့် တစ်သျှူးများ ပြန်လည်ဖန်တီး ရသည့်အလုပ်ကို ဘယ်သူကဘယ်လို ပြန်လည်စီမံမှာတဲ့လဲ။ ပျက်စီးဖို့ကတော့ တစ်ဦး တစ်ယောက်က လေ့ကျင့်ယူနိုင်ပါ၏။ သူကဲ့သို့သော တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ပင်ကိုစွမ်းရည်များ အားဖြင့် ဖန်တီးယူနိုင်တာ မျိုးမဟုတ်။ တစ်နှစ်တည်း ပြီးရသော ခက်ခက်ခဲခဲ ကြိုးပမ်းမှုမျိုး မဟုတ်။ ဆယ်နှစ်နှင့်လည်းမရ။ အနှစ် ငါးဆယ်နှင့်လည်း မဖြစ်။ ရာစုနှစ်များနှင့်ချီကာ ထူထောင် ယူရသော အလုပ်ဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက်ပင် ဟာဒီက အာဂျွန်းရှေ့တွင် ခူးထောက်လိုက်ပြီး မျက်နှာကို စိုက်ကြည့် သည်။ အောင်မြင်မှုများဖြင့် တောက်ပလျက်ရှိလေသည်။

“အာဂျွန်း၊ မင်း ဘာလုပ်မလဲ။ တို့နဲ့အတူတူ လက်တွဲမလား၊ ဆန့်ကျင်မလား။”

အာဂျွန်းက ချိုင်းထောက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး၊ ဟာဒီခြေထောက်နှင့် ဝေးရာကို ရွှေ့လိုက်သည်။

“နားထောင်ပါ ဟာဒီ...။ တို့ သည်ကိစ္စတွေ မစဉ်းစားကြခင် တို့လုပ်ရမယ့်အလုပ် ရှိသေးတယ်”

“ဘာလဲ”

“ဘတ်ကီပေါ့ကွ...။ စီအိုပေါ့။ သူ့ကို တို့ ထွက်သွားခွင့်ပြုရမယ်”

ဟာဒီက အသံထွက်ဘဲ အာဂျွန်းကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ အာဂျွန်းက ဆက်ပြောသည်။

“ဒါကိုတော့ တို့ လုပ်ရမယ်။ သူ့ခမျာ ဂျပန်တွေရဲ့ အကျဉ်းသားဘဝရောက်အောင် ပို့လိုက်တာမျိုးဖြစ်အောင် တို့ မလုပ်သင့်ဘူး။ တို့တာဝန် အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ သူက သမ္မတီထွက်တဲ့ လူပါ ဟာဒီ။ မင်းလည်း သိပါတယ်။ သူဟာ လူကောင်းသူကောင်းပါ။ သူ့ကို တို့ လွှတ်ပေး ရမှာပေါ့။ ဒါတော့ ဝတ္တရားရှိတယ်”

ဟာဒီက သူ့မေးစရာကို သူ ပွတ်နေခဲ့သည်။

“ငါ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး အာဂျွန်း၊ သူက ငါတို့အနေအထားကို ဖော်ကောင်လုပ်ခဲ့တယ်။ ငါတို့လှုပ်ရှားမှုကို”

အာဂျွန်းက ဟာဒီစကားကို ဖြတ်သည်။ မောပန်းတကြီး ပြောသည်။

“ဒါက မင်း ခွင့်ပြုမှာလား မေးနေတဲ့ မေးခွန်းမဟုတ်ဘူးကွ။ မင်းက ငါ့အထက်အရာရှိ မဟုတ်သလို ငါကလည်း မင်းအထက်အရာရှိမဟုတ်ဘူး။ ငါ မင်းကို သိစေချင်တာက စီအိုကြီး ကို ထမင်းလေး ရေလေး ပေးလိုက်ဖို့ပဲ။ ပြီးရင် စစ်ကြောင်းကိုပြန်ဖို့ ငါခွင့်ပြုရလိမ့်မယ်။ ငါ ပြောတာကို လက်မခံရင် မင်းလက်နဲ့သာ တိုက်တော့။ စစ်သားတချို့က ငါ့ဘက်က ရိုလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ကိုင်း...မင်းဆုံးဖြတ်”

ဟာဒီမျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးရိပ် မျှင်မျှင်ကလေး ယှက်သန်းသွားခဲ့သည်။

“မင်းပဲကြည့်လေ သူငယ်ချင်း...။ အခုလိုအချိန်မျိုးမှာတောင် မင်းက ဝေ့ချင်နေပါရော လား။ ဖော်လံဖားဖို့ စဉ်းစားတုန်းပါလားကွာ။ မင်းက ဘာကိုမျှော်လင့်နေတာလဲ။ အခြေအနေ မကောင်းရင် မင်းကို ညှာရအောင်လို့လား။ အနာဂတ် အာမခံဆင့်စာ လိုချင်တဲ့သဘောလား။”

“မိမဆုံးမ ဖမဆုံးမကောင်”

အာဂျွန်းက ဟာဒီဘက် ယိမ်းလိုက်ပြီး အင်္ကျီကော်လာစကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ သူ ချိုင်းထောက်ကို လွှဲလိုက်သည်။ ဟာဒီက အသာအယာပင် ခပ်ဝေးဝေးကို ဆုတ်သည်။ အသံခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြင့် ပြန်ပြောလေသည်။

“ဆောရီးကွာ...ငါ အဲသလိုမပြောသင့်ဘူး။ မှန်တယ်။ မင်းဖြစ်ချင်တာကို လုပ်ပါ လေ။ ဘတ်ကီရှိတဲ့နေရာကို ငါ့ကောင်တစ်ကောင် လိုက်ပြပေးခိုင်းလိုက်မယ်။ ခပ်မြန်မြန်တော့ လုပ်နော်။ ငါပြောလိုက်ပါရဲ့”

* * *

အယ်လီဆန်နှင့် ဒင်နူးတို့နှစ်ယောက် ဓာတ်ပုံအမှောင်ခန်းထဲမှာ တစ်နာရီစာလောက် အချိန်ကုန်ခဲ့ကြသည်။ လျှပ်စစ်ဓာတ်အား ပြတ်တောက်နေသည်ဖြစ်၍ ဖယောင်းတိုင်မီးအလင်း ရောင်ဖြင့် လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြရသည်။ ဓာတ်ပုံနှင့်ဆိုင်သမျှ ပစ္စည်းကိရိယာတွေအားလုံး ထုပ်ရပိုးရသည်။ အဝတ်ဟောင်းတစ်စုံဖြင့် ရစ်ပတ်ကာ သေတ္တာတစ်လုံးထဲ ထည့်ရသလိုရသည်။ အားလုံး ပြီးစီးပြီဆိုတော့မှ ဒင်နူးက ဖယောင်းတိုင်ကို ငြိမ်းလိုက်သည်။ ဗီရိုတစ်လုံးနှင့်တူသော လေမဲ့ ပူလောင်လောင်ဓာတ်ပုံခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်သား ရပ်နေကြရင်း ပုစဉ်းရင်ကွဲနှင့် မိုးဖား အော်သံတွေကို နားရောက်နေခဲ့ကြသည်။ အိပ်မောကျ ရွာကလေးကို နှောင့်ယှက်နေကြသည့် ခွေးအုပ်တစ်အုပ်၏အော်သံလို့ ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း ထွက်ပေါ်လျက်ရှိသော အသံတွေ အဝေးတစ်နေရာဆီက ကြားနေရသည်။

“သေနတ်သံတွေ”

အယ်လီဆန်က တိုးလျှလျ ပြောသည်။ ဒင်နူးက အမှောင်ထဲမှာပင် အယ်လီဆန် ခန္ဓာကိုယ်ကလေးကို ဆွဲဖက်လိုက်သည်။

“ဝေးပါသေးတယ်”

အယ်လီဆန်ကို ရစ်သိုင်းလိုက်သည်။ ပန်း၊ လက်မောင်းနှင့် နိမ့်ချိုင့်ခွက်ဝင်သွားသော ကျောပြင် ကောက်ကြောင်းတစ်လျှောက် ဒင်နူး၏လက်ဖဝါးက လိုက်လံပွတ်သပ်နေသည်။ လက်ချောင်းကလေးတွေက အယ်လီဆန် အဝတ်အစားပေါ်ရှိ အစည်းအနှောင်တွေကို ဖြေလိုက် ပြီးသည်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းကို ပစ်လိုက်သည်။ သည့်နောက်မှာတော့

“အယ်လီဆန်ရယ်...၊ နင်မရှိဘဲနဲ့ ငါ ဘာလုပ်ရတော့မှာလဲ”

“ငါကတော့ကော ဒင်နူးရယ်...၊ ဘာလုပ်ရမှာတဲ့လဲ”

နှစ်ယောက်သား ကိုယ့်လက်မောင်းကွေးပေါ်ကိုယ် ခေါင်းအုံကြရင်း အသာလှဲနေကြ သည်။ ဒင်နူးက စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိပြီး အယ်လီဆန်နှုတ်ခမ်းတွင် တပ်ပေးသည်။

“တစ်နေ့နေ့ ဟောသည့်နေရာကို တို့နှစ်ယောက် ပြန်ရောက်ခဲ့ကြရင် အမှောင်ခန်း တစ်ခန်းရဲ့ ပဉ္စလက်ဆန်တဲ့ မာယာတွေ ငါ ပြဦးမယ်”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ငါတို့ဓာတ်ပုံသမားတွေ ဓာတ်ပုံကူးရင် ရိုက်ထားတဲ့ နဂ္ဂတစ်ဖလင်ကို ဓာတ်ပုံစက္ကူ ပေါ် တင်လိုက်ရတယ်။ အဲသည့်မှာ ဓာတ်ပုံက အသက်ဝင်လာတာကို စောင့်ကြည့်တဲ့အခါ သည်တစ်ခု ရဲ့အမှောင်က နောက်တစ်ခုရဲ့အလင်း ဖြစ်လာတော့တာပဲ။ ဒါကို ငါ ပထမဆုံး တွေ့လိုက်ရတုန်းက ငါစဉ်းစားမိတယ်။ ဪ... ပုံရိပ်တွေဟာ ဒီလိုပေါ်လာရတာပါပဲလားလို့ တွေးမိတာပါ။ တကယ့် စွဲနစ်မှုပဲမဟုတ်လား။ အရာတစ်ခုက အခြားအရာတစ်ခုရဲ့ အရိပ်တွေ ကို အရောင်တောက်ပလာ စေတာမျိုးပဲလို့”

အယ်လီဆန် လက်ချောင်းထိပ်ကလေးများက ဒင်နူး၏မျက်နှာကို တရွရွ လိုက်စမ်း နေသည်။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်...ငါသာ နင့်ကို အဲသလိုလုပ်နိုင်ခဲ့ရင် နင့်ပုံရိပ် ငါ့စိတ်ထဲ စွဲထင်နေ မှာပါပဲ။ ငါ့ အစိတ်အပိုင်းအားလုံး”

“ဒင်နူး...အချိန်ကျတော့မှာလား”

အယ်လီဆန်က ဒင်နူးမျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ညှပ်လိုက်ပြီး နမ်းသည်။

“တို့မှာ ဘဝသက်တမ်းတွေ ကျန်ပါသေးတယ်ကွယ်”

အယ်လီဆန်က ဖယောင်းတိုင်ကို မီးပြန်ညှိသည်။ ဖယောင်းတိုင်မီးအလင်းကို မြှောက် ကိုင်ရင်း သူမ ခေါင်းထဲ ထွင်းဖောက်သွားအောင် ကြိုးစားနေပုံဖြင့် ဒင်နူးမျက်လုံးတွေကို ပြင်းပြင်းစူးစူး ကြည့်နေခဲ့သည်။

“မကြာလောက်ပါဘူးနော် ဒင်နူး”

“မကြာပါဘူး...၊ ကြာစရာမရှိပါဘူး”

“နင် တကယ်ကော ယုံကြည်တာ ဟုတ်ရဲ့လား။ နင်ညာနေတာလား။ ငါ စိတ်ချမ်းသာ အောင်လေ။ အမှန်အတိုင်းပြောစမ်းပါ ဒင်နူးရယ်၊ ငါသိချင်လို့ပါ”

ဒင်နူးက သူမ ပခုံးတွေကို ဆွဲညှစ်ထားသည်။ ယုံကြည်လောက်သော စုစည်းမှုဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

“စိတ်ချထားစမ်းပါ အယ်လီဆန်...၊ တို့နှစ်ယောက် သည်နေရာကို မကြာခင် ပြန်ရောက်ကြမှာပါ။ နံနက်ခင်းအိမ်ကြီးဆီ တစ်ခေါက် ပြန်လာကြရဦးမှာပါ။ ဘာလွဲစရာမှ မရှိဘူး။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ...”

“ဘာတစ်ခုလဲ ဒင်နူး”

အယ်လီဆန်က ဒင်နူးပြောတော့မည့်စကားကို စိုးရိမ်တကြီးရှိဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းကလေး ဖိကိုက်ထားရင်း ပြန်မေးသည်။

“တို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ တစ်ခုပေါ့”

အယ်လီဆန်က ကြည်ကြည်နူးနူး ရယ်လိုက်သည်။ ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းဆတ်ရင်း စကားပြန်သည်။

“အင်းပေါ့...! တို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ကြရမှာပေါ့။ တို့ သည်ကိစ္စကို အကြာကြီး ပစ်ထားမိခဲ့ကြတယ်။ မှားလိုက်တာနော်”

အယ်လီဆန်က ဖယောင်းတိုင်ကို ကောက်ယူပြီး အခန်းထဲက ထွက်သွားသည်။ ဒင်နူးက လဲလျောင်းရင်း သူမခြေသံကို နားစွင့်နေလိုက်သည်။ နံနက်ခင်းအိမ်ကြီးက ခါတိုင်း ထက် ပိုမိုတိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက်ရှိ၏။ အောက်ထပ်မှာတော့ ဆရာဂျွန် မောပန်းတကြီး အိပ်စက်နေသည်။ ဒင်နူးက လှဲနေရာက ထလိုက်ပြီး မှောင်မည်းမည်း စကြိုကိုဖြတ်၍ အယ်လီဆန် အိပ်ခန်းဘက် လိုက်လာခဲ့သည်။ အယ်လီဆန်က မိရိသော့တွေကို ဖွင့်နေသည်။ အံ့ဆွဲတွေကို မွှေနှောက်နေသည်။ ရုတ်တရက် ဒင်နူးဘက် လှည့်လိုက်ကာ သူမလက်တွေကို ဆန့်ပြသည်။

“သည်မှာ ကြည့်စမ်း”

ရွှေလက်စွပ်နှစ်ကွင်းက ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်ထဲတွင် ဝင်းပနေသည်။

“ငါ့မိဘနှစ်ပါးရဲ့ ပစ္စည်းတွေလေ”

အယ်လီဆန်က ဒင်နူးလက်ကို လှမ်းဆွဲကာ လက်သူကြွယ်တွင် တစ်ကွင်းစွပ်ပေးလိုက်သည်။

“သည်လက်စွပ်နဲ့ ငါ နင့်ကို လက်ထပ်လိုက်ပြီ”

အယ်လီဆန်က ရယ်မောရင်း နောက်တစ်ကွင်းကို ဒင်နူးလက်ဝယ် ထည့်ပေးသည်။

သူမ လက်ချောင်းကလေးတွေကို ချဲကာ အလိုက်သင့် ဖြန့်ပေးသည်။

“စွပ်ပေးလေ...! စွပ်လေ၊ ငါတောင် လုပ်ခွဲသေးတာ”

ဒင်နူးက အယ်လီဆန်လက်သူကြွယ်မှာ စွပ်ပေးလိုက်သည်။

“တို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ပြီးကြပြီပေါ့နော်”

အယ်လီဆန်က ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲလှုပ်ရင်း ရယ်သည်။ သူမလက်က လက်စွပ်ကို ဖယောင်းတိုင် မီးရောင်ထဲ မြှောက်ကြည့်သည်။

“တို့ကိုယ်စောင့်နတ်တွေ ရှေ့မှာပေါ့လေ။ သည်လက်စွပ်ကြောင့်ပဲ နင် အဝေးမှာ ရှိနေဦးတော့၊ ငါ့ခင်ပွန်းအဖြစ် ရှိနေမှာပါ”

အယ်လီဆန်က မျက်နှာကြက်ဆီမှ ဝဲကျနေအောင် ချထားသည့် ခြင်ထောင်ကို ခါလိုက်ပြီး ဖယောင်းတိုင် မီးကို ငြိမ်းလိုက်သည်။ ဒင်နူးကို ခြင်ထောင်တွင်း ဆွဲသွင်းသည်။

နောက်တစ်နာရီလောက် အကြာတွင်မတော့ လေယာဉ်ပျံတွေ ချဉ်းကပ်လာသည် အသံတွေကြောင့် ဒင်နူး နိုးသွားခဲ့သည်။ အယ်လီဆန်ကို နိုးရန်ပြင်သည့်အခါ သူမက ခုတင်အုံးတားကို မှီရင်း ထိုင်လျက်ရှိနှင့်ပြီ။

“အယ်လီဆန်”

“အချိန်ကျပြီဆိုတဲ့စကားတော့ မပြောနဲ့။ မကျသေးဘူး”

တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဖက်ထားကြရင်း နှစ်ဦးသား နားစွင့်နေခဲ့ကြသည်။ လေယာဉ်တွေက သူတို့ခေါင်းတည့်တည့် အပေါ်ဘက်ဆီမှ ခပ်နိမ့်နိမ့် ပျံသန်းသွားကြသည်ဖြစ်ရာ လေယာဉ်များ၏ အရှိန်ကြောင့် ပြတင်းတံခါးများ တဂျွမ်းဂျွမ်း မြည်နေကြလေ၏။

“ငါငယ်ငယ်တုန်းက ငါ့အဖေ မန္တလေးမှာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာ ပြောပြဖူးတယ်။ မြန်မာ့ရှင်ဘုရင် ပါတော်မူတော့ ရွှေနန်းတော်ကြီးက အပျိုတော်တွေကလည်း ရွှေနန်းတော်ကနေ မြစ်ဆိပ်ကို ကုန်းကြောင်းလိုက်ပါကြရတယ်။ အဲသည့်အပျိုတော်တွေထဲမှာ ငါ့အမေလည်း တစ်ယောက် အပါအဝင်ပေါ့။ အမေတို့ မြစ်ဆိပ်ကို လျှောက်နေချိန်မှာ အဖေက လူစုလူဝေးတွေကြား မှောင်ရိပ်ခိုရင်း နောက်က တကောက်ကောက် လိုက်နေခဲ့သတဲ့။ မြစ်ဆိပ်ကို ဆင်းတဲ့လမ်းက ခရီးရှည်တော့ အပျိုတော်တွေမမျှာ ပင်လည်းပင်ပန်း၊ စိတ်လည်း ရှုပ်နေကြတာပေါ့လေ။ အဖေက သူရှိသမျှ ပိုက်ဆံကလေးနဲ့ အပျိုတော်တွေ စိတ်မှ လန်းပါစေတော့ရယ်လို့ ထန်းလျက်ခဲတွေဝယ်ပြီး လိုက်ပေးတယ်။ အပျိုတော်တွေကို နှစ်ဖက်ညှပ်ပြီး ဝန်းရံထားကြသူတွေက လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ပိတ်ဆို့ရင်း ချိုတက်နေကြတဲ့ ဂေါ်ရာစစ်သားတွေ၊ နိုင်ငံခြားသားတွေပေါ့လေ။ သည်လိုကြားကပဲ အဖေက သူပေးလိုက်တဲ့ ထန်းလျက်ထုပ်ကလေး ဖြေနေတာကို လှမ်းကြည့်တဲ့အခါ သိပ်ကို အံ့သြသွားမိသတဲ့။ အမေက သူ့လက်ထဲက ထန်းလျက်ခဲထုပ်ကို သူတို့ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ဝန်းရံစောင့်ကြပ်နေတဲ့ စစ်သားတချို့ကို လှမ်းပေးနေတာ မြင်လိုက်ရလို့ ပေါ့။ စစ်ချင်းတော့ အဖေက စိတ်ဆိုးမိသတဲ့။ ရန်သူအားပေး လုပ်လေခြင်း၊ မျက်နှာလိုအားရ လုပ်လေခြင်းလို့လည်း ခံစားရသတဲ့။ ဘာကိစ္စများ သည်လိုပေးချင်ရတာလဲ။ အထူးသဖြင့် သူတို့ကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင် နေကြတဲ့ စစ်သားတွေကို ဘာကိစ္စ ပေးပစ်ရတာလဲ။ ဒါကို အဖေ စိတ်ခုတာ။ ဒါပေမဲ့ အမေ သည်လိုလုပ်လိုက်တာကို အဖေက တဖြည်းဖြည်း နားလည်လာတဲ့အပြင် ဝမ်းတောင်သာမိခဲ့ရတယ်တဲ့။ ဒါဟာ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကို လုပ်လိုက်တာပဲ။ နေတတ်ထိုင်တတ်တဲ့နည်းပဲဆိုတာ သဘောပေါက်ခဲ့ရတယ်တဲ့။ သည်လိုတဒ်မှာ အာခံတာ၊ ဖိဆန်တာတွေက အရာထင်နိုင်စရာ မရှိဘူး မဟုတ်လား”

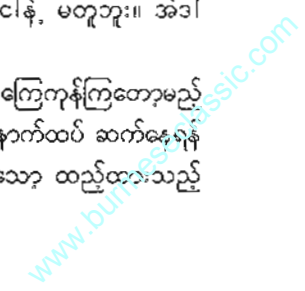
“နင် ငါ့ကို တစ်ခုခုပြောချင်ပုံရတယ်လင်တယ် ဒင်နူး။ နင် ဘာပြောချင်တာလဲ”

“နင် သတိ ရှိစေချင်လို့ပေါ့။ အသိ ရှိစေချင်လို့ပေါ့။ ခေါင်းမမာစေချင်တာ၊ အရွဲ့မတိုက်စေချင်တာပဲပေါ့။ နင့်စိတ်ရင်းအတိုင်း သတိလက်လွတ်ဖြစ်မှာ နှိုးတာပါပဲ။ အသိကလေး တပ်၊ အေးဆေးတည်ငြိမ် ရှိစေချင်တယ်”

“ငါ ကြိုးစားပါ့မယ် ဒင်နူးရယ်၊ ငါ ကတိပေးပါတယ်။ နင်ရောပါပဲလေ၊ သတိထား ရမှာပါပဲ”

“ရှိမှာပါ။ အဲဒါ ငါ့သဘာဝပဲ။ သည်နေရာမှာတော့ နင်နဲ့ ငါနဲ့ မတူဘူး။ အဲဒါ ကြောင့် စိတ်ပူတာပေါ့”

နောက်ထပ်လေယာဉ်တစ်အုပ် ဖြတ်သန်းသွားကြပြန်၏။ ကျိုးကြေကုန်ကြတော့မည့် အလား တဂျွမ်းဂျွမ်း မြည်ကျန်ရစ်ခဲ့သော ပြတင်းတံခါးတွေကြောင့်ပင် နောက်ထပ် ဆက်နေရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပြီ။ အယ်လီဆန်က ခုတင်ပေါ်ထိုင်ရင်း ဒေတိုနာ ကားသော့ ထည့်ထားသည့်



လက်ဆွဲအိတ်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ လေးလှချည်လား။ အယ်လီဆန်က အိတ်ကို စေ့ထားသော ချိတ်ကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး အတွင်းကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို မြင်ရသဖြင့် ဒင်နူးကို မျက်ခုံးတစ်ဖက် ပင့်ကြည့်သည်။

“နင့်အဖေရဲ့ ဆုံလည် ခြောက်လုံးပြု။ အံ့ဆွဲထဲက တွေ့လို့။”

“ကျည်ဆံပါလို့လား။”

“ပါတယ်။ ငါ ကြည့်ပြီးပြီ။”

အယ်လီဆန်က ချိတ်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး အိတ်ကို ပခုံးတွင် လွယ်လိုက်သည်။

“ကဲ... သွားချိန်ကျပြီ”

နှစ်ယောက်သား ထွက်ခဲ့ကြသည်။ အောက်ထပ် ဝရန်တာတွင် လက်တင်ကုလားထိုင် တစ်လုံးနှင့်ထိုင်နေသည့် ဆရာဂျွန်နှင့်တွေ့ရန် ဆင်းလာကြခြင်းဖြစ်၏။ အယ်လီဆန်က အဘိုး ဖြစ်သူထိုင်နေသည့် ကုလားထိုင်ဘေးတွင် ခူးထောက်လိုက်ရင်း ခါးကို ဖက်လိုက်သည်။

“အဘိုးရဲ့ကောင်းချီးမင်္ဂလာစကားကို ကြားချင်တယ်”

“ဘယ်လိုကြောင့်တဲ့”

“ဒင်နူးနဲ့ ကျွန်မ လက်ထပ်ကြတော့မလို့။”

ဆရာဂျွန် မျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးတွေ ပွင့်သွားခဲ့သည်။ အဘိုးဖြစ်သူ နားလည်ထားသည့် သူ၏ကြည့်နူးခြင်းကို သူမ မြင်ခဲ့ရသည်။ အဘိုးမျက်လုံးတွေက ပကတိ ကြည့်လင်ကြ လျက် အငွေ့မသမီး လန်းဆန်းနေပါ၏။ အဘိုးက နှစ်ယောက်စလုံး သူ့အနားလာကြရန် ခေါ်လိုက်ပြီး မြေးနှစ်ယောက်ပန်းတွေကို သိုင်းဖက်ထားလေသည်။ တစ်ဖက်မှ တစ်ဖက်သို့ ညင်ညင်သာသာကလေးလွှဲရင်း မြေးနှစ်ယောက်၏ ခေါင်းနှစ်လုံးကို အောင်ပွဲရ အထိမ်းအမှတ် ဆုဖလားများသဖွယ် လက်နှင့် ဖက်ထားခဲ့သည်။

“ရာချိကူးမားရဲ့ရဲ့သားနဲ့ မက်သယူးရဲ့သမီး၊ ကောင်းလှချေရဲ့ပေါ့ကွယ်။ သည့်ထက် ဘာကောင်းနိုင်မှာတဲ့တဲ့။ သည့်မိသားစုနှစ်စုကို မင်းတို့နှစ်ယောက်က ချိတ်ပေးကြပြီပေါ့။ မင်းတို့မိဘများ ဘယ်လောက်တောင် ဝမ်းသာရှာကြလေမလဲ”

မြေးအဘိုးတစ်တွေ အပြင်ထွက်လာကြသည့်အခါ အပြင်မှာ မိုးတွေ ရွာနေသည်။ ဒင်နူးက ကားဖုံးချိတ်တွေကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ဆရာဂျွန်ကို ကားတံခါး ဖွင့်ပေးသည်။ ဆရာဂျွန်က ကားထဲဝင်ရင်း ဒင်နူး၏ကျောကို ပုတ်လေသည်။

“မင်းအဖေ ရာချိကူးမားရဲ့ကို ပြောကွ။ မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့မင်္ဂလာပွဲဟာ အင်မတန် ကြီးကျယ်ခမ်းနားရပုံမိမယ်လို့။ ငါ့ကိုယ်တိုင် ဂိုဏ်းချုပ်သခင်ကြီးကို လက်ထပ်ပေးဖို့ မရအေ တောင်းဆိုရမယ်”

ဒင်နူးက မပြုံးချင်ပြုံးချင် ပြုံးရင်း “ဟုတ်ကဲ့”ဟု ဖြေသည်။ ဒင်နူး အယ်လီဆန်ရှိရာ ဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့ကာ ကားတံခါးဘေးမှာ ခူးထောက်လိုက်သည်။ အယ်လီဆန်က ဒင်နူးကို မကြည့်။

“တို့ နှုတ်မဆက်ကြေးနော်”

“မဆက်ဘူး”

အယ်လီဆန်က ကားစက်နိုးသည်။ ဒင်နူးက အသာဆုတ်ပေးလိုက်တော့ ကားကလေး မောင်းထွက်သွားလေ၏။ ကားမီးရောင်ဖြင့် ကားပြတင်းဆီမှ ခေါင်းငဲ့ထားသည့် အယ်လီဆန်ပုံရိပ် မည်းမည်းကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ အယ်လီဆန်က လက်ငှေ့ယမ်းပြသည့်အခါ ဒင်နူးကလည်း ပြန်ပြလိုက်သည်။ ဒင်နူးက ချက်ချင်းလိုလိုပင် အပေါ်ထပ်ကို ပြေးတက်လာခဲ့ကာ ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်မှတစ်ပေါက် အပြေးအလွှား ကြည့်ခဲ့ပါ၏။ ဒေတိုနာကား၏ မီးရောင်နိနိကလေး ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ မြင်နိုင်သရွေ့ လိုက်ကြည့်နေမိခဲ့လေသည်။

* * *

လက်ဖတင်နှင့်ကာနယ်ဘာန်လဲန် တစ်ညလုံးလုံး အနားယူခဲ့သည့် ရုံကလေးမှာ သစ်ပင်တွေ ပိုင်းနေသည့် အုတ်တိုက်ကလေးဖြစ်၏။ ကူလီတန်းလျားများနှင့်ဆိုလျှင် နှစ်ဖာလုံလောက် ဝေးသည်။ အာဂျွန်ကို သည်ရုံကလေးအထိ ခါကီရောင် ဘောင်းဘီတို ဝတ်ထားသော စကား ခပ်ဖွာဖွာ ကန်ထရိုက်တာလူရွယ်တစ်ယောက်က လိုက်ပို့သည်။ ထိုကန်ထရိုက်တာလူရွယ်က လက်ဖတင်နှင့်ကာနယ်ဘာန်လဲန်အတွက် ပြင်ဆင်လာသော ထမင်းတစ်ထုပ်နှင့် ရေတစ်ပုလင်း ကိုင်လာခဲ့သည်။ တောင်ဘက်ကျကျ ခပ်နိမ့်နိမ့် ကုန်းရိုးတန်းဘက်သို့ ဦးတည်သော လမ်းကလေး အတိုင်း အာဂျွန်ကို ခေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။

“မြို့က နှစ်မိုင်လောက်ဝေးတယ်။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော်တို့ ကြားထားရသလောက် တော့ မြို့ကို အင်္ဂလိပ်တွေ စီးထားတုန်းပဲ”

အာဂျွန်နှင့် ကန်ထရိုက်တာတို့လည်း အုတ်တိုက်ကလေးရှိရာ လှေကားထစ်တွေ အတိုင်း တက်လာခဲ့ကြသည်။ ကန်ထရိုက်တာက သူ့ကိုင်လာသည့် ရေပုလင်းနှင့် အဝတ်နှင့် ထုပ်ထားသည့် အစားအစာထုပ်ကို လက်လွှဲပေးသည်။

“သည်လမ်းအတိုင်း ဆက်သွားရင် ကာနယ်အဖို့ ဘေးကင်းရန်ကင်း သွားနိုင်ပါပြီ။ မြို့ကို နေ့နားလျှောက်ရင်တောင် တစ်နာရီ နှစ်နာရီထက် ပိုမလျှောက်ရပါဘူး”

အာဂျွန်က အုတ်စိရုံကလေး၏ တံခါးပေါက်ဆီ တရွရွ မှေးလျှောက်လာခဲ့သည်။ အာဂျွန်က တံခါးကို ခေါက်သည့်တိုင် ထူးသံမကြားရ။ အာဂျွန်က ချိုင်းထောက်နှင့် တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ စီအိုက တမံသလင်း ကြမ်းခင်းအပေါ် ခင်းထားသည့် မွေ့ရာပေါ်တွင် လျောင်းလျက်ရှိ၏။

“ဆာ”

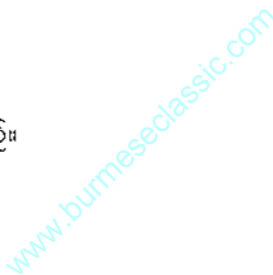
လက်ဖတင်နှင့်ကာနယ်ဘာန်လဲန်က ငေါက်ခနဲ ထထိုင်သည်။ အာဂျွန်ကို ခပ်စူးစူး ကြည့်ရင်း ပြန်မေးသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော်ပါ။ လက်ဖတင်နှင့်ပျိုင်းပါ”

အာဂျွန်က ချိုင်းထောက်ကို အားပြုရပ်ရင်း အလေးပြုသည်။

“ဟာ... ရှိုင်း၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ”



လက်ဖတင်နှင့်ကာနယ်၏အသံက နွေးထွေးလှသည်။
 “ကျွန်တော်ကလည်း ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျာ”
 “မင်း ဒဏ်ရာနဲ့ပါလား၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”
 “တံကောက်ကွေးကို ကျည်ဆံထိသွားတာပါ။ ကောင်းသွားမှာပါ။ စီအိုလက်ကကော”
 “နည်းနည်းလေးတော့ ဖောက်တုန်းပါကွာ”
 “လမ်းတော့ ကောင်းကောင်းလျှောက်နိုင်မယ်လို့ ထင်တယ်မဟုတ်လား”
 လက်ဖတင်နှင့်ကာနယ်က သည်စကားကြောင့် မျက်ခုံးတစ်ဖက် ပင့်လိုက်သည်။
 အာဂျွန်းလက်ထဲတွင် ပါလာသည် ရှေ့နှင့် အစာထုပ်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။
 “ဘယ်လိုကြောင့်လဲ ရှိလား၊ မင်း ဘာတွေရလာတာလဲ”
 “ရေနဲ့ စားစရာတွေပါခင်ဗျ။ ဂျပန်တွေက တောင်မြောက်လမ်းမကြီးအတိုင်း ပြီးဆင်း
 လာကြပြီ။ စီအိုကြီးသာ တခြားတစ်ဖက်ကို ထွက်နိုင်မယ်ဆိုရင် တပ်တန်းတွေကို လွန်မြောက်
 နိုင်ပါတယ်”
 “လွန်မြောက်နိုင်တယ်...ဟုတ်လား”
 လက်ဖတင်နှင့်ကာနယ်ဘာလဲနံ့ကလည်း စကားကို တစ်ကိုယ်တည်း ထပ်ကျော
 ရေရွတ်နေခဲ့သည်။ ပြီးမှ အာဂျွန်းကို ဆက်မေးသည်။
 “ငါတစ်ယောက်တည်း သွားရမယ့်သဘောလား။ မင်းကတော့ကော၊ ကျန်တဲ့ ရဲဘော်
 တွေကကော”
 “ကျွန်တော်တို့ကတော့ သည်မှာပဲ နေခဲ့ကြမှာပါ။ အခိုက်အတန့်ပေါ့”
 “သဘောပေါက်ပြီ”
 လက်ဖတင်နှင့်ကာနယ် ဘာလဲနံ့က သူ့ညာလက်ကို ကွေးထားရင်းက ထရပ်သည်။
 အာဂျွန်းဆီက ရေပုလင်းကို လှမ်းယူကာ စူးစမ်းသည်။ လက်ထဲမှာ လှည့်နေခဲ့သည်။
 “ဒါဆိုရင် မင်းတို့က ဂျပန်တွေဘက်ကို ဘက်ပြောင်းကြတာပေါ့၊ မင်းကကော”
 “ကျွန်တော်ကတော့ ဘယ်လိုစခန်းသွားရမယ်မှန်း မပြောတတ်သေးပါဘူး”
 “ငါပြောရဲပါတယ်။ မင်းက ဘက်ပြောင်းမှာမဟုတ်ပါဘူး။ မင်း မဖြစ်ပါဘူး”
 လက်ဖတင်နှင့်ကာနယ် ဘာလဲနံ့က အာဂျွန်းကို မျက်မှောင်ကြွတ်ရင်း ခပ်စူးစူး
 ကြည့်သည်။ ပြီးမှ စကားဆက်သည်။
 “မင်းလည်း သိသားပဲ ရှိလား၊ ငါက သစ္စာဖောက်တဲ့ကောင်ကို ခေါင်းထဲ ထည့်တာ
 မဟုတ်ဘူး။ ကျန်တဲ့ကောင်တွေကတော့ လက်သာရာ ပါကောင်းပါကြပေမပေါ့။ ဒါပေမဲ့
 မင်းကတော့ ကြည့်ရတာ သစ္စာဖောက်မယ့်ပုံ မပေါက်ပါဘူး”
 “တချို့က ကျွန်တော့်ကို တစ်လျှောက်လုံး သစ္စာဖောက်ခဲ့တယ်လို့ ပြောကြမှာပါ”
 “သည်စကားကို မင်း မယုံလောက်ပါဘူး။ တကယ်တော့ မင်းကလည်း ဘာကိုမှ
 ယုံတာမဟုတ်ပါဘူး”
 “ဆာ...ကျွန်တော်”

“မယုံလို့ပေါ့ကွ။ မယုံလို့ ငါရှိတဲ့နေရာကို မင်းရောက်လာတာပေါ့။ ငါ့အတွက်ရှိကွာ
 တွေ ယူလာတာပေါ့။ ခပ်ညည့်စစ်သားမျိုးကမှ ရန်သူကို ပစားပေးတာကွ။ မဟုတ်ရင် အရူးပဲ”
 “ကျွန်တော်ကတော့ အဲသလိုခံစားရတယ်”
 “ဘယ်လိုကြောင့်လဲ”
 “ဘယ်လိုကြောင့်လဲဆိုတော့ စီအိုအပြစ်တော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ စီအိုက
 ကျွန်တော်တို့အပေါ် သမ္မတိတ္တ ရှိသူပါ။ အခြေအနေတွေထဲမှာ စီအိုက ကျွန်တော်တို့ မျှော်လင့်
 နိုင်သမျှထဲမှာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”
 “မင်းက အဲသလိုပြောတာနဲ့ ငါက ကျေးဇူးတင်မှာပဲလို့ မျှော်လင့်နေသလားကွာ”
 “ကျွန်တော် ဘာကိုမှ မမျှော်လင့်ပါဘူး”
 အာဂျွန်းက တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။
 “အပန်းမကြီးဘူးဆိုရင် အချိန်က သိပ်ကိုနည်းနေပြီကောခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် လမ်းပြ
 ပါရစေ”
 လက်ဖတင်နှင့်ကာနယ် ဘာလဲနံ့က အပြင်ထွက်လိုက်သည်။ အာဂျွန်းကလည်း
 တစ်ပါတည်း ကပ်ပါလာခဲ့သည်။
 အောက်ဘက်သစ်ပင်များရှိရာဘက်ကို ဆင်းခဲ့ကြသည်။ အတော်ကလေးလျှောက်မိ
 ကြတော့ စီအိုက လည်ချောင်းရှင်းသည်။
 “ငါပြောမယ် ရှိလား၊ နောက်တော့ မကျလှသေးဘူး။ မင်းစိတ်ကို ပြောင်းမယ်ဆိုရင်
 ဖြစ်နိုင်သေးတယ်။ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ပါ။ သူတို့ကိုတော့ မျက်ခြည်ဖြတ်ခဲ့ကြတာပေါ့။ တို့ကလည်း
 သည်အဖြစ်ကို မေ့ထားလိုက်ကြတာပေါ့”
 အာဂျွန်းက နည်းနည်းကလေး ဆိုင်းပြီးမှ ပြန်ပြောသည်။
 “ကျွန်တော် တစ်ခုပြောပါရစေ”
 “ပြောပါလေ”
 “စီအို မှတ်မိမလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ စစ်တက္ကသိုလ်တုန်းက စီအိုကိုယ်တိုင်
 ကျွန်တော်တို့ကို ပို့ချခဲ့တဲ့ ဟောပြောပို့ချချက်တစ်ခုမှာ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကို ရည်ညွှန်းကိုးကား
 ခဲ့တာ ကျွန်တော် မှတ်မိနေတယ်။ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ချုပ် မွန်ရီးလို့တော့ ရေးတေးတေး ရှိပါရဲ့။
 ကုလားစစ်သားတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်လောက် ကတည်းက
 ဗိုလ်ချုပ်မွန်ရီးရဲ့အမြင်ကို စီအိုကတစ်ဆင့် ကိုးကားပြီး ပို့ချခဲ့တာပါ”
 လက်ဖတင်နှင့်ကာနယ် ဘာလဲနံ့က ခေါင်းညိတ်သည်။
 “ပြော...ငါမှတ်မိပြီ”
 “လူတွေရဲ့စိတ်ထဲ စိတ်တောင်မကူးမိကြခင်ကတည်းက ဟောသည့် ကုလားစစ်တပ်
 ထဲမှာ လွတ်လပ်ရေး စိတ်ဓာတ်တွေ မှိုကျင်းကြီးပေါက်သလို ပေါက်လာလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ မွန်ရီး
 ရဲ့စကားကို စီအို ကိုးကားပို့ချတုန်းက သင်တန်းခန်းမထဲမှာ ရှိနေကြသူတွေကလည်း ကုလား
 ဗိုလ်လောင်းတွေချည်းပဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့တောင် ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့က မွန်ရိုးရဲ့စကားကို အစိပွယ်မရှိတဲ့စကားပဲလို့ ပြောကြတော့ စီအိုက သဘောမတူခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ သဘောကွဲလွဲခဲ့တယ်ပြောပါတော့”

“ဟုတ်ကဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ အဲသည်တုန်းက ကျွန်တော်စိတ်ထဲ ဖြစ်နေတာပေါ့လေ။ စီအိုကြီးက တို့ကို ဆွပေးတဲ့သဘောနဲ့ ပွဲစည်အောင် အတိုအထောင်လုပ်နေတာလို့ တွေးခဲ့မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါ မမှန်ဘူးမဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ တကယ့်အမှန်တရားကို စီအိုကြီး သိပါတယ်လေ။ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်တော့မယ်ဆိုတာ စီအို သိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မလုပ်ခင်ကတည်းက သိတာပါ။ သိတာပေါ့၊ စီအိုက ကျွန်တော်တို့ကို မွေးထုတ်ခဲ့တာပဲဟာ။ အခု ကျွန်တော် စီအိုကြီးနောက် လိုက်ပြီဆိုပါတော့။ စီအိုကြီးထက် ပိုပြီးအံ့ဩမယ့်လူ ရှိလိမ့်မယ်မဟုတ်ဘူး။ စီအိုကြီး စိတ်နှလုံးထဲမှာ ကျွန်တော်ကို နည်းနည်းတော့ စက်ဆုပ်နေလိမ့်မယ်လို့ထင်တယ်”

“မဟုတ်တမ်းတရားတွေကွာ၊ မရှူးချင်စမ်းပါနဲ့မောင်ရာ။ အချိန်လည်း ရောက်နေပါပြီ”

“မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး ခင်ဗျာ”

အာဂျန်းက ရပ်လိုက်ပြီး နှုတ်ဆက်ရန် လက်ဆန်ပေးလိုက်သည်။

“သည်လောက်ပဲ ကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်။ သည်နေရာဟာ ကျွန်တော် လှည့်ပြန်ရမယ့်နေရာပါ”

လက်ဖတင်နှင့်ကာနယ်ဘာခဲလဲန်က ဆန်ပေးထားသည့် လက်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ လူကို ကြည့်သည်။ ခံစားမှုမပါသော အသံဖြင့် ခပ်အေးအေး ပြန်ပြောလေသည်။

“ငါ မင်းလက်ကိုကိုင်ပြီး နှုတ်ဆက်မနေတော့ပါဘူး မျှင်း။ နည်းလမ်းအသွယ်သွယ်ထဲမှာ မင်း ဘာလုပ်ရတော့မလဲဆိုတာ မင်းကိုယ်တိုင် ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်နိုင်တာပဲ။ သို့သော်လည်း အမှန်တရားအတွက်တော့ဖြင့် မင်း အမှားမကျူးလွန်သင့်ဘူး။ မင်းဟာ သစ္စာဖောက်ပဲ။ မင်းဟာ တပ်ရင်းအတွက်ရော မင်းတိုင်းပြည်အတွက်ပါ ကျက်သရေမရှိအောင် လုပ်သူပဲ။ မင်းဟာ ဆန်ကုန်မြေလေးပဲ။ အချိန်ကာလတစ်ခုကိုရောက်ရင် မင်းကို ပိုက်စိပ်တိုက် ဣန္ဒြေလိမ့်မယ်။ စစ်ခုံရုံးကလေးထိုင်မှာ မင်းထိုင်ရတဲ့အခါ အဲသည်မှာ ငါရှိနေမယ်။ မင်းကို ကြိုးစင်မှာ ဒေါက်ဖြုတ်တာကို ငါကြည့်မယ်။ ဒါကို နည်းနည်းလေးမှ သံသယမဖြစ်လေနဲ့။”

အာဂျန်းက ဆန်ပေးထားသည့် သူ့လက်ကို ချလိုက်သည်။ ရက်ပေါင်းများစွာအတွင်း ပထမဦးဆုံးအနေဖြင့် သူ့စိတ်ထဲမှာ ပြည့်စုံသော စိတ်ချလက်ချရှိမှုမျိုး ခံစားနေရပါ၏။ သူ ပြုံးလိုက်သည်။

“တစ်ချက်တော့ဖြင့် စီအိုကြီးဘက်က ကျိန်းသေကံမ ရှိနိုင်အောင် ပြောလိုက်စမ်းပါရစေ။ စီအိုပြောတဲ့ရက်ကို ရောက်ရပြီဆိုပါတော့။ စီအိုသာ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် ကျေပွန်ပါစေ။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်ဝတ္တရားအတိုင်း ရှိပါစေတော့။ အဲသည်ကျရင်တော့ ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးမင်းများအဖြစ် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကြည့်ကြည့်အောင်။ အဲသည်တစ်ခုတည်းနဲ့ပဲ အကျိုးနပ်ပါပြီ”

အာဂျန်းက ချိုင်းထောက်ဖြင့် ထိန်းရင်း အလေးပြုလိုက်သည်။ လက်ဖတင်နှင့်ကာနယ်ဘာခဲလဲန်ကလည်း တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်သွားရာက အာဂျန်း၏အလေးပြုခြင်းကို အသိအမှတ်ပြုသောအားဖြင့် အလေးပြန်ပြုခဲ့ပါ၏။ ပြီးတော့ တစ်ဖက်ကိုလှည့်ကာ သစ်ပင်တွေထဲ လျှောက်ဝင်သွားလေသည်။

အာဂျန်းက လက်ဖတင်နှင့်ကာနယ် ထွက်သွားတာကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း ချိုင်းထောက်ကို လွှဲလိုက်ပြီး ကူလီတန်းလျားတွေဘက်ဆီ ပြန်လှည့်လာခဲ့လေသည်။

* * *

ဒေတိုနာကားကလေးကို မောင်းထွက်လာပြီး တစ်နာရီသာသာလောက် ခရီးရောက်ခဲ့သည်နှင့် သူမခြေထောက် အောက်ဘက်ဆီမှ ခြေနင်းပြားတွေ ပူလာတာကို သတိထားမိခဲ့သည်။ ကားစက်ဖုံးကိုကြည့်လိုက်တော့ ရေခွေးငွေ့တွေ တရိုးရိုး ကန်ထွက်နေလေသည်။ အယ်လီဆန်က ကားကို လမ်းပခုံးဘက် ဆွဲချလိုက်သည့်အခါ ဘိုးအေဖြစ်သူက သူမကို လှည့်ကြည့်သည်။ အယ်လီဆန်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဟန်ဖြင့် ပြန်ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကောင်းပါတယ် ဘာဘားရဲ့... မစိုးရိမ်နဲ့နော်။ တအောင့်ကလေးပါ”

အဘိုးကို ကားထဲမှာပဲ ထိုင်ခိုင်းခဲ့ကာ ကားအပြင်ထွက်လိုက်ရသည်။

ကားကို လုံးလုံးကြီး ရပ်ထားလိုက်ပြီဆိုသည့်တိုင် ရေတိုင်ကီ သံယက်ပန်းတွေကြားက ရေခွေးငွေ့တွေ အူထွက်နေလေ၏။ ကားစက်ဖုံးက မကိုင်နိုင်လောက်အောင် ပူချစ်နေသည်။ အယ်လီဆန်က လည်စီးပဝါကို လက်တွင်ပတ်လိုက်ပြီး ဖွင့်ဖို့ကြိုးစားသည်။ စက်ဖုံးအောက်မှာ မီးစွဲနေသလို ခံစားနေရတာလည်း ရှိသည်။ ရေခွေးငွေ့တွေက မျက်နှာကို လာဟပ်သဖြင့် ချောင်းတဟွပ်ဟွပ်ဆိုးရင်း နောက်ကို ခုန်ဆုတ်လိုက်ရသေးသည်။

အပြင်မှာ မှောင်လှပြီ။ ယာဉ်မောင်းထိုင်ခုံပေါက်ကို ခေါင်းထိုးကာ ကားမီးတွေဖွင့်သည်။ မြေပေါ်ကျနေသည့် သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်း ကောက်ယူပြီး ကားစက်ဖုံးကို ကလန်ဖွင့်လိုက်တော့ ရေခွေးငွေ့တွေ အလုံးအရင်းနှင့် ထွက်လာကြသည်။ ကားစက်ဖုံးကိုဖွင့်၊ ဒေါက်ထောက်၊ ယာဉ်မောင်းထိုင်ခုံဘက်ကို ပြန်လျှောက်၊ ကားမီးတွေပိတ်။

“မကြာပါဘူး ဘာဘားရယ်... ကျွန်မတို့ ခဏတော့ စောင့်ရမယ်”

မြောက်ဘက်ဆီက အလင်းပြုံးပြက်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်မှာတော့ ယာဉ်အသွားအလာတွေ တစ်စတစ်စ ကျပါးကြကုန်ပြီ။ လမ်းပေါ်မှာ နောက်ဆုံးအသုတ်ထဲ ကျနေရောသလားဆိုသည့် ခံစားမှု ဝင်လာသည်။ အစီအစဉ်တကျ ထွက်ကြမည့်သူတွေ သွားကြတာ ကြာပြီ။ လူတိုင်းလိုလို ရှေ့ ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်နေကြသူတွေချည်း။

ညက အေးမြနေ၏။ ရေလယ်အုံဆီက ရေခွေးငွေ့တွေ ထွက်လာရန် ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရ။ အယ်လီဆန်က လည်စီးပဝါဖြင့် လက်ကို ပတ်ရပြန်ကာ ရေတိုင်ကီအဖုံးကို ဖွင့်သည်။ ရေတစ်ပုလင်း လောင်းထည့်သည်။ ထည့်လိုက်သမျှရေတွေက ချက်ချင်းလိုလို ဆူဝေလာခဲ့ကြ

ရာက ရေထည့်ပေါက်မှ ပြန်အန်ကြကုန်သည်။ ကားရေတိုင်ကီကို အေးသွားအောင် ရေနင့်ပက်သည်။ ရေထပ်မထည့်ခင် အတန်ကြာအောင် စောင့်ရပြန်၏။ စက်ဖုံးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်ပြီး ယာဉ်မောင်းထိုင်ခုံဘက် လျှောက်လာခဲ့သည်။

အဘိုးကို ပြုံးပြသည်။

“ကောင်းသွားပါပြီ အဘိုးရဲ့၊ ကျွန်မတို့ အဆင်ပြေမှာပါ”

အယ်လီဆန်က ကားသော့ကို လှည့်သည်။ အင်ဂျင်စက်နီးသွားတော့မှ အကြီးအကျယ် စိတ်သက်သာရာရတော့သည်။ ကားမီးတွေ ပြန်ဖွင့်ကာ ကားကို လမ်းပေါ် ဖြတ်ယူလိုက်သည်။ ထိုခဏ၌ သူတို့ကားကလေးကို ကျော်ဖြတ်သွားသည့် ကားဟူ၍ တစ်စီးတလေပင်မရှိ။ လမ်းပေါ်မှာ တစ်စီးတည်း ထီးတည်းကြီး ရှိနေသဖြင့် ကားကို အရှိန်မြှင့်ဖို့၊ စိက်ကူးမိသေးသော်လည်း အင်ဂျင်ပြန်ပူလာမှာကို စိတ်ရောက်ရပြန်သည်ဖြစ်၍ ခပ်ဖြည်းဖြည်းသဲ မောင်းရတော့သည်။

မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် မောင်းလာကြရာက မိုင်အနည်းငယ်အရောက်မှာတော့ အင်ဂျင်က ဖောက်ပြန်လေသည်။ သည်တစ်ခါတော့ ဘယ်လိုမှ မရနိုင်တော့တာကို အယ်လီဆန် သိလိုက်ပြီ။ ရှေ့လမ်းအကွေ့ရောက်တော့ ကားကို လမ်းမကြီးမှ ဖွဲ့ဆင်းရတော့သည်။ လမ်းဘေးကျကျ ကျောက်လမ်းဘေး ဖုန်တောထဲမှာ ရပ်လိုက်သည်။ လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ရာဘာပင်တွေ ရှိနေကြရာ ကိုယ်နှင့်မစိမ်းသော ပတ်ဝန်းကျင်ပါလေ ဆိုသည့်စိတ်ဖြင့် ကျေးဇူး မှုန်မှုန် တင်ရသေးသည်။ စိတ်ကလေး လန်းရသေးသည်။

လမ်းမကြီးနှင့် အနီးဆုံးမှာနေခြင်းသာ အကောင်းဆုံးလို့ သူမ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မနက်ကျလျှင်တော့ ကားတစ်စီးစီးကို ထွက်တားခြင်းဖြင့် အကူအညီရနိုင်သည်။ ကားကို မနီးမဝေးအထိ မောင်းယူခဲ့ပြီး သစ်ပင်တွေထဲ ခေါင်းထိုးကာ ခြံရိပ်ထဲ ထိုးထားလိုက်သည်။ ကားစက်ကို ပိတ်ပြီး ကားထဲက ထွက်လိုက်သည်။

“ဒီနေရာမှာ ကျွန်မတို့ ခဏလောက်နေရဦးမယ် ဘာဘား၊ မနက်လင်းမှ သွားနိုင်တော့မှာ”

အယ်လီဆန်က စက်ဖုံးကိုဖွင့်ပြီး နေရာကို ပြန်လာသည်။

“အိပ်လိုက်တော့။ ဘာဘားနီးနေလို့လည်း အကြောင်းမထူးတော့ဘူး။ လောလောဆယ် ကျွန်မတို့ ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူး”

အယ်လီဆန်က ကားပေါ်ကဆင်းပြီး တစ်ပတ်လည် လျှောက်ကြည့်သည်။ ကားမီးပိတ်ထားသဖြင့် အမှောင်က ပိန်းပိတ်နေသည်။ ဘာမီးရောင်မှလဲ မမြင်ရ။ လူခြေသူခြေရယ်လို့လည်း မရှိ။ ကားထဲ တစ်ခါပြန်ဝင်ပြီး ယာဉ်မောင်းခုံတွင် ပြန်ထိုင်သည်။ ဆရာရွှန်ကတော့ ထိုင်လျက်က သူ့လက်တွေကို ပြန်ကြည့်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ ရေတွက်နေသကဲ့သို့ လက်ချောင်းကလေးတွေကို ရှေ့တွင် ဖြန့်ထားခြင်းဖြစ်၏။

“ပြောစမ်း အယ်လီဆန်၊ ကနေ့ စနေနေ့လားလို့”

“ဟုတ်မယ်နဲ့ တူတယ်”

အယ်လီဆန် ဘာနေ့ဆိုတာကို စဉ်းစားကြည့်သော်လည်း မရနိုင်ဘဲရှိနေသည်။

“မပြောတတ်ပါဘူး။ ဘာဘား ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ”

“မနက်ဖြန် တနင်္ဂနွေနေ့လားလို့ပါကွယ်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသွားရမှာကို အိလွန်ဂိုသတိရရှာနေရောမယ်လို့ တွေးမိလို့ပါ”

အယ်လီဆန်က အဘိုးဖြစ်သူကို ကြည့်လိုက်သည်။ ခပ်မာမာ ပြန်ပြောလေ၏။

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ဘာဘားရယ်။ မနက်ဖြန် ဘုရားကျောင်းသွား ပျက်ရတော့မှာကို ကျွန်မ အားတောင့်အားနာ ဖြစ်ရပါတယ်”

အဘိုးဖြစ်သူက ကလေးဆိုးကြီးလို ပြန်ကြည့်နေသည့်အခါ အယ်လီဆန်ကလည်း မာဆတ်ဆတ် ပြောမိတာကို နောင်တရသွားခဲ့သည်။

“ဒီတစ်ခါတည်းပါ ဘာဘားရယ်။ နောက်တစ်ပတ်ကျရင် စင်ကာပူက မာ့စ်”ကို သွားကြတာပေါ့”

ဆရာရွှန်က မြေးမကိုပြုံးပြရင်း ကားထိုင်ခုံတွင် ကျောမိုရင်း အသာပြန်မေးသည်။ အယ်လီဆန်က ပတ်ထားသည့်နာရီကို ကြည့်သည်။ မနက်လင်းအားကြီး လေးနာရီ။ မိုးလင်းတော့မည်။ ကားတစ်စီးတလေကို လက်ပြတားရန် အဝေးပြေးလမ်းဘက်ကို သွားကြည့်ရမည်။ တစ်စုံတစ်ရာ သေချာပေါက် ပေါ်လာကိုလာရမည်။ အယ်လီဆန်ကလည်း ကားထိုင်ခုံတွင် ခေါင်းတင်ရင်း အနားယူသည်။ သူမ ပန်းလှပြီး ကြောက်စိတ်တော့မရှိ။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေတာပဲ ရှိသည်။

အဘိုးဖြစ်သူ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်နေသံကို ကြားနေရသည်။ အယ်လီဆန် မျက်လုံးတွေ မှိတ်ထားလိုက်သည်။

ရာဘာပင်တော သစ်ရွက်မျက်နှာကြက်ကြားက ဖောက်ဝင်လာသော နေခြည်အလင်းတန်း ကြောင့် အယ်လီဆန် နိုးလာခဲ့သည်။ အညောင်းဆန်ရင်း ဘေးထိုင်ခုံကို လက်နှင့်စမ်းသည်။ ဘယ်သူမှမရှိ။ အယ်လီဆန်က ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့် ခါးဆန့်ရင်း မျက်လုံးတွေ ပွတ်သပ်ကြည့်သည်။ ခုံမှာ အဘိုးမရှိ။ တစ်နေရာသွားနှင့်ပြီ။

ကားတံခါးဖွင့်ပြီး အပြင်ထွက်သည်။ သစ်ပင်တွေကြား အခင်းကြီး၊ အခင်းလေး တပိုတပါးသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ အယ်လီဆန်က အသံပေးသည်။

“ဘာဘားရေ၊ ဘာဘားရှိသလား”

မျက်လုံးကိုကာရင်း ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်ကြည့်သည်။ အနီးဝန်းကျင်ရှိ ရာဘာပင်တော ဥမင်တန်းမှောင်မှောင်တွေထဲ အားစိုက်ရှာသည်။ ဘယ်နေရာမှာမှ မရှိ။

ကားဘက်ကိုပြန်လျှောက်လာသည့်အခါ အဘိုး၏ သားရေသေတ္တာညှို့ကို ခလုတ်တိုက်မိသည်။ သေတ္တာက မြေပေါ်တွင် ကျလျက်ရှိ၏။ အဝတ်အစားတွေက သစ်ရွက်တွေကြား ဟိုတစ်စ ဘီတစ်စ။ အဘိုးက တစ်စုံတစ်ရာ ရှာဖွေနေခဲ့ပုံရသည်။ ဘာကိုရှာတာလဲ။ ကိုက်အနည်းငယ်အဝေးမှာတော့ အဝတ်အစားအချို့ ပြန်ကြုံနေတာ မြင်ရသည်။ သူမ သွားရှာတော့ညက အဘိုးဝတ်ခဲ့သော ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ရုပ်အင်္ကျီကို တွေ့ရသည်။

၁၄၀။ Miss ဘရင်ဂျီဘာသာတွင် ခရစ်တော်နှင့် သာဝကများ နောက်ဆုံး ညစာစားပွဲ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ကျင်းပသော ဘာသာရေးပွဲတော်။

အတွေးတစ်ချက်ဝင်လာခဲ့သည်။ သေတ္တာဆီပြန်လာခဲ့ကာ မွေနှောက်ရှာကြည့်သည်။ အဘိုးဖြစ်သူကိုယ်တိုင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသွားသည့်အခါတိုင်း မက်ရေစက်ရေ ဝတ်လေ့ရှိသည့် ဝတ်စုံမည်းကို ရှာခြင်းဖြစ်မည်။ ထိုဝတ်စုံမရှိ။ သေချာခဲ့ပြီ။ မနက်စောစော အဘိုးထွက်သွားစဉ်က လဲလှယ်ဝတ်ဆင်သွားတာပဲဖြစ်ရမည်။ ဘယ်ကိုသွားသွား သည်ဝတ်စုံမဝတ်ဘဲ သွားရတာမျိုးကို အဘိုးမကြိုက်။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် အဝေးပြေးလမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်သွားနေတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ သည်လမ်းမကြီးအတိုင်းသွားလျှင် သူ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဘက်ကို ရောက်နိုင်သည်ဟု ထင်မှတ်ပုံရသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ ဘေးဒုက္ခမကြုံရခင် ခပ်မြန်မြန်ရှာမှ ဖြစ်တော့မည်။

အယ်လီဆန်က ကားဆီကို ပြန်လာခဲ့ကာ ကားထဲက သူမ၏လက်ဆွဲအိတ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ပထမတော့ ကားဖြင့်လိုက်ရန်ကားကို ကြိုးစားနှိုးကြည့်ရန် စိတ်ကူးမိ၏။ သို့သော် ကားစက်နိုးဖို့ အချိန်ဘယ်လောက်ကုန်မလဲ မပြောနိုင်။ ခြေလျှင်လိုက်တာကမှ ပိုမြန်ချင်မြန်နိုင်သေးသည်။ လက်ဆွဲအိတ်ကို ကောက်လွယ်လိုက်ပြီး အဝေးပြေးလမ်းမကြီးဘက် ပြေးလာခဲ့သည်။

ခရီးတော်တော်ဝေးဝေးရောက်သည်အထိ လမ်းပေါ်မှာ ယာဉ်တစ်စီးတလေမှ တွေ့နိုင်စရာ မရှိတာကိုတော့ သူမ တွက်ပြီးသား။ လမ်းမကြီးသည်ပင် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။ သို့သော် လမ်းမကြီးမှ ကိုက်နှစ်ဆယ်လောက်အရောက်တွင် ခပ်ဝေးဝေးဆီက အသံတွေ ကြားလိုက်ရသည်။ အယ်လီဆန်က အခြေအနေကို အကဲခတ်ရန် ရပ်လိုက်ပြီး လမ်းဘေးတွင် တစ်တန်းကြီးရှိနေကြသည့် သစ်ပင်တွေကို ကြည့်ထားလိုက်သည်။ အဝေးဆီမှာတော့ ဘိုင်စကယ်အုပ်တစ်အုပ်။ ဘိုင်စကယ်စီးသူကချည်း ခြောက်ယောက်လောက်ရှိမည်။ ဘိုင်စကယ်တွေက သူမဘက်ကို နင်းလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမ၏ ကနဦးခံစားမှုက စိတ်အေးရခြင်းဖြစ်၏။ အကယ်၍ သူမသာ ခပ်ပြင်းပြင်ကလေး ပြေးနိုင်လျှင် ဘိုင်စကယ်အုပ်စု ဖြတ်လာချိန်နှင့် တစ်ချိန်တည်းလောက် ကျကောင်းကျလာနိုင်သည်။ ဒီလူတွေဆီက အကူအညီ ရချင်လည်းရနိုင်သည်။ အယ်လီဆန်က တစ်လှမ်းနှစ်လှမ်းပြီးမှ သစ်ပင်နောက်ကွယ်ဆီက တစ်ခါပြန်ကြည့်သည်။ ဘိုင်စကယ်စီးလာကြသူတွေ အားလုံး ကက်ဦးထုပ်တွေ ဆောင်းထားကြပြီး အဝတ်အစားတွေကလည်း အရောင်တူတွေ ဖြစ်နေတာ သူမ သတိထားမိလိုက်သည်။ ရာဘာပင်တောအုပ်ကိုသာ ကျေးဇူးတင်ရတော့သည်။ အယ်လီဆန်က သူမကို မမြင်ရအောင် သတိထားရင်း လမ်းမကြီးနှင့် နီးသည်ထက် နီးကပ်လာခဲ့၏။

သူမနှင့် ကိုက်နှစ်ဆယ်လောက်အကွာကို ရောက်လာကြသည့်အခါ ဘိုင်စကယ်စီးသူများမှာ ဂျပန်စစ်သားတွေဖြစ်ကြောင်း ကောင်းကောင်းမြင်နေရလေပြီ။ မုတ်ဆိတ်ကျင့်စွယ်ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြင့် မရိတ်မသင် ရှိကြသည့်အပြင် ဝတ်ထားကြသည့် ဝတ်စုံများသည်လည်း ရွှေတွေ့ဖန်တွေ အလူးလူးထလျက် လူရုပ်မပေါ်ဘဲ ရှိကြသည်။ စစ်သားအချို့က ကုပ်ပိုအင်္ကျီ ဖားလျားကျနေသော အဝတ်ဦးထုပ်များ ဆောင်းထားကြပြီး ကျန်စစ်သားတွေက

ဘိုင်စကယ်စီး ဦးထုပ်မာများနှင့် ဖြစ်၏။ ပတ်တီးတင်းတင်း ရစ်ပတ်ထားသော ခြေထောက်တွေမှာတော့ ပတ္တမြားနပ်များ စီးထားကြသည်။ ရှေ့ဆုံးက စီးလာသော ဦးဆောင်သူ၏ခါးပတ်တွင် ဓားရှည်တစ်ချောင်း ချိတ်ဆွဲထားသည်ဖြစ်၍ ဓားအိမ်က ဘိုင်စကယ်ရွံ့ကာနှင့် အချက်မှန်မှန် ရိုက်ခတ် လျက်ရှိရာ ဂျိုးဂျိုးကျောက်ကျောက်အသံက စည်းချက်ကျကျ ထွက်ပေါ်နေလေသည်။ ကျန်သည့် စစ်သားများအားလုံး လှံစွပ်တပ် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုယ်စီ လွယ်ထားကြသည်။ ဘိုင်စကယ်တွေ ဖြတ်သွားကြသည့်အခါ ဘိုင်စကယ်တွေဆီက တကျွံကျွံမြည်သံတွေ ထွက်နေသကဲ့သို့ စီးလာကြသူများကလည်း မောပန်းတကြီး ဟောဟဲလိုက်သံတွေ ထွက်လျက်ရှိကြလေ၏။

လမ်းမကြီး၏ ရှေ့မနီးမဝေးဆီတွင် တစ်ဆစ်ချိုးကျေသွားသော လမ်းချိုးရှိနေသည်။ စက်ဘီးအုပ်က ထိုလမ်းကျေကို ချိုးနေကြပြီဖြစ်သည်တိုင် အယ်လီဆန်က လှမ်းမြင်နေရသည်။ ဂျပန်စစ်သားတွေထဲက တစ်ယောက်က လမ်းပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာမြင်လိုက်သဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်သည်ကို အယ်လီဆန် ကြားလိုက်ရသည်။ သည်မှာတင် သို့လောသို့လော တွေးတောမကွဲအာရုံတစ်မျိုးက အယ်လီဆန်ကို ရုတ်ခြည်း ဆွဲချုပ်လိုက်သလို ခံစားစေခဲ့၏။ အယ်လီဆန်က အဘိုးဖြစ်သူကို ဆွန်ဂိုင်းပါတာနီမြို့ဘက် နောက်ကြောင်းလှည့်ရှာရန် တွေးထားပြီးဖြစ်၏။ သို့သော် အဘိုးက အဲဒီဘက်မှာမရှိဘဲ ဆန်ကျင်ဘက်လားရာဘက်မှာ ရှိနေရင်ကော။

အယ်လီဆန်က လားရာနှစ်ဖက်စလုံးကို မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာမှမရှိ...။ အယ်လီဆန်က လမ်းမကို ခပ်သုတ်သုတ် အပြေးဖြတ်ရင်း တစ်ဖက်စွန်းရှိ ရာဘာတောအုပ်ထဲ လျှိုဝင်လိုက်သည်။ သစ်ပင်တွေကြားက ထောင့်ဖြတ်ပြေးခြင်းဖြစ်ရာ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးကို တစ်ခါပြန်မြင်ရပြန်၏။ ဂျပန်စစ်သားများ၏ ကျောဘက်ကို မြင်နေရသည်။ ဂျပန်စစ်သားများက သူတို့ရှေ့ဆီမှာ တရွရွလျှောက်နေသော အလုံးအဖန်သေးသေး ပုံရိပ်တစ်ရိပ်နောက်သို့ ဘိုင်စကယ်ကိုယ်စီဖြင့် ဖြတ်နင်း လိုက်ကြရင်း တစ်စုံတစ်ရာ အော်ဟစ်နေတာကိုလည်း မြင်နေရသည်။

ဝတ်စုံဝတ်၊ ဦးထုပ်ဆောင်း လူလုံးလူဖန်ခပ်သေးသေးပုံပန်းသဏ္ဍာန်က အမျိုးသားတစ်ယောက်ဖြစ်၍ လမ်းမကြီး၏လမ်းပခုံးအတိုင်း စိမ်ပြေနေပြေလျှောက်နေခြင်းဖြစ်၏။ အယ်လီဆန်က သူမ၏အဘိုးမှန်း သိလိုက်လေပြီ။ ဂျပန်စစ်သားတွေကလည်း နီးနိုင်သမျှနီးအောင် အပြင်းနင်း လိုက်နေကြလေ၏။

အယ်လီဆန်က သစ်ပင်တွေကြား အကာအကွယ်ယူကာ သွန်ပြေးသည်။ ဂျပန်စစ်သားတွေက ဆရာဂျွန်ကို မိသွားချိန်မှာတော့ အယ်လီဆန်နှင့် ကိုက်ပေါင်း ရာချီဝေးနေသေးသည်။ ဂျပန်စစ်သားတွေက ဘိုင်စကယ်တွေပေါ်က ဆင်းလိုက်ကြပြီး ဘိုင်စကယ်တွေကို မြက်ခင်းပေါ်ထားခဲ့ကြသည်။ ဆရာဂျွန်ကို ဝိုင်းလိုက်ကြပြီးနောက် အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် အော်လိုက်သံကို အယ်လီဆန် ကြားနေရသည်။ ဘာမှန်းတော့မသိ။ အယ်လီဆန်က တစ်စုံတစ်ရာ ရေရွတ်ရင်း အပြေးလိုက်နေရဆဲဖြစ်၏။

“ကျေးဇူးပြုပြီး...ကျေးဇူးပြုပြီး”

ဂျပန်စစ်သားတွေ ပြောနေတာကို အဘိုးဖြစ်သူ နားမလည်နိုင်တာကို အယ်လီဆန် သိနေသည်။ ဆရာရွှန်က ဆောင်းထားသည့်ဦးထုပ်ကို ထိထားရင်း ဂျပန်တွေကြားက ရုန်းဖောက် ထွက်ရန် ကြိုးစားနေသည်။ ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်က ဆရာရွှန်ကို တားရင်း ဘေးကို ဆင်းဖို့ လက်ရေပြုနေသည်။ စစ်သားတွေအားလုံးက ဝိုင်းအော်နေကြသော်လည်း ဆရာရွှန်က ကြားပုံမပေါ်။ လမ်းပေါ်တွင် လတ်လျားလတ်လျား လုပ်နေသူတွေကို ခါထုတ်ရန် ကြိုးစား နေကြပုံဖြင့် စစ်သားတွေကို ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် တွန်းဖယ်နေလိုက်သေးသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်က ဆရာရွှန်မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်လိုက်ပြီး ခြေထောက်ကိုပါ တိုက်ချလိုက်လေရာ မြေပေါ်သို့ ပြင်းထန်စွာ လဲကျသွားလေသည်။

အယ်လီဆန်က မောလွန်းလှသည်ဖြစ်၍ သစ်ပင်တစ်ပင်ကိုမှီရင်း ခဏနားနေလိုက် သည်။ ဆရာရွှန်သာ လဲလက်စအတိုင်း ငြိမ်နေလိုက်မည်ဆိုလျှင် ဂျပန်တွေ ထွက်သွားကြ လိမ့်မည်သာဖြစ်ကြောင်း အယ်လီဆန် သေသေချာချာ တွက်ထားသည်။ သည်အတွက်လည်း အဘိုး သတိလစ်နေပါစေလို့ နှုတ်က တတွတ်တွတ် ဆုတောင်းနေခဲ့သည်။ သည်လိုသာဆိုလျှင် ဂျပန်စစ်သားတွေလည်း နောက်ထပ် ကရိုကထခံနေကြစရာမရှိ။ အသက်အရွယ် ရလှပြီဖြစ်သော ခပ်အူအူအဘိုးကြီးတစ်ယောက် သူတို့ကို ပြန်လည်ရန်မူရန်လည်း အကြောင်းမရှိ။ ဂျပန်စစ်သား တွေအဖို့ သည်လိုမြင်ကြဖို့သာ ရှိသည်။ သို့သော် မှောက်ခုံကြီးလဲကျနေသည့် ဆရာရွှန်၊ ခန္ဓာကိုယ်က တစ်ဖန် လူးလွန်လာပြန်လေသည်။ တစ်ချက် လွန်လာပြီးသည့်နောက် ကလေး တစ်ယောက် နံနက်စောစော အိပ်ရာက နိုးလာသကဲ့သို့ ခြေထောက်တွေရှေ့ကို ဆန့်ထုတ်ရင်း မတ်တတ်ရပ်သည်။ ဦးထုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး ခေါင်းတွင် ပြန်စွပ်သည်။ ရှေ့ကို ဆက်လှမ်း သည်။ မျက်နှာကို ပွတ်သပ်ရင်း ဂျပန်စစ်သားတွေကို သုန်သုန်မှုန်မှုန် ပြန်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ စစ်သားတွေကို ကျောခိုင်းကာ လျှောက်လေ၏။

ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်က ကျောတွင်လွယ်ထားသော လုံစွပ်တပ် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ဖြုတ်နေတာကို အယ်လီဆန် မြင်လိုက်ရသည်။ စစ်သားက ကျုံးအော်လိုက်ပြီး ဆရာရွှန်၊ နောက်ကျောကို တည့်တည့်ကြီး ချိန်နေခဲ့လေပြီ။ အယ်လီဆန် ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ သူမ လွယ်ထားသည့် အိတ်ထဲက ရီဖော်လ်ဗာ ခြောက်လုံးပြူးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ခူးတစ်ဖက် ထောက်လိုက်ပြီး မုဆိုးထိုင် ထိုင်သည်။ ဘယ်ဘက်လက်ကို တံတောင်ဆစ်ချိုး ကွေးကာ ခူးပေါ်တင်လိုက်ပြီး ခြောက်လုံးပြူး ကိုင်ထားသော ညာဘက်လက်ကောက်ဝတ်ကို သူမမခင် သင်ပေးခဲ့သည့်အတိုင်း ဘယ်ဘက်လက်ပေါ် ငြိမ်သွားအောင် တည်ထားလိုက်သည်။ လုံစွပ် သေနတ်ဖြင့် ချိန်ရွယ်ထားသော ဂျပန်စစ်သားကို စပစ်ရန် တည့်တည့်ချိန်ထားလိုက်သည်။ သို့သော် အခြားဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်က ပစ်ကွင်းထဲ တည့်တည့်ကြီး ဖြတ်ဝင်လာခဲ့သည် ဖြစ်၍ အယ်လီဆန်ပစ်လိုက်သော ကျည်ဆံက နံရိုးတွင် ဖောက်သွားခဲ့ကာ ငယ်သံပါအောင် အော်ရင်း လဲကျသွားလေသည်။ လုံစွပ်ကိုင်ထားသည့် ဂျပန်စစ်သားပင် တဒဂံ ကြောင်သွားခဲ့ရာ ရုတ်တရက် လျင်မြန်သောလှုပ်ရှားမှုဖြင့် ဆရာရွှန်၊ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းသို့ လုံစွပ်သွား ထိုးသွင်း လိုက်လေ၏။ ဆရာရွှန်လည်း မြေပေါ် မျက်နှာအပ်ရင်း လဲကျသွားရှာသည်။

ထိုတဒဂံ၌ အယ်လီဆန် စိတ်သည် ပကတိတည်ငြိမ်လျက်ရှိ၏။ အသက်ကို မှန်မှန် ရှူရင်း ပစ်ကွင်းကို ကျကျနနချိန်ရွယ်ကာ ပစ်လိုက်သည်။ ဒီပစ်ချက်က လုံစွပ်တပ် ရိုင်ဖယ်ကို ကိုင်ထားသည့် ဂျပန်စစ်သားကို မှန်သွားခဲ့သည်။ စစ်သားခမျာ လက်ထံတွင်ကိုင်ထားသည့် ရိုင်ဖယ်သေနတ်တခြား လူတခြား မြေပေါ်ကို မှောက်ခုံလဲကျသွားပါ၏။ တတိယပစ်ချက်က ပစ်မှတ်လွဲသွားပြီး လမ်းဘေးမြက်ဖုတ်ကို ထိမှန်ပြီး အစတွေ ဖွာထွက်သွားခဲ့သည်။ သည်အချိန် မှာတော့ ဂျပန်စစ်သားများက မှောက်လျက်အနေအထားဖြင့် နေရာယူနေကြပြီ။ စစ်သား နှစ်ယောက်က မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေပြီဖြစ်သော ဆရာရွှန်၊ ခန္ဓာကိုယ်ကို အကာအကွယ် ပြုကြရင်း ဝပ်နေကြ၏။ အယ်လီဆန်အဖို့ ပစ်ကွင်း ကျဉ်းသွားခဲ့ပြီ။ စတုတ္ထပစ်ချက်လည်း လွဲသွားပြန်သည်။ ပဉ္စမပစ်ချက်သည် ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်ကို ထိကာ ချာချာလည်ရင်း လဲကျသွားစေခဲ့သည်။

ရုတ်တရက်။ တစ်စုံတစ်ရာသော ခပ်ပြင်းပြင်း ခွန်အားကြီးတစ်ခုက အရှိန်ဖြင့် ဆောင့်တိုက်လိုက်သည့်နယ် သူမ၏ကျောပြင်ကို တည့်တည့်ကြီး ထိမှန်သွားခဲ့သည်။ နာကျင်မှု ဝေဒနာကို မခံစားရသော်လည်း သူမကို ထိသွားခဲ့ပြီဆိုတာကိုတော့ သိလိုက်လေပြီ။ အသာ ကလေးငြိမ်နေရာက သူမ၏ ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင်ရှိနေကြသော ရာဘာပင် သစ်ကိုင်းခုံးခုံး တွေကို မျက်လုံးလှန်ကြည့်နေခဲ့သည်။ သစ်ကိုင်းတွေက ယပ်တောင်များသဖွယ် လေသိမ်းတိုင်း ယိမ်းနေကြလေ၏။ သူမနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လှသော သည်လိုပုံရိပ်များအပေါ် မျက်စိရောက်ရင်း ဘဝဇာတ်သိမ်းရမှာကို သူမ ဝမ်းသာနေခဲ့သည်။ ဒင်နူးပြောပြသည့်စကားကိုလည်း စိတ်ရောက် မိသည်။ မိမိကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာကြသော ရန်သူကိုပင် ထန်းလျက်ခဲ ဝေစုကမ်းခဲ့သော သူမိခင်နှင့်ပတ်သက်သည့်စကားကို ဖြစ်သည်။ သူမနှင့် ကိုက်လှသည် မဟုတ်သော်ငြား သည် မှတ်မိခြင်းက သူမကို ပြုံးစေခဲ့ပါ၏။ ပြန်လည်မတိုက်မခိုက်ရဘဲ လောကထဲက ထွက်မသွား ချင်သူ သူမအဖို့ သည်လို ပေးဆပ်ခဲ့ရတာကိုပဲ ဝမ်းသာမိရသည်။

ခြေသံတွေကြားရပြီ။ ဂျပန်စစ်သားတွေ သူမဘက် ပြေးလာနေပြီဆိုတာကို သိလိုက်ပြီ။ သူမ၏ ခြောက်လုံးပြူးကို နားထင်တွင်တော့ကာ မျက်စိကို စုံမှိတ်လိုက်သည်။

* * *

တာဝရ သစ္စာစောင့်သိခဲ့သူ ဒိုဆေးခမျာ ကူမားရ်၏ အကူအညီတောင်းခံမှုကြောင့် ပြုမြဲ မိသားစုခရစ္စမတ် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများကိုပင် ပစ်ထားခဲ့ရသည်။ ဒီဇင်ဘာလ ၂၂ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့ကို ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ကူမားရ် မျှော်ခဲ့သည့်အတိုင်း ဒိုဆေးကိုယ်တိုင် တာဝန် မှန်သမျှ လက်ရောက်လွှဲယူရင်း ဆင်အုပ်တစ်အုပ်နှင့် ဆင်ဦးစီးအချို့ကို ငှားရမ်းရန် စီစဉ်သည်။ နီးလ်ကလည်း လော်ရီကားကြီးနှစ်စီး ငှားရမ်းထားနိုင်လေပြီ။ ပုဇွန်တောင်ကမ်းပါးရှိ သစ်ဆိပ် ကို နောက်တစ်နေ့တွင် ရှင်းလင်းရန် ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့၏။

ဒိုဆေး၊ ရေပွန်၊ နီးလ်နှင့် ကူမားရ်တို့လေးဦးသား နံနက်စောစော အိမ်ကထွက်ခဲ့ကြ သည်။ နီးလ် မောင်းနှင်သော ပက်ကုတ်ကားနှင့် ထွက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ ဒေါ်လီနှင့် မန်ဂျူးတို့က လက်ပြန်တတ်ဆက်ကြသည်။ သစ်ကွင်းသို့ရောက်သည့်အခါ ဆင်များနှင့်အတူ ဆင်ဦးစီးများပါ ရောက်နှင့်နေကြတာကို မြင်ကြရသည်။ ငှားရမ်းထားသည့် လော်ရီကားတွေလည်း ရောက်နှင့်ကြပြီ။ ကူမားရ်က လုပ်ငန်းကို စောစောစချင်လှသည်ဖြစ်၍ သည်လို မြင်ရတော့မှ စိတ်အေးခဲ့ရသည်။ အလုပ်အဖွဲ့တွေ နောက်ကျနေမှာ စိုးရိမ်နေခဲ့သည်။

သည်နောက်မှာတော့ မမျှော်လင့်သော အခက်အခဲတစ်ခု ပေါ်လာခဲ့သည်။ လော်ရီကား သမားတစ်ယောက်က “ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောချင်တယ်” ဟု ပြောလာသည်။ ရုံးအဖြစ် ဖန်တီးထားသော ရုံကလေးဆီသို့ အလုပ်အဖွဲ့ ရောက်လာကြကာ နေ့ခင်းဘက်တွင် လုပ်ခ အချို့အဝက် ရယူချင်ကြကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ငှားရမ်းထားသော ဝန်ထမ်းများက အလုပ်စမချင်း သည်လိုတောင်းဆိုလာခြင်းသည် တကယ်တော့ ထုံးစံဖြစ်သည်။ အကောင်းဆုံးအနေအထားဖြင့် နှစ်ဖက် အပေးအယူကိစ္စကို သည်လိုပင် ဆောင်ရွက်ကြရသည်။ ကူမားရ်၏ မူလအစီအစဉ်က လုပ်ငန်းခွင်တွင် အလုပ်တွေ လုပ်ကြကိုင်ကြပြီးလောက်မှ နေ့ခင်းဘက် ဘဏ်ကို ငွေသွားထုတ်ရန် ဖြစ်သည်။ မနက်ဖြန် ခရစ်စမတ် ရုံးပိတ်ရက်များ စတော့မည်ဖြစ်ရာ ဘဏ်ဖွင့်ရက်က သည်ရက်သတ္တပတ်ထဲမှာ

နောက်ဆုံးရက် ဖြစ်နေသည်။ သည်ရက်မတိုင်ခင်က ဘဏ်ထုတ်ငွေကို အဆင်သင့် ထုတ်ယူထား နိုင်သော်လည်း ကြိုတင်ကာကွယ်သည့်အနေဖြင့် မထုတ်ဖြစ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့မှာ ဂိတ်စောင့် ရယ်လို့မရှိ။ အထူးသဖြင့် အိမ်မှာ သူတို့ချည်းဆိုတော့ ငွေရေးကြေးရေး လုံခြုံမှုမရှိတာလည်း ပါသည်။ ကူမားရ်က သူကိုယ်တိုင် ဘဏ်ကိုသွားမည်။ လုပ်ငန်းသိမ်းခါနီး သူ ပြန်ရောက်လာ မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်။

သို့သော် ပြောင်းလဲသွားသော အခြေအနေကြောင့် ကူမားရ်ကိုယ်တိုင် သူ့အစီအစဉ်ကို ပြောင်းဖို့ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ နေ့လယ်ခင်းတွင် ငွေရစေရပါမည်ဆိုသည့် ကတိစကားဖြင့် အလုပ် စနှင့်ရန် ဆော်သြခဲ့သည်။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း လုပ်ငန်းစနေကြသည်ကို ကြည့်ရန် ရုံးခန်း ပြတင်းဆီသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

သပ်သပ်ရပ်ရပ် စီစဉ်သည့် ပုံထပ်ထားသော ဧရာမသစ်ပုံကြီးကို အပေါ်စီးက ငုံ့ကြည့်ရင်း ပြုံးသည်။ သူပိုင်ဆိုင်ထားသမျှသော လုံးပေါင်းအရင်းအနှီးကြီးသည် တွေးရန်ပင် ချောက်ချားစရာ ကောင်းလှသည်။ သည်လိုအခြေအနေတွင် သူပါ ပါချင်လှသော်လည်း သူ၏ နေ့ကန်ဖင်နွဲ့ လာခြင်းကိုတော့ သူလည်း မစွမ်းသာ။ သည်ဘက်နှစ်ကာလများတွင် လုပ်ငန်းခွင်အတွင်း ဆင်တွေ အလုပ်လုပ်နေကြသည့်မြင်ကွင်းကို ကြည့်ချင်စိတ်တွေ မချိုးနိုင်နိုင်ဘဲ ရှိခဲ့ပါ၏။ ဟည်းဟည်းထနေသော သစ်ပုံကြီးများထဲတွင် သူတို့၏ ကြီးမားလှသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးများဖြင့် ထိုးထွက်နေကြသော ဆင်များ၊ သစ်ဆွဲလမ်းများအတွင်း သေချာတိကျသော ခြေလှမ်းများဖြင့် လုပ်ငန်းဝင်နေကြသော ဆင်များကို အံ့ဩတကြီးရှိသည့်စိတ်ကလည်း ကုန်ချင်သေးသည်မဟုတ်။ သစ်လုံးကြီးတွေကို သူတို့၏နာမောင်းများဖြင့် အားကောင်းမောင်းသန် မယူနိုင်စွမ်းရှိကြသော ဆင်သတ္တဝါတို့၏ သဘာဝတရားကို လွန်ဆန်နိုင်သည့်စွမ်းပကားကိုလည်း သူ ညွှတ်နူးသည်။

ဆင်ကြီးတွေကြား ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေသော နီးလ်ကို သူ လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ ဆင်များနှင့် ရုန်းရုန်းရင်းရင်း ဖြစ်နေရသော သားကို မြင်ရတော့ စိုးရိမ်သွားသည်။ သားကို လှမ်းအော်သည်။

“နီးလ် သတိထားဟေ့”
မုတ်ဆိတ်မွေးတွေ သန်လှသော မျက်နှာပေါ်က အပြုံးဖြင့် နီးလ်က လှည့်ကြည့် သည်။ လက်ဝှေ့ယမ်းပြသည်။

“ရပါတယ် အဖေရ...၊ အဖေသာ ဘဏ်သွားဖို့အချိန်တော်ပြီ။ နောက်မကျစေနဲ့”
ကူမားရ်က နာရီကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“စောပါသေးတယ် သားရဲ့၊ ဘဏ်တောင် မဖွင့်သေးဘူး”
ဒိုဆေးကလည်း နီးလ် သတိပေးသလို သံယောင် ထပ်အော်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ သွားတော့ ကူမားရ်၊ စောစောသွားတော့ စောစောပြန်ရောက်တာပေါ့။
အစစအရာရာ စိတ်ချလက်ချသွား။ အဆင်ပြေမှာပါ”

ကူမားရ် လမ်းထဲလျှောက်လာတော့ ဆိုက်ကားတစ်စီးတွေ့သည်။ ဆိုက်ကားသမားက ကြိတ်နင်းနေရသည်။ မကြာခင်ပင် မြို့နှင့်နီးနီးကို ရောက်လာခဲ့သည်။ ကားတွေက များလွန်း

လှသည်ဖြစ်ရာ ကူမားရ်သည်ပင် နောက်ကျမှာ စိုးနေခဲ့၏။ ဆိုက်ကားဆရာ၏ ကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် ဘဏ်ကို အချိန်ကောင်းရောက်အောင် ပို့ပေးနိုင်ခဲ့သည်။

ဆိုက်ကားခပေးခဲ့ပြီး လှေကားထစ်တွေအတိုင်း တက်လာခဲ့သည်။ ဘဏ်၏ပင်မတံခါးကြီးတွေ ပိတ်ထားသည်။ ဘဏ်ဖွင့်ရန် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် လိုသေးသည်။ လူ လေးငါးယောက် လောက်က ဘဏ်ရှေ့တွင် စောင့်နေကြသည်ဖြစ်ရာ ကူမားရ်လည်း ဝင်တန်းစီလိုက်သည်။ နံနက်ခင်းသည် တိမ်ကင်းစင်သော ကောင်းကင်ဖြင့် အထူးသဖြင့် ကြည့်လင်လျက်ရှိ၏။ ရန်ကုန်မြို့တွင် ထူးထူးခြားခြား အေးလှသည်ဖြစ်ရာ လမ်းသွားလမ်းလာများသည်ပင် အနွေးထည်ကိုယ်စီဖြင့် ရှိကြလေသည်။

ဘဏ်တိုက်သည် လမ်းဆုံကျသည့်နေရာတွင် ရှိသည်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင် လမ်းများပေါ်တွင်လည်း ယာဉ်အသွားအလာ ရှုပ်ထွေးချိန်ဖြစ်၏။ ဘဏ်စံကားတွေက လမ်းတစ်လျှောက် ခပ်နွေးနွေး ရွေ့လျားနေကြကာ မီးခိုးတွေ ထုတ်လွှတ်နေကြလေ၏။ ခေါင်းလောင်းသံတည့်ညံ့ဖြင့် ဓာတ်ကြီးကွင်းများဖြင့် သွားကြသော ဓာတ်ရထားများသည်လည်း တပေါပေါ သွားနေကြသည်။

ထိုတဒင်္ဂမှာပင် အဝေးတစ်နေရာဆီမှ လေကြောင်းအချက်ပေး ဥဩသံကြီး စူးထွက်လာခဲ့သည်။ ကူမားရ် အပါအဝင် အနီးရှိ လူများအားလုံး ဥဩသံကို အာရုံမရှိကြ။ ပြီးခဲ့သည်ရက်သတ္တပတ်များအတွင်း လေကြောင်းရန် အချက်ပေး ဥဩသံတွေ ကြားခဲ့ရလှပြီ။ မှားဆွဲလိုက်သော ဥဩသံလိုသော သဘောထားခဲ့ကြသည်။ ဘဏ်တိုက်၏ လှေကားအောက်တွင်လည်း လမ်းဈေးသည်တစ်ယောက်က ကျပ်ခိုးစွဲ ဒယ်ပိုင်းဖြင့် ဗယာကြော် ကြော်လျက်ရှိ၏။ သူမ၏ မျက်နှာက အလိုမကျမှုဖြင့် မဲ့ရွဲ့ရင်း ကြော်လက်စ အကြော်ကို ဆက်ကြော်နေလေသည်။ ကူမားရ်သည်လည်း ဗယာကြော်သည်မနှင့်မခြား ရှိလေသည်။ ဥဩသံကြောင့် နောင်နှေးရမည့် အရေးကို တွေးရင်း စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေရသည်။

ဒုတိယအကြိမ် ဥဩသံတွေ ထွက်လာသည်အခါမှာတော့ လူတွေအားလုံး သတိထားခဲ့ကြပြီ။ သည်လို နှစ်ကြိမ်ဆက် ဆက်တိုက် အချက်ပေးတာမျိုးက ထူးခြားနေသည်။ ဘဏ်ကားနှင့် ဓာတ်ရထားများ၏ ပြတင်းများဆီက ပြုလာကြသော ဦးခေါင်းတွေ ထွက်လာကြပြီ။ မျက်လုံးတွေက ကောင်းကင်ဆီက တစ်စုံတစ်ရာ မျှော်သလို မျှော်ကြည့်နေကြလေ၏။

ကူမားရ်က သံခမောက်ဆောင်းထားသော လေကြောင်းရန် ကာကွယ်ရေးမှူးတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ သူက လမ်းအတွင်းလျှောက်လာရင်းက လမ်းသွားလမ်းလာတွေကို ရှောင်ကြရှားကြရန် လက်ရေယမ်းပြနေသည်။ သူက အင်္ဂလိပ်မြန်မာကပြား မြင်းပွဲခိုင်ဖြစ်၍ ကူမားရ်ကိုယ်တိုင် မြင်းပွဲကိုရောက်စဉ်ကတည်းက ခင်မင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ထိုလူကို မျက်နှာလုပ်ရန် ကူမားရ် ဘဏ်တိုက်ပေါ်က အပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။ ထိုလူက အများနှင့် ဆိုင်သော အလုပ်ဖြစ်၍ အချိန်ကုန်မခံ။ ကူမားရ်ကို တုံးတိတိပြောလိုက်သည်။

“လုံခြုံတဲ့နေရာသာ ရှာတော့ မစွတာရာဟား။ ပြဿနာက သေချာပေါက် စနေပြီ။ ဒုတိယအကြိမ် လေကြောင်းရန် သတိပေးစနစ်တောင် သူတို့ မှတ်ပြီးကြပြီ။”

လေကြောင်းရန်ကာကွယ်ရေးမှူးက လက်ခုပ်နှစ်ဖက် ပါးစပ်တွင်အပ်၍ လမ်းသွားလမ်းလာတွေဘက် လှည့်အော်လေ၏။

“ထွက်ကြပါ။ ဗုံးကျင်းတွေထဲ ဝင်ကြပါ။ အိမ်ပြန်ကြပါ။”

လူအချို့က လမ်းကြည့်ကြသော်လည်း အများစုက အာရုံမရှိကြ။ ကာကွယ်ရေးမှူးဒေါသဖြစ်လေပြီ။ ခါးထောက်ရင်း အော်လေသည်။

“ကြည့်စမ်း...ဟိုလူတွေ၊ ဆပ်ကပ်ပွဲများ မှတ်နေကြသလားဗျာတို့။”

ဘဏ်တိုက်ရှေ့တွင် ပန်းဥယျာဉ်ကလေးရှိသည်။ ပြီးခဲ့သည့်လတွေတုန်းက အလှစိုက်ထန်းငှက်ပျောပင် ကြီးများကြားမှာ မြောင်း(ကျင်း)တွေ တူးထားခဲ့ကြသည်။ အမှိုက်သရိုက်များဖြင့်ပြီးသော ထိုမြောင်းကျင်းတွေထဲက အနံ့ဆိုးတွေ လှိုက်တက်လျက်ရှိ၏။ လူတွေက သည်မြောင်းကျင်းတွေထဲ ခုန်ဆင်းရန် တွန့်ဆုတ်နေကြသည်။

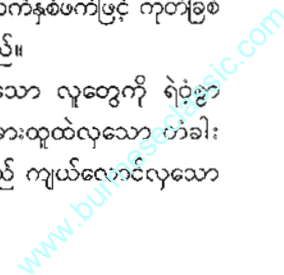
ကူမားရ်က ဘဏ်ဖွင့်လိုဖွင့်ငြားကြည့်ရန် အပေါ်ထပ်ကို တက်လာခဲ့သည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် လေကြောင်းရန်ကာကွယ်ရေး ဥဩသံကြီး တတိယအကြိမ် ထွက်လာပြန်သည်။ သည်အခါမှာတော့ လူတိုင်း ဂရုစိုက်ကြလေပြီ။ လမ်းများပေါ်တွင် သွားလာနေကြသော ယာဉ်များသည်လည်း ရုတ်တရက် ရပ်သွားကြသည်။ ဘယ်သူမှတော့ အထိတ်တလန့်မရှိ။ ပြေးပြေးလွှားလွှားမရှိ။ ဘဏ်စံကားများ၊ ဓာတ်ရထားများပေါ်က ဆင်းလာခဲ့ကြကာ မယုံတစ်ဝက်ယုံတစ်ဝက်စိတ်ဖြင့် ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ကြလေသည်။ ယောက်ျားတော်တော်များများက ကူမားရ်ဘေးတွင် ရပ်ကြည့်ရန် အပေါ်ထပ်ကို တက်လာခဲ့ကြသည်။ ဘဏ်၏တံစက်မြိတ်က ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရှုရန် အထက်စီးကျသည့် နေရာတွင်ရှိ၍ ဖြစ်သည်။

“နားထောင်ကြပါ။”

ပြီးငှေ့စရာကောင်းသော အသံတိမ်တိမ်က အဝေးက ကြားနိုင်သည့်အထိ ကျယ်လောင်လာသည်။ အသံက ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၍ မကောင်းနိမိတ်ထင်သော အများလက်ခံ ယုံကြည်မှုမှ ဖြစ်အံ့ဆဲဆဲ လေကြောင်းမှ ဗုံးကြဲတော့မည်ဆိုသော အသံသို့ ပြောင်းသွားခဲ့ကြသည်။ မသေချာခြင်းတဒင်္ဂမှ ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်မှုက လေပြင်းကြီးလို လမ်းများပေါ်ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ လူပေါင်းများစွာတို့ စပြေးကြပြီ။ အချို့က အိမ်တွေထဲ ဝင်ပြေးကြသည်။ တချို့က ဒရော့သေပါး ပြေးနေကြသည်။ အချို့က စက်ရပ်ထားသော ယာဉ်တွေထဲ ခိုကြလေသည်။ အနံ့ဆိုး ထွက်နေသော မြောင်းကျင်းသည်လည်း စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ခိုလှုံကြသူများနှင့် ပြည့်သွားခဲ့သည်။

အနီးအနားရှိ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ ဝေဒနာပြင်းစွာ ငိုကြွေးသံ ပေါ်ထွက်လျက်ရှိ၏။ ဘဏ်တိုက်အခြေရှိ ဗယာကြော်လှည်းသည်လည်း ကျွမ်းပြန်သွားတာ ကူမားရ် မြင်နေရသည်။ အိုးခွက်များသည်လည်း စလောင်း လန်ကြလေပြီ။ ဆီပူတွေက သူမအပေါ် တဖျပ်ဖျပ်လောင်လျက်ရှိ၏။ အမျိုးသမီးက ဝတ်ထားသည့် အဝတ်အစားများကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကုတ်ခြစ်ဆွဲရင်း အသံဆိုးကြီးဖြင့်အော်ကာ လမ်းအတိုင်း ပြေးလွှားနေလေသည်။

ကူမားရ်က ကျီးလန်စာစား ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေကြသော လူတွေကို ရဲဝံ့စွာ ရင်ဆိုင်ရန် မပြောသာတော့ပြီ။ သူကိုယ်တိုင်ပင် ဘဏ်တိုက်၏ ကြီးမားထူထဲလှသော တံခါးကြီးများကြား တောင့်ထားရလေသည်။ အဝေးဆီက တဝီဝီမြည်သံသည် ကျယ်လောင်လှသော



နရီကိုက်အသံသို့ ပြောင်းသွားခဲ့ပြီ။ ဤသို့ဖြင့် ပထမဆုံး လေယာဉ်ပျံသည် မြင်ကွင်းတွင်း ရောက်လာခဲ့သည်။ အလွန်သေးငယ်သော အစက်အမှုန်များအဖြစ် အရှေ့အရပ်ဆီမှ ချဉ်းကပ် လာနေကြခြင်းဖြစ်၏။ မြို့၏ လေယာဉ်ပစ် အမြောက်ကြီးများဆီမှ ပေါက်ကွဲသံကြီးတွေ တအုန်းအုန်း ပွင့်ထွက်နေကြသည်။ အမြောက်တွေက နည်းလှသည့်အတွက် အထင်ကရအားဖြင့် မင်္ဂလာဒုံလေယာဉ်ကွင်းအနီး ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်နှင့် မင်္ဂလာဒုံစစ်မြေတစ်ဝိုက်တွင်သာ စုစည်း ထားနိုင်ကြသည်။ သို့သော် မြို့စောင့် ခုခံရေးစနစ်သည်လည်း လုပ်ငန်းလည်ပတ်လျက် ရှိသည် ဟူသော အတွေးနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်ခုတစ်ရာ စိတ်ချလက်ချရှိစေရန် အာမခံချက် ပေးထား သကဲ့သို့ ရှိပါ၏။ ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်နေသည့်ကြားကပင် လူပေါင်းများစွာတို့၏ အားပေး သံတွေ ကြားနိုင်လေသည်။

မြို့၏ အရှေ့ဖျားဆီမှ ခပ်နိမ့်နိမ့် ပျံသန်းလာကြသော ဗုံးကြဲလေယာဉ်ကြီးများ၏ ဖွဲ့စည်းမှုပုံစံ ပြောင်းသွားခဲ့သည်။ ဗုံးကြဲလေယာဉ်ကြီးများ၏လေယာဉ်ကိုယ်ထည်တွေ ပွင့်နေကြ ပြီး အတွဲလိုက်သော ဗုံးတွေကို စချကြသည်။ လေယာဉ်၏ နောက်ဆီမှ တောက်ပသော ကုလား ရွှေရောင်ပြား ဖဲကြိုးစသဖွယ် တတန်းလန်းလန်း ကျဆင်းသွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အလွန် အလွန်ကြီးမားလှသော ငွေရောင်တင်းတိမ်ကြီးတစ်ချပ် အရှေ့မှူးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီမှ ရုတ်တရက် ပေါ်လာသည်နှင့်ပင် တူလေသည်။

ကနဦးဗုံးတွေက မိုင်ပေါင်းများစွာအဝေးတွင် ကျကြသည်ဖြစ်၍ ပေါက်ကွဲမှုကြီးတွေ က စဉ်တိုက်ဆက်တိုက် နရီကိုက် ကပ်ပါလာကြသည်။ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသော ဗုံးချသံ တွေက အရင်ကျခဲ့သော ဗုံးများ ပေါက်ကွဲသံထက် အဆပေါင်းများစွာ ပို၍ကျယ်လောင်သည်။ မြို့အရှေ့ဘက်တစ်နေရာဆီက မီးခိုးမည်းကြီးများက မှီပွင့်ကြီးများ ပွင့်သကဲ့သို့ ကောင်းကင် သို့ တက်ကြသည်ဖြစ်ရာ ဗုံးကြဲလေယာဉ်များကိုပင် ပြန်လည်ဝါမျိုးတော့မည့်နယ် ရှိလေသည်။

“ဆီတိုင်ကီကြီးတွေထိအောင် ပစ်နေတာ... ပုဇွန်တောင်ချောင်းပေါ်ကလေ”

တစ်ယောက်က ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်စကား မှန်ကြောင်း ကူမားရ် ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။ ထိတ်လည်း ထိတ်လန့် သွားခဲ့သည်။ မြို့၏ အဓိက လှောင်ကန်ကြီးများသည် ကူမားရ်ပိုင် သစ်ကွင်းမှ လှမ်းမြင်နိုင်သော ပုဇွန်တောင်ချောင်းဖျားတွင် ရှိနေကြသည်။ ကူမားရ်က ဗုံးကြဲလေယာဉ်များကို မော့ကြည့်သည့် အခါ နောက်ထပ်ရောက်လာကြသော လေယာဉ်တွေကလည်း ထိုအရပ်ဆီသို့ ဦးတည်နေကြောင်း မြင်နေရသည်။ ဗုံးကြဲကြရာတွင်လည်း မျက်ရမ်းမှန်းဆ ပရမ်းပတာ ကျချင်ရာကျ ဆိုဟာမျို မဟုတ်ဘဲ မြို့၏ ရှည်လျားလှသော ရေဆိပ်ကမ်းဆိပ်တစ်လျှောက် ပစ်မှတ် တိတိကျကျ ထား၍ ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်နေကြသည်ဖြစ်ရာ သစ်စက်များ၊ ဆန်စက်များ၊ သိုလှောင်ရုံများ၊ တိုင်ကီများ၊ လှောင်ကန်များနှင့် မီးရထားလမ်းများကို အထိနာစေခဲ့သည်။

ကူမားရ်က သစ်ကွင်းထဲတွင် အလုပ်လုပ်နေကြသော ဆင်တွေကို ဖျက်ခနဲ သတိရလိုက် သည်။ ဆူညံသံများအပေါ် ဆင်သတ္တဝါတို့၏ တုံ့ပြန်မှုများမှာ မယုံနိုင်လောက်အောင် ရှိတတ် ကြောင်းကိုလည်း ပြန်တွေ့နေမိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အလွန်ကျယ်လောင်သောအသံကြောင့်

တိရစ္ဆာန်များ အုပ်လိုက်သင်းလိုက် ကမူးရှူးထိုး ထပြေးတာတွေ ရှိသည်။ တိရစ္ဆာန်များ ထိတ်လန့်တကြား ပြုခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ရှေးက သစ်စခန်းတစ်ခုတွင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ သေနတ် သံကြောင့် ဖြစ်ရသော ပဲ့တင်သံက ဆင်မအိုကြီးတစ်ကောင်ကို လန့်ဖျပ်စေခဲ့ဖူးသည်။ လန့်ဖျပ်သွားသော ဆင်မ၏ တစ်ဘာသာ ထူးခြားလှသော ဆင်ကျည်သံ ထွက်လာသည်နှင့် ဆင်အုပ်အတွင်း ထူးခြားသော တုံ့ပြန်မှုများဖြစ်ပေါ်ရန် အစပျိုးပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ထိုအခါ ပျက်စီးမှုပေါင်းများစွာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဆင်ဦးစီးများသည်လည်း ဆင်များ၏ခံစားမှု ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်ရန် အချိန်အတော်ကြာကြာ ယူခဲ့ကြရသည်။

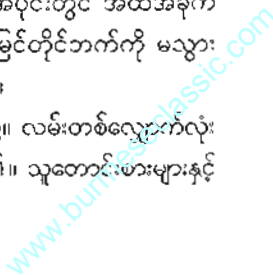
အခုကော၊ သစ်လှားတွေ ပြည့်နက်နေသည့် သူ့သစ်ကွင်းထဲက ဆင်တွေ လေယာဉ် ဗုံးကြဲချသံတွေကြောင့် ကမူးရှူးထိုးဖြစ်ကြရလား။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ စဉ်းစားလို့ပင်မရနိုင်။

ကူမားရ်သည်ပင် သူ့ရောက်နေသည့် ဘက်တိုက်တွင် ဆက်နေရန် စိတ်မဖြောင့်တော့ ပြီ။ ပုဇွန်တောင်ဘက်ကို ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဗုံးတွေက မြို့တွင်းဘက်ကို ပိုမိုနီးကပ်စွာ ကျဆင်းနေကြသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် သူ့လျှောက်လာသည့် လမ်းဘက်ကို နွားလှည်းတစ်စီး တည် တည့်ကြီး ပေါ်လာခဲ့သည်။ နွားများ၏ပါးစပ်တွင် အမြှုပ်တွေ ဖွေးနေကြပြီး မျက်လုံးတွေက လည်း မျက်ဖြူလန့်လျက်ရှိကြ၏။ လှည်းသမားကတော့ ပါးစပ်က ကျိုးအော်ရင်း လှည်းရံ တိုင်တွေကို ကိုင်ကာ ပြေးလိုက်နေရလေ၏။ ကူမားရ်လည်း ဘေးကို ခုန်ရှောင်လိုက်ရသည်။

ဗုံးကြဲလေယာဉ်ကြီးတွေက ကူမားရ်ခေါင်းပေါ်က ဖြတ်ပျံနေကြသည်။ ကူမားရ်က တောက်ပကြည့်လင်နေသည့် ဒီဇင်ဘာလ မိုးကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်သည်။ လေယာဉ်တွေက ခပ်နိမ့်နိမ့် ဝဲဆင်းနေကြကာ ဘေးပေါက်တွေ ပွင့်နေကြ၏။ နေရောင်အောက်တွင် တောက်ပသော စိန်ပွင့်များသဖွယ် ဗုံးတွေ အတွဲလိုက်ကျလာကြလေပြီ။ အနီးအနားမှာ မြောင်းများမရှိ။ ကူမားရ် လည်း ခေါင်းပေါ် လက်နှစ်ဖက်အုပ်ရင်း အိမ်တံခါးပေါက် တစ်ပေါက်ထဲမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ချ လိုက်ရလေ၏။ လေတွေ ဓမ္မယမ်းသွားခဲ့ပြီး မှန်ကျက်သံတွေ ညှန်ညှန်ညံ့ညံ့သွားတာကို သတိထား လိုက်မိသည်။

ကူမားရ်သည်ပင် ရပ်နေမိသည့်ကန်ချိန်လုံး ကြက်သေသေလျက်ရှိ၏။ သူ့နောက်ကျော ဆီက ခပ်နွေးနွေး အထိအတွေ့ကြောင့်သာ အသိပြန်ဝင်လာခဲ့ရသည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ နွေးတစ်ကောင်က တအိုင်အိုင်အီရင်း သူ့ကို အတင်းဝင်ပူးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကူမားရ်က နွေးကို တွန်းဖယ်လိုက်ပြီး ထရပ်သည်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ မီးခိုးလုံးကြီးတွေ ကောင်းကင်ပြင်အနံ့ မည်းမည်းလှုပ်မျှ ထိုးတက်နေကြသည်။ ထိုတဒဂ်၌ အိမ်တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည့် ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်လီ၊ ခွေးမဖြစ်သူ မန်ဂျူးနှင့် မြေးကလေး ဂျာယားတို့ကို စိတ်ရောက်သွားခဲ့သည်။ ကြည့်မြင် တိုင်ရပ်ကွက်ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်သည့်အခါ မြို့၏ ထိုမှာဘက်အပိုင်းတွင် အထိအခိုက် ရှိပုံမရ။ နည်းနည်းတော့ စိတ်အေးသွားသည်။ ကူမားရ်လည်း ကြည့်မြင်တိုင်ဘက်ကို မသွား တော့ဘဲ ပုဇွန်တောင်ချောင်းဝ သစ်ကွင်းဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့သည်။

ကုန်သည်လမ်းပေါ်က ရပ်ကွက်ဈေးတစ်ဈေး ဗုံးထိထားလေပြီ။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သစ်သီးဝလံနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ ဝရန်းသုန်းကား ပြန်ကြွလျက်ရှိ၏။ သူတောင်းဖားများနှင့်



အစုတ်အနုတ်ကောက်သူတွေကတော့ အပြုအပျက်တွေထဲက ရကောင်းရရာတွေကို လှန်လှော့ရှာဖွေနေကြသည်။ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာတော့ လက်ကျန်ပစ္စည်းအချို့ မီးစွဲလောင်လျက်ရှိရာ သူ့အလွန်ကြိုက်လှသော တန်ခူးရီကြက်သား^{၁၁၁} ဝယ်နေကျဆိုင်ဖြစ်နေသည်။ သည်ဆိုင်မှာ ဝယ်ခဲ့ခြင်းခံဖူးသည့် ပုံရိပ်ဟောင်းတွေကိုပင် အောက်မေ့မိရသည်။ ပေါက်ကွဲမှုကြောင့် နံပြားဖို မြေသားအကာတွင် ဖောက်စွပ်ထားသော တံခိုက်သိတ်များသည်လည်း ထက်ပိုင်းကျိုးကာ ကြက်ဥကြေကြေလျက်ရှိလေပြီ။ လူတစ်ယောက်၏ ကယ်ပါယူပါ တစာစာအော်ဟစ်ညည်းညူသံကိုလည်း ကြားနေရ၏။ ကူမားရ် ခြေကုန်သုတ်ရပြီ။ အချိန်မရှိတော့။ ပုဇွန်တောင်သစ်ကွင်းကို မြန်မြန်ရောက်မဖြစ်မည်။

ရိုးကုမုထီရှေ့က ဖြတ်ခဲ့သည်။ ပြတင်းပေါက်တွေ ကျိုးကြေနေကြပြီ။ အုတ်နံရံကြီးတွေက အပေါက်ကြီးများဖြစ်လျက် ဟင်းလင်းပွင့်နေကြလေ၏။ အတွင်းက ပစ္စည်းတွေကို ကွဲကြဲ ယူကြမည့် ဖောက်ထွင်းရေးသမားတွေက အပေါက်ကြီးတွေထဲကို ကုတ်ကတ်တက်နေကြသည်။ ကုန်တိုက်ကြီး၏ကြမ်းပေါ်မှာ ခရစ်စမတ်သစ်ပင်ကြီး လဲကျနေတာကိုလည်း မြင်ရသည်။ မျက်နှာတွင် ပေါင်ဒါမှုန့်တွေ ဖွေးနေအောင် ပုတ်ထားသည့် မိန်းမတစ်ယောက်က လဲကျနေသော ခရစ်စမတ်သစ်ပင်ဘေး ထိုင်ရင်း အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ကြမ်းပေါ်ကျနေသည့် ဝါဂွမ်းစတွေကို ကောက်ယူကာ အိတ်တစ်အိတ်ထဲ သိပ်ထည့်နေခြင်းဖြစ်၏။

ကြေးနန်းရံကြီးရှေ့ရှိ ငုတ်ကို ဗုံးထိခဲ့သည်ဖြစ်၍ ရေတွေက ဆယ်ပေအမြင့်လောက် အထိ ပန်းထွက်နေလျက်ရှိ၏။ အနီးတစ်ဝိုက် ရေတွေအိုင်ထွန်းနေကာ ဗွတ်ကျင်း အိုင်ကျင်း ဖွဲ့ရာက လမ်းအောက်ဘက် စီးနေကြသည်။ တစ်စစ် ခြံခြံကွဲ ကျိုးကြေနေသော ရုံးတံခါးဝင်ပေါက်တွင် ကတော့ထိုးနေသည့်ရေတွေ ဝဲလှည့်လျက် ရှိကြ၏။ မီးသတ်ရေငုတ်ကို ဗုံးကြဲနေသည့် အချိန်တွင် ကြေးနန်းရံနံရံတစ်လျှောက် လူတွေ ငုတ်တုတ်ဝပ်နေကြသည်။ အချို့လည်း အသက်မရှိကြတော့။ ဝင်ပေါက်ဝတွင် လည်နေသော ရေအိုင်ထဲမှာ အပေါင်အလက် ဖျက်ထားသလို တစ်စစ် ပြုတ်ထွက်နေသော လူ ခြေဆံလက်ဆံတွေကို မြင်နိုင်သည်။ ကလေးတစ်ယောက်၏ ခြေတစ်ဖက် လက်တစ်ဖက် ဖြစ်၏။ ကူမားရ်သည်ပင် မျက်နှာလှည့်လိုက်ရကာ ခပ်သုတ်သုတ် ကျော်လာခဲ့သည်။

ပုဇွန်တောင်ချောင်းနှင့်နီးလာသည့်အခါ ချောင်းကမ်းပါးနစ်ဖက်စလုံး မီးတောက်မီးလျှံတွေ တဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေတာ မြင်ရလေပြီ။ ဝင်းခတ်ထားသော သူပိုင်သစ်ကွင်းနှင့် မနီးမဝေးကို ရောက်လာခဲ့သည်။ မီးခိုးလုံးကြီးတွေ ပိန်းပိန်းပိတ်နေလေသည်။

သူ တစ်သက်လုံး ကျားစီးဖားစီး ရှာဖွေစုဆောင်းခဲ့သမျှသော ပိုင်ဆိုင်မှုအားလုံးသည် ဝင်းကြီးထဲမှာ ရှိနေကြသည်။ တစ်သက်စာ လက်ဝယ်ပိုက်မိသမျှသည် သစ်သားဝင်းကြီးထဲမှာ တစ်စုတစ်စည်းတည်း လှောင်ထားသလို ရှိခဲ့သည်။ ဆင်တွေကို စိတ်ရောက်ရပြန်သည်။ ဗုံးတွေက သည်အနီးအနားမှာ ကျွဲကြဲတာမဟုတ်လား။ ပေါက်ကွဲသံများ၊ ဆင်ကျည်သံများ၊ မီးတောက်မီးလျှံများက သစ်သားဝင်းထဲရံကိုကျော်ကာ တညီးညီး တောက်လောင်လျက် ခုန်ထွက်နေကြလေပြီ။ သူ့စိတ်ကူးစိမ့်မှု၏ အကိုင်းအခက်ဖြစ်သော စိတ်ကူးတို့ ကျိုးကြေခဲ့ကြပြီ။ သူ့ကိုယ်တိုင်

၁၁၁။ Tandoori Chicken : နံပြားရီတွင် ဖုတ်ကင်ချက်ပြုတ်သော အိန္ဒိယအစားအစာ

တစ်နေရာတည်း စုစည်းကာ ပုံအောထားသမျှ အရာအားလုံးအပေါ် ဗုံးတွေ တည်တည်ကျရောက်ခဲ့ကြပါပကော။ သို့သော် သည်အဖြစ်က အရေးမကြီး။ အရေးကြီးတာက သားဖြစ်သူ နီးလ်ဘေးမသိရန်မခ ရှိရန်သာဖြစ်သည်။ ကျန်တာတွေက အရာဝတ္ထုတွေ၊ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ။ နီးလ်ကသာ။

သစ်ကွင်းထဲဝင်ရာလမ်းကလေးအတိုင်း လှည့်ဝင်လာသည့်အခါ တစ်နေရာတွင် မီးခိုးတွေ ပိန်းမှောင်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ သူပိုင် သစ်ဝင်းတစ်ဝင်းလုံးကို ဒေါသတကြီး လောင်မြိုက်နေသော မီးတောက်မီးလျှံတွေက သူ့မျက်နှာကို အပူပြင်းပြင်း လာဟပ်နေသည်။ မီးခိုးလုံးတွေထဲကို သူ လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“နီးလ်လား”

မနီးမဝေးတွင် လူရိပ်လိုလို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကူမားရ် ပြေးလာခဲ့သည်။

“နီးလ် ..နီးလ်လား”

ဒိုဆေး။ မီးခိုးမိုင်းတွေ မည်းညစ်နေအောင် ရိုက်ထားသော ဒိုဆေး၏ ပါးရေတွန့်မျက်နှာ။ ငိုလျက်ရှိ၏။

“ရာချို ကူမားရ်လား”

“နီးလ်ကော”

ဒိုဆေးက သူ့မျက်နှာကို ကွယ်ရင်းဖြေသည်။

“ခွင့်သာလွှတ်တော့ဗျာ...။ ကျုပ်လည်း ဘာမှမလုပ်လိုက်နိုင်ပါဘူး။ ဆင်တွေက တောစိတ်ဝင်ပြီး ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ ကျုပ်က ခင်ဗျားသားကို ဝေးဝေးသွားနေဖို့ ပြောပါသေးတယ်။ ခင်ဗျားသားက နားမထောင်ဘူး။ သစ်လုံးတွေ ပြိုရာက ပိုရာတာပါပဲဗျာ”

ဒိုဆေးက ရုပ်အလောင်းတစ်လောင်းကို မီးနှင့်ဝေးရာ လမ်းကလေးထဲ ဆွဲယူလာတာ မြင်နေရသည်။ ကူမားရ်က အလောင်းရှိရာ ပြေးကာ ခူးထောက်လိုက်သည်။ ကြီးမားလေးလံလှသော အလေးချိန်ဝန်ပိထားသဖြင့် ရုပ်အလောင်းသည် မှတ်မိစရာပင်မရှိ။ သို့သော်လည်း အလောင်းတစ်ခုလုံး ရုပ်မျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေသည့်ကြားကပင် နီးလ်မှန်း သိလိုက်ပြီ။ တိမ်းပါးရှာပြီဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ပြီ။



မန်ဂျူးငယ်ငယ် ကလေးမလေးအရွယ်က မုဆိုးမတစ်ယောက် ဆံပင်ကိုက်တာ မြင်ခဲ့ဖူးသည်။ ထုံးတမ်းအရ ကိုက်ညှပ်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ကာလကတ္တားမြို့တွင် နေထိုင်ခဲ့စဉ် အိမ်နီးချင်းတစ်အိမ်တွင် ကျင်းပခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆံပင်ညှပ်သမားကို အခပေး ညှပ်ရခြင်းဖြစ်ပြီး မိသားစုထဲက မိန်းမသားတွေ ဝိုင်းခဲ့ကြသည်။

သူမ၏ အပီချုပ်သေတ္တာထဲမှာ ကတ်ကြေးတစ်လက်ရှိနေတာ မန်ဂျူး အမှတ်တမဲ့တွေ ခဲ့သည်။ မှန်တင်ခုံရှေ့ထိုင်ရင်း ဆံပင်တွေကို ကတ်ကြေးနှင့် ကိုက်ချဖို့ ကြိုးစားသည်။ မိန်းမရွယ်တစ်ယောက်၏ ဆံပင်ဆိုတော့ သန့်စွမ်းလှသည်။ ကတ်ကြေးကလည်း အသွားတုံးလှသည်ဖြစ်၍ အရာမထင်ဘဲ ရှိရလေ၏။ ကတ်ကြေးတွေ တစ်ချောင်းမှ သုံးမရတော့ ဖက်ချုပ်သေတ္တာထဲ ပြန်ထည့်သည်။

ကလေး ငိုပြီ။ မန်ဂျူးက အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ အိမ်အောက်ထပ် နောက်ဖေးချောင်ရှိ ကျပ်ခိုးစွဲ မည်းမည်းမှောင်မှောင် မီးဖိုခန်းဘက် ဆင်းလာခဲ့သည်။ မီးဖို ထဲမှာ အရိုးရှည်တပ်ထားသော လှေသွားပါ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းရှိသည်။ သည်ဓားဖြင့် ဆံပင် တွေကို ဖြတ်ကြည့်တော့လည်း ကတ်ကြေးတွေလောက်ပင် အသုံးမတွင်ပြန်။

ဘယ်လိုကာနဲ့ ညှပ်ရင်ကောင်းမလဲ။ မန်ဂျူးစဉ်းစားတော့ တစ်ခါက ဝင်းထဲက မြက်တွေ ရိတ်ခဲဖူးသည့် တံစဉ်တစ်လက်ကို သတိရသွားခဲ့သည်။ တံစဉ်တွေက အသွားထက်သည်။ မြက် တွေ ရိုက်တုန်းကများ မြက်ပြတ်သံ တစ်ခွမ်းခွမ်းကို အိမ်ထဲကပင် ကြားရတာ သတိရလိုက်သည်။ တစ်ဝင်းလုံးက မြက်တွေကို ရိတ်ခဲကြသည့် မာလီတွေ မရှိကြတော့ပြီ။ တံစဉ်တွေကတော့ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပါ၏။ သည်တံစဉ်တွေ ဘယ်မှာ ရှာရမလဲဆိုတာတော့ မန်ဂျူး သိထားသည်။ ရှေ့ဂိတ်တံခါးကြီးဘေးက အပြင်ဆောင်မှာ ရှိသည်။

မန်ဂျူးက အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဖွင့်ကာ ခြံဝင်းကိုဖြတ်၍ အပြင်ဆောင်ကလေးဘက် ပြေးခဲ့သည်။ သူမ တွေးထားသည့်အတိုင်းပင် အခြားသော ဥယျာဉ်ခြံမြေသုံး ကိရိယာများနှင့် အတူ တံစဉ်တွေ ရှိနေကြသည်။ ဒူးခေါင်းလောက် ရှည်နေကြပြီဖြစ်သော မြက်ရိုင်းတောထဲ ရပ်ရင်း ခေါင်းပေါ်က ဆံပင်တွေ ဖြတ်ဖြတ်ချသည်။ ဆံပင်တွေ အထွေးလိုက် အထွေးလိုက် မြက်တွေပေါ် ကျနေတာကို မြင်ရခြင်းကပင် သူမကို အားဖြစ်စေပါ၏။ လက်တစ်ဆုပ်စာ တစ်ဆုပ်စာ ရိတ်ရိတ်ချသည့်အခါ သူမခြေထောက် တစ်ပတ်လည်လုံး ဆံပင်တွေ များများလာ ခဲ့ပြီ။ သူမ နားမလည်နိုင်တာတော့ နာကျင်မှုဖြစ်၏။ ဆံပင်ရိတ်တာနဲ့ ဘယ်နှယ်ကြောင့် သည်လောက် နာရတာပါလိမ့်။

သူမအနီးတစ်နေရာက ညင်ညင်သာသာပြောလိုက်သော စကားသံကို ကြားလိုက်ရ သည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူမဘေးတွင်ရပ်နေသည့် ရေမွန်။ ရေမွန်က တံစဉ်ကို လှမ်းဆွဲ သည်။ မန်ဂျူးက နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။ “နင် နားမလည်ပါဘူး” လို့ အော်ပြောလိုက်သည်။ သည်လိုလုပ်ခြင်းမှလွှဲ၍ အခြားနည်းလမ်းမရှိတော့သဖြင့် အခုလို လုပ်လိုက်ခြင်းကိုသာ နားလည် ပါတော့ဆိုသည့် အပြုံးမျိုး ပြုံးပြလိုက်သည်။ သို့သော် ရေမွန်လက်က သူမ လက်ကောက်ဝတ် ကို ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းဆုပ်မိသွားသည်။ ရေမွန်က လက်ကို လိမ်လိုက်တော့ တံစဉ်လည်း လက်က လွတ်ကျသွားခဲ့သည်။ ရေမွန်က တံစဉ်ကို ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

မန်ဂျူးက နပမ်းသမားများ တစ်ဖက်သားကို မလှုပ်နိုင်အောင်ချုပ်သလို ချုပ်လိုက်နိုင် သည့် ရေမွန်ခွန်အားကိုသာ အံ့ဩနေမိသည်။ သူမလို စိတ်ကယောက်ကယက်ဖြစ်နေသည့် မိန်းမသားကို မည်သူကမှ သည်လို ချုပ်ကိုင်ဖို့မလွယ်။

“နင် ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာကော နင့်ကိုယ်နင် သိရဲ့လား ရေမွန်”

ရေမွန်က သူမလက်တွေကို လိမ်ထားသဖြင့် လက်တွေက သူမမျက်နှာရှေ့တွင် ရှိနေ ကြသည်။ သူမ လက်ချောင်းတွေ သွေးအလူးလူး ဖြစ်နေတာကိုလည်း မြင်နေရသည်။

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ခင်ဗျား ကိုယ့်ခေါင်းကို တံစဉ်ထိအောင် ရိတ်နေတာလေ၊ ဦးရေခွဲ ရှာသွားပြီ”

“မသိဘူး”

မန်ဂျူးက ရုန်းကန်လေ၊ ရေမွန်က ဆုပ်ထားလေ။ ရေမွန်က မန်ဂျူးကို အိမ်မကြီးထဲ ဝင်စေကာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ် ထိုင်ခိုင်းသည်။ ဝှမ်းစ ရှာတွေ့သဖြင့် ဦးရေခွဲကို သန့်စင် ပေးသည်။ ကလေးငိုပြီ။ ကလေးငိုသံကို နှစ်ယောက်စလုံး အောက်ထပ်ကပင် ကြားရသည်။ ရေမွန်က လှေကားဘက် ခေါ်လာခဲ့ကာ အသာအယာတွန်းရင်း တက်ခိုင်းသည်။

“သွားပါဗျား၊ ကလေးက မအေးမျှော်ရောပေါ့”

မန်ဂျူးက တစ်ထစ်၊ နှစ်ထစ် တက်လိုက်ပြီးမှ ဆက်မတက်ဘဲ ပေရပ်နေပြန်လေ၏။ အခန်းထဲကိုဝင်ပြီး ကလေးကောက်ရမှာကိုပင် မစဉ်းစားနိုင်တော့သလို စုံရပ်နေခြင်းဖြစ်၏။ တက်သွားလို့လည်း အကျိုးရှိစရာ မမြင်။ သူမ ရင်သားတွေမှာ နို့ရည်တွေ ကန်းခဲ့ပြီ။ သူမအဖို့ ဘာမှလည်း လုပ်ပေးနိုင်စရာမရှိ။ မျက်နှာကို လက်ဖြင့် အုပ်ထားလေသည်။ ရေမွန်က လှေကား ပေါ် တက်ခဲ့ရပြန်ကာ မန်ဂျူးခေါင်းက ဆံပင်ငုတ်စီတွေကို ဆွဲရင်း ခေါင်းကို လှန်လိုက်သည်။ ရေမွန် လက်အရပ်မှာ မန်ဂျူး၏ပါးပြင်ကို ခပ်စပ်စပ်ကလေး ထိခိုက်မိသွားသည်။ နည်းနည်း လေး နာသွားသော မျက်နှာကိုပွတ်ရင်း ရေမွန်ကို ကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်က ပုံမှန်သာဖြစ်၍ မစာမနာ လုပ်လိုက်တာမဟုတ်ကြောင်း သိလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက မအေပဲဗျား၊ ကိုယ့်သမီးကလေးဆီ ကိုယ်သွားရမှာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကလေးရဲ့ဆာလောင်မှုက ပြီးသွားမှာမဟုတ်တာ”

ရေမွန်က မန်ဂျူးနှင့် တစ်ပါတည်း လိုက်သွားခဲ့သည်။ မန်ဂျူး ကလေးကောက်ပွေ တာ၊ ကလေးပါးစပ် နို့တပ်ပေးတာကအစ စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။

* * *

နောက်တစ်ရက်သည် ခရစ်စမတ်နေ့ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ဒိုဆေးနှင့် ရေမွန်တို့ သားအဖနှစ်ယောက် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသွားရန် အိမ်ကထွက်သွားခဲ့ကြပြီ။ မရှေးမနှောင်း လေကြောင်းရန်အချက်ပေး ဥဒြဟုတ်သံ ကြားကြရပြီး ဗုံးကြဲလေယာဉ်ကြီးတွေ တစ်ကျော့ ရောက်လာခဲ့ကြပြန်သည်။ ကလေးငယ်ခမျာ အိမ်မောကျနေဆဲ ဆိုသော်လည်း ကျယ်လောင်လှ သော ဥဒြဟုတ်ကြောင့် နီးသွားရာက တစာစာ ငိုလေတော့သည်။

ပထမဆုံး ဗုံးတွေကြဲချသည့်နေ့ကဆိုလျှင် သည်လိုအခြေအနေ ဆိုက်လာခဲ့သော် မည်သို့မည်ပုံ ဆောင်ရွက်ကြရမည်ဆိုတာကို မန်ဂျူးရော ဒေါ်လီပါ သိထားခဲ့ကြသည်။ အိမ် အောက်ဘက် မြေညီထပ်ရှိ ပြတင်းပေါက်မပါသော အခန်းတစ်ခန်းထဲ အရောက်ဆင်းကာ လေကြောင်းရန် ကင်းရှင်းကြောင်း အချက်ပေးဥဒြဟုတ် ပေါ်ထွက်လာချိန်အထိ အခန်းအောင်း နေခဲ့ကြသည်။ သည်လို အလောတကြီး အာရုံရှိခဲ့ကြပေးသော်လည်း အခုတော့ အိမ်ကြီးတစ်အိမ် လုံး မူးသော်မှ ရှုစရာမကျန်တော့အောင် ဗလာကျင်းသွားခဲ့သည့်နယ် သူတို့ကိုယ်တိုင်တွင် လည်း ထိုအာရုံတွေ မကျန်တော့ပြီ။

ဗုံးတွေ တဝုန်းဝုန်း ကျရောက် ပေါက်ကွဲနေချိန်တွင် ခုတင်ပေါ်မှာ ကလေးနှင့်အတူ မန်ဂျူး ရှိနေခဲ့သည်။ ထိုညက ကလေးငိုသံသည်ပင် ခါတိုင်းထက် ပိုကျယ်လောင်နေသလို

ထင်ရပါ၏။ လေကြောင်းရန် ကာကွယ်ရေး ဥဩသံထက် အဝေးတစ်နေရာဆီမှာ တဂျိမ်းဂျိမ်း ကျရောက် ပေါက်ကွဲနေကြသည့် နားထွေးထက်ပင် ကျယ်လောင်နေသလား ထင်ရလေသည်။ ကလေးက သည်လောက် ဂျီဟိုက်နော့တော့လည်း မန်ဂျူး နားမခံနိုင်သလို ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ခုတင်ပေါ်က ဆင်းသည်။ အောက်ထပ်ကို ဆင်းသည်။ တံခါးမကြီးကိုဖွင့်ပြီး ခြင်းထဲ လျှောက် လာခဲ့သည်။ ကောင်းကင်တစ်ခွင် ပြုံးပြုံးပြောက်ပြောက် လင်းနေကြသော မီးကျည်မီးပေါက် များကလွဲ၍ ညသည် မှောင်မည်းလွန်းလှသည်။

မှောင်ကြီးမည်းမည်းထဲမှာဆိုသော်လည်း သူမရှေ့တွင် လူရိပ်သဏ္ဍာန် ပိုးပိုးဝါးဝါး ရှိနေမှန်း မန်ဂျူး မြင်ရသည်။ ကူမားရဲမှန်းလည်း သိလိုက်သည်။ နီးလဲ ကွယ်လွန်ပြီးကတည်းက ကူမားရဲကို သည်တစ်ကြိမ် ပထမဆုံး မြင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကူမားရဲအမျှ မနက်ကတည်းက ဝတ်ထားခဲ့သော မီးနိုးကျပ်စုံစွဲ ညစ်မည်းမည်း ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီရှည်ကို ဝတ်ထားဆဲ ဖြစ်သည်။ ဇက်ကို လှန်ကာ ကောင်းကင်ကို တွေ့တွေ့ကြီး ငေးနေသည်။ သူ ဘာကို ရှာဖွေနေ တာလဲ။ မန်ဂျူး သိပါ၏။ မန်ဂျူးက ကူမားရဲဘေးမှာ ရပ်သည်။

မိုးကြဲလေယာဉ်ကြီးတွေက မြင့်မားလွန်းလှသော ကောင်းကင်ယံတွင် ပိုးတောင်မာ အရိပ်များသဖွယ် ပျံသန်းနေကြသည်ဖြစ်၍ ကြည့်နိုင်မှ ခပ်မှန်မှန်မြင်ရသည်။ မန်ဂျူးက လေယာဉ် ပျံကြီးတွေ နီးသည်ထက် နီးလာစေချင်သည်။ မျက်နှာကို မြင်ရသည်အထိ နီးကပ်လာလျှင် ကောင်းမှာလုပ်ပင် တောင့်တသည်။ သည်လို ဗျာသနတရားတို့မှ အခါခပ်သိမ်း ကင်းလွတ်ငြိမ်းစေ မည့် အကျိုးတရားကို သိချင်လှသည်။ ဘာအတွက် ဒါတွေဖြစ်နေတာလဲ။ ဘယ်လိုသတ္တဝါကများ သူ့အပေါ်၊ သူ့လင်သားအပေါ်၊ သူ့ရင်သွေးအပေါ်၊ သူ့မိသားစုအပေါ် တည့်တည့်ကြီး ကျရောက် စေမည့် ဆင်နွှဲစစ်ဆိုတာကို စဉ်းစားနိုင်ခဲ့တာပါလိမ့်။ ဘာအကြောင်းကြောင့်လဲ။ ကမ္ဘာ့သမိုင်း ကို တစ်ဖန် ပြန်လည်ဆန်းသစ်အောင် လုပ်နေတာကကော ဘယ်သူတွေလဲ။

သည်ခံစားမှုတွေထဲက အဓိပ္ပာယ်အချို့သာ ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်ပြီဆိုလျှင်တော့ သူမ၏ နဂိုပုံမှန်စိတ်ကို ပြန်လည်ထိန်းကွပ်နိုင်စွမ်း ရှိလာလိမ့်မည်။ ကျိုးကြောင်းသင့် ဆင်ခြင်နိုင်စွမ်း ရှိလာလိမ့်မည်။ ကလေးကို အစာအာဟာရ ဘယ်အချိန် တိုက်ကျွေးရမည်၊ ဘယ်လိုကြောင် တိုက်ကျွေးရမည်ဆိုတာ သိနိုင်စွမ်း ရှိလာလိမ့်မည်။ ဘယ်လိုကြောင့် အရိပ်အာဝါသပေးရန် လိုအပ်သည်။ ကျွေးမွေးမပျက်ရှိရန် လိုအပ်သည်ဆိုတာကို သိနားလည်နိုင်စွမ်း ရှိလာလိမ့်မည်။ မန်ဂျူးက ကူမားရဲနှင့်အတူ ယှဉ်ရပ်ရင်း ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်နေခဲ့သည်။ ကောင်းကင်ဖျာ တွင် အရိပ်များ ရှိနေကြ၍ အနီးလက်တစ်ကမ်းတွင် မီးတောက်မီးလျှံများ၊ ပေါက်ကွဲမှုများနှင့် ဆူညံသံများ ရှိနေကြသည်မှတစ်ပါး အခြား ဘာကိုမှ မမြင်နိုင်ကြပြီ။

* * *

ဒိုဆေးနှင့် ရေမွန်တို့သားအဖတို့သည်လည်း ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် တစ်ညလုံးလုံး ခိုနေခဲ့ကြပြီး နောက်တစ်နေ့မနက်မှ ပြန်ရောက်လာကြလေ၏။ လမ်းပေါ်မှာ လူသူကင်းမဲ့နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ မြို့၏ အညစ်အကြေးကိစ္စမှန်သမျှ တာဝန်ယူထားကြသူများမှာ အများအားဖြင့် ကုလားလူမျိုးများသာဖြစ်၍ သည်အချိန်မှာတော့ အတော်များများ ရှောင်တိမ်း

နေကြလေပြီ။ ရုပ်ကွက်အချို့တွင် အနံ့အသက် ဆိုးရွားလှသော အညစ်အကြေးများ မသိမ်းနိုင် ဘဲ ရှိခဲ့သည်။ ဆိပ်ကမ်းများတွင်လည်း ကုန်တင်လက်စ သင်္ဘောကြီးများ မီးစွဲလောင်နေကြ သည်။ အထူးသဖြင့် ကုလားလူမျိုးများသာ တာဝန်ယူခဲ့ကြသော သင်္ဘောကြီး ကုန်တင်ကုန်ချ လုပ်ငန်းများတွင်လည်း လူသူမရှိဘဲ ခြောက်ခန်းနေ၏။ မြို့ပြ အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းက ရန်ကုန်မြို့ စိတ်ရောဂါဆေးရုံရှိ ဂိတ်တံခါးကြီးများကို ဟင်းလင်းဖွင့်ပေးလိုက်ကြသည့်ဖြစ်ရာ ယင်းအကျဉ်း စခန်းမှ ထွက်လာကြသူများသည် နေစရာ၊ စားစရာ ရှာရန်အလို့ငှာ လမ်းတွေပေါ်မှာ ကိုးကျင်း ကိုးကျောင်း လှည့်နေကြလေသည်။ မောက်ထွင်းရေးသမားတွေကလည်း နေရာအနံ့ သောင်းကျန်း နေကြရုံမက စွန့်ခွာထားခဲ့ကြသော အိုးအိမ်တိုက်တာများအတွင်း ချိုးဖဲ့ဖျက်ဆီး ဝင်ရောက်ကြ ရာက လမ်းတွေပေါ်မှာ သောသောရတ်ရတ် ရှိကြလေ၏။

ဒိုဆေးက ရန်ကုန်မြို့တွင် လုံခြုံမှုမရှိတော့သဖြင့် ကြာကြာနေရန် မကောင်းနိုင် ကြောင်း ပြောလာခဲ့သည်။ ကူမားရဲပိုင် ပက်ကဒ်ကားသည် ပုဇွန်တောင်တွင် မုံးတွေ ကြံချ သည့်ကြားက မယုံနိုင်လောက်ဖွယ် ကျန်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ ရေမွန်က ကားကိုပြန်သိမ်းကာ ကြည့်မြင် တိုင်ကို မောင်းယူလာခဲ့သည်။ ဒေါ်လီက ကားပေါ်ကို အခြေခံစားကုန်များဖြစ်သော ဆန်၊ ပဲ၊ နို့မှုန့်နှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်အနည်းငယ်စီ တင်သည်။ ပြီးသည်နှင့် ရေမွန်ပင် ကားမောင်းကာ အိမ်က ထွက်ခဲ့ကြသည်။ အစီအစဉ်က မိသားစုအားလုံး ပေးစေတီကို ပြန်ကြမည်။ အခြေအနေ တွေ ပြောင်းလဲချိန်အထိ ပေးစေတီတွင် နေထိုင်ကြမည်။

ရန်ကုန်မြို့၏ မြောက်ဘက်တွင်ရှိသော ပဲခူးမြို့သို့ သွားရမည့်လမ်းကို ခေါင်းတည်ခဲ့ ကြသည်။ ရန်ကုန်မြို့ အချက်အချာကျသည့်နေရာမှန်သမျှ ထိတ်လန့်စဖွယ် လူသူခေါင်းပါးလျက် ရှိ၏။ လမ်းအတော်များများသည်ပင် ဖြတ်သန်းသွားလာရန် မဖြစ်နိုင်တော့သည့် အားလျော်စွာ မြို့ပြင်ထွက်လမ်းကို တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ် ရှာနေကြရသည်။ ဘတ်စ်ကားတွေကို လမ်းလေးခွ တွေမှာ သည်အတိုင်း ပစ်ထားခဲ့ကြသည်။ ဓာတ်ရထားများသည်လည်း သံလမ်းများတစ်လျှောက် လမ်းချော်နေကြသဖြင့် ကတ္တရာလမ်းကို ထယ်ထိုးနေကြလေ၏။ ဆိုက်ကားတွေက လမ်းတွေ ပေါ်မှာ ကျွမ်းထိုးဖောက်ခဲ့။ လျှပ်စစ်ဓာတ်ကြိုးနှင့် ရထားသံလမ်းများသည်လည်း လမ်းတွေ ပေါ်မှာ အမယ်ဘုတ်ကယ့် သူ့ချည်ခင် ဖြစ်နေကြသည်။

တခြားလူတွေကို သူတို့ သတိထားမိကြပြီ။ ပထမတော့ ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု ခပ်ကျဲကျဲပင်။ သည့်နောက်မှာတော့ တစ်စုတစ်စု များလာသည်။ တဖြည်းဖြည်းချင်း လမ်းတွေ ပိတ်ဆိုရသည်အထိ များချင်တိုင်း များလာခဲ့ရာ သူတို့ကားသည်ပင် ရှေ့မတိုးသာဘဲ ရှိလေသည်။ မိုင်အားဖြင့် တစ်ထောင်ကျော်ဆေးသော အိန္ဒိယပြည်အရောက် ကုန်းတွင်းလမ်းအတိုင်း ကုန်းကြောင်း ခရီးနှင့်ကြမည့်သူများဖြစ်၍ မြောက်ဘက်ကို ဦးတည်နေကြလေသည်။ မိမိပိုင်ဆိုင်သမျှ ပစ္စည်း ပစ္စယများကို အထုပ်ကြီးအထုပ်ငယ်ပြု၍ ပိုးကြ ရွက်ကြသူများ ပါကြသကဲ့သို့ ကလေးတွေကို ခါးထစ်ခွင်၊ ကျောပိုးကြသူများလည်း ပါသည်။ လူထောင်ပေါင်းများစွာတို့၏ ခြေထောက် ပေါင်း အထောင်အသောင်းတို့ တရွတ်သုံးသိ လျှောက်နေကြသည်ဖြစ်၍ ရှည်လျားလွန်းလှသော ဖုန်မှုန့် နဂါးငွေ့တန်းကြီးသည်ပင် မြောက်ဘက် မိုးကုပ်စက်ပိုင်း အနားမျဉ်းအထိ ဖုံးကြိုးစ တစ်စနယ် ဆိုင်းဆိုင်းမှိုင်းမှိုင်း ထောင်းထလျက်ရှိလေသည်။

အငှားကားများ၊ ဆိုက်ကားများ၊ ဘိုင်စကယ်များ၊ နွားလှည်းများနှင့်အတူ ကိုယ်ပိုင် ကားများ၊ ဘတ်စ်ကားများပါ ပါခဲ့ကြသည်။ ကားကြမ်းခင်းပေါ် ငုတ်တုတ်ထိုင် လိုက်ပါလာ ကြသည့် ဒုက္ခသည်တင် ကားအပွင့်ကြီးတွေလည်း ပါသည်။ ကားကြီးတွေက အဓိကအားဖြင့် လမ်းလယ်မှနေရာယူ မောင်းနှင်နေကြပြီး ကားငယ်တွေက နောက်ပါးဆိုက်ဆိုက် ဖြောင့်ဖြောင့် လိုက်ကြလေ၏။ ကိုယ်ပိုင်ကားတွေက ဘတ်စ်ကားနှင့် ထရပ်ကားကြီးများကို ဟွန်းသံတွေ ပြိုင်တူပေးကြရင်း လမ်းတစ်လျှောက် တလွှားလွှား ကျော်တက်နေကြသည်။ သို့သော် များလှစွာ သော ယာဉ်များကြောင့် ထင်တိုင်းမပေါက်လှဘဲ တရွေ့ရွေ့ ခရတိုး တိုးနေကြရသည်။ ကုမားရ် တို့ စီးလာခဲ့သော ပက်ကုဒ်ကားသည်ပင် ထွက်လာလာချင်းနေ့က နေကုန်သွားသည့်တိုင် ရန်ကုန်မြို့ နယ်နိမိတ်က ကောင်းကောင်းမလွတ်နိုင်သေးဘဲ ရှိခဲ့သည်။ ဒုတိယနေ့မှာတော့ စစ်ပြေးဒုက္ခသည် လူအထောင်အသောင်းတို့ လျှောက်ကြရာ ရောမလူတန်းကြီးနှင့် ဆက်မိ ကြပြီးဖြစ်၍ အခါကောင်း ကြုံကြရပြီ။ နောက်ထပ် နှစ်ရက်လွန်မြောက်သည်အခါ ပွေးစေတီ ရွာဘက်ကို ကူးဖြတ်ရမည့် မြစ်ကြီးကို မြင်ကြရ၏။

မြစ်ကူးခဲ့ကြပြီးသည့်နောက် ပွေးစေတီမှာပဲ ရက်သတ္တပတ် အတော်ကြာကြာ ခိုနေ ခဲ့ကြသည်။ ဂျပန်စစ်တပ် ချီတက်လာခြင်းသည်ပင် အရှိန်ကောင်းလာရန် သေချာခဲ့ပြီ။ ဒိုဆေးက သူ့ရွာ ပွေးစေတီမှခွာကာ သူ့ဆွေမျိုးသားချင်းများနေထိုင်ရာ တောနက်ပိုင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ရန် ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည်။ သည်အချိန်တွင် မန်ဂျူး၏ ကိုယ်အမူအရာ စိတ်အမူအရာသည်လည်း ပုံမှန်မဟုတ်တော့ဘဲ တစ်နေ့ရွှေ၊ တစ်နေ့ငွေ ဖြစ်နေလေပြီ။ ဒေါ်လီနှင့် ကုမားရ်တို့ကလည်း ချွေးမကို သူ့မိဘများရှိရာ အိမ်အရောက် ပြန်ပို့နိုင်ရေးသာ စိတ်ရှိခဲ့ကြသည်။ အိန်ယပြည်သို့ မရောက်ရောက်အောင် သွားနိုင်ရေးသာ နောက်ဆုံးအားထုတ်မှုပြုရန် ရွေးချယ်ကြရတော့သည်။

မန်ဂျူး၊ ဒေါ်လီ၊ ကုမားရ်နှင့် မြေးကလေးတို့ကို မြစ်ဆိပ်အရောက် လှည်းတစ်စီးနှင့် လိုက်ပို့သည်။ မြစ်ဆိပ်တွင် လှေကြီးတစ်စီး တွေ့ရသည်။ မြစ်ညာကိုဆန်၍ မိတ္ထီလာကိုကျော်၊ မန္တလေးကိုဖြတ်၍ ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းပေါ်ရှိ မော်လိုက်မြို့ကလေးအထိ တင်သွားမည့်လှေကြီး ဖြစ်သည်။ သည်နေရာတွင်လည်း တုန်လှုပ်အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှသော မြင်ကွင်းကို မြင်ကြရလေ သည်။ မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက် စစ်ပြေးဒုက္ခသည် သုံးသောင်းလောက်သည် သူတို့ရှေ့တွင် ကာဆီးနေသည့် အလွန်နက်လှသော သဘာဝတောကြီးများ ရှင်သန်ရာ တောင်တန်းကြီးကို ကျော်ဖြတ်ကြရန် စောင့်စားနေကြ၍ဖြစ်၏။ ရှေ့ဆီတွင် လမ်းဟူ၍ မရှိတော့ဘဲ စွတ်ကြောင်း လမ်းများနှင့် တောကြီးကန္တာတစ်လျှောက် တိုးဝင်သွားသော မြစ်၏နွဲ့တော လတာတော တစ်ပြင် တစ်ပြန့်ကြီးသာ ရှိလေသည်။ တစ်ချိန်တည်း အုံကြီးကျင်းကြီးထဲအောင် စုရုံးရောက်ရှိလာကြ သော ကုလားလူမျိုး စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ ခရီးကြမ်း စသည်နှင့် နယ်မြေပထဝီဝင် သဘာဝ အခြေအနေသည် တရားဝင် အသိအမှတ်ပြု ဒုက္ခသည်များ ချင်းနှင့်ရန် ကွန်ချာကွန်ရက်အားဖြင့် မြေပုံထုတ်ထားပြီးဖြစ်၏။ တစ်မျိုးသည် ရှေးကရှိခဲ့ဖူးသော လမ်းရိုးများဖြစ်၍ အခြားတစ်မျိုး ကတော့ ဒုက္ခ ကရိုကထင်ကာ ထွင်သွားရသော ခရီးတိုလမ်းများဖြစ်သည်။ လမ်းဖြူများနှင့် လမ်းမည်းများ။ လူထောင်ပေါင်းများစွာတို့ တောကြီးဟောမဝန်ကို နင်းဖြတ်ခဲ့ကြလေပြီ။ နေ့စဉ်နှင့်

အမျှ ဒုက္ခသည်ပေါင်း အထောင်အသောင်းတို့ ရောက်လာကြသော ဖြစ်၏။ တောင်ဘက်တွင် ဂျပန်စစ်တပ် အပြင်းချီနေကြသဖြင့် မည်သူကမျှ နောက်ကြောင်းမလှည့်ကြတော့ပြီ။



သူတို့သည်လည်း ကလေးကို ရှေ့စောင်တစ်ထည်ဖြင့် ပိုးကာ ကြိုးပုခက်ကဲ့သို့ ပန်းလွယ်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ကြော့ခရီးနှင့်ပြီးတိုင်း တစ်ပြန်နားကြရသည်။ ကုမားရ်တစ်လှည့်၊ ဒေါ်လီတစ်လှည့်၊ မန်ဂျူးတစ်လှည့် အလှည့်ကျ ပိုးကြခြင်းဖြစ်သည်။ မိုးကာဖြင့် ထုပ်ထားသော အဝတ်ထုပ်များနှင့် ထင်းတစ်စည်းကိုလည်း တစ်ပါတည်း သယ်ကြရသည်ဖြစ်သည်။

ဒေါ်လီက တုတ်တောင့်တောင့်တစ်ချောင်း အားပြု၍ တအိလေးလေး လျှောက်နေရ သည်။ သူမ၏ ညာဘက်ခြေဖမိုးတွင် အရည်ကြည်ဖုကလေး စခဲ့ရာမှ ဒိုင်းအနာကြီးဖြစ်လာ ခဲ့သည်။ သုံးရက်လောက်အတွင်း အနာယဉ်းလာခဲ့ရာ ခုံးခုံးထအောင် ရောင်ရမ်းလာသည်။ အနာကြီး ရင့်လာသည်နှင့် သွေးပုပ်ပြည်ပုပ်တို့ ယိုစီးလျက် အရေပြားကို ဖောက်ကာ ရိုးတွင်း ချဉ်ဆီအထိ လိုက်စားလာခဲ့သည်။ သူတို့နှင့်တွေ့ခဲ့သည့် သူနာပြုဆရာမတစ်ဦးက ထိုအနာသည် 'နဂါးပေါက်' နာဖြစ်ကြောင်း၊ အနာထဲက လောက်ကောင်တွေ မကျခြင်းကပင် ကံကောင်းလှ ကြောင်း၊ သူမ အတွေ့အကြုံအရ ကောင်လေးတစ်ယောက်၏ ဦးရေခွံတွင် နဂါးပေါက်နာ ပေါက်ခဲ့ကြောင်း၊ ရေနံဆီဖြင့် သန့်စင်ပေးသည့်အခါ တီကောင်သေးသေးတွေလောက်ကြီးသော လောက်ကောင်များ ကျလာခဲ့ကြောင်း၊ ထိုသူငယ်မှာ ခုထိရှိသေးကြောင်းများ ပြောပြခဲ့သည်။

ဝေဒနာက နာကျင်လှသော်လည်း ဒေါ်လီကတော့ သူမကိုယ်သူမ ကံကောင်းသည်ဟု တွက်သည်။ လမ်းတွင် တွေ့ခဲ့ရသူအချို့တွင်လည်း သူမဝေဒနာလောက် မဆိုးရွားသည့်တိုင် ခြေထောက်တွေ ရောင်ရမ်းကာ ဆွေးမြည့်ပုပ်ရီ နေကြသူတွေကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ မန်ဂျူးကတော့ ဒေါ်လီကိုကြည့်ရင်း မျက်နှာရှုံ့ထားတတ်သည်။ ယောက္ခမဖြစ်သူ ဒေါ်လီ၏ဝေဒနာအတွက် မျက်နှာပျက်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ သြဇာမနာခံလိုခြင်းကြောင့် မထီတရီမျက်နှာပေး လုပ်ထား ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒေါ်လီနှင့် ကုမားရ်တို့နှစ်ယောက်ကတော့ ခံနိုင်ရည်ရှိကြသည်။ ပင်ပန်းမှုဒဏ် ကို ခံနိုင်ကြသည်။ သူတို့အသက်အရွယ်မှာပင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဖေးကာမကာ အရာရာတွင် ကိုင်းကိုင်းမိုမို ရှိခဲ့ကြသည်။ မန်ဂျူးအပေါ်မှာတော့ စိတ်ပျက်လက်ပျက် မကြည်မသာရှိကြပါ ၏။ အထူးသဖြင့် ဒေါ်လီအနေဖြင့် ကုမားရ်ထက်ပင် မန်ဂျူးကို ပိုပြီးအေးနလုံးနာသည်။ မိဘ ယောက္ခမအဖြစ် အရိုအသေတန်ခြင်း၊ အလှေအမြတ်မရှိခြင်းများကြောင့် ဖြစ်၏။

မန်ဂျူးအပေါ် သနားစရာကောင်းလှသူကလေးအဖြစ် မြင်ခဲ့သည့်ကာလတွေတုန်း ကတော့ ဒေါ်လီအဖို့ ငါ့ထက် ဘဝဆိုးရရာသူ မိန်းကလေးပါလား ဆိုသည့်စိတ်ဖြင့် အသနား ပိုခဲ့ရသည်။ သည်လိုမြင်ပြန်တော့ မန်ဂျူးက စိတ်ဆိုးသည်။ ဒေါ်လီကိုပင် ရိုက်ပစ်ချင်စိတ်ဝင်သည်။ မျက်နှာစေ့စေ့ကြည့်ပြီး အော်ပစ်လိုက်ချင်တာတွေ ရှိခဲ့သည်။ "ဘာမှမပြောနဲ့၊ ဒါ အမှန်ပဲ။ လက်တွေ့ပဲ။ လောကဟာ ဒါပဲ။ ဒါကိုကြည့်၊ ကိုယ့်ဘေးမှာ ဝိုင်းနေတဲ့ အကုသိုလ်တွေကိုပဲ ကြည့်" ဆိုတာမျိုး။ မန်ဂျူးက ယောက္ခမတွေကသာ စိတ်မမှန်ဘဲ သူမက စိတ်မှန်သည်ဟု တွက်ထားသူဖြစ်သည်။ မိဘများအဖြစ်လည်းကောင်း၊ လူသားတစ်ဦးအနေဖြင့်လည်းကောင်း

သူတို့၏ ရုံးနိမ့်မှုအတိုင်းအတာ ပမာဏကို အသိအမှတ်ပြုရန် ငြင်းဆန်ခြင်းထက် ပိုသော စိတ်မနှံ့ခြင်းကို ဘာလို့များ သက်သေကောင်း ပြနိုင်ပါသလဲ။

သူတို့သယ်ယူလာသော ထင်းချောင်းတွေကို မိုးမစိုစေရန် ကျွန်းရွက်ဖားဖားကြီးများ နှင့် ရစ်ပတ်ထုပ်ပိုးထားရသည်။ တောထဲတောင်ထဲကရသော နွယ်ကြိုးကို ကူမားရ်ကိုယ်တိုင် ကျစ်ပြီး စည်းနှောင်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကြိုးက လျော့လိုက်လာသည့်အတွက် ထင်းချောင်း တစ်ချောင်းစ နှစ်ချောင်းစ ကျွန်းကျန်ရစ်တတ်သည်။ သည်လို ကျပြီဆိုသည်နှင့် ချက်ချင်းပျောက် သွားတတ်သည်။ နောက်က တစ်ပါတည်း ကပ်ပါလာသော လူပေါင်းများစွာတို့ တက်နင်းမိရာက ရွံ့ပြင်အောက် ကို နစ်ဝင်သွားခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ သည်ရွံ့ကလည်း ထူးဆန်းသော သဘော ရှိ၍ မြေသား ဆိုတာထက် သဲဗွက်ရှင်နှင့် ပိုတူသည်။ သည်လို ရွံ့ညံ့ထဲကျပြီဆိုသည်နှင့် ကိုယ်တိုင် ဘာမှမလုပ်နိုင်ခင် ဒူးလယ် ပေါင်လယ်လောက်အထိ ကျွဲပြီးသားဖြစ်ရတော့သည်။ သည်လိုဖြစ်ပြီ ဆိုလျှင်တော့ ကယ်တင်မည့်သူ ရောက်မလာမချင် မလှုပ်အောင် ငြိမ်နေရုံသာ။ သည်ရွံ့တွေထဲ မှောက်ခုံပက်လက် လဲကျပြီဆိုလျှင်တော့ ရွံ့ညံ့များသည်ပင် ဆာလောင်မွတ်သိပ် နေသော သတ္တဝါ တစ်ကောင်ပမာ မျော့တွယ် တွယ်ထားတော့သည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကို မြဲမြံကြီး နောင်တွယ်ရင်း ချုပ်ထားတတ်သည်။ ချုပ်မိပြီဆိုလျှင် ရုန်းရဖို့ခက်ပြီ။ ထိုနေရာတွင်ပင် အစေး ဓာတ် ထုတ်သော ပိုးမွှားကောင်များကဲ့သို့ လက်ရော ခြေပါ မလှုပ်နိုင်အောင် တဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲနှစ်လေ၏။

လမ်းတစ်နေရာတွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ကျော်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအမျိုးသမီးက နီပါးလီလူမျိုးဖြစ်၍ သူမသည်လည်း သူတို့လိုပင် ကလေးကို အဝတ်ခေါက်ဖြင့် လွယ်ပိုးလာသူ ဖြစ်၏။ သူမခမျာ ရွံ့ပြင်ထဲ မျက်နှာ အပ်ကျသွားရာက မလှုပ်နိုင်ဘဲ ရှိနေရှာသည်။ ကံဆိုးလှစွာ သူမ နှစ်မြုပ်နေစဉ်က အနီးတွင် လူသူလေးပါး မရှိကြခြင်းပင်။ ပိုးလွယ်ထားသော ရင်သွေး ငယ်နှင့်အတူပင် လျင်မြန်စွာ ချုပ်နှောင်ခြင်းခံခဲ့ရကာ နေရာတွင်ပင် သေဆုံးခဲ့ရသည်။ ရင်သွေး ကလေးသည်လည်း အစာရေစာ ငတ်ပြတ်ရာက သေဆုံးရှာပါ၏။

ကူမားရ်က သူရှာထားသော ထင်းချောင်းထဲက အချို့အဝက် ကျပျောက်သည်ဆိုလျှင် အလွန်စိတ်ဆိုးသည်။ သယ်ယူလာဖြစ်သမျှ ထင်းအတော်များများကို သူပဲ ရှာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ လျှောက်နေရင်းက ထင်းတစ်ချောင်းတလေ သို့မဟုတ် ရှေ့ကသွားကြသူများ၏ အနင်းအခြေ လွတ်သော သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်း တွေ့လိုတွေ့ငြား ကျိုးကြည့်ကြောင်ကြည့် ကြည့်သွားတတ်သည်။ ညနေခင်းတွေမှာလည်း ခရီးတစ်ထောက် နားကြပြီဆိုသည်နှင့် တောထဲ ဝင်သွားတတ်ပြီး အပြန် တွင် ထင်းတစ်ပွေ့စာ သယ်ယူလာတတ်သည်။ ဒုက္ခသည် ခရီးသွားတော်တော်များများက လူအုပ်စုကြီးနှင့် ခွာရမှာ စိုးတတ်ကြသည်။ လူအုပ်နှင့် ကွာကျန်ရစ်ခဲ့သူတွေကို သူ့ခိုးစားပြုတွေ့က စောင့်ကြည့် လုယက်ကြသည်ဆိုသော ကောလာဟလတွေကလည်း ထွက်နေသည်ဖြစ်ရာ ဝေးဝေး မသွားဝံ့ကြ။ ကူမားရ်ကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သွားနေကျ။ သူ့ကို သူ့ခိုးစားပြုတွေ့က ဆုံးရှုံး နှစ်နာမှုတစ်စုံတစ်ရာ ကျရောက်အောင် မလုပ်နိုင်ဟု ပြောတတ်သည်။ ထင်းချောင်းသည် သူတို့၏အရင်းအနှီး၊ သူတို့၏ ပိုင်ဆိုင်မှုပြု အဖိုးတန်ပစ္စည်းဖြစ်သည်။ နေကုန်ပြီဆိုသည်နှင့်

ကူမားရ်သည် သူရှာထားသည့် ထင်းချောင်းနှင့် အစာအာဟာရ အလဲအထပ်ပြုကာ ပစ္စည်းချင်း ဖလှယ်သည်။ လူတိုင်း ထင်းလိုအပ်သည်။ ထင်းမှမရှိလျှင် ပါလာကြသည့် ဆန်နှင့် ပဲတို့သည် လည်း အသုံးကျစရာ မရှိ။ ပိုက်ဆံ သို့မဟုတ် အဖိုးတန်ပစ္စည်းထက် ထင်းချောင်းက ပို၍ အစာရေစာ ရလွယ်သည်။ သည်နေရာတွင် ပိုက်ဆံသည် ဘာမှတန်ဖိုးမရှိ။ ရန်ကုန်မြို့က သူဌေးကုန်သည်ကြီးများသည်ပင် ဆေးထုပ်ဝါးထုပ်အနည်းအပါးကို ငွေကြေးနှင့် ဖလှယ်တာ မျိုး ရှိသော်လည်း အဖိုးတန်ကျောက်သံပစ္စည်းများသည်ပင် သည်နေရာတွင် ဝန်ပိုဖြစ်ရတော့ သည်။ ဒုက္ခသည်တွေက လမ်းတစ်လျှောက် မလိုသည့်ပစ္စည်းတွေ စွန့်ပစ်ထားခဲ့ကြသည်။ ရေဒီယိုတွေ၊ ဘိုင်စကယ်တွေ၊ စာအုပ်တွေ၊ စူးဆောက် ကိရိယာတန်ဆာပလာတွေ။ မည်သူကမှ ယောင်လို့ပင် လှည့်မကြည့်။

တစ်ရက်တွင်ဖြစ်၏။ လှပသော ဒေါင်းစိမ်းရောင် ကန်ကျီဗာရန် ပိုးဆာရီ ဝတ်ထားသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် ဆုံသည်။ ချမ်းသာသည်မျိုးရိုးက ဆင်းသက်လာပုံပေါက်သော်လည်း သည်နေရာမှာတော့ သူမသည်လည်း အစာရေစာအတွက် ကျင်းယက်ရှာရသူသာဖြစ်နေလေပြီ။ သူမက မီးဖိုဘေးတွင် ဝိုင်းထိုင်နေကြသည့် ယောက်ျားသားအချို့နှင့် ဈေးညှိရန် ကြိုးစားနေ သည်။ သူမက ရာနှင့်ချီကာ တန်ဖိုးရှိသော ပိုးသားဆာရီကို တစ်ခြမ်းဆုတ်လိုက်ပြီး တစ်ခြမ်းကို ထမင်းတစ်လှက်တစ်ဆုပ်နှင့် လဲကြရန် ကမ်းလှမ်းလေသည်။ သို့သော် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက် ကသော်မှ သည်ပိုးသားဆာရီကို သုံးရန် အကြောင်းမရှိ။ မီးမွှေးစာနှင့် ထင်း ရှိမရှိကိုသာ မေးကြသည်။ သည်လူတွေနှင့် အပေါက်အလမ်းမတည့်သည့်အခါ ဆာရီစကို စုလုံးလိုက်ပြီး မီးဖိုထဲ ပစ်ထည့်လိုက်လေသည်။ ပိုးဆာရီလည်း တဖျစ်ဖျစ်မြည်ရာက ဟုန်းခနဲ ထလောင်လေ၏။

မန်ဂျူးက ဆူးတွေ သီးသီးထနေသည့် ထင်းတစ်ပွေ့ ခွေလိုက်ချင်သော်လည်း ကလေး တော့ ကောက်မချီချင်။ ကလေးက မအေအနားရောက်လာသည့်အခါတိုင်း ငိုလေတော့သည်။

“ကလေး ဆာရှာရောပေါ့အေ... နီလေးဘာလေး တိုက်လိုက်ပါဦး”
ကူမားရ်ရော၊ ဒေါ်လီပါ ငြိမ်ကြစေတော့သဘောဖြင့် မိုးထဲလေထဲတွင် ကလေးပွေ့ရန် ထိုင်သည်။ ထိုအခါ ကူမားရ်ခမျာ သစ်ရွက်သစ်ခက်များဖြင့် အမိုးအကာ ထလုပ်ပေးရသည်။
“အိန္ဒိယပြည်ရောက်ဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။ နည်းနည်းလောက်သွားရင် ရောက်ပါပြီ” လို့ ပြောတတ်ကြသည်။

ကလေးက မိခင်၏ ပွန်းရှနာကျင်နေသည့် ရင်သားဆီမှ နို့ရည်တစ်စက်တလေ စီးဆင်း လာလိုလာငြား စို့နေရှာသော်လည်း သူမခန္ဓာကိုယ်တွင်းမှာ ဘာမှမရှိတော့တာကို မန်ဂျူး သေသေချာချာ သိပါ၏။ ထိုအခါ မိခင်သေတာထက် အခြား ဘာကိုမှ အလိုမရှိပုံဖြင့် ကလေး ငယ်သည် ဒေါသတကြီး ငိုပြန်လေသည်။ နီမလိုက်လေ ငိုလေ။ တစ်ခါတလေတော့လည်း ကလေးကို အခြားဖြည့်စွက်စာများ ကျွေးရန် ကြိုးစားသည်။ အစာကို ပျော့ပျော့ကလေး ကျိုကာ ခွံ့တာမျိုးဖြစ်သည်။ ခံတွင်းတွေပုံလည်း ပေါ်ပါ၏။ ကလေးက ဗွတ်သိပ်လွန်းလှသည်။ အလို လောဘကြီးလွန်းလှသည်။ သူမ မွေးသည့် ကလေးဆိုတာထက် အဘိုး၊ အဘွားတို့၏ကလေး ဖြစ်နေတာက ပိုသေးသည်။

တစ်ရက်တွင် မန်ဂျူး ကလေးပိုက်ရင်း တောင်တောင်ကြီးထိုင်လျက်က အိပ်ပျော်နေခဲ့၏။ ဖျတ်ခနဲ နီးတော့ ဒေါ်လီက သူမဘေးတွင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသည့်မျက်နှာဖြင့် ကြည့်နေသည်။ သူမခေါင်းတစ်ပိုက် ပိုးကောင် မွှားကောင်တွေ တစ်စီတစ်စီ ဖော်နေကြသကဲ့သို့လည်း ကြားရသည်။ စိမ်းရောင်ဝါရောင် အတောင်များပါသည့် ယင်မ မဲရိုင်းကြီးများဖြစ်၍ ကူမားရ်ကတော့ သည်လို ယင်ကောင်တွေ လူတစ်ယောက်ကို သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်ချိန်များတွင် တွေ့ရတတ်သဖြင့် လင်းတ ယင်ကောင်တွေလို ခေါ်သည်။

မန်ဂျူးပေါင်ပေါ်ချထားသည့် ကလေးက ခြံခနဲ ငိုသံကိုကြားရသော်လည်း သည်တစ်ခါတော့ ကလေးငိုသံကြောင့် အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပြန်ခဲ့။ သူမခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ အေးအေးလူလူ ထုံခဲမှုတစ်မျိုး ရှိနေသည်။ သည်နေရာမှာ ခြေဆင်းလဲလူ ထိုင်နိုင်သမျှ ထိုင်နေချင်တာက လွဲ၍ အာရုံမဲ့နေရသည့်အရသာကို ခံတွင်းတွေ နေသည့်နယ် အခြား ဘာကိုမှ မတောင့်တဘဲ ရှိနေခဲ့ပါ၏။ သို့သော် သူမအပေါ် ဖိစီးနှိပ်စက်မှုက တည်တည်ကြီး ကျလာပြန်လေ၏။ ဒေါ်လီက မန်ဂျူးကို အော်ဟစ်နေသည်။

“ထ...ထ...မန်ဂျူး ထတော့”
“မထဘူး...ကျွန်မ သည်လိုပဲ နေပါရစေတော့။ ခဏလောက်ပါ”
“ဟဲ့...ဘယ်နယ်နေရမှာလဲ၊ ညည်းထိုင်နေတာ မနေ့ကတည်းကဟဲ့”
“ညည်း ထကို ထရမယ်။ မထချင်လည်း တစ်သက်လုံးသာ ထိုင်နေတော့။ ကလေးလည်း ထည့်စဉ်းစားဦးမှ ပေါ့အေ...၊ ထပါ”
“ကလေးက သည်မှာ အိပ်ပျော်နေတဲ့ဥစ္စာ၊ ကျွန်မတို့ နေခဲ့ပါရစေ။ မနက်ဖြန် ကျွန်မတို့ သားအမိ တစ်ခါ ပြန်လျှောက်မှာပါ။ အခုတော့ မလျှောက်ဘူး”
ဒေါ်လီက နားမထောင်။
“ညည်းကို အသေမခံနိုင်ဘူး မန်ဂျူး...၊ ညည်းငယ်သေးတယ်။ ညည်းကလေးကို ထည့်တွက်ပါဦး”

ဒေါ်လီက မန်ဂျူးလက်ဝယ်ရှိ ကလေးကို ဆွဲယူကာ ကူမားရ်ကလည်း ခြေထောက်ကို ထထူသည်။ ကူမားရ်က ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲထုလိုက်သဖြင့် မန်ဂျူး၏သွားများပင် ဂျိုးဂျိုး ဂျောက်ဂျောက် မြည့်သွားခဲ့သည်။

“နင် ဆက်လျှောက်ရမယ် မန်ဂျူး၊ စိတ်လျှော့လို မဖြစ်ဘူး”
မန်ဂျူးက မုဆိုးမများသာဝတ်ရသည့် ဆာရီဖြူ တိုစပ်စပ် ဆံပင်ငုတ်များဖြင့် မိုးထဲလေထဲ ထရပ်လိုက်ပြီး စုတ်ပြတ်ဖွာထွက်နေသည့် ပုဆိုးဟောင်းဝတ်ထားကာ နှံ့အလူးလူးပေပူနေသော ဖိနပ်စုတ်ကို စီးထားသည့် ကူမားရ်ကို စိန်းစိန်းကြီး စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ တစ်ခါက စုပုံပုံဝမ်းမိုက်လည်း မရှိတော့။ ခန္ဓာကိုယ် အလုံးအထည်သည်လည်း ငုတ်ဖုတ်ခေါင်းပါးခြင်းဖြင့် ကျုံ့လိုက်ခဲ့ပြီ။ မျက်နှာတွင်လည်း မုတ်ဆိတ်ပါးမြိုင်းမွေးဖြူဖြူတို့ ပြောက်တိုနေကြပြီ။ မျက်လုံးတွေမှာလည်း သွေးမျှင်တွေ သမ်းနေကြပြီ။
“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သေခါနီးကြီး”

မန်ဂျူးက ပလာကွယ်ဖြစ်သူ ကူမားရ်ကို အော်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အထင်သေးခြင်း၊ စက်ဆုပ်ခြင်း၊ အာခံခြင်းဖြင့် ‘သူရိန်’ ဆိုသည့် နင့်သီးသော အသုံးကိုပင် သုံးလိုက်သည်။ နီးလဲ၏ဖခင်အဖြစ် အမြဲတမ်း ရှိသောအခါရရှိခဲ့ခြင်းသည်လည်း ရေစုန်မျောလေပြီ။ သည်အချိန်မှာတော့ သူမအပေါ် ဘယ်တုန်းကမှ မညှာခဲ့သော ညည်းပန်းနှိပ်စက်သူအဖြစ် မြင်ခဲ့ပြီ။

“ကျုပ်က ဘာကိစ္စသွားရမှာလဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ပြန်ကြည့်ဦး။ ရှင်ဟာရှင်သာ သွား။ မနားနဲ့ အဆက်မပြတ်သွား၊ ဘာတွေများ ရမှာမို့တုံး”

ကူမားရ်၏မျက်လုံးတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ အိုင်ဖွဲ့ကြရာက အက်ကြောင်းထ မျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ တလိမ့်လိမ့် စီးကျနေကြလေသည်။ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ ဝေဒနာ ပြင်းစွာ ခံစားနေရသော ကလေးငယ်တစ်ယောက်ပမာ မလှုပ်နိုင်။ မရှားနိုင်သလို ခိုကိုးရာမဲ့နေခဲ့ရသည်။ ဒါကို မန်ဂျူးက သူမ နိုင်လိုက်ရပြီလို့ တွက်သည်။ ဒေါ်လီ ကြားဝင်လိုက်ရသည်။ ကူမားရ်လက်မောင်းကိုကိုင်ပြီး ရှေ့တွင် ကျော်ဖြတ်ရဦးမည့် တောင်တန်းကြီးဘက်ကို လှည့်စေလိုက်သည်။ ကူမားရ်ကတော့ ရပ်နေဆဲ နေရာတွင်ရှိနေကာ နောက်ဆုံးတော့လည်း သူတို့၏ ပကတိအခြေအနေသည် တစ်ဖန် ကျရောက်လာပြန်ပြီဆိုသည့် သဘောပေါက်ပုံမျိုးဖြင့် ပခုံးတွေ လျော့ကျနေလေသည်။

ဒေါ်လီက ကူမားရ်ကို တွန်းသည်။
“ရှင် မနားရဘူး ကူမားရ်။ ဆက်လျှောက်ကိုလျှောက်ရမယ်”
ဒေါ်လီ၏ အတွင်းစိတ်ဓာတ်အခံပါသောအသံက သူ့ကို ဆွဲဆုပ်ထားသလို ခံစားနေရသည်။ ကူမားရ်လည်း ထင်းစည်းကို ကောက်ထမ်းကာ ဆက်လျှောက်ရတော့သည်။ ရောက်လာသည့်နေရာတွေက ဖြတ်သန်းခဲ့သည့်နေရာများနှင့်မခြား လူပေါင်းများစွာတို့ တစ်နေရာတည်းတွင် လာရောက်စုဆိုကြရာက တဖြည်းဖြည်း တစ်ဆိုလာခဲ့ပြန်လေသည်။ အထူးသဖြင့် ချောင်းကမ်းပါး မြစ်ကမ်းပါးတွေမှာ ပို၍ဆိုတော့သည်။ လူပေါင်းများစွာ အတူစုရုံးနေကြသည်။ ထိုင်နေကြသည်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှကြပြီဖြစ်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် လတာပြင်ကို တရွေ့ရွေ့ တိုးဖြတ်နေကြလေသည်။

အလွန်ကျယ်ပြန့်သည့် ထင်ရသော မြစ်ကြီးတစ်မြစ်ဆီ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ တောင်ကျချောင်းလို ရေစီးသန်လှသော မြစ်ဖြစ်၍ ရေကလည်း ရေခဲတမျှ အေးစက်နေသည်။ သည်နေရာတွင် မတ်စောက်သော တောင်ကန္တာကြီး ဝန်းရံသော သဲသောင်ပြန့်ကြီးရှိ၏။ အုတ်အာသရဲ များပြားလွန်းလှသော စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တို့သည်လည်း မြစ်ကို ကူးဖြတ်ရန် သောင်ပြင်တစ်လျှောက် ပြည့်နက်လျက်ရှိလေသည်။

ကူမားရ်တို့ မိသားစုသည်လည်း ထိုလူပင်လယ်ကြီးနှင့် ရောထွေးသွားခဲ့ကြကာ သောင်ပြင်တစ်နေရာတွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်လိုက်ကြရလေ၏။ ထိုစဉ်မှာပင် စက်တပ် ဖောင်ကြီးတစ်စင်း အချိန်ကိုက် ရောက်လာခဲ့၏။ ဖောင်က ကိုင်ရတွယ်ရ ခက်သည်ပုံ ပေါ်သည့်အပြင် သိပ်ပြီး ကြီးလှသည်မဟုတ်။ မိုမောက်သော မြစ်ရေပြင်ပေါ်တွင် ပေါ်ချည်နှိမ်ချည် ဖြစ်နေတာကို မန်ဂျူး ကြည့်နေမိသည်။ သူမ မြင်ဖူးသမျှ ဖောင်တွေထဲမှာ အလှဆုံးဖြစ်၍ သည်ဖောင်သည်ပင်

သူမ၏ ကယ်တင်ရှင်အဖြစ် ပြောနိုင်ပါ၏။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ဒုက္ခသည်ခရီးသည်များ ပြည့်သွားခဲ့သည်ဖြစ်၍ မြစ်ညာသို့ ဆန်လေသည်။ မြစ်ကွေ့တစ်နေရာတွင် စက်ခုတ်သံ တူဖျတ်ဂျွတ်ဖြင့် အသာမျောကွေ့သွား၏။ သည်ဖောင်ကြီး တစ်ခေါက် ပြန်ကိုပြန်လာရမည်ဆိုသော သူမ ယုံကြည်ချက်သည် မပျောက်။ သေချာပြီ။ ဖောင်က တစ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့ပါ၏။ အခေါက်တိုင်းမှာ လူတွေအပြည့်တင်ကာ တစ်ခေါက်ပြီးတစ်ခေါက် ကဲ့နေခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတော့လည်း သူတို့ အလှည့်ကျပြုဖြစ်၍ ဖောင်ပေါ်တက်ခဲ့ကြသည်။ မန်ဂျူးက ကလေးကို ဒေါ်လှီလက်ထဲ ထည့်ခဲ့ကာ ရေနံနီနီနီ ဖောင်စွန်းတစ်နေရာတွင် ထိုင်သည်။ ဖောင်ထွက်လာခဲ့သည့်အခါ မြစ်ရေထဲတွင် တလွှားလွှား တိုးဖြတ်နေတာကို ကြည့်နေမိသည်။ မြစ်၏ ဝဲကတော့များနှင့် ဂယက်ကြောင့် လည်နေတာတွေကို မြင်ရပါ၏။ ရေစီးနေပုံနှင့် လှုပ်ရှားမှုက ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် ထယ်ရေကြောင်း လိုက်နေသည်။ ရေကို လက်နှင့် နှိုက်စမ်းကြည့်တော့ အေးလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

မြစ်တစ်နေရာကိုရောက်တော့ ကလေးငိုသံ ကြားရသည်။ သူမ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဘယ်လောက်ပဲဆူဆူ လူတွေ ဘယ်လောက်ပဲများများ သမီးအသံကိုတော့ မန်ဂျူး အမြဲလိုလို ခွဲခြားသိသည်။ သည်လောက်ဆိုလျှင် ဒေါ်လှီ ဗျာများရောမည်။ သူမကို လိုက်ရှာတော့မည်။ ကလေးကို လက်ရောက်ထိုးပေးတော့မည်။ နို့တိုက်မတိုက် ရပ်ကြည့်နေလိမ့်မည်။ သည်လို နောက်ဆက်တွဲတွေကိုပါ မန်ဂျူး သိနေပြီ။ မန်ဂျူးက ဖောင်စွန်းကိုမှေးရင်း ရေကို လက်နှင့် ထိရတာကို ကြည့်နူးနေမိသည်။ ရေက သူမကို ညှို့ငင်နေသလို ခံစားရသည်။ ရေက သူမကို ဆင်းလှဲပါလို့ ခေါ်နေသယောင် ခံစားရသည်။ ရေထဲကို လက်ချပြီး ဒရွတ်ဆွဲလာခဲ့ရာက ခြေကိုပါ ရေထဲချနှစ်လိုက်ပြန်သည်။ ဝတ်ထားသည့် ဆာရီစကို ရေစိုသည့်အခါ တဖြည်းဖြည်း လေးအိလာသည်။ ရေစီးအားကြောင့် ဆာရီသည်ပင် ပြန်ကားလာကာ ရေရွက်ချသလို ဖြစ်လာသည်။ သူမကို ဆွဲနေသလိုလို၊ တစ်ကိုယ်လုံးကို ဆောင့်ဆွဲချနေသလိုလို၊ ရေစီးနောက် တကောက်ကောက် လိုက်ခဲ့ပါတော့လား ခေါ်နေသလိုလို။ ကလေးငိုသံကို ကြားနေရသည်။ ဒေါ်လှီလက်ထဲမှာ ကလေးရှိနေတာကိုပင် ဝမ်းသာရပါ၏။ ဘိုးအေ၊ ဘွားအေတွေလက်ထဲမှာ ကလေးအဖို၊ မလုံခြုံစရာမရှိ။ စိတ်မချစရာမရှိ။ သည်မြေအဘိုးတွေ သူမအိမ်ကို ရောက်သွားကြလိမ့်မည်။ ဒါပဲကောင်းသည်။ အဘိုး၊ အဘွားတို့၏ စောင့်ရှောက်မှုအောက်မှာ လက်သာ ရန်သာ ရှိသည်။ ကလေးကို ဘယ်လိုထားရမည်ဆိုတာ သိကြသူတွေဆိုတော့ ကလေးအတွက် တစ်စိတ် ငြိမ်းရပြီ။ ဒေါ်လှီအော်ခေါ်သံကို ကြားရပြီ။

“မန်ဂျူး... မန်ဂျူး၊ အဲသည်လိုမလုပ်နဲ့လေ။ သတိထားဦးမှပေါ့”
 မန်ဂျူးကတော့ အချိန်ကျပြီဆိုတာ သိနေသည်။ ဖောင်စွန်းပေါ်က မြစ်ရေထဲ ထိုးဆင်းလိုက်ရတာ ခက်လှသည်မဟုတ်။ မြစ်ရေက သန်လွန်းလှသည်။ မှောင်မည်းလှသည်။ ပြီးတော့ ထုံခဲလှမတတ် အေးလှပါ၏။



ဖန်ရောင် မှန်ရောင် ရွှေနန်းဆောင်

အခန်း ခုနစ်

၄၀

ဒေါ်လီနှင့် ကုမားရ် တောင်တန်းကြီးတွေကို ကျော်ဖြတ်နေသည့်အခါကာလမှာပင် ဘီလား၏အသက် ဆယ်ရှစ်ပြည့်ပြီးချိန်ဖြစ်သည်။ ဒေါ်လီနှင့် ကုမားရ်တို့ လန်ကာဆူအိမ်ကြီးကို ရောက်လာကြသည့်နေ့ကို ဘီလား မမေ့နိုင်။

၁၉၄၂ ခုနှစ်။ ဘင်္ဂလားပြည်နယ်အဖို့ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော နှစ်များထဲက တစ်နှစ်ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်က မြန်မာနိုင်ငံနှင့် မလေးယားနိုင်ငံတို့နှင့်ပတ်သက်၍ အိန္ဒိယပြည်သူ လူထုက သိပ်များများကြီး သိကြသေးတာ မဟုတ်။ စစ်ကာလ လုံခြုံရေးအခြေအနေများကြောင့် သတင်းတွေ မစုံမပို့လောက်သာ ရနိုင်သည်ကတစ်ကြောင်း၊ ပုံမှန်ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းများ ပြိုကျနေသည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် မသိနိုင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ မနှစ်က ရန်ကုန်မြို့မှ ထွက်ခွာလာသော စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ တင်ဆောင်လာသည့် သင်္ဘောကြီး ကာလကတ္တားမြို့ဆိပ်ကမ်းကို ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ဖူးသည်။ ဘီလားနှင့် မိဘများပါ ကာလကတ္တားမြို့ဆိပ်ကမ်းကို ဆွေမျိုးတွေ ပါလိုပါပြား သွားရှာခဲ့ကြသေးသည်။ အဆင်းခရီးသည်တွေထဲမှာ မန်ကျူး၊ ပါလာလေမလား မျှော်လင့်ခဲ့ကြသည်။ ပါလာလေမလား ကုမားရ်တို့မိသားစု ရန်ကုန်မြို့မှာပဲ နေကြရန် ဆုံးဖြတ်ပုံရသည်ဟုသာ မှတ်ယူရတော့သည်။

သည့်နောက် ရန်ကုန်မြို့ကို ပုံးတွေကြဲချခဲ့သည်ဖြစ်၍ ကုလားလူမျိုး အသောင်းအသိန်းတို့ ဌာနေပြန်ကြရန် မြောက်ပိုင်းခရီးနှင့်ခဲ့ကြသည်။ သည်တုန်းကလည်း ပထမအသုတ် စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ ကာလကတ္တားမြို့ကို ရောက်လာခဲ့ကြသည်တွင် ဘီလား တစ်ကြိမ်ထွက်ရှာခဲ့ဖူးပါ၏။ သတင်းမေးသည်။ လိပ်စာနှင့် အမည်နာမကို တစာစာ ခေါ်ကြည့်သည်။ သည်တုန်းကလည်း ဘာမှ အရာမထင်။

ခရစ်နှစ် ၁၉၄၂ ခုနှစ်သည် အိန္ဒိယပြည် အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး မဟတ္တမဂန္ဒီကိုယ်တိုင် အိန္ဒိယပြည်အနေဖြင့် နယ်ချဲ့အစိုးရနှင့် အဆက်ဖြတ်ရေး လှုပ်ရှားမှုကြီး စကြရန် ပျိုးနေချိန် ဖြစ်သည်။ ဥမ္မာဒေဝီသည်လည်း အကျဉ်းချခြင်းခံကြရသော အိန္ဒိယကွန်ဂရက် အလုပ်သမား ထောင်ပေါင်းများစွာထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အချို့ဆိုလျှင် စစ်ကြီးပြီးဆုံးသည်အထိ ထောင်ထဲမှာနေခဲ့ကြရသည်။ ဥမ္မာဒေဝီကတော့ ထောင်တွင်းမှာ ကြာကြာမနေလိုက်ရ။ အူရောင်ငန်းဖျားဝေဒနာ ခံစားရသဖြင့် အိမ်ပြန်ပို့ရန် ခွင့်ပြုခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဥမ္မာဒေဝီ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး နှစ်လလောက်အကြာ တစ်ခုသော နေ့လယ်ခင်းတွင် ဖြစ်၏။ အိမ်အစေအပါးဖြစ်သော ဂိတ်စောင့်အဘိုးကြီးက အပြင်ဘက်တွင် အတိတ်က ရောက်လာကြပုံရသော လူအချို့ ဥမ္မာဒေဝီကို မေးမြန်းနေကြောင်း လာအကြောင်းကြားသည်။ ထိုကာလက ဘင်္ဂလားပြည်နယ်သည် သမိုင်းတွင် အဆိုးရွားဆုံး ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးခြင်းဘေး ကြုံရသည့် ပြည်နယ်တွေထဲက တစ်ပြည်နယ်ဖြစ်လေရာ မနက်လင်းသည်နှင့် ခိုကိုးရာမဲ့များ၊ ဆင်းရဲတွင်းနက်သူများ အိမ်ပေါက်ဝ ရောက်လာတတ်ခြင်းသည် ဆန်းလှသည်မဟုတ်။

မြို့ကြီးများတွင် တောနယ်များမှ တက်လာကြသော ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးသူများဖြင့် ပြည့်နေလေ့ရှိသည်။ ဆန်နှင့် သီးနှံအစား မြောင်းကြိုမြောင်းကြားတွင် ပေါက်နေကြသော မြက်နှင့် သစ်ရွက်များကိုပင် ပြောင်တလင်းခါအောင် ရွေးနုတ်စားသောက်နေကြရသူများ ဖြစ်၏။

လန်ကာဆူကာအိမ်ကြီးတွင်လည်း တစ်နေ့လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ ဆင်းရဲသူ ဆင်းရဲသားများကို ပိုလျှံသမျှ အစားအစာအချို့ ဝေငှနေကျဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က အစားအစာ ဝေငှခြင်းကိစ္စသည် မနက်ပိုင်းကပင် ပြီးခဲ့ပြီ။ အစောင့်အဘိုးကြီးက စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့တွေ အိမ်ရှေ့ရောက်နေကြကြောင်း ပြောသည့်အချိန်က ဥမ္မာဒေဝီ အလုပ်စားပွဲတွင် အလုပ်များနေချိန်ဖြစ်၏။

“မနက်ဖြန်မှ လာကြတော့လို့ ပြောလိုက်လေ အဘရဲ့...”

ဂိတ်စောင့်အဘိုးကြီး တစ်ခေါက်ပြန်ထွက်သွားပြီး မကြာခင် ပြန်ရောက်လာပြန်သည်။

“သူတို့က မသွားကြဘူး”

ဥမ္မာဒေဝီက မနီးမဝေးတွင် ရှိနေသည့် ဘီလားကို လှမ်းခိုင်းရတော့သည်။

“ဘီလား သွားကြည့်စမ်း၊ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲလို့...”

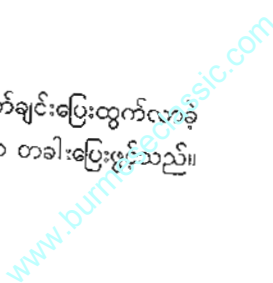
ဘီလားက ခြံဝင်းကိုဖြတ်ပြီး ဂိတ်ပေါက်ဝဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့သည်။ လူတစ်ယောက်နှင့် သတ္တုချောင်းတွေ ကိုင်ထားသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမအမည်ကို တိုးလျလျ ရှုကွဲကွဲအသံဖြင့် ခေါ်လိုက်သံကို ကြားရသည်။

“ဘီလား”

ဘီလားက သူတို့မျက်နှာတွေကို အနားတိုးကြည့်သည်။

ဥမ္မာဒေဝီပင် ဂိတ်ဝဆီက အော်ခေါ်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် ချက်ချင်းပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ ဂိတ်စောင့်ကြီးလက်ထဲက သော့တွဲကို ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် ဆွဲယူကာ တခါပြေးဖမ်းသည်။

“ကြည့်ကြပါတော့”



ကုမ္ပဏီက ကျောက်ပြားခင်းပေါ်တွင် ခူးထောက်လျက်ရှိ၏။ ကမ်းထားသော လက်ကို ကြည့်သည်အခါ ကလေးလူမမယ် ဂျာယား။ ထိုတစ်ခဏ၌ပင် ကလေး၏မျက်နှာသည် ဝင်း ရာက မည်းညိုသွားခဲ့ကာ သံကုန်အောင် ငိုလေတော့သည်။ ကလေးလူမမယ်တစ်ယောက်၏ ဒေါသတကြီး အော်ငိုသံထက် လှပသောအသံသည် လောက၌မရှိ။ ထိုငိုသံသည်ပင် အာခံ လိုက်စမ်းမဟုတ်သည့် သဘာဝဗီဇသေဖြစ်လေရာ ထိုဖော်ပြချက်ထက် ချစ်ဖွယ်ကောင်းသော အသံသည် မရှိလေ။

* * *

၁၉၄၃ ခုနှစ်ကာလ နောက်ပိုင်းလများ မတိုင်မီမှာပင် အိန္ဒိယအမျိုးသားတပ်မတော်ကြီး မိခင်တိုင်းပြည်ကို ပြန်ရောက်လာကြပြီဆိုသော ကနဦး သတင်းစကားတွေ ထွက်ပေါ်လာခဲ့လေပြီ။ သို့သော် ရောက်ရှိလာသောတပ်သည် မလေးယားမြောက်ပိုင်းနယ်တွင် အာဂျွန်း ဆက်သွယ်ပူးပေါင်း ခဲ့သော တပ်တော်မဟုတ်။ ပထမဆုံးသော အိန္ဒိယအမျိုးသားတပ်မတော်^{၁၅၂}သည် အမှန်စင်စစ် အားဖြင့် သိပ်ကြာကြာမခံလိုက်။ တပ်တည်ထောင်ပြီး တစ်နှစ်သာသာမှာပင် တပ်ခေါင်းဆောင် ကက်ပတိန် ဗိုဟန်းဆင်းကိုယ်တိုင် ဂျပန်တပ်များ၏ လွှမ်းမိုးခြင်းခံရမှာကို စိုးရိမ်သဖြင့် ပြန်ဖျက် ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုတပ်ကိုပင် အိန္ဒိယအမျိုးသားရေးဝါဒီ နိုင်ငံရေးသမား ဆူဘာတ်ချန်ဒရာဘို^{၁၅၃} က ပြန်လည် အသက်သွင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဘို.စ်သည် ၁၉၄၃ ခုနှစ်တွင် အာဖဂန်နစ္စတန်နှင့် ဂျာမနီတို့မှတစ်ဆင့် စင်ကာပူကို ရောက်လာခဲ့သည်။ ဘို.စ်သည်ပင် အိန္ဒိယအမျိုးသားတပ်မတော်ကို ပြန်လည်ပွင့်လန်းလာစေသည်ဖြစ်ရာ အာဂျွန်း၊ ဟာဒီ၊ ကီရန်းဆင်း၊ အိလွန်ဂိုတို့လို အရှေ့တောင် အာရှဒေသရှိ ကုလားလူမျိုးတပ်သားသစ်များစွာတို့အပြင် လူပေါင်းများစွာတို့ ပူးပေါင်းပါဝင်ခဲ့ကြ သည်။ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံးသွားသည်အခါ ထောင်နှင့်ချီသော အိန္ဒိယအမျိုးသား တပ်မတော်သား တို့ခများ အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ စစ်အကျဉ်းသားများအဖြစ် ပို့ဆောင်ခြင်းခံကြရသည်။ ဗြိတိသျှများက ထိုစစ်အကျဉ်းသားများကို ဂျေအိုင်အက်ဖ် (JIFC)^{၁၅၄} ခေါ်ကြသည်။ ဂျပန်ဘက်ယိမ်းသော ၁၉၄၅ တပ်သားများဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် မြောက်ပိုင်းအာဖဂန်၊ ဥရောပတောင်ပိုင်း နှင့် တစ်ကျော့ပြန် ကျူးကျော်ခဲ့သော မြန်မာပြည် စစ်မြေပြင်များတွင် မဟာမိတ်များအပေါ် ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည့် စစ်သားအများစုကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်၍ ယင်းတို့သည် အင်ပါယာကို လည်းကောင်း၊ အိန္ဒိယစစ်တပ်ကိုလည်းကောင်း သစ္စာဖောက်ဖျက်ကြသူများအဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်း ခံကြရသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အိန္ဒိယပြည်သူလူထုကြားမှာတော့ သည်အမြင်မျိုး မရှိကြ။ အိန္ဒိယပြည်သူများအနေဖြင့် နယ်ချဲ့ဝါဒနှင့် ဖက်ဆစ်ဝါဒတို့သည် တစ်ကောင်တစ်ကောင် ရုပ်ပြောင်း ရုပ်လွှဲလုပ်နိုင်သည့် နာနာဘာဝများအဖြစ်သာ သဘောထားကြသည်။ သည့်အတွက်လည်း အရေး နိမ့် စစ်အကျဉ်းသားများဖြစ်ကြသော အိန္ဒိယအမျိုးသားစစ်တပ်မှ စစ်သားများကို ပြည်တော်ပြန် အောင်နိုင်သူများအဖြစ်လောက်သာ မမြင်ကြဘဲ သူရဲကောင်းများအဖြစ် လက်ခံခဲ့ကြသည်။

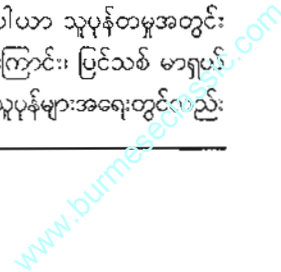
၁၄၂။ Indian National Army
၁၄၃။ Subhas Chandra Bose
၁၄၄။ JIFC : Japanese Inspired Firth Columnists

၁၉၄၅ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလတွင် ကိုလိုနီအစိုးရက အိန္ဒိယအမျိုးသားတပ်မတော်မှ အဖွဲ့ဝင် သုံးဦးကို အရေးယူရန် ရွေးချယ်ခဲ့ကြတော့သည်။ ထိုသုံးဦးမှာ ခဲတပ်နီကြီးများဟု တင်စားကြ သော ဂျားနဝဇ်ခန်း^{၁၅၅}၊ ဂူဘာရ်ကာရှ်ဆင်းဒီလွန်^{၁၅၆} နှင့် ပရစ်ဆာဂါးလ်^{၁၅၇} တို့ဖြစ်သည်။ ထိပ်ပိုင်း ခေါင်းဆောင်များကို အရေးယူရန် ပြင်ဆင်သည့်နှင့် တစ်တိုင်းပြည်လုံး ချီတက်ဆန္ဒပြခဲ့ကြသည်။ အုံကြွခဲ့ကြသည်။ တရားဝင် ပိတ်သိမ်းတားမြစ်သည့်ကြားကပင် အထောက်အကူပြု ကော်မတီ များစွာကို တစ်တိုင်းပြည်လုံးတွင် ဖွဲ့စည်းခဲ့ကြသည်။ ပြည်နယ်များအားလုံးတွင် အထွေထွေ သပိတ်ကြီးများ ဆင်နွှဲကာ နေဝင်းမီးငြိမ်းအမိန့်များကို အာခံ၍ ကျောင်းသားများက လူထု အစည်းအဝေးကြီးများ ကျင်းပခဲ့ကြသည်။ တောင်ပိုင်းမြို့ မာဒူရေတွင် ဆန္ဒပြသူများကို ပုလိပ်က ပစ်ခတ်သဖြင့် လူနစ်ယောက် ကျဆုံးခဲ့သည်။ ကာလကတ္တားမြို့တွင်လည်း ပမာဏကြီးမား လှသော လူပေါင်းများစွာတို့ လမ်းများအပေါ် ပြိုဆင်းလာခဲ့ကြကာ မြို့ကို ရက်ပေါင်းများစွာ သိမ်းပိုက်ထားခဲ့ကြသည်။ ပုလိပ်က ပစ်ခတ်သဖြင့် လူတစ်ကျိပ်ကျော်ကျော် သေဆုံးခဲ့သည်။ ဘုံဘောမြို့တွင် ရေတပ်ရှိ စစ်သည်အဆင့် ရဲဘော်များ အာဏာဖီဆန်ခဲ့ကြသည်။ ကွန်ဂရက်ပါတီ အတွက် သည်အရေးအခင်းကပင် ရတနာပုံဆိုက်ခဲ့ရသည်။ ပါတီ၏အရှိန်ဩဇာကျဆင်းမှုသည် စစ်ကြိုခေတ်တစ်လျှောက် အရှိန်ပြန်ရလာခဲ့ရာက တိုင်းပြည်ကို စည်းရုံးဆော်ကြည့်နိုင်မည့် အရေး ကိစ္စတစ်ရပ် အလိုအမင်း လိုအပ်နေချိန်ဖြစ်ရာ သည်အရေးအခင်းကပင် အခြေအနေကောင်း ရောက်အောင် တွန်းပို့ပေးခဲ့သည်။

အမှုကိစ္စဆောင်ရွက်ဆဲမှာပင် တရားစီရင်ရေးအခြေအနေများတွင် ပြဿနာတွေ ရှိလာ ခဲ့သည်။ အရှေ့တောင် အာရှဒေသတွင် ဂျပန်စစ်တပ်များ ပြုမူခဲ့သော ရက်စက်ကြမ်းကြုတ် မှုများတွင် အိန္ဒိယအမျိုးသားတပ်မတော်အနေဖြင့် မတော်မတရား ပါဝင်ပတ်သက်ခြင်း ရှိခဲ့သည် ဆိုသော သက်သေအထောက်အထား မပြနိုင်ခဲ့ကြ။ ဗြိတိသျှနှင့် ဩစတြေးလျနန်းစစ်အကျဉ်းသား များအပေါ် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခဲ့ကြောင်းကိုလည်း လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မပြနိုင်ခဲ့ဘဲ ရှိခဲ့ကြသည်။ ကုလားစစ် အကျဉ်းသားအချို့ မတော်မတရားပြုခဲ့သည်ဆိုသော အထောက်အထား တွေ့ရသော် လည်း နယ်ချဲ့အစိုးရက စွဲချက်တင်သူ သုံးယောက်နှင့် ပတ်သက်မှု လုံးဝမရှိခဲ့။

၁၉၄၅ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၁ ရက်နေ့တွင် တရားခံရှေ့နေကြီး ဘူလာဘိုင်ဒေဆိုင်^{၁၅၈}က အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ အပြီးသတ်လျှောက်လဲချက် ပေးခဲ့ရာတွင် ဆင်နွှဲစစ်ပြုရန် အခွင့်ရှိကြောင်း တင်ပြခဲ့သည်။ သူကိုင်တွယ်ရသော အမှုသည်များဘက် လျှောက်လဲချက်ပေးသကဲ့သို့ ဗြိတိသျှတို့ အပေါ် တုံ့ပြန်လိုက်ခြင်းလည်းဖြစ်သည်။ လက်အောက်ခံ ပြည်သူတို့၏ အခွင့်အရေးများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဗြိတိသျှတို့ကိုယ်တိုင်က သည်အခွင့်အရေးကို သမိုင်းတစ်လျှောက် ကျင့်သုံးခဲ့ကြောင်း တင်ပြခဲ့သည်။ ဗြိတိသျှအစိုးရအနေဖြင့် ၁၉ ရာစုတွင် အော်တိုမန်အင်ပါယာ သူပုန်တမှုအတွင်း သေသတိုင်းရင်းသားများစွာနှင့် ဂရိလူမျိုးတို့ကို ထောက်ပံ့ခဲ့တာတွေ ရှိခဲ့ကြောင်း ပြင်သစ် မာရှယ် ပေတိန်း အစိုးရလက်ထက် အာခံခဲ့ကြသော ပိုလန်နှင့် ချက်ကိုလို့ဗက် သူပုန်များအရေးတွင်လည်း

၁၄၅။ Nawaz Khan
၁၄၆။ Gurbakhsh Singh Dhillon
၁၄၇။ Prem Sahgal
၁၄၈။ Bhulabhai Desai



နောက်ကွယ်က ပါဝင်ခဲ့ကြောင်း ထောက်ပြဖော်ပြခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ခံတပ်နီသုံးဦးသည် ဘုရင့်နိုင်ငံကို အာခံဖိအန်မှုတွင် တာဝန်ရှိသူများဖြစ်၍ အပြစ်ရှိကြောင်း ရုံးတော်က ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ပြစ်ဒဏ်ကို လျှော့ပေါ့သည့်အနေဖြင့် သုံးဦးစလုံးကို နယ်နှင့်ဒဏ်ပေးခဲ့သည်။ အမှုက လွတ်လာပြီး ဝရန်းသန်းကားဖြစ်နေသော လူစုလူဝေးကြီးက ခမ်းခမ်းနားနား ကြုံခဲ့ကြသည်။

သည်အချိန်တွင် ဟာဒီသည် အမျိုးသားရေးဆိုင်ရာ လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်နေပြီ။ (နောက်ပိုင်းတွင် သံအမတ်ဖြစ်လာ၍ အိန္ဒိယအစိုးရ၏ အဆင့်မြင့်အရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်) ၁၉၄၆ ခုနှစ်တွင် ဂျာယား၏ အဘိုး၊ အဘွားများနှင့်တွေ့ရန် ကာလကတ္တားမြို့ကို ရောက်လာခဲ့သည်။ မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်း စစ်ကာလ နောက်ပိုင်းရက်များတွင် အိန္ဒိယအမျိုးသား တပ်မတော်၏ နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲများတွင် အာဂျန်းကျဆုံးခဲ့ကြောင်းကိုလည်း ဟာဒီ ပြောပြချက်အရ သိခဲ့ကြရသည်။ သည်တိုက်ပွဲများအတွင်း ဂျပန်တပ်များ ဆုတ်ခွာခဲ့ကြ၍ ဂျင်နရယ်စလင်းမိ၏ လက်အောက်ခံတပ်ဖြစ်သော အမှတ် ၁၄ မဟာမိတ်တပ်မသည် တောင်ပိုင်းဒေသများဆီ အပြင်းအထန် ထိုးဖောက်စစ်ဆင်လျက်ရှိ၏။ မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်းရှိ အိန္ဒိယစစ်သားများပါဝင်သော ယူနစ်များက တိုက်ပွဲများအကြား ဆက်လက်တွန်းလှန်နေခဲ့ကြရသည်။ ကုလားစစ်သားများအဖို့ အရေအတွက် နည်းလှသည့်အပြင် ကိုင်ဆောင်ရသော စစ်လက်နက်များသည်လည်း စစ်ကြီးဖြစ်စောစောပိုင်းတွင် အသုံးပြုခဲ့သော ခေတ်နောက်ကျလှသည့် လက်နက်များသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ တိုက်ခိုက်ရသူများမှာလည်း ကိုယ့်သွေးသား၊ ကိုယ့်လူမျိုးချင်းသာဖြစ်၍ မှန်ထောင်တိုက်ရသည့် နယ်ရှိလေသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုက်နေကြရသော်လည်း အချို့က တပ်ရင်းတွင် အတူအမှုထမ်းခဲ့ကြသူတွေ၊ အချို့က စစ်သားစုဆောင်းရေးတွင် အတူပါလာကြသူတွေ၊ ရွာတူရပ်တူ ခရိုင်ဒေသတူတွေက အချင်းချင်းတွေ။ ကိုယ့်တူကိုယ့်သားများနှင့် တိုက်နေရသည့်အဖြစ်ကလည်း သူတို့အတွက် ထုံးစံမဟုတ်သလို ဖြစ်ကြရသည်။

သည်လိုအဆင့်တွင် အိန္ဒိယအမျိုးသားတပ်မတော်၏ ခုခံစစ်သည် ကြီးမားသော အမှတ်သင်္ကေတဖြစ်ခဲ့သည်။ အိန္ဒိယစစ်တပ်အတွင်း တော်လှန်ရန် အကြောင်းဖြစ်လာခဲ့သည်။ အောင်ပွဲခံနေသော အမှတ် ၁၄ တပ်မအပေါ် ဘယ်တုန်းကမှ အလေးအနက် ကြိမ်းမောင်းခြင်းမျိုး မရှိခဲ့ကြသော်လည်း စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်ရတာတော့ ရှိခဲ့ကြသည်ချည်း။ များစွာသော စစ်သားတို့သည် ကြီးစွာသော သတ္တိဖြင့် တိုက်ခဲ့ကြသည်။ သေခဲ့ကြသည်။ တိုက်ပွဲစဉ်တစ်လျှောက် သူရဲကောင်းများ၊ အာဇာနည်များ ပေါ်ထွန်းရေးတွင် ပါဝင်ခဲ့ကြရသည်။ အာဂျန်းသည်လည်း သူရဲကောင်းအဖြစ် ကျဆုံးခဲ့ရာသည်ဟု ဟာဒီက ပြောပြသည်။ ကိရုန်းဆင်းပါ ကျဆုံးခဲ့သည်။ အာဂျန်းကျဆုံးခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ကျေနပ်ခဲ့ကြရသည်သာ။

* * *

အိန္ဒိယပြည်ကို ရောက်ကြပြီး ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင် ဒေါ်လီနှင့် ကုမားရ်မှာ ဥမ္မာဒေဝီနှင့်အတူ တိုက်ခန်းမှာပဲ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဥမ္မာနှင့် ကုမားရ်တို့နှစ်ယောက်ကြား ရှိခဲ့ဖူးသော ကျောင်းတော်က ရန်စသည်လည်း ကြေပျက်ခဲ့ကြပြီ။ ဂျာယားသည်လည်း မိသားစုတွင်း သံယောဇဉ်ချင်းဆက်ရာ မေတ္တာပြယုဂ် ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။

ဒေါ်လီက စစ်တပ်ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရေးယူနစ်တွင် အလုပ်ရသည်။ မြန်မာပြည်တွင်း ပို့ရမည့် စစ်ကာလ လက်ကမ်းလွှာများကို ဘာသာပြန်ပေးရခြင်းဖြစ်သည်။ ကုမားရ်သည်လည်း အခါအားလျော်စွာဆိုသလို သစ်စက်များနှင့် သစ်ကွင်းများတွင် ကြီးကြပ်ပေးရသူအဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ရသည်။ ၁၉၄၈ ခုနှစ်တွင် မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေးရသည်။ လွတ်လပ်ရေးရပြီး မရှေးမနှောင်းတွင် ဒေါ်လီနှင့် ကုမားရ်တို့ ခဏတစ်ဖြုတ်ဖြစ်စေ ရန်ကုန်မြို့ကို တစ်ခေါက်တစ်ကျင်း ပြန်ကြရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ ဂျာယားကိုတော့ သည်ခရီးရက်များအတွင်း ကာလကတ္တားမြို့တွင် ထားခဲ့မည်။ သူ့ဒေါ်လေး ဘီလားနှင့် အဘိုး၊ အဘွားတွေလည်း ရှိနေပြီ။

ဒေါ်လီ ရန်ကုန်ပြန်ချင်စိတ် ပြင်းပြရသည့်အကြောင်းမှာ ခုနစ်နှစ်လုံးလုံး ဘာသံမှ မကြားရသော သားငယ် ဒင်နူးအတွက်လည်း ပါပါ၏။ ဒေါ်လီစိတ်ထဲမှာ သူ့သားငယ် ဒင်နူးအသက်ရှင်လျက် ရှိသေးသည်ဟု ယုံကြည်သည့်အပြင် မတွေ့တွေ့အောင်လည်း ရှာချင်သည်။ ကုမားရ်သည်လည်း သူမ အစီအစဉ်ကို စိတ်ပါဝင်စားကြောင်း ပြသခဲ့သည့်အတွက် ဒေါ်လီကိုယ်တိုင် သင်္ဘောလက်မှတ်နှစ်စောင် ခံလိုက်သည်။

သို့သော် တကယ်တမ်း သွားရမည့်ရက်ကို ရောက်သည့်အခါ ကုမားရ်၏စိတ်တွေ ဖောက်လာခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သည့် ခြောက်နှစ်လုံးလုံး သူ၏ အဖေမြေးကလေးအတွက် အလွန်သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့ရှာသည်။ သည်ခံစားမှုတွင် အိမ်ရှိလူအားလုံးထက်ပိုသည်။ မြေးကလေးအတွက် လုပ်ဆောင်ပေးရသော ဝေယျာဝစ္စမှန်သမျှ သူချည်း ခိုင်ခံ့လုပ်ပေးခဲ့သည်။ ကျွေးတော့လည်း သူ။ ခြံထဲလမ်းလျှောက်တော့လည်း သူ။ ညစဉ် အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်တွေ ပြောပြတော့လည်း သူပင်။ သည်လိုအဖြစ်၊ သည်ပုံမျိုးနှင့် ရက်ပေါင်းလကြာ ခွဲခွာရမည့်ကာလများအတွင်း ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုကို ရင်ကျိုးအောင် ခံစားရှာရတော့မှာပါလား ဆိုသည့်အချက်ကို ဒေါ်လီ တွေးမိသည်။

သူတို့ဇနီးမောင်နှံ မြန်မာပြည်ကို ထွက်ခွာရန် နှစ်ရက်အလိုတွင် ကုမားရ် ပျောက်ချင်း မလှ ပျောက်သွားခဲ့သည်။ သင်္ဘောထွက်ပြီးချိန်လောက်မှ ကုမားရ် ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ ကုမားရ်က သည်လွဲချော်မှုအတွက် တောင်းပန်ကြောင်း သူကိုယ်တိုင် ဘယ်ရောက်ခဲ့သည်ကိုလည်း မသိ၊ ဘယ်လိုကြောင့် ထွက်သွားခဲ့မိသည်ကိုလည်း မသိကြောင်းလောက်သာ ပြောခဲ့သည်။ သင်္ဘောလက်မှတ် ထပ်ဝယ်ပါရန်နှင့် နောက်ထပ် သည်လိုမဖြစ်စေရပါဟုလည်း ကတိပေးပါ၏။ ဒေါ်လီကတော့ ကုမားရ်အတွက်ရေး၊ မြေးကလေးအတွက်ပါ ငဲ့၍ ကုမားရ်ကို ထားခဲ့ရန် ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည်။ ဥမ္မာကတော့ ဒေါ်လီစိတ်ကူးပိုင်းဖြတ်ချက်အတွက် မကန့်ကွက်သည့်အပြင် ကုမားရ်ကို ထားခဲ့ခြင်းအတွက်လည်း ကျေနပ်သည်။ ကုမားရ်ကြောင့် စိတ်ကသိကအောက် နိုင်ရတာမျိုးရှိသော်လည်း အိမ်မှာရှိတော့လည်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အသုံးတည့်ပါ၏။

ဒေါ်လီက သင်္ဘောကုမုဇာကိုသွားကာ တစ်ယောက်စာ လက်မှတ်ကို ရန်ကုန်အသွား ခရီးတစ်ကြောင်းစာအတွက်သာ ဖြတ်ခဲ့သည်။ သူမ စိစဉ်ထားသည့် အကျိုးအကြောင်းသာ ကုမားရ်သိလျှင် လိုလိုလားလားပင် ရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ဆိုတာ ဒေါ်လီ သိပါ၏။ သည်ကိစ္စ ကုမားရ်ကို အသိမပေးဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်။ ခါကိုင်လုပ်ပင် နိစ္စဝင်ကိစ္စများနှင့် လုံးလားထွေးလား နေပြခဲ့သည်။ ခရီးထွက်ရတော့မည့်နေ့ မနက်ပိုင်းတွင် ကုမားရ် ကြိုက်လှသည်

မုန့်ဟင်းခါးချက်သည်။ ဇနီး၊ ခင်ပွန်း နှစ်ယောက်သား ကန်တစ်ပတ် လမ်းလျှောက်ကြပြီး သည့်နောက် ကုမားရ်လည်း တစ်ရေးအိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

စိစဉ်ထားခဲ့ကြသည့်အတိုင်း ဥမ္မာဒေဝီက ဒေါ်လီနှင့် အတူလိုက်ရမည်။ လမ်းတစ်လျှောက် ဒေါ်လီနှင့် ဥမ္မာဒေဝီတို့ စကားသိပ်မပြောဖြစ်ကြ။ သည် အခေါက်သည် နောက်ဆုံးခွဲခွာခြင်းဆိုသည်ကို သူတို့ကိုယ်တိုင် မသိကြသလို နှုတ်နည်းခဲ့ကြ သည်။ ဒေါ်လီ သင်္ဘောတက်ခါနီးတော့မှ ဥမ္မာဒေဝီကို စကားစပြောသည်။

“ဂျာယားအတွက် အဆင်ပြေမှာပါ။ ကလေးကို စောင့်ရှောက်မယ့်သူတွေလည်း များသားပဲ။ ကျွန်မ စိတ်ပူတာ ကုမားရ်အတွက်ပါ”

“သူလည်း အဆင်ပြေမှာပါ ဒေါ်လီရယ်”

“ရှင် သူ့ကိုကော ဂရုစိုက်ပေးနိုင်မလား ဥမ္မာ၊ ကျွန်မအတွက်လေ”

“စိတ်ချပါ။ ကျွန်မ ကတိပေးပါတယ်”

လန်ကာဆူကာအိမ်ကြီးမှာတော့ ကုမားရ် အိပ်ရာကနိုးသည့်အခါ သူ့ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ စာတစ်စောင် တွေ့သည်။ ဒေါ်လီကိုယ်တိုင် ဂရုစိုက်ရေးထားသည့် လက်ရေးကလေးတွေ။ စာတိုကလေးကို ပြန်အောင်ဖြန့်၍ ဖတ်သည်။

‘ရာဂျီကုမားရ်၊ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ဒင်နူးတစ်ယောက်တော့ဖြင့် အသက်ရှင်လျက် ရှိနေသေးတယ်လို့ ချည်း လက်ခံနေမိတယ်။ ကျွန်မ သူ့ကိုရောပါဦးမယ်။ ပြီးရင်တော့ ကျွန်မ ဟိုစဉ်ကတည်းက ဖြစ်ချင်စိတ်ရှိနေတဲ့ စစ်ကိုင်းတောင်ကို ကူးတော့မှာပါ။ လောကမှာ ရှင်နဲ့တကွ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ပြုခဲ့ဖူးတဲ့မေတ္တာထက် စွန့်လွှတ်ဖို့ ခက်ခဲတာ တခြား ဘာမှမရှိဘူးဆိုတာကိုလည်း ယုံရစ်ပါလေ’

ဒေါ်လီ

ကုမားရ်အဖို့ ဒေါ်လီကို နောက်ထပ် မတွေ့ရတော့ပါ။

* * *

လန်ကာဆူကာအိမ်ကြီးတွင် တစ်ဦးတည်းသော ကလေးဆိုတော့ ဂျာယားသည်ပင် အရွယ်ကလေး ရောက်လာသည်အထိ အိမ်ဆည်းလည်း ဖြစ်နေပြီ။ ဘီလားကတော့ မိဘ နှစ်ပါး ကွယ်လွန်ကြ၍ အမွေရလိုက်သော တိုက်ခန်းရှိ အပေါ်အခန်းတစ်ခန်းတွင် နေထိုင်သည်။ အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘဲ တစ်နေ့တစ်နေ့ တူမကလေး ဂျာယားအတွက်သာ အချိန်ပေးတော့ သည်။ ဂျာယားကလည်း သည်တိုက်ခန်းမှာပဲ အိပ်သည်။ စားသည်။

ကုမားရ်ကတော့ လှေကားထစ်တွေကို မတက်နိုင်တော့ပြီဖြစ်ရာ ဒေါ်လီ ထွက်သွား ကတည်းက ဥမ္မာ နေထိုင်ရာ တိုက်ခန်းမြေညီထပ်တွင် ဆက်လက်နေထိုင်ခဲ့သည်။ ကုမားရ်နေ သည့်အခန်းက မီးဖိုခန်းနှင့်ကပ်လျက် အခန်းငယ်ကလေးတစ်ခန်းဖြစ်သည်။ ပရိဘောဂ အခင်း အကျင်းဟူ၍ များများစားစားမရှိဘဲ ခုတင်ကျဉ်းကျဉ်းတစ်လုံးနှင့် စာအုပ်စင်ကလေးနှစ်စင်သာ ရှိသည်။

ကုမားရ်ပိုင်အခန်းထဲမှာ သိပ်ကြီး အသုံးမတွင်လှသည့် ပစ္စည်းအချို့ရှိသည်။ ရေဒီယို တစ်လုံး၊ ရှေးပုံစံ ဗီရိုတစ်လုံးနှင့် ပိတ်စဖုံး ကွန်ရက် သံပန်းတစ်ချပ်ဖြစ်သည်။ ကုမားရ်သည် နေ့လယ်နေ့ခင်း တစ်ရေးအိပ်လေ့ရှိသည်ဖြစ်၍ အိပ်သည့်အခါတိုင်းလည်း ရေဒီယိုကို ဖွင့်ထား မြဲဖြစ်၏။ ဂျာယားကလည်း ကျောင်းကပြန်ရောက်ပြီဆိုသည်နှင့် ဖွင့်လက်စ ရေဒီယိုကို ချောက်ခနဲ ပိတ်ပစ်တတ်သည်။ ရေဒီယိုတိတ်သွားသည်နှင့် ကုမားရ် ဖျတ်ခနဲ နိုးသွားတတ်သည်။ သည်လို နိုးရပြန်တော့လည်း မြေးမလေးကို ဘေးတွင်ထားကာ ခေါင်းအုံးကို ကျောကပ်ရင်း ခုတင်ပေါ် ထိုင်နေတတ်ပြန်ပါ၏။ မြေးကလေးကို သိမ်းဖက်လိုက်သည်နှင့် ဂျာယားသည်လည်း အတိုးဖြစ်သူ ၏ တံတောင်ဆစ်ကွေးထဲမှာ မြှုပ်နေတော့သည်။ ကုမားရ်လက်တွေ့က ကြီးလွန်းသည့်အပြင် အသားအရေကလည်း မည်းလွန်းလှသည်။ အသက်အရွယ် ရပြီဖြစ်၍ ပြိုင်းပြိုင်းထနေသော အကြောများသည်လည်း ဖျော့တော့တော့အရောင်ဖြင့် ဖူးဖူးထနေသည်။ လက်ဆစ်များပေါ်က အမွှေးအမှင်ဖြူဖြူတွေကလည်း ယုံနိုင်စရာမရှိအောင်ပင် တစ်ဘာသာ ကန်ထွက်လျက်ရှိကြ၏။

မျက်လုံးတွေကို ပိတ်ထားသည်။ ချိုင့်ခွက်ခွက်မျက်နှာပေါ်မှာတော့ သားရေချပ် မာကြမ်းကြမ်း ပျင်းတွဲတွဲ အရေးအကြောင်းများနှင့် ပြည့်နှက်နေလေသည်။ သည်နောက်တော့ သူ့နှုတ်က ပုံပြင်တွေ ကရားရေလွှတ် သွန်ကျလာတော့သည်။ ဂျာယား မမြင်ဖူး၊ မရောက်ဖူးသော မြင်ကွင်း တွေပါသော အဖွဲ့အနွဲ့များအားဖြင့် လက်တွေ့ရော စိတ်ကူးယဉ်ပါ နောက်လျက် မျက်စိထဲ အကွင်းသားပေါ်အောင် ပြောပြခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအခါ မြေးကလေးသည်လည်း သူ့ပုံပြင်တွေ ထဲမှာ မိန်းမူးနေလေတော့သည်။

ကုမားရ်၏ စိတ်အစွဲအလမ်းဆုံး စက်ကျရာနေရာမှာ မြို့လယ်တွင်ရှိသော ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုရားကျောင်းကလေးဖြစ်၍ ဒေါ်လီရီစဉ်က အတူလိုက်ပါနေကျနေရာ ဖြစ်၏။ သည်ဘုရား ကျောင်းသည် ကာလကတ္တားမြို့ရှိ မြန်မာအသိုင်းအဝိုင်းများ စုဆုံရာဖြစ်၍ အခါကြီးရက်ကြီး များဆိုလျှင် ဂျာယားကိုပါ ခေါ်သွားတတ်သည်။

* * *

ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ ခရီးခရိုင်နိုင်လှပြီဖြစ်သော အဆောက်အအုံတစ်ခု၏ စတုတ္ထ ထပ်တွင်ရှိ၍ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ဘေးပတ်လည် လမ်းများသည်လည်း ယာဉ်သွားယာဉ်လာများဖြင့် အမြဲ တစ်ဆို့နေတတ်ပေရာ စက်မီးခိုးနံ့များ၊ ဒီဇယ်ဆီငွေ့များဖြင့် စေးပျစ်နေလေ့ရှိသည်။ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် ဘုရားကျောင်းကို လာကြလေတိုင်း မြို့တွင်းသွား ဘတ်စ်ကားကို စီးကြ ရသည်။ ဘုရားကျောင်းနှင့် အနီးဆုံးမှတ်တိုင်ဖြစ်သော အိဒင်ဆေးရုံမှတ်တိုင်တွင် ဆင်းရလေ့ ရှိ၏။ အဆောက်အအုံကြီးကို ရောက်ကြသည့်အခါ ပေပုနေသော ကျောက်ပြားခင်း လှေကားထစ် များအတိုင်း တက်ကြရပြီး အပေါ်ကို ရောက်လာသည့်အခါမှာတော့ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် လားလား ကြီး ခြားနားလှသော ခန်းမကျယ်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်နိုင်ကြလေပြီ။ ခန်းမကြီးအတွင်း ခင်းကြမ်း များ ဝင်းစက်ပြောင်လက်နေသကဲ့သို့ မီးရောင်တညီးညီး ရှိ၏။ ပန်းရနံ့တွေက ထုံသင်းနေကြ လေ၏။ ကြမ်းပေါ်မှာတော့ အိန္ဒိယနိုင်ငံလုပ် အဆင်အကွက်များနှင့်မတူသော သစ်ကွက်မျက်ကွက် ဖော် သင်ဖြူးများ ခင်းထားသည်။

အထူးသဖြင့် သင်္ကြန်အခါတော်ရက်များ၊ ဝါတွင်းသုံးလ ကာလနှင့် ဝါလကင်းလွတ် သီတင်းကျွတ်လများတွင် အမြဲတမ်း ကြိုတ်ကြိုတ်တိုး စည်ကားလေ့ရှိသည်။ အခါကြီးရက်ကြီး များတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ယောက်ျား၊ မိန်းမမှန်သမျှ မရောက်မဖြစ် ရောက်ကြရသည့် ဘုရား ကျောင်းဖြစ်၍ ဝတ်ကောင်းစားလှများဖြင့် တဖိတ်ဖိတ် ရှိနေတတ်လေသည်။ ဘုရားကျောင်းနံရံများ တွင်လည်း ဆီမီး ဖယောင်းတိုင်များစွာ ပူဇော်ထွန်းညှိထားသည်ဖြစ်ရာ ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး အလင်းလှိုင်းကြီးထလျက် ရှိ၏။

သီတင်းကျွတ် ဆီမီးပွဲတော်ရက် တစ်ရက်တွင်ဖြစ်၏။ ကုမားရ်နှင့် ဆယ်နှစ်သမီး ဂျာယားတို့ ဘုရားကျောင်းကို ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုနေ့က ဘုရားကျောင်းလာ ဘုရားဖူးများ နှင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိရာ အခန်းတွင်း၌ တစ်ဝေါဝေါ ဆူညံနေသော လူသံ၊ သူသံ၊ ကျူသံ၊ ဆူသံတို့ တိခန့် ရပ်သွားခဲ့သည်။ အချင်းချင်း တီးတိုး လက်တို့ကြသော လေသံများသာတစ်စီ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

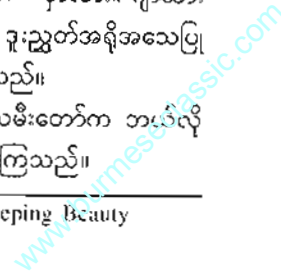
“ဒုတိယသမီးတော် ထိပ်ခေါင်တင် ကြွလာပြီ၊ လှေကားအတိုင်း တက်လာပြီ” ဒုတိယသမီးတော် ခန်းမတွင်း ဝင်ရောက်လေပြီ။ ရောက်နှင့်နေကြသော ပရိသတ် များအားလုံး ပြင်းစွာသော ရင်လိုက်ရခြင်းနှင့်အတူ ကြိမ်နှင့်တို့လိုက်သည်နှယ် လက်ယက်ဦးတင် အရှိအသေပြုကြလေသည်။ ဒုတိယသမီးတော်သည် ကြက်သွေးရောင် ခါးစည်းသဏ္ဍာန် ထဘီကို ဝတ်ဆင်ထားကာ သက်တော်ခြောက်ဆယ် သီသီစွန်းပြီဖြစ်၍ ဆံဖြူကျားကျားဆံပင်ကို နောက်စေ ဆီတွင် ဆံထုံးပုံပုံ ယဉ်ယဉ်ကလေး ထုံးထားသည်။ ဒုတိယသမီးတော်သည် နူးညံ့ကြည်မွေ့ သော မျက်နှာတော်၊ မည်းနက် ရွှန်းလက်သော မျက်လုံးတော်များဖြင့် သေးသေးဖျောက်ဖျောက် ကိုယ်လုံးတော်ရှိသူ ဖြစ်၏။ ထိုရက်များအတွင်းက ဒုတိယသမီးတော်သည် အိန္ဒိယနိုင်ငံ တောင် စခန်းမြို့ဖြစ်သော ကလင်ပုံ^၁မြို့တွင် စံမြန်းနေသည်။ နန်းဥကင်ဖွား ဘုရင့်သမီးတော် ဆိုသော် လည်း ထိုကာလများအတွင်း လွန်စွာ ကျပ်တည်းသော အခြေအနေဖြင့် ရပ်တည်နေရသည်။

ဒုတိယသမီးတော်က ဘေးဝန်းကျင်တွင် အရှိအသေပြု စောနေကြသော လူသူ ပရိသတ်ကို ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာသော စကားအနည်းငယ်ဖြင့် ပြန်လည်နှုတ်ဆက်နေသည်။ တစ်ဆက် တည်း အနီးတွင်ရှိနေသည့် ကုမားရ်ကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါ မျက်နှာတော်တစ်ချက် လက်ခနဲ ပြုံးတော်မူလိုက်လေသည်။ မိန့်လက်စ စကားကိုပင် ချက်ချင်း သိမ်းတော်မူသည်။ လူတွေက လမ်းချဲ့ပေးကြသဖြင့် သမီးတော်သည်လည်း ခန်းမကို ဖြည်းဖြည်းစွာ ဖြတ်ကျော် လျှောက်လှမ်း လေ၏။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရှိ လူသူပရိသတ်အားလုံး၏ မျက်လုံးတွေက ကုမားရ်အပေါ် ကျ ရောက်ကြလေပြီ။ ဂျာယားသည်ပင် ဘိုးအေဖြစ်သူ၏အရိပ်ဖြင့် အထူးဂုဏ်ခံ၍ နေလေ၏။ ဒုတိယသမီးတော်က ကုမားရ်ကို မြန်မာဘာသာစကားဖြင့် နွေးနွေးထွေးထွေး နှုတ်ခွန်းဆက်သည်။ ဂျာယားခမျာတော့ မြန်မာစကား နားမလည်သဖြင့် အဘိုးနှင့် ဘုရင့်သမီးတော်တို့၏ မျက်နှာ များကိုသာ အကဲခတ်နေခဲ့ရသည်။ မျက်နှာအမူအရာ အပြောင်းအလဲကို စူးစမ်းသည်။ သူတို့ ပြုံးကြတော့ ပြုံးရသည်။ သူတို့ချင်း လေးနက်စွာ ပြောကြပြန်တော့ ဂျာယားလည်း မျက်မှောင် ကလေး ကုပ်ရပြန်ပါ၏။ ကုမားရ်က ဒုတိယသမီးတော်ကို ဂျာယားနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဒါ...ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ မြေးကလေးပါ”

ဂျာယားအဖို့ ယခင်က သမီးတော်တစ်ပါးပါးနှင့် အကြောင်းဆုံခွင့် မရှိခဲ့ဖူးသည့် အားလျော်စွာ တကယ်တမ်း တွေ့ကြုံပြီဆိုတော့ မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်နေရသည်။ ဘာလုပ် လို့လုပ်ရမှန်း မသိသလို ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သို့သော် ယောင်ယောင်ကန်းကန်း ဖြစ်နေတာမျိုးတော့ မရှိ။ မကြာခင်က ကြည့်ထားသော ဘိုင်စကုပ်ဇာတ်ကားတွေကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်သည်။ နေပါဦး၊ ဘာဇာတ်ကားမှာပါလိမ့်။ စင်ဒရဲလား^၂မှာလား၊ စလိပင်းဗြူးတီး^၃မှာလား။ ဂျာယား က ဝတ်ထားသော ဂါဝန်စအနားကို ဆွဲကာ ရှေ့ခြေတစ်ဖက်ထုတ်၍ ခူးညွတ်အရှိအသေပြု လိုက်သည်။ ဒုတိယသမီးတော်က ဂျာယားကို ဖက်၍ အသိအမှတ်ပြုသည်။

သည်နောက်မှာတော့ ကုမားရ်ကို လူဝိုင်းကြလေပြီ။ ဘုရင့်သမီးတော်က ဘယ်လို ကြောင့် ကုမားရ်ကို ကွက်၍ အရေးတယူရှိရသလဲ ဆိုတာကို အံ့ဩနေကြသည်။



“ဒုတိယသမီးတော်က ဘာများ မိန့်တော်မူသွားသလဲ”
 “သမီးတော်က ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုကဘယ်လို သိတော်မူတာလဲ”
 ကူမားရ်က သိပ်အရေးမကြီးလှသလို ဖြေသည်။
 “ကျုပ်တစ်ဘဝလုံး သမီးတော်နဲ့ အတူရှိခဲ့ရတာပဲဗျာ”
 “အဟုတ်လား...”

“အဟုတ်ပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်က သမီးတော်ကို မန္တလေးရွှေမြို့တော်မှာ စတွေ့ခဲ့တာဗျ။
 အဲသည်တုန်းက သမီးတော်က ခြောက်လသမီး ရှိသေးတယ်”
 “ဪ... နောက်တော့ကော ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့ကြတာတဲ့”

သည့်နောက်မှာတော့ ကူမားရ်သည်လည်း လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းခြောက်ဆယ်က အဖြစ်သနစ်တွေကို ဇာတ်ကြောင်းလှန်ရန် အကြောင်းဆိုက်လာသည်ဖြစ်၍ မန္တလေး ရတနာပုံ နေပြည်တော် နန်းမြို့ရိုးများဆီသို့ လွင်ပြင်တစ်လျှောက် ဖြတ်သန်းရောက်ရှိလာကြသော အင်္ဂလိပ်အမြောက်သံကို သူ့ကိုယ်တိုင် စတင်ကြားခဲ့ရသည်မှ အစပြုကာ ဘဝထုပွတ် အတိတ် ဇာတ်ကို ခင်းလေသည်။

* * *

လန်ကာဆုကာအိမ်ကြီးအတွင်း ချောင်တစ်နေရာတွင် အုတ်နံရံကို လှိုက်ထွင်းထားသော လိုဏ်သဏ္ဍာန် မုခ်ကပ်တစ်ခုရှိသည်။ ထိုနေရာသည် ဘဝတစ်ပါး ကူးခဲ့ကြပြီဖြစ်သော ဂျာယား၏ မိဘနှစ်ပါးနှင့် ဦးလေးတော် အာဂျွန်းတို့အတွက် ရည်စူးကာ ဆီမီး၊ အမွှေးတိုင် ဆက်ရာ ကွန်းဆောင်သဖွယ်ဖြစ်၏။ မုခ်ကပ်လိုဏ်ခေါင်းအတွင်း၌ ဘောင်တပ် ဓာတ်ပုံကြီးနှစ်ပု နေရာချထားသည်ဖြစ်ရာ တစ်ပုံမှာ ဂျာယား၏မိဘများဖြစ်သော မန်ဂျူးနှင့် နီးလ်တို့ မင်္ဂလာ လက်ထပ်ပွဲ ကျင်းပစဉ်က မင်္ဂလာမီးကျင်းအနီးတွင် ရိုက်ကူးထားသည့်ပုံ ဖြစ်သည်။ ပုံထဲမှာ သတို့သမီးဖြစ်သော မန်ဂျူး၏ ခေါင်းခြုံဆာရီ လုပ်ခနဲ လျှောအကျ ဓာတ်ပုံဆရာက အမိအဖ ရိုက်ယူလိုက်နိုင်သည်ကို တွေ့ရသည်။ ဓာတ်ပုံထဲက သတို့သမီးနှင့် သတို့သားတို့ မျက်နှာများသည် တောက်ပသော အပြုံးများဖြင့် ရွှန်းရွှန်းစိုလျက်ရှိကြ၏။ နောက်တစ်ပုံကတော့ စစ်ယူနီဖောင်း ဝတ်ထားသော အာဂျွန်း၏ပုံ ဖြစ်သည်။ ဟောင်းရားဘူတာရုံ နောက်ခံဖြင့် ရယ်မောနေပုံ ဖြစ်သည်။ သည်ပုံထဲမှာ အာဂျွန်း၏နောက်ပါးတွင် ရပ်နေသော စစ်သားတစ်ယောက်၏ မျက်နှာကိုပါ မြင်နေရသည်။ ဦးလေးအာဂျွန်း၏ အကူရဲတော် ကီရန်းဆင်း ဆိုသူဖြစ်ကြောင်း ဘီလား ပြောပြဖူးသည်။

သည်လိုဏ်မုခ်ကပ်ကွန်းဆောင်အတွင်း ထားရှိသော ကွန်လွန်ကြွပြီးသူတို့၏ ဓာတ်ပုံများကို ရည်မှတ်၍ ဘီလားနှင့် ဂျာယားတို့ တူအရိုးနှစ်ယောက်က နှစ်စဉ် တစ်နှစ်လျှင် သုံးကြိမ်ကျ အောက်မေ့ဖွယ် ဂါရဝပြုကြမြဲ ဖြစ်သည်။ ဓာတ်ပုံတွေမှာ ပန်းကုံးစွပ်ကြသည်။ အမွှေးတိုင်ဆက်ကြသည်။ မိဘနှစ်ပါးနှင့် ဦးလေးတို့ကို ရည်စူး၍ ဂျာယားကိုယ်တိုင် လက်ထိ လက်ရောက် ပန်းကုံးစွပ်စေသည်။ ဘီလားက အမွှေးတိုင်သုံးတိုင် ထွန်းညှိရမည့်အစား လေးတိုင် ထွန်းလေ့ရှိ၏။ အပိုတစ်ချောင်းမှာ ကီရန်းဆင်းကို ရည်ရွယ်မုန်း ဂျာယားသိထားသည်။ ဂျာယား

ကိုယ်တိုင် ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ်ရောက်လာသည့်အခါ ကင်မရာများနှင့် ဓာတ်ပုံများကို စိတ်ဝင်တစား ရိုလာသည့်အလျောက် သည်ဓာတ်ပုံတွေ ဘယ်သူရိုက်ခဲ့တာလဲလို့ အဒေါ်ဖြစ်သူ ဘီလားကို မေးသည်။ ဘီလားပင် အံ့ခဲရပါ၏။

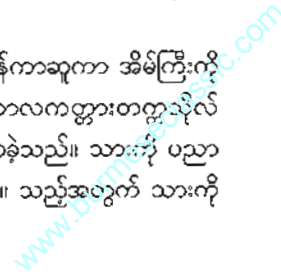
“ငါကလည်း သိတယ်မှတ်နေတာ၊ အဲဒါ ညည်းဦးလေး ဒင်နူး ရိုက်ခဲ့တာတွေလေ”
 “ဘယ်က ဦးလေးလဲ...၊ ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ”

သည်မှအစပြု၍ ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်နေမှန်းမသိရသော ဖခင်ဘက်မှ ဦးလေး တစ်ယောက် ရှိသေးကြောင်း ဂျာယားသိခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ လန်ကာဆုကာအိမ်ကြီးမှာ ကူမားရ်ရော၊ ဥမ္မာဒေဝီရော၊ ဘီလားပါ ဒင်နူးအကြောင်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မပြောဖြစ်ခဲ့ကြ။ ဒင်နူး ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာ မည်သူမှ မသိကြတာလည်း ပါပါသည်။ ၁၉၄၂ ခုနှစ်၏ နောက်ဆုံးရက်သတ္တပတ်များအထိ နံနက်ခင်းအိမ်ကြီးမှာ နေထိုင်ခဲ့သည် ဆိုတာလောက်သာ သိခဲ့ကြသည်။ သည့်နောက်ပိုင်း မြန်မာပြည်ကို ထွက်လာခဲ့သည် ဆိုသည်ကလွဲ၍ ဒင်နူးနှင့်ပတ်သက်၍ သည်ကတည်းက အခြားဘာမှ မကြားရတော့။ တစ်ဦးချင်းအနေဖြင့် ဒင်နူးသည်လည်း ကမ္ဘာစစ်ကာလအတွင်း မတော်တဆ သေကြေ ဒဏ်ရာရခဲ့လေသလောဆိုသည့် သံသယအတွေးရှိကြသော်ငြား သည်လို မင်္ဂလာမရှိသည့် စကားမျိုး ဘယ်သူကမှ စမပြောခဲ့ကြရာက ရလဒ်အားဖြင့် ဒင်နူးဆိုသော အမည်နာမကိုပင် အိမ်ကြီးအတွင်း မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်သော်မှ မဟာကြာဘဲ ရှိခဲ့လေသည်။

၁၉၄၀ ပြည့်နှစ်များနောက်ပိုင်း ကမ္ဘာစစ်ရိပ်စစ်ငွေ့တို့ မြန်မာနိုင်ငံအပေါ် အုပ်ဆိုင်းလာခဲ့သည်။ ပထမဦးဆုံး အိလေးဆွဲနေခဲ့သော ပြည်တွင်းပဋိပက္ခများ ရိုလာခဲ့ရာက ကြီးမားသော ကွန်မြူနစ်အကြံမူကြီး ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ သည့်နောက် ၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းက နိုင်ငံတော်အာဏာအရပ်ရပ်ကို သိမ်းယူခဲ့ပြီး ယင်းလက်အောက်၌ အထွေထွေ နိမ့်ပါးမှုများ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ တစ်ခါက 'ရွှေနိုင်ငံ'ဟူသော တိုင်းပြည်သည်လည်း ဆင်းရဲတွင်း နစ်ခဲ့ရသည်။ ဒင်နူးသည်လည်း အမှောင်၌ ပျောက်ကွယ်ခဲ့ရသော သန်းပေါင်းများစွာသော လူတို့အကြား တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဂျာယားပင် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ရပြီ။ လက်ထပ်သည့်နေ့အထိ လန်ကာဆုကာအိမ်ကြီးမှာပဲ ဘီလား၊ ဥမ္မာဒေဝီနှင့် အဘိုးကူမားရ်တို့နှင့် နေခဲ့သည်။ ဂျာယား လက်ထပ်တော့ ဆယ့်ခုနှစ်နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ ဂျာယား၏ခင်ပွန်းကတော့ ဂျာယားထက် ဆယ်နှစ်ကြီးသော ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လွန်စွာ စုံမက်ခဲ့ကြသည်ဖြစ်၍ လက်ထပ်ပြီး တစ်နှစ်ကျော်ကျော်တွင် သားယောက်ျားကလေးတစ်ဦး ပွားစီးခဲ့ကြသည်။ ကလေး နှစ်နှစ်သားအရွယ်မှာတော့ မိသားစုတွင်း ကြေကွဲဖွယ်အဖြစ် ကြုံခဲ့ရပါ၏။ ဖခင်ဖြစ်သူမမျှ မတော်တဆ မီးရထားတိုက်မှုတွင် တိမ်းပါးခဲ့၍ဖြစ်သည်။

သည်အဖြစ်ဆိုကြီး လွန်မြောက်ခဲ့သည့်နောက် ဂျာယား လန်ကာဆုကာ အိမ်ကြီးကို ပြန်ရောက်ခဲ့သည်။ အဒေါ်ဖြစ်သူ ဘီလား၏အထောက်အပံ့ဖြင့် ကာလကတ္တားတက္ကသိုလ် တက်ရောက်ခဲ့သည်။ ဘွဲ့ရပြီးသည့်နှင့် တက္ကသိုလ်တွင် ဆရာမ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သားအို ပညာအမွှေကောင်း ပေးချင်သည့်အတွက် အလုပ်ကို ဖိစီးစီး ကြိုးစားခဲ့ပါ၏။ သည့်အလွန်က သားကို



မြို့၏ ကောင်းပေဆိုသည့်ကျောင်း၊ ညွှန်ပေးဆိုသည့် ကောလိပ်တွင် ပညာသင်ကြားစေနိုင်ခဲ့သည်။ သားဖြစ်သူမှာ အသက်နှစ်ဆယ်နှစ်ခန့်တွင် ပညာတော်သင်ဆရာသဖြင့် နိုင်ငံရပ်ခြား သို့ သွားရောက်ခွင့်ရခဲ့သည်။

သည်ဘက်နှစ်ကာလများအတွင်း ဂျာယားအဖို့ ဦးဦးဖျားဖျား အချိန်အတော်များများ ရလာခဲ့သည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဓာတ်ပုံပညာ သမိုင်းဘာသာရပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ကြာမြင့်စွာ ပစ်ထားခဲ့သော ပါရဂူဘွဲ့စာတမ်းကို အစပြန်ကောက်ခဲ့သည်။

* * *

၁၉၆၆ ခုနှစ်တွင် ဂျာယားအမှုထမ်းနေသော ကောလိပ်ကျောင်းက ဂိုအာလေး ဟု ခေါ်တွင် ကျင်းပမည့် အနုပညာဆိုင်ရာ ကွန်ဖရင့်သို့ တက်ရောက်ရန် ဂျာယားကို ငွေချယ်စေလွှတ်ခဲ့သည်။ ဂိုအာမြို့သို့အသွား လေယာဉ်ပြောင်းစီးရန် ဘုံဘောမြို့လေဆိပ်တွင် ဂျာယား တစ်ထောက် ဆင်းရသည်။ ဘုံဘောလေဆိပ်ရှိ စာရင်းသွင်းကောင်တာရှေ့ ရောက်သည့်အခါ လေဆိပ် ဒုက္ခသုက္ခတွေထဲက စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ ကစ်မျိုးကြိုရပြန်ပါ၏။ ဂျာယား တစ်ဆင့်စီးရမည့် လေယာဉ်အတွက် လေယာဉ်လက်မှတ်ရရန်ပင် အနိုင်နိုင်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ တစ်နေရာစာအတွက် စိတ်ချလက်ချ ရှိနိုင်ရန် နှစ်ရက်၊ သုံးရက် စောင့်ရမည်ဖြစ်၍ မစောင့်နိုင်ကြသူများအတွက် လေကြောင်းကုမ္ပဏီက အဝေးပြေးကားခ သို့မဟုတ် မီးရထားလက်မှတ်ခ ထုတ်ပေးရန် စီစဉ်ပေးသည်။

ဂျာယားလည်း အခြားကောင်တာတစ်ခုဆီ ကူးလာခဲ့ကာ လေယာဉ်ထိုင်ခုံ တစ်နေရာစာ ရလိုရငြား ကြိုးစားရှာပါ၏။ သို့သော် သူမကိုယ်တိုင်သည်ပင် လက်မှတ်မရကြသဖြင့် ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်မောင်းမဲနေကြသော လူတန်းရှည်ကြီး၏ နောက်ဆုံးတွင် ရှိနေသည်။ လက်မှတ်မရကြသည့် ခရီးသည်တွေက ကောင်တာစာရေးကို "ငါတို့ ကြိုတင်လက်မှတ်ဝယ်ထားတာပဲကွ" ဟူသော သံပြိုင်ပိုဒ်ကို တစ်သံတည်း အော်ဟစ် အရေးဆိုနေကြလေ၏။

ဂျာယား၏ ခန္ဓာကိုယ်တည်ဆောက်ပုံသည် သွယ်သွယ်ပါးပါးဖြစ်၍ အရပ်အမောက်ကလည်း အလောတော်လောက်သာ ရှိသည်။ ခေါင်းက ဆံပင်ကလည်း ဖြူးဖြူးကျဲကျဲ။ ကောလိပ်ကျောင်း ပါမောက္ခတစ်ဦးအနေဖြင့် ကိုယ်စာသင်ခန်းကိုပင် တစ်ခါတစ်ရံ မနိုင်မနင်းဖြစ်ရသူဆိုတော့ သည်လို ပွက်လောရိုက်နေကြသည့် လူတွေကိုကျော်ကာ လေယာဉ်လက်မှတ်တစ်စောင်ရဖို့ ကျားစီးဖားစီး အော်ဟစ်တောင်းဆိုဖို့ ယုံတော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်။ သည်တော့ ဂိုအာမြို့ကို မီးရထားနှင့် ခရီးဆက်ရန်သာ ပိုင်ဖြတ်လိုက်ရတော့သည်။ လေယာဉ်ကုမ္ပဏီက ပေးလိုက်သော မီးရထားလက်မှတ်ကို ယူကာ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဘုံဘောမြို့ကို ဂျာယား နဲ့နဲ့စပ်စပ် မကျွမ်းကျင်သည့်အတွက် လေကြောင်းကုမ္ပဏီက စီစဉ်ပေးသော ကြိုပို့ကားနှင့်ပင် 'ရိုဗားကျီး' ဘူတာရုံကို လိုက်လာခဲ့သည်။ မီးရထားဘူတာရုံသို့ မီးရထားအချိန်စာရင်းတစ်စောင် ဝယ်ဖတ်ကြည့်သည့်အခါ အစောဆုံး ထွက်ခွာမည့် မီးရထားသည်ပင် နောက်ထပ် နာရီအတော်ကြာကြာအထိ ထွက်နိုင်ဖွယ် မရှိသေးတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ မီးရထားလက်မှတ်ခဲခြံပြီး ပုဒ်နားသည်နား လျှောက်ဖို့စိတ်ကူးသည်။ ခရီးဆောင်အိတ်ကို လက်ခံရာ

ဌာနတွင် အပ်ထားခဲ့ပြီး ဘူတာရုံအပြင်ဘက် ထွက်လာခဲ့သည်။ မွန်းတိမ်းနေပြီ။ သည်အချိန်က ညနေပိုင်း လူရှုပ်ချိန်၊ ယာဉ်ရှုပ်ချိန် စပြီဖြစ်၍ ပလူပုရွက်တွင်းက ထွက်သလို တလိပ်လိပ် တက်လာကြသော လမ်းသွားလမ်းလာတွေအကြား တိုးမိလျက်သား ဖြစ်ရပြီ။

မကြာခင်မှာပင် လေအေးစက်ပေးထားသော အနုပညာပြခန်းတစ်ခန်း၏ အရောင်ပြက်သမ်းနေသော တံခါးကြီးအနီးမှာ ရပ်မိလျက်သား ဖြစ်နေတာကို သတိထားလိုက်မိ၏။ အေးစက်နေသော မှန်ချပ်စိမ်းကြီးပေါ်မှာ သူမ၏ အာဇာနည်မျှော်စင်ပေါ်သည့်ပင် အပိုင်းလိုက်ထင်လျက် ရှိ၏။ တံခါးပေါ်တွင် လက်ကမ်းလွှာကလေးတစ်စောင် ကပ်ထားသည်။ ရာစုနှစ်ဦးနှစ်ကာလများမှာသည် သည်အချိန်အထိ အမည်နာမအားဖြင့် မထင်ရှားသော ဖာရစ်လူမျိုး အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ ခေတ်ရှေ့ဆောင် အသစ်တွေ့လက်ရာများကို ပြသထားကြောင်း ရိုပီနိုဝ်ထားသည့် လက်ကမ်းလွှာ ဖြစ်သည်။ လက်ကမ်းလွှာထိပ်ပိုင်းတွင် ပြပွဲ၌ ပြသထားသော ဓာတ်ပုံများထဲက တစ်ပုံကို ပုံသေး ထုတ်ထားသည်။ လူလေးယောက် ကုလားထိုင်ကိုယ်စီနှင့် ထိုင်နေကြပုံဖြစ်၏။ သည်ပုံကို ဂျာယား မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တစ်စုံတစ်ရာ ရိုက်ခတ်မှုကို ခံစားလိုက်ရသည်။ အနုပညာပြခန်း တံခါးကို ဂျာယား တွန်းဖွင့်ကာ ဝင်လာခဲ့သည်။ ပြခန်းတွင်းမှာ အအေးဓာတ်တွေ များလွန်းနေသည့်အပြင် လူသူ ခြောက်ခန်းလှပါ၏။ ခွေးခြေကလေး တစ်လုံးပေါ်တွင် သူနဲ့သူနဲ့မှုန်မှုန် ထိုင်နေသော ပြခန်းစောင့်တစ်ဦးရှိသည်။ စားပွဲနောက်ဆီတွင်မဟော စိန်နာခေါင်းပွင့်ပန် ပိုးဆာရီ ဝတ် မျက်နှာထားညှို့ညှို့ မိန်းမတစ်ယောက် ရှိနေ၏။

"သည်လက်ကမ်းလွှာပေါ်က ပုံကို ကျေးဇူးပြုပြီး ပြနိုင်မလားလို့ပါရှင်"

ဂျာယား၏ စိတ်လှုပ်ရှားနေသည့်အသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ချက်ချင်း ထရပ်ကာ အခန်းတစ်နေရာကို ခေါ်သွားခဲ့သည်။

"သည်ပုံကို ပြောတာလား"

ဂျာယား ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ဂျာယားမှတ်မိနေသည့်ပုံက ပိုစတတ်လောက်ပင် မကြီးသော်လည်း အခုသည်ပုံကတော့ ပိုစတာထက်ပင် ကြီးအောင် ချဲ့ထားသည့်ပုံကြီး ဖြစ်နေသည်။ ဂျာယားတစ်သက်လုံး သည်ပုံကို အမှတ်ထင်ထိုင်ရှိခဲ့သည် မှန်သော်လည်း သည်တစ်ကြိမ်ပထမဦးဆုံးမြင်ရသည့်နယ် စူးစူးစိမ်းစိမ်း ကြည့်နေမိခဲ့သည်။ ဓာတ်ပုံက ကောလိပ်တော်အရာရှိ၏ အိမ်တော်ပွဲကျော်ကြီးထဲတွင် ရိုက်ကူးထားသည့်ပုံဖြစ်၏။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရိတ်ညှိထားသော မြက်ခင်းပေါ်တွင် ကုလားထိုင်ကြီးလေးလုံးကို ခပ်ဝိုက်ဝိုက်ခင်းထားသည်။ လေးယောက်ပါပုံတွင် ကောလိပ်တော်အရာရှိနှင့် ပဉ္စမဒေဝီတို့နှစ်ယောက်က အလယ်တွင်ထိုင်ကြကာ ကုမားရ်နှင့် ဒေါ်လီတို့က ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် ထိုင်ကြသည်။

သူတို့နောက်မှာတော့ တောင်ကမူကလေးကို လှေကားထစ်သဖွယ် ပြုပြင်ထားသော ပန်းခြံရှိ၍ တောင်ကမူက ဘေးဘက်ကို ပြေပြေကလေး ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဓာတ်ပုံ၏ အလယ်ကျကျ အဝေးတစ်နေရာတွင် သေသေချာချာ စီစဉ်ထားသော ကိုယ်နေဟန်များဖြင့် အိမ်သေအပေါ်တို့ကို ခပ်ဝါးဝါးမြင်နိုင်သည်။ အလုပ်တာဝန်အလိုက် သုံးရသော ကိရိယာတန်ဖောပလာများကို ကိုယ်စီကိုင်ကြလျက် ရပ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဓာတ်ပုံနောက်ခံတွင် ဓာတ်ပုံအပေါ်ဘက်

အထိ ကျယ်ပြန့်လှသော ရှုခင်းပြင်ဖြစ်၍ ဆေးရောင်စုံ ခြယ်သထားသော နောက်ခံကားသဖွယ် အသွင်သွင် အဆန်းဆန်း ရှိလေသည်။ မြစ်တစ်စင်းက တောင်ကိုပိုက်၍ စီးဆင်းလျက်ရှိကာ မြစ်ဝဘက်တွင် ကျယ်လှင့်သော မြစ်ဝှမ်းပြန့်ကြီးအဖြစ် မြင်နေရသည်။ နေရောင်ခံ ပင်လယ်အော် ဘက်ဆီသို့ ပြေပြေကလေး ဆင်းသွားသော အုန်းပင်တန်းကမ်းခြေရှိ တစ်စီထဲ ပင်လယ်ထဲ တွင်မတော့ ကျောက်ဆောင်တစ်တန်း ငေါငေါကြီး သိုးထွက်လျက်ရှိ၏။

ပုံရှေ့ပိုင်း မြင်သာသောနေရာတွင် ကြယ်သီးသုံးလုံးတပ် ဝတ်စုံဝတ်ထားသော လူပုံ ပါးပါး ကောလိပ်တော်အရာရှိမင်း ရှိနေသည်။ ကျီးကြည့်ကြောင်ကြည့် ငှက်တစ်ကောင် နားနေ သကဲ့သို့ ကုလားထိုင်စွန်းတွင် ထိုင်နေခြင်းဖြစ်၏။ ထိုင်နေပုံကလည်း စောင်းတောင်းတောင်း ငဲ့တံ့တဲ့ မဆိုစလောက်သော သံသယအမူအရာဖြင့် ငိုက်စောင်းစောင်း ရှိလေ၏။ ကပ်လျက် ထိုင်နေသည့် ကောလိပ်တော်အရာရှိကတော် ဥမ္မာဒေဝီကတော့ သက်သောင့်သက်သာ ရှိလှသည်။ ဣန္ဒြေရရှိဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိနေသလို သူမ၏ဒူးပေါ်တွင် လက်နှစ်ဖက်ကို အသာအယာ တင်ထားသည်။ ဥမ္မာဒေဝီက အပွင့်အခက်မပါသော 'ပြောင်' ဆာရီအရောင်မျော မျောနှင့် ဖြစ်သည်။ ရေသီနားတစ်လျှောက် တက်တင်းထိုး အနားသတ်ထားသဖြင့် ခေါင်းခြုံ ရှေ့ပဝါကဲ့သို့ အမြိတ်နားကလေး ပါသည်။ မျက်လုံးတွေက ပွင့်ပွင့်ရွန်းရွန်းရှိနေကြကာ မျက်နှာသည်လည်း စိတ်ရင်းကောင်းခြင်းနှင့် ကြိုခိုင်ခြင်းတို့ ထင်ဟပ်လျက် ရှိ၏။ သည်အချက် ကို ဂျာယားငယ်စဉ်ကပင် သတိထားမိခဲ့သည်။ သည်လောက် ပြေပြစ်လှပသည့် ငယ်ရွယ် ရောမောလှသူ ဥမ္မာဒေဝီမမျှာ ဘယ်လိုကြောင့်များ သည်လောက်တောင် ပြောင်းလဲသွားခဲ့ရသလဲ ဆိုတာကတော့ ဆန်းလှပါ၏။

ပြခန်းပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးက ဝင်ဖြတ်သည်။
“သည်အမျိုးသမီးကို ရှင်သိနေတယ်လို့ ကျွန်မ အကဲဖမ်းမိတယ်”
“ဟုတ်တယ်၊ အလယ်ကအမျိုးသမီးဟာ ကျွန်မအဒေါ်ပါ။ နာမည်က ဥမ္မာဒေဝီ”
ဂျာယားက အသေးတစ်ဝတ် သတိထားမိတာကို ဆက်ပြောသည်။
“ကြည့်လေ...၊ ဆာရီကို ဘယ်လိုဝတ်ထားတယ်ဆိုတာ”
ပြခန်းပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးက ဓာတ်ပုံကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်သည်။
“ကျွန်မတော့ ထူးခြားတာရယ်လို့ ဘာမှမတွေ့ပါလား။ လူတိုင်း သည်လိုဝက်နေကြ တာပဲဟာ”

“တကယ်ပါ။ ဥမ္မာဒေဝီက ဆာရီကို သည်လို တသီးတသန့်ဖြစ်အောင် ဝတ်တဲ့နေရာမှာ အိန္ဒိယပြည်ရဲ့ ပထမဆုံး အမျိုးသမီးတွေထဲက တစ်ယောက်ပါရှင်”
“ဘယ်လိုနည်းမို့လို့တဲ့”
“အခု ကျွန်မတို့ ရှင်တို့ ဝတ်ထားတာမျိုး ဖြစ်အောင်ပေါ့”
ပြခန်းပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးက မျက်မှောင်ကြွတ်သည်။
“ကျွန်မတို့တစ်သက်လုံး သည်လိုဝတ်လာကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ဆာရီ ဆိုတာ ရှေးကတည်းက ဝတ်လာကြတဲ့ ဝတ်ဆင်စရာပဲ”

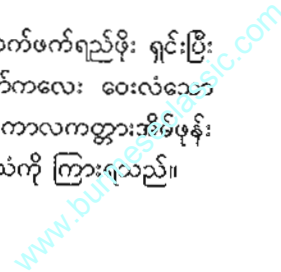
“ဟုတ်ပါတယ်။ ရှေးကျခဲ့တာလည်း မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟိုတုန်းက အခုလို ဝတ်ခဲ့ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဘာလောက်စံတို့၊ အတွင်းခံစကက်တို့နဲ့ တွဲဝတ်တာမျိုးက ကြာလှ သေးတာမဟုတ်ပါဘူး။ မြိတ်သျှအစိုးရလက်ထက်ကျမှ လူတစ်ယောက်က ထွင်လို့ ဖြစ်လာ တာလေ”

ရုတ်တရက်ဆိုသလို နှစ်ကာလများစွာက ဆာရီဝတ်ဆင်မှု ဆင်ကဲဖြစ်စဉ် ပြောင်းလဲ လာမှုနှင့်ပတ်သက်၍ အဒေါ်ဖြစ်သူ ရှင်းပြခဲ့သောအသံကိုပင် ပြန်လည်ကြားယောင်လာခဲ့ရပါ ၏။ ထိုထိုသော နှစ်ကာလများက အကြောင်းအရာတွေ ဆိုသော်လည်း ဂျာယားအဖို့ ကြားရ သည်ပင် ရင်ဖိုရသည်။ သည်စကားတွေစကြားရစဉ်က အံ့သြခဲ့ရတာကိုလည်း ပြန်ပြောင်းသတိရ သည်။ ဂျာယားက ဆာရီဝတ်ဆင်ခြင်းသည် ရှေးအတီတောက်တည်းက အိန္ဒိယ လူ့အဖွဲ့အစည်း အတွင်း အဆင့်ဆင့် လက်လှည့်ယူခဲ့ရသော အစဉ်အလာသဘာဝဟု တစ်လျှောက်လုံး ထင်မှတ်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ လူ့သဘောဆန္ဒများအလျောက် လူတွေကပဲ ဖန်တီးခဲ့ခြင်းအားဖြင့် ဝတ်ဆင်မှုသမိုင်း ဖြစ်လာတာ ကို တွေ့ရှိရသည့်အခါ တုန်လှုပ်ခဲ့ရသည်။

ပြခန်းက ပြန်ခါနီး ဂျာယားက ပုံပွား ပို့စကတ်ကလေးတစ်ခု ဝယ်ခဲ့သည်။ ပို့စကတ် နောက်ကျောဘက်မှ အပူ ဓာတ်ပုံနှင့်ပတ်သက်သည့် ရှင်းပြချက်အကျဉ်းကလေး ဖော်ပြထား သည်။ သည်အထဲမှာ ဘုံဘေနှင့် ဂိုအာမြို့အကြားတွင် ရတနာဂီရီ (ရတနာဂီရီ) မြို့ကလေး ရှိကြောင်း ပါသည်။ ရုတ်တရက် အာရုံကလေးရလိုက်သဖြင့် မီးရထားအချိန်စာရင်းစာရွက်ကို အိတ်ထဲက ထုတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ဂိုအာမြို့သို့အသွား ရတနာဂီရီမြို့ကလေးတွင် ရထားရပ်နားရန် ရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဒါဆိုလျှင် ရတနာဂီရီမှာ တစ်ညတန်သည်၊ နှစ်ညတန်သည် အေးအေး ဆေးဆေး နေနိုင်သည်။ နှစ်ရက်လောက် နောက်ကျသည့်တိုင် ကွန်ဖရင့် မစနိုင်သေး။

ဂျာယားက ပြန်ထွက်လာခဲ့ပြီး အိရန်စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် မှာပြီး ထိုင်စဉ်းစားသည်။ သူမတွင် လောလောလတ်လတ်ဆိုသလို ရတနာဂီရီကို ဓာတ်ကျနေမိခဲ့ပြီ။ အရင်ကတည်းက ရတနာဂီရီကို သွားရောက်လည်ပတ်ရန် စိတ်ကူးရှိခဲ့သော်လည်း အမြဲလိုလို တစ်ကြောင်းမဟုတ်တစ်ကြောင်း အကြောင်းပေါ်သည်ချည်း ဖြစ်၍ ရောက်ချင်ပါလျက် မရောက်ခဲ့ရ။ အခုတော့ အချိန်ကျပြီထင်ပါရဲ့။ ပြခန်းအတွင်း တွေ့ခဲ့ ရသော ဓာတ်ပုံသည်ပင် အညွှန်းသင်္ကေတ ဖြစ်ရပုံပေါ်ပါ၏။ ရတနာဂီရီသည် သူမနှင့် ဆက်နွယ် သည့်နေရာ ဖြစ်သည်။ အကြောင်းရေစက်ရှိသည့်နေရာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် တကယ်တမ်း သွားမည်ဆိုပြန်တော့ ဆုံးဖြတ်ချက် မကျသလိုလို ဖြစ်နေရပြန်သည်။ မေပျောက်ထားသော သောကအနည်အနှစ်ကို ပြန်မွှေနေရသလို ရှိခဲ့သည်။

ဂျာယား တစ်ယောက်ယောက်နှင့် စကားပြောချင်သည်။ လက်ဖက်ရည်ဖိုး ရှင်းပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ လူတွေကြားထဲ မလဲမပြိုအောင်ထိန်းရင်း အတော်ကလေး ဝေးလံသော တယ်လီဖုန်းရုံကလေးဆီ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဖုန်းရုံထဲဝင်လိုက်ပြီး ကာလကတ္တားအိမ်ဖုန်း နံပါတ်ကို လှည့်သည်။ နှစ်ခါဖြည့်ပြီးမှ အဒေါ်ဖြစ်သူ ဘီလား၏ ထူးသံကို ကြားရသည်။
“ဂျာယားလား ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”



“ဘုံဘောမှာ”

ဂျာယားက ကြည့်ခဲ့သမျှ ပြောပြလိုက်သည်။ ဖုန်းပြောရင်းကပင် ဒေါ်လေး ဘီလား တစ်ယောက်တော့ အိပ်ခန်းတွင်းတယ်လီဖုန်းဘေးမှာ မတ်တတ်ရပ်ရင်း စိုးရိမ်တကြီး မျက်မှောင် ကြုတ်နေလိမ့်မည်။ ရွှေကိုင်၊ စာကြည့်မျက်မှန်သည်လည်း နှာခေါင်းသွယ်သွယ်ပေါ်က လျှောကျ နေရောမည်လို့ ပုံဖော်နေမိလေ၏။

“ကျွန်မ ရတနာဂီရိမြို့မှ သူ့ညလောက်တော့ နေလိုက်မလားလို့ပဲ ဒေါ်လေး။ ဂိုအာကို အသွားမှာ မီးရထားက ရတနာဂီရိမှာ ရပ်ဖို့ရှိတယ်”

တစ်ဖက်အသံ ငြိမ်သွားသည်။ ပြီးမှ အေးအေးသာသာ ပြန်ပြောလိုက်သော ဘီလား ၏အသံကို ကြားရသည်။

“အေးလေ... သွားရမှာပေါ့။ သွားသင့်တာ ကြာလှပြီကော အေး ...”

* * *

ရတနာဂီရိ အခင်းအကျင်းသည် ဂျာယား တွေးထင်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း အရာရာတိုင်း၌ ခမ်းနားလှပါ၏။ သို့သော် ဂျာယား ငယ်စဉ်ကပင် ကြားဖူးနားဝရှိထားသော ရှိကောင်းရှိရာ နေရာကလေးတွေကို ခပ်မြန်မြန်ပင် တွေ့ခဲ့သည်။ မန်ဒီဆိပ်ကမ်းကတော့ တစ်စစ ပြုပျက် နေလေပြီ။ တစ်ခါက မြင့်မြင့်သွန်းသွန်းရှိခဲ့သော ကျောင်းကြီးစိမာန် ဘဂတ်ဗာတီသည်လည်း အခုတော့ မိုးထိုးနေသော ထုံးဖြူဖြူ ကွန်ကရစ်အပုံကြီးဖြစ်နေသည်။ သီပေါဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် သူ၏ နောက်လိုက်နောက်ပါ ရဲရွေတော်များ နှစ်ပေါင်းအစိတ်လောက် ဖွဲ့စည်းခဲ့ရာ ဩထရမ် အိမ်တော်ကို ဖြိုဖျက်ခဲ့ပြီး ပြန်လည်တည်ဆောက်နေကြလေ၏။ ရတနာဂီရိမြို့သည်ပင် သီပေါ မင်းမြတ် စံတော်မူစဉ်ကာလတုန်းကလို ခပ်သေးသေး စီရင်စုမြို့ကလေး မဟုတ်တော့ပြီ။ မြို့မျက်နှာအသီးသီးတွင် စက်မှုလုပ်ငန်းများ ထူထူထပ်ထပ် ဝန်းရံထားရာ ရှင်သန်ဖွံ့ဖြိုးနေ သည့်မြို့ ဖြစ်နေသည်။ အရာရာ ပြောင်းလဲသွားပြီဖြစ်သော မြို့ကလေး၏ အရာအားလုံးထဲမှာ မပြောင်းမလဲရှိနေသေးသည့် ထူးဆန်းသော အချက်တစ်ချက်မှာ သီပေါမင်းမြတ်အပေါ် ချစ်ခင်မြတ်နိုးနေကြဆဲဖြစ်၍ အစဉ်အောက်မေ့ သတိရနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ သီပေါဘုရင်နှင့် ပတ်သက်၍ နေရာအနှံ့တွင် အမှတ်တရ ဂုဏ်ပြုထားကြသည်လည်း ရှိသည်။ လမ်းညွှန် အမှတ်အသားများ၊ စားသောက်ဆိုင်များ၊ ဟိုတယ်များတွင်သာမက လမ်းဘေး ဆိုင်းဘုတ်ကြီး များမှာပါ သီပေါဘုရင်မင်းမြတ်၏ အမည်တော်ကို အထူးအောက်မေ့စွာ ဂုဏ်ပြု ကမ္မည်းတင်ခဲ့ ကြသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ် နတ်ထီး စံတော်မူခဲ့သည်ပင် နှစ်ပေါင်းရှစ်ဆယ်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ရတနာဂီရိ ဈေးသူဈေးသားများက သူတို့ကိုယ်တိုင် ဖူးတွေ့ခဲ့ကြသလို သတိတရ ပြောနေကြဆဲ ဖြစ်သည်။ သည်လိုတွေ့ရသည့်အခါ ဂျာယား စိတ်ထိခိုက်ရသည်။ သီပေါဘုရင်မင်းမြတ်ကဲ့သို့ သော ရွှေပြည်တော် မျှော်တိုင်းဝေးနေရသည့် အကျဉ်းစံ နန်းကျဘုရင်တစ်ပါးအပေါ် ဘာကိုမှ မငဲ့ကြဘဲ မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်ခဲ့ကြခြင်းအပေါ် နက်ရှိုင်းစွာ ခံစားမိခဲ့ရသည်။

အဒေါ်ဖြစ်သူ ဥမ္မာဒေဝီ နေထိုင်ခဲ့ရာ ကောလိပ်တော်အရာရှိမင်း၏ တစ်ခါက စံအိမ် တော်ကြီးကို ဦးဦးဖျားဖျား တွေ့ခဲ့ရသည်။ မြို့နှင့် ပင်လယ်ကို အပေါ်စီးက လှမ်းမြင်နိုင်သော

တောင်ထွတ်ပေါ်တွင် တည်ထားသည့် ဟိုတယ်တွင် ဂျာယား တည်းခိုလျက်ရှိရာ အိမ်တော်နှင့် မဝေးလှဘဲ ရှိလေ၏။ သည်အချိန်မှာတော့ အိမ်တော်ဝင်းကြီးသည် အစိုးရပိုင်မြေနေရာအဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည်ဖြစ်၍ ကြီးမားလှသော အဟန့်ကောင်းကောင်း အုတ်ထရကြီးနှင့် ဖြစ်နေ လေပြီ။ ဥမ္မာဒေဝီ နေထိုင်ခဲ့စဉ်က သစ်တောပိန်းပိန်း ပေါက်ရောက်နေခဲ့သည့် တောင်စောင်း သည်လည်း ယခုအခါ သစ်တစ်ပင်၊ ဝါးတစ်ချောင်းမရှိတော့ဘဲ ပြောင်တလင်းကြီးခါခဲ့လေပြီ။ အကျိုးဆက်အားဖြင့် ကျယ်ပြောလှသော မြစ်၊ ပင်လယ်နှင့် မိုးကောင်းကင်တို့ဖြင့် မြင်ကွင်းသည် ယခင်ကထက် ပို၍ ထူးခြားနေခဲ့လေသည်။ အောက်ဘက်ဆီတွင် တပြင်တပြန့်ကြီး မြင်နေရသော ကိုလိုနီခေတ် ခရိုင်မြို့တစ်မြို့၏ တိကျသောပုံစံကို လှမ်းမြင်နေရပါ၏။ ကပ်ချာရီ ခေါ်ကြသည့် ခရိုင်တရားရုံးများနှင့် မြို့အုပ်ချုပ်ရေးရုံးများကို စုပေါင်း နေရာချထားသော ဝိတိုရိယခေတ် အုတ်တိုက်နီနီ အဆောက်အအုံဝင်းကြီးကို မြင်နေရသည်။ သန့်သန့်ခြားခြား ရှိနေကြသော တိုးတိုးဝေ့ဝေ့ ဈေးများကိုလည်း တစ်တန်းတည်း လှမ်းမြင်နိုင်သည်။

ကောလိပ်တော်အရာရှိမင်း၏ အိမ်တော်ကို သည်အတိုင်းမမြင်ရသဖြင့် အုတ်ထရံ ကို ကျော်ကြည့်နိုင်ရန် အုတ်ခဲအချို့ပုံကာ တက်ကြည့်သည်။ အတွင်းမှာလည်း နောက်ထပ် စိတ်မချမ်းသာဖွယ် မြင်ကွင်းတွေကိုသာ မြင်ရသည်။ ဘန်ဂလိုဟောင်းကြီး မရှိတော့ပြီ။ ဘန်ဂလို ကြီး၏ ဂရိဟန်ဆန်ဆန် ပေါ်တီကို နိမ့်လျှောမြက်ခင်းနှင့် လှေကားထစ်ပန်းဥယျာဉ်ပါ မရှိတော့ ခြင်းဖြစ်သည်။ ဝင်းတစ်ဝင်းလုံး အိမ်ငယ်ကလေးများစွာ နေရာချထားပေးထားသဖြင့် မြေသည် လည်း အစိတ်စိတ် ခြမ်းထားသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။

လက်နက်ကိုင် အစောင့်တစ်ယောက်က လှမ်းအော်လိုက်သဖြင့် ဂျာယားပင် ခုန်ချ လှလှ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“ဟေး...ခင်ဗျား ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ အခုဆင်းပါ”

သူက အပြေးရောက်လာခဲ့ပြီး မေးခွန်းတွေ တရစပ် မေးနေသည်။ သူမ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလာတာလဲ၊ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ။

ဂျာယားက ထိုလူ အာရုံပြောင်းစေရန် ဘုံဘောအနုပညာပြခန်းက ဝယ်လာခဲ့သည့် ပိုစ်ကတ်ကို ထုတ်လိုက်သည်။ သူမ မျှော်လင့်သလို တိတိကျကျကြီး ထိရောက်သွားခဲ့သည်။ အစောင့်က ပိုစ်ကတ်ကိုကြည့်ကာ လမ်းအောက်ဘက်ကို ခေါ်လာခဲ့သည်။ မြစ်ဝှမ်းလွင်ပြင်ကို လှမ်းမြင်ရသည့် နေရာ။ အစောင့်က လက်ညှိုးထိုး ပြသည်။

“အဲဒါ ကာလီဂျာမြစ်ပဲ၊ ဟိုဘက်က ဘာတေးကမ်းခြေ”

အစောင့်ရဲဘော်က ဓာတ်ပုံထဲတွင်ပါသည့် ကောလိပ်တော်အရာရှိ၊ ဥမ္မာဒေဝီ စသော လူပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်ပတ်သက်၍ မေးခွန်းတွေ ထုတ်လေသည်။ သူ့လက်ညှိုးက ဓာတ်ပုံပါသူတွေကို တစ်ဦးချင်း ထောက်သွားရာက ကူမားရုံပုံကို ရောက်သွားသည့်အခါ ရယ်သည်။

“သည်လူ့ကို ကြည့်စမ်းပါဦး။ သည်နေရာကို သူပဲ ပိုင်သလိုလိုနဲ့”

ဂျာယားက ဓာတ်ပုံကို နီးနီးကပ်ကပ် အသေးတစ်တံကြည့်သည်။ ဓာတ်ပုံထဲမှာ ကူမားရုံက ဣန္ဒြေရရ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိသော်လည်း ခေါင်းက ရွှင်ရွှင်မြူးမြူး ယိမ်းလျက်ရှိ၏။

မျက်နှာက ပွင့်လွန်းလှသည့်အပြင် ခိုင်မာသော မေးရိုး၊ တည်ကြည်သော မျက်လုံးများက မြင်သာထင်သာရှိသည်။ သေးသေးညှက်ညှက် ပါးပါးလျှားလျှား ကောလိပ်တော်အရာရှိဘေ့တွင် အလွန်ကြီးမားစွာ ပေါ်လွင်နေသည်။ အနက်ရောင်မှိုင်းမှိုင်း ဘောင်းဘီရှည်၊ လီနင်ထည် အပေါ်အင်္ကျီ၊ ကော်လာပိုး၊ ရှုပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ကောလိပ်တော်အရာရှိ ဝတ်ထားသည့် ဝတ်စုံလောက် ချုပ်ရိုးချုပ်သား ကိုက်ပုံ၊ ညှပ်ပုံ မသေသပ်သော်လည်း အမူအရာဟန်ပန်အားဖြင့် အေးဆေးသက်သာ ရှိလွန်းလှသည်။ ခြေထောက်တွေကိုလည်း ဘာကိုမှ အလေးမထားသည့်ဟန်ဖြင့် ဟန်ပါပါ ချိတ်တင်ထားသည့်အပြင် လက်တစ်ဖက်တွင် ငွေရောင်စီးကရက်ဘူးကို ဂိုက်ကျကျ ကိုင်ထားပါ၏။ ကိုင်ထားပုံကလည်း လက်ညှိုးနှင့် လက်မအကြား ညှပ်ထားသည်ဖြစ်၍ နိုင်ဖဲဖြင့် တစ်ပန်းသာနေသူကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

“အဲဒါ ကျွန်မအဘိုးပဲ”

ဂျာယား ပြောလိုက်ချိန်မှာတော့ အစောင့်ရဲဘော်က ကုမားရ်အပေါ် အာရုံမကျတော့ပြီ။ ဥမ္မာဒေး၏ ဘေးကပ်လျက်တွင် ထိုင်နေသည့် ဒေါ်လှီပုံကို စိတ်ရောက်နေသည်။ ဓာတ်ပုံထဲမှာ ဒေါ်လီက ဓာတ်ပုံကင်မရာ၏ အကြည့်ကို အာခံနေသည့်နယ် သူမခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ခြမ်းလှည့်ထားသည်။

ဒေါ်လီက ပိုးထဘီစိမ်းနှင့် ဘလောက်စံအင်္ကျီဖြူ ဝတ်ထားသည်။ မျက်နှာကျကျ သွယ်လျလျ။ အရေပြားအောက်တွင် ကောက်ကြောင်းအလိုက် အရိုးငြိမ်းဆင်ကာ ဖွဲ့စည်းထုဆစ်ထားသည့်နယ်ရှိ၏။ နောက်တွဲပုံပုံကလေး ထုံးထားကာ နားသယ်စပ်ဆီမှ ဆံမျှင်တစ်နွယ်ခွေခွေကလေး ကျလျက်ရှိ၏။ ကျောက်မျက်ရတနာ ဆင်ယင်မထားသော်လည်း ပွင့်ချပ်ဖြူဖြူပန်းကလေး တစ်ခက် နှစ်ခက် ပန်ထားလေသည်။ သူမလက်ထဲမှာတော့ စံပယ်တစ်ကုံး။

“သည်အမျိုးသမီးက တော်တော်ချောတယ်နော်”

အစောင့်ရဲဘော်က ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ လူတိုင်း အဲသလိုပြောကြတယ်”

နောက်ရက်ကတော့ ဂျာယား၏ ရတနာဂီရီ နောက်ဆုံးရက်ဖြစ်သည်။ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ဆိုင်ကယ်အပေါ်စား တစ်စီးငှားကာ ‘ဘာတေး’ ကမ်းခြေကို လိုက်ပို့ခိုင်းရသည်။ ဆိုင်ကယ်က မြို့ထဲကို ဖြတ်သည်။ အထက်တန်းကျောင်းနှင့် ကောလိပ်ကျောင်း အုတ်တိုင်နီနီတွေကို ကျော်သည်။ မြစ်ဝကို ဖြတ်ထိုးထားသော တံတားကိုဖြတ်ပြီး ပင်လယ်အော် တောင်ဘက်ကမ်းရှိ ပင်လယ်ကမ်းခြေကို ရောက်လာခဲ့သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှာတော့ နေလုံးက ပင်လယ်အော်ခံတွင်းထဲ ဝင်တော့မည်။ မိုးကုပ်စက်ခိုင်းထဲ နှစ်ဝင်ကာ နီဖူးဖူးရောင်သည့်နယ်ရှိ၏။ ကြေးနီရောင်သဲသောင်က ရေအောက်ကို နူးညံ့စွာ ပြေပြေကလေး နိမ့်ဆင်းသွားလေသည်။ ကမ်းခြေအနားပန်းတစ်လျှောက် အုန်းပင်တွေ သိပ်သိပ်သည်းသည်း ပေါက်နေသည့် အုန်းတောကြီး ရှိသည်။ သဲပြင်မှ မြေပြင်ဘက်သို့ ကူးသည့် အနားတန်းတစ်လျှောက် ရှုပ်ထွေးထွေး ကိုင်းပင်ရိုင်းများ၊ ခရုခွံများနှင့် ပင်လယ်ပေါင်းပင်ခြောက်များ ရှိနေကြသည်။ သည်အောက်မှာပဲ ဂျာယား ရှာဖွေနေသည့်အရာကို တွေ့ရပါ၏။ ဂျာယား၏ဦးကြီးတော် ကောလိပ်တော်အရာရှိအတွက် ရည်စူး

စိုက်ထူထားသော အမှတ်တရ အောက်မေ့ဖွယ် ကမ္ဘာတစ်ကျောက်တုံးဖြစ်သည်။ ကျောက်တုံးပေါ်တွင် ရေးထိုးသော အက္ခရာစာလုံးတွေက လေဒဏ် သဲဒဏ်ကြောင့် ထင်ထင်ရှားရှား မရှိတော့ဘဲ ရိုးရိုးရိပ်ရိပ်သာ ရှိတော့သည်။ အလင်းရောင် ရှိနေသေးသဖြင့် ဖတ်လိုတော့ရသည်။

“ဘင်နီပရာဆတ်ဒေး၊ ခရိုင်ကောလိပ်တော်အရာရှိ (၁၉၀၅-၁၉၀၆)

အောက်မေ့ဖွယ် အထိမ်းအမှတ်ကျောက်တိုင်”

ဂျာယား ထရပ်လိုက်သည်။ ရေလှိုင်းဘောင်ဘင်တွေထဲ တဖြည်းဖြည်း တိုးဝင်သွားသည့် လေတသုန်သုန် ကမ်းခြေကို မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ အမှတ်တရကျောက်တိုင်မှ ပင်လယ်ဘက်ကို တည့်တည့်တန်းတန်းလျှောက်လျှင် မှောက်သွားခဲ့သော လှေပျက်နှင့်အတူတွေ့ရသော ကောလိပ်တော်အရာရှိ၏ အလောင်းတင်ရာနေရာကို တွေ့နိုင်သည်ဟု လွန်လေပြီးသော နှစ်များစွာက ကြီးတော်ကြီး ဥမ္မာဒေး သူမကို ပြောပြခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်လော။

* * *

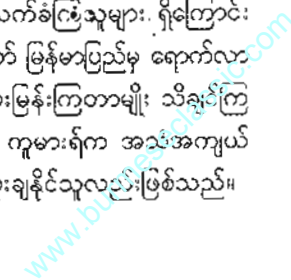
ဂျာယား ကာလကတ္တားကို ပြန်ရောက်လာသည့်အခါ ကြီးတော်ကြီး ဥမ္မာဒေဝီ၏ကိုယ်တိုင် သူမဆန္ဒနှင့်အညီ ထားရစ်ခဲ့သော စာရွက်စာတမ်း၊ မှတ်တမ်းမှတ်ရာများအားလုံးကို ဧမ္မာဒေဝီ၏ ရှာဖွေခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဂျာယားကိုယ်တိုင် ကြီးတော်ကြီး ဥမ္မာဒေဝီ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိရေးရင် ကောင်းလေမလားဆိုသည့် စိတ်ကူးကလေး ပေါ်တတ်သည်ဖြစ်၍ နာမည်ကြီး ထုတ်ဝေသူ တစ်ဦးကပင် တစ်ခါက ကမ်းလှမ်းခဲ့ဖူးသည်။ အထူးသဖြင့် သည်လိုအခါကာလတွင် နိုင်ငံရေး ရှေ့ဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအနေဖြင့် ပြန်လည်ဖော်ထုတ်ရန် အားပေးကူညီခြင်းဖြစ်ကြောင်းလည်း ဂျာယား သိပါ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဥမ္မာဒေဝီ၏အတ္ထုပ္ပတ္တိကိုရေးရန် အကြောင်းရှိလာပြီဖြစ်ရာ သူတစ်ပါးအမည်ခံ၍ ရေးတာမျိုးကိုလည်း မစဉ်းစားချင်။

ဥမ္မာဒေဝီ၏ စာရွက်စာတမ်းနှင့် မှတ်တမ်းဟောင်းများကို ရှင်းရသည်ပင် ရက်များစွာ ကြာခဲ့သည်။ အချို့စာရွက်စာတမ်းတွေဆိုလျှင် အတော်များများ ပိုးတောက်ထားကြပြီ။ ထူးဆန်း တာက သည်စာရွက်စာတမ်းတွေကို များများဖတ်မိလေ အဘိုးဖြစ်သူ ရာဂျီကုမားရ်အကြောင်း ပိုစဉ်းစားမိလေ ဆိုသည့်အချက်ဖြစ်သည်။ အဘိုးဖြစ်သူနှင့်ပတ်သက်၍ ဆက်စပ်အကြောင်းအချက် အားဖြင့် ကလေးဘဝ ဝသီအရ ဂျာယားခေါင်းထဲ ခွဲနေခဲ့တာတွေလည်း ရှိသည်။ အဘိုးရယ်လို့ အမှတ်ထင်ထင် သိခဲ့ရသည့်ကာလတစ်လျှောက်လုံး အဘိုးက ကြီးတော်ကြီး ဥမ္မာဒေဝီ၏တိုက်ခန်း အောက်ထပ်ရှိ အခန်းကျဉ်းကလေးတွင်သာ နေထိုင်ခဲ့သည်။ သည်လိုနေထိုင်မှု အစီအစဉ်တွေထဲမှာ အိမ်ထောင်ရေးနှင့်ဆိုင်သောအကြောင်း ကောက်ချက် မပါပါ။ အိမ်ထောင်စုတွင် အဘိုးဖြစ်သူ ၏နေရာသည် ဆင်းရဲသော ဆွေမျိုးသားချင်းနှင့် အိမ်အစေအပါးတို့အကြား တစ်နေရာတွင် ကျရောက်နေခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။ သို့သော် အိမ်အနေအထားအရ ဂျာယားအတွက်တော့ သည် တစ်ခု စဉ်းစားခြင်းသည်ပင် အခြားတစ်ခု စဉ်းစားခြင်းသဘောသာ ဖြစ်သည်။ ဆိုပါတော့ အိမ်အောက်ထပ်ရှိ အဘိုးဖြစ်သူကို ဆင်းတွေ့ခြင်းသည်ပင် သူ့ကြီးတော်ကြီးကို ဆင်းတွေ့ခြင်း သဘောသာဖြစ်သည်။ အောက်မေ့သတိရစရာတွေက ဂျာယားထံ ရေလုံးကြီး လှိမ့်လာသလို

တလူးလိမ့်လိမ့် ဝင်လာကြပြန်လေသည်။ သည်လို အမှတ်ရချက်တွေထဲမှာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဆိုသလို အဘိုးဖြစ်သူ မြည်တမ်းရေရွတ်တတ်သော “ဪ...မြန်မာပြည်၊ မြန်မာပြည်၊ ခုတော့ လည်း ရွှေတိုင်းပြည်ပေါ့လေ” ဆိုသည့် အသံတွေလည်း ပါပါ၏။ အဘိုးက မြန်မာပြည်ထွက် ဆေးပေါ့လိပ်ကို မက်ရေစက်ရေ ရှိုက်ဖွာတတ်တာကိုလည်း ဂျာယား မှတ်မိနေသည်။ မြန်မာ ဆေးပေါ့လိပ်က ကုလားဘီဒီ ဖင်ချွန်ချွန်ဆေးလိပ်တွေတက် အလုံးအတည် ကြီးသည်။ အရွယ် ပမာဏ ရှည်သည်။ ဆေးပြင်းလိပ်လောက်တော့လည်း မဟုတ်ပြန်။ မြန်မာဆေးပေါ့လိပ်မျိုးက အိန္ဒိယပြည်မှာ ရနိုင်စရာအကြောင်းမရှိလှ။ သို့သော် ကူမားရ်အတွက် အာသာဖြေစရာတော့ လည်း ရှိပါ၏။ လန်ကာဆူကာအိမ်နှင့် မဝေးလှသော တစ်နေရာတွင် ဆေးပေါ့လိပ်တွေ တင်ရောင်းသော ကွမ်းယာဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဂျာယားသည်ပင် ဘိုးအဖြစ်သူ နှင့် ရောယောင်ပါသွားတတ်သည့် ဆိုင်ဖြစ်၏။ ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ် မီးညှိပြီး ဆိုသည့် အဘိုးမျက်လုံးတွေ ဘယ်လိုမှေးစင်းသွားသလဲ ဆိုတာကအစ ဂျာယား မှတ်မိသည်။ မီးညှိပြီး လျှင် အားရပါးရ ဖွာသည်။ မီးခိုးတွေ မှုတ်ထုတ်ရင်း “ဪ...မြန်မာပြည်၊ ခုတော့လည်း...” ဆိုသည့် ရွတ်နေကျ မန္တန်ကို ရွတ်တော့သည်။

ကွမ်းယာဆိုင်ပိုင်ရှင်က သူတကာထက် ကြွပ်ဆတ်ဆတ်နိုင်သူဖြစ်သည်။ အဘိုး၏ ရေရွတ်သံကို နားကြားပြင်းကတ်သည့်အခါ အဘိုးကို အငေါ့တူးတာကိုလည်း ဂျာယား ကြုံရ သည်။

ကာလကတ္တားမြို့ မြောက်ဘက်ရှိ မြန်မာတုရားကျောင်းကို အဘိုးနှင့်လိုက်ပါရသည့် အခေါက်တွေကိုလည်း ဂျာယား သတိရပါသည်။ ဘုရားကျောင်းတွင် စုရုံးရောက်ရှိလာကြသော လူအများစုမှာ ကုလားလူမျိုးများသာဖြစ်၍ အဘိုးကဲ့သို့ပင် ၁၉၄၂ ခုနှစ်က မြန်မာပြည်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့သူတွေက များသည်။ ဂူဂျရာတီ၊ ဘင်္ဂါလီ၊ တမိလ်၊ ဆစ်ဒနီနှင့် ဥရောပသားများ ပါဝင်သည့် အသိုင်းအဝိုင်းဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ များသောအားဖြင့် ဘုရားကျောင်းတွင် ဆုံကြ သည့်နှင့် မြန်မာစကားကိုသာ ပြောကြတာများသည်။ သည်အထဲက အချို့ဆိုလျှင် မြန်မာပြည်က ထွက်လာကြပြီး အဆင်ပြေသူတွေဖြစ်၏။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ ထူထောင်ကြသည်။ အိုးသစ် အိမ်သစ် ဆောက်လုပ်ကြသည်။ သား မြေး မြစ် စသော မျိုးဆက်တို့အတွက် မြှုပ်နှံကြသူတွေ လည်း ရှိသည်။ ဘုရားကျောင်းလာ ပရိသတ်တိုင်းကတော့ မျိုးရိုးနှင့် သက်ဝင်မှုအရ ဗုဒ္ဓဘာသာ တွေ့ချည်းတော့လည်း မဟုတ်ကြ။ အကြောင်းအပေါင်း တူမျှသူများအဖြစ် သည်နေရာသာလျှင် တစ်ခုတည်းသော တွေ့နိုင်ဆုံနိုင်သည့်နေရာ ဖြစ်နေတာကလည်း တစ်ကြောင်းပါပါ၏။ သည် အထဲ မြန်မာနိုင်ငံသည် ရွှေမြေ ဆိုသည်စကားအပေါ် သတိနှင့် လက်ခံကြံ့သူများ ရှိကြောင်း ပြောလာသူများဘက်က နာမည်ထားကြသည်လည်း ရှိသည်။ သို့သော် မြန်မာပြည်မှ ရောက်လာ ကြသူ အသစ်များ ရှိလာသည်အခါ အားလုံးက အခြေအနေကို မေးမြန်းကြတာမျိုး သိချင်ကြ တာမျိုးတော့လည်း ရှိပြန်သည်သာ။ သည်လိုမေးကြသူတွေထဲမှာ ကူမားရ်က အသံအကျယ် ဆုံးဖြစ်၍ သူ၏ အောင်မြင်လှသောအသံကို ကောင်းကောင်း အသုံးချနိုင်သူလည်းဖြစ်သည်။



သည် အမှတ်ရချက်များသည်ပင် အတွေးစဉ်သစ်များကို ဆွပေးသလို ရှိခဲ့သည်။ ဂျာယားအနေဖြင့် ဥမ္မာဒေဝီ၏ စာရွက်စာတမ်းများကို သိမ်းဆည်းထားသကဲ့သို့ သူ့ကိုယ်တိုင် စုဆောင်းထားသည့် ဖိုင်တစ်ဖိုင်လည်းရှိသည်။ ပြီးခဲ့သည့် ကိုးနှစ်တာကာလကတည်းက စုစည်းထားသော ဖြတ်စာ၊ ညှပ်စများဖြစ်သည်။ ၁၉၈၇ ခုနှစ်မှစ၍ သူမ၏ ဖိုင်ကို ဖွင့်ခဲ့သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ရန်ကုန်မြို့တွင် ဒီမိုကရေစီ မွေးဖွားခြင်းနှင့်ပတ်သက်သော လှုပ်ရှားမှုများကို ဖတ်ရှုရသည့်အပေါ် ရနိုင်သမျှ ဖိုင်ဖွင့်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ သည်အဖြစ်အပျက်များသည်ပင် သူမကို မွေးဖွားရာ ဒေသအတွင်း မြို့နေသောစိတ်ဝင်စားမှုအဖြစ် ပြန်လည်အသက်သွင်းပေးနိုင်ခဲ့သည်။ ဂျာယားက သူမ လေးစားသည့် ရုပ်ပုံဓာတ်ပုံတွေကိုရော ဆောင်းပါးတွေကိုပါ ဖြတ်တောက်သိမ်းဆည်းခဲ့သည်။ မဂ္ဂဇင်းထဲတွင် ပါလာသည့် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ဂျာယား အထူးအာရုံကျခဲ့သည်။ သည်ပုံက အခြားသောဓာတ်ပုံများနှင့်မတူ။ အခြားမဂ္ဂဇင်းတွေထဲက ဖြတ်ယူထားသည့် ပုံများထက် အရည်အသွေး ကောင်းလှ၍ဖြစ်၏။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ပုံဖြစ်၍ ဘီလား၏ မှန်တင်ခုံပေါ်တွင် ရှိကြသည့် ငွေဘောင်တပ် ဓာတ်ပုံတွေထဲက ဓာတ်ပုံဖြစ်တာကိုလည်း ဂျာယား အမှတ်ထင်ထင်ရှိခဲ့ပါ၏။

ဂျာယားက ဓာတ်ပုံအပေါ်ဘက်ထောင့်စွန်းက ပုံကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ သည်ဓာတ်ပုံကို ဦးထွန်းဖေ ရိုက်ကူးသည့်ပုံတစ်ပုံအဖြစ် ဂုဏ်ယူလောက်စရာ လက်ရာသဖွယ် လက်ခံထားကြသည်။ သည်နာမည်ကို ကျယ်ကျယ်ခေါ်ကြည့်သည့်အခါ သူမ စိတ်မှတ်ဉာဏ်တွင် အနည်အနှစ်ကျနေခြင်းကို တစ်စုံတစ်ရာ မွေ့နှောက်လိုက်သည့်နယ် ရှိခဲ့သည်။ ဂျာယားက ဘီလားအခန်းဘက် ကူးလာခဲ့သည်။

“ဒင်နူးကာကားရဲ့ ဗမာနာမည်ကို ဒေါ်လေးဘီလား မှတ်မိလား”
 “နေဦး... ငါ စဉ်းစားဦးမယ်”
 ဘီလားက တိုတိုဆံပင်တွေထဲကို လက်ထိုးဖွရင်း တအောင့်စဉ်းစားသည်။
 “ထွန်းတော့ ထွန်းပဲ မြန်မာနာမည်တွေက အရွယ်အလိုက် အာလုပ်ပုဒ်တွေ ရှိတယ်။ အမျိုးသမီးဆိုရင် ‘မ’တို့၊ ‘ဒေါ်’တို့ ရှေ့ကထည့်ခေါ်ကြရတယ်။ ယောက်ျားသားဆိုရင်တော့ ငယ်တုန်းတော့ ‘မောင်’တပ်ခေါ်ကြတယ်။ နောက် နည်းနည်းကြီးတော့ ‘ကို’တပ်ခေါ်ပြန်ရော၊ ကြီးသွားတော့ ‘ဦး’ပေါ့။ ညည်းဦးလေးသာ ခုနေရုံရင် ဦးထွန်း၊ အဲ တစ်ခုခုပေါ့လေ”
 ဂျာယားက ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ပြသည်။
 “သည်ဟာ ဖြစ်နိုင်သလား”
 ဘီလားက နှာခေါင်းရှုံ့သည်။ ရွှေကိုင်းမျက်မှန်ထဲက မျက်လုံးတွေကို မှေးစင်းရင်းကြည့်သည်။ ဗလုံးဗထွေး ပြောလိုက်သည်။
 “ဦးထွန်းဖေ ဟုတ်လား... မှန်းစမ်း... ကြည့်စမ်းမယ်”
 “ကိုထွန်းဖေ... ဦးထွန်းဖေ၊ ဟုတ်တယ် အဲသည့်အသံ ဟုတ်တယ်။ ဒါထက် နေပါဦး။ သည်ပုံက ဘယ်တုန်းက ရိုက်တာလဲ”
 “ထောင့်ကိုးရာရှစ်ဆယ့်ရှစ်က”
 ဘီလားက ပါးစပ်ကို အိတ်ရှုံ့လို ဝိုင်းဝိုင်းကလေးဖြစ်အောင် စုလိုက်သည်။

“ညည်း ဘာတွေစဉ်းစားနေသလဲဆိုတာ ငါသိတယ် ဂျာယား။ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရတော့ မဖြစ်စေနဲ့ပေါ့။ တစ်ယောက်ယောက်လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ မြန်မာပြည်မှာက သည်လို နာမည်မျိုး ထောင်ချီရှိနေတာအေး။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ထောင့်ကိုးရာရှစ်ဆယ့်ရှစ်ဆိုရင် ဒင်နူးအသက် ခုနှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ရှိပြီ။ အခု သူရှိသေးရင် ရှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ပေါ့။ ခြေထောက်ကြောင့် သိပ်ကြီး ခုပေနာပေခံခဲ့တာ မရှိဘူး။ ဖြစ်နိုင်ခြေတော့ သိပ်မရှိဘူး”

ဂျာယားက ဘီလားလက်ထဲက ဓာတ်ပုံကို ပြန်ယူလိုက်သည်။
 “ဒေါ်လေးပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မလည်း ရှာနေတုန်းပါ။ သေသေချာချာသိဖို့ လိုတယ်”



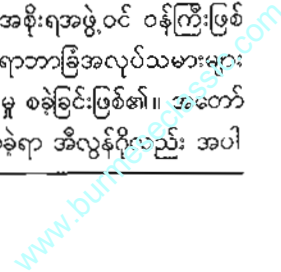
ဘီလားက တူမလေး ဂျာယားကို နောက်ထပ် ကူညီခဲ့တာရှိသည်။ ‘အီလွန်ဂို အာလာဂါပန်’ ဆိုသည့် အမည်နာမတစ်ခု ပေးခြင်းဖြစ်၏။

“သူ့ကို တွေ့အောင်ရှာချေ။ ဒင်နူးနဲ့ပတ်သက်လို့ တစ်ယောက်ယောက် သိတယ်ဆိုရင် သူပဲရှိမယ်”

ပြီးခဲ့သည့် နှစ်နှစ်ကျော်ကျော်က သားဖြစ်သူနှင့် အပြန်အလှန်ဆက်သွယ်ရန် အီးမေးလ်လို အင်တာနက် ချိတ်ဆက် ဆက်သွယ်ရေးနည်းနာနှင့် အကျွမ်းဝင်ခဲ့ဖူးသည်။ စီးပွားရေး ကွန်ပျူတာစင်တာတွင် ငွေစာရင်း ဖွင့်ထားခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်း ဝက်ဘ်ဆိုက်တွင် နာရီဝက်စာ ဆက်သွယ်ရေးစနစ်ကိုသာ ကိုယ်ပိုင်ဝယ်ခဲ့ပါ၏။ ပထမ ‘ဦးထွန်းဖေ’ဆိုသည့် စကားလုံးတွေကို အရင်ရိုက်ကြည့်သည်။ ဘာမှထွက်မလာခဲ့။ ကီးဘုတ်ပေါ် လက်တင်ထားရင်း စိတ်မောနေခဲ့ရသည်။ တစ်ဖန် ‘အီလွန်ဂို အာလာဂါပန်’ ဆိုသည့် စကားလုံးတွေကို ရိုက်ကြည့်သည်။ ဝင်သွားသည်။ ခွေးများ အနံ့ခံသလို ဆာရီအင်ဂျင်က တုန်ခါနေခဲ့သည်။ ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြစ်နေရသည့် အချိန် တော်တော်လေး ပေးလိုက်ရပြီးမှ ကိုယ်တော် မော်နီတာတွင် လက်ခနဲ လင်းလာခဲ့သည်။ ရုတ်တရက် ဖန်သားပြင် တုန်လာခဲ့ပြန်ပြီးမှ သတင်းအချက်အလက် ပေါ်လာခဲ့သည်။ အီလွန်ဂို အာလာဂါပန် ဆိုသည့် စာရင်းကချည်း ငါးရာခြောက်ဆယ် ရှိနေခဲ့သည်။ ဂျာယားက ကုလားထိုင်မှ ထလာခဲ့ပြီး မန်နေဂျာစားပွဲကို လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ကျွန်မတော့ နောက်ထပ် နာရီအပိုကလေးတော့ လိုဦးမယ်ထင်တယ်။ ကျွန်မထင်တယ် နှစ်နာရီ”

ဂျာယားက ကုလားထိုင်ဆီ ပြန်လာခဲ့ပြန်ကာ အမှတ်စဉ်တစ်ကို ပြန်စသည်။ စာပိုဒ်ကို သီးခြားဖိုင်အဖြစ် ကူးယူလိုက်သည်။ အီလွန်ဂိုသည် မလေးရှားနိုင်ငံရေးလောကတွင် ထင်ရှားသော နိုင်ငံရေးသမားဖြစ်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ မလေးရှားအစိုးရအဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးဖြစ်နေခဲ့ရုံမက ‘ဒါတွတ်’ဘွဲ့ကိုပင် ချီးမြှင့်ခြင်းခံခဲ့ရပြီ။ စစ်ကြီးပြီးစ ရာဘားခြံအလုပ်သမားများ ဆိုင်ရာ အလုပ်သမားယူနီယံဖွဲ့စည်းစဉ်ကတည်းက သူ့ဘဝဖြတ်သန်းမှု စခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ အတော်များများက နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်ထဲတွင် တက်ကြွလှုပ်ရှားသူများဖြစ်လာခဲ့ရာ အီလွန်ဂိုလည်း အပါ



အဝင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ နှစ်မကြာမီမှာပင် တိုင်းပြည်၏ အရေးပါသော အလုပ်သမားယူနီယံအဖွဲ့ဝင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ အိလွန်ဂိုကိုယ်တိုင် သမဝါယမအသင်းတစ်သင်းထူထောင်၍ နံနက်ခင်းရာဘာ ခြံကြီးကို ဝမ်းယူရန် ငွေကြေးလှုံ့လောက်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က မကြာခဏဆိုသလို ရာဘာ ဈေးနှုန်းများ ပျက်ကျတတ်သည့်ဖြစ်ရာ ထောင်နှင့်ချီသော ရာဘာခြံ အလုပ်သမားများ အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်ရတာတွေ ရှိခဲ့သည်။ နံနက်ခင်းရာဘာခြံကြီးကို သမဝါယမစနစ်အားဖြင့် ထင်ရှားသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးအသွင် ပြောင်းခဲ့ရာတွင် အိလွန်ဂိုတွင် တာဝန်ရှိလာခဲ့သည်။ သည်ကတည်းက နံနက်ခင်းရာဘာခြံ အလုပ်သမားများ ယူနီယံသည်လည်း အလုပ်သမားများ ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်မှုစနစ်၊ အငြိမ်းစားလစာစနစ်၊ ပညာရေးအစီအစဉ်များနှင့် လုပ်သားများ ကျွမ်းကျင်မှု ဆင့်ပွားလင်တန်း ပရိုဂျက်များဖြင့် အထူးအောင်မြင်ကြီးထွားလာခဲ့သည်။

ဖန်သားပြင်ပေါ်တွင် 'နံနက်ခင်းသမဝါယမအသင်း'ဆိုသည့် အမည်တစ်ခု ဝက်ဘ်ပေ့ဂျ် စာရင်းထဲမှာ ပေါ်လာခဲ့သည်ဖြစ်၍ ဂျာယားလည်း သည်အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ ရယူလိုက်သည်။ ကွန်ပျူတာကို ဖွင့်ပြီး အိလွန်ဂိုထံ သူမ ပေးချင်သည့် သတင်းအချက်အလက်တွေ ပို့လိုက်သည်။ ဂျာယားက သူမသည် မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း စတင်မိတ်ဆက်ပြီး သူမအနေဖြင့် ကြီးတော်ကြီး ပဗ္ဗာဒေဝီနှင့် အဘိုး ရာဂျီကုမားရ်တို့၏ ဘဝဖြတ်သန်းမှု အတ္ထုပ္ပတ္တိ ရေးရန် အချက်အလက် စုဆောင်းနေပါကြောင်း၊ အိလွန်ဂိုကိုလည်း လူတွေ မေးမြန်းစရာများ ရှိပါကြောင်း နှင့် လက်ခံတုံ့ပြန်မည်ဆိုပါက သူမအတွက် အကျိုးကျေးဇူးကြီးမှာဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြခဲ့သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ကွန်ပျူတာစင်တာ မန်နေဂျာက ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ မန်နေဂျာသည်ပင် စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေပုံ ပေါ်၏။

“သတင်းကောင်းပဲ ဒီဒီ။ မလေးရှားက မက်ဆေ့ချ် ဝင်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဝမ်းသာနေကြပါတယ်။ လူတစ်ယောက်က ခင်ဗျားအတွက် လေယာဉ်လက်မှတ်တစ်စောင် လှမ်းပို့ပါတယ်”

* * *

ဆွန်ဂိုင်းပါတာနီဘူတာရုံ။ ဂျာယားကိုယ်တိုင် အိလွန်ဂိုကို မျက်မြင်ဒီဋ္ဌ တွေ့လိုက်ရ သည့်အခါ ကုပ်မွေးများပင် လောင်သွားလေသလား ထင်ရသည်။ အိလွန်ဂိုက အဘိုးဖြစ်သူ ကုမားရ်နှင့် ချွတ်စွပ်ကြီး တူလွန်းလှ၍ဖြစ်သည်။ အဘိုးလိုပင် ဒေါင်းတီမောင်းတီ ရှိပါ၏။ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ပခုံးကျယ်ကျယ်၊ အသားမည်းမည်း၊ ဝမ်းမိုက်ပုံပုံက ခွန်အားလွန်ကဲမှုသာမက ထိုင်းမိုင်းခြင်း မနိုးသူအဖြစ် ဖော်ပြနေသည်။ မိုက်ကြီးတစ်မိုက်လုံးကတော့ ထရပ်ကားကြီး တွေမှာ တွဲထားတက်သော နီကိုင်ကီနှင့်ပင်တူသည်။ ဆံပင်ဖြူဖြူတွေက ပွပွယောင်းယောင်း။ တစ်ကိုယ်လုံးသည်လည်း မသူးပါ။ လက်မောင်းအိုး၊ ရင်ဘတ်နှင့် ခြေဆစ်လက်ဆစ်ကြီးတွေ ကလည်း ဟုတ်ခိုင်လှသည်။ သူ၏ နူးညံ့ညင်သာမှုကတော့ အသားအရေနှင့် ပြောင်းပြန်။ နက်ရှိုင်းလှသော အရေးအကြောင်းများ၊ တုတ်ခိုင်လှကာ ပါးပျဉ်းတွဲတွဲနှင့် အိကျနေကြသော ပါးစုန်ကြီးနှစ်ဖက်ကလေး ဝါသေးသည်ဖြစ်ရာ သဘာဝတရားကပင် လောကခံကို ခံနိုင်ရည် ရှိစေရန် တပ်ဆင်ပေးလိုက်သည်နယ် ရှိလေသည်။

စကားပြောသံကတော့ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားပြောသည်ဖြစ်စေ၊ ဟိန္ဒူစတန်နိဘာသာ စကားပြောသည်ဖြစ်စေ ကုမားရ်နှင့် လုံးဝမတူတာတော့ ရှိ၏။ အိလွန်ဂို ပြောသည် အင်္ဂလိပ် စကားက တစ်မူကွဲပြားသော မလေးသံ ထွက်နေတတ်ပြီး စကားအဆုံးမှာ 'လာ' ဆိုသည့် အမေးနာမ်စားကလေး ကပ်ပါနေတတ်သည်။ အလွန်နှစ်သက်စရာကောင်းသော စကားပြော အမူအရာဖြစ်သည်။

ဘူတာရုံအပြင်ကို ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ အိလွန်ဂိုက အပြင်တွင်ရပ်ထားသော တိုယိုတာ လဲန်ခရူဇာကားဆီ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ကားတံခါးပေါ်တွင် နံနက်ခင်းရာဘာခြံ သမဝါယမအသင်း တံဆိပ် ရေးထားသည်။ ကားပေါ် တက်လိုက်သည်။ အိလွန်ဂိုက သံဘူးပြားပြားကလေးထဲက ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ် ထုတ်ယူကာ မီးညှိသည်။ ဒါကလည်း ကုမားရ်နှင့် တူလွန်းလှသည်။

“အဲသည်တော့ ပြောပါဦး...။ ခင်ဗျားရေးမယ့် စာအုပ်အကြောင်း...။ ဘာလုပ်မယ့် စိတ်ကူးထားသလဲ”

“အဲဒါတော့ မသေချာသေးဘူး။ ရှင်ကို လူတွေ့မေးမြန်းပြီးမှပဲ စိတ်ကူးကောင်း ရမလား လို့”

ခရီးတစ်လျှောက် အိလွန်ဂိုက သူ့ဘဝဖြတ်သန်းမှု နည်းနည်း၊ နံနက်ခင်းရာဘာခြံ သမဝါယမ တည်ဆောက် ထူထောင်ခဲ့ရပုံ နည်းနည်းပြောပြသည်။ အယ်လီဆန်၏ မောင် ဖြစ်သူ တင်မိုသီမာတင်က စစ်ကြီးအတွင်း အမေရိကန်စစ်တပ်တွင် အမှုထမ်းခဲ့ကြောင်း စစ် ကာလအတွင်း ပစ်ဖိတ်စစ်ဒေသတွင် တာဝန်ကျခဲ့ကြောင်း၊ စစ်ကြီးပြီးသည့်အခါ ဆွန်ဂိုင်း ပါတာနီမြို့ကို အလည်အပတ်သဘော ခေတ္တရောက်လာခဲ့ကြောင်း၊ အိလွန်ဂိုလည်း သွားရောက် ကွေ့ဆုံခဲ့ကြောင်းတွေ ပြောပြသည်။

အိလွန်ဂိုက “ခင်ဗျား နံနက်ခင်းရာဘာခြံကို မသွားတော့ဘူးလား” ဟု မေးသည့် အခါ တင်မိုသီမာတင်က “မသွားဘူး” လို့ ခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြေသည်။ တင်မိုသီမာတင်က တစ်ကျော့ ပြန်ရောက် ချင်ဟန်မတူ။ ထိုအိမ်ကြီးတွင် နေထိုင်ခဲ့ရသည့် ဘဝပုံရိပ်တွေကို သူ့စိတ်မှတ်ဉာဏ် ထဲက ခြေဖျက်ပစ်လိုက်ချင်ပုံရပါ၏။ သည်ခြံကြီးထဲတွင် အတူနေခဲ့ကြသော မိခင်နှင့် ဖခင်တို့ ကွယ်လွန်ကြပြီ။ အစ်မနှင့် အဘိုး ကွယ်လွန်ခဲ့ကြပြီ။ သည်အဖြစ်တွေကို ခေါင်းထဲက ဖယ်ထုတ် ပစ်လိုက်ခြင်းမှတစ်ပါး အခြားဘာကိုမှ မလိုချင်တော့။ သည်နံနက်ခင်းရာဘာခြံကြီးကို ပြန်လည် အသက်သွင်းရမည့်ကိစ္စကို တင်မိုသီ စိတ်မဝင်စားဘဲရှိခဲ့သည်။ ရာဘာ၏အနာဂတ်သည်လည်း ကုန်ပစ္စည်းအဖြစ် သိပ်ကြီး လောက်လောက်လားလား တောက်ပလာစရာ မရှိ။ စစ်ကြီးကပဲ ရာဘာအစားသုံး နည်းပညာသုတေသနတွေ ဖြစ်ထွန်းစေခဲ့သည်။ တင်မိုသီက အိလွန်ဂိုကို နောက်ဆုံးစကား ပြောလာခဲ့သည်။

“ကျွန်တော်တို့ နံနက်ခင်းရာဘာခြံကြီးကို ရောင်းပစ်ဖို့ပဲ စိတ်ရှိတော့တယ်။ ခင်ဗျား လိုချင်တဲ့လူရှိရင် အသိပေးလိုက်ပါ”

သည်ရာဘာခြံကြီးကို နှစ်နှစ်လောက် စောင့်ရှောင်းသော်လည်း ဝယ်သူမရှိ။ တင်မိုသီ က စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်သက်သက်မဟုတ်ဘဲ ရာဘာဝယ်လိုမှုအား ကျဆင်းနိုင်မှုကို မြင်သူဖြစ်

သည်။ ထောင်နှင့်ချီကြသော ရာဘာအလုပ်သမားများ အလုပ်မရှိကြတော့။ ရာဘာခြံ ရင်းနှီး မြှုပ်နှံသူများပင် ခြံမြေတွေကို ရသလောက် ကျူးဝယ်နေကြကာ မြေကွက်တွေ အကွက်ရိုက် ရောင်းနေကြပြီဟုတ်လော။ နောက်ဆုံးတော့ အီလွန်ဂိုကပဲ သည်ကိစ္စ သူပဲ ခေါင်းခံတော့ မည်ဟု ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ အီလွန်ဂိုကိုယ်တိုင် ခွက်ဆွဲထွက်ခဲ့ရပြီး ငွေလုံး ငွေရင်းရအောင် ရှာကြံခဲ့ရသည်။

“ဟောဟိုက မြင်ရတာ နံနက်ခင်းရာဘာခြံကြီးပါပဲဗျာ”

အီလွန်ဂိုက ရာဘာခြံကြီးကို လှမ်းပြရင်း ခပ်ကြားကြားကလေး ပြောလိုက်သည်။ ‘နံနက်ခင်း’။ ခုံးကွေး ဆိုင်းဘုတ်အောက်က ဖြတ်လာခဲ့ကြသည်။ နံနက်ခင်းရာဘာခြံနယ်မြေ ဆိုသည့် စာတမ်းကို ခွဲထိုးထားသော်လည်း ရှေးခေတ်လက်ရေးစာလုံးတွေက မှိန်နေကြပြီ။ အောက်မှာတော့ ရိုးရိုးစာလုံးနှင့် ရေးထားသည့် စာတန်းတစ်တန်း ရှိသည်။ “မလေးလူမျိုး ရာဘာခြံအလုပ်သမားများ သမဝါယမပိုင်မြေ”။ ရှေ့ဆီတွင် ဝှန်နှုန်းကျေရိုင်းတောင်မကြီး ရှိနေ ကာ တောင်ထွတ်မှာတော့ မိုးတိမ်တွေ အုံ့ ဆိုင်းလျက်ရှိလေသည်။

တောင်တက်လမ်း။ ကားက ရာဘာပင်တန်းများနှင့် လုံးပုပုဆီအုန်းပင်များတစ်လျှောက် တစ်လှည့်စီ တစ်ကျောစီ မြွေလိမ်မြွေကောက်ပြေးနေသည်။ ဆီအုန်းပင်တွေက လောလောဆယ် ရာဘာပင်တွေထက် စီးပွားဖြစ်နေကြောင်း အီလွန်ဂိုက ရှင်းပြသည်။ ဆီအုန်းပင်တွေက အခြား အပင်ထက် အကုန်အကျရှိသော်လည်း စိုက်ဧကတွေ တိုးလာနေကြောင်းတွေလည်း ပါ၏။ ဂျာယားကတော့ ဆီအုန်းပင်တွေကို စွဲလမ်းလှသည်။ ၎င်းတို့တို့ ပင်စည်မှာ ဝါရွှေရွှေ လိမ္မော်သွေး အသီးခိုင်တွေက တစ်ခိုင်တစ်ခိုင် သိုးကလေးတစ်ကောင်လောက် ရှိလိမ့်မည်။ လေက ငြိမ်သက် နေကာ ပျစ်ချွဲချွဲ စေးထန်းထန်း ဖြစ်နေလေ၏။ ဆီအုန်းပင်တွေကြားက အဖျားဘက်တွင် ၎င်း အိမ်ကလေးတွေ ရှိသည်။ အီလွန်ဂိုက ဇီးကွက်တွေ အိမ်ဖွဲ့နေကြသည်ဟု ဆိုသည်။ ဆီရည်တွေ အနစ်ပြည့်နေသော ဆီအုန်းသီးကို ရှဉ့်လို၊ ကြွက်လို ကိုက်ဖြတ်သတ္တဝါတို့က အထူးအာရုံ ရှိကြသည်ဖြစ်ရာ ဇီးကွက်တွေက သည်လို အကောင်ပလောင်တွေကို ထိန်းပေးကြသည်ဆိုတာ လည်း ရှင်းပြသည်။

သည်လိုနှင့် ရှေ့ဆီတွင် နံနက်ခင်းအိမ်ကြီး ပေါ်လာခဲ့ပြီ။ လောလောလတ်လတ် ဆေးသုတ်ထားသည့်အတွက် ကြည့်ရတာ တောက်ပပူပူပါ၏။ အမိုးနှင့် ရှုတ်တာများကို ဆေးနီ သုတ်ထားကာ ဤအိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံးကိုတော့ သံပရာစိမ်းရောင် သုတ်ထားသည်။ ထရပ်ကား များနှင့် ကားငယ်များအားလုံး ဆင်ဝင်အောက်နှင့် လမ်းပေါ်မှာ ရပ်ထားကြသည်။ လူအတော် များများကတော့ ပျားပန်းခတ်မျှ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြပါ၏။

“အိမ်ကြီးကြည့်ရတာ လူတော်တော်ရှုပ်ပုံရတယ်နော်”

“မှန်တယ်...။ ကျွန်တော်က ကောင်းကောင်းအသုံးချချင်တဲ့ ခံစားမှုတွေ ရှိတယ်။ ကျွန်တော်မိသားစုက တစ်ခြမ်းနေကြတယ်။ ကျန်တာက သမဝါယမရုံးခန်းပေါလေ။ ကျွန်တော် က အိမ်ကို အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်လာမှာကို မကြိုက်ချင်ဘူးဗျ။ သည်လိုဖြစ်နေတာပဲ ကြိုက်တယ်။ အသုံးတည့်တာမျိုး ဖြစ်စေချင်တယ်”

ထိုအိမ်အနောက်ဘက် ဝင်ပေါက်အနီးတွင် ရပ်လိုက်သည်။ မစ္စက်အာလာဂါပန် (အီလွန်ဂိုဇနီး)က သူတို့ကို စောင့်နေသည်။ ပိုးဆာရီစိမ်းဝတ်ထားပြီး ဆံပင်ဖြူရော်ရော် အရပ် ရှည်ရှည်ဖြစ်၏။ သည်အိမ်ကြီးမှာ တစ်ခြမ်းက သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်တည်း နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ကလေးတွေက အရွယ်ရကြပြီဖြစ်၍ သူ့အလုပ်နှင့်သူ အခြေကျကုန်ကြပြီဆို၏။ သမီးတွေထဲက တစ်ယောက်ကတော့ အစိုးရဝန်ထမ်းဖြစ်ပြီး အခြားတစ်ယောက်က ဆရာဝန်၊ သားဖြစ်သူက စင်ကာပူနိုင်ငံအခြေပြု စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ဖြစ်သည်။

“လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်”

တစ်အိမ်လုံးလိုလို တောင်အာဖရိက၊ မောရေးရှပ်စ်၊ ဖီဂျီနှင့် ဩစတြေးလျနိုင်ငံများကို သွားရောက် လည်ပတ်ရာမှ စုဆောင်းထားသော အမှတ်တရပစ္စည်းများနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက် သင်္ဘောကပွဲခန်းမတွင် ကနေသော ဓာတ်ပုံကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ဓာတ်ပုံထဲမှာ အီလွန်ဂိုဇနီးက ပိုးဆာရီနှင့်ဖြစ်၍ အီလွန်ဂိုက မီးခိုးရောင် ဆာဖာရိုတ်နဲ့ ဝတ်ထား သည်။ နှစ်စဉ်လိုလို ဆောင်းရာသီရောက်ပြီဆိုသည်နှင့် အားလပ်ရက်များတွင် သင်္ဘောခရီး ထွက်လေ့ ရှိကြသည်ဆို၏။

ဂျာယားရောက်လာသည့်အတွက် အီလွန်ဂိုဇနီးက အိဒလီနှင့် ဒိုဆာမန်များဖြင့် တည်ခင်းသည်။ နေ့လယ်စာ စားပြီးကြသည့်အခါ ဧည့်ခန်းတွင် စုခွဲကြသည်။ ဧည့်ခန်းတံခါးမ ကြီးကို ဖြတ်ကျော်ဝင်စဉ်ကတည်းက ဖွင့်ထားသော ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမြင်ရသော တောင်မကြီး နှင့် မျက်နှာမူလိုက်ရလေပြီ။ တောင်ထွတ်ဖျားမှာတော့ တိမ်တွေ ကင်းစင်နေကြပြီ။ ပြတင်းပေါက် ဘေးနံရံပေါ်တွင် ချိတ်ထားသော ဓာတ်ပုံကလည်း သည်မြင်ကွင်းကို ရိုက်ကူးထားသည့် ပုံဖြစ်၍ ဂျာယား သတိထားမိလိုက်သည်။

ဂျာယားသည်ပင် တောင်မကြီးကို တစ်လှည့်၊ ဓာတ်ပုံကို တစ်လှည့်ကြည့်ရင်း ကြက်သေ သေခဲရသည်။

“ဒါထက် သည်ဓာတ်ပုံကို ဘယ်သူရိုက်တာလဲ”

အီလွန်ဂိုက ရယ်သည်။

“ဘယ်သူရိုက်တယ်ထင်လို့လဲ”

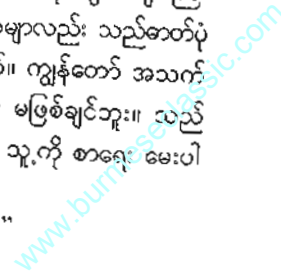
“ဘယ်သူလဲ”

“ခင်ဗျားဦးလေး ဒင်နူးပေါ့ဗျာ”

“သူရိုက်တဲ့ တခြားဓာတ်ပုံတွေကော ရှိသေးသလား”

“ရှိတာပေါ့ဗျာ၊ အများကြီးရှိတာပေါ့။ သူက ကျွန်တော်ဆီမှာ ဓာတ်ပုံတွေ အများကြီး ထားသွားတယ်။ ခင်ဗျားကို လာစေချင်တယ်ဆိုတာလည်း အဲဒါပါပဲ။ သူ့ခမျာလည်း သည်ဓာတ်ပုံ တွေကို ခင်ဗျားလက်ထဲ ရောက်စေချင်မယ်လို့ ကျွန်တော် တွေးပါတယ်။ ကျွန်တော် အသက် ကြီးပြီဗျ။ ဒါတွေ ကျွန်တော်လက်ထဲမှာ ပျောက်ပျက်ကုန်မှာမျိုးလည်း မဖြစ်ချင်ဘူး။ သည် ဓာတ်ပုံတွေ ထားခဲ့တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှာလဲလို့ သူ့ကို စာရေး မေးပါ သေးတယ်။ သူ့ဆီက ဘာသံမှ မကြားရဘူးဗျာ”

“အဲသည်တုန်းက ရှင်တို့ချင်း အဆက်အသွယ်ရှိကြတယ်ပေါ့”



“အဲဒါလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတော့ သူ့သတင်း ကျွန်တော်ရတယ်”

“ဘယ်တုန်းကလဲ”

“ကြာပါပြီ”

လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ်လောက်က နံနက်ခင်းရာဘာခြံအလုပ်သမားများ သမဝါယမလုပ်ငန်း အစီအစဉ်များ စတင်ရန် ပြည်ပမှ အလုပ်သမားများ ခေါ်ယူရေး ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ မလေးရှား နိုင်ငံ၏ များပြားလာသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများအတွက် ဒေသတွင်း နိုင်ငံများမှ ရွှေ့ပြောင်း အလုပ်သမားများစွာ ခေါ်ယူခဲ့ရချိန်ဖြစ်သည်။ သည်ထဲက အချို့မှာ မြန်မာနိုင်ငံမှဖြစ်၏။ မြန်မာ နိုင်ငံမှ မလေးရှားနိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိရန် သိပ်မခက်လှဘဲ လမ်းကြောင်းအသွယ်သွယ်မှ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာကြသူတွေ များလှသည်။ နှစ်နိုင်ငံ ကမ်းရိုးတန်းနယ်နိမိတ်ကလည်း မိုင်ရာဂဏန် လောက်သာ ခြားသည်ဖြစ်၍ ရောက်လာကြသူများမှာလည်း အမျိုးမျိုးဖြစ်သည်။ သည်အလုပ် သမားတွေထဲမှာ ဒင်နူးကို ကောင်းကောင်းသိကျွမ်းသူ အိန္ဒိယနိုင်ငံသား ကျောင်းသားတစ်ယောက် လည်း ပါလာခဲ့သည်။

အိလွန်ဂိုက ဒင်နူးနှင့်ပတ်သက်၍ သည်လောက်သာ ကြားခဲ့ကြောင်းနှင့် ဒင်နူးသည် ရန်ကုန်မြို့တွင် ကြင်ဖက်မရှာတော့ဘဲ တစ်ဦးတည်း နေထိုင်လျက်ရှိကြောင်း ပြောပြသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော်က ဒင်နူးနှင့် မြန်မာအမျိုးသမီး စာရေးဆရာမ တစ်ဦးတို့ ရည်ငံခဲ့ကြရာက အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ကြကြောင်း။ စာရေးဆရာမ၏ အမည်မှာ ဒေါ်သင်းသင်းအေးဖြစ်၍ သူမသည်လည်း ထက်မြက်သူဖြစ်ကြောင်း၊ သည်နောက်ပိုင်း နှစ်ယောက် စလုံး ထောင်ကျခဲ့ကြရာက သုံးနှစ်ပြစ်ဒဏ် ပြည့်မြောက်သည့်အခါ လွတ်မြောက်ခဲ့ကြကြောင်း၊ ဒေါ်သင်းသင်းအေးမျှ အပြင်ရောက်ပြီး တစ်နှစ်တာ ကာလအတွင်းမှာပင် ထောင်တွင်းက ရလာခဲ့သော အဆုတ်နာရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ရှာကြောင်း၊ သည်ဖြစ်ရပ်ကတော့ လွန်ခဲ့သည့် လေးနှစ်၊ တစ်ထောင့်ကိုးရာ ကိုးဆယ့်နှစ်ခုနှစ်ကဖြစ်ကြောင်း အိလွန်ဂိုက ရှင်းပြသည်။

“ကျွန်တော်က ကျွန်တော်ဆီမှာ အလုပ်လာလုပ်နေတဲ့ ကုလားကျောင်းသားလေးကို မေးကြည့်တယ်။ ငါ ဆက်သွယ်ချင်တယ်။ ဘယ်လိုဆက်သွယ်ရမလဲလို့ မေးကြည့်တယ်။ ကျောင်းသားက မလွယ်ဘူးချုပ်၊ ပြောတယ်။ ကျွန်တော့်နည်း ကျွန်တော့်ဟန်နဲ့ ဆက်သွယ် ခဲ့ပါရဲ့။ ဘာသံမှ မကြားခဲ့ရပါဘူး။ ကျွန်တော့်စာပဲ တစ်စုံတစ်ယောက်က...”

“ဒါဆိုရင် ရှင့်မှာ သူ့လိပ်စာတော့ ရှိတဲ့သဘောပေါ့”

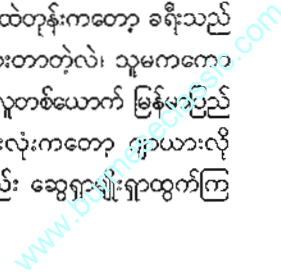
ဂျာယား၏အမေးကို အိလွန်ဂိုက ရှိကြောင်းဖြေသည်။ စာရွက်တစ်ရွက် အိတ်ထဲက ထုတ်ပေးသည်။

“ဒါပဲ။ သူ့မှာ ကိုယ်ပိုင်ဓာတ်ပုံဆိုင်ကလေးရှိတယ်။ အုပ်စုပုံတွေ၊ မင်္ဂလာဆောင်ပုံ တွေ၊ ပုံတူရိုက်ကူးတာတွေ လုပ်ပေးနေတယ်။ သည်လိပ်စာက သူ့ဓာတ်ပုံစတူဒီယိုလိပ်စာပဲ။ နေတာလည်း အဲသည်မှာပဲ”

အိလွန်ဂိုက လိပ်စာစာရွက်ကို ကမ်းတော့ ဂျာယား လှမ်းယူလိုက်သည်။ စာရွက် ကလေး ပေပွ တွန့်ကြေနေလေပြီ။ ဂျာယားက စာရွက်ကို အနီးကပ် ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်လုံးထဲတွင် ပထမဆုံး စမြင်လိုက်ရသည့် စာသားတွေက ‘ရွှေနန်းတော် ဓာတ်ပုံတိုက်’။

လအနည်းငယ်အကြာမှာတော့ ဂျာယားကိုယ်တိုင် ရန်ကုန်မြို့၏ ရှေးကျသောရပ်ကွက် တစ်နေရာက အေးချမ်းသလောက် လူသူမများလှသော လမ်းတစ်လမ်းပေါ်ကို ရောက်နေလေပြီ။ လမ်းခင်းကျောက်ပြားတွေက ကျိုးကြေကွဲအက်နေကြသည်ဖြစ်ရာ အက်ကြောင်းရာများကြားမှ မြက်ပင်တွေ ထောင်ထနေကြလေ၏။ လမ်းထဲက တိုက်အိမ်များသည် အင်တောသရွတ် ကိုင်ထား ကြသည်မှန်သော်လည်း များသောအားဖြင့် ဖာထေးထားကြပြီး အရောင်တွေ လွင့်နေကြသည်။ ဂျာယားက တံခါးမကြီးကိုကျော်ပြီး ပေါက်နေကြသည့် သစ်ပင်ဆိုင်ဆိုင် ကွက်လပ်ကျယ်ကြီးကို မျက်စိရောက်သွားခဲ့သည်။ ထိုနေ့က ဒီဇင်ဘာလလယ်ပိုင်းဖြစ်၍ အေးမြကြည်လင်သော ရက် တစ်ရက်ဖြစ်သည်။ ယာဉ်သွားယာဉ်လာ ကျွဲပါးသည်။ ကလေးတွေ ကျောင်းက ပြန်ခဲ့ကြပြီးဖြစ်၍ လမ်းပေါ်မှာ ဘောလုံးကန်နေကြသည်။ လမ်းတစ်ဖက်မှာတော့ ပိတ်ထားသော ပြတင်းပေါက် များက ဝှံ့ကြည့်နေကြသည်။ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကြောင့်ပင် အများ၏အာရုံစိုက်ခြင်း ခံရလေရှေ့ သလားဆိုသည့် ခံစားမှုကလည်း ဂျာယားတွင် ရှိနေပါ၏။ ဂျာယားအတွက် ဗီဇာသက်တမ်းမှာ မြန်မာပြည်တွင် တစ်ပတ်သာ နေခွင့်ရထားခဲ့သည်။ လူတစ်ယောက်ကိုရှာရန် အလွန်တိုတောင်း လှသော ကာလအကန့်အသတ်ဖြစ်သည်။ တကယ်လို့များ ဒင်နူးက ရန်ကုန်တွင်မရှိဘဲ တစ်နေရာ ရောက်နေလို့၊ မိတ်ဆွေတွေဆီ သွားရောက်လည်ပတ်နေလို့၊ ခရီးသွားနေလို့ ဆိုတာတွေလည်း ရှိနိုင်သည်မဟုတ်လား။ တည်းခိုနေရသော်လည်း မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့်မှ အသိအကျွမ်း မရှိသော ညစ်မှောင်မှောင်ဟိုတယ်ထဲမှာ ထမင်းလုံးတစ္ဆေ ခြောက်ခံထားရသလို စောင့်နေရသည်။

သည်ကို ထွက်မလာခင် စောစောပိုင်း ကာလကတ္တားလေဆိပ်ထဲတုန်းကတော့ ခရီးသည် ချင်း မျက်လုံးရောက်ကြတာရှိသည်။ သူ ဘယ်လိုကြောင့် ရန်ကုန်သွားတာတဲ့လဲ၊ သူမကကော ဘာကိစ္စရှိပါလိမ့်ဆိုတာမျိုး ခရီးသည်အချင်းချင်း စေတနာတမ်းဖြစ်၏။ လူတစ်ယောက် မြန်မာပြည် ကိုသွားရအောင် ဘာကိစ္စတွေများ ရှိလို့ပါလိမ့်။ ခရီးသည်တွေအားလုံးကတော့ ဂျာယားလို အိန္ဒိယလူမျိုးတွေချည်း။ တစ်ချက်ကလေးကြည့်ရုံဖြင့် သူတို့ခမျာလည်း ဆွေရှားမျိုးရှာထွက်ကြ



တာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဆွေဆက်ဟောင်း မျိုးဆက်ဟောင်းများနှင့် ပြန်လည်ဆက်သွယ်နိုင်ရေး တွေသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

လေယာဉ်ပေါ်မှာ ပြတင်းပေါက်ဘေး နေရာရဖို့ ဂျာယား ဒုက္ခရောက်ရသေးသည်။ ရန်ကုန်ခရီးနှင့်ပတ်သက်၍ နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ကြားထားခဲ့ဖူးသော အတွေ့အကြုံနှင့် လက်ငင်းမျက်မြင် အခြေအနေကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ချင်နေမိခဲ့သည်။ လေယာဉ်ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်မိ ပြန်တော့လည်း သောကစိတ်ကလေး ဝင်လာခဲ့ပြန်ပါ၏။ ဒင်နူးကို ရှာလို တွေ့ပါပြီတဲ့။ ဒင်နူးကကော သူမကို စကားပြောချင်စိတ် ရှိပါ့မလား။ များများတွေးလေ အပုံကြီး မရေရာလေ။

အခုတော့လည်း နာမည်တူ လိပ်စာရှင်ရှိရာ လမ်းပေါ်ကို သူမ ရောက်နေပြီ။ အိမ်နံပါတ်တွေကလည်း စိတ်ရှုပ်စရာကောင်းသား။ ကိန်းငွေ၊ ဂဏန်းငွေ၊ အကွရာဝလီတွေ ပိုင်းခြားထားတာ ရှိသေးသည်။ တံခါးဝသေးသေးက နောက်ဖေးလမ်းကြားဘက်ကို ပြနေသည်။ ဂျာယားက ဆေးဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ နေရာမေးရန် ရပ်လိုက်သည်။ ဆေးဆိုင်ကောင်တာနောက်တွင် ရှိနေသူက ဂျာယားလက်ထဲက လိပ်စာစာရွက်ကိုကြည့်ပြီး ကပ်လျက်အိမ်ကို ညွှန်းသည်။ ရှေးဟောင်းပုံစံ အိမ်ကြီး၏ အပြင်ခန်းဘက်ကို ဦးတည်သောလမ်းနှင့် တစ်ပြေးတည်း တံခါးနှစ်ချပ်ကို ကြည့်ရင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ သည်အခါမှာတော့ တံခါးပေါ်တွင် ချိတ်ထားသည့် လက်ရေးဆိုင်ဘုတ်ကလေးကို တွေ့လိုက်ပြီ။ ဆိုင်းဘုတ်ကလေးမှာ ခပ်များများက မြန်မာဘာသာနှင့်ရေးထားပြီး နောက်မှ စိတ်ကူးရပုံဖြင့် အင်္ဂလိပ်စာလုံးအချို့ ဆွဲဆွဲရှားရှား ရေးထားတာ တွေ့ရပါ၏။ 'ရွှေနန်းတော် ဓာတ်ပုံစတူဒီယို'။

* * *

နေရာမှန်ကို ရောက်လာတာတော့ သေချာခဲ့ပြီ။ သို့သော် တံခါးက အတွင်းမင်းတုပ်ချုထားသည်ဖြစ်၍ ပိတ်ထားသည့်နေရာမှန်း သိသာလှသည်။ စိတ်ပျက်လက်ပျက် လှည့်ပြန်မည်ဟု စိတ်ကူးခါနီးဆဲဆဲ တဒင်္ဂမှာပင် ပရဆေးဆိုင်တွင်း ထိုင်နေသည့်လူက ဓာတ်ပုံစတူဒီယိုနှင့် ကပ်လျက် လမ်းကြားမြှောင်ကလေးအတွင်း ဝင်လိုက်ရန် လက်ရိပ်ပြနေတာကို မြင်လိုက်ရသည်။ မနီးမဝေးတွင် တံခါးတစ်ချပ်ရှိနေကာ အတွင်းက ပိတ်ထားပုံပေါ်သည်။ ကွက်လပ်ကို လွန်လာခဲ့ကာ အိမ်အိုကြီးတစ်လုံး၏ လူသွားလမ်းများ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည့် တံစက်မြိတ်နေရာကို ရောက်လာခဲ့သည်။ ဂျာယားက နောက်ကို လည်ပြန်လှည့်ကြည့်ပြန်သည့်အခါ ဆေးဆရာက အတွင်းကို ဝင်လိုက်ရန် သဲကြီးမဲကြီး ပြလျက်ရှိ၏။ တံခါးကို ခေါက်လိုက်သည်။ ထူးသံမကြားရ။

လက်ဖောင့်ဖြင့် ခပ်ပြင်းပြင်း ထပ်ခေါက်သည်။ တံခါးက ယောင်ယောင်ကလေး ဟသွားခဲ့သည်။ အတွင်းမှာတော့ နံရံလေးဘက်ချ အပြန့်ကျယ်ကြီးရှိနေသည်။ မိန်းမကြီး နှစ်ယောက်က ချောင်တစ်ချောင်တွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်ကြရင်း မီးပျိုးလျက် ရှိကြ၏။ ဂျာယားက မိန်းမကြီးနှစ်ယောက်ဆီသွားကာ ဦးထွန်းဖေ နေတဲ့အခန်းလားလို့ မေးလိုက်သည်။ မိန်းမကြီး နှစ်ယောက်က အပြုံးကိုယ်စီဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ဒုတိယထပ်ကို ရောက်နိုင်သော ကြောင်လိမ်လှေကားတစ်စင်းကို ပြလိုက်ကြသည်။ ဒင်နူးက သူပိုင်စတူဒီယို၏ အပေါ်တည့်တည့်အထပ်တွင် နေထိုင်ကြောင်း ထင်ရှားလေပြီ။

လှေကားအတိုင်း တက်လာခိုက်မှာပင် မြန်မာစကားပြောသံတွေကို ကြားနေရသည်။ လူအိုတစ်ယောက်၏ တုန်ခိုက် လှိုက်မောနေသည့်အသံ။ ဟောပြောနေသူက ပို့ချချက်တစ်ခုခု ဒါမှမဟုတ် အမှာစကား တစ်ခုခုပြောနေမှန်း သိသာလှသည်။ ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း စူးသြသြကြီး ပြောနေသော်လည်း စကားဝါကျတိုင်းတွင် နားခြင်းနှင့် ချောင်းခြောက်ဆိုးခြင်းအားဖြင့် အစဉ်ပြတ်လျက်ရှိ၏။ ဂျာယားက တိုက်ခန်းတွင်းဝင်နိုင်သော နေရာကို ရောက်လာခဲ့သည်။ ဖိနပ်ချွတ်မှာတော့ ခြေညှပ်ဖိနပ်များနှင့် ရာဘာသိုင်းကြိုးဖိနပ် များစွာရှိနေကြ၏။ အခန်းတံခါး ပွင့်နေသော်လည်း ဝင်ပေါက်က တစ်ဆစ်ချိုး ကျနေသည်ဖြစ်ရာ အတွင်းဘက်ကို မမြင်နိုင်ဘဲ ရှိနေခဲ့သည်။ အခန်းထဲမှာ လူတွေ လုံးကြီးခဲရ ရှိနေကြတာကတော့ သေချာသည်။ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး ပြုလုပ်နေသော နိုင်ငံရေးအစည်းအဝေးပင် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။ ဂျာယား အဖြစ်က မလိုလားအပ်သော ကျူးကျော်ချင်းနင်းမှုပင် ဖြစ်နေပါပကော။ တစ်ဆက်တည်းလိုလို အံ့ဩ စရာ ဖြစ်ရပြန်သည်။ ပို့ချနေသူ၏စကားတွေထဲမှာ သူမ ကြားဖူးနားဝရှိသော ဓာတ်ပုံပညာသမိုင်းထဲက ပညာရှင်အချို့၏ နာမည်တွေကို ကြားဖောက် ကြားရခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ အက်ဒ်ဝပ်ဝက်စ်တန်^{၁၅၄}၊ ယူဂျိုးန့်အက်ဂက်^{၁၅၅}၊ ဘရပ်ဆေး^{၁၅၆}။ သည်အခါမှာတော့ သူမ၏ ခပ်စူးစူး စူးစမ်းချင်စိတ်က သို့သိပ်ရေငံ့ရှိခြင်းကို ကျော်လွှားခဲ့ပြီ။

ဂျာယားလည်း ဖိနပ်ချွတ်ခဲ့ကာ တံခါးဆီ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အခန်းက ကျယ်သလောက် မျက်နှာကြက်ကလည်း မြင့်လှသည်။ အတွင်းမှာ လူတွေ ညပ်ညပ်သပ်သပ် ထိုင်နေကြသည်။ အနည်းငယ်လောက်ကသာ ကုလားထိုင်များတွင် ထိုင်ကြသော်လည်း အများစုက ဖျာတွေပေါ်မှာ ထိုင်နေကြခြင်းဖြစ်၏။ အခန်းက ကျယ်သည်မှန်သော်လည်း တက်ရောက်ကြသူ များပြားလွန်းလှသည်ဖြစ်၍ များစွာသော လေဒလက်ပန်ကာများ ရှိနေကြသည့်ကြားကပင် ဝန်နှင့်အား မမျှဘဲ အိုက်စပီပူလောင်လျက်ရှိလေသည်။ အခန်းထိပ်တွင် အဖြူရောင်ရွက်ရှင်တပ် ပြတင်းပေါက်မြင့်မြင့်ကြီး နှစ်ပေါက်ရှိနေသည်။ နံရံတွေကတော့ အေးစက်စက် စွတ်စိုစို။ အပြာအကွက်အကွက်။ မျက်နှာကြက်အစိတ်အပိုင်း အချို့နေရာတွေမှာ ကျပ်ခိုးမည်းမည်း စွဲထင်နေကြလေ၏။

ဟောပြောပို့ချနေသူက အစိမ်းရောင်ကုလားထိုင်စွပ် စွပ်ထားသော ကြိမ်လက်တင်ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်လျက်ရှိ၏။ ကုလားထိုင်ကို နားထောင်နေသူများနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကျစေရန် နေရာချထားသည်ဖြစ်ရာ ဂျာယားကိုယ်တိုင်က အခန်းကိုဖြတ်၍ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို တည့်တည့်မြင်နိုင်သောနေရာတွင် ရှိနေခဲ့သည်။ ဆံပင်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ညှပ်ထားကာ ညီညီညာညာ စွဲထားသည်ဆိုသော်လည်း နားသယ်စပ်တွင် ဆံဖြူထိုးလျက်ရှိ၏။ ပုဆိုးက ခရမ်းရင့်ရင့်။ ရင်ဘတ်တွင် အမှတ်တံဆိပ် တစ်စုံတစ်ရာ ရိုက်ထားသော တီရှပ်အင်္ကျီပြာကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ လူပုံ ပိန်ပါးပါးဖြစ်၍ နဖူးနှင့် ပါးပြင်တစ်လျှောက် ဟက်ဟက်ထနေကြသည့် ခြစ်ရာ၊ ရှာများကဲ့သို့သော အရေးအကြောင်းများသည် ရေလှိုင်းတွန်းများသဖွယ် အရစ်အရစ် ထနေကြလေသည်။ မျက်နှာကျ ပြေသော်ငြား ဇရာ၏အရိပ်ဩဇာတို့ ယှက်ဆိုင်းနေကြလေပြီ။ ထိုဇရာ၏ အမှတ်

လက္ခဏာ အရေးအကြောင်းများ ရွေ့လျားနိုင်မှုသည်ပင်သာ သည့်ထက် ပိုလွန်ထူးခြားသော မျက်နှာမူ မျက်နှာရာများအားဖြင့် ဉာဏ်ပညာနှင့် စိတ်ခံစားမှုအစဉ်ကို ဖန်ဆင်းပေးသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

ဦးလေးတော် ဒင်နူးခမျာ ဓာတ်ပုံဆရာပီပီ ကင်မရာနောက်ကွယ်တွင်သာ အချိန်တွေ ကုန်လွန်ရသည်ဖြစ်၍ ကင်မရာရှေ့ရပ်ကာ ဓာတ်ပုံ အရိုက်ခံခဲ့ရပုံ မရှိလေရကား ဦးလေးဖြစ်သူ ၏ ဓာတ်ပုံကို ဂျာယား မမြင်ဖူးခဲ့။ သည်တစ်ကြိမ် အရှင်လတ်လတ် တွေ့လိုက်ခြင်းကြောင့် ရင်တွေ လှုပ်ခန်ခဲ့ရသည်။ ဦးလေးဒင်နူးကော ဟုတ်ရဲ့လား။ ဂျာယားလှမ်းမြင်ရသလောက် အဘိုး ရှာဂျီကူမားရ်နှင့် လုံးလုံးမတူရုံမက မြန်မာလူမျိုးတစ်ယောက်နှင့်ပင် ပိုတူနေလေသည်။ ကုလားသွေးပါသူ သို့မဟုတ် ကပြားသွေး ရိုးရိုးရိပ်ရိပ်ရှိသည် မှန်သော်လည်း ဂျာယားအဖို့ မသေချာနိုင်သေးဘဲ ဖြစ်နေရသည်။

ဟောပြောနေသူ၏လက်ထဲတွင် ပိုစတာကြီးတစ်ချပ် ကိုင်ထားသည်ကို သတိပြုမိ သည်။ ဟောပြောမှုတွင် အထောက်အကူဖြစ်စေရန် သုံးသည့် ပုံပြပိုစတာ ဖြစ်ပုံရသည်။ ဓာတ်ပုံ ပိုစတာကြီးက ခရစ္စတစ်ခွဲကို အနီးကပ် ရိုက်ထားသည့်ပုံ ဖြစ်သည်။ ရိုက်ဖို့ကြီးငယ် အသွယ် သွယ်ထနေသော အမြီးလုံးလုံးက ခရစ္စတစ်အတွင်း ခွေဝင်နေပုံ ဖြစ်၍ ဓာတ်ပုံမျက်နှာပြင်ကိုပင် ဖောက်ထွက်တော့မည်နယ် ရှိလေသည်။ သည်ပုံက ဓာတ်ပုံပညာရှင် ဝက်စ်တန်၏ ဖရာမ ရွက်တိုက်ခရု ဓာတ်ပုံများဖြစ်ကြောင်း ဂျာယား မှတ်မိနေသည်။

ဂျာယားခမျာ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ အမှတ်ထင်ထင် သတိထားမိခြင်းမရှိဘဲ တံခါးပေါက်မှာ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာအောင် ရပ်နေခဲ့သည်။ ခဏနေတော့မှ အခန်းတွင်းရှိ မျက်လုံးများအားလုံး သူမကို ရုတ်တရက် လှည့်ကြည့်ကြလေ၏။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းလိုလိုပင် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်ခြင်း အရိပ်အငွေ့များ ယုက်ဖွဲ့သွားကြပုံဖြင့် တစ်ခန်းလုံး ငြိမ်သက်သွား ကြလေသည်။ ဟောပြောနေသူက ကိုင်ထားသည့် ပိုစတာကားချပ်ကို ဘေးချကာ ခပ်ဖြည်း ဖြည်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူတစ်ယောက်တည်းသာ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ မကြောက်မရွံ့ ရှိလေသည်။ ကြိမ်တုတ်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ရင်း ပဲ့နင်း ပဲ့နင်း လျှောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သူက ဂျာယား၏မျက်နှာကိုကြည့်၍ မြန်မာစကားဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ဂျာယားက နားမလည်ပါကြောင်း ခေါင်းခါပြရင်း ကြီးစားပြီး ပြုံးပြသည်။ နိုင်ငံခြားသူ တစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် စိတ်သက်သာရာမှုက လာသောသူ၏ သက်ပြင်းချလိုက်ခြင်း ကိုပင် ဂျာယား ကြားနေရပါ၏။

“ပြောပါဦး။ ဘာများကူညီရမလဲ”

သူက အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ခပ်အေးအေးပင် မေးသည်။

ဂျာယားက ‘ဦးထွန်းမေ’နှင့်ပတ်သက်၍ မေးရန် စိတ်ကူးပြီးခါမှ ချက်ချင်းပြင်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ မစ္စတာ ဒင်နူးနာသ်ရာဟားကို ရှာနေတာပါရင်”

သူ့မျက်နှာအပေါ် ရိုသေမှုသောအရေးအကြောင်းများသည်ပင် ကန်ရေပြင်၌ ရုတ်တရက် လေပြင်းကျလာသကဲ့သို့ တလျှပ်လျှပ်ဝင်းလက်သွားကြလေသည်။

“မင်း သည်နာမည် ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ။ သည်နာမည်ကို မသုံးဖြစ်တာဘဲ နှစ်တွေ ကြာလှပြီကော”

“ကျွန်မက ဦးလေးရဲ့တူမပါ။ ဦးလေးရဲ့အစ်ကို့သမီး ဂျာယားပါ”

“ဂျာယား”

သည်အခါတွင်မတော့ ဘယ်တာသာစကား ပြောရတော့မှာကို ဒင်နူး နားလည်လိုက်ပြီ။ ဦးလေးသည်ပင် ဘင်္ဂါလီစကားနှင့်ပြောနေပြီ။ လက်တစ်ဖက် တုတ်ကိုထောက်ထားရင်း ကျန် လက်တစ်ဖက်ကို ဂျာယားပုခုံးပေါ်တင်ကာ ထင်ရှားသည့် အမှတ်အသားကို အတည်ပြုချက် ရယူနေပုံဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

“လာစမ်း ငါ့ဘေး လာထိုင်စမ်း”

သူ့အသံက တိုးသွားခဲ့သည်။

“တအောင့်လောက်တော့ အချိန်ပေးဦး”

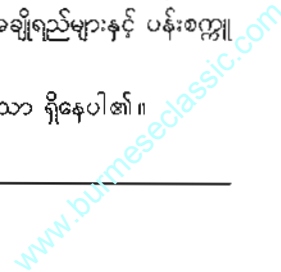
ဂျာယားက ဦးလေးဖြစ်သူကို ကုလားထိုင်ဆီ တွဲပို့ပေးကာ သူမကိုယ်တိုင်ကတော့ ကြမ်းပေါ်မှာ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်လိုက်သည်။ ဦးလေးဒင်နူး၏ပရိသတ်ကို မျက်နှာမူထားရသဖြင့် အားလုံးကို မြင်နေရသည်။ ပရိသတ်က သောင်းပြောင်းထွေလွှာ။ ယောက်ျား၊ မိန်းမ အရွယ်အစုံ။ မြန်မာတွေက များများ။ တချို့ကတော့ ကုလားပြည်ပေါက်တွေ။ တရုတ်တွေလည်း ပါပါ၏။ သည်အထဲမှာ အကျယ်အဝန်း အဟောင်းအမြင်းတွေ ဝတ်ထားကြသူတွေ ပါကြသကဲ့သို့ ကောင်းပေ ညွန့်ပေဆိုသည့် ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ထားကြသူတွေလည်း ပါသည်။ ကက်ဦးထုပ်မည်း ဆောင်းထားသော ဂျော်ဂျီယိုအာရ်မာနို ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ သင်္ကန်းဝတ် ရဟန်းတော် သုံးပါးပင် ပါသေးသည်။ ပရိသတ်အားလုံးလိုလို ဒင်နူး၏ပိုချချက်ကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေကြသည်။ အချို့က မှတ်စုထုတ်နေကြသည်။

ကြမ်းပေါ်တွင် မှန်တပ်စာအုပ်စင်ကြီးတွေ အတန်းလိုက် ဝိုင်းထားသည်။ နံရံများပေါ် တွင် စာအုပ်စာတမ်းများနှင့် မဂ္ဂဇင်းများက ဖြတ်ညှပ်ထားကြပုံရသော ဓာတ်ပုံ မိတ္တူပွားပေါင်း များစွာ ရှိနေကြသည်။ အချို့ဓာတ်ပုံတွေကို သစ်သားဘောင် သွင်းထားကြကာ အချို့ကိုတော့ ဘုတ်ပြားကြီးတွေမှာ ကပ်ထားကြခြင်းဖြစ်၏။ ဓာတ်ပုံတွေအားလုံး အထင်ကရ ပုံပွားများ ချည်းဖြစ်၏။ ဝက်စ်တန်၏ ခရစ္စတစ် ကာတီယေး ဘရက်ဆန်^{၁၅} ၏ ကက်ရှ်မီးယားတောင်ထွတ် ပေါ်က ပဝါကာမိန်းမအုပ်၊ ရှာဂျီဟူးဘီးရ်ဆင်း^{၁၆} ၏ ကာလကတ္တားက အိမ်အို။

အခန်းထောင့်တစ်နေရာတွင် တောက်ပစွာ အလှဆင်ထားသော စားပွဲတစ်လုံးရှိသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ လက်ခြယ် တံခွန်တစ်လက် ဆွဲထားသည်။ တံခွန်ပေါ်မှာတော့ ‘ပျော်ရွှင်စရာ မင်္ဂလာမွှေးနေ့’ ဟု ရေးထားသည်။ စားပွဲပေါ်မှ စက္ကူရေခွက်များ၊ အချိုရည်များနှင့် ပန်းစက္ကူ ဖြင့် ထုပ်ထားသော မွှေးနေ့လက်ဆောင်များ ရှိနေကြသည်။

ဘာတွေဖြစ်လာမလဲဆိုတာကို သိချင်သည့် တောင့်တစိတ်သာ ရှိနေပါ၏။

* * *



ဒင်နူး၏ မှာခြေစကားဆုံးသည်နှင့် ကြီးစွာသော ကောင်းချီးပေးသံနှင့် ရယ်မောသံများ ပွင့်ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ဒင်နူးက ဂျာယားဘက်လှည့်ကာ စောင့်စားနေရသည့်အတွက် တောင်းပန်စကားဆိုသည်။

“ငါ့တူမက တကယ့်ကို အပတ်စဉ် ပွဲလယ်ထဲ လာကျနေတော့တာကိုး၊ ဦးလေးက သည်လိုနေ့ကို ရွှေနန်းတော်နေ့လို့ ပေးထားတယ်”

“ကြာကြာမစောင့်ရပါဘူး၊ ဦးလေးက ဘာတွေပို့ချရတာလဲ”

“ဓာတ်ပုံတွေ၊ ဓာတ်ပုံပညာတွေ စသည်ဖြင့် ခေါင်းထဲရောက်လာတာ ပြောပြတာ ပါပဲ။ ဦးလေးက သူတို့ကို စပေးလိုက်ရုံပါ။ ပြီးရင် လူတိုင်း အလှည့်ပေါ့၊ နားထောင်”

ဒင်နူးက ပြုံးရယ်ရင်း အခန်းပတ်လည် လိုက်ကြည့်သည်။ အကြောင်းအရာအမျိုးမျိုး ပြောနေကြသည့် စကားသံတွေဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိ၏။ နောက်ဘက်ဆီတွင် လူအချို့က ပူဖောင်းတွေ လေမှုတ်နေကြသည်။

“ဒါက စာသင်ခန်းသဘောလား၊ ပို့ချချက်သဘောလား”

ဒင်နူးက ရယ်သည်။

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့က ရက်သတ္တပတ်တိုင်း ရောက်လာကြတယ်။ တချို့ကလည်း လူသစ်တွေပေါ့လေ။ တချို့ကျတော့လည်း အရင်ကတည်းက လာနေကျ လူဟောင်းတွေ ပြောပါတော့။ ကျောင်းသားတွေလည်းပါတယ်။ ပန်းချီဆရာတွေလည်းပါတယ်။ အနုပညာသမားတွေလည်း ပါတယ်။ ဓာတ်ပုံဆရာဖြစ်ချင်စိတ် ရင့်သန်ကြသူတွေကလည်း များသား။ ခက်တာက အတော်များများက ကင်မရာတစ်လုံး မဝယ်နိုင်ကြသူတွေ ဖြစ်နေတယ်။ ဘယ်လောက်မပြည့်မစုံ ဖြစ်နေကြသလဲဆိုတာသာ ကြည့်တော့။ ကင်မရာ ဝယ်နိုင်ကြတယ်ထားဦး၊ ဖလင်ဝယ်ဖို့၊ ကူးဖို့၊ ဆေးဖို့၊ မတတ်နိုင်ကြဘူး။ တချို့ကျတော့လည်း ပိုက်ဆံတွေ သောက်သောက်လဲ ရှိကြတာပေါ့လေ။ မိဘတွေက ချမ်းသာကြသူတွေကိုး။ ဦးလေးက မမေးပါဘူး။ မသိတာဘဲ ကောင်းတယ်။ သူတို့က ဓာတ်ပုံတွေရိုက်ပြီး သည်ကိုယူလာကြတယ်။ ဦးလေးတို့က ဝိုင်းကြည့်ဝိုင်းဆွေးနွေးပေးကြတယ်။ အဲသလိုမှ မဟုတ်ရင်လည်း ဦးလေးက ဓာတ်ပုံဟောင်းတွေ ချပြပြီး သည်ပုံတွေ ဘယ်လိုကြောင့် ကောင်းတယ်၊ သည်ပုံတွေက ဘယ်လိုကြောင့် ညံ့တယ်ဆိုတာ ပြောပြရတယ်။ သည်လိုလုပ်ပေးနေတဲ့ နေရာရယ်လို့ ရန်ကုန်မှာ ရွှေနန်းတော် စတူဒီယိုပဲ ရှိတယ်။ သည်လို ခေတ်ပြိုင်အနုပညာလက်ရာတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင်ပေါ့လေ”

ဒင်နူးက တုတ်ကောက်ကို မ၊ရင်း စာအုပ်ဖိရိုကြီးတွေကို ဝေပြသသည်။

“စာအုပ်တွေ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ ဒါတွေက အင်မတန် ခက်ခဲတယ်ပြောရမှာပဲ။ သည်မှာ ရှာလို့မရနိုင်တဲ့ ဟာတွေလေ။ သည်လိုစာအုပ်စာတမ်းတွေ ဖတ်နိုင်တဲ့နေရာကလည်း သူတို့အတွက် သည်တစ်နေရာမှာပဲ ရှိတယ်။ လူတွေကတော့ သည်ကိုလာကြတယ်”

“ဦးလေးကကော ဒါတွေရအောင် ဘယ်လိုရှာထားတာလဲ”

ဒင်နူးက ရယ်သည်။

“ခက်တော့ခက်တယ်၊ ဦးလေးက ဘော်တယ်ကုလားတွေ၊ အမှိုက်ပုံဖွဲ့တဲ့ လူတွေနဲ့ ပေါင်းထားရတာပေါ့။ ဦးလေး ဘာလို့ချင်တယ်လို့ သူတို့ကို ပြောလိုက်ရင် သူတို့က ရအောင်

ရှာလာကြတာပဲ။ ရန်ကုန်မှာနေတဲ့ နိုင်ငံခြားသားတွေ၊ သံတမန်တွေ၊ ထောက်ပံ့ရေးအလုပ်သမားတွေ စသည်ဖြင့် သူတို့က များများဖတ်လေ့ရှိကြတာကိုး။ ခက်တာက သူတို့ကလည်း များများသယ်လာလို့ ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ချိန်လုံး စောင့်ကြည့်နေကြတာတွေကလည်း ရှိတယ်။ နိုင်ငံခြားသားတွေက စာအုပ်တွေ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ ယူလာကြပြီး ဖတ်ပြီးတာနဲ့ လွှင့်ပစ်လိုက်ကြတာများတယ်။ ကံကောင်းတာက သည်အမှိုက်ဟောင်းတွေကို ထိန်းတာချုပ်တာမျိုး မရှိတာဘဲ”

“သည်လိုနဲ့ စာအုပ်တွေဟာ သူ့လမ်းသူ့ရှာပြီး တို့ဆီ ရောက်လာတယ် ပြောပါတော့။ သည်ဖိုရိုတွေထဲက စာအုပ်တွေဆိုရင် တစ်ခါကို တစ်အုပ်လောက်နဲ့ စုခဲ့ရတယ်။ တစ်ခါတလေ ဦးလေး စဉ်းစားကြည့်တယ်။ သည်စာအုပ်တွေရဲ့ မူရင်းပိုင်ရှင်တွေများသိရင် ဘယ်လောက်အံ့ဩကြမလဲလို့...။

အချိန်တော်တော်ယူခဲ့ရတယ်။ နောက်တော့ စကားပြန်ရာက ဖတ်တဲ့လူတွေ ရောက်ရောက်လာကြတယ် ပြောပါတော့။ သူတို့ လာတယ်။ ကြည့်တယ်။ တစ်ခါတလေ သူတို့တွေ တာကို သူတို့ နားမလည်ကြလေတော့ ဦးလေးကို မေးကြတယ်။ ဦးလေးကလည်း ဦးလေးရဲ့ သဘောထားအမြင်တွေ ပြောပြတာပါပဲ။ ကနဦးမှာတော့ လူသိပ်မရှိဘူး။ နောက်တော့ များလာတယ်။ အခုတော့ အပတ်တိုင်း ရောက်လာကြပြီး ဦးလေးမရှိရင်တောင် လာကြတာတွေ ဖြစ်နေပါပြီ။ တစ်ယောက်ယောက်က ဟောပြော၊ ဓာတ်ပုံတွေကြည့်၊ တတ်နိုင်တဲ့လူက လက်ဖက်ရည်လေး၊ မုန့်လေး၊ အချိုရည်လေး ညှော်ခံကြတယ်။ ဘယ်သူကမှ ညှော်မခံတော့လည်း ထပြန်ကြတာမျိုး မရှိကြပါဘူး။ သည်နေ့က တစ်ယောက်ရဲ့မွေးနေ့လေ”

ဒင်နူးက အခန်းတွင်းရှိ လူငယ်တစ်ဦးကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“သည်သူငယ်သူငယ်ချင်းတွေက ပါတီလုပ်ပေးကြတယ်။ မကြာခဏ သည်လိုပွဲမျိုး ဖြစ်တယ်။ သည်မှာက သူတို့စိတ်ထဲမှာ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်မှု ရှိကြတာလည်း ပါပါတယ်။

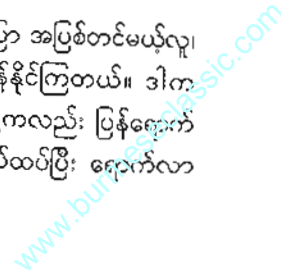
ဦးလေးကလည်း သူတို့ ဘာပြောချင်ကြသလဲ ပြောကြစမ်းဆိုတာမျိုး အားပေးထားတယ်။ ကိစ္စရိုးရိုးကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောကြဆိုကြဆိုတာမျိုး ခွင့်ပြုထားတယ်။ သူတို့အဖို့တော့ ဒါဟာ စွန့်စားမှုတစ်မျိုး၊ တွေ့ရှိမှုတစ်မျိုးပေါ့လေ”

“ဦးလေး ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ငါ့တူမ နားလည်ရမှာက သည်လူတွေဟာ သူတို့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး နာခံဖို့ချည်းပဲ လေ့ကျင့်တာ ခံနေကြရတယ်။ မိဘစကား နာခံရတယ်။ ဆရာစကား နာခံရတယ်။ အုပ်ချုပ်သူရဲ့စကား နာခံရတယ်။ ဒါဟာ သူတို့ရဲ့ ပညာရေးသင်ယူမှုပဲ။ နာခံရေးဆိုတဲ့ ဝသီပဲ”

ဒင်နူးက ပြောရင်း ရယ်သည်။ မျက်လုံးတွေက တဖျပ်ဖျပ်။

“သည်ကို သူတို့ရောက်လာပြီဆိုတာနဲ့ ဘယ်သူက ဘာပြောပြော အပြစ်တင်မယ်လို့ မောင်းမဲမယ်လို့ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး။ ဆန္ဒရှိရင် မိဘကိုတောင် ဝေဖန်နိုင်ကြတယ်။ ဒါက အတော်များများအတွက်ကော တုန်လှုပ်စရာကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးပဲ။ တချို့ကလည်း ပြန်ရှောက်မလာကြတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တော်တော်များများ ပြန်လာကြတယ်။ ထပ်ထပ်ပြီး ရောက်လာကြတယ်”



“နိုင်ငံရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကော ပြောကြတာပဲလား”

“တစ်ချိန်လုံး ပြောနေကြတာပဲ။ ခက်တာက...”

“သည်တော့ ပြဿနာမရှိဘူးလား။ ဆိုပါတော့ သတင်းပေးတွေဘာတွေ လွှတ်တာမျိုး”

“ရှိတာပေါ့ ငါတူမရယ်။ မရောက် ရှိပါ့မလား။ အခု သည်အထဲမှာလည်း ရှိတာပဲ။

နေရာတကာမှာ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သည်မှာက စည်းရုံးရေးသဘောဆောင်တဲ့ ဆွေးနွေးမှုမျိုး ဘယ်သူမှမလုပ်ကြပါဘူး။ တို့က စိတ်ကူးသက်သက်လောက်ကိုသာ ပြောကြတာပဲရှိတယ်။ ဒါကို သူတို့လည်း သိတယ်။ ဦးလေးကိုယ်တိုင်က ဘယ်လှုပ်ရှားမှုထဲမှာမှ မပါဘူး။ ခန္ဓာကိုယ် ကလည်း စိတ်သွားတိုင်း မပါတော့ဘူး။ သူတို့က ဦးလေးကို အိန်နာကျိုးကန်းကြီးလို့ မြင်ကြ တာလည်း ပါမှာပေါ့။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကပဲ ပြန်စောင့်ရှောက်ထားတဲ့ သဘောပေါ့လေ။

သည်ကို လာကြတဲ့အထဲမှာ အရေးပါသူတွေနဲ့ သားသမီးတွေတောင် ပါကြတယ် ဆိုသော်ငြားလည်း သည်လိုလူတွေ ရောက်လာအောင် ဘယ်အရာက ဆွဲဆောင်နေတယ်ဆိုတာ သူတို့ နားမလည်နိုင်ကြတာလည်း ပါတယ်။ သည်မှာက သူတို့ အာရုံကျလောက်တဲ့ကိစ္စတွေမှ မရှိဘဲနဲ့။ ဆိုပါတော့ မူးမူးရူးရူး သောက်ကြစားကြတာမျိုး မရှိဘူး။ မူးယစ်ဆေးဝါး မရှိဘူး။ လျှို့ဝှက် ပူးပေါင်းကြံစည်တာတွေ မရှိဘူး။ သည်အချက်တွေက ဦးလေးတို့ကို ကာကွယ်ထား တယ်လို့ ပြောရမှာပဲ။ ပြီးတော့ ဦးလေးတို့ ပြောဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ နိုင်ငံရေးကလည်း သူတို့က ဒါဟာ သည်လိုဆိုလိုတာပါလား ဆိုတာမျိုး အစကောက်နိုင်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ကလည်း သူတို့ကိုယ်တိုင် ပြတ်ပြတ်သားသား နားလည်နိုင်တဲ့ နိုင်ငံရေးကိစ္စကို မပြောကြဘူး။ သည်မှာက ရိုးရိုးပြောလို့မရဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဘယ်လိုပြောရင် နားလည်နိုင်သလဲဆိုတဲ့ ဘာသာစကားတစ်မျိုးနဲ့ ပြောကြတာကိုး။ ဦးလေးဆိုရင် ဓာတ်ပုံပညာနဲ့ ပတ်သက်လို့ အက်ဒ်ဝပ်ဝက်စ်တန်ရဲ့ သီအိုရီ သည်ကနေ ပြောဖြစ်တယ်ဆိုပါတော့။ ဓာတ်ပုံပညာထဲက ကြိုတင်တွေးဆခြင်း သီအိုရီကို ပြောနေတာ။ ဒါပေမဲ့ ဦးလေးပြောချင်တာက တခြား၊ ဦးလေး နားလည်စေချင်တာက တခြားပဲ။ ခေါင်းထဲမှာရှိနေတဲ့ အကြောင်းအရာ အမှန်တရားကို မြင်ရ မယ်။ ကင်မရာဆိုတာ အဆွယ်အပွားပဲ။ နောက်ခံကိစ္စပဲ။ အရေးမကြီးတဲ့ ကိစ္စပဲ။ ဒါပေမဲ့ တကယ်မြင်ရမှာက အစစ်အမှန်ဖြစ်မှုပဲ။ ကျန်တာက လုပ်ဆောင်မှုသက်သက်ပဲ။ လူနဲ့ လူရဲ့ စိတ်ကူးထားတဲ့ ဆန္ဒကြားမှာ ဘာမှရောက်မလာနိုင်ဘူး။ ကင်မရာမရှိဘူး။ မှန်ဘီလူးမရှိဘူး”

ဒင်နူးက ပန်းတွန့်လိုက်ရင်း ပြုံးသည်။

“ဦးလေးက ရောက်လာကြတဲ့လူတွေကို စကားလုံးတွေ အများကြီး မပြောဘူး။ ဦးလေးပြောတာကို သူတို့ နားလည်ကြတယ်။ သူတို့သိတယ်။ သူတို့ ရယ်ကြတာ၊ လက်ခုပ်တီး ကြတာ ငါတူမ မြင်သားပဲ။ ဟောသည် ရွှေနန်းတော် ဓာတ်ပုံပညာဆိုတာကလည်းပဲ လျှို့ဝှက် ဘာသာစကားတစ်ခုပဲ”

အခန်း၏အခြားတစ်နေရာတွင် မွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပနေကြသည်။ ဒင်နူး ရှိနေသည့် စားပွဲရှေ့တွင်လည်း ကျွက်ကျက်ညံ့နေလေသည်။ ဒင်နူးက တုတ်ကို အားပြုရင်း ထသွားသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် အနံ့အရသာ ကောင်းကောင်းဖြင့် ကြော်ထားသည့် ဟင်းလျာများ၊ ကိတ်မှန်

တစ်လုံးနှင့် ကိုကာကိုလာ ပုလင်းကြီးနှစ်လုံး ရှိသည်။ ကနေဒီ ဘီယာသံဘူးကြီးတစ်ဘူးသည် လည်း မည်သူမှ မတို့မထိရသော အလွန်သန့်ရှင်းသပ်ရပ်လှသော အထိမ်းအမှတ် ပစ္စည်းတစ်မျိုး သဖွယ် စားပွဲအလယ်တွင် နေရာယူလျက် ရှိပါ၏။ ဒင်နူးက ‘ရွှေနန်းတော်’သို့ ဝတ်မပျက် လာရောက်သူထဲမှာ ခပ်ကြီးကြီးတစ်ယောက်၏ သားဖြစ်သူလည်း ပါကြောင်း။ သည်လူငယ်က မိဘများမသိအောင် သို့သို့သိပ်သိပ် ရောက်လာလေ့ရှိကြောင်း ရှင်းပြသည်။ ရောက်လာတိုင်းလည်း ရာထူးကြီးကြီး လူ့မလိုင်များသာ သုံးနိုင်သော တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်း တစ်မယ်မဟုတ် တစ်မယ် ပါလာတတ်သည် ဆို၏။ သည်ဘီယာဘူးကြီးကတော့ စားပွဲပေါ် ရောက်နေခဲ့သည်ပင် အခါ လည် ကျော်ခဲ့ပြီ။

တစ်ယောက်က ဂစ်တာကို စည်းချက်ကျကျ တီးခတ်နေသည်။ သံပြိုင်ပိုဒ်ရောက် သည်နှင့် မွေးနေ့ကိတ်ကို လှီးလေသည်။ ဒင်နူးက မွေးနေ့ပွဲ သိုက်မြိုက်စေခြင်းငှာ ရယ်စရာ မောစရာတွေ သောသောဝေအောင် ဟာသထုတ်ခြင်းအားဖြင့် ပွဲစည်အောင် ထိန်းသည်။ ဂျာယား က အဘိုးဖြစ်သူ ရာဂျီကုမားရ် ပြောလေ့ရှိသည့်စကားကိုပင် သတိရမိနေခဲ့သည်။ မြန်မာတွေ လောက် ရယ်စရာ မောစရာနဲ့ ထုံမွမ်းနေတဲ့ အထုံပါရမီမျိုး တခြား ဘယ်မှာမှမရှိဘူး ဆိုသည့် စကားဖြစ်သည်။ အခု သည်စကား မှန်လေပြီ။ သည်ခန်းမထဲက ပွဲသည်ပင် နာတစ်ဖျားသာပြီ မဟုတ်လော။ ပျော်ရွှင်မြူးတူးသံကြီး အုန်းအုန်းထနေလေသည်။ အခန်း၏ အခြားတစ်နေရာ မှာတော့ ငြင်းခုံ ဆွေးနွေးသံတွေ ပွက်ပွက်ရိုက်နေလေ၏။ ဒင်နူးကိုယ်တိုင် တစ်အုပ်စုပြီး တစ်အုပ်စု လိုက်လံ မေတ္တာရပ်ခံနေရသည်။ ကြားဝင် ဖျန်ဖြေပြီးသည့်အခါ ဂျာယားဘက်ကို လှည့်၍ ရှင်းပြသည်။

“ဝက်စ်တန်ရဲ့ ရွက်တိုက်ခရုဓာတ်ပုံနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဦးလေးပြောပြတဲ့အပေါ်မှာ ငြင်းခုံ နေကြတာလေ။ သည်အထဲက တချို့က သည်ပုံကို လုံးလုံးလျားလျား ပြောင်းလဲပစ်လိုက်တဲ့ပုံလို့ မြင်ကြတယ်။ ရသ သဘောအားဖြင့် တို့ရဲ့အခြေအနေနဲ့ ဆက်စပ်မှုမရှိဘူးလို့ နိုင်နိုင်မာမာ ပြောနေတာပေါ့လေ”

“ဦးလေးက ဘယ်လိုဖြေလိုက်သလဲ”

“ဝက်စ်တန်စကားကိုပဲ ကိုးကားရတာပေါ့။ ဝက်စ်တန်က ထရောစကီး^{၁၉၉}ရဲ့ အမြင် အပေါ် အလေးအနက် စဉ်းစားတယ်။ အနုပညာသစ်နဲ့ တော်လှန်သော အနုပညာပုံစံတွေဟာ လူထုကို လှုပ်နှိုးနိုင်ရမယ်။ ဒါမှမဟုတ် မိမိကိုယ်မိမိ ကျေနပ်နှစ်သက်နေမှုကို ချေဖျက်နိုင်ရမယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း စိတ်ကူးယဉ် နမူနာဟောင်းတွေကို အပြုသဘောဆောင်တဲ့ ပြောင်းလဲမှုနဲ့ အတူ စိန်ခေါ်နိုင်ရမယ်လို့ ဆိုတာကိုး။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါတွေ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ ငြင်းခုံနေကြတာပေမဲ့ အပတ်စဉ်လိုလို ဒါမျိုးက ဖြစ်နေကျပါ။ ဦးလေးကလည်း အပတ်စဉ်လိုလို အဲသလို ပြောနေရတာပါပဲ”

လူငယ်နှစ်ယောက်က ချက်ချင်းပင် ငွေကောက်ခံကြပြီးသည်နှင့် မနီးမဝေးက ဆိုင်မှာ ဒံပေါက်ထမင်း ထွက်ဝယ်ကြသည်။ တစ်အောင်လောက်ကြာတော့ စက္ကူထုပ်များကို တန့်တန့်

သယ်ယူလာကြသည်။ ဒင်နူးက ဒံပေါက်ထမင်းကို ပန်းကန်တစ်ချပ်တွင် ထည့်ကာ ဂျာယားကို ကမ်းသည်။ ဒံပေါက်ထမင်းက အရသာကောင်းမွန်သဖြင့် ဂျာယားပင် အံ့သြခဲ့ရသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ညနေစောင်းတော့မည်။ လူတွေကလည်း ငြိမ်သွားကြပြီ။ အမှောင်ထွက် ပြတင်းတံခါးများကို ခေါက်နေသည့်နှယ် ငြိမ်ချက်သားကောင်းလှသော လျှော့ပါးခြင်းသည်လည်း နစ်မြုပ်တော့မည်သို့ ရှိလေပြီ။

ည ကိုးနာရီမထိုးခင်ကလေးတွင် ဒင်နူးက ဂျာယားကို မေးသည်။

“ငါ့တူမ... ဘယ်မှာတည်းနေသလဲ”

“ကြုံရာ မှီတယ်ကလေးတစ်ခုမှာပဲ တည်းလိုက်တယ်”

“တကယ်ဆိုရင် ငါ့တူမ ဦးလေးဆီမှာပဲ တည်းဖို့ ပြောရမှာပဲ...။ ဦးလေးက တစ်ယောက်တည်းနေတာပဲဟာ။ ညည်းလည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် စောင့်ရှောက်နိုင်ပြီပဲ။ ဒါက လွယ်ပါတယ်။ ခက်တာက စည်းကမ်းတွေ ထုတ်ထားတာ ကြာပြီ”

“ဘာစည်းကမ်းတွေလဲ ဦးလေး”

“ဧည့်သည်အတွက်ပေါ့ကွယ်။ သည်မှာက အိမ်ထောင်စုဝင် စာရင်းတွေရှိတယ်။ ခွင့်ပြုချက်မပါရင် ဘယ်သူမှ ညဉ့်အိပ်ညဉ့်နေ တည်းခိုတာမျိုး လက်မခံဘူး။ ဦးလေးသိသလောက် လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က လက်ထပ်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်တောင် သူ့ခင်ပွန်းရဲ့ မိသားစုစာရင်းထဲကို အပတ်စဉ် စာရင်းဝင်အောင် တိုင်ကြားရတယ်။ ဧည့်စာရင်းခေါ်တယ်”

“ခွင့်ပြုချက်က ဘယ်ကယူရတာလဲ”

“ရပ်ကွက်အလိုက် ဥက္ကဋ္ဌတာဝန်ယူထားရတဲ့ လူတွေရှိတယ်။ သူတို့ဆီက ယူရတယ်။ ညဘက်မှာ ဧည့်စာရင်းစစ်တာတွေရှိတယ်။ ဘယ်အချိန်လာစစ်မယ် ဆိုတာလည်း သိနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး”

ဒင်နူးက တူမဖြစ်သူ ဂျာယား၏ကျောကို ပုတ်လိုက်သည်။

“ကဲ... ငါ့တူမ ပြန်တော့၊ တည်းနေတဲ့ ဟိုတယ်ကို လမ်းလျှောက်ပြန်ချေ။ ညည်းသည်ကိုလာတာကို မြင်ကြတယ်ဆိုတာ ယုံတော့။ ဘေးဆိုင်ထဲက လူကို တွေ့လား၊ သည်လူက ညည်းမပြန်မချင်း စောင့်မနေဘူးလို့ ပြောနိုင်မှာလား။ ညည်း ထွက်သွားတာ မမြင်ရင် ဦးလေး အိမ်တံခါးကို ကျိန်းသေ လာခေါက်တော့မယ်။ ကဲ.. မနက်ဖြန်မှသာ လာတော့။ စောစော လာခဲ့၊ ဦးလေး ဓာတ်ပုံတချို့ အဆင်သင့်လုပ်ထားမယ်။ ညည်းပြောချင်သလောက် စကားတွေ ပြောကြတာပေါ့။ တိုမှာ စကားပြောတာကလွဲလို့ ဘာရှိတာမှတ်လို့၊ နေ့တိုင်းလာခဲ့...”

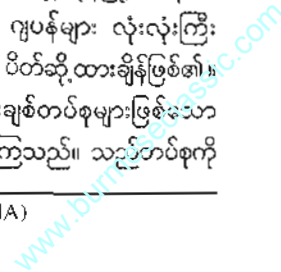
* * *

အယ်လီဆန် ကွယ်လွန်ပြီး မကြာမတင်မှာပင် ဒင်နူး မလေးယားနိုင်ငံက ထွက်လာခဲ့သည်။ ဂျပန်ကျူးကျော်သိမ်းပိုက်ခြင်းနှင့်အတူ ရာဘာခြံနယ်မြေများအားလုံး ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ရာပေါင်းများစွာသော ရာဘာခြံအလုပ်သမားများသည်လည်း အိန္ဒိယလွတ်လပ်ရေး အဖွဲ့ချုပ်နှင့် အိန္ဒိယအမျိုးသားတပ်မတော် (INA) သို့ သွားရောက် ဆက်သွယ်ပေါင်းစည်းခဲ့ကြသည်။ အိန္ဒိယသည်လည်း ထိုအလုပ်သမားများထဲက တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ အိန္ဒိယရှိ ကြောင့်ပင် အာဂျွန်းတစ်ယောက် ကက်ပတိန်မိုဟန်ဆင်း၏ INA သို့ ပထမဆုံး ဝင်ရောက်ခဲ့ကြောင်း သိရခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုလှုပ်ရှားမှုက အဖွဲ့ဝင်များ စုစည်းနေသည့်ဖြစ်၍ ဒင်နူးသည်လည်း ဆန့်ကျင်ခြင်းငှာ မစွမ်းသာဘဲ ရှိခဲ့ရသည်။ စစ်နှင့်ပတ်သက်၍ သူ့ထားခဲ့သော သဘောထား ပြောင်းသွားသည် မဆိုသော်လည်း နံနက်ခင်းရာဘာခြံသို့ အယ်လီဆန် ကွယ်လွန်ရှာကြောင်း သတင်းရောက်ရှိလာသည့်အခါ မြန်မာနိုင်ငံဘက်သို့ ပုန်းလွှားကွယ်လွှား ဖြတ်ကျော်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတော့ ဒင်နူးသည် မလေးယားနိုင်ငံမှ ငါးဖမ်းလှေတစ်စင်းကို စီးကာ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ငါးဖမ်းလှေက ကျွန်းတစ်ကျွန်းမှတစ်ကျွန်း ကူးကာလူးကာ ရွက်လွှင့်ခဲ့ရပြီး အထူးသဖြင့် ညအချိန်များတွင်သာ ခရီးဆက်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ခရီးစဉ်ကို ကရာကျွန်းဆက်^{၁၆၀} တစ်လျှောက် လမ်းကြောင်းရှာသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ လှေကြီးက မြန်မာနိုင်ငံတောင်ဘက်စွန်း မြိတ်မြို့နှင့် မနီးမဝေး ကမ်းတစ်နေရာတွင် ချပေးခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ဒင်နူးက ရန်ကုန်မြို့အရောက် ကုန်းလမ်းက သွားရန် မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ သို့သော် မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဂျပန်များ လုံးလုံးကြီးကျူးကျော်ခဲ့ကြလေပြီ။ မြောက်ဘက်သို့ သွားနိုင်သည့်လမ်းများအားလုံး ပိတ်ဆို့ထားချိန်ဖြစ်၏။

ဂျပန်တပ်များနှင့်အတူ မြန်မာလူမျိုး စေတနာ့ဝန်ထမ်း မျိုးချစ်တပ်စုများဖြစ်သော မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော် (BIA)^{၁၆၁} သည်လည်း ရောနှောပါလာခဲ့ကြသည်။ သည်တပ်စုကို

၁၆၀။ Kra Isthmus ၁၆၁။ Burma Independence Army (BIA)



ဦးဆောင်လာသူမှာ ရန်ကုန်မြို့မှ ဒင်နူး၏ အသိအကျွမ်းဖြစ်သော ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် အောင်ဆန်းဖြစ်သည်။ ဂျပန်တပ်များ ချီတက်နေကြစဉ်အတွင်း ကျောင်းသားဦးဆောင်အုပ်စုနှင့် နယ်ခြားဒေသ နယ်ခံလူအများကြား ပဋိပက္ခ ရှိခဲ့ကြသည်။ အထူးသဖြင့် အင်္ဂလိပ်အစိုးရကို သစ္စာခံကြသော တိုင်းရင်းသား ခရစ်ယာန်များနှင့် ကတောက်ကဆဖြစ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နယ်ခြား ဒေသသည်လည်း ဝရန်းသန်းကားဖြစ်ခဲ့ရကာ မြောက်ပိုင်းကို ခရီးဆက်ရန်သည်ပင် အငြင်းပွား ဖွယ် ဖြစ်နေရသည်။ ဒင်နူးလည်း မြိတ်မြို့တွင် လပေါင်းများစွာ ခိုနေခဲ့ရပြန်ပါ၏။

၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ ဇွန်လတွင်မှ ဒင်နူး ရန်ကုန်မြို့သို့ ထွက်ခွာလာနိုင်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ၊ ထို အချိန်၌ ရန်ကုန်မြို့တစ်မြို့လုံး ဂျပန်ကျူးကျော်သူတို့၏ စိုးမှုအုပ်ချုပ်မှုအောက်တွင် ကျရောက် နေခဲ့ပြီ။ ဒင်နူးကလည်း ရန်ကုန်မြို့ကို ရောက်ရောက်ချင်း ကြည့်မြင်တိုင်ရပ်ရှိ မိဘများနေထိုင်ရာ အိမ်သို့ အရောက်သွားခဲ့ရာ ကြေကွဲစရာကောင်းလှသော မြင်ကွင်းကိုသာ မြင်ရလေသည်။ အိမ်တစ်ဝင်းလုံး ပုံးတိုက်ရိုက်ထိမှန်ထားခြင်းဖြစ်၏။ တစ်ခါက ခင်မင်ခဲဖူးသော မိတ်ဆွေ သီဟစောကို ရှာရပြန်ပါ၏။ စုံစမ်းသိရှိရသလောက် သီဟစောသည်လည်း များစွာသော လက်ဝဲ ဝါဒ သက်ဝင်သူများနှင့်အတူ အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ ရှောင်တိမ်းသွားပြီဟု ဆိုသည်။ သီဟစော၏ မိဘများကတော့ တောနယ်ဘက်ကို ရောက်သွားကြပြီ။ သီဟစော၏ ဘွားအေးကြီးတစ်ယောက် သာ ရန်ကုန်မြို့တွင် ကျန်နေခဲ့သည်ဖြစ်၍ မသင်းသင်းအေး ဆိုသူ ဆွေမကင်း မျိုးမကင်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ပြုစုစောင့်ရှောက်လျက်ရှိ၏။ ဒင်နူး ရောက်လာသည့်အခါ သီဟစော ၏ ဆွေမျိုး သားချင်းများက ဒင်နူးကို စောင့်ရှောက်ကြရုံမက နေစရာပါ စီစဉ်ပေးကြရာ သည်။ ထိုဆွေမျိုးသားချင်းများက ပြောပြကြသဖြင့် အစ်ကိုဖြစ်သူ နီးလ် ကွယ်လွန်ခဲ့ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ မိသားစုများအားလုံး ဟွေးစေတီရွာကလေးဆီ ပြောင်းရွှေ့သွားကြသည်ကို လည်းကောင်း ဒင်နူး သိခဲ့ရသည်။

ရန်ကုန်မြို့ မြောက်ဘက်တွင် ဂျပန်တပ်များနှင့် ဆုတ်ခွာနေကြသော မြိတ်သျှတပ်များ အကြား ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲများ ဖြစ်ပွားလျက်ရှိလေသည်။ ထိုအချိန်က တောနယ်များကို ဖြတ်သန်းသွားရောက်ရန်ပင် ခက်ခဲလှသော အခြေအနေတွင် ရှိနေပါ၏။ ကားလမ်း ရထားလမ်း များကိုလည်း သွားလာခွင့်လက်မှတ်များ အထူးခွင့်ပြုချက်များဖြင့်သာ သွားလာနိုင်ရန် ကျပ် တည်းစွာ ကန့်သတ်ထားချိန်ဖြစ်သည်။ ဂျပန်များက ဒေါက်တာဘမော်ကို အမိပတီပြု၍ မြန်မာ နိုင်ငံတွင် အစိုးရအဖွဲ့သစ် ဖွဲ့သည်။ အောင်ဆန်းနှင့်တကွ အခြားသော မြန်မာလွတ်လပ်ရေး တပ်မတော် အဖွဲ့ဝင်များသည်လည်း အစိုးရသစ် ဖွဲ့စည်းပုံတွင် ပါခဲ့သည်။ ထိုအစိုးရအဖွဲ့တွင် ပါဝင်ခဲ့ကြသူများအနက် ဒင်နူးနှင့်အတူ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ပညာဆည်းပူးဖက် သီဟောင်း ကျွမ်းဟောင်း အများအပြား ပါရှိခဲ့သည်ဖြစ်ရာ မြောက်ပိုင်းခရီးအတွက် ခရီးသွားလက်မှတ် ရနိုင်ရေးအတွက် ထိုအဖွဲ့ထဲမှ တစ်ဦးက အကူအညီပေးခဲ့သည်။

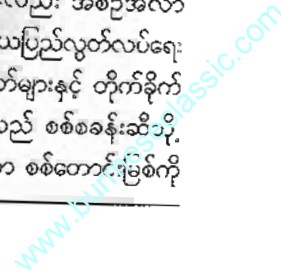
ဒင်နူးကိုယ်တိုင် ဟွေးစေတီရွာကို ရောက်သည့်အခါ သူ့မိသားစုတစ်ခုလုံး မရှိကြ တောရုံမက ရွာသည်လည်း သုသာန်တစ်ပြင်ကဲ့သို့ ခြောက်ခန်းနေခဲ့ပြီ။ သည်ဒေသရှိ လူအများစု သည်လည်း မဟာမိတ်များနှင့် ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ သစ္စာခံလျက်ရှိကြောင်း တွေ့ခဲ့ရသည်။ ရေမွန်သည်ပင်

‘ဖို’စ် ၁၃၆’^{၁၅} ဟု ခေါ်ကြသော မဟာမိတ်တပ်တွင် အမှုထမ်းနေကြသော ဟွေးစေတီရွာသား တွေထဲက တစ်ဦးဖြစ်နေလေပြီ။

ဒင်နူးရောက်ရှိလာကြောင်း ကြားသိရသည်နှင့် ရေမွန် ရုတ်တရက် ပေါက်လာကာ လာရောက်တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ သည်အချိန်မှာတော့ ရေမွန်သည်ပင် ဒင်နူး မှတ်မိနေသော အိပ်ချင် မူးရီ မျက်လုံးများနှင့် မဟုတ်တော့ပြီ။ ကာကီဝတ်စုံဝတ်ထားပြီး သေနတ်တစ်လက် ဆောင်လွယ် ထားသည်။ ရေမွန်က သူ့ဖခင် ဒိုဆေးကိုယ်တိုင် ကူမားရ်နှင့် ဒေါ်လီတို့ကို ရွာမှာ ဆက်လက် နေထိုင်ကြရန်နှင့် လုံခြုံသက်သာစွာ နေထိုင်နိုင်ရန် တာဝန်ယူခဲ့ကြောင်း၊ သို့သော် နီးလ် ကွယ်လွန်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်း မန်ဂျူး၏ စိတ်အပြုအမူ၊ ကိုယ်အပြုအမူတို့ ကယောက်ကယက် ဖြစ်လာခဲ့သည်နှင့် နောက်ဆုံး ကူမားရ်နှင့် ဒေါ်လီတို့ကိုယ်တိုင် အိန္ဒိယနိုင်ငံရှိ သူမမိသားစု များထံ ပြန်ပို့ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြောင်း ရှင်းပြခဲ့သည်။ ဒင်နူး ရောက်မလာခင် လပေါင်းများစွာ ကပင် ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြသည့်ဖြစ်၍ လောလောဆယ် သူတို့ကို လိုက်မိရန် မမျှော်လင့်နိုင် ကြောင်းလည်း ပြောပြသည်။ ဒင်နူးလည်း ဒိုဆေးနှင့် ရေမွန်တို့နေထိုင်ရာ တောကြီးခေါင်ခေါင် အတွင်းက သစ်စခန်းတွင် နေထိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတော့သည်။

၁၉၄၄ ခုနှစ်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစလင်းမိ^{၁၆} ၏ ကွပ်ကဲမှုအောက်ရှိ အမှတ် ၁၄ တပ်မ သည် မြန်မာပြည်ကို ပြန်လည်သိမ်းပိုက်ရန် မဟာမိတ်တပ်များနှင့်အတူ ပြန်လည်ထိုးစစ်ဆင် လာခဲ့ကြသည်။ လအနည်းငယ်အတွင်း ဂျပန်တပ်များကို အိန္ဒိယနိုင်ငံ နယ်ခြားမှ ပြန်လည် မောင်းထုတ်နိုင်ခဲ့ကြပြီး ၁၉၄၅ ခုနှစ် အစောပိုင်းတွင် ဂျပန်တပ်များ ဝရန်းသန်းကား ပြန်လည် ဆုတ်ခွာနေကြရသည်။ တစ်ခါက ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်အသွင်ဖြင့် ဂျပန်စစ်တပ်နှင့် အတူ မြန်မာပြည်တွင်းသို့ အတူတကွ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြသော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဦးဆောင်သည့် မျိုးချစ် ဗမာ့တပ်မတော်၏ မထင်မှတ်သော ထိုးနှက်ချက်ကလည်း ထိရောက်လှပါ၏။ ၁၉၄၅ ခုနှစ်တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ဂျပန်ဖက်ဆစ်တို့ကို တိုင်းပြည်တွင်းမှ အပြီးအပိုင် မောင်း ထုတ်ရန် တော်လှန်ရေးအမိန့်တစ်ရပ် ထုတ်ပြန်ခဲ့သည်။ သည်နောက်ပိုင်းတွင် ဂျပန်ဖက်ဆစ် စိုးမိုးသိမ်းပိုက်ခြင်းသည် တစ်စာတစ်သိမ်းသွားခဲ့ရသည်။

သို့သော် တိုက်ပွဲက မပြီးဆုံးသေးဘဲ ရှိခဲ့သည်။ ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ မတ်လ၏ ရက်တစ်ရက် တွင် ဒိုဆေးက ဒင်နူးကို ခေါ်ယူကာ ကြားနေရသည့် သတင်းတွေ မကောင်းလှကြောင်း၊ မြောက်ပိုင်းမှ မိုင်ရာချီဝေးသော မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်း မိတ္ထီလာမြို့တွင် တိုက်ပွဲများ ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်လျက်ရှိကြောင်း၊ မဟာမိတ်တပ်များက အောင်ပွဲများ ရယူနေကြသကဲ့သို့ ဂျပန်စစ်တပ်သည် လည်း မရှုမလှ ဆုတ်ခွာနေကြပြီဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။ တစ်ဖက်တွင်လည်း အစဉ်အလာ ဟောင်းကို အရှိစွဲနေကြသည့် ဂျပန်များဘက်မှ ပါဝင်တိုက်ခိုက်ကြသော အိန္ဒိယပြည်လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်မှ စစ်သားအနည်းငယ်က မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်းတွင် မဟာမိတ်များနှင့် တိုက်ခိုက် နေကြဆဲဖြစ်သည်။ ထိုကုလားစစ်သား ယူနစ်များထဲမှ တပ်စိတ်တစ်စိတ်သည် စစ်စခန်းဆီသို့ ချီတက်ရန် လမ်းကြောင်းကျသည်ဟု ယုံကြည်ကြသည့်အလျောက် အုပ်ကွဲကာ စစ်တောင်းမြစ်ကို



ကျော်ဖြတ်လာခဲ့ကြသည်။ ဒိုဆေးက စစ်လမ်းကြောင်းမှ သွေဖည်လာကြသော ထိုသင်းကဲ့ တပ်စိတ်သာ ရွာကိုဖြတ်ခဲ့လျှင် ရွာသူရွာသားများအပေါ် ဒုက္ခပေးကောင်း ပေးနိုင်သည်ဆိုသော စိတ်ဖြင့် အပူပန်ကြီး ပူပန်နေခဲ့သည်။ သည်အတွက် ဒင်နူးအနေဖြင့် ထိုသင်းကဲ့တပ်စိတ်ကို ရှာဖွေတွေ့ဆုံရန်နှင့် တွေ့ရှိပါက လူမျိုးရေးအကြောင်းခံအားဖြင့် စစ်သားများကို ရွာနှင့်ဝေးဝေးက ရှောင်ကွင်း ချီတက်ကြရန် နားချစေချင်ခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်မှာပင် ဒင်နူး ရွာက ထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းပြအဖြစ် ရေမွန်လည်း ပါလာခဲ့လေသည်။

* * *

ရက်အနည်းငယ် စောင့်စားကြပြီးနောက် ရွာသူကြီးမှတစ်ဆင့် အစည်းအဝေးကျင်းပရန် စီစဉ်ခဲ့ကြသည်။ တောကြီးမျက်မည်းအတွင်း စွန့်ပစ်ထားသော သစ်စခန်းဟောင်းတစ်နေရာတွင် ကျင်းပခြင်းဖြစ်သည်။ သစ်စခန်းက ဟောင်းမြင်းလှပြီ။ ဒင်နူးကို သူ့ဖခင် တစ်ခါက ပြောပြဖူးသည့် တောတွင်းကွက်လပ်ကျယ်အလယ်တွင် ကျွန်းတိုင်တစ်တိုင်ထူကာ ဆောက်ထားသော သစ်စခန်းမျိုးဖြစ်၏။ စစ်ကြီးမဖြစ်ပွားမီ နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက စွန့်ပစ်ထားသော စခန်းဖြစ်၍ အဆောက်အအုံ၏ အပိုင်းအတော်များကို တောကြီးဟောဝန်က ပြန်လည်သိမ်းပိုက်လိုက်သည့်နယ် သစ်ပင်ချုံနွယ်များ ဝါးမျိုးလျက်ရှိကာ တောတွင်းကွင်းကျယ်သည်လည်း လေးပေခန့် ရှည်သော မြက်ရိုင်းပင်များ ဖုံးလျက်ရှိလေသည်။ သစ်စခန်းတစ်တိုင် တစ်ခါက ရှိခဲ့ဖူးသော ဆင်ဦးစီးတို့ နေထိုင်ရာ တဲများသည်လည်း လေဒဏ်ခိုးဒဏ်ကြောင့် ပြိုပျက်နေကြလေပြီ။ လှေကားတွင် ချုံနွယ်များ ရစ်ပတ်ယှက်နွယ်နေကြသည့်အပြင် အမိုးကလည်း တစ်ဝက်တစ်ပျက် ပြိုကျလျက်ရှိသည့်ကြားက ပင်မတိုင်ကြီးကတော့ မားမားကြီး ထောင်နေဆဲဖြစ်သည်။

ဒင်နူး၏ ညွှန်ကြားချက်က တစ်ယောက်တည်း စောင့်ဆိုင်းရန်ဖြစ်သည်။ ရေမွန်က တောတွင်းတလင်းပြန် အစပင်အထိ လိုက်ပို့ပြီး တောထဲပြန်ဝင်နေရန် ဖြစ်သည်။ ဒင်နူးက သူ့ကို ဝေးဝေးက မြင်နိုင်မည့်တစ်နေရာတွင် နေရာယူထားရင်း ရပ်နေလိုက်သည်။ အင်္ကျီညို အိမ်ရက်ဖြူနက်ကျား ကရင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည်။ ဟွေးစေတီရွာကို ရောက်ကတည်းက မရိတ်မသင်ဖြစ်သော မှတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးပြိုင်းမွေးတွေကြောင့် ရုပ်သွင်သည်ပင် မမှတ်မိလောက်အောင် ပြောင်းလဲလျက်ရှိ၏။ လည်ပင်းတွင် အဖြူနှင့် အနီကျား ပိတ်စတစ်စ ရစ်သိုင်းထားကာ၊ ထမင်းထုပ်၊ ရေဘူးနှင့် ဆေးလိပ်တွေပါသော လွယ်အိတ်ကိုလည်း လွယ်ထားခဲ့သည်။

တိုင်မကြီး ရှေ့တည့်တည့်ရှိ သစ်တုတ်တုတ်တိုတိုပေါ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ လေပြည်တစ်ချက်သုတ်သည်နှင့် တောတွင်းတလင်းပြန် တစ်တိုက်ရှိ မြက်ရိုင်းပင်တွေဆီက လေတိုးသံ တရဲရဲ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ သစ်စခန်းပတ်လည်ရှိ ပေရာကျော်မြင့်ကြသော သစ်ပင်ကြီးများဆီက ပါးလျားသော ဖြူငွေ့တွေ အူထွက်နေကြလေသည်။ စိမ်းမှောင်ခြင်းက ထူထပ်လှသည်ဖြစ်ရာ နံရံမည်းကြီးများသဖွယ် ရှိလေ၏။ သည်မျက်မည်းတောအလွန် တစ်နေရာဆီက ကုလားစစ်သားများ စောင့်ကြည့်နေကြမှာကို ဒင်နူး သိနေသည်။ လွယ်ထားသော ပိတ်လွယ်အိတ်ထဲတွင် ငှက်ပျောရွက်ဖြင့် ထုပ်လာခဲ့သော ထမင်းထုပ်အချို့ ပါလာခဲ့သည်။ တစ်ထုပ်ကို ဖြေကာ

စားသည်။ စားရင်းက တောသံတောင်သံကို နားစွင့်သည်။ တောကြက်တုရွေးတစ်အုပ် ပြိုင်သံကြောင့် ကုလားစစ်သားတွေ ချဉ်းကပ်လာကြပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ပြီ။ ထိုင်ရင်းကပင် ထမင်းကို ဆက်စားသည်။

တောတွင်း တလင်းပြန်ထဲကို ကုလားစစ်သားတစ်ယောက် လျှိုဝင်လာတာကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်သည်။ စားလက်စ ငှက်ပျောဖက်ကို လုံးခြေကာ လှင့်ပစ်လိုက်သည်။ စစ်သား၏ ခေါင်းပိုင်းကို မြင်ရပြီ။ ကိုင်ထားသည့် သေနတ်ဖြင့် ပေါင်းမြက်တွေကို ရှင်းရင်း မြက်ရိုင်းတောကို ခက်ခက်ခဲခဲ ဖြတ်လျက်ရှိ၏။

ဒင်နူးကလည်း ထိုလူ ချဉ်းကပ်လာတာကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ ထိုလူ၏မျက်နှာက ပိန်လွန်းလှသည့်အပြင် ပိန်ရှုံ့ရှုံ့ဖြစ်၏။ လူလုံးလူဖန်နှင့် ခန္ဓာကိုယ် အဆက်အပေါက်ကို မှန်းဆရသလောက် အသက်နှစ်ဆယ်စွန်းစွန်းသာ ရှိလောက်သည်။ ဝတ်ထားသည့် ယူနီဖောင်းက အမြွှာမြွှာ စုတ်ပြုလျက်ရှိကာ စီးထားသည့် ဖိနပ်ကလည်း ဆိုးဆိုးရွားရွား ဖွာလန်ကြနေသည်ဖြစ်၍ ဖိနပ်ထဲက ထိုးထွက်နေကြသော ခြေချောင်းကလေးများကိုပင် မြင်နေရလေသည်။ ဖိနပ်ခွာနှင့် ခြေထောက်ကို ကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့် တွဲချည်ထားလိုက်သေးသည်။ ဒင်နူးနှင့် နှစ်ပေကွာလောက်တွင် ရပ်လိုက်ပြီး သေနတ်ပြောင်းထိပ်ဖြင့် အမူအရာပြလိုက်သည်ဖြစ်၍ ဒင်နူးလည်း မတ်တတ်ထရပ်ရလေသည်။

“ကျွန်တော့်မှာ လက်နက်မပါပါဘူးဗျာ”

ဒင်နူးက ဟိန္ဒူ စတန်နီဘာသာစကားဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ စစ်သားက ဒင်နူးစကားကို နားမဝင်။

“မင်းလွယ်အိတ်ထဲမှာ ဘာရှိသလဲ၊ ငါ့ကိုပြစမ်း”

ဒင်နူးက သူ့ပိတ်လွယ်အိတ်ကို ပြပြသည်။

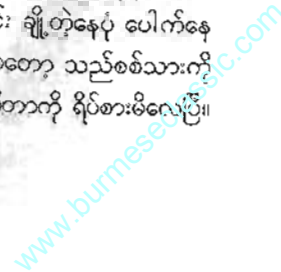
“အထဲက ဘာတွေလဲ”

ဒင်နူးက လွယ်အိတ်ထဲ လက်နှိုက်ပြီး ရေပုလင်းနှင့် ဖက်နှင့်ထုပ်ထားသော ထမင်းထုပ်ကို ပြသည်။ စစ်သား၏မျက်လုံးက ဒင်နူးကို အတွေးတစ်ချက် ပေးခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ဒင်နူးလည်း ငှက်ပျောဖက်နှင့် ထုပ်ထားသော ထမင်းထုပ်ကို ကြိုးဖြေကာ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“သည်မယ်... ယူပါ၊ စားပါ”

စစ်သားက ထမင်းထုပ်ကို ပါးစပ်နားကပ်ပြီး အငမ်းမရစားသည်။ သူ ထင်ထားတာထက်ပင် ပိုဆိုးနေပါပကောဟု ဒင်နူး တွေးနေမိသည်။ စစ်သား၏ မျက်လုံးဖြူဖြူက အသားဝါရောင် သမ်းနေကာ၊ နှုတ်ခမ်းထောင့်များနှင့် အသားအရေများတွင်လည်း အရည်ကြည်ဖုကလေးများ သီသီထလျက်ရှိကြရာ မြင်ရသည်ပင် အာဟာရဓာတ် ချို့တဲ့ချင်တိုင်း ချို့တဲ့နေပုံ ပေါက်နေလေသည်။ ဒင်နူးက စစ်သားကို အတန်ကြာ ကြည့်ရှုပြီး သည်နောက်မှာတော့ သည်စစ်သားကို သိဖူးကျွမ်းဖူးသလိုလို ထင်မိလေသည်။ ရုတ်တရက်ပင် သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာကို ရိပ်စားမိလေပြီ။ မယုံနိုင်လောက်သော အသံဖြင့် ထုတ်ဖော်လိုက်သည်။

“ကီရုန်းဆင်း မဟုတ်လား”



စစ်သားက နားမလည်သလို ဝါရွေးရွေးမျက်လုံးများဖြင့် မှေးတေးတေး ကြည့်နေခဲ့သည်။

“ကီရုန်းဆင်း မဟုတ်လား...၊ ကျွန်တော်ကို မမှတ်မိဘူးလား။”

စစ်သားက ထမင်းလုတ်တန်းလန်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ မျက်နှာအမူအရာက မှတ်မိကြောင်းပြရန်ပင် မတတ်နိုင်လောက်အောင် မောပန်းနေပုံဖြင့် မပြောင်းမလဲရှိလေ၏။

“ကီရုန်းဆင်း၊ အာဂျွန်းကော ခင်ဗျားနဲ့ အတူတူရှိသလား။”

ကီရုန်းဆင်းက ခေါင်းညိတ်ပြပြန်၏။ ထမင်းထုပ်ထားသည့်ဖက်ကို ပစ်လိုက်ပြီး သစ်ပင်တွေကြား လှည့်ဝင်သွားလေသည်။

ဒင်နူးက လွယ်အိတ်ထဲ လက်နှိုက်ပြီး ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ် ထုတ်ယူကာ တုန်ယင်နေသော လက်များဖြင့် မီးညှိနေခဲ့သည်။ သစ်တုတ်တိုပေါ် ပြန်ထိုင်သည်။ အတန်ငယ်စေးသော တောတွင်း ကွင်းပြန့်တွင်းသို့ နောက်ပါ လူသုံးဆယ်လောက် ပါလာသော လူတစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့သည်။ ဒင်နူး မတ်တတ်ထရပ်သည်။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိရဘဲ ဒင်နူး၏ လက်ဖဝါးများတွင် ချွေးစေးများ ပြန်လာခဲ့ရာ ဆေးပေါ့လိပ်ပင်လျှင် စေးထန်းထန်း ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

အာဂျွန်းက ခြေလှမ်း အနည်းငယ်အကွာတွင် ရပ်လိုက်သည်။ သစ်တုတ်တို ခြားလျက်နှင့် ဒင်နူးနှင့် အာဂျွန်းတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေကြသည်။ နှစ်ယောက်သား နှုတ်ဆိတ်နေကြရာမှ အာဂျွန်းက တိုင်ဘက်ကို ညွှန်ပြသည်။

“အဲသည့်အပေါ် တက်ကြရအောင်”

ဒင်နူးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ အာဂျွန်းက သူ့ရဲဘော်တွေကို တိုင်တစ်ဝိုက် လုံခြုံရေးယူထားရန် အမိန့်ပေးခဲ့ပြီး ဒင်နူးနှင့်အတူ လှေကားပေါ် တက်ခဲ့ကြသည်။ တိုက်အဆောက်အအုံပေါ်ရှိ ဖရိုဖရဲကြမ်းခင်းပျဉ်တွေပေါ်မှာ နှစ်ယောက်သား ထိုင်ကြသည်။ အနီးကပ်ကြည့်သောအခါ အာဂျွန်းသည်လည်း ကီရုန်းဆင်းနှင့်မခြား ယိုယွင်းလျက် ရှိလေသည်။ အနာကြောင့် အာဂျွန်း၏ ဦးရေတစ်ပိုင်း လှိုက်စားခြင်း ခံထားရသကဲ့သို့ ဒဏ်ရာက ညာဘက်နားရွက်ဆီမှ မျက်လုံးအထိ ထင်းထင်းကြီး ပေါ်လျက်ရှိ၏။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး စုတ်ပြတ်ပေါက်ပြဲနေသည့် ဒဏ်ရာများနှင့် ပိုးမွှားကိုက်ထားသည့်ဒဏ်ရာများ ပိန်းပိန်းပိတ်နေသည်။ ကက်ဦးထုပ် မရှိ။ ယူနီဖောင်းတွင်လည်း ကြယ်သီးတွေ မရှိ။ အရာရှိဝတ် အပေါ်အင်္ကျီတွင်လည်း လက်များမပါကြတော့။ ဒင်နူးအနေဖြင့် သည်လမ်း သည်ခရီးတွင် အာဂျွန်းနှင့်တွေ့ရမည်မှန်း သိခဲ့မည်ဆိုလျှင် သည်နေရာကို လိုလိုလားလား ရောက်လာစရာအကြောင်း မမြင်။ သူနှင့် အာဂျွန်း နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ကြသည်ပင် သုံးနှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ ဒင်နူးအဖို့ နောက်ဆုံးကြုံခဲ့ရသည့် ထိတ်လန့်စရာအဖြစ်များနှင့် ကြီးစွာသော ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုများအတွက် ဆက်နွယ်မှုအားဖြင့် အာဂျွန်းတွင် အပြစ်ရှိသည်ဟု ခံစားမှုရှိခဲ့သည်။ လောလောဆယ် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ကြရပြီဆိုတော့လည်း ဒင်နူးတွင် အမှန်းအာယာတနှင့် စက်ဆုပ်ရွံရှာမှုတွေ မရှိကြတော့ပြီ။ အာဂျွန်းဆိုသူ လူတစ်ယောက်အဖြစ်ပင် မမြင်တော့ဘဲ ညက်ညက်ချေချေ အမှန်အမှားအဖြစ်သာ မြင်တော့သည်။ ဒင်နူးက လွယ်အိတ်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီး လက်ကျန် ထမင်းထုပ်တွေကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ရော...၊ မင်းကြည့်ရတာ တစ်ခုခု စားချင်နေပုံရတယ်”

“ဘာတွေလဲ”

“ထမင်းပါ”

အာဂျွန်းက ထမင်းထုပ်တွေကို လှမ်းယူပြီး နမ်းကြည့်သည်။

“ကောင်းလိုက်တာကွာ၊ ရဲဘော်တွေကတော့ ကျေးဇူးတင်ကြမှာပဲ”

အာဂျွန်းက ထရပ်ပြီး လှေကားဆီလျှောက်သည်။ ထမင်းတွေ ဝေမျှစားကြရန် ပြောနေသံတွေ ကြားနေရသည်။ အာဂျွန်း ပြန်ရောက်လာသည့်အခါ ထမင်းထုပ်တွေ တစ်ထုပ်မကျန်ပေးခဲ့တာကို သတိထားမိလိုက်သည်။ ဒင်နူးကတော့ သူ့ဆီက ထမင်းကို ဝမ်းထဲမကျစေရပြီဆိုသော အာဂျွန်း၏မာနကို နားလည်လိုက်သည်။

“ဆေးပေါ့လိပ်သောက်မလား၊ တစ်လိပ်လောက်ပေးချင်တယ် ဖြစ်မလား”

“အေး...”

ဒင်နူးက ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ပေးလိုက်ပြီး မီးညှိပေးသည်။ အာဂျွန်းက မေးသည်။

“မင်းက သည်ကို ဘယ်လိုကြောင့် ရောက်နေတာလဲ”

“မေတ္တာရပ်ခံဖို့ လာတာပါ။ သည်နေရာကနေ သိပ်မဝေးတဲ့ ရွာတစ်ရွာမှာ ငါနေတယ်။ ရွာကလူတွေက မင်းရဲဘော်တွေ သူတို့ရွာဘက်ကို လာနေကြပြီလို့ ကြားထားကြတော့ ကြောက်နေကြတယ်”

“ကြောက်စရာ၊ ပူစရာ မရှိပါဘူးကွာ၊ တို့ကတောင် ဒေသခံလူတွေနဲ့ ဝေးအောင် မနည်းလုပ်နေရတာပါ။ တို့က သူတို့ကို အနိုင်အထက်လုပ်စရာ မရှိပါဘူး။ ရွာသားတွေ ဘေးကင်းပါစေမယ်လို့ မင်းပြောလိုက်ပါ”

“ဒါဆို ဝမ်းသာကြမှာပေါ့ကွာ”

အာဂျွန်းက ဆေးပေါ့လိပ်ကို တစ်ဖွာရွှိုက်လိုက်ပြီး မီးခိုးတွေကို နှာခေါင်းတွင်းက ပြန်ထုတ်နေသည်။

“နီးလ်အကြောင်း ငါကြားတယ်။ မင်းအတွက်ရော၊ မန်ဂျူးအတွက်ရော ငါ စိတ်မကောင်းဘူး”

ဒင်နူးက အသိအမှတ်ပြုကြောင်း အမူအရာပြလိုက်သည်။ အာဂျွန်းက ဆက်မေးသည်။

“ဒါထက် မင်းမိသားစုနဲ့ ပတ်သက်လို့ကော ဘာသတင်းရသလဲ။ မန်ဂျူးသတင်း၊ ကလေးသတင်း”

“ပြီးခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်ကတည်းက ဘာသတင်းမှ မကြားခဲ့ရဘူး။ နီးလ် ဆုံးပြီးတော့ သူတို့ သည်ရွာမှာ ခဏတော့ နေခဲ့ကြသေးတယ်။ အခု ငါရောက်နေတဲ့ ရွာပေါ့။ ငါ့မိဘများရဲ့ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတွေနဲ့အတူ လာနေကြတာပေါ့ကွာ။ နောက်တော့ နယ်ခြားကိုဖြတ်ဖို့ မော်လိုက်ဆိုတဲ့မြို့ကို ထွက်သွားကြသတဲ့။ အဲသည်ကတည်းကပါပဲ။ အဖေ့သတင်း၊ အဖေ့သတင်း ဘာမှ မကြားရတော့ပါဘူး”

ဒင်နူးက လက်မလက်သည်းကို ကိုက်နေရာက လည်ချောင်းရှင်းသည်။ ဒင်နူးက မေးသည်။

“မင်းကော . အယ်လီဆန်တို့၊ အယ်လီဆန်ဘိုးအကြီးအကြောင်းတို့ ကြားသလား”
အာဂျွန်းက အသံတိမ်တိမ်ဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

“မကြားဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူတို့မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် နံနက်ခင်းအိမ်ကြီးကနေ တောင်ပိုင်းဘက်ကို အသွားမှာ ကားပျက်ရာက ဂျပန်တွေနဲ့ ပက်ပင်းတိုးမိသွားကြတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး သေရှာကြတာ ပါပဲကွား။ ပါပဲကွား အယ်လီဆန်က ဂျပန်တွေကို ပြန်ခံခဲ့ရတယ်”

အာဂျွန်းက သူ မျက်နှာကို လက်ဝါးများဖြင့် အုပ်ထားခဲ့သည်။ အာဂျွန်း၏ပခုံးတွေ တသိမ်သိမ်လှုပ်နေတာကိုကြည့်ရင်း ငိုနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဒင်နူး သိနေခဲ့သည်။ အခုတော့လည်း အာဂျွန်းအပေါ် သနားသည်စိတ်သာ ရှိနေခဲ့ပြီ။ ဒင်နူးက အာဂျွန်းဆီ ထဲသွားကာ ပခုံးကို ဖက်ရင်း နှစ်သိမ်သည်။

“အာဂျွန်း မငိုနဲ့တော့ . ပြီးခဲ့တာတွေ ပြီးပြီပဲ”

အာဂျွန်းက ထမင်းလုံးတစ်စွဲခြောက်ခြင်းမှ သူ့ကိုယ်သူ နိုးထအောင် ကြိုးစားနေပုံဖြင့် ခေါင်းကို ခပ်ပြင်းပြင်းခါနေလေသည်။

“တစ်ခါတလေ ဒါတွေပြီးသွားရင် ကောင်းမှာလို့ တွေးမိတယ်”

“အာဂျွန်းရယ်၊ မင်းစိတ်နဲ့ မင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး သွားပေါင်းခဲ့တာပဲကွာ။ ဂျပန်ကုမ္ပဏီတွေကောင် အခုထိလည်း မင်း တိုက်နေရတုန်းပဲမဟုတ်လား။ ဘယ်လိုကြောင့်တုံး၊ ဘာအတွက်တုံး”

ဒင်နူးက သူ့အသံထဲက နူးညံ့မှုကိုပင် ပြန်အံ့သြနေခဲ့သည်။

အာဂျွန်းက မျက်လုံးတွေ ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ရင်း မော့ကြည့်သည်။

“မင်း နားမလည်ဘူး ဒင်နူး၊ အခု နားမလည်နိုင်ဘူး။ မင်းက ငါက သူတို့ကို သွားပေါင်းတယ်လို့ ထင်တယ်။ ငါ မပေါင်းခဲ့ဘူး။ အိန္ဒိယပြည်အရေးတစ်ချက်ကြောင့် တိုက်နေတဲ့ အိန္ဒိယပြည်တပ်မတော်ကို ငါ သွားပေါင်းတာပါ။ ဂျပန်တွေအတွက်တော့ စစ်ပွဲက ပြီးကောင်းပြီမှာပေါ့ကွာ။ တို့အတွက်က မပြီးသေးပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ အာဂျွန်းရာ၊ မင်းမှာ မျှော်လင့်ချက်မရှိဘူးဆိုတာကိုတော့ မင်း မြင်ရမှာပေါ့”
ဒင်နူး အသံက နူးညံ့နေဆဲပင်။ သည်စကားကို အာဂျွန်းက ရယ်သည်။

“တို့မှာ မျှော်လင့်စရာရယ်လို့ ကော ရှိခဲ့လို့လား။ ငါတို့လုပ်နေတာက ငါတို့ဘဝထဲက အများကို ပုံသွင်းပေးတဲ့ အင်ပါယာကြီးတစ်ခုကို ပုန်စားပုန်ကန် ဆန့်ကျင်နေကြတာကွ။ တို့အားလုံးသိကြတဲ့အတိုင်းပဲ ကမ္ဘာကြီးကို အရောင်ဆိုးနေတာတွေ။ အားလုံးကို ငါတို့က အုံကြွနေကြတာပါ။ အရာအားလုံးမှာ ချွတ်လို့မရအောင် စွန်းနေတဲ့ အစွန်းအထင်းကြီးက ကြီးလှပြီ။ တို့ကိုယ်တိုင် မပြုမယွင်းဘဲနဲ့တော့ ဒင်းတို့ မပျက်စီးနိုင်ဘူး။ ငါတော့ ဒါကြောင့်ပဲ သည်နေရာ ရောက်နေရတယ်လို့ ခံယူတယ်”

ဒင်နူးက အာဂျွန်းကို ဖက်လိုက်သည်။ ဘာစကားမှ မပြောနိုင်။ ပြောစရာစကားလည်း မရှိ။ မျက်ရည်တွေသာ တွေ့တွေ့ကြီး အိုင်ဖွဲ့နေခဲ့ပြီ။ အာဂျွန်း ဖြစ်တည်နေရသည့် ဘဝအခြေအနေက သို့မဟုတ် ရောက်နေရသည့်နေရာက အန္တရာယ်ကြီးလွန်းလှသည်ဟု ဒင်နူး တွေးနေ

မိသည်။ ရည်မှန်းချက်တွေအားလုံးကို ထိန်းချုပ်သိမ်းဆည်းနိုင်ကြစေခြင်းမှာ အားလုံးက ခွင့်ပြုကြရန်သာ ရှိတော့သည်။ ဒါက သူတို့၏ တဒင်အောင်ပွဲသာဖြစ်၍ သည်နည်းအားဖြင့် သူတို့၏ နောက်ဆုံးနှင့် ထိတ်လန့်စဖွယ် အရှုံးကို သူတို့ကိုယ်တိုင်က အနာတရဖြစ်စေတော့မည်။ သည်အချိန်မှာတော့ အာဂျွန်းအပေါ် ကရုဏာသက်မိခြင်းကလွဲ၍ သနားစိတ် မရှိတော့။ အာဂျွန်းတို့ကိုယ်တိုင် ကိုယ်အရှုံးတရားကိုမြင်အောင် တိတိကျကျ ပြနိုင်သည့်အရာကကော ဘာဖြစ်နိုင်သလဲ။ အာဂျွန်းနှင့် ငြင်းခုံနေခြင်းအားဖြင့် အောင်ပွဲအတွင်း ကိန်းအောင်းနေသည့် ရဲစွမ်းသတ္တိဆိုသော တန်ဖိုးတစ်ခုကိုတော့ မယုတ်လျော့စေချင်။ ဒင်နူးကပဲ လမ်းခွဲကြရန် စကားစသည်။

“ငါပြန်သင့်ပြီ”

“ဟုတ်တယ်”

ချုံ့နွယ်တွေ ရစ်ဖုံးနေသည့်လှေကားကပဲ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ လှေကားခြေမှာ နှစ်ယောက် သား သိုင်းဖက်လိုက်ကြသည်။

“သတိကြီးကြီးတော့ထားကွ အာဂျွန်း”

“အဆင်ပြေမှာပါ။ တစ်နေ့နေ့တော့ သည်အကြောင်းတွေပြောရင်း ရယ်ကြသေးတာပေါ့”

အာဂျွန်းက လက်ဝှေ့ယမ်းပြရင်း ပခုံးစောင်းလောက်မြင့်အောင် ပေါက်နေကြသော မြက်ရိုင်းကိုင်းပင်တွေထဲ တိုးဖြတ်ဝင်ရောက်သွားသည်။ ဒင်နူးကတော့ ကျွန်းတိုင်ကြီးကို မှီရင်း အာဂျွန်းထွက်သွားတာကို လိုက်ကြည့်နေလေ၏။ စစ်သားတွေ ထွက်ခွာကြပြီး တော်တော်ကြာ သည်အထိ ထိုနေရာမှာပဲ ရှိနေခဲ့သည်။ ရေမွန် အမှောင်ထဲက ထွက်ပေါ်လာသည်အထိပင်။

“ရေမွန်၊ တို့ သည်ည သည်မှာပဲ နေလိုက်ကြစို့”

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ”

“ပြန်နိုင်လောက်အောင် အားမရှိလှဘူးကွာ”

ဒင်နူးအဖို့တော့ အာဂျွန်းနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ခြင်းသည်ပင် အလွန်လေးနက်သော တုန်လှုပ်မှုကို ဖြစ်စေခဲ့သည်။ အာဂျွန်း၏ အသေးဆုံး ချုံ့ထားသော ဆုံးဖြတ်ချက်သစ္စာကို ပထမဆုံးအကြိမ် နားလည်ခဲ့ရပြီ။ အလားတူ ရွေးချယ်မှုကို အခြားသော ‘အောင်ဆန်း’ လို့လူတွေ ဘယ်လိုကြောင့် ရွေးချယ်ခဲ့ကြသလဲဆိုတာပါ ဒင်နူး မြင်ခဲ့ရပါ၏။ သည်လို့လူတွေအပေါ် သူကိုယ်တိုင်က အပြစ်တင် ရှုတ်ချခဲ့ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ သံသယစိတ်ကလေး စတင်လာခဲ့သည်။ အဖိနှိပ်ခံပြည်သူလူထုအတွက် အသိမ်းပိုက်ခံ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံအတွက် ဆောင်ရွက်နေပါသည်ဆိုသော လူတစ်ယောက်ကို အခြားလူတစ်ယောက်က ဘယ်လိုများ အကဲဖြတ်နိုင်မှာလဲ။ ခိုင်မြဲခြင်းနှင့် ပျက်ပြားခြင်းတို့၏ အမှန်တရားကကော ဘာပါလဲ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ မျိုးချစ်ဝါဒကို ဘယ်လို အကဲဖြတ်နိုင်သလဲ။ အိန္ဒိယပြည်သူလူထုက အာဂျွန်းကို သူရဲကောင်းအဖြစ် သဘောထားကြသည် ဆိုပါတော့။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို တိုင်းပြည်၏ ကယ်တင်ရှင်အဖြစ် မြန်မာပြည်သူတို့က သဘောပိုက်ကြသည်ဆိုပါတော့။ သူလို (ဒင်နူး) လူတစ်ယောက်အဖို့ သည်အချက်ကို ကြီးမြတ်သော အမှန်တရားအဖြစ် သမိုင်းတစ်လျှောက် လက်ခံနိုင်ပါ့မလား။ အဲသလိုဆိုတော့လည်း ဒင်နူး သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်စိတ်ချနိုင်မှုမရှိဘဲ ဖြစ်ရပြန်သည်။

အာဂျန်းကွပ်ကဲအုပ်ချုပ်ရသော ယူနစ်တွင် စာရင်းရှိစစ်သား ငါးဆယ် ပါဝင်ခဲ့သော်လည်း လောလောဆယ် နှစ်ဆယ့်ရှစ်ယောက်သာ ရှိတော့သည်။ သည်အထဲက အနည်းအကျဉ်း လောက်သာ ရန်သူ့လက်ချက်ဖြင့် ကျဆုံးခြင်းဖြစ်ပြီး အတော်များများကမူ တပ်မှ ထွက်ပြေးကြခြင်းကြောင့် လျော့ပါးခဲ့ရသည်။

နဂိုကလည်း သည်ယူနစ်တွင် ပရိဖက်ရှင်နယ်စစ်သားနှင့် စေတနာ့ဝန်ထမ်း စစ်သား ဟူ၍ နှစ်ခြမ်းကွဲလျက်ရှိရာ အာဂျန်းလို ကိရုန်းဆင်းလို အိန္ဒိယပြည်တွင် စုဆောင်း စုဖွဲ့ခဲ့သော စစ်သားများကို အသက်မွေးမှုဆိုင်ရာ (ပရိဖက်ရှင်နယ်) စစ်သားများအဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့ကြသည်။ စင်ကာပူ ကျဆုံးပြီးသည့်နောက် ကျွန်းပေါ်တွင် စစ်သား ငါးသောင်းငါးထောင်ခန့် သောင်တင်နေကြသည်ဖြစ်၍ သည်အထဲက ထက်ဝက်ကျော်ကျော်သော အရေအတွက်သည် အိန္ဒိယပြည် အမျိုးသားတပ်မတော် (INA) သို့ ဆက်သွယ်ဝင်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုစေတနာ့ဝန်ထမ်းစစ်သား (ဇော်လံတီယာ) များကတော့ မလေးယားပြည်နေ ပြည်ထိုင်ကုလားများကို စုဆောင်းစုဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်ပြီး အများစုမှာ တမိလ်လူမျိုး ရာဘာခြံ အလုပ်သမားများဖြစ်သည်။

အစပိုင်းကာလများတွင် အသစ်စုဖွဲ့ခဲ့သော စစ်သားများ၏ စွမ်းရည်၊ ခံနိုင်ရည်အား နှင့်ပတ်သက်၍ အာဂျန်းအပါအဝင် အရာရှိများက အထင်အမြင်သေးခဲ့ကြသည်။ အာဂျန်းတို့ တပ်ထဲဝင်ကြစဉ်ကဆိုလျှင် ဗြိတိသျှ၊ အိန္ဒိယတပ်မတော် (British Indian Army) အနေဖြင့် တမိလ်လူမျိုးများကို စစ်သားအဖြစ် စုဆောင်းခြင်း မပြုခဲ့တာတွေ ရှိပေသည်။ အိန္ဒိယပြည်ရှိ များစွာသော လူမျိုးစုများထဲတွင် စစ်ရေးစစ်ရာများနှင့် အံ့မဝင်သော လူမျိုးစုတစ်စုအဖြစ် ထည့်သွင်း မစဉ်းစားခဲ့သည်ကို အကြောင်းပြု၍ အာဂျန်း၏ မိတ်ဆွေအရာရှိများသည်လည်း ရှေးခေတ်ကြေးစားစစ်တပ်အတွင်း ရှိခဲ့ဖူးသော လူမျိုးရေးဒဏ္ဍာရီများအတိုင်း ကျင့်သုံးခဲ့ကြသည်။ သည်သီအိုရီများသည် အခြေအမြစ်မရှိကြောင်း သိထားကြသော်လည်း စစ်သားကောင်း စစ်သားညံ့အမျိုးအစား ခွဲခြားခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ သူတို့ကိုယ်တိုင်က နယ်ချဲ့စရိုက်ကို လုံးလုံးကြီး မပယ်ရှား

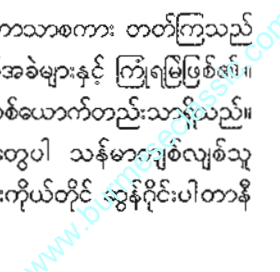
နိုင်ဘဲ ရှိခဲ့ကြသည်။ တကယ်တော့ ဤအစဉ်အလာကျင့်သုံးမှုသည် လူမျိုးရေးအရ ပြင်းထန်စွာ နှိပ်ကွပ်ခြင်းသာဖြစ်၍ တမိလ်များနှင့်ပတ်သက်သော ရှေးဟောင်းသားကေများ မှားယွင်းကြောင်း သဘောပေါက်လာခဲ့ကြလေသည်။ အတွေ့အကြုံများအရ ရာဘာခြံအလုပ်သမားများတစ်ဖြစ်လဲ တမိလ်စစ်သားများသည် ပရိဖက်ရှင်နယ် စစ်သားများထက်ပင် အကြမ်းပတမ်းခံနိုင်ကြရုံမက ပိုမိုသာလွန်ကြောင်း ညွှန်းဆိုခြင်း ခံခဲ့ကြရသည်။

အာဂျန်း၏ ယူနစ်တွင် ပျောက်ဆုံးလျော့ပါး စာရင်းကောက်ကြည့်သည့်အခါ တကယ်တမ်း ရှောင်တိမ်းသွားကြသော တပ်ပြေးများတွင် ပရိဖက်ရှင်နယ်စစ်သားတွေက ပိုများနေကြောင်း တွေ့လာရသည်။ ရာဘာခြံ လုပ်သားများ ပါဝင်သော စေတနာ့ဝန်ထမ်းတပ်သားများဆိုလျှင် တစ်ဦးတလေ ပျောက်ဆုံးတာမျိုးပင် မရှိ။ နောက်ပိုင်း ကိရုန်းဆင်းက အကျိုးအကြောင်း ရှင်းမပြမီအချိန်အထိ အာဂျန်း ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ပရိဖက်ရှင်နယ် စစ်သားများက သူတို့ တိုက်ခိုက် နေကြရသော တစ်ဖက်ရန်သူ ဆိုသူများမှာလည်း ကုလားလူမျိုးများသာဖြစ်၍ ရပ်တူရွာတူ ဆွေနီးမျိုးနီးများဖြစ်ကြောင်း သိကြရုံမက အကယ်၍ သူတို့ကိုယ်တိုင် ရန်သူဘက်ကို ပြောင်းတာမျိုး ရှိပါလျက် ဆိုးဆိုးရွားရွား ပြုမူဆက်ဆံတာမျိုး မခံချင်ကြ၍ ဖြစ်သည်ဆို၏။

အမှန်ဆိုလျှင် ရာဘာခြံအလုပ်သမားများကတစ်ဆင့် ဖြစ်လာကြသော စေတနာ့ဝန်ထမ်း စစ်သားများသည်လည်း သည်သို့သော အကျိုးအကြောင်း အဆိုးအကောင်းတွေကို သိထားကြသူတွေသာဖြစ်ကြောင်း အာဂျန်း နားလည်ထားသည်။ မည်သူတွေက ပရိဖက်ရှင်နယ် စစ်သားများဖြစ်၍ မည်သည့်အဆင့်အတန်းက လာကြောင်းကိုပင် သိထားကြသူများဖြစ်သည်။ သည်အပြင် သူတို့စိတ်ခံစားမှုကို သိကြရုံမက ဘယ်လိုကြောင့် တပ်က ပြေးနေကြသလဲဆိုတာကိုပါ အတိအကျ နားလည်ထားကြသည်။ ပရိဖက်ရှင်နယ်စစ်သားများမှာ အချိန်မရွေး ထွက်ပြေးရန်သာ စိတ်ရှိနေကြပြီ။ သူတို့မျက်လုံးများတွင် နှင့်သီးလှစွာသော ပမာမခန့် အရိပ်အငွေ့များ ရှိကြသည်ကို အာဂျန်း မြင်နေရသည်။

စေတနာ့ဝန်ထမ်း စစ်သားများအကြား နှစ်ကိုယ်ကြား ရယ်သွမ်းသွေးကြသည့် စကားတွေ ရှိသည်။ ပရိဖက်ရှင်နယ် စစ်သားတွေကို ပိုးမွေးသလို မွေးထားကြသည့်အကြောင်းကိုလိုနီ သခင်ကြီးတွေက ကောင်းကောင်းကျွေးထားသဖြင့် အသားတွေ တိုးချင်တိုင်း တိုးနေကြသည့် အကြောင်းတွေဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ စေတနာ့ဝန်ထမ်း စစ်သားများဆိုသော်လည်း ဒုက္ခဆင်းရဲခံကြရာမှာတော့ သူတို့လည်း ပရိဖက်ရှင်နယ် စစ်သားများနှင့်မခြား ရှိကြသည့်ဖြစ်ရာ နောက်ဆုံးတော့လည်း ပင်ပန်းဆင်းရဲ မခံချင်ကြတော့တာ။ စစ်ပွဲတစ်ပွဲတည်းကို အတူမတိုက်ချင်တာတွေ ရှိလာကြပုံ ပေါ်သည်။

ရာဘာခြံအလုပ်သမား စစ်သားများအားလုံး ဟိန္ဒူစတန်နိဘာသာစကား တတ်ကြသည် မဟုတ်။ သူတို့နှင့် ဆက်ဆံရသည့်အခါတိုင်း အာဂျန်းတွင် အခက်အခဲများနှင့် ကြုံရုံဖြစ်၏။ အာဂျန်းနှင့် အပြန်အလှန်ပြောနိုင်သော လည်ဝယ်ချက်ချာသူဆိုလို့ တစ်ယောက်တည်းသာရှိသည်။ သူ့နာမည်က ရာဂျန်ဖြစ်၏။ ရာဂျန်က အရိုးရော၊ ကြွက်သားတွေပါ သန်မာကျစ်လျစ်သူ ဖြစ်၍ မျက်လုံးနီအစ်အစ် မုတ်ဆိတ်ထူထူဖြစ်သည်။ သူ့ကို အာဂျန်းကိုယ်တိုင် ဆွန်ဂိုင်းပါတာနီ



မြို့တွင် ရွေးချယ်ခံခြင်းဖြစ်သည်။ တပ်အတွက် ဆီလျော်သော အလားအလာရှိသူအဖြစ် ရွေးချယ်ရန် စဉ်းစားခံခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့ကို ရွေးချယ်ပြီးသည့်အခါမှာတော့ အခြားစစ်သားနှင့်မခြား ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သင်တန်းကပဲ သူ့ကို ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ လူရည်လည်လာရုံမက၊ စစ်ရေးစစ်ရာ အထုံပါရမီရှိသည့်အလျောက် သူ့လိုဘဝတူများအကြားတွင် ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး အရှိန်အဝါကလေး ရှိလာသည်ထင်ရပါ၏။

တစ်ခါက တောင်ရိုးခင်တန်းတစ်တန်းကို ကျော်ဖြတ်ကြစဉ် ရာဂျန်က အာဂျန်းကို အိန္ဒိယပြည်တည်ရှိသည့် အရပ်မျက်နှာကို ပြခိုင်းသည်။ အာဂျန်း အနောက်ဘက်ကို လှမ်းပြသည်။ ရာဂျန်က တွေ့ကြီးရပ်ရင်း အဝေးဆီကို လှမ်းငေးနေခဲ့သည်။ အခြား ရဲဘော်များကလည်း ရပ်ငေးငေးနေကြသည်။

“မင်းက အိန္ဒိယပြည် ရောက်ဖူးလို့လား”

အာဂျန်း၏ အမေးကို ရာဂျန်က ခေါင်းခါသည်။

“မရောက်ဖူးဘူးခင်ဗျ”

“မင်းရောက်သွားပြီဆိုပါတော့ ဘာတွေတွေ့မယ်ထင်သလဲ”

ရာဂျန်က ပခုံးတွန့်သည်။ သူမသိ။ မသိလို့လည်း ဘာမှဖြစ်ပုံမပေါ်။ အဲသဟာ အိန္ဒိယ ပြည်ပ ဆိုတာလောက်နှင့်ပင် လုံလောက်ပြီ။ ရာဂျန်ကိုယ်တိုင်က သူ့မိဘများပြောပြသည့် ဘဝ ထုပွတ် လှပတို့ဇာတ်များအရ အိန္ဒိယပြည်ဆိုသည့် အသိကလေးတစ်ချက်သာ ခေါင်းထဲရှိသူ ဖြစ်သည်။ ရာဂျန်တစ်ယောက်တည်း သည်လိုဖြစ်နေတာမဟုတ်။ ရာဘာခြံအလုပ်သမားများဘဝက ကူးလာကြသော ဗော်လံတီယာစစ်သားမှန်သမျှ သူလိုချည်းသာ။ သူတို့ကိုယ်တိုင် တစ်ကြိမ်တစ်ခေါက် မရောက်ဖူးသည့် တိုင်းပြည်တစ်ပြည်အတွက် တိုက်ခိုက်နေကြသူတွေ။ သည်တစ်ချက်တည်းနှင့်ပင် အမှတ်ထင်ထင် စိတ်စောသန်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုကြောင့်လဲ။ အရင်းခံအကြောင်းကကော ဘာလဲ။ သူတို့ဘဝတွေအကြောင်း များများမသိ။ နားလည်း မလည်ခဲ့။ သူတို့ကိုယ်တိုင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားဖြင့် အမြဲတမ်း ရွတ်တတ်ကြသော ‘ဆလေးဗရီး’^{၁၆၄} ဆိုသည့် ဝေါဟာရနှင့် ပတ်သက်၍လည်း အာဂျန်း ဆုပ်ဖမ်းနိုင်ခဲ့တာ မရှိ။ သည် ဝေါဟာရကို ဥပမာအားဖြင့် မရေမရာ သုံးနေကြသည့် စကားအသုံးအဖြစ်သာ အာဂျန်း တွေးခဲ့သည်။ သည်လူတွေကိုယ်တိုင်က ကျွန်တွေမဟုတ်ကြောင်း အစဉ်အလာ လူ့စည်းအရ မဟုတ်မှန်ကြောင်း အာဂျန်းသိသလို ရာဂျန်ကလည်း သိထားသည်။ ဒါဖြင့် ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ သုံးနေကြတာလဲ။ ဘယ်လိုကြောင့် ကျွန်တစ်ယောက် ဖြစ်ရမှာလဲ။ သည်မေးခွန်းကို အာဂျန်းကိုယ်တိုင် မေးကြည့်သည့်အခါတိုင်း ရာဂျန်က ဝေလည်ချောင်ပတ် ဖြေနေကျ။ ရာဘာခြံစိုက်ခင်းများတွင် နိစ္စဉူပင်ပန်းတကြီး လုပ်ကိုင်ရသော အလုပ်တွေဘက် စကားလှည့်တတ်သည်။ အမျှင်မပြတ်အောင် ရဲချောင်း ချောင်းကြတာ၊ မျက်စိအပြတ်မခဲ စောင့်ကြည့်ကြတာ၊ အတောမသတ်အောင် ကြီးကြပ် ကွပ်ကဲကြတာကအစ ဆင်းရဲလှသော အလုပ်သဘာဝတွေအကြောင်း ပြောနေတတ်သည်။ တိရစ္ဆာန်တွေကမှ ဗီစိတ်အရ လုပ်ချင်တာ လုပ်နိုင်ကြသည့်အတွက် တိရစ္ဆာန်အဖြစ်

၁၆၄။ Slavery : ကျွန်စကမ်း ကျွန်ဇာတ်သွင်းခြင်း။

ပြောင်းပစ်လိုက်သည်ဟုပင် ပြောမဖြစ်ကြောင်း၊ တကယ်တော့ စက်ယန္တရားအဖြစ် ပြောင်းလဲပစ်ကြခြင်းသာဖြစ်ရာ လူ့ဦးနှောက်ကို နုတ်ပစ်၍ သံပတ်စက်အဖြစ် အစားထိုးခံရခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း ပြောနေတတ်သည်။ ဘယ်အရာမဆို သည့်ထက်တော့ ကောင်းသည်ဆို၏။

အိန္ဒိယ။ သူတို့အတွက် အိန္ဒိယဆိုတာကကော ဘာပါလဲ။ သူတို့သာ အသက်ပေးရန် လိုလိုလားလား မရှိကြဘူးဆိုလျှင် သူတို့ကိုယ်တိုင် တစ်ခါမှ မမြင်ခဲ့ဖူးသော တိုင်းပြည်၏ ဘယ်သူ့လွတ်လပ်မှုအတွက် တိုက်ခိုက်နေကြတာလဲ။ ထိုနိုင်ငံတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသော ဘိုးဘွားမိဘများ၏ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးမှု၊ ဆင်းရဲမွဲတေမှုတွေအကြောင်း သိထားကြလို့လား။ ဇာတ်မြင့်သူတို့သာ သောက်သုံးခွင့်ရကြ၍ ဇာတ်နိမ့်သူတို့ ရှေ့ကြည့်တစ်ပေါက် သောက်ခွင့်မရအောင် ကန့်သတ် တားဆီးထားသော ဇာတ်ခွဲခြားမှု ထုံးလေ့ကိုပင် သိထားကြလို့လား။ သူတို့အတွက် သည်အချက်တွေ ဟုတ်ပုံမရပါ။ သူတို့ကိုယ်တိုင် သည်လိုအတွေ့အကြုံမျိုး သည်လိုစိတ်ကူးစိတ်သန်းမျိုး ရှိခဲ့ကြသည်မဟုတ်။ အိန္ဒိယသည် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအလွန်က ရွှေတောင်ကြီးသာ ဖြစ်သည်။ သဘာဝတရားက ရွေးနုတ်ပေးဆပ်ထားသော မင်္ဂလာဖြစ်သည်။ တိုင်းပြည်ကို တင်စားမှုအားဖြင့် လွတ်လပ်ခြင်းဟု ပြောနေကြသည့် တစ်ထပ်တည်း ရာဘာခြံကြီးမှာတော့ ကျွန်တော်ခင်းခြင်း ခံနေကြရသည်။ ရာဘာခြံအလုပ်သမားများဘဝက လာကြသော စစ်သားများအဖို့ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကို ကျော်ဖြတ်ကြသည့်အခါ ဘာတွေတွေ့ကြလေမလဲ အာဂျန်း တွေးသည်။

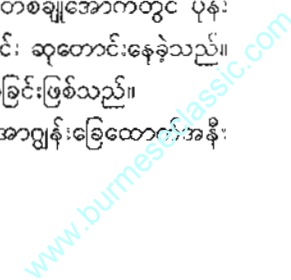
အာဂျန်းနှင့်ပတ်သက်၍ သူတို့မျက်လုံးများထဲမှာ ပရိဖက်ရှင်နယ်စစ်သားတစ်ယောက် အဖြစ်လည်းကောင်း၊ အတိတ်က စွန်းထင်းခဲ့သော အမည်းစက်အပြင် အတ္တဝါဒနှင့်အတူ ပါလာခဲ့သည့် နတ္ထိကဝါဒကို မည်သည့်အခါမှ ခါထုတ်သန်စင်ပစ်နိုင်စွမ်း မရှိသော ကြေးစားစစ်သား တစ်ယောက်အဖြစ်လည်းကောင်း မြင်နေကြပြီဆိုတာ အာဂျန်းကိုယ်တိုင် စမြင်ခဲ့ရပြီ။ ဘယ်လိုကြောင့် သူ့အပေါ် ပမာမခန့် ရှိကြသည်။ ယုတ်စွအဆုံး ဘယ်လိုကြောင့် ရန်သူလို မြင်ကြသည် ဆိုတာကိုလည်း သူမြင်ခဲ့ပြီ။ သူတို့တိုက်နေသည့် စစ်ကို သူ မတိုက်ခဲ့၍ဖြစ်သည်။ သူတို့ ယုံကြည်ကြသည်ကို သူ မယုံကြည်ခဲ့၍ဖြစ်သည်။ သူတို့မက်သည့်အိပ်မက်တွေကို သူ မမက်ခဲ့၍ဖြစ်သည်။



ရာဂျန်က ကီရုန်းဆင်းကို နွယ်ပင်နွယ်ကြီးများနှင့် လက်ပြန်ကြီးတုပ်၍ ဒရွတ်တိုက်ခွဲခေါ်လာသည်ဖြစ်ရာ ဟပ်ထိုးလိုက်ရင်း ပါလာခဲ့သည်။ ကီရုန်းဆင်း၏ အခြေအနေက မကောင်းလှသည့်အပြင် ဝေးဝေးရောက်ခဲ့ပုံလည်း မရှိ။ ချုံအုပ်အုပ် တစ်ချုံအောက်တွင် ပုန်းအောင်းရင်း ကတုန်ကယင် ရှိနေခဲ့သည်။ ဘေးမှ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ဆုတောင်းနေခဲ့သည်။ ရာဂျန်က ရှာဖွေတွေ့သည့်နှင့် ကြီးတည်းကာ ပြန်လည်ဖမ်းခေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ရာဂျန်က ကီရုန်းဆင်းကို ဆောင်တွန်းလိုက်သည့်အခါ အာဂျန်းခြေထောက်အနီး ပုံလျက်ကျသွားခဲ့သည်။

“အူထိုး ကီရုန်းဆင်း” (ထစမ်း ကီရုန်းဆင်း)



အာဂျွန်းအဖို့ သူ့အကူရဲဘော် ကီရုန်းဆင်းကို မမြင်ရက်တော့ပြီ။ မြင်ရသည်ပင် နာကျင်လွန်းလှသည်။ ရာဂျန်က ကီရုန်းဆင်း၏ အကျိုးကော်လာကို ဆွဲကာ ခြေထောက်တွေ ကို ဆွဲမသည်။ ကီရုန်းဆင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ကျိုးကြေနေသော ရုပ်သေးရုပ်သဖွယ် ချိုးချိုး ကျလျက်ရှိ၏။ ရာဂျန်က ကီရုန်းဆင်းကို စက်ဆုပ်ရွံရှာနေခဲ့သည်။ အာဂျွန်းမျက်နှာကို စိန်းစိန်းကြည့်၍ “ဒီကောင့်ကို...အခု ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလဲ ပြော” ဟု တည့်တည့်ကြီး မေးနေ ခဲ့ပြီ။ ရာဂျန်က အထက်အရာရှိဖြစ်သော အာဂျွန်းကို မလေးမစား ပမာမခန့် ဆက်ဆံနေခြင်း ကိုလည်း သိပါ၏။ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာသော အသုံးအနှုန်းများကိုပင် မသုံးတော့ဘဲ မောက်မောက် မာမာ ပြောဆိုနေသည်ဖြစ်၍ ရာဂျန်၏အာခံခြင်းကို အာဂျွန်း မြင်နေရသည်။ ရာဂျန် စိတ်ထဲမှာ ပရိယတ်ရှင်နယ် စစ်သားချင်းဖြစ်၍ ကိုယ့်လူကို ကိုယ်ဖေးမလေမလား၊ သက်ညှာထောက်ထား ရှိလေမလား သံသယရှိနေပုံလည်း ရ၏။ အာဂျွန်း အချိန်ယူရမည်။

“တို့ စစ်ခုံရုံးဖွဲ့ရမယ်”

“သည်နေရာမှာလား”

အာဂျွန်းက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါ စစ်စည်းကမ်းပဲ။ ဒါကို တို့ လိုက်နာရမယ်”

“စစ်စည်းကမ်း ဟုတ်လား၊ သည်နေရာမှာပေါ့ ဟုတ်လား”

ရာဂျန်အသံထဲမှာ ထေ့သံငေါ့သံတွေ ပါနေသည်။

ရာဂျန်က သူ့လူတွေရှေ့မှာ ပမာမခန့်လုပ်ပြနေသဖြင့် အာဂျွန်း ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

ရာဂျန်ကို စူးစူးဝါးဝါးကြည့်ရင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ စစ်စည်းကမ်းပဲ။ ဒါကို ငါတို့ လေးစားရမယ်။ စစ်တပ်ဟာ

စည်းကမ်းနဲ့ပဲ သွားတယ်။ လမ်းပေါ်က လမ်းစားပြတွေနဲ့ ကွာတဲ့အချက်က အဲဒါပဲ”

ရာဂျန်က ပခုံးတွန့်ရင်း လျှာဖြင့် နှုတ်ခမ်းပါးနား သိမ်းနေခဲ့သည်။

“ဘယ်မှာလဲ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ စစ်ခုံရုံးက ဘယ်နားသွားရှာမှာလဲ”

“သစ်စခန်းကို ပြန်သွားရမယ်။ အဲသည်မှာ ပိုလွယ်တယ်”

“သစ်စခန်း၊ ရန်သူလိုက်လာရင်ကော”

သစ်စခန်းက ခရီးတစ်နာရီစာလောက် ဝေးသည်။ အချိန်နည်းနည်းယူရမည်။

“တန်းစီ”

အာဂျွန်းက ကီရုန်းဆင်းကို လက်ပြန်တန်းလန်းဖြင့် တစ်လမ်းလုံး တွန်းဟယ် ထိုးဟယ် တရွတ်သိုးသိ ခေါ်ကြမှာတော့ မြင်ချင်စိတ်မရှိ။

မိုးရွာလာသဖြင့် သစ်စခန်းကိုရောက်သည်နှင့် အားလုံး ရွဲရွဲနစ်နေကြလေပြီ။ အာဂျွန်း က တိုင်အဆောက်အအုံရှိရာ တောတွင်းလဟာကို ဦးဆောင်ခေါ်လာခဲ့သည်။ ခြေတံရှည်ဒေါက် များ အောက်မှာတော့ မိုးလွတ်သဖြင့် သွေ့သွေ့ခြောက်ခြောက်ရှိသည်။ ရာဂျန်က ကီရုန်းဆင်း ကို ဖြေလွှတ်ပေးလိုက်သဖြင့် မြေပေါ်ပုံကျသွားသည်။ ကီရုန်းဆင်းခမျာ ငုတ်တုတ်ကြီး တုန်ခိုက်နေ၏။

“ကိုင်း...သည်နေရာပဲ တို့ ကြားနာရမယ်”

ရာဂျန်က တိုင်အဆောက်အအုံထဲက ကုလားထိုင်ယူလာကာ အာဂျွန်းရှေ့ ချပေး သည်။

“တရားသူကြီးမင်းဆိုတော့ သည်ပေါ်မှာထိုင်ပါ”

ရာဂျန်က ယဉ်ကျေးသမှုအမှုအရာဖြင့် ရွဲနေတာကို အာဂျွန်း သိနေသည်။ အာဂျွန်း က မသိကျိုးကျွံ နေလိုက်သည်။

“ကိုင်း...စကြစို့”

အာဂျွန်းက မေးခွန်းတွေကို အသေးစိတ် မေးမြန်းခြင်းအားဖြင့် လိုသည်ထက်ပို၍ အချိန်ဆွဲနေခဲ့သည်။ သို့သော် အကြောင်းယုတ္တိက ရှင်းနေခဲ့ပြီ။ ရာဂျန်တို့ကို အကျောက်အကန် ချေပခြင်းဆိုရန် အကြောင်းမရှိတော့။ ကီရုန်းဆင်းကိုယ်တိုင်က သူ့တွင် အပြစ်မရှိကြောင်း ခြေခြေမြစ်မြစ် ခုခံကာကွယ်ရန် ပြောစရာစကားမရှိသလို ဖြစ်နေရုံမက အပြစ်မှ ခွင့်လွှတ် ရန်သာ ရှိခဲ့ဦးတင် တစာစာ တောင်းဆိုနေခဲ့သည်။

“ဆပ်...ကျွန်တော့်မိန်းမ၊ ကျွန်တော့်မိသားစု”

ရာဂျန်က အာဂျွန်းကို ပြုံးပြရင်း ခနိုးခန့် လုပ်နေခဲ့သည်။

“နောက်ထပ်ကော တပ်စည်းမျဉ်းတွေ ရှိသေးသလားခင်ဗျ”

အာဂျွန်းကိုယ်တိုင်က သူနှင့် ကီရုန်းဆင်းတို့ကို ရာဂျန်လူတွေက စည်းဝိုင်း ဝိုင်းသလို ဝိုင်းထားကြပြီဆိုတာကို မြင်နေရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သာ အလယ်ခေါင်မှာ ထီးထီးကြီး ရှိနေကြသည်။ အာဂျွန်းက မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး ရာဂျန်ဘက်ကို လှည့်လိုက်သည်။

“ဘာစည်းမျဉ်းမှ မရှိတော့ဘူး။ ငါ အမိန့်ချမယ်။ ရာဂျန် ကွပ်မျက်ရေးသေနတ် တပ်ဖွဲ့မှာ မင်းက အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်တာဝန် ယူရမယ်။ မင်းလူတွေကိုမေးတော့ မြန်မြန်လုပ်”

ရာဂျန်က အာဂျွန်းကို သမင်လည်ပြန်ကြည့်သည်။ ခေါင်းယမ်းသည်။

“မဖြစ်လိုက်တာမှဗျာ၊ ဘယ်ကောင်ကမှ စာရင်းပေးကြမှာ မဟုတ်ဘူးမှတ်ပါ။ အခု အပြစ်ဒဏ်ခံရမယ့်လူက ခင်ဗျားလူပဲ။ သူ့ကိုစွဲ ခင်ဗျားပဲ ရှင်းရမှာပါ”

အာဂျွန်းက သူ့ကို ဝိုင်းထားကြသူတွေကို အကဲခတ်သည်။ အားလုံးက အာဂျွန်း ဘာလုပ်မလဲဆိုတာကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ အာဂျွန်းက တစ်ဖက်ကို လှည့်လိုက်သည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ရိုးရိုးရိပ်ရိပ် အမှတ်ရလိုက်တာကလေးတစ်ချက် မျောနေခဲ့သည်။ တပ်တွင်းပုန်ကန် မှု ဆိုတာကို အခြားတစ်ဖက်က ဘယ်လိုမြင်သလဲ ဆိုသည့်အချက်ဖြစ်ပါ၏။ တစ်ယောက် တည်း ဖြစ်နေရသည့်အချိန်တွင် နောက်ဆုံး အားထားနိုင်မည့် တစ်ခုတည်းသောအချက်မှာ အမိန့်သာ ဖြစ်သည်။ စစ်တပ်တစ်တပ်၏ တရားစီရင်မှုဆိုသည့် ခြိမ်းခြောက်ခြင်းအပေါ် အောင်ပွဲ တစ်ခုတစ်ရာရှိခဲ့လို့ နောက်ဆုံး ဝဋ်လည်ရသည်ဆိုလျှင်လည်း ထားတော့။ လောလောဆယ် အခြေအနေက ဘာအောင်ပွဲမှ နိုင်စရာမရှိ။ ရှုံးခြေသာများသည့် အခြေအနေ။ ဒီလိုအခိုက်အတန့် တွင် ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ကိုယ့်ဘက်မှာ အခြေအနေ အလေးမသာသည့်အခါ အနာဂတ်၏ အထောက်အထားအဖြစ် ဘယ်လို ခိုင်ခိုင်မာမာ ကျိုးကြောင်းပြနိုင်မှာလဲ။

“လာခဲ့...ကီရုန်းဆင်း”

အာဂျွန်းက သူ့အကူရဲဘော်ဟောင်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူ ကီရုန်းဆင်းကို အသာအယာ ဖေးမသည်။ ကီရုန်းဆင်း၏ ခန္ဓာကိုယ် အလေးချိန်ဝန်သည်ပင် ပေါ့ပါးလွန်းလှသည်။ အာဂျွန်းက ကီရုန်းဆင်း၏လက်ကို ကိုင်လိုက်သည့်အခါ သူ့လက်တွေ နူးညံ့လွန်းနေတာကို စံစားနေရသည်။ ရှေ့မှာဖြစ်လာမည့် အခင်းအကျင်းကို သိနေသူတစ်ဦးအနေဖြင့် ဒီလိုနည်းနှင့် ထိတွေ့လာရတာလည်း ထူးဆန်းနေသည်။

“လိုက်ခဲ့...ကီရုန်းဆင်း”

“ဆပ်”

ကီရုန်းဆင်းက ထရပ်သည်။ အာဂျွန်းက ကီရုန်းဆင်း၏လက်မောင်းကို တွန်းထိုးခေါ်လာခဲ့သည်။ အများရှေ့ကဖြတ်ပြီး တိုင်အဆောက်အအုံ၏အရိပ်မှ လွတ်သော မိုးရေထဲသို့ ဆွဲခေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် မြက်ရိုင်းတောကို ဖြတ်သည့်အခါ ကီရုန်းဆင်းဟပ်ထိုးလဲကျသွားခဲ့သည်။ အာဂျွန်းကပင် ကီရုန်းဆင်းကို သိုင်းဖက်ရင်း ထူလိုက်ပြီး ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။ ကီရုန်းဆင်းခမျာ အားအင်ကုန်ခန်းနေပြီဖြစ်၍ အာဂျွန်း၏ပခုံးကိုမှေးရင်း မျှောလိုက်နေရသည်။

“ဆက်သွားစမ်း ကီရုန်းဆင်း၊ ဆာဗားကရီး...ဒါက သိပ်မကြာခင် ပြီးသွားမှာပါ”

အာဂျွန်းအသံက ကရုဏာအားဖြင့် နူးညံ့လှသည်ဖြစ်ရာ ချစ်သူကို တီးတိုးစကားဆိုခြင်းနှင့်ပင် တူနေတော့သည်။

“ဆပ်”

တောတွင်းကွက်လပ်အစွန်းကို ရောက်လာသည့်အခါ အာဂျွန်းက လက်လွှတ်လိုက်သည်။ ကီရုန်းဆင်းလည်း အာဂျွန်း၏ ခြေထောက်အနီးတွင် ပုံလဲသွားခဲ့ကာ အာဂျွန်း၏ ခြေထောက်ကိုကိုင်ရင်း သူ့ကိုယ်သူ ထောင်မတ်ထားခဲ့သည်။

“ဆပ်”

“မင်း ဘယ်လိုကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ ကီရုန်းဆင်း”

“ဆပ် ကျွန်တော် ကြောက်လွန်းလို့”

အာဂျွန်းက လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သားရေသေနတ်အိတ်ထဲက ခြောက်လုံးပြူးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ကီရုန်းဆင်းကိုယ်တိုင် အမြဲတမ်းလိုလို ဆီသုတ်ဆေးကြော လုပ်ပေးခဲ့သည့် ဝက်ဘလီ ခြောက်လုံးပြူးပင်။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ ကီရုန်းဆင်းရာ”

“ဆပ်၊ ကျွန်တော် ဒီထက်ဆက်ပြီး”

အာဂျွန်းက သူ့ခြေထောက်ကို တွယ်ဖက်ထားသော တစ်ခါက အကူရဲဘော်ကလေး၏ ဦးခေါင်းပေါ်က အစိုးရာများ၊ တောစိုးအနာများကို ငုံ့ကြည့်နေခဲ့သည်။ ဟိုတုန်းက သူ့ခြေထောက်တွေကြားမှာ ဒူးထောက်ရင်း အစစအရာရာ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည့် အရိပ်တွေကို အမှတ်တရ ရှိနေခဲ့သည်။ သည်ရဲဘော်ကလေး၏ ပရိယာယ်မာယာကင်းခြင်း၊ ယုံကြည်ရ

ခြင်းနှင့် အပြစ်မဲ့ခြင်းတွေကို အောက်မေ့နေခဲ့သည်။ သူနှင့် သူ့အကူရဲဘော်ကလေး ကီရုန်းဆင်းတို့ ရာဇဝင်သမိုင်းတွေကို ဘယ်လိုလွန်မြောက် ဖြတ်ကျော်ခဲ့သလဲဆိုတာတွေကိုလည်း သတိရသည်။ ဒီရဲဘော်ကလေးတွင် ကောင်းမြတ်ခြင်းနှင့် ခွန်အားတွေရှိသည်။ အခုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်က ဒီအရည်အသွေးတွေအားလုံး လွင့်ပါးပျောက်ကွယ်စေခဲ့ပါပေကာ။ သစ္စာယှဉ်းခဲ့ပါပေကာ။ အိုးထိန်းသည်၏ အိုးထိန်းစက်ပေါ်က ရွံ့တုံးတစ်တုံးလို ပုံပေါ်မလာဘဲ ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်ခဲ့ရပါပေကာ။ ကီရုန်းဆင်းကို ဒီအခြေအနေဆိုးဖြစ်လာရန် သူ ခွင့်ပြုနိုင်မှာ မဟုတ်တာကိုလည်း အာဂျွန်း သိထားပါ၏။ သူ့ကိုယ်တိုင် မတော်တရော် ပုံဆိုးပန်းဆိုး သတ္တဝါတစ်ကောင်ဖြစ်လာရန် ဘယ်တုန်းကမှ အာဂျွန်း ခွင့်မပြုခဲ့။ ကီရုန်းဆင်း၏ခေါင်းပေါ် သူ့သေနတ်တင်လိုက်ရင်း ဒီအတွေးများဖြင့် အာဂျွန်း သူ့ကိုယ်သူ ရဲဆေးတင်နေရသည်။

အေးစက်သော သတ္တုအထိအတွေ့ကြောင့် ကီရုန်းဆင်းက အာဂျွန်းကို မျက်လုံးလှန်ကြည့်သည်။

“ဆပ်... ကျွန်တော်အမေ၊ ကျွန်တော်အိမ်၊ ကျွန်တော်ကလေး သတိရပါဦး”

အာဂျွန်းက ကီရုန်းဆင်း၏ခေါင်းကို ကိုင်လိုက်သည်။ အာဂျွန်း၏လက်ချောင်းတွေက ကီရုန်းဆင်း၏ ရှုပ်ထွေးထွေးဆံပင်တွေကို ဖွနေခဲ့သည်။

“သတိရလို့ ဒီလိုလုပ်ရမှာပဲ ကီရုန်းဆင်း၊ ဒါကြောင့် မင်းကိုယ်တိုင် သစ္စာဖောက်ဖျက်ခြင်းက ကာကွယ်ဖို့ အရာအားလုံးကို မင်း မေ့နိုင်မယ် မဟုတ်တော့ဘူး”

ကျည်ပွင့်သွားသံ ကြားလိုက်ရသည်။ အာဂျွန်းက သစ်ပင်အုပ်တစ်အုပ်ရှိရာဘက်သို့ ခရီးခရိုင် လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ့ကိုယ်သူ ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်ရန် သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကို လှမ်းကိုင်ချင်၍ဖြစ်သည်။ သို့သော် သစ်ကိုင်းပေါ်မှာ မြင်လိုက်ရသည့် အရာများကြောင့် တုံ့ဆိုင်းသွားရပါ၏။ တပေါက်ပေါက်ကျနေသည့် သွေးများနှင့် အရိုးစများ။ မျက်စိကတော့ မခွာနိုင်ဘဲ ရှိခဲ့ပါ၏။ ဒါကြောင့် သူ့မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်မရှိနိုင်။ ဒီသွေးနှင့် အရိုးစတွေက သူ ကိုင်ထားခဲ့သော ကီရုန်းဆင်း၏ဦးခေါင်းက အစအနတွေ ဖြစ်သည်။ အာဂျွန်း နောက်တစ်လှမ်းလှမ်းလိုက်ပြီး ဒူးတွေညွတ်ချလိုက်သည်။ အာဂျွန်း မော့ကြည့်လိုက်တော့ ရာဂျန်နှင့် သူ့လူတွေက သူ့ကို ဝိုင်းထားကြရင်း ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့မျက်လုံးတွေထဲမှာတော့ သနားကြင်နာခြင်းအရိပ်တွေ။

* * *

ဒိုဆေးက ဟွေးစေတီရွာကို ပြန်လည်ပြောင်းရွှေ့ကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့်အခါ စခန်းတစ်ခုလုံး ပျော်သွားကြသည်။ တောင်စောင်းတစ်လျှောက် ဆင်းလာကြသည်ပင် အောင်ပွဲခံကြသကဲ့သို့ စည်တိုများ၊ ပုလွေများ၊ ဆင်များဖြင့် တပျော်တပါး ရှိလှပါသည်။

ဒိုဆေးက ဒင်နူးအတွက် ဟွေးစေတီရွာစွန့်တွင် နေထိုင်ရန် သူ့ပိုင် အိမ်တစ်လုံး ပေးထားခဲ့သည်။ ရေမွန် သူ့ကို လာရှာသည်။

“ဒင်နူး ငါနဲ့လိုက်ခဲ့။ ငါ ပြောစရာရှိလို့”

ရေမွန်ကခေါ်သဖြင့် ဒင်နူးလည်း ချောင်းဘက်ကို ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ကလေးတွေက ပွေးစေတီချောင်းထဲမှာ ခူးလေးများ၊ ဝါးချွန်များဖြင့် ငါးဖမ်းနေကြသည်။

“ငါ သတင်းတချို့ ရထားလို့ကွ”

“ဘာသတင်းလဲ”

“အာဂျွန်း ကျသွားပြီကွ။ ဖို.စ် ၁၃၆ ယူနစ်တစ်ခုက ခြေရာခံမိသွားတာ။ ကျွန်းသစ် စခန်းဟောင်းတစ်ခုမှာ မိတယ်ပြောတာပဲ”

“ဘယ်သူက လိုက်ပြတာတဲ့လဲ၊ မင်းလိုက်ပြတာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ အာဂျွန်းတပ်သားတွေထဲက တစ်ယောက်က လိုက်ပြတာ။ တုပ်ပြေး အိုကြီးတစ်ယောက်ပဲ”

“နောက်ဆုံးတော့ မင်းရောက်သွားတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“အေး”

“ဘာတွေဖြစ်တာတဲ့လဲ”

“သူတို့က ငါ့ကိုခေါ်ကြတယ်။ အာဂျွန်းကို လိုက်ဖမ်းကြတဲ့လူတွေပေါ့။ အာဂျွန်းရဲ့ ရဲဘော်တွေက သူ့ကို ခွာသွားကြတယ်လို့ သူတို့ ကြားသတဲ့”

“ဒါဆို စခန်းဟောင်းမှာ အာဂျွန်းတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တာပေါ့။ အဲသလိုလား”

“ဟုတ်တယ်။ တစ်ယောက်ဆိုမှ တစ်ယောက်တည်းကျန်တာကွ။ သူက စွန့်ပစ်ထားခဲ့တဲ့ သစ်စခန်းဟောင်းဆီ ပြန်လာခဲ့တယ်။ သူ့လူတချို့က သူ့ကို ထားသွားတာပဲ။ သွားတာမှ အားလုံးသွားကြတာ။ ယူနီဖောင်းတွေ ချွတ်ခဲ့ကြပြီး ပုဆိုးတွေ လဲဝတ်ကြသတဲ့။ ပြီးတာနဲ့ ဝောက်ထဲဝင်ပြီး ကိုယ်ဖျောက်သွားကြသတဲ့။ အဲဒီလူတွေနောက်ကို ငါလိုက်ဖို့ ကြိုးစားပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ဒီလူတွေက တောကျွမ်းကြတော့ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်ကြတယ်ပြောပါတော့”

“အာဂျွန်းကကော”

“အဲသည့်နေရာကို ကုလားကာနယ်တစ်ယောက် ရောက်သွားတာကွ။ သူက အာဂျွန်းကို လက်နက်ချဖို့ ပြောတယ်။ ကိစ္စဝိစ္စတွေပြီးရင် အားလုံး အဆင်ပြေရပါစေမယ်လို့လည်း ပြောသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ အာဂျွန်းက လက်မခံဘူး။ ကြေးစားကောင်တွေ၊ ကျွန်ကောင်တွေလို ပြန်အော်တယ်လို့ ပြောတာပဲ။ နောက်တော့ အာဂျွန်းက တိုက်အဆောက်အအုံ ဝရံတာကို ထွက်လာတာမှာ ပစ်ချလိုက်တာ”

ရေမွန်က ကျောက်ခဲကလေးတွေ ရေထဲပစ်နေတာကို ရုပ်လိုက်သည်။

“သေချာတာကတော့ကွာ၊ လူ့ဘဝကို သူ မပျော်ပိုက်တော့ဘူးနဲ့ တူပါတယ်”

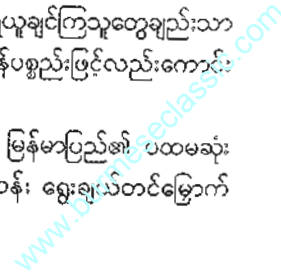
* * *

၁၉၄၆ ခုနှစ်။ မြန်မာနိုင်ငံအဖို့ လွတ်လပ်ရေးရရန် မဝေးတော့ပြီဆိုသည့် အရိပ် လက္ခဏာများ ထင်ရှားလာချိန်ဖြစ်သည်။ ဒိုဆေးက နေရင်း ပွေးစေတီရွာကလေးမှ အရှေ့ဘက် ထိုင်း-မြန်မာ နယ်စပ်တစ်နေရာဖြစ်သော တောင်တန်းနယ်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ စစ်သည်ပင် ဗဟိုချက်မဆီမှ အစွန်အဖျားဘက်ဆီ လွင့်စဉ်သွားခဲ့ပြီး တိုင်းပြည်လူမျိုးစု များ၏ အနာဂတ်ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ လူအများက သို့လော သို့လော စိတ်နှစ်စွ ရှိနေကြသည် ဖြစ်၍ သည်အထဲမှာ ဒိုဆေးလည်း တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ပွေးစေတီရွာလူထု အများစုက ဒိုဆေး၏အကြံဉာဏ်ကို လက်ခံကြသကဲ့သို့ ဒင်နူးကလည်း သဘောတူသည်။ သည်လိုနှင့် ပွေးစေတီကို စွန့်ခွာခဲ့ကြသည်။ ထိုင်းနယ်စပ်နှင့် မဝေးလှသော ကရင်နီတောင်တန်းများအတွင်းရှိ နယ်ခြားမြို့ လွိုင်ကော်တွင် အခြေချခဲ့ကြသည်။

ဒင်နူးအဖို့တော့ လွိုင်ကော်မြို့ကို ရောက်လာရခြင်းသည်ပင် အကျိုးကြီးခဲ့သည်။ ထိုင်းနယ်စပ်ကို ကျော်ဖြတ်လာသည့် မှောင်ခိုကုန်များတွင် ဓာတ်ပုံနှင့်ဆိုင်သော ပစ္စည်းကိရိယာများ ပါလာတတ်သည်ဖြစ်ရာ ဒင်နူးအတွက် ဓာတ်ပုံတစ်စခန်းထဲနှင့် ရခဲ့လေသည်။ ဒင်နူး နေထိုင်ရာ မိုင်တစ်ရာပတ်လည်အတွင်း အခြားဓာတ်ပုံဆရာဟူ၍ တစ်ဦးတလေပင် မရှိသည့် ဖြစ်၍ ဒင်နူးသည်ပင် ပရော်ဖက်ရှင်နယ် ဓာတ်ပုံဆရာဖြစ်လာခဲ့ကာ ဓာတ်ပုံစတူဒီယိုကိုပါ တွဲထောင်လိုက်သည်။ အစစအရာရာ ပါးရှားသော အခါကာလဆိုသော်လည်း အိမ်ထောင် သားမွေးကိစ္စများနှင့် မကင်းနိုင်ကြသည့်အလျောက် ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်း ရယူချင်ကြသူတွေချည်းသာ ဖြစ်သည်။ ဓာတ်ပုံရိုက် ကူးခကိုမူ ငွေသားအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကုန်ပစ္စည်းဖြင့်လည်းကောင်း ပေးချေတတ်ကြသည်။

၁၉၄၇ ခုနှစ် ဇြိတိသျှတို ပြည်တော်ပြန်ရန် ပြင်ဆင်ချိန်တွင် မြန်မာပြည်၏ ပထမဆုံး သော အမျိုးသားရွေးကောက်ပွဲကြီး ဆင်နွှဲကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ရွေးချယ်တင်မြှောက်



ခြင်းခံရသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသာလျှင် တိုင်းပြည်၏ စည်းလုံးညီညွတ်ရေးနှင့် အေးချမ်း တည်ငြိမ်ရေးအတွက် အားထားနိုင်လောက်သူဟု အများက ယုံကြည်ခဲ့ကြ၍ဖြစ်သည်။ သို့သော် ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၉ ရက်နေ့တွင် အခြားသော တိုင်းပြည်ခေါင်းဆောင်ကြီးများနှင့်အတူ လုပ်ကြံခြင်းခံခဲ့ရရှာသည်။ လုပ်ကြံခံရသည့် အတောအတွင်း၌ပင် မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်းတွင် ကွန်မြူနစ်များ၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် ထကြွမှုကြီး ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ အချိန်တိုအတောအတွင်း မှာပင် မြန်မာပြည်တွင်း၌ သောင်းကျန်းသူအဖွဲ့အစည်း ဆယ်ခြောက်ဖွဲ့လောက်ရှိလာခဲ့သည်။

လျှင်ကော်မြို့တွင် ရှိနေကြခိုက် တစ်ရက်တွင် ကောင်လေးတစ်ယောက် ဒင်နူး၏ စတူဒီယိုတံခါးပေါက်ကို ရောက်လာခဲ့သည်။

“ကိုထွန်းဖေ... လူတစ်ယောက် ခင်ဗျားကို လာရှာတယ်”

သည်စကားကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လာပြောနေကြသည်။ သူတို့က တံခါးဝ တွင် မောပန်းတကြီး ရပ်ကြရင်း မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် တောက်စားသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေ ခဲ့ကြ၏။ သူတို့အားလုံး တစ်မျိုးတည်းသာ ပြောနေကြသည်။

“ကိုထွန်းဖေ၊ ခင်ဗျားဧည့်သည်ဗျ။ အဲဒီဧည့်သည် အမျိုးသမီးက ဘတ်စ်ကားဂိတ် ကနေ လမ်းလျှောက်လာနေပြီ”

ဒင်နူးကတော့ မသိကျိုးကျွံနေလိုက်သည်။ စတူဒီယိုထဲမှာ အလုပ် မယ်မယ်ရရမရှိဘဲ ဝင်နေလိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်ကို မကြည့်မိအောင် ကြိုးစားနေခဲ့သည်။ ဒီနောက်မှာတော့ ချဉ်းကပ်လာနေကြသော အသံတွေကို ဒင်နူး ကြားရလေပြီ။ အသံတွေက သူ့ဘက်ကို စီတန်း လာကြသလို ပေါ်နေခြင်းဖြစ်၏။ လူတွေက သူ့ကို အော်ခေါ်နေကြသည့်အသံတွေကိုလည်း ကြားနေရသည်။

“ကိုထွန်းဖေ... ဒီမှာ ကြည့်လေ... ဘယ်သူလဲဆိုတာ”

တံခါးခုံ ခွေးကတက်တွင် လာထင်သော အရိပ်ကိုမြင်မှ ဒင်နူး မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မိခင်။ ဒေါ်လီ။ ဒင်နူးရှိနေသည့် လျှင်ကော်မြို့ရောက်ရန်ပင် ဒေါ်လီခမျာ ရက်သတ္တပတ် ပေါင်းများစွာ ခြေရာကောက်ခဲ့ရသည်။ ၁၉၄၈ ခုနှစ် နှောင်းပိုင်းတွင် မြန်မာပြည်ကို ရောက်ရှိလာ ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ထိုအချိန်က ဆူပူသောင်းကျန်းမှုတွေ ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။ ဒေါ်လီကိုယ်တိုင် ရန်ကုန် ခရီးတွင် တွေ့ခဲ့ရသလောက် ရွေးကောက်ခံအစိုးရသည်ပင် မြို့နီစီပယ်၊ ဧရိယာ ကန့်သတ်ချက် ထက် ကျော်လွန်ကာ အခွင့်အာဏာ မသက်ရောက်နိုင်ဘဲ ရှိနေခဲ့သည်။ မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်ဧရိယာ သည်လည်း သောင်းကျန်းသူတို့လက်ဝယ် ကျရောက်နေသည်။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးသည်လည်း စစ်ကာလတွင်းက တသောသော ကြံချသော ဗုံးဒဏ်ကြောင့် နေရာအတော်များများတွင် ပျက်စီး ချင်တိုင်း ပျက်စီးလျက် ရှိလေသည်။ ဒေါ်လီတို့နေထိုင်ခဲ့ရာ ကြည့်မြင်တိုင်ရပ်ရှိ နေအိမ်သည် လည်း မီးခွဲလောင်ရာက မြေပေါ် ဗုံးဗုံးကျလျက်ရှိ၏။ ဒေါ်လီသည်ပင် တည်းခိုနားနေရန် နေရာထိုင်ခင်း မရှိတော့သည့်အတွက် မိတ်ဆွေတစ်ဦးက တည်းခိုခွင့်ပေးခဲ့ရသည်။

တစ်ရက်မှာတော့ သားဖြစ်သူ ဒင်နူး၏သူငယ်ချင်း သီဟစောတစ်ယောက် ရန်ကုန် မြို့ရှိ သတင်းစာတိုက်တစ်တိုက်တွင် လုပ်ကိုင်လျက်ရှိကြောင်း ဒေါ်လီ ကြားခဲ့သည်။ သား

နှင့် ပတ်သက်၍ သတင်းတစ်စုံတစ်ရာ ရလိုရငြား သီဟစောကို မေးရန် သွားရောက်တွေ့ဆုံ ခဲ့သည်။ ဖြစ်ချင်တော့ ဒေါ်လီရောက်သွားချိန်တွင် ဦးသီဟစောသည် ရေမွန်ကဲ့သို့ပင် နိုင်ငံရေး ကွန်ဖရင့်တစ်ခုတွင် တက်ရောက်နေချိန် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဦးသီဟစော ပြောပြသလောက်ဆိုလျှင် ဒင်နူးသည် လျှင်ကော်မြို့တွင် ဘေးကင်းရန်ကင်းရှိနေကြောင်း သိခဲ့ရသည်။ နောက်ရက်တွင် သဘောဖြင့် ရန်ကုန်မြို့မှ ထွက်လာခဲ့ကာ ထိုမှတစ်ဆင့် တကျွန်းကျွန်းမြည်လှသော ဘတ်စ်ကား အိုကြီးတစ်စင်းဖြင့် လျှင်ကော်မြို့ကို လိုက်ခဲ့ရပြန်သည်။ ရက်တော်တော်ကြာကြာကုန်ပြီးမှ ရောက်တော့သည်။

ဒေါ်လီနှင့် ဒင်နူးတို့ သားအမိချင်း တွေ့ကြသည့်အခါ စကားတွေ မကုန်နိုင်ခဲ့ကြ။ ဒေါ်လီက သားကြီး နီးလ် ကွယ်လွန်ပုံ၊ ခွေးမ မန်ဂျူး ကွယ်လွန်ပုံတွေ ပြောပြခဲ့သည်။ ဒေါ်လီ ကိုယ်တိုင်လည်း ရှာကျဲကုမ္ပဏီနှင့်အတူ အိန္ဒိယပြည်အရောက် စစ်ပြေးခဲ့ရပုံ၊ ခရီးခိုင်ပေါင်းများစွာ ကုန်းကြောင်းခရီးသွားခဲ့ကြရပုံ၊ တောင်တန်းကြီးတွေကို ကျော်ဖြတ်ကာ အိန္ဒိယမြန်မာနယ်စပ်ကို ကျော်၍ အာသံမှသည် ကာလကတ္တားမြို့ကို ခရီးကြမ်း နှင့်ခဲ့ရပုံတွေကအစ စလုံးစကောက် ပြောပြပါ၏။ မြန်မာပြည်ကို တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့ရသည့် အကြောင်းရည်ရွယ်ချက် ကိုလည်း ရှင်းပြသည်။ ဒင်နူးက မိခင်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူသည်။ ဒေါ်လီခမျာ ပိန်သွယ်လွန်းလှ သည့်အပြင် မျက်နှာပေါ်ရှိ အရိုးများသည်လည်း ပျော့ကြောင်းထိုးထားသော ဖလားတစ်လုံး၏ အနားစွန်းတွေလို ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ ဆံပင်ကို ကုပ်ပိုးတွင် ဘယာကြော်ထုံးကလေး ကပ်ထုံးထား သည်ဖြစ်၍ နားသယ်စပ်တွင် ဆံဖြူကျိုးကျားရှိကြသည်မှအပ နက်မှောင် ရွှန်းစိုနေဆဲဖြစ်၏။

ဒေါ်လီက ဖခင်ထံ စာရေးရန် ဖျောင်းဖျော့သည်။

“မင်းဖခင်ကြီးကို သွားတွေ့ဖို့ကောင်းတယ်။ မင်းအဖေကို ဟိုတုန်းကလို စိတ်ဒုက္ခ မပေးစေချင်ဘူး။ မင်းအဖေကလည်း ပြောင်းသွားပါပြီလေ။ လူကြီးတစ်ယောက်နဲ့တောင် မတူတော့ရှာပါဘူး။ တကယ့်ကလေးလို ဖြစ်နေလေရဲ့။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့သား ဖအေဆီ သွားသင့်တယ်။ ခမျာ တွေ့ချင်ရှာရော့မယ်”

ဒင်နူးက ကတိပေးပါ။

“သွားကောင်း သွားဖြစ်မှာပါ။ တစ်နေ့နေ့ပေါ့”

မိခင်နှုတ်က ဖွင့်မပြောသော်လည်း သူနှင့်အတူ လာရောက်နေထိုင်ခြင်းမဟုတ်ကြောင်း ဒင်နူး သိနေခဲ့သည်။ “နောက်အပတ်ထဲမှာ အမေ စစ်ကိုင်ချောင် တက်တော့မယ်” ဆိုသည့် စကားကိုလည်း မအံ့သြမိ။

ဒင်နူး မိခင်နှင့်အတူ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ စစ်ကြီးပြီးကတည်းက မြေပြန့်ကို သည် တစ်ခေါက် ပထမဆုံး စွန့်ခွာလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ စစ်အဆုတ်မှာ တစ်ကြိမ်မက နှစ်ကြိမ် မီးတိုက်ခံခဲ့ရသော မြို့ရွာတွေကို ခရီးနှင့်ခဲ့ကြသည်။ မြစ်တူးမြောင်းတွေ ပိတ်ဆို့ကုန်ကြကာ မီးရထားလမ်းများသည်လည်း ဇလီဖားတုံးများအပေါ် ရပ်ပျက် ဆင်းပျက် တွန့်ကြေနေကြပြီ။ တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာအကူးတွင် လုံခြုံရေးအရ အဖွဲ့အစည်းတွေက စောင့်ရှောက် လှူပေးကြ သည်။ လယ်ယာချောင်းမြောင်းတွေမှာ ဗုံးကျထားသဖြင့် မြစ်ပေါ်နေကြသော ကျွန်းကြီးချိုင့်ကြီး

တွေကို ကွင်းကာရှောင်ကာ လယ်ထွန်နေကြသည့် လယ်သမားတွေကို တွေ့ခဲ့ကြသည်။ မပေါက် ကွဲကြသေးသော မြေမြှုပ်ခိုင်းတွေ ထောင်ထားရာနေရာတွေကို ကလေးတွေက ပြကြသည်။ အများသွား လမ်းခွဲတွေကို သုံးကြရပြီး အထူးသဖြင့် စက်ကွင်းမလွတ်သေးသော ခရိုင်မြို့တွေကို ရှောင်ကြရသည်။ ကုန်းကြောင်း အတန်တန်၊ လှည်းကြမ်းခရီး၊ အလီလီ၊ ဘတ်စ်ကား၊ အခါခါ၊ လှေခရီး၊ အနည်းနည်း ခရီးဝေးလွန်းလှသည်။ မန္တလေးမြို့တွင် တစ်ည တည်းခိုကြသည်။ မြို့ရိုးနေရာ အတော်များများ ပြိုကျနေကြပြီ။ ရွှေနန်းတော်ကြီးသည်လည်း ဗုံးဒက်ကြောင့် ပျက်စီးခဲ့ရမက ဒေါ်လီကိုယ်တိုင် ရင်နှုံးခဲ့ရသော ရွှေနန်းဆောင်များမှာတော့ မီးဘေးကြီးသင့်ကာ ကုန်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းသဘောသည် ထင်ဟပ်လျက်ရှိလေ၏။

စစ်ကိုင်းဘက်ကို ကူးရန် ခရီးမိုင်အနည်းငယ်လောက် ကုန်းကြောင်းလျှောက်လာခဲ့ ကြပြီး မြစ်ဆိပ်ရောက်သည့်အခါ ဧရာဝတီမြစ်တစ်ဖက်ကမ်းကို ငှက်လှေနှင့် ကူးခဲ့ကြသည်။ ပြင်းပြသော သက်ဝင်မှုရှိရာ စစ်ကိုင်းတောင်ကတော့ အရာမယွင်း ပကတိအတိုင်း တည်ရှိနေ လေသည်။ စေတီဂူကျောင်း အထောင်အသောင်းတို့ ပြောက်ထိုးနေသည့် စစ်ကိုင်းတောင်ကတော့ ပကတိ အေးချမ်းလှပနေဆဲဖြစ်၏။ သီလရှင်ချောင်ကို ရောက်ချင်စောဖြင့် ဒေါ်လီ ခြေလှမ်း သွက်သွက် လှမ်းသည်။ သီလရှင်ကျောင်းဝတွင် သီလရှင် အယ်ဗလင်က စောင့်ကြိုခေါ်လာ ခဲ့သည်။ နောက်တစ်နေ့ ဒင်နူး သီလရှင်ချောင်ကို ရောက်သွားသည့်အခါ မိခင်ကြီးသည်ပင် သီလရှင်ဘဝ ပြောင်းခဲ့လေပြီ။ ဦးပြည့်စိမ်းစိမ်း၊ ကိုယ်ရုံဝါဝါဖြင့် ကျက်သရေရှိလှသည်။

နောက်နှစ်တွင် တစ်ခေါက်ပြန်လာရန် ဒင်နူး စီစဉ်ခဲ့သည်။ နှစ်တစ်ပတ်လည်သည် အခါ လျှင်ကော်မှ စစ်ကိုင်းကို တစ်ခေါက်တစ်ကျင်း ရောက်ပြန်ပါ၏။ သီလရှင်ကျောင်းတိုက် အဝမှာ အချိန်ကြာကြာ စောင့်နေခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံးတော့ သီလရှင်ကြီး အယ်ဗလင် ရောက်လာခဲ့သည်။ ဒင်နူးကို နူးညံ့စွာ ပြုံးပြသည်။

“ပြီးခဲ့တဲ့လကပဲ ဒကာကြီးမယ်တော် ကံကုန်ရှာတယ်။ သွားရေးလာရေး ဒုက္ခတွေ က ကြီးလေတော့ ဒကာကြီးကို အကြောင်းလှမ်းမကြားဖြစ်တော့ဘူး။ ဒကာကြီး ဝမ်းမြောက် ဖို့ကတော့ သီလရှင်ကြီးခမျာ လျင်လျင်မြန်မြန်နဲ့ ဝေဒနာမခံစားရဘဲ ခန္ဓာငြိမ်းရှာတယ်”

* * *

၁၉၅၅ ခုနှစ်တွင် လျှင်ကော်မြို့မှာပဲ ဒိုဆေးကွယ်လွန်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဒိုဆေး သည် ခရစ်ယာန်ဂိုဏ်းအုပ်ဖြစ်ခဲ့ပြီး ဩဇာကြီးသော ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးအဖြစ် ထင်ရှားနေခဲ့ပြီ။ လူပေါင်းများစွာတို့ ကြေကွဲဝမ်းနည်းခဲ့ကြသည်။ ဒင်နူးအဖို့လည်း ဆရာသဖွယ်၊ မိဘသဖွယ် ကျေးဇူးကြီးခဲ့သည်ဖြစ်၍ ဒိုဆေးကွယ်လွန်ခြင်းသည် ကြီးစွာသော ထိခိုက်ခြင်းဖြစ်စေခဲ့သည်။ မကြာခင်မှာပင် ဒင်နူး ရန်ကုန်မြို့ကို ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရန် စိတ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါ၏။

၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်များ၏ အလယ်နှစ်ကာလများမှာတော့ ရန်ကုန်မြို့သည် အတော် ကလေး အေးချမ်းလာခဲ့ပြီ။ သောင်းကျန်းသူများအနေဖြင့် လိပ်ခဲတည်းလည်း အခြေအနေ ဆိုက်နေကြကာ အစိုးရကလည်း ဒီမိုကရေစီစနစ်ကို ပုံပေါ်နေပြီဖြစ်၏။ ဦးသီဟစောသည်

တိုင်းပြည်၏ အထင်ကရဖြစ်သော မြန်မာသတင်းစာများထဲက တစ်စောင်တွင် အယ်ဒီတာ ဖြစ်လာခဲ့ပြီး ရန်ကုန်မြို့တွင် ဩဇာတိက္ကမကြီးသူ ဖြစ်လာသည်။

ဒင်နူးလည်း ရန်ကုန်မြို့ကို ရောက်ရောက်ချင်း သူငယ်ချင်းဟောင်းကို သွားတွေ့ ခဲ့သည်။ သီဟစောက ခါတိုင်းလို ပိန်ပိန်ကလေးမဟုတ်တော့ဘဲ ထွားကျိုင်းနေပြီ။ ရှည်ကိုင်း ကိုင်း ကောင်လေးတစ်ယောက်အဖြစ်မှ မိုင်မိုင်ကြီး ဖြစ်နေပြီ။ ယုံကြည်ကိုးစားလောက်သော ထိရောက်သူတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ရောင်စုံယုက်ထားသော လုံချည်နှင့် ပျော့အိအိ ရှုပ်အကျိကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဆေးတံကို အမြဲတမ်း ကိုင်ထားလေ့ရှိသူဖြစ်သည်။ ဒင်နူးကို သူ့သတင်းစာ တိုက်အတွက် ဓာတ်ပုံဆရာခန့်သည်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဒင်နူး ကိုယ်ပိုင်စတူဒီယိုဖွင့်ရန် နေရာကောင်း တွေ့ခဲ့သဖြင့် ဓာတ်ပုံပစ္စည်းကိရိယာများ ဝယ်ယူဖြည့်တင်းရန် ဦးသီဟစောကပဲ ငွေအရင်းအနှီး စိုက်ထုတ်ပေးခဲ့သည်။

စစ်ကြိုခေတ် ရန်ကုန်မြို့ ဓာတ်ပုံလောကတွင် အထူး လူသိများခဲ့သူ ဓာတ်ပုံဆရာ အချို့မှာ ဂျပန်လူမျိုးများသာ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ စစ်ကြီးပြီးသည့်အခါ ဂျပန်ဓာတ်ပုံဆိုင်များ ပိတ်သိမ်းခဲ့ကြသဖြင့်ဖြစ်၍ ဓာတ်ပုံပစ္စည်းကိရိယာများကို ဈေးပေါပေါနှင့် ရှင်းပစ်ခဲ့ကြသည်။ လျှင်ကော်တွင်နေထိုင်ခဲ့စဉ် ဓာတ်ပုံပစ္စည်းဟောင်းများ ပြင်ဆင်ခြင်း၊ ပစ်ထားသော ကိရိယာ များကို နဂိုအခြေအနေရောက်အောင် မွမ်းမံခြင်းများတွင် အထူးကျွမ်းကျင်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ယခု အခါ စတူဒီယို ထူထောင်ရာတွင် အကုန်အကျနည်းနည်းဖြင့် အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ခဲ့သည်။

ဦးသီဟစောသည် ဒင်နူး၏စတူဒီယိုကို ပထမဆုံး ရောက်လာကြသည့် ဧည့်သည် တွေထဲက တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဦးသီဟစောက စတူဒီယိုကို လိုက်လံကြည့်ရှုသည်။ ဆေးတံကို ဖွာနေရာက နားလိုက်သည်။

“သိပ်ကောင်းတယ်... သိပ်ကိုကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်း တစ်ခုတော့ မေ့နေတယ်”

“ဘာပါလိမ့်”

“ဆိုင်းဘုတ်လေကွာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းစတူဒီယိုကို နာမည်တော့ ပေးရမှာပေါ့”

“ငါ စဉ်းစားမလို့ကွ”

ဒင်နူးက ဘေးဘီကို ဝေ့ကြည့်သည်။ မြင်ရသမျှနေရာတိုင်းမှာ မှန်ချပ်တွေချည်း ရှိနေ ကြသည်။ မှန်ပေါင်ကပ် ဓာတ်ပုံများ၊ ကောင်တာအခင်း၊ ကင်မရာ မှန်ဘီလူးများ။ ဒင်နူးက ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သည်။

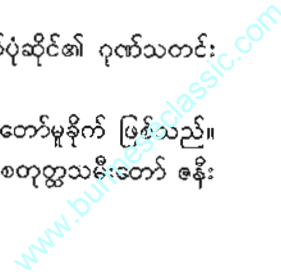
“ရွှေနန်းတော်... အဲသလိုပေးရတာက”

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲ”

“ငါ့အမေ သိပ်ကြိုက်တဲ့ စကားစုပဲ။ အမေပြောနေကျ”

သည်နာမည်က စီးလှသည့်အတွက် အချိန်တိုအတွင်း ဓာတ်ပုံဆိုင်၏ ဂုဏ်သတင်း ကောင်း ရလာခဲ့သည်။

ထိုအချိန်က စတူဒီယိုသမီးတော်သည် ရန်ကုန်မြို့တွင် စံနေတော်မူခိုက် ဖြစ်သည်။ စတူဒီယိုသမီးတော်၏ ကြင်ရာတော်သည်လည်း အနုပညာရှင်ဖြစ်၏။ စတူဒီယိုသမီးတော် ဇနီး ခင်ပွန်း နှစ်ပါးစလုံး ဒင်နူး၏စတူဒီယိုကို ပုံမှန်ရောက်နေကျဖြစ်သည်။



ဓာတ်ပုံစတူဒီယိုမှာ အထူးထင်ရှားလာသည်ဖြစ်၍ ဒင်နူးတစ်ယောက်တည်း ကိုင်တွယ် ဆောင်ရွက်ရန် အခက်အခဲ ရှိလာခဲ့သည်။ လက်ထောက်တစ်ယောက်ထားရန် လိုလာသည့် အတွက် ဦးသီဟစောက အချိန်ပိုင်းလုပ်ချင်နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဆန္ဒပြုသည်။ ထိုမိန်းကလေးမှာ မသင်းသင်းအေး ဆိုသူဖြစ်၍ ဦးသီဟစောနှင့် အမျိုးမကင်းသူကလေး ဖြစ်သည်။ မသင်းသင်းအေးသည် ၁၉၄၂ ခုနှစ် ဒင်နူး ရန်ကုန်မြို့တွင် နေထိုင်ခဲ့စဉ်က နေရာ ထိုင်ခင်းကအစ ကူညီခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ အခုတော့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ပညာဆည်းပူးနေသော အသက်နှစ်ဆယ်တွင်း မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။ မသင်းသင်းအေးက မြန်မာစာပေ ဆိုင်ရာ၊ ရွှေနန်းတော် သမိုင်းမှတ်တမ်းများ ဘွဲ့ယူစာတမ်းအတွက် သုတေသနပြုနေသူလည်း ဖြစ်သည်။ ၁၉ ရာစုနှစ်အတွင်း စိုးစံခဲ့ကြသည့် သီပေါဘုရင်မင်းမြတ်၏ ဘေးလောင်းတော် ဖြစ်သော ဘိုးတော်ဘုရား လက်ထက်တော်ကာလ သမိုင်းဖြစ်သည်။ ဒင်နူး၏ စတူဒီယိုအမည် က ကြည့်နူးစရာကောင်းသော တိုက်ဆိုင်မှုအဖြစ် မသင်းသင်းအေးအပေါ် ရိုက်ခတ်မှုရှိခဲ့သည်။ သည့်အတွက် အလုပ်ကို လက်ခံခဲ့သည်။

မသင်းသင်းအေးသည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် သွယ်လျကျစ်လျစ်ရှိသူဖြစ်၍ လှုပ်ရှားမှု အားဖြင့် ကြော့ကြော့မော့မော့ရှိသည်။ နေ့စဉ် ညနေ လေးနာရီ ထိုးသည်နှင့် လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာကာ ဆေးဆိုင်ကိုဖြတ်၍ ရွှေနန်းတော်စတူဒီယို သစ်သားတံခါးပေါက်ကို ရောက်လာ လေ့ရှိသည်။ တံခါးဝကိုရောက်သည်နှင့် သူမ ရောက်ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း အသံပြုသည့်အနေဖြင့် ဦးထွန်းဖေဟု ခေါ်လေ့ရှိသည်။ ည ခုနစ်နာရီခွဲတွင် ဒင်နူး စတူဒီယိုကို ပိတ်သည်။ ဆိုင်ပိတ်သည့် အခါ မသင်းသင်းအေးက လမ်းအတိုင်း ပြန်လျှောက်သွားကာ ဒင်နူးကလည်း ဆိုင်ကို သော့ခတ် ပြီး သူ့အခန်းရှိရာ အထပ်သို့ လှေကားအတိုင်း တက်သွားလေ့ရှိ၏။

ရက်သတ္တပတ်များ ကျော်လွန်ခဲ့ပြီးသည့်နောက်မှာတော့ မသင်းသင်းအေး၏ မနက်ခင်း များနှင့် ပတ်သက်၍ ဒင်နူး သတိထားမိလာတာတွေ ရှိခဲ့သည်။ မနက်ပိုင်းအချိန်များတွင် သုတေသနစာတမ်းအတွက်ချည်း လုံးပန်းနေခြင်း မဟုတ်ဘဲ ရန်ကုန်မြို့ထုတ် စာပေရာသမဂ္ဂဇင်း များတွင် စာရေးခြင်းအလုပ်ကိုပါ တွဲဖက်လုပ်ကိုင်နေကြောင်း သိလာရခြင်းဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုတို နှစ်ပုဒ်ပင် မဂ္ဂဇင်းအချို့တွင် ပါဝင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဒင်နူးက မသင်းသင်းအေး၏ ဝတ္ထုတိုများကို ရှာဖတ်သည်။ သူမ၏အနုပညာကို အံ့ဩခဲ့ရပါ၏။ သူမ လက်ရာတွေက တီထွင်ဆန်းသစ်မှုနှင့် စမ်းသပ်မှုသဘောများ ပါနေသည်။ မြန်မာဘာသာစကားကို နည်းသစ်များသုံးကာ ရေးဖွဲ့သည်။ တောသံ၊ တောင်သံပါသော ရိုးရာ အဋ္ဌေအသက်များကို အထူးအဖွဲ့သန်သည်။ သွယ်ဝိုက်ညွှန်းဆိုသော ဝက်ဝုတ္တိအဖွဲ့ ကြွယ်ဝခြင်း ကြောင့် အံ့ဩရသည်။ ဒေသီယစကားများနှင့် ပြင်းပြသော ဇာတ်ကောင်အဖွဲ့များကြောင့် လေးစားရသည်။ သည်တော့လည်း သူ့ကိုယ်တိုင် ကြာရှည်ကြာမြင့် စွန့်ပစ်ထားခဲ့သော တစ်ခါက သူ့ဆန္ဒ၊ သူ့ရည်မှန်းချက်တွေကို သည်မိန်းကလေး ရယူနိုင်ခဲ့လေသလားလို့ပင် ထင်မိရသည်။

ဒင်နူး၏ လေးစားမှုကလေးက မသင်းသင်းအေး၏ လက်ရာအပေါ် သူ့ကိုယ်တိုင် နှစ်ထောင်းအားရရှိကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောရန် ခက်သလိုလို ရှိစေခဲ့သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် သူ

ကိုယ်တိုင်က လေးနက်သော်လည်း စချင်သည့်သဘောဖြင့် ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း ပြောဖြစ် ခဲ့သည်။

“မင်းရေးတဲ့ဝတ္ထုက မင်းနေတဲ့လမ်းထဲက လူတွေအကြောင်းပဲ။ မင်းရေးထားတာက အဲသည်လမ်းပေါ်က လူတွေဟာ နေရာဒေသအသီးသီးက လာနေကြသူတွေလို့လည်း ဆိုရဲ့။ ဆိုပါတော့...ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းက လူတွေလည်း ပါတယ်။ တောင်ပေါ်ဒေသက လူတွေ လည်း ပါတယ်။ ဒါနဲ့တောင် မင်းရေးထားတော့လည်း သည်လူတွေက ဗမာစကားချည်း ပြောနေကြတယ်။ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။”

မသင်းသင်းအေးက ပြန်တုံ့ပြန်သည်။

“ကျွန်မနေတဲ့ လမ်းထဲကအိမ်တိုင်းမှာ ဘာသာစကားအမျိုးမျိုးနဲ့ စကားပြောတာ မှန်ပါတယ်။ အိမ်တိုင်းက အသံတွေကို တွေးဆနိုင်ဖို့ ကျွန်မရဲ့စာဖတ်သူကို ပေးရမယ်ဆိုတာ ကလွဲလို့ ကျွန်မမှာ တခြားရွေးချယ်စရာမရှိဘူး။ ကျွန်မနေတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးကို ကျွန်မ ရေးဖွဲ့နိုင်စွမ်း မရှိပါဘူး။ စာဖတ်သူကို ယုံကြည်မှုပေးခြင်းဟာ ကိစ္စဆိုးမှ မဟုတ်တာဘဲ”

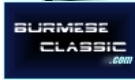
ဒင်နူးက စပြန်သည်။

“မြန်မာပြည်ပဲကြည့်လေ... တို့ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ပိုင် အဝန်းအပိုင်းနဲ့ နေကြတယ်။ တို့တိုင်းပြည်က လူမျိုးစုတွေကိုလည်း ကြည့်...။ ကရင်၊ ကချင်၊ ကယား၊ မွန်၊ ရခိုင်၊ ပအိုဝ် စသည်ဖြင့် ရှိကြတာပဲမဟုတ်လား။ မင်းဝတ္ထုမှာ သူတို့ရဲ့ ဒေသီယစကားတွေ၊ သူတို့ ပြောကြ ဆိုကြတဲ့စကားတွေပါရင် ပိုမကောင်းဘူးလား။ မင်းစာတွေ ဖတ်တဲ့လူက ဂီတရဲ့ကျယ်ပြောမှုကို မကြားနိုင်ရတော့ဘူးတဲ့လား...ကိုင်း”

“ကြားနိုင်ကြပါတယ်။ ဦးက ဘယ်လိုကြောင့် သူတို့ မကြားနိုင်ဘူးလို့ ထင်ရတာလဲ။ စာမျက်နှာပေါ်က စကားလုံးတစ်လုံးဟာ တူရိယာတစ်လက်ပေါ်က ကြိုးတစ်ချောင်းနဲ့ တူပါ တယ် ဦးရယ်။ ကျွန်မစာဖတ်သူတွေရဲ့ခေါင်းမှာ ဂီတသံတွေ ရှိကြပါတယ်။ တစ်ဦးချင်းစီမှာ တော့ အသံတွေ ကွဲပြားကြမှာပေါ့”

သည်အချက်ကြောင့်ပင် သူ့ဘဝတွင် ဓာတ်ပုံပညာနှင့်ပတ်သက်၍ အရူးအမူး မဖြစ် တော့။ စီးပွားရေးဆန်ဆန်သဘောပဲ ထားတော့သည်။ စတူဒီယိုတွင် ဓာတ်ပုံရိုက်တာမျိုး၊ သူတစ်ပါးရိုက်ကူးထားသော ဖလင်တွေကို ပုံကူးဆေးပေးခြင်းလောက်သာ လုပ်ပေးသည်။ သူ လုပ်ပေးနိုင်တာကို ဂရုတစိုက်လုပ်ပေးသည်။ ဝါယမစိုက် ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ အနုပညာ ဖန်တီးမှုအားဖြင့် သီးခြားစိတ်ကြည်နူးခြင်းကို မစဉ်းစားတော့ပြီ။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်ငန်းအဖြစ် လက်ဝယ်ရှိနေသော ကျွမ်းကျင်မှုကိုသာ ကျေးဇူးတင်ရပါ၏။ အားပေးကြသူ တွေက ဘယ်လိုကြောင့် အောက်ဒိုးထွက်မရိုက်တာလဲဟု မေးကြသည့်အခါ သူ့မျက်လုံးတွေမှာ ပုံဖမ်းကျင့် ပျောက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ အလေ့အကျင့်မရှိတော့ စူးရှသောအမြင်တွေလည်း အားနည်းသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြရသည်။

ဒင်နူးကိုယ်တိုင် ရိုက်ကူးဖြစ်ခဲ့သော လက်ရာဓာတ်ပုံတွေကို စိတ်ရောက်သည့်အခါ ရှားရှားပါးပါး ပြတာမျိုးတော့ ရှိသည်။ သူ့ရိုက်ခဲ့သည့် ဓာတ်ပုံတွေကလည်း များများစားစား



မရှိတော့။ အစောပိုင်းကာလများဆီက ရိုက်ကူးဖြစ်ခဲ့သော ဓာတ်ပုံတွေ။ နဂုတစ်တွေဆိုလျှင် ကြည့်မြင်တိုင်အိမ် မီးသင့်စဉ်က ပါသွားခဲ့ကြပြီ။ မလေးယားနိုင်ငံတွင် ရိုက်ကူးခဲ့သော ဓာတ်ပုံ တွေကလည်း နံနက်ခင်းအိမ်ကြီးမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ လောလောဆယ် လက်ဝယ်ရှိနေသည့် ပုံတွေက လျှင်ကော်မြို့တွင် ရိုက်ကူးသည့် ဓာတ်ပုံများသာဖြစ်သည်။ မိခင် ဒေါ်လှီပုံ၊ ဒိုဆေးပုံ၊ ရေမွန်ပုံ၊ မိသားစုများပုံ။ သည်ပုံတွေထဲက အချို့ကိုတော့ ပေါင်သွင်းကာ တိုက်ခန်းနံရံမှာ ချိတ်ဆွဲထားခဲ့ပါ၏။ မသင်းသင်းအေးကို အားနာနာနှင့်ပင် အပေါ်ထပ်ရှိ ဓာတ်ပုံများကြည့်ပါရန် ဖိတ်ပြီးပြသည်။ သူမက ငယ်သေးသည်။ သူ့ထက် ဆယ်နှစ်လောက် ငယ်သည်။ သူ့အပေါ် တစ်မျိုးထင်လိုက်မှာကို စိုးရိမ်သည်။

တစ်နှစ်လွန်ခဲ့ပြီ။ မသင်းသင်းအေးဆိုလျှင် နေ့စဉ်လိုလို ထွက်လာသည့်အခါ လမ်းဘက်အထွက် တံခါးမကြီးဘေးရှိ စတူဒီယိုထဲကို ဝင်လေ့ရှိသည်။ တစ်ရက်မှာတော့ ဒင်နူး (ဦးထွန်းဖေ) ကို ပြောသည်။

“ဦးထွန်းဖေ... ကျွန်မရဲ့ စာပေလက်ရာထဲမှာ ကျွန်မတွေ့ရတဲ့ အခက်အခဲဆုံးက ဘာလဲဆိုတာ သိသလား။”

“ပြောပါဦး”

“ကျွန်မ လမ်းပေါ်ထွက်ပြီး အိမ်တစ်အိမ်ထဲကို ဝင်လိုက်တဲ့ တဒင်္ဂကလေးကို ဖွဲ့ရတဲ့ အချိန်ပေါ့”

ဒင်နူးက မျက်မှောင်ကြွတ်သည်။

“ဘယ်လို၊ ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ”

မသင်းသင်းအေးက လက်နှစ်ဖက်ကို ယှက်ကာ ပေါင်ပေါ်တင်ထားသည်။ ကျိုးနွံ နာခံမှုရှိသော ကျောင်းသူကလေးလိုပင်။

“သိပ်ကို ခက်ခဲပါတယ်ရှင်။ ဦးအတွက်တော့ သည်ကိစ္စမျိုးက သေးသေးမွှားမွှား ကလေး ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေမှာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မယုံကြည်တာက အိမ်တစ်အိမ်ထဲကို ချင်းနင်းကျူးကျော်မိတဲ့ တဒင်္ဂကလေးဟာ ဂန္ထဝင်နဲ့ ခေတ်သစ်ရေးဟန်ကြားက ကွဲလွဲနေတဲ့ အမှတ်သားကလေးပဲ”

“ဘယ်လိုကြောင့်ပါလိမ့်”

“ဦး... စဉ်းစားကြည့်လေ။ ဂန္ထဝင်စာပေတွေမှာ အကြောင်းအချက်၊ အဖြစ်အပျက် တွေဟာ အပမှာ ဖြစ်တာချည်းပဲ။ လမ်းတွေပေါ်မှာ ဖြစ်မယ်၊ အများသူငါ နားနေကြတဲ့ ပန်းခြံ တွေထဲမှာ ဖြစ်မယ်၊ စစ်မြေပြင်မှာ ဖြစ်မယ်၊ နေရာဌာန ဥယျာဉ်တွေမှာ ဖြစ်မယ်၊ လူ့စိတ်ကူး ရှိသလောက် နေရာတွေမှာ ဖြစ်မယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဒါက မင်းဘယ်လိုရေးတယ်ဆိုတာတော့ မဟုတ်ဘူးမို့လား”

မသင်းသင်းအေးက ရယ်သည်။

“မဟုတ်ဘူးရှင်၊ သည်ကနေကာလမှာ အိမ်တစ်အိမ်ထဲကို ချင်းနင်းတယ်ဆိုတာမျိုးကို ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ စိတ်ကူးနဲ့ပုံဖော်မိရင်တောင် ကျွန်မအဖို့ သည့်ထက်ခက်ခဲတာမျိုး မရှိနိုင်ဘူး။”



တကယ်ချရေးဖို့တော့ ဝေးရော၊ စိတ်ကူးမိရင်တောင် ကျွန်မ အထိတ်တလန့် ခံစားရတယ်။ ကျွန်မ ဆက်လုပ်မယ်။ လှမ်းမယ်။ ရွေးကတက်ကို ကျော်မယ်။ အိမ်မထဲ ဝင်မယ်ဆိုတာမပြောနဲ့၊ စိတ်ကူးရတာတောင် ကြောက်တယ်”

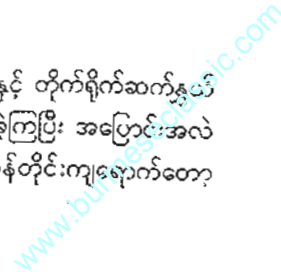
ဒင်နူးက ခေါင်းညှိတ်ပြသော်လည်း သဘောထားမပေးခဲ့။ သူမပြောသည့် စကား တွေကို တွေးရန် သူ့ကိုယ်တိုင် အချိန်ကလေး နည်းနည်းယူချင်၍ ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့လယ် မှာတော့ မဂိုလမ်း (ရွှေဘုံသာလမ်း) က ဒံပေါက်နှစ်ထုပ် ဝယ်လာခဲ့ပြီး သူ့အခန်းမှာပဲ မသင်းသင်းအေးကို ဖိတ်ကျွေးခဲ့သည်။ လနည်းငယ်ကြာသည့်အခါ သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ် ခဲ့ကြသည်။ မင်္ဂလာအခမ်းအနားကို တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ကျင်းပချင်ကြသဖြင့် မိတ်ဆွေရင်းချာ တွေလောက်သာ ဖိတ်ကြားခဲ့ကြသည်။ မသင်းသင်းအေးလည်း ဒင်နူး၏ အခန်းနှစ်ခန်းကို ရောက်လာခဲ့သည်။ ရောက်ရောက်ချင်းပင် အခန်းထောင့်တစ်နေရာကို ပိုင်းကန်ကာ စားပွဲ တစ်လုံးချသည်။ တက္ကသိုလ်တွင် စာပေရေးရာများ သင်ကြားခြင်း စသည်။ နေ့လယ်နေ့ခင်း မှာ ခင်ပွန်း၏စတူဒီယိုတွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ပေးသည်။ သေးငယ်ကျဉ်းမြောင်း၍ လွတ်လပ်မှု ရှိသော သူတို့လောကကလေးကို ကျေနပ်ချမ်းမြေ့ကြသည်။ သားသမီး မပွားစီးသည့်အပေါ် တစ်စုံတစ်ရာ ခံစားမှုမထားခဲ့ကြ။ မသင်းသင်းအေး၏ စာပေလက်ရာများသည် စာပေအသိုင်း အသိုင်းကို ကျော်လွန်ကာ ထင်ရှားစွာ ပြုလာခဲ့ပြီး စာပေပွဲများတွင် ပုံမှန် တက်ရောက်ဟောပြော သော စာရေးဆရာများထဲက တစ်ဦးဖြစ်လာခဲ့သည်။

တစ်မနက်ခင်းတွင် ဖြစ်၏။ ဆရာမ ဒေါ်သင်းသင်းအေးကိုယ်တိုင် တက္ကသိုလ် စာသင်ခန်းတစ်ခန်းတွင် တပည့် ကျောင်းသားငယ်များကို စာသင်ကြားနေခိုက် ဖြစ်သည်။ လက် တစ်ကမ်းအကွာလောက်ဆီက တရစပ် ပစ်ခတ်နေသော သေနတ်သံတွေကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ပြတင်းရံရာ ပြေးကြည့်သည်။ လူငယ် ကျောင်းသူကျောင်းသား များစွာတို့ ပြေးလွှားအော်ဟစ် ကြကာ အလဲလဲအပြုပြု ဖရိုဖရဲ ကမ္ဘာပျက်သည့်နှယ် မည်းမည်းလှုပ်လျက် ရှိလေသည်။ အချို့ ဆိုလျှင် သွေးအလူးလူး။

ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ပြတင်းပေါက်ဆီမှ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲခေါ်သွားခဲ့သည်။ ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်သား စာသင်ခန်းတစ်ခန်းအောက် တိုးဝင်ကာ ပုန်းလျှိုးနေခဲ့ကြရသည်။ နှစ်နာရီလောက်ကြာတော့မှ ဒေါ်သင်းသင်းအေး၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ယောက် တွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံတော်အာဏာကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းက သိမ်းယူခဲ့ပြီ။ တက္ကသိုလ်ပရိဝုဇ်အတွင်း ကျောင်းသားများစွာ ပစ်ခတ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

* * *

ဒင်နူးနှင့် ဒေါ်သင်းသင်းအေးတို့ နှစ်ယောက်စလုံး နိုင်ငံရေးနှင့် တိုက်ရိုက်ဆက်နွယ် ခြင်း မရှိကြ။ အာဏာသိမ်းမှု ဖြစ်ခဲ့သည့်နောက်ပိုင်း ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေခဲ့ကြပြီး အပြောင်းအလဲ ကိုသာ စောင့်စားနေခဲ့ကြသည်။ သိပ်ကြာကြာ မစောင့်လိုက်ရပါ။ မုန်တိုင်းကျရောက်တော့ မှာကို သိနေကြလေပြီ။



ဦးသီဟစော အဖမ်းခံရသည်။ သတင်းစာ ပိတ်သိမ်းခြင်းခံရသည်။ အစိုးရက ငွေစက္ကူများနှင့်ပတ်သက်၍ ပဉ္စလက်ဆန်ဆန် လှည့်စားပစ်လိုက်သည်။ ငွေစက္ကူတို့၏ သတ်မှတ်တန်ဖိုးကို တန်ဖိုးမဲ့အောင် တရားမဝင်ကြောင်း ကြေညာခဲ့သည်။ သန်းပေါင်းများစွာသော ငွေစက္ကူများသည်လည်း ချက်ချင်းပင် စက္ကူစုတ်ဘဝ ရောက်ရတော့သည်။ မြို့ပေါ်လူငယ်များ တောခိုကြသည်။ ထကြွပုန်ကန်လိုသူတို့ ဆပွားလာခဲ့သည်။ ရေမွန်သည်ပင် နောက်လိုက်များနှင့်အတူ မြေအောက်သို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။ သည်အတောအတွင်း ဦးသီဟစော အင်းစိန်တွင် ကွယ်လွန်သည်။ မသင်းသင်းအေးသည်လည်း စာရေးမဖြောင့်နိုင်ဘဲ ရှိခဲ့ပါ၏။

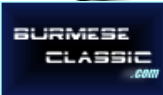
ဒင်နူးနှင့် ဒေါ်သင်းသင်းအေးတို့၏ အိမ်ထောင်မှုဘဝသည် ငြိမ်သက်သွားခဲ့သည်။ အညွန့်ဆိတ်ခြင်း ခံလိုက်ရသလို ညှိုးကျသွားခဲ့သည်။ ပန်းအိုးသေးသေးနှင့် ဝင်ဆံ့နိုင်ရန် အမြစ်တွေကို တိပစ်ခြင်းခံရသော အပင်ကဲ့သို့ ရှိခဲ့ကြသည်။ မိတ်ရင်းဆွေရင်း အနည်းငယ်လောက်နှင့်သာ အဆက်အဆံ့ရှိကြရုံမက ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံဝံ့ကြသလို သတိနှင့် ထိတွေ့ခဲ့ကြသည်။ အလွန်ရင်းနှီးသူများ၏ ပြောစကားများကိုပင် အထူးသတိထား နားထောင်ကြသည်။ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ဦးစလုံးသည်လည်း အသက်အရွယ်နှင့်အမျှ အဇ္ဈတ္တရော ဗဟိဒ္ဓပါ သေးကျုံ့ လိမ်ကျစ်သွားသလို ရှိနေ၏။ အလွန်တုံ့ဆ နှေးကွေးလှသော စဉ်းစားဆင်ခြင်မှုဖြင့်သာ အခန်းအောင်းနေခဲ့ကြသည်။ အရာဝတ္ထုများကို တိုက်ချမိမှာ စိုးရိမ်သည်လူတွေလို ဖြစ်နေကြသည်။

သို့သော် သူတို့၏အပတွင် မအေးဆေးပါ။ သူတို့က ငြိမ်သက်သွားကြသော်လည်း အရာခပ်သိမ်း ပြောင်းလဲနေဆဲဖြစ်၏။ သူတို့ကိုယ်တိုင်က အေးစက်ထုံခဲနေသဖြင့် ပေါက်ကွဲလှလှ မီးတောင်ရှင်၏ ကနဦး မြည်ဟည်းလိုက်သော ခြိမ်းသံကြီးကို မသိလိုက်ကြဘဲ ရှိခဲ့ပါ၏။ တကယ်တမ်း မီးတောင်ကြီး ပေါက်ကွဲသွားသည့်အခါ နှစ်ဦးသား အံ့သြခဲ့ကြသည်။ တပည့်ကျောင်းသားများက အကူအညီ တောင်းခံသဖြင့် ဒေါ်သင်းသင်းအေးကိုယ်တိုင် လက်ကမ်းလွှာတွေ ရေးပေးနေရပြီ။ နယ်ဟောပြောပွဲတွေမှာ ပါခဲ့ရသည်။ ဒင်နူးကို ပါအောင် ဆွယ်သော်လည်း ဒင်နူးက ငြင်းလေ့ရှိသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဒင်နူးအသက်သည်ပင် ၇၄ နှစ် ရှိခဲ့ပြီ။ တစ်လျှောက်လုံး ညာခြေမသန်စွမ်းခဲ့သည့်အလျောက် ပို၍ပင် မာခေါက်ခေါက်ဖြစ်လာကာ အသွားရ အလာရ ခက်တာလည်း ပါပါ၏။ သို့သော် သူ့နာမည်သစ်က သူ့အပေါ် ခွန်အားဖြစ်စေခဲ့သည်။ အစည်းအဝေးပွဲကြီးကို သူသွားခဲ့သည်။ သူ အိမ်မှာ မနေနိုင်တော့ပြီ။ ဓာတ်ပုံတွေ ပြန်ရိုက်သည်။ သွားတိုင်းလည်း ကင်မရာ ပါနေခဲ့ပြီ။

၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လထဲတွင် ဒင်နူး ငွေ့ငွေ့ဖျားရကာ နိုးလာခဲ့သည်။

ဒေါ်သင်းသင်းအေးက စားဖွယ် စီစဉ်ပေးခဲ့ကာ အိပ်ရာထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နားနေရန် မှာသည်။ ထိုနေ့က မြို့ပေါ်တွင် အရေးတကြီးပွဲတစ်ပွဲ ရှိနေသဖြင့် ဒေါ်သင်းသင်းအေးလည်း စောစောကပင် ထွက်လာခဲ့သည်။ သုံးနာရီ၊ လေးနာရီစာလောက် ကြာပြီးသည့်နောက် ဒင်နူး အဝေးဆီက အသံတွေ ကြားခဲ့ရသည်။ အပြင်ထွက်ရန်ပင် မဖြစ်နိုင်လောက်အောင် ဖျားလာသည့်အတွက် အသာလှဲနေရသည်။ ဇနီးသည် ပြန်အလာကို စောင့်နေခဲ့သည်။ ညနေ



ပိုင်းမှာတော့ တံခါးခေါက်သံ ကြားရသည်။ ခုတင်ပေါ်က ကတုန်ကယင် ထလာခဲ့ကာ တံခါးဖွင့်လိုက်သည်။

လှေကားခုံတွင် ရဲသားလေးယောက် ရပ်နေကြ၏။ သူတို့နောက်မှာ အရပ်ဝတ်လူအတော်များများ ရှိနေကြသည်။ ဒင်နူးကပဲ မေးလေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့... ဆိုပါဦး၊ ဘာများပါလိမ့်”

သူတို့က စကားမပြန်ဘဲ ဒင်နူးကို တွန်းဖယ်ကာ အတွင်းကို ဝင်လိုက်ကြသည်။ အိမ်အတွင်းရှိသမျှ ဖွဲ့ကြဲနောက်ကြတော့သည်။ အရပ်ဝတ်တစ်ယောက်က ချိတ်ထားသော ရေမွန်ဓာတ်ပုံကို ထိုးပြသည်။ တခြားလူတွေပါ ပိုင်းလာကြသည်။ ရဲသားတစ်ယောက်က ဓာတ်ပုံကို လက်ကိုင်ရင်း ဒင်နူးဆီ ကပ်လာသည်။

“ခင်ဗျား သူ့ကိုသိလား”

“သိပါတယ်”

“သူ ဘယ်သူလဲ သိသလား”

ဒင်နူးက စကားလုံးရွေးပြီးမှ ဖြေသည်။

“သူ့နာမည်ကို သိတယ်”

“သူက သောင်းကျန်းသူအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဆိုတာကော သိသလား၊ တိုင်းပြည်ထဲက အလိုအရှိဆုံး အကြမ်းဖက်သူတွေထဲက တစ်ယောက်ဆိုတာကော သိသလား”

“မသိဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ရမယ်”

“အခုတော့ မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျုပ် ဖျားနေတယ်။ ကျုပ်ဇနီးကို စောင့်နေတာပါ”

“ဒါကို မပူပါနဲ့... ခင်ဗျားဇနီးကလည်း လုံခြုံစိတ်ချလောက်တဲ့ တစ်နေရာမှာ ရောက်နှင့်နေပါပြီ”

* * *

ဒင်နူးက သူပေးထားသည့် ကတိအတိုင်း တူမဖြစ်သူ ဂျာယား သွားချင်သည့်နေရာကို လိုက်ပို့ရန်ရှိနေသည်။ ဂျာယားကို ဟိုတယ်အထိ သွားကြိုသည့်အခါ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ကားနှင့်လိုက်ပို့သည်။ ၁၉၅၄ ချက်နိုင်ငံလုပ် စကိုဒါ ကားကလေးဖြစ်သည်။ လမ်းခရီးတစ်လျှောက် ကားကလေးက ညည်းညည်းညူညူ အော်ဟစ်နေလေ၏။ ဂျာယားက ကားထဲဝင်လိုက်သည့်အခါ ကားတံခါးတွေက တစ်ရောင်စီဖြစ်နေတာကို သတိထားမိသည်။ တံခါးတွေကို လက်ကိုင်ရိုးရှည်တပ် တူကြီးများဖြင့် ထုရိုက်ထားသလို ပုံပန်းပျက်နေကြသည်။

“ထူးဆန်းလိုက်တဲ့ကားနယ်”

ဒင်နူးက ရယ်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ သည်ကားတစ်ကားဖြစ်အောင် တခြားကားတွေကပစ္စည်းတွေ ဖြုတ်တပ်ထားတာလေ။ ဘောနက်က ဂျပန်ကားဟောင်း အိုတာက။ တံခါးတစ်ဖက်က ဗော်လ်ဂါက။ သည်လောက်အစွမ်းပြတာ အံ့ဩစရာ မကောင်းဘူးလား”

ကားမောင်းနေစဉ် စကိုဒါကားအင်ဂျင်က အိတ်စောပေါက်သံ တည်ညံ့ဖြင့် တစ်လမ်းလုံး ဆူပွက်နေတော့သည်။ မြို့လယ်မှာတော့ တိတ်ဆိတ်လွန်းလှသည်။ ဂျာယားမြင်ခဲ့ဖူးတာထက် ပိုမိုခြောက်ခန်းနေခြင်းဖြစ်၏။ ကားကလေးက မြောက်ပိုင်းဘက်ရောက်လေ လူတွေများလာလေ။ သည်လိုနှင့် ဂျာယားသွားချင်သည့်နေရာကို ရောက်လာခဲ့သည်။ တွေ့ချင်သူကို တွေ့ခဲ့ရသည်။

* * *

ဒင်နူးက ဂျာယားကို လေဆိပ်လိုက်ပို့ရန် ဂျာယားတည်းခိုသည့် ဟိုတယ်အထိ ပါလာခဲ့သည်။ စကိုဒါကားကလေးကို စီးရင်း မြို့တွင်းလမ်းတစ်လျှောက် ဒင်နူးက မေးသည်။

“ငါ့တူမသာ ရန်ကုန်မှာ ခုနစ်ရက်ကြာခဲ့တယ်။ တို့နှစ်ယောက် အဖေအကြောင်း တစ်ခါမှ မပြောဖြစ်ဖူးနော်”

“အဟုတ်ပဲ”

ဂျာယားက အပြစ်ရှိသလို ပြောလိုက်သည်။

“အဖေ့နောက်ပိုင်းရက်တွေအကြောင်း ပြောပါဦး။ အတူကော နေကြရဲ့လား”

“နေပါတယ်။ အဲဒါကို ကျွန်မ သိပ်သတိရတယ်။ ကျွန်မ ကြီးဒေါ်ကြီး ဥမ္မာ ဆုံးပြီးလို့ ရက်သိပ်မကြာခင်ကလေးမှာပဲ ဆုံးရှာတာ။ နှစ်ယောက်စလုံး အသက်ကိုးဆယ်နီးနီး ရှိကြပြီပဲလေ”

ကုမားရ်နှင့် ဥမ္မာတို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်သာ ခြားကာ ကွယ်လွန်ခဲ့ကြသည်။ ဥမ္မာက အရင်ဆုံးခြင်းဖြစ်၏။ ဥမ္မာဒေဝီ အိပ်ပျော်ရင်း အသက်ပျောက်နေသည်ကို ကုမားရ်က တွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သည်သတင်း ပြန်သွားပြီးသည့်နောက် နိုင်ငံတော်ဈာပနအဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်းခံခဲ့ရကာ အစိုးရအဖွဲ့ဝင် ပုဂ္ဂိုလ်များပင် ကြွရောက်ခဲ့သည်။ မိသားစုကတော့ နောက်တန်းကို ရောက်ခဲ့ကြရပါ၏။

နောက်တစ်လအကြာတွင် ကုမားရ် နှလုံးရောဂါနှင့် ဆုံးသည်။ သူ့အသုဘကတော့ ဥမ္မာဒေဝီနာရေးလို မခမ်းနား။ မထည်ဝါရာပါ။ မြန်မာဘုရားကျောင်းမှ မိတ်ဆွေအနည်းငယ်က သူ့အလောင်းကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ရုံအထိ သယ်ယူခဲ့ကြသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ဂျာယားနှင့် ဘီလားတို့က အရိုးပြာကို မြစ်ဆိပ်အထိ သယ်ယူခဲ့ကြပြီး မြစ်ရေထဲ မျှောလိုက်ကြသည်။

“အဘိုး အမြဲတမ်း ပြောလေ့ရှိတဲ့စကားကို ကျွန်မ သတိရတယ်။ ဂင်္ဂါမြစ်ဟာ ဧရာဝတီမြစ်ကို ဘယ်သောအခါမှ မမိနိုင်ဘူးတဲ့”

ဂျာယားက ဦးလေးတော် ဒင်နူး ဝိုနေတာကို ကြည့်သည်။ မျက်နှာပေါ်က ဧရာ အရေးအကြောင်းများတွင် မျက်ရည်တွေ စိမ့်ယှုံနေကြသည်။ ဂျာယားက ဒင်နူး၏ လက်တွေကို လှမ်းဆုပ်သည်။

“အဘိုးရဲ့ နောက်ဆုံးရက်တွေအကြောင်း ဦးလေးက မေးတယ်နော်။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကျွန်မပြောတာတွေက ကျွန်မ တကယ်သတိရနေမိတာနဲ့တော့ မတူဘူး”

“ငါတူမက ဘာကိုများ သတိရလို့လဲ”

“ကျွန်မသားပြောပြတဲ့ အဖြစ်ပျက်ကို သတိရတာပါ”

“နင့်သား... ဟုတ်လား ဂျာယား၊ နင့်မှာ သားရှိတာ ငါမသိဘူး”

“ရှိတယ်၊ အခုတော့ အရွယ်ရောက်နေပါပြီ။ သည်ဘက်နှစ်ပိုင်းတွေမှာတော့ သားက အမေရိကားမှာ နေတယ်”

“ပြောပါဦး၊ သူ့ဇာတ်လမ်းက ဘာတဲ့လဲ”

* * *

“အဲသည့်တုန်းက ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ရှိပါသေးတယ်။ ကျွန်တော့်အသက်မှ ရှိလှရင် လေးငါးနှစ်သားလောက်နေမှာ။ လန်ကာဆူကာအိမ်ကြီးကလည်း ကျွန်တော့်အိမ်ပဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က အမေတို့၊ ဒေါ်လေးဘီလားတို့နဲ့အတူ အပေါ်ထပ်မှာနေတယ်။ ဘိုးဘိုးကြီး ရာဂျီကူမားရ်က အောက်ထပ်မှာနေတယ်။ ဘွားဘွားကြီး ဥမ္မာဒေဝီတိုက်ခန်း မီးဖိုချောင်ဘေးက အခန်းကလေးထဲမှာနေတာပါ။ မနက်မိုးလင်းလို့ မျက်လုံးနှစ်လုံးပွင့်တာနဲ့ ကျွန်တော် ပထမဆုံး လုပ်တဲ့အလုပ်က အိမ်အောက်ထပ်မှာနေတဲ့ ဘိုးဘိုးကြီး ကူမားရ်ကို ဆင်းကြည့်တာ။ နီးတာနဲ့ ဘိုးဘိုးကြီးအခန်းကို ရောက်ပြီ။

တစ်မနက်၊ ကျွန်တော့်ထုံးစံအတိုင်း ဘိုးဘိုးကြီးနေတဲ့ အခန်းကလေးဆီ ဆင်းသွားတော့ ဘိုးဘိုးကြီး မရှိဘူး။ ညကတည်းက သူ့အိပ်ရာမှာ သူ့အိပ်ပုံမရဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ပျာသွားတာပေါ့။ ဒါနဲ့ ဘိုးဘိုးကြီး ပျောက်နေတာကို ပြောမှပါလေဆိုပြီး ဘွားဘွားကြီး ဥမ္မာဒေဝီအခန်းကို ကျွန်တော်ပြေးရော။

ဘိုးဘိုးကြီး ကူမားရ်က ဘွားဘွားကြီး ဥမ္မာဒေဝီဆီမှာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်လောက် တစ်မိုးတည်း အတူတူနေကြတယ်ဆိုပေမယ့် ဘီလူးစည်း လူ့စည်း ကျော်ကြတာမျိုး မရှိခဲ့ကြဘူး။ စိတ်စနိုးစနောင့် ဖြစ်လောက်စရာ အနေအထိုင်မဲ့တာမျိုး ဘယ်တုံးကမှ မရှိခဲ့ဘူး။ ဘွားဘွားကြီး ဥမ္မာဒေဝီကလည်း အဘွားဒေါ်လို့အပေါ်ထားတဲ့ မေတ္တာသံယောဇဉ်ကြောင့်ပဲ ဘိုးဘိုးကြီး ကူမားရ်နဲ့ ဆက်ဆံရေးမှာ သည်လို အိမ်ခေါ်ထားပြီး စောင့်ရှောက်ရတာကိုပဲ ကုသိုလ်တစ်မျိုး လို့ ခံယူတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့အားလုံး သိကြပြီးသား။ ဘွားဘွားကြီး ဥမ္မာဒေဝီက သူ့စောင့်ရှောက်ထားရတဲ့ သဘောရယ်လို့ ဘယ်လိုတင်စီးမှုမရှိတဲ့ ပရတ်တစ်စိတ်ရှိသူ ဖြစ်သလိုပဲ ဘိုးဘိုးကြီးကူမားရ်အဖို့လည်း ခိုကိုးရာမဲ့ ဒုက္ခသည်လောက်နီးနီး မှီခိုနေရလေခြင်းရယ်လို့ သိမ်ငယ်ရတာမျိုး၊ မျက်နှာကြည့်နေရတာမျိုး မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဘွားဘွားကြီး ဥမ္မာဒေဝီဆိုရင် နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက လင်သေ မုဆိုးမဘဝနဲ့ စိတ်နှလုံး ညှိုးညှိုးငယ်ငယ် နေခဲ့ရပေမယ့်

ကိုယ်ကန်သတ်မှုနဲ့ကိုယ် စည်းခြားပြီး အေးအေးချမ်းချမ်း နေရှာတယ်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်သတင်းနဲ့ နေထိုင်ခဲ့တယ်။ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာနဲ့ နေထိုင်ခဲ့တယ်ပြောပါတော့။ ဘွားဘွားကြီး ဥမ္မာဒေဝီ အခန်းအနေအထားကလည်း သူတို့ချင်း ဆက်ဆံရေးကို ထင်ဟပ်ပါတယ်။ ဘွားဘွားကြီး ဥမ္မာဒေဝီက ပန်းခြံကို ဆီးမြင်ရတဲ့ အိပ်ခန်းကျယ်ကြီးမှာ အိပ်တယ်။ ဘိုးဘိုးကြီး နေရတာ ကျတော့ မီးဖိုချောင်နဲ့ကပ်လျက်က စားစရာ သောက်စရာတွေ ထည့်ထားတဲ့ စတိုခန်းလို အခန်းကို လူနေဖြစ်ရုံ ပြောင်းလဲထားတဲ့နေရာ။ နေ့လယ်ခင်းတွေလောက်မှာသာ ဘွားဘွားကြီး က ခွင့်ပြုလို့ ရောက်ရတာမျိုးပဲရှိတယ်။ ဘိုးဘိုးကြီးက သူ့ရောက်သွားတဲ့အခါတိုင်း ချည်စာတွေ သွင်းထားတဲ့ အောက်ခခခခခခနဲ့ ကုလားထိုင်ကြီး တစ်လုံးပေါ်မှာ ထိုင်နေကျ။ ဘယ်တော့မဆို အဲသည့်ပေါ်မှာပဲ အမြဲထိုင်တယ်။ အဲသလိုပဲ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်လောက် နေခဲ့ကြတာပါ။

ဒါပေမဲ့ အဲသည့်မနက်ခင်းမှာ ဘိုးဘိုးကြီး ကူမားရ်တစ်ယောက် သူ့အိပ်ရာထဲမှာ မရှိတော့ဘူးဆိုတာ ပြောဖို့ ဘွားဘွားကြီးအခန်းကို ပြေးတဲ့အခါ ဘိုးဘိုးကြီးက ဘွားဘွားကြီး ခုတင်ပေါ်ရောက်နေတာတွေ ရလို့ ကျွန်တော် တုန်လှုပ်သွားတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး ခုတင်ပေါ်မှာ အိပ်မောကြီးကျကြလို့။ ချည်စောင်ပါးကလေး တစ်ထည်နီ ဟိုယ်ဖိမြကြလို့။ အလုပ်ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ပြီး အနားယူနေကြပုံဆိုတော့ သူတို့ကြည့်ရတာ ညင်ညင်သာသာ အေးအေးချမ်းချမ်းလည်း ရှိရဲ့။ ခြေကုန်လက်ပန်း ကျနေကြပုံလည်း ရှိရဲ့။ ကျွန်တော်တို့ကလေးတွေ ကစားကြတဲ့အခါ ဇော်ကြီးလန်၊ ပါးစပ်ကြီးပွင့်၊ လျှာကလေးတစ်လစ်နဲ့ လူသေပုံ လုပ်ပြကြသလိုပဲ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းအုံးတွေပေါ်မှာ ဇော်တွေလန်နေကြတယ်။ ပါးစပ်တွေကလည်း ပွင့်ကြလို့။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတော့ ရိုးရိုးပါပဲ။ ဧဝေဝေါရှိတာနဲ့ အော်လိုက်တယ်။ ‘သေကုန်ကြတာလား’ လို့ အော်လိုက်တာပါ။

သည်တော့မှ နှစ်ယောက်စလုံး မျက်လုံးကလေးတွေ ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နဲ့ မမြင်မကန်းနိုးလာကြတယ်။ ခေါင်းအုံးတွေ လှန်သူကလှန်၊ အိပ်ရာတွေ ပုတ်သူကပုတ်နဲ့ မျက်မှန်တွေ ထစမ်းကြသလိုလို ဘာလိုလို ပျာယာတွေ ခတ်ကုန်ကြပါရော။ သည်အချိန်မှာ ကိုယ်ဖိမြထားတဲ့ ချည်စောင်ကလေးတွေ ကွာကုန်ကြပြီဆိုတော့ စဉ်းစားသာကြည့်...။ ဘွားဘွားရဲ့ အသားအရေက မွတ်နေတာပဲ။ အင်မတန်နူးညံ့တဲ့ အကြောမျှင်မျှင်နုနုကလေးတွေ ပါးပါးလျားလျား အုပ်ထားသလို ဖြစ်နေတယ်။ ဘိုးဘိုး ကူမားရ်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ တစ်ပင်ချင်း ပေါက်နေတဲ့ မွေးဆံမှင် ဆံဖြူဖြူတွေဆိုရင် မည်းညစ်ညစ်အသားနဲ့ကန်ပြီး မယုံနိုင်လောက်အောင် ကျောရှင်းနေလိုက်ပုံများ။

ကျွန်တော်ကတော့ မိုက်မိုက်မဲမဲ ပြောနေမိတာပါပဲ။

‘ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ၊ အဝတ်တွေဘာတွေတောင် ကျွတ်လို့...’

ကိုယ်မျက်မှန် ကိုယ်တွေ့ကြတော့မှ စောင်ပါးကလေးတွေ ပြန်ဆွဲပြီး ခြုံကြတယ်။ ဘွားဘွားကြီး ဥမ္မာဒေဝီက ‘ဂေ့’ခနဲ အသံကြီးတစ်သံပြုလို့ ကြည့်လိုက်တော့ ပါးစပ်က အတွင်းထဲ ရဲ့ဝင်နေလိုက်တာ ခွက်လို့။ သေသေချာချာ အနီးကပ်ကြည့်တော့မှ နှစ်ယောက်စလုံး သွားတွေ မရှိကြတော့တာ သတိထားမိတယ်။



ကလေးတွေရဲ့သဘာဝအတိုင်းပဲ ကျွန်တော်လည်း သွားတုအံကပ်တွေကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ ဘွားဘွားကြီး ဥဗ္ဗဒေဝီက ညဘက်ရောက်လို့ နားနားနေနေ ရှိပြီဆိုရင် တပ်ထားတဲ့ အံကပ်ကို ပါးစပ်က ချွတ်ပြီး ကျည်ပုံဖန်ခွက်ကြီးကြီးတစ်လုံးထဲ ရေထည့်ပြီး စိမ်ထားလေ့ရှိတယ်။ ပြီးရင် အတိုးအတိုက်လွတ်အောင် ခုတင်နဲ့ဝေးဝေးမှာ ထားတတ်တာကို ကျွန်တော် သိတယ်။

ကျွန်တော်ရှိနေတဲ့အချိန်ကလေးမှာ သူတို့တော့ဖြင့် ထရပ်ပြုရတာ ခက်နေတော့မယ် ဆိုတာသိနေလို့ ကူညီတဲ့အနေနဲ့ အံကပ်တွေ ရေစိမ်ထားတဲ့ ကျည်ပုံ ဖန်ဖလားကြီးရှိရာကို ကျွန်တော်သွားလိုက်တယ်။ ကျည်ပုံ ဖန်ဖလားကြီးထဲကို ကြည့်လိုက်တော့ အထဲမှာ အံကပ်က ခါတိုင်းလို တစ်ခုတည်းမဟုတ်ဘဲ နှစ်ခုရှိနေတာ တွေ့ရတယ်။ သည်ကြားထဲ အံကပ်နှစ်ခုက တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ငြိနေကြလေတော့ အံကပ်ကြီးထဲ အံကပ်ကလေးဝင်ပြီး မပြုတ်နိုင်အောင် ချိတ်တွယ်ထားသလို ဖြစ်နေတယ်။ တစ်ခုပါးစပ်ထဲ တစ်ခုက နှစ်ဝင်နေပြီး တစ်ယောက်သွားတွေကို တစ်ယောက်က ကိုက်နေသလိုပဲ။

ကျွန်တော်က ကူညီလက်စနဲ့ အံကပ်နှစ်ခုကို တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ကွာသွားအောင် ကော်တယ်။ ခွာတယ်။ ဒါကို ဘိုးဘိုးကြီးကူမားရ်က စိတ်မရှည်ဘူးနဲ့ တူပါရဲ့၊ ကျွန်တော်လက်ထဲက ကျည်ပုံ ဖန်ဖလားကြီး ဆတ်ခနဲ ဆွဲလှတယ်။ ဘိုးဘိုးကြီးက သူ့အံကပ်ကို သူ့ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက်တာပေးမယ့် ဘွားဘွားကြီးတပ်နေကျ အံကပ်ပါ ညပ်လျက်သား ပါသွားတာပေါ့။ ဘိုးဘိုးကြီးက ထိုင်လျက်ကပဲ သူ့အံကပ်ထဲက ငေါထွက်နေတဲ့ ပန်းရောင် သွားခွေကလေးကို မျက်လုံးအဝိုင်းသားနဲ့ မအိမသာ ကြည့်နေရှာတယ်။ ဘွားဘွားကြီးက ရှေ့ကို ကိုင်းလိုက်ပြီး သူ့သွားကို ပါးစပ်မှာ အလိုက်သင့်ပြန်တပ်တယ်။ နှုတ်ခမ်းတွေအချင်းချင်း မျှော့တွယ်သလို တွယ်နေကြပြီး မျက်လုံးတွေတောင် မှိတ်ထားကြလေရဲ့။

အရင်က နမ်းတာတွေဘာတွေ ကျွန်တော် မမြင်ဖူးခဲ့ဘူး။ အဲသည့်ခေတ်ကာလတွေ တုန်းက အိန္ဒိယပြည်မှာ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတွေထဲ တကယ်နမ်းရှုပ်တာများပါရင် ရုပ်ရှင်ဆင်ဆာ အဖွဲ့က ဖြတ်ထုတ်တာတွေရှိတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဘာမှန်းမသိပေမယ့် အခန်းထဲမှာ ကျွန်တော်ဆက်ရှိနေရင် ကျွန်တော်သိနားလည်တာထက်ပိုတဲ့ သမုဒယတွေ ရှိလာတော့မယ် ဆိုတာ သဘောပေါက်မိလို့ ချက်ချင်း ပြန်ထွက်လာခဲ့တယ်။

အဲသည့် တစ်မနက်ခင်းက ဘွားဘွားကြီးရဲ့ အိပ်ခန်းထဲမှာ မြင်ခဲ့ရတာတွေဟာ ကျွန်တော် မြင်ဖူး။ ကြိုးဖူးသမျှတွေထဲမှာ အနူးညံ့ဆုံးနဲ့ စိတ်အကြေကွဲရဆုံး မြင်ကွင်းအဖြစ် ကနေ့ထိ စွဲကျွန်နေရစ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် သည်စာအုပ်ကိုရေးဖို့ ထိုင်တဲ့နေ့မှာပဲ ကျွန်တော့် အမေ ဘယ်တော့မှ ရေးမှာမဟုတ်တဲ့ သည်မြင်ကွင်းနဲ့ အဆုံးသတ်မယ်လို့ ကျွန်တော် စိတ်ကူး ထားပြီးသားပါ။

နေဝင်းမြင့်

PRAISE FOR THE GLASS PALACE AND AMITAV GHOSH



"I will never forget the young and old Rajkumar, Dolly, the Princesses, the forests of teak, the wealth that made families and wars. A wonderful novel. An incredible story." GRACE PALE

"A Doctor Zhivago for the Far East." The Independent (London)

"Breathtaking... I cannot think of another contemporary writer with whom it would be this thrilling to go so far, so fast." The Times (London)

"An absorbing story of a world in transition, brought to life through characters who love and suffer with equal intensity." J.M. COLTZE

"A distinctive voice, polished and profound." The Times Literary Supplement



To My May Lin Ngai

THE GLASS PALACE

Amitav Ghosh

A NOVEL

With many thanks
for introducing this book to
Burmese readers!
When we read.

[Signature]
2007